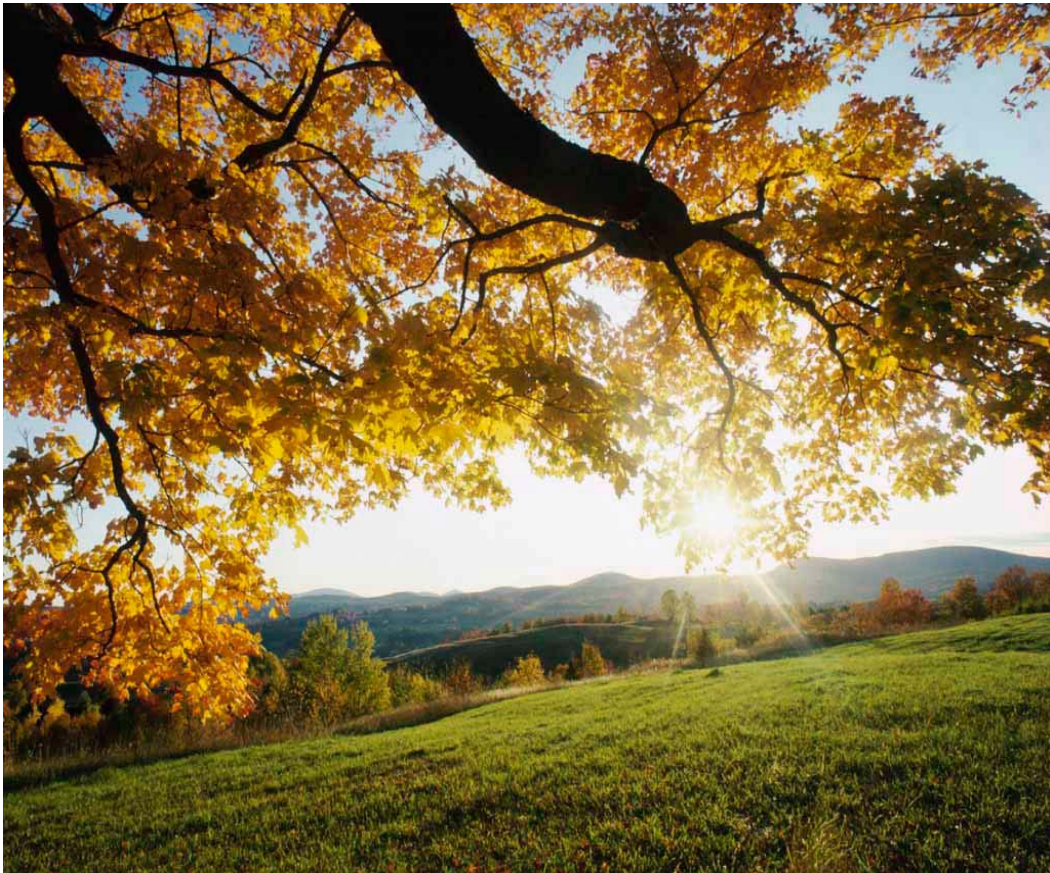

Ngọa Long Sinh

Ma Đạo Sát Tinh

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Ngọa Long Sinh

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 1

Quái khách trên gác trọ

Tiết tháng ba ở vùng Giang Nam, cỏ non xanh ngập chân trời, trên cành oanh ca riu rít, cây cối tốt tươi như khoác lên một chiếc áo màu lục mới tinh. ánh triều dương từ từ lên cao. Ngoài cửa Tân Hiền Môn tại phủ Nam Xương, người đi qua lại như mắc cửi khác hẳn ngày thường.

Từ phía xa trên một con đường cái quan bỗng cát bụi tung bay mịt mờ, rồi tại nơi ấy xuất hiện hai người kỵ mã cười ngựa chạy tới như bay.

Hai người kỵ mã ấy trông thấy trên đường người qua kẻ lại chen chúc thì "ồ" lên một tiếng rồi gò cương lại.

Hai con ngựa đang trên đà phi nhanh bất thần bị sợi cương siết mạnh nên hí lên một tiếng dài rồi chịu hai chân sau đứng thẳng lên khiến cát bụi tung bay mù trời.

Người cười trên lưng ngựa ở phía mặt là một gã đàn ông to lớn, mình mặc y phục ngắn màu thiên thanh, dải lụa trên cán cương giắt nơi lưng tung bay phất phới theo chiều gió, sắc mặt trông rất hung dữ.

Còn người kia là một thanh niên độ hai mươi tám, hai mươi chín tuổi đôi mày liễu kiếm dựng đứng, đôi mắt sáng ngời, sắc mặt trắng trẻo nhưng hơi tái nhợt, mình mặc áo dài lụa quý giá, trông có vẻ tuấn tú phi thường nhưng đáng tiếc là gương mặt ít nhiều có vẻ gian xảo.

Đôi mày liễu liếm của người thanh niên ấy cau lại, nói :

- Người ở đâu ra mà đông như thế này ?

Người đàn ông to lớn nhếch môi cười, nói :

- Đi thưởng ngoạn hoa nở trong tiết xuân là thú vui tao nhã của người đời
Bọn họ đều là số người đang kéo đến Tam Thôn để xem hoa đào nở.

Khi chúng ta đến đây tôi lại quên mất việc này thực quả là dục tốc bất đạt,
bây giờ đành chịu chứ biết sao ?

Lúc ấy dòng người đông như kiến đã vây kín hai người kỵ mã ở giữa lộ,
muốn tiến hay lùi cũng đều khó khăn cả. Hai người trông thấy vậy liền
gượng cười nhìn nhau rồi từ từ cho ngựa bước từng bước một đi tới trước.

Khi vừa đi khỏi cửa thành người thanh niên bỗng "úy! " lên một tiếng, rồi
đưa mắt nhìn số người đi lại tấp nập ở phía xa về hướng trước mặt họ.

Người đàn ông to lớn đưa đôi mắt ngạc nhiên nhìn về phía người thanh niên
nói :

- Từ thiếu hiệp, cậu đã trông thấy việc chi thế ?

Sắc mặt của người thanh niên họ Từ lạnh lùng như băng giá. Y gật nhẹ đầu
nói :

- Những việc mà chúng ta nghe được ở dọc đường chẳng phải là hoàn toàn
vô căn cứ đâu Vì ngay đến Yến Nam Tam Kiệt bấy lâu vắng bóng trong
chốn giang hồ, giờ cũng có mặt ở đây. Như vậy cũng đủ biết là bao nhiêu
nhân vật khác có tên tuổi trong võ lâm chắc chắn cũng đã tụ tập về đây cả
rồi ! Nói đến đây người thanh niên ấy cất giọng lạnh lùng cười khanh khách,
rồi nói tiếp :

- Xem ra, tất có nhiều việc ồn ào vui mắt lắm ! Người đàn ông to lớn nghe
thế thì lộ vẻ sững sốt nói :

- Chẳng rõ lời đồn đại đấy có đúng hay không ?

- Dù cho có đúng hay chẳng thì đấy cũng là việc rất bất lợi cho Đào sư thúc.
Này Sư lão sư, ông ở Nam Xương đã lâu, vậy có biết còn một con đường tắt
nào để ta đi đến địa điểm được mau hơn không ?

Người đàn ông to lớn liên giật cương ngựa rẽ vào một con đường nhỏ bên tay mặt. Người thanh niên cũng ra roi cho ngựa đuổi theo. Tiếng vó ngựa không ngớt lóc cóc trên mặt đường trải đá, mỗi lúc một nhỏ dần.

Bỗng ngay lúc ấy có một tiếng kinh hoàng kêu thét lên, nhưng sau đó cảnh vật chung quanh lại im lặng như cũ...

Cách xa Linh Công Miếu không đầy một đường tên, có một tòa nhà to lớn trông thật uy nghi. Trước cổng nhà có một đôi sư tử chạm trổ rất khéo léo trông linh động như một đôi sư tử sống. Bên trong vòng tường, nhà ngang dãy dọc nối tiếp nhau, lầu son gác tía rải rác đây đó, trông chẳng khác nào một biệt phủ của vương công.

Tòa nhà này nằm ở cạnh Đông Hồ là một thắng cảnh tại phủ Nam Xương. Nếu lên đứng trên lầu thì sẽ thấy ba cái hồ dính liền nhau, sóng gọi lẫn tăn trên mặt nước xanh biếc, lá sen lá ấu không ngớt nhấp nhô, mùi hương thoang thoảng làm ngây ngất lòng người. Trong khi đó hàng trăm loại hoa rừng lại đang đua nhau nở khắp ven hồ, khiến cảnh sắc lại càng thêm ngoạn mục.

Mỗi năm vào mùa hạ và mùa thu, khi mặt trời vừa ngả về Tây thì trên mặt hồ ghe của du khách chèo tới chèo lui tấp nập. Lúc ánh trăng non vừa lộ dạng thì ngôi chùa Trạo Dân Tự ở đối diện Đông Hồ vọng lại những hồi chuông trong trẻo và những tiếng mõ đều đều, cùng hòa lẫn với mùi thơm bát ngát của hương sen khiến du khách nhàn du như quên hẳn đời trần tục. Đây là một buổi sớm mai. Những tia nắng sáng rọi vào những bức hoành phi sơn son thiếp vàng treo trước cửa tòa nhà lại càng thêm chói rực.

Cánh cổng sơn đen của gian nhà ấy vẫn còn đóng kín. Trên con đường trải đá vụn đi ngang qua cửa tòa nhà thính thoảng có tiếng rao bán hàng của người buôn gánh bán bưng đang qua lại thưa thớt.

Bỗng nhiên có tiếng khua leng keng của hai khúc khoeo đông to trên cánh

cổng, rồi liền đó hai cánh cổng đã từ từ hé mở, từ trong bước ra một đứa bé độ mười hai, mười ba tuổi. Đứa bé ấy mặc một bộ y phục đã cũ, nhưng giặt sạch sẽ. Thân thể của nó tuy nhỏ thó, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt lơ lơ nhưng nhìn kĩ thì nó có vẻ rất thanh tú.

Đứa bé đưa tay vươn vai ngáp dài mấy cái rồi đưa mắt nhìn khắp xung quanh miệng lẩm bẩm :

- Đã trưa rồi, vậy ta quét tước cho mau kéo lão quản gia trông thấy thì lại bị mắng.

Nói đoạn nó quay người chạy thẳng vào trong lấy ra một cái chổi lo việc quét tước sạch sẽ trước cổng.

Thằng bé ấy họ Đào tên gọi Gia Kỳ, là người cùng họ với lão chủ nhà là Đào Như Hải nhưng chẳng phải là bà con thân thích chi. Mẹ của cậu ta là người giặt quần áo trong Đào phủ. Hai mẹ con của Đào Gia Kỳ cùng trú tại một gian nhà nhỏ rách nát tại cuối hẻm phía sau nhà chủ. Cha Đào Gia Kỳ đã chết sớm nên mẹ cậu ta ban ngày lo việc giặt áo quần, tối đến lại may vá thêm, dựa vào sức của mình để kiếm tiền độ nhật. Do đó hai mẹ con hết sức thương yêu nhau.

Nhưng vì mẹ làm việc quá sức nên thời gian kéo dài bà bị mù lòa đôi mắt, lại bị bệnh tê thấp nặng. Người chủ nhà là Đào Như Hải biết thế bèn cho gọi Đào Gia Kỳ đến làm việc lật vật trong phủ như quét dọn trong nhà và ngoài sân, mỗi tháng được hai lạng bạc để mẹ con duy trì cuộc sống.

Đào Gia Kỳ đến ở tại Đào phủ hơn ba năm, thấy Đào Như Hải lúc nào cũng ở trong nhà, rất ít bước ra ngoài. Sắc mặt của ông ta lúc nào cũng nghiêm nghị lạnh lùng. Số người đến viếng thăm ông ta phần lớn đều là nhân vật võ lâm. Số người ấy đến không ai biết mà đi cũng chẳng ai hay, hành tung của họ đã làm cho Đào Gia Kỳ hết sức lạ lùng.

Đào Như Hải đối xử với kẻ ăn người ở trong nhà rất nghiêm khắc.

Viên võ sư lo việc canh gác và bao nhiêu người khác dưới tay của viên võ sư này khi trông thấy mặt Đào Như Hải thì miệng câm như hến, lộ vẻ sợ hãi vô cùng. Riêng ở địa vị của Đào Gia Kỳ trong phủ thì thực hết sức bí mật.

Quanh năm cậu phải chịu cho tất cả mọi người chung quanh khinh khi hiếp đáp, chửi mắng thậm tệ. Nhưng vì đã sống trong nghịch cảnh nên cậu phải cúi đầu cam chịu.

Mỗi đêm trở về nhà cậu chẳng dám đem chuyện ấy nói lại cho mẹ mình nghe. Cậu chỉ nằm khóc thầm trên giường, buồn bã cho số kiếp quá khổ sở của mình đồng thời mỗi uất hận cứ mỗi ngày một chồng chất thêm trong lòng thơ ngây của cậu.

Mấy tháng gần đây Đào Gia Kỳ bỗng cảm thấy khắp Đào phủ đang chìm trong một bầu không khí nặng nề. Nhất là sắc mặt của viên võ sư có nhiệm vụ canh gác trông lại càng lạnh lùng đáng sợ hơn. Qua sự thật đó Đào Gia Kỳ cảm thấy tựa hồ như có một việc chi thực quan trọng đã xảy ra rồi vậy. Trong khi cậu còn đang quét tước ngoài cổng thì bỗng có tiếng vó ngựa hối hả chạy tới. Cậu ngược mắt nhìn lên thì trông thấy có hai con ngựa đang chạy nhanh tới phía cậu. Trên lưng con ngựa chạy trước có một người đang nằm ôm sát thân ngựa, khi còn cách cổng của ngôi nhà chẳng bao xa thì người ấy bỗng sút tay ngã lăn xuống đất nghe một tiếng "phịch" rồi nằm yên không dậy được nữa.

Trên lưng con ngựa phía sau là một người thanh niên tuấn tú, trông thấy thế thì liền phi nhanh khỏi yên ngựa, thò tay nâng người ấy dậy rồi bồng thẳng đến cửa cổng.

Đào Gia Kỳ vừa nhìn thoáng qua người vừa ngã xuống đất liền biết đây là Sử Đông Dương, một võ sư đặc lực ở trong phủ nên kinh hãi buột miệng kêu lên rằng :

- Chẳng phải là Sử đại gia đó hay sao ?

Đôi mắt của người thanh niên tuần tú lộ vẻ u buồn. Y nhìn qua Đào Gia Kỳ rồi nói :

- Phiên em vào thông báo cho Đào lão gia biết là có Từ Long Tướng ở Lao Sơn vừa được mời đến xin vào ra mắt. Đồng thời cũng hãy nói rõ là Sử lão sư đã bị người bí mật thanh toán.

Đào Gia Kỳ vội vàng nói :

- Xin tôn giá hãy chờ đợi trong giây lát, tôi sẽ vào bẩm lại ngay.

Nói dứt lời, cậu bé quay người chạy thẳng vào trong.

ì cậu ta là người không biết một tí võ công hơn nữa thân thể lại yếu đuối nên trong khi hồi hải chạy như thế không khỏi bị vấp ngã đến hai ba lượt Ngay lúc ấy có một võ sư từ trong hồi hải đi ra nên Đào Gia Kỳ đã đụng thẳng vào người y thật mạnh. Tức thì võ sư ấy nhanh nhẹn vung tay trái lên tóm lấy Đào Gia Kỳ trong khi tay mặt đã tát thẳng vào mặt cậu ta kêu lên một tiếng "bốp" thật to rồi giận dữ quát rằng :

- Cái đồ vô dụng ! Đi thì thông thả đi, chạy đâu mà hồi hải như thế ?

Tội nghiệp Đào Gia Kỳ bị một cái tát choáng váng cả đầu óc, máu mồm tuôn ra vì gãy mất mấy cái răng. Nhưng cậu ta vẫn đứng thẳng người cất giọng run run nói :

- Tôi có việc cần bẩm lại với lão gia vì Sử đại gia bị thương sắp chết ở ngoài cửa đó ! Người võ sư ấy nghe thế thì thay đổi hẳn sắc mặt quát rằng :

- Mày bảo sao ?

Đào Gia Kỳ không đề nén được cơn tức giận to tiếng đáp :

- Tôi bảo là Sử Đông Dương đại gia trong phủ chúng ta đang được một người tự xưng là Từ Long Tướng ở Lao Sơn bỗng đến trước cửa và xin ra mắt Đào lão gia.

Người võ sư ấy lộ sắc kinh hãi nhưng vẫn mắng rằng :

- Đồ ngốc ! Thế sao ngươi không chịu nói sớm ? Thôi đây chẳng phải việc

của người, ông đây vào bấm lại được rồi.

Nói dứt lời, người võ sư ấy bèn quay mình chạy thẳng vào trong.

Đào Gia Kỳ vẫn đứng trơ trơ tại đấy. Cậu cảm thấy nơi má mình đang nóng bỏng và đau đớn vô cùng nên hai dòng lệ không khỏi từ từ lăn xuống đôi má. Cậu cảm thấy trên đời này thực chẳng có một tí chi gọi là ấm áp, đâu đâu cũng gặp phải sự đối xử tàn nhẫn, vô tình. Nếu không vì còn một mẹ già tất cậu sẽ nhảy xuống hồ tự trầm hầu kết liễu kiếp sống thừa đáng thương của mình cho rảnh việc.

Chẳng bao lâu sau có một lão già râu tóc bạc hoa râm, dung mạo uy nghi phi thường từ bên trong chạy bay ra. Theo sau lưng ông ta lại có một số đông võ sư khác mà phần lớn Đào Gia Kỳ đều chưa được thấy mặt họ lần nào.

Lão già ấy trông thấy Đào Gia Kỳ đang đứng giữa đường thì quát to rằng :

- Người hãy về nhà đi, ngày hôm nay chớ đến đây làm gì ! vừa nói lão ta vừa vung tay áo quét thẳng về phía Đào Gia Kỳ nhưng vẫn tiếp tục chạy bay tới không hề chậm chân tí nào cả.

Đào Gia Kỳ bị luồng kinh phong của lão già ấy quét ra, hất bắn đi xa năm sáu thước và té lăn quay ra đất khiến cậu ta có cảm giác như xương cốt khắp châu thân đều bị gãy ra thành từng khúc. Cậu ta gắng gượng đứng lên, đôi mắt ngấn lệ, đưa chân bước loạng choạng đi thẳng ra phía sau phủ.

Lão già khi nãy vừa chạy ra khỏi cửa thì đã lên tiếng nói :

- Từ thế huynh từ xa đến đây thực nhọc nhằn. Vậy chẳng rõ lệnh sư lúc này có được khỏe mạnh không ?

Người thanh niên tuân tâu vì hai tay bông Sứ Đông Dương nên không tiện thi lễ. Bởi thế y chỉ tươi cười đáp :

- Gia sư nhờ phúc của Đào sư thúc nên vẫn được khỏe mạnh luôn.

Riêng vị Sứ lão sư này...

Ngay lúc ấy từ phía sau lưng lão già đã có hai võ sư thanh niên bước tới

bồng Sử Đông Dương từ trong tay của người thiếu niên rồi chạy bay vào trong nhà.

Lão già đưa tay vuốt râu rồi mỉm cười nói tiếp :

- Từ thế huynh, chúng ta hãy đi vào trong sẽ thông thả nói chuyện với nhau sau được không ?

Người thanh niên họ Từ liên chấp hai tay nói :

- Tôi xin vâng theo lệnh của sư thúc ! Lão già cất tiếng cười to rồi sánh vai với người thiếu niên đi trở vào nhà. Lão già ấy tức Đào Như Hải, người đã từng xưng bá trong chốn võ lâm cách đây ba mươi năm tại vùng Quan Trung. Chỉ với lưỡi kim đao và hai mươi tám đường Bạch Hổ chương, ông ta nổi danh là Hổ Chương Kim Đao ai nghe đến cũng phải kinh khiếp, tiếng tăm lừng lẫy trong một thời. Nhưng mười lăm năm trước đây ông ta bỗng tuyên bố gác đao quy ẩn, dọn về phủ Nam Xương ở yên không can dự chi đến việc của giới giang hồ nữa. Việc làm ấy của Đào Như Hải thực quá bất ngờ khiến cho cả võ lâm đều bàn tán xôn xao. Nhưng ngày tháng trôi qua đã khiến mọi người dần dần quên mất việc ấy. Ai nấy gần như không còn nhớ trong võ lâm đã có một người gọi là Đào Như Hải nữa.

Trong khi Đào Như Hải cùng sánh vai với người thiếu niên họ Từ bước trở vào trong nhà thì bỗng ông ta cất tiếng than dài và nói :

- Lệnh sư là người tài hoa tuyệt thế, võ công hết sức thần kỳ khiến già đây vô cùng ngưỡng mộ. Từ trước đến nay tình cảm giữa đôi bên không khi nào bị sút mẻ nhưng đáng tiếc là lệnh sư đã sớm chán ngán cõi đời nên bỏ về qui ẩn sớm hơn cả già đây nữa. Trước khi già đây rút lui đã từng đi tìm lệnh sư mấy lần nhưng đều phải thất vọng trở về không.

Nói đến đây, ông ta ngừng lại trong giây lát rồi cười tiếp :

- Nếu chẳng nhờ gặp một người bạn trong dịp tất niên năm rồi, đôi bên vô tình đề cập đến những mầm non xuất sắc này trong võ lâm thì thật già đây

cũng không được biết người bạn xưa của mình đã đào tạo được một môn đồ võ công trác tuyệt, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà tên tuổi đã vang lừng nhất là về kiếm thuật Liên Hoàn Tam Tuyệt thì cao thâm không thể lường. Cũng nhờ dịp đó mà già đây mới biết thiếu hiệp danh gọi Từ Long Tướng, đồng thời cũng biết được lệnh sư qui ẩn tại Lao Sơn và đã gửi thân vào cửa đạo giáo.

Từ Long Tướng nói :

- Sư thúc quá khen tặng như thế thực khiến cho tiểu điện phải vô cùng xấu hổ.

Đào Như Hải cất tiếng cười to. Trong khi ấy hai người cũng đã bước vào một gian đại sảnh thực rộng rãi và trang trí rất trang nhã.

Sau khi đôi bên phân ngôi chủ khách ngồi yên, Từ Long Tướng bèn nói tiếp:

- Sử lão sư bị trúng Ngũ vân xà đầu đỉnh nên tiểu điện đành chịu bó tay mong sư thúc mau lo việc cứu chữa nếu chậm e không còn kịp nữa ! Đào Như Hải vừa nghe qua thì mặt liền biến sắc đứng phắt ngay dậy, đôi mắt sáng rực như hai luồng điện nói :

- Hiên điện, cháu có đoán chắc đây là Ngũ vân xà đầu đỉnh không ?

Từ Long Tướng nói :

- Tiểu điện có xem nơi vết thương trên lưng của Sử lão sư, trông thấy nơi ấy hiện lên năm vết sưng đỏ màu đỏ bầm như mây, đồng thời tại nơi đó có lộ ra năm vật nhỏ trông như năm cái đầu rắn. Bởi thế tiểu điện mới đoán đây là Ngũ vân xà đầu đỉnh mà nhiều năm qua đã vắng bóng trong chốn giang hồ. Riêng tiểu điện vì mới dần bước giang hồ, kiến văn còn nông cạn nên rất có thể trong sự nhận xét có điều sai lầm. Vậy mong sư thúc đích thân xem thì sẽ rõ.

Đào Như Hải lại ủ rũ ngồi trở xuống, đôi mắt nhìn thẳng về phía trước, miệng lẩm bầm như nói một mình :

- Đây là chắc chắn rồi ! Có lý nào tên ma đầu ấy chưa chết hay sao ?

Việc Sử Đông Dương bị hạ bởi Ngũ vân xà đầu đình thực không ai có thể tưởng tượng được.

Từ Long Tướng biết ông ta muốn đề cập đến Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành, một quái kiệt đã khét tiếng một thời trước đây hai mươi năm trong chốn võ lâm nên vội vàng nói :

- Biết đâu chừng đó chính là người kẻ nghiệp của Lỗ Công Hành ?

Đào Như Hải gượng cười nói :

- Sử Đông Dương theo già đầu mười mấy năm, tính tình hết sức cẩn thận và khiêm tốn, nếu không gặp trường hợp bất đắc dĩ thì chẳng khi nào gây sự đánh nhau với ai bao giờ. Sau khi già đã gác đao qui ẩn, ông ấy theo già đến đây lại càng tỏ ra ôn tồn dễ mến chắc chắn không làm sao lại có việc gây thù oán chi với người kẻ nghiệp của Lỗ Công Hành. Phương chi Ngũ vân xà đầu đình là thứ ám khí từng làm khiếp sợ cả giới giang hồ, nếu không phải người đại gian ác hoặc có võ công trác tuyệt thì tuyệt đối ông ta không khi nào đem ra dùng một cách cẩu thả. Cái lệ ấy dù cho là người kẻ nghiệp của ông ta cũng phải tôn trọng. Như vậy chắc hẳn là...

Nói đến đây thì ông ta kéo dài tiếng nói sau cùng rồi bỗng cúi đầu có vẻ suy nghĩ.

Từ Long Tướng sốt ruột nói :

- Trong khi tiểu diệt đi dọc đường nghe có lời đồn đại là cuối năm rồi sư thúc đã lấy được một vật hết sức quý báu tại Đại Vũ Lãnh gọi là Hàn Thiết Quan âm chẳng hay có không ? Tiểu diệt được biết hiện các cao thủ trong hai phe hắc bạch đạo đều đang hồi hải kéo về Giang Tây có lẽ dính líu đến việc ấy của sư thúc. Vừa rồi tiểu diệt lại được trông thấy Yên Nam Tam Kiệt bấy lâu vắng bóng giang hồ hiện cũng có mặt tại đây.

Sắc mặt của Đào Như Hải bình tĩnh đáp :

- Nếu họ muốn gán tội cho mình thì có thiếu chi cách nói. Già đây đã gác kiếm và dùi vê ở tại Nam Xương mười lăm năm qua. Trong thời gian đó chẳng những già đây tuyệt đối không hề biết đến chuyện võ lâm mà đồng thời cũng không hề bước chân ra khỏi phủ thành mười dặm. Như thế thử hỏi làm cách nào lại được Hàn Thiết Quan âm tại Đại Vũ Lãnh ?

Nói dứt lời, ông ta ta cất tiếng cười ha hả thật to, rồi lại nói tiếp:

- Hiền đệ là người anh kiệt tuổi trẻ, chắc hiểu được Hàn Thiết Quan âm ấy có điều chi lạ lùng, quý báu khiến đến nỗi tất cả nhân vật võ lâm nghe đến đều thêm rõ dãi. Vậy hiền đệ có thể giải bày cho già đây được biết hay chẳng?

Từ Long Tướng không khỏi sửng sốt nói :

- Tiểu đệ chưa hề để tâm tìm hiểu đến việc ấy, chẳng qua trong lúc đi đường nghe người ta bàn tán xôn xao nên chẳng làm sao không tin được.

Ngoài miệng tuy nói thế nhưng trong lòng y nghĩ rằng:

"ông ấy đã phủ nhận tất cả".

Đào Như Hải than dài rồi nói :

- Chẳng nói chi đến hiền đệ, mà ngay cả già đây cũng không thể không tin việc ấy. Nhưng vì già đây cảm thấy muốn chấm dứt sự vụ không đó không có chi bằng giữ im lặng. Song trong chốn giang hồ việc ân oán cũng như việc thị phi thực chẳng biết sao mà đoán trước được, hơn nữa vì thấy rằng không thể không đề phòng những việc chẳng hay nên già đây đã phái nhiều người đi các nơi mời số bạn bè cũ tập hợp về đây để xét đoán và phân xử vụ này cho công bằng.

Vừa nói ông ta vừa đứng lên rồi tiếp :

- Hiền đệ hãy cùng già bước vào xem thương thế của Sử Đông Dương trước đã ! Trong khi Từ Long Tướng định đáp lại lời nói của ông ta thì bỗng thấy có một vật đen đang rít vèo trong không khí, từ ngoài bay vút vào

nhANH NHƯ MỘT LUỒNG ĐIỆN CHỚP NÊN MẶT KHÔNG KHỎI BIẾN SẮC VỘI VÀNG THÒ TAY MẶT RA ĐỊNH CHỤP LẤY. NHƯNG KHÔNG NGỜ TỪ LONG TƯỚNG KHÔNG CHỤP KỊP NÊN VẬT ẤY ĐÃ BAY VÚT TỚI VÀ ĐÃ CẮM PHẬP VÀO MỘT CÂY CỘT.

ĐÀO NHƯ HẢI NHANH NHỆN LƯỚT TỚI THÒ TAY NHỎ VẬT ẤY RA THÌ TRÔNG THẤY ĐÓ LÀ MỘT MŨI TÊN DÀI ĐỘ BA TẮC, TRÊN ĐẦU CÓ CHẠM MỘT CÁI MẶT QUỲ TRÔNG RẤT HUNG ÁC NÊN ÔNG TA KHÔNG KHỎI HẾT SỨC KINH HÃI. TRONG KHI ĐÀO NHƯ HẢI LƯỚT TỚI NHỎ MŨI TÊN THÌ TỪ LONG TƯỚNG CŨNG NHANH NHỆN LAO MÌNH LƯỚT RA KHỎI ĐẠI SẢNH. Y ĐƯA MẮT QUÉT QUA KHẮP NƠI CHỈ TRÔNG THẤY CÂY CỐI UM TÙM ĐANG RÌ RÀO THEO CON GIÓ CHỨ KHÔNG TRÔNG THẤY MỘT BÓNG NGƯỜI NÀO CẢ. Y ĐOÁN BIẾT ĐỐI PHƯƠNG ĐÃ BỎ ĐI DÙ CÓ TRUY ĐUỔI CŨNG VÔ ÍCH NÊN LẠI TRỞ VÀO ĐẠI SẢNH NGAY. KHI ẤY ĐÀO NHƯ HẢI ĐANG ĐƯA MẮT NGÓ ĐĂM ĐĂM VÀO MŨI TÊN CẦM TRONG TAY, MẶT RA CHIÊU NGHĨ NGỢI. TỪ LONG TƯỚNG VỘI VÀNG NÓI :

- Sư thúc có hiểu được lai lịch mũi tên ấy không ?

ĐÀO NHƯ HẢI LẮC ĐẦU NÓI :

- Già đây chẳng hiểu lai lịch của nó ra sao cả.

NÓI ĐẾN ĐÂY ÔNG TA CẤT GIỌNG CƯỜI KHÔ KHAN RỒI TIẾP :

- Mình không tỏ ra kinh ngạc trước một việc đáng kinh ngạc thì việc ấy tất tự nó sẽ mất đi tác dụng của nó. Đối phương có ý đe dọa nhưng già đây tự thấy không có điều chi xấu hổ đối với lương tâm, vậy thử hỏi có gì đáng sợ ? Ngay lúc đó bỗng có bảy tám bóng người từ ngoài lướt nhanh vào đại sảnh cúi người thi lễ rồi nói :

- Bẩm lão gia vừa rồi có nhiều người đã lên vào đây, khi chúng tôi hay được và tràn tới thì bọn họ liền bỏ chạy tất cả. Vì số người ấy quá nhanh nhẹn nên chúng tôi không làm sao nhận rõ mặt mũi của họ.

ĐÀO NHƯ HẢI KHOÁT TAY NÓI :

- Ta đã biết rồi, các người hãy lui ra lo việc canh phòng cẩn mật đi.

Tám võ sư ấy đồng thanh vâng lệnh rồi bước ra ngoài. Trong khi ấy ĐÀO

Như Hải và Từ Long Tướng cũng đứng lên đi ra khỏi đại sảnh.

Màn đêm đã buông kín vạn vật. Trên lầu canh tiếng trống thỉnh thoảng bay theo chiều gió báo hiệu cho biết đêm đã vào canh hai. Trên chót ngọn cây nửa mảnh trăng non đang treo lơ lửng. Khu nhà của Đào Như Hải đèn đuốc đều tắt, chung quanh yên lặng không hề nghe một tiếng động khẽ.

Bên trong vòng rào có rất nhiều bóng người đang thập thò khắp gốc cây bụi kiểng. Họ đều im lặng gần như nín thở để chờ đợi mọi biến cố.

Lúc ấy tại hướng Tây Bắc bên ngoài khu nhà, bỗng có một bóng đen xuất hiện. Bóng đen ấy đã bị tàn phế một bên chân trái, phải dùng một cây gậy để chống đi. Khi đầu gậy vừa chấm đất thì thân hình của y liên vọt thẳng lên không độ sáu trượng rồi bay vút lên một ngọn cây cổ thụ cao ngất trời, trông nhẹ nhàng như một con chim. Chỉ qua mặt tiếng "xạc" rất khẽ là bóng đen đó đã đáp nhẹ xuống một cành cây to. Đứng yên nghe ngóng trong giây lát, không thấy không động tĩnh chi, bóng đen đó liền cất tiếng hú và nhanh nhẹn buông mình rơi xuống đất. Trong khi bóng đen ấy vừa đáp xuống đến mặt đất và đang định tiếp tục lao tới trước thì bỗng từ trong bóng tối có một người nhanh nhẹn tràn ra trước mặt của bóng đen nói :

- Đào mỗ đã đoán trúng là đêm nay ngươi chắc chắn sẽ đến đông thời cũng đoán biết là ngươi sẽ xâm nhập vào đây theo hướng Tây Bắc nên đích thân Đào mỗ đã đến đây chờ đón.

Đôi mắt của người ấy sáng như điện khiến ai trông đến cũng phải khiếp sợ.

Y liếc nhìn Đào Như Hải một lượt rồi cất giọng lạnh lùng nói :

- Mũi quỷ đầu tiên của ta phóng ra thì trong một thời giờ nhất định ta sẽ đích thân lấy về. Thế mà ngươi lại tự nhỏ đi thực chẳng khác nào đào thêm hận thù. Cái nhục bị ngươi chặt chân trước kia đêm nay ngươi phải trả lại gấp đôi đó ! Giọng nói của y âm u nghe thực đáng sợ. Đào Như Hải gật đầu mỉm cười đáp :

- Đào mỗ tuy qui ẩn nhưng suốt mười lăm năm qua chẳng hề buông lời võ công. Xưa kia người không thắng được ta thì hôm nay chắc chắn Đào mỗ không hề bị bại. Phương chi đã mất đi một chân rồi thì rõ ràng những ý muốn của người không thể nào toại nguyện được.

Người ấy hết sức tức giận cười nhạt :

- Người cũng bắt chiếc giọng lưỡi khoác lác của trẻ con sao lại không ra tay đi ?

Sắc mặt của Đào Như Hải sa sầm nói :

- Đào mỗ đã biết nếu người chưa chết thì ắt sẽ có ngày tìm ta để trả thù nhưng đáng tiếc người tìm đến không phải lúc ! Người ấy không khỏi giật mình nói :

- Tại sao không phải lúc ?

Đào Như Hải cười nham hiểm nói :

- Đào mỗ không tin là người không hề biết hiện nay trong phủ thành các cao thủ hai phe hắc bạch đều kéo nhau đến vì việc của Đào mỗ.

Người ấy hạ giọng nói :

- Ta đã biết rồi. Bọn họ tuy đến để tìm Đào Như Hải người nhưng mục đích của họ là nhắm vào Hàn Thiết Quan âm. Riêng ta không cần biết Hàn Thiết Quan âm có thực sự nằm trong tay người không vì ta đối với nó chẳng cảm thấy ham muốn tí nào cả ! Đào Như Hải cười lạnh lùng nói :

- Đêm hôm nay nếu người chết dưới Bạch Hổ chưởng của ta thì không còn có chi để nói nhưng trái lại nếu Đào mỗ bị mất mạng dưới tay người thì cao thủ hai phe hắc bạch đạo sẽ cho rằng người đã đoạt mất Hàn Thiết Quan âm đi rồi. Như vậy dù tứ hải mênh mông nhưng người chẳng tìm được một nơi nào để lẩn trốn đó.

Người ấy cười ngạo nghễ nói :

- Số nhân vật hai phe hắc bạch tự cho là phi thường ấy thực ra chẳng đáng

cho ta dễ mất đầu. Người tưởng ta phập phồng lo sợ bọn họ hay sao ?

- Nhưng có một người người không thể không kiếp sợ ! - Người đó là ai ?

- Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành ! Người ấy vừa nghe tên Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành thì không khỏi kinh hoàng đôi tròng mắt xoay quanh rồi trong lòng cũng vụt đến một ý nghĩ nên bèn mỉm cười nói :

- Lỗ Công Hành sớm đã đi về tiên cảnh rồi, vậy lời nói của người dọa được ta hay sao ?

- Đào mỗ đã biết là người không hề chịu tin bao giờ.

Đào Như Hải vừa nói vừa thò tay mặt vào áo, cười nham hiểm rồi nói tiếp :

- Ngũ vân xà đầu đỉnh là môn ám khí từng làm rung chuyển võ lâm của Lỗ Công Hành, sáng hôm nay đã được dùng để thanh toán thủ hạ của Đào mỗ là Sử Đông Dương. Đào mỗ đã lấy ra được năm mũi xà đầu đỉnh làm bằng chứng, người không tin thì hãy nhìn kỹ đây mà xem.

Vừa nói Đào Như Hải vừa lanh lẹ đưa thẳng bàn tay đến trước mặt đối phương rồi xòe rộng ra, tức thì năm mũi xà đầu đỉnh sắc đen lóng lánh, dài độ ba tấc mọc, đã hiện rõ giữa lòng bàn tay của ông ta. Người ấy đưa mắt nhìn qua, trông rõ ràng đây là môn ám khí nguy hiểm của riêng Lỗ Công Hành nên không khỏi giật nảy mình. Đào Như Hải thừa lúc đối phương đưa mắt chú ý năm mũi xà đầu đỉnh trong lòng bàn tay mặt thì tay trái của ông ta đã nhanh nhẹn như điện chớp vỗ mạnh vào hông của đối phương. Vì khoảng cách quá gần cũng như hành động của Đào Như Hải quá đột ngột nên sau một tiếng "bốp" đối phương đã bị bàn tay ông ta vỗ trúng thẳng vào mục tiêu. Bởi thế người ấy không khỏi "hự" lên một tiếng khô khan rồi sắc mặt trở thành tái nhợt.

Đào Như Hải nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau năm thước cười ghê rợn nói :

- Trong Bạch Hồ chương của ta lại kèm theo cả ba mũi Sách Hồn châm chuyên phá vỡ lớp cương khí hộ thân. Phàm người công lực càng cao thì sự

đau đớn càng nhiều. Bởi thế hiện người không làm sao sống hơn ba tiếng đồng hồ nữa.

Câu nói chưa rút thì người ấy đã chống gậy lao vút tới vung chưởng mặt lên quét một thế võ vô cùng mạnh mẽ kinh khí cuốn tới ào ào nghe thực ghê sợ. Đào Như Hải cất tiếng cười lạnh lùng rồi nhanh nhẹn vung hai chưởng lên đỡ thẳng vào thế công của đối phương. Sau một tiếng "ầm" thực to Đào Như Hải liền bị hất bắn ra sau liên tiếp ba bước. Trong khi đó thân hình người ấy cũng hơi lão đảo, đưa đôi mắt tràn đầy căm hận nhìn qua Đào Như Hải một lượt rồi gằn giọng nói :

- Chỉ cần mạng ta chưa chết thì sau này chính người cũng sẽ phải chịu nếm một sự thảm bại gấp mấy lần ta. Nhưng đêm nay người chịu đựng thế cũng đủ rồi.

Nói dứt lời người ấy chống đầu gậy lên mặt đất, vọt thẳng người bay lên không, vượt qua lớp tường rào bay đi mất.

Đào Như Hải quả đã bị thương không phải nhẹ. Trên vàng trán của ông ta đang rớt ra những hạt mồ hôi to như hạt đậu, máu huyết trong người cũng cuồng loạn, suýt nữa đã từ miệng vọt ra ngoài. Ông ta vội vàng vận dụng chân lực điều hòa hơi thở, đưa số máu huyết cuồng loạn ấy trở về kinh mạch. Qua một lúc thật lâu ông ta mới bình phục trở lại và chậm rãi bước thẳng vào nhà. Liên đó ông ta ra lệnh cho một số võ sư bí mật ra đi lùng kiếm người ấy, dù sống hay chết cũng nhất định phải mang cho kỳ được người đó trở về nhà. Ông ta đoán là người ấy không thể nào đi xa hơn năm dặm và chắc chắn sẽ ngã chết dọc đường. Nhưng ông ta không muốn để cho người ngoài biết được việc ấy, vì nếu tiết lộ ra thì thực là bất lợi cho ông ta. Song nào ngờ lòng người không bằng ý trời chính đây là ông ta tự gây ra tai họa cho mình và tạo mầm mống cho một cuộc chém giết đẫm máu sau này trong võ lâm.

Đêm khuya gió thổi lạnh lùng, dưới ánh trăng mờ lung, thành Nam Xương được phủ lên một lớp sương mỏng giá rét. Cách phía sau Đào phủ không xa, nơi cuối một con hẻm nhỏ có một gian nhà lụp xụp, bên trong lại có một cái gác tầng tối chỉ đủ chứa một cái giường nhỏ và một cái ghế ngồi.

Đào Gia Kỳ đang nằm ngủ trên chiếc giường nhỏ bé ấy. Cậu ta đang ôm lấy một chiếc áo bông đã cũ rách, hai mắt mở to, không ngớt trần trọc, chẳng thể làm sao ngủ được. Cậu ta nghĩ ngợi miên man, cảm thấy tương lai của đời mình thực là đen tối, cuộc sống hết sức nhạt nhẽo, vô vị. Cậu ta càng nghĩ xa thì tâm trạng lại cảm thấy nặng nề buồn bã không làm sao chợp mắt ngủ được. Gió đêm đã đưa tiếng trống nơi gác canh đến báo hiệu đêm khuya đã vào canh tư. Đêm khuya thanh vắng đã làm cho cậu ta lại càng cảm thấy tâm trạng của mình nặng nề buồn bã thêm gấp bội.

Đột nhiên ngoài hẻm bên cạnh cửa sổ căn gác của Đào Gia Kỳ bỗng có tiếng động to như là viên đá ném xuống nước. âm thanh ấy không ngớt vang lên trong đêm vắng thật lâu. Đào Gia Kỳ hết sức kinh hãi, vội vàng ngồi dậy nghiêng tai lắng nghe và cậu ta đã nghe được tiếng rên rỉ nhỏ như tiếng muỗi kêu, từ nơi có tiếng động vọng lại. Cậu bé đoán biết là có người đã trượt té và bị trọng thương không làm sao dậy nổi. Do đó cậu ta vội vàng ngồi dậy, khoác thêm một chiếc áo vào người, vội vã bước xuống khỏi giường rồi bò nhẹ nhẹ xuống gác. Vì cậu ta sợ làm mất giấc ngủ của mẹ nên rón rén nhón chân đi thẳng ra phía cửa.

Ngay lúc đó từ trong nhà bỗng có tiếng người mẹ cậu bé hỏi :

- Kỳ nhi con cũng nghe thấy tiếng động ngoài cửa nữa hay sao ?

Thông thường những người bị mù đôi mắt thì thính giác của họ lại trở nên linh mẫn hơn người thường.

Nghe mẹ hỏi, Đào Gia Kỳ đáp rằng :

- Thưa má, Kỳ nhi đã nghe nên muốn đi ra xem coi có việc gì ?

- Con hãy mặc thêm áo kéo bị cảm sương ! - Kỳ nhi đã mặc thêm rồi vậy má cứ yên lòng ! Vừa nói cậu bé vừa mở then cửa bước ra ngoài. Dưới ánh trăng, cậu bé trông thấy cách cửa nhà mình không xa có một lão già đang té nằm trên đất nên không khỏi kinh hãi vội vàng chạy đến quì gối xuống nói :

- Thưa ông, ông làm sao thế ?

Lúc bấy giờ, cậu ta trông rõ lão già nọ, thấy lão ta đã cụt mất đi một chân, tóc rối bù, hai mắt giương to như hai cục lục lạc và đầy những chỉ máu đỏ ngầu. Lão ta không ngớt nghiến chặt đôi hàm răng như đang đè nén một sự đau đớn phi thường.

Đôi tròng mắt của lão già ấy từ từ chuyển động nhìn qua Đào Gia Kỳ một lượt. Lão ta trông thấy đó là một cậu bé gầy yếu, bèn nói :

- Nay chú em, ta là người sắp chết vậy chú em không làm sao giúp gì được cho ta đâu, tốt hơn hãy mau đi trở về nhà kéo có người đuổi bắt ta lại liên lụy tới chú em đó.

Giọng nói của lão già nghe âm u khàn khàn. Đào Gia Kỳ lấy làm lạ hỏi:

- Thưa ông, có lại ai đuổi bắt ông ? Sao ông lại biết mình sắp chết và biết tôi không có cách nào cứu được ông ?

Lão già trợn to đôi mắt nói :

- Ta hiện đang bị trọng thương, không thể đi đứng được nữa, thế tại sao không chết được ? Hơn nữa dù có thuốc cứu chữa cho ta thì ta cũng phải nằm yên tĩnh dưỡng suốt mất năm mới mong bình phục. Vậy thử nghĩ nếu ta kéo dài kiếp sống thừa này thì chi bằng chết quách đi lại được mát thân hơn.

Đào Gia Kỳ nói :

- Ông nói như thế là sai rồi. Thử nghĩ như con kiến mà còn ham sống vậy huống hồ chi là con người lại không biết quý tính mạng của mình sao ?

Nếu như ông không chê thì xin hãy tạm vào chòi tranh của tôi tĩnh dưỡng ít lâu chắc có thể bình phục lại như xưa được.

Đào Gia Kỳ ngay từ lúc nhỏ đã thường được mẹ dạy dỗ là nếu cứu sống được một mạng người còn hơn xây một tòa tháp bảy tầng. Vậy thử hỏi cậu làm thế nào trông thấy kẻ bị nguy mà lại không cứu cho được ?

Lão già cất giọng lạnh lùng đáp :

- Ta chỉ e làm như vậy sẽ mang đến cho chú em nhiều tai họa không lường trước được.

Đào Gia Kỳ nghe thế không khỏi sửng sờ. Ngay lúc đó, nơi khung cửa bỗng xuất hiện bóng người mẹ già của cậu bé, đang dựa vào cửa gọi rằng :

- Kỳ nhi, người ta bị thương thì hãy mau đỡ vào trong nhà, ở ngoài e bị nhiễm gió lạnh thì thương thế lại càng trầm trọng hơn.

Đào Gia Kỳ nói :

- Thừa má, xin má hãy đi ngủ đi. Kỳ nhi sẽ đỡ ông ấy vào nhà ngay ! Dứt lời, cậu ta không nói thêm chi nữa bèn đem hết sức bé bỏng trong người ra đỡ lấy lão già ngồi dậy. Lão già thấy thế không khỏi than dài nhưng vẫn để mặc cho cậu ta đỡ mình. Lão đưa mắt nhìn về phía Đào mẫu và không khỏi sửng sốt vì trông thấy đôi mắt của Đào mẫu đã mù lòa, mình mặc một chiếc áo bông vá hàng trăm lỗ. Bà ta đứng tựa cửa, trông chẳng khác nào một ngọn nến sắp tàn đang leo lét trước gió.

Lão già ấy hết sức cảm động nên bất giác trong lòng lão ta dậy lên một tia hi vọng bám lấy cái sống. Lão đưa mắt nhìn trở về Đào Gia Kỳ nói :

- Chú em hãy đi nhặt hộ lại chiếc gậy. Ta nghĩ đến lòng tốt của người nên cũng gắng gượng kéo thêm kiếp sống tàn ít năm nữa.

Vừa nói lão ta vừa đưa tay chỉ về hướng chân tường. Đào Gia Kỳ quay mặt ngó theo, quả nhiên trông thấy có một chiếc gậy rớt nằm cạnh đó nên vội vàng bước tới nhặt lấy trao lại cho lão già. Liên đó lão già đưa bàn tay mặt chống mạnh xuống đất tức thì người lão ta đứng ngay lên, đồng thời chiếc gậy trong tay mặt của lão ta cũng chống xuống đất để giữ thăng bằng.

Tuy lão ta đứng thẳng người lên được nhưng trong cổ họng đã phát ra một tiếng "hự" khô khan, sắc mặt lộ vẻ vô cùng đau đớn.

Lão ta cố gượng cười nói :

- Chị cả đã có lòng tốt thực khiến tôi cảm động khôn cùng. Bởi thế đã làm cho tôi có ý nghĩ bám lấy sự sống. Chị cả đôi mắt đã mù lòa, người lại bị bệnh phong thấp nặng thế mà còn có nghị lực để dưỡng dục lệnh lang, vậy già đây sao lại không thể... ?

Đào Gia Kỳ không khỏi giật mình trầm nghĩ :

- Ông ta tại sao lại biết mẹ ta bị bệnh phong thấp ?

Do đó trong lòng cậu không khỏi vừa kinh hãi vừa ngờ vực.

Lão già lại nói tiếp rằng :

- Đêm khuya lạnh lẽo, vậy xin chị cả vào trong an nghỉ, già đây đã có lệnh lang giúp đỡ cho rồi.

Đào mẫu đáp rằng :

- Nếu thế tôi xin lui vậy.

Dứt lời, bà quay người đi thẳng vào trong.

Đào Gia Kỳ đưa hai bàn tay đỡ lấy lão già nói :

- Thưa ông, ở ngoài gió to, vậy xin hãy mau bước vào nhà.

Lão già gật đầu nói :

- Tốt lắm ! Dứt lời ông ta không chờ Đào Gia Kỳ dìu đi mà chỉ lấy gậy chống mạnh xuống đất tức thì cả người ông bay thẳng vào cửa như một con chim.

Đào Gia Kỳ vội vàng chạy vào nhà rồi đóng chặt cánh cửa lại.

Lão già sau khi đã bước vào trong, liền đưa đôi mắt mắt sáng quắc như điện, nhìn khắp cảnh vật trong gian nhà rồi quay lại hỏi Đào Gia Kỳ rằng :

- Chú em nghỉ ở đâu, có phải ở trên gác kia không ?

Đào Gia Kỳ đáp rằng :

- Đúng như thế ! Tức thì thân người lão già liên lắc mạnh, vọt bay thẳng đứng lên rồi rớt ngồi xuống sàn gác nhẹ nhàng. Tiếp đó lão ta lại lấy bàn tay chống mạnh xuống sàn gác, tức thì người lão bị bay vọt lên chiếc giường khiến chiếc giường kêu kèn kẹt.

Đào Gia Kỳ không khỏi thán kinh hãi nghĩ rằng:

"Hành động của lão ta, nào có giống một người đang bị trọng thương ? "

Cậu ta đã sống trong ngôi nhà Đào Như Hải nhiều năm qua nên đã thường trông thấy các võ sư biểu diễn tài nghệ, nhưng quả thật cậu rất ít thấy ai có một thân pháp quá lạ lùng như lão già này. Đối với việc luyện võ vì thường trông thấy nhưng tài nghệ trác tuyệt của những kẻ khác nên cậu hết sức hâm mộ nhưng có điều là từ bấy lâu nay, cậu chỉ giấu kín trong lòng chứ không hề dám tỏ lộ ra.

Khi cậu ta leo tới thang gác thì đã thấy lão già nằm yên trên giường rồi. Lão ta không ngớt thở hổn hển trong cổ kêu nghe ồ ồ. Đào Gia Kỳ thấy thế thì hết sức kinh hãi hỏi nhỏ rằng :

- Thưa ông, ông làm sao rồi ?

Lão già không đáp mà chỉ khoát tay ngăn không cho cậu bé nói. Ông ta lấy ra ba viên thuốc mùi thơm ngào ngạt bỏ vào miệng rồi nuốt ực xuống.

Đào Gia Kỳ im lặng đứng yên bên cạnh giường. Hơi thở của lão già đã từ từ trở nên nhẹ nhàng hơn. Bên ngoài cửa sổ, tiếng gà đã gáy ó o, vì trời sắp hết canh năm. Nhưng ngoài trời vẫn còn tối đen như mực, giá lạnh lòn qua khe cửa thổi vào trong nhà, khiến cả gian nhà lạnh lẽo như giữa mùa đông.

Đột nhiên, bên ngoài cửa sổ bỗng có tiếng chân người bước đi trên hẻm vọng lại. Tiếp đó lại nghe một giọng nói ô ô rằng :

- Lão già đã nói con quỷ già ấy không thể nào chạy xa hơn năm dặm, thế sao kiếm mãi không thấy ?

Một người khác cười nhạt đáp :

- Trong phủ thành này, có không dưới mấy vạn nóc nhà, vậy nếu con quỷ già ấy vào nơi nào đó và gặp phải một người tốt bụng bằng lòng che giấu và nuôi dưỡng thì với sức của chúng ta, dù có tìm kiếm đến sáu tháng hay một năm đi nữa cũng chưa chắc đã tìm ra được.

- Đây là lời nói hữu lý. Thực chúng ta không dễ gì tìm ra lão già ấy đã lẫn trốn đi đâu. Nhưng vì lệnh của lão già đã bảo đi ra tìm kiếm mà chúng ta lại trở về tay không thì biết sẽ nói làm sao ?

- Số người được phái đi tìm con quỷ già ấy nào phải riêng hai chúng ta. Theo tôi nghĩ thì chắc chắn số người kia cũng sẽ trở về tay không mà thôi ! Riêng tên họ và lai lịch của con quỷ già ấy là chi, Đào lão gia lại không hề nói rõ ra, hơn nữa trong khi ông ấy ra lệnh cho chúng ta lục soát thì trên nét mặt vẫn còn vẻ kinh hãi. Như thế cũng đủ thấy là Đào lão gia hiện đang ở vào cảnh nước sôi lửa bỏng, chỉ qua sự kiện của Sử Đông Dương ta cũng thấy được điều đó. Vậy chẳng lẽ con quỷ già kia chính là Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành hay sao ?

- Ai nào có biết ! Tôi và anh nên trở về để bẩm lại thì hay hơn ! Liền đó có tiếng người lướt gió nghe vèo vèo rồi bên ngoài cửa sổ lại chìm trong sự yên tĩnh.

Lão già chống tay ngời dậy nhìn cửa sổ cười nhạt. Đào Gia Kỳ hỏi - Có phải bọn họ nói đến ông không ?

Lão già chậm rãi quay lại đưa mắt nhìn thẳng vào Đào Gia Kỳ nói :

- Này chú em, ngươi hãy đốt đèn sáng lên đi, già đây có việc cần nói với chú em ! Đào Gia Kỳ cất tiếng đáp lời, rồi lấy viên đá lửa để trên ghế gỗ mạnh vào nhau, tia lửa bắn ra sáng ngời, đốt cháy một cây bùi nhùi đỏ lòm trong đêm tối. Cậu ta liền kê bùi nhùi lên sát miệng, lấy hơi thổi phù phù, tức thì ngọn lửa cháy lên. Liền đó cậu ta kê bùi nhùi mỗi cháy tim đèn dầu để bên cạnh, rồi dụi tắt cái bùi nhùi ấy đi.

Lúc đó, trên gian gác sáng tỏ. Lão già đưa mắt nhìn kỹ Đào Gia Kỳ một lượt, trông thấy đôi mắt và sống mũi của cậu bị bầm xanh, hai bên má lại có vết trầy trụa nên không khỏi kinh ngạc hỏi :

- Người chớ có giấu ta, ta xem vết thương trên mặt của người còn mới chứng tỏ người vừa bị người ta đánh đập, hiếp đáp mà không dám đem việc ấy nói rõ cho mẹ người nghe, như vậy là thế nào ?

Đào Gia Kỳ không khỏi kinh ngạc trước sự quan sát tế nhị của lão già, chẳng khác nào chính mắt lão đã trông thấy mọi việc xảy ra. Cậu bé muốn đem sự thật nói cho lão nghe nhưng cảm thấy khó nói nên lời. Cậu ta còn đang do dự thì trông thấy tia mắt khiếp sợ của lão già đang đăm đăm nhìn mình cũng như sắc mặt uy nghiêm của lão ta trong lúc đó đã khiến cậu ta bất giác phải cất tiếng than dài rồi đem hoàn cảnh của mình nói ra cho lão già nghe.

Sau khi nghe qua, sắc mặt của lão già có ít nhiều thay đổi nói :

- Nếu thế thì Đào Như Hải là người có ơn nặng như núi đối với người, vậy người sẽ làm thế nào để báo đáp lại cái ơn ấy ?

Đào Gia Kỳ lắc đầu nói :

- Đào Như Hải sở dĩ chịu bố thí cho kẻ khác ít nhiều ân huệ, thật ra chỉ là một hành động giả nhân giả nghĩa mà thôi. Nhưng dù sao lão ta cũng đã giúp cho mẹ con tôi khỏi chết vì đói rét, tất có ngày tôi cũng phải đền đáp lại cái công ơn ấy.

Lão già nghe thế liền đưa ngón tay cái ra khen phải rồi nói tiếp :

- Người có biết ta bị ai gây ra thương tích như thế này không ?

Đào Gia Kỳ đáp :

- Những tiếng nói vừa rồi của các võ sư ngoài cửa sổ đã chứng tỏ ông vừa bị độc thủ của Đào Như Hải chứ gì ?

Đôi mắt của lão già liền chiếu ngời những tia sáng giận dữ, cười nhạt nói :

- Trước đây, mọi hành động của Đào Như Hải khiến ai trông thấy hoặc nghe

nói đến cũng đều cảm tức. Những cao thủ trong võ lâm đã bị y hãm hại có đến hàng trăm, hàng nghìn người. Y tưởng những việc đó không ai biết nhưng nào ngờ lửa thì không thể nào gói cho kín được, cuối cùng y đã bị bốn người điều tra biết rõ mọi hành động hiểm độc của y chứng tỏ y là người đã gây việc hại to cho võ lâm nên định ra tay diệt trừ đi.

Nói đến đây, lão già cất tiếng than dài rồi tiếp tục :

- Nhưng không ngờ Đào Như Hải lại tiên thủ hạ vi cường, vì thế mà già đây bị hấn chặt mất đi một chân. Hấn biết nếu mọi hành động tội ác của hấn bị phát giác ra tất không làm cách nào có thể sống yên giữa chốn võ lâm được nên sớm gác kiếm trở về quy ẩn.

Lão già bỗng ngưng ngang câu nói, rồi hạ giọng tiếp :

- Những việc ấy người còn nhỏ không thể biết được, vậy già đây không tiện đề cập đến. Bình sinh không khi nào ta muốn nhờ đến người khác nhưng không ngờ đến tuổi tàn niên mà còn phải chịu cái ơn cứu mạng của người. Đào Gia Kỳ vừa mở miệng muốn nói thì lão già khoát tay ra hiệu bảo im rồi tiếp rằng :

- Già đây tuy được người cứu nhưng tối thiểu cũng phải nằm trong căn gác này tĩnh dưỡng đến sáu tháng hoặc một năm, vậy người không hối hận chứ ? Hơn nữa người có thể giữ kín được việc này không ?

Đào Gia Kỳ đáp rằng :

- Sao ông lại nói thế ? Chỉ cần ông không chê cơm muối trà nhạt của gia đình chúng tôi thì dù cho có ở đến năm ba năm đi nữa cũng chẳng hại gì? Sắc mặt của cậu ta tỏ ra hết sức chân thành khiến lão già vô cùng cảm động.

Lão ta đưa mắt nhìn thẳng vào Đào Gia Kỳ tươi cười nói :

- Già đây có ý giúp đỡ cho người hầu báo đáp lại cái ơn to lớn của người nhưng chẳng rõ tính người thích học văn hay là chịu luyện tập võ nghệ ?

Đào Gia Kỳ nghe thế trong lòng không khỏi vui rộn lên. Nhưng cậu vẫn

điềm nhiên không để lộ ra ngoài cung kính đáp :

- Nếu được ông giúp đỡ cho thì ơn ấy thật sánh bằng tái tạo. Việc học văn là để hiểu lẽ phải, việc luyện võ là để phòng thân, xưa kia người ta đặt ra lục nghệ, văn võ thực ra chỉ là một mà thôi, vậy sao ông lại phân chia ra như thế ?

Lão già nghe lời nói của Đào Gia Kỳ thì lộ vẻ hết sức kinh ngạc. Lão im lặng chú ý nhìn Đào Gia Kỳ thật lâu rồi mới chậm rãi thở ra hỏi :

- Người ngay từ lúc nhỏ đã bị mồ côi cha, lại không được hưởng một tí êm ấm nào của người đời. Từ trong đôi mắt của người có thể nhận xét được trong lòng người đang thù hằn căm tức thế tục, sau này rất dễ đi vào con đường cực đoan, già đây thực lo lắng cho người. Nên biết con đường học văn là trọng ở chỗ tiến đến rèn luyện thành một con người thẳng thắn rộng lượng, nếu thiên lệch đi thì sau này tất không thu được kết quả tốt đẹp.

Nói đến đây bỗng lão già lại đổi giọng tiếp rằng :

- Già đây nói ra một tiếng là chắc chắn như đinh đóng cột, không hề hối tiếc bao giờ. Bắt đầu từ ngày mai, già đây sẽ đem sở học của ta dạy hết cho người, còn về tương lai thì đó là cái may mắn của riêng của người vậy.

Nói xong, lão bảo Đào Gia Kỳ lấy viết mực lại, rồi nhanh nhẹn viết ra một toa mua hàng, đồng thời thò tay vào túi lấy ra một nén vàng trao cho Đào Gia Kỳ và bảo ra chợ mua những món hàng mà lão đã viết trong giấy.

Hơn nữa lão ta lại dặn dò cậu bé cần phải đến đâu mua những đồ vật ấy, cũng như phải hết sức giữ bí mật.

Đào Gia Kỳ liền bước xuống gác, trông thấy mẹ mình vẫn chưa ngủ.

Bà liền gọi Đào Gia Kỳ đến để hỏi rõ mọi việc.

Sau khi nghe qua, bà trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc và nói :

- Trong chôn phong trần có lắm bậc kỳ tài, vậy con nên tôn kính ông ấy như sư phụ của mình. Vì má đây là người dốt nát nên không thể lo nghĩ đến việc

tương lai cho con, vậy hôm nay con may mắn gặp được cơ duyên thì phải cần cố gắng học hỏi để tiến tới. Sau này nếu con có thể làm rạng rỡ cho gia thế của mình thì mẹ đây dù có nhắm mắt cũng ngậm cười nơi chín suối. Thôi con hãy đi đi, trước tiên nên đến xin phép viên quản gia nghỉ nửa ngày, rồi ra phố mua đồ.

Đào Gia Kỳ không ngớt lên tiếng vâng lệnh rồi nhắm hướng cửa sau phủ đệ của Đào Như Hải đi thẳng tới.

ánh nắng mùa xuân ấm áp, cảnh liễu non mượt xanh tươi chạy dài theo ven hồ và bay thướt tha theo chiều gió. Trên mặt hồ sóng gợn lăn tăn, lá sen nhấp nhô xanh biếc làm cho cảnh vật mùa xuân lại càng thêm xinh đẹp. Đào Gia Kỳ đã mua xong tất cả các món đồ lão già ghi trên giấy, gồm có hai thẻ thuốc chữa thương rất đắt tiền, một cục đá nam châm và mấy quyển sách.

Cậu ta gói chung lại thành một gói rồi men theo hồ về nhà.

Bỗng khi ấy, cậu ta trông thấy có mười mấy bóng người cỡi ngựa từ xa chạy tới như bay, tiếng vó ngựa rầm rập như sấm dậy, cát bụi +nt g bay mù mịt. Người cưỡi trên con ngựa chạy trước chính là Hồ Chương Kim Đào Đào Như Hải.

Đào Gia Kỳ thực lạnh trí, vừa trông thấy thế cậu ta liền lách người vào một cái hẻm nhỏ, nấp sát vào tường lên nhìn ra.

Đoàn ngựa ấy lướt tới như bay, họ quẹo sang Trạng Nguyên kiều rồi theo ngả của Thuận Hòa môn chạy thẳng ra ngoài thành. Sắc mặt của Đào lão gia trông giá lạnh như băng, tựa hồ như đã xảy ra một việc gì hết sức nghiêm trọng vậy. Đào Gia Kỳ nghĩ ngợi một lúc, rồi quay người tìm những ngõ tắt đi riết về nhà. Khi cậu vừa bước lên thang gác thì trông thấy lão già đang co một chân lên ngồi ngay ngắn trên giường, đôi mắt nhắm nghiền để vận dụng chân lực điều hòa hơi thở. Sắc mặt của lão đã bắt đầu có màu máu nhưng cũng vẫn còn tái mét.

Nghe tiếng động, lão già từ từ mở đôi mắt ra hỏi rằng :

- Những món ghi trong giấy ngươi đều mua đủ cả chứ ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Đều mua đủ tất cả rồi ! Nói dứt lời, cậu liền trao gói đồ tận tay của lão già rồi mới quỳ xuống đất nói :

- Mẫu thân tôi dạy tôi phải lạy ông tôn làm thầy, vậy xin ông nhận đại lễ của Kỳ nhi.

Nói đoạn cậu ta cung kính dập đầu xuống đất mấy lượt. Lão già tươi cười nói :

- Lệnh đường tuy là người có đôi mắt mù lòa tăm tối nhưng lòng dạ sáng suốt phi thường quả là hiếm có. Già đây tuy không muốn làm thầy nhưng về việc dạy dỗ ngươi thì tất sẽ nghiêm khắc, trước sau như một chớ nên buông lơi việc học hành.

Vừa nói lão ta vừa mở gói đồ ra, kiểm điểm lại thấy hai thẻ thuốc chữa thương quả đúng chẳng sai. Sau đó lão ta lại dùng tay mặt cầm lấy viên đá nam châm lên, rồi tay trái vén áo lên. Đào Gia Kỳ vừa nhìn qua thì không khỏi giật bản mình. Vì cậu ta trông thấy phía dưới nách của lão già, có một vết thương bầm đen, to cỡ một bàn tay, nhiều nơi thịt đã bắt đầu thối, nước vàng chảy ra tanh nồng nặc. Đôi mắt của lão già chiếu ngời những tia sáng lạnh ngắt, cất tiếng cười nhạt, rồi kê viên đá nam châm đè nhẹ vào sát vết thương.

Đào Gia Kỳ nhìn chăm chăm theo dõi từng cử động một của lão già. Sắc mặt cậu ta trông có vẻ còn căng thẳng hơn cả lão già ấy nữa. Chẳng mấy chốc, lão già liền lấy viên đá nam châm ra, tức thì có ba cây kim bằng sắt đen lóng lánh, dài độ non một tấc mộc, nhỏ rúc như sợi tóc, dính theo viên đá. Những mũi kim ấy còn mang theo cả những sợi máu bầm trông thực ghê sợ.

Lão già gỡ ba mũi kim ấy để vào lòng bàn tay, ngó đăm đăm một lúc, đôi mắt sáng quắc như hai luồng điện, sắc mặt hiện rõ một làn sát khí.

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 2

Giả họa giang đông

Bỗng nhiên, lão già ngược mặt lên, đưa tia mắt đáng sợ nhìn thẳng vào mặt Đào Gia Kỳ, khiến cậu bé bất giác phải rùng mình, trong lòng lấy làm sợ hãi.

Lão già thấp giọng nói :

- Kỳ nhi, người ở trong Đào phủ mấy năm qua, vậy có nghe đến cái tên Lỗ Công Hành hay không ?

Đào Gia Kỳ nghĩ ngợi trong giây lát đáp rằng :

- Chỉ trong buổi sáng hôm nay, con mới được nghe mọi người nhắc đến. Vì trong phủ có Sử Đông Dương bị trúng Ngũ vân xà đầu đỉnh và được Từ Long Tướng cứu trở về phủ. Đào Như Hải sau khi xem qua vết thương của Sử Đông Dương liền nhận ra đây là Ngũ vân xà đầu đỉnh môn ám khí riêng của Lỗ Công Hành.

Lão già cười nhạt nói :

- Sử Đông Dương chỉ là một tên tiểu tốt trong giới giang hồ, trước kia Lỗ Công Hành là người vang danh trong võ lâm chẳng khác nào Thái Sơn Bắc Đẩu, vậy làm sao ông ta lại xuống tay đối với Sử Đông Dương như thế được ? Hơn nữa ông ta lại càng không sử dụng Ngũ vân xà đầu đỉnh một cách cầu thả như vậy.

Đào Gia Kỳ kinh ngạc nói :

- Theo ý ân sư muốn nói là sự nhận xét của Đào Như Hải có chỗ lâm lẫn chẳng ?

Lão già không đáp thẳng câu hỏi ấy, trái lại nói :

- Người có nghe bọn họ đã nói như thế nào không ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Lúc Kỳ nhi vào xin phép nghỉ nửa ngày với viên quản gia thì nghe số người ở trong nhà xâm xì bàn tán nói rằng trong giới giang hồ có lời đồn đại sai ngoa là Đào Như Hải đã bắt ngờ nhặt được Hàn Thiết Quan âm, một vật quý báu nhất trong chốn võ lâm.

Lão già cười nhạt nói :

- Bất ngờ ? Quả đây là định dối gạt người ta mà thôi ! Đào Gia Kỳ sừng sốt nói :

- Đào Như Hải có thể với Từ Long Tướng là suốt mười lăm năm qua ông ta không rời khỏi nhà một bước, vậy làm thế nào có thể nhặt được Hàn Thiết

Quan âm. Như vậy lời đồn đại sai ngoa trong giới giang hồ chỉ là giá họa cho hấn ta mà thôi, trong khi người thực sự lượm được vật báu ấy thì vẫn bình an vô sự. Thưa ân sư, chẳng rõ Hàn Thiết Quan âm là vật chi thể ?

Lão già nói :

- Đợi sau này người sẽ biết. Bắt đầu từ hôm nay, khi vào làm việc trong Đào phủ, người nên nhớ tất cả những việc tai nghe mắt thấy, đồng thời cũng để ý dò xét coi thực sự có Hàn Thiết Quan âm không ?

Nói đến đây, lão ta dừng lại trong giây lát rồi mới tiếp rằng :

- Người hãy đem hai thẻ thuốc này, dùng nước rế tranh sắc ba chén còn lại tám phân giúp ta.

Đào Gia Kỳ mang hai thẻ thuốc bước xuống gác, vừa sắc thuốc vừa lo việc nấu cơm và làm thức ăn. Người mẹ của Đào Gia Kỳ tỏ ra rất hiểu biết không khi nào nhờ cậu làm việc gì bận rộn. Bà chỉ nằm yên lặng trên giường nghỉ ngơi.

Đào Gia Kỳ ngồi ngay ngắn trên một chiếc ghế nhỏ bằng tre, mặt ngó lò lửa, dùng cây quạt lá kè quạt nhẹ luôn tay. Trong khi đó, bàn tay khác của cậu chống cằm, tựa hồ như đang nghĩ ngợi một điều gì.

Đến đâu giờ Thân, mặt trời sắp về Tây mà cửa Đào phủ vẫn còn mở rộng, khung cảnh vẫn yên tĩnh như mọi ngày thường.

Giữa đám người qua lại trên đường, bỗng xuất hiện một người thanh niên áo xanh, thân hình mảnh khảnh, mặt vuông mày rậm, đôi mắt thật to, lưng giắt trường kiếm, trông có vẻ hết sức hiên ngang, nhắm hướng Đào phủ đi tới thực nhanh.

Khi vừa bước lên bậc tam cấp của tòa nhà thì y dừng chân đứng lại to tiếng nói :

- Có ai trong nhà không ?

Tức thì, từ trong nhà có một võ sư cao lớn nhanh nhẹn bước ra, đưa mắt nhìn khắp người của chàng thiếu niên rồi lạnh lùng nói :

- Các hạ đến đây tìm ai ?

Người thiếu niên chấp tay tươi cười nói :

- Tại hạ họ Lư là người thế giao với Đào lão gia. Tại hạ từ vùng sa mạc xa xôi đến đây muốn xin ra mắt Đào lão gia, vậy mong ông cảm phiền bẩm lại giùm.

Người võ sư đáp :

- Các hạ đến thật không may vì lão gia tôi vừa đi ra ngoài chưa về, chỉ bằng sáng mai mời các hạ trở lại vậy.

Người thiếu niên họ Lư lộ vẻ thất vọng, ô lên một tiếng dài nói :

- Tại sao lại không may như thế này...

Câu nói chưa dứt thì đã nghe có tiếng vó ngựa như mưa rào từ xa vọng đến nên y liền quay mặt nhìn về phía ấy.

Lúc đó, có mười mấy người kỵ mã đang phi như bay về phía Đào phủ, người đi đường đua nhau nép sát vào lề. Đoàn kỵ mã lướt tới như gió, tiếng vó ngựa vang động như sấm chỉ trong nháy mắt là đã đến nơi.

Đào Như Hải nhảy phốc xuống ngựa, sắc mặt vẫn lạnh lùng như băng, đưa đôi mắt sáng ngời đầy nghiêm nghị nhìn thẳng vào mặt của người võ sư và chàng thiếu niên họ Lư đang đứng trước thềm nhà.

Người võ sư ấy liên bước nhanh tới, kê miệng sát vào tai của Đào Như Hải thì thầm một lúc. Tia mắt nghiêm nghị của Đào Như Hải bỗng đổi thành ngạc nhiên, rồi ngó đăm đăm vào thiếu niên họ Lư nói :

- Lão đệ họ Lư tìm già đây có chuyện gì ?

Người thiếu niên họ Lư xá sâu sát đất nói :

- Tiên phụ là Lư Bằng, trước khi lâm chung có dặn vãn bối phải đến đây xin tá túc với Đào thế bá ! Đào Như Hải kinh hoàng thất sắc nói :

- Người huynh đệ họ Lư của tôi đã quy thiên rồi sao ? ôi... ! Người thiếu niên họ Lư đỏ hoe đôi mắt, lệ ngấn quanh tròng, nói :

- Tiên phụ chết bởi sự ám hại của kẻ khác ! Đào Như Hải biến hẳn sắc mặt, vội vàng đưa tay kéo người thiếu niên họ Lư lại sát bên mình nói :

- Hiên diệt, chúng ta hãy bước vào bên trong cùng nói chuyện sau.

Bỗng ngay lúc ấy, có một võ sư đầu hươu mắt chuột, từ bên trong chạy ra, sắc mặt kinh hãi nói :

- Bẩm lão gia, Sử Đông Dương đã bị kẻ lạ mặt bắt đi mất rồi, đồng thời nơi đó còn để lại hình ba con chim én.

Đào Như Hải nghe qua không khỏi kinh hãi, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng hung tợn. Gã võ sư đầu hươu mắt chuột ấy lại vội vàng nói tiếp :

- Việc này chắc chắn là hành động của Yến Nam Tam Kiệt. Hồi sớm mai này, thuộc hạ đã dò biết Yến Nam Tam Kiệt hiện đang tập họp ở tại chùa Thanh Vân. Hơn nữa số nhân vật có tiếng tăm trong võ lâm ở cả hai miền Nam Bắc cũng đã đến đây không phải ít, chúng tôi họ có ý định đối phó lão gia, do đó họ thừa lúc lão gia không có mặt ở nhà liền hạ thủ bắt cóc Sử Đông Dương đi như thế.

Lúc bấy giờ, sắc mặt của Đào Như Hải đã trở lại bình thường. Lão ta khẽ than và nói :

- Thực chẳng ngờ già đây gác kiếm qui ẩn đã mười lăm năm qua, thế mà người ta vẫn còn vu cáo và tìm đến gây sự. Sử Đông Dương là một nhân vật quá tầm thường, vậy chẳng rõ họ cướp đi để làm gì, khiến già đây khó đoán hiểu được.

Từ Long Tướng bỗng lên tiếng nói :

- Tiên hạ thủ vì cường, ta đâu lại chịu ngồi yên chờ chết ? Mọi việc trong võ lâm, vốn không thể nào xét đoán cho rõ được. Vậy chi bằng sư thúc hãy mau đến chùa Thanh Vân để tìm gặp Yến Nam Tam Kiệt thì hay hơn.

Đào Như Hải qua một lúc suy nghĩ, mới mạnh dạn nói :

- Việc đã đến thế này thì chỉ còn đi nước cờ đó mà thôi ! Nói chưa dứt lời, lão ta đã nhảy thốc lên lưng ngựa. Tất cả những võ sư tùy tùng cũng hồi hải lên ngựa..

Lúc ấy chỉ còn người thiếu niên họ Lư đứng trơ trọi bên cạnh lộ sắc ngơ ngác không hiểu chi cả. Y trông thấy Đào Như Hải đã nhảy lên mình ngựa thì vội vàng nói :

- Thế bá, có thể cho phép tiêu diệt cùng đi để giúp thêm một tay không?

Đào Như Hải giật mình lộ vẻ hồi hận nói :

- Vì gặp việc quá đột ngột nên trong lòng không khỏi rối, khiến già đây lại quên mất hiên diệt. Thôi chúng ta hãy cỡi chung một con ngựa vậy.

Nói đoạn, lão ta liền thò tay kéo người thiếu niên họ Lư lên ngồi sau lưng mình, rồi giật mạnh cương ngựa phi nhanh tới trước. Số võ sư tùy tùng cũng phóng ngựa đuổi theo như bay.

Ngay trong lúc ấy, giữa đám lá cây rậm rạp nơi một góc tường bỗng hiện ra chiếc đầu bé nhỏ của Đào Gia Kỳ. Cậu ta đưa mắt ngó theo đoàn kỵ mã rồi quay đầu chạy mất.

Ngôi chùa Thanh Vân cách thành mười lăm dặm, đứng trơ trọi một mình trên một ngọn đồi trọc, chung quanh đồng lúa xanh um, nhìn mát mắt. Bên trong ngôi chùa, hoa cỏ lưa thưa, có dòng nước uốn, có cầu xinh xắn, cảnh trí tĩnh mịch phi thường.

Mặt trời đã lặn về Tây, màn đêm đã từ từ buông xuống. Trong khi ấy mười mấy người kỵ mã do Đào Như Hải cầm đầu đã phi nhanh đến nơi và cùng nhảy xuống yên ngựa.

Bỗng từ bên trong ngôi chùa có tiếng vọng ra :

- Vô lượng thọ phật ! Giọng nói ấy nghe rất mạnh mẽ, không ngớt gây nên một âm thanh vang dội trong lỗ tai người nghe. Số người của Đào Như Hải không khỏi giật mình. Họ cùng đưa mắt nhìn lên thì thấy từ bên trong cổng chùa có một đạo sĩ tuổi độ ngũ tuần, mình mặc áo xám râu dài phát phơ, đang chậm rãi bước ra. Bên tay mặt của đạo sĩ ấy có cầm một chiếc phát trần tơ, trắng như tuyết Vị đạo sĩ ấy bước đến trước mặt Đào Như Hải thì dừng chân đứng lại xá một xá thực sâu tươi cười nói :

- Đào lão thí chủ sao không ở nhà hưởng phúc thanh nhàn, giờ này giá lâm đến chùa hoang của bản đạo chẳng hay có điều gì chỉ giáo ?

Đào Như Hải đáp lễ rồi từ tốn nói :

- Chẳng ngờ vị đạo sĩ trụ trì là một phong trần kỳ sĩ ! Già đây bấy lâu không đến ra mắt mong ông tha thứ cho ! Vị đạo sĩ mỉm cười nói :

- Không dám ! Bản đạo đã là người tu hành, tất chỉ lo việc tu tĩnh để tìm đường giác ngộ mà thôi nên cái danh Phong Trần Kỳ Sĩ thực chẳng dám nhận.

Đào Như Hải nói :

- Hôm nay già đến đây trước là để viếng thăm cảnh chùa, kể đó là vì được nghe phong thanh có Yên Nam Tam Kiệt vừa đến tá túc nơi đây nên có ý tới gặp để nhờ các vị ấy giải quyết cho một việc khó khăn. Vậy nếu đạo trưởng cho phép chúng tôi vào ra mắt thì thực là cảm kích vô cùng.

Đạo sĩ tươi cười nói :

- Đào lão thí chủ quá khiêm tốn, làm cho bản đạo áy náy vô cùng. Yên Nam Tam Kiệt hiện đang trong chùa, vậy để bản đạo vào thông báo các vị ấy ra nghênh đón cho phải lễ.

Liền đó, bỗng có ba tiếng cười to từ trong chùa vọng ra rồi lại thấy có ba lão già to lớn, mình mặc áo lam từ trong nhanh nhẹn bước thẳng ra.

Một lão già mặt đỏ nói :

- Đào lão sư, kể từ ngày xa cách trong chốn giang hồ đến nay đã có đến mười mấy thu đông rồi. Ba anh em của Trạch mỗ vì ngôi yên quá lâu nên muốn đi đứng đây đó, du ngoạn khắp nơi cho vui. Chính vì vậy mà những con chim yến miền Bắc mới có dịp bay về Nam với ý định viếng thăm phong cảnh vùng Giang Nam và đến bái kiến một số bạn bè cũ. Chúng tôi vốn có ý sẽ đến yết kiến Đào lão sư nhưng vì sợ quá mạo muội nên chưa dám tìm đến nơi thì chẳng ngờ Đào lão sư lại tìm đến đây trước một cách nhọc nhằn khiến chúng tôi thực vô cùng áy náy. Chẳng hay Đào lão sư có điều gì cần chỉ giáo hay chăng ?

Yên Nam Tam Kiệt là anh em kết nghĩa với nhau, võ công mỗi người đều có một sự độc đáo riêng biệt, lại rất kỳ dị khác hẳn võ công của các môn phái lớn ở vùng Trung Nguyên. Cả ba vì mến nhau qua tài nghệ nên kết làm anh em cùng nhau hành hiệp khắp chốn giang hồ, mấy năm sau tên tuổi vang dội khắp nơi, võ lâm ai ai đều biết. Sau đó tên tuổi của Yên Nam Tam Kiệt lại nghiêm nhiên trở thành minh chủ của sáu tỉnh miền Bắc, họ nói ra một lời thì chẳng khác gì một mệnh lệnh, giới võ lâm ở vùng đó không ai dám cãi lại họ cả.

Người vừa lên tiếng nói chuyện tên gọi là Trạch Kỳ, giữ địa vị anh cả, giới giang hồ gọi ông ta là Cầu Long Tẩu. Người thứ hai là Lôi Thần Từ Vĩ Quang và người chót gọi là Diêm La Phán ứng Triệu Hùng.

Lúc ấy Đào Như Hải tỏ vẻ do dự vô cùng, muốn nói rồi lại dừng, qua một lúc thật lâu mới lên tiếng nói rằng :

- Gần đây trong giới giang hồ có lời đồn đại sai ngoa, thực bất lợi cho Đào mỗ, có lẽ ba vị cũng nghe được rồi ? Đào mỗ tự nghĩ rằng, cách trả lời hiệu quả nhất đối với sự bịa đặt ấy là nếu giữ im lặng hay hơn hết. Rồi đây tất cũng có ngày sự thực sẽ phơi bày ra ánh sáng nên Đào mỗ vẫn cố gắng giữ mãi thái độ im lặng ấy. Nhưng Đào mỗ vẫn không tránh được những sự khiêu khích. ấy là vào buổi sáng hôm qua nghĩa đệ của Đào mỗ là Sử Đông

Dương đi từ Sơn Đông trở về nhà, không ngờ đã bị Ngũ vân xà đầu đình, thứ ám khí tối nguy hiểm của Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành gây trọng thương.

Yến Nam Tam Kiệt trước tiên lắng tai nghe, sắc mặt tươi cười nhưng khi nghe đến cái tên Lỗ Công Hành thì cả ba đều biến hẳn sắc mặt. Trạch Kỳ ngắt lời rằng :

- Chẳng hay Sử Đông Dương đi đến nơi nào mà bị Lỗ Công Hành ám hại như thế, xin lão sư nói rõ cho nghe ?

- Chính ở tại một hẻm nhỏ gần Tân Hiên môn trong thành này ! Sắc mặt của Đào Như Hải lộ vẻ căm tức nói tiếp :

- Năm mũi xà đầu đình ấy hiện giờ đây còn đang giữ để làm tang chứng !

Trạch Kỳ có vẻ kinh ngạc nhưng cũng có vẻ nghi ngờ đưa mắt nhìn hai người nghĩa đệ một lượt rồi ngẫm nghĩ nói :

- Theo ý của Trạch mỗ, lại có chỗ khác nhau với Đào lão sư ! Sắc mặt của Đào Như Hải liền thay đổi nói :

- Trạch đại hiệp cho rằng lời nói của Đào mỗ không xác thực hay tự bịa đặt ra chăng ?

Trạch Kỳ mỉm cười nói :

- Đào lão sư chớ nên sốt ruột, hãy đợi Trạch mỗ thông thả giải bày đã ! Đối với lời đồn đại ấy trong chốn giang hồ, Trạch mỗ cũng đã được nghe qua. Hiện giờ tại nơi đây các cao thủ của hai phe hắc bạch đạo đang tề tựu thực đông, đây cũng là một việc có thực. Tất cả bọn họ sở dĩ đến đây đều vì vật quý báu nhất của võ lâm, tức Hàn Thiết Quan âm. Nhưng bên trong Hàn Thiết Quan âm lại còn nhiều điều bí ẩn nữa.

Đào Như Hải giả vờ kinh ngạc nói :

- Còn điều bí ẩn gì nữa ?

Đêm tối đã trở thành mờ mịt, một mảnh trăng non đang ở đầu núi phía Đông từ từ lên cao, gió lạnh thổi mỗi lúc càng mạnh, khiến tà áo của mọi người đều giữ theo gió nghe rền rét. Vị đạo sĩ vẫn đứng im lặng cạnh một cây liễu gần chân tường dường như không có ý muốn mời Đào Như Hải và số người hiện diện vào trong chùa. Trạch Kỳ khẽ ho một tiếng nói :

- Hàn Thiết Quan âm nguyên là vật của Lỗ Công Hành đã từ lâu, ông ta không còn thích chốn võ lâm nữa nên lui về ẩn cư trong Vân Mộng Giáp tại núi Vu Sơn. Nơi đây hết sức kín đáo, hơn nữa suốt năm mây khói mịt mù, người ngoài không làm sao biết được. Suốt bốn năm nay trong giới giang hồ không ai gặp mặt Lỗ Công Hành lần nào cả, do đó mới có lời đồn là ông ấy đã chết đi rồi.

Nói dứt lời, ông ta nghiêm sắc mặt, đưa mắt chú ý nhìn Đào Như Hải một lượt rồi nói tiếp :

- Mùa đông năm rồi, Lỗ Công Hành bỗng nhiên gặp phải một biến cố to tát,

ấy là cả nhà bốn mạng đều bị kẻ vô danh sát hại, chết đau thương trên vũng máu. Riêng ông ta và Hàn Thiết Quan âm bị kẻ thù mang đi biệt tích.

Đào Như Hải giật bắn người kinh hoàng nói :

- Sao lại có chuyện như thế được ? Với võ công trác tuyệt như Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành mà còn bị kẻ thù bắt mang đi được hay sao ?

Như vậy kẻ đó chắc chắn là một người tài nghệ tuyệt luân, tiếng tăm lừng lẫy trong hắc đạo.

Nói đến đây, đôi mày của ông ta cau lại, rồi nói tiếp :

- Nếu thế thì những mũi xà đầu đinh mà nghĩa đệ của Đào mỗ đã bị trúng là do ai đã ném ra ? Giới giang hồ đồn đại rằng Đào mỗ là người đã lấy được Hàn Thiết Quan âm đây thực là nước lã khuấy nên hồ, là ngấm máu phun người, Đào mỗ không làm sao nhận nhận được.

Trạch Kỳ chỉ mỉm cười im lặng không nói gì cả.

Đào Như Hải trông thấy nụ cười của Trạch Kỳ như có hàm ý sâu xa nên trong lòng không khỏi giật mình nói tiếp rằng :

- Ngày hôm nay tại tệ xá lại xảy ra một việc lạ nữa. ấy là nghĩa đệ của Đào mỗ tức Sử Đông Dương đã bị người ta bắt mang đi mất, trong khi đó, đối phương lại để hình ba con chim én làm ký hiệu.

Trạch Kỳ nhường cao đôi mày, cười lạnh lùng đáp :

- Bởi thế, Đào lão sư mới nghi ngờ là anh em của Trạch mỗ đã gây ra việc đó nên đến đây để tìm hiểu phải không ? Trước kia lúc Đào lão sư chưa gác kiếm qui ẩn, đối với cá tính của tất cả nhân vật võ lâm tất hiểu rõ. Vậy xin ông nhớ lại ba anh em chúng tôi hành sự có khi nào để lại hình ba con chim én như thế không ?

Sắc mặt của Đào Như Hải bừng đỏ nói :

- Đào mỗ không phải có ý ấy, nhưng việc đó quả là một hành động giá họa cho ba vị, bởi thế già đây mới tìm đến để cho ba vị hay. Kẻ ấy rõ ràng có ý gây sự trong chốn võ lâm, nếu không tìm hiểu cho rõ là ai thì e rằng sau này võ lâm sẽ không có ngày yên ổn.

Từ Long Tướng đứng bên cạnh này giờ đã lấy làm sốt ruột thâm nghĩ:

"Đào thúc thúc là người quá nhu nhược, thực không đúng với cái tên oai phong mà thừa trước đồn đại tí nào cả. " Bởi thế y liền cười nhạt nói :

- Đào sư thúc, chúng ta đến đây có việc gì ?

Đào Như Hải không khỏi cuống quýt thâm nghĩ:

"Yến Nam Tam Kiệt nào phải người dễ gây sự ? Nếu nôn nóng làm liều như thế chẳng hóa ra sẽ gây thành chuyện to hay sao ?" Do đó Đào Như Hải bèn giả vờ quát rằng :

- Không được lắm lời ! Trạch Kỳ không hề đưa mắt liếc nhìn Từ Long Tướng thâm cười nhạt nói :

- Võ lâm hôm nay đang xảy ra lắm chuyện rắc rối nhưng Yến Nam Tam

Kiệt chúng tôi chẳng phải là người đi gây sự một cách vô cớ. Lời đồn đại trong giang hồ thực ra chẳng phải hoàn toàn vô căn cứ đâu.

Đào Như Hải biến hẳn sắc mặt, đôi mắt chiếu ngời những tia sáng giận dữ nói :

- Trạch đại hiệp có ý muốn nói Hàn Thiết Quan âm là do Đào mỗ đây đã lấy được thực sự hay sao ? Nếu thế thì có khác nào bảo cả nhà Lỗ Công Hành đều bị hại dưới độc thủ của Đào mỗ ?

Sắc mặt của Trạch Kỳ nặng nề như một phiến đá nói :

- Có người chính mắt đã trông thấy Đào lão sư đang mân mê Hàn Thiết Quan âm tại đỉnh Đại Canh Lãnh. Trong khi đó, Đào lão sư vì quá vui mừng nên quên mất không đề phòng chung quanh, do đó đã bị người ta trộm nhìn được và gieo mầm họa cho ngày hôm nay.

Đào Như Hải phá lên cười to, tiếng cười rung chuyển cả đêm tối vang dội cả vùng đồng ruộng hoang vắng.

Yến Nam Tam Kiệt đều ít nhiều thay đổi sắc mặt. Diêm La Phán ứng Triệu Hùng quát to rằng :

- Thế là đã nói trúng tim đen của ông rồi sao ?

Tiếng cười to của Đào Như Hải bỗng im bất hạ giọng đáp rằng :

- Sở dĩ Đào mỗ cười là vì Yến Nam Tam Kiệt, những nhân vật tên tuổi vang lừng trong võ lâm thế tại sao lại tỏ ra không sáng suốt tí nào như thế ?

Trạch Kỳ nói :

- Có chỗ nào đáng gọi là Trạch mỗ không sáng suốt ?

- Việc cả nhà Lỗ Công Hành bị sát hại và ông ta bị bắt mang đi là có người đã trông thấy tận mắt hay sau này mới nghe nói lại ?

- Tất nhiên là sau mới biết.

- Nếu thế tại sao lại biết Lỗ Công Hành bị bắt mang đi ? Người được biết chuyện ấy là ai ?

- Theo như tôi đoán thì người ấy chính là Nhất Chân Tử ở núi Côn Luân.

Đào Như Hải cười nói :

- Chẳng được mục kích mà chỉ quả quyết qua sự suy đoán thì dù cho ngu xuẩn như Đào mỗ đây cũng không thể tin được ! Ngưng lại trong giây lát, Đào Như Hải lại nói tiếp :

- Mùa đông năm rồi sự thật là Đào mỗ có việc đi đến Lĩnh Nam và cũng có đi ngang qua Đại Canh Lãnh nhưng vật mà tôi cầm trong tay tuyệt đối không phải là Hàn Thiết Quan âm ! úng Triệu Hùng gằn giọng hỏi :

- Thế vật ấy là vật gì ?

- Đó là một pho tượng Phật Như Lai có nhiều tay, làm bằng gỗ đàn hương đen. Dù ba vị có tin hay không thì tùy ba vị nhưng Đào mỗ hỏi lại là ai đã nhìn thấy Đào mỗ lúc đó ? Người ấy hiện giờ ở đâu ? Lúc đó có phải là sau khi cả nhà Lỗ Công Hành đã bị sát hại rồi hay không ?

Trạch Kỳ dường như đã cứng họng trước câu chất vấn ấy, nên trầm ngâm thực lâu không nói gì cả.

Từ Long Tướng bỗng bước tới một bước đôi mày nhường cao, cười nhạt hỏi:

-Yến Nam Tam Kiệt sao các ông không nói gì cả ? Có phải đâu muốn vu cáo cho người ta như thế hầu thỏa mãn lòng ganh ghét, thì tự tiện vu cáo hay sao ? Biết đâu chừng chính Lỗ Công Hành đã bị các ông bắt mất đi, rồi giả họa cho Đào sư thúc để đánh lạc hướng sự chú ý của bao nhiêu anh hùng trong thiên hạ ?

Đột nhiên, lúc ấy từ nơi bức tường của ngôi chùa có mấy mươi người lao tới vun vút như gió cuốn. Có một lão già gầy bé, đôi mắt sáng ngời như điện nhìn Trạch Kỳ nói :

- Trạch đại hiệp, lời nói của người này có phải đúng như thế không ?

Trạch Kỳ cất tiếng cười ha hả thực to nói :

- Huỳnh lão sư, những lời của Đào lão sư vừa nói có lẽ ông cũng đã nghe rõ ràng cả chứ ?

Lão già gầy bé ấy chính là Ma Vân Uống Trào Huỳnh Chấn Viêm thuộc bang Hoài Dương, sau khi nghe lời nói của Trạch Kỳ liền "hừ" một tiếng rồi đáp :

- Tại hạ nghe rất rõ ràng, không sót một chữ nào cả ! Trạch Kỳ nghiêm sắc mặt nói :

- Thì chính là thế ! Việc Ngũ vân xà đầu đỉnh của Lỗ Công Hành đã gây trọng thương cho Sử Đông Dương, một võ sư trong phủ của ông ta chính là sự thực chứ không còn nghi ngờ gì nữa. Như thế chứng tỏ rằng Lỗ Công Hành đã bị Ông ta bắt đi nên ông ta nhờ xà đầu đỉnh của Lỗ Công Hành để gây thương tích cho Sử Đông Dương.

Đào Như Hải cất tiếng cười to như cuồng dại nói :

- Nếu thế thì chẳng hóa ra Đào mỗ tính già hóa non, muốn che giấu lại lộ liễu thêm hay sao ? Huỳnh đại hiệp hãy nghĩ lại xem, nếu Đào mỗ là người hạ sát cả nhà Lỗ Công Hành thì cố giấu đi còn không xong, có đâu lại làm rùm beng ra cho mọi người chú ý ?

Huỳnh Chấn Viêm thâm nghĩ:

"Lời ấy cũng có lý lắm". Bởi thế ông ta bèn nói :

- Đối với chuyện ấy, Huỳnh mỗ không hề có ý nghĩ thiên vị riêng ông cũng chớ thấy có người để lại hình ba con chim én sau khi cướp Sử Đông Dương mang đi mà lại nghi ngờ Trạch đại hiệp đã làm việc đó. Huỳnh mỗ không tin là có như vậy. Vì Yến Nam Tam Kiệt và Huỳnh mỗ đã chuyện trò với nhau suốt cả ngày, không hề rời xa nửa bước, vậy làm thế nào các ông ấy có thể bắt đi Sử võ sư trong phủ ông được ?

Đào Như Hải gằn giọng nói :

- Thế thì ai làm việc đó ?

Huỳnh Chấn Viêm lộ sắc giận dữ quát to rằng :

- Việc xảy ra trong nhà ông mà ông chẳng hay biết, vậy có lý do nào chúng tôi đây biết được hay sao ?

Đào Như Hải cất tiếng cười khanh khách, sát khí hiện lên nét mặt nói :

- Lời đồn đại sai ngoa trong chốn giang hồ bảo là Đào mỗ lấy được Hàn Thiết Quan âm nên các ông đã tề tựu về đây có ý gây ra mọi sự bất lợi cho Đào mỗ, vậy các ông căn cứ vào đâu mà hành động như thế ? Nên biết Đào mỗ cũng chẳng phải là kẻ khiếp nhược nếu gây sự ra thì ông cũng không thể yên đâu ! Diêm La Phán ứng Triệu Hùng sắc mặt lạnh như băng, giận dữ quát - Theo ý ông thì định sẽ làm gì ?

Đào Như Hải cười nham hiểm, rồi đưa mắt nhìn về Huỳnh Chấn Viêm - Đào mỗ nghĩ rằng việc cướp Sử Đông Dương đi là có kẻ chủ mưu, bọn họ không cần phải đích thân ra tay. Những người có danh vọng to tát, dung chuyển cả võ lâm như Yên Nam Tam Kiệt thì nào không có người để sai khiến hay sao ?

Lôi Thân Từ Vĩ Quang nãy giờ vẫn im lặng nhưng nghe thế thì lửa giận nổi lên bùng bùng quát to rằng :

- Đào Như Hải ông chớ có lẻo mép nữa. Trong giới giang hồ sự phải trái đều so võ công quyết định tất cả. Lòng dạ nham hiểm của ông đến ngày nay vẫn y hệt như thừa trước, việc gác kiếm qui ẩn của ông chẳng qua là một bước lui để lại tiến thêm nhiều bước nữa mà thôi. Riêng anh em Yên Nam Tam Kiệt chúng tôi từ bấy lâu nay đều quang minh chính đại, chẳng hề hiệp đáp kẻ yếu bao giờ, với những lời nói dối hay ho của ông có thể phỉnh gạt được thiên hạ hay sao ?

Từ Long Tướng liên nhảy vọt tới trước, vung tay mạnh ra, tức thì một tiếng "răng" ngân dài và một đạo ánh sáng lạnh ngắt lóe lên. Trong tay của y đã siết chặt một thanh trường kiếm. Chắc chắn đó là một thanh trường kiếm có thể chặt sắt như chơi, chứ không phải là loại tầm thường. Bao nhiêu người có mặt chung quanh trông thấy không khỏi giật mình.

Đôi mày của Từ Long Tướng đều dựng đứng lên, tia mắt chiếu ngời sát khí gần giọng nói :

- Nếu đêm nay mà các ông không bằng lòng trao Sử Đông Dương ra thì chớ nên trách tại hạ sao quá ác độc ! Giọng nói lớn lời của y, thực đúng là một đứa trẻ con thì chẳng bao giờ biết sợ cộp. Câu nói chưa dứt, đã thấy một gã đàn ông mặt vàng to lớn, tay cầm ngang một cây côn bằng sắt sáng ngời, to bằng cườm tay, cất tiếng quát to như sấm nổ rằng :

- Tiểu bối ngươi ý lại vào một thanh bảo kiếm thì xem dưới mắt chẳng có ai hay sao ? Vậy ngươi hãy ném thử một côn của ta đây đã ! Nói người đó liên vung côn đánh ra một thế Thái sơn áp đỉnh khiến không khí rít lên nghe vèo

về, cuốn thẳng về phía Từ Long Tướng. Từ Long Tướng cười nhạt rồi lách mình tránh ra xa hai bước khiến ngọn côn đánh vào khoảng không. Liên đó, Từ Long Tướng bèn vung nhanh lưỡi kiếm ra, đâm thẳng theo chiều dài ngọn roi nhanh như điện chớp, mũi gươm nhằm thẳng ngực của đối phương. Chờ thấy gã đàn ông mặt vàng ấy có vẻ đầu động mà coi thường, thực ra võ công của y cũng khá lắm, sự ứng biến cũng hết sức mau chóng nên khi thấy mũi gươm còn cách ngực mình độ năm tấc một nửa thì y bỗng nhún mình vọt thẳng lên rồi vung ngọn côn trở ra dùng thế Truyền phong côn lạng bỏ thẳng xuống. Từ Long Tướng tuy có gươm bén cầm trong tay nhưng cũng không dám đỡ thẳng vào đường côn nên rùn người xuống rồi vọt thẳng về phía trước bảy thước, đồng thời vung tay ngược trở ra sau, đánh chớp nhoáng một thế kiếm khiến có hàng ngàn vì sao bạc lạnh ngắt lóe lên, kinh phong lạnh buốt cuốn tới vèo vèo làm cho những người chung quanh đều không khỏi thẩn kinh dị. Người đàn ông mặt vàng vội vàng buông mình rơi trở xuống đất, đánh ra một thế côn hết sức kỳ diệu. Thế là sao bạc lóe lên đầy trời, bóng côn chập chờn khắp nơi trông hết sức ghê sợ. Từ Long Tướng vung trường kiếm ra rồi nhanh nhẹn thay đổi thế kiếm, trong khi người y lướt tới như bay, đạo kiếm quang lóe dài như một cái móng bạc, diễn biến từ thế này sang thế khác như nước sông Trường Giang chảy thao thao bất tuyệt. Sáu con mắt của Yên Nam Tam Kiệt đều chú ý nhìn thế kiếm và thân pháp của Từ Long Tướng, qua một lúc lâu Trạch Kỳ mới nói :

- Ô ! Tôi đã nghĩ ra rồi, có lẽ người này là mâm non vừa mới xuất hiện và khá có tiếng tăm gọi là Liên Hoàn Tam Tuyệt Kiếm Từ Long Tướng. Xem ra Bình Đại Thánh Thôi Vũ Đình e khó tránh khỏi phải bị hại dưới thế Tam Tuyệt Liên Hoàn Kiếm của y.

Câu nói vừa dứt thì cuộc chiến đã bắt đầu thay đổi. Từ Long Tướng quát to một tiếng tức thì kiếm quang lóe sáng ngời rồi nghe Thôi Vũ Đình "hự" một tiếng khô khan, loạng choạng bước lui mấy bước. Nhưng Từ Long Tướng đã bám sát theo như hình với bóng dùng thế Hoàng Long xuất động đâm thẳng ra, mũi kiếm lóe lên ba vì sao lạnh ngắt, chia ra công thẳng vào những đại huyết quan trọng nằm nơi vai ngực bụng của đối phương.

Thế kiếm của Từ Long Tướng nhanh không thua điện xẹt, thực không còn một khe hở để cho một sợi tóc có thể lọt qua.

Đột nhiên người đạo sĩ đứng cạnh chân tường bỗng di động thân mình và chỉ trong chớp mắt đã lướt tới nơi hai người đang giao tranh vung phát trên ra quát to rằng :

- Khá khen cho đồ nghiệp chương ! Kẻ tâm địa độc ác như thế này thì lẽ trời nào có thể dung tha cho được ?

Tức thì hàng ngàn sợi tơ trên chiếc phát trên của người đạo sĩ liền mở rộng ra cuốn thẳng về lưỡi kiếm của Từ Long Tướng.

Qua một tiếng "loảng xoảng" Từ Long Tướng chỉ kịp cảm thấy hồ khẩu tay tê buốt tức thì thanh trường kiếm của y đã vượt khỏi tay bay thẳng ra xa. Bởi thế y không khỏi kinh hoàng thất sắc, vội vàng ngã ngựa người về phía sau rồi vọt thẳng luôn ra ngoài.

Đạo sĩ ấy như hết sức căm hận Từ Long Tướng nên lại vung phát trên quét tới, kinh lực cuốn nghe ào ào nhắm ngay xương khuỷu tay của Từ Long Tướng giáng xuống.

Người thanh niên họ Lư liên quát to rằng :

- Kẻ tu hành đâu lại gây điều sát nghiệp như thế ?

Tức thì vọt thẳng người ra, vung hai chưởng xô thẳng tới kinh lực cuốn tới ồ ạt chân đứng thế công của vị đạo sĩ lại, làm cho người ông ta lắc lư mấy lượt rồi mới đứng yên được như cũ.

Vị đạo sĩ đưa mắt dò xét người thiếu niên họ Lư một lúc nói :

- Người là môn hạ của ai ?

Người thiếu niên họ Lư mỉm cười và đang định trả lời thì Trạch Kỳ liên vội vàng bước tới cười to nói :

- Đào lão sư, Trạch mỗ có câu cần nói rõ trước.

Đào Như Hải nói :

- Trạch đại hiệp có việc gì xin cứ nói, già đây sẵn sàng lắng nghe.

Trạch Kỳ nói :

- Đào lão sư cho rằng anh em Yên Nam Tam Kiệt chúng tôi đã bắt mất Sử Đông Dương ở tôn phủ mang đi, phải không ?

Đào Như Hải đáp rằng :

- Đào mỗ không dám nói quả quyết nhưng vì những lời đồn đại sai ngoa trong chốn giang hồ đã làm cho ba vị đại hiệp và các cao thủ trong võ lâm đều kéo nhau đến đây, vậy nếu Đào mỗ không tìm hiểu cho rõ ràng việc này thì các vị chắc chắn sẽ tin n~lũg lời đồn đại ấy là đúng sự thực.

Đến chừng đó dù Đào mỗ có một trăm cái miệng cũng không làm sao giải bày cho được.

Trạch Kỳ mỉm cười nói :

- Nói như vậy, tức Đào lão sư có ý muốn anh em của Trạch mỗ thanh minh giúp cho Đào lão sư về những lời đồn đại ấy chẳng ? Từ trước đến nay Trạch mỗ hành sự luôn luôn chú trọng cả tình lẫn lý đều phải trái tách bạch rõ ràng, lẽ tất nhiên là không khi nào lại vô cớ gán tội cho ông anh.

Như vậy có đâu chúng tôi lại không ng~lũg lời vu cáo bừa bãi như thế?

Thái độ của đôi bên đã dần dần tỏ ra ôn hòa trở lại.

Đào Như Hải nói :

- Trạch đại hiệp, nếu nghe ai nói Đào mỗ là người lấy được Hàn Thiệt Quan âm thì thật có khác nào họ bảo Đào mỗ là người đã ra tay sát hại cả nhà của Lỗ Công Hành ? Trong trường hợp đó cố nhiên phải ra tay chống trả.

Trạch Kỳ nói :

- Lời đồn đại trong chốn giang hồ như thế, nay Đào lão sư lại đến đây cũng là vì vấn đề ấy, do đó Trạch mỗ không thể không hỏi cho cặn kẽ.

Trạch mỗ không thể không tin được hoàn toàn lời đồn đại trong chốn giang hồ, cũng không thể tin những lời nói phiến diện của Đào lão sư. Thử hỏi không lửa sao có khói, hơn nữa việc này có dính dấp đến sự an nguy của cả võ lâm nên dù cho anh em của Trạch mỗ có đứng ngoài vòng, rút lui trở về Bắc ngay đi nữa, Đào lão sư liệu có thể thanh minh cho mọi người hết nghi ngờ mình chẳng ?

Đào Như Hải liền nói :

- Vì lẽ đó nên Đào mỗ mới đến đây để xin Trạch đại hiệp tiếp tay cho.

Những lời nói của Đào mỗ hoàn toàn đúng với sự thật nếu có một lời giả dối nào thì sau này sẽ bị nghìn đao bằm nát thấy đó.

Trạch Kỳ không khỏi kinh ngạc, nghĩ ngợi trong giây lát nói :

- Đào lão sư nói thế là quá nặng rồi ! Trạch mỗ sẽ tìm hiểu cho rõ việc này nếu thấy rằng Đào lão sư chẳng có dính dáng chi đến Hàn Thiết Quan âm và sự mất tích của Lỗ Công Hành thì nhất định sẽ không làm khó khăn chi đến ông cả.

Đào Như Hải lộ vẻ cảm kích chấp tay nói :

- Lời nói của Trạch đại hiệp chắc chắn như đinh đóng cột, khiến bao nhiêu nỗi buồn lo trong lòng của Đào mỗ đều được trút sạch. Vậy xin đại hiệp hay tha thứ cho về việc thủ hạ của Đào mỗ đã có hành động lỗ mãng như vừa rồi. Giờ đây Đào mỗ còn bận phải đi điều tra cho rõ xem ai là người đã để lại ba hình chim én và cũng không muốn quấy rầy đến sự yên tĩnh của các vị nên xin cáo lui vậy.

Ngưng lại trong giây lát ông ta nói tiếp :

- Nếu Trạch đại hiệp và các vị bằng lòng đến viếng tề xá thì Đào mỗ tất sẽ vui mừng nghênh đón hầu biểu lộ cái tình của người chủ nhân.

Nói đoạn ông cúi mình chấp tay xá qua khắp bao nhiêu người có mặt rồi cùng n~lũg người tùy tùng nhảy lên yên ngựa chạy bay đi. Hành động của Đào Như Hải lúc đến có vẻ hung tợn nhưng cuối cùng lại rút lui êm Đem đã khuya, ánh trăng mờ lung, gió lạnh vi vu cả đất trời đều mờ mịt.

Số người của Yên Nam Tam Kiệt đều đưa mắt nhìn theo đoàn người của Đào Như Hải. Qua một lúc lâu, Ma Vân Thần Tráo Huỳnh Chấn Viêm mới cười nhạt nói:

- Thực là một tên cáo già, bề ngoài ra vẻ hung hăng nhưng thật sự chẳng dám làm gì cả.

Trạch Kỳ mỉm cười nói :

- Nói hắn ta là một con cáo già thì đúng nhưng vị tất hắn là kẻ nhút nhát đấy.

Huỳnh Chấn Viêm lắc đầu nói :

- Y kéo đến một cách hung hăng nhưng rồi lại tự tìm lấy cớ để rút lui êm, vậy không phải là phường miệng hùm gan sứa sao ?

Trạch Kỳ lộ vẻ lo lắng nói :

- Hắn đã đạt được mục đích rồi thì còn đòi hỏi gì nữa ? Vô hình trung bọn chúng ta đã thua hắn.

Tất cả mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc nói :

- Lòng dạ của hắn thực sâu hiểm, có thể nói là vô song trong thiên hạ.

Theo sự phán đoán của tôi thì việc chết sống của Lỗ Công Hành hắn đều biết rõ, cũng như Hàn Thiết Quan âm dù cho hắn không lấy được tất hắn cũng biết hiện nó rơi vào tay ai. Bởi thế, hôm nay hắn kéo đến đây đã nhằm ba mục đích và trong khi chưa cần đánh nhau thì hắn đã đạt được cả ba mục đích đó rồi, thử hỏi còn lưu luyến nơi đây làm gì ?

Huỳnh Chấn Viêm hỏi :

- Ba mục đích ấy là gì ?

Trạch Kỳ nói :

- Việc hung tin Sử Đông Dương bị trúng Ngũ vân xà đầu đinh là một sự công bố khéo cho biết Lỗ Công Hành chưa chết. Đây là mục đích thứ nhất của hắn...

Huỳnh Chấn Viêm cười nhạt nói :

- Nếu vậy thì có khác nào tự rình đá để ném vào chân mình ? Nếu Thân Thủ Báo ứng hiện ở trong nhà hắn thì đây có khác nào đã nói rõ là giữa hắn và Lỗ Công Hành có mối thù với nhau ?

Trạch Kỳ mỉm cười nói :

- Huỳnh huynh dường như chưa hiểu rõ hết được mọi lẽ. Vì Lỗ Công Hành là người võ công cao tuyệt, tính tình lại ngạo mạn, khi đối phó với ai thì y chỉ nhắm vào kẻ đầu xỏ chứ không khi nào giết hại một kẻ a dua.

Nhưng lần này Sử Đông Dương bị hại trong khi Đào Như Hải bình yên vô sự, việc ấy chứng tỏ không phù hợp với cá tính của Lỗ Công Hành. Như vậy đã chứng minh là việc sát hại toàn gia Lỗ Công Hành không có dính dấp chi với Đào Như Hải cả.

Huỳnh Chấn Viêm vẫn tỏ vẻ chưa tin lời nên hỏi tiếp :

- Nếu thế thì Sử Đông Dương là người có dính dấp đến việc ấy hay sao?

- Đây chính là một điểm đáng nghi vấn. Vì Sử Đông Dương là một kẻ vô danh tiểu tốt, vậy nếu Lỗ Công Hành dùng Ngũ vân xà đầu đinh để đối phó với y thì thật quá đáng.

Diêm La Phán ứng Triệu Hùng gật đầu nói :

- Đại ca lời nói của anh tiểu đệ đã hiểu rồi. Đây tức là kẻ đã sử dụng Ngũ vân xà đầu đinh cũng chính là kẻ bắt Lỗ Công Hành mang đi, nếu không thì cũng là thủ hạ của người đó. Vì Sử Đông Dương vô tình biết được bí mật của y nên mới phải mang họa vào thân.

Trạch Kỳ nói :

- Có thể đúng như vậy ! Ngưng lại trong giây lát, Trạch Kỳ nói tiếp :

- Hiện giờ sự thực ra sao chúng ta chưa hoàn toàn nắm được nhưng đây chỉ là một nghi vấn mà thôi. Kể đó việc Sử Đông Dương bị cướp mang đi mất, trong khi hấn ta rời khỏi nhà, đồng thời đối phương lại còn để hình ba con chim én và các cao thủ phe hắc đạo có mặt trong nhà hấn đều trông thấy. Vậy các vị thử nghĩ giúp cho Trạch mỗ, trong trường hợp đó Yến Nam Tam Kiệt chúng tôi có thoát được sự nghi kỵ của người ta không?

Lôi Thần Từ Vĩ Quang nói :

- Trong võ lâm ai đã dùng hình ba con chim én để làm tiêu biểu cho mình đại ca có biết không ?

Trạch Kỳ gượng cười nói :

- Nào ai biết được, cũng có thể đó là gian kế của Đào Như Hải.

ông ta dừng lại trong giây lát rồi cất tiếng than dài :

- Tam đệ, dụng ý của Đào Như Hải khi đến đây là muốn chứng tỏ lời đồn đại trong giới giang hồ không hấn hoàn toàn đúng sự thật, hầu giá họa đến cho ba anh em chúng ta để đánh lạc hướng mọi người. Các vị không thấy trong khi y đến đây thì tỏ ra đông dặc, ngang nhiên nhưng trong khi rút lui thì lại tỏ ra khiêm tốn đại lượng ? Nếu tôi đoán không sai thì sau hai năm nữa chốn võ lâm sẽ có nhiều mối đại loạn xảy ra không ngớt.

Ma Vân Thần Trào Huỳnh Chấn Viêm nói :

- Như thế thì ta bỏ qua hay sao ? Theo ý tôi nghĩ thì Đào Như Hải là tên tội phạm đầu sỏ chứ không còn ai nữa ?

Trạch Kỳ cười to nói :

- Sao lại bỏ qua được ? Chúng ta nhất định phải làm cho vỡ lẽ ra vì việc đi đến đây của Đào Như Hải đã khiến cho ba anh em chúng ta trở thành cái đích ngắm cho tất cả mọi người chung quanh, tương lai chắc chắn sẽ phải gặp nhiều việc khó khăn rồi.

Nói đến đây, Trạch Kỳ ngưng lại trong giây lát rồi nói tiếp :

- Bởi thế hiện nay chúng ta phải tìm hiểu việc Sử Đông Dương bị cướp đi, có phải do chính hấn làm ra không ? Hoặc giả đây chỉ là một sự rêu rao của hấn để đánh lạc hướng anh hào trong thiên hạ. Kể đó chúng ta phải tìm hiểu xem Lỗ Công Hành đại hiệp chết sống thế nào và hiện đang ở đâu ?

Vị đạo sĩ trụ trì chùa Thanh Vân lên tiếng nói :

- Đêm khuya gió lạnh, xin mời chư vị thí chủ bước vào trong chùa tiếp tục bàn bạc kỹ thì hơn.

Trạch Kỳ mỉm cười gật đầu nói :

- Tại hạ cố gắng tránh mang đến n~lũg phiền toái cho Đoan Mộc đại hiệp nhưng vẫn không làm sao tránh được nên trong lòng lấy làm áy náy.

Vị đạo sĩ cười to nói :

- Trạch đại hiệp cho rằng bản đạo đây là người sợ việc rắc rối hay sao ?

Thôi xin mời các vị bước vào trong đã.

Nói dứt lời ông ta cúi mình để mời tất cả mọi người chung quanh, thế rồi ai nấy nối gót nhau đi thẳng vào trong chùa.

Riêng Yên Nam Tam Kiệt thong thả bước đi sau rốt. Lôi Thân Từ Vĩ Quang trách nhỏ Trạch Kỳ rằng :

- Đại ca, tại sao anh lại không dám nói thẳng tên người đã nhìn thấy Đào Như Hải tại Vân Mộng Giáp mà trái lại bịa là Côn Luân danh túc Nhất Chân Tử đã tìm hiểu được ? Như vậy chẳng hóa ra tạo thêm cho Đào Như Hải một cái cớ để chối bỏ hay sao ?

Trạch Kỳ cũng nhỏ tiếng nói :

- Nhị đệ em nào có biết tính chất nghiêm trọng của việc ấy. Vì người đó chỉ thoáng nhìn thấy một cái bóng lướt qua thật nhanh từ phía xa mà thôi. Người ấy lại không biết mặt Đào Như Hải. Y đến đây với ý định xin làm môn đồ của Lỗ Công Hành nên vừa trông thấy bóng lạ đó thì tưởng là Lỗ Công Hành có việc đi ra ngoài nên vội vàng đuổi theo định gặp mặt ông ta. Nhưng không ngờ bóng người đó lướt nhanh như gió, y đuổi theo không kịp, rốt cuộc đành phải trở lại Vân Mộng Giáp và hay được là cả nhà của Lỗ Công Hành đã đều bị giết sạch trên vũng máu còn Lỗ Công Hành thì mất tích không thấy đâu. Người ấy sợ dĩ biết địa điểm qui ẩn của Lỗ Công Hành là nhờ sự chỉ dẫn của Nhất Chân Tử. Bởi thế sau khi mục kích được thảm cảnh đó y liền hối hả chạy trở về nơi Nhất Chân Tử ở để nói rõ mọi việc.

Nhất Chân Tử nghe được tin này thì hết sức kinh hãi nên bèn hỏi lại người ấy về hình dáng của cái bóng lạ mà y đã trông thấy được. Sau khi suy nghĩ một lúc, Nhất Chân Tử đoán ra cái bóng lạ ấy rất có thể là Đào Như Hải. Cả hai liền chạy riết trở lại Vân Mộng Giáp thì trông thấy nơi đó có dấu vết chứng tỏ đôi bên vừa xảy ra một trận xô xát ác liệt, đồng thời còn sót lại những vật khả nghi. Qua những vật ấy, họ đoán biết là Lỗ Công Hành bị đối phương bắt mang đi.

Nhưng mọi suy đoán vẫn không bằng chính mắt trông thấy nơi xảy ra sự việc đó. Vì người kia chỉ từ xa nhìn thấy bóng Đào Như Hải bỏ chạy đi một mình, trong tay không có kẹp Lỗ Công Hành nên ngu huynh tạm nói không rõ ra. Nếu Đào Như Hải có những hành động gian ác tất tìm đến gây sự với Nhất Chân Tử chừng ấy mọi việc tất sẽ phơi bày ra ánh sáng.

Tất cả mọi người cùng bước vào gian tịnh thất, không ngớt bàn bạc với nhau. Huỳnh Chấn Viêm cho rằng Đào Như Hải trước khi gác kiếm qui ẩn, hành động gian ác của y khiến ai nghe cũng phải căm tức nên giờ đây nếu bắt sống y rồi tra khảo tìm hiểu sự thực thì dù cho y không có làm việc ấy đi nữa mà có giết y đi cũng là đáng tội. Nghe thế, ngoài Yên Nam Tam Kiệt và vị đạo sĩ trụ trì chùa Thanh Vân còn tất cả mọi người đều lên tiếng tán đồng.

Trạch Kỳ bảo mọi người phải thận trọng vì quá nóng nảy thì cũng không đạt kết quả tốt đẹp gì.

Thế rồi trong ngôi chùa Thanh Vân mọi người không ngớt bàn bạc tìm cách đối phó với Đào Như Hải.

Đêm đã vào canh ba, trăng sáng vàng vặc, trong phủ thành vắng tanh không một bóng người, bao nhiêu cư dân đều an giấc. Đây đó thỉnh thoảng chỉ còn tiếng cây lá xào xạc, khói sương mờ mịt khắp nơi nơi, gió rét căm căm.

Ngay lúc ấy, bên ngoài khu nhà của Đào Như Hải, bỗng có mười mấy bóng người nhanh nhẹn lướt vèo vèo đến nơi. Có một người trong số ấy lên tiếng nói:

- Lão gia ra lệnh phải bắt cho được con quỉ già ấy, thế mà chúng ta đã tìm khắp nơi vẫn không thấy đâu, vậy biết làm thế nào ?

Giọng nói của người ấy nghe có vẻ lo lắng và cuống quýt lắm. Liền đó lại có một người khác nói :

- con quỉ già ấy có thể thoát khỏi tay của lão gia, vậy chúng ta đây làm thế nào tìm bắt được hấn ? Nhưng dù sao chúng ta cũng đã tận tâm với trách nhiệm rồi.

Trong khi câu nói chưa dứt thì đã nghe có tiếng vó ngựa như mưa rào từ xa đến gần lền lền nghe như tiếng sấm động.

Chẳng bao lâu đã thấy có mười mấy người kỵ mã chạy nhanh tới như gió, cũng đến trước ngôi nhà Đào Như Hải, số người này cùng nhảy xuống ngựa và một người trong bọn họ liền bước đến trước mặt Đào Như Hải nói nhỏ ít lời.

Đào Như Hải hừ lạnh lòng nói :

- Bọn các người cần phải tiếp tục tìm kiếm cho kỹ. Hấn không còn sống được bao lâu và chắc chắn không thể đi xa hơn được năm dặm đường.

Vì thế dù có người tốt bụng che giấu cho hấn thì chắc chắn khi hấn chết cũng phải lộ chân vết, chứ không thể nào để đó được mãi. Có hai nơi ta có thể đến đó nghe ngóng tin tức, một là cửa hiệu bán quan tài, hai là những tang gia đến mua số quan tài ấy. Chúng ta có thể phăng những manh mối đó mà tìm ra hấn được.

Người ấy không ngớt gật đầu vâng dạ. Riêng Đào Như Hải liền dẫn số tùy tùng bước thẳng vào trong nhà.

Khi cánh cổng vừa đóng chặt lại vừa kêu một tiếng "ầm" thì trong bóng tối nơi góc tường bỗng có một bóng người bé nhỏ hối hả chạy ra, vòng theo ngả phía tay mặt của Đào phủ rồi chạy thẳng vào một con hẻm nhỏ.

Bóng người bé nhỏ ấy chính là Đào Gia Kỳ. Cậu ta sợ hãi chạy thẳng về đến nhà, thở hổn hển như muốn đứt hơi.

Cậu ta đứng ngoài cửa để thở trong giây lát cho bớt mệt rồi mới xô nhẹ cánh cửa bước vào nhà. Cậu đóng cửa thật khẽ rồi nhón gót đi lén vào trong để

khỏi làm mất giấc ngủ của người mẹ.

Cậu ta đi lên gác, trông thấy lão già đang ngồi yên trên giường. Một ngọn đèn dầu vẫn còn cháy tỏ, để lên chiếc ghế cạnh đấy không ngớt chập chờn ánh sáng màu vàng nhạt. Lão già vẫn đang nhắm nghiền đôi mắt nhưng khi nghe tiếng động liền mở mắt ra, tia mắt chiếu ngời như hai ngọn đuốc khiến ai trông đến cũng phải kiêng sợ. Lão ta khẽ hỏi :

- Có phải Kỳ nhi đó không ?

Đào Gia Kỳ lên tiếng nói :

- Ông có thấy đỡ chút nào không ?

Lão già tươi cười đáp :

- Ta không chết được đâu. Con quý già Đào Như Hải hôm nay đã làm chi thế ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Lúc ban trưa khi Đào Như Hải đi khỏi nhà thì Sử Đông Dương trong phủ đã bị người ta bắt đi mất, trong khi đó không ai được biết +nt g tích Của kẻ lạ mặt đó ra sao cả, duy có trên tường trong nhà còn lưu lại hình ba con chim én mà thôi.

Lão già kinh ngạc hỏi lại Đào Gia Kỳ rồi lâm bầm tiếp :

- Trong giới giang hồ, chẳng hề nghe có ai dùng hình ba con chim én để làm vật tiêu biểu cho mình cả. Thế người ấy là ai ?

Đào Gia Kỳ lại nói tiếp :

- Khi Đào Như Hải về tới nhà, nghe được tin ấy thì không hề bước vào cửa, hỏi hỏi dẫn gia nhân đi riết tới chùa Thanh Vân nghe đâu lão ta định đi tìm Yên Nam Tam Kiệt chi đó.

Lão già nghe qua như có vẻ giật mình, đôi mắt ngó xuống ra chiều nghĩ ngợi.

Giây lát sau, lão ta mới cười nhạt nói :

- Thực là gian manh sâu độc, chớ mong chi gạt được lão phu ! Đào Gia Kỳ ngờ ngác không hiểu ra sao cả nhưng cũng không tiện hỏi thêm. Kế đó cậu bèn đem những lời Đào Như Hải đã dặn dò số võ sư nói lại cho lão già nghe rồi nói tiếp :

- Dường như Đào Như Hải rất căm hận ông, tại sao ông ta nhất định không chịu buông tha cho ông như thế ?

Lão già cười nhạt nói :

- Ngày nào ta còn sống thì hẳn chớ mong được ngủ yên. Ta còn ở trên đời này thì cái mộng chà đạp võ lâm xưng bá trong giang hồ của hẳn chớ mong chỉ thực hiện được.

Nói đoạn sắc mặt của ông ta lộ vẻ giận dữ, ánh mắt chiếu ngời trông thực đáng sợ. Nhưng chẳng bao lâu ông lại trở nên ôn hòa như cũ, nói :

- Đào Như Hải không làm sao ngờ được rằng, bao nhiêu năm qua ta ngoài

việc rèn luyện võ công, lại còn học được y thuật. Hắn cho rằng mạng ta đã cùng thì thật nực cười. Kỳ nhi, những lời ta nói hôm nay, ngươi chưa hiểu được nhưng mai sau tự nhiên rồi ngươi sẽ hiểu. Ta mong sau này ngươi có thể hoàn thành được nguyện vọng của ta, hầu trừ một mối hại to cho võ lâm. Đào Gia Kỳ buột miệng đáp rằng :

- Kỳ nhi nhất định sẽ thực hiện cho kỳ được nguyện vọng ấy của ông ! Đôi mắt của lão già bỗng trở thành nghiêm nghị, gằn giọng nói :

- Ngươi không lấy ta làm thầy hay sao ?

Đào Gia Kỳ nghe thế không khỏi sững sốt liên tục xuống lại luôn mấy lần. Lão già vừa thò tay ra tức thì Đào Gia Kỳ đã cảm thấy có một luồng sức mạnh kéo cậu ta đứng lên. Lão già nói :

- Đã là môn đệ thì không thể không biết tên họ của thầy, ngươi phải giữ bí mật kẻo bị hại đến thân. Thầy đây họ Đằng tên gọi là Hải Xuyên. Bắt đầu từ đêm nay, thầy sẽ giúp ngươi rèn luyện cho cơ thể từ chỗ yếu đuối trở thành mạnh mẽ, rồi sẽ tính đến mọi việc khác sau.

Vừa nói lão già vừa thò vào áo lấy ra ba hoàn thuốc bảo Đào Gia Kỳ uống vào. Đào Gia Kỳ vốn như vàng chưa lọc, ngọc chưa mài, trí tuệ chưa được mở mang, cần phải trải qua một sự mài giũa mới thành vật hữu dụng được. Cậu ta nghe lời thầy ngồi yên xuống, tập trung tinh thần, lưỡi đưa lên cao, cõi lòng giữ thực yên tĩnh. Đằng Hải Xuyên không ngờ tư chất của Đào Gia Kỳ lại khác hơn kẻ bình thường, chỉ vừa dạy qua đã lĩnh hội được ngay nên trong lòng hết sức mừng rỡ. Ông ta là một quái kiệt trong võ lâm, tài hoa tuyệt thế, võ công siêu phàm nhưng vì cá tính ông khác thường, không chịu kết giao với ai, thường sống cô độc một mình, hành động lại càng sâu xa khó hiểu nên trong võ lâm ai cũng xem ông ta là một quái nhân.

Chính vì cá tính kỳ lạ ấy nên ông vẫn chưa tìm dạy được một môn đồ nào cả ông sợ mình chọn lầm người, không đúng theo ý muốn của cá nhân.

Nhưng giờ đây, ông cảm động trước cái ơn cứu mạng của Đào Gia Kỳ nên quyết tâm dạy cho cậu ta để báo đền lại cái ơn ấy. Ông ta vốn có ý lo ngại Đào Gia Kỳ tư chất kém cỏi nhưng vẫn cố gắng đem hết sức mình ra dạy dỗ cho cậu ta. Giờ đây, Đằng Hải Xuyên biết Đào Gia Kỳ có thể học hết tài nghệ của mình, do đó có được hy vọng sẽ trả được mối thù giúp ông nên trong lòng hết sức vui mừng. Tuy nhiên ông vẫn cố đè nén sự vui mừng ấy đi, song sự cảm xúc đã khiến hai hạt lệ không khỏi trào ra đôi khóe mắt.

Sau một tiếng đồng hồ, Đào Gia Kỳ đã vận chuyển hơi thở khắp châu thân và mở mắt ra. Cậu trông thấy đôi mắt sáng ngời của Đằng Hải Xuyên đang ngó chăm chăm vào mình nên buột miệng kêu lên :

- Thừa ân sư ! Đằng Hải Xuyên mỉm cười nói :

- Kỳ nhi, con hãy đứng lên để thầy sờ xem xương cốt khắp người con ra sao?

Đào Gia Kỳ nghe theo lệnh, đứng lên bước tới thẳng đến trước giường. Đảng Hải Xuyên liền thò bàn tay to lớn ra, lần lượt sờ qua khắp từng đốt xương của cậu. Đôi mắt của Đảng Hải Xuyên lộ sắc kinh ngạc. Ông ta buột miệng kêu lên một tiếng "úy" rồi nhanh nhẹn thò tay chụp lấy cổ tay của Đào Gia Kỳ. Sau khi xem qua mạch tượng thì ông ta hết sức vui mừng, thầm nói:

"Tuyệt nghệ của ta đã có người thừa kế, con đường của ta không bị gián đoạn !" Trong lòng nghĩ như thế nhưng bên ngoài ông vẫn im lặng không nói chi cả. Đào Gia Kỳ trông thấy thái độ của Đảng Hải Xuyên có vẻ khác thường không khỏi lấy làm lạ nhưng chẳng dám lên tiếng hỏi.

Đảng Hải Xuyên tươi cười nói :

- Thầy vừa làm xong một vật, vậy con có thể thừa lúc trong nhà Đào Như Hải không có ai để ý thì mạng nó bắn lên vách nhà hắt. Hơn nữa con cần để ý mọi ngôn ngữ và hành động của Đào Như Hải, về nói lại cho thầy nghe. Vừa nói lão ta vừa thò tay dưới gối lấy ra một cây cung nhỏ. Thân cây cung làm bằng sắt, sợi dây cung làm bằng gân bò, trông hết sức xinh xắn chẳng khác nào đồ chơi của trẻ con. Ngoài ra lại còn một mũi Quỷ đầu tiên nữa.

Đảng Hải Xuyên nghiêm mặt nói :

- Thân cây cung này chính là một số trong bách bảo nang của thầy đức nên, nó dẻo dai và rất mạnh mẽ, có thể bắn đi xa được năm chục thước.

ông tươi cười rồi lại nói tiếp :

- Trong nhà của hắt chắc chắn không ai để ý nghi kị gì đến con, vậy tốt nhất con nên lựa chỗ nào dễ trông thấy tại nơi đại sảnh, dùng cây cung này bắn mũi Quỷ đầu tiên ghim lên vách, khiến cho Đào Như Hải phải kinh hoàng, tự nó để lộ bản tính khiếp nhược của nó ra.

Đào Gia Kỳ lấy làm lạ hỏi :

- Chẳng hay Đào Như Hải đã làm sai điều gì mà ân sư lại oán ghét lão ta đến như thế ?

Đảng Hải Xuyên cười nhạt nói :

- Hành động gian ác của lão ta đầy dẫy trong thiên hạ, dù là thánh thân hay con người nghe đến cũng đều phải phẫn nộ. Hắt chẳng những là kẻ thù riêng của thầy, mà còn là kẻ thù chung của võ lâm. Sau này rồi con sẽ trông thấy được những hành động gian ác của y, đến chừng ấy con mới tin là lời của thầy chẳng hề sai ! ông ta quay mặt nhìn ra cửa sổ một lượt rồi lại nói tiếp :

- Trời đã gần sáng, con hãy xuống gác lo việc cơm nước, chờ lệnh đường thức giấc xong thì hãy đi vào Đào phủ.

Đào Gia Kỳ vâng lời rồi lấy cây cung và mũi tên cất vào áo, bước thẳng xuống gác.

Trong ánh sáng vàng nhạt của buổi bình minh, gió rét còn thổi rì rào, trên nền trời mây xám nặng trĩu, bên đường còn quá nửa cây cối xơ xác, chưa

nảy mầm mới. Tuy tiết trời đã vào trong xuân nhưng vẫn còn vẻ xơ xác của mùa đông rét mướt.

Bên ngoài cửa Đào phủ bỗng xuất hiện năm người khách lạ, mình mặc áo gấm ngấn, sắc mặt âm u dữ tợn. Y đưa mắt nhìn cánh cổng một lượt rồi cười ằng ặc rất lạ tai nói :

- Chúng ta trước tiên nên xin vào ra mắt đúng theo lễ nghi đã ! Vừa nói y vừa nhanh nhẹn toàn tới bên cánh cửa, nhẹ nhàng như một bóng ma, thò tay khua mạnh cái kheo sắt. Những tiếng "leng keng" không ngớt vang lên, đã làm cho người trong phủ không khỏi giật mình.

Ngay lúc ấy, có một giọng ô ề quát hỏi rằng :

- Ai thế ?

Người đàn ông mặt xanh liên cười sâu hiểm nói :

- Chính là tiên tổ của ngươi đây ! Nếu không mau ra mở cửa đón tiếp các cụ vào nhà thì ta sẽ đánh cho một chương giết chết ngươi đó.

Tức thì, hai cánh cửa to liên hồi hã mở toang rồi từ trong đó một võ sư lùn thấp nhanh nhẹn lách mình bước ra, trợn mắt giận dữ định to tiếng quát hỏi. Nhưng vừa trông thấy năm người lạ mặt không khỏi sửng sốt, nhanh nhẹn đè nén những lời thô lỗ sắp thốt ra khỏi cửa miệng trở xuống hạ giọng nói :

- Năm vị đến đây tìm ai ?

- Tìm ai ?

Người đàn ông mặt xanh cười nhạt rồi nói tiếp :

- Ngươi hỏi làm chi nữa ? Các ngươi hãy mau vào kêu Đào Như Hải ra đây nghênh đón chúng ta ! Người võ sư ấy cố nén sự bức tức trong lòng nói :

- Năm vị là cao nhân phương nào, tất có tính danh, hãy nói cho biết hầu tôi vào trong bẩm lại ?

Người đàn ông mặt xanh trợn mắt quát rằng :

- Đào Như Hải ra đây sẽ biết, ngươi còn đứng đó lải nhải mãi bộ muốn chết hay sao ?

Lửa giận trong người võ sư ấy đã cháy bùng bùng, không còn làm sao đè nén được nữa nên liên quát to một tiếng rồi vung hai chương xô mạnh ra.

Người đàn ông mặt xanh thấy thế liên cất tiếng cười nhạt, rồi lách mình qua phía trái, trong khi tay mặt giương thẳng năm ngón tay ra, chụp lấy cổ tay phía mặt của người võ sư và siết mạnh lại. Tức thì người võ sư ấy cảm thấy tê dại khắp người. Y kinh hoàng kêu lên thành tiếng, trong khi cả người y bị đối phương vung bổng lên lưng chừng trời rồi bắt đầu rơi thẳng trở xuống giữa con đường trải đá.

Sau một tiếng "phịch" thật to, người võ sư ấy nằm yên chết tốt trên mặt đất, trán và mũi đều trào máu tươi.

Liên đó có bốn người từ sau cánh cửa đã nhanh nhẹn lao ra, đây là Từ Long Tướng, người thanh niên họ Lư và hai võ sư khác ở trong phủ. Từ Long

Tướng thấy thế liền nhường cao đôi mày, mặt đầy sát khí cười nhạt nói :
- Tôn giá đến đây gây sự, quả thật ngông cuồng, không biết kiêng dè chi cả, nếu cậu đây không dạy cho người một bài học thì người nào biết trên đời này có lắm người tài.

Câu nói chưa dứt thì người đàn ông mặt xanh liền cất tiếng cười ngất. Tiếng cười của y như tiếng chim cú kêu giữa đêm khuya, chướng tai vô cùng.

Từ Long Tướng bèn giận dữ hừ qua giọng mũi rồi vung lệ chưởng mặt ra, nhằm đánh xéo vào vai người đàn ông mặt xanh. Trong khi thế chưởng chưa tới thì kinh phong đã cuốn tới ào ào rồi. Người đàn ông mặt xanh vẫn không hề để Từ Long Tướng vào mắt, y khẽ tránh người qua rồi giương năm ngón tay dùng thế Liên vân bổ nguyệt chụp thẳng vào cánh tay của đối phương. Nào ngờ cánh tay của Từ Long Tướng đã nhanh nhẹn hạ thấp xuống rồi lại đổi thành ba thế võ, nhắm ngay ba huyệt đạo Khí hải, Phục kết, Đái mạch của đối phương, công thẳng tới như một luồng điện chớp.

Người đàn ông mặt xanh không khỏi kinh hãi vì dường như y không ngờ võ công của Từ Long Tướng lại cao đến mức ấy. Bởi thế y nhanh nhẹn lui xuống khỏi bậc thêm, rồi thừa lúc thế võ của Từ Long Tướng đã đánh hụt vào khoảng không, nhanh nhẹn tràn tới vùng cánh tay mặt ra, khiến bóng mờ của những ngón tay chập chờn nơi nơi, rít gió vèo vèo, kinh phong lạnh buốt chụp xuống khắp những huyệt mạch quan trọng trên thân thể của Từ Long Tướng. Từ Long Tướng đánh hụt một chưởng nên đã tiên đoán người đàn ông mặt xanh thừa cơ phản công trở lại nên nhanh nhẹn lách mình qua phía mặt rồi lại vung chưởng đánh trở ra với một thế võ hết sức mạnh mẽ và nhanh chóng. Thế võ ấy của Từ Long Tướng đã nhanh hơn thế võ của người đàn ông mặt xanh nửa cánh tay.

Thế là hai người đánh nhau quyết liệt, nhất thời không thể phân rõ thắng bại. Đôi bên nhảy lên rơi xuống như tung bay lần lần đã từ bên cạnh cổng đời dần ra giữa đường, kinh phong cuốn cát bụi tung bay mù mịt.

Bốn người đồng hành với người đàn ông mặt xanh có ý muốn nhảy vào vòng chiến để tiếp tay với đồng bạn nhưng vì trông thấy người thiếu niên họ Lư và ba võ sư trong Đào phủ đưa mắt ngó họ dăm dăm nên sợ số người này nhảy vào can thiệp nên họ vẫn do dự đứng yên.

Số năm người ấy đều là nhân vật có tên tuổi trong võ lâm, không thể dễ thương tổn uy danh trước một người trẻ tuổi nên họ không tiện dùng số đông để áp đảo Từ Long Tướng. Tuy nhiên họ vẫn sợ võ công của Từ Long Tướng cao cường, vượt ra ngoài sự xét đoán của họ thì tất nhiên cũng sẽ gánh chịu sự thiệt thòi. Thế rồi chỉ trong chớp lát Từ Long Tướng và người đàn ông mặt xanh đã đánh nhau mấy mươi hiệp vẫn chưa thể phân được thắng bại.

Người đàn ông mặt xanh dường như sốt ruột không muốn kéo dài trận đánh nên liên thét dài một tiếng rồi vọt người bay thẳng lên không, vung chưởng quét mạnh trở xuống với một sức mạnh như núi đồi sụp đổ.

Võ công của Từ Long Tướng quả hết sức tinh thông. Trong khi người đàn ông mặt xanh thét to và vọt người lên thì y đã nghiêng mình rồi vung tay nhanh nhẹn chụp thẳng vào vai của mình. Tức thì sau một tiếng "rùng" một vầng ánh sáng lạnh ngắt cũng tóe dài ra. Hành động của đôi bên hết sức nhanh nhẹn, nếu người đàn ông mặt xanh lao người trúng lưỡi gươm thì tất sẽ bị đứt làm đôi chết ngay tức khắc.

Bốn người đồng hành với gã đàn ông mặt xanh trông thấy thế đều hết sức kinh hãi vội vàng đồng thanh quát to rồi lao thẳng người ra...

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 3

Ngậm máu phun người

Lúc ấy trong cửa sổ xuất hiện Hồ Chương Kim Dao Đào Như Hải, y quát to rằng :

- Từ hiền diệt mau lui ra, không được vô lễ ! Tức thì, một làn kiếm quang vạch dài trên không, theo đó Từ Long Tướng đã vọt người nhảy lui ra đứng yên ngoài xa, trên khóe miệng hiện một nụ cười ngạo nghễ.

Người đàn ông mặt xanh sắc mặt đã đổi thành tím, vùng trán rướm mồ hôi, quắc đôi mắt nhìn thẳng vào Từ Long Tướng lộ vẻ hết sức căm tức.

Đào Như Hải cất tiếng cười ha hả nói :

- Thì ra Đà Giang Ngũ Hữu giá lâm đến tề xá, vì già đây không hay kịp đề ra đón tiếp nên mới xảy ra chuyện hiểu lầm nhau. Lỗi đó là ở già đây, trong lòng thật áy náy vô cùng.

Nói dứt câu, lão chấp tay xá một xá thực sâu.

Thực ra, thì trước khi Từ Long Tướng và người đàn ông mặt xanh bắt đầu động thủ, Đào Như Hải đã núp trong cánh cửa nhìn ra và đã thấy rõ tất cả rồi. Ông ta biết số người này là Đà Giang Ngũ Hữu tính tình ngang bướng vì ỷ lại võ công của mình cao cường nên ông ta có ý định để Từ Long Tướng dẫn mặt số người ấy hầu áp đảo bớt tính ngang bướng của họ đi, do đó ông ta tạm lánh mặt chưa ra vội.

Từ Long Tướng vốn tài nghệ ngang nhau với gã đàn ông mặt xanh nhưng vì gã đàn ông ấy ngay từ đầu đã tỏ ra khinh địch, mãi đến khi biết đối phương không phải tay vừa thì không còn giành được thế chủ động lại nữa.

Phương chi Từ Long Tướng lại còn một thanh báu kiếm trong tay, vô cùng lợi hại.

Tất cả mọi sự diễn biến lúc ấy đều nằm trong sự dự liệu trước của Đào Như Hải. Khi Từ Long Tướng vung kiếm ra thì lẽ cố nhiên là tính mạng của người đàn ông mặt xanh nguy hiểm như chỉ treo mảnh chuông. Nhưng trong khi đó thì Từ Long Tướng cũng không tránh khỏi sự bao vây của tứ hùng còn đứng ở ngoài. Đào Như Hải xuất hiện trong lúc đó thực là hợp thời.

Đào Như Hải là một con cáo già, hết sức sâu độc, tài trí hơn người, chỉ trong một điểm ấy cũng có thể nhìn thấy một phen nào về tính gian xảo của Đà Giang Ngũ Hùng trông thấy Đào Như Hải tỏ vẻ khiêm tốn, lễ phép như vậy nên đành phải đè nén sự bức tức trong lòng vội vàng đáp lễ rằng :

- Không dám ! Chúng tôi đây dường như cũng ít nhiều lỗi mẫn vì tưởng đâu Đào huynh cự tuyệt không gặp mặt chúng tôi.

Đào Như Hải khoan thai cất tiếng cười to nói :

- Đào mỗ tuy gác kiếm qui ẩn song những bạn cũ trong chốn giang hồ xưa kia nếu đến viếng tề xá thì đây là một cử chỉ xem trọng Đào mỗ, đâu có lý do nào tôi lại đóng cửa khước từ không chịu gặp ? Nhất là gần đây, Đào mỗ đang bị một nỗi oan khó giải và trở thành cái đích nhắm cho tất cả nhân vật võ lâm, trong nhà liên tiếp xảy ra nhiều việc rắc rối nên đang cảm thấy mình quá cô độc không được ai giúp đỡ, thử hỏi đâu lại ngu ngốc đến nỗi bạn tới mà không ra tiếp hay sao ?

Đại Hùng ngạc nhiên nói :

- ý Đào huynh muốn nói là lời đồn đại trong chốn giang hồ không đúng sự thực hay sao ?

Đào Như Hải cười nhạt đáp :

- Tăng huynh có nghe phong thanh về chuyện của Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành hay không ?

- Chính tôi có nghe như vậy ! - Tôi xin hỏi Tăng huynh, Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành có phải là một nhân vật võ nghệ cao cường tuyệt đỉnh trong võ lâm hay không ?

- Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành là người võ công trác tuyệt danh vang mấy mươi năm qua, đến ngày hôm nay vẫn không hề giảm sút nên có thể nói đúng là như vậy.

Đào Như Hải cười to nói :

- Chính là như thế rồi ! Nếu lời đồn đại trong giang hồ là sự thực, tức Đào mỗ đã hạ được Lỗ Công Hành thì trong thiên hạ nào còn mấy ai có thể khiến Đào mỗ kinh sợ ? Trong khi đó tất Đào mỗ mặc tình làm mưa làm gió, dậm chân cũng có thể làm rung chuyển thiên hạ, sẽ xưng hùng xưng bá trong võ lâm rồi cần gì phải suốt ngày phập phồng lo sợ, trốn yên trong nhà như thế này.

Đà Giang Ngũ Hùng trợn mắt ngạc nhiên vì họ cảm thấy lời nói của Đào Như Hải không sai tí nào cả. Do đó người này đưa mắt nhìn người kia đầy vẻ ngơ ngác.

Đột nhiên ngay lúc ấy có một võ sư từ trong nhà chạy nhanh ra sắc mặt kinh hoàng bầm rặng :

- Thưa lão gia có một mũi tên nhỏ ghim vào tấm biển treo nơi đại sảnh, không rõ từ lúc nào ?

Sắc mặt của Đào Như Hải biến hẳn. Ông ta giậm mạnh chân nói :

- Có lẽ năm nay Đào mỗ bị sao Thái tuế chiếu mệnh nên chỉ trong một buổi chiều mà dồn dập mấy chuyện đáng kinh sợ đã xảy ra. Đà Giang Ngũ Hùng xin mời các vị hãy theo Đào mỗ bước vào trong và xin bỏ qua mọi sự thất lễ vừa rồi vậy.

Nói đoạn ông ta nhanh nhẹn quay người hối hả đi thẳng vào trong nhà.

Ngũ Hùng đưa mắt ra hiệu cho nhau rồi theo sát ông ta như hình với bóng. Đào Như Hải lúc ấy trong lòng đang hồi hộp, sắc mặt có vẻ hết sức căng thẳng, bước nhanh như bay, chạy thẳng vào đại sảnh rồi ngửa mặt nhìn lên. Ông ta thấy trên tấm biển đề ba chữ Tự Thiệu Đường treo ở trên rường nhà, có một mũi tên nhỏ, đầu tên chạm một cái mặt quỷ trông hết sức ghê sợ, cắm phập vào ngay giữa chữ Đường. Mũi tên ấy ghim vào thực sâu, chứng tỏ người bắn ra có một sức mạnh phi thường.

Đào Như Hải không khỏi thầm rùng mình. Nhưng bỗng đôi vai ông ta lắc mạnh rồi vọt thẳng người lên, nhanh nhẹn thò tay mặt ra nhỏ lấy mũi quỷ đầu tiên ấy. Khi người ông ta rơi trở xuống đất thì đã cầm gọn mũi tên nhỏ trong tay, quát rằng :

- Tại sao hắn vẫn chưa chết ? Có lý nào con quái vật già này công lực đã luyện đến mức xuất quỷ nhập thần rồi hay sao ?

Trong đời ông ta, đối với người chủ nhân của mũi quỷ đầu tiên này vẫn có ít nhiều kiêng sợ. Do đó ông ta mới ra lệnh cho thuộc hạ phải tìm cho kỳ được Đảng Hải Xuyên. Dù cho đối phương có chết rồi cũng phải mang thi thể về cho ông ta nhìn tận mắt. Vì có như vậy, ông ta mới trút bỏ được một sự lo âu nặng nề trong lòng.

Thế mà giờ đây quỷ đầu tiên lại xuất hiện, chứng tỏ Đảng Hải Xuyên vẫn còn sống, đồng thời võ công cao tuyệt của ông ta vẫn không hề bị phế trừ đi. Thử hỏi Đào Như Hải không kinh hoàng khiếp sợ sao được ?

Đào Như Hải đứng sững sờ như một pho tượng gỗ, sắc mặt tái nhợt, bàn tay không ngớt run rẩy.

Đà Giang Ngũ Hùng, Từ long Tướng và người thiếu niên họ Lư cũng bước theo Đào Như Hải vào cả đại sảnh từ nãy giờ. Từ Long Tướng nhìn thấy Đào Như Hải đứng trơ trơ không nói chi cả nên liền bước tới lên tiếng hỏi :

- Đào sư thúc, chủ nhân của mũi quỷ đầu tiên ấy vốn thực là ai thế ?

Hồ Chương Kim Đào Đào Như Hải ngửa mặt nhìn lên, gượng cười nói:

- Chính là lão quái vật một giò, đã bị trọng thương dưới tay già đây hồi đêm trước ! Từ Long Tướng ngạc nhiên nói :

- Sư thúc chẳng phải đã tiên đoán là hắn ta chắc chắn phải chết rồi hay sao ?

Đào Như Hải lộ sắc lo lắng :

- Đêm hôm ấy già đây đã vận dụng đến tám phân mười Bạch Hồ chương lực, hơn nữa lại còn gia thêm ba mũi Sách hồn châm để phá cương khí che chở khắp người đối phương như vậy dù là Đại La Kim Tiên cũng khó bảo tồn tính mạng. Nhưng mũi quỷ đầu tiên này đích thực là của riêng y, thực không làm sao hiểu nổi.

Từ Long Tướng đáp :

- E rằng bên trong việc này có nhiều điều bí ẩn chi ?

Đào Như Hải bỗng lóe lên một ý nghĩ trong óc nên chụp lấy câu nói của Từ

Long Tướng rồi to tiếng bảo :

- Lễ tất nhiên là bên trong việc này có điều gì bí ẩn. Già đây cũng đã suy đoán được điểm đáng ngờ trong việc này. Già đây tự tin rằng từ xưa đến nay, không có ai lại thoát chết dưới chưởng lực của già. Như thế việc mũi qui đầu tiên tái xuất hiện là có điều đáng ngờ lắm.

Nói đến đây ông ta trầm ngâm trong giây lát rồi mới nói tiếp :

- Dù cho lão ta có thoát chết được thì võ công cũng bị phế trừ đi hết, tuyệt đối không thể nào xâm nhập vào tận đây được. Phương chi lão ta lại tàn phế mất một chân, phải chống gậy mà đi, dù tài nghệ có cao cường đến mấy cũng có chỗ khiếm khuyết không thể nào vô ra mà không lộ tung tích được. Hơn nữa trong nhà lại có mặt nhiều cao thủ trong võ lâm nên chắc chắn hẳn không làm sao tránh khỏi cặp mắt tinh anh của số người ấy.

Từ Long Tướng nói :

- Có phải ý sư thúc muốn nói là có một người khác đã bày trò ấy ra và người đó là một trong số tân khách hiện đang có mặt ở trong phủ ?

Đào Như Hải nghiêm nghị nói :

- Chính già đây đang có ý nghĩ như vậy nhưng thực sự thì không chắc hoàn toàn là đúng. Vì lẽ lão quái vật một giờ sử dụng mũi qui đầu tiên ấy trong võ lâm rất ít người biết y. Chính già đây trước kia kết thù với hắn trong một trường hợp bất ngờ, cho nên đến ngày hôm nay vẫn không hề biết tên tuổi và lai lịch của hắn ra sao. Đây là chưa nói cá tính của hắn rất kì dị, buồn vui bất thường rất hiếm bạn bè, thì đâu có ai lại giúp cho hắn việc này? Bởi thế già đây suy nghĩ và lấy làm khó hiểu.

Đà Giang Đại Hùng bỗng lên tiếng :

- Đào huynh tựa hồ biết về cá tính của hắn ta rất rõ ràng nhưng lại bảo không biết tên họ và lai lịch của hắn ta, thử hỏi có ai lại tin lời nói ấy cho được?

Đào Như Hải cười nói :

- Chớ nói chỉ là Đà Giang Ngũ Hữu cảm thấy khó tin mà chính ngay già đây cũng cảm thấy việc ấy chẳng khác nào một giấc mộng hư thực khó lường, nếu nói ra thì tất phải dài dòng. Hơn nữa việc ấy không dính dáng chi đến việc Lỗ Công Hành và Hàn Thiết Quan âm bị mất tích cả. Già đây không muốn nhắc lại chuyện cũ làm gì, hãy đợi sau khi giải được nỗi oan trước mắt, bày tiệc yến ẩm thì già đây sẽ giải bày cặn kẽ cho các vị cùng nghe qua được không ?

Từ Long Tướng nói :

- Nếu thực sự lão quái vật ấy chưa chết thì khi mũi tên xuất hiện tất sẽ có người đến ngay theo. Sư thúc cũng nên nghĩ cách đối phó với lão ta mới phải.

Đào Như Hải vuốt râu cười to nói :

- Mười lăm năm đã sống yên trong khung cảnh an nhàn nên việc gì già cũng

xem thường tất cả. Lời tục có nói :

mình thấy việc kỳ lạ mà không tỏ vẻ kinh ngạc thì chính việc ấy tự nó sẽ mất tác dụng đi. Nếu suốt ngày chỉ biết lo sợ pháp phòng như một con chim khiếp sợ cây cung thì già đây làm sao sống được đến từng này tuổi ?

ông ta dừng câu nói lại trong giây lát rồi đưa mắt nhìn về phía Đà Giang Ngũ Hữu nói tiếp rằng :

- Đà Giang Ngũ Hữu từ xa đến đây chẳng phải là chuyện dễ hãy mau bày yến tiệc để nghênh tiếp đồng thời cũng nhân dịp này giới thiệu cùng các bạn võ lâm hiện có mặt nơi đây.

Sau câu nói ấy sắc mặt lo âu nặng nề trên mặt lão ta liền biến mất ngay. Thái độ của ông ta có vẻ hết sức thư thái và hào phóng.

Từ Long Tướng không khỏi thầm khâm phục thái độ bình tĩnh ung dung của vị sư thúc này.

Ngày hôm ấy, Đào Như Hải liền bày cỗ tiệc linh đình để khoản đãi số quần hùng đến viếng. Trong buổi tiệc chủ khách vui vẻ nâng ly chúc tụng.

ông ta vốn là người tế nhị nên không dùng lời nói để đánh lạc hướng quần hùng mà cũng không chạy chối trước những lời gán tội của kẻ khác, trái lại ông ta chỉ tự trách mình là trước khi gác kiếm qui ẩn đã gây ra nhiều mối oán thù khó giải nên mới để lại mầm họa như ngày hôm nay.

ông ta là người có tài ăn nói nên lời lẽ mạch lạc, lý sự vững vàng, khiến người nghe không tìm được một sơ hở nào để công kích. Hơn nữa thái độ chiếu cố chu đáo và vui vẻ của lão ta đối với khách đã khiến quần hùng không thể không tin lão ta là người hoàn toàn biết sám hối lỗi xưa.

Đêm hôm ấy, Đào Như Hải bỗng cho gọi Đào Gia Kỳ đến bảo đưa người thiếu niên họ Lư tên gọi Thế Xuân đến Thịnh Hà Hiên để nghỉ, đồng thời bảo Đào Gia Kỳ ở đây hầu hạ Lư Thế Xuân. Thịnh Hà Hiên nằm sát cạnh Đông Hồ, nếu xô cửa sổ ra thì nhìn thấy hàng mười mẫu sen tươi tốt nhấp nhô trên mặt nước hồ trong xanh, cảnh sắc hết sức ngoạn mục.

Đào Gia Kỳ dẫn Lư Thế Xuân đi, thấy ông khách này không hề tỏ ra phách lối, trái lại có vẻ ôn hòa dễ thân nên cậu ta bất giác cười nói :

- Lư thiếu gia, Thịnh Hà Hiên này là nơi Đào gia rất mến thích, từ trước đến nay ít có ai được đến đây ở, lần này lại để Lư thiếu gia đến đây trú ngụ, như thế cũng đủ thấy Đào lão gia rất trọng Lư thiếu gia đó.

Lư Thế Xuân mỉm cười nói :

- Tiên phụ của ta và Đào lão gia trước kia là bạn thân, đến nay Đào lão gia vẫn không quên tình bạn cũ nên mới có lòng thương yêu ta như thế.

Nói dứt lời, y bèn bước thẳng ra vườn sau, trông thấy nơi đó có đường trải đá trắng nhỏ, hoa đào hoa lý đua nhau nở rộ, có hòn non bộ, có ao cá nhỏ, có đình đài lầu gác, cảnh trí có vẻ rất trang nhã.

Sau khi hai người đã đi qua một cánh rừng trúc thì mặt đất mỗi lúc mỗi cao

hơn. Lư Thế Xuân nhìn lên trông rõ một gian tiểu hiên xây cất trên một gò đất cao, xung quanh có nhiều cây tùng cổ thụ nhành lá xinh đẹp như rồng bay phượng múa, trông thật ngoạn mục nên bất giác buột miệng khen - Cảnh đẹp thật ! Đào Gia Kỳ cười nói :

- Bên trong gian tiểu hiên ấy lại càng xinh đẹp hơn.

Sau khi bước vào trong, Lư Thế Xuân đưa mắt quan sát khắp nơi thì thấy gian Thịnh Hà Hiên này gồm có ba căn. Căn ngay chính giữa dùng để nghỉ ngơi, cửa sổ sáng sủa, bàn ghế sạch sẽ, trên vách có treo nhiều bức tranh và chữ viết đời Đường. Số tranh và chữ viết ấy đều là bản chính rất quý giá. Căn bên trái là phòng ngủ và căn phòng bên mặt là phòng đọc sách, bên trong sách vở thực nhiều.

Nhìn qua cửa sổ, mặt nước hồ xanh biếc mênh mông, lá sen non xanh mướt nổi nhấp nhô trên mặt nước trong veo. Chung quanh bờ hồ có hàng vạn nhà cửa của dân cư, ánh đèn mờ tỏ lấp lánh trong đêm tối. Hơn nữa lại có tiếng tùng reo trong gió, tiếng trúc xào xạc nhẹ nhàng không ngớt văng đến bên tai, đã khiến ai đến nơi đây, đều có cảm giác quên mất cuộc đời trần tục Lư Thế Xuân không ngớt khen ngợi nói :

- Ai bảo là trong cuộc đời ồn ào này, không có một nơi yên tĩnh. Đào bá phụ thực là người biết hưởng thụ thanh nhàn.

Đào Gia Kỳ nói :

- Xin Lư thiếu gia hãy nghỉ ngơi trong giây lát, con ra ngoài nấu nước châm trà bưng vào ngay ! Lư Thế Xuân khoát tay nói :

- Chẳng cần, ta không khát đâu.

Vừa nói y vừa ngồi xuống một chiếc ghế dựa, đưa mắt chú ý nhìn Đào Gia Kỳ nói :

- Này chú em, người tên họ là gì ? Trong nhà người còn có ai nữa ?

Đào Gia Kỳ đứng buông thông hai tay nói :

- Con cùng họ với lão gia nhưng không phải là bà con ruột thịt. Mẹ con trước kia vốn lo việc giặt giũ trong phủ nhưng vì sau này bà bị bệnh phong thấp, không thể đi đứng được nữa nên lão gia thương hại về cảnh gia đình túng bần, cho phép con vào ở trong nhà để làm việc vặt, sớm đến tối về, từ đó đến nay cũng đã mấy năm rồi.

Lư Thế Xuân "ô " lên một tiếng nói :

- Thì ra người không ở luôn trong phủ mà phải về lo việc hầu hạ mẹ già. Chỉ mới từng ấy tuổi mà đã có lòng hiếu thảo như thế quả thực hiếm có.

Giờ không có chuyện gì cần hầu hạ, người hãy về nhà đi kéo mẹ người bận tâm trông đợi.

Đào Gia Kỳ cung kính đáp rằng :

- Tôi phụng mệnh đến đây hầu hạ thiếu gia, nếu bỏ về thôi thì lão gia hay được sẽ trách mắng. Về sau Lư thiếu gia có cần sai bảo cứ gọi con là Kỳ nhi

được rồi, riêng tiếng "chú em" thực con không dám nhận.

Lư Thế Xuân mỉm cười nói :

- Trong ngày hôm nay người hầu rượu bụng trà chạy tới chạy lui cũng đã mệt rồi, vậy nên về nhà sớm để nghỉ ngơi, lão gia nếu có trách mắng thì ta sẽ nói giúp cho ! Đào Gia Kỳ cảm tạ rằng :

- Nếu thế thì Kỳ nhi xin cáo lui.

Nói đoạn, cậu chấp tay xá rồi quay người bước thẳng ra khỏi Thịnh Hà Hiên, đi vòng theo ngõ sau Đào phủ để trở về nhà.

Đào Gia Kỳ về đến nhà, trước tiên lo việc nấu cơm và châm trà mang đến hầu mẹ già rồi mới chia thức ăn bụng lên gác cho sư phụ là Đảng Hải Xuyên.

Trong khi ăn uống Đảng Hải Xuyên hỏi Đào Gia Kỳ về tình hình trong phủ ngày hôm nay và cũng hỏi mũi quý đầu tiên của ông đưa, đã được bắn ra hay chưa ?

Đào Gia Kỳ đáp :

- Môn đồ đã thừa lúc Đào Như Hải bước ra ngoài cửa đón tiếp Đà Giang Ngũ Hùng bèn đem mũi quý đầu tiên bắn ghim vào tấm biển treo giữa đại sảnh.

Kể đó cậu ta mang việc Đào Như Hải đã bàn nhau với Từ Long Tướng, Lư Thế Xuân và Đà Giang Ngũ Hùng như thế nào, kể rõ lại cho thầy mình nghe.

Đảng Hải Xuyên cười lạnh lùng nói :

- Rõ là đồ miệng hùm gan sứa, giả vờ làm thịnh ! Lão phu làm cho người ăn không ngon ngủ không yên, thần kinh căng thẳng phát điên lên mà chết.

Đào Gia kỳ không khỏi thầm kinh hãi trước mối hận thù như núi giữa hai người. Mối hận thù ấy thực sâu tựa biển, không làm sao có thể xóa nhòa được, chẳng rõ sau này kết cục ra sao ?

Đảng Hải Xuyên vừa ăn cơm vừa hỏi :

- Đến hôm nay mà Đào Như Hải vẫn chưa chịu bỏ ý định lục soát tìm kiếm thầy hay sao ?

Đào Gia Kỳ gật đầu.

Đảng Hải Xuyên cười lạnh lùng nói :

- Riêng đối với việc Sử Đông Dương bị kẻ vô danh bắt mất hẳn đối phó thế nào ?

Đào Gia Kỳ đáp :

- Hôm chiều nay, số võ sư trong phủ sau khi dự tiệc xong chụm đầu lại nói chuyện, có lẽ vì uống rượu say nên họ đã nói sơ hở và Kỳ nhi đã nghe được thì dường như Đào Như Hải đã ra lệnh cho bảy võ sư đi về sáu tỉnh miền Nam mời một số đông đạo của ông ấy đến tiếp tay để tìm cho ra, xem người bắt mất Sử Đông Dương đi là nhân vật thuộc phe nào.

Đảng Hải Xuyên hứ một tiếng qua giọng mũi nói :

- Hẳn quả là người biết bày trò lắm ! Kỳ nhi nghe thế không khỏi sùng sốt nói :

- Vậy có lý nào việc Sử Đông Dương bị mất tích là giả dối hay sao ?

Đảng Hải Xuyên nói :

- Rồi sau này con sẽ biết, đây là chuyện thực hay giả, giờ đây thầy không nói rõ làm gì. Nhưng tất cả mọi hành vi của Đào Như Hải nếu chính mắt con trông thấy được thì tuyệt đối không nên tiết lộ qua thái độ hay lời nói. Nên biết con người gian ác như thế thì chính nó rất sợ người ta biết việc làm của nó. Do đó nếu con sơ hở thì sẽ nguy hại đến tính mạng ngay.

Kỳ nhi nghe qua không khỏi giật mình.

Đảng Hải Xuyên cúi đầu lo ăn, miệng nhai chóc chách xem có vẻ ngon lành lắm. Chẳng mấy chốc thức ăn trong đĩa sạch trơn, lão ta bỏ đĩa xuống cười nói:

- Đêm hôm nay sư phụ đã ăn một bữa no nê ! ông ta dừng lại trong giây lát, rồi mới nói tiếp :

- Hôm nay con có vẻ mừng khoan khoái lắm, khác hẳn thái độ buồn bực lo lắng trước đây hai hôm, chắc là tâm trạng con đã cởi mở nhẹ nhàng rồi ?

Kỳ nhi nói :

- Đệ tử kể từ khi làm việc ở Đào phủ mấy năm nay, lúc nào cũng cảm thấy mọi người trong nhà hết sức lạnh lùng, nhất là đối với con, họ lại càng khinh bạc. Bởi thế con thường tự oán hận tại sao trong nhân thế lại không có một tí cử chỉ ấm áp nào. Nhưng hôm nay có một vị tân khách vừa đến Đào phủ tuổi chưa lớn nhưng người lại hết sức hiền lành dễ thương, con được lệnh theo hầu người ấy...

Đảng Hải Xuyên ngắt lời rằng :

- Người ấy tên họ là gì, lai lịch ra sao ?

Kỳ nhi đáp :

- Người ấy họ Lư tên Thế Xuân, từ vùng sa mạc tại biên cương phía Tây đến. Cha y tên Lư Bằng, trong võ lâm gọi là Sa Mạc Kim Điêu.

Đôi mắt của Đảng Hải Xuyên bỗng sáng quắc trông rất ghê sợ, kinh ngạc nói :

- Đây là con của Sa Mạc Kim Điêu ?

Kỳ nhi sùng sốt nói :

- Thừa sư phụ, người biết Sa Mạc Kim Điêu hay sao ?

Đôi mắt của Đảng Hải Xuyên tràn đầy sắc vui mừng lấp lánh nói :

- Thầy chỉ nghe tên chứ không biết người. Hừ, Lư Bằng lại có con trai, đây mới thật là chuyện lạ ! Xem ra võ lâm sắp bắt đầu đại loạn nên mỗi lúc chuyện lạ càng nhiều hơn. Nhưng trong vòng nửa năm trở lại đây vùng này sẽ được bình yên, con hãy yên tâm rèn luyện võ nghệ, sự rối loạn trong

giang hồ chắc chắn sẽ dời đến một địa phương khác ! Kỳ nhi ngo ngác không hiểu ra sao cả, cậu ta chỉ cảm thấy lời nói của Đãng Hải Xuyên cũng như câu trả lời của ông ta xem có vẻ như đều lạc đề cả Bổng ngay lúc ấy Đãng Hải Xuyên thò vào áo lấy ra hai quyển sách cũ kĩ đến đen bóng, cất tiếng than dài nói :

- Bấy lâu nay tính tình của sư phụ lạnh lùng và cô độc, hơn nữa lòng tự tin lại quá mạnh. Nhưng cho đến ngày hôm nay thầy mới hiểu tình bạn mới thực đáng quý, chỉ dựa vào võ công trác tuyệt, con người cũng chưa vui vẻ được Hai quyển sách này thầy giữ gìn nó thật lâu rồi, mấy mươi năm qua không hề giở ra xem và coi như rớt rác. Kể từ đây về sau, thầy sẽ đem tất cả ghi chép trong đó ra truyện dạy cho con. Thầy nhất định đào tạo con thành một bậc kỳ tài trong võ lâm.

Đôi mắt Kỳ nhi chiếu ngời ánh mắt vui mừng nói :

- Hai quyển sách này có phải Võ học bí cấp không?

Đãng Hải Xuyên lắc đầu cười nói :

- Đây chính là Thuyết Sách của Quỷ Cốc Tử để lại. Trong thời Xuân Thu Chiến Quốc, chính Tô Tần và Trương Nghi đều nhờ vào sách này mà tung hoành khắp thiên hạ, khiến ai ai cũng kiêng nể, xoay chuyển được cả thời cuộc, trong quyển sách này đều ghi chép những mảnh khóc khôn ngoan và những phép ứng biến tài tình. Trong chốn giang hồ, mỗi bước đều đầy nguy hiểm, kẻ gian manh không thiếu chi. Hai ngày qua ta đã nhận xét kĩ và thấy cá tính của người tỏ ra rất kiên nghị, cứng rắn, bản tính lại lương thiện. Đó có lẽ là do hoàn cảnh sinh sống cũng như sự giáo huấn của lệnh đường đã hun đúc nên. Con nên biết, những người trong giới giang hồ, không ai là không ham danh lợi, khinh bạc nghĩa nhân, ngoài miệng của họ vui cười, nhưng trong lòng của họ lại chứa đầy gươm đao, ở trước mặt mình thì nói ra điều tâm đắc nhưng ở sau lưng mình lại tìm cách ám hại khiến cho mình không góc đầu dậy nổi. Rút kinh nghiệm vừa qua của bản thân, thầy nhất định không để con sa vào vết xe cũ.

Nói đến đây, ông ta thở dài nhẹ nhàng rồi nói tiếp :

- Con đường võ học hết sức cao thâm, rộng như bể cả, nếu muốn đi đến mức trác tuyệt, không phải là việc làm trong một sớm một chiều.

Nhưng thầy đây sẽ đem hết cái học trong bình sinh ra giúp cho người đi dần tới chỗ thành đạt.

Từ đó về sau, Kỳ nhi thức khuya dậy sớm, chuyên cần học tập nghệ văn nghiệp võ.

Sáng sớm hôm ấy mũi qui đầu tiễn lại xuất hiện lần thứ ba nơi cột ở tại đại sảnh Đào phủ, đồng thời kèm thêm một mảnh giấy nhỏ, cho biết trong vòng ba năm Đào Như Hải sẽ bị điên mà chết.

Từ trong đại sảnh, tiếng cười cuồng dại của Đào Như Hải vang lên không

ngọt. Đào Như Hải là một người rất khôn ngoan, y biết rằng Đảng Hải Xuyên sẽ không khi nào buông tha cho y, nếu mối thù càng sâu thì tính mạng của y lúc nào cũng bị nguy hiểm cả.

Kỳ nhi khi vừa bước vào đến Thịnh Hà Hiền thì trông thấy Lư Thế Xuân đang ngồi ngay ngắn trên ghế, tay cầm quyển sách, miệng không ngớt ngâm nga. Khi nghe tiếng bước chân của Kỳ nhi thì y từ từ ngửa mặt lên nhìn Đào Gia Kỳ lộ sắc tươi cười.

Nụ cười của y rất lạ, khiến Đào Gia Kỳ không khỏi giật mình thầm nghĩ: "Có lý đầu cậu ta đã phát giác được mình là kẻ đã bắn ra mũi quỉ đầu tiên ấy hay sao ?" Bởi thế vẻ mặt của Đào Gia Kỳ liên tãi nhợt vì sợ hãi.

Lư Thế Xuân chớp mắt một lượt nói :

- Kỳ nhi, người làm sao rồi ? Sắc mặt tại sao lại tái nhợt như thế. Có phải đêm qua vì thiếu ngủ hay không ? Hay là mũi quỉ đầu tiên xuất hiện trong đại sảnh, khiến người trông thấy lão gia sợ hãi nên cũng sợ lây ?

Kỳ nhi vội đáp :

- Lư thiếu gia đã đoán đúng rồi ! Vì chứng bệnh phong thấp của mẹ tôi lại tái phát. Kỳ nhi phải hầu hạ suốt đêm, không thể ngủ được, nên sắc mặt mới như thế.

Lư Thế Xuân "ô" một tiếng rồi nói :

- Té ra là thế. Bệnh phong thấp là một thứ bệnh kinh niên, mỗi khi tiết trời biến đổi thì nó sẽ tái phát, làm cho bệnh nhân đau đớn khổ sở, nhưng chẳng hề bị thiệt mạng. Lòng hiếu thảo của người cố nhiên thực là đáng khen nhưng dù sao cũng phải biết giữ gìn sức khỏe của mình mới được ! Kỳ nhi nói :

- Tôi xin ghi nhớ lời chỉ giáo của Lư thiếu gia ! Lư Thế Xuân mỉm cười nói :

- Người từ trước đến giờ đã có học chữ chưa ?

Kỳ nhi buông xuôi hai tay đáp :

- Tôi đã có vào tư thực học hai năm nên cũng biết chút đỉnh ! Lư Thế Xuân nói :

- Người hãy vào giá sách lấy quyển Thiên Gia Thi ra đây, ta thử người xem!

Kỳ nhi lên tiếng vâng lời, rồi nhanh nhẹn bước qua phòng đọc sách lấy quyển Thiên Gia Thi trao tận tay Lư Thế Xuân.

Lúc ấy Lư Thế Xuân bỗng kề miệng sát tai Kỳ nhi nói nhỏ rằng :

- Trong lúc người giương cung bắn mũi quỉ đầu tiên cũng may chỉ có mình ta nhìn thấy, nếu chẳng phải thế thì chắc chắn người sẽ bị chết không đất vùi thân rồi ! Kỳ nhi nghe thế, kinh hoàng đến suýt nữa quả tim nhảy vọt ra ngoài, mặt xám ngắt, trán rớm mồ hôi. Lư Thế Xuân trông thấy cậu ta tỏ vẻ sợ hãi quá mức nên vội vàng nói nhỏ rằng :

- Ta cũng có việc nên mới đến đây, vậy người chớ nên sợ hãi. Ta lo lắng ở chỗ một mình trợ trợ, chẳng được ai tiếp tay. Giờ đây đã có người ta đỡ lo

lắm rồi ! Kỳ nhi bình tĩnh trở lại. Cậu bỗng nhớ đến lời nói của sư phụ trong đêm vừa qua nên bất giác đưa mắt nhìn Lư Thế Xuân một lượt rồi hạ giọng khẽ nói :

- Lư thiếu gia nào phải họ Lư ? Vậy có phải thiếu gia mạo danh đến đây hay không ?

Lư Thế Xuân nghe thế không khỏi giật mình gật đầu nói :

- chủ nhân của mũi qui đầu tiễn chắc hẳn nhờ người cứu sống ? Ngoài ông ấy ra thì không còn ai biết được lai lịch của ta nữa ! Kỳ nhi nói :

- Đào lão gia không nghi gì cả sao ?

Lư Thế Xuân lắc đầu mỉm cười nói :

- Ta chúc mừng người đã học được với một danh sư. Sau này chắc chắn người sẽ trở thành một nhân vật kỳ tài. Người càng phải cẩn thận hơn nữa mới được.

Sau đó y bèn đem những bài thơ trong sách ra hỏi Đào Gia Kỳ từng câu một. Đào Gia Kỳ đối đáp lưu loát chẳng hề sai một chữ.

Lư Thế Xuân khen rằng :

- Thực không ngờ tư chất của người hơn người đến thế. Trong thời tuổi trẻ người bị thất học thật là đáng tiếc. Nếu ta có rảnh thì nhất định sẽ chỉ dạy thêm cho người ! Lúc đó bỗng từ bên ngoài có tiếng cười thực to, rồi lại có người hỏi rằng :

- Hiên diệt, cháu định chỉ dạy cho ai thế ?

Câu nói chưa dứt thì thân hình cao lớn của Đào Như Hải đã xuất hiện đến nơi. Lư Thế Xuân vội vàng đứng lên bước ra nghênh đón, chấp tay xá dài nói :

- Thừa thế bá ! Kỳ nhi liền bước liên ra khỏi phòng.

Đào Như Hải nói:

- Trước đây lệnh tôn là Sa Mạc Kim Điều, tên tuổi rung chuyển cả vùng sa mạc Tây Vực, nay chẳng ngờ tiếng hót của chim phụng con lại còn thanh thúy hơn tiếng hót của chim phụng già, võ công của hiên diệt ngày nay lại còn tinh thông trác tuyệt hơn lệnh tôn thừa trước, quả đáng vui mừng biết bao ! Lư Thế Xuân khiêm tốn nói :

- Thế bá quá khen như thế thực khiến cháu lấy làm xấu hổ ! Y dừng lại trong giây lát rồi nói tiếp rằng :

- Có điều này tiểu diệt còn chưa được rõ là lúc thế bá gặp mặt Yên Nam Tam Kiệt tại sao không dùng võ công xuất chúng của mình để bắt sống Yên Nam Tam Kiệt đi. Vì làm như vậy mới có thể chấm dứt được những lời vu cáo không đầu và ngăn chặn được mọi tai họa xảy ra sau này, hơn nữa cũng sẽ chấm dứt được mọi sự tranh chấp trong võ lâm.

Đào Như Hải mỉm cười nói :

- Già nào chẳng phải không thấy được việc đó, nhưng chỉ vì trước đây ta bị

chủ nhân của mũi quỉ đầu tiên, dùng chưởng lực âm độc đánh bị thương nơi hông, máu huyết vì thế chưa được điều hòa, võ công bị giảm sút, tối thiểu phải ba tháng nữa mới hồi phục hoàn toàn được. Nếu ta ra tay đánh nhau thì với sự nhận xét của những tay sành sỏi như Yến Nam Tam Kiệt đâu lại không hiểu chỗ nhược đó của ta hay sao ? Chính vì lẽ ấy ta chịu nhường chứ không để lộ. Tuy nhiên ba tặc lưỡi nhiều trường hợp lại hữu dụng hơn cả sức mạnh và guom đao, nhờ thế mà ta đã thuyết phục được bọn họ hoàn toàn đồng tình với ta! Song, cũng chớ nên tin bọn họ vội vì những nhân vật tự xưng là nghĩa hiệp chính phái vẫn xấu xa gian xảo như thường.

Lư Thế Xuân mỉm cười nói :

- Thế bá là người biết người biết ta, sáng suốt vô cùng, sợ gì sự vu khống của thiên hạ ? Nhưng riêng việc Sử võ sư bị mất tích, nếu đây là thực sự bị Yến Nam Tam Kiệt bắt đi thì e rằng việc ấy sẽ có ảnh hưởng bất lợi cho thế bá, không thể không đề phòng được ! Đào Như Hải cười to :

- Hiền diệt cũng có lòng hoài nghi việc Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành và Hàn Thiết Quan âm bị mất tích là do già đây làm hay sao ? Đây chỉ là những lời nói vô căn cứ, trong khi đó già đây hành động quang minh chính đại thì nào có sợ chi bất lợi ? Sử võ sư bị bắt mang đi chắc chắn không có điều gì lo ngại đến tính mạng. Vì kẻ bắt Sử võ sư không ngoài mục đích tìm hiểu Hàn Thiết Quan âm và Lỗ Công Hành. Trong khi đó dù cho Sử võ sư có bị tra khảo ác độc đi nữa thì cũng không có gì để nói vì đây chỉ là những lời đồn đại.

Trong khi lão ta nói thì đôi mắt thoáng hiện một tia buồn bã lo âu. Tuy tia mắt ấy chỉ mới hiện lên là tắt đi ngay nhưng vẫn không làm sao thoát khỏi đôi mắt sắc bén của Lư Thế Xuân.

Bởi thế y thâm cười nhạt rồi đáp rằng :

- Tiểu diệt nào có lòng nghi ngờ thế bá đâu ? Nhưng vạn nhất nếu trong trường hợp tất cả anh hùng trong giang hồ đều quả quyết là thế bá đã làm ra việc ấy, đồng thời họ lấy Sử võ sư làm một nhân chứng để vu cáo thì thế dù có tài hùng biện đến đâu cũng không làm sao biện bạch cho được. Vì lời tục có nói, ở dưới sự tra khảo thì việc không cũng hóa thành có ! Đào Như Hải không khỏi giật mình, cúi đầu trầm ngâm trong giây lát mới mỉm cười nói :

- Sự lo lắng của hiền diệt cố nhiên là đúng lắm nhưng theo sự suy đoán của già đây thì một việc to tát chấn động võ lâm như thế tất nhiên không thể nào ém nhem cho được, chỉ trong một thời gian ngắn là tất cả có thể vén được tấm màn bí mật. Chúng ta hãy chống mắt chờ xem ra sao cho biết.

Sau khi nói lảng sang vấn đề khác, Đào Như Hải liên nhắc lại những việc làm trước kia của Sa Mạc Kim Điêu. Lư Thế Xuân đã đối đáp trôi chảy tất cả Trời đã gần trưa, Đào Như Hải vui vẻ đứng lên cáo từ Lư Thế Xuân rồi bước ra khỏi Thịnh Hà Hiên. Chỉ trong chớp mắt là thân hình to lớn của lão

ta đã lần khuất giữa đám lá cây xanh um.

Lư Thế Xuân tiến chân lão ra khỏi nhà và chờ cho lão ta đã đi khuất mới quay người trở lại. Khi ấy y bỗng trông thấy Kỳ nhi từ một góc nhà ló đầu ra nhìn nên vội vàng vẫy tay gọi cậu ta lại. Kỳ nhi liền mau chân bước thẳng đến trước mặt Lư Thế Xuân.

Lư Thế Xuân bảo nhỏ rằng :

- Sự dự đoán của lệnh sư không sai tí nào cả, quả đúng là Sử Đông Dương đã bị Đào lão gia đem giấu kín đi một nơi khác. Nhưng tại sao Đào lão gia không giết hẳn để giữ kín mọi sự bí mật mà còn lưu lại một mầm hậu hoạn như thế ? Đây có lẽ là lão ta còn có điều kiêng sợ gì. Người...

Liền đó y bèn kề miệng sát tai Kỳ nhi nói nhỏ một hồi. Kỳ nhi gật đầu vâng dạ. Lư Thế Xuân lấy ra một phong thư trao đến tay Kỳ nhi rồi nói nhỏ rằng :

- Người hãy mau đi chớ để lỡ mất việc lớn.

Kỳ nhi vâng lệnh đi ra khỏi phủ, trước tiên cậu ta làm mọi việc đúng theo lời dặn dò của Lư Thế Xuân rồi chạy về nhà bẩm lại cho Đảng Hải Xuyên biết.

Đảng Hải Xuyên nghĩ ngợi một cách rất trang trọng, trong giây phút mồi nói :

- Lư Thế Xuân đã mạo nhận là con trai của Sa Mạc Kim Điều Lư Bằng đến đây tất có mưu toan việc gì. Rất có thể y đến là vì Hàn Thiết Quan âm. xem ra thằng bé này tính toán rất chu đáo, hẳn là một nhân vật sâu độc chẳng phải vừa. Chỉ có một mình hẳn là biết được mũi quỉ đầu tiên bắn ghim nơi đại sảnh của Đào phủ là do ta nhờ bàn tay trẻ con của người làm ra như vậy, cũng thấy được tâm kế của y cao siêu đến đâu.

Trong khi nói sắc mặt của Đảng Hải Xuyên hết sức lạnh lùng, đưa mắt nhìn thẳng vào Kỳ nhi tiếp rằng :

- Sư phụ tuy không hiểu rõ lai lịch xác thực của Lư Thế Xuân nhưng có thể biết là y không phải hiền lành dễ mến như người tưởng đâu. Y tuy là anh hùng hiệp nghĩa, rất có tài năng, nhưng sâu độc và hung tợn có hơn chứ không kém Đào Như Hải.

Kỳ nhi nghe Đảng Hải Xuyên nói thế thì khắp mình không khỏi nổi da gà và biến hẳn sắc mặt.

Đảng Hải Xuyên cất tiếng than dài nói :

- Kỳ nhi lòng dạ người thực thà chất phác, không làm sao biết được chỗ gian xảo của kẻ khác. Lòng thực thà là điều cần thiết trong việc đối nhân xử thế, nhưng để áp dụng vào đời sống giang hồ thảo mãng thì không thể được. Như Lư Thế Xuân tuy bề ngoài trông có vẻ chân chất nhưng thực sự thì bên trong lại có ý uy hiếp người, để biến người trở thành một tay sai cho y lợi dụng.

Kỳ nhi sợ hãi nói :

- Nếu thế, Kỳ nhi có nên làm những việc này cho y không ?

Đảng Hải Xuyên mỉm cười nói :

- Tất nhiên là phải làm, mà còn phải tỏ ra hoàn toàn trung thành với y nữa. Hiện nay y không thể không nhờ đến người, trái lại người cũng nên lợi dụng ngược lại y.

Kỳ nhi ngơ ngác nói :

- Lợi dụng bằng cách nào ?

- Phải tùy sở thích của y, hầu làm cho tâm trí của y phải bị mê hoặc.

Nhưng bí quyết vẫn ở là chỗ chú tâm tìm cách đối phó. Người hãy cố gắng nghiên cứu quyển Thuyết Sách kỳ thư mà thầy đã dạy cho người, tất sẽ có thể xoay trở Lư Thế Xuân trong bàn tay. Hiện nay người không thể hoàn toàn thành thật với y mà chỉ nói một ít công việc của mình cho y nghe thôi. Nên biết là trong giới giang hồ đây đầy gian manh, lòng người nguy hiểm không thể tả xiết. Tiên nhân có nói :

"Đường núi Thái Hành xe thường dễ lật, nhưng nếu so với lòng người thì đây vẫn là một con đường bằng phẳng.

Dòng nước Vu Giáp thuyền đi dễ đắm, nhưng nếu so với lòng người thì đây vẫn là một dòng nước yên lành". Người hãy chiêm nghiệm những lời nói ấy thì sẽ rút tỉa được một bài học hay. Riêng phong thơ này, ta cũng không cần xé ra xem làm gì ! Kỳ nhi bước ra khỏi nhà, hồi hải chạy thẳng đến hiệu Bát Nghĩa Viên trà lâu tại Trạng Nguyên Kiều.

Trạng Nguyên Kiều chỉ cách Đào phủ có một con đường rất gần.

Riêng hiệu Bát Nghĩa Viên trà lâu, có thể nói là một nơi tụ tập đông đảo tất cả mọi hạng người ở trong phủ thành. Vì chẳng những nó nằm sát cạnh Đông Hồ mà còn rộng rãi mát mẻ, muốn ăn uống thức gì cũng có. Bởi thế bạn bè tri kỷ kéo nhau lên đây, có chỗ ngồi trang nhã, vừa thưởng ngoạn cảnh hồ, cảnh trăng vừa bung ly chuyện trò thì không còn cái lạc thú nào hơn nữa.

Lúc ấy trời đã quá thua mà ở Bát Nghĩa Viên trà lâu thực khách cũng còn đông đảo, trên lầu dưới nhà đâu đâu cũng ồn ào huyên náo, tiếng cười tiếng nói không ngớt bên tai.

Trước cửa gian trà lâu có kê một cái chảo to, trong chảo dầu đang sôi sùng sục, bên dưới lửa cháy đỏ rực. Một gã đàn ông thân hình mập mạp, mình cởi trần, đang cầm một đôi đũa vừa to vừa dài thò vào chảo dầu làm việc không ngớt tay.

Chảo dầu ấy dùng để chiên đậu cha quẩy. Bên cạnh đó lại có một lão già tuổi độ ngũ tuần đang đứng trước một miếng cây dài kè cao, nhồi bột, làm bánh để đưa vào chảo. Những tên hầu bàn bận rộn lo mang những chiếc bánh mới ra lò vào bên trong cung cấp cho thực khách, vừa đi chúng vừa kêu ê a :

- Dầu cha quẩy cho bàn số bốn này ! Kỳ nhi bước đến bên cạnh người đàn ông mập mạp đang chiên bánh, thò tay móc ra ba đồng xu nói :

- Đại sư phụ, cho tôi mua ba chiếc bánh ! Người đàn ông ấy không hề đưa mắt nhìn Kỳ nhi mà chỉ đưa gấp ba chiếc bánh vừa chiên xong gác lên miệng chảo trao cho cậu ta, đồng thời thò vào bàn tay của Kỳ nhi lấy ba đồng xu bỏ vào một cái đĩa bằng vải đeo xệ dưới rốn.

Kỳ nhi bỗng nói nhỏ :

- Đại sư phụ, có người nhờ tôi mang thư này đến cho Bạch cô nương ! Người đàn ông mập mạp ấy không khỏi giật mình, nhanh nhẹn ném một chiếc dầu cha quấy vào trong chảo kêu lên xèo xèo rồi hạ giọng nói - Người hãy đi vào ngõ hẻm nhỏ ở phía bên tay phải rồi vòng đến sau lưng nhà sẽ thấy có một cánh cửa màu tím. Người gõ vào cánh cửa ấy chín tiếng thì sẽ có người mở cửa và dẫn người đến ra mắt cô nương.

Kỳ nhi cảm tạ rồi cầm gói dầu cha quấy đi thẳng vào ngõ hẻm. Chỉ trong chốc lát là cậu ta đã trông thấy một cánh cửa nhỏ màu tím đã cũ kĩ đang đóng kín. Cậu vội vàng bước đến rồi đưa tay lên gõ chín tiếng.

Liên đó bỗng có một giọng nói trong trẻo như chim oanh từ trong truyện ra rằng :

-Ai đó ?

Tức thì cánh cửa kêu lên nghe kèn kẹt và mở rộng vào phía trong. Nơi khung cửa đã hiện ra một cô gái nhỏ, mình mặc áo tía ngắn, tóc thê vừa mới chấm vai. Cô gái ấy cũng suýt soát tuổi với Kỳ nhi, trông diện mạo hết sức xinh đẹp, làn da trắng mịn như ngọc, đôi má núm đồng tiên, đôi mắt trong veo và sáng lóng lánh, không ngớt nhìn khắp người Kỳ nhi.

Kỳ nhi bắt đầu biết thẹn nên sắc mặt liền đỏ bừng ấp úng nói :

- Xin hỏi tỷ tỷ, tôi phụng mệnh của Lư thiếu gia muốn mang thư đến rao tận tay cho Bạch cô nương, chẳng hay Bạch cô nương có ở nhà không ?

Cô gái ấy nhếch miệng cười để lộ đôi hàm răng trắng trong và nhỏ rúc, hết sức xinh đẹp khiến Kỳ nhi không khỏi xao xuyến cả tâm hồn.

Đôi mắt lanh lợi của cô gái xoay qua rồi nói :

- Anh hãy đi theo tôi ! Dứt lời cô ta nép mình tránh đường cho Kỳ nhi bước vào rồi đóng kĩ cánh cửa lại. Kỳ nhi không dám nhìn thẳng vào cô gái mà chỉ đứng trơ trơ một nơi đưa mắt nhìn về phía cửa một gian đại sảnh gần đây.

Cô gái bước qua mặt Kỳ nhi rồi quay đầu lại cười nói :

- Đi ! Liên đó cô ta bước yếu điệu thẳng vào cửa sảnh đường. Kỳ nhi cũng vội vàng bước theo. Nơi đó thực ra không phải là một gian đại sảnh mà chỉ là một gian phòng ở phía sau nhà mà thôi. Tuy thế gian phòng cũng rộng rãi sáng sủa lắm. Sát nơi bức vách của gian phòng có để một chiếc bàn vuông, bên trên có thờ một pho tượng thần tài. Vì quá lâu năm nên pho tượng ấy đã rất cũ kĩ và rất dơ bẩn. Trên tấm thảm bằng lụa đỏ thêu rồng bạc có để một xâu tiền dài bằng đồng xanh. Trước mặt pho tượng thần tài có một chiếc lư

hương bằng đồng cổ, trầm hương cháy nghi ngút, khói lên cuộn cuộn, mùi thơm nức mũi khiến người bước vào gian phòng có cảm giác lâng lâng đi vào cõi mộng. Bên phía tay trái lại còn một cánh cửa. Cánh cửa ấy có treo một bức màn dài bằng vải màu vàng, bên trên có thêu hai con bạch phụng rất nổi.

cô gái nhỏ vừa mới đưa cánh tay lên, chưa kịp khoát chiếc màn thì đã nghe từ bên trong có một giọng nói trong trẻo, ngọt ngào, nghe rất vui tai vọng ra rằng :

- Vân nhi có ai đó ?

Cô bé đáp :

- Có người mang thư của Lư thiếu gia đến, muốn xin vào ra mắt cô nương.

- Bảo hân vào đây ! Cô gái nhỏ đưa tay khoát bức màn, rồi nhìn thẳng vào Kỳ nhi nói :

- Anh không nghe hay sao ? Cô nương đã gọi anh vào đó ! Nhưng này hãy để gói dầu cha quấy xuống đã ! Kỳ nhi không khỏi đỏ bừng sắc mặt cúi đầu nói :

- Vâng ! Dứt lời cậu ta để gói bánh xuống cái bàn cạnh đó rồi theo chân cô gái nhỏ bước vào trong. Vừa bước vào đến nơi thì trước mặt cậu ta đã hiện rõ một cô gái áo trắng đang ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm. Cô gái ấy có một gương mặt trái xoan, tươi vui như đóa hoa đang nở, tóc đen óng mượt, đôi mắt trong veo như mặt nước hồ thu, dung nhan tuyệt trần không kém chi tiên nhân trên trời. Hơn nữa, cô ta lại có một phong độ sang trọng khiến người ngoài không dám nhìn thẳng.

Kỳ nhi đưa mắt nhìn qua cô gái một lượt rồi vội vàng cúi đầu lấy bức thư ra, đưa hai tay nói :

- Lư thiếu gia có thư này, xin cô nương hãy mở ra xem ! Cô gái thò tay ra lấy bức thư xem qua một lượt rồi bỗng quay về phía cô gái nhỏ cười nói:

- Anh ấy thật rất tận tâm lại chu đáo trong mọi việc, hành động khôn ngoan nên đã qua mắt được Đào Như Hải, quả tài lắm ! Cô gái nhỏ đáp :

- Cô nương thường bảo người ấy có nhiều mưu mẹo không ai bì kịp nhưng bên ngoài xem trung hậu, song bên trong lại gian xảo khôn lường.

Riêng tài hoa và võ học thì những nhân vật khác trong võ lâm ít ai bì kịp.

Đồng thời cô nương cũng bảo chỉ có cô nương mới điều khiển được ông ta mà thôi.

Đôi má của cô gái bỗng đỏ bừng mắng rằng :

- vân nhi, người nói bừa bãi gì thế ? Ta làm thế nào có thể điều khiển được anh ấy ?

Vân nhi che miệng cười nói :

- Ông ấy ái mộ cô nương đã lâu nên dù ông ấy có tính ngạo mạn, ngang bướng nhưng đối với cô nương thì luôn lại tỏ ra ngoan ngoãn. Có lý nào cô

nương không trông thấy hay sao ? Song đáng tiếc cô nương lại không yêu ông ấy ! Thiếu nữ lại mắng rằng :

- Người càng nói càng bậy thêm, sao chưa chịu câm miệng lại ! Nói đoạn cô gái ấy bèn quay qua phía Kỳ nhi bảo rằng :

- Người về nói lại với Lư thiếu gia là ta sẽ hành sự đúng theo trong bức thư, chẳng cần phải phúc đáp bằng thư nữa.

Kỳ nhi lên tiếng đáp lời, đang định bước lui ra thì cô gái ấy bỗng gọi cậu ta trở lại hỏi :

- Người tên gọi là gì ?

Giọng nói của cô gái hết sức dịu dàng và ngọt ngào. Không hiểu tại sao Kỳ nhi đối với chủ tớ của thiếu nữ này bỗng có một cảm giác khó tả nên bưng đỏ sắc mặt đáp :

- Tôi tên gọi Kỳ nhi ! Thiếu nữ ấy tươi cười nói :

- Như trong thư của Lư thiếu gia đã nói, ta được biết người là người ở trong nhà của Đào Như Hải. Nhưng người làm thế nào ra vào được Đào phủ mà chẳng bị nghi ngờ ? Lư thiếu gia làm thế nào biết được người là người trung thành đáng tin cậy mà trao cho nhiệm vụ mang thư như thế này?

Kỳ nhi cảm thấy rất khó trả lời nên sắc mặt bưng đỏ ấp úng không nói nên lời.

Vân nhi đang đứng bên cạnh bỗng cười nhạt nói :

- Tỳ nữ rất biết cá tính của ông ấy. Khi ông ta dùng người thì chắc chắn không thoát khỏi hai cách dụ dỗ và uy hiếp khiến cho người ấy không dám thay lòng đổi dạ.

Cô gái đưa mắt chú ý nhìn Kỳ nhi rồi lắc đầu nói :

- Sắc mặt của Kỳ nhi có vẻ là người trong sạch đứng đắn, chắc chắn không bị chuyện lợi dụng mua chuộc được. Tựa hồ như...

Nói đến đây thì đôi mày của cô khẽ cau lại và hạ giọng tiếp rằng :

- vân nhi bên ngoài lại có người đến ! Vân nhi hứ lên một tiếng trong mũi rồi vung bàn tay ra khiến tấm màn che cửa vén lên. Cô ngạnh nhện lách mình lao thẳng ra ngoài phía cửa nhanh như một con chim én.

Kỳ nhi không khỏi trợn mắt líu lưỡi vì cậu ta không ngờ Vân nhi chỉ mới từng tuổi ấy mà võ công đã tinh thâm cao cường đến thế. Trong lòng cậu thâm khâm phục.

Người thiếu nữ áo trắng cũng đứng lên, cô ta chỉ khẽ di động là người đã đến sát bên cửa sổ rồi. Hành động của cô ta nhanh nhẹn đến mức Kỳ nhi không nhìn thấy rõ kịp. Cô ta vẫy tay gọi Kỳ nhi đến sát bên cạnh rồi cùng đưa mắt nhìn trộm ra ngoài bảo nhỏ rằng :

- Xem ra hai người này chắc chắn là theo dõi người đến đây ! Kỳ nhi không khỏi giật mình, đưa mắt nhìn qua khe cửa sổ trông thấy hai người đàn ông to lớn, mình mặc áo đen, đang đứng so vai bên ngoài.

Bốn mắt sáng quắc như điện của họ đang nhìn chòng chọc vào phía cửa phòng.

Sắc mặt của Kỳ nhi không khỏi biến hẳn vì cậu ta đã thấy rõ hai người ấy là hai võ sư họ Trần và họ Hạ ở trong Đào phủ.

Trong lúc đó gã võ sư họ Hạ đang nở một nụ cười ghê rợn nói :

- Chúng ta hãy vào trong ấy xem thằng tiểu yêu này hành động khả nghi lắm, rất có thể mọi việc rắc rối là do nó gây ra ! Gã võ sư họ Trần gật đầu đồng ý. Trong khi hai người đang định đưa chân bước vào thì bỗng nghe một tiếng quát trong trẻo rằng :

- Hãy đứng lại ! Hai gã võ sư không khỏi sửng sốt, cùng đưa mắt nhìn lên thì thấy một cô gái tóc thê hết sức xinh đẹp, tuổi độ mười ba mười bốn đang từ trong bước thẳng ra. Đôi mắt của cô gái nhỏ ấy sáng ngời nạt rằng :

- Lũ tặc tử không có mắt kia ! Giữa thanh thiên bạch nhật mà các ngươi lại dám hành động ngang tàng, không xem ai ra gì cả. Tại sao chúng bay lại dám xông càn vào nhà riêng của người ta như một lũ cướp thế ? Sao chưa chịu bó tay chờ trời ?

Gã võ sư họ Hạ sững sờ một lúc, rồi cười nhạt nói :

- Tiểu cô nương, cô quả là không xem ai ra gì cả. Chúng tôi là võ sư ở trong Đào phủ, chỉ đến đây tìm một người thôi.

Vân nhi cười nhạt nói :

- Ta không cần biết các ngươi ở trong Đào phủ hay Lý phủ chi cả mà chỉ biết các ngươi tự tiện xông càn vào nhà riêng của người ta, cái tội gian phi hẳn các ngươi đã lãnh rồi.

Gã võ sư họ Hạ biến hẳn sắc mặt. Nhưng gã võ sư họ Trần mỉm cười nói :

- Đây tiểu cô nương, tôi xin hỏi cô vừa rồi có trông thấy một thằng bé đi vào đây hay không ?

Vân nhi nhường cao đôi mày nói :

- Ngươi từ đâu mà lại trông thấy có một thằng bé đi vào đây ?

Gã võ sư họ Trần đáp :

- Chúng tôi đang ngồi uống trà ở Bát Nghĩa Viên, trông thấy thằng bé ấy đi vào ngõ hẻm này với một dáng điệu khả nghi.

Câu nói chưa dứt thì Vân nhi đã cất tiếng cười nhạt nói :

- Thằng bé ấy là người chi của các ngươi ? Nó đã phạm lỗi gì rồi ?

Hai gã võ sư không khỏi ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau. Liền khi ấy Vân nhi bỗng tràn tới nhanh như một luồng điện xẹt rồi vung chưởng quét chớp nhoáng ra. Sau hai tiếng "bốp, bốp!" thực kêu, hai gã võ sư ấy đã bị tát hai cái tát tay vào mặt thực nặng, loạng choạng tháo lui mấy bước, máu răng tuôn ra khé miệng. Lửa giận tức thì cháy rực qua đôi mắt của gã võ sư họ Hạ. Y bèn lao thẳng người tới quát to rằng :

- Ngươi quả là một con heo cái.

Bàn tay nhỏ nhắn của Vân nhi bỗng nhanh nhẹn vung ra tức thì ba đạo ánh sáng bạc liên từ bàn tay của cô ta bay vút tới như ba luồng điện nhắm ghim thẳng vào ba huyết đạo Hâm kết, Tâm du, Khí hải của gã võ sư ấy. Chỉ kịp nghe gã võ sư họ Hạ gào lên một tiếng thảm thiết rồi ngã phịch xuống đất chết ngay lập tức. Gã võ sư họ Trần sợ hãi đến hồn lìa khỏi xác, vội vàng nhún mình dùng thể Tiêm long thẳng thiên nhảy vọt lên cao.

Vân nhi khẽ cười nói :

- Người trốn thoát được hay sao ?

Vừa nói cô bé vừa lao người theo dõi phương như hình với bóng, năm ngón tay trên chưởng mặt vung ra chụp thẳng tới như một luồng gió hút.

Thế là gót chân của gã võ sư họ Trần liên bị cô ta chụp lấy cứng ngắc. Gã võ sư họ Trần chỉ kịp cảm thấy gót chân của mình như bị năm cái móc thép siết chặt lấy, đau đớn đến tận xương tủy nên buột miệng la lên hai tiếng "ôi chao ! ". Thế rồi y cảm thấy chân lực trong người đều tan biến hết cả nên phải buông người té thẳng xuống đất nghe một tiếng "phịch" thật to và ngất lịm đi.

Kỳ nhi đứng trong phòng nhìn ra, trông thấy thế không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Ngay lúc ấy lại nghe Vân nhi cười trong trẻo nói :

- Thực chẳng ngờ chúng nó lại vô dụng đến như thế, chỉ một thể đánh cũng không đỡ nổi ! Thiếu nữ áo trắng đã nhẹ nhàng bay người ra khỏi phòng nói :

- Chúng nó vì quá khinh địch, hơn nữa không thể ước lượng tài nghệ của người cao thâm đến mức nào nên mới bị mất mạng như thế, chứ người đứng tưởng là bọn chúng dễ hạ như thế đâu ?

Dứt lời cô gái áo trắng bèn vung ngón tay ra cách không điểm thẳng vào tử huyết của gã võ sư họ Trần rồi gọi Kỳ nhi đến nói rằng :

- Người chớ tưởng lầm chúng ta là người tâm địa ác độc. Vì nếu không làm như thế thì chẳng những nguy hại đến tính mạng của Lư thiếu gia mà ngay đến người cũng khó bảo tồn mạng sống. Thôi người hãy về đi, trong khi đi đứng nên giữ vẻ tự nhiên để tránh phải bị kẻ khác nghi ngờ.

Kỳ nhi tuân mệnh bước ra khỏi cửa. Qua một lúc sau, tâm thần cậu đã trấn tĩnh được trở lại mới lên đường trở về Đào phủ.

Lúc ấy, trước cửa Đào phủ cứ thỉnh thoảng lại có hai ba nhân vật võ lâm đi ngang qua đưa mắt chú ý nhìn vào bên trong rồi lại kẻ tai xì xầm bàn tán. Trong khi đó hai cánh cổng nhà họ Đào vẫn mở rộng xem như không hề có sự dè phòng chi cả. Không khí vẫn yên tĩnh như lúc chưa có xảy ra sự cố. Nhưng kì thực trong lúc ấy, một âm mưu làm kinh khiếp cả giang hồ đang trên đà thành hình cũng như một cuộc chém giết đẫm máu trong võ lâm đang được chuẩn bị bên trong Đào phủ.

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 4

Cả vú lấp miệng em

Trên nền trời sao mọc lưa thưa, gió xuân phe phẩy mát lạnh...

Mặt Đông Hồ khói bốc mờ mịt, trông xinh đẹp như một cõi mộng. ánh đèn của hàng vạn gia đình dân cư sống xung quanh hồ không ngớt nhấp nháy, soi bóng nước mờ mịt trông thật huyền ảo.

Tuy chưa đến mùa du khách bơi thuyền để đàn ca thưởng nguyệt nhưng trên mặt hồ những chiếc thuyền con vẫn không ngớt qua lại, tiếng ca tiếng đàn vọng lên cao vút.

Cảnh tượng ấy thực trái hẳn với mọi khi. Nhưng chỉ có riêng Đào Như Hải là để ý việc này.

Đến khoảng canh hai bỗng có một chiếc thuyền con bốn bên đều buông rèm kín mít bơi từ từ âm thầm tiến tới vũng hoa sen bên cạnh Bách Hoa Châu.

Bỗng nhiên những bức rèm của chiếc thuyền con ấy được cuốn cả lên, từ ngoài nhìn vào có thể thấp thoáng thấy hai bóng người xinh xắn. Khi ấy có một giọng trong trẻo hỏi rằng :

- Thưa cô nương, ông ấy chỉ mới vào Đào phủ có hai ngày vị tất có thể tìm hiểu được mọi sự bí mật trong ấy đâu ?

Giọng nói ấy chính là của cô gái để tóc thè. Tiếng ông ta ấy mà cô ta nói chắc là muốn chỉ Lư Thế Xuân.

Người thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần ngồi bên cạnh liên "suýt" một tiếng, ra hiệu cho cô bé im lặng rồi giương hai ngón tay ra chỉ về hướng Đào phủ nói nhỏ rằng :

- Người xem trên lầu cao trong phủ đã treo một ngọn đèn đỏ kìa ! Vân nhi đưa mắt chú ý nhìn, thấy trong nhà Đào Như Hải đèn đuốc sáng choang như ban ngày và trên nóc một tòa nhà cao ngoài mười trượng có treo một ngọn đèn đỏ to như hạt đậu. Nếu không chú ý nhìn thì ngọn đèn ấy lẫn lộn với bao nhiêu ngọn đèn khác không dễ gì nhận ra.

Thiếu nữ lại nói :

- Mau nhìn về Bách Hoa Châu kìa ! Hai người quay mặt về phía đó chú ý nhìn thì trông thấy nơi cửa sổ của một gian nhà to bỗng xuất hiện ánh sáng vàng nhạt của một ngọn nến, liên tiếp lác lác ba lần rồi biến đi mất.

Thiếu nữ lại quay đầu nhìn về phía lầu cao nơi nhà họ Đào thấy ngọn đèn đỏ không ngớt đưa lên đưa xuống rồi sang phải sang trái liên tiếp tựa hồ như đang ra mật hiệu để báo một tin khẩn cấp và nghiêm trọng chi.

Khi ngọn đèn đỏ ấy còn đang ra mật hiệu thì sắc mặt của người thiếu nữ đã

biến hẳn vội vàng nói :

- Hãy mau đến Bách Hoa Châu bắt sống người ấy ! Vừa nói thì hai người đã từ trong mũi thuyền bay xẹt ra nhanh như một luồng điện. Thân pháp hai người thực nhanh nhẹn lạ thường. Họ cùng bay vút thẳng về phía ngọn nến vừa rồi. Khi người vừa vào đến gian nhà ấy thì thấy nơi đó không có một bóng người. Gian phòng đó bài trí cũng rất đơn sơ, chỉ có một chiếc giường và một chiếc bàn con. Bên cạnh cửa sổ còn nhiều hai giọt nến. Cả hai không khỏi sửng sốt.

Vân nhi lấy làm lạ nói nhỏ rằng :

- Ngọn đèn đỏ trên tòa lâu của tên lão tặc cũng đã tắt đi rồi ! Người thiếu nữ "hừ" một tiếng rồi nói :

- Không rõ tên lão tặc ấy định giở âm mưu thâm độc gì ? Người ở nơi gian nhà này vừa nhận được mật hiệu nên đã rời đi ngay rồi.

Người thiếu nữ lướt nhanh ra ngoài cửa, thò tay vào áo lấy ra một cái bật lửa xinh xắn, đèn mạnh lò xo khiến nơi đầu ống sắt tròn cháy lên một ngọn lửa màu vàng rọi sáng cả mặt đất. Sau ánh sáng ấy mới thấy gian nhà to này dường như đã lâu không có người ở. Trên mặt đất bụi đóng thành một lớp dày. Người thiếu nữ nhìn thấy tên lớp bụi đó hiện lên một hàng dấu chân mờ mờ. Người thiếu nữ bèn cùng Vân nhi bước theo hàng dấu chân ấy và chốc lát họ đã tiến vào một gian nhà đất chứa đầy củi. Gian nhà ấy tuy đầu đầu cũng chật ních những củi nhưng số củi đó được chồng bó này lên trên bó kia còn những khe trống có thể vừa một người lách mình bước qua.

Người thiếu nữ nói :

- Trong gian nhà chứa củi này rõ ràng có những con đường bí mật.

Chắc chắn người ấy đã theo con đường bí mật đó đi mất rồi.

Vừa nói người thiếu nữ vừa lách mình bước qua những khe trống đó tiến thẳng vào trong.

Vân nhi cũng theo sát người thiếu nữ nói :

- Trong gian nhà này chỉ có một người ở hay sao ?

Người thiếu nữ nói :

- Như vậy mới tránh được tai mắt của người ngoài. Nhưng không biết chừng cũng chẳng phải chỉ có một người đâu. Tên lão tặc ấy rất gian manh, hành sự khó lường lắm...

Vừa nói đến đây bỗng người thiếu nữ hừ lên một tiếng rồi tiếp :

- Quả nhiên có một cánh cửa bí mật ! Trước mặt hai người rõ ràng có một cánh cửa bằng cây và chỉ khép hờ.

Người thiếu nữ đưa tay xô nhẹ ra, trông thấy trước mắt tối đen như mực nên lẹ làng lấy bật lửa bật sáng lên, trông thấy nơi ấy có mấy chục bậc thang bằng đất đi lên xuống dưới sâu. Chắc chắn đây là một địa đạo do sức người đào nên.

Người thiếu nữ bảo Vân nhi cùng theo bậc thang đi thẳng xuống dưới. Khi cả hai vào đến địa đạo thì thấy địa đạo ấy mới đào chẳng bao lâu, rõ ràng là Đào Như Hải đã biết các nhân vật võ lâm tập họp về đây đông đảo, luôn luôn theo dõi mọi sự động tĩnh ở trong nhà y nên y mới nghĩ ra kế truyền lệnh bằng mật hiệu để cho người canh gác nơi này khi nhận được mật hiệu ấy thì đi theo đường hầm ra ngoài để loan báo cho số tay chân của Người thiếu nữ cười thầm nói :

- Tên lão tặc này quả thật là gian manh ! Vân nhi bỗng kêu lên một tiếng kinh hãi rằng :

- Thừa cô nương, cô hãy xem đây là gì thế ?

Người thiếu nữ không khỏi giật mình vì trên mặt đất nơi ngón tay của Vân nhi đang chỉ hiện rõ dấu vó ngựa, chứng tỏ trong địa đạo này tuy không cao lắm nhưng người ta có thể khom sát trên mình ngựa để xê dịch được nhanh chóng.

Đôi tròng mắt của người thiếu nữ xoay qua rồi cất giọng trong trẻo quát :

- Đuổi mau ! Địa đạo ấy dài có mấy trăm trượng, khi chủ tớ của người thiếu nữ vượt khỏi miệng địa đạo thì trông thấy nơi ấy là một khe núi. Ngay lúc đó họ cũng vừa nghe được tiếng vó ngựa vang dội như sấm mỗi lúc một xa. Tức thì hai người hồi hải vọt ra khỏi khe núi, đưa mắt nhìn về hướng có tiếng vó ngựa thì thấy trên quan lộ cách đó mấy mươi trượng có một người đang cưỡi ngựa chạy như bay dưới ánh sao mờ mờ.

Sức ngựa chạy nhanh như giá cuốn, chỉ trong chốc lát đã mất hút trong đêm khuya. Trông thấy thế, cả hai người đều không khỏi biến sắc mặt, vội vàng đuổi nhanh theo như một làn điện xẹt.

Nửa tháng sau.

ánh nắng mùa xuân ấm áp đang chiếu rọi nơi nơi, gió xuân phe phẩy thổi nhẹ trên đồng lúa mênh mông, tạo thành những gợn sóng nhấp nhô xanh mướt. Những nhánh liễu màu lục không ngớt phe phẩy theo chiều gió, khiến cảnh sắc mùa xuân lại càng thêm vui mắt.

Bên vệ đường cái quan, cách huyện Thái An về phía Tây độ mươi dặm có mấy trăm gian nhà ở rải rác, họp lại thành một thôn nhỏ. Nơi cổng vào thôn có một gian tử điểm, từ trong đến ngoài để trên mười chiếc bàn.

Phía bên ngoài tử điểm ấy có năm sáu chiếc bàn được đặt dưới bóng cổ thụ mát mẻ. Vì gian tử điểm ở sát cạnh đường cái quan nên đã trở thành một nơi nghỉ chân, ăn uống rất tốt cho khách bộ hành.

Việc buôn bán của gian tử điểm này có vẻ thịnh vượng lắm vì mười mấy chiếc bàn cả trong lẫn ngoài thực khách đều ngồi chật ních cả. Tại một chiếc bàn ở ngoài cùng có hai thực khách một gầy một béo, đều mặc áo ngắn bằng lụa đen, lưng giắt một lưỡi đao thép rộng bản, tướng mạo xem rất hung tợn. Cả hai người đều đang ngà ngà say, mặt đỏ như gấc, môi hồng nhể nhại.

Lúc ấy, người gầy để chén rượu xuống không uống nữa, trái lại người béo dường như chưa đã cơn nghiện nên lại rót thêm đầy một chén nữa, ngửa cổ uống ừng ực rồi khen luôn miệng rằng:

- Rượu thực ngon ! Rượu thực ngon ! Đột nhiên người gầy đề bàn tay xuống mặt bàn, đôi mắt lộ vẻ kinh dị nói :

- Tại sao số hàng bí mật của Thanh Lai phiêu cục chưa thấy đến ! Tiếng nói của người ấy thực khê. Gã đàn ông to béo liền nhắm đôi mắt đáp:

- Anh chờ sốt ruột, chắc chắn nó chạy không thoát đâu ! Bỗng ngay lúc đó có một giọng nói lạnh lùng như băng theo luồng gió vọng đến :

- Hai con khi chúng bay lại có ý nghĩ lệch lạc rồi ! Số hàng bí mật ấy của Thanh Lai phiêu cục bộ để mớ đến hay sao ?

Hai người đều không khỏi kinh hãi, quay mặt nhìn về phía phát ra tiếng nói thì thấy sau gốc tùng có một lão già gầy đét bước ra, đầu hói lảng bóng, dưới cằm có ba chòm râu dê ngắn, mặc y phục ngắn màu lam xem như một người làm ruộng. Lão già ấy tướng mạo trông không đáng sợ nhưng đã làm cho hai gã đàn ông một gầy một béo ấy lộ sắc hết sức kinh hoàng. Cả hai liền đứng phắt lên, thủ thế để phòng thân.

Nhưng gã đàn ông mình gầy liền lấy lại được vẻ tự nhiên, tươi cười chấp tay nói :

- Thưa Đoàn tiên bối, từ lâu rồi nghe đồn tiên bối đã ngao ngán việc giang hồ về quy ẩn trong Thủy Liêm Cốc. Hôm nay tiên bối bỗng lại xuất hiện, chẳng hay có việc đại sự gì trong võ lâm mà đã thu hút được tiên bối trở ra như thế ?

Lão già họ Đoàn ấy là một người có tiếng tăm trong võ lâm được ai nấy gọi là Vương ố Nhất Lão Thất Bộ Truy Hồn Đoàn Vĩnh Thọ.

Đoàn Vĩnh Thọ đưa tay vuốt chòm râu dê rồi bước đến sát bên cạnh bàn, mỉm cười nói :

- Già đây đã yếu đuối rồi nên lợi dụng những ngày sống thừa này đi khắp những ngọn núi tiếng tăm, những ao hồ xinh đẹp khắp trong thiên hạ để vui chơi thỏa thích là phỉ nguyên lắm rồi, việc chi của giới giang hồ già đây không còn biết tới nữa. Võ lâm ngày hôm nay xuất hiện rất nhiều nhân tài, những mầm non ấy đã dần dần thay thế lớp già. Như hai vị đây tên tuổi chấn động cả Trung Nguyên. Vậy thử hỏi trong giới giang hồ đâu có chỗ đứng cho già đây ?

Hai người đàn ông ấy đồng thanh nói :

- Không dám ! Không dám ! Đoàn Vĩnh Thọ ngời xuống chẳng đợi ai mời, nghiêm sắc mặt nói :

- Nhị vị lão đệ chớ nên quá khiêm tốn, đây là lời nói thực của già. Như mấy năm gần đây Truy Phong Thần Viên Lê Bình, Lục Nhĩ Thần Di Vu Trọng, tên tuổi nổi như cồn, ai nghe cũng khiếp sợ. Trong khi đó thì già đây chẳng

hê có làm việc chi trái lương tâm nhưng...

Nói đến đây, sắc mặt của lão ta lại càng nghiêm nghị hơn tiếp rằng :

- Những món hàng bí mật do Thanh Lai phiêu cục áp tải, nếu nhị vị muốn thò tay vào thì chỉ e rằng sẽ bị thiệt thân, tên tuổi bấy lâu nay phải thả trôi theo dòng nước, chẳng hóa ra rất đáng tiếc hay sao ?

Hai người đàn ông ấy chính là Truy Phong Thần Viên Lê Bình và Lục Nhĩ Thần Di Vu Trọng mà Đoàn Vĩnh Thọ vừa nói. Đây là một cặp cường đạo nổi tiếng là Thần Châu Song Viên trong giới giang hồ. Cả hai võ công chẳng những cao cường mà hành tung xuất quỷ nhập thần không ai lường được Chỉ cần nghe nơi nào có đồ vật quý giá thì không sớm tắt muộn cũng sẽ lọt vào tay bọn họ.

Người to béo cất tiếng cười nói :

- Đoàn lão tiên bối chớ nên nói khéo làm gì, nếu Thanh Lai phiêu cục là bằng hữu của tiền bối thì Vu Trọng tôi sẽ nể mặt tiền bối nhất định không xuống tay. Vì số hàng bí mật mà Thanh Lai phiêu cục chịu trách nhiệm áp tải ấy chẳng qua chỉ là hai mươi bốn viên Long Nhãn Bảo Châu mà thôi !

Đoàn Vĩnh Thọ nghiêm sắc mặt lắc đầu nói :

- Già đây chắc chắn không phải dùng lời gian xảo để gạt nhị vị đâu chỉ e rằng lần này nhị vị lấy tin không xác thực đó thôi. Đúng thua hôm nay tổng phiêu đầu họ Hồ cùng với hai người nữa chắc chắn sẽ đến nơi đây.

Chừng ấy đề già hỏi rõ ông ta lãnh áp tải số hàng ấy là vật chi thì nhị vị sẽ biết già đây nói chẳng ngoa tí nào cả ! Lê Bình và Vu Trọng đều giật mình đưa mắt ngó qua bốn bên trông thấy không có ai để ý nhìn đến họ mới đồng thanh nói :

- Đoàn tiền bối nhất định đã biết số hàng của họ áp tải là vật gì rồi, nếu chẳng thế thì đâu có ngăn không cho chúng tôi ra tay như vậy ? Chúng tôi mong tiền bối sẽ nói rõ cho nghe và thê sẽ không khi nào làm việc đó đâu !

Tia mắt của Đoàn Vĩnh Thọ bỗng trở thành âm u, khẽ than rồi nói:

- Nhị vị không biết gần đây xảy ra một việc to tát làm rung chuyển cả võ lâm hay sao?

Lê Bình và Vu Trọng không khỏi sửng sốt đưa mắt nhìn nhau. Lê Bình hỏi :

- Có phải Đoàn lão tiên bối định nói về việc cả nhà của Lỗ Công Hành đại hiệp đều bị sát hại và ông ta cũng bị bắt mất tích luôn đó phải không?

Đoàn Vĩnh Thọ gật đầu.

Lê Bình lại nói :

- Nghe đâu việc ấy là do Hồ Chưởng Kim Dao Đào Như Hải đã gây ra? Và ngay cả Hàn Thiết Quan âm là một vật quý báu nhất trong võ lâm cũng lọt vào tay Đào Như Hải...

Đoàn Vĩnh Thọ lạnh lùng nói :

- Có ai đã mục kích được việc đó ? Ngay như Yên Nam Tam Kiệt đã mời tất

cả quân hùng thuộc hai phe hắc bạch tụ tập về Nam Xương mà vẫn không tìm ra được một tí manh mối nào. Trái lại họ đã bị Đào Như Hải tìm thẳng đến cửa, đồng dục chất vắn khiến Yến Nam Tam Kiệt không thể trưng ra bằng cứ cụ thể ! Vu Trọng nói :

- Về việc ấy tại hạ cũng có được nghe, Yến Nam Tam Kiệt chẳng những không tìm được bằng chứng cụ thể mà trái lại còn bị Đào Như Hải lấy việc Sử Đông Dương trong Đào phủ bị kẻ lạ mặt bắt đi mất rồi lưu lại nơi đó hình ba con chim én làm một nghi vắn khiến Yến Nam Tam Kiệt phải chịu hàm oan không có cách nào biện bạch được ! Đoàn Vĩnh Thọ mỉm cười nói :

- Đây là một vụ án rắc rối trong võ lâm nên mọi sự bí mật chưa được phơi bày ra ánh sáng thì việc phải trái không ai có thể hiểu rõ được. Riêng về việc sống chết của Lỗ Công Hành mãi cho đến hôm nay vẫn là một câu đố khó giải. Nhưng món hàng bí mật mà Thanh Lai phiêu cục lãnh áp tải ấy chính là Hàn Thiết Quan âm ! Câu nói của lão ta vừa dứt thì Lê Bình và Vu Trọng đều biến hẩn sắc mặt, đôi mắt đầy vẻ kinh hoàng.

Qua một lúc lâu, Lê Bình mới lắc đầu nói :

- Thừa tiền bối, tại hạ không hoàn toàn tin việc đó. Vì kẻ lấy được Hàn Thiết Quan âm chắc chắn phải là một tay võ nghệ cao cường tuyệt đỉnh, họ chỉ cần nhờ Thanh Lai phiêu cục áp tải nó như một món hàng quý giá thông thường ? Hơn nữa họ sẽ áp tải về đâu ? Trao cho ai ? Và tiền bối làm thế nào biết được việc đó ?

Đoàn Vĩnh Thọ vừa định lên tiếng trả lời thì bỗng nghe có tiếng vó ngựa vọng đến, mỗi lúc một rõ nên đưa mắt nhìn về phía quan lộ lẩm bẫm :

- Số người của Kim Tiên Ngân Câu Hồ Vân Bằng đã đến kìa ! Ngay lúc ấy ai nấy đều nhìn thấy có ba người kỵ mã đang chạy bay trên quan lộ từ xa tiến đến. Phía sau ba con ngựa bụi vàng tung bay mịt mù che kín cả một góc trời.

Đoàn Vĩnh Thọ bỗng vọt thẳng người lên không, dùng thế Thân loan triển xí xòe hai cánh tay ra trong khi hai chân đạp mạnh, lao vút về phía quan lộ nhanh như một mũi tên bắn. Ba người kỵ mã đang phi ngựa nhanh như gió chẳng mấy chốc đã tiến đến nơi. Đoàn Vĩnh Thọ chưa rơi đến đất là đã quát to rằng :

- Hồ lão đệ, từ ngày xa cách đến nay vẫn bình yên chứ ?

Ba người ngồi trên lưng ngựa đã nhìn thấy một cái bóng đen từ trên không lao xuống nên không khỏi kinh hãi, nhanh nhẹn gò thẳng dây cương đồng thời ba người nhảy ngay xuống đất.

Người cầm đầu trong bọn hành động hết sức nhanh nhẹn khi người y vừa đứng yên trên mặt đất thì đã vung cánh tay mặt lên, rút nhanh một sợi roi vàng giắt trên lưng xuống rồi vung mạnh ra khiến không khí rít nghe vèo vèo, bóng vàng lóe lên chói rục.

Đến khi người ấy nghe được ba tiếng "Hô lão đệ" thì vội vàng thu ngọn roi trở về và nhảy lách sang bên trái ba thước.

Đoàn Vĩnh Thọ buông người rơi xuống đất to tiếng cười ha hả nói :

- Hô lão đệ có nhận ra già đây không ?

Người ấy tướng mạo trông rất oai vệ, trên khuôn mặt vuông nổi bật đôi mắt cụp và chiếc mũi sư tử, thân hình người cao có bảy thước. Sau khi chớp đôi mắt, người ấy đã nhận ra kẻ trước mặt mình là ai nên cất tiếng ồ lên rồi cúi đầu xa tới đất nói :

- Đoàn tiên bối, đã lâu chẳng có dịp đến viếng thăm, chẳng hay tiên bối có khỏe không ?

Đoàn Vĩnh Thọ gật đầu mỉm cười nói :

- Thân hèn của già đây cũng được khỏe luôn ! Kim Tiên Ngân Câu Hồ Vân Bằng nói :

- Tiên bối nghe đâu đã lui khỏi giang hồ, thế mà hôm nay lại tái xuất hiện không rõ có nguyên nhân gì ?

- Già đến đây chính là để gặp Hô lão đệ ! Câu nói ấy của Đoàn Vĩnh Thọ đã làm Hồ Vân Bằng không khỏi kinh hãi. Y tròn to đôi mắt đầy ngạc nhiên nói :

- Tiên bối đã vì tại hạ mà đến ? Bấy lâu nay tiên bối không hề nói chơi, ắt hẳn có chuyện trọng đại lắm.

Lúc ấy Thân Châu Song Viên đã nhanh nhẹn bước đến nơi. Hồ Vân Bằng vừa trông thấy cặp quái nhân này thì đã biết hẳn là ai nên mặt không khỏi biến sắc, chưởng trái vội vàng thò lên vai muốn rút ngọn Hồ trào thần câu ra.

Đoàn Vĩnh Thọ vội vàng nói :

- Hô lão đệ hãy chậm tay đã ! Thân Châu Song Viên đã hứa với già là nhất định không mó đến món hàng bí mật của Hô lão đệ lãnh áp tải đâu ! Hồ Vân Bằng nghe thế tuy trong lòng đã tạm yên nhưng không khỏi thâm kinh ngạc nói :

- Tiên bối làm thế nào biết được tại hạ đã lãnh áp tải món hàng bí mật này ?

Đoàn Vĩnh Thọ nói :

- Hô lão đệ, già đây không có thì giờ nói rõ ra được, xin hỏi lão đệ áp tải vật gì thế ?

Hồ Vân Bằng không khỏi sửng sốt nói :

- Đây chẳng qua là hai mươi bốn viên Long Nhãn Bảo Châu mà thôi ! Lục Nhĩ Thần Di Vu Trọng nói :

- Đoàn tiên bối, lời nói của tại hạ có đúng không ?

Trong khi nói y mỉm cười tỏ ra rất đắc ý.

Đoàn Vĩnh Thọ không để ý đến câu nói ấy của Vu Trọng, nghiêm sắc mặt đưa mắt nhìn về Hồ Vân Bằng nói :

- Lão đệ có thực sự trông thấy rõ đây là hai mươi bốn viên Long Nhãn Bảo

Châu không ?

Hồ Vân Bằng sững sờ một lúc mới đáp rằng :

- Người mang gửi món hàng này là một lá buôn, y đã đóng kín trong hộp mang đến giao cho tại hạ, tại hạ không có xem qua. Như vậy.. ?

Đoàn Vĩnh Thọ cười lạnh lùng nói :

- Tốt nhất lão đệ nên mở ra xem kỹ lại kẻo bị cái họa sát thân oan uổng ! Hồ Vân Bằng kinh hãi nói :

- Cái gì....? Lê Bình cười lạnh lùng nói :

- Hồ bằng hữu, vật ông đang giữ trong người e rằng không phải là hai mươi bốn viên Long Nhãn Bảo Châu mà lại chính là Hàn Thiết Quan âm đó Bốn tiếng "Hàn Thiết Quan âm" vừa lọt tai thì Hồ Vân Bằng liền biến hắc sắc mặt, bất giác đưa tay trái thò vào áo lấy ra một cái hộp cây nhỏ, sơn màu đỏ, niêm phong hắc hoi. Y đưa năm ngón tay mặt ra cậy mạnh nắp hộp bật lên và đưa mắt nhìn qua thì sắc mặt bỗng trắng nhợt như một tờ giấy trắng.

Vì một pho tượng Quan âm đúc bằng sắt, lóng lánh ánh sáng lạnh ngắt đang hiện rõ trước mắt mọi người.

Đoàn Vĩnh Thọ, Thần Châu Song Viên và hai phiêu sư tùy tùng Hồ Vân Bằng đều kinh hoàng buột miệng kêu lên thành tiếng.

Đột nhiên Đoàn Vĩnh Thọ gào lên một tiếng thảm thiết rồi ngã chúi xuống đất vì nơi lưng đã bị trúng năm mũi xà đầu đinh.

Thần Châu Song Viên kinh hãi kêu lên :

- Đây chính là Ngũ vân đầu xà đinh ! Tiếng nói chưa dứt thì Hồ Vân Bằng cũng gào lên một tiếng thảm thiết rồi ngã ngửa ra đất. Ngay lúc đó từ trên một ngọn cây tùng to, bỗng có một bóng đen lao thẳng xuống nhanh như điện xẹt và lẹ làng chụp lấy pho tượng Hàn Thiết Quan âm trong tay của Hồ Vân Bằng. Bóng người đó chưa rơi xuống đất thì đã cất tiếng cười ha hả thực to rồi vọt thẳng ra xa ngoài mười trượng như một mũi tên bắn. Thân pháp của người ấy quả tuyệt diệu ít thấy trong võ lâm.

Biến cố quá đột ngột ấy đã khiến cho Thần Châu Song Viên luống cuống cả chân tay. Mãi đến khi bóng đen ấy đã đáp xuống một cánh đồng lúa mạch gần đó thì Vu Trọng mới quát to rằng :

- Lũ chuột không dám để cho người khác trông thấy mặt kia, liệu ngươi có trốn được không ?

Dứt lời y định lao người đuổi theo. Nhưng Lê Bình đã nhanh nhẹn vung tay mặt ra chụp lấy cổ tay của Vu Trọng lại quát rằng :

- Hiền đệ không được làm càn, em có đủ sức trêu đến vị chủ nhân ấy hay sao ?

Vừa nói y vừa đưa tay chỉ vào xác chết của Hồ Vân Bằng. Vì lúc ấy năm mũi Ngũ vân xà đầu đinh đang ghim ngay ngắn trước ngực của nạn nhân, trông như một đoá hoa mai, máu tươi không ngớt trào ra, xác nạn nhân trở

thành tím bầm, há mồm trợn mắt trông thực ghê sợ.

Ngay lúc ấy, hai phiêu sư đi theo Hô Vân Bằng liền lao mình đuổi theo bóng đen nọ nhanh như một ngọn gió lốc. Nhưng bóng đen ấy đã chạy đi mất cả hình lẫn bóng rồi.

Vu Trọng trợn mắt nói :

- Tại sao ta không đối phó nổi với hắn ?

Lê Bình cười nhạt nói :

- Hiền đệ có thể đối phó nổi với Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành không ?
Chừng ấy Vu Trọng mới sực nhớ ra Ngũ vân xà đầu đỉnh chính là món ám khí đặc biệt của Lỗ Công Hành. Với tài năng của y thực không làm sao đối phó nổi với nhân vật đó.

Lê Bình lại nói :

- Nếu chúng ta không đuổi theo thì e rằng bao nhiêu người trong võ lâm sẽ nghi ngờ chúng ta bày trò để cướp mất pho Hàn Thiệt Quan âm.

Như vậy chẳng hóa ra tự mình tìm lửa đốt lấy mình, sau này làm thế nào sống yên trong chốn giang hồ được ?

Vu Trọng không khỏi giật mình nói :

- Chẳng phải anh đã bảo trong việc ấy có điều đáng nghi là người ấy không phải là Lỗ Công Hành thực sự hay sao ?

Lê Bình cười nhạt đáp :

- Việc ấy thực đáng ngờ nhưng nếu loạn truyền ra thì có ai lại chịu tin việc ấy là do chính Lỗ Công Hành đã làm ? Chỉ có hai anh em chúng ta mục kích mà thôi, thử hỏi với danh vọng của chúng ta trong võ lâm có đủ làm cho mọi người tin theo lời nói của mình hay không ?

Vu Trọng nói :

- Còn có hai vị phiêu sư chính mắt trông thấy nữa, sao bảo là chỉ có hai chúng ta thôi ?

Lê Bình cười lạnh lùng đáp :

- Chỉ trong chốc lát đây sẽ thấy lời nói của ngu huynh không sai tí nào Mọi việc xảy ra đột ngột trên quan lộ đã làm cho số thực khách trong gian tửu điểm đều giật mình. Họ đứng đàng xa đưa mắt nhìn chăm chú, sắc mặt ai nấy đều kinh hãi, hoa tay bần tán không ngớt. Khách bộ hành đi lại trên đường đều dõn dưng nghệt cả hai đầu quan lộ không ai dám đi tới. Họ đứng lại chờ xem động tĩnh ra sao.

Vu Trọng sốt ruột nói :

- Hai tử thi này phải làm sao đây?

Lê Bình đáp:

- Chờ hai vị phiêu sư ấy trở lại thì xác chết của Hô Vân Bằng họ sẽ mang đi an táng. Riêng xác chết của Đoàn tiên bối thì chúng ta phải đưa về Vương ốc, vì nếu không có Đoàn tiên bối thì chúng ta đã bị mất mạng dưới Ngũ vân

xà đầu đình rồi.

Trong số khách bộ hành nhiều người là nhân vật giang hồ. Họ trông thấy cuộc chém giết đã qua và không có động tĩnh gì nữa nên mới đánh bạo đưa chân bước tới. Khi họ đến bên cạnh hai xác chết và nhìn kỹ thì không khỏi kinh hoàng sợ hãi.

Có một vài người bạo dạn hơn đã dừng bước lại hỏi thăm Song Viên người chết ấy là ai và tại sao lại chết như thế.

Lê Bình là người gian xảo và sáng trí nên trông thấy thế liên có ý định nhờ vả số người này để loan truyền mọi sự thực ra ngoài hầu tránh khỏi sự nghi ngờ của giới võ lâm đối với họ. Do đó y nói thao thao bất tuyệt kể rõ từ đầu đến đuôi cho số người ấy nghe.

Chẳng bao lâu sau, hai vị phiêu sư mình mang đây thương tích trở về đến nơi. Lê Bình thấy thế không khỏi sửng sốt nói :

- Hai vị có phải đã đuổi theo kịp người ấy nhưng vì đánh không lại nên mới chạy trở về không ?

Nói đến đây thì y cũng nhìn thấy đôi tai của hai vị phiêu sư đó đều bị đối phương cắt mất rồi.

Hai vị phiêu sư nghe hỏi, mặt lộ vẻ xấu hổ. Một người nghiêng răng nói:

- Nếu tại hạ còn sống mà không trả được mối thù cho tổng phiêu đầu thì dù chết xuống cửu tuyền cũng không nhắm mắt được.

Nói đến đây y bỗng cất tiếng than dài rồi tiếp rằng :

- Người ấy võ công hết sức cao cường, thân pháp lại hết sức nhanh nhẹn, chúng tôi đâu thể đuổi kịp hắn. Nếu chẳng phải hắn có ý dụ chúng tôi đến gần thì chúng tôi đâu có bị cái nhục xẻo tai như thế này ! Vu Trọng nghe thế không khỏi thâm vui mừng vì lúc nãy Lê Bình đã kéo tay y trở lại nếu không thì có lẽ y cũng chịu chung số phận với hai phiêu sư ấy rồi. Y không khỏi thâm giật mình nói :

- Ông anh có nhận ra được diện mạo của người đó không ?

Người phiêu sư gượng cười nói :

- Người ấy che mặt bằng tấm vải đen, chỉ chừa đôi mắt nên không thể nào nhìn thấy mặt y được. Y đã vung tay dùng thuật cách không điểm huyết chế ngự đạo anh em chúng tôi rồi xẻo cả đôi tai. Sau đó y cất tiếng cười to rồi nhắm ngọn Thái Sơn chạy bay đi mất.

Lê Bình không tìm được lời chi an ủi họ, hạ giọng than dài nói :

- Ôi ! Việc này rồi đây cũng sẽ có ngày phơi bày ra ánh sáng, ngay bây giờ nhị vị hãy tâm liệt thi thể của Hồ tổng phiêu đầu, chở về phiêu cục lo an táng. Riêng hai anh em chúng tôi cũng phải lo đưa thi thể của Đoàn tiên bối về Vương ốc. Việc này anh em chúng tôi không thể đứng bàng quan được, ân oán có ngày tất sẽ minh bạch vì chính nghĩa của võ lâm khi nào cũng vẫn còn tồn tại. Thôi anh em chúng tôi xin tạm biệt, mong nhị vị thận trọng trong

hành động.

Nói dứt lời y liền chấp tay thi lễ với hai vị phiêu sư rồi cùng Vu Trọng chạy thẳng vào trong xóm mua một cỗ quan tài ra lo tẩm liệm Đoàn Vĩnh Thọ. Xong đâu đấy, họ mượn khiêng cỗ quan tài đến bờ sông Hoàng Hà tại Tế Nam rồi mới mua thuyền ngược dòng đi lên tỉnh Hà Nam. Họ qua Mạnh Tân rồi đến Viên Khúc. Từ Viên Khúc vào đến Vương ốc Sơn chẳng qua còn có mấy mươi dặm đường bộ nữa.

Trong khi đó hai vị phiêu sư cũng lo đưa linh cữu của Hồ Vân Bằng trở về phiêu cục.

Biến cố ấy sau khi lan truyền khắp giang hồ đã làm cho tất cả nhân vật võ lâm phải đều kinh hoàng.

Nửa tháng sau, bỗng có một bà già đầu tóc bạc phơ và một đứa tiểu đồng mặt này xinh xắn cũng đến địa điểm xảy ra biến cố tại phía Tây ngoại ô huyện Thái An. Trong tay lão bà ấy có cầm một chiếc gậy trông có vẻ già nua yếu đuối lắm.

Hai người cùng dừng chân lại trên đường cái quan. Đôi mắt phượng sáng như điện của lão bà ngó quanh hai lượt rồi nói lầm bầm rằng :

- Có lẽ nơi đây chính là địa điểm mà Đoàn Vĩnh Thọ và Hồ Vân Bằng đã bị giết chết như lời người ta đồn đại.

Tiểu đồng nói :

- Cô nương có phải nơi đây không ?

Lão bà sắc mặt vẫn lạnh lùng nói :

- Vân nhi, ta đã dặn ngươi mấy lần là nên xưng hô với nhau bằng bà cháu, sao ngươi không nghe lời thế ?

Tiểu đồng lộ sắc sợ hãi nói :

- Vân nhi nói lỡ lời, sau này không còn quên như thế nữa ! Lão bà hừ một tiếng qua giọng mũi rồi chống gậy chậm chạp đi lên từng bước một đến quán rượu, cùng ngồi đối diện với tiểu đồng nơi một cái bàn đặt dưới bóng tùng. Vân nhi gọi người chủ quán mang ra hai cân rượu Thiệu Hưng, ba mươi cái bánh bột mì, một ớ a thịt gà và một đĩa thịt bò nướng rồi cả hai ngồi thong thả cùng ăn.

Nửa tháng gần đây, gian tử điểm này buôn bán thực đắt. Tất cả thực khách sau khi dùng rượu ngà ngà đều thích mang việc Vương ốc Nhất Lão Thất Bộ Truy Hôn Đoàn Vĩnh Thọ và Hàn Thiết Quan âm ra nói. Người nào người nấy cũng bàn tán rất hăng, tiếng ồn ào không ngớt.

Lẽ tất nhiên là trong số thực khách đó, cũng có không ít những nhân vật của hai phe hắc bạch trong võ lâm, họ đến đây với mục đích xem cho biết địa điểm đã xảy ra việc ấy. Vì một việc to tát đã làm rung chuyển võ lâm như vậy thì sao không hấp dẫn các bậc anh hào cũng như các tay cường khấu trong thiên hạ cho được.

Ngày hôm ấy, trong quán rượu cũng có mặt rất nhiều nhân vật võ lâm. Giữa lúc mọi người đang ăn uống thì bỗng nghe một giọng nói ồ ồ thực to, vang lên:

- Tôi xem việc này có nhiều điểm oái ăm lắm ! - Tại sao thế ?
- Hừ, người che mặt nọ nếu đúng là Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành thì với võ công trác tuyệt của ông ta, cũng như với tiếng tăm của ông ta trong võ lâm, tất ông ta sẽ giết Đoàn Vĩnh Thọ và Hồ Vân Bằng dễ như trở bàn tay hà tất phải thập thò lén lút, không dám để kẻ khác trông thấy mặt như vậy.
- Anh nói thế sai lạc quá xa. Võ nghệ cũng như danh vọng của Thất Bộ Truy Hồn Đoàn Vĩnh Thọ thật ra không kém sút hơn Lỗ Công Hành, nếu ra mặt đánh nhau thì ai thắng ai bại chưa thể tiên đoán được.
- Lời nói ấy cũng có lý, nhưng từ trước đến nay anh có nghe nói Lỗ Công Hành ra tay hành sự mà lại che mặt lần nào không ?

Cả tửu điếm im phăng phắc.

Lão bà đưa mắt nhìn Vân nhi nói :

- Người ấy nói chuyện xem có vẻ thông thạo lắm.

Liền đó lại nghe giọng ô ô khi náy nói tiếp rằng:

- Tôi sở dĩ nói việc này có điều oái ăm là có căn cứ chứ không phải nói càn đâu. Vì trong việc này có ba điểm đáng nghi. Điều thứ nhất là Lỗ Công Hành sát hại Đoàn Vĩnh Thọ và Hồ Vân Bằng để đoạt Hàn Thiết Quan âm vì vật này chính ông ta là chủ sở hữu, nhưng tại sao ông ta lại tha Thần Châu Song Viên mà không giết ? Vì cá tính của ông ta vốn rất ngay thẳng, lúc nào cũng oán ghét kẻ gian ác, không có lý nào ông gặp hai tên cường đạo đó mà lại buông tha. Như vậy cũng đủ người đó có ý lợi dụng Song Viên để loan truyền việc ấy ra khắp giang hồ hầu gây nên những cuộc hiểu lầm trong võ lâm, đưa đến những cuộc chém giết đẫm máu.

Lão bà đưa mắt nhìn trộm về phía người đang nói thì thấy đó là một gã đàn ông to lớn mặt đỏ bầm, râu ria xồm xoàm, đôi mắt cụp trông rất oai vệ.

Trong khi y nói, đôi mắt chiếu sáng ngời lóng lánh, sắc mặt uy nghiêm vô cùng.

Gã đàn ông râu ria ấy vừa nói dứt câu thì ngửa mặt lên uống rượu nghe ừng ực rồi than dài :

- Ngày hôm qua Đồng mỗ có đến Thanh Lai phiêu cục để xem qua, thấy nơi đó đã dọn đi sạch trơn. Nếu bên trong không có điều gì bí ẩn khó giải bày thì tất họ đã gửi thư mời anh hùng khắp trong võ lâm đến tiếp tay với họ để trả thù cho viên tổng phiêu đầu chứ nào chịu im lặng rút lui như thế ? Đây chính là điều đáng nghi thứ hai.

Nói đến đây, y dừng lại trong giây lát rồi tiếp rằng :

- Người che mặt ấy đã nhằm đỉnh Thái Sơn chạy mất, trong khi đó đường núi Thái Sơn chỉ còn chừa đường chính ở phía trước mặt dành cho số người

đi dâng hương là có thể lưu thông thôi, kỳ dư những con đường mòn ở phía sau núi đều được xem như là những con đường cấm. Các vị đều là người đi đứng trong giới giang hồ đã lâu tất không ai không biết điều đó ! Lúc ấy có một người lên tiếng nói rằng:

- Nghe đâu ở vùng phụ cận Hắc Long Đàm có một vị cao tăng tính tình kỳ lạ đã ngăn chặn các cao thủ võ lâm không cho đi qua vùng ông ta ở. Số người bị chặn ấy đều lui trở ra rồi đồn đại, chẳng bao lâu sau ai nấy đều biết việc ấy, song chẳng có người nào mạo hiểm vượt qua vùng ấy cả. Vậy Đồng bảo chủ có biết lai lịch của vị hòa thượng đó không?

Người đàn ông râu ria nói:

- Người ấy chính là Giáng Khuyết Kiếm Khách Hà Trùng Uy trước đây bốn mươi năm đã đánh bại ba vị trưởng môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Nga Mi trong cuộc đấu kiếm tại Thiếu Lâm Tự bằng Thái sát kỳ môn thập tam kiếm pháp của ông ta.

Tất cả mọi người chung quanh đều kinh ngạc buột miệng nói :

- Chính là ông ta đấy hay sao ?

Người đàn ông râu ria gật đầu nói :

- Chính là ông ta đó ! Nhưng hiện giờ ông ta đổi tên gọi là Cô Tùng Cư Sĩ Thử nghĩ với cá tính của ông ta như thế thì đâu chịu lại để cho người che mặt có hành động tàn bạo nọ đi ngang qua. Nhưng trong sự thực thì người che mặt ấy đã chạy thẳng lên đỉnh núi Thái Sơn. Vì vậy Đồng bảo chủ đoán người che mặt ấy tất có liên quan đến Cô Tùng Cư Sĩ.

Cùng ngồi chung bàn với người đàn ông râu ria có một nho sinh đứng tuổi, đôi mắt sáng như sao, chiếc mũi huyền đảm trông thật xinh xắn, ba chòm râu đen thông dài tới ngực, mình mặc một chiếc áo dài trắng tinh, dáng điệu trông an nhàn khoan thai, suốt từ đầu đến cuối chẳng hề lên tiếng nói gì cả mà chỉ im lặng nghiêng tai lắng nghe.

Nhưng đến đây, người nho sinh đứng tuổi ấy mới mỉm cười nói:

- Đồng bảo chủ phân tích nghe thật sâu sắc và hữu lý, quả là người tài hoa vượt hơn mọi người, thảo nào oai danh lại không rung chuyển cả vùng Lạc Dương ! Người râu ria cười to nói :

- Tôi nào dám nhận sự khen ngợi của Lữ Khêu tiên sinh ! Lữ Khêu tiên sinh là người bụng đầy mưu lược, xin hỏi việc ấy phải tính sao đây ?

Người nho sinh đứng tuổi cất giọng hết sức khoan thai nói :

- Khó lắm ! Khó lắm ! Khó lắm ! Giọng nói của ông ta tự nó đã tiềm tàng bao nhiêu là sự khó khăn nguy hiểm khiến người đàn ông râu ria và tất cả anh hào có mặt chung quanh đều không khỏi biến sắc mặt.

Lão bà ngồi nơi bàn dưới bóng tùng cau đôi mày rìi lắm bả nói :

- Té ra là bọn họ ! Vân nhi lấy làm lạ khẽ hỏi rằng:

- Ai ? Bà nhận ra bọn họ hay sao ?

Lão bà lắc đầu nói :

- Nào ai có biết mặt họ, chẳng qua có nghe lời đồn đại mà thôi. Gã đàn ông râu ria ấy chính là Đồng Tung Hầu, bảo chủ Thất Tinh Bảo ở Lạc Dương tại Trung Châu, còn người nhỏ sinh nọ chính là Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khêu Mộ Bình, một nhân vật mà ai cũng kiêng nể trong võ lâm.

Lúc ấy Đồng Tung Hầu to tiếng nói :

- Lữ Khêu tiên sinh nói nghe quá nghiêm trọng như thế, vậy e việc này khó khăn chứ chẳng chơi ! Lữ Khêu Mộ Bình cười to nói :

- Nào phải khó khăn không mà thôi, xem ra rồi cả giang hồ sẽ trở thành một bãi máu tanh, việc chém giết kéo dài mãi không biết chừng nào chấm dứt.

Nói đoạn, ông ta ngửa mặt cười to , rồi vụt đứng dậy nói tiếp rằng :

- Đồng bảo chủ chúng ta đi thôi ! Nói dứt lời, ông ta ném ra một nén bạc rồi mỉm cười lướt nhanh đi nhẹ nhàng như bay, xem bên ngoài thì không nhanh lắm nhưng thực sự thì không thua gì một ngọn gió hốt, chỉ trong chớp mắt là ông ta đã đi xa trên con đường cái quan có mười mấy trượng về huyện Thái An.

Đồng Tung Hầu theo sát phía sau Thiết Chỉ Thư Sinh như hình với bóng. Cả hai người đều lướt nhanh, chỉ thoáng chốc là thân hình của họ đã trông bé nhỏ như hạt đậu và lẫn khuất vào đám bụi vàng tung bay mù mịt.

Lão bà nói nhỏ rằng :

- Bọn họ muốn đi đến vùng Thái Sơn để thăm dò riêng, chúng ta tại sao không lần theo để xem họ làm gì cho biết ?

Liên đó bà ta trả tiền rượu thịt rồi cùng Vân nhi bước những bước chậm chạp run rẩy đi ra khỏi quán rượu. Đến khi cả hai người đi xa, số thực khách nơi quán rượu không còn trông rõ họ nữa, mới cùng rẽ vào đường mòn trong nmg rừng bên cạnh đường cái quan rồi sử dụng khinh công chạy bay.

Từ nơi góc phía Tây của thành Thái An, có thể nhìn thấy bức tường đỏ cao ngê, mái ngói uốn cong. Đây chính là Thái Sơn Hạ Miếu và cũng gọi là Đại Miếu.

Trên Thái Sơn có ba ngôi miếu, gọi là Thượng Miếu, Trung Miếu, Hạ Miếu. Ngôi Hạ Miếu cũng gọi là Đại Miếu, to lớn hơn hết, bốn bên có thành, ngay trung ương là Phối Thiên Môn, đi vào giữa là Nhân An Môn.

Trong ngôi miếu đó có mấy gốc cổ thụ từ đời nhà Hán và một gốc hòe từ đời nhà Đường, ngọn cao chọc trời, cành lá sum sê. Chung quanh cung điện nguy nga, tường cao hùng vĩ. Bên trong miếu có một bức tranh vẽ trên tường gọi là Khải tất hồi loan đồ trông linh động như một cảnh sống.

Bóng thái dương chưa lặn về Tây, trong Đại Miếu khách thập phương vẫn còn tới lui tấp nập, phần đông đều mang túi vải vàng trên lưng, đi lại trong điện như mắc cửi để dâng hương hoặc cúng lạy. Ở trước pho tượng thần và ở ngoài mái hiên, cắm đầy những ngọn nhang cháy nghi ngút, khói bay cuộn

cuộn, mờ mịt khắp nơi.

Tất cả những khách hành hương đều tập trung ở nơi đó, hầu kết bạn với nhau, để sáng sớm ngày mai cùng đi lên đỉnh núi.

Một bà cụ già và một đứa tiểu đồng bỗng xuất hiện trong ngôi miếu ấy Cả hai lẫn lộn giữa số khách thập phương. Bà cụ già không ngớt đưa đôi mắt phụng của mình, nhìn qua vẻ mặt của tất cả những khách xung quanh.

Bỗng nhiên đôi mắt của bà cụ ấy bỗng lộ vẻ sửng sốt nói :

- Đồng Tung Hâu và Lữ Khêu Mộ Bình vẫn còn nán lại nơi đây. Xem ra bọn họ cũng muốn đợi đến sáng mai, trà trộn vào đám khách dâng hương để đi lên núi, bí mật dò xét Cô Tùng Cư Sĩ. Hiện ở đằng sau Hắc Long Đàm.

Đôi mắt của Vân nhi lộ vẻ nghi ngờ nói :

- Có lý nào thực sự Đào Như Hải không hề có liên quan gì đến Hàn Thiết Quan âm hay sao ?

Lão bà ấy chính là Bạch cô nương, người con gái xinh đẹp tuyệt trần mà trước đây Kỳ nhi gặp cái trang nên.

Thì ra trước đây sau khi chủ tớ của cô ta men theo đến cửa địa đạo, liên vội vàng đuổi riết theo tiếng vó ngựa ở phía trước. Nhưng vì người ấy cười một con thiên lý mã, chạy nhanh như gió nên cả hai dù khinh công thượng thặng vẫn không làm thế nào đuổi theo cho kịp. Sau khi đuổi được mấy dặm đường thì người ấy đã một mình một ngựa chạy đi mất dạng.

Hai người vẫn tiếp tục đuổi theo thêm một đêm và nửa ngày nữa, song không thấy đôi phương đâu cả nên đành phải buồn bã trở về. Họ lại đến nơi cửa địa đạo để dò xét nhưng vì nơi ấy đã bị đất lấp cứng lại rồi.

Trông thấy thế, người thiếu nữ ấy không khỏi sửng sốt, vội vàng dẫn Vân nhi quay trở lại ngôi nhà bỏ hoang tại Bách Hoa Châu thì thấy viên quan Đô ty của bản thành vừa mới nhậm chức đã dọn gia quyến đến ở tại nơi đây rồi.

Người thiếu nữ giậm chân than dài :

- Tên lão tặc ấy thật gian manh như con cáo già, các mưu gian của y đều được sắp đặt hết sức chu đáo, không để một tí sơ hở nào, thực đáng sợ ! Thế là cả hai thầy trò đành phải trở về gian phòng phía sau Bát Nghĩa Viên trà lâu. Cô gái bên sai Vân nhi đến chung quanh Đào phủ để hỏi thăm nhà Kỳ nhi hầu gọi cậu ta đến.

Đôi mắt to của Vân nhi chớp qua mấy lượt tươi cười nói:

- Kỳ nhi vừa mới gặp cô nương một lần mà cô nương lại dám tin nó không tiết lộ bí mật hay sao ?

Người thiếu nữ cười tự nhiên đáp :

- Ta có thể nhận xét được con người. Kỳ nhi chẳng khác nào vàng chưa lọc ngọc chưa mài, bản chất tốt đẹp. Tương lai của nó ra sao không biết nhưng hiện giờ ta cũng không thể xem thường ! Vân nhi cười khanh khách rồi bước thẳng ra ngoài. Cô bé đến một tiệm tạp hóa trúc Đào phủ và hỏi ra nơi cư

ngủ của Kỳ nhi. Vân nhi rất khôn ngoan, cô ta chỉ đến đầu con hẻm chờ đón và quả nhiên đến lúc trời tối thì trông thấy Kỳ nhi từ trong hẻm bước ra nên vội vàng tiến nhanh đến gọi Kỳ nhi đứng lại.

Kỳ nhi vừa thấy Vân nhi thì sắc mặt không khỏi đỏ bừng, luống cuống không biết nói gì.

Vân nhi nhếch môi cười nói :

- Bạch cô nương mời anh đến vì có chuyện gấp cần mang thư cho Lư thiếu gia ! Kỳ nhi ngạc nhiên nói :

- Tỷ tỷ, chị hãy về trước đi, tôi cũng sẽ theo đến ngay bây giờ.

Vân nhi mỉm cười nhanh nhẹn bước đi, chỉ trong chốc lát là đã mất hút. Kỳ nhi đứng sững sờ một lúc rồi mới quay mình đi thẳng về hướng Bát Nghĩa Viên trà lâu.

Trước đây, Kỳ nhi đã đem việc mình đến gặp chủ tớ Bạch cô nương nói rõ lại cho sư phụ là Đãng Hải Xuyên nghe. Đãng Hải Xuyên im lặng nghĩ ngợi trong giây lát, mới mỉm cười nói :

- Giờ đây con cứ làm đúng theo lời của Lư Thế Xuân dặn. Riêng hai chủ tớ cô gái ấy tuy khó hiểu nhưng chắc chắn không phải là người xấu, tâm tính khác hẳn Lư Thế Xuân. Theo như lời con thuật lại về sự bình luận giữa chủ tớ của cô gái ấy đối với Lư Thế Xuân thì đủ biết Lư Thế Xuân còn sâu hiểm hơn cả Đào Như Hải nữa. Con nên đề phòng Lư Thế Xuân mới được. Trong những ngày gần đây, Kỳ nhi lúc nào cũng tưởng nhớ đến hai chủ tớ của cô gái xinh đẹp ấy. Cậu tưởng rằng Đãng Hải Xuyên biết rõ lai lịch của hai cô gái nên không khỏi tò mò hỏi rằng :

- Sư phụ, thầy có biết lai lịch của hai cô gái ấy hay không ?

Đãng Hải Xuyên lắc đầu không nói gì cả.

Kỳ nhi lại hỏi :

- Lư Thế Xuân nếu quả đúng là gian xảo sâu độc như Bạch cô nương đã nói thì nếu vạn nhất trong những ngày y lưu lại tại thành và cố tìm đến đây thì sẽ bất lợi cho sư phụ, vậy phải làm thế nào ?

Đãng Hải Xuyên nói :

- Hiện nay hấn vì cần phải giữ kín hành tung nên chắc chắn chưa dám tìm đến làm rối thầy đâu. Hơn nữa với tài nghệ của y cũng chưa chắc y dám hành động liều lĩnh như vậy. Do đó trong thời gian này thầy gấp rút đào tạo con cho thành đạt hầu thỏa mãn nguyện vọng bấy lâu nay của thầy.

Từ đó về sau, Kỳ nhi ngoài việc cố gắng học hành còn thì những lúc rảnh rỗi vẫn luôn mơ tưởng đến Bạch cô nương, người con gái xinh đẹp tuyệt trần ấy. Bởi thế hôm nay Vân nhi gọi cậu đi đến đó thì trong lòng lấy làm phật phùng vui sướng. Nhưng khi cậu đi đến Bát Nghĩa Viên và vào gặp Bạch cô nương thì cậu ta lại không dám nhìn thẳng vào mặt cô gái, vì cô gái ấy có dáng điệu cao sang làm cho cậu ta phải kiêng sợ.

Người thiếu nữ đưa một phong thư cho Kỳ nhi và bảo hãy gấp rút mang đến cho Lư Thế Xuân.

Kỳ nhi nhận bức thư rồi không hiểu tại sao cậu lại bạo dạn ngược mặt nhìn lên, nghiêm nghị nói :

- Phương danh của cô nương là chi, có thể chỉ dạy cho tôi được biết không ? Người thiếu nữ không khỏi sững sốt, đưa đôi mắt trong veo như nước hồ thu nhìn thẳng vào Kỳ nhi một lúc rồi mỉm cười nói :

- Người hỏi tên họ của ta là có dụng ý gì ?

Kỳ nhi đáp rằng :

- Tôi chẳng có dụng ý gì cả. Nếu cô nương không tiện nói ra thì...

Người thiếu nữ bỗng cất tiếng cười dài như một chuỗi chuông bạc reo nghe rất vui tai nói :

- Được ta nói cho người nghe nhưng không cho phép người được tiết lộ với ai. Ta vốn thực họ Huỳnh tên là ý Vân ! Kỳ nhi đỏ bừng sắc mặt thì lẽ rồi xin cáo lui nói :

- Tôi xin đa tạ cô nương. Giờ thì tôi đi tìm Lư thiếu gia ngay ! Nói dứt lời, cậu ta bèn quay người đi ra. Vân nhi đưa Kỳ nhi ra đến cửa rồi bỗng mỉm cười đầy bí mật nói :

- Anh là người nhỏ bé mà tâm hồn lại quá to ! Có phải anh đã thầm yêu cô nương tôi rồi không ?

Kỳ nhi mặt mày đều đỏ bừng, không biết trả lời ra sao, vội vàng quay đầu đi thẳng ra hẻm. Trong khi đó, cậu ta vẫn còn nghe văng vẳng tiếng cười của Vân nhi ở phía sau.

Tại Thịnh Hà Hiên, Lư Thế Xuân tay cầm quyển sách, mình dựa vào lan can miệng không ngớt ngâm nga nhưng thật ra đôi mắt của y luôn luôn chú ý về phía những chiếc thuyền đang bơi trên mặt hồ và ngôi nhà to lớn đèn đuốc sáng choang ở phía Bách Hoa Châu.

Bỗng nhiên y nghe có tiếng bước chân đi, nên liền quát to hỏi :

- Ai thế ?

- Con đây, Kỳ nhi đây! Tiếng nói của Kỳ nhi chưa dứt thì người cậu ta đã bước vào đến bên trong rồi.

Lư Thế Xuân sững sốt hỏi :

- Không phải vừa rồi người đã về nhà hay sao ?

Kỳ nhi không trả lời mà thò tay vào áo lấy phong thư của chính tay Huỳnh ý Vân viết trao cho Lư Thế Xuân. Lư Thế Xuân vừa nhìn thấy phong thư xinh xắn và nét bút tuyệt mỹ thì đã biết đây là bức thư của ai rồi.

Y không hỏi gì thêm, chỉ vội vàng xé phong thư ra đọc.

Lúc đó sắc mặt của Lư Thế Xuân như được phủ lên một lớp sương lạnh, trông âm u rất đáng sợ. Qua một lúc sau mới than rằng :

- Đã dễ xảy ra việc ấy thì bao nhiêu mưu kế của ta đều đành trôi theo dòng

nước, nếu giờ đây bắt đầu làm lại thì khó khăn biết bao nhiêu... ?

Bỗng đôi tròng mắt của Lư Thế Xuân xoay qua, im lặng nghĩ ngợi trong giây lát rồi nói :

- Kỳ nhi, người mau đi cho Bạch cô nương hay là trong ngày hôm nay ta được biết Từ Long Tướng bỗng nhiên biến đi đâu mất. Chắc hẳn hẳn chịu mệnh lệnh của Đào Như Hải, cải trang trở về Sơn Đông. Nếu muốn tìm manh mối của hành động lần này thì xin Bạch cô nương hãy cấp tốc đuổi theo về phía ranh giới tỉnh Sơn Đông tất sẽ phát giác được.

Kỳ nhi vội vàng rời khỏi khu vực Đào phủ đến tìm gặp lại Huỳnh y Vân để truyền đạt những lời nói ấy.

Bởi thế chủ tớ của Huỳnh y Vân mới cải trang thành một bà lão và một đứa tiểu đồng đi về phía tỉnh Sơn Đông. Họ kiếm khắp vùng Lao Sơn mà vẫn chưa gặp tung tích của hai thầy trò Từ Long Tướng. Vì thất vọng họ đành đi xuống Lao Sơn và dọc đường được biết Hồ Vân Bằng, tổng phiêu đầu của Thanh Lai Phiêu Cực vừa bị sát hại tại ngoại ô phía Tây thành Thái An.

Người sát hại y lại chính là một người mặc áo đen và che kín mặt.

Trong vụ ấy chẳng riêng Hồ Vân Bằng bị thiệt mạng mà ngay đến một võ lâm cao thủ là Thất Bộ Truy Hồn Đoàn Vĩnh Thọ cũng bị giết chết. Cả hai đều cùng bị hại dưới những mũi Ngũ vân xà đầu đỉnh.

Một việc làm cho mọi người kinh hãi hơn hết là món hàng của Hồ Vân Bằng lãnh áp tải lại chính là Hàn Thiết Quan âm, một vật mà anh hùng trong khắp thiên hạ hiện đang đua nhau ghé mắt.

Hai chủ tớ của Huỳnh y Vân bèn hối hả đi nhanh tới địa điểm xảy ra biến cố. Và họ đã may mắn được nghe sự đối thoại giữa Đồng Tung Hâu, bảo chủ Thất Tinh Bảo ở Hà Lạc và Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khêu Mộ Bình nên trong lòng không khỏi bán tín bán nghi.

Có hai vấn đề làm cho lòng nàng băn khoăn không ngớt. Trước tiên nàng nghi chuyện Thanh Lai phiêu cực áp tải Hàn Thiết Quan âm là do Đào Như Hải xếp đặt để lạc hướng nhận xét của tất cả anh hào trong thiên hạ. Kế đó, nếu Hàn Thiết Quan âm quả đúng là không nằm trong tay Đào Như Hải đi nữa thì biết đâu người che mặt ấy lại không phải chính là kẻ đồng đảng của Đào Như Hải.

Nếu thế trong trường hợp người che mặt chạy thẳng lên đỉnh núi Thái Sơn thì Cô Tùng Cư Sĩ làm thế nào bằng lòng để cho người che mặt ấy xông vào cấm địa của ông ta. Vì theo như Lữ Khêu Mộ Bình nói thì ông ta là một người có cá tính kì quặc lắm.

Về việc Cô Tùng Cư Sĩ ẩn cư tại cạnh phía trái Hắc Long Đàm, trước đây nàng cũng có được nghe qua. Nhưng nàng vẫn nghi người ở đó không phải Cô Tùng Cư Sĩ tức Giáng Nguyệt Kiếm Khách Hà Trùng Uy tên tuổi rung chuyển khắp mọi nơi trước kia.

Hà Trùng Uy trước đây khi cuộc đấu kiếm tại phái Thiếu Lâm ở Tung Sơn thì tuổi chưa quá sáu mươi. Vậy sau bốn mươi năm Hà Trùng Uy tất đã trên dưới một trăm tuổi. Lời tục thường nói, người đã trăm tuổi thì không ai lại tính đến việc làm nghìn năm sau bao giờ. Hà Trùng Uy đã qui ẩn ở Thái Sơn, có nghĩa là ông muốn tìm lấy một đời sống yên tĩnh đạm bạc, nào lại đi làm ra những việc ấy ? Chính vì lẽ đó mà trong lòng nàng hết sức nghi ngờ. Vì vậy nên nàng và Vân nhi mới đi đường tắt, bám sát theo Đồng Tung Hầu và Lữ Khâu Mộ Bình trà trộn vào Đại Miếu.

Lúc ấy lão bà sau khi nghe câu hỏi của Vân nhi thì không đáp ngay mà cười nhạt nói :

- Mọi việc khi chưa được phơi bày ra ánh sáng thì làm thế nào dám phán đoán một cách liêu lĩnh được ?

Bỗng đôi mắt của lão bà có vẻ kinh ngạc nói tiếp :

- Yển Nam Tam Kiệt cũng đến cả đây kìa ! Hừ xem ra ở Thái Sơn sẽ có lắm điều náo nhiệt vui mắt ! Hai chủ tớ của Huỳnh ỷ Vân lúc nào cũng bí mật bám sát theo Đồng Tung Hầu và Lữ Khâu Mộ Bình. Khi nãy lúc ngồi trong quán rượu, nhờ thân cây tùng to che khuất nên Đồng Tung Hầu và Lữ Khâu Mộ Bình không trông thấy mặt hai người, dù hai người có theo sát đôi phương cũng không có lòng nghi ngờ gì cả.

Quần hùng trong võ lâm có nhiều người lấy việc gặp Đồng Tung Hầu và Lữ Khâu Mộ Bình làm điều danh dự nên đua nhau bước tới thi lễ hàn huyên.

Đồng Tung Hầu lúc nào cũng cười to ha hả, nói chuyện qua loa với họ.

Riêng Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khâu Mộ Bình thì chỉ mỉm cười gật đầu, nói khéo là nhân tiện đi qua đây nên ghé lại để lên núi thưởng ngoạn cảnh đẹp của Đông Nhạc và xem cảnh mặt trời lên cho biết.

Số quần hùng ấy cũng không hiểu được thâm ý của họ nên cũng không hỏi han chi nhiều mà chỉ ân cần thi lễ rồi từ biệt.

Bên ngoài chung quanh Đại Miếu, quán ăn mọc lên như nấm, số anh hùng võ lâm đều đến đây ăn uống để chờ trời sáng.

Sáng sớm tinh sương, một đoàn người dài như một con rắn to, gồm những khách hành hương và những người du ngoạn từ ngôi Đại Miếu bắt đầu đi lần ra cửa Đăng Phong Môn. Đoàn người ấy tối thiểu cũng có đến mấy nghìn.

Có nhiều cụ già và trẻ con phải ngồi trên một thứ kiệu gọi là "bà sơn bò" để đi lên núi. Số anh hùng võ lâm cũng lần lượt bước chậm rãi theo số người đi dâng hương, họ cũng đi chậm chạp và nhọc nhằn như mọi người chứ không dùng đến thuật khinh công hay những thân pháp chi khác lạ cả.

Đôi chủ tớ của Huỳnh ỷ Vân cũng thừa dịp đó lên Thái Sơn du ngoạn vui chơi. Họ đi qua Đạo Tham Môn đến Đại Tông Phường rồi bắt đầu leo lên núi.

Suốt dọc đường có không biết bao nhiêu danh lam cổ tích như Vạn Tiên

Lầu, Yết Mã Nhai, Ngự Trương Bình. Đi lên cao hơn thì có thể trông thấy năm gốc tùng khổng lồ, gốc tùng rần rỏi, cành lá sum sê không ngớt reo trong gió.

Khi đi tới Tiểu Thiên Môn, mọi người lại đi qua Tiểu Long Cốc, Đại Long Cốc rồi tiếp tục đi tới mười dặm nữa thì đến Thập Bát Đàn. Nơi đây người ta lại chia làm hai nơi gọi là Hoàn Thập Bát và Khẩn Thập Bát.

Những bậc đá nơi đó xem như treo lơ lửng cheo leo trên không, gió thổi ào ào khiến người đi có cảm giác như muốn rơi xuống hố sâu, thực là nguy hiểm.

Từ Thập Bát Đàn đi đến Nam Thiên Môn còn phải trải qua độ sáu nghìn bảy trăm bậc đá nữa. Những bậc đá ấy dẫn thẳng vào mây, khiến mọi người đều thấy phấp phồng kinh sợ. Ngửa mặt nhìn lên thì có thể trông thấy những bức tường đỏ của Nam Thiên Môn, đứng cao trọc trời. Lên đến đây, nếu cúi mặt nhìn xuống chỉ trông thấy khối mây mờ mịt, không biết đâu là tận cùng.

Người đi dưới đất trông như kiến bò, Hoàng Hà trông như một dải lụa.

Trước cửa Nam Thiên Môn lại có liền đôi ngụ ý ca tụng cảnh đẹp của vùng núi Thái Sơn cao vút này.

Một đoàn người nối gót nhau leo lên núi, từ đầu đến đuôi cách nhau rất xa.

Đường lên núi có hàng vạn bậc đá nhưng đoàn người ấy chiếm độ một nửa mà thôi. Trong lúc đi, đôi mắt lạnh lợi của bà lão không hề rời khỏi bóng của Đồng Tung Hầu và Lữ Khê Mộ Bình đang ở trước họ độ một trăm bậc đá. Nhưng người đi lao xao, trò chuyện ồn ào nên lắm lúc chủ tớ của Huỳnh y Vân không làm sao nhìn thấy đôi phương được. Bởi thế chỉ trong chớp mắt là bóng của Đồng Tung Hầu và Lữ Khê Mộ Bình bỗng nhiên biến đi đâu mất. Lão bà thấy thế, hết sức sốt ruột nhưng không dám có hành động gì để lộ liễu ý định của mình nên vội vàng kéo tay Vân nhí lại, cùng ngồi xuống vệ đường.

Vân nhí hết sức ngạc nhiên nhưng vì không tiện hỏi nên chỉ đưa mắt nhìn đăm đăm vào bà lão mà thôi. Hai người ngồi yên chờ đợi cho số khách hành hương đi dứt đuôi mới đứng phắt dậy. Lão bà khẽ quát rằng :

- Vân nhí, ngươi hãy theo sát ta và cần phải đề phòng cẩn thận ! Nói dứt lời, lão bà vọt người bay lên trên không, nhằm hướng vách đá phía trái lao thẳng tới. Cả hai người cùng rơi xuống một chòm tùng cổ thụ xanh um nơi đó.

Dưới hàng tùng ấy, đá tảng lởm chởm trông cheo leo như treo lơ lửng giữa khoảng không, nếu vô ý để rơi người xuống thì tất sẽ tan xương nát thịt ngay.

Khi thân hình của bà lão vừa từ trên đáp xuống thì nhanh nhẹn đưa cây gậy trong tay chống lên cành tùng, đứng nhẹ nhàng như một chiếc lá rơi.

Lúc ấy, Vân nhí cũng đã đáp xuống, đưa hai tay nắm chặt cành tùng rồi lấy làm lạ hỏi:

- Tại sao thế này ?

Lão bà mỉm cười đáp :

- Chúng ta hãy mau đến Hắc Long Đàm. Đi theo vách đá có bóng tùng che kín như thế này người khác sẽ không chú ý nghi kỵ gì đến mình.

Nói đoạn bà lão liên nhún người lao vút qua khỏi ba ngọn tùng nhanh như điện chớp.

Hắc Long Đàm đã thấy thấp thoáng trước mặt, tiếng thác nước từ trên cao đổ xuống đầm nghe âm âm đã vang bên tai. Trong khi đó, hai chủ tớ đều nghe rõ hai tiếng gào to nổi bật lên giữa tiếng thác đổ. Cả hai cùng đưa mắt nhìn thì không khỏi kinh hoàng thất sắc...

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 5

Cô Tùng Cư Sĩ

Cách phía Đông Thái Sơn sáu mươi dặm có Hắc Long Đàm cũng là một nơi thắng cảnh nổi tiếng. Nơi ấy có một con thác từ trên vách đá cao hàng trăm trượng đổ thẳng xuống Hắc Long Đàm, từ xa nhìn trông như một tấm lụa hay như một tấm rèm bằng bạc. Bên dưới đầm sâu bụi nước tung bay mù mịt như khói sương, tiếng ầm ầm đình tai nhức óc. Cảnh trí ấy trông thật hùng vĩ.

Chỗ kỳ lạ của Hắc Long Đàm là lúc nào trời cũng mưa và phía Nam vách đá dừng sừng cao trọc trời, lóng trợn như dùng búa đe gọt. Bên dưới một cái đầm nước sâu thực to, nước trong veo. Mỗi khi trời sắp mưa thực thì tiếng sấm như từ trong đầm nước nổi lên chẳng khác nào tiếng trống bố trận, hơi nước mịt mù lạnh buốt khiến ai đến đây cũng phải nổi da gà hoặc có cảm giác rùng rợn.

Hai chủ tớ Huỳnh ỷ Vân đi lên trên vách núi phía Bắc thì bỗng nghe hai tiếng gào to nên đưa mắt nhìn về hướng ấy. Họ trông thấy bên cạnh vách núi phía Đông có hai bóng người đang treo mình lơ lửng trên không, lắc lư qua lại như quả lắc đồng hồ, miệng cổ gào thực to nhưng tiếng gào đều bị tiếng nước đổ như sấm át đi cả. Cả hai trông thấy thế không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Nhưng vì vách núi ấy cách xa họ nên họ chỉ trông thấy hai bóng người bé nhỏ như hai hạt đậu, không làm sao phân biệt được ai.

Lão bà bỗng nói nhỏ :

- Có người đến kìa ! Vừa nói bà ta vừa đưa tay mặt ra kéo Vân nhi cùng nhắm một gốc tùng có cành lá rậm rạp lao vào đó để ẩn mình.

Ngay lúc đó có ba bóng người cùng chạy tới như bay. Khi họ đến nơi thì trông thấy đó là Yến Nam Tam Kiệt. Sắc mặt của họ có vẻ hết sức kinh ngạc, cùng đưa sau tia mắt nhìn về phía hai bóng người đang treo lơ lửng trên vách đá đối diện.

Tiếp đó lại có một số nhân vật võ lâm khác nối gót nhau chạy tới nơi.

Số người ấy không dưới hai mươi người. Tốp nào đứng theo tốp ấy, cùng kê tai xăm xì không ngớt bàn tán với nhau.

Hai người đến sau cùng là Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khâu Mộ Bình và Đồng Tung Hâu bảo chủ của Thất Tinh Bảo.

Lúc ấy Đồng Tung Hâu cất tiếng cười to như sấm nói :

- Xem ra lời đồn đại không sai tí nào cả, Hàn Thiết Quan âm quả đã lọt vào

tay Cô Tùng Cư Sĩ rồi. Tất cả nhân vật giang hồ nếu ai đặt chân lên vách núi trước mặt, tức thuộc chu vi sáu mươi dặm chung quanh Hắc Long Đàm thì sẽ bị Ông ấy giết chết không tha. Hai người ấy chắc chắn vì muốn cướp đoạt Hàn Thiết Quan âm nên mới mạo hiểm đi vào đó, cái khổ là chính mình tạo ra, không mong chỉ thoát chết được.

Câu nói ấy đã làm cho số quần hùng có mặt đều giật mình, ai nấy đều đưa mắt nhìn thẳng vào Đồng Tung Hâu.

Người anh cả trong Yên Nam Tam Kiệt là Cầu Long Tẩu Trạch Kỳ bước thẳng đến chấp tay tươi cười nói :

- Té ra là Đồng bảo chủ. Từ ngày xa cách đến nay thoát đã ba năm, nhưng phong độ anh hùng vẫn như thừa nào. Tôn phu nhân vẫn mạnh khỏe chứ ? Đồng Tung Hâu đáp lễ nói :

- Cảm ơn, cảm ơn ! Yên Nam Tam Kiệt bấy lâu nay đi liền với nhau như hình với bóng vậy còn hai vị kia đâu ?

Câu nói vừa dứt thì Lôi Thần Từ Vĩ Quang và Diêm La Phán ứng Triệu Hùng đã bước đến nơi.

Đồng Tung Hâu đưa mắt nhìn hai người nói :

- Vừa nhắc đến nhị vị, là có mặt nhị vị ngay. Nhị vị vẫn khỏe mạnh chứ ?

Từ Vĩ Quang và ứng Triệu Hùng đồng chấp tay thi lễ và hàn huyên với nhau một hồi.

Đồng Tung Hâu lại nói :

- Đồng mỗ xin giới thiệu với ba vị một người bằng hữu này ! Vừa nói ông ta vừa đưa cánh tay mặt lên hướng về Lữ Khêu Mộ Bình tiếp rằng :

- Đại danh của vị này chắc ba vị cũng đã nghe qua. Đây chính là một người tên tuổi nổi khắp võ lâm, tài hoa ai nghe nói đến đều khâm phục, võ công trác tuyệt khó ai bì, danh hiệu là Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khêu Mộ Bình ! Lời nói ấy vừa thốt ra thì chẳng những Yên Nam Tam Kiệt cảm thấy giật mình mà ngay đến quần hùng đứng xung quanh cũng không khỏi kinh hãi, ai nấy đều đưa mắt nhìn vào con người tên tuổi vang dội võ lâm ấy.

Yên Nam Tam Kiệt không ngớt cho là sự gặp gỡ này thực là vinh hạnh.

Lữ Khêu Mộ Bình chỉ mỉm cười nói :

- Tại hạ chẳng qua chỉ là kẻ may mắn được cái tên rỗng mà thôi, Đồng huynh khen ngợi quá đáng rồi ! Trạch Kỳ bỗng nói :

- Cô Tùng Cư Sĩ mà Đồng huynh vừa nói chẳng hay lai lịch thế nào ?

Đồng Tung Hâu nói :

- Ông ta chính là Giáng Khuyết Kiếm Khách Hà Trùng Uy, người dùng Thái sát kỳ môn thập tam kiếm hạ được ba vị chưong môn Thiếu Lâm, Võ Đang Nga Mi tại Tung Sơn thừa nọ.

Trạch Kỳ không khỏi giật mình, có vẻ như không tin nói :

- Hà Trùng Uy kể từ khi nổi danh trong trận đấu kiếm đó thì về sau không hề

lộ mặt trong chốn giang hồ nữa. Phương chi, tuổi của ông nay gần trăm, đâu có thể nhúng tay vào vụ Hàn Thiết Quan âm ? Có lẽ không phải ông ta đâu.

Lữ Khêu Mộ Bình mỉm cười nói :

- Phàm tính con người, ai cũng có lòng háo danh háo thắng, dù đến già cũng không thay đổi. Trong cuộc đấu kiếm trước đây, Hà Trùng Uy sở dĩ ra tranh tài cũng chính vì lòng háo thắng thúc đẩy. Đến nay ông ta tuy gần trăm tuổi, sống chẳng còn được bao lâu nữa, nhưng ông ta không muốn mai một cuộc đời nên định làm một việc chấn động cả thiên hạ hầu lưu lại tên tuổi muôn đời trong võ lâm.

Trạch Kỳ than dài :

- Nếu đúng như thế thì Thất Bộ Truy Hôn Đoàn Vĩnh Thọ suốt đời ngay thẳng, nhưng đến tuổi già chẳng ngờ lại làm vật hy sinh dưới tay Hà Trùng Uy, chết một cách oan uổng.

ú.ng Triệu Hùng cũng cất tiếng than dài :

- Giang hồ bấy lâu nay được yên ổn, giờ đây hành động chẳng khác nào lấy một viên đá to ném thẳng vào mặt nước phẳng như gương, gây nên bao đợt sóng. Võ lâm bắt đầu từ nay tất sẽ xảy ra lắm chuyện rắc rối.

Lữ Khêu Mộ Bình mỉm cười nói :

- Yên ổn lâu tất sẽ loạn, cũng như loạn lâu tất sẽ trở lại yên ổn, đây là qui luật của thế sự mà cũng là qui luật của chốn giang hồ. Ba vị đoán thử xem hai người đang bị treo lơ lửng bên vách núi trước mặt là ai ?

Lôi Thần Từ Vĩ Quang bỗng giật mình nói :

- Trong đêm vừa rồi Ma Vân Thần Tráo Huỳnh Chấn Viêm lão sư hãy còn ngồi cùng chúng tôi uống rượu trước cửa Đại Miếu, nhưng sáng hôm nay ông ấy bỗng đâu mất, tìm mãi mà không thấy. Vậy có lý nào là ông ta sao ?

Trạch Kỳ sững sờ một lúc, lắc đầu nói :

- Chuyện đời đâu có cái rủi nào lại quá rủi như thế ?

Lữ Khêu Mộ Bình bỗng hạ giọng nói :

- Vừa rồi có một số người âm thầm rời đi xem ra chắc hẳn họ có ý tìm đến nơi Cô Tùng Cư Sĩ ẩn cư, với một dụng ý riêng. Số người ấy chắc hẳn có lòng tham lam cực độ và tự phụ võ công của mình nên xâm nhập vào khu cấm địa đó. Ba vị có muốn đi thẳng tới đó xem cho biết không ?

Ngay lúc ấy số quân hùng chung quanh kẻ trước người sau nối gót bỏ đi

Trạch Kỳ trầm ngâm trong giây lát, nói :

- Chúng tôi muốn đi sau cùng mà thôi. Hàn Thiết Quan âm nguyên là vật sở hữu của Lỗ Công Hành, một người bạn thân với Trạch mỗ. Nay việc sống chết của Lỗ Công Hành ra sao chưa được biết rõ, trong khi cả nhà của ông ấy đã bị chết thảm thương, Hàn Thiết Quan âm không cánh mà bay.

Chính vì vậy mà Trạch mỗ không ngại bỏn ba khắp chốn giang hồ hầu tìm

hiểu cho rõ việc này mới nghe.

Nói đến đây ông lại cất tiếng than, rồi tiếp rằng :

- Lễ thông thường thì cây mọc từ gốc mọc lên, nước chảy từ nguồn chảy xuống, ta chỉ cần phanh ra được một mối thì có thể tìm hiểu lần cho đến khi tất cả sự thật phơi bày ra ánh sáng. Giờ đây số người ở Thanh Lai phiêu cục đều lẫn lộn tất cả, ta chỉ còn cách nắm vào manh mối này mà thôi.

Lữ Khêu Mộ Bình nói :

- Bấy lâu nay nghe đồn Yến Nam Tam Kiệt là người có lòng nghĩa hiệp bao la quả là không sai tí nào cả, tại hạ lấy làm khâm phục lắm. Hiện giờ chúng ta hãy tranh thủ thời gian đi riết đến đó để xem qua cho biết.

Lữ Khêu Mộ Bình hoàn toàn không dă động chi đến Lễ Công Hành cả Việc ấy khiến cho Yến Nam Tam Kiệt không khỏi lấy làm nghi ngờ. Họ bắt đầu có sự lưu ý đặc biệt đến Lữ Khêu Mộ Bình.

Nên biết cuộc sống giang hồ lúc nào cũng đầy man trá, cho nên số người trong võ lâm khi nhận thấy có một điểm nào đáng ngờ thì luôn luôn dẫn đo phân tích để tìm hiểu thêm chứ không khi nào bỏ qua cả.

Thế rồi cả bọn năm người cùng tiếp tục chạy bay tới trước. Trên sườn núi, bóng người nối gót nhau chạy nhanh như gió, mỗi lúc càng xa dần.

Phía sau gốc tùng, bà lão và đứa tiểu đồng cùng bước ra. Lão bà lên tiếng nói :

- Chúng ta cũng nên đi đến đó xem, nhưng chúng ta phải tìm một ngõ tắt, để có thể đến đó trước họ, tìm nơi ẩn mình cho kín.

Vân nhi nói:

- Có đường nào là đường tắt đâu ?

Lão bà cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Bọn họ cùng kéo nhau chạy lên, chúng ta hãy chạy xuống, đến Nhị Thiên Môn rồi theo đường mòn bên cạnh Tây Hoàng Hà đi thẳng đến Bách Trúng Nhai. Như vậy chúng ta có thể gần hơn họ đến một phần ba đường.

Nói đoạn lão bà liền kéo tay Vân nhi vọt thẳng mình lên không đi mất.

Hai chủ tớ tiếp tục chạy tới như bay, vượt qua năm gốc tùng lớn ở Ngự Câu Bình rồi lại vượt qua Hồ Phụ Trạch tiến thẳng đến Huỳnh Nghiêm Lãnh và theo con đường mòn nơi đó chạy thẳng đến địa điểm trên. Nơi hai người đang bị treo lơ lửng là vách núi cao đến hàng trăm trượng, đối diện nơi mọi người đang đứng. Ngay chính giữa hai vách núi ấy còn một khoảng cách độ mấy mươi trượng. Nếu cúi đầu nhìn xuống thì thấy vách đá sâu có hàng mấy muôn thước, không biết đâu là đáy, gió thổi ồ ạt, rít gào như sấm.

Khoảng cách ấy dù người có võ công cao đến đâu cũng không làm thế nào bay qua được, ngoại trừ phải đi vòng qua ba ngọn núi mới đến được nơi ấy. Ngọn núi thứ nhất cao thẳng đến tận mây xanh, hai bên sườn núi vách cao muôn trượng, đường đi lên đỉnh đá tảng lởm chởm, nước chảy quanh co,

rong rêu mọc trơn trượt hết sức khó đi. Nếu ngửa mặt lên nhìn thì thấy có một tòa nhà nhỏ màu trắng, đang đứng sừng bên cạnh con đường mòn ấy. Nếu không vượt qua trước mặt tòa nhà nhỏ đó thì chắc chắn không còn một con đường thứ hai nào có thể vượt qua đỉnh núi này hầu tiến đến đỉnh núi thứ hai được.

Trước cửa ngôi nhà nhỏ nói trên có mọc mấy cội tùng hình thù quái dị rong rêu bám đầy trên lớp vỏ cây, trông có vẻ hết sức cổ xưa, cành lá um tùm cong vẹo, chẳng khác nào rồng bay phụng múa lạ mắt vô cùng.

Số quần hùng kẻ trước người sau kéo nhau chạy đến trước ngọn núi ấy Bọn họ đều là người có kiến thức rộng rãi nên khi trông thấy ngôi nhà đá kia được xây cất trên một vị trí hiểm yếu như vậy, liền biết bên trong có điều chi đáng ngờ nên không ai bảo ai đều dừng chân đứng yên lại, đưa mắt nhìn lên đỉnh núi và không ngớt xầm xì bàn tán với nhau.

Bỗng đâu có một giọng ô ề nói to lên rằng :

- Gian nhà này trông có vẻ tà môn lắm ! Rất có thể đây là nơi trú ngụ của bọn khuyến ung, tay sai của Cô Tùng Cư Sĩ ! Chúng ta nếu muốn vượt ngang qua, tất không thể không đánh nhau với họ. Này có ai dám xông lên trước nào?

Một giọng nói khác dường như bốn cột rằng :

- Lẽ tất nhiên là ông xông lên trước chứ còn ai nữa ?

Người có giọng nói ô ề vừa rồi là một người đàn ông mặt đỏ râu ria, tay cầm một cây giáo dài bằng sắt, thân cao tám thước. Khi nghe thế thì trợn to mắt nói lớn rằng :

- Tôi đi trước thì cũng được chứ sao ? Không đích thân ra tay thì nào biết được công việc khó khăn đến đâu ? Tôi nhất định phải thử xem Cô Tùng Cư Sĩ có bản lĩnh đến mức nào ?

Đột nhiên cách đây không xa có một tiếng quát to như sấm rằng :

- Chậm đã ! Liền đó, một lão già mặt tròn như trăng rằm bước ra lên tiếng nói tiếp :

- Võ công của Dương lão sư tuy cao cường, nhưng nếu so sánh với Thất Bộ Truy Hồn Đoàn Vĩnh Thọ thì sao ? Không phải tôi cố ý cản trở ông nhưng nếu Cô Tùng Cư Sĩ thực sự là Giáng Khuyết Kiếm Khách Hà Trùng Uy, một người tên tuổi chấn động võ lâm thừa trước thì chúng ta lại càng phải cẩn thận hơn mới được ! Gã đàn ông to lớn ấy phá lên cười nói :

- Nếu thế các vị lên núi Thái Sơn với mục đích gì ?

Trong khi nói, đôi mắt của ông ta sáng ngời đưa qua nhìn khắp những người chung quanh rồi nói tiếp :

- Tại hạ rất ghét những việc làm đầu voi đuôi chuột, gặp khó khăn thì lại rút lui ! Gã đàn ông ấy vì tính tình ngay thẳng, nóng nảy nên không nghĩ rằng nói như thế là chạm đến tự ái của người khác. Bởi thế câu nói của y chưa dứt

thì sắc mặt của lão già mặt tròn bỗng trở thành giá lạnh như băng cười nhạt nói :

- Nếu thế thì Trịnh mỗ quả là người lắm lời vô ích ! Vậy xin Dương lão sư cứ tự tiện xông lên đi ! Gã đàn ông to lớn ấy bỗng cảm thấy mình lờ lờ nên mặt mày bừng đỏ.

Nhưng y liền hú to một tiếng rồi vung cây giáo trong tay ra, lao mình chạy thẳng lên đỉnh núi.

Con đường mòn vượt lên đỉnh núi ấy đầy rong rêu và đầy đá tảng lởm chởm nên rất khó đi. Người đàn ông họ Dương phải vận dụng chân lực trong người, đôi chân chạy theo hình chữ chi, tiến lên dần dần. Tuy thế bước chân của y không ngớt loạng choạng, trải qua một thời gian chừng độ nửa chén trà mà y mới vượt được ngoài ba mươi trượng.

Khi ấy bỗng y trông thấy bên vệ đường, phía bên phải có một tấm bia đá nhô lên, bên trên có đề tám chữ :

"Khách hãy dừng bước, tiến càn ắt chết". Những chữ ấy to bằng chiếc đầu, nét bút hết sức kém cỏi nhưng nếu không tiến lại gần thì không làm sao trông rõ được.

Phía bên trái vệ đường lại có một tấm bia khác đề mấy chữ to :

"Phi Tuyên Lạnh".

Gã đàn ông họ Dương liền cười nhạt rồi nhanh nhẹn quơ ngọn giáo đâm thẳng vào tấm bia đá bên phía mặt.

Tất cả quần hùng đang đứng bên dưới ngọn núi đều đưa mắt chú ý nhìn từng cử động của gã đàn ông họ Dương. Bởi thế cử chỉ ấy của ông ta, ai nấy đều trông rõ mồn một nên không khỏi thán kinh ngạc nghĩ rằng:

"Dương Vân, một người uy danh vang dội khắp bát phương ấy đang giở trò gì thế ?".

Nhưng khi ngọn giáo sáng lấp lánh của Dương Vân vừa đâm tới còn cách tám bia kia một tấc nữa thì bỗng nhiên y hất mũi giáo lên cao rồi lại vọt người nhắm phía đỉnh núi tiếp tục lao thẳng lên.

Càng lên cao, y trông thấy khe nước chảy quanh co theo núi chảy càng siết hơn, những bọt nước bắn tung ra trúng vào người lạnh buốt như băng.

Tức thì Dương Vân bỗng cảm thấy hai chân của mình đều bị tê dại tại huyết Huyền chung. Sự tê dại ấy theo khí huyết tràn thẳng đến hai đầu gối thật mau. Y buột miệng kêu to người bật ngửa ra sau lăn trở xuống núi như một tảng đá.

Thế là một tiếng gào thê thảm không ngớt vang lên vang dội khắp núi Quần hùng thấy thế không khỏi đều kinh hãi.

Thân xác của Dương Vân từ trên lăn xuống với một tốc độ hết sức nhanh chóng, tựa hồ ông ta không còn một sức gắng gượng nào cả mà cứ để cho mặc nó lăn đến đâu cũng được. Chỉ trong nháy mắt là Dương Vân đã lăn sấp

đến chân núi, miệng không ngớt gào la. Ngay lúc ấy có ba bóng người nhanh nhẹn vượt lên chụp lấy người của Dương Vân rồi nhảy trở xuống.

Số quân hùng chung quanh bèn ùn ùn kéo đến vây quanh Dương Vân hỏi han và xem xét. Họ trông thấy Dương Vân bị trầy trụa khắp cả người, máu tươi từ nơi những vết thương bầm tím đang từ từ rớm ra. Y bị ngoại thương trầm trọng. Nhưng có một điều lạ là lúc này cảm giác tê liệt ở đôi chân của Dương Vân cũng hoàn toàn mất cả, chỉ có điều là từ đùi trở xuống hoàn toàn liệt hẳn không còn sức đứng lên nổi nữa.

Dương Vân ngồi trên mặt đất, đưa đôi mắt buồn bã quét qua khắp số quân hùng chung quanh gượng cười nói :

- Dương Vân tôi đã lẫn lóc nửa đời người trong chốn giang hồ không ngờ hôm nay gặp phải một việc quái lạ như thế này ! Giọng nói của ông ta đã trở thành khàn khàn, không còn to lớn vang rền như thừa trước nữa.

Người anh cả trong Yên Nam Tam Kiệt tức Cầu Long Tàu Trạch Kỳ là một người đang quan tâm đến Hàn Thiết Quan âm nhất nên liền thò đầu sát hỏi nhỏ rằng :

- Dương huynh, sự thực anh đã gặp chuyện gì thế ?

Dương Vân cười đau đớn nói :

- Tôi đi được nửa đường thì trông thấy có một tấm bia đá, đề tám chữ : "Khách hãy dừng bước, tiến càn ắt chết", rõ ràng là tấm bia của Hà Trùng Uy đã dựng lên. Dương mỗ vốn có ý định quay người trở xuống nhưng không ngờ vì cá tính bướng bỉnh của mình nên lại đưa chân tiếp bước lên nữa...

Trong số quân hùng bỗng có người ngắt lời hỏi rằng :

- Dương huynh, chúng tôi trông thấy anh vùng ngọn giáo đâm tới, có phải anh định đâm thẳng vào mặt tấm bia ấy không ?

Dương Vân đáp :

- Cây đá là vật vô tri, mình đâu thể lấy nó ra làm vật phát tiết cơn giận được. Do đó tôi mới đâm nửa chừng thì liên bỏ ý nghĩ ấy ! Thiết Chi Thư Sinh Lữ Khê Mộ Bình bỗng cười nhạt nói :

- Nếu hủy tấm bia đá ấy đi thì chắc chắn anh không còn mạng sống ! Số quân hùng chung quanh đều không khỏi sùng sốt. Trạch Kỳ lại càng ngơ ngác không hiểu ra sao cả, nên đưa đôi mắt kinh ngạc nhìn thẳng vào Lữ Khê Mộ Bình.

Lữ Khê Mộ Bình mỉm cười nói :

- Hãy nghe Dương lão sư nói tiếp thì chúng ta tất biết lý do tại sao ?

Dương Vân chán ngán lắc đầu than dài rồi nói :

- Tôi lên càng cao thì dòng nước suối càng chảy siết, những tảng đá dưới chân rong rêu trơn trượt lại càng khó đi, rồi bỗng cảm thấy nơi Huyền Chung huyết bị tê buốt, tiếp theo cả hai chân mềm nhũn, bật ngựa lăn thẳng

xuống núi. Giờ đây đôi chân tôi đã tàn phế.ôi! Dương Vân tôi đã trở thành tàn phế rồi! Thất Tinh bảo chủ Đồng Tung Hâu nhìn Lữ Khêu Mộ Bình nói :

- Việc gây trọng thương cho kẻ khác một cách vô hình như thế, thực Đồng mộ sống đến tuổi này cũng chưa nghe nói đến bao giờ. Lữ Khêu huynh trí tuệ hơn người, xin giải thích cho biết tại sao ?

Lữ Khêu Mộ Bình trầm ngâm một lúc, sắc mặt trở thành trịnh trọng nói :

- Những dòng chữ cảnh cáo được ghi trên bia đá rõ ràng là của Cô Tùng Cư Sĩ dựng lên. Dương huynh nếu biết kịp thời quay lại thì tất không có chuyện gì xảy ra. Nhưng khổ nỗi vì Dương lão sư là người tính tình cứng cỏi nên lại xông càn tới. Quả đúng như tại hạ dự đoán là trong dòng nước ấy đối phương có thả ám khí để tấn công Dương huynh. Vì họ trông thấy Dương huynh không tuân theo sự cảnh báo của họ nên buộc phải đối phó như thế ! - ám khí à ?

Trạch Kỳ kinh hãi buột miệng kêu lên như thế. Ông ta tựa hồ như không tin nên cúi người xuống xem xét nơi Huyền Chung huyết của Dương Vân Nhưng đôi chân của Dương Vân hoàn toàn không có gì khác thường, tuyệt nhiên không có một vết thương nhỏ nào cả.

Lữ Khêu Mộ Bình mỉm cười nói :

- Hà Trùng Uy đâu phải là một nhân vật tầm thường, ám khí riêng biệt của ông ta đâu phải dễ quan sát được.

Tất cả mọi người im lặng chỉ còn nghe tiếng reo của lá tùng trong gió mà thôi. Ai nấy đều không khỏi có cảm giác rờn rợn trong lòng, đưa mắt nhìn nhau ngơ ngác.

Trạch Kỳ đứng sững sờ một lúc thật lâu mới lên tiếng nói :

- Lữ Khêu lão sư, xem ra chúng ta rất khó vượt lên được ngọn núi ấy chẳng?

Lữ Khêu Mộ Bình đáp rằng :

- Tại hạ chẳng qua chỉ phán đoán như thế thôi, chứ nào quả quyết không thể vượt qua được. Người ở trong gian nhà đá ấy đã nắm phần ưu thế về địa hình, họ lợi dụng dòng nước chảy siết để thả ám khí tấn công đối phương thì dù cho ai cũng không thể nhận ra để đề phòng được. Hơn nữa dù ai may mắn vượt lên được ngọn núi cao mà không bị ám khí đánh trúng thì cũng chưa chắc chống trả nổi với sức tấn công ồ ạt của người ấy từ trên cao áp đảo xuống.

Trong số quân hùng dũng có một giọng nói đầy âm u hỏi rằng :

- Nếu thế hai người bị bắt treo lơ lửng trên vách đá kia làm thế nào vượt lên được trên ấy ?

Số quân hùng có mặt hôm nay thực đông đảo, toàn thể không dưới bảy tám mươi người nên không làm sao biết được đích xác ai đã nói ra câu ấy.

Thái độ của Lữ Khêu Mộ Bình vẫn lạnh lùng cười nhạt nói :

- Tại hạ chỉ biết như thế thôi, chỉ riêng hai người bị bắt treo lơ lửng trên kia,

có phải bị bắt tại ngọn núi này hay đã đến từ một con đường bí mật nào khác thì tôi thực không được biết. Nếu vị nào chưa tin thì cứ tự tiện thử xem sẽ rõ ! Trong số quân hùng có Hoa Sơn Thất Kiếm lách mình bước ra. Một lão già gầy đét trong bọn họ liên gằn giọng nói :

- Già đây hoàn toàn không tin ! Dứt lời thì bảy người của họ liền nổi gót nhau vượt thẳng lên ngọn núi.

Ngay lúc ấy, từ phương hướng cũ bỗng có ba bóng người nữa đang chạy tới. Khi mọi người trông rõ thì mới biết ba người ấy chính là Đào Như Hải, Từ Long Tướng, Lư Thế Xuân.

Đôi mắt của Đào Như Hải trước tiên nhìn thẳng vào người của Uy Trần Bát Phương Dương Vân mặt lộ sắc kinh ngạc, rồi lại đưa mắt nhìn qua quân hùng một lượt. Ông ta trông thấy Yên Nam Tam Kiệt cũng có mặt trong số người này bèn bước nhanh đến tươi cười nói :

- Không ngờ ba vị cùng đi đến đây. Vì già hay tin quá muộn, hơn nữa vì muốn tìm hiểu cho rõ việc này nên bắt buộc lại phải dần bước giang hồ. ông ta ngưng lại trong giây lát rồi nói :

- Vị Dương lão sư đây có lẽ gặp chuyện bất trắc gì rồi chăng ?

Yên Nam Tam Kiệt tuy trong lòng ghét cay ghét đắng Đào Như Hải nhưng bề ngoài không thể không giữ thái độ xã giao chiếu lệ nên buộc phải kể rõ đầu đuôi cho ông ta nghe. Nhưng sau đó thì bọn họ đều cùng đưa mắt chú ý nhìn vào số người trong nhóm Hoa Sơn Thất Kiếm đang vượt lên núi.

Đào Như Hải không ngớt cất tiếng than, vội vàng bước đến bên cạnh Dương Vân ngồi xuống hỏi han trông có vẻ ân cần lắm.

Tất cả quân hùng chung quanh không ai để ý đến số người của Đào Như Hải. Mọi người đều đang đưa mắt theo dõi Hoa Sơn Thất Kiếm.

Mười năm gần đây Hoa Sơn Thất Kiếm rất nổi tiếng trong võ lâm.

Những người giang hồ nếu gặp trường hợp nào có sự hiện diện của Hoa Sơn Thất Kiếm thì đều lui bước nhường nhịn chứ không hề dám đối địch.

Nói về võ công thì Hoa Sơn Thất Kiếm quả chẳng phải kém. Bởi thế trong khung cảnh này, bọn họ lại càng tỏ ra ngạo mạn và tự phụ hơn.

Thân pháp của Hoa Sơn Thất Kiếm là một thứ khinh công thượng thặng gọi là Lãng Ba hư độ. Họ dẫm chân nhẹ nhàng lên trên mặt nước, nhưng vừa mới chạm đến nước thì họ đã vọt lên ngay nên ám khí không thể nào tấn công vào đôi chân của họ được.

Nhưng mọi việc trong đời đâu có khi nào suôn sẻ từ đầu chí cuối. Khi Hoa Sơn Thất Kiếm vượt lên còn cách gian nhà đá độ mười trượng nữa thì có ba người trong bọn bỗng gào to lên rồi ngã ngựa ra sau lăn luôn xuống núi. Thế là chỉ còn bốn người đang tiếp tục xông thẳng lên mà thôi.

Nhưng liên đó, từ phía sau một gốc tùng cổ thụ bất thần có một người áo đen che mặt lao mình nhảy ra nhanh như chớp. Trong tay người ấy cầm một

thanh trường kiếm sáng ngời ánh thép, vung ra công thẳng về phía đối phương, trong khi bốn người còn lại của nhóm Hoa Sơn Thất kiếm chưa kịp đứng vững đôi chân.

Tức thì một đạo kiếm quang chói lọi mang theo hàng vạn đốm sao bạc cuốn thẳng về phía bốn người hết sức ác liệt. Vị trí tấn công bất ngờ nên bốn người ấy đều luống cuống, mạnh ai nấy đỡ thẳng ra một kiếm. Nào ngờ người che mặt đó chẳng n~lũg thể kiếm kỳ diệu khó lường mà thanh trường kiếm trong tay y lại là một thần vật rất lợi hại. Sau một tiếng "trong" đỉnh tai, ánh sáng lóe lên như điện chớp, tức thì bốn lưỡi kiếm của nhóm Hoa Sơn Thất Kiếm đều bị gãy làm đôi đồng thời tất cả bốn người đều cảm thấy đôi chân lạnh buốt. Thế là đôi chân từ bắp chuối trở xuống đã bị đứt lìa ra khỏi thân mình.

Hoa Sơn Thất Kiếm đông thanh gào to lên một tiếng thảm khóc, vọt người bay lên trong khi đôi chân máu tuôn ra như suối. Người che mặt liên vung chưởng trái quét ra một luồng kinh phong hất bay bốn người xuống dưới đỉnh núi và chỉ trong nháy mắt là cả bọn bị cuồng phong cuốn mất.

Hoa Sơn Thất Kiếm thế là trước sau nối gót nhau lăn cả xuống núi, chân tay đều bị gãy, hơi thở chỉ còn mong manh, dù linh đơn hay thánh dược cũng không cứu sống được. Quần hùng trông thấy thế đều không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Ngay lúc đó từ trên đỉnh núi cao bỗng có một giọng nói lạnh lùng như băng theo gió vọng xuống rằng :

- Dương Vân và Hoa Sơn Thất Kiếm chính là cái gương của các vị, chớ có liều lĩnh xông lên ngọn núi này mà chết oan uổng. Cô Tùng Cư Sĩ có lời nhắn cho các vị biết là hai người đang bị treo trên vách đá tại Hắc Long Đàm chính là hai người cố ý xâm phạm vào cấm địa để phá rối sự tĩnh tu của người. Hai vị ấy treo là để thị chúng, sau một trăm ngày thì họ sẽ được thả ra. Hai người đó là Huỳnh Chấn Viêm thuộc bang Hoài Dương và Phi Hồ Tướng Kiệt.

Giọng nói nhỏ như muỗi kêu nhưng đều lọt vào tai mọi người rõ mồn một từng tiếng. Yên Nam Tam Kiệt không khỏi biến sắc mặt. Lôi Thần Từ Vĩ Quang than rằng :

- Quả không ngoài sự dự đoán của tôi, Ma Vân Thần Tráo Huỳnh Chấn Viêm lão sư đã âm thâm lên đến đây nên bị bắt sống rồi. Nhưng không rõ tại sao ông ta lại cùng bị nạn với Phi Hồ Tướng Kiệt. Một người chính phái, một kẻ tà phái, hoàn toàn tương phản nhau, thế tại sao lại cùng bị nạn cùng một lúc? Quả thực khó hiểu.

Trạch Kỳ lộ vẻ lo lắng nói :

- Nếu đúng như Lữ Khâu đại hiệp nói là Hà Trùng Uy không cam tâm chịu mai một tuổi già nên có ý muốn gây ra sóng gió khủng khiếp trong chốn võ

lâm mà bấy lâu nay hoàn toàn yên lặng thì việc ấy quả là đáng ngại lắm. Vì nhìn cả võ lâm hiện nay e rằng không có ai đối địch nổi với ông ta cả ! Lữ Khêu Mộ Bình mỉm cười nói :

- Cũng không hẳn như thế. Phàm hễ tre già thì măng mọc, người mới nổi lên thay thế cho người cũ, đó là việc thường. Phương chi trời sinh ra vạn vật đều có sinh khắc. Võ công của Hà Trùng Uy tuy trác tuyệt nhưng cũng không phải là không tiên khoáng hậu đậu. Tại hạ không tin là trong võ lâm hiện nay chẳng có ai chế ngự được ông ấy nữa ! Trạch Kỳ sừng sốt nói :

- Lữ Khêu đại hiệp nói như thế, tất đã biết trong võ lâm còn có người chế ngự được ông ta ? Vậy xin hỏi người ấy là ai thế ?

Lữ Khêu Mộ Bình cười nhạt nói:

- Đó chẳng qua là tại hạ căn cứ lẽ tự nhiên mà suy đoán ra thôi. Tại hạ có thể dám quả quyết là chỉ trong vòng ba năm nữa chốn võ lâm ắt sẽ xuất hiện một bậc kỳ tài, đủ sức tranh thur hùng với Hà Trùng Uy.

Trạch Kỳ im lặng không nói chi cả, trong lòng cảm thấy nặng nề như bị một phiến đá đè lên. Ông ta cảm thấy như muốn nghẹt thở. Đứng trước thực trạng đó, lòng can đảm trong người của bao nhiêu bậc anh hào khi vừa kéo đến đây, bất giác cũng đều tan biến thành mây khói cả.

Hồ Chương Kim Đào Đào Như Hải cất tiếng than dài nói :

- Lòng dạ của Cô Tùng Cư Sĩ không làm sao lường được, từ nay về sau chốn võ lâm tất còn nhiều chuyện rắc rối. Giờ đây nếu chúng ta mạo hiểm cũng vô ích, vậy chi bằng các vị rời khỏi Thái Sơn, rồi sẽ cùng nhau bàn bạc cách đối phó sau cũng không muộn ! Câu nói ấy đã đánh trúng ngay ý nghĩ trong lòng của quá nửa số người hiện diện. Bởi vì tất cả mọi người trong võ lâm ai nấy đều rất chú trọng đến thể diện nên tuy trong lòng đang sợ hãi có ý muốn rời khỏi nơi đây ngay nhưng thực sự thì chẳng ai dám nói ra cả.

Lữ Khêu Mộ Bình nói :

- Giờ đây xem ra chúng ta cũng chỉ còn phải là như thế mà thôi ! Câu Long Tẩu Trạch Kỳ lộ sắc buồn bã nói :

- Huỳnh Chấn Viêm lão sư là do tôi mời đến, vậy hôm nay ông ta bị bắt sống như thế thử hỏi Trạch mỗ làm thế nào đứng ngoài đưa mắt nhìn cho được? Nếu tin đồn này đồn đại ra thì mọi người sẽ chê tôi là kẻ không đủ nghĩa khí. Hơn nữa nếu Hoài Dương bang hay tin kéo đến đây lo việc tiếp cứu thì rồi họ sẽ phải chịu chết rất nhiều mạng người.

Lữ Khêu Mộ Bình lạnh lùng tiếp :

- Trạch đại hiệp có ý muốn liều chết mạo hiểm để cứu thoát Huỳnh Chấn Viêm lão sư hay sao ? Vậy, nếu vạn nhất ba vị rủi ro bị đối phương bắt sống nữa thì sẽ tính sao ? Việc này mọi người trong võ lâm không ai lại chịu khoan tay đứng ngó vì chẳng riêng đây là sự chết sống của Huỳnh Chấn Viêm mà cả một phái Hoa Sơn cũng nào chịu nhịn thua kẻ địch ? Như vậy

theo ý tại hạ thì ta rất dễ bị lọt vào âm mưu của Cô Tùng Cư Sĩ, vì đây rất có thể là một mưu kế nhằm diệt hết các tay võ nghệ cao cường trong võ lâm của đôi phương. Bởi thế mọi hành động của chúng ta sẽ tương quan đến đại cuộc của cả võ lâm, xin các ông hãy suy nghĩ lại cho kỹ ! Trạch Kỳ nghe thế thì im lặng suy nghĩ thật lâu mới than dài nói :

- Lời nói của Lữ Khê đại hiệp quả là sáng suốt, Trạch mỗ xin bái lĩnh.

Hoa Sơn Thất Kiếm đang bị thương nặng, tuy số quân hùng nhiều người không tiếc lấy thuốc quý của bản môn ra cho họ uống vào nhưng vì họ đã bị mất máu quá nhiều, hơn nữa vì từ trên ngọn núi lăn xuống, tạng phủ đều bị dập nát nên đều phải vong mạng, không làm sao cứu sống được.

Riêng Dương Vân thì nhờ một người bạn thân tên gọi là Trịnh Thiên Hùng công lên vai chạy theo số quân hùng dời khỏi đây.

Gió núi thổi mạnh, cây rừng không ngớt reo vang trong gió. Bên dưới ngọn núi xác chết của Hoa Sơn Thất Kiếm nằm la liệt, mùi tanh máu nồng nực, trông cảnh ấy thực hết sức ghê rợn, hết sức tàn khốc.

Biển cỏ ấy cũng lại là một biển cỏ to tát trong chốn võ lâm, khiến cho tất cả mọi người trong giới giang hồ cũng đều kinh hoàng khiếp sợ.

Trong khu rừng rậm phía trước dưới ngọn núi, bỗng bước ra một bà lão và một đứa tiểu đồng. Lão bà hồi hải bước tới nhìn qua xác chết của Hoa Sơn Thất Kiếm một lượt rồi khẽ quát rằng :

- Vân nhi, đi mau ! Vân nhi kinh ngạc đưa mắt nhìn lão bà một lượt, hỏi rằng :

- Đi đâu bây giờ ?

Lão bà không trả lời mà chỉ nhún mình lao vút đi như một luồng điện xẹt. Vân nhi lắc đầu ngơ ngác rồi cũng phi thân đuổi theo sát bên cạnh lão bà. Hai người chạy nhanh độ ba bốn dặm đường thì đến Thập Bát Đàn.

Lão bà chậm chân lại rồi chống gậy đi lần từng bước một như lúc trèo núi hồi sáng, xem dáng điệu như có một trận gió to là thổi bay được bà ta vậy. Vân nhi hồi hải bước đi trước làm bộ làm tịch y như một đứa tiểu đồng, dù là một cao thủ trong chốn giang hồ, có đôi mắt sắc bén cũng rất khó nhận ra hai người đã cải trang như vậy.

Lúc ấy Vân nhi lén hỏi nhỏ rằng :

- Chúng ta phải đi đến đâu ? Cần đến gặp mặt Lữ Thế Xuân hay không?

Lão bà cười nhạt nói :

- Lẽ tất nhiên là cần phải gặp mặt anh ấy, nhưng chưa phải lúc ta cần phải gặp. Giờ đây, ta cần phải tìm một ít manh mối đáng nghi trước đã ! Đôi trông mắt lạnh lợi của Vân nhi xoay qua mấy lượt nói :

- có chỗ nào đáng nghi ngờ, sao tôi chẳng thấy gì cả thế ?

Lão bà lắc đầu cười nói :

- Người làm sao có thể thấy được ? Ngay cả đến quần hùng trong chốn võ

lâm vẫn còn chưa trông thấy được một điểm đáng nghi ngờ và đều tin đó là sự thực. Nếu chẳng phải ta để ý quan sát cũng như đã khắc khổ suy nghĩ thì không làm sao đoán ra được, rất có thể đấy là...

Nói đến đây lão bà bỗng ngưng ngang câu nói. Vân nhi trông thấy thế thì rất sốt ruột, vội vàng lên tiếng :

- Có thể là gì ? Sao bà không chịu nói tiếp ?

Sắc mặt của lão bà bỗng nghiêm nghị nói khẽ rằng :

- Khắp ngọn núi đâu đâu cũng có tai mắt của Cô Tùng Cư Sĩ, nếu ta không cẩn thận để cho ông ta nghe được thì chắc chắn sẽ bị mất mạng ngay.

Vân nhi chu miệng lên nói :

- Nhìn khắp cả võ lâm, có mấy ai là người đối địch nổi với cô nương ?

Riêng tôi không tin là có Cô Tùng Cư Sĩ thực sự ! Lão bà khẽ nạt :

- Chỉ giỏi búống ! Núi cao còn có núi cao hơn, với bấy nhiêu võ công của ta thì có kể vào đâu chứ ?

Vừa nói lão bà vừa mỉm cười rồi tiếp rằng :

- Chẳng ngờ người cũng đoán ra việc ấy ! Cô Tùng Cư sĩ là một người có thực nhưng chắc chắn không phải là Giáng Nguyệt Kiếm Khách Hà Trùng Uy! - Vậy Cô Tùng Cư Sĩ là ai ?

Vân nhi đưa mắt nhìn khắp bốn bên rồi khẽ hỏi tiếp :

- Cô nương có thể đoán ra là ai không ?

Lão bà khẽ than một tiếng, đôi mắt bỗng nhường cao lắc đầu nói :

- Có ai biết được ? Điểm đó chính là điểm quan trọng mà hiện nay ta muốn tìm hiểu trước tiên. Ôi việc ấy thực là mơ hồ khó đoán, chẳng biết mỗi đầu mà phẳng. Khi ta tìm ra được sự thực này thì e võ lâm đã nhuộm máu đỏ cả rồi. Ta phải tìm đến một nơi thật thanh tịnh, không có một bóng người, để đầu óc được thư thối hầu suy nghĩ chính chắn, tìm câu giải đáp cho bao nhiêu điều nghi vấn trong lòng.

Vân nhi lấy làm lạ nói :

- Có nhiều nghi vấn lắm hay sao ?

Lão bà gật đầu nói :

- Đúng như thế ! Vấn đề này thực là phức tạp, trong khi đó trí tuệ của con người lại có giới hạn, đủ để ta nghĩ được một trăm cái đúng mà chỉ lọt một cái sai, cũng có thể làm cho sự suy nghĩ ấy phải sai lạc tất cả ! Vân nhi nói :

- Thế sao không tìm người để cùng bàn bạc với họ ?

ý của cô bé muốn nói là nên tìm gặp Lư Thế Xuân nhưng vì khi nghĩ đến cô chủ của mình không thích gì ông ấy nên câu nói vừa tới miệng thì bị chân lại ngay.

Lão bà đăm chiêu lắc đầu nói :

- Một việc trọng đại như thế, ta e rằng tiết lộ thì không làm sao giữ kín cho được, vậy thử hỏi làm thế nào có thể đem nó bàn bạc với kẻ khác ?

Ngay như người, ta cũng chỉ nói đến đấy mà thôi chứ không cho biết nhiều hơn nữa. Thôi hãy đi, trong đầu ta hiện giờ rất lộn xộn nên không thể nào nói rõ mọi việc cho người nghe và cũng không thể suy nghĩ được việc gì cả! Bóng tịch dương đã chìm xuống núi phía Tây, ráng chiều đỏ rực một góc trời. Đôi chủ tớ của Huỳnh ỷ Vân bèn đi trở về thành Thái An phồn hoa huyên náo.

Trước cửa ngôi Đại Miếu, quán ăn mọc lên san sát, đèn đuốc sáng choang. Từ xa nhìn lại, trông thấy đầu người lúc nhúc xao động, tiếng nói ồn ào, vô cùng náo nhiệt.

Lão bà và Vân nhi chậm rãi bước theo dòng người, bỗng nghe từ phía sau có một giọng nói thực to rằng :

- Các cao thủ hai phe hắc bạch trong võ lâm vừa lên núi Thái Sơn đều trở về thành Thái An cả rồi. Người nào người ấy đều buồn thiu. Nghe đâu Hoa Sơn Thất Kiếm đã bị mất mạng riêng Uy Trấn Bát Phương Dương Vân một nhân vật khét tiếng bấy lâu nay cũng đã bị trọng thương phải nhờ người khác công trở về. Tôi xem Giáng Nguyệt Kiếm Khách Hà Trùng Uy quả là một nhân vật hết sức cao cường.

Một giọng khác hỏi rằng :

- Ông có quen biết với Hà Trùng Uy không ?

- Ha ha, với một kẻ bất tài như tôi, thử hỏi đáng mặt làm bạn với Hà Trùng Uy tiên bối hay sao ?

- Còn số quần hùng trong hai phe hắc bạch, trở về Thái An trú ngụ.

- Bọn họ đều tập trung ở tại khách sạn Tiến Hưng, là một khách sạn to nhất ở đây. Chẳng bao lâu nữa, võ lâm sẽ xảy ra một chuyện kinh thiên động địa. Chúng tôi tuy võ công kém cỏi, không làm sao tham dự được nhưng chắc chắn là có cái duyên chứng kiến từ đầu đến cuối.

Vừa nói đến đây y bỗng giật mình "úy" lên một tiếng rồi tiếp rằng :

- Tại sao hai tên ma đầu này cũng đến đây nữa ? Có lẽ nào Hắc Bạch Song Kỳ, hai nhân vật mà giới giang hồ đồn đại là người bản lĩnh cao cường, ít ai dám trêu chọc ấy cũng định tham dự vào việc này nữa hay sao?

Lão bà và Vân nhi quay mặt nhìn trở lại thì trông thấy dòng người ở phía sau bỗng hồi hải nép mình tránh qua hai bên đường, chừa trống hẳn con đường trải đá rộng ngoài một tràng ở ngay chính giữa. Tức thì đằng xa có một đoàn kỵ mã phi tới như bay, tiếng vó ngựa rầm rập từ mặt đường vang lên che lấp hẳn tiếng cười nói huyên náo của những người chung quanh.

Người ngồi trên lưng ngựa đi đầu mặc áo gấm rất sang trọng, phía sau lưng lại còn có hai người cuỡi ngựa chạy theo, trên tay mỗi người đó có cầm một cây thương bằng thép, ánh sáng lấp lờ lạnh ngắt. Phía dưới đầu ngọn thương có một lá cờ gấm hình tam giác, một đen một trắng. Trên lá cờ trắng có thêu hình Thái Tuế Sát Tinh, trông rất ghê rợn, trên lá cờ đen có thêu một

bộ xương trắng xem rất khủng khiếp. Hai người đều giờ cao lá cò lên khỏi đầu khiến ai nấy cũng đều trông thấy rõ cả.

Cả đoàn ngựa gồm sáu con lao vút qua bên cạnh lão bà và Vân nhi gây nên một luồng gió mạnh, thổi rối mớ tóc xanh mượt của Vân nhi.

Vân nhi "hứ" một tiếng lạnh lùng rồi giấu kín ba ngón tay dưới tay áo bùng mạnh ra. Hai con ngựa đi sau bỗng nhiên khuy cả hai chân sau, ngửa đầu hí lên một tiếng dài. Những người ngồi trên yên đã ứng biến mau chóng đến mức ai trông thấy cũng phải kinh khiếp. Vì khi hai chân ngựa mới khuy xuống thì người ấy đã phóng mình bay lên nhào lộn trên không một vòng rồi đáp nhẹ nhàng xuống đất.

Hai người ấy tuổi chưa đến tứ tuần. Người bên trái đầu bó, tai nhỏ, mặt gầy, cằm nhọn và không râu, diện mục trông rất âm u. Người bên phải tóc trên đầu dựng đứng, lỗ tai thực to, mũi ó, môi trê để lộ hàm răng trắng bạch trông rất ghê rợn.

Hai người ấy đưa bốn mắt hung tợn quét qua số người đứng hai bên nhưng giữa đám người đông đảo như thế này mà muốn tìm ra cho được một người khả nghi thì quả thực khó khăn như mò kim đáy bể.

Bốn người cưỡi ngựa đi trước liền quay đầu lại chạy đến bên cạnh hai tên ma đầu này, nhảy cả xuống yên và chẳng nói gì với nhau. Hai tên ma đầu ấy giận dữ "hứ" một tiếng rồi nhảy lên mình hai con ngựa khác ra rồi chạy như bay. Riêng bốn người còn lại thì cưỡi chung hai con ngựa và nhanh nhẹn đuổi theo. Dòng người ở phía trước mặt lại khép kín cả mặt đường nên chẳng còn trông thấy hình bóng của số người cưỡi ngựa đầu cả.

Lúc đó bà lão và Vân nhi đã trà trộn vào giữa dòng người. Lão bà khẽ mắng:

- Đây chính là cái trò của ngươi chứ còn gì nữa ?

Vân nhi đáp lại rằng :

- Lũ người ấy trông không giống người cũng chẳng giống quỷ, xem thực là chướng mắt nên tôi đã bức mình thưởng cho bọn chúng hai mũi kim tiêu

Lão bà lạnh lùng nói :

- Chỉ giỏi tinh nghịch, mau đi đến Tiến Hưng khách sạn đã ! Vân nhi cười hồn nhiên nói :

- Thưa bà đi như bà ấy thì dù có muốn mau cũng không mau được đâu.

Phương chi người lại đông đảo như thế này thì chẳng làm sao đi mau cho được Thưa bà chúng ta chỉ còn có cách là đi chậm chậm kiểu du địa phủ như thế này thôi ! Lão bà phì cười mắng rằng :

- Chỉ giỏi tinh nghịch ! Sau đó hai người đi lẩn khuất giữa đám đông.

Gian đại sảnh của hiệu Tiến Hưng Chiêu Thương khách sạn đèn đuốc sáng choang như ban ngày, bày mười mấy bàn tiệc to, dọn đầy những thức sơn hào hải vị. Số quần hùng ngồi nơi bàn tiệc tuy có vẻ vui cười, không ngớt rót rượu cụng ly, nhưng thực sự thì bên trong ai nấy cũng buồn bã lo lắng và

không ai muốn nhắc đến việc vừa xảy ra ở Thái Sơn.

Vì lẽ thứ nhất là hai phe hắc bạch lúc nào cũng đối lập nhau tương khắc như nước với lửa, bất luận lúc nào họ cũng không thể tiếp tay với nhau được. Kế đó vì mỗi người ai cũng đều có một sự tính toán vị kỷ riêng nên họ không thể nào liên kết được với nhau.

Trên đường trở xuống núi Thái Sơn họ đã quyết định để cho mọi việc từ từ diễn biến rồi sẽ thông thả tính cách đối phó sau.

Giữa lúc buổi tiệc đang ôn ào, bỗng có một tên hầu bàn hớt hải chạy thẳng vào đại sảnh to tiếng nói :

- Bẩm các vị đại gia, bên ngoài cửa sổ có người tự xưng là Hắc Bạch Song Kỳ dẫn Tứ Kiệt đến bảo các vị phải ra nghênh đón.

Sắc mặt của quần hùng đều biến hẳn. Thất Tinh bảo chủ Đồng Tung Hầu bắt thân vỗ mạnh bàn tay xuống mặt bàn gần giọng nói :

- Cái gì là Hắc Bạch Song Kỳ ? Chỉ với danh hiệu ấy mà lại dám xem dưới mắt không có người ! Chúng dựa vào đâu để bảo bọn ta ra nghênh đón?

Trong khi nói, ông ta nhìn thẳng vào tên hầu bàn rồi tiếp rằng :

- Người hãy ra nói với Hắc Bạch Song Kỳ, tất cả quần hùng có mặt ở đây không ai là người không có danh vọng trong võ lâm, toàn những nhân vật lãnh tụ cả. Vậy bảo Hắc Bạch Song Kỳ hãy báo danh và xin vào ra mắt ! Nói dứt lời ông lại đưa mắt nhìn qua khắp mọi người rồi mỉm cười nói tiếp rằng :

- Đồng mỡ tin rằng các vị hiện diện ở đây, không ai là người kém tên tuổi, bằng lòng quì gối dưới Hắc Bạch Song Kỳ. Hơn nữa về võ công các vị cũng không kém gì Hắc Bạch Song Kỳ. Do đó Đồng mỡ đánh bạo thay lời quý vị, bảo thẳng với hán như thế. Nhưng nếu có vị nào là bạn cũ của Hắc Bạch Song Kỳ hoặc khiếp sợ trước tên tuổi của họ thì cứ tự tiện bước ra nghênh đón, Đồng mỡ không nói gì cả ! Có rất nhiều người trong lòng thâm kinh sợ nhưng trước những lời nói khéo léo của Đồng Tung Hầu, họ đành phải ngồi yên. Vì có ai lại bằng lòng tỏ ra kém cỏi trước mặt quần hùng, chịu bước ra nghênh đón Hắc Bạch Song Kỳ.

Tên hầu bàn vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Đồng Tung Hầu trợn đôi mắt nhìn tên hầu bàn nói :

- Sao người chưa chịu đi ?

Tên hầu bàn vội vàng nói :

- Tiểu nhân sẽ ra báo lại cho Hắc Bạch Song Kỳ ngay ! Dứt lời hán liền hồi hả chạy thẳng ra ngoài.

Bên ngoài gian khách sạn, Hắc Bạch Song Kỳ và Tứ Kiệt đứng tro tro trước cửa như sáu pho tượng gỗ, trên khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh lùng đầy sâu độc và kiêu hãnh, trông hết sức hung tợn, khủng khiếp.

Hai đầu đường cạnh đấy có một số người nhà ở xung quanh hoặc đi ngang qua cùng tụ tập dừng xa đưa những tia mắt hiếu kỳ, tò mò nhìn về phía họ.

Hắc Bạch Song Kỳ chỉ mới xuất hiện trong chốn giang hồ sáu bảy năm qua, nhưng bọn họ đã nhờ võ công quái dị, hành động sâu độc, tàn nhẫn nên tiếng tăm nổi như cồn, rung chuyển cả giang hồ.

Mấy năm trước đây, tuy dấu chân của họ chỉ xuất hiện ở sáu tỉnh phía Nam song tiếng tăm cũng đã truyền đến Trung Nguyên lẫn tả hữu ngân sông Tràng Giang rồi. Chỉ hai năm gần đây, họ mới tiến đến Trung Nguyên nhưng hành tung của họ khi ẩn khi hiện, không có nơi cư ngụ chắc chắn nên người trong võ lâm cũng không để ý đến bọn họ mấy.

Chuyến này Hắc Kỳ Thủ Thường Định Viễn và Bạch Kỳ Thủ Ban Trường Hồng không ngại đường xa đến vùng Thái Sơn này chắc chắn cũng vì sự ham muốn tranh đoạt Hàn Thiết Quan âm mà thôi.

Hàn Thiết Quan âm có chỗ quý báu nào, thực sự thì cho đến nay cũng không có ai được biết chắc chắn. Chỉ có lời đồn đại lưu truyền mà thôi, mỗi người mỗi cách, không biết ai nói đúng ai nói sai. Bởi thế ngoại trừ một số rất ít người được biết rõ còn thì phân đông vấn đề ấy vẫn là một câu đố khó Hắc Bạch Song Kỳ đứng tại cửa khách sạn chờ khá lâu mà vẫn không trông thấy tên hầu bàn trở ra nên sắc mặt liên lộ vẻ giận dữ. Đôi mày rậm của Khổng Định Viễn nhướng cao lên khiến bộ mặt đã vốn đã xấu xí của y lại càng xấu xí đến mức chẳng ai dám nhìn. Họ có vẻ sốt ruột và như không còn chờ đợi được nữa.

Bỗng khi ấy họ trông thấy tên hầu bàn hồi hải chạy đến nên Khổng Định Viễn liên trợn to mắt sáng quắc đến khiếp người quát rằng :

- Thế nào ?

Tên hầu bàn sắc mặt tái mét ấp úng nói :

- Tiểu nhân đã... nói lại... lời dặn... của đại gia. Nhưng họ bảo... hai đại gia... phải... báo danh xin ra mắt... ! Khổng Định Viễn nghe thế thì sát khí liền hiện lên sắc mặt. Y vung tay chụp lấy tên hầu bàn quát to rằng :

- Ai bảo thế ? Nói mau ! Tên hầu bàn ấy làm thế nào chịu đựng nổi bàn tay siết mạnh của y ?

Hắn đau đớn gào lên như một con heo bị chọc tiết, van xin rằng :

- Xin đại gia... tha mạng cho ! Ban Trắng Hồng bèn khuyên can rằng :

- Huynh trưởng sao lại tỏ ra quá nóng nảy, tội nào phải ở nơi nó, hãy thả nó ra rồi thông thả hỏi nó sau ! Khổng Định Viễn lửa giận đang cháy bùng bùng trong lòng nên mới chụp lấy tên hầu bàn như thế. Giờ đây y nghe lời khuyên giải ấy thì "hừ" một tiếng rồi buông tên hầu bàn ra.

Tên hầu bàn cắn răng hít hà cả buổi mới định hôn trở lại được.

Ban Trắng Hồng lạnh lùng nói :

- Người nào đã bảo chúng ta phải báo danh xin ra mắt ? Người có biết tên người ấy không ?

Tên hầu bàn ấp úng một lúc thật lâu rồi mới đáp :

- Người đông đảo như thế ấy, tiểu nhân làm sao biết cho hết được ?
 Tôi chỉ biết ông ấy được người ta gọi là Đồng bảo chủ, thân hình cao lớn, nói tiếng miền Trung Châu mà thôi ! Ban Trắng Hồng cười nhạt nói :
 - Té ra là ông ta ! Khăng Định Viễn nói :
 - Ai thế ?
 Ban Trắng Hồng nói :
 - Chính là Đồng Tung Hầu bảo chủ Thất Tinh Bảo ở phía sau Bạch Mã Tự Ở Lạc Dương đó ! Nói đến đây, y đưa mắt nhìn về phía tên hầu bàn nói :
 - Người hãy vào nói lại với Đồng Tung Hầu, nếu không ra nghênh đón thì anh em chúng ta sẽ đánh thẳng vào trong đó, chừng ấy chớ trách là tại sao ta lại giết sạch không chừa một mạng đây ! Tên hầu bàn đứng trước một cặp hung thần này thì hồn bất phụ thể, muốn tìm cách lẩn tránh ngay nên khi nghe thế thì như vừa được lệnh đại xá, vội vàng nói :
 - Tiểu nhân đi ngay ! Tiểu nhân đi ngay ! Dứt lời hần hối hả chạy thẳng vào trong. Vừa vào khỏi cửa thì hần rút lui nói :
 - Hú hồn hú vía ! Tức thì hần co giò chạy thẳng.
 Nhưng trước mặt hần bỗng xuất hiện Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khê Mộ Bình. Ông ta đưa tay ra ngăn hần lại mỉm cười nói :
 - Chẳng cần phải đi thông báo, để ta ra nói chuyện với họ sẽ hay ! Nói đoạn người ông ta lắc lư đi tức thì mất hút.
 Hắc Bạch Song Kỳ bỗng trông thấy một người thư sinh đứng tuổi có đôi mày liễu kiếm, mắt sáng như sao, trông khoan thai trang nhã, bước đi nhẹ nhàng tiến gần tới họ thì không khỏi sững sờ.
 Người thư sinh đứng tuổi ấy tươi cười nói với họ rằng :
 - Nhị vị là Hắc Bạch Song Kỳ, uy danh bấy lâu rung chuyển cả vùng biên thùy phía Tây, võ công hết sức siêu tuyệt đây phải không ?
 Ban Trường Hồng không thể nào đoán biết đây là ai. Trước khi họ vào Trung Nguyên, tuy đã tìm hiểu hầu hết các nhân vật có tiếng tăm, từ hình dáng cho tới lai lịch và võ công. Nhưng vì các cao thủ võ lâm ở Trung Nguyên có hàng nghìn người, đồng thời lại có những người trở về qui ẩn, không để lộ tính danh tung tích nên Hắc Bạch Song Kỳ không làm sao hiểu cho hết được, chứ chẳng phải riêng Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khê Mộ Bình.
 Liên đó Ban Trắng Hồng đáp rằng :
 - Không dám ! Xin hỏi đại danh của tôn giá là gì ?
 Lữ Khê Mộ Bình mỉm cười nói :
 - Tại hạ chỉ là người hèn kém trong võ lâm, là một thư sinh không đỗ tên tuổi bé bỏng không dám xưng ra làm gì. Nhưng mong nhị vị chỉ cho biết, vì lý do nào mà nhị vị bắt buộc quần hùng ở Trung Nguyên phải bước ra nghênh đón, hầu tại hạ đi vào chuyển đạt lại với Đồng bảo chủ?
 Sắc mặt của Khăng Định Viễn bỗng thay đổi hẳn, đôi mắt chiếu ngời ánh

sáng hung tợn gằn giọng nói :

- Đồng Tung Hầu mà có đáng chi, thế sao lại dám tỏ ra ngạo mạn vô lễ như vậy ? Đã hai lượt anh em chúng tôi sai bọn hầu bàn vào trong cho hay, nhưng ông ấy lại xem thường sai một thầy đồ kiết bước ra...

Lữ Khêu Mộ Bình chẳng hề tỏ ra giận dữ, vẻ mặt lại tươi cười hơn nói tiếp rằng :

- Xin hỏi nhị vị là có ý xin ra mắt Đồng bảo chủ hay bất cứ một người nào trong số quần hùng ? Nếu nhị vị chỉ đích danh là muốn ra mắt Đồng bảo chủ thì ông ấy tất sẽ ra nghênh đón đúng lễ nghi ! Ban Trắng Hồng nói :

- Chúng tôi và Đồng Tung Hầu vốn không quen biết với nhau, hơn nữa cũng không có việc gì cần gặp ông ấy, vậy xin ra mắt ông ấy làm gì ?

Lữ Khêu Mộ Bình phá lên cười to nói :

- Thế là phải rồi ! Nhưng tại lý do nào mà nhị vị đòi hỏi tất cả quần hùng Trung Nguyên phải bước ra nghênh đón ?

Hắc Bạch Song Kỳ không khỏi cứng họng, nhất thời không biết đối đáp ra sao cả.

Lữ Khêu Mộ Bình lại nói tiếp :

- Võ lâm ở Trung Nguyên có một thói quen tuy không ghi chép thành giấy tờ, nhưng ai cũng phải theo, ấy là hễ khi gặp một người minh chủ võ lâm, gặp một cao nhân tài đức hơn người thì tất cả đều thủ lễ rất cung kính, cũng như đều nghe theo mệnh lệnh của người ấy. Chẳng rõ nhị vị có đủ tư cách làm võ lâm minh chủ không ?

Lời nói ấy rõ ràng là muốn mỉa mai về danh vọng của Hắc Bạch Song Kỳ không xứng đáng.

Hắc Bạch Song Kỳ liền đỏ mặt tía tai, trợn to đôi mắt giận dữ định sẽ gây sự với Lữ Khêu Mộ Bình.

Lữ Khêu Mộ Bình vội vàng khoát tay nói :

- Nhị vị chớ nên tức giận, tại hạ chỉ nói sự thực thôi. Dù sao tại hạ cũng đoán biết trước được nhị vị đến đây là có ý muốn tìm hiểu về pho Hàn Thiết Quan âm phải không?

Ban Trường Hồng lộ sắc lạnh lùng gằn giọng nói :

- Đúng thế ! Lữ Khêu Mộ Bình mỉm cười nói :

- Nhị vị chưa nghe vật báu ấy đã lọt vào tay ai hay sao ? Một việc làm ai nấy đều phải kinh hãi và chấn động võ lâm... ?

Câu nói chưa dứt thì Ban Trường Hồng gằn giọng, ngắt lời rằng :

- Chúng tôi chỉ nghe lời bàn tán ở dọc đường, chắc không tránh khỏi sự sai chạy. Nghe đâu quần hùng vùng Trung Nguyên vừa đi đến Hắc Long Đàm hồi sáng stj~l nay, nhưng cuối cùng đều phải kéo trở về, chẳng rõ có đúng không ?

Sắc mặt của Lữ Khêu Mộ Bình lạnh lùng đáp :

- Sự thực chính là như thế, nhưng nhị vị nếu quá tự tin ở võ công của mình và có ý định làm liều thì chỉ e rằng chịu thiệt mạng như Hoa Sơn Thất Kiếm mà thôi. Tại hạ xin khuyên nhị vị nên trở về vùng biên thùy phía Tây thủ phận thì hay hơn ! Khổng Định Viễn tức giận đến gân như phát điên quát to rằng :

- Tên thầy đồ gàn quả là vô lễ hết mức! Thương mỗ nếu không cho người chết dưới giáo của ta thì Hắc Bạch Song Kỳ tất bị các nhân vật Trung Nguyên xem thường như rơm rác ! vừa nói thì ngọn Bạch Kỳ thương trong tay của y cũng liên vung lên, dùng thế Lê hoa vạn điểm công chớp nhoáng về phía Lữ Khâu Mộ Bình.

Tức thì lưỡi giáo nhọn của y lóe lên vô số sao bạc, nhằm các huyết đạo trọng yếu trên khắp người Thiết Chi Thụ Sinh đâm thẳng tới. Trong khi đó, từ ngọn Cô lâu kỳ dưới mũi giáo của y cũng lại cuốn ra một luồng kinh phong ác liệt, rít vèo vèo trong không khí, uy thế ồ ạt đến mức khiếp người.

Ngọn giáo của y đánh ra trong sự mạnh mẽ lại có vô số sự biến hóa. Tuy chỉ một thế võ nhưng ngọn giáo đã nhanh nhẹn nhắm vào chín vị trí khác nhau. Những sự diễn biến ấy đều là những thế võ kỳ diệu. Đây chính là tài nghệ độc đáo mà Hắc Bạch Song Kỳ đã nhờ đó thành danh trong giới giang hồ. Thế võ của Khổng Định Viễn đánh ra nhanh nhẹn như một luồng điện chớp. Ngọn giáo chỉ trong nháy mắt là điểm thẳng tới Hâu kết huyết của Lữ Khâu Mộ Bình. Trong khi đó Lữ Khâu Mộ Bình xem như không kịp đề phòng nên ngửa mặt ra rồi ngã người té xuống...

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 6

Hắc Bạch Song Kỳ

Đột nhiên Lữ Khâu Mộ Bình vọt thẳng lên không, nằm ngang lơ lửng trên lưng chừng trời rồi lại nhanh nhẹn lao ra xa ba thước và cuối cùng lại vọt xéo lên không cất tiếng cười to và rơi nhẹ nhàng trở xuống mặt đất, cách xa đáy ngoài một trượng mặt tươi cười nói :

- Các vị sao lại kém sáng suốt như thế ? Lời tục thường nói, dù là rồng dữ cũng không đến ổ rắn để cắn nhau với chúng, vì hai tay làm sao địch nổi bốn tay ? Quân hùng vùng Trung Nguyên hiện có mặt trên một trăm người, nhị vị muốn gây sự đánh nhau với các cao thủ Trung Nguyên thì làm thế nào thủ thắng cho được ?

Khảng Định Viễn cười nhạt nói :

- Quân hùng Trung Nguyên chẳng qua đều là đám người may mắn được cái danh rỗng mà thôi. Việc rút lui khỏi Hắc Long Đàm là một sự chứng minh cụ thể, dù cho có một trăm người đi nữa, Thương mỗ cũng chẳng hề có chi sợ hãi! Lữ Khâu Mộ Bình phá lên cười to nói :

- Bọn chúng tôi tuy phải rút lui như thế nhưng nghĩ rằng nhị vị cũng vì tất dám xâm nhập vào khu cấm địa ở Hắc Long Đàm. Võ công cao tuyệt của Cô Tùng Cư Sĩ ra tạm gác lại không nói đến mà chỉ nói đến số môn hạ của ông ấy cũng đều là người võ công cao tuyệt cả. Số người ấy bất luận là ai cũng

cao cường hơn Hắc Bạch Song Kỳ các ông. Nếu Tứ Kiệt đi đến đó thì chắc chắn lĩnh lấy cái chết chứ không còn nghi ngờ gì nữa ! Hắc Bạch Song Kỳ tức giận đến đôi mắt nẩy lửa. Bọn Tứ Kiệt đi theo hộ vệ họ sắc mặt cũng hiện rõ sát khí.

Đôi trông mắt của Lữ Khêu Mộ Bình xoay qua một lượt, lại nói tiếp :

- Nhưng nếu quý vị có thể trừ được Cô Tùng Cư Sĩ thì giới võ lâm ở Trung Nguyên sẽ bằng lòng tôn nhị vị lên làm minh chủ võ lâm, suốt đời chịu sự sai khiến của nhị vị, dù có chết cũng không thoái.

Nói đến đây, ông ta cất giọng cười nhạt rồi tiếp rằng :

- Đây là tại hạ nói cho có thể thôi chứ nhị vị cũng chưa chắc có tài nghệ và sự can đảm như thế ! Người đời thường bị kẹt trong hai đường danh lợi.

Danh lợi đã giết chết không biết bao nhiêu là người tài trí. Trường hợp ấy, trong võ lâm lại càng nhiều hơn. Hắc Bạch Song Kỳ là người vốn có nhiều tham vọng, nghe thế thì lấy làm thích chí nên hoàn toàn không để ý đến giọng nói mỉa mai, chua chát của Lữ Khêu Mộ Bình mà chỉ đưa mắt nhìn nhau im lặng.

Lữ Khêu Mộ Bình trông thấy thế, biết đã đánh trúng được thâm ý của hai người nên không khỏi cười thầm.

Ban Trường Hồng là người khôn ngoan hơn nên đưa mắt nhìn thẳng vào Lữ Khêu Mộ Bình một lượt rồi nói :

- Tôn giá là ai mà dám đại diện cho võ lâm Trung Nguyên nói lên những lời ấy ? Xem ra có lẽ tôn giá là một cao nhân danh vọng nổi bật ở Trung Nguyên chăng ?

Lữ Khêu Mộ Bình mỉm cười nói :

- Tại hạ là Lữ Khêu Mộ Bình, may mắn được võ lâm khen ngợi và tặng cho một cái biệt hiệu là Thiết Chi Thụ Sinh ! Hắc Bạch Song Kỳ không khỏi giật mình, bất giác cùng kêu thầm lên rằng:

"Thật đáng chết ! Sao mình lại quên mất người này ! " Khăng Định Viễn cười ngất nói :

- Anh em Thương mỗi đến đây là có mục đích muốn gặp mặt Cô Tùng Cư Sĩ vì nghĩ rằng ông ấy cũng chẳng phải là một con người ba đầu sáu tay gì cả. Nhưng Thương mỗi không tin hoàn toàn lời hứa của tôn giá, vạn nhất... ?

- Người võ lâm lúc nào cũng trọng chữ tín, một lời nói ra chẳng khác nào như đinh đóng cột. Các hạ nói như thế là có ý xem thường tại hạ quá Ban Trắng Hồng nói :

- Nếu chỉ là lời hứa của một mình tôn giá thì anh em Ban mỗi nào lại chẳng tin ? Nhưng ở đây tôn giá thay mặt toàn thể võ lâm Trung Nguyên hứa hẹn như vậy nên chúng tôi phải thận trọng.

Đôi mày lưỡi kiếm của Lữ Khêu Mộ Bình nhường cao nói to rằng :

- Nhị vị sao lại quá cặn kẽ nghĩ như thế ? Hôm nay chúng tôi đã phải rút lui khỏi Hắc Long Đàm trên Thái Sơn trở về đây, khiến cả võ lâm chấn động, không ai là không kinh hoàng, thử hỏi còn có người nào dám mạo hiểm đến vượt râu cộp của Cô Tùng Cư Sĩ chẳng ? Bởi thế nếu nhị vị có thể trừ được Cô Tùng Cư Sĩ thì chẳng những uy danh rung chuyển võ lâm mà đồng thời cũng khiến mọi người đều khiếp phục và ngưỡng mộ. Như thế địa vị minh chủ võ lâm chỉ cần với tay là lấy được rồi, lời hứa của tại hạ không khỏi quá thừa sao ?

Nói đến đây, ông ta ngừng lại trong giây lát rồi tiếp rằng :

- Nếu nhị vị không tin thì tại hạ sẽ dùng sự thực chứng minh lời nói ấy. Vừa nói ông ta vừa đưa tay vẫy về phía trong cửa. Tức thì từ bên trong khách sạn số quần hùng khắp tam sơn ngũ nhạc đều ùn ùn kéo ra đông nghệt.

Lữ Khêu Mộ Bình lần lượt giới thiệu qua từng người một, rất nhiều người thuộc hàng lãnh tụ kỳ tài Trung Nguyên, đồng thời cũng có cả những nhân

vật khét tiếng của hắc đạo.

Giới thiệu xong, Lữ Khêu Mộ Bình lại nói :

- Để cho lời hứa ấy trở thành chắc chắn thì chúng ta hãy cắt huyết tuyến thể với nhau, chẳng biết nhị vị có bằng lòng hay không ? Xin mời nhị vị vào !
Hắc Bạch Song Kỳ khi vừa gặp gỡ quần hùng thì được số người này khen ngợi tâng bốc nên hoàn toàn quên hết những ý định riêng, bất giác đưa chân bước theo mọi người đi thẳng vào trong.

Giữa lúc lộn xộn ấy, Lữ Thế Xuân cảm thấy có một bàn tay nhỏ nhút vào tay mình một viên giấy tròn, nên không khỏi sửng sốt, quay mặt lại nhìn thì thấy một bóng người nhỏ thó xinh đẹp đã nhanh nhẹn lách đi mất giữa đám quần hùng. Bởi thế y đã hiểu người ấy là ai, trong lòng không còn lo lắng nữa, vội vàng nhét viên giấy ấy thẳng vào áo rồi bước theo quần hùng vào thẳng trong khách sạn.

Người qua đường đông nghẹt như mắc cửi, Vân nhi dẫn một lão bà từ từ bước đi, lẩn lộn giữa đám người đi đường.

Lão bà lắc đầu than dài nói :

- Cô Tùng Cư Sĩ là người đáng cảm hận nhưng Lữ Khêu Mộ Bình lại là người đáng kinh sợ. Đây lại là một...

Những lời nói sau cùng, chỉ có chính tai bà lão mới nghe được thôi.

Vân nhi ngạc nhiên hỏi :

- Đây là một việc chi ? Thưa bà, tại sao ngày hôm nay bà nói hai lần mà không chịu nói rõ việc chi cả như thế ?

Lão bà mỉm cười im lặng. Hai người dân dân đi mất hút về phía đầu đường xa.

Sáng sớm hôm sau, khi ánh thái dương chưa lên, không khí trong thành Thái An mát mẻ trong lành, những hạt sương còn đọng trên cành lá lóng lánh như ngọc, tiếng chim kêu riu rít nghe rất vui tai, khói sương mờ mờ chưa

tan hẫng, người qua lại trên đường thưa thớt có thể đếm được.

Lư Thế Xuân từ trong khách điểm bước ra, đưa chân đi chậm chậm về phía Đại Miếu.

Bên trong lẫn bên ngoài ngôi Đại Miếu, cảnh nhộn nhịp khác thường, số khách dâng hương nối gót nhau kéo thẳng lên núi, trông xa như một bày kiến.

Trong đêm qua, Lư Thế Xuân đã tìm nơi kín đáo, mở viên giấy mà Vân nhi nhét vào tay ra xem, biết Huỳnh y Vân hẹn gặp y nơi nội điện tại Đại Miếu nên sáng sớm y bèn nói riêng với Đào Như Hải rằng :

- Ban ngày không có việc gì, tiểu điện muốn đến ngôi Thái Sơn Hạ Miếu để du ngoạn, vì đến đây mà không đi chơi cho biết cũng là một điều đáng tiếc. Chẳng rõ bá phụ có ý cùng đi chăng ?

Đào Như Hải không nghi ngờ chi cả, bèn đáp :

- Thái Sơn Hạ Miếu xây cất hùng vĩ, chung quanh cảnh đẹp và cổ tích rất nhiều. Trước đây già đã có đi du ngoạn qua, hiên điện muốn đi chơi cho biết thì già đâu lại ngăn cản làm gì, nhưng nên về sớm là hơn.

Lư Thế Xuân bèn bước ra khỏi khách điểm, đi thực chậm rãi khoan thai, như không có chuyện gì bận rộn trong lòng.

Khi Lư Thế Xuân bước đến ngôi Miếu, liền lẫn lộn vào giữa đám đông, đưa mắt nhìn xung quanh, xem qua cảnh trí của ngôi Miếu. Y hành động như thế để che dấu mục đích của mình đi đến đây. Lư Thế Xuân biết Đào Như Hải hoàn toàn tin ở lai lịch của mình, không có điều gì nghi ngờ cả Trái lại, Từ Long Tướng thì có nhiều cử chỉ chứng tỏ mỗi lúc một nghi kỵ y hơn.

Quả nhiên, lúc ấy Từ Long Tướng đang âm thầm theo dõi y, bằng cách lẫn lộn trong đám khách hành hương, đưa mắt quan sát từng cử chỉ một của y khi vào ngôi Đại Miếu. Nhưng Từ Long Tướng thấy Lư Thế Xuân đi đứng khoan thai, không có vẻ gì khả nghi cả bèn cau đôi mày nghĩ thầm rằng:

" Sự nghi ngờ của ta rõ ràng là sai lầm rồi ! " Sau đó Lư Thế Xuân bước đến một hàng bán quà, mua thức ăn bỏ vào miệng vừa nhai thong thả vừa đi khắp đó đây để thưởng thức cảnh chùa.

Cuối cùng y nhắm hướng cửa Nhân An Môn đi thẳng vào bên trong.

Thực ra thì lúc ấy, Lư Thế Xuân đã phát giác Từ Long Tướng đang theo dõi sau lưng mình nên buột miệng cười nhạt rồi làm ra vẻ ung dung tự tại, chậm rãi bước lần lên một cái đài cao, dựa lưng vào một tảng đá, đưa mắt nhìn lên những ngọn cỏ thụ sum sê chọc trời, trông thái độ hết sức nhàn hạ.

Từ Long Tướng chỉ đi ngang qua Nhân An Môn rồi lẩn khuất mất chứ không dám đi thẳng vào bên trong.

Hai người đều trẻ tuổi đa mưu, nhưng qua sự việc ấy chứng tỏ Lư Thế Xuân còn cao hơn Từ Long Tướng một bậc.

Gói quà trên tay đã ăn hết, Lư Thế Xuân mới rút khăn lau miệng rồi đi thẳng vào trong hậu điện.

Gian nội điện ấy là nơi thờ vị thần núi Thái Sơn, đâu đâu cũng treo những bức hoành trướng màu vàng, khói hương mù mịt. Trước cửa điện để rất nhiều gôi cỏ bồ, những người đi dâng hương nối tiếp nhau quỳ lạy không ngớt.

Lư Thế Xuân đưa mắt quét qua, trông thấy một lão bà và Vân nhi đang quỳ lạy rất chân thành trên chiếc gôi thứ nhất và thứ hai ở phía tay trái.

Trong tấm giấy đèn qua, Huỳnh ỷ Vân có nói rõ hình dáng mà nàng cải trang nên vừa nhìn qua là y đã biết đấy là hai chủ tớ của Huỳnh ỷ Vân rồi.

Lư Thế Xuân đứng yên ở phía sau, chờ cho nơi chiếc gôi thứ ba trống chỗ thì nhanh nhẹn bước tới đốt nhang, đưa lên khăn vái rồi nói nhỏ rằng :

- Cô nương, tại hạ đã đến đúng lời hẹn, vậy cô nương có điều chi chỉ dạy ?

Lão bà nói :

- Gần đây anh nghe tên lão tặc họ Đào ấy có hành động gì khác lạ chăng ?

Lư Thế Xuân đáp :

- Con quí già ấy gân đây không có hành động gì cả. Hấn tuyệt nhiên không nói đến Lỗ Công Hành nữa và cũng rất ít đi ra ngoài. Hấn chỉ phái người đi dò xét nhất cử nhất động của võ lâm để hy vọng tìm ra manh mối việc Sử Đông Dương bị mất tích. Mấy hôm trước đây, y bỗng được tin Thanh Lai phiêu cục gặp biến, Thất Bộ Truy Hồn Đoàn Vĩnh Thọ cũng bị thiệt mạng trong biến cố đó. Hơn nữa Hàn Thiết Quan âm lại xuất hiện qua món hàng áp tải bí mật của Thanh Lai phiêu cục nên hết sức mừng rỡ nói rằng: "Đây là trời giúp cho ta, nỗi oan giờ đây đã được giải rõ !". Nên hấn liền dẫn tại hạ và Từ Long Tướng gấp rút đến vùng Thanh Lỗ.

Lão bà nói :

- Chẳng phải anh bảo Từ Long Tướng đã vắng mặt một cách bất ngờ hay sao ? Chắc chắn hấn đã đến vùng Sơn Đông để sắp đặt mưu gian rồi.

Thế tại sao hôm nay lại đi chung với hấn được ?

- vì y vắng mặt ba ngày thì lại xuất hiện trong phủ. Tại hạ vì tránh sự nghi kỵ của người khác nên chẳng hề dám hỏi y. Bên ngoài Từ Long Tướng tỏ ra thân mật với tại hạ nhưng kì thực thì bên trong lúc nào cũng theo dõi tại hạ cả. Nay cô nương, cô có thấy tại hạ đến vùng Sơn Đông đây là có điều chi đáng chú ý không ?

Lão bà đáp rằng :

- Việc ấy thực là mù mịt, biến ảo chẳng ngừng, không thể nào căn cứ vào cái lý thông thường để suy đoán cho được. Do đó hiện nay tôi chưa nắm được một manh mối gì cả ! Nói đến đây lão bà ngưng lại trong giây lát rồi tiếp rằng :

- Hắc Bạch Song Kỳ vào bên trong khách sạn để làm gì thế ?

- Song Kỳ có mộng chiếm ngôi vị minh chủ võ lâm nên bị Lữ Khâu Mộ Bình dùng kế khích tướng làm cho hai người bằng lòng dẫn Tứ Kiệt đi thẳng

đến Hắc Long Đàm vào canh ba đêm nay.

Lão bà than rằng :

- Lữ Khêu Mộ Bình là một nhân vật rất đáng sợ, về sau anh cần phải chú ý người này mới được ! Lư Thế Xuân cũng không khỏi sửng sốt nói :

- Lấy bạo để chế bạo, hầu thu cái lợi ngư ông, đây là nghĩ đến đại cuộc võ lâm nên ông ta mới bắt buộc phải làm như thế. Vậy có điều chi sai lầm hay sao ?

Lão bà nói :

- Anh chỉ nên nhớ lời tôi là được rồi. Muốn nhìn thấy được chân tướng của họ, tất phải trải qua một thời gian dài nữa. Thôi anh đi đi. Nếu có chuyện gì cần thì tôi sẽ cho Vân nhi tìm đến để báo tin cho anh biết.

Lư Thế Xuân nói :

- Nếu thế thì tại hạ xin cáo lui vậy ! Nói dứt lời y bèn đứng thẳng người lên rồi bước tới thò tay rút một thẻ xăm trong ống và bước thẳng tới trước mặt ông từ giũ miếu ngồi tại một góc điện để xin một tấm thẻ bài xăm. Sau đó y quay người bỏ đi thẳng ra ngoài.

Lão bà và Vân nhi cũng nổi gót bước ra.

Lư Thế Xuân vừa bước ra khỏi Nhân An Môn thì bỗng thấy Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khêu Mộ Bình đang giả vờ đi du ngoạn lẫn lộn giữa đám đông nên y bước thẳng đến chỗ ông ta nói :

- Lữ Khêu tiền bối, ông cũng đến đây để du ngoạn hay sao ?

Lữ Khêu Mộ Bình dường như không ngờ Lư Thế Xuân cũng có mặt nơi đây nên sửng sốt rồi tươi cười đáp rằng :

- Tính của ta vốn thích đàm bạc, chuyện thị phi trong chốn giang hồ không hề muốn mó đến bao giờ, nhưng khổ nỗi vì Đồng bảo chủ nhiều lần khẩn cầu nên bắt buộc phải nhúng tay để tình bạn khỏi sút mẻ. Vì quá bức mình thái độ ngông cuồng, tự phụ của Hắc Bạch Song Kỳ nên ta mới tìm có đến

đây cho khuất mắt.

Nói đến đây ông ta bỗng dừng lại, đưa mắt ngó xuống ra chiều nghĩ ngợi.

Qua một lúc sau, nói ngược mặt lên mỉm cười nói :

- Ta có ý muốn lên ngọn Nhật Quan Phong trên đỉnh Thái Sơn để nhìn xuống quan sát địa hình chung quanh vùng Hắc Long Đàm hầu tính việc công thủ về sau và có ý muốn được thiếu hiệp cùng đi. Có lẽ đến trưa chúng ta có thể trở về đến khách điểm được, thiếu hiệp thấy thế nào ?

Lư Thế Xuân liền đồng ý đáp rằng :

- Tiên bối có việc thì vẫn bối phải tiếp tay, đây là lẽ tự nhiên ! Huỳnh ý Vân vừa bảo chàng phải để ý đến Lữ Khâu Mộ Bình thì đây là một cơ hội thực tốt để nhân dịp này làm thân thêm với ông ta, tất mọi việc về sau sẽ được dễ dàng hơn nhiều. Bởi thế y không cân nghĩ ngợi lâu liền lên tiếng đồng ý ngay.

Trên nét mặt của Lữ Khâu Mộ Bình liền hiện lên một nụ cười vui vẻ nói :

- Nếu thế chúng ta hãy lên đường vậy ! Bọn họ không đi theo con đường có cấp đá để lên núi, mà trái lại tìm đến một vùng đá tảng lởm chởm ở bên cạnh để đi lên. Họ lợi dụng những gốc tùng cành lá sum sê che kín thân mình rồi dùng thuật khinh công thượng thặng vượt nhanh lên núi.

Khi hai người lên đến Nam Thiên Môn, mà số khách dâng hương chỉ mới đi được nửa đường. Gió núi thổi lồng lộng, tà áo của hai người không ngớt tung bay, khiến họ có cảm giác lâng lâng như bước vào tiên cảnh.

Lữ Khâu Mộ Bình trông thấy vùng thái dương đỏ ối đã lên khá cao nên quay sang Lư Thế Xuân nói :

- Đáng tiếc tôi và thiếu hiệp đến quá muộn nên không được xem cảnh đẹp lạ lùng khi mặt trời vừa mới từ biển mọc lên.

Hai người đứng lại Nam Thiên Môn đưa mắt nhìn ra, trông thấy những dãy núi đồi nhỏ ở bên dưới nhấp nhô mù mịt, không đâu là bến bờ.

Trước cảnh ấy Khuru Mô. Bình cảm thấy trong lòng sáng khoái buột miệng ngâm rằng:

Đại Tông mặt mũi ra sao ?

Vất ngang Tề, Lỗ non cao chạy dài.

Hóa công khéo léo an bài.

âm dương, sáng tối cả hai rõ ràng.

Những mong có dịp đăng sơn.

Hầu xem núi nhỏ đòi hoang cúi mình !.

Bài vịnh "Vọng Nhạc" của Đỗ Thiếu Lăng được Lữ Khêu Mộ Bình ngâm nga sang sảng nghe rất vui tai.

Lữ Thế Xuân đứng bên cạnh nói :

- Tuy hai câu :

"Lên Đông Sơn thì thấy vùng đất Lỗ quá nhỏ; Lên Thái Sơn thì thấy cả thiên hạ quá bé" hình dung có phần quá đáng nhưng thực ra sự hùng vĩ của Đông Nhạc quả thật ít nơi nào có ! Lữ Khêu Mộ Bình gật đầu mỉm cười, quay người lại nói:

- Chúng ta hãy đi nào ! Dứt lời ông ta lao mình lướt nhanh đi tới.

Cả hai người vượt qua một ngôi chùa rồi tiến lên thẳng Ngọc Hoàng đình.

Ngọc đình này hết sức cao, khiến người ta có cảm giác như không còn nơi nào cao hơn đây nữa.

Ngọc Nhật Quan Phong cũng ở tại đây. Cảnh lạ mắt khi mặt trời từ dưới biển nhô lên, mấy nghìn năm đã trở thành một tuyệt cảnh hấp dẫn vô số tao nhân mặc khách lấy đó làm đề tài ca ngợi cảnh mặt trời tắm dưới biển sâu, vàng son rực rỡ.

Khi hai người bước vào một dãy hành lang của Bích Hà Cung xây trên ấy, thì trông thấy có ánh đèn sáng choang, đồ sứ sặc sỡ. Họ bước lên một cái gác cao, dựa mình vào lan can cúi nhìn xuống địa hình Hắc Long Đàm nằm

tại phía Đông.

Lữ Khêu Mộ Bình nhìn một lúc thực lâu và nhớ nằm lòng những địa điểm cần ghi nhớ.

Lư Thế Xuân đứng bên cạnh chờ đợi quá lâu nên sốt ruột nói :

- Thừa tiên bối, đêm nay Hắc Bạch Song Kỳ có thể xông vào vách núi đối diện với vùng núi cao trăm trượng của Hắc Long Đàm không ?

Lữ Khêu Mộ Bình chậm rãi đáp :

- Có nhiều hy vọng lắm ! - Như vậy có nghĩa Hắc Bạch Song Kỳ sẽ chiến thắng được Cô Tùng Cư Sĩ ?

Lữ Khêu Mộ Bình cười nhạt nói :

- Tất nhiên là sẽ bị bại và sẽ bị bại một cách thê thảm ! Nhưng dụng ý của ta đã đạt thành, vì làm như thế để trừ đi tính kiêu căng của Hắc Bạch Song Kỳ, đồng thời cũng để cho Cô Tùng Cư Sĩ không còn xem dưới mắt chẳng có ai nữa.

Lư Thế Xuân không khỏi sửng sốt nói :

- Tại hạ được nghe Đào thế bá nói, tiên bối là người võ công cao tuyệt, mưu trí vô song. Nếu so với Cô Tùng Cư Sĩ không thua kém tí nào nhưng chẳng rõ tại sao tiên bối lại có vẻ thận trọng như vậy ?

Lữ Khêu Mộ Bình mỉm cười nói :

- Đây là lời khen ngợi quá đáng của Đào lão sư, nên biết là người tài còn có người tài hơn, trong chốn võ lâm biết bao nhiêu là bậc kỳ sĩ. Ta lúc nào hành sự cũng rất cẩn thận, đắn đo chu đáo vì vậy mới được cái hư danh như thế !

Nói đến đây ông ta xoay qua hỏi rằng :

- Ta cũng được nghe Đào lão sư nói võ công của ngươi khá lắm, quả đúng là một trang thiếu niên anh kiệt ! Lư Thế Xuân khiêm tốn nói :

- Sở học bé nhỏ của vãn bối chính là nhờ tiên phụ đã truyền dạy cho.

Chỉ là ánh sáng nhỏ nhen của một con đom đóm, thử hỏi nào dám đem so

sánh với tiên bối ?

Lữ Khêu Mộ Bình nhường mày cười nói :

- Người hãy dùng một thế võ tuyệt nghệ tấn công ta, để ta xem võ công người như thế nào ?

Lư Thế Xuân cúi người sợ sệt đáp :

- Vãn bối không dám ! Lữ Khêu Mộ Bình nói :

- Chẳng hại chi cả ! Không biết chừng ta có việc cần nhờ tới người, nhưng phải nhận xét trình độ võ công của người trước mới dám quyết định.

Vậy người cứ ra tay đi ! Lư Thế Xuân sững sờ một lúc, mới lách mình bước sang ngang ba bước, đưa hai bàn tay chắp trước ngực như đông tử bái Quan âm nói :

- Vãn bối vì cung kính nên phải tuân lệnh tiên bối ! Lữ Khêu Mộ Bình mỉm cười nói :

- Người chớ có khiêm tốn, cứ việc tấn công thẳng vào những nơi hiểm yếu của ta ! Lư Thế Xuân nói :

- Xin tuân mạng ! Vừa nói, cách tay mặt vừa dùng thế Phân hoa phát liễu đánh nhanh ra, tức thì làn chỉ phong kiên quét thẳng vào Nhũ trung huyết của Lữ Khêu Mộ Bình. Trong khi đó, chưởng mặt của Lư Thế Xuân cũng hạ thấp xuống rồi chớp nhoáng vỗ thẳng vào Khí hải huyết của đối phương. Cùng một thế võ mà đánh ra luôn hai miếng, nhanh nhẹn và kỳ diệu khó lường. Hơn nữa thế đánh sau mà lại công tới trước, luồng chưởng phong ồ ạt cuốn tới Khí hải huyết của Lữ Khêu Mộ Bình.

- Hay lắm ! Lữ Khêu Mộ Bình cất tiếng khen.

Dứt lời, thân hình ông chỉ khẽ xê dịch là đã tránh khỏi được hai thế công của đối phương, đồng thời đưa chưởng trái ra vỗ nhẹ xuống vai của Lư Thế Xuân. Lư Thế Xuân thâm kinh hãi trước thân pháp quá nhanh nhẹn của Lữ Khêu Mộ Bình, vội vàng đưa chân trái lách mình tránh rồi xoay người lại

vung chưởng tấn công ra khiến bóng chưởng và kinh phong đẩy động ào ào, cuốn thẳng về phía Lữ Khêu Mộ Bình. Đôi chưởng của Lữ Thế Xuân đã áp dụng hai thứ chưởng pháp khác nhau, một bên rắn và một bên mềm, phía chính phía phụ cùng hỗ trợ cho nhau nên thế nào cũng đều cao thâm kỳ diệu cả.

Lữ Khêu Mộ Bình trong lòng lấy làm ngạc nhiên. Chừng ấy ông ta mới biết võ công của Lữ Thế Xuân không phải là tầm thường. Do đó ông ta tập trung hết tinh thần để lo đối địch cũng như đôi mắt luôn luôn theo dõi các thế võ của Lữ Thế Xuân.

Qua mười mấy thế đánh, Lữ Thế Xuân dần dần trở về với thế thủ, vì mỗi thế công của Lữ Khêu Mộ Bình xem bề ngoài rất tầm thường nhưng thực ra có nhiều chỗ bí hiểm không ngờ đến được, phải dùng đến ba thế võ liên tiếp mới đỡ được. Bởi thế Lữ Thế Xuân không khỏi hết sức kinh hãi.

Chỉ trong chốc lát, vùng trán của Lữ Thế Xuân đã ruộm mồ hôi và bị Lữ Khêu Mộ Bình dồn vào một góc nhà, chân tay luống cuống không làm sao thi thố được nữa.

Đến chừng đó, Lữ Thế Xuân mới biết võ công của Lữ Khêu Mộ Bình cao thâm hơn mình quá nhiều. Bấy lâu nay y thường tự phụ về võ công cũng như mưu kế, y tự cho mình có thể đứng vào hàng đệ nhất cao thủ trong võ lâm. Nhưng trước sự thật này thì y không khỏi chán ngán ngã lòng. Tuy nhiên sau đó y lại nghĩ rằng:

"ông ấy là người có tiếng tăm trong võ lâm, nếu ta thua ông ấy cũng không có gì là xấu hổ !".

Trong khi Lữ Thế Xuân định lên tiếng chịu thua thì bỗng đâu có một giọng cười lạnh lùng như băng giá và đầy sâu hiểm từ bên ngoài cửa sổ vọng vào khiến ai nghe đến cũng phải nổi da gà.

Lữ Khêu Mộ Bình biến hẳn sắc mặt, vọt xéo ra ngoài cửa sổ, lướt nhanh trên

không như một luồng điện xẹt, nhằm hướng có tiếng cười lao vút tới Lư Thế Xuân đang định nhún người vọt theo nhưng đôi chân mới vừa rời khỏi mặt đất độ hai tấc thì bỗng nghe phía sau lưng có một tiếng cười lạnh lùng, đồng thời cảm thấy tại Tinh xúc huyết của mình bị điểm trúng một chỉ nên mặt mày liên tới tởm, ngã khụy trở xuống đất.

Lúc ấy tại phía sau lưng Lư Thế Xuân có một bóng đen nhảy tới bỗng Lư Thế Xuân lên rồi kẹp vào nách, lách mình vọt đi mất hút.

Đột nhiên có một tiếng quát to rằng :

- Lữ chuột ! Ngươi định chạy đi đâu ?

Tức thì bên ngoài cửa sổ có bóng của Lữ Khêu Mộ Bình vọt người đuổi theo.

Mặt trời đã ngả về Tây, số quân hùng ở tại Tiến Hưng khách điểm không thấy Lữ Khêu Mộ Bình trở về đều nóng lòng chờ đợi, phập phồng lo ngại. Chỉ riêng có Hắc Bạch Song Kỳ và Tứ Kiệt theo hộ vệ hai lão, vẻ mặt vẫn lạnh lùng, ngồi yên ngó xuống không nói gì cả.

Đến quá giờ Mùi , mọi người mới trông thấy Lữ Khêu Mộ Bình sắc mặt đăm chiêu từ ngoài bước vào. Quân hùng đều mừng rỡ. Đồng Tung Hầu to tiếng hỏi rằng :

- Lữ Khêu đại hiệp đi đâu về thế ?

Lữ Khêu Mộ Bình đôi mắt đầy u buồn quét qua quân hùng một lượt, nghiêm nghị nói :

- Lư thiếu hiệp đã bị thủ hạ của Cô Tùng Cư Sĩ bắt sống mang đi rồi ! Đào Như Hải kinh hoàng nói:

- Cô Tùng Cư Sĩ sao lại xuống tay với Lư hiền đệ, e rằng không phải đúng như thế chăng ?

Lữ Khêu Mộ Bình ngó chăm chú vào Đào Như Hải nói :

- Đào lão sư làm thế nào biết được Cô Tùng Cư Sĩ không xuống tay đối với

Lư thiếu hiệp ?

Đào Như Hải bừng đỏ sắc mặt nói :

- Lư Thế Xuân từ vùng biên ải phía Tây xa xôi nghìn dặm đến đây, không có thù oán gì với Cô Tùng lão tặc, nếu ông ta xuống tay đối với Lư Thế Xuân thì thực không làm sao hiểu nổi ! Lữ Khêu Mộ Bình cười nhạt nói :

- Nếu thế thì Hồ Vân Bằng, Đoàn Vĩnh Thọ, Hoa Sơn Thất Kiếm, Dương Vân, Huỳnh Chấn Viêm và Tướng Kiệt có mối thù với ông ta đâu.

Ban Trắng Hồng ngửa mặt lên, lạnh lùng hỏi rằng :

- Việc ấy xảy ra tại đâu ?

Lữ Khêu Mộ Bình bèn đem từ đầu việc mình đã gặp Lư Thế Xuân tại ngôi Đại Miếu, kể rõ đến việc ông ta và Lư Thế Xuân cùng đến Bích Hà Cung và tại nơi này có một bóng đen nhanh nhẹn bắt sống Lư Thế Xuân mang đi.

Ông cũng cho biết sau đó ông đã đuổi theo nhưng vì bóng đen ấy thân pháp quá nhanh nhẹn mà lại quen thuộc địa hình ở nơi đó, nên ông không thể nào đuổi theo kịp, đành phải đi trở về khách điểm.

Ban Trắng Hồng nói :

- Dụng ý của kẻ ấy bắt Lư thiếu hiệp mang đi làm gì ? Lữ Khêu huynh là người tài trí vô song, có thể đoán ra được hay chăng ?

Lữ Khêu Mộ Bình nói :

- Theo tại hạ đoán thì mọi hành động của chúng ta đều lọt vào tai mắt của Cô Tùng Cư Sĩ. Ông ta bắt sống Lư thiếu hiệp mang đi là có ý muốn tìm hiểu thêm về chúng ta bằng cách khảo tra để lấy lời khai của Lư thiếu hiệp, hầu tiện việc đối phó lại với chúng ta. Xem ra tối nay Hắc Bạch Song Kỳ lại còn gặp khó khăn hơn nữa ! Khảng Định Viễn cười nhạt rồi vụt đứng phắt dậy nói :

- Lão nhị, chúng ta hãy đi, tôi không tin rằng Cô Tùng Cư Sĩ là kẻ lợi hại như mọi người đồn đại.

Dứt lời, y đưa chân bước đi, lướt người ra khỏi đại sảnh.

Ban Trắng Hồng cười nói :

- Chư vị hãy chờ nghe tin chiến thắng nhé ! Nói dứt lời, dẫn Tứ Kiệt bước nhanh theo Khổng Định Viễn.

Câu Long Tẩu Trạch Kỳ nói to rằng :

- Chúng ta cũng nên kéo đến dưới chân ngọn núi để chờ tiếp ứng hầu tránh lời chê bai là chúng ta có ác ý muốn mượn dao kẻ khác giết chết người mình không ưu ! Lữ Khẩu Mộ Bình mỉm cười nói :

- Đây là lẽ tự nhiên ! Thế rồi quần hùng nối gót nhau bước ra, nhắm hướng núi Thái Sơn đi gấp tới.

Mặt trời đã lặn, nắng vàng rực rỡ tắt dần, màn đêm đang từ từ buông xuống, gió núi thổi mỗi lúc càng to.

Trong bóng tối mênh mông, Hắc Bạch Song Kỳ dẫn Tứ Kiệt chạy như bay về hướng Phi Tuyên Lãnh.

Khi đến dưới ngọn núi, Hắc Bạch Song Kỳ liền xông lên trước. Cả hai nhanh nhẹn lách sang trái, nhảy sang phải, vượt lên như gió. Tất cả sáu người chẳng bao lâu đã tiến tới trước gian nhà đã bình yên vô sự.

Đột nhiên từ sau một góc rừng có hai đạo ánh sáng vàng bay xẹt ra tức thì, có hai người che mặt, mình mặc y phục đen bỗng nhiên xuất hiện. Hai người ấy vung tay lên khiến kiếm quang sáng ngời lóe lên đầy trời miệng quát to rằng :

- Kẻ nào xông càn đến đây thì phải chết ! Hắc Bạch Song Kỳ cười ghê rợn nói :

- Chưa chắc đâu ! Tức thì hai ngọn giáo liên nhanh nhẹn như chớp nhằm đâm thẳng vào Phức kết huyết của hai người che mặt. Thế võ ấy chẳng những nhanh như điện xẹt mà còn hiểm hóc khó lường, xem n~lũg thế kiếm của đôi phương vừa công tới như chẳng ra gì cả.

Qua một tiếng "loảng xoảng" ngân vang, tức thì hai lưỡi kiếm đã bổ đúng vào người của Hắc Bạch Song Kỳ, nhưng cả hai đều không mang thương tích chi cả, trái lại hai lưỡi kiếm bị dội ra thực mạnh. Hai người che mặt cảm thấy hồ khẩu tay bị tê buốt, nóng bỏng, lưỡi kiếm suýt nữa vượt tay bay đi nên hết sức sợ hãi, đứng sững một lúc.

Hắc Bạch Song Kỳ liên nhanh như gió, tràn đến nơi cùng vung lưỡi giáo lên khiến những đạo ánh sáng màu bạc chói ngời, hoa cả mắt, trong khi những luồng kinh phong từ hai ngọn cờ bên dưới lưỡi giáo hốt thẳng vào đôi phương khiến hai người che mặt cảm thấy ngạt thở, vội vàng lách mình tránh ngang ba thước.

Ngay lúc ấy, Tứ Kiệt liên nhanh nhẹn tràn tới, kẻ vung đao, người vung chưởng công thẳng vào hai người che mặt.

Hắc Bạch Song Kỳ cùng cất tiếng cười dài, rồi vọt người bay thẳng lên cao nhanh như chớp, bay xẹt qua khỏi căn nhà đá như một con ó.

Hai người che mặt thấy Hắc Bạch Song Kỳ tràn vào nhà thì vội vàng công chín thế kiếm liên tiếp đẩy lùi Tứ Kiệt nửa bước rồi vội vàng lao mình nhảy thẳng vào một vùng đá tảng ngổn ngang, từng mọc rậm rạp ở bên cạnh ngọn núi mất hút.

Tứ Kiệt bèn cất tiếng cười ghê rợn nhưng không đuổi theo, trái lại cùng nhanh nhẹn theo chân Hắc Bạch Song Kỳ vượt qua ngôi nhà đá ấy.

Hắc Bạch Song Kỳ sau khi vượt khỏi gian nhà đá bèn theo sườn núi tiếp tục vượt lên nhanh như điện xẹt.

Sườn núi ấy chỉ rộng độ năm thước, hai bên hố sâu muôn trượng, gió thổi ào ào, cúi mặt nhìn xuống ai cũng phải kinh tâm tán đờm trước địa hình nguy hiểm ấy.

Vùng trăng bạc đã từ hướng Đông nhô lên, khắp núi đồi đều được soi sáng mơ hồ qua ánh trăng vàng nhạt, gió núi không ngớt thổi ào ào như muôn

ngàn đợt sóng đang gào thét ngoài bể khơi.

Khảng Định Viễn bỗng "hự" lên một tiếng rồi dừng chân đứng ngay lại, đưa tay cản lấy Ban Trắng Hồng nói :

- Chậm đã ! Lão nhị, ngươi có thấy cái gì ở phía trước mặt đó không ?

Ban Trường Hồng đưa mắt chăm chú nhìn thì trông thấy một chiếc cầu đá nổi liên hai ngọn núi, lơ lửng trên không. Chiếc cầu đá ấy rộng không quá một thước, dài ngoài năm chục trượng, đưa mắt nhìn xuống dưới thì không thấy đâu là đáy, nếu sẩy chân rơi xuống thì chắc phải tan xương nát thịt.

Đâu bên kia của chiếc cầu đá là một phiến đá to nhô ra, ngay chính giữa lõm sâu, che mất đường đi ở phía bên kia ngọn núi.

Khảng Định Viễn nói :

- Chỉ sợ chúng ta đi đến giữa cầu thì sẽ bị đối phương bắt chột tấn công. Với một địa hình hiểm trở như thế này quả thực dù con chim cũng không bay qua lọt. Ta phải làm sao bây giờ ?

Ban Trường Hồng chỉ đưa mắt ngó sững sờ chiếc cầu đá, không hề để ý đến lời nói của Khảng Định Viễn.

Đột nhiên từ phía một tảng đá to bên kia vách núi bỗng xuất hiện một lão già che mặt, mình mặc áo đen dài, tay cầm một thanh trường kiếm sáng quắc, đưa ngang trước mặt, to tiếng cười nói :

- Già tưởng đâu là ai lại có tài vượt qua được ải thứ nhất tại Phi Tuyên Lãnh, nào ngờ té ra lại là Hắc Bạch Song Kỳ bấy lâu tên tuổi rung chuyển ở vùng biên thù phía Tây. Chắc chắn lớp cương khí hộ thân của hai ông không thể đỡ nổi thanh trường kiếm bén này của già đâu. Thanh kiếm này tuy không phải là thần kiếm nhưng nó cũng có thể chém sắt chặt đá ngon lành như chặt chuối vậy ! Tuy hai bên cách xa nhau nhưng nhờ ngọn gió thổi nên tiếng nói cũng được ngọn gió đưa đến nghe rõ mồn một, chứng tỏ lão già ấy là một cao thủ bậc nhất, tinh thâm cả hai mặt nội ngoại công.

Ban Trắng Hồng gần giọng quát :

- Tôn giá có phải là Cô Tùng Cư Sĩ không ?

Lão già mỉm cười nói :

- Già đây nếu đúng là Cô Tùng Cư Sĩ thì hai ông đã chết không có đất vùi thân lâu rồi ! Muốn đi tới Cô Tùng Nhai còn phải vượt qua năm ải nữa.

Suốt mười năm qua vượt qua được chiếc cầu đá này. Nhị vị sáng suốt thì nên lui lại là hơn.

Khảng Định Viễn cười nhạt nói :

- Chỉ biết lợi dụng vào địa hình hiểm trở để thủ thắng thì nào đáng gọi là anh hùng ?

Lão già vuốt râu mỉm cười nói :

- Già đây theo Cô Tùng Cư Sĩ tiên bối đến nơi này ẩn cư, hoang toàn dứt khoát với nhân thế, không còn biết đến chuyện giang hồ, vậy hai chữ "anh hùng" nào có dám nhận ? Nhưng chúng tôi chỉ có ý định là ngăn chặn mọi người không cho đến đây quấy rầy sự yên tĩnh của chúng tôi, việc lợi dụng địa hình hiểm trở có gì là không phải ?

Khảng Định Viễn cười ha hả như điên nói :

- Khá khen cho bọn người tự xưng là cắt đứt với nhân thế và xa lìa chốn giang hồ ! Thế tại sao Hồ Vân Bằng ở Thanh Lai phiêu cục lại bị chết một cách oan uổng, Vương ốc Nhất Lão Thất Bộ Truy Hôn Đoàn Vĩnh Thọ vô tội lại chịu thiệt mạng ? Hàn Thiết Quan âm, vật quý báu nhất của chốn võ lâm lại bị cướp đi để làm của riêng như vừa rồi, thử hỏi còn dùng lời lẽ xảo trá để che giấu mà không biết hổ thẹn như thế được hay sao ?

Lão già ở phía sườn núi bên kia giận dữ đến râu tóc đều dựng đứng quát to rằng :

- Việc ấy già đây cũng có nghe, nhưng chắc chắn không phải là việc chúng tôi làm. Suốt hai mươi năm nay, Cô Tùng Cư Sĩ chẳng hề đi khỏi Cô Tùng

Cốc nửa bước, vậy những lời đồn đại ấy không thể tin được.

Ban Trắng Hồng cười nhạt nói :

- Hôm nay khắp trong thiên hạ đều bàn tán xôn xao, mọi người đều quá quyết đáy là việc làm của các ông. Đáng lý ra các ông phải có trách nhiệm tiếp tay vạch trần việc ấy ra ánh sáng mới phải, nhưng chẳng ngờ Hoa Sơn Thất Kiếm định tìm đến nơi hỏi cho rõ mọi việc thì lại bị các ông hại chết thê thảm dưới ngọn Phi Tuyên Lãnh. Sự việc đó đã chứng tỏ các ông là người có hành động ám muội, thế mà lại chối bỏ tất cả ! Các ông nên biết, Cô Tùng Cốc chỉ là một vùng nhỏ bé, chắc chắn không làm thế nào chống cự nổi trước sự công phẫn của cả võ lâm đâu ! Lão già cười nhạt nói :

- Ai phải ai trái, tất có ngày sẽ rõ, nhưng với địa vị của hai ông trong võ lâm, chưa xứng đáng bước đến đây để hỏi về việc ấy ! Câu nói đó đã chạm thẳng vào lòng tự ái của Hắc Bạch Song Kỳ nên đôi mắt của hai người chiếu ngời lửa giận. Khăng Định Viễn quát to rằng:

- Tôn giá sao không bước qua đây để so tài cho biết ai hơn ai kém, đứng bên ấy nói suông thì có lợi chi đâu ?

Lão già cười to nói :

- Tại sao nhị vị không bước qua bên này ? Già chỉ phụng mệnh phòng thủ tại sườn núi này thôi, không cho ai vượt qua là tròn nhiệm vụ, riêng việc tranh hơn thua, già đây không muốn mà cũng không phải là nhiệm vụ của già nữa ! Gió núi trong đêm tối vốn đã hết sức lạnh lùng, thế nhưng giọng cười của lão già vọng đến lại càng gây cho người nghe một cảm giác lạnh lùng như băng giá, đáng kinh sợ.

Hắc Bạch Song Kỳ giận dữ, nghiến chặt đôi hàm răng và đưa mắt nhìn nhau một lượt. Chiếc cầu đá ấy quá nguy hiểm, không làm sao có thể vượt qua được, đứng yên tức giận suông thử hỏi có ích lợi gì ?

Lão già đứng bên kia ngọn núi lại cất tiếng cười to nói :

- Nhị vị đã không có gan vượt qua chiếc cầu đá này thì chi bằng hãy lui trở về, kéo phải luống cuống vì tiến thoái lưỡng nan ! Một trong số Tứ Kiệt theo hộ vệ cho Hắc Bạch Song Kỳ bỗng lách mình bước tới đầu chiếc cầu đá.

Ban Trắng Hồng giật mình khẽ quát :

- Tất Độ, ngươi định làm gì thế ? Tuyệt đối không thể mạo hiểm cầu thả như vậy ! Tất Độ im lặng không trả lời, thò tay vào áo rút ra một cái ống sắt đen, đưa thẳng về phía bên kia ngọn núi và ấn mạnh lò xo. Sau một tiếng "xoạt" tức thì từ trong ống sắt ấy bay ra mười mấy viên đạn đen bắn thẳng vào nơi lão già đang đứng.

Lão già ấy trông thấy Tất Độ nhanh nhẹn bước tới đâu câu thì nghĩ thầm rằng:

"Gã này quả là tự nạp mạng ! " Nhưng bỗng lão ta nghe thấy tiếng rít vèo vèo trong không khí thì không khỏi sửng sốt đưa mắt nhìn lên, trông thấy mười mấy đốm đen đang xẹt nhanh tới. Lão già bèn lạnh lùng quát rằng :

- Cái tài nhỏ mọn ấy mà cũng dám đem ra làm bắn mắt mọi người ! Nói đoạn ông ta vung năm ngón tay nơi chưởng mặt lên quét qua một luồng kinh lực mạnh mẽ. Song chẳng ngờ những ám khí ấy chạm nhằm chưởng phong chúng chẳng những không bị đẩy lui mà trái lại chúng tạt ra hai bên rồi lao vút tới càng nhanh hơn.

Sau những tiếng va chạm thẳng vào vách đá, thì đột nhiên những viên đạn nhỏ ấy lại phát nổ lên một tiếng to rồi tiếp đến là những ngọn lửa đỏ rực cháy lan ra khắp chung quanh.

Ngọn lửa ấy bùng cháy thật mau, chỉ trong chớp mắt là nơi sườn núi đó đã bị lửa trùm kín dưới ngọn lửa đỏ. Lão già trông thấy thế hết sức kinh hãi.

Lão ta không ngờ đối phương lại có món ám khí quá nguy hiểm như vậy

Trong khi đó tóc tai, quần áo của lão ta đều bị ngọn lửa bắt cháy nên buột miệng thét to một tiếng kinh hãi rồi lao mình chạy thẳng vào con đường lổm

sâu nơi vách núi ấy.

Hắc Bạch Song Kỳ không khỏi lộ sắc kinh ngạc vì hai người không ngờ Tất Độ lại có một thứ ám khí uy lực mạnh mẽ như thế. Trong khi cả hai đang có ý định lên tiếng hỏi Tất Độ thì người này nhanh nhẹn quay mặt lại nói :

- Thời cơ hiểm có, nhị vị nên vượt qua cầu mau ! Ban Trường Hồng liền vọt người bay lên trước tiên. Người y bay cao có đến sáu bảy trượng rồi từ trên đáp xuống giữa chiếc cầu như một con chim đại bàng xòe cánh.

Thân pháp của ông ta thực tuyệt diệu, lòng can đảm cũng hết sức to.

ông ta từ trên cao đáp xuống thật đúng vị trí, chứng tỏ nếu không có một trình độ có công cao cường thì không làm sao hành động được như vậy.

Liên khi ấy, Ban Trắng Hồng lại vọt người bay lên, nhẹ nhàng như một con chim én, nhắm xẹt thẳng về phía con đường mòn ở ngọn núi bên kia. Trong khi thân hình của ông ta vừa rơi xuống, thì nhanh nhẹn tạt ra một luồng kinh phong đẩy lui ngọn lửa đang cháy rồi nhanh nhẹ lao thẳng tới trước Tiếp đó, Phương Định Viễn cũng vọt người bay theo. Trước tiên y cũng rơi xuống ngay giữa cầu nơi Ban Trường Hồng vừa đứng khi nãy, rồi mới vọt người bay lên, xẹt thẳng về phía bên kia ngọn núi.

Trong khi Hắc Bạch Song Kỳ vừa mới đáp xuống đến mặt đất thì đã trông thấy đám kiếm quang nhanh nhẹn công tới. Hai người không đợi nhìn rõ đối phương là ai, vội vàng vung hai ngọn thương, phát hai lá cờ ra phản công trả lại. Đôi bên đều dùng toàn những thế võ kỳ diệu hiểm hóc. Kiếm quang chập chờn nơi nơi, ngọn kỳ phong cuốn ào ào khắp chốn gây nên một trận hỗn chiến khó phân thắng bại.

Khi Không Định Viễn và Ban Trường Hồng đưa mắt chú ý nhìn về đối phương thì thấy đó là tám người che mặt, mặc y phục màu đen, đang vung kiếm đánh tới tấp, nhanh nhẹn như điện chớp, ồ ạt như sấm nổ. Thế võ của họ thật phức tạp khó đoán. Nếu không phải là người có võ nghệ tinh tuyệt

như Hắc Bạch Song Kỳ thì chắc chắn không làm thế nào đỡ nổi được một thế kiếm của tám người đánh một lượt.

Lão già ban này đã chạy đi mất. Trong khi đó, ngọn lửa vẫn còn đang cháy đỏ rực, mỗi lúc càng lan rộng hơn.

Lúc ấy, Tứ Kiệt cũng đã vượt qua được chiếc cầu đá, rồi lao mình vượt qua khỏi vùng lửa cháy tràn lên tấn công vào tám người mặc áo đen che mặt nạ. Tám người che mặt từ đầu đến cuối vẫn im lặng không nói gì cả. Họ chỉ một mực lo tấn công đối phương mà thôi. Đến khi thấy Tứ Kiệt nhảy vào vòng chiến thì tám người che mặt ấy liên nhanh nhẹn thay đổi vị trí, bao vây đối phương vào giữa. Tám thanh trường kiếm phối hợp một cách tài tình, không để trống một khe hở. Cứ khi người này tràn đến tấn công thì người kia lui ra nghỉ tay trong giây lát, thế công và thế thủ của họ thay đổi nhanh chóng không làm sao lường được. Chung quanh đầy hừng hực vạn đốm sao sáng cứ liên tiếp lóe lên, bao nhiêu luồng kiếm quang chiếu ngời như móng bạc, không ngớt rít vèo trong không khí.

Đột nhiên ngay lúc ấy có một bóng đen xẹt nhanh đến như một vì sao sa.

Trong khi bóng đen ấy còn lơ lửng trên không thì đã nhanh nhẹn vung mạnh hai tay áo ra khiến ngọn lửa đang cháy mù mịt đều tắt thụp.

Bóng đen ấy đáp xuống đất nhẹ nhàng quát rằng :

- Ngưng tay đã ! Tiếng quát không to, nhưng âm thanh truyền khắp chốn, hồi âm không ngớt vang dội cả núi đồi.

Tám người áo đen liên thủ thế võ, nhảy lùi ra sau đứng hai bên bóng đen ấy im lặng không nói gì cả. Không khí chung quanh trở lại yên tĩnh như chẳng hề có xảy ra cuộc ác chiến.

Hắc Bạch Song Kỳ đưa mắt nhìn lên, trông thấy đó là một lão già râu tóc bạc phơ, đôi mày trắng như tuyết, thân hình cao lớn vô cùng, đỉnh đầu hoàn toàn trơn láng, chỉ còn sót lại mấy mươi sợi tóc thòng xuống khỏi cổ, không

ngọt bay phe phẩy trong gió.

Sắc mặt của lão già ấy trông lạnh lùng như băng, đôi mắt nhìn chòng chọc vào Hắc Bạch Song Kỳ không hề chớp.

Khảng Định Viễn nói :

- Người vừa đến ấy, có lẽ là Giáng Khuyết Kiếm Khách, tên tuổi rung chuyển cả Trung Châu trước kia và ngày hôm nay tự xưng là Cô Tùng Cư Sĩ Hà Trùng Uy đây có phải không ?

Lão già lạnh lùng nói :

- Có phải hay không, tùy nhị vị tự đoán lấy. Già đây đã xa lánh thế tục nên danh hiệu cũng không còn nhớ nữa ! Ban Trắng Hồng cười nhạt nói :

- Nếu nói thế thì ông đúng là Cô Tùng Cư Sĩ rồi ?

Lão già đáp :

- Già đây đã nói là tùy hai ông hiểu sao cũng được ! Nói đến đây, sắc mặt của lão già bỗng sa sầm rồi tiếp :

- Vị nào đã sử dụng món ám khí độc hại như thế ? Nếu chẳng phải già đây đến kịp thì ngọn lửa ấy sẽ cháy lan ra khắp núi, tất muôn vạn sinh linh phải chịu ngọn lửa thiêu chết, lòng dạ độc địa ấy thực là đáng trách ! Nói đến đây, mặt lão ta tràn đầy sát khí, trông âm u thật là đáng sợ.

Tất Độ liền bước tới một bước quát to rằng :

- Chính ta đây ! ông định làm gì ?

Lão già đưa mắt lạnh lùng nhìn qua Tất Độ một lượt, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh lùng nói :

- Chẳng làm gì cả, chỉ cân ngươi tự chặt bỏ đôi bàn tay để tỏ ra hối lỗi là được ! Tất Độ cười nhạt một tiếng rồi nhanh nhẹn tràn lên tấn công chớp nhoáng. Lưỡi đao trong tay y công thẳng vào lão già ba thế võ ồ ạt như mưa sa bão táp, nhanh nhẹn như gió hốt điện xẹt.

Lão già quát to rằng :

- Đồ nghiệp chướng ! Tức thì, lão ta lách mình tràn qua phía trái nửa bước rồi vung ngược bàn tay ra thực nhanh, tức thì lưỡi đao trong tay của Tất Độ chẳng rõ như thế nào đã bị cướp lấy vào tay của lão ta.

Tất Độ bị hất bắn ra sau ba bước. Hắc Bạch Song Kỳ và Tam Kiệt trông thấy thế sắc mặt đều không khỏi biến sắc.

Lão già cất giọng lạnh lùng nói :

- Ta cho ngươi tự chặt bỏ hai cánh tay đã là một sự trừng trị vượt qua thông lệ rồi, thế mà ngươi lại dám ra tay tấn công già đây, như vậy tội ngươi đã đáng chết ! Nói đoạn, ông ta liên giương chỉ lên cách không điểm tới. Tức thì, Tất Độ "hự" lên một tiếng khô khan rồi ngã ngửa té lăn ra đất.

Khảng Định Viễn quát to lên một tiếng rồi vung ngọn giáo Cô lâu kỳ đang nắm trong tay ra, dùng thế Cửu châu phi vân công thẳng vào lão già.

Thế võ ấy là một trong ba thế tuyệt nghệ dùng để giữ mình của Khảng Định Viễn, có một sức mạnh khôn tả, hiểm hóc khó lường. Nhìn thẳng vào chẳng khác chi một ngọn thác đổ hay như muôn ngàn đợt sóng đang dâng trắng xóa một vùng, ồ ạt từ trên đỉnh đầu giáng xuống.

Đôi mày bạc phéch của lão già liên nhường cao, vung chưởng mặt lên khễ chụp tới. Tức thì, ngọn kinh phong của lá cờ quét ra liên bị xô bật trở lại, cũng như ngọn giáo bị chân đứng lại.

Ngay lúc ấy, lão già lại vung năm ngón tay ra nhanh nhẹn chụp thẳng vào huyệt cổ tay của Khảng Định Viễn. Khảng Định Viễn thấy thế, liên thay đổi thế võ, cổ tay của ông ta nhanh như chớp hạ thấp xuống, lách ngang qua, rồi lại vung lên cao. Nhưng nào ngờ vẫn không tránh khỏi luồng chỉ phong của đối phương nên trong lòng hết sức kinh hãi.

Lão già bỗng quát to rằng :

- Hãy buông tay ra ! Giọng nói của lão ta chẳng khác nào tiếng đại hồng chung vang rền cả núi đồi, tiếng dư âm vọng từ các sơn cốc về ngân mãi

không dứt, khiến đôi tai của mọi người kêu "o, o" như muốn điếc tai. Sắc mặt của Ban Trắng Hồng đã biến hẳn. Tam Kiệt cũng đồng loạt kinh hoàng thối lui một bước.

Khi ấy, mọi người đều trông thấy ngọn giáo có lá cờ Cô lâu kỳ không còn trên tay Không Định Viễn nữa mà đã bị lão già giật lấy và nắm chặt trong tay mình. Đồng thời, lão ta lại vung chưởng trái lên, đánh ra nhẹ nhàng một cái.

Thế là Phương Định Viễn như đã bị trúng một chưởng thật mạnh, thối lui liên tiếp bảy tám bước, đến khi lưng dựa được vào một vách đá mới đứng yên trở lại. Sắc mặt của y đã trở thành tái nhợt, đôi mắt lơ lơ, mồ hôi xuống như tắm chứng tỏ y bị thương không phải nhẹ.

Ban Trắng Hồng không khỏi thán kinh hãi nói :

- Đây là võ công gì thế ?

Lão già mỉm cười, đưa mắt nhìn thẳng vào Ban Trắng Hồng nói :

- Người còn định đánh nhau với già đây nữa không ?

Ban Trường Hồng cũng là một bậc anh hùng trong chốn giang hồ, nếu chịu hạ đầu phục đối phương, chôn vùi tên tuổi bấy lâu, thì thà chịu mất mạng dưới tay đối phương còn có danh hơn. Bởi thế, y bèn cười to nói :

- Ông tưởng rằng Ban mỗ là một người không có khí tiết hay sao ?

Vừa nói dứt lời, thì y bèn vung ngọn giáo ra công thẳng tới. Lão già nhanh như chớp vung bàn tay ra chụp cứng ngọn hắc kỳ nói :

- Giờ đây, bọn các ông chỉ còn có hai con đường để đi mà thôi. Một là các ông chịu qui thuận, hai là chịu cắt đôi tay rồi phế truệ võ công đuổi xuống núi.

Vừa nói, lão ta vừa vung chưởng mặt lên, giương hai ngón tay ra điểm thẳng vào Ung mạn huyết của Ban Trường Hồng.

Hắc Bạch Song Kỳ đều là người có lớp cương khí hộ thân, dù sắt thép cũng

không hại được, phương chi điểm huyết thì làm sao hại được đến người của họ. Nhưng võ công của lão già thực quá cao cường, chỉ lực rắn không thua đao kiếm nên đã phá vỡ được lớp cương khí hộ thân của Ban Trắng Hồng. Bởi thế Ban Trắng Hồng cảm thấy huyết đạo của mình bị lạnh buốt, rồi khắp cả người cũng lạnh tê và cứng đờ.

Trong khi ấy, Tam Kiệt đứng bên cạnh sững sờ như những xác chết nói không ra lời nữa.

Lão già đưa mắt nhìn vào Hắc Bạch Song Kỳ, cất tiếng than rồi nói :

- Ôi, sao hai người lại quá ngu xuẩn như thế ? Các người tự phụ vào võ công cái thế của mình, ao ước được lên ngôi vị minh chủ của võ lâm nên đã bị người ta đẩy vào cỏi chết mà vẫn không biết ! Khổng Định Viễn và Ban Trường Hồng lúc ấy hoàn toàn không còn sức mạnh nữa, nhưng tai mắt thì vẫn còn tươi tỉnh như người thường nên nghe qua lời nói chân thành ấy, không khỏi lộ vẻ sững sốt.

Lão già lại nói tiếp :

- Võ công của hai người tuy chẳng tầm thường nhưng nếu đem so sánh với những tay cao thủ danh tiếng ở Trung Nguyên thì chưa thấm vào đâu cả Chớ nói đâu xa, mà chỉ cần đem so sánh với quần hùng đang tập trung ở Tiên Hưng khách điểm nơi thành Thái An, thì riêng Yên Nam Tam Kiệt hai người cũng không thể đối địch nổi. Đây là chưa nói đến Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khâu Mộ Bình và Hồ Chưởng Kim Dao Đào Như Hải chẳng hạn ! Khổng Định Viễn chống tay vào vách đá rồi gắng gượng đứng thẳng lên, bước tới nói :

- Thế bọn họ đẩy anh em chúng tôi đến đây là vì lý do gì ? Xin ông tha thứ về chỗ Không mỗ chưa được biết điều đó ! Lão già nói :

- Điều thứ nhất là bọn họ không muốn gặp phải cường địch gây trở ngại cho họ như các người. Kế đó, họ muốn lợi dụng sức của các người để thăm dò

Cô Tùng Cốc. Nếu các người thắng được thì tốt, mà bị hại thì cũng chẳng không hại gì cho họ. Hơn nữa, hành động của các người ở vùng biên thù phía Tây cũng không tốt đẹp gì, nếu có chết thì xem như bọn họ đã trừ được một mối hại cho võ lâm. Vậy thử hỏi có thiệt chi cho họ mà họ không làm ? Hắc Bạch Song Kỳ cảm thấy như bị một mũi dao nhọn đâm thẳng vào tim, hết sức đau đớn.

Lão già mỉm cười nói :

- Già đây nói bấy nhiêu là hết rồi. Vậy hai con đường ta nêu ra vừa rồi, tùy ý các người tự chọn lấy chứ không còn bàn bạc chi thêm được nữa. Nếu các người hàng phục già đây thì chắc chắn già không bao giờ bạc đãi các người đâu ! Hắc Bạch Song Kỳ gục đầu ủ rũ thảm than trong lòng rồi lên tiếng nói:

- Chúng tôi xin tuân theo mệnh lệnh của tiền bối, suốt đời chịu cho tiền bối sai khiến ! Lão già gật đầu nói :

- Người biết thời vụ mới đúng là người tuân kiệt. Nhưng các người không nên để cho số quần hùng trong võ lâm biết là các người qui thuận già đây mới được ! Vừa nói, lão ta vừa thò tay vào áo lấy ra một chai nhỏ bằng bạch ngọc, đổ ra sáu viên thuốc màu đỏ sặc sỡ, mùi thơm ngào ngạt. Đồng thời lại đưa tay cách không điểm thẳng về phía Ban Trường Hồng và Tất Độ mỗi người một chỉ. Ban Trường Hồng liền cảm thấy khí huyết trong người mình đều được thông suốt trở lại như cũ. Tiếp đó, lão già lại phân phối cho mỗi người một viên thuốc rồi bảo tất cả sáu người bỏ vào miệng nuốt xuống. Sau đó lão ta liền lên tiếng nói :

- Giờ đây, các người có thể xuống núi và tất sẽ gặp quân hùng chờ đợi tại phía dưới. Các người không nên để lộ điều chi cả mà cứ bảo rằng đã được Cô Tùng Cư Sĩ tiếp đón đúng lễ nghi và giải thích cho nghe điều hơn lẽ thiệt nên đã loại bỏ ý nghĩ chiếm đoạt ngôi vị minh chủ võ lâm để trở về vùng biên thù phía Tây và không can dự đến chuyện thị phi ở Trung Nguyên

nữa. Chỉ nói bấy nhiêu đó, rồi thì các người già từ họ ra đi, đến tại miếu Thiết Công cạnh Đại Minh Hồ ở Lịch Thành, chờ ta phái người đến dẫn trở về ! Hắc Bạch Song Kỳ và Tứ Kiệt liền cúi người xá một xá thực sâu rồi quay người đi xuống núi. Trong lòng họ đều đang có cảm giác thực khó tả, vừa xấu hổ vừa buồn tủi ngao ngán.

Trong khi ấy, có một người che mặt phụng mệnh đưa họ đi. Khi vượt qua khỏi chiếc cầu đá thì người che mặt ấy bỗng nói :

- Sáu vị nên nhớ là tối mai phải đến miếu Thiết Công, có lẽ người đến đón quý vị sẽ đến sớm hơn và sẵn sàng chờ đợi các vị Ở đó. Viên thuốc mà các vị vừa uống chỉ có hiệu quả duy trì tiếng mạng của các vị trong vòng ba hôm thôi, nếu vượt quá thời hạn đó thì tạng phủ sẽ bị bẻ nát mà chết ngay tức khắc. Vậy các vị tuyệt đối chớ quên ! Nói đoạn người ấy quay mình đi trở lại. Cả bọn sáu người đưa mắt nhìn nhau cười đau đớn, im lặng lầm lũi tiếp tục bước xuống núi.

Bên dưới Phi Tuyền Lãnh mờ mịt bóng tối. Số quân hùng võ lâm tụ tập tại đây không ngớt đưa mắt ngóng nhìn, sốt ruột chờ đợi.

Bỗng có người lên tiếng nói :

- Đi lâu như thế này mà chưa động tĩnh chi cả, xem ra Hắc Bạch Song Kỳ tất gặp rủi nhiều hơn may ! Liền đó lại có tiếng người khác nói rằng :

- Chúng ta đến chậm một bước nên không được mục kích Song Kỳ vượt lên ngọn núi ra sao. Nếu bọn họ vì sợ khó mà lên trở về vùng biên thù phía Tây, để chúng ta đứng chờ đợi mãi ở đây thì chẳng hóa ra tội lắm hay sao ? Mọi người chung quanh, ai nấy cũng trông chờ sốt ruột, kẻ lờ qua người tiếng lại, không ngớt bàn bạc với nhau.

Chỉ riêng có Lữ Khâu Mộ Bình là mỉm cười im lặng không nói gì cả.

Đồng Tung Hâu khẽ hỏi rằng :

- Số phận của Hắc Bạch Song Kỳ ra sao ?

Lữ Khêu Mộ Bình nói :

- Tuy mọi việc cũng có những trường hợp bất ngờ, nhưng tại hạ dám đoán là Hắc Bạch Song Kỳ không có cách gì thủ thắng được. Sáu người của họ, nếu không chết ngay tại chỗ thì tất cũng chặt tay đuối xuống núi ! Gió núi mỗi lúc thổi mạnh, hơi lạnh như cắt da thịt. ánh trăng mờ lung trông thật buồn bã. Câu Long Tẩu bỗng nói :

- Vạn nhất Hắc Bạch Song Kỳ thủ thắng được và bỏ đi mất thì chẳng hóa ra uổng công chúng ta chờ đợi hay sao ? Vậy theo ý của Trạch mỗ thì chúng ta nên vượt lên ngọn núi bên ngoài như để tiếp ứng với Hắc Bạch Song Kỳ, nhưng thực sự thì đề phòng bọn họ cướp lấy Hàn Thiết Quan âm rồi bỏ đi mất luôn.

Lữ Khêu Mộ Bình cười nói :

- Trạch đại hiệp, đêm nay ông rõ ràng mất hết sự trầm tĩnh thận trọng như mọi ngày. Võ công của Hắc Bạch Song Kỳ, nào có thể sánh kịp với Trạch đại hiệp, vậy bọn họ là sao thủ thắng được ? Xin đại hiệp chớ quá sốt ruột, bình tĩnh chờ đợi một tí đã ! Trạch Kỳ thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, rồi đứng im lặng không nói gì thêm, tâm hồn có vẻ bình tĩnh trở lại.

Đêm khuya vắng đặc, chập chập trôi qua từng khắc một. Ai nấy đều cảm thấy thời gian trôi chậm chạp như một con sên đang bò trên đất.

Bỗng nhiên, có tiếng người la to lên :

- Cái gì thế kia ?

Quần hùng nghe tiếng kêu ấy, đều ngược mắt nhìn lên thì thấy từ phía thực xa, ánh lửa cháy lên đỏ rực nửa góc trời.

Thiết Chỉ Thư Sinh liền kinh ngạc "úy" lên một tiếng rồi nói lớn rằng :

- Là thực ! Quần hùng đều quay mặt ngoắt về phía Lữ Khêu Mộ Bình, thấy sắc mặt của ông ta hiện vẻ ngơ ngác và đầy sự nghi ngờ.. .

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 7

Bí mật trong tùng cốc

Cầu Long Tẩu Trạch Kỳ lớn tiếng hỏi rằng :

- Lữ Khêu đại hiệp, ông bảo lạ thực là nghĩa làm sao ?

Lữ Khêu Mộ Bình ngược nhanh mặt lên, đưa mắt nhìn qua Trạch Kỳ một lượt rồi lại quay đầu ngó về hướng có ánh lửa, chậm rãi đáp rằng :

- Hướng có ánh lửa đang cháy, chắc chắn là vùng phụ cận nơi Cô Tùng Cư Sĩ ở Như vậy chẳng cần ai nói cũng có thể đoán biết được, hỏa tai ấy là do chính Hắc Bạch Song Kỳ gây nên.

Trạch Kỳ nói :

- Nếu Hắc Bạch Song Kỳ may mắn được thành công thì đó là hạnh phúc của võ lâm, thế sao Lữ Khêu đại hiệp lại có vẻ buồn bã, phải chăng trong lòng có ý không muốn Hắc Bạch Song Kỳ trở thành minh chủ của võ lâm ngày hôm nay?

Vì Trạch Kỳ trông thấy sắc mặt của Lữ Khêu Mộ Bình có vẻ buồn lo, sốt ruột, tựa hồ như đang bị những ý nghĩ rối rắm phức tạp bao vây và không tìm được một lối thoát nên mới lên tiếng hỏi như thế.

Lữ Khêu Mộ Bình cười nhạt đáp :

- Tại hạ đâu lại không bằng lòng, duy chỉ e rằng Hắc Bạch Song Kỳ đã bị dồn ép phải có những hành động liều lĩnh như thế và sẽ làm cho Cô Tùng Cư Sĩ tức giận, thì chẳng những hai ông ấy không mang được cái phúc đến cho võ lâm mà hậu quả tai hại không thể lường được. Nếu mọi việc xảy ra như thế thì tại hạ thực là kẻ có tội ! Trạch Kỳ sững sốt một lúc mới nói :

- Nếu nói như thế thì các hạ quả quyết là Hắc Bạch Song Kỳ chắc chắn sẽ bị bại? Xét về võ công quái dị và độc đáo, cũng như lòng dũng cảm vô song của Song Kỳ thì chắc rằng hai ông ấy không lâm nguy như Hoa Sơn Thất Kiếm đâu! Lữ Khêu Mộ Bình lắc đầu nói :

- Theo sự nhận xét của tại hạ thì hoàn toàn ngược lại với ý kiến của Trạch đại hiệp ! Trong khi Lữ Khêu Mộ Bình đang nói thì ánh lửa bỗng bùng tắt phục, núi đồi lại trở thành mông lung dưới ánh trăng xanh.

Quân hùng đều không khỏi lấy làm lạ, đưa mắt nhìn ngơ ngác. Ai nấy đều cảm thấy tâm trạng căng thẳng vô cùng và cũng không hiểu đây là tại sao cả. Dưới chân ngọn núi, mọi người đứng im phăng phắc, hằng trăm tia mắt không ai bảo ai, đều đổ dồn về phía Thiết Chỉ Thụ Sinh Lữ Khêu Mộ Bình, chờ đợi xem ông ta có ý kiến gì đối với sự biến chuyển đột ngột đó.

Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khẩu Mộ Bình vô hình trung đã trở thành nhân vật mà tất cả quân hùng đều khâm phục, chẳng khác nào một lãnh tụ lâm thời của cả hai phe hắc bạch trong võ lâm.

Lữ Khẩu Mộ Bình cất tiếng than dài nói :

- Tại hạ chỉ sợ rằng, suốt đời mình sẽ bị một mặc cảm tội lỗi ám ảnh mãi !

Đột nhiên có người to tiếng kêu lên rằng :

- Đây chẳng phải là số người của Hắc Bạch Song Kỳ trở xuống núi đó sao ? Quả nhiên, Hắc Bạch Song Kỳ và Tứ Kiệt theo hộ vệ hai người, đều bình yên vô sự, đang đi từng bước một trở xuống chân núi.

Đôi mắt của Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khẩu Mộ Bình không khỏi chiếu ngời những tia sáng kinh ngạc.

Khi Hắc Bạch Song Kỳ vừa bước xuống đến nơi thì Lữ Khẩu Mộ Bình liền bước nhanh tới mỉm cười nói :

- Có lẽ nhị vị đã trừ được đôi phương, thành công to tát rồi ? Thực đáng mừng lắm ! Khảng Định Viễn sắc mặt lạnh lùng như băng, chẳng nói chi hết. Cả bọn sáu người cùng bước những bước chân nặng nề như treo đá, đi lần từng bước một đến trước mặt mọi người.

Ban Trắng Hồng cười lạnh lùng nói :

- Các ông đâu xứng đáng là người chính phái, mà xem ra đều là hạng người lừa thầy phản bạn, khẩu Phật tâm xà cả ! Cô Tùng Cư Sĩ nào phải Giáng Khuyết Kiếm Khách Hà Trùng Uy ? ông cụ ấy chính là người bạn cũ với sư môn của Ban mỗ. Ông ấy đã chán ngán danh lợi, tìm đến nơi thanh tịnh để ẩn thân, thế mà các ông lại đặt điều để giá họa cho người ta, lòng dạ thật là độc ác, đáng giết chứ không thể tha được. Giờ đây, Ban mỗ phụng mệnh đi điều tra xem việc Thanh Lai phiêu cước là do ai làm ra.

chừng nào mọi việc ấy phơi bày ra ánh sáng thì cũng là lúc quả báo sẽ đến với các ông ! Nói dứt lời, thì Song Kỳ và Tứ Kiệt nhanh nhẹn bỏ chạy bay đi như một luồng gió, chỉ trong chớp mắt là đã mất hút.

Lữ Khẩu Mộ Bình trước tiên có vẻ sững sốt, kể đó lại hiện lên một nụ cười nhạt trên khóe miệng.

Cầu Long Tẩu Trạch Kỳ kinh ngạc nói :

- Lữ Khẩu đại hiệp ông xem lời nói của Ban Trắng Hồng thành thực hay giả dối ? Giờ đây, Trạch mỗ thực hoang mang không hiểu ra sao cả ! Lữ Khẩu Mộ Bình nói :

- Song Kỳ chắc chắn đã bị thiệt thòi nặng rồi, những lời nói ấy rõ ràng là để chữa thẹn mà thôi, chẳng thể nào xem đó là đúng sự thực được. Nếu các vị không tin, thì hãy bí mật theo dõi bọn họ, tất sẽ thấy rõ sự thực ! Hổ Chương Kim Dao Đào Như Hải gần giọng nói :

- Đào mỗ không tin lời của Song Kỳ là đúng sự thực ! Tức thì, ông ta quay người đuổi theo hướng Hắc Bạch Song Kỳ vừa bỏ đi Tiếp đó lại có bảy tám

người trong số quân hùng lại nổi gót đuổi theo.

Trong số người còn lại, bỗng có người lên tiếng hỏi rằng :

- Lữ Khê đại hiệp, hiện giờ chúng ta phải là gì đây ?

Lữ Khê Mộ Bình ngược mắt nhìn người ấy một lượt, rồi chậm rãi cất tiếng than dài :

- Tại hạ vốn có ý muốn nhờ vào thực lực của Hắc Bạch Song Kỳ, để thăm dò sự chống trả của Cô Tùng Cư Sĩ, không ngờ tình thế lại biến chuyển ngoài sự dự liệu như thế này. Giờ đây, chúng ta chỉ có cách là phải chờ đợi sự diễn biến của mọi việc xem như thế nào. Việc này đã chấn động, chắc chắn rồi đây các nhân vật hai phe hắc bạch khắp nơi sẽ lần lượt tìm đến, chừng ấy có đông người, tất chúng ta sẽ tìm ra được một một đối sách.

Nói đến đây, sắc mặt ông ta bỗng trở thành nghiêm nghị và nói tiếp :

- Tại hạ tài hèn học kém, lại quen tính điềm đạm, nên ngay lúc đầu đã có ý không muốn can dự đến chuyện thị phi này của võ lâm. Nhưng vì Đồng bảo chủ nói qua nhiều lần, không thể từ chối nên mới miễn cưỡng đứng ra gánh vác việc khó này. Thế nhưng, sự chuyển biến của mọi việc trước mắt, xem ra càng lúc càng khó khăn nguy hiểm hơn, nếu vạn nhất có điều chi sơ sót, thì hại hạ sẽ bị mặc cảm tội lỗi dày vò suốt đời. Bởi thế, chi bằng các vị đề cử một tiền bối nào có tài, có đức, sáng suốt đa mưu.

câu Long Tẩu Trạch Kỳ ngắt lời rằng :

- Lữ Khê đại hiệp là bậc Gia Cát đời nay, túc trí đa mưu vô song trong thiên hạ, tất cả mọi người đều khâm phục, vậy thử hỏi làm thế nào đánh ngoặt, không lo chi đến việc suy thịnh của võ lâm ? Mong người suy nghĩ kỹ lại?

Lữ Khê Mộ Bình im lặng một lúc thật lâu, mới gượng cười, nói :

- Được các vị tín nhiệm như thế tôi rất cảm ơn, nhưng việc này hết sức khó khăn, vậy xin mời tất cả hãy trở về khách điểm rồi sẽ bàn bạc cách đối phó được chăng ?

Quân hùng ai nấy hăng hái kéo đến đây, nhưng giờ lại chán nản kéo trở về.

Tất cả mọi người đều có một tâm trạng phập phồng lo ngại thềm lẫm lẫm cùng bước đi dưới ánh trăng mờ mờ lung, men theo đường cũ trở về khách.

Lư Thế Xuân đã từ trong cơn hôn mê bừng tỉnh trở lại. Y thấy mình đang nằm trên mặt đất cứng rắn và lạnh như băng, nên bất giác ngời phất dậy, đưa mắt từ từ xem xét khắp nơi mới biết mình đang bị giam trong nhà dài rộng không đầy hai trượng.

Trong gian nhà ấy, cách y không xa, có để một bầu nước và một đôi chén đũa. Trên tường có một chiếc cửa sổ nhỏ và chiếc cửa ấy được chắn kín bằng những song sắt to. Đối diện với chiếc cửa sổ còn có một cánh cửa sổ nặng nề. Vầng trăng sáng bên ngoài soi qua chiếc cửa sổ, khiến bên trong gian nhà cũng trở thành sáng tỏ.

Tiếng gió thổi lá từng reo, không ngớt vang đến bên tai, làm cho Lư Thế Xuân không khỏi hoang mang sợ hãi, vì chẳng biết mình hiện đang bị giữ tại đâu. Y tập trung tinh thần nhớ lại mọi việc đã xảy ra, thì không khỏi giật bắn người, nhanh nhẹn nhảy phắt dậy.

Lư Thế Xuân vận động tứ chi, thấy khí huyết trong người được thông suốt tất cả, võ công chẳng hề bị thương tổn nên cũng thấy yên lòng hơn.

Y đưa mắt nhìn ra cửa sổ, nói thầm rằng:

"Chỉ cần võ công của ta chưa bị mất, thì những song sắt này làm thế nào giam giữ được ta. Ta chỉ cần dùng sức bẻ gãy nó là có thể thoát ra được. Nhưng có điều là không hiểu hiện giờ ta bị giam tại nơi đâu ? " Tiếp đó, y lại sùng sốt và thâm nói:

"Người ta đã bắt ngờ tấn công và bắt sống ta, nào phải chẳng biết ta có võ công, vậy hấn giam ta ở đây chắc chắn là đã có điều chi làm cho hấn vững lòng. Rất có thể bên ngoài gian nhà này, mỗi bước đi đều đầy dẫy nguy hiểm ! ".

Lư Thế Xuân là người sâu hiểm và cẩn thận, bất cứ làm việc gì cũng đắn đo suy nghĩ kỹ lưỡng nhiều lần rồi mới chịu làm. Bởi thế, y không ngớt do dự, trong óc xoay chuyển không biết bao nhiêu ý nghĩ. Nhưng cuối cùng y đã quyết tâm thâm nói:

"Ta quá sợ sệt như thế, thì rất khó làm được việc chi. Người đại trượng phu đã vì lẽ phải thì không cần đắn đo chi hết, cứ nhằm thẳng trước mặt mà đi chứ đại gì ngồi đây chờ kẻ địch mang ra xử Song, sắc mặt của y bỗng nhiên biến hẳn, vì những thanh sắt đó vẫn đứng trơ trơ không hề nhúc nhích, rõ ràng là nó chẳng phải thứ sắt mà mọi người thường dùng.

Tuy nhiên, y vẫn không ngã lòng, vận dụng toàn lực ra để bẻ. Năm ngón tay của y đã cảm thấy đau đớn, nhưng những thanh sắt ấy vẫn không hề bị cong vẹo. Bởi thế, Lư Thế Xuân đã hoàn toàn thất vọng. Y cất tiếng than dài, rồi đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy nơi đó là một sơn cốc gồ ghề, chung quanh vách đá cao vút bao bọc lấy. Trong sơn cốc từng cánh rừng xanh chen chúc nơi nơi. Trước cửa nhà có một con đường mòn nhỏ quang co uốn khúc, dẫn thẳng tới một chiếc cầu bé. Phía dưới cầu dòng nước không ngớt chảy róc rách. Chiếc cầu bé ấy vắt qua một tảng đá cheo leo nguy hiểm, chung quanh có một cánh nmg trúc xanh um và một gốc tùng cô thụ hình thù kì quái. Thân tùng cong vẹo như một con rồng, nhánh tùng trông như những con phượng hoàng đang bay múa trên nền trời cao.

Phía sau nmg trúc ấy, trông thấp thoáng thấy có một ngôi nhà trắng.

Khi luồng gió thổi qua, những cây trúc xao động, phát ra những tiếng ào ào nghe thực buồn bã.

Bỗng nhiên, Lư Thế Xuân nghe có tiếng bước chân đi thực gấp, song không thấy có bóng người nào cả. Trong khi y đang lấy làm lạ, thì bỗng nghe cánh

cửa sắt khua động, bỗng thấy một luồng gió lạnh lướt thẳng vào.

Y vội vàng quay đầu ngo lại nhìn qua.

Nhưng ngay lúc ấy, cánh cửa sắt đã đóng lại nghe một tiếng "âm", rồi thì từ bên ngoài có một người bị đẩy mạnh vào ngã chúi xuống đất.

Lư Thế Xuân đưa tay định bước tới đỡ người ấy dậy, thì đối phương đã từ từ chống tay đứng lên. Y thấy người ấy có một bộ râu quai nón che kín cả khuôn mặt, trên đầu tóc rối bù, đôi mắt sáng lóng lánh và tròn vo, chiếc mũi thực to và xệch ngược.

Người đó trông thấy Lư Thế Xuân thì đôi tròng mắt xoay qua nhiều lượt, rồi bỗng cất tiếng cười to nói :

- Ta rất sợ phải sống một mình trong cảnh vắng vẻ không người làm bạn, khiến bao nhiêu sự căm hờn trong bụng không biết thấu lộ với ai, quả thực rất khổ sở. Nhưng chẳng ngờ lại có người ở đây rồi, vậy chẳng còn lo chi bị sống cô độc nữa. Hay quá ! Hay quá ! Tiếp đó, y lại trợn mắt nhìn Lư Thế Xuân một lượt nói :

- Chú em kia, người gọi là gì ? Tại sao bị chúng bắt giam ở đây ?

Lư Thế Xuân cười nhạt đáp :

- Tại hạ tên gọi là Lư Thế Xuân, chẳng biết tại sao tại hạ lại bị người ta bắt sống mang về đây. Trong sơn cốc này, nhân vật hữu danh nào đang ở, tôn giá có biết hay không ?

Người ấy cười to nói :

- Nếu nói thế thì người nếu bị rủi chết đi, tất cũng trở thành một con quỷ ngu ngốc ! Lư Thế Xuân đỏ bừng sắc mặt.

Người ấy cất tiếng cười nhạt nói :

- Chú em chớ phiền, tôi cũng bị bắt sống không biết át giáp chi cả.

Song tôi được biết nơi đây chính là Cô Tùng Cốc, một địa điểm khét tiếng trong võ lâm, nơi mà Cô Tùng Cư Sĩ đang trú ngụ ! Lư Thế Xuân nghe thế, không khỏi biến hẳn sắc mặt, nói lắm bầm răng :

- Cô Tùng Cốc ! Tiếp đó y lại hỏi :

- Tôn giá có thể dạy cho biết đại danh hay chăng ?

Người ấy híp đôi mắt lại, cười ha hả nói :

- Tôi gọi là Phi Hồ Tướng Kiệt ! Lư Thế Xuân kinh ngạc nói :

- Tôn giá chẳng phải bị treo lơ lửng trên vách đá cao muôn trượng gần Hắc Long Đàm cùng với cao thủ của Hoài Dương bang là Ma Vân Thân Tráo Huỳnh Chấn Viêm hay sao ?

Phi Hồ Tướng Kiệt như có vẻ sững sốt nói :

- Té ra chú em cũng biết việc đó rồi ! ông ta chính là người đồng nạn với tôi, nhưng nếu không có chú em nói thì thực sự tôi cũng không biết ông ta là Huỳnh Chấn Viêm ! - Vậy hai ông không phải đi cùng với nhau sao ?

Lư Thế Xuân không khỏi sững sốt hỏi lại như thế. Tướng Kiệt cười nhạt đáp

:

- Phi Hô tôi từ bấy lâu nay vẫn đi đứng một mình, có kết bè kết bọn với ai đâu ?

Lư Thế Xuân hết sức làm lạ nói :

- Tôn giá có được thấy mặt Cô Tùng Cư Sĩ không ?

Phi Hô Tướng Kiệt lắc đầu, rồi bỗng than một tiếng nói :

- Lư lão đệ, nhắc đến cái chuyện xui xẻo ấy làm gì nữa ? Xem Lư lão đệ là người anh hoa tiêm tàng, chắc chắn là một người lai lịch rạng rỡ, vậy có thể nói cho biết hay không ?

Lư Thế Xuân đáp rằng :

- Tại hạ bấy lâu nay ở vùng sa mạc biên thùy miền Bắc, tiên phụ là Lư Bằng, chỉ là người vô danh trong chốn võ lâm ! Phi Hô Tướng Kiệt "ồ" lên một tiếng nói :

- Thì ra là lệnh lang của Sa Mạc Kim Điều, vị lão anh hùng họ Lư bấy lâu tên tuổi rung chuyển cả vùng sa mạc phía Bắc, thảo nào...

Ngay lúc ấy, bên ngoài cửa sổ bỗng có một giọng cười lạnh lùng sâu hiểm nói :

- Nếu đúng là con trai của Lư Bằng thì sẽ được xét đến, nhược bằng...

Nói đến đây thì bỗng bên ngoài im lặng hẳn không còn tiếng động tĩnh chi nữa.

Lư Thế Xuân biến sắc mặt, lao mình nhanh đến trước cửa sổ đưa mắt ngó ra, thì nào thấy có một bóng người ở bên ngoài. ánh trăng xanh soi vằng vặc, khiến vùng Cô Tùng Cốc này trở thành mông lung như cảnh mộng, y không khỏi sửng sốt.

Phi Hô Tướng Kiệt nghe tiếng nói ấy, cũng bay nhanh tới phía cửa sổ đưa mắt nhìn ra ngoài. Ông ta cũng không khỏi sửng sốt vì cảm thấy tiếng nói của người ấy ngưng ngang một cách đột ngột, quá đáng nghi ngờ lắm.

Chẳng mấy chốc sau, hai người trông thấy từ phía sau cánh rừng trúc có năm bóng người bước nhanh ra. Họ vượt qua chiếc cầu nhỏ và dường như đang đi thẳng đến ngôi nhà giam hai người.

Nhờ ánh trăng sáng, nên khi năm người đi đến gần thì thấy rõ trong số ấy có một lão già róc trắng như bông, gầy cao nhưng có vẻ thanh tú, mình mặc một chiếc áo dài màu xám, vạt áo không ngót giữ trong gió đêm nghe rền rét. Đi hai bên lão già ấy là bốn gã đàn ông mình mặc áo đen, lưng giắt kiếm và che kín mặt.

Năm bóng người đó bỗng nhiên dừng lại khi còn cách cửa sổ độ hơn trượng nữa. Sắc mặt của lão già trông rất nghiêm nghị, đôi mắt chiếu sáng ngời những ánh sáng lạnh ngắt trông rất dễ khiếp sợ.

Lư Thế Xuân nói nhỏ rằng :

- Bọn họ rõ ràng không phải đến đây với ý định gặp chúng ta. Dường như họ

đang chờ đợi một người nào đó ?

Phi Hồ Tướng Kiệt gật đầu nói :

- Tôi cũng có ý nghĩ như vậy ! Lư Thế Xuân nói :

- Lão già ấy chắc là Cô Tùng Cư Sĩ. Lão ta đến đây để Tia mắt của lão ta trông có vẻ cung kính lắm ! Đột nhiên đôi mắt của hai người như cảm thấy hoa lên xuất hiện đến một chiếc kiệu thật to, rèm chung quanh đều buông rũ, châu ngọc chiếu ngời. Trước và sau kiệu có tất cả tám gã đàn ông to lớn, dáng điệu mạnh mẽ và hung dữ.

Lão già quay về phía chiếc kiệu xá một xá thực sâu nói :

- Tiên tử giá lâm, thế mà già đây lại hay tin quá muộn nên không thể ra nghênh đón từ xa được. Vậy mong tiên tử mở lượng hải hà tha thứ cho. Nếu không có điều chi quan trọng và khẩn cấp, chắc hẳn tiên tử không lặn lội xa xôi như thế này, vậy tiên tử có thể cho già biết lý do đó chăng ?

Bên trong chiếc kiệu, có một giọng nói trong như chuông bạc nghe rất vui tai, vọng ra rằng :

- Kê ni bên ấy đã tạm có hiệu lực. Do đó, Thiên Tôn mới sai già đây đến để khen ngợi Cư Sĩ.

Giọng nói trong trẻo trong chiếc kiệu lại tiếp rằng :

- Nhưng mọi việc lại xảy ra ngoài sự dự liệu. Vì nghe đâu Bắc Quốc Song Ma, Huyền Bạng Lão Mi, Ngọa Long Cốc Chủ bấy lâu nay vắng bóng trong chốn giang hồ, cũng như những nhân vật chánh phái của giới võ lâm vùng Trung Nguyên trước đây qui ẩn giờ cũng có ý trở lại giang hồ nữa. Thiên Tôn truyền dạy là trong lúc chưa có cách đối phó chu đáo thì chớ nên bộc lộ sự đối kháng với một kẻ địch mạnh mẽ. Vậy Cư Sĩ nên uyển chuyển mà hành sự. Hơn nữa vì sợ Cư Sĩ một tay không võ nên kêu nên mới phái già đây đến để trợ giúp ! Câu nói ấy chỉ có một mình Cô Tùng Cư Sĩ nghe được mà thôi. Bốn người đàn ông mặc áo đen che mặt kia hoàn toàn không nghe được gì cả.

Lư Thế Xuân và Phi Hồ Tướng Kiệt lại càng khởi nói.

Nhưng trước khi hai người chưa dùng đến cách Mật ngữ truyền âm thì Lư Thế Xuân đều nghe được sự đối đáp giữa họ nên ngạc nhiên nói nhỏ rằng :

- Nhân vật ngồi trong kiệu ấy là ai ? Thiên Tôn lại là người nào ? Xem ra Cô Tùng Cư Sĩ chỉ là một tên tay sai mà thôi, Thiên Tôn mới là tên đầu sỏ ! Phi Hồ Tướng Kiệt khẽ than và nói :

- Tướng mỗ cũng có ý nghĩ như vậy ! Ngay lúc ấy lão già đã dùng thuật Mật ngữ truyền âm đáp rằng :

- Thực ít có dịp Tiên Tử quang lâm, vậy già sẽ sai người quét dọn một gian nhà yên tĩnh để cho Tiên Tử nghỉ ngơi. Mệnh lệnh của Thiên Tôn già đây sẽ cùng bàn kỹ lại với Tiên Tử sau, có được không ?

Nói đoạn, lão già lại quay qua bốn gã đàn ông che mặt dặn dò ít câu.

Bốn gã ấy liên quay người bỏ đi.

Trong khi đó, bức rèm trước chiếc kiệu bỗng được vén lên, rồi từ bên trong chậm rãi bước ra một cô tiểu tỷ mặc áo tía hết sức xinh đẹp. Kế đó lại có một người đàn bà đứng tuổi cũng xinh đẹp tuyệt trần, từ trong bước ra theo. Người đàn bà ấy có khuôn mặt trái xoan, làn da trắng mịn, mình mặc một chiếc áo dài lụa đen, mớ tóc trên đầu bạc trắng như cước.

Lão già thủ lễ cung kính.

Đột nhiên, từ trên không bỗng có một con bồ câu đen bay sà xuống, đậu trên vai của lão già. Lão ta hơi biến sắc mặt, thò tay gỡ một cuộn giấy nhỏ mang nơi chân con bồ câu đen, rồi mở ra xem. Lão bỗng "hừ" một tiếng to qua giọng mũi rồi trao tấm giấy ấy tận tay người đàn bà đứng tuổi kia.

Bà ta hồi hải xem qua một lượt, khẽ dặn dò mấy câu, đồng thời đưa tay mặt ra đặt lên vai cô tiểu tỷ, rồi cùng cất bước đi thẳng vào cánh rừng trúc.

Bước đi của bà ta xem như rất chậm chạp nhưng thực ra thì lại hết sức nhanh chóng, chỉ trong chớp mắt là bà ta đã lần khuất sau cánh rừng trúc kia rồi.

Tám gã đàn ông to lớn, dáng điệu hung dữ kia cũng nhanh nhẹn khiêng chiếc kiệu màu đỏ lên, nối gót đi theo người đàn bà đứng tuổi ấy.

Bước chân của họ thực nhanh như một luồng gió.

Lão già có vẻ suy nghĩ trong giây lát, rồi bỗng vọt người bay thẳng lên không, chỉ thoáng là mất dạng.

Lư Thế Xuân trông thấy thế không khỏi hải kinh trước thân pháp kỳ tuyệt của lão già ấy.

Lư Thế Xuân thâm nghĩ rằng:

"Con chim bồ câu đen mang tin đến có thể là Hắc Bạch Song Kỳ đã xâm nhập vào khu núi. Vậy Cô Tùng Cư Sĩ bỏ đi chắc chắn là để đối phó với việc đó." Bỗng đâu, hai người lại nghe có tiếng chân nặng nề bước thẳng đến ngang cửa sổ, nên vội vàng cùng nhảy lui. Trong khi đó, song sắt chắn ngang cửa sổ bỗng từ từ kéo lên cao và có một vật màu đen từ ngoài ném vào, rồi song cửa sổ lại từ từ hạ xuống như cũ.

Lư Thế Xuân và Phi Hô Tướng Kiệt đều giật mình. Họ trông thấy vật vừa ném vào từ trên cao rớt xuống và khi chạm đến mặt đất nó chỉ vang lên một tiếng động nhẹ. Cả hai đưa mắt nhìn kỹ thì thấy đó là một gói thức ăn.

Rõ ràng là người ở bên ngoài cửa sổ đã dùng một thủ pháp hết sức tuyệt diệu nên ném gói thức ăn vào mà khi rơi xuống không trông thấy nặng nề gì cả.

Lư Thế Xuân không khỏi biến sắc mặt, đưa mắt nhìn qua Phi Hô Tướng Kiệt một lượt.

Phi Hô Tướng Kiệt giương đôi mắt thật to, đưa chân bước thẳng tới mở gói thức ăn ra, thấy bên trong có một bầu rượu, một chén thịt bò nướng, một tô canh nấu với trứng và hai chiếc bánh bột mì hấp còn nóng hổi. Ngay đến chén đĩa cũng đầy đủ tất cả. Do đó ông ta bèn cất tiếng cười ha hả thật to

nói :

- Cứ có rượu là ta cứ say, một ly rượu cầm tay là đời đã vui rồi ! Vậy lão đệ hãy đến đây mau, chúng ta tạm gác bỏ bao nỗi lo âu, cùng say với nhau đã được chẳng ?

Lư Thế Xuân vui vẻ nhận lời cùng ngồi xuống đất uống cạn ly...

Ba ngày trôi qua, Lư Thế Xuân hết sức lo buồn vì không còn cách nào để thoát thân được nữa. Y lo nghĩ đến lời nói của một người nào đó bên ngoài cửa sổ trong một đêm trước đây. Đường như người đó đã biết được mình không phải là con của Sa Mạc Kim Điều Lư Bằng. Như thế có nghĩa là lai lịch của mình đã bị Cô Tùng Cư Sĩ dò xét và biết được.

Nhưng giữa mình và Cô Tùng Cư Sĩ không có mối ân thù chi cả, vậy ông ta bắt mình mang về đây là vì lý do gì ? Hay là Hồ Chương Kim Đào Đào Như Hải chính là vây cánh của Cô Tùng Cư Sĩ và y đã biết rõ được gốc gác của mình, nhưng bình tĩnh mượn tay Cô Tùng Cư Sĩ bắt mình mang về nhốt ở đây.

Lư Thế Xuân nghĩ đến đó thì không khỏi nghiến răng thâm mắng rằng:

"Nếu ngày nào ta còn sống thì ta phải băm nát thân tên lão tặc ấy thành tương mới hả cơn căm hận của ta !".

Tiếp đó, Lư Thế Xuân lại nghĩ ngợi đến việc Hắc Bạch Song Kỳ xâm nhập vào khu vực này. Đã suốt ba ngày qua, trong sơn cốc vẫn yên tĩnh, chứng tỏ sự mạo hiểm của Hắc Bạch Song Kỳ hoàn toàn vô hiệu. Việc sống chết của họ cũng như chưa biết rõ được ra sao.

Kế đó, trong óc Lư Thế Xuân lại hiện lên hình ảnh của người đàn bà đứng tuổi xinh đẹp. Y nghĩ ngợi tìm tòi khắp các cao thủ trong võ lâm, vẫn không thể đoán ra được người đàn bà ấy là ai.

Suốt ba ngày qua, Lư Thế Xuân luôn luôn đến bên cửa sổ ngóng nhìn ra bên ngoài. Y chú ý quan sát tình hình trong sơn cốc, lòng cảm thấy buồn rười rượi Trong khi đó, cũng không trông thấy Cô Tùng Cư Sĩ sai người đến hỏi han chi cả, nên y không ngót than vắn thở dài, trong lòng cảm thấy Cô Tùng Cốc đây rầy bí mật không sao hiểu được.

Phi Hồ Tướng Kiệt suốt ngày chỉ lo ngủ khò, mặc cho số mạng ra sao thì ra, ông ta không xem việc chết sống nguy hiểm ra gì cả.

Bên trong sơn cốc mặt trời lặn rất sớm. Khi hoàng hôn đến thì gió núi thổi rất mạnh, khiến lá vàng đổ xuống đầy nmg. Nhưng khi có ngọn gió thổi tới thì số lá vàng ấy lại bay tung lên và chốc lát thì lại đổ ào ào trở xuống đất. Cảnh vật cứ thế diễn đi diễn lại mãi.

Lư Thế Xuân đưa đôi mắt chú ý nhìn về phía tận cùng của con đường mòn trong rừng, không rõ trong lòng y đang nghĩ ngợi điều gì.

Đột nhiên, từ trên mây cao bỗng có hai tiếng hú trong trẻo và thục dài, khiến sơn cốc không ngớt vang rền. Tiếng hú ấy truyền đến rất đột ngột, nhưng

cũng dứt đi rất bất ngờ. Tuy nhiên, dư âm vẫn dội đi dội lại mãi trong sơn cốc.

Liên đó, từ trong nmg bỗng nhanh nhẹn lướt ra một bóng người áo xám, người ấy chính là Cô Tùng Cư Sĩ. Thân pháp của ông ta nhanh nhẹn và nhẹ nhàng như gió, chỉ trong nháy mắt là ông ta đã đứng sừng giữa chiếc cầu nhỏ rồi.

Cô Tùng Cư Sĩ đưa hai tia mắt sáng ngời, nhìn về phía vách núi xa ở bên trái một lượt, sắc mặt tươi cười nói :

- Khách xa giá lâm đến tề xá, vậy sao không chịu bước ra ?

Phía trên vách núi bỗng có tiếng cười ha hả thực to. Trong khi tiếng cười chưa dứt thì lại trông thấy hai bóng người cao lớn từ trên bay xà xuống như chim và nhanh như gió cuốn, đáp nhẹ nhàng sát bên đầu cầu nơi Cô Tùng Cư Sĩ đang đứng.

Cô Tùng Cư Sĩ đưa mắt nhìn lên thì thấy đó là hai lão già đầu đội mũ tú tài màu trắng, sắc mặt âm u sâu hiểm và đầy lạnh lùng, nên tâm thần không khỏi kinh hãi, biến hẳn sắc mặt. Tuy thế, lão ta đã cố gắng lấy lại sự bình tĩnh, tươi cười nói :

- Thì ra là Bắc Quốc Song Hiệp ! Núi xanh vẫn không già, tất ngày trùng phùng đến với cổ nhân cũng có ! Già đây không kịp bước ra nghênh đón, thực là thất lễ ! Hai người vừa đến đúng là Bắc Quốc Song Ma mà mấy hôm trước đây người đàn bà đứng tuổi nọ đã nhắc đến. Cặp Song Ma này võ công hết sức cao cường và lòng tự phụ cũng không phải là thấp. Thịnh thoảng hai lão ta cũng có xuất hiện đến vùng Trung Nguyên nhưng chỉ thoảng qua rồi đi mất. Từ trước đến giờ, họ không khi nào lại ra tay đánh nhau với lớp tiêu bối. Bởi thế, người trong võ lâm tuy phần đông được nghe tên nhưng rất ít có người được gặp mặt Song Ma.

Cặp Song Ma học cùng một thầy, kết làm anh em, một người tên gọi là Kỳ Hồng Phi, một người gọi là Mộ Phụng Tường.

Kỳ Hồng Phi nghe Cô Tùng Cư Sĩ nói thế thì đưa đôi mắt dò xét khắp cả người lão ta một lượt, rồi lạnh lùng đáp rằng :

- Hai ta tuy vẫn không hề thay đổi, nhưng xem ông dường như dung mạo đã khác xưa ! ông có phải thực đúng là Giáng Nguyệt Kiếm Khách Hà Trùng Uy thừa trước không ?

Cô Tùng Cư Sĩ mỉm cười nói :

- Bốn mươi năm trôi qua như dòng nước, nên bất giác râu tóc đều bạc, dung nhan đều đổi thay, nhưng tôi vẫn là Hà Trùng Uy thừa trước. Riêng cái tên Giáng Nguyệt Kiếm Khách thì tôi không còn dùng từ lâu rồi. Hiện giờ, quanh năm tôi làm bạn với mây bay, hợp đoàn với cô tùng, việc tranh hùng trong võ lâm cũng như lòng tham danh đoạt lợi tôi đều gác bỏ ngoài tai ! Mộ Phụng Tường nói :

- Nhưng qua lời đồn đại trong võ lâm thì không phải như thế. Đây chỉ là những lời nguy biện, cốt để che giấu của Hà đại hiệp mà thôi ! Cô Tùng Cur Sĩ mỉm cười nói :

- Lòng già đây sáng tựa như nhật nguyệt, trong bình sinh không khi nào lại biết nói dối bao giờ. Những lời đồn đại trong võ lâm chỉ là việc vô căn cứ, nước lũ khuấy nên hồ mà thôi ! Kỳ Hồng Phi gần giọng nói :

- Hoa Sơn Thất Kiếm bị chết dưới tay ông, trăm mắt đều thấy, vậy đó cũng là nước lũ khuấy nên hồ nữa hay sao ?

Cô Tùng Cur Sĩ vẫn điềm nhiên đáp rằng :

- Già đây tuy bề quan tự thủ, không can thiệp đến việc thị phi của võ lâm, nhưng không thể tha thứ được n~lũg kẻ đến phá rối, làm mất sự yên ổn của tôi. Nơi Phi Tuyên Lãnh đã có bia đá ghi rõ lời cảnh cáo, nhưng Hoa Sơn Thất Kiếm vẫn không biết tự giác trở lại, mà cố ý xông càn lên núi, vậy chính họ đã tự tìm cái chết, không thể nào trách già được ! Kỳ Hồng Phi cười lạnh lùng nói :

- Bọn họ xông vào núi là không ngoài mục đích muốn tìm hiểu cho rõ về cái chết của Hồ Vân Bằng nơi Thanh Lai phiêu cục và tung tích của pho Hàn Thiết Quan âm ! Sắc mặt của Cô Tùng Cur Sĩ bỗng sa sầm, lạnh lùng đáp :

- Về sự mất tích của pho Hàn Thiết Quan âm và cái chết của Hồ Vân Bằng đều không dính dáng gì đến già đây. Bọn họ xông lên núi là một hành động không có căn cứ gì cả ! Kỳ Hồng Phi nói :

- Việc gì cũng có nguyên nhân của nó. Bởi thế, đáng lý ra Hà đại hiệp phải đóng góp vào việc tìm hiểu ai đã gây ra những vụ ấy, để cho những lời đồn đại kia được đính chính cụ thể. Nhưng đằng này ông không làm như thế, mà trái lại đã giết người một cách độc ác, vậy thử hỏi mọi người trong võ lâm không tin những việc ấy là do ông làm ra sao được ?

Cô Tùng Cur Sĩ lạnh lùng đáp rằng :

- Nếu thế, nhị vị cũng tin việc ấy là do già đây gây ra hay sao ?

Kỳ Hồng Phi đáp :

- Chúng tôi thà là tin như vậy chứ không thể tin theo lời ông nói được ! Cô Tùng Cur Sĩ nói :

- Nếu nhị vị quả quyết như thế thì già đây cũng không làm sao giải bày chi hơn được ! Kỳ Hồng Phi nói :

- Chỉ bằng Hà đại hiệp hãy đưa pho Hàn Thiết Quan âm ra để anh em chúng tôi đứng ra điều giải thì hơn ! Cô Tùng Cur Sĩ cười nhạt nói :

- Nhị vị lấy những việc hoàn toàn không có để gây khó khăn cho người khác, thực già đây không biết nói làm sao. Vì chẳng phải già đây không muốn làm theo như ý kiến của nhị vị, mà thực sự không hiểu đây là một việc chi cả ! Kỳ Hồng Phi gần giọng nói :

- Tôi không tin như thế ! Cô Tùng Cur Sĩ nói :

- Vậy ý nhị vị muốn như thế nào ?

Kỳ Hồng Phi cười nhạt nói :

- Hai anh em tôi muốn lục soát xem trong sơn cốc này có giấu pho Hàn Thiết Quan âm không ?

Cô Tùng Cư Sĩ thân nhiên cất tiếng cười to nói :

- Nhị vị cứ tự tiện lục soát, nơi trú ngụ của tôi là ở trong cánh nmg trúc kia. Tất cả cái gì trong khu nmg ấy đều bố trí theo sinh khắc kỳ môn, nhưng nghĩ rằng việc ấy nhị vị không xem vào đâu. Vậy xin mời nhị vị cứ tự tiện ! Song Ma cùng "hú" một tiếng to qua giọng mũi rồi vọt người bay lên vượt qua khỏi Cô Tùng Cư Sĩ nhanh như một luồng điện chớp, nhắm khu rừng trúc lướt thẳng tới.

Cô Tùng Cư Sĩ chẳng hề đưa mắt nhìn theo, đứng trơ trơ tại giữa cầu, ngửa mặt nhìn mây nghĩ ngợi, tà áo không ngớt bay phất phới theo gió, xem như lão ta không hề bận tâm gì đến Song Ma cả.

Song Ma cùng lướt đến trước cánh rừng, cùng dừng chân đứng lại. Kỳ Hồng Phi đưa mắt ngó quanh khắp nơi lộ vẻ ngạc nhiên nói :

- Xem thân sắc của Hà Trùng Uy không hề thay đổi, cũng như không chạy theo hai chúng ta, rõ ràng hẩn ý lại vào cái gì nên mới bình tĩnh như vậy Có lý nào trong khu nmg này đã bố trí một cách chặt chẽ đầy nguy hiểm hay sao ?

Mộ Phùng Tường đưa tia mắt quét qua trong rừng lặc đàu nói :

- Khu rừng trúc này là khu rừng trời sinh, chẳng có gì chứng tỏ nó được bố trí theo sinh khắc kỳ môn cả. Biết đâu Hà Trùng Uy định giở trò với chúng ta ?

Nói dứt lời, lão ta liền đưa chưởng lên ngang ngực, rồi dùng thế Cửu châu phong vũ xô mạnh ra. Tức thì, sức mạnh ồ ạt cuốn tới khiến cho những cây trúc xanh đều ngã rạp cả vào phía trong. Giữa lúc hai người tưởng những cây trúc ấy sẽ bị gãy đổ đi, thì nào ngờ chúng bỗng quật mạnh trở lại và theo đó một luồng kinh lực hốt tới làm cho Mộ Phùng Tường cảm thấy hai cánh tay tê buốt cả. Đồng thời lão bị đẩy thối lui ra sau nửa bước, sắc mặt biến hẩn.

Kỳ Hồng Phi nhất định không chịu tin tà thuật, nên hai chưởng liền từ từ xô ra, gây nên một luồng kinh phong cuốn thẳng tới. Tức thì, ông ta thấy những cây trúc ấy có vẻ hết sức dẻo dai, cũng như sức dội trả lại của chúng hết sức to tát, nên trong lòng không khỏi kinh hoàng.

Khi ấy, Cô Tùng Cư Sĩ liền bay nhẹ nhàng tới, to tiếng nói rằng :

- Từ xưa đến nay tôi không khi nào bày điều nói dối. Những lời đồn đại trong giới giang hồ thực ra hoàn toàn vô căn cứ, bởi thế tôi đã sai tiểu đồ đi điều tra xem việc ấy do ai làm, chắc rằng chẳng bao lâu nữa mọi việc sẽ được phơi ra ánh sáng, vậy xin nhị vị chớ nên tin theo lời đồn đại ấy là hơn !

Kỳ Hồng Phi liên theo gió trở cờ, quay mặt lại cười to nói :

- Hai anh em chúng ta lúc nào cũng biết trọng lẽ phải, vậy nay Hà huynh đã cho biết là không có việc ấy, nếu chúng tôi vẫn không chịu tin thì cũng thực khó coi lắm ! Cô Tùng Cư Sĩ bước nhẹ nhàng đến, vòng tay mỉm cười nói :

- Nhị vị là người sáng suốt, thảo nào bấy lâu nay tên tuổi vang dội.

Đêm nay tôi được gặp nhị vị, âu cũng là cái duyên. Nơi thảo xá của tôi không có vật gì đáng dùng để đãi khách mà chỉ có rượu nhạt và những món thịt nmg, vậy nếu nhị vị không chê thì tôi...

Kỳ Hồng Phi cười to đáp :

- Vì chúng tôi còn bận việc gấp, nếu không thì có thể cùng nhau nhắm rượu hàn huyên, vậy xin hẹn lại dịp khác, chúng tôi sẽ đến quấy rầy ông anh vậy !

Liên đó, lão ta quay qua Mộ Phụng Tường nói :

- Chúng ta đi thôi ! Dứt lời, cả hai cùng bay vọt lên không và sau mấy cái lắc người họ đã bay thẳng lên đỉnh vách núi.

Cô Tùng Cư Sĩ bỗng mỉm một nụ cười sâu độc, rồi quay người bước nhẹ nhàng tiến thẳng vào khu rừng trúc.

Tất cả những việc xảy ra bên ngoài khung cửa sổ, Lư Thế Xuân và Phi Hồ Tướng Kiệt đều trông thấy rõ mồn một. Lư Thế Xuân trong lòng hết sức nghi ngờ nói :

- Bắc Quốc Song Ma tại sao khi đến có vẻ hung dữ mà cuối cùng lại rút lui êm như thế ?

Phi Hồ Tướng Kiệt nhếch miệng nói :

- Song Ma bỏ đi chẳng bao lâu tất sẽ trở lại nữa, người không tin thì hãy chờ xem ! Lư Thế Xuân vừa nói chuyện nhưng đôi mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ. Bỗng nhiên y trông thấy mấy bóng người bay nhanh như điện xẹt, vượt qua chiếc cầu nhỏ rồi chạy thẳng vào con đường mòn trong nmg trúc.

Trong số người ấy, dường như có cả Hắc Bạch Song Kỳ Khảm Định Viễn và Ban Trắng Hồng. Bởi thế, Lư Thế Xuân hết sức kinh ngạc nhưng y cố đè nén, không đem việc ấy nói lộ ra cho Phi Hồ Tướng Kiệt biết.

Lại ba ngày nữa trôi qua. Trong khi ánh bình minh vừa ló rạng, sương mù chưa tan hẳn thì trong huyện Thái An xe ngựa đã dập diu, kẻ qua người lại như mắc cửi. Trong số người qua lại ấy, bỗng xuất hiện Đào Như Hải và Từ Long Tướng. Cả hai trông có vẻ thực trang nghiêm, nhằm hướng khách điểm chạy nhanh tới.

Trong khách điểm có rất nhiều nhân vật võ lâm vừa mới đến. Hai phái Hoa Sơn và Hoài Dương cũng phái những nhân vật cao cường đến. Quân hùng đã họp bàn với nhau mấy lần nhưng vẫn còn đắn đo chưa có quyết định gì dứt khoát, do đó họ chưa có hành động gì để đối phó Cô Tùng Cư Sĩ Quân hùng trông thấy Đào Như Hải và Từ Long Tướng trở lại thì Thiết Chỉ Thư Sinh bèn bước tới hỏi rằng :

- Nhị vị theo dõi Hắc Bạch Song Kỳ, chẳng hay có thấy gì lạ không ?

Đào Như Hải lắc đầu cười nói :

- Đào mỗ thực quá kém tài ! Vì già đuổi theo Song Kỳ đến vùng phụ cận Đại Minh Hồ thì không còn trông thấy hình bóng của Song Kỳ đâu nữa.

Nhưng già bất ngờ lại gặp được một chuyện lạ, có tương quan đến pho tượng Hàn Thiết Quan âm ! Quân hùng không khỏi nhao nhao lên. Đôi mắt của Thiết Chỉ Thư Sinh chiếu ánh sáng rất lạ lùng nói :

- Xin ông hãy nói rõ cho chúng tôi được biết ?

Đào Như Hải nói :

- Khi chúng tôi đi ngang qua cạnh miếu Thiết Công thì trông thấy có một xác người. Dân trong vùng đang vây quanh xem thật đông nên Đào mỗ vì hiếu kỳ cũng chen vào xem xác người ấy và trông thấy y chưa chết hẳn. Bởi thế, già liền đưa tay lên điểm thẳng vào Mệnh môn huyết của y để cho y hồi tỉnh trở lại. Người ấy khẽ rên rỉ, rồi từ miệng nhổ ra một búng máu bầm đen, đôi tròng mắt của nạn nhân cũng khẽ lay động. Sau khi y đưa mắt nhìn qua già một lượt, thì tự xưng là phiêu sư của Thanh Lai phiêu cục. Do đó, Đào mỗ liền hỏi y có biết gì về Hàn Thiết Quan âm không, thì vị phiêu sư ấy gật đầu, nhưng đáng tiếc là vì thương thế của hãn quá trầm trọng nên chưa kịp nói chữ nào thì đã tắt thở chết luôn ! Trong số quần hùng có người cười nhạt nói :

- Nói như vậy, thì có khác nào nói chơi, vì nghi vấn vẫn còn là nghi vấn !

Đào Như Hải có vẻ xúc cảm, thò tay vào áo lấy ra ba trái Ngũ mang câu nói:

- Đào mỗ vì phải chịu hàm oan mà không giải bày được, nên ngày nào còn sống thì nhất định sẽ dựa vào ba trái Ngũ mang câu này để tìm cho ra manh mối, hầu phơi trần sự thật ra ánh sáng mới nghe ! Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khêu Mộ Bình bước đến sát bên cạnh Đào Như Hải, nhìn kỹ những trái Ngũ mang câu một lúc, mới ngửa mặt lên nói to rằng :

- Đào lão sư, những ám khí tuyệt độc này, có phải ông đã từ xác người chết lấy ra được hay chăng ?

Đào Như Hải gật đầu nói :

- Nạn nhân đã bị một luồng nội gia chưởng lực, kèm theo ba trái Ngũ mang câu đánh trúng thẳng vào lưng, khiến xương sống bị gãy nát, tạng phủ đều bị dập. Nơi ấy, hiện rõ ràng dấu một bàn tay bầm tím. Đào mỗ cũng đã vẽ lại bàn tay ấy, chắc chắn tìm kiếm khắp mọi phương trời góc bể, rồi cũng sẽ tìm ra thủ phạm chứ không khó gì cả ! Lữ Khêu Mộ Bình đưa mắt nhìn qua quần hùng một lượt nói :

- Có vị nào biết được trong võ lâm, ai đã dùng những trái Ngũ mang câu tuyệt độc này để làm ám khí không ?

Quần hùng ngơ ngác nhìn nhau, không ai biết được chủ nhân của những trái Ngũ mang câu tuyệt độc ấy là người nào cả.

Lữ Khêu Mộ Bình trông thấy sắc diện của quần hùng thì biết dù có hỏi nữa cũng chẳng tìm hiểu được gì hơn, nên quay về phía Đào Như Hải nói :

- Hôm nay các bạn thuộc phái Hoa Sơn vì đang quyết chí phục thù cho Thất Kiếm, nên nhất định sẽ tìm đến Cô Tùng Cốc đòi món nợ máu ấy với Hà Trùng Uy. Riêng việc Lư lão đệ bất ngờ bị bắt mất đi, e rằng cũng có tương quan đến Hà Trùng Uy nữa. Bởi thế, tại hạ không thể nghĩ ra được một đối sách hoàn thiện, nên đã quyết liều lĩnh một phen, trong đêm nay sẽ có hành động đối phó mạnh với kẻ địch.

Đào Như Hải nói :

- Lư Thế Xuân là thế diệt của Đào mỗ, từ chốn xa xôi ngàn dặm đi đến tá túc với già đây, vậy nếu có điều chi bất trắc thì Đào mỗ không khỏi xấu hổ với hương hồn của người bạn xưa. Vậy nếu Lữ Khêu đại hiệp đã quyết định thì Đào mỗ cũng sẽ đi theo tiếp một tay ! Trong khi mọi người đang nói chuyện thì bỗng trông thấy tên hầu bàn hồi hải chạy vào bẩm :

- Bên ngoài cửa có Huỳnh Chấn Viêm lão sư xin ra mắt ! Số người thuộc phái Hoài Dương cùng buột miệng "ồ" lên một tiếng.

Còn số quần hùng khác thì không khỏi lộ vẻ sửng sốt. Huỳnh Chấn Viêm lại thoát khỏi sự nguy hiểm trở về một cách an toàn ? Hà Trùng Uy tại sao lại có những hành động lạ lùng như thế ?

Lữ Khêu Mộ Bình nói :

- Chỉ có một mình Huỳnh lão sư đến hay còn ai nữa ?

Tên hầu bàn buông xuôi hai tay đáp :

- Còn có hai người khác hộ tống ông ta đến. Riêng ông ta thì có vẻ như không còn tỉnh táo nữa ! Số người thuộc Hoài Dương bang, không đợi tên hầu bàn nói hết vội vàng ừn ừn chạy ra cửa.

Lữ Khêu Mộ Bình cũng dẫn theo một số đông quần hùng, hồi hải chạy thẳng ra. Mọi người đến nơi, thì thấy ngoài cửa có hai lão già cao lớn, mặt mày lạnh lùng, đầu đội mũ tú tài. Huỳnh Chấn Viêm đứng dựa người vào mình một lão già ở phía trái, đôi mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt như một tờ giấy trắng.

Lão già đứng phía mặt vừa trông thấy quần hùng liền cất giọng lạnh lùng :

- Hai chúng tôi từ sa mạc miền Bắc đi đến đây. Già là Kỳ Hồng Phi còn nghĩa đệ của già là Mộ Phụng Tường. Các bạn võ lâm ở Trung Nguyên đã tặng cho hai anh em chúng tôi một cái biệt hiệu hay hay gọi là Bắc Quốc Song Ma ! Quần hùng không khỏi giật bắn mình. Lữ Khêu Mộ Bình "ồ" lên một tiếng nói :

- Thì ra là Kỳ đại hiệp và Mộ đại hiệp. Từ lâu nay tôi hằng ngưỡng mộ tên tuổi vang dội cả tứ hải của nhị vị. Chẳng ngờ hôm nay lại được gặp mặt thật hân hạnh biết bao ! Kỳ Hồng Phi cười ngạo nghễ nói :

- Đại danh của các hạ...? Lữ Khêu Mộ Bình vội vàng đáp :

- Tại hạ họ kép là Lữ Khêu, thảo tự là Mộ Bình ! Kỳ Hồng Phi bất giác đưa mắt ngó về Lữ Khêu Mộ Bình một lượt, nói:

- Té ra là Thiết Chỉ Thư Sinh, một người khá có danh vọng ở Trung Nguyên! Giọng nói ấy gần như có vẻ xem thường, khiến Lữ Khêu Mộ Bình thâm cảm thấy không vui, nhưng ngoài mặt vẫn điềm nhiên không hề tỏ thái độ gì cả.

Mộ Phụng Tường đến lúc ấy mới lên tiếng nói rằng :

- Hai chúng tôi sau khi vào Cô Tùng Cốc và trên đường trở ra, đi ngang qua Hắc Long Đàm, trông thấy Huỳnh Chấn Viêm bị treo lơ lửng trên vách đá cao nên ra tay giải cứu cho ông ấy ! Lữ Khêu Mộ Bình nói :

- Nhị vị thực có lòng nhân đức, giới võ lâm ở Trung Nguyên không ai là không biết ơn ! Kỳ Hồng Phi cười nhạt nói :

- Già đây từ trước đến nay không hề làm ơn cho ai bao giờ, vậy chớ nên cảm ơn làm chi. Nếu chúng tôi không có một dụng ý riêng thì nào đâu lại bằng lòng đến đây để gặp gỡ các ông ?

Quần hùng không khỏi sửng sốt. Lữ Khêu Mộ Bình cũng lóe lên một ý nghĩ trong óc, thầm nói rằng:

"Bắc Quốc Song Ma có tiếng là những nhân vật không phải dễ trêu chọc. Ông ta đã bảo là có ý định riêng thì chắc chắn không phải là việc thường. Vậy việc ấy là gì thế ? Nếu ông ta muốn dùng Huỳnh Chấn Viêm để làm điều kiện đánh đổi một cái gì, thì đấy quả là một sự lâm lẩn to. " Mộ Phụng Tường lạnh lùng nói :

- Vị Huỳnh Chấn Viêm này đã bị điểm ngũ âm tàn huyết, tuy già đây đã giải trừ huyết đạo xong nhưng vẫn cần phải nằm yên tĩnh dưỡng nửa năm. Suốt trong thời gian ấy, không thể vận dụng chân lực, nếu trái lại thì võ công đều bị mất hết cả. Vậy vị nào là nhân vật thuộc bang Hoài Dương, hãy mau bước ra đỡ Huỳnh Chấn Viêm vào khách điểm đi ! Lữ Khêu Mộ Bình chấp tay tươi cười nói :

- Nhị vị có lời gì cần bàn thì xin mời vào trong sẽ nói sau. Nơi đây sát cạnh đường cái, trạm mắt đều nhìn thấy nên không tiện việc luận đàm.

Bắc Quốc Song Ma lạnh lùng gật đầu, cất bước ngang nhiên bước thẳng vào khách điểm. Quần hùng kéo nhanh theo sau, không ngớt xầm xì bàn tán.

Sau khi mọi người ngồi yên, Kỳ Hồng Phi liền đi thẳng vào đề, nói :

- Để các ông khỏi phải băn khoăn bàn tán, già đây xin nói rõ ý định của mình là muốn lấy pho Hàn Thiết Quan âm thôi ! Lữ Khêu Mộ Bình sững sờ một lúc, đáp rằng :

- Nhị vị chưa nghe Hàn Thiết Quan âm đã rơi vào tay Cô Tùng Cư Sĩ rồi hay sao ?

Kỳ Hồng Phi "hừ" một tiếng nói :

- Lẽ tất nhiên là đã biết, nhưng các ông chỉ có mục đích là đòi lại món nợ

máu với Hà Trùng Uy, còn riêng pho tượng Hàn Thiết Quan âm thì dù có được vào tay, chắc chắn cũng không ai có thể bảo tồn nó được ! Quân hùng nghe thế, ai nấy đều thâm nghĩ rằng:

"Đúng vậy, pho tượng Hàn Thiết Quan âm quả là một hung vật, ai lấy được vào tay đều đưa đến cái họa sát thân mà thôi. Suốt ngày phập phồng lo sợ, ăn ngủ không yên, vậy chi bằng không tranh đoạt nó thì hơn !".

Tuy mọi người đều thấy tài nghệ của mình không đủ để giữ pho Hàn Thiết Quan âm, nhưng trong lòng ai nấy đều bất mãn qua giọng nói lớn lối, không xem ai ra gì của Kỳ Hồng Phi.

Lữ Khêu Mộ Bình vẻ mặt vẫn tự nhiên, nhưng trong lòng đã nghĩ được cách đối phó, nên mỉm cười nói :

- Như vừa rồi nhị vị đã nói, là có vào đến Cô Tùng Cốc rồi. Như vậy, chắc chắn nhị vị đã có gặp Hà Trùng Uy, thế không hiểu tại sao nhị vị lại không hỏi thẳng ông ta để lấy pho Hàn Thiết Quan âm, mà trái lại đến đây để thương lượng với bọn chúng tôi ? Như thế chẳng phải bỏ mồi mà bắt bóng hay sao ?

Kỳ Hồng Phi chú ý nhìn kỹ Lữ Khêu Mộ Bình một lượt rồi nói :

- Bấy lâu nay, nghe đồn Thiết Chỉ Thư Sinh là người đa mưu túc trí, ý tứ thâm trầm, nhưng đến ngày hôm nay gặp được mới biết lời đồn ấy quả là không sai ! Lữ Khêu Mộ Bình mỉm cười nói :

- Tại hạ không dám nhận sự khen ngợi quá đáng ấy ! Kỳ Hồng Phi hạ giọng nói tiếp :

- Đứng về phía già đây mà nói, thì việc chiếm lấy pho Hàn Thiết Quan âm thực dễ dàng như lấy đồ trong túi. Nhưng muốn được như vậy tất phải trải qua một trận ác chiến với Hà Trùng Uy, đối phương nếu không chết ắt cũng phải trọng thương. Tuy nhiên, sau khi Hàn Thiết Quan âm đã vào tay của anh em già đây rồi thì Sơn Băng và Vân ô ở miền Bắc từ nay về sau đâu còn được yên tĩnh nữa ?

Sơn Băng và Vân ô ở miền Bắc là hai địa phương mà Song Ma đang an cư Lữ Khêu Mộ Bình cười to nói :

- Nhị vị nếu trừ được Hà Trùng Uy thì tiếng tăm đã rung chuyển cả thiên hạ, khiếp sợ cả giang hồ, vậy thử hỏi còn ai dám tìm đến nơi ấy để mưu đoạt Hàn Thiết Quan âm nữa ?

Kỳ Hồng Phi cười lạnh lùng nói :

- Tuy nói thế, nhưng rất khó tránh khỏi. Vì của quý báu thường làm cho lắm người đen tối lòng dạ, tự tìm đến lãnh lấy cái chết. Già đây từ trước đến nay không hề xúc phạm đến ai, nếu người ấy không xúc phạm đến già. Trái lại, nếu kẻ nào trêu chọc già thì chắc chắn già không nhịn được. Bởi thế, nay già đây muốn nhờ các vị loan truyền những lời nói của già cho khắp võ lâm được biết ! Nói đến đây, sắc mặt của lão ta bỗng trở thành ôn hòa vui vẻ,

tiếp rằng:

- Trong chuyến đi Cô Tùng Cốc, già đã phát hiện một con đường bí mật. Vậy có thể dẫn các vị cùng đi đến đó, không có gì cần giấu cả, hầu lấy việc ấy báo đáp lại cái ơn loan truyền giúp n~lũg lời nói của già ra khắp võ lâm !

Lữ Khêu Mộ Bình bỗng thoáng có một ý nghĩ trong lòng, bèn nói :

- Việc loan truyền tin tức ấy là một việc thực dễ dàng, nhưng đó không có nghĩa là nó có thể ngăn chặn người khác đến vùng Sơn Băng và Vân ô ở miền Bắc. Nhất là Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành, nguyên chủ của Hàn Thiết Quan âm thì thực không ai có thể ngăn nổi ông ta được cả ! Kỳ Hồng Phi cười nhạt nói :

- Lỗ Công Hành không đến thì thôi, bằng trái lại thì tất lão ta sẽ chịu lãnh sự thiệt thòi ngay ! Trong số quân hùng, bỗng có người phá lên cười to, nói :

- Nhị vị đã là người võ công cái thế, có thể lấy Hàn Thiết Quan âm dễ như trở bàn tay, vậy chúng tôi đến Cô Tùng Cốc chẳng hóa ra thừa lăm hay sao ? Một việc làm dễ dàng như thế thì cần chi phải bận đến đông người ?

Vậy xin nhị vị cứ đi trừ Hà Trùng Uy, còn chúng tôi vẫn ở yên đây để chờ tin thắng lợi, như thế chẳng hay hơn hay sao ?

Người cười to ấy chính là Nhất Bút Chấn Thiên La Tiêm ở tại đảo Ngưu Giác trên Sào Hồ. Võ công của người ấy thuộc hàng cao thủ bậc nhất nhì ở Giang Nam hiện nay. Con người y cũng rất ngạo mạn và tự phụ, nên từ nãy giờ lấy làm bực mình những lời nói khoác lác, không xem ai ra gì cả của Bắc Quốc Song Ma.

Kỳ Hồng Phi trợn mắt giận dữ, nhìn La Tiêm một lượt cười ghê rợn nói :

- Già đây chỉ lấy Hàn Thiết Quan âm mà thôi, còn riêng giữa Hà Trùng Uy với già thì không oán không thù chi cả, nên già không muốn gây ra lăm chuyện rắc rối với y.

La Tiêm trợn to đôi mắt cọp, cười như điên dại nói :

- Giáng Khuyết Kiếm Khách Hà Trùng Uy trước đây bốn mươi năm, đã dùng kiếm thuật cao thâm kỳ tuyệt đánh bại ba vị chương môn của ba môn phái lớn trong trận đấu kiếm tại Tung Sơn. Lúc ấy, oai danh của ông ta đã làm rung chuyển cả giang hồ. Chắc chắn hiện nay tài nghệ của ông ta lại càng tiến bộ vượt bậc. Bởi thế, nhị vị biết rằng không hy vọng chỉ thủ thắng được, nên muốn nhờ vào sức mạnh của chúng tôi để đánh nhau với Hà Trùng Uy, hầu thừa nước đục thả câu, giữ vai trò ngư ông đắc lợi ! Mộ Phụng Tường bỗng đứng phắt dậy, mặt đây sát khí, trông lạnh lùng như băng, đưa tia mắt ghê rợn, nhìn chòng chọc vào mặt của La Tiêm rồi bước lần từng bước một về phía đối phương.

Kỳ Hồng Phi cau đôi mày hạ giọng nói :

- Lão nhị, hãy chậm đã ! Chúng ta cũng không trách tại sao ông ấy lại có ý nghĩ như vậy. Nếu đặt chúng ta vào trường hợp đó thì tất chúng ta cũng

không thể nghĩ khác được. Trong chuyến xâm nhập Cô Tùng Cốc này, chúng ta phải đem hết sức ra đánh nhau với đối phương hầu không để cho bất cứ người nào bị thương vong mạng mới phải ! Nói đến đây, lão ta từ từ đứng lên.

Mộ Phụng Tường nghe thế, liền dừng chân đứng lại, trợn mắt nhìn thẳng vào La Tiêm "hứ" một tiếng to rồi quay người bước chậm rãi về vị trí cũ La Tiêm vẫn ngồi yên một cách ngạo nghễ, khéo miệng để lộ một nụ cười khinh thường và đầy lạnh lùng.

Mộ Phụng Tường quay người trở lại theo lời ngăn cản của Kỳ Hồng Phi đã khiến cho không khí căng thẳng trong phòng đột nhiên lắng dịu.

Lữ Khêu Mộ Bình biết Bắc Quốc Song Ma bấy lâu rất tự cao tự đại, không bao giờ ra tay đánh nhau với lớp hậu sinh văn bối. Giờ đây, tuy hai lão bị La Tiêm trêu tức nhưng đây chẳng qua là dọa đối phương vậy thôi chứ không khi nào gây sự đánh nhau thực sự. Do đó Lữ Khêu Mộ Bình bèn mỉm cười nói :

- Anh em chúng tôi quyết định trong đêm nay xông vào Cô Tùng Cốc.

Hiện giờ hãy còn sớm nên tại hạ đã bảo bọn làm bếp sửa sang tiệc rượu để tẩy trần cho nhị vị ! Kỳ Hồng Phi nói :

- Không dám ! Chúng tôi còn đang bận việc gấp phải làm. Vào khoảng canh ba đêm nay, hai anh em chúng tôi sẽ chờ các vị tại Nhị Thiên Môn nhé ! Nói dứt lời, bèn cùng Mộ Phụng Tường đứng lên giữ tay áo bước đi ra.

Quân hùng đều cung kính tiễn chân hai người ra khỏi khách điểm. Ai nấy đều cảm thấy trong lòng nặng nề như bị một phiến đá đè lên. Họ không biết việc đi đến Cô Tùng Cốc đêm nay sẽ gặp may hay rủi.. .

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 8

Lắm điều kỳ lạ

Trên một ngọn núi cao hàng trăm trượng ở phía Đông Cô Tùng Cốc, bỗng có nhiều bóng người xuất hiện chập chờn dưới bóng trăng thanh. Đột nhiên, có hai tiếng hú trong trẻo xé không gian truyền đến khiến núi đồi vang dội bởi những tiếng hồi âm. Tức thì, có vô số bóng người nối gót nhau bay xẹt xuống vách đá như một đàn chim.

Khi ấy, bỗng nghe có tiếng Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khu Mộ Bình quát to rằng :

- Xin các vị nhìn xem kìa ! Trong sơn cốc dường như đã xảy ra biến cố gì rồi ?

Quần hùng đều đưa mắt quét qua, trông thấy trong sơn cốc khắp góc cây kệt đá đang nằm la liệt những xác chết, mình mặc áo đen, mặt được che kín. Số người ấy kẻ vỡ sọ, người gãy xương, máu tươi be bét.

Bắc Quốc Song Ma trông thấy không khỏi kinh hoàng đứng trơ người rồi đưa mắt ra hiệu cho nhau, tỏ vẻ rất kinh dị.

Kỳ Hồng Phi biến hẳn sắc mặt nói :

- Chúng ta hãy đi đến nơi Hà Trùng Uy ở xem xét qua cho biết. Có lẽ Hà Trùng Uy bị tấn công bất thần rồi ! Vừa nói lão ta đã cùng Mộ Phụng Tường vượt qua chiếc cầu nhỏ, bước thẳng về phía khu nmg trúc.

Khi Song Ma đã tiến đến bìa khu rừng thì trong lòng đã có sự cảnh giác trước nên cùng dừng chân đứng lại rồi đồng thời vung chưởng lên xô thẳng vào trong ấy. Tức thì, kinh phong cuốn ra ào ạt xô gãy một đám trúc to, lá trúc bay đầy trời, cát bụi cũng bay theo mịt mù, trông thực khủng khiếp.

Mộ Phụng Tường buột miệng "úy" lên một tiếng kinh ngạc.

Quần hùng lại một phen sửng sốt.

Song Ma liên vạch rừng trúc lướt thẳng vào trong thì thấy nơi ấy có một khu nhà rất xinh đẹp, cửa sơn son, tường quét vôi trắng, lớn nhỏ cả thảy sáu bảy ngôi trông rất vui mắt. Những cánh cửa sơn son đều đang đóng chặt. Mộ Phụng Tường bèn nhanh nhẹn vung chưởng mặt lên đánh thẳng tới. Tức thì, sau một tiếng ầm, những cánh cửa sơn ấy đều bị vỡ tan ra từng mảnh.

Kỳ Hồng Phi đưa chân tràn thẳng vào liền trông thấy Hà Trùng Uy đang nhắm nghiền đôi mắt, ngồi ngay ngắn trên ghế dường như đang ngủ mê.

Qua tiếng động to vừa rồi mà vẫn không làm cho Hà Trùng Uy giật mình thức dậy quả là một việc lạ lùng.

Quần hùng nối gót xông thẳng vào trong nhà. Khi nhìn thấy thế thì họ lại

càng sừng sốt hơn nữa.

Câu Long Tẩu Trạch Kỳ đưa chân bước tới, thò tay ra sờ thì thấy Hà Trùng Uy đã đứt hơi, da thịt lạnh như băng nên cất tiếng than :

- Đã chết rồi ! Người này là...? Kỳ Hồng Phi ngắt lời rằng :

- Người này chính là Hà Trùng Uy ! Thiết Chỉ Thư Sinh nói :

- Anh em chúng tôi đều là kẻ hậu sinh nên không ai được quen biết với Hà Trùng Uy cả. Vậy nhị vị là người quen biết với ông ta chắc cũng là bạn cũ với nhau thì xem không lầm chứ ?

Mộ Phụng Tường cười nhạt nói :

- Vào một đêm cách đây ba hôm, anh em chúng tôi đã vào sơn cốc này và được gặp mặt ông ta, vậy thử hỏi làm sao mà lầm cho được ?

Nhất Bút Chân Thiên La Tiềm bỗng cất giọng cười nhạt. Giọng cười của ông ta làm cho ai nghe đến cũng lầy lăm lạ.

Câu Long Tẩu Trạch Kỳ bỗng như có một ý nghĩ gì trong óc bèn quay về Mộ Phụng Tường hỏi :

- Nhị vị trước đây ba hôm đã có gặp được Hà Trùng Uy, như vậy thì Huỳnh Chân Viêm cũng đã được nhị vị cứu thoát trong dịp đó... ?

Kỳ Hồng Phi quát to rằng :

- Bọn các ông có lòng nghĩ là hai anh em của già đây đã giết chết Hà Trùng Uy chẳng ?

La Tiềm ngửa mặt lảm bảm như nói một mình rằng :

- Trong thời gian ba hôm không phải là ngắn, vậy việc gì người ta cũng có thể làm được cả ! Giọng nói của ông ta tuy nhỏ nhưng chẳng khác nào một phiến đá to ném thẳng vào giếng sâu, làm rung động cả tâm thần của mọi người.

Mộ Phụng Tường tỉnh tỉnh nóng nảy nên quát to rằng :

- Người muốn chết mà ! Tức thì, lão ta vùng chường mặt lên...

Lữ Khêu Mộ Bình bỗng tràn tới, cất giọng ôn tồn nói :

- Sự thực thì việc này rất đáng nghi, nên không làm sao cảm đoán được ý nghĩ của mọi người, vậy xin Mộ lão sư chớ nên chấp nhất ! Mộ Phụng Tường bỗng cảm thấy nơi Khúc trì huyết tại khuỷu tay phía mặt có hơi tê dại vì Lữ Khêu Mộ Bình đã nhanh như chớp thò tay điểm thẳng vào huyết đạo của ông ta. Do đó, ông ta không khỏi giật bắn mình.

Kỳ Hồng Phi biến hẳn sắc mặt. Vì lão ta vốn rất ngạo mạn và tự cao, xem dưới mắt chẳng còn ai nữa. Đối với số quân hùng cũng theo đến đây lão ta xem chẳng vào đâu cả. Giờ đây, lão trông thấy Thiết Chỉ Thư Sinh nhanh tay như thế và hơn nữa võ công lại kỳ diệu khó lường, làm cho một người võ công cao cường như nghĩa đệ của lão ta, trong khi chẳng hay biết chi cả mà đã bị chế ngự hẳn đi. Do đó lão ta không khỏi buộc phải đánh giá lại số quân hùng trước mặt.

Đôi trông mắt của lão ta khẽ xoay chuyển, nói :

- Các vị có lòng nghi hai anh em già đây, xét ra cũng có lý. Nhưng kỳ thực thì chẳng phải như vậy. Già đây xin hỏi, nếu việc này do hai anh em già đã làm ra thì sau đó chúng tôi tất đã trở về Bạng Sơn và Vân ô ở miền Bắc rồi. Vì như vậy thì chúng tôi mới có thể giữ kín được hành tung, khiến cả võ lâm không làm sao tìm ra được sự thật, chứ đâu lại đã gian mà lại thiếu ngoan như thế ?

Quân hùng nghe qua lời giải thích ấy, ai nấy đều cảm thấy cũng có lý.

Nhưng riêng Lữ Khê Mộ Bình ngồi im lặng không nói gì cả.

Đồng Tung Hâu bỗng lớn tiếng hỏi rằng :

- Nếu vậy thì việc này do ai làm ra ?

Lữ Khê Mộ Bình than dài nói :

- Bao nhiêu việc lạ lùng cứ nảy sinh ra mãi. Trong chốn võ lâm rồi đây sẽ không ngớt sóng gió và tăm tối như đêm trường dằng dặc ! Song Ma đưa mắt nhìn nhau một lượt, Kỳ Hồng Phi nói :

- Chúng ta ở yên trong núi đã lâu, vậy lợi dụng những năm tuổi già còn lại để tìm hiểu việc này cũng là một chuyện vui ! Nói đoạn hai lão vọt người bay bổng lên không như một con hạc, chỉ trong chớp mắt là cả hai đã bay thẳng lên đầu vách đá cao hàng trăm trượng nhanh như một luồng điện chớp và lẫn khuất mất hình bóng.

Quân hùng lưu lại trong sơn cốc, xúc xạo tìm kiếm trong một ngày một đêm nhưng vẫn không trông thấy dấu vết chi khác lạ cả nên cũng đành kéo về. Vụ án lạ lùng làm chấn động võ lâm ấy chỉ trong một thời gian ngắn là đã lan truyền khắp nơi. Bên ngoài tuy giới giang hồ vẫn bình yên phẳng lặng nhưng thực ra thì bên trong ai nấy đều đang bí mật dò xét, mong tìm ra manh mối về vụ ấy.

Sáng sớm hôm sau, khi quân hùng đã rời khỏi Cô Tùng Cốc thì tại sơn cốc ấy bỗng xuất hiện một bà lão và cô tỷ nữ Vân nhi. Họ đã nhặt được một vật rơi lại trong rừng trúc.

Lão bà xem xét vật ấy một lúc thật lâu, tia mắt đây vể nghi ngờ rồi cất kỹ vào người, cất bước bỏ đi.

ooo Ngày tháng trôi nhanh như dòng nước chảy, thấm thoát thu qua đông lại, cảnh đào đã đơm ba lần trái. Vùng Giang Nam cỏ non xanh biếc, cảnh liễu phát phơ, chim oanh bay liệng, cảnh sắc xinh đẹp thật là quyến rũ.

Trên mặt Sáu Tây Hồ tại thành Dương Châu, một thành quách có tiếng là một ngôi thành dương liễu, bỗng có một chiếc thuyền con nhẹ nhàng bơi đi. Bên trên thuyền có một người thư sinh tuấn tú đang đứng thẳng.

Người ấy mặt trắng như ngọc, mắt sáng như sao, đầu đội một cái nón không vành nhỏ, mình mặc một cái áo dài màu thiên thanh, bên ngoài khoác một cái áo choàng đen, chân mang một đôi giày lụa đế trắng, thần sắc trông

khoan thai, thoát tục.

Trong tay người thiếu niên ấy cầm một cây quạt xếp vô cùng quý giá, sườn quạt làm bằng bạch ngọc và bồi bằng lụa vàng. Phía bên mặt của chiếc quạt có vẽ hoa mẫu đơn, lá xanh hoa đỏ xem vô cùng sắc sỡ. Phía bên trái quạt có đề một bài từ khúc bằng thể chữ tiểu giai, to cỡ đầu đũa. Chiếc quạt ấy trông xinh xắn và khéo léo vô cùng, cầm quạt phe phẩy thì thực có vẻ trang nhã phong lưu chẳng thua chi Công Cẩn thừa trước.

Người chèo thuyền là một cô gái yếu điệu, xinh đẹp như hoa, tóc mây xanh biếc. Mình mặc một bộ y phục ngắn màu lam, tay cầm sào tre đưa chiếc thuyền lướt đi từ từ.

Người thiếu nữ ấy tuổi độ mười chín hai mươi cái xuân, tuy không phải là người thiên hương quốc sắc nhưng cũng xinh đẹp dễ coi. Làn da của nàng trắng mịn, đôi môi bé nhỏ anh đào, lưng ong mình liễu, khi cười để lộ hàm răng trắng trong nhỏ rức khiến ai thấy cũng phải xao xuyến tâm hồn.

Cô gái ấy thỉnh thoảng liếc mắt nhìn người thiếu niên nhưng người thiếu niên ấy vẫn đưa mắt nhìn đắm đắm vào cảnh sơn thủy đẹp như tranh trước mặt, tựa hồ đang nghĩ ngợi điều gì.

Chiếc thuyền lướt nhẹ trên mặt nước có gân hai tiếng động hô, đi vẫn vơ chứ không có mục đích gì cả. Mãi đến khi trời đã đứng trua, cô gái mới cất giọng oanh thoả thẽ rằng :

- Công tử, cậu đang nghĩ ngợi điều gì thế ?

Vừa nói cô gái vừa che miệng cười.

Người thiếu niên như từ trong mộng bước vừa bừng tỉnh trở lại, "ồ" lên một tiếng rồi đáp :

- Tại hạ không có nghĩ điều gì cả. Cảnh Sáu Tây Hồ này thực xinh đẹp như tranh, làm chi người ta phải ngây ngất ! Cô gái nói :

- Trời đã trua rồi, công tử chưa thấy đói hay sao ?

Người thiếu niên tươi cười đáp :

- Nếu cô nương không nhắc thì tôi vẫn không cảm thấy gì cả, nhưng vừa nhắc đến thì bụng lại thấy đói cồn cào rất khó chịu ! Nụ cười của chàng thiếu niên khiến ai trông thấy cũng có thiện cảm.

Cô gái đưa mắt nhìn qua chàng một lượt rồi nói :

- Công tử hãy gọi tôi là Miêu Xảo Yến được rồi, hai tiếng cô nương tôi không dám nhận. Nếu công tử không chê, hạ mình đến chơi tệt xá, thì má tôi cũng có thể nói được những thức ăn ngon lành...

Câu nói chưa dứt, thì người thiếu niên đã lắc đầu mỉm cười đáp :

- Chẳng cần thế, tại hạ hiện giờ đã lỡ hẹn với người khác, vậy ngày mai cũng vào hiện giờ này, tại hạ sẽ đến phủ của Miêu cô nương vui chơi ăn uống !

Xảo Yến tươi cười đáp :

- Thực thế không ? Công tử chớ nên quên nhé ! Người thiếu niên đáp :

- Tại hạ đã hứa thì lời nói đáng giá ngàn, đâu lại hứa suông bao giờ ?
 Xảo Yến chống thuyền cập vào bờ, người thiếu niên biếu cho nàng năm lượng bạc, rồi chậm rãi đưa chân bước những bước nhẹ nhàng, đi thẳng vào trong thành Dương Châu.

Sự phồn thịnh của thành Dương Châu thì không cần gì phải nói, nhưng riêng về ca kỹ cũng hơn cả vùng Tần Hoài.

Người thiếu niên ấy tạm trú nơi một khách sạn gần con kênh Vận Hà.

Y về đến khách sạn, chàng liền bảo tên hầu bàn dắt ra một con tuấn mã lông đen mượt, nhảy thốc lên yên rồi từ từ cho ngựa bước đi.

Chàng đến trước một ngôi nhà đồ sộ, cạnh bên con đường Tây Đại Nhai, thì dừng ngựa nhảy xuống yên. Liên khi ấy, từ trong gian nhà có hai tên gia đình ăn mặc tươm tất bước tới chào hỏi.

Người thiếu niên sắc mặt nghiêm nghị chậm rãi nhếch môi :

- Tại hạ muốn xin ra mắt Hà lão gia, nơi đây tôi có một cánh thiệp, phiền các ông đi vào trong bẩm lại cho ! Vừa nói, người thiếu niên vừa thò vào tay áo lấy ra một cánh thiệp màu đỏ.

Tên gia đình đưa hai tay nhận lấy và nhìn qua cánh thiệp một lượt, trông thấy bên trên có vẽ hình một đồng tiền cổ, bên dưới còn có một dòng chữ: "Văn bối Đào Gia Kỳ cúi đầu trăm lạy".

Tên gia đình trông thấy thế, tuy không rõ lai lịch của người khách trẻ tuổi, nhưng y đoán vị khách này không phải là người tầm thường, nên chẳng dám chậm trễ, tươi cười bảo :

- Xin công tử hãy chờ giây lát, con sẽ trở vào bẩm lại với gia chủ ngay.

Nói đoạn, hần hối hả bỏ đi.

Chỉ trong chốc lát, bên trong cánh cửa bỗng có tiếng cười ha hả thực to vọng ra, rồi trông thấy một lão già tuổi độ ngũ tuần, thân hình mập mạp, bước ra nói :

- Hà Tấn Thương ta không hay Đào lão đệ đến, nên không bước ra nghênh đón từ đằng xa, thực quả có lỗi ! Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Không dám ! Tiểu diệt xin ra mắt thế bá ! - Nếu thế, thì già đây lại càng cảm thấy xấu hổ với người bạn tri kỷ ! Vừa nói, ông ta vừa cất tiếng cười to, rồi thò tay ra nắm lấy cánh tay trái của Đào Gia Kỳ.

Trong một gian nhà thủy tạ xinh đẹp lộng lẫy, Hà Tấn Thương cũng ngồi đối diện với Đào Gia Kỳ. Trên bàn bày mấy thức ăn ngon và mùi rượu mao đài tửu thứ rượu lâu năm bay thơm ngào ngạt. Hai người cùng uống rượu và nói chuyện thân mật với nhau.

Hà Tấn Thương nói :

- Đã có hai mươi năm nay, già đây không có dịp trông thấy ông ấy lần nào nữa, nên lúc nào cũng tưởng nhớ đến ông ấy. Bởi thế, vừa rồi già trông thấy bức hình đồng tiền trên tấm bái thiệp, thì vui mừng như điên. Lão đệ là

người có nhân phẩm, chắc được ông ấy truyền dạy cho tất cả sở học của ông ấy rồi ?

Đào Gia Kỳ đáp :

- ân sư là người tài hoa dôi dào, hiểu biết rộng rãi, nhưng vì tư chất của tiểu diệt kém cỏi, nên chỉ thu thập được trong muôn một mà thôi. Lần này, tiểu diệt phụng mệnh của ân sư đến đây để nhờ thế bá một việc ! Hà Tấn Thương vuốt râu cười to :

- Trước kia già đây trong cơn hoạn nạn, suýt nữa đã bị mất mạng đi rồi. Nếu không nhờ ông ấy kịp thời cứu lấy, thì thân ta ngày nay đâu còn nữa ? Bởi thế, dù cho ông ấy có bảo già đây phải bước vào nước sôi lửa bỏng, già đây vẫn không từ chối ! Đào Gia Kỳ nói :

- Được sự vui lòng giúp đỡ của thế bá như vậy, tiểu diệt xin có lời cảm tạ thế bá trước ! Nói đoạn, chàng liền đứng lên xá thực sâu rồi nhỏ tiếng giải bày mọi việc Hà Tấn Thương sau khi lắng nghe xong, đáp rằng :

- Việc ấy rất dễ dàng, già đây sẽ đi làm ngay. Riêng lão đệ cũng nên dọn đến tề xá để ở lâu dài hầu đỡ phần tốn kém. Có cần dùng thứ chi, cứ hỏi thẳng viên quản gia để lấy là được ! Com nước xong, cả hai cùng đứng dậy. Hà Tấn Thương bảo gia đình đến khách sạn mang hành lý của Đào Gia Kỳ về và cho dọn một gian phòng sạch sẽ xinh đẹp cho chàng ở.

Qua trưa ngày hôm sau, Đào Gia Kỳ lại đi đến Sáu Tây Hô. Cậu tìm gặp cô gái có tên là Xảo Yến. Chàng lưu luyến mãi cho đến khuya mới trở về nhà yên nghỉ.

Đào Gia Kỳ mỗi ngày đều đến tìm thú vui ở khắp chốn lầu xanh, xài tiền như nước, có vẻ hào phóng. Bởi thế, chẳng bao lâu sau những nơi ấy không ai là không biết cái tên của Đào công tử.

Nhiều võ sư trong Hà phủ lần lượt được quen thân với Đào Gia Kỳ, cùng ra vào đi đứng với nhau. Qua câu chuyện hàn huyên thường ngày, số võ sư ấy được biết Đào Gia Kỳ là con trai của một vị quan to ở chốn kinh đô mới hồi hưu gân đây, nguyên là bạn thế giao với Hà Tấn Thương.

Hà Tấn Thương là một người lái muối giàu có, tài sản kết xù. Nếu chẳng phải là người quan to trong triều thì dễ gì làm bạn thân với ông ta.

Bởi thế, số võ sư ấy đều tin lời của Đào Gia Kỳ nói.

Trong câu chuyện với các võ sư, Đào Gia Kỳ nói cho họ biết là khi gia đình chàng sống ở kinh đô cũng có nuôi nhiều võ sư nên tuy chàng không có học võ nghệ nhưng riêng về mọi câu chuyện hay ho trong võ lâm chàng đều biết rõ tất cả đầu đuôi.

Trong những chốn ăn chơi rất dễ tìm được bạn bè. Do đó, Đào Gia Kỳ chẳng mấy chốc đã quen biết được với tất cả những người trong mười lăm hiệu phiêu cục lớn tại thành Dương Châu, kể từ tổng phiêu đầu cho đến người làm việc lật vạt trong các phiêu cục ấy.

Nơi Quảng Viễn phiêu cục có một vị phiêu đầu gọi là Vạn Hoa Dao Phàn Kiết Tường, ăn nói rất đường hoàng. Dù trong cuộc vui chơi, ông ta cũng luôn luôn giữ gìn kỷ lưỡng. Giọng nói của ông ta là giọng người Sơn Đông. Đối với Phàn Kiết Tường, Đào Gia Kỳ rất để ý và thường đến làm thân. Vì Đào Gia Kỳ cho biết mình không hiểu võ nghệ nên số nhân vật võ lâm ở vùng Dương Châu cũng không ai để ý đến chàng. Họ đều cho Đào Gia Kỳ là một công tử bột chỉ biết ăn chơi.

Có một hôm, Đào Gia Kỳ mời Vạn Hoa Dao Phàn Kiết Tường và Thông Tý Viên Hứa Hóa nơi Quảng Viễn phiêu cục, Thiết Chương Tôn Triệu Thuận nơi Long Phụng phiêu cục, Liên Châu Khoái Phiêu Mã Thiên Khuê nơi Tứ Thông phiêu cục và hai võ sư giữ nhà tại Hà phủ là Chu Văn Tinh và Tiên Cẩm cùng đi đến chơi tại nhà của Xảo Yến.

Hôm ấy nhằm sinh nhật thứ mười chín của Xảo Yến. Đào Gia Kỳ đứng ra đãi thọ hai bàn tiệc thịnh soạn cho nàng nên buổi sinh nhật thực là linh đình, náo nhiệt.

Những người võ sư ấy vốn không biết Đào Gia Kỳ lại còn có một ý trung nhân là Xảo Yến nên khi bước đến nhà cô này thì Thiết Chương Tôn Triệu Thuận cười to nói :

- Té ra Đào công tử lại để người đẹp ở yên trong ngôi nhà vàng kín đáo này mà giả đây lại không biết gì cả ! Tôn mỗ suốt nửa đời người lặn lội trong giới giang hồ, chưa hề tỏ ra kém cỏi trong sự nhận xét bao giờ, thế mà ngày hôm nay lại bị Đào công tử giấu mất việc này mà không hay biết chi cả ! Nói dứt lời, ông ta lại cất tiếng cười ha hả thực to.

Hôm nay Xảo Yến trang điểm thực là xinh đẹp, khi nàng nghe qua lời nói của Tôn Triệu Thuận thì đôi má hồng đỏ bừng, trợn mắt nhìn ông ta một lượt rồi cúi đầu đi thẳng vào trong phòng.

Đào Gia Kỳ tuy lân la khắp chốn lâu xanh nhưng không hề làm việc gì tội bại. Riêng đối với Xảo Yến cũng thế. Nhưng cử chỉ của chàng thực là khéo giống y hệt một công tử ăn chơi sa đọa nên các võ sư ấy đều không hiểu được chân tướng của chàng.

Bữa tiệc đã tiến hành, ai nấy đều đã ngà ngà say nên cười nói luyên thuyên và cũng không giữ gìn nữa. Khi cao hứng họ Ôm bụng phá lên cười to Gã võ sư Tiên Cẩm ở Hà Phủ là người pha trò rất giỏi mà cũng là người nói nhiều nhất nên có yến tiệc gì cũng không thiếu mặt y bao giờ.

Sắc mặt của Đào Gia Kỳ đã đỏ như gấc nhưng bỗng chàng cất tiếng than dài một cách bất ngờ.

Các võ sư đều không khỏi sửng sốt, Mã Thiên Khuê nói :

- Hôm nay là ngày vui của Miêu cô nương, thế tại sao công tử lại than dài như vậy ?

Đào Gia Kỳ lắc đầu nói :

- Hồi tôi còn ở Yên Kinh, trong nhà có một võ sư tên là Vương Thu, tính tình vui vẻ, được nhiều người mến thương. Tại hạ xem như một người bạn cố tri, nhưng không ngờ ông ta ở trong phủ chưa đầy ba tháng thì bị vết thương cũ tái phát không thể chữa lành được nên chết đi. Giờ đây, tôi chợt nhớ đến ông ấy, nghĩ rằng nếu có mặt ông ta thì không khí lại càng vui nhộn hơn. Các ông thử nghĩ vì cảm cảnh mà nhớ đến người xưa thì không than dài sao được ?

Mã Thiên Khuê cười nói :

- Đời người sống không hơn một trăm năm nên ta phải tìm thú vui cho không uổng phí cuộc sống ngắn ngủi của con người. Như chúng tôi đây, là số người tìm miếng ăn dưới ngọn giáo làn gươm, còn sống buổi sáng chưa chắc được sống buổi chiều, phương chi là người giang hồ thì có ai được chết bạc đầu bao giờ đâu ? Vương Thu vẫn là người được may mắn, chết yên trên giường, toàn vẹn thân xác. Đây là một việc tốt lắm rồi ! Đào Gia Kỳ nói :

- Ông ấy và tại hạ lúc nào cũng dính nhau như hình với bóng thế mà nhất đáng đã phải tay Tây qui, thử hỏi làm thế nào tại hạ không buồn rầu ngăn ngại cho được ? Nhất là ông ấy hiểu biết rộng rãi, tất cả những việc đại sự trong võ lâm đều am tường hết. Tại hạ đoán ông ấy chắc là một người khá có tiếng tăm trong giới giang hồ nhưng sửa tên họ đến tá túc tại tệt xá, chắc chắn là có chuyện bí ẩn chi không tiện thổ lộ với ai.

Nói đến đây chàng dừng lại trong giây lát, đưa ly lên uống nốt chỗ rượu còn lại rồi nói tiếp :

- Vương Thu có lần trong một dịp say rượu đã nói sơ hớ một việc bí mật.

Đây là việc ông ta đã tham gia vào cuộc xâm nhập Cô Tùng Cốc ở Đông Nhạc. Việc ấy là một việc to lớn khiến giới võ lâm nghe đến đều kinh hãi.

Trong dịp đó, Giáng Khuyết Kiếm Khách Hà Trùng Uy tại sao chết ?

Hàn Thiệt Quan âm mất tích như thế nào? Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành còn sống hay đã chết? Mãi đến nay vẫn còn là một câu đố khó giải.

Vậy các vị là nhân vật võ lâm chắc có lẽ biết mọi sự diễn biến về sau của vụ án ấy, có thể nói ra cho tại hạ nghe chơi không ?

Mã Thiên Khuê lắc đầu nói :

- Vụ án to tát chấn động cả thiên hạ và cả võ lâm ấy, hiện đã lắng xuống từ lâu, hơn nữa việc đã qua rồi hoàn cảnh đã thay đổi, võ lâm gần như quên mất không còn ai nhớ đến nó nữa.

Phàn Kiết Tường bỗng nói :

- Trong phủ của Đào công tử có võ sư rất đông, ngay từ nhỏ đã trông thấy họ sử dụng võ công đến quen mắt, vậy nếu công tử hoàn toàn không biết một vài thế võ thì đây mới thực là chuyện lạ.

Đào Gia Kỳ cười nói :

- Tại hạ tuy không biết võ công nhưng dù một số đông mấy mươi người

cũng không dễ gì tiến đến gần người của tại hạ được ! Chu Văn Tinh lấy làm lạ nói :

- Tại sao lại lạ thế ! Đào Gia Kỳ nói :

- Trong lúc tại hạ còn ở kinh đô, có làm quen với một số lạt ma ở trong cung nên được họ dạy cho một thuật gọi là Ngoại phong mê hồn đại pháp, bất kỳ đối phương võ công hay đến đâu chỉ cần đem ra thì thổ thì chắc chắn đối phương không làm gì được mình cả ! Thiết Chương Tôn Triệu Thuận vỗ tay phá lên cười to nói :

- công tử có ý muốn trêu chúng ta đấy ! ở đời đâu có chuyện lạ như thế, Tôn mỗ nhất định không chịu tin. Vậy xin công tử hãy thử qua cho anh em chúng tôi được dịp mở rộng tầm mắt đã ! Đào Gia Kỳ lắc đầu nói :

- Vị lạt ma ấy có dẫn tại hạ nhiều lần là nếu không cần thiết thì tuyệt đối không được để lộ cho người ngoài biết thuật ấy ! Các võ sư đều cho rằng Đào Gia Kỳ nói chơi nên cùng cười rồi bỏ qua, quay sang vấn đề khác. Họ cùng nhau bàn bạc rất hứng thú về những cô gái đẹp làng chơi.

Bỗng nhiên từ bên ngoài có một tên làm công cho Quảng Thái phiêu cục chạy thẳng vào, vẻ mặt rất căng thẳng, bước đến bên cạnh Thông Tý Viên Hứa Hóa kê miệng sát tai ông ta nói nhỏ một hồi.

Tức thì sắc mặt của Hứa Hóa thay đổi hẳn nói :

- Người hãy về trước, ta sẽ theo về ngay ! Tên làm công vội vã bỏ chạy đi. Liên Châu Khoái Phiêu Mã Thiên Khuê trông thấy Hứa Hóa có vẻ dăm chiêu thì lấy làm lạ hỏi rằng :

- Hứa huynh có việc trọng đại gì đã xảy ra ? Nếu cần tiểu đệ góp sức xin cứ nói thẳng ! Thông Tý Viên Hứa Hóa buồn bã than dài nói :

- Nói ra chắc Mã huynh cũng đã biết việc này rồi, ấy là trước đây nửa năm, tể cục có lãnh áp tải một món hàng mười vạn kim ngân, khi đi ngang qua vùng biên giới ba tỉnh Hồ Nam, Hồ Bắc và Giang Tây thì bị bọn cướp hung dữ của Thiết Xí Ngô Công Điền Khải từ một khu rừng rậm tại Xích Hà Lãnh xông ra cướp đoạt. Nếu không có sự chuẩn bị trước và cũng như không bí mật nhờ Càn Khôn Bát Chương Nghiêm Tiểu Long đệ nhất cao thủ trong số mười hai đệ tử chân truyền của bang chủ bang Hoài Dương trợ giúp thì suýt nữa cả người lẫn hàng áp tải đều bị tiêu sạch. Trận chiến ấy là một cuộc ác chiến khốc liệt nhất mà trong đời Mã mỗ đã gặp, khắp người mang bảy vết thương do lưỡi kiếm của đối phương gây ra.

Nói đến đây, ông ta đưa mắt nhìn Phàn Kiết Tường một lượt rồi tiếp :

- Riêng Phàn huynh cũng suýt bị kẻ địch chém đứt một tay. Chính vì lẽ đó mà kết thành mối thù oán sâu đậm với Thiết Xí Ngô Công Điền Khải.

Điền Khải cũng lên tiếng nhất định trả thù. Quyết hại Quảng Thái phiêu cục đến bại vong hẳn, không làm sao ngóc đầu lên được nữa. Sau đó, nghe đâu Điền Khải đã gia nhập Phi Phụng Bang, một tổ chức vừa dấy lên và mỗi

ngày càng phát triển, đang hoạt động ngang dọc trên đường nước trung và hạ du sông Trảng Giang. Trước đây mấy hôm, một nhà đại phú thương ở Hoài Dương là Lý Định Khánh có đến mượn tề cục hộ tổng một số đồ lễ vật mang về kinh đô để mừng thọ lục tuần của Túc Thân Vương. Trong số lễ vật ấy có nhiều món quý vô giá, hiếm có trên đời. Tề cục dự định ba hôm nữa thì sẽ áp tải số hàng ấy đi, nhưng không rõ tại sao tin tức đó đã bị lọt ra ngoài nên trong đêm vừa qua tề cục phát giác thấy một số nhân vật võ lâm khả nghi lai vãng đến đây. Sáng ngày hôm nay, La phiêu đầu của tề cục bỗng lại phát giác được Thiết Xí Ngô Công Điền Khải cũng xuất hiện đến đây Vị tổng phiêu đầu nghe được tin ấy thì biết mọi việc sẽ rất nghiêm trọng nên mới cho tên làm công đến gọi Mã mỗ và Phàn huynh trở về gấp để bàn cách đối phó ! Đào Gia Kỳ liền nói :

- Nhị vị phiêu sư có việc cần thì tại hạ cũng không dám lưu lại ! Hứa Hóa và Phàn Kiệt Tường bèn cùng đứng lên cáo từ. Tất cả những người khác cũng thấy mất hứng nên ùn ùn từ giã ra về.

Đào Gia Kỳ lưu lại trong nhà của Xảo Yên giây lát rồi cũng từ biệt ra về. Chàng về đến Hà phủ bèn đem mọi việc nghe thấy nói lại cho Hà Tấn Thương nghe, khi hai người cùng chuyện trò tại gian nhà thủy tạ.

Hà Tấn Thương lộ sắc giận dữ nói :

- Tại sao Lý Định Khánh lại không cho gia hay về việc lễ mừng thọ của Túc Thân Vương như thế ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Đây chỉ là việc nhỏ. Hiện giờ, xem ra Quảng Thái phiêu cục ắt chẳng dám lãnh áp tải số lễ vật ấy. Những phiêu cục lớn ở Hoài Dương cũng đều khiếp sợ chẳng dám nhận áp tải thay cho Quảng Thái phiêu cục. Vậy hãy giữ bình tĩnh chờ xem việc này sẽ giải quyết ra sao ? Tiểu diệt dự đoán là Quảng Thái phiêu cục chắc chắn sẽ từ chối hẳn, không nhận lãnh số hàng ấy nữa...

Tiếp đó, chàng liền kê miệng vào tai Hà Tấn Thương nói nhỏ một lúc.

Hà Tấn Thương mặt lộ sắc vui vẻ, đứng ngay lên bước ra khỏi nhà thủy tạ bảo gia nhân sửa soạn kiệu để ông ta đến viếng Lý Định Khánh.

Trên khuôn mặt anh tuấn của Đào Gia Kỳ lần đầu tiên hiện lên một nụ cười vui vẻ chân thực. Chàng đưa chân chậm rãi bước ra khỏi nhà thủy tạ rồi ung dung rời khỏi Hà phủ, cười ngửa men đến những thanh lâu đầy hương sắc trong thành...

Hoàng hôn đã xuống, gió xuân phe phẩy làm ngây ngất lòng người.

Bên cạnh những con đường hẹp, dương liễu buông mình lả lướt. Trên đường đi đến Thập Lý Châu Liêm, bỗng xuất hiện bốn con ngựa của Hà Tấn Thương, Lý Định Khánh, Thông Tý Viên Hứa Hóa và Vạn Hoa Đào Phàn Kiệt Tường.

Từ xa đưa mắt nhìn, họ đã trông thấy vùng Thập Lý Châu Liêm đèn đuốc

sáng rực, tiếng đàn tiếng ca du dương không ngớt.

Bốn con ngựa của bốn người liền dừng bước trước cửa Di Hồng Viện.

Tức thì, nghe từ bên trong có một tiếng quát to rằng :

- Khách đến kìa ! Rèm châu liền được vén lên, rồi từ bên trong chui ra một người đàn bà to béo, đeo đầy châu ngọc cười nói :

- Xin mời bốn vị lão gia bước vào ! Thông Tý Viên Hứa Hóa khoát tay nói :

- Có Đào công tử ở đây không ? Hãy cho Đào công tử hay là có hai lão gia họ Hà và họ Lý đến đây rồi !

Người đàn bà to béo cười nói :

- Cậu ấy có ở đây ! Cậu ấy có ở đây ! Nói đoạn, bà ta vội vàng quay người chạy thẳng vào trong nhà.

Bốn người bèn nối gót nhau bước vào Di Hồng Viện. Bên trong trang trí hết sức xinh đẹp, có lan can quanh co uốn khúc, có hòn non bộ, có ao thả sen, dưới mái hiên lại để mấy chậu hoa lài, mùi hương thoang thoảng làm say lòng người. Từ bên trong nhà, tiếng sáo du dương, tiếng ca cao vút khiến ai bước vào đây cũng không thể nào tránh khỏi bị trầm mê.

Từ trong một gian phòng bên cạnh đấy có tiếng của Đào Gia Kỳ cười trong trêu nói :

- Hà thế bá, ngọn gió nào đã thổi bác đến đây ?

Vừa nói dứt lời thì cũng thấy Đào Gia Kỳ từ trong khoan thai bước ra.

Chàng đưa mắt nhìn qua Lý Định Khánh rồi lại nhìn trở về Hà Tấn Thương.

Hà Tấn Thương vội vàng giới thiệu :

- Đào hiên diệt, vị này là người bạn thân của già, một đại phú thương tại bản thành tức Lý thế bá đấy ! Hai người bèn chào hỏi nhau theo phép lịch sự và cũng để hàn huyên ít câu theo lễ xã giao. Đào Gia Kỳ đưa mắt chú ý nhìn Hứa Hóa và Phàn Kiệt Tường lộ vẻ ngạc nhiên nói:

- Nhị vị chẳng phải đang bận việc ? Thế tại sao lại rảnh rỗi đi đến đây ?

Hứa Hóa cười nói :

- Chính vì có việc và muốn nhờ Đào công tử giúp cho nên tôi mới đến đây !

Đào Gia Kỳ lộ vẻ sững sốt. Hà Tấn Thương liền kéo tay Đào Gia Kỳ nói :

- Hiên diệt, hãy bước vào nhà chúng ta sẽ nói rõ sau ! Thế rồi năm người nối gót đi thẳng vào trong. Nơi ấy có một người con gái xinh đẹp tuyệt trần, Đào Gia Kỳ khoát tay đưa mắt ra hiệu cho cô ta tránh đi. Cô gái hiểu được nên vội vàng bước lui vào phòng.

Năm người ngồi yên xuống xong, Lý Định Khánh liền đi thẳng vào đề rằng:

- Tại hạ được nghe Hà huynh nói Đào công tử là người tài hoa uyên bác, túc trí đa mưu. Hiện nay tại hạ đang gặp một việc rối rắm và đầy nguy hiểm nên muốn nhờ công tử bày giúp cho một kế hay để chuyển hung thành cát thì tại hạ hết sức cảm tạ Ôn sâu ! Đào Gia Kỳ ngạc nhiên đưa mắt nhìn Hà Tấn

Thương nói :

- Thế bá....? Hà Tấn Thương nói :

- Hiền diệt, tài hoa của hiền diệt già đây đều biết rõ. Vậy hiền diệt chớ nên khước từ, xem như giúp cho già đây vậy. Vì trong việc này già đây cũng có một phần nữa ! Đào Gia Kỳ quay về Hứa Hóa nói :

- Nếu tại hạ đoán không sai thì chắc là công việc mà Hứa phiêu đầu đã nói tại nhà Xảo Yến vừa rồi ?

Hứa Hóa gật đầu nói :

- Đúng như vậy ! Đào Gia Kỳ nghiêm sắc mặt nói :

- Tại hạ là kẻ chẳng biết võ công, xin các vị hiểu biết cho là tại hạ không làm thế nào góp được sức chi cả ! Lý Định Khánh vội vàng nói :

- Quảng Thái phiêu cục đã từ chối không chịu hộ tống số bảo vật ấy. Những phiêu cục khác nghe phong thanh cũng từ chối luôn. Nhưng việc ấy cũng không quan hệ chi, duy có điều là vì mọi việc đã lộ ra ngoài nên đêm vừa rồi tại tề xá đã có người lạ mặt âm thầm viếng thăm xâm nhập, rồi lại nhanh nhẹn rút lui đi. Bởi thế tại hạ mới e rằng bọn cường đạo sẽ xuống tay độc ác, giết sạch cả nhà tại hạ thì thực là nguy to ! Đào Gia Kỳ trầm ngâm một lúc bèn ngửa mặt mỉm cười nói :

- Việc ấy xem ra thực là gay go, nhưng sự thực thì rất dễ đối phó. Duy có điều là Quảng Thái phiêu cục không nên từ chối áp tải số bảo vật đó ! Lý Định Khánh nghe thế hết sức vui mừng.

Nhưng Hứa Hóa và Phàn Kiệt Tường đều sửng sốt, không biết dụng ý của Đào Gia Kỳ là gì.

Đào Gia Kỳ lên tiếng nói tiếp :

- Các ông cứ theo cách "bên ngoài lo chữa đường núi, bên trong lén vượt sang sông" thì chắc chắn không làm sao thất bại được ! Một buổi sáng vào ba hôm sau.

Trước cửa Quảng Thái phiêu cục đang đậu dài một số xe chở hàng. Số ấy có tất cả hai mươi bốn chiếc, được niêm phong rất cẩn mật, phía trước và phía sau đều có những vị phiêu sư võ trang bằng binh khí canh phòng nghiêm ngặt nhất. Người đi đường cũng vây quanh xem thực đông đảo.

Tất cả những hàng áp tải được chở trong các cỗ xe là đã lấy từ nhà của Lý Định Khánh trước đây được mấy tiếng đồng hồ. Trước mỗi cỗ xe đều có cắm một lá cờ trắng tinh hình tam giác nhỏ, bên trên thêu một chiếc đầu cọp và hai chữ Quảng Thái, màu sắc sặc sỡ trông rất vui mắt. Những lá cờ ấy không ngớt phe phẩy giữa ngọn gió xuân, trông càng có vẻ nhộn nhịp.

Cùng trong một lúc đó, trên dòng Vận Hà cũng đang đậu mười hai chiếc thuyền nhà quan do "Doanh dũng tào" lo nhiệm vụ canh gác. Đây là đoàn ghe đưa viên quan tào vận Tổng đốc vào kinh để yết kiến vua. Các quan lại địa phương đều ra bến tiễn hành và kính lời nhờ vả thánh an. Bởi thế, nhất thời trên bến sông quan viên ảo não đông nghẹt. Sau ba tiếng đồng hồ, thì

mười hai chiếc thuyền ấy đều nhỏ neo tách bến chèo từ từ đi. Mặt trời đang treo lơ lửng giữa đỉnh đầu, thời giờ đã đứng trưa nhưng đoàn xe đậu trước cửa Quảng Thái phiêu cục vẫn chưa lên đường. Viên tổng phiêu đầu là Dung Thanh Vân từ trong bước ra cửa phiêu cục. Ông ta tuổi độ ngũ tuần, sắc mặt hồng hào, bộ râu dài tới ngực, màu đen mượt không ngớt bay phe phẩy theo chiều gió, đôi mắt cộp sáng như sao, trông oai vệ khác thường.

ông ta nắm lấy sợi cương ngựa từ trong tay của một tên bộ hạ nhảy lên yên ngựa quát một tiếng to, trông hết sức hiên ngang.

Thế rồi đoàn xe bắt đầu di động, ngựa hí vang, người quát ồn ào, khách đi đường vội vàng đứng nép cả vào hai bên lề.

Trong khi đó, Thân Lực Vy Hộ Dung Thanh Vân, bỗng nghe thấy trong đám đông đứng xem hai bên có một giọng cười khẽ nhưng rất âm u lạnh lùng. Ông ta không khỏi kinh hãi, bất giác đưa mắt nhìn về phía đám đông một lượt và trông thấy thấp thoáng có một người đàn ông gầy bé thoáng hiện rồi lẫn mất. Giữa tiếng người, ngựa ồn ào mà giọng cười nhạt ấy đã lọt vào tai Thân Lực Vy Hộ Dung Thanh Vân rõ mồn một, chứng tỏ người ấy đã dùng chân khí thượng thặng phát ra giọng cười ấy, nếu chẳng phải thế thì chắc chắn không thể nào nghe rõ được.

Do đó, ông ta không khỏi cảm thấy lo lắng trong lòng. Nhưng khi tên đã lấp vào cung rồi thì không thể không bắn ra nên ông ta ngửa thẳng mặt lên, giật mạnh cương ngựa phóng tới như bay.

Đoàn xe của Quảng Thái phiêu cục đã bắt đầu tiến vào con đường quan lộ sát dòng Vận Hà. Ven sông đây liễu rủ, thuyền buồm tấp nập có hàng ngàn chiếc. Tiếng vó ngựa của họ vang rền như sấm, cuốn lên từng cụm bụi vàng mù trời. Giữa những âm thanh đó, số người của Quảng Thái phiêu cục không ngớt thay nhau hò reo. Tiếng hò reo ấy bay diu dặt trong gió xuân đang phe phẩy.

Bên sau đoàn xe của Quảng Thái phiêu cục chừng mấy mươi trượng có một cỗ xe do bốn con lừa kéo, đang chạy từ từ. Người đánh xe là một lão già, ngồi cao trên đầu xe, thỉnh thoảng vung roi ra một cách mệt nhọc.

Rèm xe chung quanh đều được buông rũ, từ bên trong có tiếng trong trẻo của một thư sinh đang học bài.

Bên cạnh đường cái quanh, cứ thỉnh thoảng lại có từng tốp nhân vật giang hồ lướt qua nhẹ nhàng như gió. Trong khi đó, bên trong cỗ xe lừa đang có một cặp mắt lạnh lùng không ngớt theo dõi mọi việc ở bên ngoài.

Đoàn xe của Quảng Thái phiêu cục lúc đầu đi còn nhanh nhưng sau mười lăm dặm đường thì người ngựa đã trở thành chậm chạp. Họ cứ đi ba hoặc năm dặm thì lại dừng chân đứng nghỉ. Cỗ xe lừa ấy lại càng tiến chậm chạp hơn nữa.

Sau khi đoàn xe qua khỏi Trần Gia Tập chẳng bao xa thì mặt trời đã ngã về Tây, từng đoàn quạ đã lũ lượt bay về nmg, màu hoàng hôn đã từ từ buông xuống.

Lúc ấy, cỗ xe lừa đã dừng lại trước cửa một hiệu ăn tại Trần Gia Tập.

Người trong xe đã tự đi lo dùng cơm, riêng người đánh xe thì ngồi yên trên cao chờ đợi khách trở lại sẽ lên đường.

Từ trong hiệu ăn, bỗng Đào Gia Kỳ bước ra. Vẻ mặt chàng trông ung dung tự tại, đôi má đỏ hồng, bước đi chênh choáng chứng tỏ đang ngà ngà say.

Đào Gia Kỳ miệng kêu trời quá nóng nực, rồi rút chiếc quạt xếp ra không ngớt quạt phe phẩy.

Người đánh xe thấy thế vội vàng nói :

- Công tử, cậu say rồi sao ? Vậy chi bằng hãy tìm đến một gian khách điểm tại Trần Gia Tập này đánh một giấc, đợi sáng mai tiếp tục lên đường chẳng phải hay hơn sao ?

Đào Gia Kỳ đưa tay vịn lấy cửa xe, đôi mắt trợn to khẽ quát rằng :

- Chỉ nói bá láp, ta làm thế nào nghỉ ở đây được? Từ đây đi đến Cao Bru chỉ còn một đoạn đường ngắn hai mươi dặm nữa không cần đến nửa tiếng đồng hồ là có thể đi đến nơi ấy rồi ! Nói đoạn, chàng khoát tấm rèm cửa định bước lên. Nhưng ngay lúc ấy, từ bên vệ đường bỗng có hai bóng đen lao thoát tới nhanh như luồng điện xẹt. Hai bóng người ấy lướt đến trước cỗ xe và trông thấy rõ là hai gã đàn ông mặc y phục ngấn màu đen, diện mục trông rất hung tợn.

Một người trong bọn cất giọng âm u nói :

- Đêm nay phía trực quan lộ sẽ có việc lộn xộn, ta khuyên ngươi nên ở lại Trần Gia Tập kéo khỏi phải chết oan dưới lưỡi đao vô tình.

Đào Gia Kỳ làm như kinh hãi qua những lời nói ấy, con chéch choáng cũng bay mất, ập úng nói rằng :

- Vậy có lẽ trên quan lộ đã xuất hiện bọn cướp chẳng ?

Hai gã đàn ông mặc áo đen không trả lời câu hỏi đó mà chỉ cười lạnh lùng rồi lắt người lướt đi, trong nháy mắt là đã ra xa ngoài một trượng. Kế đó, hai gã ta liền co giò chạy như bay, mất hút trong bóng đêm mờ mịt.

Đào Gia Kỳ giả vờ thật khéo, chàng làm bộ sợ hãi đến hồn bay phách tán, bỏ chạy thẳng vào một khách điểm bên cạnh quán ăn không xa mấy một phòng sạch sẽ và yên tĩnh, đóng kín cửa rồi thối đèn đi ngủ. Chàng dặn dò bọn hầu bàn không được đến quấy rầy, đồng thời bảo cỗ xe lừa hãy quay trở về Hoài Dương.

Chỉ trong chốc lát, bỗng có một bóng đen vượt ra cửa sổ rồi lao vút đi như một luồng điện chớp.

Lúc ấy, hai gã đàn ông mặc đồ đen ngấn vừa rồi hãy còn đang đi trên đường cái quan cách Trần Gia Tập độ năm dặm. Gió đêm của tiết xuân thổi vào

người hai gã khiến họ đều cảm thấy lạnh lạnh trong người.

Đột nhiên, một trận cuồng phong bất thân nổi lên, thổi tung cát sạn bay mịt mù, ngọn cây rung chuyển.

Một người lấy làm lạ, khẽ hỏi rằng :

- Đã tháng ba rồi, thế sao lại có ngọn gió kỳ quặc như thế này ? Thực là ?

Lời nói chưa dứt thì bỗng trông thấy trước mặt xuất hiện một bóng đen nên hai người đều kinh hãi. Nhưng cả hai chưa kịp nghĩ đến việc lách tránh thì đã cảm thấy trước ngực bị một luồng nội lực mềm dẻo đánh thẳng vào.

Tức thì cả hai cảm thấy đôi mắt hoa lên, buột miệng "hự" lên một tiếng khô khan, té lăn ra đất chết tốt vì tâm mạch đã bị đứt hẳn.

Bóng đen ấy liền lao vút lên không, tiếp tục lướt tới như gió, chỉ trong chớp mắt là không còn thấy hình bóng đâu nữa.

Lúc ấy, đoàn xe của Quảng Thái phiêu lục đang đi đến một đoạn đường hoang vu vắng vẻ, phía bên tay phải cách xa Vân Hà có hơn một trăm trượng, bốn bên không có một bóng người, trên trời sao lạnh nhấp nháy, gió đêm thổi ào ào. Từ phía xa xa, một vài tiếng chó tru từ trong nmg vọng lên, nghe thực hoang vu khủng khiếp.

Bỗng nhiên, có hai mũi tên reo vang, xé không gian bay tới. Tiếng rít bén nhọn của nó ngân cao dịu dặt như một tiếng tiêu đồng.

Thần Lực Vy Hộ Dung Thanh Vân quát to :

- Các cỗ xe hãy đề phòng cẩn thận ! Tất cả mọi người biết đã có biến nên lập tức đẩy hai mươi bốn cỗ xe tải hàng sát lại với nhau, rồi tất các vị phiêu sư đều rút khí giới ra lo việc phòng vệ Từ phía đầu đường hoang vắng khá xa, bỗng xuất hiện mười mấy cái bóng đen đang lướt nhanh tới như điện chớp.

Chỉ trong chớp mắt là họ đã đến nơi.

Dung Thanh Vân trông thấy số người ấy đều che kín mặt thì không khỏi giật bắn người. Ông ta đưa mắt từ từ quét qua họ một lượt, chấp tay tươi cười nói :

- Dung mỗ đã hành nghề ba mươi năm qua, chưa hề gây ra một lỗi gì với các bạn hữu giang hồ. Vậy nếu các vị nhận thấy Dung Thanh Vân này có chỗ nào còn khiếm lễ thì xin cứ thẳng thắn nói ra, Dung mỗ tuyệt đối không khi nào lại chạy trốn và không nghĩ tới việc xin lỗi các vị, hà tất phải che mặt đón đường như thế ?

Liền đó, có một người trong bọn cất giọng âm u cười ngạo nghễ. Gằn giọng nói :

- Bấy lâu nay được nghe lời đồn Dung tổng phiêu đầu là người rất hào phóng, nói ra một lời thì đáng giá ngàn vàng, quả nhiên không ngoa tí nào cả ! Vậy nếu tổng phiêu đầu là người sáng suốt, rộng rãi thì anh em già đây ra tay đột ngột tất không khỏi có phần thất kính. Bởi thế, già đây xin nói thẳng dụng ý của mình là muốn đến để mượn hai cỗ xe chở hàng trong số hai mươi

bốn cỗ đang đi để dùng đỡ, hẹn đến ba năm sau cũng vào ngày giờ này già đây sẽ trả lại đủ số ! Dung Thanh Vân ngửa mặt lên trời cười ha hả thực to. Tiếng cười của ông ta cao vút tận mây xanh, nghe rộn người như xé lụa khiến đôi tai của những người xung quanh đều như muốn điếc cả. Bọn cướp thấy thế mặt không khỏi biến sắc.

Qua một chốc sau, Dung Thanh Vân im lặng tiếng cười, nghiêm sắc mặt nói:

- Bằng hữu muốn mượn hai cỗ xe chở hàng thực là một việc quá dễ dàng. Nhưng trước hết xin các vị hãy cho chúng tôi trông thấy mặt thực và chỉ dạy cho chúng tôi được biết lai lịch. Nếu số bằng hữu đến đây đêm nay đều là những nhân vật võ công trác tuyệt, tên tuổi vang lừng võ lâm thì dù có cân lấy toàn bộ số xe hàng này, Dung mỗ cũng sẵn sàng dâng hai tay không hề tiếc rẻ chi cả ! Người ấy không ngờ Dung Thanh Vân trả lời như vậy. Lão ta chỉ tưởng sau khi nghe qua lời nói của lão thì đối phương sẽ giận dữ, gây sự đánh nhau. Nhưng qua lời nói của Dung Thanh Vân đã làm cho lão cảm thấy hết sức bất ngờ nên đứng sững sờ nghĩ ngợi mãi không biết phải trả lời ra sao.

Dung Thanh Vân to tiếng cười khá khá, nói :

- Như vậy, chính là các bằng hữu đã sai rồi. Dung mỗ là người tài hèn trong võ lâm, có lẽ nào không đáng mượn hỏi tính danh và lai lịch của các bằng hữu hay sao ?

Lão già ấy bỗng cất tiếng cười lạnh lùng nói :

- Tổng phiêu đầu, chẳng phải bọn người của già đây không muốn để cho kẻ khác trông thấy mặt thực. Nhưng bấy lâu nay già vẫn có một thói quen là khi cho đối phương trông thấy mặt cũng như cho biết tính danh lai lịch của mình thì người ấy chắc chắn phải chịu mất mạng ! Dung Thanh Vân mỉm cười nói :

- Nếu thế thì thực là khó xử cho Dung mỗ ! Vì nếu Dung mỗ rộng lòng cho các bằng hữu mượn số hàng trong xe thì sau này Dung mỗ sẽ ăn nói làm sao với người chủ. Như vậy, chẳng hóa ra người ta sẽ nghi ngờ Dung Thanh Vân tôi thấy tiên tài thì tối mắt nên lập mưu chiếm lấy làm của riêng hay sao ?

Đối phương cất giọng lạnh lùng, cười gằn nói :

- Nếu thế có nghĩa là Dung tổng phiêu đầu không thể cho mượn được ?

Dung Thanh Vân nói dứt khoát như chém sắt rằng :

- Đúng thế ! Bằng hữu cứ dựa vào tài nghệ thấp cao của mình để quyết định xem số hàng đang tải đi này là của ai ! Đối phương cười lạnh lùng rồi đưa tay vẩy lên một lượt. Tức thì, bọn lâu la đua nhau tràn tới như gió, thanh đao trong tay bọn chúng chiếu ngời nơi nơi, rít gió vèo vèo.

Số phiêu sư liền ùn ùn tràn tới, sử dụng tất cả các môn võ học của mình để ngăn chặn lũ cướp lại.

Lúc ấy, Thần Lực Vy Hộ Dung Thanh Vân nhanh nhẹn thò tay lên vai rút

cây Giáng ma chữ có ba bê lưỡi bén xuống, siết chặt trong tay rồi quát to:

- Bằng hữu, xin hãy ra tay đi ! Lão già che mặt ấy bèn nhảy lui ra sau ba bước rồi rút một thanh trường kiếm sáng ngời, cất giọng lạnh lùng nói :

- Đây Dung tổng phiêu đầu, người thức thời mới là tuấn kiệt. Trong vòng ba dặm vuông này, già đây đã bố trí chặt chẽ chẳng khác nào thiên la địa võng. Ông đối kháng lại như vậy, chỉ tự hại mình như con thiêu thân nhảy vào lửa mà thôi ! Dung Thanh Vân không trả lời, chỉ dùng thế Thuật giáng thập hội bắt từ trên chém thẳng xuống, kinh lực liên rít gió, cuốn tới ào ào như sóng gào ngoài bể hết sức ác liệt. Lão già che mặt liên vùng kiếm gạt ngang. Qua một tiếng "xoảng" ngân dài, cả cánh tay trái của lão ta liên cảm thấy tê buốt, hồ khẩu tay như muốn té ra, thanh trường kiếm suýt nữa vượt bay mất nên không khỏi hãi kinh, thâm nghĩ:

"Thần lực của Dung Thanh Vân quả là đáng khiếp sợ ! ".

Liên đó, lão ta bèn nhanh nhẹn nhảy tránh ra xa bảy bước.

Chỉ qua một thế võ mà Dung Thanh Vân đã áp đảo được đối phương nên liền nhanh nhẹn tràn ngay theo, vùng cây Giáng ma chữ đánh ra chớp nhoáng năm thế võ liên tiếp. Tức thì kinh khí rít lên ào ào như sấm dậy, cuồng phong cũng cuốn tới ồ ạt như bão táp. Lão già che mặt liền dùng một thân pháp rất lạ lúng lách qua phải, tránh sang trái né khỏi các thế công của đối phương. Đồng thời, lão ta cũng vùng tay ra, dùng thế võ kỳ tuyệt khiến vùng kiếm quang lóe lên nơi nơi, nhắm thân hình của Dung Thanh Vân chụp xuống.

Những thế kiếm của ông ta thực cao thâm khó lường, thế nào thế ấy cũng nhằm chế ngự sức công trả của Dung Thanh Vân khiến những đường Giáng ma chữ của Dung Thanh Vân đều đánh vào khoảng không, trong khi mũi kiếm của lão lúc nào cũng bám sát vào các huyết đạo quan trọng của ông. Do đó, Dung Thanh Vân càng lúc càng cảm thấy luống cuống, chân khí cũng hao tổn, lâm vào cảnh vô cùng nguy hiểm.

Đột nhiên, Dung Thanh Vân quát to rằng :

- Hãy ngưng tay đã ! Người che mặt cười ha hả, đồng thời ánh kiếm đây trời cũng bỗng nhiên tắt hẳn. Đôi tia mắt chiếu ngời trông thực rùng rợn của lão già cũng từ trong tấm vải đen che mặt lóe thẳng ra nói :

- Dung tổng phiêu đầu đã chịu thua rồi hay sao ?

Dung Thanh Vân lạnh lùng nói :

- Bằng hữu, ông hãy ra lệnh cho số thủ hạ của ông ngưng tay đã, vì Dung mỗ còn mấy lời cần nói ! Lão già che mặt bỗng từ trong cổ họng thét lên một tiếng dài. Tức thì, lũ cường khấu đều nhanh nhẹn nhảy lui ra sau.

Lúc ấy, bên phía Quảng Thái phiêu cục đã có mấy người bị thương.

Nhất là Phàn Kiệt Tường đã bị thương thực trầm trọng. Ông ta bị trúng bốn lưỡi kiếm trong người và lại bị trúng một chưởng lực âm độc. Phía bên bọn

cướp cũng có mấy tên bị thương nhẹ.

Lão già che mặt đánh nhau với Dung Thanh Vân vừa rồi liên cười lạnh lùng nói :

- Dung tổng phiêu đầu, kể ra ông cũng là người sáng suốt, sớm trông thấy được nguy cơ. Già đây đã nương tay với ông rất nhiều, nếu chẳng phải thế thì e rằng tổng phiêu đầu khó thoát chết qua ba thế kiếm của già đây ! Dung Thanh Vân tức giận đến mặt mày xám ngắt nhưng đã nhanh nhẹn dè nén sự bức tức ấy trở xuống. Trong khi ông ta định lên tiếng trả lời thì bỗng nghe từ xa có một giọng nói giá lạnh tới tận xương tủy rằng :

- Quả là một phường vô liêm sỉ ! Bọn các ngươi là một lũ người chẳng dám để cho người ra trông thấy mặt thực, thế mà lại khoác lác không biết xấu hổ ! Lão già che mặt quát to rằng :

- Ngươi là ai thế ?

Giọng nói lạnh lùng trong bóng tối bèn đáp rằng :

- Ngươi chưa đáng mặt hỏi đến già đây. Già đây chỉ là kẻ qua đường thôi. Từ trước đến nay, ta rất lười can thiệp đến những chuyện những chuyện thị phi như thế này, nhưng nay ta nghe lời của ngươi nói thực là chương tai quá ! Tiếng nói mỗi lúc một xa dần chứng tỏ người ấy đã bỏ đi.

Dung Thanh Vân thấy thế không khỏi than thầm. Các cao nhân trong võ lâm lắm người có cá tính kỳ quái, họ trông thấy cảnh đón đường cướp đoạt hàng hóa như thế mà lại bỏ đi không hề can thiệp.

Lão già che mặt trái lại cảm thấy bất lo, đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Dung Thanh Vân chờ đợi. Dung Thanh Vân gượng cười nói :

- Trong hai mươi bốn cỗ xe tải hàng này, bằng hữu cứ tự tiện chọn lấy mang đi, Dung mỡ còn phải xem qua thương thế của các anh em đã ! Nói đoạn, ông ta khoát tay lên một lượt, tức thì tất cả số người trong phiêu cục cùng đỡ số người bị thương bước theo Dung Thanh Vân đi tránh xa nơi những cỗ xe đang đậu ngoài ba mươi trượng mới đứng lại. Họ xúm nhau lo việc rịt thuốc cho số người bị thương.

Lão già che mặt không khỏi lộ sắc sừng sốt, lòng lấy làm sinh nghi nên thầm nghĩ rằng:

"Việc này xem ra rất khác thường. Quảng Thái phiêu cục suốt mấy mươi năm qua đã gặp mấy lần nguy hiểm và họ đều liều chết sống bảo vệ số hàng áp tải chứ chưa hề nghe nói đến việc họ sẵn sàng bỏ rơi hàng hóa như thế này. Với một số đồ vật quý báu vô giá mà lại sẵn sàng dâng hai tay cho người khác thì chẳng phải là một việc đáng ngờ lắm hay sao ? " Nghĩ thế nên lão già ấy liền thấy băn khoăn không biết phải hành động ra sao cả. Lão ta cảm thấy đây là lần đầu tiên trong đời lão đã gặp một việc quái dị khó đối phó như thế này.

Những tên cướp khác trông thấy thế cũng không khỏi sừng sốt, ùn ùn kéo

nhau đến để hỏi rõ lý do.

Lão già che mặt chỉ cười nhạt đáp :

- Dung Thanh Vân quả là người thực to gan ! Nói dứt lời, liền lao người thẳng về phía các cỗ xe nhanh như một mũi tên. Lúc đó, bọn người của Dung Thanh Vân một mặt vừa lo sẵn sóc cho số người bị thương nhưng mặt khác vẫn âm thầm theo dõi mọi cử chỉ của bọn cướp Thông Tý Viên Hứa Hóa chỉ bị thương nhẹ nói nhỏ với Dung Thanh Vân :

- Tổng phiêu đầu, sao ông không làm theo lời dặn của Đào công tử ?

Dung Thanh Vân buồn bã lắc đầu cười nói :

- Bảo Dung mỡ phải xuôi tay, cúi đầu nghe lệnh của kẻ khác thật là chuyện không thể làm được. Nếu chẳng phải bọn cướp có võ công cao cường hơn nữa, vì sợ làm hỏng mất việc lớn thì ta sẽ không chịu nhẫn nhịn như thế đâu. Đào công tử là người nho sinh, thử hỏi nào biết rõ mọi việc của giới giang hồ ? Trong khi đó ta lại không hiểu trong những cỗ xe hàng kia cậu ấy đã xếp đặt những gì, chỉ e lại bị bọn cướp khám phá ra được mọi điều bí mật ?

- Sự thực là như thế ! Ngay khi ấy, bỗng dưng có tiếng của Đào Gia Kỳ từ xa vọng đến thực khê. Dung Thanh Vân và những người chung quanh nghe thế không khỏi kinh hoàng thất sắc. Họ đưa mắt nhìn về hướng ấy thì trông thấy Đào Gia Kỳ từ một lùm cỏ nhô lên, ung dung bước thẳng tới.

Đào Gia Kỳ đưa mắt nhìn Dung Thanh Vân một lượt, mỉm cười nói :

- Nếu tổng phiêu đầu làm đúng theo lời dặn của tôi, không đánh nhau với họ thì bọn cướp sẽ dương dương tự đắc, xúm nhau đẩy hết những cỗ xe ấy đi chứ không còn thì giờ đắn đo suy nghĩ nữa. Nên biết là bọn họ không phải những tên ác ôn đầu xỏ mà chỉ là bọn người nghe theo mệnh lệnh của kẻ khác đến đây mà thôi. Bởi thế, chắc chắn bọn họ không dám mở tung các cỗ xe ấy để xem. Như thế, bọn đầu xỏ kia sẽ không có một tên nào thoát chết được... ! Nói đến đây, chàng cất tiếng than dài rồi nói tiếp :

- Tại hạ chẳng ngờ mọi việc lại diễn biến như thế này. Việc đã sắp thành công mà lại hóa ra thất bại ! Dung Thanh Vân mặt không khỏi bừng đỏ, trong lòng ông ta vẫn không tin tí nào cả.

Lúc đó, tên cướp che mặt đã tràn đến trước một cỗ xe, nhanh nhẹn thò tay ra rồi vung chưởng giáng thẳng xuống nhanh như chớp.

Tức thì có một tiếng quát to như sấm từ giữa bọn cướp nổi lên :

- chậm đã ! Tự động khui xe tải hàng như thế là vi phạm luật lệ đó ! ông có thể chịu được mọi hình phạt không ?

Tên cướp ấy nghe thế không khỏi giật nảy mình vội vàng thu chưởng trở lại đứng sững sờ.

Lúc đó Đào Gia Kỳ bỗng lộ sắc vui mừng nói khê rằng :

- Xem ra bọn cướp này chắc chắn sẽ trúng kế của chúng ta ! Trong bọn cướp bỗng có một tiếng hú dài nổi lên. Tiếng hú ấy bay theo gió vang dội khắp

nơi.

Tức thì, trong đêm tối bỗng xuất hiện mười mấy bóng đen từ xa chạy nhanh đến phía hao mười bốn cỗ xe ấy đang đậu. Sau đó thì bọn chúng xúm nhau đến đẩy những cỗ xe ấy đi thẳng.

Trong bọn cướp bỗng có tiếng người nói to lên rằng :

- Tầm thịnh tình của Dung tổng phiêu đầu, già đây rất cảm ơn. Vậy xin hẹn vào ba năm sau cũng ngay đêm nay và tại địa điểm này chúng tôi sẽ trả nguyên đồ đạc lẫn xe cộ lại ! Dung Thanh Vân im lặng không trả lời, chỉ giương đôi mắt nhìn bọn cướp hồi hã bỏ đi.

Phản Kiết Tường đang bị trọng thương rất nguy ngập nhưng khi ấy cũng chống tay ngồi dậy nói :

- Tổng phiêu đầu, ông hãy truyền lệnh cho tất cả anh em đến mé sông chờ lệnh sau. Chỉ riêng tổng phiêu đầu thì hãy lưu lại để Phản mỗ có lời muốn giải bày ! Dung Thanh Vân không khỏi sửng sốt vội vàng ra lệnh cho tất cả mọi người đến mé sông Vân Hà đúng như lời Phản Kiết Tường đã nói.

Thông Tý Viên Hứa Hóa bỗng "úy" lên một tiếng rồi nói :

- Đào công tử đã đi đâu mất rồi ?

Phản Kiết Tường nói :

- Đây chính là điểm mà Phản mỗ định nói. Đào công tử không phải là người tầm thường, vừa rồi cậu ấy đã vung chỉ điểm huyết chân đứng không cho thương thế của tôi nguy kịch thêm. Đồng thời cũng dặn tôi nói lại với tổng phiêu đầu là chúng ta có thể lưu lại Trần Gia Tập chờ đợi trong hai ngày tất sẽ được tin thắng lợi. Đào công tử lại dặn thêm là chúng ta chớ nên tiết lộ ra ngoài về trường hợp cậu ấy biết võ công cũng như việc đêm nay là do cậu ấy sắp đặt kế hoạch. Vì nếu trái thế thì e rằng sẽ bị thiệt đến tính mạng ! Dung Thanh Vân không khỏi giật mình, buồn bã than dài :

- Suốt nửa đời ta lăn lóc trong giới giang hồ, thế mà vẫn là một kẻ hữu dũng vô mưu. Đào công tử tuổi trẻ tài cao, học vấn hay võ công hết thấy đều uyên bác cao tuyệt, bọn chúng ta thực lấy đó làm xấu hổ ! Sáng sớm hôm sau, Dung Thanh Vân vừa thức giấc tại Hợp Ký khách sạn nơi Trần Gia Tập thì bỗng trông thấy bên cạnh gối có một phong thư, bên ngoài đề :

"Lưu lại cho Dung tổng phiêu đầu đích thân xem lấy. Đào lý".

Dung Thanh Vân không khỏi kinh hãi, vội vàng rút bức thư bên trong ra xem hai lượt rồi lại hồi hã dứt trở vào áo. Kế đó, ông ta bước sang những phòng bên cạnh, đánh thức Hứa Hóa và các phiêu sư khác kéo nhau đi nhanh khỏi khách sạn.

Bên cạnh Thục ứng Hồ không xa có một ngôi chùa cổ bỏ hoang phế đã lâu, tường ngói đều sụp đổ. Bên ngoài ngôi chùa, những gốc tùng cổ thụ xanh um, cành lá sum sê che rợp không thấy mặt trời, trông thực mát mẻ nhưng cũng thực u buồn.

Từ trong cánh nmg cạnh đó, bỗng có nhiều bóng người lướt qua. Đây là Thần Lực Vy Hộ Dung Thanh Vân và bảy vị phiêu sư nữa vừa đi đến nơi. Có tiếng Hứa Hóa nói :

- Có phải nơi này không ?

Dung Thanh Vân lên tiếng đáp :

- Bên trong cánh nmg còn có dấu bánh xe, chắc chắn là nơi này chứ không còn gì nghi ngờ nữa ! Liên đó, cả đoàn người liên nhanh nhẹn chạy thẳng vào chùa. Khi họ bước vào trong ngôi chùa hoang phế ấy thì ai nấy không khỏi sửng sốt. Vì khắp các bụi cỏ dại mọc đó đây đang nằm la liệt nhiều xác chết vẻ mặt hung tợn, da thịt bầm tím. Số xác chết ấy không dưới hai ba mươi người.

Dung Thanh Vân trông thấy thế không khỏi thương hại cho số nạn nhân ấy. Ông ta lắc đầu than dài rồi lướt thẳng vào sau đại điện thì trông thấy hai mươi bốn cỗ xe tải hàng của Quảng Thái phiêu cục đã bị vỡ tan nát thành từng mảnh vụn. Những viên đá xanh chõ bên trong đều bị chưởng lực đáng nát tan thành những mảnh nhỏ.

Tại ngôi điện ấy nằm ngổn ngang mười ba bộ xương trắng nhưng y phục và thanh kiếm đều còn mới tinh.

Dung Thanh Vân mặt lộ vẻ sợ hãi nói :

- cho tới hiện giờ, Dung mỗ cũng không được biết nguyên nhân ra sao cả Bên trong những cỗ xe này có chứa những chất hết sức độc hay sao ?

Nếu chẳng phải thế thì làm sao giết chết được bọn cướp ấy mà không còn một tên sống sót như vậy ?

Hứa Hóa nói :

- Sự thực như thế nào, chỉ có khi gặp được mặt Đào công tử thì mới hiểu rõ được mà thôi. Giờ đây, nên nghe theo lời dẫn dò của Đào công tử, mang hết số xác chết này ném xuống một cái giếng cổ ở bên ngoài chùa để thủ tiêu tất cả dấu vết ! Mọi người nghe thế đều xúm nhau mang xác chết đi.

Cách ngôi chùa hoang độ năm dặm, mặt nước Bảo ứng Hồ phẳng lý trong ánh sáng, dính liền một màu với chân trời.

Bên cạnh hồ có một lão già cao lớn, mình mặc áo đỏ đang chạy như bay.

Lão ta dường như đang nhắm hướng ngôi chùa hoang chạy tới.

Da mặt của lão nhăn nheo như một trái táo khô, đôi mắt cụp sáng ngời, dưới cằm râu bạc bay phất phơ trông có vẻ vô cùng oai vệ.

Trong khi lão ta đang chạy tới thì bỗng sau một gốc cây cổ thụ cao ngất trời phía trước mặt lão ta, bất thần có một người thiếu niên mình mặc áo đen, mặt được che kín, lách mình xông ra cất giọng lạnh lùng nói :

- Người vừa đến có phải là Bành Bằng Cử, đường chủ của Kim Vũ đường của Phi Phụng Bang chăng ?

Lão già áo đỏ không khỏi sửng sốt, dừng chân quát rằng :

- Người là ai mà dám gọi thẳng tên lão phu như thế ?

Người thiếu niên che mặt nói :

- Tôi là người mang thư của một vị cao nhân đến để trao tận tay ông đây !

Vừa nói người thiếu niên vừa thò tay vào áo lấy ra một phong thư, trao đến trước mặt lão già. Lão già không cần nghĩ ngợi, thò tay chụp lấy phong thư. Bỗng nhiên, lão già quát to một tiếng, biến hẳn sắc mặt, thân hình lão đảo suýt nữa té khuy xuống mặt đất.

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 9

Bóng ma nơi hoang miếu

Thì ra người thiếu niên che mặt ấy nhân lúc Bành Bằng Cửu thò tay lấy phong thư thì nhanh nhẹn vung năm ngón tay ra siết chặt lấy huyết đạo nơi cổ tay của lão ta. Thế võ của chàng thiếu niên nhanh như gió, thủ pháp cao thâm kỳ diệu vô song. Bành Bằng Cửu vì không kịp đề phòng nên bị chàng thiếu niên che mặt chụp trúng cổ tay, hết sức đau đớn buột miệng "hự" lên một tiếng khô khan rồi dùng sức giãy mạnh vượt ra khỏi năm ngón tay của đối phương, nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau ba thước. Lão ta cảm thấy khí huyết trong người đảo lộn tất cả, thân hình không ngớt loạng choạng nên liền nhắm mắt.

Người thiếu niên che mặt cũng không ngờ Bành Bằng Cửu lại có một sức mạnh và võ công cao cường đến có thể giãy mạnh thoát khỏi năm ngón tay đang siết chặt của mình nên không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Đôi mắt của Bành Bằng Cửu hiện đầy vẻ căm hờn, hung tợn. Lão ta đang định mở miệng quát to thì bỗng cảm thấy nơi mạch cổ tay bỗng có một thứ ám khí chích ghim vào rồi theo sự tuần hoàn của huyết mạch công thẳng lên vai.

Thấy thế, Bành Bằng Cửu không khỏi kinh hoàng vội vàng khóa cứng ba huyết đạo nơi vai phải lại, mặt hiện sắc hung tợn, quát rằng :

- Già đây có thù oán chi với ngươi, thế tại sao ngươi lại hạ độc thủ như

Người thiếu niên che mặt cười qua giọng mũi nói :

- Trong một hai năm gần đây, Phi Phụng Bang đều kết nạp những cao thủ trong hắc đạo để làm môn hạ mưu đồ gây họa cho võ lâm, hiếp đáp kẻ khác.

Các ông chớ tưởng võ lâm không có người nên muốn làm gì thì làm, mặc tình việc chém giết sinh linh, chà đạp giới giang hồ. Riêng về lai lịch của cậu đây cũng không sợ gì ngươi biết được. Ngươi chỉ cần suy đoán, tìm tòi trong Vũ Nội Bát Kỳ thì cũng sẽ tìm hiểu được chứ không khó gì cả! Trong khi nói chuyện người thiếu niên ấy nhìn chòng chọc vào Bành Bằng Cửu. Chàng ta trông thấy Bành Bằng Cửu lúc vừa mới bị sự tấn công thâm lén thì thân hình đảo đảo, sắc mặt tái nhợt nhưng chỉ trong giây lát thì lão ta đã trở lại như lúc bình thường, duy có cánh tay mặt là buông xuôi mà thôi.

Bởi thế người thiếu niên ấy không khỏi kinh hãi, nói thầm rằng :

- Phi Phụng Bang quả đã thu nạp được một số đông cao thủ. Chỉ riêng Bành Bằng Cửu là một đường chủ hạng chót thuộc Ngoại tam đường của tổ chức ấy, thế mà võ công còn cao cường như vậy. Xem ra thực lực của Phi Phụng

Bang không thể xem thường được ! Người thiếu niên che mặt ấy, nếu muốn ra tay bắt sống Bành Bằng Cửu cũng không có gì khó, nhưng chàng ta dường như có một mưu đồ gì riêng nữa nên không hành động như vậy.

Bành Bằng Cửu vừa nghe chàng thiếu niên tự xưng là môn hạ của Vũ Nội Bát Kỳ thì mặt không khỏi biến sắc, thầm nghĩ :

"Vũ Nội Bát Kỳ đều không phải là nhân vật chính phái mà chỉ là số người đứng lưng chừng giữa hai phái chính tà mà thôi. Võ công của họ hết sức cao cường. Có ba người trong số ấy mấy mươi năm gần đây chỉ có nghe tên chứ không hề thấy xuất hiện. Nhất là Ngọa Long Cốc Chủ, không hiểu là thực sự có con người ấy hay không? Hơn nữa, thằng tiểu yêu này lại là môn hạ của ai trong số đó ? " Bởi thế, lão ta không ngớt moi trí nghĩ ngợi.

Vũ Nội Bát Kỳ gồm có Ngọa Long Cốc Chủ, Huyền Băng Lão Mị, Lãnh Diện La Sát, Bắc Quốc Song Ma, Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành, Vô Tình Tú Sĩ, Thất Chỉ Thân Cái. Trong số đó Lãnh Diện La Sát là đàn bà. Riêng Ngọa Long Cốc Chủ, Vô Tình Tú Sĩ và Thất Chỉ Thân Cái từ trước đến nay chẳng có ai trông thấy mặt bao giờ. Nhưng uy danh của ba người mãi cho đến mấy mươi năm sau vẫn còn vang rền. Ngày nay uy danh của họ vẫn còn được nhắc đến mãi trong giới giang hồ.

Võ công của ba người ấy, theo lời đồn đại thì đã đến mức xuất quỷ nhập thần, không ai hơn kém ai. Nhưng võ công của họ thực sự là cao đến mức nào, mãi cho đến nay vẫn không có ai đoán biết được cả, duy có lời đồn đại và phụ họa với nhau mà thôi.

Bành Bằng Cửu vì trông thấy võ công của người thiếu niên che mặt quá cao cường, thủ pháp lại nhanh nhẹn khôn lường nên qua trực giác ông ta phán đoán:

"Có lẽ thằng tiểu quỷ này là môn hạ của ba con quỷ già khét tiếng mấy mươi năm qua không hề có ai được trông thấy mặt. Xem ra hành động mấy năm qua của bọn bang, có lẽ đã làm cho những con quỷ già ấy ganh tị. Vậy việc này cần phải chú ý cho lắm mới được. " Vừa nghĩ đến đây thì bỗng nhiên lão ta trông thấy y phục và tấm vải che mặt của đối phương đang dùng có vẻ giống hệt với y phục mà đệ tử Phi Phụng Bang thường mặc đi ra ngoài hành sự. Lão chú ý nhìn kỹ thì mỗi lúc lại càng thấy giống không sai một tí nên tâm thần không khỏi hoang mang kinh hãi.

Do đó, trong óc ông ta bỗng hiện lên cảnh chết chóc thảm thiết mà đệ tử của Phi Phụng Bang đã gặp. Ông ta tự nghĩ nếu mình đến sớm hơn một bước thì không hiểu số mạng sẽ như thế nào ?

Nghĩ thế nên sắc mặt của ông ta không khỏi biến hẳn.

Bỗng nhiên người thiếu niên che mặt lên tiếng nói :

- Bành Bằng Cửu, hãy nghe câu hỏi đây, giờ thì ngươi muốn tiến tới hay thối lui ?

Bành Bằng Cửu bên ngoài làm ra vẻ hung tợn nhưng thực sự ở bên trong đã nao núng, nên đáp :

- Người hỏi câu ấy có nghĩa làm sao ?

- Nếu đi tới thì chỉ có một con đường chết, còn nếu thối lui thì họa chẳng còn có thể bảo tồn kiếp sống thừa được. Ông nên biết môn hạ của Vũ Nội Bát Kỳ không có người nào mà không quyết tâm trừ kẻ gian ác chẳng hề nương tay! Bành Bằng Cửu là người cao niên, hơn nữa ở trong Phi Phụng Bang về võ công hay về danh vọng, ông ta đều là người rất nổi bật. Người thiếu niên này dù là môn hạ của Vũ Nội Bát Kỳ đi nữa, song vẫn là kẻ hậu sinh văn bối mà thôi. Bởi thế, lão ta cảm thấy vô cùng căm tức và có ngay những ý nghĩ tàn bạo nên bất thần vung nhanh cánh tay trái lên ném ra ba món ám khí có hình như chiếc thoi dẹt vải.

Thủ pháp của ông ta hết sức kỳ tuyệt, ba món ám khí từ trong tay được phóng bay vút ra theo hình tam giác, mỗi món có một sức mạnh khác nhau. Chúng rít vang trong không khí và xẹt nhanh như một luồng điện chớp.

Ba món ám khí ấy, khi bay đến còn cách người thiếu niên độ một thước thì bất thần nổ to lên thành ba tiếng âm âm, đồng thời lửa cháy đỏ rực lên.

Trong vùng khói lửa ấy lại còn có vô số kim độc nhỏ rúc như sợi tóc, bắn ra tứ +nt g, rộng hằng năm trượng.

Môn ám khí có một uy lực to tát mà lại vô cùng thâm độc ấy chính là món ám khí mà Bành Bằng Cửu đã nhờ nó mà nổi danh, có tên gọi là Liệt hỏa độc long thoa.

Bành Bằng Cửu định ninh người thiếu niên che mặt ấy không tài nào lách tránh cho khỏi, nếu không chết chắc chắn cũng phải trọng thương.

Nhưng không ngờ lúc ấy từ phía sau lưng ông ta bỗng vang lên một giọng cười lạnh lùng, rồi có một ngọn gió nhẹ lạnh buốt hốt thẳng tới khiến ông ta không khỏi hồn bay phách tán. Trong cơn hốt hoảng lão ta không còn đủ thì giờ nghĩ ngợi mà chỉ còn kịp dùng thể Tiêm long thẳng thiên quay đầu bỏ chạy bay đi như một luồng điện xẹt.

Ngọn lửa từ Độc long thoa của lão ta chụp xuống mặt đất nên chỉ trong chớp lát là đã bắt cháy đỏ rực khắp nơi, xem ra mỗi lúc một lan rộng thêm.

Nhưng ngay lúc ấy, bỗng có một ngọn kinh phong từ trên không áp thẳng xuống khiến ngọn lửa đỏ rực ấy bỗng đều tắt chup. Cùng lúc đó, cách xa đây mấy mươi trượng, bóng người thiếu niên vừa rồi cũng nhanh nhẹn lướt đi như gió, chỉ trong chớp mắt đã mất hút.

Trong thành Hoài Dương bóng liễu vẫn xanh rờn hàng mười dặm, ngựa xe vẫn tấp nập như mắc cửi. Quảng Thái phiêu cục ở trong thành vẫn mở rộng cửa, số người làm công vẫn tươi cười vui vẻ như chẳng hề có gặp một biến cố gì cả.

Tuy những phiêu cục lớn khác đang xầm xì bàn tán với nhau, đoán chắc là

Thần Lực Vy Hộ Dung Thanh Vân đã gặp rủi nhiều may ít trong chuyến đi vừa rồi, nhưng nhìn ra bên ngoài của Quảng Thái phiêu cục thấy vẫn có vẻ thần nhiên thì họ không khỏi kinh ngạc.

Thiết Chương Tôn Triệu Thuận tươi cười bước đến nói rằng :

- Này Khoái Thối Trương Tam, hai hôm nay có tin tức gì về tổng phiêu đầu của các người chăng ?

Khoái Thối Trương Tam liền gõ chiếc ống điếu cho số tàn thuốc lá rơi ra rồi đứng lên nói :

- Thừa Tôn phiêu đầu, tổng phiêu đầu nhà chúng tôi ít hôm nữa sẽ về đến. Tôi xin cảm tạ sự hỏi han của ông ! Trương Tam đã ngoài năm mươi tuổi, tóc bạc hoa râu, da mặt nhăn nheo, chính là một tay giang hồ già giặn, trải qua nhiều phong sương cũng như lắm biến cố.

Thiết Chương Tôn Triệu Thuận lộ vẻ kinh ngạc nhưng thấy không tiện hỏi thêm, bèn cười nói :

- Trong chuyến đi Yên Kinh này, xa xôi hàng vạn dặm thì lại mau trở về như thế ? Này Trương Tam, có phải ông định pha trò để cười hay không?

Trương Tam nghiêm sắc mặt nói :

- Tôi đây dù có to gan bằng trời cũng không hề dám nói chơi với Tôn phiêu đầu. Nhưng vì tổng phiêu đầu của tệ cục hành sự lúc nào cũng cao thâm khó lường. Chân tướng của sự thật này ra sao, chính tôi đây cũng không biết rõ, chỉ có nghe phong thanh mà thôi ! Thiết Chương Tôn Triệu Thuận "ô" lên một tiếng rồi gật đầu nói :

- Nếu vậy thì chắc hẳn là không sai ! Nói đoạn, ông ta ngửa mặt nhìn trời và tiếp :

- Khí trời tốt lắm ! Này Trương Tam, giờ đây ta đang bận có một cái hẹn. Vậy khi ta trở về sẽ nói chuyện tiếp vậy ! Trương Tam nói :

- Xin ông cứ tự tiện ! Tôn Triệu Thuận bèn chấp tay ra sau nhắm hướng đường phố ồn ào đi thẳng tới.

Thực ra thì trong khi ấy, số người của Thân Lực Vy Hộ Dung Thanh Vân đã có mặt tại Quảng Thái phiêu cục rồi. Nhưng vì một vài hôm đây họ chưa tiện lộ mặt. Cả bọn đã trở về đến nhà vào khoảng đêm khuya vừa rồi.

Phản Kiết Tường vì bị trọng thương nên tạm trú tại phủ của Hà Tấn Thương để Đào Gia Kỳ chăm sóc và chữa trị vết thương cho y.

Tôn Triệu Thuận sau khi chia tay với Trương Tam liền đi thẳng tới phủ của Hà Tấn Thương để tìm võ sư Tiền Cẩm. Ông ta nói với Tiền Cẩm rằng :

- Sao mấy hôm nay không trông thấy mặt của Đào công tử thế ?

Tiền Cẩm nói :

- Ông ấy à ? Hiện đã bị sự hấp dẫn của trắng hoa vùng Tân Hoài nên một mình một ngựa đi đến đấy chơi rồi. Có lẽ ngày mai Đào công tử sẽ trở Tôn Triệu Thuận nói :

- Đào công tử có vẻ rất hào hoa phong nhã, lại khoan dung đại lượng, không hề lo nghĩ đến lợi lộc mà cũng chẳng cần đến danh vọng, bọn ta sống gần cậu ấy thực lấy làm xấu hổ ! Hai người hàn huyên một lúc thì chia tay nhau ra đi.

Phàn Kiết Tường đang nằm yên tĩnh dưỡng tại phòng đọc sách trong Hà phủ. Thương thể của ông ta đã bớt đi quá nửa. Hiện giờ chỉ còn cảm thấy một bên sườn có hơi đau nhưng không còn nguy kịch như lúc đầu.

Phàn Kiết Tường nghe tiếng đọc sách to của Đào Gia Kỳ ở phòng bên cạnh thì không ngớt lắc đầu. Ông ta tựa hồ rất khó hiểu trước mọi cử chỉ của Đào Gia Kỳ nên không dè nén được lòng nghi ngờ, gắng gượng đứng lên chống gậy bước đến gian phòng đó.

Đào Gia Kỳ trông thấy Phàn Kiết Tường bước vào liền tươi cười đứng lên bước ra đón, nói :

- chỉ ít hôm nữa là Phàn huynh có thể hoạt động trở lại như cũ ! Đôi mắt của Phàn Kiết Tường lộ sắc cảm kích nói :

- Tôi nhờ công tử hết lòng chữa trị và lại cho linh dược để uống, nên mạng sống mới được bảo toàn. Cái ơn to ấy dù cho có phải hy sinh cả tính mạng cũng chưa đáp đền được muôn một.

Vừa nói ông ta vừa cúi mình thi lễ rồi ngồi xuống.

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Đây là chuyện nhỏ, chẳng nên nhắc đến làm gì ! Phàn Kiết Tường đưa mắt nhìn qua Đào Gia Kỳ một lượt nói :

- Công tử tài hoa tuyệt thế, thế tại sao giấu kín không để lộ, suốt ngày chỉ lo việc ăn chơi, thực đã khiến tôi đây lấy làm băn khoăn không hiểu được ?

Đào Gia Kỳ cười to nói :

- Tại hạ là người sống trong gia đình đã bao nhiêu đời theo đuổi đèn sách, hơn nữa tại nguyên quán lại có một số điền thổ, có thể đủ nuôi sống được Sự chém giết tranh hơn tranh thua trong chốn giang hồ tại hạ hết sức chán ghét. Việc học võ chỉ là vì hiếu kỳ nhưng bất ngờ lại được một bậc dị nhân truyền dạy cho. Tuy thế, sở học của tôi cũng chỉ nông cạn thôi. Nhưng vì Hà thế bá đã tiết lộ ra ngoài nên tại hạ khó từ chối việc người ta nhờ cậy.

Chỉ như thế thì nào đáng gọi là tài hoa, vậy về sau Phàn huynh tuyệt đối chớ nên nhắc đến chuyện này nữa ! Phàn Kiết Tường là người lặn lội trong chốn giang hồ mất mười năm qua, bất luận hạng người nào ông ta cũng đều trông thấy qua cả. Song riêng thái độ của Đào Gia Kỳ, thực đã làm cho mấy người phải hoang mang không giải thích được ! Sau đó, Đào Gia Kỳ bèn xoay qua việc khác và hoàn toàn chỉ đề cập đến chuyện ăn chơi ong bướm, càng nói càng tỏ ra say mê, cất tiếng cười to không ngớt.

Vào một buổi trưa sau đó bốn hôm, số người của Quảng Thái phiêu cục do tổng phiêu đầu là Thân Lực Vy Hộ Dung Thanh Vân hướng dẫn đã vui vẻ

trở về phiêu cục của họ.

Đây chỉ là sự bố trí như đóng kịch để cho tất cả những phiêu cục lớn ở Hoài Dương tin đây là sự thực. Nhất là họ muốn dùng miệng của người khác để loan truyền tin ấy ra khắp chốn giang hồ.

Trong Quảng Thái phiêu cục bày yến tiệc linh đình, tối thiểu cũng có hàng trăm bàn. Số tân khách đến dự bao gồm tất cả các giới không thiếu sót Trong buổi tiệc, Dung Thanh Vân lên tiếng cho mọi người biết là trong chuyến đi vừa rồi họ không có đến Yên Kinh. Vì khi đoàn xe vừa đến một địa điểm hoang vu tại Nam ngạn sông Hoàng Hà, cách Từ Châu rất xa thì Túc Thân Vương đã phái mười chiếc chiến hạm lãnh số lễ vật ấy.

Những người theo hộ tống các chiến thuyền trên đều là cao thủ trong đại nội, nên chẳng xem bọn tiểu khấu trong chốn giang hồ ra gì cả ! Tất cả tân khách đều không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Họ càng khâm phục Dung Thanh Vân là người giỏi giữ bí mật, khiến chuyện áp tải được thành công mỹ mãn.

Sáng sớm ngày hôm sau, trong khi Đào Gia Kỳ và Dung Thanh Vân cùng một số người khác đang trò chuyện tại đại sảnh của phiêu cục thì bỗng nghe từ trên nóc nhà có một giọng cười âm u lạnh lùng vọng đến. Tiếng cười ấy giá lạnh như băng khiến ai nghe đến cũng đều nổi da gà.

Dung Thanh Vân biến hẳn sắc mặt, vụt đứng phắt dậy. Ông ta đưa đôi mắt sáng quắc nhìn ra khoảng trống bên cạnh đại sảnh, cười lạnh lùng nói :

- Các bằng hữu võ lâm đến viếng tể cục, Dung mỗi lúc nào cũng đón tiếp một cách chân thành cả. Vậy người anh em sao lại có hành động thập thò ám muội như thế ?

Lúc ấy có hai bóng nhanh nhẹn như hai bóng ma, từ trên mái nhà buông mình rơi xuống nhẹ nhàng như một cơn gió không hề nghe tiếng động. Họ đứng sững tại trước cửa gian đại sảnh, mặt mày lạnh lùng quái dị.

Trong số ấy có một người mặt vàng như nghệ, hai gò má lõm sâu càng làm cho lưỡng quyền gồ lên thực cao, dưới cằm trơn láng không một sợi râu, đôi mắt trắng dã gần như không có tròng đen, thân hình gầy đét trông như một xác chết khô. Còn người kia thì đầu to hơn mình, mặt đầy gân guốc, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng hung tợn, nhìn qua cũng đủ biết đây là một người gian ác sâu độc.

Gã quái nhân gầy đét cười sâu hiểm nói :

- Dung bằng hữu, giọng nói của ông quả thực là sâu độc, đụng chạm đến người ta thực nhiều ! Dung Thanh Vân cười nhạt nói :

- Cảm ơn sự khen ngợi ấy của nhị vị ! Chẳng hay nhị vị là cao nhân thuộc phái nào ? Xin nhị vị vui lòng cho biết lai lịch và nói rõ ý định đến viếng tể cục có chuyện gì ?

Gã ấy càng lộ sắc âm u sâu hiểm trông đến khiếp người, đưa mắt nhìn chòng chọc vào Dung Thanh Vân nói :

- Lai lịch của chúng tôi chốc nữa đây rồi Dung bằng hữu sẽ tự biết, còn riêng việc đến viếng quí cục là muốn hỏi Dung bằng hữu về một việc. Việc ấy chính là số lễ vật của Lý phủ hiến dâng cho Túc Thân Vương mà Dung bằng hữu đã áp tải có phải thực sự đã giao tại Nam ngạn sông Hoàng Hà chăng ?

Dung Thanh Vân không khỏi giật mình, gật đầu nói :

- Đúng thế, nhưng có dính líu gì đến nhị vị đâu ?

Hai quái nhân ấy đưa mắt nhìn nhau một lượt rồi gã quái nhân gầy đét cật giọng ngạo nghễ, cười khanh khách nói :

- Dung bằng hữu, theo tôi hiểu thì lời nói của ông chưa hoàn toàn đúng sự thực ! Thông Tý Viên Hứa Hóa bỗng lên tiếng quát to rằng :

- Bằng hữu, chuyện không các ông đặt điều ra có, tìm đến đây để gây sự, chắc là tự ý mình có võ công cao cường, xem dưới mắt không có ai ? ý nghĩ đó của các bằng hữu đã sai rồi, Quảng Thái phiêu cục từ trước tới nay có cái lệ là không khi nào để cho những ông khách tìm đến cửa gây sự được toàn thân rút lui đâu ! Gã quái nhân đâu to mình nhỏ bỗng trợn đôi mắt, mặt tràn đầy sát khí, gằn giọng nói :

- Ông có phải là Thông Tý Viên Hứa Hóa không ? Mở miệng ra là ông bạn đã dùng lời lớn lối, vậy tôi nhất định phải xin lĩnh giáo với ông bạn mấy đường võ tuyệt nghệ ! Hứa Hóa cất tiếng cười ha hả, rồi hai cánh tay vung tròn ra, công chớp nhoáng về phía đối phương bốn thế võ.

Trong khi đó, Đào Gia Kỳ vẫn ngồi yên không nhúc nhích, sắc mặt vẫn tươi cười, điềm nhiên phe phẩy chiếc quạt đang cầm trong tay.

Gã quái nhân đâu to mình nhỏ ấy thực sự võ công hết sức cao thâm khó lường. Hắn ta xem thế công của Hứa Hóa như không ra gì nên chỉ vung chưởng mặt nhẹ nhàng đỡ thẳng tới mà thôi. Thế võ của hắn ta bao gồm vô số biến hóa. Nếu thế võ ấy tiếp diễn đến hết mức thì Hứa Hóa chắc chắn sẽ bị mất mạng ngay tức khắc. Nhưng thế chưởng của hắn ta khi vừa mới đánh ra được một nửa thì bỗng cảm thấy có một đạo kinh phong sắc bén như dao nhắm ngay lòng bàn tay của hắn xuyên tới, khiến hắn kinh hoàng vội vàng thu chưởng trở lại.

Bởi gã quá ngạo mạn, xem thường kẻ địch nên nhất thời không kịp đối phó. Thế là hắn liên cảm thấy như có một lưỡi gươm bén xuyên thủng lòng bàn tay, đau đớn đến phải gào to lên loạn choạng bước thối lui rồi sụp chân rơi xuống Thiên tĩnh nghe một tiếng ầm.

Gã quái nhân khác trông thấy thế thì mặt liền biến sắc, nhanh nhẹn thò tay ra kéo tên đồng đảng trở lại. Hắn đưa mắt nhìn thì thấy chưởng mặt của tên đồng đảng đã bị sưng to và tím bầm, đau đớn đến nghiêng răng run rẩy cả người, mặt mày xám ngắt như tro. Bởi thế, hắn không khỏi kinh hoàng thất sắc, vội vàng công tên đồng đảng bị trọng thương vọt thẳng lên không lướt đi mất hút như một luồng gió.

Dung Thanh Vân vội nói :

- Bắt hổ thì khó nhưng thả hổ thì dễ. Hôm nay để cho chúng chạy thoát được thì hậu hoạn tất sẽ vô cùng nguy hiểm ! Nói dứt lời, ông ta vung hai cánh tay lên rồi vọt người đuổi nhanh theo như gió. Nhưng Đào Gia Kỳ đã cất tiếng gọi lại và cười nói :

- Tổng phiêu đầu, bọn họ chắc chắn chạy không hơn ba mươi dặm thì cả hai sẽ ngã lăn ra chết dọc đường. Như thế cái chết của họ sẽ không làm cho người khác nghi ngờ là có dính líu đến quý cục đâu.

Dung Thanh Vân đưa mắt nhìn đăm đăm vào Đào Gia Kỳ, hết sức vui mừng nói :

- Nay lại được công tử ra tay ngầm giúp đỡ, nếu chẳng nhờ thế thì Hứa hiền đệ chắc chắn đã bị trọng thương dưới võ công vô hình của kẻ địch rồi !

Thông Tý Viên Hứa Hóa liên sau đó đã hiểu ngay, sợ dĩ mình đánh lui được gã quái nhân đầu to mình nhỏ vừa rồi là nhờ Đào Gia Kỳ đã ngầm trợ lực. Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Dung tổng phiêu đầu, ông nói như thế là lâm rồi, tại hạ đâu lại cướp phần công ấy được ?

Câu nói chưa dứt thì bỗng nghe phía ngoài sảnh đường có tiếng kêu to rằng:

- Nghiêm thiếu hiệp đã đến ! Tức thì, mọi người trông thấy có một chàng thiếu niên mày rậm, mắt to, dáng điệu hiên ngang bước vào cửa đi thẳng vào đại sảnh.

Dung Thanh Vân vừa trông thấy người thiếu niên ấy thì hồi hả bước đến nghênh đón và cất tiếng cười to nói :

- Nghiêm thiếu hiệp, từ ngày xa cách đến nay vẫn được mạnh khỏe chứ ? Thiếu hiệp dạo này bận việc gì sắc mặt trông có vẻ phong sương như thế ? Lúc ấy, các phiêu sư cũng ùn ùn kéo ra nghênh đón.

Người thiếu niên họ Nghiêm sau khi nói chuyện qua với tất cả mọi người, liền quay về phía Dung Thanh Vân cười nói :

- Tiểu đệ vừa ở vùng Xuyên Tây trở về, dọc đường nghe phong thanh là quý cục vừa lãnh áp tải một chuyến hàng giá trị to tát, nên đã làm cho võ lâm không ngớt bàn tán khen ngợi. Bởi thế, tiểu đệ trước khi trở về bản bang, ghé tạt qua đây để hỏi rõ hư thực về việc ấy ! Mọi người vừa nói chuyện vừa bước thẳng vào gian đại sảnh. Người thiếu niên họ Nghiêm bỗng trông thấy Đào Gia Kỳ đang chú ý nhìn xem một bức tranh treo trên tường thì không khỏi có hơi sững sốt.

Dung Thanh Vân vội vàng giới thiệu người thiếu niên họ Nghiêm với Đào Gia Kỳ, rồi nói tiếp :

- Vị này là mầm non ưu tú của vùng Hoài Dương, danh hiệu là Càn Khôn Bát Chưởng Nghiêm Tiểu Long. Đào công tử đây tuy là người không am hiểu võ công nhưng rất thích giao du với các hào kiệt trong giới giang hồ !

Nghiêm Tiểu Long lộ sắc ngạo mạn nên chỉ khẽ cúi đầu rồi ngồi xuống.

Dung Thanh Vân nói :

- Lời đồn đại trong chốn giang hồ thực ra có phần quá đáng. Trong chuyến áp tải số hàng vừa rồi, sự thật thì tôi đã hành sự theo kế hoạch bí mật trong kinh thành, áp tải số hàng ấy đến Nam ngạn sông Hoàng Hà rồi giao tại đó. Chỉ có vậy mà làm thế nào lại gây được một sự ngợi khen trong giới võ lâm ?

Nghiêm Tiểu Long lắc đầu hạ giọng nói :

- Dung huynh còn giả vờ không hiểu sao ? Trong chuyến áp tải hàng đó, đã làm cho một số nhân vật hắc đạo hay được ùn ùn kéo đến Hoài Dương. Nhưng trong khi bọn họ chưa đi đến phía Bắc tỉnh Giang Tô, thì không hiểu vì một lẽ gì đều mất tích tất cả. Mãi cho đến hôm nay, vẫn không có ai biết được số người đó chết sống như thế nào ? Phi Phụng Bang cũng phải đi rất nhiều cao thủ, định ra tay cướp đoạt nhưng cũng đều bị mất tích tất cả... !

Dung Thanh Vân nói :

- vậy có lẽ nào trong giới giang hồ lại nghi ngờ việc ấy là do chính tiểu đệ đầu gây ra sao ?

Nghiêm Tiểu Long cười to nói :

- Nào phải như thế ! Trong Phi Phụng Bang có người vì không cẩn thận nên lộ ra ngoài là việc ấy do chính môn hạ của Vũ Nội Bát Kỳ gây ra.

Song có điều là người ta còn chưa biết đây là môn hạ của ai trong số Vũ Nội Bát Kỳ. Hiện giờ trong khi Phi Phụng Bang đang xao động trước việc ấy và họ cũng đang bí mật tìm hiểu điều tra cho ra sự thật! Khi vừa nghe tên Vũ Nội Bát Kỳ thì sắc mặt của các vị phiêu sư đều biến hẳn. Phàn Kiết Tường lén đưa mắt nhìn qua Đào Gia Kỳ một lượt. Đào Gia Kỳ sắc mặt vẫn tươi cười chú ý lắng nghe, dường như không hề dính dáng gì đến mình cả.

Phàn Kiết Tường nghĩ thầm:

"Phải là một con người rất phi thường mới có được sự bình tĩnh đến mức ấy. Nhưng không biết cậu ta là môn hạ của ai trong Vũ Nội Bát Kỳ ?" Nghiêm Tiểu Long cất tiếng than dài nói tiếp :

- Chuyện này của quý cục hiện đang được loan truyền khắp chốn giang hồ và có nhiều nguồn dư luận khác nhau. Chắc chắn quý cục sẽ không tránh khỏi việc bị người ta đến đây quấy rầy, thế nhưng quý cục vẫn tỏ ra vững vàng như núi Thái Sơn ! Riêng tiểu đệ suốt ba tháng nay, vì bận việc nên bồn ba vạ dậm, dày dạn phong trần thế mà vẫn chưa giải quyết được đến đâu cả !

Dung Thanh Vân lộ sắc ngạc nhiên nói :

- Nghiêm thiếu hiệp chẳng hay bận việc gì mà phải dày dạn phong sương, bồn ba ngàn dặm như thế ?

Nghiêm Tiểu Long lại cất tiếng than dài nói :

- Nghi án xảy ra trước đây tại núi Thái Sơn, từng làm chấn động cả thiên hạ,

kinh hoàng cả võ lâm, tuy bề ngoài xem như mọi người đã bỏ quên mất đi nhưng thực ra thì bên trong các môn phái lớn cũng như các ma đầu khét tiếng, đều không ngớt thăm dò tìm kiếm pho Hàn Thiết Quan âm.

Bốn tháng trước đây, sư phụ tôi trong một chuyến đi thăm người bạn, bất ngờ đi ngang qua một ngôi chùa bỏ hoang tại Vân Bài Sơn bỗng phát giác Côn Luân Kỳ Túc Nhất Chân Tử tiên bối, khắp người be bét máu tươi, ngã nằm bất tỉnh trong ngôi chùa ấy. Sư phụ tôi xem qua thương thế của Nhất Chân Tử lão tiên bối thì biết rằng ông ấy đã bị rất nhiều cao thủ có võ công trác tuyệt vây đánh. Sau một trận ác chiến, ông vì không chống cự nổi nên bị trọng thương, buộc phải phá vòng vây chạy thoát đến đó rồi bị bất tỉnh.

Sư phụ tôi đã tận dụng các thủ pháp nhưng không tài nào cứu tỉnh được ông ấy nên phải mang ông ấy trở về bổn bang. Sư phụ tôi vì nóng lòng muốn cứu tỉnh Nhất Chân Tử nên sai tiểu đệ gấp rút đi đến hạ du sông Gia Lăng Giang để tìm một vị thân y là Ngôn Như Băng để xin thuốc. Nhưng không ngờ Ngôn Như Băng là một người có tính tình kỳ lạ, cương quyết từ chối, khiến tiểu đệ chưa được trông thấy mặt lão ta thì suýt nữa đã bị mất mạng trong Ngũ Hành Cốc ! Dung Thanh Vân nói :

- Tục Mệnh Thân Y Ngôn Như Băng là người gì, sao không nghe trong võ lâm nói đến ?

- Ngôn Như Băng là người không có đi đứng trong giới giang hồ nên không có ai biết. Tôi được nghe gia sư nói, ông ấy là người y thuật thần thông, võ công độc đáo, lập thành một môn phái riêng biệt, không thua gì Vũ Nội Bát Kỳ ở Trung Nguyên. Riêng về kỳ môn tinh độn thì ông ấy lại càng giỏi hơn. Nơi ông ta ở, trước mặt là nước, sau lưng là núi, đều được bố trí theo ngũ hành nên một ngọn cỏ, một gốc cây đều có thể giết được mạng người. Tiểu đệ bảo tồn được mạng sống trở về đây thực là một việc may mắn vô cùng. Lời nói của người thiếu niên họ Nghiêm đã làm cho những người xung quanh ai ai cũng thâm kinh hãi.

Dung Thanh Vân nói :

- Ngoại trừ linh dược của Tục Mệnh Thân Y thì chẳng còn ai có thể cứu mạng được cho Nhất Chân Tử hay sao ?

Nghiêm Tiểu Long gượng cười nói :

- Ngôn Như Băng nhờ trước đây đã tìm được một gốc linh chi vạn năm nên đã bào chế được một chai Cửu chuyển phản hồn đơn. Thứ thuốc ấy ngoài thứ linh chi quý vô giá kia, lại còn có nhiều thứ thuốc hiếm có trên đời nữa. Chai thuốc của ông ta chỉ có ba mươi hoàn, nên lại càng trở thành quý vô giá. Ngoại trừ Cửu chuyển phản hồn đơn thì không còn ai có thể cứu sống được Nhất Chân Tử tiên bối được ! Nói đến đây, chàng thiếu niên họ Nghiêm lại cất tiếng than rồi tiếp - Trước kia cả nhà của Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành bị giết chết thê thảm tại Vân Mộng Giáp thuộc núi Vu Sơn và trong

dịp đó, ông ta và pho tượng Hàn Thiết Quan âm cũng mất tích luôn. Về sau Nhất Chân Tử tiên bối là người duy nhất được mục kích thảm trạng này. Thế mà hôm nay ông ấy lại bị đánh trọng thương bất tỉnh, xem ra việc này chắc chắn có dính líu đến vụ án của Lỗ Công Hành trước kia và cũng như vụ án ở Thái Sơn gần đây. Nếu không cứu sống ông ấy được thì e rằng tất cả những việc đó sẽ trở thành một câu đố vĩnh viễn không ai giải thích được ! Tất cả những người trong phiêu cục đều lặng thinh không nói gì cả.

Nghiêm Tiểu Long lại nói tiếp :

- Việc này trong bốn bang lúc nào cũng giữ kín, vậy mong quý vị chớ tiết lộ ra ngoài. Vì nếu tiết lộ thì bốn bang tất sẽ gặp nhiều việc rắc rối. Giờ đây, tiểu đệ cần đi ngay để về bẩm lại với gia sư, xin cáo từ quý vị nhé ! Vừa nói y cũng vừa đưa mắt nhìn Đào Gia Kỳ một lượt.

Dung Thanh Vân vội vàng nói :

- Đào công tử cũng là người tốt, việc gì cũng giữ kín không khi nào lại nói ra bừa bãi, xin Nghiêm thiếu hiệp hãy an lòng.

Đào Gia Kỳ bỗng mỉm cười, lên tiếng nói :

- Nghiêm thiếu hiệp bảo là việc kín mà đi đâu cũng nói bô bô thì làm thế nào giữ kín cho được ? Lời tục thường bảo, đề phòng miệng người còn khó hơn đề phòng nước sông tràn lên bờ thành ngập lụt. Nếu về sau quý bang có gặp nhân vật nào đến gây sự quấy phá thì chớ nghi tại hạ tiết lộ ra đây nhé ! Nghiêm Tiểu Long mặt không khỏi đỏ bừng, trợn mắt giận dữ nhìn thẳng vào Đào Gia Kỳ định sẽ gây sự.

Phàn Kiết Tường vội vàng nói :

- Nghiêm thiếu hiệp chớ quá nóng nảy, Đào công tử đây tuy chỉ là người không biết võ công nhưng tài hoa tuyệt thế, tiên đoán mọi việc như thần. Vậy thiếu hiệp nên nhường nhịn với nhau thì hay hơn. Một người lúc nào cũng chú trọng đến hành động tạo hạnh phúc cho võ lâm như thiếu hiệp thì sau này lại càng phải nhờ Đào công tử tiếp tay rất nhiều, xin thiếu hiệp hãy giữ thiện cảm mới tốt ! Nghiêm Tiểu Long không khỏi ngạc nhiên. Y chính là một đồ đệ đặc ý nhất của Kiếm Hoàn Song Tuyệt Lương Vô úy, bang chủ của Hoài Dương bang. Y là người thiên bẩm rất tốt, lại khôn ngoan hơn người nên được Lương Vô úy tin dùng và yêu thích.

Y nghe qua lời nói của Phàn Kiết Tường thì đoán biết ngay Đào Gia Kỳ là người được Quảng Thái phiêu cục rất kính trọng. Dung Thanh Vân là một con người rất kiêu ngạo, nếu Đào Gia Kỳ không biết võ công thì đâu thể nào đến làm thượng khách nơi phiêu cục của ông ta được. Vì nghĩ thế nên y liền thay đổi thái độ, chấp hai tay cúi người rất lễ độ nói :

- Tại hạ là con nhà võ nên về mặt lễ nghi có nhiều điều thiếu sót, mong các hạ bỏ lỗi cho ! Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Không dám ! Tại hạ là người vô tài kém cỏi, bình nhật chỉ biết ăn chơi.

Phản huynh đã giờ thiệu một cách quá đáng, vậy Nghiêm thiếu hiệp xem đó là sự thực hay sao ?

Dung Thanh Vân cất tiếng cười ha hả nói :

- Đào công tử là một con người tài hoa, đầy mưu lược, hà tất phải quá khiêm nhường như thế ? Nên biết trời sinh ta ra tất là có chỗ dừng. Xưa kia Gia Cát Võ Hầu ở ẩn tại Nam Xương, gác bỏ việc đời ngoài tai, nhưng sau tiên chủ ba lần đến chòì tranh nên lại phải bước ra khỏi núi, kê vai gánh vác việc thiên hạ.

Câu nói chưa dứt thì Nghiêm Tiểu Long bỗng nhanh như chớp thò cánh tay ra kéo lấy Dung Thanh Vân bước ra khỏi đại sảnh nói xầm xì với nhau một hồi.

Trong lúc ấy, Đào Gia Kỳ nhỏ tiếng trách Phản Kiết Tường. Phản Kiết Tường mỉm cười nói :

- Tôi đoán biết công tử chắc chắn không khi nào chịu nằm yên mà hiện đang chờ đợi thời cơ để bước ra hoạt động, thì thỏ tài hoa tuyệt thế của mình. Giờ đây, nhân có Lương Vô úy là người tài cao mà nhiều mưu lược, biết trọng dụng kẻ có tài. Người đại trượng phu nên biết chụp lấy thời cơ hơn là nằm chờ đợi thời cơ như thế ! ông vừa nói dứt lời thì Nghiêm Tiểu Long và Dung Thanh Vân cũng đã bước vào đại sảnh. Nghiêm Tiểu Long bèn hướng về Đào Gia Kỳ xá một xá thật sâu nói :

- Tại hạ giờ đây phải gấp rút đi về để bẩm lại với gia sư. Xin hẹn ba ngày sau sẽ đích thân đến đây xin sự chỉ giáo của các hạ ! Nói dứt lời y bỗng lách thân mình ra thiên tĩnh, rồi vọt người bay thẳng lên không, chỉ trong chớp mắt là đã mất hình bóng.

Đào Gia Kỳ nói :

- Dung tổng phiêu đầu, ông đã nói gì với Nghiêm Tiểu Long thế ?

Dung Thanh Vân chỉ mỉm cười không trả lời ra sao cả.

Đào Gia Kỳ lại nói :

- Nghiêm Tiểu Long sắc mặt không được tốt, dọc đường chắc chắn sẽ gặp nạn ! Dung Thanh Vân biến hẳn sắc mặt, vì đối với mọi lời nói của Đào Gia Kỳ, ông ta lúc nào cũng rất tin tưởng nên vội vàng nói :

- Nếu thế thì chúng ta đâu có thể ngồi yên mà nhìn hay sao ? Nay Hứa hiên đệ, hai anh em ta cùng đuổi theo để tiếp tay cho Nghiêm thiếu hiệp được không ?

Đào Gia Kỳ lắc đầu nói :

- Phiêu đầu không nên đi thì hay hơn, vì nếu bị họ nhận ra được thì phiêu cục này không mong làm ăn gì được nữa ! Dung Thanh Vân trước tiên lộ vẻ sững sốt nhưng sau đó lại cất tiếng cười to, nói :

- Nếu thế cũng được, Dung mỗ từ lâu đã ngao ngán đời sống đối chọi c 1~1 bằng máu qua cái nghề này.

Nói đoạn, liền cùng Hứa Hóa lướt nhanh ra khỏi phiêu cục.

Đào Gia Kỳ quay về phía Phàn Kiết Tường cười nói :

- Tại hạ cũng không thể đứng ngoài mà nhìn được ! Tức thì, chàng lắc mình lại vút đi mất hút. Phàn Kiết Tường nói thầm:

"Thân pháp thực hết sức tuyệt diệu ! " Tổng đàn của Hoài Dương bang được đặt tại một vùng ven biển ở phía Đông Cao Huyện. Nơi ấy đường nước chỉ chít. Lao sậy um tùm, địa hình thực kín đáo. Chung quanh Cao Huyện mấy trăm dặm đều là phạm vi thế lực của Hoài Dương Bang.

Kiểm Hoàn Song Tuyệt Lương Vô úy mới lên nắm ngôi vị bang chủ trước đây hai năm. Nhờ ở tài năng và mưu trí của ông ta nên công việc của Hoài Dương Bang mỗi ngày một phát triển, thanh thế mỗi ngày một to, khiến cả võ lâm ai nấy cũng đều phải chú ý.

Nhắc lại Càn Khôn Bát Chương Nghiêm Tiểu Long đang sử dụng thuật khinh công nhằm hướng tổng đàn chạy tới như bay.

Lúc ấy mặt trời đã lặn, hoàng hôn đã xuống, y chạy thẳng mấy chốc là đã đến con sông ngắn của Vận Diêm Hà gần Cao Huyện rồi tiếp tục men theo bờ sông chạy nhanh tới mãi.

Đột nhiên y trông thấy từ trong cách nmg bên vệ đường nhảy thoát ra bốn người đàn ông mặc y phục ngắn, lưng giắt dao to. Số người này quay về phía Nghiêm Tiểu Long chấp tay thi lễ nói :

- Nghiêm hương chủ đã về đến rồi ! Suốt hai ngày nay, bang chủ lúc nào cũng ngóng trông Nghiêm hương chủ cả ! Nghiêm Tiểu Long vội vàng đáp lễ nói :

- Bốn vị đà chủ đều bình yên chứ ? Hãy mau dẫn tôi đến gặp bang chủ Thế rồi cả bốn năm người cùng lao nhanh đi như chớp.

Nhưng bọn họ vừa chạy được năm bảy dặm đường, cách bờ sông đã khá xa thì bỗng nghe tại một cánh nmg bên vệ đường có một giọng cười ngạo nghễ âm u vọng đến.

Tiếng cười chưa dứt thì đã trông thấy có hai bóng người hết sức nhanh nhẹn bay thoát ra khỏi nmg, cùng đứng sát cánh với nhau. Tia mắt của hai người này sáng quắc như những luồng điện và lạnh lùng như băng giá. Họ cùng chân mắt lối đi của năm người.

Nghiêm Tiểu Long đưa mắt ra nhìn, thì trông thấy người ở phía trái tuổi trên dưới ngũ tuần, khuôn mặt dài của lão ta có màu xanh mét, hàm râu dê núi đã bạc hoa dâm, đôi mắt lõm sâu, thân hình gầy đét như que củi nhưng rất cao, hai tay thông tới gối, móng tay dài và nhọn hoắt như móng chim. Người đứng bên phía tay phải có thân hình thấp lùn, mặt mày sần sùi trông rất hung dữ. Đôi mắt của y tròn to và ngó xéo trông thực dễ sợ.

Cả hai người đứng kê nhau, một cao một thấp trông rất chênh lệch.

Nghiêm Tiểu Long không khỏi giật mình thầm nghĩ:

"Hai người này xâm nhập sau vào bốn bang như chốn không người, ắt phải là một cặp ma đầu có võ công cao cường !" Nghĩ đến đây, y bèn cau có đôi mày rậm nói :

- Xin bỏ lỗi cho tại hạ vì đôi mắt quá kém nên không nhận biết nhị vị đại gia là ai, mà cũng chẳng rõ ngăn đường của anh em tại hạ làm gì ?

Quái nhân gầy cao liền cất giọng sâu hiểm cười rồi nói :

- Hai anh em của lão phu đã theo dõi người đến đây là có mục đích tìm hiểu nơi người một việc ! Nghiêm Tiểu Long giật mình nói :

- Chỉ cần việc gì mà tại hạ được biết thì chắc chắn không khi nào lại không nói cho nhị vị nghe ! Quái nhân có thân hình gầy cao ấy bèn đưa đôi mắt sáng quắc nhìn kỹ Nghiêm Tiểu Long một lượt rồi cất tiếng "hừ" nói :

- Người trả lời nghe thực khảng khái nhưng chỉ e rằng lời nói của người không phù hợp với ý định của người trong lòng. Ta nghe phong thanh Côn Luân lão quái Nhất Chân Tử hiện đang ẩn mình tại tổng đàn của Hoài Dương bang, việc ấy có không, người hãy trả lời thực cho ta được biết! Nghiêm Tiểu Long cất tiếng cười ha hả thực to nói :

- Hoài Dương bang chẳng qua trú đóng tại một địa cuộc rất bé nhỏ, thử hỏi làm thế nào chứa chấp người bên ngoài cho được ? Nhất Chân Tử lão tiên bối chính là Côn Luân Danh Túc, vùng núi Côn Luân chẳng thể dung thân được hay sao mà phải đến tệ bang để lẩn trốn ? Có lẽ tôn giá đã nghe lầm chăng ?

Quái nhân gầy cao liền gằn giọng quát rằng :

- Khá khen cho người giỏi mồm mép ! Nếu thế người không ngại bôn ba ngàn dặm đi tìm Tục Mệnh Thần Y Ngôn Như Băng để làm gì ?

Nghiêm Tiểu Long không khỏi cứng họng, nhất thời không biết trả lời ra sao.

Quái nhân gầy cao ấy có vẻ như rất sốt ruột, cười nhạt nói :

- Nếu người không chịu nói thực thì chớ trách lão phu sao lại xuống tay độc ác ! Vừa nói lão ta vừa tràn người lướt tới. Ngay lúc ấy bên cạnh Nghiêm Tiểu Long cũng đã nhanh nhẹn lách mình bước ra hai vị đà chủ. Họ nhất loạt vung tay ra khiến ánh đao sáng quắc lóe lên chói ngời, nhắm hai bên phải và trái của quái nhân ấy chém thẳng tới.

Tức thì, lão già gầy cao nọ liền vung hai cánh tay ra hai bên nhanh như chớp. Qua hai tiếng gào thảm thiết liên thấy hai vị đà chủ nọ đã bị những ngón tay nhọn hoắt của lão già cầm pháp thẳng vào lồng ngực, máu tuôn ra như suối, ngã ra chết tốt.

Nghiêm Tiểu Long thấy thế hết sức kinh hãi. Vì quái nhân ấy võ công cao cường quả thật ít có. Bởi thế, chàng liền quát to một tiếng rồi nhanh nhẹ vung đôi chưởng quét ra, nhắm công thẳng vào hai huyệt đạo quan trọng của kẻ địch. Chưởng phong mạnh mẽ liền theo đó cuốn tới hết sức ồ ạt.

Quái nhân gầy cao thấy thế liền cười lạnh lùng nói :

- Chỉ từng ấy tài nghệ mà cũng đem ra thi thố ! Dứt lời lão ta liên vung cánh tay dài thượt có những móng nhọn chụp thẳng tới. Nghiêm Tiểu Long đã biết quái nhân ấy rất lợi hại nên liền lách người bước sang trái, trong khi thế chưởng của y bỗng nhiên biến đổi. Y đã sử dụng môn tuyệt nghệ mà y nhờ đó nổi danh, tức Càn khôn bát chưởng.

Do đó, bóng chưởng chập chờn khắp nơi, cuồng phong cuốn tới ào ào.

Quái nhân có thân hình lùn thấp liền cau mày ngăn của y lại nói :

- Thực không ngờ thằng tiểu yêu này mà cũng có một vài thế đáng kể ! Đại ca, hãy bắt sống nó để tra khảo tìm hiểu sự thực, chớ nên giết chết nó !

Trong khi ấy, hai vị đà chủ của Hoài Dương bang còn lại đang rút một ngọn cờ cấp cứu định lao người bỏ chạy để gọi tiếp viện. Nhưng qua một tiếng cười nhạt là quái nhân lùn thấp kia đã bay thoát đến trước mặt hai người rồi. Hai người trông thấy thế không khỏi kinh hoàng thất sắc, vung đao ra đỡ.

Song họ hành động đã quá muộn nên cả hai đều bị trúng một chưởng, tâm mạch bị đứt, ngã ngửa ra chết tức.

Nghiêm Tiểu Long tuy nhờ có Càn khôn bát chưởng nên chống trả được với đôi phương. Nhưng vì thế võ của quái nhân gầy cao nọ rất lạ lùng kỳ diệu, không thể đoán trước được, hơn nữa thế nào thế nấy cũng đều hiểm hóc ác độc không dễ gì đỡ gạt. Bởi thế Càn khôn bát chưởng của Nghiêm Tiểu Long không làm sao thi thố được nữa.

Vừa lúc ấy, Nghiêm Tiểu Long lại trông thấy cả bốn vị đà chủ cũng đều mất mạng dưới tay đôi phương thì thầm nghĩ:

"Lần này thì mạng ta đã hết ! " Giữa lúc thập phân nguy ngập đó, bỗng y nghe có tiếng vó ngựa từ xa chạy rầm rập tới như tiếng mưa rơi sấm nổ. Tức thì, Thần Lực Vy Hộ Dung Thanh Vân và Thông Tý Viên Hứa Hóa đã bắt thần xuất hiện.

Gã quái nhân thân hình thấp lùn cất tiếng cười lạnh lùng nói :

- Lại có hai tên tự tìm lấy cái chết ! Câu nói chưa dứt thì bỗng lão ta thấy có một vật gì to bằng nắm tay giáng mạnh vào môi, đau đớn đến nỗi đôi mắt gần như nẩy lửa nên lão ta giận dữ găm lên một tiếng thét to. Lão ta đưa tay lên sờ mới biết ám khí ấy là một trái đào to. Nước của trái đào ngấm vào miệng lão ta khiến lão ta cảm thấy đủ mùi vị gồm có ngọt, chua và đau đớn. Tiếp đó, từ trong nmg lại có ba quả đào nữa bay vút ra nhằm giáng thẳng vào người lão. Bởi thế, lão ta vội vung vung chưởng trí lên quét ra một ngọn kinh phong, hất rơi hai quả đào vừa bay đến. Nhưng còn một quả thứ ba vẫn tiếp tục lướt tới nghe vèo vèo. Quái nhân lùn thấp ấy bèn vung cánh tay mặt ra nhanh như chớp chụp lấy quả đào. Vì sức chụp quá mạnh nên quả đào bị bể nát, nước tuôn ra ướt cả tay. Tức thì, lão ta cảm thấy lòng bàn tay của mình bị đau nhói, rồi kể đó lại có một món ám khí gì nhỏ bé nhỏ theo huyệt

đạo giữa lòng bàn tay luồn vào máu và công thẳng lên cả cánh tay.

Bởi thế quái nhân ấy không khỏi kinh hoàng, biến hắc sắc mặt kêu to lên :

- Lão đại, gió to đến rồi ! Lúc ấy, lão quái nhân gây cao đang bị Nghiêm Tiểu Long, Dung Thanh Vân và Hứa Hóa vây đánh. Nhưng với tài nghệ cao cường kỳ diệu của lão ta, chẳng những lão ta không bị động mà trái lại không ngớt đẩy lui cả ba người. Khi nghe đồng bọn bất ngờ lên tiếng kêu như vậy thì lão ta không khỏi sững sốt, vội vàng vọt người đi như một luồng gió, nhảy ra khỏi vòng chiến.

Nhưng thân người lão ta chưa rơi xuống mặt đất thì đã thấy ba mũi ám khí bay đến tấn công về phía lão nhanh như chớp. Lão ta giận dữ "hừ" lên một tiếng rồi vung chưởng quét ra. Tức thì, ba chắm ám khí ấy đã bị kinh phong hất tung trở lại. Tuy nhiên, ngay lúc ấy lão ta cảm thấy tại Khúc trì huyết đã bị tê buốt. Lão ta biết đã nguy nên cũng không kịp hỏi đồng bọn của mình về sự biến chuyển quá đột ngột đó. Cả hai cùng hú lên một tiếng dài rồi vọt người bay thẳng lên không, lướt đi mất như một luồng gió.

Nghiêm Tiểu Long trông thấy thế không khỏi kinh ngạc, đứng trơ trơ đưa mắt nhìn thẳng vào Dung Thanh Vân nói :

- Cao nhân nào đã ngầm giúp chúng ta thế, Dung huynh có biết không?

Dung Thanh Vân cũng hết sức lấy làm lạ nên cũng không biết trả lời làm sao. Đôi mắt của Nghiêm Tiểu Long tràn đầy vẻ ngạc nhiên nói :

- Dung huynh làm thế nào biết tiểu đệ sẽ gặp nguy hiểm dọc đường nên đuổi theo để tiếp tay như vậy ?

Dung Thanh Vân nói :

- Sau khi thiếu hiệp ra đi chẳng bao lâu thì Đào công tử bảo sắc mặt của thiếu hiệp không tốt, chắc chắn là dọc đường phải gặp chuyện nguy hiểm nên hai anh em chúng tôi mới hối hả đuổi theo để tiếp tay.

Nói đến đây, bỗng ông ta như thoáng nghĩ ra điều gì, kinh ngạc nói tiếp :

- Hay là Đào công tử đã bí mật đuổi theo, ám trợ cho chúng ta ?

Nghiêm Tiểu Long nghe thế liền nhanh nhẹn lướt thẳng vào rừng nhưng chỉ thấy trong rừng cây lá rậm rạp, gió thổi xào xạc, nào có bóng Đào Gia Kỳ ở đâu. Bởi thế, y buồn bã như bị mất đi một cái gì quý báu, bước trở ra khỏi cánh rừng rồi mời Dung Thanh Vân và Hứa Hóa cùng đi đến ra mắt Kiếm Hoàn Song Tuyệt Lương Vô úy.

Nói về hai lão quái nhân, sau khi đã bỏ chạy được mấy mươi dặm bèn dừng lại bên bãi biển hoang vu, không một bóng người. Hoàng hôn đã xuống, trên nền trời sao thưa hiện lên lác đác, một vầng trăng non cũng vừa từ mặt biển nhô lên. Gió biển lồng lộng, không ngớt rì rào khiến bãi cát vàng tung bay mù mịt, làm cho cảnh sắc lại càng buồn bã thê lương hơn.

Cánh tay mặt của hai người đều sưng to và bầm tím, vừa đau vừa nhức của nóng bỏng, không làm sao gờ cao lên được. Cả hai tay đều được khóa chặt

huyết đạo nhưng huyết độc vẫn công ngược vào cơ thể. Những huyết đạo mà họ đã khóa, tựa hồ như không thể chống đỡ nổi với số máu độc ấy.

Nếu số máu độc ấy xâm nhập được vào cơ thể thì họ sẽ bị mất mạng ngay.

Quái nhân gầy cao đưa mắt nhìn gã quái nhân lùn thấp, cười đau đớn nói :

- Hai anh em chúng ta trước khi gia nhập Phi Phụng Bang đã từng lập được danh to ở phía ngoài quan ải, bao nhiêu sự nguy hiểm đều trải qua, nhưng thật ra chưa hề gặp một cảnh nào nguy hiểm như chuyến đi này.

Ngay đến cả con người của đối phương chúng ta cũng chưa được trông thấy, thì oai danh của nửa đời người đã tan biến đi mất cả, thậm chí tính mạng cũng e khó bảo tồn được ! Vừa nói, sắc mặt của lão ta vừa hiện lên một vẻ đau đớn khôn cùng. Cả hai đều nng rung nước mắt vì họ có ý định hủy mình. Những hạt nước mắt từ đôi khóe mắt của họ đã lăn dài trên má.

Lão quái nhân có thân hình thấp lùn lộ sắc buồn thiu, vì lão ta đang chịu sự đau đớn còn nặng hơn lão quái nhân gầy cao kia gấp mấy lần. Lão bèn nghiêng chặt hàm răng nói :

- Đại ca, vào canh ba đêm nay, bang chủ sẽ đến một ngôi cổ miếu cách xa đây ngoài ba mươi dặm để họp bàn việc bí mật. Hai anh em chúng ta mau đến đây trước canh ba thì chắc chắn có thể bảo tồn được mạng sống ! Quái nhân gầy cao liền ngửa mặt lên trời để coi sao, rồi gượng cười nói :

- Giờ đây đã canh hai rồi, trong khi đó chúng ta lại bị trọng thương, xem ra rất khó đi nổi ba mươi dặm đường dài trong một canh cho kịp ! Quái nhân lùn thấp nói :

- Mưu sự tại nhân, chúng ta cố gắng đi vẫn còn hơn là đứng yên đây chờ chết ! Quái nhân gầy cao cất tiếng than dài, rồi cả hai cùng nhanh nhẹn chạy đi Liên đó, từ phía sau lưng của lão ta, bỗng có một bóng người xuất hiện. Từ xa nhìn lại, bóng người ấy nhẹ nhàng như một đọt khói, chập chờn như có như không. Hai quái nhân nọ vì tha thiết đến sự sống chết nên đem hết sức bình sinh ra chạy như bay. Suốt dọc đường đây đó cây hoang mọc từng chòm, cát vàng tung bay mù mịt, sóng biển rì rào không ngớt bên tai.

Chẳng bao lâu sau, hai quái nhân ấy đã chạy xa trên hai mươi dặm đường.

Quái nhân gầy cao, mô hôi nhễ nhại, thở hổn hển nói :

- Hiền đệ, ngu huynh thực ra không làm sao chịu nổi nữa ! Bỗng nhiên, lão ta thấy trên mệnh môn huyết của mình lạnh buốt, tinh thần tựa hồ như tỉnh táo thêm. Song lão ta không hay biết có sự khác lạ gì chung quanh mình. Quái nhân thấp lùn cũng cảm thấy trong người hơi khỏe trở lại, nhưng cũng không hiểu được tại sao lại có việc lạ như thế. Lão ta đưa tay chỉ vào một cánh nmg tối tăm nói :

- Trong cánh rừng này có một ngôi miếu hoang chẳng có ai ở cả, đường không còn bao xa, đại ca chớ nên thất vọng ! Dứt lời, cả hai lại vọt người bay lên, tiếp tục lướt tới. Sau khi lướt sâu vào rừng được hai ba dặm thì đã

trông thấy một ngôi cổ miếu ẩn mình dưới những bóng cổ thụ cao ngất trời. Ngôi miếu ấy đã hoang tàn sụp đổ, đâu đâu cũng thấy những mảnh ngói mảnh gạch. Cổng miếu đã bị sụp đổ lâu năm. Bên trong cánh rừng, thỉnh thoảng vang lên một vài tiếng cú rúc, nghe náo nê như tiếng ma rên qui khóc. Ở giữa khung cảnh đó, không ai là không ghê rợn, bắt nổi da gà khắp người.

Đột nhiên, từ phía xa bỗng nghe vọng lại mấy tiếng hú rất dài. Tiếng hú chưa dứt thì đã trông thấy bốn bóng người nhẹ nhàng bay tới và đáp xuống cổng trước miếu.

Lúc ấy, hai quái nhân nọ cũng vừa chạy đến nơi, nên bốn bóng người kia trông thấy không khỏi sửng sốt. Hai quái nhân vừa gắng gượng chạy tới đây thì đã cảm thấy đôi chân mềm nhũn, té khụy xuống đất, nằm yên thực lâu không đứng lên được nữa.

Một bóng đen thấy thế liền tràn nhanh đến bên cạnh hai quái nhân kia, đưa mắt quan sát một lúc rồi không khỏi kinh hãi quay mặt trở về ba bóng đen cùng bọn nói :

- Đây chính là Ngưu Mã Nhị Kiệt trong sổ Cửu Tuyệt thuộc ngoại đàn của bang chủ, chẳng rõ tại sao lại bị kẻ địch thanh toán như thế này ?

Trong khi đó, lại có trên hai mươi bóng đen nữa lướt nhanh đến như gió.

Người ấy bèn quát :

- Hãy lục soát trong khu rừng này, xem có ai rình mò theo dõi hay không ?

Nếu có thì cứ việc giết chết không cần hỏi gì cả ! Tức thì, tất cả hai mươi người ấy đều phân tán ra đi lục soát khắp khu rừng. Riêng bốn bóng đen đến trước thì xúm vây quanh hai quái nhân trên đất để xem xét vết thương của họ. Một người trong bọn họ lên tiếng nói :

- Nhị Kiệt bị trọng thương với một thứ ám khí thật độc, bọn chúng ta không làm sao cứu được. Chốc nữa đây bang chủ sẽ đến, chúng ta ở đây canh phòng cẩn thận đã ! Ba người kia đông thanh vâng lệnh. Thế rồi, một người trong bọn đưa hai tay ra ôm lấy Nhị Kiệt cùng ba người nọ bước thẳng vào ngôi miếu đổ nát. Ngay lúc đó, tại phía sau đại điện bỗng có một bóng người thoáng hiện nhẹ nhàng, rồi mất đi như một làn khói. Trên nóc nhà vì mái ngói có một lỗ thủng to nên bóng người ấy đã chui qua lỗ hổng rồi bay thẳng vào Phật tọa và ẩn mình sau một tấm biển đề bốn chữ Kim Liên Pháp Lưỡng treo ở trên cao.

Bóng người ấy chính là Đào Gia Kỳ. Chàng đã ẩn mình sau tấm biển ấy thì dù cho ai cũng không tài nào để ý trông thấy được. Đôi mắt sắc bén của chàng không ngớt quan sát trong gian đại điện. Gian đại điện ấy hết sức to lớn, không khí cũng thực trang nghiêm nhưng có điều là tượng Phật đã hư hỏng, khắp mặt đất mảnh gạch, ngói bừa bãi, mạng nhện giăng đầy đóng bụi khắp nơi. Những con dơi bắt muỗi không ngớt bay rên rét đó đây.

Chỉ trong chốc lát, chàng trông thấy có bốn bóng người bước vào cầm chổi quét dọn sạch sẽ nửa gian đại điện. Số người ấy ra vào có vẻ hối hả lắm. Sau khi quét dọn xong, họ bèn đặt tại đây năm cái ghế ngồi, ngay chính giữa một và hai bên tả hữu mỗi bên hai. Kế đó, họ lại kê tại đây ba chiếc bàn, đốt chín ngọn nến to khiến cả gian đại điện đều sáng tỏ.

Chẳng bao lâu sau, lại thấy từ bên ngoài bước vào mười mấy người che mặt, mình mặc áo dài đen, bên người đều có mang theo bình khí, đứng nghiêm trang thành hai hàng cạnh hai bên dãy ghế. Tiếp đó, từ ngoài lại bước vào bốn lão già mặc áo vàng, tóc bạc phơ, mặt che kín. Số người bước vào trước đối với bốn lão già áo vàng nọ tỏ ra hết sức cung kính.

Bốn lão già ấy dường như có một địa vị rất cao trong bang. Sau khi bốn lão ta khoát tay miễn lễ cho số người nọ, bèn đứng trước bốn chiếc ghế đặt hai bên tả hữu tại chính giữa điện.

Bên trong gian đại điện liên im phăng phắc, dù có một mũi kim rơi xuống đất cũng nghe rõ được tiếng động.

Lại qua một lúc, bỗng trông thấy có tám cô gái mặc áo ngắn màu xanh lục, lưng giắt kiếm, lững thững bước vào gian đại điện rồi đến đứng hai bên chiếc ghế đặt chính giữa rất nghiêm trang.

Sau rốt, từ bên ngoài lại bước vào một người con gái tóc bới cao, cài một cây trâm bằng ngọc, có hình một con phụng hoàng bằng ngọc xanh lấp lư như đang bay, mình mặc áo gấm đen dài gần chấm đất, mặt che kín bằng một tấm lụa đen mỏng.

Tất cả mọi người trong đại điện vừa trông thấy thiếu nữ ấy bước vào đều đứng lên cúi người thi lễ.

Đào Gia Kỳ không khỏi kinh hãi nghĩ thầm:

"Té ra bang chủ của Phi Phụng Bang, một tổ chức tên tuổi rung chuyển cả Nam, Bắc ngàn sông Tràng Giang lại chính là một người con gái ! Trong giới giang hồ chỉ biết có Phi Phụng Bang nhưng riêng bang chủ là ai thì chẳng hề được biết rõ.

Chẳng ngờ bang chủ của tổ chức này lại là một thiếu nữ, đây quả thực là việc không ai có thể tưởng tượng được ! " Người thiếu nữ áo đen chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế đặt ngay chính giữa, sau đó bốn lão già mới cúi mình thi lễ rồi ngồi xuống theo.

Thiếu nữ khẽ gật đầu, cất giọng trong ngần như chuông bạc nói :

- Bốn bang phái năm mươi tám đệ tử đến Hoài Dương để đón đường cướp số hàng áp tải nhưng bỗng nhiên đều bị mất tích tất cả, vậy các ông có điều tra tìm hiểu ra việc ấy chưa ?

Một lão già ngồi dãy ghế phía trái liên đứng lên cúi mình, bẩm rằng :

- Theo sự báo cáo của bọn thủ hạ thì hiện nay chưa điều tra ra sự thực.

Thuộc hạ lúc đầu có ý nghĩ là số người này đã bị độc thủ của Quảng Thái

phiêu cục, song khi xét kỹ ra thì sự thực cũng chẳng phải như thế vì bọn người của Dung Thanh Vân võ công tầm thường, hơn nữa chuyến đi ấy họ chỉ có chín phiêu sư mà thôi. Sự mạnh yếu chênh lệch rõ rệt, xét theo lý thông thường thì chắc chắn không phải do họ gây ra.

Nói đến đây, lão già ấy ngưng lại trong giây lát rồi mới tiếp rằng :

- Theo lời của Dung Thanh Vân sau khi trở về phiêu cục nói lại trước mặt đông người thì bọn họ chỉ áp tải số hàng ấy đến Nam ngạn sông Hoàng Hà cách Từ Châu chẳng bao xa thì giao lãnh tại đó. Vì Túc Thân Vương đã có phái đến đây trước mười chiếc thuyền nhẹ để chở vô số đồ vật về kinh đô. Thuộc hạ tuy đã cho điều tra lại xem việc ấy có thực hay không nhưng chẳng hề điều tra được manh mối gì cả. Tuy thế, riêng Túc Thân Vương thì quả đã có nhận được số lễ vật quý báu vô giá kia.

Thiếu nữ trầm ngâm trong giây lát nói :

- Theo Bành Bằng Cử tức Kim Vũ đường chủ đi về báo cáo lại thì có lẽ là đúng sự thực. Ông ấy cho biết đã có gặp một người ăn mặc y phục giống như đệ tử bốn bang, tự xưng là môn hạ của Vũ Nội Bát Kỳ, vậy bốn vị có thể đoán ra hẳn là đồ đệ của người nào không ?

Bốn lão già đều im lặng không nói gì cả. Vấn đề này thực là một vấn đề khó khăn, mà dù cho thánh thần cũng khó đoán ra được. Chớ nói chi, chỉ được nghe nói mà dù được mục kích cũng không thể nào đoán ra đối phương là môn hạ của ai.

Người thiếu nữ lại cất giọng trong veo như chuông bạc nói :

- Việc này có quan hệ đến danh dự của bản môn. Hơn nữa, nếu thực là do môn hạ của Vũ Nội Bát Kỳ gây ra thì không thể không lo đối phó cho kịp thời, hầu chặn đứng việc tương tự có thể xảy ra nữa. Bản chức có một việc cần phải làm ngay nên mới bí mật mở cuộc họp tại nơi này ! Một lão già nói :

- Chẳng hay bang chủ định làm việc gì ?

Giọng nói của người thiếu nữ bỗng trở thành lạnh lùng như băng giá :

- Côn Luân lão quái Nhất Chân Tử hiện nay vẫn chưa chết ! Bốn lão già đều lộ vẻ sửng sốt nói :

- Thực không ngờ Nhất Chân Tử bị mười tám cao thủ cao thủ của bốn bang vây đánh trọng thương, rồi lại bị bang chủ đánh trúng một chưởng tại mệnh môn huyết phủ lục ngũ tạng đều bị đập nát. Tuy may mắn thoát ra khỏi trùng vây nhưng chắc chắn không thể nào bảo tồn được tính mạng, thế mà sao đến nay vẫn chưa chết ?

Người thiếu nữ bỗng cười nhạt nói :

- Bản chức được mật báo, biết Nhất Chân Tử đã được Kiếm Hoàn Song Tuyệt Lương Vô úy ở Hoài Dương Bang cứu đi, rồi lại sai đệ tử là Nghiêm Tiểu Long đơn thân đi đến phía Tây Tứ Xuyên để tìm gặp Tục Mệnh Thần

Y Ngôn Như Băng xin thuốc Cứu chuyển phản hồn đơn. Việc ấy đã chứng thực là Nhất Chân Tử được Lương Vô úy cứu đi rồi ! Một lão già nói :

- Nhất Chân Tử chết hay sống nào phải là việc trọng đại, thế tại sao bang chủ lại tỏ ra băn khoăn như vậy ?

Người thiếu nữ cười nhạt nói :

- Hàn Thiết Quan âm ngoại trừ Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành thì chỉ còn có Nhất Chân Tử là người hiểu rõ ba bức đồ giải để mở pho tượng ấy ra ! Vừa rồi bản chức đã bí mật sai Ngưu Mã Nhị Kiệt lên vào tổng đàn của Hoài Dương Bang hầu tìm hiểu đến nơi ẩn trốn của Nhất Chân Tử. Có lẽ không lâu, hai người ấy sẽ trở lại nơi đây ! Câu nói vừa dứt thì bỗng thấy có một bóng người nhanh nhẹn chạy thẳng vào gian đại điện.

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 10

Không cánh mà bay

Người vừa chạy vào liền lên tiếng bẩm :

- Nguru Mã Nhị Kiệt bị trọng thương và đang hấp hối, hiện đang nằm ngoài hành lang, xin bang chủ cho lệnh xem cần phải làm thế nào ?

Người thiếu nữ không khỏi sửng sốt, rồi giận dữ quát :

- Hay mau khiêng vào đây, bản chức cần hỏi rõ xem hai ông ấy đã gặp chuyện gì ! Người ấy lên tiếng vâng lệnh, rồi nhanh nhẹn bước trở ra ngoài. Chẳng bao lâu sau, thấy có bốn người mặc áo đen ngắn, cùng đỡ hai quái nhân ấy vào gian đại điện. Hai quái nhân vì quá đau đớn nên hôn mê bất tỉnh nằm yên trên đất không nhúc nhích.

Người thiếu nữ áo đen bèn đứng thẳng người lên rồi chỉ xê dịch nhẹ đôi gót sen là đã lướt nhanh đến sát bên cạnh hai quái nhân đang nằm trên đất, cúi người xuống xem xét kỹ lưỡng trong giây lát rồi than rằng :

- Người đã gây thương tích cho hai ông ta quả là ác độc, chỉ e rằng Nhị Kiệt không còn cách nào cứu sống được nữa ! Vừa nói, thiếu nữ ấy vừa đưa cánh tay thon nhỏ lên vẫy về hướng số tử nữ đang đứng. Tức thì, một cô nữ tử liền bước vội ra.

Người thiếu nữ nói :

- Hãy lấy linh đơn của ta cho hai ông ấy uống ! Cô tử nữ liền lấy chiếc bọc gấm đeo bên hông xuống, mở lấy một cái chai bằng ngọc trắng, mở nắp trút ra hai viên thuốc mùi thơm ngào ngạt, sắc đỏ hồng như châu sa rồi cạy răng hai quái nhân nọ cho uống vào. Chẳng mấy chốc sau, hai lão liền lên tiếng rên rỉ, tứ chi cũng khẽ rung động và từ từ mở to mắt lơ dờ ra.

Chờ cho hai quái nhân ấy trông rõ khung cảnh trong gian đại điện và lồm cồm ngồi lên, người thiếu nữ mới nói :

- Các ông đang bị trọng thương, không nên quá thủ lễ. Giờ thì các ông hãy nói tỉ mỉ lại sự nghe thấy của các ông cho bản chức được biết đã ! cả hai quái nhân liền vận dụng hết số chân khí còn lại trong người, kể rõ đầu đuôi mọi việc, qua một giọng mệt nhọc và đứt quãng. Khi bọn họ nói xong thì sắc mặt kêu to một tiếng tức thì máu bầm từ trong miệng vọt ra, đứt hơi chết tốt. Người thiếu nữ khoát tay một lượt liền có bốn gã đàn ông đứng bên cạnh bước ra, khiêng hai xác chết khỏi gian đại điện.

Sau đó, người thiếu nữ cúi đầu nghĩ ngợi trong giây lát rồi chậm rãi bước trở về ghế ngồi. Hai tia mắt sáng quắc như hai luồng điện và lạnh lùng như băng giá từ trong tấm vải che mặt chiếu ngời ra. Nàng cất tiếng than và nói rằng :

- Kẻ tấn công Ngưu Mã Nhị Kiệt chắc chắn không phải là môn hạ của Hoài Dương Bang. Theo bản chức đoán thì rất có thể chính là môn hạ của ai đó trong Vũ Nội Bát Kỳ đã gây ra việc này mà cũng rầy có thể là các lão quái đã đích thân ra tay. Nếu vậy thì bốn bang đã chậm hơn kẻ khác một bước ! Một lão già thân hình to lớn, râu tóc bạc phơ, đứng lên nói :

- Có phải bang chủ đoán con quái già Nhất Chân Tử đã bị chúng nó cướp đi rồi chăng ?

Người thiếu nữ gật đầu nói :

- Bản chức chắc chắn như vậy. Do đó, mọi kế hoạch tấn công bang này hãy tạm ngưng lại, khoan tiến hành chờ vài ba ngày sau tất sẽ rõ mọi việc.

Bản chức còn phải đi trở về bốn bang ngay, ngoài ra...

Vừa nói, người thiếu nữ bắt thân vung cánh tay thon nhỏ lên quét thẳng về phía tấm biển treo trên cao, nơi Đào Gia Kỳ đang ẩn mình. Tức thì, kinh phong cuốn tới cả gian đại điện gió cuốn ào ào, đèn đuốc đều tắt thụp, tối đen như mực. Chỉ nghe sau một tiếng va chạm thực to, liền có tiếng quát trong trẻo của người thiếu nữ :

- Lũ chuột kia, người chạy đâu cho thoát ! Chỉ trong chốc lát, đèn đuốc lại được đốt sáng lên, những người trong Phi Phụng Bang đều rối loạn, không còn hàng ngũ nữa. Người thiếu nữ áo đen đứng dưới lỗ thủng của mái ngói nơi đại điện. Tấm biển treo trên cao đã bị bể thành từng mảnh vụn, rơi khắp nơi trên đất.

Người thiếu nữ lại cất giọng trong trẻo quát lên rằng :

- Lui mau ! Chỉ trong chốc lát là ngôi đại điện lại trở thành hoang vu, không một tiếng động.

Qua ngày hôm sau, vùng phía Bắc sông Trường Giang đều đồn đại khắp nơi về tin Hoài Dương Bang đã bị kẻ địch đến tấn công bất ngờ, lớp chết lớp bị thương thực trầm trọng. Riêng bang chủ là Kiếm Hoàn Song Tuyệt Lương Vô úy cũng bị một thủ pháp âm độc điểm trúng huyệt đạo.

Côn Luân Kỳ Túc Nhất Chân Tử thì bị cướp đem đi mất.

Đến hoàng hôn ngày hôm ấy, Đào Gia Kỳ cũng đã xuất hiện tại đường phố trong thành Dương Châu. Chàng đi thẳng đến Quảng Thái phiêu cục và vừa bước lên thêm nhà thì một phiêu sư tên Lý Võ từ trong nhanh nhẹn bước ra nói nhỏ rằng :

- Tệ cục đã xảy ra chuyện, trong đêm qua, phiêu đầu họ Phàn đã bị kẻ lạ mặt vào bắt sống mang đi mất ! Đào Gia Kỳ không khỏi sửng sốt nói :

- Vào lúc mấy giờ trong đêm qua ? Đối phương có hình dáng ra sao, ông anh có được mục kích thấy không ?

Lý Võ đáp :

- Có lẽ cũng vào lúc hoàng hôn như thế này, trong ngày hôm qua bỗng có một đàn ông đứng tuổi, mình mặc áo dài, mặt gân guốc đến tệ cục bảo là có

một số hàng hóa muốn nhờ áp tải đi đến Thái Nguyên. Tại hạ và Phàn phiêu đầu bèn lấy lý do không có tổng phiêu đầu ở nhà bảo người đó hãy chờ hai hôm nữa hãy trở lại, nhưng y bỗng bất thần vung tay ra điểm thẳng vào huyệt thần cơ trên lưng của Phàn phiêu đầu rồi kẹp lấy Phàn phiêu đầu nhảy lên nóc nhà chạy mất ! Người đó bàn tay phía mặt có sáu ngón, trên ngón vô danh có đeo một chiếc nhẫn bằng ngà voi. Thân pháp của y vô cùng nhanh nhẹn, tại hạ và một số đông người khác đuổi theo song chẳng làm sao đuổi kịp nên đành phải thôi ! Đào Gia Kỳ lộ vẻ sốt ruột bước thẳng vào phiêu cục mỉm cười nói :

- Chuyện trong chốn giang hồ thực không biết đâu mà lường. Việc này cần phải chờ tổng phiêu đầu trở về rồi sẽ tính cách đối phó mới được ! Chàng ngồi tại đại sảnh, ngửa mặt nhìn lên trâm ngâm nghĩ ngợi thâm rằng: "Ta đã tổn hao không biết bao nhiêu tâm trí xung quanh Phàn Kiết Tường, trong khi chân tướng sẽ được phơi bày ra ánh sáng thì bỗng lại xảy ra một việc bất ngờ, khiến tâm huyết bấy lâu nay của ta có lẽ đành chịu phí uổng tất cả ! " Bao nhiêu sự nghĩ ngợi không ngớt đến trong đầu óc của chàng.

Chàng cũng hồi tưởng lại cuộc sống của mình lúc còn bé thơ, cũng như ba năm học võ nghệ với thầy, dường như việc mới xảy ra trước mắt...

Bỗng chàng đứng lên nói lẩm bẩm một mình rằng :

- Ta không thể tiếp tục ở Hoài Dương được nữa. ân sư đã dặn dò ta phải hoàn thành bảy điều tâm nguyện của ông ấy, nhưng nếu ta ở mãi tại đây thì xem ra không thể làm được một việc gì cả. Vậy phải tính đến việc xoay trở mới xong ! Nói đoạn, chàng đưa chân bước đi, thoáng chốc là mất hút.

Sau một cơn mưa đầu mùa vừa tạnh, trên đường Từ Châu đi đến miền Nam Sơn Đông, những cây hòe lá non xanh mượt, những cảnh liễu tha thướt tốt tươi, sạch trơn không dính một tí bụi. Thỉnh thoảng lại có mấy người cưỡi ngựa chạy nhanh trên đường.

Lúc ấy, mặt trời đã xế về Tây, bỗng từ một khúc quanh trên con đường ấy, có một con tuần mã lông trắng như tuyết đang buông vó chạy nhanh tới.

Người ngồi trên mình ngựa dáng điệu phong lưu tuấn tú, khi đến gần thì thấy đó chính là Đào Gia Kỳ.

Chàng vung roi và giật mạnh dây cương cho con ngựa lướt nhanh tới như gió. Địa điểm chàng cần đi đến chính là vùng núi Thái Sơn, nhưng vì trời đã sắp tối nên có ý định đi gấp tới phía trước mặt tìm một thị trấn nghỉ đỡ chân. Trong khi ngồi trên mình, đầu óc chàng vẫn luôn luôn nghĩ ngợi miên man. Chàng có cảm giác là giọng nói của bang chủ Phi Phụng Bang nghe rất quen thuộc, dường như chàng đã có nghe qua giọng nói ấy ở đâu rồi, nhưng không làm thế nào nhớ cho rõ là mình đã nghe ở đâu.

Bỗng nhiên từ phía sau lưng chàng khá xa, bất thần có tiếng ngựa hí dài vọng đến. Chàng bất giác quay mặt nhìn lại thì trông thấy có ba người kỵ mã

đang phi nhanh như gió. Chẳng mấy chốc là số người ấy đã lướt qua bên cạnh chàng. Trong số ba người kỵ mã ấy, bỗng có một người quay mặt lại nhìn Đào Gia Kỳ một lượt. Người ấy không ngớt vung roi quật mạnh vào khoảng không kêu nghe "bốp, bốp" khiến con ngựa phi nhanh tới trước và đã cách xa chàng có mấy mươi trượng.

Đào Gia Kỳ trông rõ được diện mục của người ấy. Thấy sống mũi y thực cao, da mặt đen bóng, đôi mắt cụp sáng ngời, trên vai giắt xéo một thanh đao thép màu bạc, dải lụa ba màu trên cán đao không ngớt phất phơ theo chiều gió, trông thật hiên ngang oai vệ.

Ba người kỵ mã ấy không mấy chốc đã bỏ chàng đi mất hút nên chàng cũng ra roi cho ngựa chạy nhanh như gió.

Màn đêm đã bắt đầu buông xuống, Đào Gia Kỳ trông thấy phía trước mặt có ánh đèn lập lòe thì không khỏi vui mừng nói lầm bầm rằng :

- Trước mặt ta đã có ánh đèn của một xóm nhà đông, chắc là mình đã đến một thị trấn trù phú. Đường còn xa ngàn dặm ta cũng nên đến đó nghỉ chân đã! Vó ngựa của chàng tiếp tục lao tới như bay, không mấy chốc là đã đến khu đường phố của Hàn Trang. Chàng trông thấy bên phía tay trái có một gian khách điểm, trước cửa treo hai chiếc lông đèn đỏ to. Qua ánh sáng của hai chiếc lông đèn ấy, chàng trông thấy một mặt biển đề bốn chữ Viễn Tường khách sạn. Trên một chiếc cọc bên ngoài cửa hiệu thấy đã cột ba con ngựa từ lúc nào.

Chàng gò cương nhảy xuống yên, tức thì trong khách điểm có một tên hầu bàn chạy ra dẫn ngựa và tươi cười mời chàng bước vào. Chàng chọn lấy một gian phòng bên trên, rửa mặt qua loa rồi bước trở ra nhà trước thấy nơi đó có bày độ một chục chiếc bàn, khi ấy đã có người ngồi vây quanh ăn uống bên sáu chiếc bàn rồi. Ba người kỵ mã mà chàng gặp dọc đường cũng có mặt ở đó.

Đào Gia Kỳ bước đến một chiếc bàn kê sát cửa sổ ngồi xuống bảo tên hầu bàn rằng :

- Người chọn thịt rượu nào ngon mang đến đây ít món và cho thêm ba cân cao lương, nhanh lên ! Nói đoạn, chàng bèn đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Trong khi ấy, gã đàn ông mặt đen bóng mà Đào Gia Kỳ đã gặp khi nãy, không ngớt đưa mắt chú ý nhìn chàng. Hai người kia, một người vuông miệng rộng, râu mọc rậm rạp, tuổi độ ngoài tứ tuần, một người khác gầy yếu, mặt trắng, ngũ quan đầy đặn, đôi mắt có vẻ u buồn.

Chàng bỗng nghe người gầy yếu trắng trẻo ấy khẽ cất tiếng than rồi nói :

- Đại sư huynh, ngày mai chúng ta đến Điệp Thúy Sơn Trang, chẳng rõ Ngô Câu kiếm có thể qui hoàn lại cho ta hay không ?

Người đàn ông mặt vuông nói :

- Nào ai có biết được ! Mười năm về trước ân sư đã khẳng khái cho mượn

lưỡi kiếm ấy nhưng không ngờ Lưu lão tiên bối đã về cõi tiên và lưỡi Ngô Câu kiếm đã truyền lại cho môn đồ của ông ấy là Phong Kiệt cất giữ.

Phong Kiệt được người ta gọi là Tiểu Diện Vô Thường, cũng đủ thấy tâm tính của y thế nào. Do đó, chuyến đi này sẽ may hay rủi thực chưa biết được, nhưng dù sao chúng ta cũng phải cố gắng đến hết mức.

Nói đến đây, người này trông thấy gã đàn ông mặt đen không ngớt chú ý nhìn về phía Đào Gia Kỳ nên bất giác hỏi nhỏ rằng :

- Nhị sư huynh, anh có quen với cậu ta chẳng ?

Gã đàn ông mặt đen lắc đầu cười nói :

- Chỉ nghe tên chứ chưa có dịp may được gặp mặt ! - Cậu ấy cũng là người trong võ lâm chẳng ?

Gã đàn ông mặt đen lắc đầu nói :

- Nghe đâu cậu ta không biết võ công...

Bỗng khi ấy, từ phía ngoài bước vào một người mặc áo đen, mặt mày trông thực hung tợn. Y vừa nhìn thấy ba người nọ thì liền bước ngay tới nói:

- Ba vị có phải là môn đồ ưu tú của Thanh Trần đạo trưởng ở phía Tây hồ Động Đình không ?

Người đàn ông mặt vuông đứng lên vòng tay, lộ sắc ngạc nhiên nói :

- Đúng thế, nhưng chẳng hay vì sao tôn giá lại... ?

Người đàn ông mặc áo đen ngắt lời rằng :

- Tại hạ phụng mệnh của Phong trang chủ đến đây. Khi hành tung của ba vị còn ở ngoài xa ngàn dặm thì Phong trang chủ đã được biết rồi. Phong trang chủ vốn có ý đến nghênh đón ba vị, nhưng vì hiện nay ông ấy đang bận nhiều công việc nên phái tại hạ đến nói cho ba vị rõ là hãy chờ nửa năm sau sẽ trở lại đây.

Người đàn ông mặt vuông biến hẳn sắc mặt nói :

- Đây là Phong Kiệt đích thân nói với ông như thế chẳng ?

Người đàn ông áo đen cười ghê rợn nói :

- Tại hạ chỉ lập lại đúng như lời nói của ông ấy thôi, tin hay không thì tùy ở ba vị, hà tất phải gằn giọng tỏ ra bất mãn Nói dứt lời, gã đàn ông ấy lại cất tiếng cười ghê rợn rồi nhanh nhẹn quay người bỏ đi ra khỏi khách điểm.

Người đàn ông mặt vuông không khỏi sùng sờ, nói không thành tiếng.

Người đàn ông trắng trẻo cũng cất tiếng than rồi nói :

- Xem ra Phong Kiệt đã có ý chiếm đoạt thanh Ngô Câu kiếm không chịu trả lại ! Ngưng lại trong giây lát, y bèn nói tiếp :

- Chắc chắn không thể không đánh nhau. Mọi tình cảm mà lớp người đi trước đã xây dựng rồi sẽ bị phá vỡ tất cả trong việc này ! Người đàn ông mặt đen nói :

- Hành động này chắc hẳn là có nguyên nhân gì bên trong ! Nói đến đây, y bèn hạ giọng tiếp rằng :

- Tối nay chúng ta kéo đến Điệp Thúy sơn trang để dò xét thì sẽ biết rõ nội tình.

Câu nói ấy nhỏ như tiếng muỗi kêu nhưng Đào Gia Kỳ vẫn nghe rõ không sót một tiếng.

Lúc đó, từ bên ngoài lại bước vào năm người gồm tăng nhân, đạo sĩ và ba người thường. Năm người ấy tuổi đều ngoại lục tuần, bước chân nhẹ nhàng, đôi mắt sáng lóng lánh như sao, nhìn qua liền biết ngay họ là cao thủ bậc nhất, có võ công cái thế trong võ lâm. Bọn họ kéo đến cùng ngồi chung một bàn.

Kế đó, từ ngoài lại bước vào một thiếu nữ áo vàng xinh đẹp như tiên.

Cô ta đưa đôi mắt làm say đắm lòng người, quét qua khắp nơi một lượt rồi bước thẳng tới chiếc bàn đối diện với Đào Gia Kỳ ngồi xuống.

Khi tia mắt của Đào Gia Kỳ chạm thẳng vào tia mắt của người thiếu nữ áo vàng thì tâm thần chàng không khỏi lâng lâng ngây ngất, nên vội cúi mặt xuống bụng ly rượu lên uống cho đỡ ngượng. Chàng trông thấy mặt cô gái ấy rất quen, dường như đã có gặp qua ở đâu rồi, nhưng nhất thời không thể nhớ rõ được. Bởi thế, chàng không thể liên tưởng đến người thiếu nữ che mặt giữ địa vị bang chủ Phi Phụng Bang mà chàng thấy tại nơi miếu hoang hôm nọ. Chàng trầm nghĩ:

"Hay chính là cô ấy ?".

Lúc đó người thiếu nữ áo vàng đã cất giọng oanh trong trẻo bảo bọn hầu bàn mang rượu thịt đến. Đào Gia Kỳ nghe giọng nói của cô khác hơn giọng nói của người thiếu nữ che mặt trong ngôi miếu hoang thì trong lòng mới hết nghi ngờ. Nhưng chàng vẫn cảm thấy cử chỉ của cô gái áo vàng ấy có nhiều điểm đặc biệt. Cô ta ngồi xuống ghế rất nhẹ nhàng, không nghe một tiếng động khẽ, chứng tỏ là người am hiểu võ công.

Có một điều lạ là tăng nhân, đạo sĩ và ba người thường kia chỉ lo ăn chứ không hề nói chuyện, dường như không ai quen biết ai vậy. Ăn uống no nê thì số người ấy mạnh ai trở về phòng nấy, đóng cửa không hề bước ra nữa. Gian phòng của Đào Gia Kỳ ở sát bên cạnh gian phòng của cô gái áo vàng. Chàng vào phòng xong thì cài then cửa lại, đưa tay quạt tắt ngọn nến trên bàn rồi leo lên giường nằm nghỉ.

Bên ngoài cửa sổ gió thổi lá ngô đồng kêu xào xạc khiến chàng nghĩ ngợi mông lung, không tài nào ngủ được. Bỗng nhiên, chàng nghe trên mái ngói có tiếng chân người bước đi rất khẽ. Tiếp đó, lại nghe có tiếng tà áo giũ trong gió, từ ngoài cửa sổ vọng vào. Chàng không khỏi kinh ngạc, biết có nhân vật lạ nào lên tới đây nên nhanh nhẹn vọt người đến trước cửa sổ đưa ngón tay chọc thủng lớp giấy che cửa sổ đưa mắt nhìn ra ngoài.

Ngoài sân trắng sáng như gương, cảnh vật khắp nơi trông lóng lánh như nước. Chàng trông thấy rõ có hai quái nhân hình thù như ác quỷ đang đứng

đầu lưng với nhau ở giữa sân.

Liền đó, có tiếng cười khanh khách đây ngạo ngễ nổi lên, nghe chẳng khác nào tiếng sói tru, chường tai vô cùng. Tiếp đến, lại có một giọng âm u lạnh lùng quát :

- Lão trọc Sĩ Thiên kia, anh em họ Cô chúng ta đêm nay đến viếng người, sao người chưa chịu mở cửa nghênh tiếp, bộ muốn anh em chúng ta phải thất lễ hay sao ?

Bỗng nhiên có một giọng cười thật to bất ngờ nổi lên phá vỡ sự yên tĩnh của đêm trăng. Tiếp đó, phía bên ngoài cửa sổ lại có năm bóng người to lớn, lướt nhanh tới như điện xẹt, vượt qua nóc nhà rồi nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Hai quái nhân không khỏi giật mình, cùng nhảy vọt ra xa, trong cổ họng lại cất tiếng cười lạnh lùng sâu hiểm.

Sĩ Thiên đại sư niệm Phật rồi chấp tay nói :

- Hiền côn trọng tìm bản tăng có chuyện gì ?

- Để đòi lại món nợ máu đã giết chết đồ đệ của ta, người còn giả câm giả điếc hay sao?

Một lão già ăn mặc theo lối người tục liền quát to rằng :

- Năm tên môn đồ hư hỏng của các ông tự xưng gây sự, xông càn vào Ngũ Đài hạ điện, giết chết và gây thương tích cho nhiều người. Cửa Phật tuy là nơi từ bi hỉ xả nhưng cũng khó nhẫn nhịn được trước hành động độc ác ấy. Đây là chúng tự tìm lấy cái chết và chết rất đáng tội. Vậy các ông sao chẳng n~lũg không lấy đó làm điều tự hối mà trái lại, lên vào Thiếu Lâm Tự trộm mất đi quyển Giáng Long kinh rồi đổ tội cho Sĩ Thiên đại sư ?

Hai quái nhân ấy cười nói :

- Trạch Kỳ. Ông đã lầm rồi, kẻ lấy bộ Giáng Long kinh không phải là anh em họ Cô chúng tôi. Vì chúng tôi không thêm làm những việc hèn hạ như vậy. Kẻ ấy chính là Huyền Băng Lão Mị, một tay tử thù với lão trọc Sĩ Thiên kia ! Sắc mặt của Sĩ Thiên biến hẳn, to tiếng quát rằng :

- Huyền Băng Lão Mị hiện giờ ở đâu ?

Một quái nhân cười nhạt đáp :

- Nếu người không sợ chết trong đêm nay thì mười hôm nữa tất sẽ gặp được hắn tại Điện Thúy sơn trang ! Lúc đó, Đào Gia Kỳ đã lặng lẽ bước ra khỏi cửa phòng, đứng nấp sau góc cột, nhìn kỹ hình thù của đôi quái nhân ấy.

Chàng đang tập trung hết tinh thần chăm chú nhìn ra sân, lắng nghe lời đối thoại của hai bên hầu tìm hiểu nội vụ. Nhưng bỗng chàng ngửi thấy một mùi thơm thoang thoảng lan ra như xạ hương, không ngót bay vào mũi làm ngây ngất lòng người nên không khỏi sững sốt quay mặt nhìn trở lại.

Thì ra, không biết từ lúc nào, cô gái áo vàng đã đứng im lặng sau lưng chàng. Cô gái áo vàng trông thấy Đào Gia Kỳ ngoảnh mặt lại thì nhếch môi tươi cười nói khẽ rằng :

- Anh có biết hai quái nhân ấy là ai không ?

Qua nụ cười ấy để lộ đôi hàm răng nhỏ rúc và trong như ngọc của cô gái. Thêm vào đó, đôi má cô ta lại núm đồng tiền, trông càng xinh đẹp, càng có sức quyến rũ con người hơn.

Lúc Đào Gia Kỳ còn ở Hoài Dương, tuy suốt ngày sống bên người đẹp nhưng thực ra đây chỉ là một hành động nghỉ trang chứ trong lòng không hề biết say mê trước sắc đẹp của bọn gái lầu xanh ấy. Nhưng giờ đây chàng cảm thấy tâm thần mình không khỏi bồn loạn, chàng lắc đầu không nói gì cả. Cô gái áo vàng liền kê sát tai chàng nói :

- Hai quái nhân ấy là hai anh em sinh đôi gọi là La Hầu Nhị Hung ở núi Ai Lao tên gọi là Cô Túc và Cô Côn, tính tình hung ác, e rằng Sĩ Thiên hòa thượng, Bách Vũ Ngưu Ty Tử và Yến Nam Tam Kiệt không thể đối phó nổi với hai lão ta ! Đào Gia Kỳ nói :

- Cô nương phải có ý định ra tay giúp Yến Nam Tam Kiệt không ?

Cô gái áo vàng cười tự nhiên nói :

- Không giúp ai cả ! Còn anh thì sao ?

Đào Gia Kỳ cảm thấy thái độ của cô gái đối với mình rất tự nhiên và cũng rất thân mật, nên trong lòng không khỏi có một ý nghĩ dè dặt bèn đáp :

- Tại hạ mới dần bước vào chốn giang hồ, tài nghệ kém cỏi, đâu lại không biết tự lượng sức mình như thế ?

Cô gái áo vàng xoay tròn đôi mắt rồi mỉm cười ngụ ý bảo :

"Anh không gạt được tôi đâu ! " Đào Gia Kỳ trông thấy thế không khỏi giật mình.

Cô gái áo vàng lại nói :

- Hai phe đều là cao thủ trong võ lâm, võ công hết sức trác tuyệt, đây thực là một cơ hội ít có để chúng ta được mở rộng tầm mắt của mình. Người ta đánh nhau mà mình đứng ngoài nhìn thì mới thực là vui. Anh xem kia họ đã bắt đầu đánh nhau rồi đó ! Đào Gia Kỳ vội vàng quay mặt lại, trông thấy Cô Túc đã đánh nhau với Diêm La Phán ứng Triệu Hùng, tam đệ của Yến Nam Tam Kiệt.

Trong khi đó, Cô Côn vẫn còn đang đứng chong mặt với Sĩ Thiên đại sư thủ thế sẵn sàng đối kháng.

Cặp Phán quan bút của ứng Triệu Hùng được đúc bằng một thứ đồng thật tốt, to bằng cườm tay, đang bay vun vút trên không rít gió nghe ào ào, ánh sáng chập chờn khắp nơi. Ông ta vừa điểm, vừa khóa, vừa quét, thế nào thế nấy đều kỳ diệu khó lường. Cô Túc thì dùng một ngọn Tiên nhân chưởng bằng thép tinh ròng, ánh sáng lấp lánh, chống trả lại. Thế đánh của y nhanh như điện xẹt. Thế này chưa dứt thì thế khác đã công tới nơi. Những thế đánh của y đều toàn là những thế tấn công tuyệt diệu.

Bên cạnh đó, Sĩ Thiên đại sư đã vận dụng chân lực đầy đủ, gằn giọng quát

rằng :

- Hãy đỡ đây ! Tức thì, chưởng mặt của ông ta quét mạnh ra thế Khí thôn ngũ nhạc, kinh khí cuốn tới ào ào, công thẳng vào ngực của Cô Côn. Cô Côn cười nhạt rồi xoay chưởng mặt nửa vòng và lật ngược cổ tay lại đỡ thẳng ra. Qua một tiếng ầm thực to, thân hình của Cô Côn liên bị lão đảo hai lượt, trong khi đó, Sĩ Thiên đại sư bị hất bắn ra sau ba bước, khí huyết trong người đều muốn đảo lộn. Sĩ Thiên đại sư có vẻ tức giận thực sự bèn vung cả hai chưởng lên, tràn người tới tiếp tục tấn công. Ông ta đã sử dụng đến Độ nguy thập tam chưởng mà ông ta đã rèn luyện mấy mươi năm qua.

Chưởng phong kêu nghe vun vút, cuốn tới ào ào như muôn đợt sóng to. Trong khi đó, Cô Túc cũng sử dụng một thứ chưởng pháp vừa mạnh mẽ vừa ác liệt vừa biến hóa khôn lường để đối địch lại. Bởi thế, bóng chưởng chập chờn như núi, phản công trở lại phía Sĩ Thiên đại sư.

Rõ ràng là La Hầu Nhị Hung tài nghệ cao hơn đối thủ của mình một bậc, phương chi võ công nếu kém hơn địch thủ đôi chút thì có thể đưa đến việc sống chết như chơi.

Diêm La Phán ứng Triệu Hùng sau khi đánh với đối phương mười thế võ đã biết là không thể thủ thắng được. Vì ông ta là một người thành danh đã lâu, kinh nghiệm già giặn nên liên kíp thời bỏ thế công trở về thế thủ, giữ mình chặt chẽ không để một sơ hở nào cho địch tấn công được cả.

Sĩ Thiên đại sư cũng dần dần cảm thấy luống cuống trước những thế võ cao thâm kỳ diệu của Cô Côn nên bắt buộc phải giữ thế thủ.

La Hầu Nhị Hung vốn đã có ý thâm độc nên còn giữ lại nhiều thế đánh hiểm hóc cũng như chưa chịu đem ra dùng các món ám khí rất độc. Bởi lúc ấy, phía bên ngoài còn có Thiên Vũ đạo trưởng, Câu Long Tẩu Trạch Kỳ và Lôi Thần Từ Vĩ Quang đang đứng bên cạnh nhìn chòng chọc theo dõi cuộc chiến chứ chưa nhảy vào can thiệp. Nhị Hung có ý chờ đợi số người này nhảy vào vòng chiến thì sẽ dùng đến tất cả những ngón đòn hiểm hóc nhất để tiêu diệt tất cả năm người, hầu không còn ai sống sót đồn đại ra võ lâm nữa.

Riêng Thiên Vũ đạo trưởng, Trạch Kỳ và Từ Vĩ Quang cũng có một dụng ý riêng. Họ tuy trông thấy hai người bên phe mình đang bị đối phương dồn ép đến chỉ còn biết lo thủ chứ không thể phản công được nhưng khổ nỗi, vì họ kiêng dè khuôn phép của giới giang hồ nên không dám nhảy vào can thiệp. Vì lấy số đông để áp đảo số ít là một hành động rất mất danh dự. Họ đoán biết Nhị Hung còn có những thế võ hiểm hóc đầy độc ác nên ai nấy đều cảnh giác theo dõi thật kỹ chờ khi hai người thuộc phe mình lâm nguy thì sẽ ra tay cứu viện ngay. Họ định làm như thế để buộc Nhị Hung phải dè dặt chẳng dám liều và biết khó thủ thắng được mà phải rút lui đi.

Đào Gia Kỳ xem một lúc, quay mặt lại hỏi cô gái áo vàng rằng :

- Bộ Giáng Long kinh ấy là một vật quý báu gì thế ?

Cô gái áo vàng khẽ trợn mắt nhìn chàng một lượt nói :

- Giáng Long kinh là một bộ kinh gần đây phái Thiếu Lâm mới tìm được tại một cái giếng cổ trong chùa. Nhưng bộ kinh ấy được phong kín bằng một thứ hàn ngọc màu vàng. Thứ ngọc đó hết sức cứng rắn, những thứ vũ khí bằng sắt thép thường cũng như chuông lục của phần đông mọi người không làm sao đánh vỡ được. Nghe đâu bộ Giáng Long kinh là di vật của Đạt Ma để lại, những ghi chép bên trong bộ kinh ấy đều rất cao siêu kỳ tuyệt, nếu nghiên cứu tìm hiểu được thì sẽ trở thành một tay võ công vô địch trong võ lâm.

Nói đến đây, cô gái lại mỉm cười rồi tiếp rằng :

- Thiếu Lâm Tự là một môn phái đứng hàng đầu các môn phái lớn ở Trung Nguyên trong mấy trăm năm qua. Do đó, giới võ lâm không ai không ghen tị. Mấy mươi năm gần đây, nhân tài trong võ lâm mọc lên như nấm khiến tiếng tăm của phái Thiếu Lâm cũng bị suy giảm đi. Trong võ lâm không ai muốn để cho phái Thiếu Lâm tìm hiểu được các môn tuyệt học trong Giáng Long kinh nên mới tìm cách lấy bộ kinh ấy đi ! Đào Gia Kỳ nói :

- Tại sao người lấy trộm bộ Giáng Long kinh mà lại đổ tội cho Sĩ Thiên đại sư như thế ? Hành động ấy thực không đứng đắn tí nào cả ! Cô gái áo vàng nói :

- Trong võ lâm lúc nào cũng có sự giằng co quyết liệt với nhau, không ai là không ai là không dùng những thủ đoạn sâu độc, hai tiếng đứng đắn dù cho là một cao nhân tự nhận mình thuộc hàng chính phái cũng rất khó thực hiện cho được, huống hồ chi đối với bọn người yêu ma, cùng hung cực ác ?

Riêng Sĩ Thiên đại sư trước đây chính là người xuất thân phái Thiếu Lâm nhưng về sau vì ý kiến không hợp nên thoát ly khỏi phái này đến gia nhập phái Ngũ Đài. Tuy thế, phái Thiếu Lâm vì nghĩ tình Sĩ Thiên đại sư không có làm gì gian ác, hơn nữa phái Ngũ Đài cũng là một phái cùng chung nguồn gốc nên họ giả vờ làm ngơ không nói đến hầu giữ hòa khí giữa hai môn phái. Nhưng không ngờ Sĩ Thiên đại sư là người tâm địa hẹp hòi, lúc nào cũng tìm cách gây khó khăn cho phái Thiếu Lâm. Do đó, thử hỏi ông ta không tự mang họa vào thân sao được ?

Đào Gia Kỳ cau đôi mày nói :

- Tại sao cô nương lại biết rõ được mọi việc như thế ?

Đôi mày của cô gái áo vàng liên nhường cao một lượt có hơi bất mãn, nói rằng :

- Đã là người trong giang hồ thì sao lại chẳng biết mọi việc to lớn xảy ra trong võ lâm được ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Nếu thế cô nương đến đây cũng là vì bộ Giáng Long kinh ấy ?

Cô gái áo vàng im lặng nhìn qua Đào Gia Kỳ một lượt rồi mới nhếch mép

khẽ nói rằng :

- Anh đoán đúng rồi ! Còn anh ?

Đào Gia Kỳ đáp :

- Tại hạ chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua đây thôi, ba tiếng Giáng Long kinh vừa rồi mới được nghe đến lần đầu. Tại hạ là kẻ tài hèn sức mọn thì đâu dám đềo bông, phương chi...

Câu nói chưa dứt thì bỗng thấy từ trên nền trời cao bỗng sa xuống ba vị lão tăng râu tóc đều bạc, sắc mặt thanh tú. La Hầu Nhị Hung vừa nhìn thấy ba vị tăng nhân này thì liên nhảy lùi ra sau. Cô Côn cười to nói :

- Sĩ Thiên, ta tạm tha cho ngươi sống thêm ít tiếng đồng hồ nữa. Ngày mai anh em ta không còn khoan dung cho ngươi được đâu ! Nói đoạn, cả hai bèn vọt người bay thẳng lên không độ ba bốn trượng rồi lướt mất vào đêm tối mênh mông.

Ba vị lão tăng vừa đến nhìn qua Sĩ Thiên tươi cười nói :

- Sư đệ, từ ngày chia tay đến nay vẫn được bình yên chứ ?

Sĩ Thiên "hừ" một tiếng qua giọng mũi rồi gằn giọng nói :

- Ai là sư đệ của các ông ? Bấy lâu nay chúng ta đã dứt tình dứt nghĩa, ai đi đường nấy. Pho Giáng Long kinh trước kia chính tay ta ném xuống giếng sâu thì giờ đây cũng phải chính tay ta đoạt trở về, không can chi đến phái Thiếu Lâm các ông cả ! Nói đến đây, ông ta bèn quay lại phía Thiên Vũ đạo trưởng và Yên Nam Tam Kiệt bảo rằng :

- Chúng ta đi thôi ! Tức thì, ông ta liền vọt thẳng lên cao, bay nhanh đi như một con ó.

Thiên Vũ đạo trưởng và Yên Nam Tam Kiệt đều không khỏi sửng sốt. Giữa họ và ba vị cao tăng của phái Thiếu Lâm cũng là chỗ quen biết nên trong lòng cảm thấy hết sức khó xử, bỏ đi cũng không tiện mà ở lại cũng không on.

Câu Long Tẩu Trạch Kỳ vẫn là người ứng biến nhanh nhẹn nhất. Ông ta bèn vòng tay cười nói :

- Ba vị cũng khỏe mạnh chứ ? Lệnh sư đệ đến nay vẫn còn chưa hết bức tức về chuyện xưa, chúng tôi sẽ đi khuyên giải ông ấy đến sáng mai gặp nhau tại Điệp Thúy sơn trang thì sẽ kể rõ một điều cho ba vị nghe được không ?

Một vị lão tăng của phái Thiếu Lâm cất tiếng than dài nói :

- Vừa rồi ông ấy bảo chính tay ông ấy đã ném pho Giáng Long kinh xuống giếng sâu, không hiểu ông ấy có nói cho bốn vị thí chủ nghe việc đó bao giờ không ?

Trạch Kỳ trầm ngâm trong giây lát rồi đáp :

- Lệnh sư đệ chưa nói cho chúng tôi nghe việc đó bao giờ. Trước kia, lệnh sư đệ giận dỗi bỏ đi có phải là vì chuyện ấy hay không ?

Lão tăng đáp :

- Lão nạp cũng không biết rõ, xem ra có lẽ tề sư đệ trước đây đã bị xử ức hiếp. Ôi cá tính của tề sư đệ thực quá cố chấp, sau khi đã xảy ra mọi việc vẫn không hề chịu trở lại để nói rõ cho vị chương môn nghe đầu đuôi mọi việc hầu phân xử ai phải ai trái. Riêng bản tăng cũng không giúp được gì việc ấy, vì từ bấy lâu nay vẫn chưa hề biết rõ nguyên do của việc ấy ra sao. Lần này trở về chùa bản tăng sẽ tìm hiểu lại việc ấy. Mong bốn vị thí chủ cũng vui lòng giải thích giúp cho tề sư đệ hiểu, chớ làm ra những việc khiến kẻ thân phải buồn, kẻ thù được vui ! Trạch Kỳ tươi cười nói :

- Đây là lẽ tất nhiên ! Tam Kiệt liền thi lễ cáo từ rồi cùng lao mình lướt đi mất. Riêng ba vị cao tăng của phái Thiếu Lâm cũng vọt người bay lên, nhắm về một hướng khác lướt đi mất dạng.

Trên sân đã hoàn toàn vắng ngắt, đêm trăng dằng dặc mông lung, lá ngô đồng không ngớt bay múa theo chiều gió khiến những bóng đen in trên sân không ngớt chập chờn lay động.

Đào Gia Kỳ quay người lại phía cô gái áo vàng nói :

- Cuộc ác chiến không còn nữa, xin cô nương hãy trở vào phòng an nghỉ, tại hạ cũng mạn phép cáo lui ! Nói dứt lời, chàng đã bước sát đến trước cửa phòng. Khi ấy, bỗng nghe giọng nói trong ngân như chuông bạc của cô gái vọng đến bên tai rằng:

- Anh không mời tôi bước vào phòng chơi một chốc hay sao ?

Câu nói thẳng thắn ấy không khỏi làm cho Đào Gia Kỳ cảm thấy luống cuống. Trong khi đó, cô gái áo vàng đang nở một nụ cười tươi như hoa, đưa đôi mắt long lánh như nước hồ thu nhìn chăm chú vào chàng. Do đó, chàng không làm thế nào từ chối cho được nên thâm than rồi nói :

- Tại hạ không có vật chi để khoản đãi cả, vậy cô nương không chấp nhất điều đó hay sao ?

Cô gái áo vàng bỗng xê dịch thân mình, nhẹ nhàng lướt nhanh vào trong phòng của Đào Gia Kỳ. Đào Gia Kỳ trông thấy thế không khỏi sửng sốt, lại càng có ý nghi ngờ về mọi cử chỉ của cô gái áo vàng nên thâm nghĩ:

"Có lý nào ta để sơ hở dấu vết gì cho cô ta trông thấy được rồi hay sao ?"

Liền đó chàng cũng từ từ bước vào phòng, trông thấy cô gái áo vàng đã ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế đặt bên cạnh giường, cất tiếng nói :

- Tôi dường như đã gặp anh ở nơi nào rồi, nhưng nhớ mãi vẫn không thể nhớ ra được, vậy anh có thể cho biết danh tánh hay không ?

Đào Gia Kỳ nghe thế không khỏi thâm lấy làm lạ nói thâm :

- Phải rồi, ta cũng dường như có gặp cô gái này ở đâu ?

Nghĩ thế nên chàng thò tay vào áo lấy cái bật lửa ra, đốt sáng ngọn đèn trên bàn rồi tươi cười nói :

- Tại hạ họ Đào, gốc gác ở Yên Kinh. Cô nương có thể chỉ dạy cho biết phương danh hay không ?

Cô gái áo vàng tỏ ra rất tự nhiên nói :

- Tôi tên là Vân Mộng Bình. Anh có thật ở Yên Kinh không ? Chớ gạt tôi đấy nhé ! Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Quê cha đất tổ của tại hạ Ở Yên Kinh nhưng về sau thì đến cư ngụ tại Dự Chương ! Đôi trông mắt linh hoạt của Vân Mộng Bình bỗng xoay qua một lượt rồi như sức nhớ ra điều gì nên ánh mắt sáng quắc cười nói :

- Chẳng phải tiểu danh của anh gọi là Kỳ nhi hay sao ?

Đào Gia Kỳ kinh ngạc đến sững sờ, giương to đôi mắt lấy làm lạ nói :

- Cô nương tại sao lại biết tên tộc của tại hạ như thế ?

Vân Mộng Bình cười nhạt nói :

- Người ta bảo quý nhân lắm chuyện bận rộn thật không sai. Có lẽ anh đã quên gian phòng phía sau Bát Nghĩ Viên trà lâu ?

Đào Gia Kỳ hết sức vui mừng ngắt lời nói :

- Té ra cô nương là Vân... ?

Tiếng sau cũng vì không tiện nói ra nên chàng nhanh nhẹn mỉm cười chuyển đầu đi rồi tiếp rằng :

- Còn Huỳnh cô nương hiện giờ ở đâu ?

Vân Mộng Bình nhìn thẳng lên cười nói :

- Tiểu thư hiện nay đang ở trong núi sâu lo rèn luyện một thứ tuyệt nghệ kinh người. Cô ấy sai tôi xuống núi để tìm hiểu manh mối về pho Hàn Thiết Quan âm. Nhưng đã ba năm qua, bất vô âm tín, thực chẳng khác nào đá chìm bể sâu nên tôi lấy làm thất vọng...

Nói đến đây, cô gái dừng lại trong giây lát mới nhếch miệng cười tự nhiên tiếp rằng :

- Ba năm qua, chẳng phải là một thời gian ngắn nên bao nhiêu việc đã gặp đâu thể nhất thời nói hết cho được. Hiện giờ pho Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu kiếm chính là hai vật mà tiểu thư đang sốt ruột muốn lấy cho kỳ được, trước khi có thể lấy Hàn Thiết Quan âm. Nếu anh còn nghĩ đến tình xưa thì hãy giúp tôi một tay đến Diệp Thúy sơn trang để cướp lấy hai vật ấy ! Đào Gia Kỳ không khỏi sững sốt nói :

- Tiểu thư nhà cô cần lấy bộ Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu kiếm để dùng vào việc gì ? Hai vật ấy đều là vật có chủ, vậy ngoại nhân thì đâu lại ra tay cướp đoạt như thế cho được ?

Vân Mộng Bình buồn bã đưa mắt nhìn qua Đào Gia Kỳ một lượt nói :

- Anh có biết thân thế của tiểu thư nhà tôi đau đớn và đáng thương đến mức nào không ? Người mẫu thân và đứa em trai nhỏ của tiểu thư đều bị chết dưới làn gươm của kẻ thù. Riêng người cha cũng bị thủ pháp ác độc của kẻ thù đánh trọng thương, suốt ngày phải chịu cái khổ bị âm hỏa của chương lực ấy hành hạ thân thể, muốn sống không yên, muốn chết cũng không được. Nếu chẳng nhờ tiểu thư nhà tôi dùng linh dược để bảo vệ lấy tạng phủ nơi

huyết đạo bị trọng thương thì ông ấy đâu còn sống được cho đến ngày hôm nay.

Đào Gia Kỳ lấy làm lạ hỏi :

- Lệnh tôn của Huỳnh cô nương hẳn là một cao nhân nổi tiếng, có tri kỷ khắp trong thiên hạ, thế tại sao không ai giúp cho ông ấy đề... ?

Vân Mộng Bình cười buồn nói :

- Dù kết giao khắp thiên hạ nhưng tri kỷ có được mấy người ? Lão chủ nhân của tôi trước khi chưa bị thương, vì cá tính chỉ nghĩ đến việc phải quấy chứ không chịu vị nể, dù cho là đối với môn hạ của bạn bè. Hơn nữa ông xuống tay hết sức ác nghiệt nên đã làm phật lòng nhiều đồng đạo.

Phuong chi kẻ thù của gia đình ông võ công lại hết cao tuyệt, ngay cả ông ấy còn không địch nổi thì người khác dù có giúp cũng chỉ tìm lấy cái chết vô ích mà thôi. Trong khi đó, tiểu thư nhà tôi lại không có ý muốn nhờ đến người khác. Giờ đây, riêng tôi lại thể cô sức yếu, vậy anh nữ tử chối hay sao?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Cô nương làm thế nào biết được tại hạ am hiểu võ công mà tỏ ra tin cậy như vậy ?

Vân Mộng Bình nói :

- Tiểu thư nhà tôi rất giỏi về khoa xem tướng. Trước kia cô ấy vừa trông thấy anh và sau khi anh đi bèn nói với tôi là xương cốt của anh rất tốt, lớn lên tất chẳng phải là người tâm thường. Vừa rồi, trong khi ngồi ăn, tôi đã để ý đến anh, trông thấy thái dương huyết của anh hơi gồ cao, tia mắt ẩn chứa anh hoa nên biết anh là người giỏi về cả hai môn nội ngoại công chính tông và khéo che giấu, lúc nào cũng tỏ ra như rất hiền lành ! Đào Gia Kỳ nhớ lại việc trước kia, nếu không nhờ Huỳnh ý Vân và Vân Mộng Bình thì mạng chàng đã mất dưới tay hai gã võ sư họ Trần và họ Hạ trong Đào phủ rồi. Cái ơn cứu mạng như thế thì đâu lại không báo đáp.

Vì vậy, chàng liên khăng khái cười nói :

- Phong Kiệt là người như thế nào ?

Vân Mộng Bình nghe hỏi, đoán biết chàng đã bằng lòng trợ giúp nên hết sức mừng rỡ nói :

- Phong Kiệt không có gì đáng sợ mà kẻ khó đối phó chính là sư phụ của y thôi. Pho Giáng Long kinh do sư phụ của y trộm được và luôn luôn giữ kỹ bên mình ! - Sư phụ của y là ai ?

- Là một trong Vũ Nội Bát Kỳ tức Vô Tình Tú Sĩ ! Đào Gia Kỳ cảm thấy rất kinh hoàng, trầm ngâm không nói gì cả. Vân Mộng Bình đưa đôi mắt lóng lánh chú ý nhìn thẳng vào mặt Đào Gia Kỳ nói :

- Tôi cũng biết việc này thực ra rất khó khăn, dù cho võ công của hai chúng ta cao siêu đến đâu cũng rất khó đối địch nổi với võ công huyền diệu của Vô

Tình Tú Sĩ. Song nếu không hành động thì thời cơ sẽ qua mất vì ngày mai tất không làm thế nào tranh đoạt được hai vật ấy nữa nên bắt buộc phải liều một phen ! - Tại sao lại lạ như thế ?

- Vì trước đây, khi Vô Tình Tú Sĩ lên vào Thiếu Lâm đoạt mất pho Giáng Long kinh, chỉ có một mình Phong Kiết là người cùng đi với ông ấy thôi. Nhưng trong dịp đó Phong Kiết đã bị bọn yêu đạo khác trông thấy nên sau khi chúng nghe phái Thiếu Lâm đã bị mất pho Giáng Long kinh thì liền đoán là Phong Kiết lấy được. Bởi thế chúng đã hẹn với nhiều cao thủ phe hắc đạo tập hợp về Diệp Thúy sơn trang để tranh đoạt hầu chia phần với nhau. Đến nay bọn chúng vẫn không biết việc ấy chính là do Vô Tình Tú Sĩ đã làm và cũng không biết Phong Kiết chính là môn đồ của Vô Tình Tú Sĩ ! Đào Gia Kỳ nói :

- Vân cô nương, cô càng nói tôi càng hoang mang không hiểu ra sao cả! Vân Mộng Bình tức giận đến giậm chân xuống đất nghe "bộp, bộp" càu nhàu rằng :

- chỉ mới nói qua một cách vắn tắt thì làm sao hiểu rõ cho được ? Đêm đã vào canh ba rồi, anh nên cho biết có bằng lòng tiếp tay hay không ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Tại hạ xin đem hết sức mình tiếp tay với cô nương nhưng cô nương chớ trách tại hạ sao lại làm hồng việc lớn đấy nhé ! Vân Mộng Bình nhanh nhẹn đứng dậy nói :

- Nếu thế thì hãy đi ngay ! Đào Gia Kỳ vung chưởng quạt tắt ngọn nến trên bàn rồi cả hai lướt thẳng ra sân, lao vút người lên không phi thẳng ra khỏi khách điểm nhanh như điện chớp và tiếp tục chạy tới trước như bay.

Vì Sơn Hồ là một cái hồ to nhất trong tỉnh Sơn Đông, tuy nó không thể so sánh được với Động Đình Hồ hoặc những hồ to khác trông số ngũ hồ nhưng mặt hồ cũng rộng mênh mông, sóng nước nhấp nhô bát ngát, chiếm một diện tích to lớn vắt ngang qua cả hai tỉnh Sơn Đông và Giang Tô, chu vi có hàng trăm dặm. Chung quanh hồ lại có núi xanh đứng liên với nước biếc nên cảnh vật cũng hết sức xinh đẹp.

Diệp Thúy sơn trang nằm dựa núi và ở cạnh bờ hồ, chiếm diện tích cũng rất rộng, lầu gác đầy dẫy. Trong sơn trang có vườn hoa, có những khu rừng xinh đẹp và nhà nghỉ mát, có đài cao tô điểm trông thực là vui mắt.

Nếu tìm lên một nơi cao để nhìn ra ngoài thì lại trông thấy trời và nước dính liền nhau thành một màu, núi xa ẩn hiện, buồm căng gió nhấp nhô trông đẹp như một bức tranh.

Lúc ấy, vầng trăng đang ẩn mình sau một đám mây khiến cảnh vật mông lung mờ mịt. Từ phía ngoài Diệp Thúy sơn trang bỗng có hai bóng người lướt nhanh tới, rồi cùng dừng chân sau một gốc cây cổ thụ cao vút.

Vân Mộng Bình khẽ nói rằng :

- Đêm vừa rồi tôi có lên vào sơn trang, bất ngờ tìm hiểu được nơi cư ngụ của Vô Tình Tú Sĩ. Qua câu chuyện giữa lão ta và Phong Kiệt tôi mới biết lão ta chính là Vô Tình Tú Sĩ, một nhân vật khét tiếng trong võ lâm từ bấy lâu nay! Nói đến đây, bỗng sắc mặt của nàng hiện vẻ kinh ngạc nói :

- Tại sao nơi Vô Tình Tú Sĩ ở, đèn đuốc lại sáng choang như thế ?

Vừa nói nàng vừa vẫy tay chỉ vào bên trong sơn trang.

Đào Gia Kỳ ngó theo trông thấy trên lưng chừng núi có một tòa lầu cao, ánh đèn huy hoàng, chiếu sáng ngời ra ngoài cửa sổ.

Vân Mộng Bình khẽ nói :

- Anh hãy đi theo sát tôi ! Hai bóng người liên nhảy vọt lên cao và lao vút về phía bên trong vách tường rào khu sơn trang ấy.

Trong tòa lầu trên sườn núi có một người văn sĩ đứng tuổi, mình mặc áo trắng đang ngồi ngay ngắn trên ghế. Trước mặt ông ta là một cái bàn gỗ sơn màu đỏ. Trên mặt bàn có để một chiếc hộp bằng ngọc lỏng lánh sắc vàng. Người văn sĩ ấy sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng, hai má lõm vào, đôi khóe miệng xệ xuống, dưới cằm lưu thừa ba chòm râu ngắn đen mượt, đôi mắt sáng ngời đầy lạnh lùng, thái độ có vẻ âm u sâu hiểm.

Ngoài ra nơi ấy lại còn có một người đàn ông tuổi độ ba mươi lăm, ba mươi sáu, mình mặc áo gấm ngắn, mũi ó, mắt diêu hâu, hai tay đang đỡ một thanh trường kiếm có cả vỏ, đầu lưỡi kiếm ấy hơi cong lên giống như một cái móc. Người đàn ông đó đang đứng quay lưng ra ngoài cửa sổ.

Gian đại sảnh của tòa lầu này rất rộng lớn, thế mà chỉ có hai người ở bên trong, im lặng không nói gì cả, thật là một điều quái lạ.

Qua một lúc sau, trên khóe miệng của người văn sĩ ấy hiện lên một nụ cười sâu độc và đôi mắt khẽ nhường cao. Người đàn ông áo gấm ngắn liền đưa hai ngón tay trên bàn tay phía mặt mở chiếc móc trên cán gương rồi từ từ rút thanh gương ra khỏi vỏ. Sau một tiếng ngân nhẹ nhàng tức thì lưỡi gương sáng ngời màu xanh biếc, mỏng như tờ giấy, lỏng lánh như nước hồ thu, liên hiện rõ trước mắt mọi người. ánh sáng lạnh lùng của thanh gương như tràn ngập cả gian đại sảnh, phản chiếu vào sắc mặt hai người một màu xanh lạnh ngắt. ánh sáng đó, gần như đã làm lu mờ đi trên mười ngọn đèn huyền đăng treo trong gian phòng.

Người đàn ông mặc áo gấm ngắn đưa mắt chú ý nhìn về phía sảnh đường lên tiếng nói :

- Gia sư đã có lời mời, xin các vị cứ bước vào ! Giọng nói của người ấy chẳng khác nào tiếng rống của loài sài lang khiến ai nghe qua cũng phải nổi da gà. Tiếng nói vừa dứt thì bỗng thấy phía ngoài sảnh đường bóng người lao xao ùn ùn kéo vào đủ hạng người và đủ lứa tuổi. Số ấy không dưới ba mươi người, bước chân nhanh nhẹn chứng tỏ đều là những nhân vật giang hồ có võ công thượng thặng cả.

Trên ba mươi người nọ, sau khi đã tiến vào gian đại sảnh thì tia mắt đều trước tiên chăm chú nhìn cả vào chiếc hộp ngọc, sắc vàng lóng lánh đang để trên mặt bàn. Những tia mắt của họ ngằm chứa rất nhiều thâm ý khó đoán ra được. Cặp La Hầu Song Hung cũng có mặt trong số người đó.

Thái độ của hai lão ta trông thật ngạo nghễ, dường như không xem người văn sĩ đang ngồi yên như pho tượng kia vào đâu cả.

Đôi mắt của người văn sĩ đứng tuổi ấy không hề nhường lên như xem việc số người kia kéo đến chẳng có gì đáng để ý cả. Số người đến ấy đều là những nhân vật có tên tuổi trong giới giang hồ nên nhìn thấy thái độ ngạo mạn vô lễ của người văn sĩ kia thì ai nấy đều lộ vẻ tức giận không vui.

Cô Côn cười nhạt rồi đưa mắt nhìn thẳng vào người đàn ông mặc áo gấm ngắn, gằn giọng nói :

- Phong trang chủ, đây có phải là lệnh sư không ? Vậy có lý nào trang chủ không muốn giới thiệu cùng chúng tôi hay sao ?

Người đàn ông mặc áo gấm ngắn ấy tức là trang chủ Diệp Thúy sơn trang tên gọi là Phong Kiệt. Y nghe qua câu hỏi bèn gằn giọng đáp :

- Chính là gia sư của tôi ! Cô lão sư có việc gì thì cứ nói thẳng, hà tất phải giới thiệu từng người một cho tốn thời giờ ? Gia sư tôi có lẽ không kiên nhẫn được như vậy ! Cô Côn nghe qua sắc mặt bỗng tràn đầy sát khí nhưng lão ta đã kịp thời dãn xuống chưa gây sự vội.

Sắc mặt của người văn sĩ đứng tuổi trở thành vô cùng lạnh lùng. Ông ta từ từ nhếch miệng nói :

- Có phải các vị đến đây đều là vì pho Giáng Long kinh này phải không ? Các vị có ý định gì cứ nói thẳng cho lão phu nghe thử ? Chiếc hộp ngọc tôi đang để yên trên bàn đây, nếu có vị nào tự tin vào võ công của mình thì cứ thò tay lấy đi ! Hừ, chỉ e rằng các vị không có can đảm như thế ! Trong số người kéo đến bỗng có một người cất tiếng cười khanh khách rất ngạo nghễ nói :

- Vưu Nhân Hào tôi sẽ thò tay đến lấy đây ! Tiếng nói vừa dứt thì người ấy đã tràn nhanh tới như gió, giương năm ngón tay ra nhắm chụp thẳng vào chiếc hộp bằng ngọc. Cùng một lúc, người ấy lại giương hai ngón tay khác nhắm điểm thẳng vào Bách hội huyết trên đỉnh đầu của vị văn sĩ. Thủ pháp của người đó nhanh nhẹn tuyệt luân thực ít thấy trong võ lâm. Nếu người không có võ công cao cường tuyệt đỉnh thì chắc chắn không thể nào hành động như vậy được. Người văn sĩ đứng tuổi vẫn điềm tĩnh như không có việc gì xảy ra, hai mi mắt buông xuống như chẳng có phản ứng gì cả, Những tiếp đó chỉ kịp thấy một đạo ánh sáng lạnh ngắt chớp lên tức thì đã nghe một tiếng gào đau đớn rùng rợn, màu máu đỏ cũng theo đó tung teo khắp nơi.

Thì ra hai cánh tay của Vưu Nhân Hào đã bị đứt lìa đến sát khuỷu tay và người của y cũng té lăn ra đất, máu tươi trào ra như suối, đau đớn đến nổi

run rẩy toàn thân, đôi mắt trợn ngược. Trên mặt bàn, hai cánh tay đứt lìa của nạn nhân đang nằm yên gần chiếc hộp ngọc khiến ai trông thấy cũng phải kinh tâm tán đởm. Đôi mi mắt của vẫn nhân vẫn buông xuống và vẫn ngồi yên như tượng. Phong Kiệt đứng sững y nguyên chỗ cũ, tựa hồ như y chẳng hề xuống tay tnmg trị kẻ địch vậy. Lúc đó, tất cả những nhân vật giang hồ đang hiện diện đều biến hẳn sắc mặt, lộ vẻ khiếp sợ khôn cùng.

Cô Côn cất giọng lạnh lùng, sâu độc nói :

- Phong trang chủ, ông chẳng qua ỷ lại thanh Ngô Câu kiếm sắc bén vô song kia nên hành động một cách ác độc như thế, Cô mỗ thực không làm sao chịu nhìn được nữa ! Phong Kiệt gằn giọng đáp :

- Phong mỗ chỉ mời các vị ra mắt gia sư nhưng tuyệt đối không cho phép các vị có thái độ ngông cuồng vô lễ, ra tay cướp giết như thế. Phong mỗ hành động như thế là đã rất có lòng nhân nên chỉ chặt đứt hai cánh tay của Vưu Nhân Hào mà thôi, riêng tính mệnh của ông ấy thì không có sao.

Nếu là gia sư tôi ra tay tnmg trị các ông thì thực không còn lời nào hình dung được ! Cô Côn tràn đầy sát khí, đưa chân bước tới từng bước một tiến thẳng về phía Phong Kiệt.

Phong Kiệt cười ghê rợn, đưa ngang lưỡi kiếm quát rằng :

- Cô lão sư, tôi khuyên ông nên kịp thời quay đầu trở lại. Lưỡi gươm khi đã vung ra thì thật không còn cách nào nói đến việc nhân nhượng được nữa ! Cô Côn vẫn bước từng bước một tiến tới mãi. Phong Kiệt liền cất tiếng cười lạnh lùng rồi dùng thế Mãn thiên hoa vũ vung nhanh lưỡi kiếm ra, tức thì luồng kiếm phong ồ ạt cuốn tới, hiện lên hàng vạn đốm sao lạnh, nhằm ngay người của Cô Côn chụp thẳng xuống. Cô Côn nhanh nhẹn lách mình tránh khỏi rồi chớp nhoáng thò nhanh cánh tay mặt ra, giương cả năm ngón nhắm chụp vào huyết đạo nơi cổ tay đang cầm kiếm của Phong Kiệt.

Võ công của La Hầu Song Hung đã đạt đến mức xuất quỷ nhập thần nên thế đánh của lão ta quả thật kỳ diệu vô song. Khi những đầu ngón tay của Cô Côn mới vừa chạm đến cổ tay cầm kiếm của Phong Kiệt thì bỗng lão ta cảm thấy ở phía sau lưng mình có một luồng gió lạnh thấu xương tủy, bất thần tấn công đến. Do đó, lão ta không khỏi kinh hoàng, nhanh nhẹn rút cánh tay trở về, vọt người bay cao lên không và nhào lộn trở ra sau, đứng yên tại vị trí cũ.

Nhưng luồng gió lạnh ấy đã quét trúng lưng của lão ta khiến lão ta cảm thấy khắp cả người đều lạnh buốt, gần như máu huyết đều đông đặc cả lại.

Lão ta không ngớt rùng mình rồi vội vàng vận dụng chân lực để trống trải, trong khi sắc mặt đã hoàn toàn biến hẳn. Thì ra lúc ấy lão ta đã cảm thấy huyết mạch trong người đang bị bế tắc khắp nơi, không còn vận chuyển thông suốt được. Bởi thế, lão ta vì quá sợ hãi nên cả thân mình đều mềm nhũn, bất giác liên tiếp thối lui ra sau.

Cô Túc trông thấy thế, mặt liền biến sắc, vội vàng đưa tay ra đỡ lấy Cô Côn. Lão ta trông thấy người văn nhân đứng tuổi nọ vừa rồi chỉ khẽ nhắc bàn tay lên là đã sử dụng một thủ pháp kỳ diệu, khóa cứng mạch đạo của đối phương rồi. Thế là tất cả những nhân vật giang hồ tên tuổi vang lừng đang hiện diện trong gian đại sảnh đều biết được người văn nhân đứng tuổi ấy là một nhân vật phi thường nên ai nấy đều kinh hãi đưa mắt nhìn nhau ngơ ngác. Cô Túc mỉm cười ghê rợn, tia mắt đầy vẻ căm hờn nhìn thẳng vào Phong Kiệt nói :

- Lệnh sư là nhân vật như thế nào, xin mau nói rõ cho chúng tôi biết.

Anh em Cô mỡ đây, nếu ngày nào còn ba tấc hơi thì nhất định cũng phải trả cho kỳ được mối thâm thù đêm nay ! Nói đoạn lão ta quét mắt nhìn về phía người văn nhân đứng tuổi một lượt rồi bỗng lấy Cô Côn định sẽ lao người lướt ra khỏi gian đại sảnh.

Bất ngờ người văn nhân đứng tuổi kia liền cất giọng lạnh lùng nói :

- Người có thể bỏ đi được hay chăng ?

Dứt lời ông ta vung chuông lên đánh nhẹ nhàng về phía ấy xem như không hề dùng đến sức mạnh. Cô Túc biến hẳn sắc mặt, nhanh nhẹn nhảy lùi hai bước.

Người văn nhân đứng tuổi lại cất giọng lạnh lùng nói :

- Tất cả những người có mặt tại đây đêm nay đều phải ở lại đây cho tôi !

Nếu ai dám cãi lời thì chớ oán trách lão phu sao quá vô tình đó ! Giọng nói giá như băng khiến ai nghe đến cũng phải rùng mình.

Đột nhiên, từ bên ngoài gian lâu vọng đến một chuỗi cười to. Tiếng cười chưa dứt thì bóng người cũng đã lướt đến nơi.

Mọi người trông thấy đây là ba lão già sắc mặt âm u, đang kẻ vai đứng thành một hàng ngang. Lão già đứng ngay chính giữa mỉm cười nói :

- Lệ lão sư, đã mấy mươi năm qua không được gặp mặt, tôi tưởng ông đã về châu trời rồi, nhưng không ngờ ông vẫn còn sống ở dương gian và vẫn còn thái độ lạnh nhạt không một tí tình cảm nào như thế. Xem ra núi sông còn dễ thay đổi hơn lòng người đó ! Đôi mày của người văn nhân đứng tuổi khẽ lay động, thân người khẽ cúi rồi lại ngồi yên trở xuống, cất giọng lạnh lùng nói :

- Tôi đã tiên đoán là số lão quý các ông sẽ động lòng tham mà tìm đến đây, quả nhiên không sai tí nào cả ! Lão già đứng giữa cười to đáp :

- Tôi không hề biết trước là ông đã trộm được pho Giáng Long kinh ! Người văn nhân nói :

- Hiện giờ đã biết được rồi, vậy ba vị vẫn có ý định ra tay tranh đoạt hay không ?

Lão già đáp rằng :

- Cũng chưa hẳn, còn phải chờ xem ý định của ông ra sao đã ?

Vừa nói lão ta vừa đưa mắt liếc nhìn hai cánh tay đứt lìa đang nằm trên mặt bàn và thân người Vụ Nhân Hào đang té khụy trên mặt đất.

Kể đó, lão ta lại đưa mắt nhìn về phía Cô Côn sắc mặt đang tái nhợt, xem như hấp hối sắp chết đến nơi, mỉm cười nói :

- Các ông thật không biết tự lượng sức mình, dám cả gan thò tay cướp đoạt pho Giáng Long kinh trong tay của Vô Tình Tú Sĩ. Hành động ấy đưa cái chết thực không ai thương cả.

Các tay hắc đạo trong giới giang hồ vừa nghe qua cái tên Vô Tình Tú Sĩ thì sắc mặt đều biến hẳn. Ai nấy đều thầm tự trách, tại sao mình lại mạo hiểm xông vào đây, giờ thì có hối hận cũng không.

Người vẫn nhân cười nhạt nói :

- Cái tên bé nhỏ của tôi nào dám so sánh với Bắc Quốc Song Ma và Huyền Băng Lão Mị khét tiếng trong thiên hạ, được muôn người đều ngưỡng mộ ba vị?

- Không dám ! Không dám ! Phong Kiệt vừa nghe được tên Bắc Quốc Song Ma và Huyền Băng Lão Mị thì lộ vẻ hết sức lo âu. Nhưng ngay lúc ấy, y bỗng cảm thấy phía sau lưng mình bị tê, rồi cả thân người đều cứng đờ, á khẩu không còn nói được ra tiếng nữa. Y biết mình đã bị đối phương bí mật xuống tay chế ngự nên trong lòng không khỏi kinh hoàng, cuống quýt.

Liên đó cả gian sảnh đường liền bị một ngọn gió xoáy ồ ạt, thổi vào và rít gào không ngớt, đèn đuốc đều tắt thụp, chung quanh trở thành tối đen, ngửa bàn tay không còn trông thấy.

Lúc ấy nghe có tiếng Vô Tình Tú Sĩ quát to rằng :

- Đố các ông dám ?

Tức thì, tiếng nổ âm âm vang dội liên tiếp khiến cả gian đại sảnh đều rung rinh chuyển động. Tiếp đó lại có tiếng Huyền Băng Lão Mị quát to rằng :

- Đây là có kẻ khác đã ra tay tấn công lén, chớ nào phải ba lão phu có hành động cướp giật như thế đâu ?

Bỗng nhiên có một ánh lửa lóe lên giữa đêm tối. Thì ra trong số những nhân vật giang hồ hiện diện, có người đã lấy cái bật lửa bật sáng lên. Nhờ thế ai nấy đều trông thấy chiếc hộp ngọc màu vàng sáng lóng lánh trên mặt bàn đã không cánh mà bay đi mất từ lúc nào rồi. Bắc Quốc Song Ma, Huyền Băng Lão Mị và Vô Tình Tú Sĩ mặt mày đều nhăn nhó trông thực xấu xí. Khi đèn đuốc vừa tắt thì Vô Tình Tú Sĩ liền biết có biến nên nhanh nhẹn thò tay ra chụp lấy chiếc hộp ngọc để trên bàn và cùng một lúc quét thẳng một chưởng ra. Vì ông ta tưởng rằng đây là Bắc Quốc Song Ma và Huyền Băng Lão Mị ra tay cướp đoạt nên mới quát to như vừa rồi.

Trong khi đó, Bắc Quốc Song Ma và Huyền Băng Lão Mị thấy mọi sự diễn biến quá bất ngờ nên nhất loạt lao người lướt tới. Sự hiểu lầm nhau giữa bốn nhân vật Tứ Kỳ đã làm cho các nhân vật giang hồ đứng chung quanh phải bị họa lây. Luồng chưởng phong lạnh buốt của họ đánh ra đã khiến cho bảy tám người bị trọng thương, ngã lăn quay ra đất.

Vô Tình Tú Sĩ khi nhìn thấy Bắc Quốc Song Ma và Huyền Băng Lão Mị vẫn còn đứng yên tại đấy mà hộp ngọc đã bay đi mất tiêu thì sắc mặt không khỏi biến hẳn. Ông ta đưa mắt nhìn lên trông thấy Phong Kiệt vẫn còn đứng y nguyên chỗ cũ nhưng thanh Ngô Câu kiếm trong tay đã bị đối phương thanh toản ngằm nên nhanh nhẹn lướt tới bên cạnh người của Phong Kiệt.

Sau khi nhìn kỹ qua, ông ta biết Phong Kiệt đã bị đối phương khóa chặt huyết đạo nên định thò tay ra để giải trừ huyết đạo cho y. Nhưng chẳng ngờ ông ta vừa vỗ bàn tay vào Mệnh môn huyết của Phong Kiệt thì sắc mặt của Phong Kiệt đã biến hẳn, cất giọng run rẩy nói :

- ân....sư ! Liên đó, y há miệng và một búng máu bầm vọt ra suýt nữa đã trúng thẳng vào người của Vô Tình Tú Sĩ. Y chưa kịp nói gì thêm là đã ngã khụy xuống đất. Kế đó, mọi người lại trông thấy từ trong đôi mắt, hai lỗ tai. Lỗ mũi và miệng của Phong Kiệt máu đen lại tiếp tục trào ra. Da thịt của y đã trở thành tím bầm, tất thảy chết ngay tức khắc.

Vô Tình Tú Sĩ thấy thế sắc mặt lại càng biến hẳn, đứng sững sờ không nói nên lời.

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 11

Tìm hiểu sự thật

Bỗng khi ấy, có một ngọn gió từ cửa sổ thổi vào mang theo một tấm giấy trắng rơi nhẹ nhàng xuống mặt bàn, bên trên có mấy dòng chữ :

Tự tay giết môn đồ, Vô Tình thực xấu hổ.

Muốn biết Ngô Câu kiếm, Bát Kỳ tìm tới chỗ.

Giáng Long đi về đâu ?

Ngoài Bát Kỳ đã thâu ! Sắc mặt lạnh lùng như băng của Vô Tình Tú Sĩ bỗng trở thành xám ngắt, lộ sắc bực tức trông thực đáng sợ. Bắc Quốc Song Ma và Huyền Băng Lão Mị đều ngơ ngác nhìn nhau. Cô Côn bồng Cô Túc lên cười nhạt thăm nghĩ:

"Kẻ ác thì gặp ác, thực chẳng ngờ chính người cũng phải chịu lâm cảnh như thế ! " Huyền Băng Lão Mị lộ sắc nghi ngờ, lập lại hai câu trong tấm giấy :

- Muốn biết Ngô Câu kiếm, Bát Kỳ tìm tới chỗ... ?

Huyền Băng Lão Mị cất tiếng cười nhạt nói :

- Trong số Bát Kỳ thì ở đây có mặt bốn rồi, còn một nửa thì hiện nay riêng Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành chết sống chưa rõ, Ngọa Long cốc chủ bấy lâu chỉ nghe tên chứ trong võ lâm chưa có ai gặp mặt được người, Thất Chi Thần Cái thì từ trước tới nay làm gì hoặc cướp đoạt vật gì cũng hành động công khai không hề giấu diềm, Lãnh Diện La Sát gần đây bẽ quan, vậy đâu lại đến đây làm gì ?

Kỳ Hồng Phi trong số Song Ma liên trợn mắt to nói :

- Nếu nói như ông thì bốn người kia không ai đáng nghi ngờ hết hay sao ?

Tại sao tấm giấy....? Huyền Băng Lão Mị khoát tay ngăn không cho Kỳ

Hồng Phi nói hết ngắt lời rằng :

- Già đây chẳng qua căn cứ vào sự việc này mà suy đoán thế thôi, chứ nói đáng nghi hay không thì bốn người chúng ta có mặt ở đây đều không thể đứng ngoài vòng nghi vấn. Xem ra kẻ hành động vừa rồi không phải chỉ có một người. Kẻ đã trộm lấy Giáng Long kinh rõ ràng...

Mộ Phụng Tường nói :

- Kẻ có thể lấy được Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu kiếm trước mặt bốn người chúng ta thì chắc chắn không phải là kẻ võ công tầm thường, tên tuổi thấp kém ! Huyền Băng Lão Mị cười nhạt nói :

- Chuyện ấy thì cần gì ông phải nói ?

Dứt lời lão ta đưa mắt nhìn thẳng vào Vô Tình Tú Sĩ nói tiếp :

- Lệ lão sư, việc này rõ ràng đã vượt ra ngoài sự dự liệu của mọi người.

Hiện giờ chi bằng ta cứ đặt thẳng nghi vấn cho bốn người vắng mặt trong nhóm Bát Kỳ vậy ?

Sắc mặt của Vô Tình Tú Sĩ lạnh lùng nói :

- Cái nhục này, thực Lệ mỗ không làm sao gánh chịu cho được ! Kỳ Hồng Phi nói :

- Việc đã đến thế này mà ông còn định đưa tay che trời được hay sao ? ông sẽ trở thành cái đích cho mọi người nhắm và không khi nào yên ổn được đâu ! Vô Tình Tú Sĩ cất giọng sâu hiểm cười nói :

- Tôi e rằng bọn họ không có gan như thế ! Lệ mỗ đây lòng như sắt đá, không nường tay cho ai bao giờ ! Kỳ Hồng Phi cười to như điên nói :

- Việc xảy ra vừa rồi đã hoàn toàn chứng minh được sự thật về con người ông ra sao. Ông là người võ công cao cường, sao không ra tay đối phó với kẻ địch mà đành ngồi ngó như vậy ?

Đôi mắt của Vô Tình Tú Sĩ bỗng sáng quắc, nhìn thẳng vào mặt của Kỳ Hồng Phi giận dữ và đang định gây sự. Nhưng quả ông ta không hổ là một trong Bát Kỳ. Ông ta đã kịp thời suy nghĩ lại và giữ vẻ điềm nhiên cười lạnh lùng nói :

- Theo ý kiến của ông là muốn Lệ mỗ phải làm theo lời nói của Huyền Băng Lão Mị hay sao ?

Kỳ Hồng Phi cười to nói :

- Đây là việc riêng của ông, do ông tự quyết định lấy ! Nói đến đây, đôi mắt của lão ta liên xoay về phía La Hầu Song Hung và bao nhiêu quần hùng chẳng may trúng nhằm chương lực âm hàn té nằm trên đất nói tiếp :

- Lệ lão sư đã vô tình gây ra thương tích cho một số người như thế này, ông cần phải lo chữa trị giúp cho họ kéo kẻ thân phải đau lòng, kẻ thù lấy đó làm vui thích ! Vô Tình Tú Sĩ "hừ" một tiếng, thò tay vào áo lấy ra trên mười viên thuốc, phân phối số người bị thương và cả Cô Côn uống vào.

Qua ngày hôm sau, tin tức về việc ấy đã loan truyền khắp mọi nơi. Vì thế n~lũg nhân vật trong hai phe hắc bạch kéo tới vùng sơn trang nằm cạnh ven hồ có phong cảnh xinh đẹp này không ít. Một bầu không khí nặng nề trùm kín cả sơn trang. Sắc mặt của mỗi người đều có vẻ trầm ngâm nghiêm nghị, không thấy ai lộ vẻ cười vui cả.

Tại gian đại sảnh, xác chết của Phong Kiệt còn nằm yên chưa tắt lịm. Bên sau bức màn, cả nhà Phong Kiệt đang khóc than ai oán. Cảnh mưa sâu gió thảm ấy thực ai trông thấy cũng phải náo lòng. Trong đời không còn gì đau khổ hơn sanh ly tử biệt.

Riêng việc Ngô Câu kiếm và Giáng Long kinh bị mất đi lại càng trở thành một câu đố không ai giải được. Vì mọi việc đã xảy ra trong một khung cảnh, một thời gian và trước mặt một số đông người rất đặc biệt. Kẻ xuống tay làm ra việc ấy lại càng chẳng phải là một nhân vật tầm thường.

Nhưng người ấy là ai ? Câu hỏi đó làm cho mọi nhân vật trong hai phe hắc bạch hiện diện tại sơn trang đều xầm xì bàn tán, song chẳng có ai đi đến kết luận được cả. Trong khi đó, có một nghi vấn mà ai cũng cho rằng có thể dựa vào đó tìm ra sự thực được. Đây là về con người của Ngọa Long cốc chủ, một con người mà từ bấy lâu nay ai cũng chỉ nghe tên chứ không hề thấy mặt.

Trên một lầu nhỏ, Bắc Quốc Song Ma, Huyền Băng Lão Mị và Vô Tình Tú Sĩ sắc mặt đều buồn thiu lạnh lùng, đang ngồi im lặng uống rượu với nhau trông thực buồn tẻ.

Bỗng nhiên Kỳ Hồng Phi cất tiếng than dài rồi nói :

- Ngày tháng trôi qua thật là nhanh chóng, con người vì thế cũng mau già đi. Xem ra, bọn chúng ta chẳng nên dự phần vào cuộc tranh hơn kém trong võ lâm làm gì. Như riêng hai anh em tôi, chỉ trong ba năm qua mà đã gặp hai việc hết sức lạ lùng. Cái chết của Hà Trùng Uy ở Cô Tùng Cốc mãi cho đến ngày hôm nay vẫn còn hoàn toàn bí mật, thế mà giờ đây lại... ! Đôi mi mắt của Vô Tình Tú Sĩ khẽ nhường lên lạnh lùng nói :

- cộp chết để da, người chết để tiếng. Bởi thế, nếu ngày nào Lệ mỗ còn ba tác hơi thì ngày đó nhất định Lệ mỗ sẽ làm cho trời long đất lở, nghiêng ngửa võ lâm ! Huyền Băng Lão Mị nghĩ thầm rằng :

"Quả thực là con người lớn lối! "

Do đó, lão ta bèn cười lạnh lùng nói :

- Lệ lão sư chớ nói quá đáng như vậy làm gì ! Trong đêm vừa qua, đôi phương đã lấy mất đi pho Giáng Long kinh trước mắt ông, thế mà ông chẳng đối phó được. Vậy ông còn nói gì đến việc làm nghiêng ngửa võ lâm.

Lời nói ngông ấy không dọa được già đây đâu ?

Sắc mặt của Vô Tình Tú Sĩ liền đỏ như gấc, giận dữ trợn mắt nhìn Huyền Băng Lão Mị.

Kỳ Hồng Phi vội vàng nói :

- Nhị vị chớ nên gây gổ với nhau làm gì vô ích, hiện giờ chúng ta nên bàn đến những việc cần kíp thì hay hơn. Theo tôi nghĩ, việc làm cấp thiết của chúng ta hiện giờ không gì hơn là phải tìm hiểu xem thực sự có con người gọi là Ngọa Long cốc chủ hay không ? Việc này nói ra thì thực là trò cười, vì bấy lâu nay Ngọa Long cốc chủ được cả võ lâm xem là người cầm đầu Bát Kỳ, trong khi đó thì bảy người khác trong Bát Kỳ lại chẳng có ai biết mặt mũi của Ngọa Long cốc chủ cả ! Vô Tình Tú Sĩ nói :

- Chắc chắn ông đã biết Ngọa Long cốc chủ ở đâu rồi ?

Kỳ Hồng Phi cất tiếng cười rồi nói :

- Riêng về Lãnh Diện La Sát và Thất Chi Thần Cái võ công cao đến mức nào chúng ta đều biết cả. Dù cho họ có cao hơn bốn chúng ta đi nữa thì cũng không cao hơn là bao. Vậy kẻ có thể cướp được pho Giáng Long kinh ngay

trước mặt chúng ta còn ai vào đây ? Phương chỉ hai chữ Giáng Long lại có tính cách xung kỵ với biệt hiệu Ngọa Long cóc chủ lắm ! Mộ Phụng Tường bỗng đưa tay vỗ mạnh vào đùi kêu to rằng :

- Có lý lắm ! Có lý lắm ! Ngọa trù Ngọa Long cóc chủ ra thì không còn ai vào đây nữa ?

Vô Tình Tú Sĩ và Huyền Băng Lão Mị ngẫm nghĩ, cảm thấy lập luận ấy rất hữu lý. Người trong võ lâm rất kỵ việc đụng chạm đến danh hiệu của mình. Vậy Ngọa Long cóc chủ đâu khác hơn mọi người được.

Vô Tình Tú Sĩ bèn lên tiếng :

- Việc đã thế này thì chúng ta chỉ còn đi con đường ấy mà thôi. Chúng ta hãy chia nhau tìm hiểu về con người Ngọa Long cóc chủ trước đã ?

Liền đó, có hai bóng người ở bên ngoài ngôi lầu bỗng vọt mình bay thẳng lên không nhẹ nhàng như hai con hạc rồi tiếp tục lướt đi hết sức nhanh chóng, chỉ trong chớp mắt là đều mất hút.

Bảo Độc Cương cách xa Hàn Trang độ mấy mươi dặm. Chung quanh đây vách núi cao sừng sững hàng trăm trượng, nmg rú um tùm gần như che kín cả bóng mặt trời. Địa hình hiểm trở này của vùng biên cảnh Sơn Đông từ lâu nay đã trở thành sào huyệt của bọn cường khấu, mà khách bộ hành ai cũng cho là một vùng tối nguy hiểm, không khi nào dám qua lại.

Giờ đây trên đỉnh núi cao bỗng xuất hiện bóng của Vân Mộng Bình và Đào Gia Kỳ đang chạy bay như gió. Trên nền trời mây đen phủ kín, gió lạnh thét gào. Những trận mưa giông mùa hạ đã sắp khai diễn.

Vân Mộng Bình nói :

- Không xong, trời sắp đổ mưa rồi, gần đây có một ngôi miếu hoang, chi bằng chúng ta hãy đến đó mà đợi mưa đã ! Bầu trời nặng trĩu như sắp sụp xuống, tuy ban ngày mà tối tăm lù mù.

Bỗng nhiên, một tia điện chớp sáng ngời rồi tiếng sấm nổ rung chuyển liên tiếp khiến núi đồi đều nổi lên những tiếng hồi âm vang dội chẳng khác nào như trời long đất lở. Tiếp đó những hạt mưa to như hạt đậu từ trên cao tuôn ào ào xuống đất không ngớt...

Hai người nổi gót nhau cùng chạy nhanh đến ngôi miếu hoang và quân áo đều ướt đầm. Cả hai, mỗi người tìm đến một góc nhà đốt lửa lên để hơi y phục. Đào Gia Kỳ dùng một cành cây căng chiếc áo dài ra, kê sát đồng lửa để hơi cho khô nhưng trong lòng không ngớt suy nghĩ.

Chàng mới dần bước vào chốn giang hồ, tuy chính mắt thấy không được bao nhiêu công việc nhưng đôi tai thì đã nghe được rất nhiều. Duy có điều là mọi việc trong giới giang hồ đều diễn biến khó lường, rối rắm phức tạp, không biết đâu mà tìm ra manh mối.

Kể từ sau khi Đào Như Hải đến vùng Thái Sơn trở về thì chàng liên nghe theo lệnh ân sư bỏ Đào phủ dời đến ở tại một xóm nhỏ ven Kỳ Dương Hồ.

Đảng Hải Xuyên suốt ngày lo truyền dạy cho chàng về nghệ văn nghiệp võ. Riêng quyển Thuyết Sách chàng lúc nào cũng đã hiểu được từng chi tiết một. Ba năm gần đây, Đào Gia Kỳ đã sử dụng đến trí khôn của mình, chứng tỏ về mặt đó chàng còn vượt cao hơn võ công rất nhiều. Đào Gia Kỳ đã rất nhiều lần được nghe ân sư là Đảng Hải Xuyên nói qua giọng cảm khái rằng :
- Võ công không phải là môn học đáng ý lại trong đời sống mà trí khôn của con người mới quả thực là một phương tiện để khuất phục kẻ khác ! Võ công của thầy đây có thể nói là không ai địch nổi thế mà chẳng ngờ lại bị Đào Như Hải thanh toán ngằm nên chẳng những đôi chân phải chịu tàn phế, mà võ công do đó cũng bị mất đi quá nửa. Bởi vậy, sau này con có dần bước vào chốn giang hồ thì nên dùng mưu mẹo để đối phó với mọi người chung quanh, tuyệt đối chớ nên dùng võ công một cách nóng nảy ! Ba năm qua, Đào Gia Kỳ đã học được rất nhiều môn võ công, nhưng thực ra chàng thu thập cũng chẳng nhiều. Đây không phải vì thiên bẩm của chàng không đủ mà chính là vì đôi chân của Đảng Hải Xuyên đã bị tàn phế, không thể chỉ dạy cho chàng đến nơi đến chốn. ý nghĩ của Đảng Hải Xuyên là mong sau này Đào Gia Kỳ sẽ tự trui rèn hầu tìm hiểu ra để phát triển tài nghệ của mình thêm lên.

Quyển Thuyết Sách đã rèn luyện Đào Gia Kỳ trở thành một con người đa trí đa nghi. Khi gặp một chuyện gì chàng đều tìm hiểu suy đoán qua đủ các khía cạnh. Giờ đây, chàng đang suy đoán về lai lịch tỉ mỉ của ân sư mình tức Đảng Hải Xuyên. Trong võ lâm không có ai được biết danh hiệu và lai lịch của sư phụ chàng cả. Vừa rồi chàng được nghe số người của Vô Tình Tú Sĩ nói chuyện với nhau tại Diệp Thúy sơn trang cho rằng từ trước tới nay chẳng hề có ai trông thấy chân diện mục của Ngọa Long cốc chủ cả.

Vậy hay là ân sư của mình chính là Ngọa Long cốc chủ đó chăng ?

Đối với Vân Mộng Bình chàng cũng có không biết bao nhiêu nghi vấn Ngay đến tiểu thư của cô ta là Huỳnh ý Vân cũng thế. Sở dĩ chàng nghi ngờ Vân Mộng Bình là vì cô ta lúc nào cũng giữ kín thân thể và lai lịch của Huỳnh ý Vân, cũng như không để lộ việc hai người đã đi đến vùng Thái Sơn trước đây Hôm nay đối với nội dung của pho Giáng Long kinh chàng cũng không khỏi có nhiều điều băn khoăn, nghi ngờ. Vì anh em họ Cô khi đến Viễn Tường khách điểm để gây sự với Sĩ Thiên đại sư có nói pho Giáng Long kinh là do Huyền Băng Lão Mị đã cướp đi, thế sao ngày nay sự thật cho thấy là pho kinh đó đã do Vô Tình Tú Sĩ lấy được ?

Vậy có lẽ nào La Hầu Song Hung cũng không biết mặt Vô Tình Tú Sĩ và làm ông ta với Huyền Băng Lão Mị ?

Kể đó, Sĩ Thiên đại sư nguyên là người xuất thân từ phái Thiếu Lâm và chính miệng ông ta đã nói với ba tăng nhân của phái này, trước đây ông ta đã ném pho Giáng Long kinh xuống đáy giếng sâu.

Những sự ghi chép trong Giáng Long kinh đều là những môn võ học cao thâm, dù có lấy được cũng không tìm hiểu ngay một cách nhanh chóng được nên ông ra mới ném xuống đáy giếng sâu để giấu đi. Song hành động ấy cũng đã làm cho người ta băn khoăn khó hiểu.

chàng lại nhớ Vân Mộng Bình có nói:

"Nếu tìm hiểu được hết những sự ghi chép trong pho Giáng Long kinh thì cả võ lâm sẽ không còn ai đối địch nổi..." Nếu Huỳnh y Vân có một thân thể bi đát đáng thương đúng như lời Vân Mộng Bình nói là người mẹ và đứa em trai đều bị chết dưới gươm đao của kẻ thù, cũng như người cha bị kẻ thù dùng thủ đoạn âm độc chế ngự, suốt ngày phải chịu vết thương hành hạ đau đớn thì dù nàng có lấy được pho Giáng Long kinh cũng chẳng sao. Nhưng vạn nhất lời nói của Vân Mộng Bình không đúng sự thực thì hậu họa thực to tát vô cùng...

Vì nghĩ như thế nên lòng chàng cảm thấy không yên tâm tí nào cả.

Chàng đưa mắt nhìn thanh Ngô Câu kiếm và chiếc hộp bằng ngọc vàng lóng lánh để bên đồng lửa, trong lòng đã nảy sinh một cách đối phó.

Bên ngoài ngôi miếu mưa vẫn còn to, gió thổi ào ào, sấm nổ vang động.

Thình thoảng những làn điện chớp sáng ngời giăng trên nền trời đen như muôn ngàn con rắn lửa.

Lúc ấy, có tiếng nói trong trẻo, ngọt ngào của Vân Mộng Bình từ phía bên kia tấm vách tường vọng lại :

- Trận mưa này chắc là kéo dài lắm. Này chiếc áo dài của anh đã khô chưa ?

Đào Gia Kỳ đáp rằng :

- Chưa, áo lót bên trong cũng chưa hơi cho khô nữa. Cô nương, còn cô thì sao ?

Vân Mộng Bình cất giọng trong trẻo cười giòn nói :

- Thì cũng thế thôi, thực phiền quá ! Hai người lại im lặng không nói gì cả.

Đào Gia Kỳ lại miên man ngồi nghĩ đến việc cướp đoạt lấy thanh kiếm và pho kinh vừa rồi...

Thì ra, giữa lúc số nhân vật hắc đạo đang khiếp sợ trước Vô Tình Tú Sĩ thì Vân Mộng Bình và Đào Gia Kỳ đã lên vào được gian lâu. Trước khung cảnh ấy họ đều cảm thấy không có cách gì để cướp đoạt lấy hai bảo vật đó cả Hai người cùng sánh vai nhau đứng yên. Vân Mộng Bình không ngớt hồi thúc

Đào Gia Kỳ tìm cách đoạt bảo vật trước mắt. Đào Gia Kỳ khẽ nói rằng :

- Như tại hạ đã nói, vì tôi võ công không cao nếu xông vào cướp đoạt thẳng tay thì tất tự tìm lấy cái chết mà thôi. Nhưng tại hạ đã nghĩ ra một biện pháp bóc khoai lùi trong lửa, chẳng hiểu cô nương có bằng lòng nghe theo hay không ?

Vân Mộng Bình nói :

- Anh cứ nói thử xem ! Đào Gia Kỳ hỏi :

- Cô nương có biết thuật Nê hoàn đả huyết không ?

Vân Mộng Bình không khỏi sửng sốt nói :

- Quái nhân ấy võ công hết sức cao cường, dùng thuật Nê hoàn đả huyết thì lão ta sẽ biết ngay ! Đào Gia Kỳ lắc đầu đáp :

- Nê hoàn đả huyết là để đối phó với Phong Kiệt thôi. Sau đó, tại hạ sẽ dùng chưởng quét tắt hết những ngọn đèn trong phòng. Tức thì, đôi chưởng của cô nương một đánh thẳng tới và một quét ra sau gây thành một ngọn gió lốc trong gian phòng. Đồng thời, cô nương sẽ nhân đó mà đi theo hướng không có ngọn gió, trần tới chụp lấy pho Giáng Long kinh để trên bàn rồi chạy đi. Như vậy, quái nhân nọ chắc sẽ căn cứ vào luồng gió cuốn tới mà phản công trở lại, trong khi cô nương đã theo một hướng khác thoát khỏi ra ngoài gian phòng rồi. Riêng thanh Ngô Câu kiếm thì để tại hạ sẽ đoạt lấy trong tay Phong Kiệt ! Vân Mộng Bình lộ vẻ ngờ vực nói :

- Phương pháp ấy có thể thành công hay không ?

- Ngoài phương pháp đó ra thì ta không còn cách nào khác nữa ?

Đào Gia Kỳ ngưng lại trong giây lát, rồi tiếp lời rằng :

- Phương pháp ấy tại hạ gọi nó là phương pháp bóc khoai lùi trong lửa, lẽ dĩ nhiên là nó rất nguy hiểm. Nhưng theo sự phán đoán của tại hạ thì nếu chúng ta hành động nhanh chóng, kịp thời đi đến sự thành công chẳng khó gì cả. Hơn nữa, nếu được như vậy thì tại hạ cam đoan là cô nương chẳng hề bị một tí tổn thương nào cả ! Vân Mộng Bình nhìn chăm chú vào Đào Gia Kỳ khẽ gật đầu nói :

- Thì cứ làm theo phương pháp đó của anh vậy ! Nói đoạn, nàng đưa tay lên mái tóc, gỡ xuống một hạt châu nói :

- Tạm lấy hạt châu này để làm nê hoàn ! Dứt lời, nàng giơ tay định bắn thẳng vào Huyền khu huyết tại phía sau lưng của Phong Kiệt.

Đào Gia Kỳ vội vàng ngăn lại nói :

- Chậm đã ! Thời cơ chưa đến đâu ! Muốn làm cho Phong Kiệt phải đứng sững một chỗ thì cần phải ném thẳng vào vị trí Thần đạo huyết, ba phân về phía trái mới có kết quả được ! vân Mộng Bình lộ vẻ ngạc nhiên vì nàng chẳng ngờ Đào Gia Kỳ lại am hiểu các vị trí huyết mạch trong cơ thể con người như thế.

Bỗng khi ấy, Bắc Quốc Song Ma và Huyền Băng Lão Mị vượt qua cửa sổ tiến thẳng vào gian phòng. Đào Gia Kỳ trông thấy thế bèn khẽ quát rằng :

- Thời cơ đã đến, cô nương hãy ra tay đi ! Vân Mộng Bình vung nắm tay ra, tức thì hạt châu trong tay nàng đã vút tới, đánh trúng ngay vào vị trí cánh Thần đạo huyết ba phân về phía trái trên người Phong Kiệt không sai một ly nào cả. Liên đó, đôi chưởng của Vân Mộng Bình cũng nhanh như chớp vung ra, khiến cả gian phòng kiên bị một cơn gió lốc cuốn tới. Đào Gia Kỳ cũng kịp thời vung chưởng mặt quét ra một luồng tiêm lực thổi tắt tất cả những

ngọn đèn trong phòng.

Không chậm trễ, Vân Mộng Bình lao thẳng qua cửa sổ tiến vào gian phòng, chụp lấy chiếc hộp ngọc để trên mặt bàn. Trong khi ấy, chuông trái của Đào Gia Kỳ đã nhanh nhẹn đánh thẳng về phía Vô Tình Tú Sĩ, đồng thời cũng nhanh nhẹn lướt tới khung cửa sổ nơi Phong Kiệt đang đứng, giương ngón tay ra điểm thẳng vào Mệnh môn huyết của Phong Kiệt rồi chớp nhoáng chụp lấy thanh Ngô Câu kiếm lẫn chiếc vỏ trong tay y.

Quả nhiên, Vô Tình Tú Sĩ đã bị đánh lừa bởi chuông lực của Đào Gia Kỳ vừa đánh tới nên Vân Mộng Bình thừa cơ cướp được chiếc hộp ngọc rồi lao ra cửa sổ một cách dễ dàng.

Tất cả những hành động ấy chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt, nhanh không thua điện chớp. Nếu không nhờ tài trí của Đào Gia Kỳ thì nào có thể tạo được một kỳ công như thế.

Vân Mộng Bình vừa lướt ra khỏi cửa sổ trông thấy Đào Gia Kỳ cũng đã cướp được thanh Ngô Câu kiếm vào tay rồi nên hết sức mừng rỡ, giục Đào Gia Kỳ bỏ chạy đi.

Đào Gia Kỳ lắc đầu nói nhỏ :

- Bọn họ khi chạy tóa ra tất sẽ chú ý đến những nơi cách đây khá xa chứ không khi nào chú ý đến những nơi ở gần, chúng ta phải ẩn núp ở đây trong giây lát ! Nhưng không ngờ số người của Vô Tình Tú Sĩ vẫn không hề đuổi theo, tuy thế họ vẫn ở yên tại đấy sau nửa tiếng đồng hồ mới đi trở về Viên Tường khách điểm.

Đến sáng hôm sau, Vân Mộng Bình muốn gấp rút trở về gặp Huỳnh y Vân ngay nhưng Đào Gia Kỳ cương quyết trở lại Điệp Thúy sơn trang một lần nữa để tìm hiểu xem Vô Tình Tú Sĩ có hành động đối phó như thế nào, cũng như các nhân vật võ lâm có ý định ra sao ?

Vân Mộng Bình không thể ngăn chàng được nên phải cùng đi theo đến Điệp Thúy sơn trang. Nhờ đó, Đào Gia Kỳ mới nghe ngóng được tất cả những lời bàn tán của nhân vật hai phe hắc bạch.

Số quân áo ướt đầm làm cho Đào Gia Kỳ đã được hơi khô xong. Chàng nghe có tiếng Vân Mộng Bình trách mình là nếu không đi đến Điệp Thúy sơn trang như vừa rồi thì đâu có gặp trận mưa to như thế này, khiến cả hai đều bị ướt đầm như gà bị té xuống nước.

Đào Gia Kỳ chỉ mỉm cười không nói gì cả.

Bỗng chàng lại nghe có tiếng của Vân Mộng Bình nói :

- Này sao anh chẳng trả lời gì cả ? Tôi bước qua bên ấy đó ! Đào Gia Kỳ nói :

- Tại hạ đã mặc xong y phục, cô nương có đến cũng chẳng hại gì ! Tức thì trông thấy có một bóng người bay thoát đến, mặt hoa tươi cười xinh đẹp như tiên nga. Người ấy chính là Vân Mộng Bình. Nàng đứng yên trước mặt

chàng không nói gì cả.

Đào Gia Kỳ nãy giờ ngồi yên trên đất, liền đứng dậy nói :

- Con mưa vẫn to, vậy sao cô nương không ngồi xuống cùng nói chuyện với nhau cho vui ?

Vân Mộng Bình mỉm cười, cúi người ngồi xuống đất nhường cao đôi mày liễu nói :

- Anh định nói gì đây ?

Đào Gia Kỳ cũng ngồi xuống đất trở lại rồi với tay cầm một cành cây khô khêu đồng lửa cho cháy to lên, miệng nói rằng :

- Tại hạ vừa rồi có nghĩ ra là e rằng pho Giáng Long kinh của chúng ta cướp được có thể là một pho kinh giả ! Vân Mộng Bình không khỏi sùng sốt, đôi mắt sáng lóng lánh và trong ngần, giương lên tròn xoe nói :

- Anh căn cứ vào đâu mà nói như thế ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Sau khi cô nương đã cướp pho Giáng Long kinh đi rồi, tại sao Vô Tình Tú Sĩ vẫn không đuổi theo. Việc ấy trái hẳn với thói thường nên e rằng có điều gì man trá. Có lẽ Vô Tình Tú Sĩ đã để cái hộp không ra trước mặt làm miếng mồi câu nhử mọi người ! Vân Mộng Bình nghe nói thâm nghĩ:

"Điều nghi ngờ của anh ấy có lý lắm, ta đã cực khổ mới đoạt được, nếu đúng như vậy thì chẳng hóa ra ta mừng hụt hay sao ? Hơn nữa, lại còn có thể bị tiểu thư trách mắng là đã làm hỏng việc lớn thì thật không biết ăn nói làm sao ? " Bởi thế nàng bèn nói :

- Đến giờ anh mới nói ra điều ấy, có lẽ cũng không muộn lắm chứ ?

Đào Gia Kỳ lắc đầu cười nói :

- Vẫn chưa muộn lắm. Giờ đây tại hạ có ý là nên dùng thanh Ngô Câu kiếm khai chiếc hộp ngọc ấy ra, để xem bên trong thực có pho Giáng Long kinh hay không, rồi sẽ tìm cách đối phó sau.

Vân Mộng Bình cười nói :

- Như vậy rất hay ! Đào Gia Kỳ bèn cầm lấy chiếc hộp ngọc màu vàng lóng lánh lên, đưa mắt nhìn kỹ trong giây lát, nhận thấy bên trên nắp hộp có một đường khe rất nhỏ và lu mờ nên liền rút thanh Ngô Câu kiếm ra khỏi vỏ.

Tức thì, ánh kiếm chói lọi lạnh ngắt khiến cả ngôi miếu hoang bỗng bừng sáng sủa như ban ngày, khi lạnh tê buốt cả da thịt khiến dù ai cũng có cảm giác kinh hoàng ghê rợn. Do đó, Đào Gia Kỳ không khỏi buột miệng khen :

- Quả là thanh kiếm tốt ! Vân Mộng Bình trái lại đang nín thở theo dõi từng cử chỉ một của Đào Gia Kỳ, trông thấy chàng đưa mũi kiếm lên rồi dồn nội lực vào thân kiếm, ấn xuống đường khe của chiếc hộp ngọc. Qua một tiếng rít khê như xé lụa, đường khe trên chiếc hộp ngọc bỗng tự động tách làm đôi.

Đào Gia Kỳ thâm vui mừng trong lòng, buông thanh Ngô Câu kiếm xuống,

đưa mắt chú ý nhìn Vân Mộng Bình nói :

- Thanh Ngô Câu kiếm này quả thực hết sức sắc bén, chiếc hộp ngọc đã bị nó tách làm đôi...

Vừa nói đến đây thì sắc mặt của chàng biến hẳn, tiếp rằng :

- Chẳng phải cô nương đã nói là chiếc hộp ngọc này hết sức cứng rắn, tất cả các loại sắt thép thông thường, cũng như nội lực của một người tài nghệ thấp kém thì không làm sao mở ra được ? Thanh Ngô Câu kiếm này đã sắc bén đến nỗi khui chiếc hộp ngọc một cách dễ dàng, thế tại sao Vô Tình Tú Sĩ không khui ra lấy pho kinh và bỏ đi nơi khác, hà tất phải ở mãi trong Điệp Thúy sơn trang làm gì ?

Câu nói của chàng mới nghe qua thì hết sức hợp tình hợp lý, nhưng kỳ thực bên trong lại vô cùng xảo trá. Vân Mộng Bình nào có biết Đào Gia Kỳ đã dùng đến một thủ pháp tuyệt học trong võ lâm gọi là Di sơn truyện lực để khui chiếc hộp nên nàng không khỏi biến hẳn sắc mặt, thân hình cũng khẽ run rẩy.

Đào Gia Kỳ tuy dùng thủ đoạn tiểu xảo nhưng chính là để phục vụ cho lẽ phải nên thấy thế không khỏi cười thầm, từ từ đưa năm ngón tay mặt ra giờ nắp chiếc hộp. Trong hộp đã hiện rõ một pho kinh dày độ nửa tấc mộc, trên bìa có đề ba chữ phạn Giáng Long Kinh.

Vân Mộng Bình chồm người tới, đưa mắt chăm chú nhìn pho kinh, nàng trông thấy Đào Gia Kỳ lật từng trang một để xem qua. Chàng lật khá mau tựa hồ như cưỡi ngựa xem hoa, lật để đếm trang vậy. Nhưng nàng nào có biết Đào Gia Kỳ chỉ ngó thoáng qua là đã xem hàng chục hàng và sức nhớ dai không ai tưởng tượng nổi. Do đó, chỉ trong giây lát là chàng đã thuộc nằm lòng không còn sót một chữ ghi chép trong pho Giáng Long kinh.

Đào Gia Kỳ xếp cuốn kinh lại, mặt lộ vẻ luống cuống nói :

- Cô nương, xin tha lỗi cho về chỗ tại hạ không thể nhận định được quyền kinh này là thực hay là giả. Vậy, hãy mang về cho tiểu thư nhà cô tự phán đoán lấy ! Vân Mộng Bình trông thấy Đào Gia Kỳ chỉ lật nhanh để xem qua từng trang kinh nhưng không ngờ chàng lại có một sức nhớ dai phi thường. Vì chính nàng không làm sao nhớ được những lời ghi chép trong pho kinh nên cũng chẳng có sự nghi ngờ gì đối với chàng cả.

Vân Mộng Bình khẽ "hừ" một tiếng trong mũi nói :

- Tôi tưởng anh là người tài giỏi, nhưng chẳng ngờ bề ngoài dễ coi nhưng thực ra lại không dùng được vào đâu được ! Nói đoạn, nàng phá lên cười khanh khách.

Đào Gia Kỳ đẩy chiếc hộp ngọc lại, trao đến tận tay của Vân Mộng Bình rồi đứng thẳng lên.

Lúc ấy, mưa đã nhỏ dần. Chàng bước ra ngoài cửa miếu đưa mắt nhìn lên trời, trông thấy chân trời đã lộ một khoảng xanh trong ngần, mây đen đang

trôi đi cuồn cuộn, biết cơn mưa sắp tạnh hẳn nên bước trở vào trong ngôi miếu nói :

- Cô nương, trong chốc lát trời sẽ tạnh mưa, chúng ta đi đâu bây giờ.

Vân Mộng Bình quắc mắt nhìn chàng một lượt nói :

- Anh không muốn đến gặp tiểu thư nhà tôi hay sao ? Trước đây tôi nhìn thấy dáng điệu luống cuống và ngây ngất của anh khi gặp mặt tiểu thư nên đến ngày nay vẫn còn thấy tức cười ! Đào Gia Kỳ nói :

- Chỉ nói nhảm thôi ! Thừa ấy tại hạ còn bé nên trông thấy sắc đẹp tuyệt thế cũng như giáng điệu quý phái của tiểu thư nhà cô, dù cho ai thấy cũng có lòng ngưỡng mộ, chứ riêng gì tại hạ đâu ?

Vân Mộng Bình cười khanh khách nói :

- Nếu thế thì tôi nhận mình đã nói sai vậy. Nhưng tiểu thư nhà tôi hiện giờ đang ở tại Mông Sơn, cách đây ngoài một trăm dặm đường, anh có bằng lòng đi đến đó không ?

Đào Gia Kỳ trầm ngâm một lúc nói :

- Chẳng biết tiểu thư nhà cô có bằng lòng gặp tôi chăng ?

Vân Mộng Bình mỉm cười rất tự nhiên rồi giắt thanh Ngô Câu kiếm lên vai, cất chiếc hộp ngọc vào áo nhường cao đôi mày nói :

- Thôi chúng ta hãy đi ! Đào Gia Kỳ nói :

- Tại hạ không biết đường, xin cô nương đi trước ! Vân Mộng Bình liền lao người ra khỏi cửa miếu, Đào Gia Kỳ cũng nhanh nhẹn đuổi theo sau, cả hai cùng đội cơn mưa bụi còn đang rơi lất phất, lướt tới như bay.

Đến khi hoàng hôn đã xuống, màu ráng chói rực một góc trời thì hai người đã bước chân đến vùng Mông Sơn núi đồi trùng điệp, rừng cây um tùm. Khi cả hai đến dưới một ngọn núi thì trông thấy bên trên ngọn núi ấy trúc mọc thành rừng, màu xanh biếc trông vô cùng đẹp mắt. Mỗi khi ngọn gió thổi qua, rừng trúc xào xạc nghe rất vui tai, nhấp nhô đó đây khiến người đến đây cảm giác mình đang ở trước một đại dương xanh lục, tâm hồn hết sức sáng khoái.

Vân Mộng Bình bỗng quay đầu lại nhìn Đào Gia Kỳ nói :

- Tiểu thư nhà tôi ở trên ngọn núi này. Anh hãy tạm đứng lại đây chờ trong giây lát để tôi lên ra mắt tiểu thư, hỏi xem cô ấy có bằng lòng tiếp anh hay không ? Theo ý tôi nghĩ thì chắc chắn không có vấn đề gì, nhưng phải bẩm trước cho đúng lễ ! Đào Gia Kỳ gật đầu nói :

- Xin cô nương cứ tự tiện.

Vân Mộng Bình dặn dò :

- Anh chớ nên đi xa kéo tôi phải tìm kiếm nhé ! Nói đoạn, nàng lao người phóng đi là đã bay ra ngoài sáu bảy trượng rồi lẩn khuất giữa cánh rừng trúc. Đào Gia Kỳ ngó lên một phiến đá kê thành tam cấp, ngửa mắt nhìn những áng mây trắng phản chiếu ánh ráng hồng đang trôi lơ lửng trên không, trong

khi đầu óc chàng lần lượt lĩnh hội được những lời lẽ ghi chép trong pho Giáng Long kinh. Chàng mãi miết suy nghĩ và tìm hiểu nên gần như quên tất cả chung quanh. Chẳng mấy chốc, màn đêm đã buông xuống, gió núi thổi mỗi lúc mạnh thêm, bóng trăng xanh cũng đang từ từ nhô lên khỏi ngọn núi khiến cả vùng núi đồi đều sáng lên, trông chẳng khác nào một cảnh thần tiên.

Chàng không hiểu thời gian đã trôi qua bao lâu, nhưng bỗng nghe phía sau lưng có tiếng cười trong trẻo của Vân Mộng Bình và nói :

- Này, anh đang nghĩ gì thế kia ? Tiểu thư nhà tôi muốn gặp mặt anh đây !
Đào Gia Kỳ như bừng tỉnh trở lại, nhanh nhẹn đứng lên, ngửa mặt nhìn trời nói :

- Cô nương, sao cô đi lâu như thế ?

Vân Mộng Bình nhếch môi cười nói :

- Tiểu thư đang cho lão gia uống thuốc và xoa bóp các huyết đạo cho lão gia nên chờ đợi mãi đến nửa giờ sau tiểu thư mới cho tôi nói chuyện.

Tiểu thư đã xem qua và nhận pho Giáng Long kinh ấy là thực nên muốn gặp mặt anh để tỏ lời cảm ơn đây ! Đào Gia Kỳ nói :

- Việc cảm ơn thực tôi không dám nhận, nhưng tại hạ cần phải yết kiến tiểu thư nhà cho hợp lễ ! Dứt lời, cả hai cùng leo lên núi. Đi chẳng bao lâu đã trông thấy một bức tường trắng thấp thoáng sau cánh rừng trúc xanh. Khi đến gần mới thấy đó là một gian nhà trệt nhưng rất xinh xắn. Hai cánh cửa sổ chỉ khép hờ.

Vân Mộng Bình nói :

- Thừa tiểu thư, Đào công tử đã đến đây rồi ! Tức thì, từ trong nhà có một giọng nói nhẹ nhàng trong trẻo vọng ra rằng :

- Vân nhi, hãy bảo với công tử là ta mời công tử vào ! Đào Gia Kỳ nghe giọng nói ấy thì không khỏi giật mình, thầm nghĩ:

"Trước đây ta được nghe giọng nói của người con gái che mặt bang chủ Phi Phụng Bang, sao giống y hệt giọng nói của nàng ? Vậy chả lẽ nàng chính là bang chủ của Phi Phụng Bang hay sao ?" Nhưng liên đó, chàng đã theo chân Vân Mộng Bình bước vào nhà.

Chàng trông thấy Huỳnh y Vân đang đứng dựa bên cạnh bàn, sắc đẹp còn lộng lẫy hơn xưa. Người nàng đang mặc một chiếc áo lụa trắng tinh, sắc mặt tươi cười, tóc mây xanh biếc, ngực hơi phồng cao, trông con người vừa xinh đẹp vừa sang trọng.

Nàng tươi cười nói :

- Ô ! Đào công tử nay đã cao thế này kia rồi à ?

Đào Gia Kỳ bất giác cúi đầu thì lễ nói :

- Huỳnh cô nương vẫn được mạnh khỏe chứ ? Từ ngày xa cách đến nay, thăm thoát đã ba năm, chắc là cô nương mọi sự cũng được như ý ?

Huỳnh ỷ Vân cười buồn bã nói :

- Hoàn cảnh của tôi chỉ gọi là như ý ? Thù cha cũng như mối hận nhà đều chưa trả được ! Thực tôi không ngờ công tử được một vị di nhân thương mến, truyền dạy cho bao nhiêu võ công tuyệt thế, đây chính là việc đáng mừng ! Đào Gia Kỳ nói :

- Không dám ! Võ công của tại hạ nếu đem so sánh với cô nương thì thật chênh lệch nhau một trời một vực ! Huỳnh ỷ Vân cười nói :

- Xin mời công tử ngồi đã ! Nói đến đây, nàng lại quay qua Vân Mộng Bình bảo :

- Vân nhi, hãy mời Đào công tử một chén trà thơm ! Vân Mộng Bình đáp lời rồi bước thẳng ra nhà sau.

Huỳnh ỷ Vân lại nói tiếp :

- Vì gia phụ cần người săn sóc nên tôi không thể nào bỏ đi đâu trong giây lát được cả. Những việc ở bên ngoài, tôi đều nhờ Vân nhi giúp cho.

Lần này nếu không nhờ công tử tiếp một tay thì thanh gươm cũng như pho kinh chắc chắn khó lấy được. Vậy tôi xin có lời thành thực cảm tạ công tử.

Đào Gia Kỳ vội vàng cúi người, khiêm tốn nói :

- Trước đây, nếu tại hạ không nhờ hai vị cô nương thì chắc chắn đã thành một bộ xương khô rồi. Ôn to ấy, mãi cho đến ngày nay tôi vẫn chưa trả được. Vậy với những công việc nhỏ mọn này tôi đâu lại dám nhận lời cảm tạ. Vừa rồi tôi được nghe Vân cô nương nói cho biết lệnh tôn của tiểu thư bị kẻ thù ám hại nhưng chẳng hay kẻ thù ấy là ai ?

Huỳnh ỷ Vân buồn bã nói :

- Hàn môn chẳng may gặp biến cố ấy, nay được công tử đề ý hỏi thăm, vậy làm thế nào lại không nói rõ ? Duy chỉ có điều là kẻ thù của gia đình chúng tôi chỉ được biết là một nhân vật lợi hại, song chưa hề đoán biết đích xác là nhân vật ấy là người nào, nên không thể nói rõ cho công tử nghe được. Hơn nữa, việc ấy rất phức tạp, có dính líu đến một số đông người, nói ra ắt sẽ làm cho người nghe phải rối. Công tử là khách xa vừa đến, chỉ bằng nói việc khác thì hay hơn.

Đào Gia Kỳ thấy không tiện hỏi thêm nên lên tiếng tỏ ý tán đồng.

Huỳnh ỷ Vân cười tự nhiên nói :

- Pho Giáng Long kinh toàn ghi chép những tuyệt học trong võ lâm. Chẳng hay công tử giờ ra xem có lĩnh hội được ít nhiều gì không ?

Đào Gia Kỳ không khỏi giật mình, mỉm cười đáp :

- Tại hạ vốn chỉ có ý muốn nhận xét coi nó là thật hay giả thôi, nhưng không ngờ bên trong đều là chữ Phạn, mà tại hạ thì không được biết một chữ Phạn nào cả. Bởi thế, nếu nói đến lĩnh hội thì tại hạ thực là xấu hổ ! Nói đến đây thì Vân Mộng Bình đã bung một cốc trà thơm đến nơi.

Huỳnh ỷ Vân lại nói :

- Tiệp thiệp còn có một việc này muốn nhờ công tử nhưng chẳng rõ công tử có cho phép giải bày hay chẳng ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Chỉ cần việc gì mà tại hạ làm được thì tại hạ sẽ sẵn sàng theo mệnh lệnh của tiểu thư ! Huỳnh ỷ Vân nói :

- Gia phụ bị trọng thương, nếu không xin được ba viên Cửu chuyển phản hồn đơn của Tục Mệnh Quái Y Ngôn Như Băng thì không thể nào chữa lành được. Nhưng Ngôn Như Băng là người có tính tình thật lạ lùng, khó ai tiếp xúc được. Ông ta hiện nay chỉ nghe nói là đang ở miền hạ du sông Gia Lăng, chứ cũng không có ai biết rõ địa điểm. Công tử có thể nhân tiện trong dịp đi hành đạo trong chốn giang hồ, tìm cách gặp gỡ ông ấy để xem giúp cho những viên thuốc trên được hay không ? Tiệp thiệp sẽ sai Vân nhi đến tại cửa Đông thành Gia Lăng trong ngày lễ Đoan Ngọ để tiếp tay với công tử ! Lúc đó, Đào Gia Kỳ đã đoán chắc chính Huỳnh ỷ Vân là bang chủ của Phi Phụng Bang rồi. Những hành động của cô ta hẳn là có nhiều điều bí ẩn.

Bởi thế, khi nghe qua những lời nói ấy, chàng bèn nghĩ:

"Tại sao ta không nhân dịp này hứa với nàng làm giúp các việc đó để có cơ hội tìm hiểu thân thể đầy bí mật của nàng. " Vì thế chàng vội nói :

- Chỉ e tài nghệ của tại hạ quá kém cỏi, không sao làm được việc to mà thôi! Huỳnh ỷ Vân tươi cười nói :

- Vân nhi có nói cho tiệp thiệp nghe rõ mọi hành động của công tử khi đoạt lấy thanh gươm và pho kinh nên đã biết công tử là người trí tuệ hơn người. Nếu tiệp thiệp được công tử hứa giúp đỡ ta thật hết sức cảm tạ mà võ lâm còn lấy đó làm một sự vui mừng ! Đào Gia Kỳ nói :

- Nếu thế thì để tại hạ cố gắng thử xem. Nếu có hồng việc lớn thì cô nương chớ nên quở trách nhé ! Đêm đã khuya rồi, vậy tại hạ xin cáo lui ! Vừa nói chàng xá một xá sâu tới đất.

Huỳnh ỷ Vân không lưu chàng lại mà sai Vân Mộng Bình tiễn chân khách đi, nói :

- Tôi vốn cần phải mời công tử ở lại nghỉ một đêm nhưng ngặt vì có điều bất tiện nên không thể mời công tử được. Đi xuống núi không xa sẽ gặp huyện thành của huyện Môn âm xin công tử bỏ lỗi cho về chỗ tiệp thiệp không thể đưa đi xa được ! Vân Mộng Bình bèn đưa chàng xuống núi nói :

- Ngày Đoan Ngọ anh chớ quên đấy nhé ! Đào Gia Kỳ nói :

- Lời hứa của tại hạ đáng nghìn vàng. Đúng thua ngày Đoan Ngọ, tại hạ sẽ chờ cô nương trên lầu thành Gia Lăng vậy ! Vân Mộng Bình cất tiếng cười giòn rồi lao người trở lên núi. Đào Gia Kỳ vốn có ý sẽ lên trở lại để tìm hiểu lai lịch của chủ tớ Huỳnh ỷ Vân nhưng chàng bỗng thay đổi ý nghĩ ấy và thầm nghĩ:

"Huỳnh ỷ Vân là bang chủ Phi Phụng Bang, chắc chắn trên ngọn núi này có

bố trí nhiều trạm canh bí mật.

Bởi thế bất cứ hành động gì của ta cũng đều lọt cả vào mắt cáo nòng. Vậy chi bằng ta cứ giả vờ không biết thì hay hơn ! " Nghĩ thế nên chàng vội vàng lao mình nhằm hướng huyện thành Môn âm chạy vút tới.

Một buổi sáng ba ngày hôm sau, Đào Gia Kỳ đã có mặt tại huyện thành Khúc Phụ. Chàng đang nhắm hướng tường cao của một ngôi nhà đồ sộ, ung dung bước thẳng tới.

Cánh cửa của ngôi nhà ấy đang đóng chặt nên chàng bước thẳng đến gõ nhẹ hai tiếng.

Bỗng từ bên trong có một giọng ồ ồ quát to rằng :

- Ai thế ?

Hai cánh cửa liền được xô mạnh ra và một người đàn ông to lớn đã xuất hiện nơi khung cửa. Đôi mắt tròn xoe của y không ngớt nhìn khắp người của Đào Gia Kỳ.

Đào Gia Kỳ tươi cười nói :

- Tại hạ muốn xin ra mắt Diệp Hồng Tảo đại gia ! Người đàn ông to lớn ấy lộ sắc lạnh lùng nói :

- Người tìm ông ấy để làm gì ? ông ấy không có ở nhà ! Vừa nói y vừa định đóng cửa lại.

Đào Gia Kỳ hết sức bức tức trước thái độ vô lễ của người đàn ông đó nên liền đưa chân bước lên tam cấp bằng đá rồi thò bàn tay ra đè chặt lấy cánh cửa, hạ giọng nói rằng :

- Ông ấy thực sự không có nhà chăng ?

Người đàn ông nọ định đóng cánh cửa lại nhưng cảm thấy cánh cửa đã cứng ngắt, không thể nào nhúc nhích được nên kinh hoàng thầm nghĩ:

"Thực không ngờ một thư sinh trời gả không chặt như thế này mà lại có một sức mạnh đến như thế. Hừ chắc là hần định đến đây gây sự rồi ! " Nghĩ thế nên gã ta liền quắc mắt nạt lớn :

- Thằng bé kia, người định đến đây để gây sự đánh nhau chăng ?

Tức thì hần liền vung chưởng mặt lên, dùng thế Hắc hổ thâm tâm đánh thẳng ra. Đào Gia Kỳ cất tiếng cười lạnh lùng, vung tròn chưởng mặt ra chụp lấy cổ tay của gã đàn ông to lớn nọ rồi vặn mạnh một cái. Thế là gã đàn ông ấy gào lên một tiếng đau đớn như heo bị cắt tiết và thân hình cũng liền bị hất bắn ra sau, té xuống đất nghe một tiếng "oạch" khiến hai mắt đều cảm thấy như lóe lên vô số lửa đỏ, da thịt nơi bị té tím bầm.

Hần ngồi yên trên đất một lúc thật lâu, đôi môi mím chặt, hai hàm răng nghiến mạnh và không ngớt rên rỉ, chứng tỏ hần bị té đau đớn lắm. Liên khi ấy, từ phía trong có tiếng ho của một người già nua vọng lại. Đào Gia Kỳ ngửa mặt nhìn lên, trông thấy có một lão già đang chống gậy bước ra.

Lão già nói :

- Này chú em, có phải chú em đến tìm người không ? Vậy chẳng hay chú em định tìm ai ? Không rõ có thể nói cho già đây được biết hay chẳng ? Riêng hấn là một tên nô bộc ngu xuẩn, mong chú em chớ chấp nhất nó làm gì ?

Đào Gia Kỳ không khỏi cảm thấy mặt nóng bừng, chắp tay xa sâu nói :

- Tại hạ muốn xin ra mắt Diệp Hồng Tảo đại gia ! Đôi mắt của lão già lộ vẻ kinh ngạc nói :

- Đây là con trai của già. Cái tên Hồng Tảo của nó đã không dùng từ lâu rồi, thế tại sao chú em biết được ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Vì tôi vâng mệnh của gia sư đến đây để xin ra mắt ! Lão già nói :

- Lệnh sư là ai ?

Đào Gia Kỳ lấy ra một đồng tiền cổ bằng đồng to cỡ miệng chén trao ra cho lão già. Lão già đưa hai tay nhận lấy và xem qua, tức thì sắc mặt liên lộ vẻ nghiêm trang cung kính nói :

- Lão đây đã biết lai lịch của chú em rồi, xin hãy lấy vật này lại. Con trai lớn của già đã đến hái thuốc ở Lỗ Sơn nửa tháng nay chưa trở về. Thứ thuốc ấy chính là thứ thuốc mà lệnh sư đang cân đến. Trước kia, vì nó chưa già nên không có công hiệu gì cả. Đến nay, con già đã tính và biết nó vừa đến lúc già rồi, nếu để lâu hơn tất cũng sẽ thành vật vô dụng nên mới hối hả ra đi. Ôi, nhưng không biết tính mạng của nó có thể bảo toàn được không ?

Đào Gia Kỳ lấy làm lạ nói :

- Tại hạ chỉ phụng mệnh đến đây xin thuốc nhưng thực chẳng biết muốn lấy thứ thuốc đó lại chịu gian nguy như vậy. Chẳng hay thứ thuốc ấy tên là gì ? Chắc chắn nó là một linh dược quý báu vô giá ?

Lão già nói :

- Xin mời chú em hãy bước vào trong, chúng ta sẽ nói chuyện sau ! Vừa nói lão già vừa quay người đi thẳng vào nhà.

Đào Gia Kỳ cũng đưa chân bước theo, đi thẳng vào đại sảnh. Lão già cố mời Đào Gia Kỳ ngồi ở ghế trên nhưng Đào Gia Kỳ cương quyết từ chối, đến ngồi ở hàng ghế dưới.

Lão già lại cất tiếng than dài rồi nói :

- Khuyển tử trước kia là người chuyên sinh nhai về nghề lấy thuốc, nhà nghèo có ăn bữa sớm phải lo bữa chiều. Nghề lấy thuốc thực hết sức nguy hiểm, có lần khuyển tử đã trượt chân rơi xuống hố sâu, nhưng may nhờ có lệnh sư cứu thoát. Lệnh sư rất thích khuyển tử ở chỗ tính tình chất phác, trung thực, lại biết bản thảo dược tánh nên đã giúp đỡ cho rất nhiều.

Sở dĩ ngày nay có được gia thế như vậy cũng chính là nhờ ơn của lệnh sư đó ! Năm năm trước đây, lệnh sư bỗng nhiên đến tị xá và trong dịp đó già mới thấy đôi chân của lệnh sư đều bị tàn phế. Mặc dù già đây và khuyển tử hết

sức kinh ngạc tìm lời hỏi han nhưng lệnh sư vẫn nhất định không chịu nói rõ nguyên nhân nào đã khiến ông bị tàn phế như vậy. Ông chỉ yêu cầu khuyên tử đi tìm giúp cho một bụi Thuần Dương tục đoạn thảo. Khuyên tử bèn đi khắp núi tìm kiếm, mới trông thấy được tại đỉnh cao trong núi Lỗ Sơn có mọc một bụi, nhưng vì còn quá non nên chưa thể dùng được ! Loại cỏ ấy là một thứ linh thảo sống nhờ linh khí của trời đất. Từ khi nảy mầm cho đến khi dùng được phải trải qua mười ba năm. Mầm cỏ ấy bắt đầu nảy lên giữa một miền băng giá của tiết tháng chạp. Chung quanh vùng đấy nơi cỏ vừa mọc chừng một trượng lúc nào cũng khô ráo. Khi băng tuyết vừa tan thì mầm cỏ ấy lại ẩn mình vào đất không còn ai trông thấy nữa.

Công hiệu của loài cỏ đó là có thể nối liền lại những đốt xương bị gãy y như cũ. Nhưng chỉ phải đợi đến lúc nó vừa già rồi nhỏ cả rễ lẫn gốc lên dùng thì mới có hiệu nghiệm. Năm nay là vừa đúng năm bụi cỏ ấy già.

Nhưng lúc này ở trên đỉnh cao núi Lỗ Sơn, băng tuyết chưa tan, song khuyên tử vì quá sốt ruột nên cuối tháng trước đã hối hả đi đến Lỗ Sơn để chờ đợi tuyết vừa tan thì sẽ đến nhổ bụi cỏ ấy mang về ! Đào Gia Kỳ nói :

- Làm thế nào có thể biết bụi cỏ ấy già hay chưa ? Hơn nữa, có những gì nguy hiểm khi đến lấy nó, xin ông nói cho tại hạ biết ?

Lão già nói :

- Thứ cỏ ấy mỗi năm chỉ sinh một lá. Lá nó màu đỏ, cọng nó màu đen.

Khi nó già thì sẽ kết thành một trái, mùi thơm ngào ngạt khắp nơi, quyến rũ vô số chim muông và thú dữ đến đó tranh nhau ăn. Nơi Lỗ Sơn có rất nhiều sói, kết thành bầy thực đông, nếu ta gặp nó thì nguy hiểm vô cùng. Hơn nữa, gần đây Lỗ Sơn lại có một số giang hồ hào khách, tụ tập lại thành một đảng cướp nên già đây không phải lo ngại cho tính mạng khuyên tử mà già lo ngại sẽ không làm tròn được việc ủy thác của lệnh sư ! Đào Gia Kỳ bỗng đứng lên, vội vàng nói :

- Xin lão trượng hãy nói rõ hình dáng của lệnh lang và địa điểm đi lấy thuốc để tại hạ đi đến đấy tiếp với anh ấy một tay ! Lão già lộ vẻ vui mừng nói :

- Chú em có thể đi được đến đó thì không còn gì hay hơn nữa. Địa điểm lấy thuốc là ở tại Nam Đầu Phong ! Kể đó, lão ta lại kể rõ hình dạng của người con trai là Diệp Hồng Tảo cho chàng nghe. Đào Gia Kỳ nghe xong liền đứng lên cáo lui rồi nhắm hướng Lỗ Sơn chạy vút tới.

Chàng đã sử dụng thuật khinh công tuyệt thế, chạy nhanh như bay không kể ngày đêm nên cuối giờ mùi đầu giờ thân, mặt trời chưa lặn là chàng đã đến Lỗ Thôn rồi.

Lỗ Thôn nằm dưới chân núi Lỗ Sơn, dân cư đông đảo không dưới một ngàn nóc nhà. Ở giữa thôn có một con đường lát đá không rộng lắm, hai bên tiệm quán cũng chẳng ít.

Đào Gia Kỳ đã chạy suốt bốn năm tiếng đồng hồ nên vừa khát nước, bụng

lại đói cồn cào. Bởi thế, chàng liền bước thẳng vào một quán ăn nhỏ kê hai ố a bánh bột mì hấp, một ố a thịt bò, mười quả trứng gà và một bầu rượu để ăn uống.

Đào Gia Kỳ đưa mắt nhìn thấy dãy núi Lỗ Sơn nhấp nhô kéo dài bất tận Từ dưới nhìn lên thấy đỉnh núi tuyết trắng hầy còn đóng dày chưa tan hết. Trong số các ngọn núi có ba ngọn cao chọc trời, bên trên mây bao phủ, không làm sao nhìn thấy được đỉnh.

Chàng bèn hỏi tên hầu bàn :

- Trong những ngọn núi này, ngọn nào là Nam Đầu Phong ? Ta có việc cần đến đó, người có thể chỉ đường cho ta không ?

Tên hầu bàn là một người đàn ông tuổi độ tứ tuần, nghe qua liền lộ vẻ ngạc nhiên nói :

- Khách quan định đến Nam Đầu Phong hay sao ? Từ đây nhìn ra, ngọn núi cao ở phía trái ấy chính là Nam Đầu Phong. Tôi xem khách quan là thư sinh, tốt nhất không nên đi đến đó.

Đào Gia Kỳ nói :

- Tại sao thế ?

Tên hầu bàn nói :

- Dưới chân núi tuy đã là mùa xuân ấm áp, hoa rừng đua nở nhưng trên Nam Đầu Phong băng tuyết vẫn còn đóng cứng, gió lạnh như dao cắt da, hơn nữa lũ sói đói từng bầy vô cùng hung dữ. Khách quan nếu đi đến đó một mình, dù không bị lạnh chết thì cũng bị chúng ăn thịt chứ không tha.

Phương chi, nói đó còn là một địa điểm thường ra vào của lũ cường khấu !

Đào Gia Kỳ gật đầu. Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Cảm ơn ông lắm. Nhưng vì trên Nam Đầu Phong tôi có một người bạn cũ đến đó qui ẩn nên nhất định phải đến đó thăm viếng mới được ! Tên hầu bàn nói thầm trong bụng:

"Ta đã nói rõ cho nghe mà người còn muốn tự tìm cái chết thì đáng đời vậy !

" Đào Gia Kỳ ăn ngấu nghiến xong, lại mua thêm một gói bánh bột mì hấp thực to và một ít thịt bò để mang theo làm lương ăn đi đường. Xong đâu đó, chàng liền cất bước nhẹ nhàng đi thẳng...

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 12

Khói biếc bao la

Người xinh như ngọc

Ánh trắng lơ lửng trên đầu cành.

Đào Gia Kỳ đang chạy như bay trên sườn núi, dần dần chàng đã cảm thấy gió lạnh buốt như dao cắt thịt. Nửa tiếng đồng hồ sau, chàng đã tiến tới một vùng đầy đầy băng giá trên lưng chừng núi. Dưới chân chàng đang giẫm lên băng tuyết, trong khi khắp nơi gió núi không ngớt thổi ào ào tung những bụi tuyết bay mù mịt. ánh trắng thực ảm đạm, soi sáng cả một vùng núi đồi trắng xóa và hoang vắng.

Bỗng một tiếng tru ghê rợn của lũ sói vang lên gây thành hồi âm vang dội trong cả núi đồi. Tiếng tru ấy nghe hết sức ảo não và cũng hết sức khủng khiếp. Lũ sói như đánh hơi được có người nên tiếng tru của chúng mỗi lúc một gần chàng hơn. Cứ một tiếng tru nổi lên thì theo sau lại có hàng trăm tiếng tru khác nối tiếp khiến ai nghe cũng phải rợn người.

Đào Gia Kỳ thâm nghĩ:

"Quả đúng là có rất nhiều sói, ta phải đề phòng mới được !".

Sau đó, chàng gia tăng sức mạnh xuống đôi chân, cố gắng chạy nhanh hơn nữa. Đột nhiên từ trong một vùng tuyết trắng ở ngay trước mặt chàng có một con sói dúi nhảy đến, giương nanh múa vuốt rồi lao thẳng về phía chàng. Tiếp đó, lại có mười mấy con sói dúi nữa bất thần xuất hiện rồi cũng ừn ừn lao thẳng tới.

Đào Gia Kỳ hừ một tiếng rồi nhanh nhẹn vung chưởng mặt lên, nhằm đánh thẳng vào con sói lao đến trước tiên, trong khi chàng đã nhảy vọt bay lên không và tiếp tục lướt thẳng tới, bỏ rơi lũ sói đang ồ ạt tấn công chàng lại ở phía sau.

Con sói lao đến trước tiên vì còn lơ lửng trên không nên không tài nào chịu nổi chưởng lực của Đào Gia Kỳ. Sau một tiếng "phịch" thực to, nó đã bị bắn đi, Kêu la thảm thiết rồi nhào lộn trở xuống đất hai vòng chết ngay tức khắc. Hơn mười con sói dúi vừa lao đến sau, bất thần không thấy bóng dáng của Đào Gia Kỳ đâu nữa thì nào chịu buông tha. Sói là loài khôn ngoan gian xảo, chúng ngơ ngác trong giây lát liền ừn ừn nhào trở lại, cất tiếng tru ghê rợn rồi đuổi theo.

chính vì thế nên lũ sói dúi ở trong sơn cốc nghe động liền ừn ừn kéo đến.

Khắp mặt tuyết trắng, bóng lũ sói đen từ bốn phương, tám hướng ồ ạt chạy tới như bay.

Đào Gia Kỳ thấy thế liền thầm kêu:

"Nguy rồi ! " Nhưng chàng cũng không quá bận tâm về việc ấy, cứ tiếp tục chạy nhanh tới như bay. Chàng vọt người lên rồi lại rơi trở xuống đất, khi gặp lũ sói vây đánh thì chàng đạp nhẹ lên lưng chúng để vọt lên cao rồi vung chưởng quét ra liên tiếp. Lũ sói bị mất mạng dưới chưởng lực của chàng có ngoài bảy tám mươi con. Nhờ thân pháp của chàng nhanh nhẹn phi thường, hơn nữa nơi chàng đặt chân xuống đều phần lớn là những nơi tuyết đóng cheo leo bên cạnh hồ sâu nên lũ sói không làm sao chạm được đến mình chàng. Tuy nhiên, chiếc áo dài của chàng đã bị nanh vuốt của lũ sói cắn tét ra từng mảnh.

Ba hôm vừa qua, chàng đã tìm hiểu được rất nhiều điểm cao thâm trong pho Giáng Long kinh nên võ công của chàng cũng tiến bộ vượt bậc.

Nhờ thế, chàng không cảm thấy mệt nhọc tí nào cả. Chàng tiếp tục vọt lên rơi xuống như vậy cả tiếng đồng hồ mới thoát khỏi được bảy sói đông nghịt bám sát theo sau. Giờ đây, chàng đã lên đến đỉnh Nam Đầu Phong và chỉ còn cách đỉnh độ trên dưới một trăm trượng nữa thôi.

Gió lạnh không ngớt rít gào khiến thân người chàng không ngớt lắc lư đảo đảo. Dưới chân chàng toàn là những tảng băng cứng rắn và trơn trượt, nên càng leo lên cao thì dù chàng là người có võ công cao cường những thực sự thì cũng không hơn người thường bao nhiêu.

Trải qua nhiều sự khó khăn, chàng mới vượt lên được đỉnh. Chàng trông thấy trên ấy có một con đường gồ gề, uốn khúc chạy dài gần như vô tận. Những bông tuyết không ngớt bay theo gió, cuốn thẳng vào người chàng khiến chàng không thể mở mắt to ra được.

Liên đó, chàng đi ngược theo chiều gió tiến tới từng bước một, đưa mắt chú ý nhìn hai bên để tìm kiếm. Chàng cứ đi như thế độ nửa tiếng thì bỗng trông thấy phía trước mặt có ánh lửa lóe lên rồi lại tắt phập. Chàng không khỏi mừng thầm trong lòng, suýt nữa đã kêu lên thành tiếng, vội vàng vọt người lên chạy bay về phía ấy. Chàng lướt tới được độ ngoài hai mươi trượng thì thấy nơi ấy có dựng một cái rạp tạm thấp lè tè, cao độ chừng một thước, chỉ vừa đủ cho một người nằm ngủ.

Sở dĩ ai đó đã dựng lên một cái lều thấp như thế là có ý tránh không cho gió mạnh thổi bay đi. ánh lửa vừa lóe lên khi nãy chính là từ trong cái rạp ấy phát ra. Khi chàng đến gần, mới thấy trong cái rạp đó có treo một chiếc đèn lồng để tránh không cho gió thổi tắt. Trong rạp có một người đang nằm ngủ giữa một chiếc nóp may bằng da, chỉ còn tóc là lộ ra ngoài.

Đào Gia Kỳ thầm nghĩ:

"Người này chắc chắn là Diệp Hồng Tảo rồi, nhưng chẳng rõ Thuần Dương tục đoạn thảo mộc ở nơi nào ? " Chàng đưa đôi mắt nhìn kỹ khắp xung quanh nhưng chẳng hề thấy có gì lạ cả nên bèn đưa cánh tay mặt ra vỗ nhẹ lên

chiếc nói da mấy lượt rồi khẽ gọi :

- Xin tôn giá hãy thức dậy ! Chàng gọi liên tiếp mấy lần, mới trông thấy người ấy nhúc nhích rồi ló đầu ra ngoài, ngửa mặt nhìn lên nói :

- Các hạ gọi ai thế ? Hiện nay chưa đúng ngày giờ, dù ông có giết chết tôi cũng vô ích ! Đào Gia Kỳ không khỏi sùng sốt nói :

- Tôn giá có phải là Diệp Hồng Tảo không ? Xin tha lỗi cho về chỗ tại hạ chẳng hiểu được ý nghĩa câu nói của tôn giá thế nào ? Xin tôn giá hãy nói rõ cho biết ! Người ấy có vẻ hết sức kinh ngạc nói :

- Tôi chính là Diệp Hồng Tảo đây ! Các hạ làm thế nào biết được cái tên ấy của tôi ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Tại hạ phụng mệnh gia sư, tức lão già bị tàn phế đôi chân nọ, để tìm xin cây thuốc. Tại hạ có đến tôn phủ và được lệnh tôn chỉ đường đi đến đây! Diệp Hồng Tảo lộ sắc vui mừng, chui ra khỏi chiếc nói bằng da, nhưng vì khí trời quá lạnh nên y không ngớt run lẩy bẩy, vội vàng cúi xuống lấy một cái bầu rượu kê lên miệng uống mấy ngụm nghe ừng ực.

Sau khi đã hết run rẩy, y bèn cười nói :

- Tôi vẫn tưởng bọn cướp ở Lỗ Sơn đến, nhưng té ra lại là thiếu hiệp.

Tôn tách của thiếu hiệp gọi là gì ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Tại hạ họ Đào.

Diệp Hồng Tảo nói nhỏ rằng :

- Thực may mắn có thiếu hiệp đến đây, nếu không thì bụi Thuận Dương đoạn tục thảo kia tất phải lọt vào tay của bọn cướp ở Lỗ Sơn. Hiện giờ có hai tên cướp đang ở gần đây để theo dõi tôi. Nhưng có lẽ vì trời lạnh quá nên chúng đang ngủ mê như heo và không hay được thiếu hiệp vừa đến! Đào Gia Kỳ hỏi :

- Hai tên cướp đó hiện giờ ở đâu ?

Diệp Hồng Tảo đưa tay chỉ về hướng Nam nói :

- Bọn chúng đang ngủ ở phía dưới sườn núi, vì nơi đó thuộc hướng Nam nên có thể tránh được ngọn gió bắc. Bụi Thuận Dương đoạn tục thảo mọc ở sát bên cạnh nơi chúng đang ngủ.

Đào Gia Kỳ liền vọt người lướt đi, trông thấy cạnh đấy cũng có một chiếc rạp bằng cỏ, hai tên cướp cũng đang chui rúc vào một chiếc nói bằng da ngáy pho pho như sấm. Chàng liền cất tiếng cười lạnh lùng rồi nhanh nhẹn vung hai cánh tay lên, giương những ngón tay ra như một lưỡi giáo, đâm thẳng xuống chiếc nói bằng da ấy. Thế là hai tên cướp nọ đã chết tốt không chẳng hay biết gì cả.

Sau khi chàng đã giết được hai tên cướp bèn đưa mắt nhìn ra chung quanh, thấy cách xa chiếc rạp của bọn cướp độ trên dưới một trượng có một vùng

đất khô ráo, rộng chừng hai trượng vuông. Nơi đó, đất sạch trơn không có một ngọn cỏ dại, ngay chính giữa chỉ có một bụi Thuần Dương đoạn tục thảo đang đứng sừng, cọng đen lá đỏ, có mùi thơm thoang thoảng bay ra. Chàng đưa ngón tay lên đếm thử thì thấy quả nhiên trên cọng bụi cỏ ấy gồm có mười ba lá đỏ.

Vừa lúc ấy, Diệp Hồng Tảo cũng đã bước đến gần, khẽ hỏi :

- Hai tên cướp ấy đã chết hay chưa ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Để đến đêm hôm ấy xem ra sao mới biết được. Tôn giá tại sao không chờ đến ngày đó rồi sẽ tới, vì như vậy bọn cướp sẽ không chú ý ! Diệp Hồng Tảo gượng cười nói :

- Thiếu hiệp nào có biết rõ mọi việc. Tôi sở dĩ phải chọn vào cuối tháng trước đến đây là chính để tránh lũ sói ở trong núi. Tính của lũ sói trong núi Lỗ Sơn thường hay ra khỏi hang tìm thức ăn vào lúc trăng sáng.

Những khi không trăng tối mờ thì chúng ở yên trong hang không ra. Tôi tài hèn trí kém, thử hỏi làm thế nào chống cự nổi với bầy sói ấy ?

Nói đến đây, y nhìn thấy chiếc áo dài của Đào Gia Kỳ bị rách te tua thì không khỏi buột miệng cười nói :

- Xem ra trong khi thiếu hiệp đi đến đây cũng đã gặp lũ sói bao vây định ăn thịt. Nếu không phải là người võ công cao tuyệt như thiếu hiệp thì tất đã chịu nhận bao nhiêu cái hôn của lũ sói ấy rồi ! Đào Gia Kỳ chỉ cười chứ không nói sao cả.

Diệp Hồng Tảo lại nói :

- Thứ cỏ này vô cùng quý giá, hàng trăm năm không ai gặp được nó một lần. Cứ đến ngày rằm là nó sinh ra một quả, mùi thơm ngào ngạt khiến chim thú đều tranh nhau tìm đến để ăn. Tôi sở dĩ đến đây sớm là vì sợ có người không biết, vô tình nhổ bỏ nó đi. Nhưng chẳng ngờ dọc đường bị lũ cướp bắt sống và tra hỏi nên tôi phải thú thực mọi việc và lũ cướp ấy đã cho hai tên lâu la theo sát coi chừng tôi như thế này ! Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Chẳng ngại chi cả, tôn giá cứ yên lòng, lũ cướp ấy thì không đáng kể vào đâu, tôn giá hãy đi ngủ đi cho khỏe ! Diệp Hồng Tảo nói :

- Còn thiếu hiệp thì sao ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Tại hạ có thể thức liên tiếp hai ba hôm không ngủ, tôn giá chớ bận tâm đến tại hạ làm gì ! Nói đoạn, chàng lại hỏi Diệp Hồng Tảo đi ngủ.

Diệp Hồng Tảo biết võ công của Đãng Hải Xuyên hết sức cao thâm, vậy người thừa kế xưa ông ta chắc chắn không phải là kém, do đó bèn đáp rằng :

- Nếu vậy tôi xin thất lễ nhé ! Dứt lời, y chui thẳng vào chiếc nói da tiếp tục ngủ.

Đào Gia Kỳ đưa mắt ngó chung quanh rồi tìm đến sau một tảng đá to không

có đóng băng tuyết, ngôi xếp bằng xuống vận dụng khí huyết trong người tuần hoàn khắp cơ thể. Chẳng mấy chốc sau, thân thể chàng đã nóng ran, không còn biết sợ lạnh nữa. Chàng thừa dịp đó suy ngẫm để tìm hiểu thêm những lời ghi chép trong Giáng Long kinh, lĩnh hội dần những điều sâu xa huyền diệu của nó.

Sáng ngày hôm mười bốn, Đào Gia Kỳ liền lấy thức ăn mang theo ngồi bẹp xuống đất vừa ăn vừa uống rượu với Diệp Hồng Tảo, đồng thời cả hai cũng vui vẻ chuyện trò cho đỡ buồn. Những đề tài trong câu chuyện đều là cuộc đời kiếm thuốc của Diệp Hồng Tảo. Vì nhắc đến cuộc đời đầy dẫy những nguy hiểm của mình nên Diệp Hồng Tảo cũng kể rõ lại việc sư phụ của Đào Gia Kỳ đã cứu sống mình như thế nào cho chàng nghe.

Diệp Hồng Tảo thường hái được nhiều loại thuốc quý mà sư phụ của chàng rất cần dùng nên thường đến hỏi mua. Nhưng Diệp Hồng Tảo là người tính tình chất phác, rộng rãi thường biếu cho ông chứ không lấy tiền.

Do đó, hai người đã trở thành quen biết thân mật. Về sau, sư phụ của chàng thường biếu cho Diệp Hồng Tảo nhiều vàng bạc để mua sắm nhà cửa. Khi Diệp Hồng Tảo dời gia đình về ở ngoại ô thành Khúc Phụ thì mua sắm được nhiều điền đất nên đã bỏ nghề hái thuốc đi.

Đến nay, vì sư phụ của Đào Gia Kỳ bị tàn phế đôi chân, có nhờ Diệp Hồng Tảo đi tìm cho một bụi Thuần Dương đoạn tục thảo nên y lặn lội tìm hơn ngoài một năm mới gặp tại Nam Đầu Phong thuộc vùng núi Lỗ Sơn này một bụi hãy còn non.

Thứ thuốc ấy khi còn non thì vô hiệu nghiệm nên Đảng Hải Xuyên liền đi nơi khác và tính đến ngày giờ bụi cỏ sắp già mới sai Đào Gia Kỳ trở lại đây để hái xin.

Diệp Hồng Tảo chẳng hề biết lai lịch của Đảng Hải Xuyên mà chỉ biết ông ta là người võ công trác tuyệt, lòng dạ nhân từ nên vô cùng kính mến và ngưỡng mộ.

Đào Gia Kỳ và Diệp Hồng Tảo nói chuyện huyền thiên không có vấn đề gì mà không nhắc đến. Đào Gia Kỳ nói chuyện rất hoạt bát, có nghiêm trang có lúc hài hước khiến Diệp Hồng Tảo khâm phục vô cùng.

Vào đêm mười bốn thì Đào Gia Kỳ đã hoàn toàn tìm hiểu và lĩnh hội được toàn bộ Giáng Long kinh. Chân khí trong người chàng vì thế vận chuyển hết sức nhanh nhẹn nên bất giác đã thông được kỳ kinh bát mạch và hai huyết nhâm đốc. Lúc ấy, võ công của Đào Gia Kỳ tăng hơn gấp hai lần bình thường nên trong lòng hết sức vui mừng, thâm cảm ơn sư phụ đã dạy dỗ về phần văn sự và khuyên răn khuyến khích không hề buông lơi.

Góc trời phía Đông đã nhô lên ánh triệu dương màu vàng kim nhưng không khí lại lạnh buốt hơn cả về đêm. Gió núi cũng lại càng thổi to hơn nữa.

Đào Gia Kỳ đứng thẳng người lên, đưa mắt nhìn ra khắp nơi, trông thấy lớp

tuyết đóng trên núi đã tan đi quá nửa. Cây cối ở vùng đó vì thế đã hiện rõ sự cần cối của nó, khác hẳn với màu cây xanh um ở nửa phân dưới chân núi. Lá của bụi Thuần Dương đoạn tục thảo đã trở thành đỏ tươi, trông rất đẹp mắt và không ngớt lác lác trong gió. Mùi thơm thoang thoảng của nó giờ đây có vẻ như ngào ngạt hơn.

Đột nhiên có một tiếng rít gió xé không gian truyền đến. Tiếng rít ấy cứ mỗi lúc một gần thêm. Diệp Hồng Tảo nghe tiếng rít gió đó thì từ trong chiếc nói da chui ra nói to rằng :

- Đào thiếu hiệp, bọn cướp đã đến đây ! Đào Gia Kỳ đưa cánh tay mặt lên khoát nói :

- Xin tôn giá cứ nằm ngủ yên, chớ nên nhúc nhích, có chuyện gì tại hạ sẽ ra tay đối phó với chúng được rồi.

Diệp Hồng Tảo nghe thế lại chui trở vào chiếc nói da. Đào Gia Kỳ liên lách mình núp kín vào một tảng đá đầy băng tuyết.

Liên đó, có ba bóng người nhanh nhẹn lướt tới đỉnh núi như điện xẹt.

Khi trông rõ thì thấy người đứng ở phía trái là một lão già tuổi độ trên dưới ngũ tuần, mày rậm, mắt cụp, khuôn mặt rộng và đỏ gay, bên cạnh lỗ mũi có một nốt ruồi to, dưới cằm râu mọc thật nhiều, đôi mắt chiếu ngời như điện, tướng mạo vô cùng oai phong. Người đứng chính giữa tuổi cũng trên dưới ngũ tuần, đầu hươu mắt chuột, đôi mắt không ngớt lác liến, chứng tỏ con người rất sâu độc, gian xảo. Còn người thứ ba là một gã đàn ông to lớn, đứng tuổi sắc mặt âm u, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh lùng.

Cả ba người ấy đều mặc y phục ngắn màu đen, trên vai có giắt binh khí.

Lão già mặt đỏ đưa mắt nhìn chiếc rạp cỏ, nơi hai tên cướp đến trước đã dựng lên để nghỉ. Đôi mày rậm của lão ta cau lại, hạ giọng nói rằng :

- Sao bọn chúng nó ngủ say như thế ? Trương hiền đệ, ngươi hãy đến gọi hai thằng vô dụng kia thức dậy đã ! Gã đàn ông to lớn liên nhanh nhẹn tràn người tới chiếc rạp cỏ thò tay ra xô mạnh chiếc nói da mấy lượt, quát rằng :

- Đồ vô dụng ! Đến giờ này sao chưa chịu thức dậy ! Hai người trong nói vẫn nằm yên không nhúc nhích. Đôi mắt của gã đàn ông đứng tuổi ấy tràn đầy vẻ ngạc nhiên. Y thò tay sờ hai người trong nói da thì mũi họ không còn hơi thở nữa. Y sờ đến đâu thấy cả hai người đều lạnh ngắt đến đó nên không khỏi kinh hoàng nói :

- Dường như chúng nó chết cả rồi ! Nói đoạn, y liên quay phắt người lại vọt nhanh đến chiếc rạp cỏ của Diệp Hồng Tảo nhanh như một mũi tên bắn, quát to rằng :

- Gã họ Diệp kia, nếu ngươi chưa chết thì hãy bò ra đây cho ta ! Hai tên cướp đứng ngoài nghe người đàn ông kia nói thế thì cũng không khỏi lộ sắc kinh hãi, nhanh nhẹn tràn tới chiếc rạp cỏ của Diệp Hồng Tảo.

Diệp Hồng Tảo nghe tiếng quát giận dữ thì mặt lộ sắc kinh hãi, lom còm bò

ra nói :

- Thừa đại vương, vào giờ Tý đêm nay mới có thể nhờ bụi cỏ ấy được.

Thế đại vương đến lúc này chẳng hóa ra sớm lắm hay sao ?

Gã đàn ông to lớn ấy sắc mặt lạnh như băng, gằn giọng nói :

- Việc ấy ta đã biết nhưng hai tên thủ hạ của ta, tại sao mà lại bị chết như thế ?

Diệp Hồng Tảo biến hẳn sắc mặt nói :

- Việc ấy thực con không hiểu. Nếu là con giết chết họ thì thử hỏi có đại gì nằm yên ở đây không chịu lăn trốn ? Có lẽ họ không chịu nổi với sức giá rét nên đã chết đi trong cơn ngủ mê chăng ?

Lão già mặt đỏ nghe thế thấy cũng hữu lý. Nếu là Diệp Hồng Tảo đã ra tay giết chết hai tên thủ hạ kia thì chắc chắn đã cao bay xa chạy từ lâu rồi.

Phương chi, Diệp Hồng Tảo đã biết trước là ba người của lão sẽ đến đây, hẳn đại gì nằm yên chờ chết, trong khi đó bụi cỏ vẫn còn đứng y nguyên chỗ cũ, chẳng ai đã động đến cả.

Lão già mặt đỏ suy nghĩ trong giây lát bèn nói :

- Theo già thì hẳn quả không hiểu việc ấy thực, song cái chết của hai người kia đáng nghi lắm ! Đột nhiên có một giọng cười lạnh lùng bất thần vọng lại :

- Bụi cỏ ấy hiện ta đang cần đến, xin các ông hãy quay trở về, chớ nên làm tổn thương đến hòa khí của nhau, vì biết đâu ngày sau còn gặp mặt nhau nữa ?

Ba tên cướp nghe tiếng nói đều giật bắn mình, vội vàng quay mặt ngó lại thì trông thấy một thiếu niên mặt mũi khôi ngô, mặc áo dài rách nát đang từ từ bước đến.

Gã đàn ông đứng tuổi quát :

- Người là ai thế ? Hai thủ hạ của ta có phải do người sát hại đấy không?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Ta là ai các ông không cần biết đến. Riêng hai tên thủ hạ của các ông là chính chúng tự tìm cái chết, không thể oán trách được. Ta khuyên ba vị nên trở về thì hơn, vì chắc chắn ba vị không phải là đối thủ của ta. Người thức thời vụ mới là kẻ tuần kiệt, vậy ba vị có bằng lòng giữ niềm hòa khí không ? Ba tên cướp nghe thế đều không thể dè nén được cơn giận dữ, mặt hiện đầy sát khí, đôi mắt chiếu ngời ghê rợn. Lão già đầu hươu mắt chuột là người sâu độc và hung ác nhất. Lão ta đã học được một số võ công mềm dẻo thuộc loại tiểu xảo, những móng tay của lão ta đã dùng Ngũ hành sa rèn luyện trong nhiều năm, nên tấn công kẻ địch vừa hiểm độc vừa tàn bạo. Lão ta thường nhân lúc đối phương sơ hở tìm cách đánh lén vào những nơi hiểm yếu trong cơ thể của họ.

Lão ta đưa chân bước tới, vòng tay thi lễ, cười sâu hiểm nói :

- Tôn giá có thể cho biết tính danh hay không ?

Trong khi lão ta nói chuyện thì đôi mắt chuột ẩn chứa đây ánh sáng ghê rợn, không ngớt nhìn chòng chọc vào Đào Gia Kỳ.

Đào Gia Kỳ đã đoán biết được ý định của đối phương nhưng già vờ điềm tĩnh mỉm cười nói :

- Tên họ của tôi....

Câu nói chưa dứt thì lão cướp ấy đã rùn mình xuống và bắt thân dùng thế Thảo thượng kinh xà thò nhanh hai cánh tay ra phía trước đồng thời nhón đôi chân vọt thẳng người tới phía Đào Gia Kỳ. Thế là mười ngón tay của lão ta rít vèo vèo trong gió nhắm ngay huyết đạo nơi lưng của Đào Gia Kỳ chụp thẳng xuống. Đào Gia Kỳ có vẻ như không ngờ đến được hành động của đối phương nên luống cuống đứng trơ trơ không tránh kịp, để cho mười ngón tay có móng bén ngót và rắn chắc như thép chụp thẳng vào người.

Hai tên cướp đứng ngoài trông thấy thế mặt lộ sắc vui mừng. Nhưng không ngờ một tiếng gào thảm thiết từ cửa miệng lão già vang lên, trong khi người của lão cũng bị hất ra sau và ngã lăn xuống mặt tuyết, máu tươi từ hai cánh tay tuôn ra như suối, đau đớn đến ngất lịm đi.

Đào Gia Kỳ vẫn thản nhiên như vô sự, đưa đôi mắt đây về vui tươi nhìn thẳng vào hai tên cướp kia.

Hai tên cướp ấy không khỏi kinh hoàng, vội vàng tràn nhanh tới sát bên cạnh tên đồng đảng của họ. Khi cả hai đưa mắt nhìn kỹ thì sắc mặt đã biến hẳn. Vì hai bàn tay của tên đồng đảng đã gãy lìa mất mười ngón tay từ lúc nào, mà chỉ còn trở lại hai bàn tay trụi lủi, máu tươi chảy ra đầm dề.

Hai tên cướp đưa mắt nhìn nhau đầy vẻ sợ hãi.

Đào Gia Kỳ cất tiếng cười ha hả nói :

- Ta đã nói rồi kia mà, sao lại không thể tránh được ta. Đây là tại hấn muốn tìm lấy cái chết ! Hai tên cướp nghe thế hết sức căm tức, đôi mắt gần như nẩy lửa.

Nhưng chúng đã biết đối phương là một cao thủ trong võ lâm, tinh thâm cả về hai mặt nội ngoại công, nếu liều lĩnh gây sự đánh nhau thì chỉ tự đi tìm cái chết mà thôi. Bởi thế, chúng đều đứng trơ người ra như khúc gỗ không biết phải hành động ra sao cả.

Bỗng nhiên, gã đàn ông to lớn liền hú lên một tiếng dài. Nhưng tiếng hú vừa mới thốt ra khỏi miệng thì trước mặt của gã ta bỗng có bóng người lao thoát đến, rồi tiếp đó đôi má của gã bị hai cái tát thực nặng kêu nghe "bốp, bốp".

Hai cái tát ấy đã làm cho gã đàn ông to lớn nọ phải loạng choạng thối lui nhiều bước và mấy chiếc răng trong mồm cũng rớt ra, máu tươi trào ra đỏ cả hai khóe miệng.

Đào Gia Kỳ nghiêm sắc mặt cười nhạt nói :

- Ông bạn quả là người không biết tự lượng sức ! Vậy ta muốn được xuống

núi được yên ổn, xem ra phải tạm giữ cả ba vị lại nơi này.

Lão già mặt đỏ nghe thế hết sức kinh hãi, liền vọt mình lên nhanh nhẹn bỏ chạy.

Đào Gia Kỳ nói :

- Người chạy đâu cho thoát ?

Tức thì chàng dùng thế Độc hạc xung thiên, vọt người bay lên cao bảy tám trượng, rồi xoay người quạt mạnh hai tay, chuyển thành thế đầu chú xuống đất, chân đưa lên trời, lướt thẳng tới đối phương như một con ó đói sa xuống để chụp một con thỏ.

Lão già áo đỏ bỗng cảm thấy gió mạnh cuốn tới người mình nên hết sức kinh sợ, buột miệng định kêu to. Nhưng tiếng "ôi chao" của lão chưa kịp ra khỏi miệng thì nơi lưng đã bị năm ngón tay nhọn hoắt bầu cứng lấy da thịt rồi.

Liền đó, Đào Gia Kỳ nhanh nhẹn xách bông đối phương bay trở về y nguyên chỗ cũ. Lão già mặt đỏ vì quá đau đớn nên đã ngất lịm đi.

Mọi việc chỉ xảy ra trong chớp mắt. Gã đàn ông to lớn nọ vốn cũng có ý bỏ chạy trốn nhưng trông thấy võ công của Đào Gia Kỳ cao cường đến mức đáng kinh sợ cũng như thân pháp của chàng, thần tốc phi thường nên biết không làm sao chạy thoát cho được. Do đó, y chỉ thảm than dài rồi nhắm nghiền đôi mắt không nói gì cả.

Đào Gia Kỳ cũng im lặng, gương chỉ ra nhắm huyết ngử của ba người điểm cho mỗi người một chỉ rồi mang bỏ nằm chung vào nơi chiếc rạp cỏ.

Diệp Hồng Tảo to tiếng khen rằng :

- Võ công của thiếu hiệp thực là thần kỳ, quả không hổ là đô đệ của Đảng lão anh hùng ! Đào Gia Kỳ trả lời vói y vài câu khiêm nhượng rồi cùng ngồi xuống bên cạnh bụi Thuần Dương đoạn tục thảo lấy thức ăn ra, vừa ăn uống vừa nói chuyện trò.

Suốt ngày hôm ấy tuy không có bọn cướp đến quấy rối nhưng chàng cảm thấy thời gian thực chậm chạp, một ngày dài như một năm. Chàng chờ đợi đến sốt ruột, mặt trời lặn xuống núi và bóng trăng mới từ từ nhô lên tại góc trời phía Đông.

Đêm hôm ấy, trăng sáng sao thưa, khiến cảnh sắc chung quanh đều sáng tỏ. Chàng nhìn thấy những ngọn núi cao chọc trời tuyết băng đang tan dần, nước chảy róc rách đầy đó. Trong khi ấy, từ phía dưới núi cây cối xanh um, lá tung reo rì rào trong gió tạo thành hai cảnh tượng khác hẳn nhau, giữa một không gian xem rất ngộ nghĩnh.

Bốn tia mắt của hai người lúc nào cũng nhìn đắm đắm vào bụi Thuần Dương đoạn tục thảo, nhưng những lá đỏ và những cọng đen của bụi cỏ vẫn y nguyên như cũ, chưa trông thấy có điều gì khác lạ.

Thời giờ trôi qua từng giây, từng phút một. Đào Gia Kỳ có cảm giác là từ

khi sinh ra đến giờ chàng chưa lúc nào phải sống trong một khung cảnh hồi hộp, chờ đợi như lúc này. Chàng cảm thấy ngực mình nặng nề như bị một phiến đá to đè lên, khó chịu vô cùng.

Trời lại thổi gió, từ xa tiếng tru của những con sói đói không ngớt theo gió vọng lại, càng làm cho khung cảnh có vẻ thê lương hơn nữa. ánh trăng mờ mờ lung đã sắp lên đến giữa trời. Thời giờ chờ đợi đã đến.

Bỗng nhiên, bụi cỏ Thuần Dương đoạn tục thảo cộng đen lá đỏ ấy bất ngờ lại thơm ngào ngạt hơn. Mùi thơm của nó cứ mỗi lúc càng nhiều, ngửi vào mũi khiến ai nấy đều cảm thấy tâm thần tỉnh táo, trăm mạch trong người như đều thông suốt hơn.

Đào Gia Kỳ biết thứ cỏ ấy hấp thụ linh khí của trời đất, ít có ai gặp được nên ngửi mùi thơm của nó rất có ích lợi cho sức khỏe của con người.

Diệp Hồng Tảo nói :

- Thiều hiệp hãy nhìn xem, trên đọt non của bụi cỏ đang tươm ra một thứ nước đỏ kia. Chỉ trong chốc lát đây, nó sẽ kết thành một chiếc trái đỏ.

Quý báu nhất chính là chiếc trái ấy vì nó có thể cải tử hoàn sinh, giải trừ trăm chất độc ! Đào Gia Kỳ đưa mắt chăm chú nhìn thì quả nhiên trông thấy trên đọt bụi cỏ đang có một thứ nước đỏ tràn ra rồi dần dần đọng lại tròn vo như một viên ngọc to cỡ quả nho tươi.

Diệp Hồng Tảo bèn lấy ra một số dụng cụ mang theo gồm có một chiếc cốc nhỏ và một chiếc bao gai dài.

Trái đỏ kia mỗi lúc một lớn hơn, gần đến giờ Tý thì nó đã to gần bằng một trái đào. Diệp Hồng Tảo bèn vội vàng bước đến gần, dùng cốc đào bỏ lớp đất chung quanh gốc nó. Y đào hết sức kỹ lưỡng khiến cho gốc nó không hề bị tổn thương một tí nào, hầu giữ linh khí trong thân bụi cỏ không bị tiêu mất đi.

Đột nhiên, từ trên không trung bất thần có tiếng chim kêu thật lớn, Đào Gia Kỳ không khỏi giật mình, đưa mắt nhìn lên thì trông thấy một con ó khổng lồ đang xòe to hai cánh, giương những chiếc móng sắc bén bắt từ trên chụp thẳng xuống khiến chung quanh kinh phong dậy lên như bão táp, đi đôi với sức sa xuống như núi đồi sụp đổ của nó.

Đào Gia Kỳ biết con ó khổng lồ ấy đã đánh hơi được mùi chiếc trái kia nên mới bay đến kiếm ăn. Chàng giật dũ quát to một tiếng rồi vung chưởng quét thẳng ra. Với chưởng lực Phục Ma của Đạt Ma tổ sư thì thử hỏi sức mạnh to tát đến mức nào. Con ó khổng lồ liền bị hất bắn lên lưng chừng trời, không ngớt kêu oang oác rất quái dị.

Qua chưởng lực ấy, con ó quả nhiên bị thương không phải nhẹ. Nhưng sau khi nó đảo hai vòng trên không thì lại nổi cơn hung tợn lên, bắt từ trên cao lao thẳng trở xuống.

Đào Gia Kỳ quát to :

- Khá khen cho đồ ngiệt súc ! Tức thì, chàng liên vung hai tay quét mạnh ra khiến hai đạo kinh lực bay ra ào ào, công thẳng vào phía con ó khổng lồ. Thế là sau một tiếng kêu thảm thiết, thân hình khổng lồ của con ó chao mấy vòng trên không rồi rơi thẳng vào một vùng hồ sâu thẳm.

Lúc ấy, Diệp Hồng Tảo đã đào được bụi Thuận Dương tục đoạn thảo lên, đứng vào chiếc bao gai. Vì y lo làm việc nên chẳng hề trông thấy Đào Gia Kỳ vừa đánh rơi con ó khổng lồ. Trong khi lo đào bụi Thuận Dương tục đoạn thảo thì y hoàn toàn không còn nghĩ đến một vấn đề gì khác nữa.

Diệp Hồng Tảo nói :

- Thiếu hiệp, mọi việc đã thành công mỹ mãn, chúng ta bây giờ cùng nhau trở xuống núi. Dọc đường nếu có gặp lũ cướp thì tôi hoàn toàn nhờ sức chống trả của thiếu hiệp đó ! Trên đường trở xuống núi, hai người chẳng hề gặp lũ cướp mà trái lại, gặp rất nhiều xác chết rải rác đó đây. Những xác người ấy đều bị một thứ thủ pháp mạnh mẽ đánh chết, kẻ võ sọ, người gãy cổ hoặc thủng sườn.

Đào Gia Kỳ trông thấy thế hết sức kinh ngạc. Vì không cần hỏi ai cũng biết người ra tay phải là một cao thủ trong võ lâm. Nhưng không rõ tại sao kẻ ấy lại xuống tay một cách quá ư là độc ác như thế. Nếu không có mối thù oán gì sâu sắc thì người ấy đâu lại làm như thế.

Hai người xuống núi bình yên vô sự. Khi đến Lỗ Thôn, họ mua hai con ngựa khỏe mạnh rồi lên yên nhắm hướng Khúc Phụ chạy bay tới.

Lão già họ Diệp trông thấy hai người trở về thì hết sức mừng rỡ, dạy bọn đầu bếp bày một tiệc thịnh soạn để tẩy trần cho hai người.

Đêm hôm ấy, Đào Gia Kỳ ở nghỉ tại nhà họ Diệp đến khoảng canh tư thì bỗng chàng nghe Diệp Hồng Tảo ngủ ở phòng bên cạnh kêu to lên một tiếng kinh hãi. Đào Gia Kỳ bừng tỉnh và biết đã xảy ra chuyện gì rồi nên nhanh nhẹn nhảy ra khỏi phòng rồi lướt thẳng vào phòng của Diệp Hồng Tảo.

Chàng trông thấy Diệp Hồng Tảo đang đứng trơ trơ như khúc gỗ, mặt mày tái nhợt.

Trông thấy Đào Gia Kỳ bước vào, Diệp Hồng Tảo buồn bã nói :

- Bụi Thuận Dương tục đoạn thảo đã bị kẻ lạ mặt trộm đi rồi ! Vừa nghe qua câu nói đó thì Đào Gia Kỳ cũng sững sờ đứng trơ như khúc gỗ. Chàng đưa mắt nhìn vào chiếc bao gai đã trống không để cạnh đấy Bỗng chàng trông thấy bên cạnh chiếc bao gai có tấm giấy trắng để lại nên vội vàng nhặt lên xem qua và sắc mặt bỗng tươi cười nói :

- Thì ra gia sư tôi đã nhờ một người bạn đến lấy ! ông ấy đã cùng người bạn đi vào vùng Quý Châu và Vân Nam. Như vậy tôi cũng đỡ khỏi phải lặn lội đường xa mang về cho ông ấy ! Diệp Hồng Tảo nghe qua, cói lòng như vừa trút bỏ được một phiền đã to, lắc đầu cười nói :

- Lệnh sư quả là người phi thường, hành động sâu xa khó lường.

Nhưng tại sao ông ấy đi ngang qua đây mà lại không ghé vào chơi lạ thực !
Đào Gia Kỳ nói :

- Giờ đây trời đã gần sáng rồi, đến đúng trưa hôm nay tôi phải đến gặp một người bạn đã hẹn trước. Vậy, tôi muốn lên đường ngay bây giờ cho kịp. Lệnh tôn còn đang ngủ, tôi không tiện cáo từ, mong anh sẽ nói giúp lại là sau này nếu có rảnh tôi sẽ đến quí phủ để bái kiến.

Diệp Hồng Tảo có ý định lưu chàng lại nhưng Đào Gia Kỳ đã vọt người bay đi mất hút.

Bên bờ sông Lạc Khẩu ở phía Bắc thành Tế Nam, có một chiếc thuyền đang đậu yên tại bến. Trong thuyền im lặng không nghe một tiếng động, dường như không có người ở trong mũi. Những đợt sóng nhấp nhô khiến cho chiếc thuyền lúc nào cũng xao động. Chiếc thuyền ấy to lớn lắm, nó có thể chở được đến hai ngàn thạch lúa.

Tịch dương đã lặn về Tây, một vài tia nắng yếu ớt còn sót lại gợi lên mặt sông Hoàng Hà khiến cảnh sắc lại càng thêm ảm đạm. Trên mặt sông sóng to không ngớt nhấp nhô, kéo cuộn cuộn tới mãi như không bao giờ dứt.

Cách chiếc thuyền to ấy độ mấy mươi trượng, thuyền đậu chặt bến, cột buồm san sát như rừng, tiếng người huyên náo ồn ào không ngớt lại khiến cho người ta cảm thấy chiếc thuyền to nọ càng vắng lạnh hơn.

Lúc đó, bỗng có ba người mặc y phục đen, mặt mày hung tợn xuất hiện tại bờ sông, cách nơi chiếc thuyền to đậu lẻ loi ấy độ ngoài mười trượng. Cả ba người đều đưa tia mắt sáng quắc như điện ngó đăm đăm về phía chiếc thuyền.

Một người trong bọn lên tiếng nói :

- Theo ý kiến của tôi thì chúng ta nên xuống tay ngay. Tôi không tin rằng con bé ấy có thể đối phó được dễ dàng với sức tấn công cùng một lúc của ba chúng ta ! Một người khác lắc đầu nói :

- Lão gia đã dặn kỹ là không được ra tay nếu chưa đến lúc thuận tiện.

Trong tay của con bé ấy quả đúng là thanh Ngô Câu kiếm thì chớ nói chi ba chúng ta mà dù có thêm ba người nữa cũng chắc gì được sóng sót dưới lưỡi kiếm ấy. Hơn nữa, việc này kỳ nhất là loan truyện ra ngoài, vì nếu số lão quái trong giang hồ kéo đến thì anh liệu có thể đối phó nổi không ?

Nói đến đây, người ấy dừng lại trong giây lát rồi tiếp rằng :

- Hiện giờ chúng ta cần phải điều tra xem con bé ấy có ở trong chiếc thuyền kia không, vì vạn nhất nó dùng kế Kim thiên thoát xác để đánh lừa chúng ta thì chẳng hóa ra chúng ta làm trò cười cho thiên hạ hay sao ?

Bỗng khi ấy, từ trong chiếc thuyền có một giọng oanh trong trẻo vọng đến :

- Này bà chủ dò, đã sửa soạn xong chưa ? Giờ đây mở dò đã được rồi ! Phía sau lái có tiếng một người đàn bà lớn tuổi đáp :

- Ôi chao, không biết con ma men ấy nó đi đâu mất mà không về. Ông ấy

bảo là đi kêu mấy tên bạn rồi đi mất biệt luôn thật là đáng chết ! Tiếng nói trong trẻo lại vang lên rằng :

- Tại sao lại phải mướn bạn thêm nữa ?

- cô nương vì không hiểu rõ, tuy đây đến đó gió xuôi, nhưng bị ngược nước. Nếu vạn nhất gió ngừng thì phải dùng người để chèo thuyền mới được ! Sau đó trong thuyền lại im lặng hẳn.

Ba người áo đen nhìn nhau một lượt, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh lùng. Một người trong bọn nói nhỏ rằng :

- Chúng ta hãy đến đón tại cửa sông Lý Tĩnh Đôn để ra tay, xem con bé này có chạy đâu cho thoát ! Nói đoạn, cả bọn liền quay người bước vào bóng tối để chú ý theo dõi chiếc thuyền to này.

Bỗng khi ấy, tại chỗ ba người áo đen đứng vừa rồi, có một chàng thiếu niên mặt trắng môi hồng, dáng điệu phong lưu công tử bước đến. Người ấy không ai khác hơn chính là Đào Gia Kỳ. Chàng khoan thai bước thẳng đến chiếc thuyền to tiếng gọi rằng :

- Xin hỏi chiếc thuyền này có chở khách không ?

Một người đàn bà lớn tuổi ở phía sau chiếc thuyền thò nửa thân người ra, đưa mắt chú ý nhìn Đào Gia Kỳ một lượt nói :

- Xin hỏi công tử định đi về đâu ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Tôi về Khai Phong ! Người đàn bà ấy đáp :

- Xin công tử hãy chờ trong giây lát để tôi vào hỏi lại ! Nói đoạn, người đàn bà ấy thụt vào mũi thuyền.

Giây lát sau bà ta thò đầu ra nói :

- Ngăn thứ tư trong mũi này hãy còn trống, còn ba ngăn trước đã có khách thuộc phái nữ rồi. Nếu công tử không ngại tù túng thì hãy xin bước xuống vậy ! Đào Gia Kỳ đưa tay vịn vào chiếc sào, rồi bước từ từ theo tấm ván to đi thẳng xuống mũi thuyền. Chàng theo chân người đàn bà lớn tuổi ấy đi thẳng vào trong mũi, thấy ván thuyền lau chùi thật sạch sẽ, mền chiếu cũng vô cùng thanh khiết nên tươi cười nói :

- Tốt lắm ! Tốt lắm ! Sau đó, chàng liền hỏi giá cả và trả tiền ngay. Ngoài ra, chàng lại còn biếu thêm chút đỉnh. Người đàn bà lớn tuổi lộ sắc vô cùng mừng rỡ. Bà ta đi thẳng ra lái thuyền, bưng đến hai ó a hạt dưa và bánh mứt cùng một bình trà Long tỉnh thứ thượng hảo hạng vừa mới pha xong để mời Đào Gia Kỳ dùng. Sau đó bà ta lại mang đến cho chàng một ngọn đèn dầu để đốt sáng trong khoang thuyền.

Khi người đàn bà ấy đã bước ra, Đào Gia Kỳ thâm nghĩ rằng:

"Theo lời ba gã đàn ông mặc áo đen vừa nói chuyện với nhau thì trong chiếc thuyền này có một nữ hành khách mang theo trong người một thanh kiếm xưa, trên đầu uốn cong như cái móc, vậy cô gái ấy có phải là Vân Mộng

Bình không ? Ba người mặc áo đen kia rõ ràng là nhân vật phe hắc đạo. Không rõ họ có ý định ra tay cướp đoạt hay chăng ? Nhưng thôi, đến chừng ấy sẽ hay, hà tất ta phải băn khoăn cho một trí ! " Ngay khi ấy, bỗng chàng nghe ở phía trước có một giọng ô ề nói rằng :

- Cô nương, tôi và cô đi xa nghìn dặm để trốn kẻ thù, nhưng không ngờ lại bị nhân vật hắc đạo tại thành Tế Nam này theo dõi. Số người ấy trông rất xa lạ, già đây không hiểu họ có ý định gì ?

Cô gái hạ giọng đáp :

- Dương đại thúc, chuyện giang hồ rất khó biết được. Nhưng nếu tránh được thì chúng ta tránh, bằng không thì cứ việc ra tay đánh nhau, dù sao cái mạng này cũng phải liều với họ thôi ! Giọng nói tuy có vẻ giận dữ nhưng nghe vẫn ngọt ngào trong trẻo rất vui tai.

Người được gọi là Dương đại thúc ấy liên cất giọng than dài và nói :

- Cô nương, không thể nói liều như thế được, vì cô còn có mối đại thù, nếu trong chuyến đi này trời phù hộ cho cô xin được Thanh Vân Thân Ni thu nhận làm môn đồ thì mối đại thù kia tất có ngày cũng sẽ trả được ! Cô gái nói :

- Theo lời của Dương đại thúc thì Thanh Vân Thân Ni chắc hẳn là một người tên tuổi lừng lẫy trong võ lâm, tài cao tuyệt diệu. Vì nếu chẳng thế thì chú đầu lại tỏ ra kính trọng như vậy? Nhưng chẳng hiểu tại sao trong võ lâm không hề nghe nói tới tên bà ấy ?

- Phàm những người cao nhân đứng đắn thì không khi nào lại muốn cho tên tuổi mình lan truyền ra mọi nơi. Thanh Vân Thân Ni là người lo việc tu học rất nghiêm khắc trong Phật môn, ít khi đi đứng trong chốn giang hồ nên tên tuổi ít có ai được biết. Bà ấy chính là sư muội của Thất Chi Thần Cái, một trong Ngũ Nội Bát Kỳ. Nếu cô nương không đến xin làm môn đệ của bà ta vì kẻ thù của cô nương là môn đồ giỏi nhất của Huyền Băng Lão Mị, thử hỏi cô nương làm thế nào mà trả được mối đại thù ấy ?

Đào Gia Kỳ nghiêng tai lắng nghe, thấy Dương đại thúc lại cất tiếng than dài, nói tiếp :

- Cô nương quả thực là người mạng còn lớn nên mới trốn tránh được sự truy đuổi của kẻ thù. Nhưng giờ đây lại bất ngờ gặp phải nhân vật hắc đạo theo dõi nữa. Vừa rồi khi già bước xuống mé sông thì trông thấy có một gã đàn ông đứng tuổi, mặt mày dữ tợn, đi theo sau lưng của già. Già để ý nhìn qua người ấy thì thấy mặt y nổi đầy gân guốc, hai tay thông quá gối, bàn tay mặt có đến sáu ngón, trên ngón vô danh có đeo một chiếc nhẫn bằng ngà voi, chân đi nhẹ nhàng không động dậy đến một hạt bụi, hạt cát.

Vừa nhìn qua là đã biết người ấy võ công cao cường tuyệt đỉnh. Bởi thế trên đường đi, già đây hết sức lo lắng ! Đào Gia Kỳ không khỏi sửng sốt vì người mà Dương đại thúc vừa nói tới chẳng phải chính là người đã bắt sống Phàn

Kiết Tường mang đi ấy hay sao ? Thế mới biết lướt trời lộng lộng thừa mà khó lọt.

Bên ngoài chiếc thuyền bỗng có tiếng người nói chuyện ôn ào và chân thuyền cũng bị lắc lư thật mạnh. Đào Gia Kỳ đoán biết đây là người chủ thuyền đã trở về đang nhổ neo. Chàng liền ngã người nằm xuống, kéo chiếc khăn vải đắp lên mình. Chàng thấy thân chiếc thuyền đang từ từ tách bến, tiếng nước không ngớt kêu róc rách dưới lườn ghe chẳng khác nào tiếng khóc than ai oán.

Những khoang bên cạnh cũng không còn tiếng người nói chuyện nữa, bởi thế chàng bất giác nhắm nghiền đôi mắt và ngủ thiếp đi.

Đến sáng hôm sau, khi chàng tỉnh giấc thì chiếc thuyền đã đi thực xa rồi. Đào Gia Kỳ liền ngồi dậy lấy giọng khẽ ho một tiếng khiến người đàn bà ở đằng sau lái nghe thấy, bưng ngay một thau nước trong vào cho chàng rửa mặt. Sau đó lại bưng đến cho chàng một mâm cơm sáng gồm có một tô canh và bốn ớ a thức ăn.

Thức ăn nấu thực ngon miệng. Đào Gia Kỳ ăn uống no say rồi bảo chủ thuyền dọn dẹp. Sau đó, chàng mở cửa mũi nhìn ra ngoài xem phong cảnh. Lúc ấy con thuyền đang đi giữa dòng sông nên chàng chỉ nhìn thấy nước vàng chảy cuộn cuộn, sóng bạc nhấp nhô nơi nơi, hai bên bờ núi cao liên miên bất tận, màu xanh đen hiện rõ lên nền trời sáng sủa trông rất vui mắt. Chàng từ tay áo lấy ra một quyển sách rồi ngả đầu nằm dựa vào cửa sổ lớn tiếng ngâm thơ. Giọng ngâm của chàng khi trầm khi bổng với một niềm thương nhớ của đôi trai gái chia tay kẻ Bắc người Nam, trên một dòng sông dài vô tận...

Bỗng, có tiếng một người con gái bên khoang thuyền cạnh đó khẽ cười nói :
- Đâu mà lại có anh đồ ngáy sách như thế ?

Nhưng bỗng giọng ô ề khi nãy kinh hoàng nói rằng :

- Không xong, chiếc thuyền theo sau kia thực rất đáng nghi. Này cô nương chúng ta cần phải đề phòng mới được ! Đào Gia Kỳ nghe thế liền buông quyển sách trong tay xuống, chui thẳng ra khỏi mũi ghe, nhìn thấy phía sau quả có một chiếc thuyền còn cách xa độ mấy mươi trượng. Chiếc thuyền ấy đang giương ba cánh buồm, lướt nhanh để đuổi theo thuyền chàng.

Trước mũi chiếc thuyền ấy có hai gã đàn ông mang đao to đang đứng.

Bốn tia mắt âm u ghê rợn của hai gã ta không ngớt nhìn chòng chọc về phía chiếc thuyền của chàng. Chiếc thuyền đó lướt tới rất nhanh, chỉ trong chớp lát là nó đã sắp đuổi kịp đến nơi rồi.

Người chủ thuyền đang đứng sát bên cạnh Đào Gia Kỳ lộ vẻ kinh hãi nói :

- Đường sông bấy lâu nay vẫn được yên tĩnh, thế sao giờ đây bọn cướp sông lại xuất hiện thế kia ?

Chiếc thuyền phía sau giờ chỉ còn cách chiếc thuyền của Đào Gia Kỳ độ hơn

hai trượng. Bỗng hai gã đàn ông to lớn, mình mang đao cùng rùn người xuống rồi vọt mình lên bay sang chiếc thuyền bên này nhanh như một mũi tên bắn.

Lão già chủ thuyền trông thấy thế, sắc mặt tái nhợt hẳn, hai hàm răng run rẩy, khua nghe rộp rộp.

Một gã đàn ông vừa bay sang liền cười lạnh lùng nói :

- Không có chuyện gì đến ông cả, ông hãy mau vào mũi gọi lão già và cô gái hành khách ấy ra đây ! Lão già chủ thuyền nghe thế thì vui mừng như vừa thoát được một cơn đại nạn, vội vàng chui thẳng vào mũi thuyền.

Hai gã đàn ông ấy quắc mắt nhìn Đào Gia Kỳ một lượt. Đào Gia Kỳ làm ra vẻ như chẳng hề trông thấy, thông thả bước tránh qua một bên.

Chỉ trong chốc lát, một lão già mặc áo xanh bước theo lão chủ thuyền ra đến nơi. Lão ta liền vòng tay tươi cười nói :

- Chẳng hay hai vị cho gọi già đây làm gì ? Già đây thấy dường như chưa hề có dịp may mắn được quen biết với nhị vị... ?

Gã đàn ông đứng phía bên trái, mặt mang đầy những vết sẹo, trông như một con chim ó, cười lạnh lùng ngắt lời :

- Đúng thế, chúng ta không có mối thù cũ mà cũng chẳng có mối thù mới, không ai đụng chạm gì đến ai cả. Nhưng sở dĩ chúng tôi đến đây là chỉ vì thanh bảo kiếm trong tay cô nương của ông đó thôi ! Lão già tỏ ra vô cùng kinh ngạc, nói :

- Đây là một thứ binh khí rất thông thường, tuy nó được rèn bằng thép tốt nên cũng khá sắc bén, nhưng nào có đáng cho nhị vị phải ao ước ?

Gã đàn ông to lớn cười nói :

- Ông bạn, trong đôi mắt của chúng tôi không có cát bụi che mờ, lời nói của ông có gạt được ai ? Nếu biết điều thì hãy mau trao lưỡi kiếm ấy ra thì mới mong bảo toàn được tính mạng ! Lão già lộ vẻ giận dữ nói ; - Câu nói ấy của tôn giá thực đã làm cho già đây không hiểu được.

Nhưng già chỉ muốn biết nguyên do nào nhị vị lại tha thiết đến lưỡi kiếm ấy như thế ? Chỉ cần nói rõ thì già đây sẽ mang ra tặng ngay, chứ không hề tiếc rẻ vì nó chỉ là một món binh khí tầm thường thôi ! Gã đàn ông ấy bèn cười lạnh lùng nói :

- Ông bạn đã biết nhưng còn giả vờ hỏi hay thực sự chưa được biết về lưỡi kiếm ấy ?

Lão già hạ giọng nói :

- Trong bình sinh, già đây không hề nói dối với ai bao giờ cả ! Gã đàn ông nọ liền đưa mắt chú ý nhìn lão già một lúc nói :

- Tại hạ không tin là ông bạn không hề nghe ai nói đến thanh Ngô Câu kiếm và pho Giáng Long kinh ! Lão già nghe thế thì vụt ngửa mặt cười to. Giọng cười của ông ta tuy ồ ồ nhưng cũng không kém phần cứng cỏi và mạnh mẽ.

Hai gã đàn ông ấy nhìn thấy lão già cười ngất thì sắc mặt không ngớt thay đổi. Sau đó, sắc mặt của lão già bỗng sa sầm, cười nhạt nói :

- Té ra nhị vị cho rằng món binh khí tâm thường ấy chính là thanh Ngô Câu kiếm bị cướp mất đi tại Diệp Thúy sơn trang ấy hay sao ? Nhị vị thử nghĩ, nếu già đây là người có thể đoạt mất thanh Ngô Câu kiếm trước mặt Vô Tình Tú Sĩ, một nhân vật tuyệt luân trong Vũ Nội Bát Kỳ thì nhị vị tìm đến gặp già, thử hỏi có khác nào đem thân đến dâng trước miêng cộp ?

Bỗng nhiên, từ trong mũi chiếc thuyền bọn cướp lại có bốn người mặc áo dài đen bước ra. Người đứng thứ nhì về bên phía mặt quả đúng là người đã đến Quảng Thái phiêu cộc bắt sống Phàn Kiết Tường mang đi. Trên mặt hấn nổi đầy gân guốc, trên ngón vô danh nơi bàn tay mặt vẫn còn đeo một chiếc nhẫn bằng ngà voi.

Đào Gia Kỳ trông thấy người ấy xuất hiện thì đôi mắt liên chăm chú nhìn thẳng vào y. Chàng trông thấy y cất giọng âm u sâu hiểm nói :

- Các hạ dù có nói nhiều cũng vô ích. Tại sao không lấy thanh kiếm ấy mang ra cho tôi xem thử, để tôi được biết hư thực. Nếu chúng tôi làm thì bằng lòng bỏ đi ngay ! Lão già lộ vẻ luống cuống, trầm ngâm một lúc thực lâu nhưng cuối cùng mạnh dạn nói :

- Được ! Dứt lời, lão quay sang bảo người chủ thuyền đi vào trong mũi, hỏi cô gái lấy thanh kiếm ra. Lão chủ thuyền hốt hả chạy thẳng vào trong.

Trong khi ấy, tên đầu đảng bọn cướp bất chợt nhìn thấy đôi mắt của Đào Gia Kỳ đang để ý nhìn mình nên bất giác trợn to đôi mắt, đầu sắc hung dữ, quát to rằng :

- Gã đồ kiết kia bộ muốn chết sao, nhìn đăm đăm ta làm gì thế ?

Đào Gia Kỳ khẽ nhường đôi mắt lên nói :

- Lạ chưa, có lý đâu ông không cho phép tôi nhìn ông sao ? ông không phải là vua mà chẳng qua là một tên cướp sông thôi ! Hừ, ta đứng đây nhìn xem bọn các ông còn định hoành hành đến mức nào ?

Tên đầu đảng bọn cướp nghe thế, mặt liên tràn đầy sát khí. Hấn khẽ nhắc bàn tay lên, nhưng bỗng lại để xuống. Hấn "hừ" một tiếng thực to qua giọng mũi rồi đưa mắt nhìn hai bên không đếm xỉa đến lời nói của Đào Gia Kỳ. Lão già họ Dương trông thấy thế thì rất lo sợ cho Đào Gia Kỳ, vì nếu trêu tức bọn cướp rất có thể bị nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng sau đó lão trông thấy tên đầu đảng bọn cướp không nói gì thêm nên trong lòng cũng đỡ lo. Lão thầm nghĩ rằng:

"Người thiếu niên này có lòng hào hiệp khác thường, dáng điệu hiên ngang, rất có thể là người võ công cao tuyệt nhưng khéo che giấu. Nếu ta đoán không sai thì trong chuyến đi này ta đỡ phải bận tâm đối phó với bọn cướp !

" Lúc ấy, lão già chủ thuyền bung trên tay một thanh kiếm mũi cong như cái móc bước ra. Mới nhìn qua thì thanh kiếm ấy bề ngoài giống y hệt thanh

Ngô Câu kiếm. Đào Gia Kỳ liếc mắt nhìn là đã biết thanh kiếm ấy không phải là thanh Ngô Câu kiếm thực sự.

Lão già nhận lấy thanh kiếm từ trong tay của người chủ thuyền rồi đưa sang cho tên cướp mặt đầy vết sẹo. Tên cướp ấy cầm chắc vào tay rồi vọt mình nhảy trở về thuyền của bọn chúng nhẹ nhàng như một con chim bay, trao thanh kiếm lại cho tên đầu đảng xem xét. Tên đầu đảng ấy không hề tuốt lưỡi kiếm ra, đôi mắt lạnh lùng và sáng quắc như điện nhìn đăm đăm vào chuôi kiếm, mặt lộ vẻ ngạc nhiên nói :

- Bằng Đoàn Vạn Lý ! Vừa nói đến đây, hắn bỗng cất tiếng cười to rồi tiếp :

- Từ bấy lâu nay ta tìm khắp nơi mà không gặp, chẳng ngờ khi gặp được lại quá dễ dàng ! Mạc huynh có viết thư đến bảo ta tiếp tay tìm kiếm một lão già và một cô gái, thì ra chính là bọn người đây ! Lão già nghe qua thì liên biến sắc mặt nhưng gượng cười nói :

- Thanh kiếm ấy có phải là Ngô Câu kiếm không ? Nếu không phải thì xin ông hãy trả lại cho tôi ! Tên đầu đảng bọn cướp ngửa mặt lên trời cười dài rồi trao lưỡi kiếm lại cho bọn thủ hạ quát :

- Trả lại cho hắn ! Tên cướp to lớn kia liên vọt người bay sang thuyền bên này, đưa lưỡi kiếm đến tận tay của lão già họ Dương.

Tên đầu đảng bọn cướp gần giọng nói :

- Sự ngộ nhận này vốn có thể bỏ qua được, nhưng vì người anh kết nghĩa của ta là Mạc Không có viết thư đến, cho biết các ông chính là người mà ông ấy đang tìm bắt. Nay ta đã hứa giúp việc ấy cho nghĩa huynh ta, tất nhiên ta phải làm tròn lời hứa. Nhưng ta không muốn làm khó các hạ làm gì mà chỉ mời các hạ và cô nương hãy chịu khó bước qua thuyền chúng tôi, chờ Mạc huynh đến nơi gặp mặt nhau rồi hai bên sẽ thanh toán mỗi tư thù. Riêng ta không nhúng tay vào chuyện thị phi này làm gì ! Đào Gia Kỳ lên tiếng nói lẩm bẩm rằng :

- Lấy lý do gì mà các ông bắt ép người ta thế ? Hừ, đây rõ ràng là kẻ lảm chuyện, ăn cơm nhà đi lo chuyện người ! Tên cướp mặt đầy sẹo trợn to mắt hung dữ quát lớn :

- Gã đồ kiết kia chỉ giỏi bá láp, người muốn chết phải không ?

Nói đoạn, hắn liên vung đôi chưởng lên ngang ngực rồi đẩy thẳng ra.

Tức thì một luồng kinh lực mạnh mẽ liên ồ ạt đến phía Đào Gia Kỳ. Đào Gia Kỳ buột miệng kêu lên một tiếng "ôi chao !" rồi thân người ngã ra phía ngoài, té phịch xuống cạnh be thuyền suýt nữa lọt luôn xuống nước làm mối cho cá. Trong khi đó thì tên cướp ấy dường như đã dùng sức quá mạnh nên không thể thu thế võ lại. Do đó, hắn tiếp tục lao người tới và phóng luôn xuống nước khiến nước bắn lên tung tóe.

Thế là tên cướp hốt hoảng bơi trở về chiếc thuyền của bọn chúng Riêng Đào Gia Kỳ dường như đã bị thương qua cái té vừa rồi nên hai tay vịn chặt lấy be

thuyền và chẳng đứng lên được, miệng không ngớt rên rỉ, sắc mặt có vẻ vô cùng đau đớn.

Lão già liên khê khoát tay, gằn giọng nói :

- Sao tôn giá lại can thiệp đến chuyện thị phi không dính dấp đến mình như thế ? Nếu tôn giá rúng ép tôi phải bước sang thuyền các ông thì xin bỏ lỗi cho già đây không thể tuân mệnh lệnh được ! Tên đầu đảng bọn cướp quắc đôi mắt sáng người nhìn thẳng vào lão già rồi cất tiếng cười như cuồng dại nói :

-Ta tưởng ai, té ra lão chính là Xích Sa Chấn Sơn Chương Dương Thiên Hành ! Này Dương lão nhi, võ công của ông tuy không phải tầm thường nhưng cũng có nghe qua cái tên âu Nguyên Hoài tôi ?

Dương Thiên Hành nghe thế không khỏi giật mình. âu Nguyên Hoài đã sử dụng cây ác quỷ thủ hoành hành khắp vùng biên cảnh ba tỉnh Sơn Đông, Hà Nam, Hà Bắc. Những nhân vật hữu danh bị mất mạng dưới ác quỷ thủ của hắn không phải là ít. Bởi thế tên tuổi của hắn đã làm rung chuyển cả giang hồ, võ công của hắn sự thực cũng không phải là kém.

Lúc đó bỗng nghe có một chuỗi cười trong trẻo như chuông bạc từ trong mũi thuyền vọng ra rằng :

- Cái gì gọi là âu Nguyên Hoài ? Cô nương đây nhất định phải thử cho biết bốn mươi chín thế ác quỷ thủ của người, xem cao cường đến mức nào !

Tiếng nói vừa dứt thì người cũng đã xuất hiện đến nơi. Bọn cướp và Đào Gia Kỳ đều không khỏi trở mắt nhìn. Thì ra đây là một cô gái tuổi vừa độ đôi chín, tuy ăn mặc y phục ngắc bẻng vải bố xấu xí nhưng khuôn mặt của nàng trắng như tuyết, mắt sáng như sao, đôi hàm răng trong như ngọc, dung nhan thật tuyệt trần hiếm có.

Cô gái ấy thoáng hiện nét giận dữ qua làn thu thủ trong veo. Sắc mặt cô ta lạnh lùng như được phủ lên một lớp sương buổi sáng.

âu Nguyên Hoài đưa mắt nhìn qua hai bên cười nói :

- Thảo nào Mạc Thương huynh không kể chi đến mối thù bị đánh mang thương tích mà cứ dằn dò ta phải bắt sống chứ không được đánh trọng thương cô ta. Một con người xinh đẹp như thế này, chính ta đây trông thấy cũng phải thương xót ! Tiếp đó, hắn đưa mắt nhìn thẳng vào cô gái nói :

- Này Hàn cô nương, bình khí nó không có mắt, nếu lỡ gây thương tích cho cô thì âu mỗ thực phụ tấm lòng của Mạc huynh lắm ! Cô gái cười nhạt nói :

- Với bấy nhiêu tài nghệ của người thì đâu gây thương tích cho cô nương đây được ?

Nói dứt lời, cô gái ấy bèn chụp lấy thanh gươm trong tay Dương Thiên Hành tuốt ra khỏi vỏ. Tức thì, một vùng ánh sáng xanh liên lóe lên trước mắt mọi người.

Dương Thiên Hành lộ sắc hốt hoảng nói :

- Cô nương, việc này hãy để cho già đây lo liệu, cô cần gì phải đích thân ra tay như thế ?

âu Nguyên Hoài cất tiếng cười to nói :

- Đã từ lâu rồi, ầu mỗ không có dùng đến ác quỷ thủ, ngày hôm nay xin sẵn sàng lĩnh giáo Bằng Đoàn thập tam kiếm tuyệt nghệ của Hàn cô nương !

Đào Gia Kỳ run cầm cập cả người đứng lên nói lảm bảm rằng :

- Lũ cướp mà cũng nói những câu văn chương tao nhã, thực không sợ làm nhor cái miệng của nó hay sao ?

Câu nói của chàng tuy khê nhưng ầu Nguyên Hoài đã nghe rõ từng chữ, từng câu một. Hắn không thể dằn được cơn bức tức, sắc mặt liền lạnh như tiền, quắc mắt nhìn thẳng vào Đào Gia Kỳ. Nhưng Đào Gia Kỳ vẫn giả vờ như không trông thấy. Riêng cô gái thì sắc mặt bỗng trở thành tươi vui, đưa mắt ngó về phía Đào Gia Kỳ một lượt.

Vừa lúc đó, có một tên cướp từ trong bụi ghe bước ra, hai tay bung cây ác quỷ thủ dài độ ba thước tám tấc, to bằng cổ tay, bên trên có một chiếc bàn tay người bằng thép, hai ngón tay giữa và vô danh giương thẳng lên với đôi móng bén nhọn, ngón trỏ thì lại móc vào và ngón cái lại bẹt sang một bên.

ầu Nguyên Hoài cầm lấy cây ác quỷ thủ vào tay mỉm cười nói :

- Hàn cô nương, ầu mỗ xin nhường cô ba thế võ trước ! Dương Thiên Hành liền bước tới một bước, chặn hai bàn tay ra, hạ - Già đây bằng lòng lĩnh giáo với ầu đương gia trước ! Từ bên cạnh người của ầu Nguyên Hoài bỗng lách ra một tên cướp cất giọng cười khanh khách đầy ngạo nghễ nói :

- Dương Thiên Hành, đây quả là ông không biết tự lượng sức mình ! Hai chiếc thuyền lúc ấy đã kề sát bên nhau nên tên cướp nọ vung trong chưởng mặt lên rồi chém thẳng tới. Trong khi chưởng thế chưa tới thì kinh phong đã cuốn ồ ạt đến nơi rồi. Dương Thiên Hành liền cười nhạt rồi vung chưởng lên, dùng thế Ngũ đỉnh khai sơn đánh thẳng ra. Hai luồng chưởng lực liên chạm thẳng vào nhau vô cùng ác liệt. Dương Thiên Hành "hự" lên một tiếng, trong khi thân người cũng khê chao động. Riêng đối phương thì đã bị hất bắn ra sau hai bước, cánh tay mặt đau buốt và tê dại hẳn.

ầu Nguyên Hoài gằn giọng nói :

- Dương lão nhi, ầu mỗ sẽ chiêu ý ngươi vậy ! Tức thì, tay mặt của hắn vung mạnh ngọn ác quỷ thủ, trong khi tay trái giương thẳng ba ngón tay ra, dùng thế Huyền điều hoa sa đánh chớp nhoáng vào ba đại huyệt trên ngực và bụng của Dương Thiên Hành. Thế võ của y đã đi liền theo tiếng nói, đồng thời lại nhắm hết sức trúng đích, cũng như hành động và thủ pháp hết sức nhanh nhẹn cao thâm vô cùng.

Dương Thiên Hành không khỏi giật mình, nhanh nhẹn vung chưởng mặt lên dùng thế Liêm quyền tây phong chụp thẳng vào cổ tay của ầu Nguyên Hoài.

ầu Nguyên Hoài cất tiếng cười nhạt rồi biến ngay thủ pháp, hạ thấp cổ tay

xuống, kể lại nhanh nhẹn vung ngược trở lên, đầu ngón tay nhắm điểm thẳng vào Thiên phủ huyết tại phía trái ngực của Dương Thiên Hành. Vì thủ pháp của đôi phương diễn biến quá đột ngột nên Dương Thiên Hành không tài nào tránh khỏi được. Xem ra chắc chắn Dương Thiên Hành sẽ bị thương dưới thế võ của âu Nguyên Hoài.

Trong khi Đào Gia Kỳ té xuống mặt truyện thì chân trái của chàng lại móc ngược lên khiến đầu ngón chân điểm đúng vào lòng bàn tay của âu Nguyên Hoài vừa đánh ra chưa kịp thu về. Tức thì, âu Nguyên Hoài bỗng cảm thấy như bị rắn độc cắn trúng, một sự đau đớn xuyên qua lòng bàn tay rồi theo sự tuần hoàn của khí huyết tràn lên cả cánh tay nên hắn không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Đào Gia Kỳ lom côm bò dậy, đưa tay đỡ Dương Thiên Hành rồi cười nói :

- Tại hạ lỡ trượt té nên đụng nhằm lão trượng, mong lão trượng hãy mở lượng hải hà tha thứ cho ! Dương Thiên Hành lúc ấy đã biết Đào Gia Kỳ không phải là một nhân vật tầm thường nên trong lòng cảm ơn còn không hết, có đâu lại trách móc chàng.

Riêng cô gái cũng giương đôi mắt sáng ngời đầy kinh ngạc, nhìn thẳng Đào Gia Kỳ. Toàn thể bọn cướp đưa nào đưa nấy đều lộ vẻ sắc hãi kinh.

âu Nguyên Hoài lúc ấy không còn đưa cánh tay mặt lên được nữa, sự đau đớn đã làm cho sắc mặt hắn tái nhợt, mồ hôi xuống đầm đìa như mưa, biết mình đã bị Đào Gia Kỳ tấn công lên.

Đào Gia Kỳ khẽ nói :

- Cô nương sao không nhân cơ hội này khiêu chiến với âu Nguyên Hoài ? Nếu hắn sợ thì ta cũng nên ăn miếng trả miếng lại, bắt giữ hắn lại đây để làm con tin ! Cô gái nghe thế liền ngửa mặt lên đưa mắt nhìn thẳng vào âu Nguyên Hoài nói :

- âu đương gia ! Công việc của chúng ta ông định thế nào ? Cô nương đây không cần đến ông phải nhường ba thế võ trước. Nếu ông có thể thoát được Bằng Đoàn thập tam thức của cô nương đây thì ta sẵn sàng tha thứ cho cái mạng chó của người được sống đó ! Một tên cướp mặc áo đen cất tiếng cười lạnh lùng rồi tràn ngay người tới, đến sát bên cạnh mũi thuyền, gần nơi cô gái đang đứng ở lái thuyền bên này. Nhưng bỗng nhiên hai chiếc thuyền bắt đầu lại dang ra xa khiến cho tên cướp ấy bước hụt chân rơi luôn xuống nước và đầu của hắn đã va đúng vào mũi nhọn của mỏ neo. Thế là, qua một tiếng gào thảm thiết, ai nấy đều trông thấy máu tươi bắn tung tóe khắp nơi. Tên cướp đó chìm luôn xuống dòng nước chảy cuộn cuộn và đục ngầu của dòng sông Hoàng Hà.

Một cao thủ của phe hắc đạo, võ công không phải tầm thường thế mà bị chết lạ lòng như vậy, quả thực đáng nghi lắm. Hai chiếc thuyền đang dính sát nhau, bỗng nhiên lại dang ra xa thực là một điều oái oăm. Nhưng không ai

dám quả quyết người nào đã bí mật gây ra hiện tượng đó.

Tuy nhiên, thử hỏi ngoài Đào Gia Kỳ thì còn ai vào đây. Trong lòng mọi người đều hiểu rõ như thế, nhưng khổ nỗi là biết lấy bằng cứ gì để nói Lữ cướp trông thấy thế đều kinh tâm tán đởm. Riêng âu Nguyên Hoài lại càng kinh hoàng thất sắc, ớn lạnh cả tâm can. Bởi thế, đứng trước lời khiêu chiến của cô gái, hắn không biết trả lời thế nào, trong lòng hết sức khổ sở.

Đôi mày liễu của cô gái liền nhường cao lên, cười nhạt nói :

- âu đương gia, tại sao lúc đầu ông tỏ ra hung hăng thế mà bây giờ đây lại cụp đuôi như vậy ? Vừa rồi ông bảo là bắt giữ cô nương đây và lại sẽ lĩnh giáo Bằng Đoàn thập tam thức của ta nữa. Nhưng tại sao miệng nói mà lại không làm được như thế ?

âu Nguyên Hoài sắc mặt đang tái nhợt nhưng bỗng đổi thành xám ngắt, cất tiếng cười ghê rợn nói :

- Cô nương, ngày hôm nay âu mạo tự nhận mình đã thua rồi ! Chúc cô nương thượng lộ bình an nhé ! Cô gái là một người thông minh, thử hỏi đầu lại không hiểu lời nói ngấm chứa một sự đe dọa ấy. Bởi thế, cô ta liền cười nhạt nói :

- Bộ Ông chịu thua thì có thể bỏ đi được hay sao ?

âu Nguyên Hoài không khỏi biến sắc mặt nói :

- Cô nương muốn nói gì, thực âu mạo không hiểu ! Cô gái đáp :

- Tôi muốn ông cũng ở lại làm con tin dưới tay cô nương đây ! âu Nguyên Hoài nghe thế không khỏi hôn bay phách tán, nhưng cố làm ra vẻ trấn tĩnh nói :

- Cô nương, có lẽ cô tưởng âu mạo khiếp sợ cô hay sao ? Hừ, chưa chắc đâu ! Tiếng "đầu chưa nói dứt thì bỗng hắn cảm thấy trước ngực bị tê buốt, buốt miệng gào to một tiếng rồi té khụy xuống mặt thuyền.

Lúc đó, cô gái nghe Đào Gia Kỳ nói :

- Cô nương hãy mau bắt tên âu tặc ấy sang thuyền bên này đi ! Tức thì, thân hình của cô gái vọt lên, bay vút sang thuyền của lữ cướp như một mũi tên bắn, rồi chớp nhoáng vung tay ra chụp lấy âu Nguyên Hoài, trong khi đôi chân lại khễ nhún bay vọt trở về vị trí cũ nhẹ nhàng như một con chim én. Trên chiếc thuyền của bọn cướp còn có một số đông đảng khỏe mạnh, nên khi trông thấy thế thì chúng quát to rồi ùn ùn nhảy theo cô gái.

Nhưng, ngay lúc ấy, chiếc thuyền của bọn cướp như bị một sức mạnh vô hình xô mạnh ra, trôi theo dòng nước chảy lui về phía hạ du thực nhanh chóng. Chỉ trong chớp mắt, thì mũi và lái của hai chiếc thuyền đã cách xa nhau trên mười trượng.

Bọn cướp không ngờ trước được tại sao lại có hiện tượng lạ lùng như thế, nên cả bọn vừa nhảy theo cô gái, đều bị rơi thẳng xuống sông tất cả.

Trong khi ấy, Đào Gia Kỳ đã ra lệnh cho lão già chủ thuyền, quay mũi

thuyền chạy sang bờ bên kia và kéo thêm buồm tiếp tục ngược dòng lướt tới như tên bắn. Chẳng mấy chốc sau, chiếc thuyền đã xa tít mù và chỉ còn trông thấy một chấm đen to cỡ hạt đậu, khi ẩn khi hiện giữa những đợt sóng vàng bát ngát, mênh mông...

Lúc ấy giữa dòng sông sâu, sóng gió ồ ạt, những tên cướp đang cố gắng gào la kêu cứu. Những tiếng gào la của chúng đều bị tiếng sóng gió lấp mất. Chúng cố gắng bơi nhấp nhô theo đợt sóng được một lúc rồi đều chìm ngấm cả xuống đáy sông.

Riêng chiếc thuyền của lũ cướp thì dường như không còn ai giữ lái nữa, nên nó quay ngang quay dọc và trôi theo dòng nước đang chảy nhanh về hạ du.

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 13

Bích ngọc bảo châu

Nước sông Hoàng Hà từ trên nguồn cao đổ xuống, trông chẳng khác nào dòng nước từ trên trời tuôn ra. Màu nước đục ngầu vì pha lẫn cát vàng, chảy cuộn cuộn về phía Đông không ngừng...

Giữa trời nước mênh mông, chỉ còn trông thấy chiếc cột buồm cao của chiếc thuyền chở Dương Thiên Hành không ngớt nhấp nhô tiến thẳng về phía bên kia bờ sông.

Trong thuyền Dương Thiên Hành đang lộ vẻ cảm kích, ân cần nói :

- Nếu không có thiếu hiệp dùng tuyệt học ngâm trợ giúp cho, thì chắc chắn Hàn cô nương và già đây đều bị mất mạng. Riêng già dù có chết cũng không đáng tiếc, nhưng Hàn cô nương trên vai còn gánh mối đại thù, cái chết thật nặng nề như núi Thái Sơn. Nếu trong kiếp sống này, già đây không thể báo đáp được cái ơn cứu mạng to tát ấy, thì nguyện kiếp sau sẽ kết cở ngâm vành để đáp lại ơn sâu.

Đào Gia Kỳ ngạc nhiên cười nói :

- Tiểu sinh có đức có tài gì, mà đáng được sự cảm tạ long trọng như thế?

Thực ra thì có một cao nhân khác trợ giúp cho, còn tiểu sinh đây chẳng qua là chỉ nghe theo lời dạy của cao nhân ấy để hành động mà thôi. Nhưng, chẳng ngờ hành động của tiểu sinh lại may mắn được kết quả như thế, tiểu sinh nào dám cướp công của người khác ? Hơn nữa, tiểu sinh chỉ mới học mấy tháng võ, thì đâu dám nhận lời khen ngợi vừa rồi của ông ?

Dương Thiên Hành nghe qua không khỏi ngạc nhiên.

Người con gái họ Hàn đưa đôi mắt trong veo như làn thu thủy, chăm chú

nhìn Đào Gia Kỳ, dường như biết đây là lời nói dối, nên khóe miệng của nàng hiện lên một nụ cười như có ngụ ý sâu xa.

Dương Thiên Hành nói :

- Thiếu hiệp có thể tả cho biết hình dạng của vị cao nhân ấy không ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Tiểu sinh vốn có ý định là trước ngày Đoan Ngọ sẽ đến cho kịp vùng Gia Lăng ở Tây Xuyên, nên vào buổi chiều ngày hôm qua, đến chợ buôn ngựa chọn một con ngựa tốt, trong khi đó, bỗng tại hạ gặp một người đứng sau lưng. Người ấy là một lão già, nói thẳng cho tiểu sinh biết gia sư của tiểu sinh chính là hậu bối của ông ấy. Ông ta biết tại hạ có việc cần đi Tây Xuyên nên nhờ giúp ông làm một công việc và cho biết nếu việc ấy làm xong thì ông sẽ giúp lại cho tiểu sinh đạt thành nguyện vọng, để đến Tây Xuyên. Mọi việc chỉ có thể.

Người thiếu nữ họ Hàn bỗng che miệng cười giòn nói :

- Mọi việc chỉ đơn giản như thế thôi sao ?

Đào Gia Kỳ nghiêm sắc mặt nói :

- Tiểu sinh vì ăn nói kém, nên không thêm mắm thêm muối được. Vị cao nhân ấy còn dặn tiểu sinh nói lại cho lão trượng nghe, là khi đối phó xong với lũ cướp, thì phải bỏ thuyền đi lên bộ. Riêng tính mệnh của âu Nguyên Hoài, thì phải bảo toàn, mang hắn đến bỏ tại một nơi mà mọi người dễ trông thấy, dùng để dương Đông kích Tây, thì có thể tránh được sự truy đuổi của kẻ thù ! Dương Thiên Hành cất tiếng cười nói :

- Nhưng dù sao già đây cũng ghi nhớ mãi cái ơn của thiếu hiệp ! Đào Gia Kỳ mỉm cười im lặng.

Sau đó, Dương Thiên Hành bèn đem nguyên nhân nào đã gây ra mối thù, nói giản lược cho Đào Gia Kỳ nghe.

Thì ra, cô gái họ Hàn ấy tên gọi là Thanh Quân, cha nàng là Hàn Thiếu Thương, làm quan ở trong đại nội. Vì lúc triều đình có hoàng tử Bối Lặc âm mưu tranh giành ngôi vua với con dòng chính cung nên trong cung không ngớt có sự đối chọi lẫn nhau. Trong khi Hàn Thiếu Thương cùng Bát Tí Vân Ma Mạc Thương, ai bên vực chủ này, nên chống đối với nhau như lửa với nước.

Hơn nữa, hoàng tử Cửu Bối Tử là chủ của Mạc Thương rất yêu thích sắc đẹp của Hàn Thanh Quân, nên gọi Mạc Thương tìm đến câu thân. Hàn Thiếu Thương cương quyết từ chối, nên việc chống đối nhau lại càng trở thành quyết liệt. Sau đó, hoàng tử Cửu Bối Tử đã vu cáo Hàn Thiếu Thương tư thông với cung phi của tiên vương để lại, nên Hàn Thiếu Không biết nếu ở lại thì tính mạng sẽ khó bảo toàn và tất cả sẽ mang họa lây với chủ của mình, nên ông ta đã bỏ chức vụ trốn đi.

Mạc Thương liền phái người truy đuổi theo, chém giết cả nhà của Hàn Thiếu

Thương, chỉ còn sót lại một mình Hàn Thanh Quân chạy tới nhà của Dương Thiên Hành. Vì Mạc Không không thể đánh lại nổi với Hàn Thanh Quân. Nàng đã giết liên tiếp năm người trong bọn của Mạc Thương và đánh trọng thương cả Mạc Thương nữa.

về sau, tuy Mạc Không có nhiều cơ hội giết chết được Hàn Thanh Quân nhưng vì Cửu Bối Tử ra lệnh không cho sát hại nàng nên Hàn Thanh Quân mới trốn thoát khỏi được ma chướng của họ.

Không ngờ khi chạy đến vùng biên cảnh Sơn Đông, vì hình dáng của thanh kiếm gia truyền mà nàng đang dùng, giống hình dáng của thanh Ngô Câu kiếm nên suýt nữa nàng đã bị hại dưới ma chướng của những nhân vật hắc đạo...

Dương Thiên Hành vừa nói đến đây, thì thuyền đã cập vào bên kia sông, Đào Gia Kỳ, Dương Thiên Hành và Hàn Thanh Quân liên cập nách âu Nguyên Hoài đang mê man bất tỉnh, bước thẳng lên bờ, đồng thời, họ lại biểu thêm cho lão chủ thuyền một số vàng trọng hậu, dặn dò lão phải cho thuyền đi xa về vùng hạ du lẫn tránh bọn cướp, kéo bị họa lây.

Ba người liên chọn đường tắt đi nhanh tới phía huyện Liên Thanh. Họ mang âu Nguyên Hoài đến bỏ nằm trước cửa huyện đường, đồng thời, lại kèm theo một bức thư, nói rõ âu Nguyên Hoài là một kẻ cường khấu, chuyên cướp giết ở đường sông, yêu cầu quan huyện xử tử y tại chỗ để làm gương Sau đó, cả ba người lại nhàn đêm khuya, chạy trở ra bờ sông Hoàng Hà, tìm thuyền sang sông trở lại.

Đào Gia Kỳ nói :

- Lão anh hùng họ Dương, bây giờ ông định đi về đâu ?

Dương Thiên Hành nói :

- Già đây có ý muốn đi về vùng Xuyên Điện để tìm Thanh Vân Thân Ni, yêu cầu bà ấy thu nhận Hàn cô nương làm môn hạ, hầu dạy dỗ cho cô ấy trở thành một người có võ công tuyệt nghệ, để lo trả mối thù xưa. Vì chỉ làm như vậy, già đây mới không phụ lòng người bạn quá cố. Nếu thiếu hiệp thấy không có điều gì bất tiện thì xin hãy cùng đi cho vui ! Đào Gia Kỳ đưa mắt nhìn Hàn Thanh Quân một lượt nói :

- Tốt nhất là Hàn cô nương nên ăn mặc giả trai thì mới tránh khỏi được nhiều điều phiền tiếc. Riêng thanh gươm này cũng không nên mang ra dùng nữa ! Hàn Thanh Quân nghe qua liền mỉm cười gật đầu.

Đào Gia Kỳ bèn chọn một bộ y phục của mình, trao cho cô gái cải trang.

Sau khi cô gái từ một lùm cây bước ra, thì đã biến thành một thiếu niên vô cùng xinh đẹp, khiến Đào Gia Kỳ không khỏi trở mắt nhìn.

Dương Thiên Hành cười "khá, khá" nói :

- Cô nương cải trang thực xinh đẹp không thua gì Đào thiếu hiệp. Cả hai đều tuấn tú phong lưu, chẳng biết sẽ làm cho bao nhiêu cô gái ở khuê các phải

thầm thương trộm nhớ ! Hàn Thanh Quân nghe thế hết sức thẹn thuồng, mỉm cười nói :

- Dương đại thúc, sao chú cứ trêu cháu mãi như vậy ?

Thế rồi, họ mua ba con tuấn mã, cùng cưỡi chạy như bay đi. Suốt dọc đường, Dương Thiên Hành vì muốn để cho hai người được gần gũi nói chuyện tự do nên lúc nào cũng cho ngựa chạy sau độ một đường tén bắn. Đào Gia Kỳ trông thấy Hàn Thanh Quân sắc diện xinh tươi, trí tuệ thông minh, tính tình dịu dàng mà lại tự nhiên, cười nói hết sức quyến rũ, nhỏ nhẹ làm cho ai cũng thương mến, khác hẳn tính nghịch ngợm của Vân Mộng Bình.

Suốt ba ngày, họ luôn luôn phi ngựa sát nhau như hình với bóng nên tình cảm ngày một khăng khít thêm.

ánh triều dương đang lên, trên quan lộ từ Thương Khẩu đi đến Khai Phong, hai bên liễu xanh bay phe phẩy theo gió trông thực vui mắt. Ba người đang cùng phi ngựa, đi thẳng về phía thành Khai Phong, thì bỗng nghe trên một ngọn cây to ở bên đường có một giọng cười âm u sâu hiểm, rồi lại có một bóng người từ trên cao lao nhanh xuống, chân lấy đường đi của ba người lại. Ba người trông thấy thế, đều không khỏi giật mình. Ai nấy đưa mắt nhìn lên, thấy người đó là một tăng nhân to béo, đang vung tay áo quét ra một luồng kinh phong mạnh mẽ, làm cho cả ba con ngựa đều kinh hãi, dựng đứng hai chân trước lên, cất tiếng hí dài, suýt hất rơi cả ba người xuống đất.

Người tăng nhân ấy tựa hồ như chỉ có ý dọa, nên vừa đánh chưởng ra thì liền thu trở lại ngay. Đôi mắt của ông ta sáng ngời và lạnh ngắt. Ông ta há to miệng cười rất sâu hiểm.

Dương Thiên Hành nhảy xuống ngựa, tràn thẳng người đến trước mặt vị tăng nhân to lớn ấy, gần giọng cười nói :

- Anh em của già đây từ trước đến nay không hề quen biết với đại sư, vậy tại sao đại sư lại ngăn đường chúng tôi như thế ?

Người tăng nhân ấy cất giọng ngạo nghễ, cười khanh khách nói :

- Đôi mắt của Phật gia không khi nào lại bị bụi cát làm mờ ! Các ông chắc hẳn là số người đã dùng kế độc, bắt sống âu Nguyên Hoài trên thuyền đi tại sông Hoàng Hà đây chứ gì ?

Dương Thiên Hành hơi biến sắc mặt nói :

- Có lẽ đại sư đã nhận lầm người rồi ?

Người tăng nhân cười nhạt nói :

- Từ xưa đến nay, lúc nào Phật gia cũng sai ! Con bé ấy là gái giả trai chứ gì nữa...? Vừa nói lão ta vừa đưa tay ra chỉ thẳng về đoán biết mọi việc không hề phía Hàn Thanh Quân.

Hàn Thanh Quân trông thấy thế không khỏi thất sắc.

Sắc mặt của người tăng nhân ấy, cũng bỗng sa sầm và tràn đầy sát khí.

Trong khi đó, Đào Gia Kỳ bỗng nhảy xuống ngựa, bước thẳng tới một bước, rồi rút quạt xếp ra, mỉm cười một cách khó hiểu, chậm rãi nhếch miệng nói :
- Pháp hiệu của đại sư là gì ? Người trong cửa Phật mà lại thoát ra ngoài tam giới, không chịu đứng trong ngũ hành. Đại sư chớ nên nhúng tay vào chuyện thị phi ân oán của giới giang hồ như thế ! Trong lúc nói, đôi mắt của chàng sáng ngời như điện, đầy vẻ uy nghi.

Người tăng nhân to béo ấy là một người kiến thức rộng rãi, nên trông thấy nhân thân đáng khiếp sợ của đối phương, thì đã biết đối phương chính là một cao thủ, nên không khỏi giật mình. Nhưng, sau đó lão ta bỗng cất tiếng cười như cuồng dại nói :

- Người biết Phật gia đây là ai không ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Chính vì không biết nên tôi mới hỏi ?

Người tăng nhân ấy gằn giọng nói :

- Phật gia đây cũng không giấu làm gì, có lẽ người đã nghe người ta nói đến Độc Thủ La Hán Pháp Vũ chứ ?

Câu nói vừa dứt, thì Dương Thiên Hành bất giác giật bắn người. Thực ra ông không ngờ người tăng nhân to béo này lại chính là Hung Tăng Pháp Vũ, một nhân vật khét tiếng ở vùng Trung Châu.

Nhưng, Đào Gia Kỳ vẫn điềm nhiên, lạnh nhạt nói :

- Xin ông bỏ lỗi cho, về chỗ tại hạ chưa hề nghe đến cái tên Độc Thủ La Hán bao giờ ! Pháp Vũ nghe thế, sắc mặt trở thành xám hắc, đôi mắt tràn đầy lửa Bổng nhiên, từ xa có một tiếng hú vọng lại, khiến sắc mặt của Pháp Vũ liên khê biến đổi, quát to rằng :

- Phật gia đang bận việc cần kíp, độ một giờ sau, Phật gia sẽ tìm đến với các người vậy ! Nói đoạn, lão ta vung tay áo vọt thẳng lên trời như một con hạc. Khi người lão ta lên đến lưng chừng trời liền quay người nhắm hướng có tiếng hú bay lướt tới. Nhưng, khi lão ta vừa quay người để đổi hướng bay, thì bỗng "hự" lên một tiếng khô khan, song lão ta vẫn không nhìn lại, mà tiếp tục lướt nhanh tới. Đào Gia Kỳ mỉm cười, xếp chiếc quạt lại, rồi như vô tình chỉ thẳng chiếc quạt lên không. Động tác đó vì quá nhanh, nên Dương Thiên Hành và Hàn Thanh Quân đều không nhìn thấy rõ.

Khi Hung Tăng Pháp Vũ vừa nay đi khuất thì trên đường quan lộ lại có ba bóng người lướt nhanh tới nhẹ nhàng như bay. Khi họ đến gần, thì Đào Gia Kỳ trông thấy đó là Yến Nam Tam Kiệt.

Diêm La Phán ứng Triệu Hùng vừa trông thấy Dương Thiên Hành liền lên tiếng nói :

- Đây chẳng phải là Dương Thiên Hành lão sư hay sao ?

Dương Thiên Hành lộ sắc vui mừng tột bậc, chấp tay cúi người nói :

- Quả là ở đâu cũng có thể gặp được người quen biết cả. Ba vị đại hiệp từ

ngày xa cách đến nay, vẫn bình an vô sự chứ ? Chẳng hay ba vị có việc gì mà lại tỏ vẻ hồi hã đến như thế ?

ú.ng Triệu Hùng nói :

- Dương lão sư chưa nghe được lời đồn đại hay sao ? Vùng Trung Châu này chỉ trong chớp mắt nữa là sẽ xảy ra một cuộc sát phạt đẫm máu đây ! Dương Thiên Hành lấy làm lạ nói :

- Tại hạ vì phải hộ tống người con của một người bạn quá cố, nên phải lựa đường vắng vẻ để đi, do đó, không được nghe gì cả. Chẳng hay ông có tiện nói lại cho biết không ?

Yến Nam Tam Kiệt nghe thế liền đưa mắt nhìn kỹ Đào Gia Kỳ và Hàn Thanh Quân một lượt, nghĩ thầm rằng:

"Đôi thiếu niên này trông thực tuấn tú, xương cốt lại thực tốt, chẳng rõ chúng là con của ai" ú.ng Triệu Hùng lên tiếng nói :

- Một việc trấn động cả võ lâm như thế mà Dương lão sư lại không nghe chi cả ? Vô Tình Tú Sĩ vừa bị mất đi pho Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu kiếm tại Diệp Thúy sơn trang... ! Dương Thiên Hành nói :

- Về việc ấy thì tại hạ có nghe nói rồi ! ú.ng Triệu Hùng nói :

- Vô Tình Tú Sĩ đang có lòng nghi là ba vị tăng nhân ở Thiếu Lâm đã cướp mất, bởi thế, lão ta đang tức giận cả phái Thiếu Lâm, lên tận Thiếu Lâm Tự để cật vấn. Vị chương môn của phái Thiếu Lâm có tiếng là người trầm mặc ít nói, nên chỉ trả lời vắn tắt là pho Giáng Long kinh chính là bảo vật của phái Thiếu Lâm, vậy để phái Thiếu Lâm tự lo việc truy tìm. Ông ấy không hề nói rõ phái Thiếu Lâm có làm việc ấy hay không, thì đã từ chối không tiếp khách nữa. Bởi thế, Vô Tình Tú Sĩ đã vì chuyện ấy mà có mối thâm thù với phái Thiếu Lâm. Đêm hôm qua, Đạt Nguyên đại sư là người thủ tọa Thiên Vương Điện của Thiếu Lâm ở tại Tướng Quốc Tự đã bị người ta ám hại... ! Đào Gia Kỳ nghe thế, thì trong lòng không khỏi hết xấu hổ. Vì việc làm của chàng đã vô tình mang đến cho phái Thiếu Lâm bao nhiêu chuyện nguy nan như vậy.

Dương Thiên Hành nói :

- Đạt Nguyên đại sư bị ám hại, có thể là hành động của Vô Tình Tú Sĩ hay không ?

ú.ng Triệu Hùng nói :

- Đây chính là việc làm của Hung Tăng Pháp Vũ và Hồ Chương Kim Dao Đào Như Hải. Hung Tăng Pháp Vũ chính là đồng đảng trung thành của Vô Tình Tú Sĩ. Trong khi họ vừa ra khỏi Tướng Quốc Tự thì ứng mõ cũng vừa trông thấy được họ ! Dương Thiên Hành kinh hãi nói :

- Thảo nào Hung Tăng Pháp Vũ mới vừa rồi tìm đến đây gây sự với ba chúng tôi, khi nghe được tiếng hú, thì lại hồi hã bỏ đi có vẻ sợ sệt ! ú.ng Triệu Hùng vội nói :

- Ba anh em ứng mõ đang đi tìm hắc đầu, hắc đầu chạy về hướng nào ?
Dương Thiên Hành đưa tay chỉ về hướng Hung Tăng Pháp Vũ vừa chạy đi nói :

- Hắc đầu đi về hướng này, rồi chạy thẳng về hướng Tây ! ứng Triệu Hùng cất tiếng cười, sửa soạn vọt người lên để đuổi theo, nhưng Cầu Long Tẩu Trạch Kỳ khoát tay ngăn lại nói :

- Tam đệ, chớ quá sốt ruột như vậy, vì giờ đây e rằng hắc đầu đã đi xa lắm rồi. Hiện nay ở miền Trung Châu này, đang xảy ra lắm việc, hai phái chính tà đang ở trong giai đoạn huy động binh mã để tranh hơn thua với nhau. Song, những tay giỏi của hai bên, ít nhất cũng phải mồi trong vòng một tháng mới đến đầy đủ. Trong khoảng thời gian đó, chúng ta tìm gặp Hung Tăng Pháp Vũ và Hồ Chương Kim Dao Đào Như Hải không phải là việc khó....

Đào Gia Kỳ đang trầm ngâm suy nghĩ, thâm nghĩ rằng:

"Đào Như Hải và Từ Long Tướng sau chuyến đi Thái Sơn thì không có trở về nhà nữa.

Bọn võ sư trong Đào phủ cũng ùn ùn bỏ đi, nên cả khu nhà to lớn như vậy, mà bỏ trống chẳng còn một người ở. ân sư ta đối với mối thù bị Đào Như Hải chặt chân, không lúc nào quên được. Bởi thế, vừa rồi khi ta phụng mệnh đi hành đạo trong chốn giang hồ, người đã dặn dò kỹ là phải tìm cho ra Đào Như Hải, xem ở đâu để trừ hắc đầu tại chỗ. Nay Đào Như Hải lại xuất hiện tại vùng Trung Châu này, thì ta cũng nên tìm cách giết hắc đầu đi, để thỏa lòng mong muốn của ân sư" Lúc ấy, Cầu Long Tẩu Trạch Kỳ quay sang Dương Thiên Hành hỏi rằng :

- Hung Tăng Pháp Vũ hành sự thường có nguyên nhân, vậy Dương lão sư trước kia đã có mối thâm thù gì với hắc đầu ta rồi chẳng ?

Dương Thiên Hành buồn bã than dài, đem việc Hàn Thiếu Thương và Mạc Thương vì oán thù đi tới chém giết lẫn nhau, nói qua một lượt cho Trạch Kỳ nghe.

Kể đó, ông lại nói đến việc mình dẫn đưa con của Hàn Thiếu Thương chạy trốn đến Tế Nam, thì lại bị âu Nguyên Hoài ngộ nhận thanh kiếm của hai người đang sử dụng là thanh Ngô Câu kiếm, nên gây sự định cướp đoạt, nếu không nhờ có cao nhân ám trợ thì có lẽ cả hai đều bị hại rồi.

Trạch Kỳ cười to nói :

- Câu chuyện huyện đường, huyện Liên Thành treo sống âu Nguyên Hoài, có lẽ là việc làm của Dương lão sư chứ gì ? Nhưng việc ấy đã gây ra một hậu quả vô cùng tai hại ! Dương Thiên Hành đưa mắt nhìn Đào Gia Kỳ một lượt, gượng cười nói :

- Tại hạ vì muốn tránh bọn thủ hạ của âu Nguyên Hoài truy đuổi theo nên phải áp dụng kế dương Đông kích Tây. Nhưng vẫn không tránh khỏi sự tìm

hiếu của Hung Tăng Pháp Vũ ! ú.ng Triệu Hùng nói :

- Trước khi tên Hung Tăng ấy bỏ đi, hấn đã nói những gì ?

Dương Thiên Hành nói :

- Hấn bảo một giờ sau sẽ trở lại tìm tại hạ để xuống tay trừng trị ! ú.ng Triệu Hùng nói :

- Hung Tăng Pháp Vũ bình sinh hễ nói ra thì làm. Khi hấn đã ra tay đối phó với ai, nếu đối phương chưa chết, tất hấn bám sát mãi không hề chịu buông tha. Phương chi hiện nay khắp Trung Châu đều có tai mắt của hấn, theo ý tôi, Dương lão sư và Hàn cô nương tạm thời cùng đi chung với ba anh em ứng mõ, hầu bảo vệ cho nhau, đợi khi sóng yên gió lặng rồi sẽ đi Xuyên Điền, được chăng ? Không biết chừng Thất Chi Thần Cái, Thanh Vân Thần Ni cũng sẽ có mặt tại Trung Châu. Như vậy, Dương lão sư sẽ đỡ phải lặn lội một quãng đường dài ! Dương Thiên Hành hết sức mừng rỡ nói :

- Hàn cô nương, sao lại chẳng ngỏ lời đa tạ ba bậc lão tiên bối đi ?

Hàn Thanh Quân liền quì xuống đất lạy tạ.

Ba vị Tam Kiệt vội vàng đỡ nàng dậy. Trạch Kỳ đưa mắt nhìn kỹ Hàn

Thanh Quân nói :

- Cô nương, lệnh tôn tuy hầu hạ trong đại nội, nhưng tính tình ngay thẳng trong sạch, không tiếp tay với bọn ác ôn làm vậy, nên già đây bấy lâu vô cùng ngưỡng mộ, nhưng đáng tiếc là không có duyên gặp gỡ được lần nào cả. Dù thế, đối với việc này, già đây cũng nhất định sẽ giúp cô nương đạt thành ý nguyện mới thôi ! Dương Thiên Hành lại giới thiệu Đào Gia Kỳ với Yến Nam Tam Kiệt.

ông nói :

- Đào lão đệ đây là người thiên bẩm rất tốt, chắc chắn sau này sẽ làm rạng rỡ cả võ lâm ! Trạch Kỳ nói :

- Lời của Dương lão sư chẳng sai tí nào cả. Đào lão đệ đây là người anh hoa tiêm tàng, khí độ giấu kín. Hiện giờ đã là một nhân vật phi thường rồi, cần gì phải đợi đến mai sau ?

Đào Gia Kỳ không khỏi thán kinh hãi trước nhãn lực sắc bén của Trạch Kỳ, có thể quan sát được một cách sâu sắc. Bởi thế, chàng xá sâu nói:

- Hậu bối là kẻ tài hèn trong võ lâm, đâu lại dám nhận lời khen của lão tiên bối ? Nhưng nếu sau này được mọi sự nâng đỡ của quý vị lão tiên bối, thì vẫn bối cảm ơn không ít ! Trạch Kỳ nói :

- Khéo nói thay ! Già hiện giờ đang cư ngụ tại Xương Long khách sạn, chỉ bằng chúng ta về đây nói chuyện tiện hơn.

Dương Thiên Hành tìm được một nơi nương tựa có thực lực mạnh mẽ như vậy, thì chẳng còn điều mong muốn nào hơn. Do đó, sáu người cùng cỡi ba con ngựa, nhắm hướng Biện Kinh phi nhanh tới.

Trên đường đi, thỉnh thoảng họ gặp các nhân vật trong hai phe hắc bạch phi

ngựa lướt qua không ngớt. Yến Nam Tam Kiệt là người rất có tên tuổi trong võ lâm, nên nhiều nhân vật giang hồ gặp mặt họ, thì thủ lễ rất cung kính. Song, cũng có một số người trông thấy họ, thì có vẻ thù hằn, cười nhạt rồi phi ngựa bỏ đi.

Mặt trời đã lặn về Tây, mọi nhà đã nấu cơm chiều mờ mịt khói. Sáu người cỡi ba con ngựa, lướt thẳng vào thành Khai Phong. Biện Kinh là cố đô của đời nhà Tống, nên chợ búa phồn thịnh, người ngựa qua lại như mắc cửi, tiếng ồn ào huyên náo không ngớt tai.

Lúc ấy, phố phường vừa lên đèn, chung quanh vùng Cổ Lâu lại càng náo nhiệt hơn.

Sáu người bước thẳng vào Xương Long khách sạn. Gian khách sạn này là một hiệu khách điểm lớn bậc nhất tại Biện Kinh, chẳng những có nhiều phòng, mà sự trang trí lại còn xinh đẹp. Tam Kiệt muốn một gian ở góc Tây rất rộng rãi, Trạch Kỳ liền cho dọn yến tiệc để khoản đãi số người của Dương Thiên Hành.

Trong bữa tiệc, Trạch Kỳ có ý muốn thử tài học vấn của Đào Gia Kỳ, nên tìm đủ lời lẽ, đặt đủ vấn đề để hỏi chàng.

Đào Gia Kỳ đối đáp mạch lạc, đầy ý nghĩa cao sâu. Trạch Kỳ tuy không hoàn toàn hiểu rõ được hết, nhưng trong lòng biết Đào Gia Kỳ là người có võ học cao thâm, mà lại còn có cá tính tao nhã, khác hẳn với số nhân vật trẻ tuổi mới nổi lên sau này, hành động nóng nảy, cá tính tự phụ, xem thường mọi người.

Lúc đó, bỗng có một người đàn ông mặc áo đen ngắn, dáng điệu hiên ngang, chạy nhanh vào phòng, kê miệng sát vào tai Trạch Kỳ nói thầm một lúc

Trạch Kỳ cau mày nói :

- Người nên bảo bọn chúng nó hãy cẩn thận theo dõi Pháp Vũ, khi chưa cần thiết thì chớ nên ra tay. Bọn các người không phải là địch thủ với Hung Tăng đâu ! Gã đàn ông mặc áo đen ấy gật đầu liên tiếp, rồi quay người chạy thẳng ra khỏi phòng.

Úng Triệu Hùng nói :

- Có phải chính hắn thấy được hành tung của Pháp Vũ không ?

Trạch Kỳ nói :

- Đúng thế ! Chúng đã trông thấy Pháp Vũ một mình đi thẳng lên tầng chót của ngọn Thiết Tháp, và ở trên ấy thực lâu không hề trở xuống. Tên Hung Tăng này, chắc chắn là có âm mưu gì đây, nếu chúng ta đi đến đấy, thì không biết chừng sẽ bị lọt vào cạm bẫy của hắn. Trạch mỗ không đại gì lắm kể của hắn đâu. Hung Tăng rồi đây tất có ngày sẽ phải đền tội, hà tất nôn nóng làm gì. Chốc nữa, ta sẽ đến Tướng Quốc Tự thăm thương thế của Đạt Nguyên đại sư và bàn định kế hoạch xong rồi sẽ hành sự cũng không muộn ! Đào Gia Kỳ nghe Pháp Vũ xuất hiện tại ngọn Thiết Tháp thì đôi mắt chiếu

ngồi những tia sáng lạ lùng. Việc ấy Hàn Thanh Quân đã trông thấy được Tiệp xong, Trạch Kỳ liền cáo từ ra đi đến Tướng Quốc Tự. Dương Thiên Hành và số người còn lại nói chuyện chơi trong giây lát, thì ai về phòng nấy yên nghỉ.

Một lúc sau, Đào Gia Kỳ mở nhẹ cửa phòng, thò đầu ra ngoài nghe ngóng. Chàng trông thấy các phòng bên cạnh đều đóng kín cửa, trong sân vắng lặng không có một bóng người, thì liền lách mình ra ngoài rồi lại đóng kín cửa phòng, vọt người bay thẳng lên không.

Cùng lúc đó, nơi gian phòng kế cận, Hàn Thanh Quân cũng phi nhanh lướt ra, vọt thẳng lên không, nhắm hướng Đào Gia Kỳ đuổi nhanh theo như một làn điện chớp.

ánh trắng sáng vằng vặc, trên nền trời sao thưa nhấp nháy. Đào Gia Kỳ điểm chân từ nóc nhà này sang nóc nhà khác, phi nhanh ra khỏi thành.

Chẳng mấy chốc là đã trông thấy ngọn Thiết Tháp tám tầng, mười ba cấp, đứng sừng chọc trời từ phía xa. Chàng dừng chân đứng lại và thầm nghĩ: "Hung Tăng Pháp Vũ nếu có một mình trong ngọn Thiết Tháp này, thì tự ta có thể tìm cách đối phó được. Nhưng nếu bọn hắc đạo tụ tập ở đây đông đảo thì ta phải nghĩ cách gì để dụ hắn ra ngoài !".

Trong khi chàng còn đang nghĩ ngợi, thì bỗng nghe có tiếng gió rít ở phía sau lưng.. nên đoán biết có người đang theo dõi mình. Bởi thế, chàng bắt thần quay người lại, nhanh nhẹn vung chuồng lên định đánh thẳng ra...

Song, ngay lúc ấy chàng trông thấy có một bóng người phi nhanh tới, lên tiếng nói :

- Thiếu hiệp, tôi đây mà ! Giọng nói ấy yếu điệu và trong ngần, khiến Đào Gia Kỳ không khỏi sửng sốt, hỏi rằng :

- Cô đây à, Hàn cô nương ?

Hàn Thanh Quân buồn bã nói :

- có phải thiếu hiệp không muốn cho tôi theo hay chăng ?

Vừa nói, đôi mắt nàng vừa nhìn đắm đắm vào mặt Đào Gia Kỳ đầy tình tứ.

Hai tia mắt của Đào Gia Kỳ vừa chạm nhằm ánh mắt của nàng, thì mặt không khỏi bừng nóng, nói :

- Tại hạ thấy cô nương là người còn mang mối thâm thù, nên không thể dẫn thân vào nơi nguy hiểm một cách cầu thả được ! Hàn Thanh Quân cười tự nhiên, đáp :

- Việc ấy tôi cũng hiểu. Nay thiếu hiệp, chính anh là người có tài nghệ tuyệt vời, thế mà giấu kín không chịu để lộ nói khéo là có lão già nào đó, đã ra tay ám trợ cho ! Thiếu hiệp tưởng tôi không biết hay sao ? Giờ đây, thiếu hiệp còn nói trở đi được nữa không ?

Đào Gia Kỳ không khỏi cứng họng, trong lòng hết sức luống cuống, chấp tay xá sâu nói :

- Tôi xin cô nương tuyệt đối chớ tiết lộ ra ngoài. Được vậy, thì tại hạ hết sức cảm ơn ! Hàn Thanh Quân phì cười nói :

- Anh có bằng lòng cho tôi đi theo không ?

Nên biết, Hàn Thanh Quân là một cô gái rất thông minh, nàng trông thấy Đào Gia Kỳ là một người đáng điệu hiền ngang, diện mạo xinh đẹp, thuộc người phi phàm, nên đã nặng tình yêu thương, lúc nào cũng đeo sát theo chàng. Lòng dạ của người con gái tuy rất khó hiểu, nhưng khi đã yêu thương tha thiết rồi, thì dù chết đi cũng không hề thay đổi.

Đào Gia Kỳ không nỡ từ chối, nên khẽ than rồi nói :

- Thôi được, nhưng cô nương tuyệt đối chớ nên đánh nhau với kẻ địch, trong trường hợp không cần thiết, vì tại hạ không thể cùng một lúc lo cho cả cô nương được ! Hàn Thanh Quân gật đầu đồng ý. Thế rồi hai người tiếp tục lại phi thân lướt tới Khi hai người vừa buông mình rơi xuống trước một cây bách cổ thụ gần ngôi Thiết Tháp, thì bỗng từ phía gốc cây có một người lách mình bước ra. Người ấy chính là gã đàn ông mặc áo đen ngăn tiền vào phòng, bấm riềng với Trạch Kỳ vừa rồi.

Người ấy vừa trông thấy Đào Gia Kỳ thì không khỏi sửng sốt nói :

- Nhị vị có phải định tìm gã Hung Tăng ấy không ?

Đào Gia Kỳ tươi cười nói :

- Giữa tại hạ và gã Hung Tăng kia có mối oán cừu, nên đến đây để đòi lại món nợ máu ấy ! Gã đàn ông vòng tay thi lễ rồi nói nhỏ rằng :

- Tên hung tăng đến ngọn Thiết Tháp đây, tất có một việc làm chi. Cho mãi đến bây giờ, tại hạ vẫn chưa trông thấy hành +nt g Cửa hấn. Nhị vị cần phải hết sức thận trọng mới được ! Đào Gia Kỳ cảm tạ nói :

- Tại hạ xin ghi nhớ lời dặn dò ấy ! Dứt lời, hai người định lướt thẳng tới ngọn Thiết Tháp, nhưng bỗng trông thấy dưới ánh trăng mờ lung, có sáu, bảy bóng đen, bay xẹt vào ngọn tháp nhanh như một luồng điện chớp.

Đào Gia Kỳ cảm tạ nói :

- Số người này chắc chắn là bọn đông bọn Hung Tăng, vậy hai chúng ta cần phải tìm hiểu xem ý định của bọn chúng muốn gì đã ! Vừa nói dứt lời, chàng kéo tay của Hàn Thanh Quân, cùng rùn người xuống, rồi lướt sát theo bức tường của ngôi tháp, tiến thẳng vào trong.

Ngọn thiết tháp cao vút tận mây xanh, trong như một người khổng lồ đang đứng ngạo nghễ đưa mắt nhìn xa. Xung quanh ngọn tháp, cỏ thụ mọc um tùm, gió thổi lá reo xào xạc.

Bảy bóng đen ấy khi lướt tới chân tháp, thì liên đứng dang ra. Dưới bóng trăng, Đào Gia Kỳ trông sắc mặt của bảy người đó hết sức âm u, sâu hiểm.

Bỗng một người đứng chính giữa, cất tiếng cười dài rất ngạo nghễ, nói:

- Pháp Vũ ! Bảy anh em Lương Thiên Yển đã đến đúng giờ hẹn, chẳng lẽ ông khiếp sợ nên trốn mất rồi hay sao ?

Tiếng cười của người ấy nghe như quỷ khóc, tiếng cú kêu, hết sức chường tai. âm thanh của tiếng cười lan rộng ra theo làn gió thoảng, khiến ai nghe thấy cũng phải kinh hoàng.

Đột nhiên, từ trên ngọn tháp có tiếng cười như cuồng dại nổi lên.

Trong khi tiếng cười chưa dứt, thì đã thấy hai bóng người từ trên ngọn tháp bay xẹt xuống đến nơi.

Khi hai bóng người ấy còn cách mặt đất độ hai trượng nữa, thì cả hai cùng một lúc giương rộng bốn cánh tay ra, dùng thể Thương ung nhập thủy xoay tròn thân vòng, rồi đáp nhẹ nhàng xuống đất, không một tiếng động.

Hai người ấy chính là Hung Tăng Pháp Vũ và một quái nhân thân hình thấp lùn, chiếc đầu to như cái sàng, tóc rối bời, mặt như con sư tử.

Hung Tăng đưa đôi mắt nhìn qua bảy người của nhóm Lương Thiên Yên một lượt rồi cất tiếng cười ghê rợn, nói :

- Các ông quả là người biết giữ lời hứa. Từ trước đến nay, Phật gia đây lúc nào cũng hành động ác độc vô tình, dưới tay chẳng hề để cho ai được sống sót, dù có muốn trốn tránh cũng không được. Hôm nay các ông đến đây để tự tìm cái chết, thì còn chỉ là đại khờ hơn nữa ? Tuy thế, Phật gia đây vì nghĩ đến viên Phích độc bảo châu nên đặc biệt có lòng nhân với các người, nếu các người bằng lòng bỏ đi ngay bây giờ, thì Phật gia đây sẽ để cho các người tự do, chẳng làm khó dễ chi cả ! Lương Thiên Yên quát to :

- Hãy câm miệng lại ! Nếu kẻ sợ hãi thì không khi nào tìm đến, mà người đã tìm đến thì không khi nào sợ hãi ! Nay Pháp Vũ, người không nghĩ đến tình đồng đạo, mà dùng thủ đoạn cá lớn nuốt cá bé bỉ ổi như thế ! Nếu nay người bằng lòng trao trả viên Phích độc châu ấy lại, thì mối oan cừu trước kia xem như được xóa bỏ, bằng không, thì sẽ dùng võ công cao thấp của đôi bên, để giải quyết xem ai phải ai quấy ! Hung Tăng cất tiếng cười ngất nói :

- Phật gia bình sinh làm việc gì cũng luôn luôn tùy ở sở thích của mình, chứ chẳng cần biết đối phương là ai cả ! Người hà tất phải nhắc đến tình đồng đạo với Phật gia làm gì ? Ta không khi nào kể đến đạo nghĩa trong giang hồ đâu ! Lúc ấy, bỗng quái nhân mặt sư tử, có thân hình lùn thấp kia, lộ vẻ ngạc nhiên nói :

- Đại sư, ông lấy được một viên Phích độc châu thế tại sao tiểu đệ đây không hề nghe đại sư nói đến ?

Pháp Vũ cười sâu hiểm, nói :

- Đây chỉ là chuyện nhỏ nhặt, không đáng nói đến làm gì ? Chờ khi thanh toán bảy tên này xong, bản tăng sẽ lấy ra cho Lâu huynh thưởng ngoạn !

Lương Thiên Yên lúc ấy đã giận tràn hông, quát to rằng :

- Hung Tăng, nếu người không kể gì đến đạo nghĩa, thì chớ trách Lương mở đây ra tay đánh nhau với người đó ! Pháp Vũ vẫn lộ sắc khinh thường, cười nhạt nói :

- cả bọn bảy người các người cứ xông vào một lượt, Phật gia cũng đủ sức chống đỡ kia ! Lương Thiên Yên đưa mắt nhìn thẳng vào gã quái nhân mặt sư tử thấp lùn kia nói :

- Nếu mắt tôi nhìn không sai, thì các hạ chính là Sư Diện Thiên Vương Lâu Độc ở Kiêm Vân đây chẳng ? Tại hạ và Lâu lão sư không hề có oán thù gì, xin các hạ nên đứng ngoài vòng thì hơn ! Lâu Độc trợn hai mắt nói :

- Pháp Vũ đại sư ân cần mời Lâu mỗ đến đây để tiếp tay, thế sao lại bảo đứng ngoài vòng được ?

Lương Thiên Yên bỗng cất tiếng cười to. Tiếng của ông ta rung chuyển cả chín tầng mây, vang dội cả núi đồi.

Pháp Vũ đại sư quát rằng :

- Người cười gì thế ?

Lương Thiên Yên sắc mặt lạnh lùng, gằn giọng nói :

- Lương mỗ tưởng đâu Độc Thủ La Hán là người võ công trác tuyệt, đi đứng một mình, không nhờ ai tiếp tay cho bao giờ, thế mà hôm nay mới được biết rõ sự thật hoàn toàn không đúng với lời truyền tụng bấy lâu. Té ra Độc Thủ La Hán chẳng qua chỉ là... ! Những câu nói đả kích ở phen dưới chưa kịp nói ra hết, thì sắc mặt của Hung Tăng Pháp Vũ đã tràn đầy sát khí, quát to và ngắt lời tăng :

- Bọn các người sắp chết đến nơi, mà còn dám miệt thị Phật gia. Xin Lâu huynh hãy đứng ngoài vòng chiến đã ! Tức thì, hấn vung đôi chưởng lên, cười ghê rợn nói :

- Lương Thiên Yên, nếu người có thể đánh nhau trên mười thế võ với Phật gia đây, thì ta sẽ sẵn sàng tha chết cho người đó ! Từ bên cạnh Lương Thiên Yên, bỗng có một người lách mình bước ra, rút từ vai xuống một cặp binh khí lạ là Hộ thủ nguyệt nha câu lập lòe ánh sáng lạnh buốt, vung về phía Pháp Vũ nói :

- Pháp Vũ, Trác Định Bưu ta xin lãnh giáo tuyệt nghệ của ông đây ! Nói đoạn, đôi mắt của người ấy nhìn chòng chọc vào Pháp Vũ không nháy, thủ thế sẵn sàng chờ đợi kẻ địch.

Trong khi đó thì Đào Gia Kỳ và Hàn Thanh Quân đã ẩn mình kín đáo trên một cây cổ thụ, tàng lá sum sê, nên cả mọi việc xảy ra hai người đều trông rõ mồn một.

Hàn Thanh Quân nói nhỏ rằng :

- Thiếu hiệp, anh có biết Lương Thiên Yên là một nhân vật như thế nào hay không ?

Đào Gia Kỳ lắc đầu cười, nói :

- Tại hạ mới dần bước giang hồ, nên đối với nhân vật ở võ lâm chưa quen biết nhiều. Cô nương có lẽ được biết rõ, vậy có thể nói cho tôi hiểu với chăng ?

Hàn Thanh Quân nói :

- Số người của Lương Thiên Yên đây có biệt hiệu là Quỷ Thủ Thôi Hoa Cửu Thâu, chẳng những hung ác mà còn dâm loạn. Tài trộm cắp của chúng, có thể nói đứng vào hàng đầu trong võ lâm. Bọn chúng hết sức háo sắc, từ trước đến nay phụ nữ con nhà lương thiện đã bị bọn chúng giằng vò không biết bao nhiêu. Ai nghe đến chúng, cũng đều vô cùng căm tức, so với tên Hung Tăng này và tên âu Nguyên Hoài trước kia lại còn đáng ghét hơn.

Thiếu hiệp nên ra tay trừ bọn chúng đi, hầu dẹp một mối họa cho võ lâm !

Trong lúc nói, đôi má của nàng bừng đỏ, có vẻ hết sức thẹn thùng.

Đào Gia Kỳ nói :

- Độc Thủ La Hán không đủ sức diệt trừ số bảy người trong Lương Thiên Yên này hay sao ?

Hàn Thanh Quân nói :

- Trước đây, khi tiên phụ tôi bàn luận về nguồn gốc võ công cũng như phê phán về các nhân vật chính tà có tiếng trong võ lâm, thì cũng có nhắc đến võ công độc đáo oái oăm của Quỷ Thủ Thôi Hoa Cửu Thâu. Chính bọn họ nhờ có võ công độc đáo khác thường ấy, nên mới hoành hành được trong chốn giang hồ. Nếu đem so sánh giữa bọn họ với Hung Tăng ai hơn ai kém thì thực là khó, tôi không thể đoán càn được ! Nhưng đêm hôm nay bọn Cửu Thâu đã vắng mặt hai người, không biết là vì lẽ gì ?

Đào Gia Kỳ cười nói :

- Chúng ta hãy chờ xem ai thắng ai bại rồi sẽ hay ! Nói đến đây, chàng bỗng nhớ đến một việc, nên cất tiếng than rồi nói :

- Tại hạ đã quên mất một việc lớn, thực đáng chết ! Hàn Thanh Quân ngờ ngác không hiểu việc gì, chỉ đưa đôi mắt ngạc nhiên nhìn đắm đắm vào chàng.

Đào Gia Kỳ cười, nói tiếp :

- Tại hạ có một người bạn bị mất tích, sự mất tích ấy có dính líu tới âu Nguyên Hoài, thế chẳng hiểu trước đây tại sao lại quên mất việc cật vấn hẩn ! Bỗng lúc ấy, chàng nhìn thấy Trác Định Bưu và Hung Tăng Pháp Vũ đang thủ thế sẵn sàng choảng nhau, nên ngưng ngang câu nói lại, đưa mắt theo dõi mọi sự diễn biến bên dưới.

Trác Định Bưu sau một tiếng quát to, liên vung cặp Hộ thủ nguyệt nha câu ra, tức thì ánh sáng lóe lên như điện chớp, bóng câu chập chờn đầy trời.

Thế võ của y vô cùng kỳ diệu, nhắm công thẳng vào những huyệt đạo quan trọng trên người của Pháp Vũ.

Hung Tăng Pháp Vũ cất tiếng cười lạnh lùng, rồi lách người bước ngang ba thước, vung mạnh đôi chưởng lên, quét ra một luồng kinh phong ào ạt, rít gió vèo vèo phản công trả lại.

Thế đánh của Hung Tăng vừa nhanh nhẹn lại vừa ác liệt. Chỉ trong nháy mắt

là đôi bên đã đánh nhau qua chín thế võ, khiến cuồng phong cuốn ào ào, cát tung bay mù mịt.

Trác Định Bưu đoán biết được dụng ý của Hung Tăng Pháp Vũ, định dùng kinh phong mạnh mẽ để đánh bật những thế Nha câu hiểm hóc của mình, hầu thừa cơ sơ hở hạ độc thủ. Bởi thế, thân hình của Trác Định Bưu luôn luôn di động không ngừng, cũng như cặp Nha câu càng được sử dụng hiểm hóc hơn, khiến ánh sáng lạnh buốt không ngớt từ khắp bốn bên, tràn thẳng vào người của Hung Tăng Pháp Vũ.

Hung Tăng Pháp Vũ thấy thế, thì sát khí tràn đầy sắc mặt, lách mình tránh nhẹ nhàng qua phía trái ba thước, rồi bất thần lại nhảy vọt về phía mặt, vung hai quả đấm đánh ra cùng một lúc, gây thành một ngọn kinh phong ác liệt.

Trong khi đó, lão ta bỗng thét lên một tiếng dài, rồi lao người thẳng lên không, giương mười ngón tay ra, bắt từ trên dùng thế Ngốc ung quắc thỏ sa thẳng xuống, khiến những móng tay rít trong gió kêu vèo vèo.

Trác Định Bưu đã tiên đoán được Hung Tăng sẽ đánh ra thế hiểm độc đó, nên cất tiếng cười nham hiểm, rồi vung thẳng đôi nha câu lên, trong khi Hung Tăng vừa bắt đầu từ trên chụp xuống. Thế là, đôi nha câu liên lóe lên ánh sáng chiếu ngời, rồi từ trong bỗng bắn xẹt ra vô số những ngọn phi tiêu độc, có hình như chiếc thoi dẹt vải.

Cùng lúc ấy, thì Trác Định Bưu đã nhanh nhẹn vọt người nhảy tránh ra xa hai trượng rồi.

Hung Tăng còn đang lơ lửng thân người trên không, trông thấy thế thì hết sức kinh hoàng. Lão ta không làm sao ngờ được Trác Định Bưu lại có một ngón đòn vô cùng hiểm độc như thế. Lão ta biết những ám khí hình thoi ấy, có một chất độc vô cùng đáng sợ, nên vội vàng vung tay áo ra liên tiếp

Nhưng, nào ngờ những ngọn kinh khí ấy quét ra, chẳng những không quét rơi được những ám khí của đối phương, mà trái lại, còn khiến chúng vọt nhanh hơn nữa rồi cuối cùng nổ tung ra, khiến cả vùng mờ mịt lửa xanh. Hung Tăng từ trên cao rơi xuống, bị những đóm lửa xanh ấy bám đầy mình, trông chiếu ngời như một bóng ma.

Trác Định Bưu tin chắc rằng chuyến này Hung Tăng tất phải chịu chết, nên há miệng cười to đầy ngạo nghễ. Nhưng y cười chưa được mấy tiếng thì sắc mặt bỗng biến hẳn.

Thì ra, những đóm lửa xanh ấy, sau khi bám vào mình của Hung Tăng thì bỗng dưng tắt thụp cả. Đồng thời, lão ta đã vung mười ngón tay tới, khiến làn chỉ phong đã chạm thẳng vào đầu của Trác Định Bưu nhanh như điện chớp, khiến y không làm sao tránh kịp được nữa.

Thế là sau một tiếng gào vô cùng ghê rợn, Trác Định Bưu liền ngã ngay ra đất.

Lương Thiên Yên kinh hãi tràn ngay người tới, thì Hung Tăng đã nhẹ nhàng

nhảy lui ra sau bảy thước, cất giọng sâu hiểm cười, nói :

- Đã chậm quá rồi ! Lương Thiên Yến đưa mắt nhìn kỹ trông thấy Trác Định Bru đã bị vỡ sọ đầu, máu tươi và mỡ óc bắn tung tóe khắp người y, trông hết sức rùng rợn. Lương Thiên Yến bèn nghiêng răng quát to rằng :

- Hung Tăng, đêm hôm nay ngươi và ta phải có một người chết ! Nói đoạn, y bèn tràn người tới, vung chưởng chém thẳng ra.

Năm người đứng ngoài trông thấy thế, cũng ùn ùn tràn tới vây đánh Hung Tăng, khiến ánh sáng lập lòe của những ngọn đao lóe lên khắp nơi như điện chớp, kinh khí cuốn ào ào như bão tố, thực ai trông thấy cũng phải kinh khiếp.

Sư Diện Thiên Vương Lô Độc cười lạnh lùng nói :

- Lão phu vốn không có ý muốn ra tay, nhưng các ngươi ỷ chúng hiếp cô, khiến lão phu trông chướng mắt quá... ! Nói chưa dứt lời, thì lão ta đã lách người tràn tới, rút một ngọn đoản đao giấu trong áo ra, chiếu ngời ánh sáng lạnh buốt và tím ngắt, tấn công tới tấp về phía đôi phương, khiến ai nhìn đến đều phải hoa cả mắt.

Lúc ấy, Hàn Thanh Quân đang ngồi dựa vào vai của Đào Gia Kỳ, mục kích Trác Định Bru bị Hung Tăng chụp vỡ sọ đầu, nên không khỏi rùng mình, buột miệng "hự" lên một tiếng rồi ngã hẳn người về phía Đào Gia Kỳ sợ nàng rơi xuống đất, nên phải ôm trọn vào lòng thân hình ngọc ngà của nàng. Vì thế, chàng không khỏi luống cuống cả chân tay, trong khi mùi thơm thoang thoảng từ người nàng không ngớt bay vào mũi, khiến chàng không khỏi xao xuyên cả tâm hồn, say sưa ngây ngất.

Chàng ôm siết mãi Hàn Thanh Quân, không dám buông lơi ra. Trong khi đó, sắc mặt của Hàn Thanh Quân tái nhợt hẳn, thân hình không ngớt run lẩy bẩy nói :

- Hung Tăng quả là quá ác độc ! Lúc đầu, Hàn Thanh Quân vì quá kinh sợ nên không hay mình đã ngã vào lòng của Đào Gia Kỳ, nhưng sau đó nàng đã bình tĩnh trở lại, nên không khỏi then thuồng, bưng đỡ cả đôi má, giãy giụa thoát ra khỏi đôi cánh tay của Đào Gia Kỳ, rồi e ấp cười nói :

- Khắp cả người Hung Tăng đều bị bám đầy những đốm lửa độc màu lam, thế tại sao bỗng dừng lại tắt tắt cả ?

Trước đây, khi Đào Gia Kỳ còn ở Dương Châu, sớm hôm đến chơi vùng Thập Lý Châu Liêm, yến oanh vây quanh người, nhưng chàng hoàn toàn không xúc động trước những nhan sắc tục tằn đó. Nhưng chàng đối với Miêu Xảo Yến, Huỳnh y Vân, Vân Mộng Bình và Hàn Thanh Quân ngày hôm nay thì tâm trạng hoàn toàn khác hẳn với trường hợp trên.

Chàng cảm thấy bốn người con gái đó, mỗi người có một cái duyên dáng khác nhau, nhưng riêng Hàn Thanh Quân là dễ khiến cho người ta thương mến nhất.

Bởi thế, chàng nghe lời nói của Hàn Thanh Quân thì liên mím cười đáp rằng:

- Cô nương, bản tính của cô quá nhân từ yếu đuối, về sau khi đã học được tuyệt nghệ rồi, làm thế nào xuống tay để trừ kẻ thù cho được ?

Tiếp đó, chàng lại cười rồi nói thêm rằng :

- Hung Tăng nhờ trong người có viên Phích độc châu nên lửa độc không làm sao tấn công hắn được ! Nói đến đây, chàng lại đưa mắt chú ý theo dõi trận đánh bên dưới.

Chẳng mấy chốc sau, lại mím cười nói :

- Đồi bên thực lực đều ngang nhau, nhất thời khó phân được thắng bại.

Này cô nương, vậy chỉ bằng ta thừa dịp này, tôi và cô tiến lên đỉnh tháp, xem cho biết Hung Tăng lên đến đây làm những việc gì ?

Hàn Thanh Quân nghe thế, bèn gật đầu tán đồng. Đào Gia Kỳ đưa mắt nhìn qua ngọn tháp một lượt, trông thấy từ nơi nhánh cây hai người đang ngồi cách xa mái ngói tầng tháp thứ năm độ sáu bảy trượng, bèn nói nhỏ rằng :

- Cô nương, một khoảng cách sáu bảy trượng, cô có thể nhảy qua nổi không?

Hàn Thanh Quân cười dịu dàng nói :

- Anh không thể mang tôi cùng nhảy hay sao ?

Đào Gia Kỳ lắc đầu :

- Tài nghệ của tại hạ có giới hạn, nên e rằng phải bị sơ sót chăng ?

Hàn Thanh Quân che miệng cười nói :

- Lời nói đó có thể gạt được người khác, nhưng không thể gạt được tôi đâu !

Đào Gia Kỳ không còn cách nào khác hơn, nên vừa cất tiếng than, vừa đưa tay mặt ra choàng ngang lưng ong của Hàn Thanh Quân, hai chân vọt mạnh, bay như một con chim, vượt ngang khoảng trống sáu, bảy trượng, rồi đứng yên lên mái ngói của tòa tháp.

Chàng không chậm trễ, liền ôm chặt cô gái, rồi lao thẳng vào bên trong nhanh như chớp.

Hàn Thanh Quân cảm thấy thân pháp của chàng vô cùng tuyệt diệu, mang cả nàng theo mà vẫn không hề thấy nặng nề chi cả. Riêng nàng cảm thấy thân mình như một cánh liễu bay trước gió, êm ái tự nhiên, nên trong lòng hết sức khâm phục.

Ngọn Thiết Tháp này xây vào khoảng năm Khách Lịch đời Tống Nhân Tôn, thân tòa tháp xây bằng sắt làm cốt và gạch ngói bao quanh, mỗi viên gạch là có một hình đức Phật, hình La Hán hoặc hình các loài cầm thú.

Tất cả ngọn tháp có mười ba cấp, trước cửa mỗi cấp đều có cản hình tượng Phật bằng lưu ly, cao độ ba thước.

Khi hai người đã lọt được vào trong, bèn đi theo hình xoáy tròn ốc lên cao dần. Khi bước đến tầng chót, thì thấy nơi đó có để một ngọn đèn đang cháy, trên mặt đất có hai chiếc gối cỏ bồ, một bầu rượu và bánh thịt e chê.

Đào Gia Kỳ mím cười nói :

- Đáng tiếc là tại hạ đang no, nếu không ngồi xuống đây ăn uống cũng thú vị lắm ! Hàn Thanh Quân không nén được cơn tức cười, nên cất tiếng cười khanh khách nói :

- Anh thực là tham ăn ! Tiếp đó, nàng bỗng hỏi rằng :

- Chốc nữa đây, anh có chắc đối phó được với Hung Tăng Pháp Vũ và Sư Diện Thiên Vương không ? Trong ngôi tháp quá chật hẹp, không tiện sử dụng các thế võ, tôi có cần tiếp tay chăng ?

Đào Gia Kỳ cười, nói :

- Sao giờ đây, cô nương lại không tin tưởng tại hạ nữa ?

Hàn Thanh Quân nghiêm nghị nói :

- Một người mà phải đương đầu với hai địch thủ là một việc kém thông minh. Tuy là người có võ công cái thế, nhưng trong trường hợp này vẫn phải chịu thiệt thòi hơn người khác. Phương chi, hai tên hắc đạo ấy vô cùng nham hiểm, không biết đầu mà đề phòng cho được ?

Đào Gia Kỳ im lặng, nhìn chăm chú vào Hàn Thanh Quân một lúc, mới cười to nói :

- Tại hạ có cách riêng, tốt nhất là ta nên lên đỉnh tháp để ẩn mình trước, đợi hai tên ấy trở lại, chúng ta sẽ tìm cách đối phó sau.

Trong khi nói, tay chàng phe phẩy chiếc quạt xếp, như xem việc ấy chẳng vào đâu cả.

Đào Gia Kỳ không chờ đợi Hàn Thanh Quân đồng ý hay không, liền đưa tay nắm lấy cánh tay thon nhỏ của nàng, bước ra khỏi cửa tháp, rồi đưa một tay đu người lên thẳng trên nóc ngọn tháp cao.

Trên đỉnh ngọn tháp ấy, có đặt một pho tượng đúc bằng sắt, hết sức kiên cố.

Hai người đưa tay vịn vào tượng Phật đó và cùng ngồi yên trên đỉnh tháp.

Gió đêm thổi lồng lộng, trăng thanh vằng vặc mông lung, đưa mắt nhìn xa về phía Bắc, thấy sông Hoàng Hà như một sợi chỉ nhỏ, còn thì cát trắng mênh mông. Nhìn gần đây, thấy rõ trong thành Biện Kinh đèn đuốc sáng ngời, nhà cửa san sát, vô cùng tráng lệ.

Bên dưới ngọn tháp, đôi bên vẫn còn đang đánh nhau quyết liệt, chưa phân thắng bại.

Đôi mày liễu của Hàn Thanh Quân khẽ cau lại nói :

- Lời đồn đại trong chốn võ lâm, bảo rằng võ công của Hung Tăng vô cùng trác tuyệt, hễ vung tay ra là đối phương phải mất mạng ngay, quả là không đúng sự thật, vì qua trận giao tranh này đã thấy rõ được điểm đó ! Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Cô nương nào biết Hung Tăng đang bị nội thương, không thể vận dụng chân lực như ý muốn được, hơn nữa, đối phương không phải là người có võ công thấp kém. Chính vì lẽ đó, nên họ mới kéo dài trận đánh khó phân thắng bại như vậy. Nếu tại hạ đoán không sai thì chốc nữa đây, Lương Thiên Yến

tất sẽ bị bại mà đua nhau bỏ chạy tứ tán ! Hàn Thanh Quân lộ vẻ nghi ngờ nói :

- Anh làm thế nào biết được Hung Tăng đang bị nội thương....? Hay là anh đã... ! Đào Gia Kỳ mỉm cười :

- Cô nương chớ có đoán càn. Tại hạ nào có võ công trác tuyệt đến mức gây thương thế được cho Hung Tăng ?

Hàn Thanh Quân trợn mắt nhìn Đào Gia Kỳ một lượt, giận dữ nói :

- Anh lúc nào cũng cô nương, tại hạ luôn mồm, có lý nào không thể thay đổi cách xưng hô khác hơn sao ?

Đào Gia Kỳ không khỏi sững sốt nói :

- Vậy bảo tại hạ phải xưng hô như thế nào ?

Hàn Thanh Quân nói :

- Lại thế nữa ! Năm nay anh đã bao nhiêu tuổi rồi ?

- Vừa mới mười sáu ! Hàn Thanh Quân cười dịu dàng :

- Tôi lớn hơn anh hai tuổi, vậy từ nay về sau xưng hô với nhau là tỷ đệ, chứ đừng tại hạ, cô nương nữa, vì xưng hô với nhau như thế nghe kém tao nhã lắm ! Đào Gia Kỳ khẽ than và nói :

- Nếu thế thì tôi chịu thiệt quá ! Hàn Thanh Quân cúi đầu cười nói :

- Chốc nữa đây có cách gì để đối phó với hai tên hắc đạo ấy, vậy đệ đệ có thể nói cho tỷ tỷ nghe chăng ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Hiện tiểu đệ còn đang nghĩ, hãy đợi tiểu đệ nghĩ xong một kế hoạch chắc chắn giữ được phần toàn thắng, rồi sẽ bẩm lại cho Quân tỷ hay ! Hàn Thanh Quân liên cười và không nói gì nữa, chỉ lo đưa mắt chăm chú nhìn cuộc ác chiến đang diễn ra phía dưới ngọn tháp.

Riêng Đào Gia Kỳ thì nhắm nghiền đôi mắt lại để suy nghĩ cách đối phó với hai tên ác ma ấu, đúng như lời chàng vừa tuyên bố.

Nên biết là hiện giờ võ công của chàng, đã ngang hàng với các cao thủ bậc nhất trong võ lâm, rất có thể ra tay đánh nhau với hai ác ma ấy và giành lấy phần thắng được. Nhưng, vì chàng đã hấp thụ sự dạy dỗ của Đãng Hải Xuyên, cho rằng con người không thể dựa vào võ công tuyệt thế để đạt thành sự mong muốn ở trong lòng. Chính sự phụ của chàng là người võ công cao tuyệt, lạnh lùng tự phụ, thế mà còn bị Đào Như Hải thanh toán ngằm, đôi chân vị tàn phế, tài nghệ mất đi quá nửa. Vì vậy, nên Đãng Hải Xuyên luôn luôn khuyên răn chàng phải lấy trí làm đầu, chứ không hoàn toàn ỷ lại vào quả đấm hay thanh gươm.

Hơn nữa, chàng đã lĩnh hội được nguyên cả quyển Thuyết Sách nên trong lòng đầy rẫy những kế mưu, chỉ cần qua một câu nói chơi, cũng có thể trêu chọc cho người khác điều đứng. Trong khi dần bước vào giang hồ, chàng chưa dám mạnh dạn sử dụng đến những mưu kế xảo quyệt mà chàng đã học

được. Nhưng về sau chàng trông thấy mọi việc ở chốn võ lâm, quả đúng như lời sư phụ đã nói, đầy rẫy những sự gian manh, nham hiểm, nên mới biết lời thầy dạy quả là sát đúng với hoàn cảnh thực tế.

Chẳng bao lâu sau, chàng đã nghĩ ra cách đối phó từng bước một với kẻ địch, nên khuôn mặt tuấn tú của chàng tràn đầy vẻ tươi vui hơn hở.

Đột nhiên, bên dưới ngọn tháp bỗng có mấy tiếng gào thảm thiết vang lên, hai người vội vàng cúi mặt chăm chú nhìn xuống, thì trông thấy bên phe Lương Thiên Yên đã có bốn người mất mạng. Riêng Lương Thiên Yên thì dường như đã bị trọng thương, hồi hải dẫn hai người còn lại lao mình lướt ra khỏi chùa bỏ chạy mất.

Hung Tăng Pháp Vũ cất tiếng cười như cuồng dại nói :

- Lương Thiên Yên, đêm nay ta tạm tha mạng sống cho ngươi. Riêng món nợ này, thì về sau ta gặp đâu sẽ thanh toán đó ! Lương Thiên Yên bỏ chạy đã xa, tuy nghe rõ những lời nói ấy, nhưng thử hỏi làm sao dám đứng lại trả lời.

Hung Tăng Pháp Vũ liền quay về Lâu Độc cười nói :

- Rượu thịt trên ngọn tháp tuy bây giờ đây đã lạnh rồi, nhưng dù sao cũng có thể giúp cho ta no bụng, chúng ta hãy trở lên cùng nhắm rượu đàm đạo, để tôi được cảm tạ cái ơn tương trợ của Lâu huynh hôm nay ! Hai tên ác ma liền lượm xác chết ném ra khỏi chùa, rồi nhanh nhẹn chạy trở vào ngôi tháp. Trong khi ấy, Đào Gia Kỳ đưa hai chân kẹp chặt vào thân pho tượng Phật bằng sắt, thông đầu xuống như một con dơi, đưa mắt quan sát khắp bên trong ngôi tháp.

Hàn Thanh Quân cũng bắt chước theo chàng thông đầu xuống lưng lẳng nín hơi chờ đợi...

Liên khi ấy, hai người đã trông thấy Hung Tăng Pháp Vũ và Sư Diện Thiên Vương Lâu Độc nối gót nhau bước vào. Hung Tăng bước tới khêu tỏ ngọn đèn, rồi cùng ngồi đối diện với Lâu Độc chén tạc chén thù vui vẻ.

Lâu Độc nói :

- Bọn Lương Thiên Yên quả cũng có vài thế võ khác kha khá, nếu anh và tôi không hợp sức nhau lại đối phó thì e rằng cũng khó thủ thắng được ! Pháp Vũ tròn to đôi mắt lên, cười nhạt nói :

- Nếu bản tăng chẳng phải vì bị nội thương chưa lành hẳn, khiến chân lực không thể vận dụng đúng theo ý muốn, thì Lương Thiên Yên khó bề thoát chết qua mười thế võ của bản tăng ! Lâu Độc không khỏi ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao đại sư lại bị nội thương thế ?

Pháp Vũ gượng cười nói :

- Đây là vì bản tăng thiếu dè dặt mà ra. Hôm ấy trên đường đi đến Thái Bạch, phải đi ngang qua một vách đá cao muôn trượng. Vì trời mưa mới tạnh, một số đá vị lỏng chân, bản tăng vô ý bước nhầm nên bất ngờ rơi luôn theo tảng đá xuống dưới hố sâu, bị những tảng đá gồ ghề ở dưới ấy chạm

vào lưng ! Lâu Độc tưởng thật, bèn nói :

- Thế mà đại sư sống được, mới quả là chuyện hết sức may trong cái chẳng may. Nếu là người không có võ công trác tuyệt, thì chắc hẳn đã bị tan xương nát thịt rồi ! Nói đến đây, y tạm dừng lại trong giây lát, rồi tiếp rằng :
- Đại sư có thể lấy viên Phích độc châu ra cho Lâu mỗ xem qua được không? Hung Tăng Pháp Vũ cười ngạo nghễ nói ; - Lương Thiên Yên thực không hổ danh là một tay trộm lỏi lạc nhất võ lâm, bản tăng đây nếu so với hãn thì tài còn vượt cao hơn một bậc. Vừa rồi, Trác Định Bưu tuy sử dụng một thứ ám khí vô cùng ác độc, nhưng bản tăng nhờ có viên bảo châu này, nên chẳng hề bị hại ! Vừa nói, y vừa thò vào áo móc viên ngọc ra...

Đôi mắt Lâu Độc sáng ngời, ngó đăm đăm không hề chớp mắt.

Trong khi đó, dưới mái ngọn tháp cũng có bốn tia mắt chiếu ngời đang âm thầm theo dõi...

Bỗng khi ấy, Đào Gia Kỳ liền buông cánh tay mặt đang vịn chặt mái ngói ra, nhanh nhẹn quét thẳng vào bên trong tháp mấy chuông nhẹ nhàng.

Tức thì, một ngọn gió yếu ớt lướt thẳng vào khiến cho ngọn đèn chao chao muốn tắt...

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 14

Chất độc vô hình

Hung Tăng ngờ là ngọn gió trời từ ngoài thổi vào, nên cũng không để ý nhưng bỗng lão ta nhìn thấy tia mắt của Lâu Độc rất khác thường, bèn cất giọng nham hiểm cười nói :

- Lâu huynh cũng có ao ước được viên Phích độc bảo châu chăng ?

Lâu Độc hơi biến sắc mặt, nhưng giả vờ cười tự nhiên đáp :

- Lâu mỗ dù cho bấy lâu nay có ước ao viên bảo châu này, thì tuyệt đối cũng không khi nào lại cướp đoạt từ trên tay của đại sư, ngoại trừ trùng hợp, đại sư để thất lạc vào tay kẻ khác, thì Lâu mỗ mới ra tay một cách danh chính ngôn thuận được ! Pháp Vũ cười nhạt nói :

- Nếu có ai muốn ra tay cướp đoạt với bản tăng, thì người ấy tự đi tìm cái chết, chẳng khác nào con thiêu thân tự nhảy vào lửa vậy ! Lời nói ấy rõ ràng ngầm chứa một sự đe dọa.

Lâu Độc mỉm cười nói :

- Đại sư nếu có lòng nghi ngờ Lâu mỗ, thì chớ lấy viên bảo châu ra cũng được ! Hung Tăng xoay đôi tròn mắt một lượt, cười nhạt nói :

- Bản tăng đâu lại chịu tỏ ra kém cỏi trước mặt ông anh như thế.

Trên mái ngói tòa tháp, Đào Gia Kỳ vẫn không ngớt vung chưởng quét nhẹ ra, khiến ngọn đèn bên trong khi tỏ khi mờ như muốn tắt hẳn.

Hàn Thanh Quân không hiểu Đào Gia Kỳ định giở trò gì, trong lòng không ngớt băn khoăn suy nghĩ, nhưng không dám lên tiếng hỏi vì sợ động.

Trong lúc đó, Hung Tăng từ từ móc ra một viên bảo châu to cỡ hạt nhãn, ánh sáng màu tím chiếu lập lòe, để giữa lòng bàn tay, mỉm cười nói :

- Bản tăng bấy lâu nay được mọi người gọi là Độc Thủ, nhưng trong võ lâm thực ra còn có hai người nữa xử dụng chất độc vô hình rất nguy hiểm, có thể khiến cho người khác bị nhiễm chất độc mà chẳng hề hay biết, đợi đến ba ngày sau, chất độc mới phát ra và giết chết nạn nhân, trong khi mọi người chung quanh vẫn chẳng hiểu nạn nhân chết vì lẽ gì...

Lâu Độc không hiểu được nghĩa bóng của lời nói ấy là gì, nhưng nghe qua Hung Tăng cho biết trong võ lâm còn có hai cao thủ xử dụng chất độc càng lợi hại hơn, mà mình từ trước đến nay không hề nghe nói đến, nên không khỏi lấy làm lạ, hỏi rằng :

- Hai người ấy là ai ? Tại sao Lâu mỗ chẳng hề hay biết được ?

Hung Tăng khẽ mỉm cười nói :

- Hai người ấy từ trước đến nay chưa hề lộ mặt trong chốn giang hồ, nên tên

tuổi chẳng được ai nhắc đến. Nhưng, hai người ấy gân đây đang chuẩn bị tham dự vào việc tranh đoạt Hàn Thiết Quan âm và Giáng Long kinh. Người bạn chí thân của bản tăng là Vô Tình Tú Sĩ đang có ý định kéo hai người ấy về phe mình, nhưng khổ nỗi là không có kế chi để thực hiện được ý định đó. Nhưng hiện nay, viên Phích độc bảo châu đã lọt vào tay bản tăng rồi, thì việc lôi kéo hai người ấy có lẽ không còn thành vấn đề nữa! Hung Tăng nói một hơi dài, nhưng Lâu Độc vẫn không hiểu hai người ấy là ai cả. Bởi thế, y bèn cất tiếng cười to nói :

- Đại sư, ông chưa nói cho tôi biết hai người ấy là ai kia ! Hung Tăng bỏ một chiếc đũa gà vào miệng nhau nhồm nhoàm, nghe thế liền hỏi hả nuốt, rồi cười :

- Cây từ dưới gốc mọc lên, nước từ trên nguồn chảy xuống, suốt trong đêm nay thời giờ còn dài, bản tăng sẽ lần lượt kể rõ lại cho Lâu huynh nghe. Lâu huynh cũng là người được Vô Tình Tú Sĩ tức Lệ lão sư mời đến để tiếp tay, sau này tất chúng tôi còn phải nhờ đến Lâu huynh rất nhiều...

Hung Tăng bung ly rượu lên uống ừng ực một hơi, rồi mới nói tiếp :

- Hai người ấy là một đàn ông và một đàn bà. Một người thì ẩn cư tại Ngũ Hành Cốc thuộc hạ du sông Gia Lăng, tên gọi là Ngôn Như Băng. Ông ấy chẳng những võ công khác biệt hơn người, thành hản một môn phái rất độc đáo, mà y thuật lại thần thông, hiểu biết uyên bác. Về kỳ môn độn giáp, bói toán, xem sao, xem tướng, nhất nhất đều am hiểu. Trong sơn cốc của ông ta, từ một bụi cây, ngọn cỏ, đều được bố trí thành những cạm bẫy nguy hiểm, người ngoài không tài nào vượt qua được. Ngôn Như Băng thực đáng gọi là một tay quỷ thuật trong thiên hạ...

Hung Tăng ngừng lại trong giây lát :

- Nhưng đáng tiếc là tính tình của Ngôn Như Băng rất quái dị, lão ta vô cùng lạnh nhạt và oán ghét thế tục, suốt tháng năm ẩn kín trong Ngũ Hành Cốc, chẳng hề hỏi đến thế sự, quả đúng với cái tên của ông ấy. Vô Tình Tú Sĩ Lệ lão sư đã mấy lần đến Ngũ Hành Cốc đều thôi lui trở về, không làm sao gặp mặt được Ngôn Như Băng...

Lâu Độc lấy làm lạ nói :

- Với tài nghệ như Vô Tình Tú Sĩ mà vẫn không cách nào tiến vào Ngũ Hành Cốc, đều có rải một chất độc tối nguy hiểm hay sao ? Lệ lão sư làm thế nào lại chịu mất thể diện to lớn của ông ấy trực Ngôn Như Băng ? Nhưng giờ đây, đã có viên Phích độc bảo châu này rồi, thì tất nhiên có thể tiến vào Ngũ Hành Cốc một cách dễ dàng...

Nói đến đây, lão ta bỗng hạ thấp giọng, mặt lộ vẻ trịnh trọng nói tiếp :

- Trong Ngũ Hành Cốc có một vật làm cho ai nấy cũng phải thêm rở dãi, đấy là một chai Cửu chuyển phản hồn đơn của Ngôn Như Băng đã luyện nên. Loại thuốc ấy có rất nhiều công dụng, nhưng riêng người học võ công uống

vào thì có thể đã thông được kỳ kinh bát mạch, tài nghệ gia tăng gấp bội. Lê lão sư có ý muốn đánh cắp lọ thuốc ấy, để bắt ép Ngôn Như Băng phải bằng lòng tiếp tay đối phó với phái Thiếu Lâm ! Lâu Độc nói :

- Còn một người kia nữa là ai ?

Hung Tăng ho một tiếng, rồi đáp :

- Còn một người nữa là Thang Bà Tử, tuổi đã ngoài lục tuần, tóc bạc như bông, bàn tăng chưa hề được gặp, mà chỉ nghe Lê lão sư nói đến mà thôi. Bà ta hiện ẩn cư tại một địa điểm cách Khai Phong không xa. Nhưng riêng địa điểm ấy là nơi nào, thì cần phải đợi ba hôm nữa Lê lão sư đến đây mới biết đích xác được ! Lâu Độc đưa mắt chăm chú nhìn viên bảo châu chói ngời ánh sáng màu tím giữa lòng bàn tay của Hung Tăng, hỏi rằng :

- Viên Phích độc bảo châu này có công dụng kỳ diệu chi, đại sư có thể chỉ dạy cho biết được chăng ?

- Cát viên bảo châu trong người, trăm loại độc đều không xâm phạm được. Cả mãnh thú và những côn trùng có nọc độc như rắn rết đều phải sợ hãi tránh xa. Nếu bỏ vào nước cho người bị trúng chất độc uống vào, thì có thể giải độc ngay. Hơn nữa, nếu lẫn nó khắp đại huyết quan trọng trong người, thì trăm thứ bệnh trong mình ta đều được chữa lành đi cả ! Bỗng khi ấy, một ngọn gió từ ngoài cuốn vào trong tháp, khiến ngọn đèn tắt thụp, thế mà ngọn gió vẫn thổi vào liên tiếp, làm cho Hung Tăng bức tức quát to như sấm.

Lúc ấy, lại nghe tiếng Lâu Độc ngạc nhiên nói :

- Đại sư, ông quát gì thế ?

Ngọn đèn trong ngôi tháp tuy đã bị gió thổi tắt, nhưng ánh trăng sáng từ bên ngoài vẫn soi đến bên trong ngôi tháp. Nhưng, khi ngọn đèn mới tắt thì tia mắt của mọi người đều bị hoa lên. Chỉ trong thời gian chớp mắt đó, viên Phích độc bảo châu giữa lòng bàn tay của Hung Tăng đã không cánh mà bay đi mất.

Trước khi ngọn đèn bị tắt, Hung Tăng đã thoáng thấy năm ngón tay của Lâu Độc, nhanh như chớp, chụp thẳng vào lòng bàn tay của mình, nên định ninh là Lâu Độc đã cướp mất viên bảo châu. Do đó, lão ta vung chưởng xô thẳng về phía Lâu Độc.

Vì khoảng cách quá gần, chưởng phong lại quá mạnh mẽ, hơn nữa, chỉ và chưởng của Pháp Vũ đều ngầm chứa một chất độc vô cùng nguy hiểm, nên Lâu Độc không khỏi hết sức kinh hoàng, ngã ngửa người ra sau, lao thẳng về phía chân tường để tránh rồi mới vùng đứng dậy, gần giọng quát hỏi lý do của Hung Tăng đã tấn công mình.

Đôi mắt của Hung Tăng tràn đầy sát khí, cười ghê rợn nói :

- Trả lại viên bảo châu cho ta, thì ta sẽ tha chết cho ngươi ! Lâu Độc ngạc nhiên, trợn mắt nói :

- Lâu mỗ nào lại có hành động tiêu nhân như vậy hay sao ? Vừa rồi ngọn gió

rất lạ lùng, chắc chắn là đã bị ai đó cướp đi mất rồi ! Hung Tăng cất tiếng cười khanh khách nói :

- Bần tăng có mắt chứ không phải đui, rõ ràng vừa rồi ta đã thấy người thò tay chụp lấy, thế mà còn đặt điều giả họa cho kẻ khác ! Ha ha, người định gạt bần tăng bước ra ngoài tìm kiếm để người có thể trốn thoát một cách dễ dàng phải không ? Người chớ mong gạt ta dễ dàng như vậy được ! Lâu Độc hết sức bức tức, đôi mắt trợn to như muốn tét cả đôi khóe, gằn giọng nói :

- Lâu mỗ vẫn còn đứng đây, nào có chạy trốn đi đâu, mà ông lại những lời nói ngậm máu phun người như thế ? ông có thể lục soát khắp người Lâu mỗ để xem cho biết sự thật ! Hừ, đêm nay Lâu mỗ giải được mối oan này rồi thì thê từ đây về sau sẽ không tiếp xúc với ông nữa ! Đôi mắt của Hung Tăng chiếu người ánh sáng ghê rợn, cười sâu hiểm nói :

- Được, để bần tăng lục soát người. Còn chuyện về sau thì sau này sẽ biết ! Nói đoạn, lão ta liền thò năm ngón tay ra định lục soát khắp người của Lâu Độc.

Lâu Độc vừa nhìn thấy bàn tay màu xanh biếc của Hung Tăng, thì không khỏi ớn lạnh cả người, bởi thế , một ý nghĩ đã lóe nhanh lên trong óc của y :

- "Pháp Vũ có tiếng là một kẻ hung ác hiểm độc, nếu để hắn lục soát trong người ta, rồi bí mật hại ta thì chắc chắn mình phải lâm vào một cảnh vô cùng nguy khốn. Nhất định ta không thể để cho y mó đến người của ta được ! " Vì nghĩ thế, nên Lâu Độc liền nhảy xéo ra sau ba bước, đưa chưởng lên thủ thế và cười nhạt nói :

- Chậm đã, để Lâu mỗ tự vạch áo trút túi cho ông xem, không phiền ông phải cực nhọc ! Hung Tăng cười nhạt nói :

- Người tự vạch áo thì có ý nghĩa gì ? Rõ ràng là người có lòng gian nên mới sợ sệt như thế ! Nói dứt lời, thì năm ngón tay của lão ta đã chụp tới như điện chớp.

Lâu Độc vùng chưởng quét ra một luồng kinh khí mạnh mẽ và thân người cũng lao ra khỏi tháp, buông rơi luôn xuống đất nhanh như một cơn gió. Hung Tăng lách mình tránh khỏi luồng chưởng phong, rồi nhanh nhẹn vọt người đuổi theo. Khi thân người của lão ta còn đang lơ lửng trên không thì đã quát to rằng :

- Người trốn đâu cho thoát ?

Chân hai người vừa chạm đất thì Hung Tăng tràn tới tấn công ngay, thế võ nào của lão ta cũng đều hiểm hóc vô cùng.

Lâu Độc tức giận chửi bới om sòm, rồi vùng chưởng ra đỡ thẳng vào thế công của địch. Cả hai, người tiến kẻ lùi, khi nhảy lên cao khi rùn thế, chưởng phong cuốn cát sạn tung bay mù mịt, cuộc chiến vô cùng ác liệt.

Trên đỉnh tháp, Hàn Thanh Quân trông thấy thế, không dè nén được sự lạ lùng kinh ngạc trong lòng, nên quay về phía Đào Gia Kỳ hỏi :

- Kỳ đệ, viên Phích độc bảo châu của hắc đầu rồi ? Có phải em đã giở trò phá lão ấy không ?

Suốt từ nãy giờ, Đào Gia Kỳ vẫn không hề rời khỏi ngọn tháp. Hàn Thanh Quân chỉ trông thấy Đào Gia Kỳ vung chưởng quạt nhẹ ra một cách chậm rãi, cuối cùng ngọn đèn bên trong bị tắt đi, gây nên sự xung đột giữa hai tên ác ma, chừng ấy nàng mới biết là viên bảo châu của họ đã bị mất.

Đào Gia Kỳ lắc đầu nói :

- Nào ai có biết viên Phích độc bảo châu của họ biến đi đâu ?

Hàn Thanh Quân sốt ruột nói :

- Có lẽ đã bị luồng chưởng phong của đệ đệ quét rơi xuống đất rồi. Ta hãy vào trong tìm kiếm xem ! Đào Gia Kỳ giả vờ làm ra vẻ bất đắc dĩ nói :

- Thì tôi nghe theo ý của tỷ tỷ vậy ! Thế rồi hai người từ trên nóc ngọn tháp, buông tay lao vút vào bên trong nhanh nhẹn và nhẹ nhàng như hai con vượn. Hàn Thanh Quân lục lạo tìm kiếm khắp mặt đất, nhưng vẫn không thấy dấu vết của viên Phích độc bảo châu.

Riêng Đào Gia Kỳ cũng giả vờ cúi xuống tìm viên ngọc, nhưng trong lòng không khỏi cười thầm.

Hàn Thanh Quân kêu liên tiếp lên rằng :

- Lạ thực ! Lạ thực ! Sao chẳng thấy đâu cả thế ?

Đào Gia Kỳ nhún vai nói :

- Thực ra thì ai còn lạ gì viên ngọc ấy ? Tiểu đệ đã dùng kế ly gián làm cho hai tên ác ma ấy xung đột nhau. Trận chiến này sẽ đưa tới cả hai đều kiệt sức, thậm chí bại nặng nề y như nhau. Nay Quân tỷ, giờ thì chúng ta có thể trở về khách điếm, nhưng chị hãy nhớ là tuyệt đối không nên tiết lộ ra ngoài về mọi việc xảy ra đêm nay, để tránh khỏi cái họa sát thân cho mình ! Hàn Thanh Quân gật đầu, nhưng đôi mắt chiếu ngời ánh sáng kinh ngạc nói:

- Kỳ đệ, làm thế nào đệ lại biết Hung Tăng đang bị nội thương chưa khỏi và cũng làm thế nào được biết dùng phương pháp ấy có thể đưa đến một cuộc xung đột giữa hai tên ác ma ? Hai lão ấy đều là cao thủ trong võ lâm, thế tại sao không nhận ra được sự lạ lùng của ngọn gió từ ngoài thổi vào làm tắt phập ngọn đèn đang cháy ? Đây thật là một chuyện quái lạ, tỷ tỷ không làm sao hiểu nổi ! Đào Gia Kỳ nói :

- Võ công của tiểu đệ tuy kém, nhưng trí khôn và tâm quan sát, tiểu đệ có thể dám nói là vượt hơn hẳn bọn họ một bậc. Chính vì vậy, mới có thể bù đắp cho sự kém cỏi về võ công của mình ! Hàn Thanh Quân cười dịu dàng nói :

- Lần này đệ đệ mới chịu nói thực được phân nửa ! Hừ, bảo là võ công kém, đâu lại gạt được tỷ tỷ đây chứ ? Thôi, chúng ta hãy đi ! Liên đó, hai người nhanh nhẹn ra khỏi ngọn tháp, chạy vút trở về khách sạn, ai vào phòng này, đóng cửa lại ngủ yên như chẳng có việc gì xảy ra cả.

Chẳng mấy chốc sau, Đào Gia Kỳ lại lách người bước ra ngoài. Lần này Hàn Thanh Quân đã ngủ ngon giấc, nên chẳng hề hay biết gì cả. Dưới ánh trăng mờ mờ, một bóng đen đang lao vút trên không tiến nhanh tới trước Dưới ngọn Thiết Tháp, Hung Tăng và Lâu Độc đánh nhau tới mức đôi bên đều kiệt sức, đều bị trọng thương như nhau. Trước tiên họ đã dùng lối đánh chớp nhoáng ô ạt và dây hiểm hóc, nhưng dần dần đôi bên đều dùng nội lực để đấu với nhau. Bởi thế, mỗi thế võ của họ đều ô ạt mạnh mẽ, rít gào ầm ỹ trên không, thực chẳng khác nào trời long đất lở, mặc dù thế đánh của họ đã trở thành chậm chạp hơn trước.

Hai tên ác ma sắc mặt đều tái nhợt, mồ hôi ướt đầm cả mấy lớp áo, thân hình không ngừng lắc lư đảo đảo.

Cả hai đều có tính cứng cỏi, nên không ai bằng lòng chịu tỏ ra sút kém hơn đối phương.

Đột nhiên, giữa lúc ấy có một bóng đen bất thân xẹt tới, buông người rơi xuống đứng giữa hai tên ác ma ấy, rồi hai tay xô mạnh ra, mười đầu ngón tay siết chặt vào Khúc trì huyết của hai địch thủ.

Hai tên ác ma ấy không khỏi kinh hãi, ngửa mặt nhìn lên thì trông thấy đó là một lão bà tóc trắng như tuyết. Đôi mắt phượng của bà ta chiếu ngời ánh sáng lạnh ngắt, khiến ai trông thấy cũng phải khiếp sợ. Bà ta gằn giọng hỏi :

- Hai người có phải là Độc Thủ La Hán Pháp Vũ và Sư Diện Thiên Vương Lâu Độc không ?

Hung Tăng vừa thấy hình dáng của bà lão thì không khỏi ớn lạnh cả tâm can, cười ghe rợn nói :

- Bần tăng chính là Pháp Vũ đây ! Lão bà cất tiếng cười lạnh lùng, rồi buông lỏng đôi bàn tay ra nói :

- Già đây muốn hỏi người để mượn một vật cần thiết ?

Hung Tăng không khỏi sùng sốt nói :

- Bà muốn hỏi mượn vật gì ?

Lão bà cười sâu hiểm nói :

- Ta muốn hỏi mượn viên Phích độc bảo châu ! Ta đi dọc đường bất ngờ gặp được bọn người của Lương Thiên Yên, nên mới biết người có vật ấy ! Hung Tăng cười nhạt :

- Bà là ai mà lại dám hỏi bần tăng mượn bảo châu như thế ? Có lẽ bà là một nhân vật rất có tên tuổi trong võ lâm, sao không chịu nói rõ ra cho bần tăng được biết ?

Đôi mắt của lão bà sáng quắc như điện, cười nhạt :

- Người đã chết đến nơi mà còn không biết ! Cả hai người hiện giờ đều bị trúng chất độc vô hình nguy hiểm của già đây rồi, qua bảy hôm tất cả các người sẽ tan thành máu mủ... ! Câu nói chưa dứt thì Pháp Vũ đã sợ hãi đến mặt mày tái nhợt nói :

- Có phải bà chính là Thang Bà Tử không ?

Lão bà gằn giọng nói :

- Người không lâm đâu ! Đã có thể biết tên tuổi của già đây thì nên sớm đưa viên Phích độc bảo châu ấy ra, tất sẽ được già giải trừ chất độc giúp cho !

Độc Thủ La Hán Pháp Vũ lúc ấy không còn vẻ hung tợn như trước mà đã thò đầu rút cổ như một con gà bị mắc mưa, rụt rè cười gượng nói :

- Bà đã đến chậm một bước rồi ! Viên ngọc ấy đã bị Lâu Độc vừa cướp mất!

Thang Bà Tử vụt quay mặt về phía Lâu Độc trợn mắt hỏi :

- Có phải người đã cướp mất không ?

Lâu Độc cũng hết sức kinh hoàng, nhưng y có vẻ là kẻ ngay thẳng nên không quá sợ hãi như Hung Tăng.

- Đây là sự vụ oan vô cớ, nhưng Lâu mỗ không làm sao giải bày cho rõ được Bà cứ bảo Pháp Vũ nói lại mọi việc vừa rồi thì sẽ biết Lâu mỗ có cướp viên bảo châu ấy hay không ?

Thang Bà Tử trầm ngâm suy nghĩ trong giây lát, rồi đưa mắt chú ý nhìn Pháp Vũ nói :

- Người hãy nói rõ mọi sự thật vừa xảy ra cho ta nghe, nếu có một lời nào xuyên tạc hoặc che giấu, thì người tất sẽ bị mất mạng ngay ! Hung Tăng đang lâm vào cảnh hùm dữ sa cơ, trong lòng hết sức căm tức, nhưng chẳng còn cách nào khác hơn, buộc phải kể rõ hơn mọi việc xảy ra vừa rồi. Lão ta cho rằng chính mắt đã trông thấy Lâu Độc thò tay chụp lấy viên bảo châu, nhưng Lâu Độc vẫn một mực chối cãi, vì thế mới xảy ra cuộc xô xát Thang Bà Tử ngẫm nghĩ một lúc, thấy bên trong việc này rất đáng nghi, nên liền quay người nhảy thẳng vào ngọn Thiết Tháp, chạy riết lên tầng chót đỉnh tháp, định tìm ra một dấu vết của sự thực.

Nếu nói bên ngoài ngọn tháp có người lén cướp viên ngọc ấy mang đi, thì tại sao Pháp Vũ và Lâu Độc không hay biết gì cả ? Họ đều là những người võ công thượng thặng, chứ nào phải tay tầm thường ? Dù cho ở bên ngoài ngọn tháp có người, thì người ấy cũng nhất định phải xuất hiện mới cướp đoạt được viên ngọc ấy, chứ có đâu lại âm thầm hành động hoàn toàn bí mật như thế được.

Song, nếu Pháp Vũ đoán là do Lâu Độc cướp đi, thì tại sao hắn không bỏ trốn mà lại ở đây làm gì.

Suy nghĩ tới lui, bà ta nhận thấy rằng việc này chắc chắn không phải là Lâu Độc đã ra tay, mà chứng tỏ có một nhân vật bí mật đã hành động khôn khéo. Nhưng, người ấy đến bằng cách nào, bỏ đi ra sao, thực hết sức khó hiểu.

Bởi thế, bà ta lại vội vàng buông người nhảy thẳng xuống ngọn tháp, quay về hai tên ác ma gằn giọng nói :

- Ai phải ai trái, già đây không cần biết đến, nhưng ta kỳ hẹn cho hai người trong vòng bảy hôm, phải tìm cho được viên Phích độc bảo châu, mang đến

tận tay già ! Hiện tại ta đang ở tại Thủy Nguyệt Am phía Đông Châu Tiên Trấn, cách thành Khai Phong sáu mươi dặm về phía Nam.

Nói đến đây, bà ta tạm dừng lại trong giây lát, rồi lại tiếp rằng :

- Ngôi am ấy rất dễ nhận ra, nó nằm tại giữa một cái hồ rộng độ hai mẫu, chung quanh có trúc xanh bao bọc. Nếu các người biết tính mệnh của mình thì tuyệt đối chớ nên quên đi lời dặn dò này của ta ! Nói đoạn, bà ta liền lắc mình lao vút đi, chỉ trông chớp mắt là không còn thấy hình bóng đâu nữa.

Hai tên ác ma đều trợn mắt há mồm, đứng trơ trơ như khúc gỗ.

Lâu Độc gượng cười nói :

- Đây rõ ràng cả hai chúng ta đều bị thảm bại tất cả. Quả là ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi ! Ta để chờ xem đại sư có biện pháp gì cho biết! Lâu mỗ lòng dạ ngay thẳng, bảy hôm nữa sẽ tìm đến Thủy Nguyệt Am giải bày sự thật, tin rằng Thang Bà Tử cũng không nỡ giết chết Lâu mỗ đâu! Còn ông. ..ha ha.. .Thực hậu quả không thể tưởng tượng được ! Nói dứt lời, hắn bèn quay người chậm rãi bước ra khỏi ngôi tháp.

Riêng Pháp Vũ sắc mặt không ngớt thay đổi, đứng trơ trơ như khúc gỗ Lão ta suy nghĩ trong giây lát, thì cảm thấy mình thực sự đã nghi oan cho Lâu Độc. Nhưng ngoài Lâu Độc ra, thì còn ai là người...

Hung Tăng cảm thấy thực bí lối. Khi hắn nhớ lại thân hình đã bị nhiễm chất độc vô hình tối nguy hiểm, thì không khỏi ớn lạnh cả tâm can, cất tiếng than dài, rồi quay người bước n~lũg bước loạng choạng đi thẳng trở vào ngôi Thiết Tháp.

Khi hắn vừa đi đến gần ngọn tháp thì bỗng nghe sau lưng có tiếng gọi to rằng :

- Đây Pháp Vũ ! Hung Tăng không khỏi kinh hoàng biến sắc, đưa mắt nhìn quanh khắp nơi, trông thấy một chàng thiếu niên khôi ngô, tuấn tú, mặt sáng như ngọc, dáng điệu phong lưu đang đứng sững ở phía sau lưng mình.

Lão ta cảm thấy mình đã có gặp chàng thiếu niên này ở đâu rồi, nhưng vì giữa lúc hoang mang hoảng sợ nên không làm sao nhớ ra được trong trường hợp nào mình đã gặp đối phương. Hung Tăng đã như một con chim bị tên bắn hụt, tâm trạng đang khiếp sợ kinh hoàng bèn lên tiếng :

- Tại sao thí chủ biết được danh hiệu hèn mọn của bản tăng như thế ?

Chàng thiếu niên cười to nói :

- Thật là người quái nhân lúc nào cũng lắm chuyện bận rộn, nên quên đi tất cả những việc nhỏ nhặt. Ngày hôm qua, chính ông đã đón đường định gây sự với bọn ba người của Dương Thiên Hành trên quan lộ Thương Khẩu và tại hạ chính là một trong số ba người ấy, thế sao ông lại chóng quên như vậy ?

Nói đến đây, sắc mặt chàng bỗng sa sầm, rồi cười nhạt tiếp :

- Chẳng phải ông đã nói là một giờ sau, sẽ tìm gặp lại bọn chúng tôi đó

chăng ? Thế tại sao giờ đây tại hạ tự đến để nạp mạng mà ông lại lo là như Hung Tăng cười lạnh lùng nói :

- Việc ấy bản tăng đã gác qua. Đây là lần thứ nhất trong đời bản tăng không làm đúng theo lời nói của mình... ! Vừa nói đến đây, thì thân hình của lão ta lão đảo suýt té khụy xuống đất Đôi mắt của Đào Gia Kỳ rất lạnh, nên buột miệng "úy" lên một tiếng, nói :

- Pháp Vũ, dường như ông đang bị nội thương trầm trọng lắm ?

Hung Tăng không khỏi giật mình, thầm nghĩ:

"Đôi mắt của thằng bé này vô cùng lợi hại, chắc chắn không phải là kẻ tầm thường ! " Đôi mắt của lão ta bèn xoay nhanh qua một lượt. Lão ta là một con người sâu hiểm gian manh nên ngay sau đó đã nghĩ ra được một cách mượn tay kẻ khác để sát hại đối phương, bèn gượng cười nói :

- Bản tăng chẳng những đang bị trọng thương mà còn bị trúng chất độc vô hình hết sức nguy hiểm, chỉ bảy hôm sau là chất độc ấy sẽ nổi dậy tác quái, giết chết bản tăng đi ! Người bạn thân của bản tăng là Lâu Độc cũng bị trúng chất độc vô hình và đã đi đến Thang Bà Tử để van xin cứu chữa.

Riêng bản tăng thà chết chứ không chịu nhục, nên chẳng bằng lòng cùng đi với ông ấy. Người trong võ lâm, hễ làm việc ác nhiều thì tất cũng có ngày chịu quả báo. Bản tăng đây, giết người quá nhiều, hôm nay gặp phải việc này, dù chết đi cũng không còn gì đáng hối tiếc. Nhưng, rồi đây một vụ án bí mật trong võ lâm, nghìn năm sau sẽ không ai tìm hiểu sự thực được nữa !

Đào Gia Kỳ trông thấy đôi mắt gian manh của Hung Tăng không ngớt xoay chuyển, trong lòng đã đoán biết lão ta đang tính mưu gian, nhưng bề ngoài chàng vẫn giả vờ điềm nhiên nói :

- Chất độc vô hình ấy là do ai gây ra ?

Pháp Vũ cất tiếng than dài, nói :

- Người ấy tên gọi là Thang Bà Tử, võ công trác tuyệt không kém gì Vũ Nội Bát Kỳ, lại giỏi sử dụng chất độc vô hình. Từ trước đến nay, Thang Bà Tử không hề lộ mặt ra chốn giang hồ, thế mà nay bà ta bỗng nhiên xuất hiện, chắc chắn sẽ có không biết bao nhiêu cao thủ chính phái bị hại dưới độc thủ của bà ta. Bà ta hiện nay đang ở trong Thủy Nguyệt Am, giữa một cái hồ phía Đông Châu Tiên Trấn ! Đào Gia Kỳ cười nhạt :

- Ông nói rõ nơi cư ngụ của Thang Bà Tử, phải có ý muốn tôi trả thù giúp ông không ?

Hung Tăng bị Đào Gia Kỳ hỏi như thế, vô tình đã vạch trần ý định gian manh của y, nên không khỏi thâm kinh hãi. Tuy nhiên, bề ngoài y vẫn làm ra vẻ bình tĩnh cười nhạt, nói :

- Võ lâm ngày hôm nay sóng gió toai bời, ấy là chỉ vì pho Hàn Thiết Quan âm quý báu và hiếm có trên đời. Hàn Thiết Quan âm đi về đâu, cũng như nghi án tại Cô Tùng Cốc ở Thái Sơn, đều có một mình Thang Bà Tử được

mục kích ! Câu nói chưa dứt, thì Đào Gia Kỳ đã phá lên cười to, ngắt lời :

- Hàn Thiết Quan âm tuy là vật quý báu và hiếm có trên đời, nhưng ta đây không khi nào ao ước. Nếu ông còn tiếp tục dùng lời gian manh cũng vô ích thôi, không phỉnh gạt được tôi đâu ! Nay, tôi hỏi ông, sở dĩ ông làm khó dễ Dương Thiên Hành, chắc chắn là do âu Nguyên Hoài xúi giục. Vậy âu Nguyên Hoài hiện giờ ở đâu ?

Hung Tăng thấy chàng đã phá vỡ được mưu gian định mượn tay người khác để hạ đối phương của mình, thì trong lòng không khỏi thầm than dài, hết sức thất vọng. Kịp khi nghe hỏi, lão ta liền đáp :

- Bần tăng cũng không gạt chi thí chủ, trước đây trong một dịp tôi đi ngang qua Liêu Thành, có nghe âu Nguyên Hoài bị treo lủng lẳng trước huyện đường, rồi sau đó bị nhốt vào ngục tử tù. Bần tăng liền nhân lúc đêm tối, lẻn vào ngục cứu thoát y ra. Trong dịp đó, y có kể lại cho bần tăng nghe mọi sự đã xảy ra, yêu cầu bần tăng trả thù giúp cho. Hiện nay, âu Nguyên Hoài đang lẫn trốn trong gia đình Chu Hàn ở thành Lai Phong để dưỡng thương ! - Chu Hàn là ai thế ?

- Ông ta là một cường hào ở Lai Phong và là một người bạn sống chết với âu Nguyên Hoài.

Đào Gia Kỳ cất tiếng cười nhạt, rồi xòe to chiếc quạt đang cầm trong tay.

Tức thì, lão Hung Tăng liền cảm thấy ngũ quan đều tê dại, ngã lả ra đất chết tốt.

Đào Gia Kỳ nhanh nhẹn quay người lại, vượt mình lướt nhanh như Từ trong phòng, có tiếng cười to của Dương Thiên Hành vẳng ra :

- Già đã thức dậy từ lâu rồi ! Vừa nói Dương Thiên Hành vừa mở cửa bước ra, đưa mắt chú ý nhìn về phía cửa phòng của Đào Gia Kỳ.

- Sao Đào thiếu hiệp đến giờ này vẫn chưa dậy ?

Hàn Thanh Quân vội vàng bước đến trước cửa phòng của Đào Gia Kỳ, đưa tay gõ nhẹ luôn mấy cái.

Nhưng, nàng gõ mãi vẫn không nghe tiếng trả lời, lại thấy cánh cửa khẽ lay động, nên không khỏi sững sốt, đưa tay xô mạnh thì cánh cửa liền mở to, vì nó chỉ khép hờ mà thôi.

Hàn Thanh Quân đưa mắt nhìn vào trong, thấy trên giường chiếc mền vẫn xếp y nguyên như cũ, chứng tỏ suốt đêm qua Đào Gia Kỳ không có nằm ngủ. Chắc chắn chàng thừa lúc nàng đang ngủ mê lại lẻn ra đi.

Dương Thiên Hành trông thấy sắc mặt ngạc nhiên của Hàn Thanh Quân thì đã đoán biết Đào Gia Kỳ không có mặt trong phòng. Ông ta không hay biết gì về việc làm của Đào Gia Kỳ và Hàn Thanh Quân trong đêm vừa qua, nên cất tiếng cười to :

- Có lẽ Đào thiếu hiệp đã đi mua thức ăn sáng rồi, chỉ một chốc nữa đây là trở về ngay.

Hàn Thanh Quân im lặng không nói gì cả. Qua một lúc sau mới ngửa mặt lên hỏi :

- Đại thúc, chú có dám quả quyết là Thanh Vân Thân Ni sẽ xuất hiện tại Trung Châu này không ?

Dương Thiên Hành không khỏi sửng sốt đáp :

- Đây chỉ là lời phán đoán của Trạch đại hiệp, chứ chưa phải là lời khẳng định. Nhưng gió mưa tám hướng rồi đây sẽ dồn cả về Trung Châu, vậy lời phán đoán của Trạch đại hiệp cũng hữu lý lắm ! Hàn Thanh Quân đưa đôi mắt đầy vẻ nghi ngờ, nhìn qua Dương Thiên Hành một lượt, nói :

- Đại thúc, chú có gặp Thanh Vân Thân Ni lần nào không ? Nếu cháu đây xin làm môn hạ của Thân Ni, thì cần phải trải qua bao lâu mới học nên tuyệt nghệ để lo trả mối đại thù được ?

Dương Thiên Hành lắc đầu nói :

- Già đây chưa có dịp nào được gặp mặt Thân Ni cả, mà khắp trong thiên hạ cũng chỉ có mấy người được gặp mặt bà ấy mà thôi. Võ công của Thân Ni suýt soát với Vũ Nội Bát Kỳ, hay cao hơn một bậc. Nếu cháu vào làm môn hạ của Thân Ni và ráng chịu khó nhọc rèn luyện học hành, thì tất có ngày sẽ trả được mối đại thù ấy ! Bỗng nhiên, ngay lúc đó từ ngoài sân có sáu người bước vào, hai người đi trước và bốn người đi sau. Hai người đi trước mặc áo gấm trông rất xinh đẹp.

Hai người ấy, có một người đầu hói tai nhỏ, mặt nhọn má hóp, dưới cằm trơn láng không một sợi râu, sắc mặt âm u lạnh lùng, trên lưng giắt một ngọn thương, lập lòe ánh sáng lạnh ngắt. Dưới đầu ngọn thương có một lá cờ tam giác bằng gấm màu đen, bên trên có thêu một bộ xương người màu trắng. Còn người kia, thì trông thật hung ác, tóc dựng đứng, lỗ tai to như cây quạt, mũi ó, môi trê để lộ hàm răng khi trắng toát, trên vai cũng có giắt một cây thương ngắn lập lòe ánh thép. Dưới đầu ngọn thương, cũng có một lá cờ gấm trắng hình tam giác, nhưng bên trên thêu hình Thái Tuế Sát Tinh trông rất ghê sợ.

Bốn người đi sau lưng họ, vẻ mặt đều lạnh lùng hung dữ, đôi mắt sáng quắc. Sáu người cùng bước vào, khiến Dương Thiên Hành không khỏi biến sắc mặt.

Đôi mắt của lão già đầu hói, tai nhỏ lạnh lùng đến khiếp người, nhìn thẳng vào Dương Thiên Hành và Hàn Thanh Quân dò xét một lượt rồi lạnh lùng quát:

- Yển Nam Tam Kiệt có phải ở đây không ?

Dương Thiên Hành chấp tay thi lễ, tươi cười :

- Việc ấy tại hạ không được biết ! Lão già hói đầu cười lạnh lùng :

- Ông và Yển Nam Tam Kiệt cùng ở chung một dãy phòng, thế mà lại nói không biết, nghe có lạ không ?

Hàn Thanh Quân không biết cặp quái nhân ấy là ai, nên tức giận quát :

- Muốn tìm Yến Nam Tam Kiệt, sao các ông không tự đi tìm lấy, mà lại hỏi chúng tôi làm gì ?

Lão già hỏi đầu cười sâu hiểm :

- Con bé kia, ta nghĩ về chỗ ngươi còn nhỏ tuổi, chưa biết lão phu là ai nên không làm khó dễ gì. Trái lại, nếu là kẻ khác thì tất sẽ lãnh lấy cái họa to vào thân rồi ! Hàn Thanh Quân cười nhạt nói :

- Tôi cần gì biết các ông là ai ? Các ông hãy mau đi khỏi dãy phòng này cho tôi ! Dương Thiên Hành không khỏi kinh hoàng, quát :

- Không được vô lễ như thế !

Lão già hỏi đầu cất tiếng cười ngạo nghễ, rồi hai ngón tay giương ra nhanh như chớp, nhắm thẳng vào huyệt đạo quan trọng nơi cổ họng của Hàn Thanh Quân.

Thế võ của ông ta, thực nhanh nhẹn không thể tưởng tượng được.

Hàn Thanh Quân lách mình liên tiếp mấy lượt, nhưng những ngón tay của đối phương vẫn bám sát theo mãi, không làm sao đi được. Xem ra, chắc chắn nàng phải chịu mất mạng dưới thế đánh của đối phương rồi.

Đột nhiên, từ giữa lưng chừng trời, bất thần có một tiếng niệm Phật vọng lại. Tức thì, ai nấy trông thấy có một lão bà tóc trắng như bông, từ trên không lao nhanh xuống và vung mạnh chiếc phát trần ra, khiến một ngọn kinh phong mạnh mẽ, cuốn thẳng vào sau lưng của lão già hỏi đầu.

Lão già hỏi thấy thế, liền nhanh nhẹn thu chỉ trở về, rồi vội vàng lách xéo ra năm thước, quát to :

- Bà là ai thế ?

Lão bà mỉm cười nói :

- Bần ni là Thanh Vân, thí chủ sao lại ra tay ác độc như thế, chẳng sợ mang tội hay sao ? Từ bấy lâu nay ta vẫn ngưỡng mộ Hắc Bạch Song Kỳ là người võ công cao tuyệt, nhưng không ngờ cả hai lại ý vào võ công của mình, xuống tay độc ác với một kẻ hậu sinh không oán không thù gì như thế ! Các ông không sợ sự chê cười của mọi người hay sao ?

Hai lão già ấy đúng là Hắc Bạch Song Kỳ, tức Ban Trường Hồng và Không Định Viễn. Khi hai lão nghe qua danh hiệu của Thanh Vân Thần Ni thì không khỏi thâm kinh hãi. Nhưng nghe đến những câu sau cùng thì Không Định viễn không khỏi tức giận, cười ghê rợn nói :

- Thanh Vân, chớ nói chi là bà, mà dù sư huynh của bà là Thất Chi Lão Hóa Tử có đến đây, Không mỗ cũng vị tất đã sợ ! Hàn Thanh Quân vừa nghe lão bà tóc bạc kia chính là Thanh Vân Thần Ni, thì không khỏi lộ sắc tươi cười, vui mừng ra mặt.

Lúc ấy, sắc mặt của lão bà lạnh lùng như băng giá, gằn giọng :

- Các ông không nghe bấy lâu nay bần ni oán ghét bọn gian ác như kẻ thù

của mình hay sao ? Nếu các ông không biết điều rút lui sớm, thì chính bản ni không còn nhẫn nhịn được nữa ! Lúc ấy bỗng từ sau lưng của Song Kỳ, Tất Độ nhanh nhẹ lách mình bước ra, vung lưỡi dao sáng quắc trong tay lên, gây thành chín đốm sao bạc lạnh ngắt, công thẳng về phía lão bà.

Thanh Vân Thần Ni gần giọng, nói :

- Khá khen cho đồ nghiệt chủng ! Tức thì, chiếc phát trần liền từ trong cuộn ra, và lưỡi dao của Tất Độ liền bị những sợi tơ trên chiếc phát trần quấn chặt. Tiếp đó, lão bà vung mạnh cánh tay, là đã nghe Tất Độ gào to lên một tiếng, rồi ngã ngửa ra đất, trong khi lưỡi dao thép đã vượt khỏi tay y, bay bổng lên lưng chừng trời ! Song Kỳ trông thấy thế, không khỏi biến sắc mặt. Riêng Tất Độ thì nằm im dưới đất như chết, trong khi trên người chẳng hề có một vết thương tích chi cả.

Thanh Vân Thần Ni nói :

- Người này bị Vô hình kinh khí của bản ni đánh trúng, sau một tiếng đồng hồ thì hẳn sẽ bình phục như xưa. Bản ni tuy là người của Phật, nhưng đối với người yêu ma tà đạo, thì bản ni không khoan dung bao giờ ! Nói đoạn, bà liền vung cây phát trần quét qua, tức thì một gốc liễu cách xa đây ngoài một trượng, bỗng kêu lên một tiếng "rộp", rồi gãy ngang như bị một lưỡi dao chặt đứt lia ! Song Kỳ thấy lão bà vận dụng kinh lực dễ dàng theo ý muốn chứng tỏ tài nghệ cao tuyệt, vượt xa mình rất nhiều. Ban Trường Hồng là người không cứng rắn như Không Định Viễn, biết uyển chuyển theo tình thế hơn, nên liền cất tiếng cười như cuồng dại, nói :

- Tài nghệ của Thần Ni quả hết sức cao minh, tôi vốn có ý định sẽ ra tay lĩnh giáo, nhưng hiềm vì Ban mỗ còn cần phải gặp Yến Nam Tam Kiệt, có việc cấp bách hơn, nên việc hôm nay xin tạm gác lại, chờ sau này gặp nhau đây sẽ thanh toán đó ! Nói đến đây, lão ta quay mặt lại, quát :

- Hãy đi ! Tức thì, Khổng Định Viễn thò tay chụp lấy Tất Độ, rồi xoay người cùng nhanh nhẹn chạy theo Ban Trường Hồng, bỏ đi tuốt.

Dương Thiên Hành và Hàn Thanh Quân vội vàng ngỏ lời cảm tạ Ôn giải cứu của lão bà, đồng thời, nói rõ là hai người đã lưu lại đây để chờ đón Thân Ni suốt mấy hôm liền.

Lão bà ngạc nhiên, tươi cười nói :

- Thí chủ làm thế nào biết bản ni sẽ tới đây ? Và chờ đón có việc gì ?

Dương Thiên Hành liền đem đầu đuôi việc mình phải tìm đến đây, cũng như việc nghe theo lời dẫn dò của Yến Nam Tam Kiệt ở đây chờ đợi nói rõ cho Thanh Vân Thần Ni nghe. Ngoài ra, ông còn ngỏ lời xin Thần Ni thu dụng Hàn Thanh Quân làm môn hạ.

Thanh Vân Thần Ni mỉm cười nói :

- Trách thí chủ quả đoán trước mọi việc như thần ! Thân Ni đã có đến Tướng Quốc Tự, nhưng chưa được gặp Tam Kiệt, nên định đến đây để tìm....

Thanh Vân Thân Ni bỗng đưa mắt nhìn về nhìn về phía Hàn Thanh Quân :

- Kỷ luật của bản ni rất nghiêm khắc, chẳng hay cô nương có thể chịu đựng nổi sự kham khổ hay không ?

Hàn Thanh Quân nghe thế, hết sức mừng rỡ, sụp lạy nói :

- Con xin lạy sư phụ một lạy để tỏ lòng biết ơn ! Lão bà đưa tay đỡ nàng đứng lên, đôi mắt phượng đầy vẻ hiền hòa nói:

- Hiện giờ sư phụ có việc phải đi gấp, chỉ bằng con hãy cùng đi với sư phụ một thể ! Hàn Thanh Quân vội vàng quay người chạy vào phòng mang hành lý ra, rồi nghẹn ngào từ biệt Dương Thiên Hành, đồng thời, dặn dò Dương Thiên Hành nói lại cho Đào thiếu hiệp biết.

Lão bà quay về phía Dương Thiên Hành chấp tay cúi đầu nói :

- Xin thí chủ hãy thận trọng trong mọi việc, về sau sẽ gặp lại ! Nói đoạn, bà ta đưa tay trái ra kéo lấy Hàn Thanh Quân, rồi dùng thế Tiêm long thẳng thiên vọt người bay bổng lên không, lướt đi như điện chớp, chỉ trong nháy mắt là đã mất hút.

Khi ấy, Dương Thiên Hành bỗng cảm thấy lòng buồn rười rượi. Ông đã hoàn tất được lời ủy thác của người bạn quá cố, trút nhẹ gánh nặng khỏi đôi vai, đáng lý ra phải vui mừng, nhưng không hiểu tại sao ông bỗng lại có cảm giác không yên tâm tí nào cả.

Chỉ trong chốc lát, Yên Nam Tam Kiệt cũng trở về khách sạn với vẻ mặt đăm chiêu. Dương Thiên Hành liền bước vội tới thi lễ :

- Ba vị đại hiệp đã trở về đây à ?

Trạch Kỳ lộ sắc lo lắng nói :

- Số anh em của Trạch mỗ, hộ tổng Đạt Nguyên đại sư trở về Tung Sơn để chữa trị vết thương, nhưng dọc đường lại bị kẻ lạ mặt chân đánh.

Bọn ấy đều là tay võ nghệ tuyệt vời, suýt nữa anh em của Trạch mỗ chôn vùi danh vọng bấy lâu. Nhưng, rất may mắn là các tay cao thủ phái Thiếu Lâm đã kịp thời đến nơi đón Đạt Nguyên đại sư trở về núi, nên mới cứu vãn được tình thế vô cùng nguy ngập ! Dương Thiên Hành lấy làm lạ hỏi :

- Nếu vậy, thì đôi phương chắc hẳn là bọn yêu tà lừng lẫy tăm tiếng, ba đại hiệp có biết bọn người ấy là ai không ?

Trạch Kỳ gượng cười nói :

- Thực chẳng ai được biết cả, vì bọn họ đều ăn mặc y phục đen như nhau, mặt lại được che kín, nên không làm sao hiểu được lai lịch của họ ! Dương Thiên Hành than dài nói :

- Thảo nào Thanh Vân Thân Ni đến Tướng Quốc Tự mà không gặp mặt được ba vị ! Trạch Kỳ không khỏi sửng sốt nói :

- Thân Ni đã đến rồi hay sao ?

Dương Thiên Hành đáp rằng :

- Mới vừa rồi đây, Thân Ni có đến nơi này. Hàn cô nương đã may mắn được

bà thu nhận làm đồ đệ ! Tiếp đó, ông ta bèn đem việc Hắc Bạch Song Kỳ tìm đến gây sự cũng như việc Thần Ni kịp thời đến nơi để giải cứu, nói rõ cho mọi người nghe qua.

Diêm La Phán ứng Triệu Hùng đưa mắt nhìn Trạch Kỳ và Từ Vĩ Quang một lượt, lộ vẻ ngạc nhiên nói :

- Thần Ni là người lựa chọn môn đồ rất kỹ lưỡng, mấy mươi năm qua chính là vì bà quá khắt khe trong vấn đề ấy, nên đến nay vẫn chưa có một môn đồ nào để kế nghiệp, thế sao bây giờ lại thu nạp Hàn cô nương quá dễ dàng như vậy ?

Cầu Long Tẩu Trạch Kỳ cũng lộ vẻ nghi ngờ :

- Trạch mỗ cũng chính vì biết như vậy, nên mới dẫn Dương lão sư và Hàn cô nương lưu lại nơi này, hầu chờ cơ hội tốt giới thiệu với Thanh Vân Thần Ni. Chắc chắn bà ấy lúc đầu chỉ tạm nhận Hàn cô nương làm người thân cận, rồi sau đó quan sát tâm tính cũng như tư chất của Hàn cô nương, liên tiếp trong ba năm sau mới chính thức nhận làm môn đồ. Nhưng trước đây, không có một người nào chịu nổi giai đoạn ba năm thử thách đó cả.

Những người ấy chẳng những bị đuổi ra khỏi cửa, mà còn bị Thần Ni phế trừ võ công. Hôm nay Thần Ni đâu lại tỏ ra dễ dàng như thế ? Phương chi...

Nói đến đây, ông đưa mắt nhìn đăm đăm vào Dương Thiên Hành nói tiếp :

- Dương lão sư, ông có thể tả lại hình dáng của Thần Ni cho tôi được biết không ?

Dương Thiên Hành nghe thế, trong lòng hết sức hoang mang sợ hãi, vội vàng tả tỉ mỉ y phục cũng như sắc diện của lão bà vừa rồi cho ba người nghe. Triệu Hùng to tiếng :

- Hồng rồi ! Thần Ni ngay từ lúc nhỏ đã xuống tóc làm ni cô, đâu còn mớ tóc bạc phơ trên đầu ?

Dương Thiên Hành bỗng cảm thấy như mình bị rơi vào một hố sâu đầy băng tuyết, khắp người đều giá lạnh, qua một lúc thật lâu không nói nên lời.

Trạch Kỳ lộ vẻ lo lắng :

- Các cao nhân trong võ lâm, không ai có hình dáng như vậy cả ! Từ Vĩ Quang nói :

- Hãy mau đuổi theo, may ra còn chặn lại được chăng ?

Dương Thiên Hành mặt lộ sắc giận dữ, đôi vai lắc mạnh, vọt thẳng lên cao năm, sáu trượng, nhắm hướng lão bà mạo danh Thần Ni vừa bỏ đi đuổi theo.

Trạch Kỳ nói :

- Chúng ta cũng không thể đứng ngó được ! Nói đoạn, cả ba liên ụp ụp lao vút người lên không đuổi theo như chớp.

Dưới ánh mặt trời quang đãng, Đào Gia Kỳ trở về khách sạn với vẻ mặt đầy phong trần. Chàng đã đi đến Lan Phong một chuyến hoàn toàn vô ích, vì nơi đó chỉ có một gian khách điểm trọ trọ, ngoài ra không còn am miếu chi

khác nữa, chàng bực tức bỏ trở về.

Đến nơi, thì chàng thấy Dương Thiên Hành, Hàn Thanh Quân và Yên Nam Tam Kiệt đều vắng mặt, nên không khỏi ngạc nhiên, thầm nghĩ:

"Quân tử có lẽ thấy mình bỏ đi mà không nói gì cả, nên có lòng nghi mình trở lại ngôi Thiết Tháp. Có lẽ sau đó trông thấy mình quá lâu không trở về, nên lo ngại mình đã gặp nguy hiểm, nên mới cùng Dương Thiên Hành đi kiếm rồi chăng ?" càng nghĩ càng thấy có lý, nên chàng lại quay người bỏ chạy thẳng trở ra.

Nhưng trong khi chàng chưa bước ra khỏi sân, thì bỗng trông thấy có bóng người bay thoát đến, quát to :

- Hãy đứng yên lại ! Chàng vội vàng tháo lui ra sau hai bước, ngửa mặt nhìn lên, thì trông thấy đó là hai lão già diện mạo hung ác, trên vai có giắt hai lá cờ một đen, một trắng, phía sau lại có bốn gã tùy tùng to lớn, mặt mũi dữ tợn.

Vừa thấy hai lão già, thì chàng đã biết đây là Hắc Bạch Song Kỳ mà bấy lâu nay tên tuổi vang dội, hành động tàn ác. Bởi thế, chàng vẫn buông xuôi hai tay, ngàng nhiên cười nói :

- Nhị vị có phải là Hắc Bạch Song Kỳ không ?

Khổng Định Viễn cười sâu hiểm nói :

- Đôi mắt của người khá lắm, như vậy là nhận đúng được lão phu rồi !

Thanh Vân Tặc Ni và ba con quỷ già Yên Nam đâu rồi ?

Đào Gia Kỳ không khỏi sùng sốt nói :

- Xin ông bỏ lỗi cho về chỗ tại hạ không được biết việc ấy ! Khổng Định Viễn cất tiếng "hừ" qua giọng mũi, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng hung ác, nói :

- Chỉ mới từng ấy tuổi, mà dám trêu ngươi trước mặt lão phu. Ta xem ngươi nên nói thực thì hơn ! Đào Gia Kỳ sa sầm nét mặt :

- Tại hạ thực không biết, bộ Ông định dùng võ công cao tuyệt, ra tay hiếp đáp người ta hay sao ?

Khổng Định Viễn giận dữ, liền rút ngọn giáo trên vai xuống cười ghê - Con chó nhỏ kia, từ trước tới nay, phạm những ai tỏ ra ngạo mạn vô lễ trước hai lão phu đây, đều không được buông tha bao giờ ! Thái độ của ngươi, có lẽ chờ khi chết đến nơi mới chịu khiếp sợ phải không ?

Nói đoạn, lão ta liên vung cánh tay đánh thẳng ngọn thương ra.

Tức thì, khắp nơi sao bạc lập lòe, ồ ạt công thẳng vào các huyết đạo quan trọng khắp châu thân của Đào Gia Kỳ. Thực đây là một thế võ chẳng những vô cùng ác liệt mà lại vô cùng thâm độc nữa.

Đào Gia Kỳ không muốn để lộ khả năng võ công của mình nên liền ngã ngửa người, rồi dùng thế Ngọa khán xảo vân phóng thẳng ra xa hơn ba trượng.

Khăng Định Viễn quát to một tiếng, rồi tràn theo như một luồng điện xẹt Nào ngờ, Đào Gia Kỳ đã nhanh hơn lão ta, vọt người thẳng lên mái nhà, thoáng cái là đã mất hút.

Ban Trắng Hồng nói :

- Lão nhị, sao lại vẫn còn cái tính nóng nảy như thế ? Vừa rồi bị chịu thiệt thòi, qua con người mạo danh Tặc Ni ấy còn chưa đủ hay sao ?

Khăng Định Viễn cười nhạt :

- Con chó nhỏ ấy, thì có đáng gì mà ngại ! Vừa nói, nhưng sắc mặt lão ta vẫn còn đầy vẻ bức tức.

Ban Trắng Hồng "hừ" một tiếng, nói :

- Trong võ lâm hiện nay, có rất nhiều mầm non xuất hiện, tài trí phi phàm. Hai ta nếu bức tức mà đánh nhau với chúng, có thắng thì chẳng phải hay, mà nếu thua thì làm trò cười cho thiên hạ. Phương chi, chúng ta đến đây là để tìm kẻ mạo danh Tặc Ni và Yên Nam Tam Kiệt chứ chúng ta có dính dấp tới hấn đâu ?

Khăng Định Viễn bưng đở cả mặt, trong lòng tức giận nhưng ghen hòng không nói gì được nữa.

Liên đó, bốn gã đàn ông tùy tùng, liền lách mình chạy thẳng vào trong xô các cửa phòng ra xem, thấy quả không có ai cả. Do đó, họ trở ra cùng Song Kỳ rồi kéo nhau bỏ đi.

Riêng Đào Gia Kỳ sau khi vọt người bay đi, liền rơi trở xuống và không ngớt nghĩ ngợi miên man. Chàng cảm thấy lời nói của Khăng Định Viễn và Ban Trường Hồng có nhiều chỗ rất oái ăm. Vì có người mạo danh Thanh Vân Thân Ni tìm đến khách sạn, Song Kỳ đã bị người ấy làm cho mất mặt rồi. Vậy người ấy là ai, thực chàng không làm sao hiểu được.

Bỗng nhiên, chàng trông thấy Dương Thiên Hành đây về ảo não trở về khách sạn. Vừa thấy Đào Gia Kỳ, ông ta liền kéo lấy chàng, kể rõ lại đầu đuôi việc bị một lão bà mạo danh Thanh Vân Thân Ni gạt Hàn Thanh Quân mang đi cho chàng nghe qua.

Đào Gia Kỳ vẫn hết sức bình tĩnh, hỏi rõ tướng mạo của lão bà ấy, rồi suy nghĩ một lúc thì biết ngay đây là Thang Bà Tử. Bởi thế, chàng mỉm cười :

- Xin lão anh hùng chớ bận tâm lo lắng làm gì. Tại hạ hứa chắc chắn là trong vòng hai hôm, tất sẽ cứu được Hàn cô nương mang trở về ! Vừa dứt lời, thì chàng đã lao mình lướt đi mất dạng.

Chẳng bao lâu sau, Đào Gia Kỳ đã đến con đường cái quan đi về Châu Tiên Trấn. Trên đường người ngựa qua lại như mắc cửi. Vì chàng sợ kinh động tới những người chung quanh, nên cất bước đi chậm rãi y như bao nhiêu người khác.

Hai bên đường, cây hòe, cây phong mọc um tùm, nắng vàng ảm áp, gió thoảng nhẹ nhàng. Đây là tiết trời rất thuận lợi cho mọi người đi rong chơi

vùng thôn dã. Những người đi đường, trông thấy Đào Gia Kỳ chân bước nhanh, tay phe phẩy quạt cũng không có gì lạ, mà chỉ khen là sao chàng lại đi được nhanh như thế.

Đôi mắt của Đào Gia Kỳ rất sắc bén, từ xa chàng đã trông thấy Sư Diện Thiên Vương Lâu Độc đang đi trước mặt, nên đoán biết định tìm đến Thang Bà Tử. Bởi thế, một ý nghĩ liên thoáng qua óc chàng và một kế tài tình cũng nảy sinh theo. Nhưng, làm thế nào để gọi chuyện với Lâu Độc ?

Trong khi chàng còn đang suy nghĩ, thì bỗng nghe từ phía sau có tiếng vó ngựa chạy rầm rập như sấm nổ. Chàng quay đầu nhìn lại, thì thấy có ba người cỡi ngựa đang phi nhanh tới. Phía sau những con ngựa, cát vàng tung bay mù trời.

Những con người ấy chỉ trong chớp mắt là đã lướt qua khỏi người chàng. Những người ngồi trên mình ngựa đều to lớn khỏe mạnh, xem vô cùng oai vệ. Những dải lụa buộc trên chuôi gươm giắt sau lưng họ, không ngớt bay phất phơ trông lại càng hiên ngang ra vẻ.

Khi ba người ấy vừa lướt qua khỏi Lâu Độc thì có một người quay đầu ngo ngoái lại, rồi bỗng quát to và gò cương ngựa cùng nhảy xuống đất, rồi nhanh nhẹn chặn ngay trước mặt Lâu Độc.

Đào Gia Kỳ hồi hải bước tới mấy bước, đứng yên bên vệ đường đưa mắt chú ý nhìn. Chàng trông thấy người đứng chính giữa thân hình cao lớn, trên trán có một vết đỏ bầm, tuổi độ ngoài tứ tuần, người ấy cất tiếng cười to :

- Lâu lão sư, không ngờ đường lạ mà lại gặp người quen, nào ai biết trước hôm nay lại còn trùng phùng một lần nữa ? ông có còn nhớ ba anh em tôi là ai không ?

Lâu Độc thềm sợ hải nghĩ rằng:

"Thực là phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí, sao hôm nay sao lại gặp bọn họ Ở nơi đây ? " Nhưng bề ngoài lão ta vẫn cố làm ra vẻ trấn tĩnh, khẽ nhường đôi mi mắt, sắc mặt lạnh như băng :

- có phải các người định rửa mối hận hai mươi năm trước hay không ?

Hừ, chớ tưởng ba người trốn ra ngoài quan ải, tạo được tiếng Trắng Bạch Tam Hùng bé nhỏ ấy, rồi định tìm đến gây sự với lão phu. Đấy chẳng qua là trúng chọi với đá mà thôi. Lão phu nghĩ tình các người thành danh không phải là chuyện dễ, nên cũng không muốn ra tay hạ các người. Các người hãy mau đi đi ! Người đứng giữa nghe thế, bỗng cất tiếng cười dài, rung chuyển cả trời ca, chẳng khác nào tiếng sấm nổ, núi đồi đều vang dội không ngớt. Qua một lúc thật lâu, người ấy ngưng hẳn tiếng cười, nhưng sắc mặt vẫn lạnh lùng nói :

- Ông nào biết ta đây chẳng còn phải Vi Hùng Phi hai mươi năm về trước nữa ? Ngay đến Mạnh Thái Thân và Cửu Lâm tức hai hiền đệ của ta đây cũng đã trụi luyện được võ công tuyệt nghệ, không lúc nào quên mối nhục

thừa xua. Này Lâu Độc, lão hãy nạp mạng đi thôi ! Ngay lúc ấy, cánh tay mặt của người ấy vung lên tuốt chiếc đao bằng thép giắt trên lưng ra khỏi vỏ. Lâu Độc hết sức kinh hoàng, nhưng cười nhạt nói :

- Nếu muốn đánh nhau cũng không khó, song nơi này người qua lại đông đảo chẳng phải là một địa điểm thích hợp cho chúng ta đánh nhau ! Vi Hùng Phi liền đưa mắt ngó về một ngọn đồi cách đây không xa, cười lạnh lùng :

- Được, vậy chúng ta hãy đến ngọn đồi gần đây để so tài cho biết ! Lâu Độc "hừ" một tiếng, nhưng im lặng không trả lời ra sao cả. Lão ta chỉ đưa chân nhắm hướng ngọn đồi ấy đi thẳng tới.

Vi Hùng Phi và hai người đồng hành cùng quay lại, dẫn ngựa bước theo sau Lâu Độc.

Lâu Độc dừng chân đứng lại trên một sườn đồi đầy cỏ dại, quay người lại khoát tay nói :

- Cả ba người các ngươi muốn xông vào một lúc, hay muốn đánh tay đôi, lão phu sẵn sàng tất cả ! Lúc đó, lão ta đã liều mạng, tuy trong người đang bị nhiễm một chất độc vô hình, hết sức nguy hiểm, nhưng võ công vẫn còn, song chỉ có điều là vận dụng chân lực không còn được như trước nữa mà thôi.

Vi Hùng Phi cất tiếng cười như cuồng dại nói :

- Chỉ một mình Vi mỗ là đủ rồi ! Nói đoạn, y bèn bước tràn tới trước một bước, vung lưỡi đao trong tay, dùng thế Đoạn lưu trăm long chém nhanh tới như một luồng điện xẹt, vừa ồ ạt lại vừa hiểm hóc vô cùng.

Lâu Độc liên lách mình qua, vung chưởng mặt quét thẳng trả lại, gây một luồng kinh phong, thổi mạnh vào lưỡi đao của Vi Hùng Phi đang chém tới khiến nó chao qua chao lại mấy lượt.

Lâu Độc biết trận đánh này là trận đánh sống chết của lão ra, nên đã nhanh nhẹn quét ra liên tiếp ba chưởng.

Luông kinh phong hết sức mạnh mẽ, đã hất bắn Vi Hùng Phi thối lui liên tiếp ra sau mấy bước.

Tiếp đó, Lâu Độc lại nhanh nhẹn dùng Vân thôn ngũ nhạc đánh thẳng tới khiến cho Vi Hùng Phi cảm thấy như bị ngạt thở, loạng choạng thối lui ra sau, trong khi cánh tay cầm đao bị đau buốt gần như không còn đủ sức siết chặt đao được nữa.

Mạnh Thái Thân và Cửu Lâm trông thấy thế hết sức kinh hãi, cả hai cùng lao tới tấn công vào Lâu Độc. Nào ngờ Lâu Độc vì sử dụng quá nhiều chân lực trong người, nên khí huyết bắt đầu cuồng loạn, hơi thở tắt nghẽn, hai mắt hoa lên và tối sầm lại.

Trong khi đó, thì hai lưỡi đao của hai kẻ địch đã quét đến nơi. Lão ta thềm nói:

"Mạng của ta thế là hết ! " Nhưng, trong khi hai mũi đao vừa mới chém tới

người của Lâu Độc, thì bỗng cả hai cảm thấy có một ngọn gió hết sức mạnh mẽ, từ trên đỉnh đầu mình chụp xuống. Bởi thế, cả hai đều kinh hoàng, vội vàng thu thế võ lại, nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau.

Liên khi đó, trước mặt họ đã xuất hiện một thiếu niên mặt xinh như ngọc, cười lạnh lùng nói :

- ý chúng hiệp cô, cậy số đông để vây đánh một người là một hành động đáng nhục nhất trong võ lâm. Ba người các ông, rõ ràng là hạng tiểu nhân trong giới giang hồ, nên mới có hành động bỉ ổi như thế ! Mạnh Thái Thân và Cửu Lâm nghe thế không khỏi giận dữ, đồng thanh quát to, rồi vung đao chém thực mạnh về phía chàng thiếu niên.

Đào Gia Kỳ lách mình, rồi lại tràn tới giữa hai lưỡi đao của đối phương, vung năm ngón tay trái ra, chụp thẳng vào mạch cổ tay của Cửu Lâm.

Thủ pháp của chàng hết sức kỳ diệu và chớp nhoáng. Chàng vừa siết mạnh bàn tay, vừa lật qua rồi lại vung ra, tức thì Cửu Lâm hự lên một tiếng khô khan, buông bỏ ngọn đao thép rơi xuống đất.

Trong khi đó, chân trái của Đào Gia Kỳ cũng đã đá mạnh ra và cánh tay mặt lại vung tròn rồi co khuỷu tay lại thúc vào Tinh thúc đại huyệt nơi eo lưng của Mạnh Thái Thân.

Thế là, cả Mạnh Thái Thân và Cửu Lâm đều đồng thanh gào lên một tiếng thảm thiết, thân hình bị tung bay bổng lên lưng chừng trời, rồi rớt trở xuống cách đó ngoài hai trượng, miệng trào máu tươi.

Võ công của Đào Gia Kỳ thực vô cùng kỳ tuyệt. Chàng đánh nhanh nhẹn đến nỗi bao nhiêu thế võ cũng chỉ thấy như dính nhau lại thành một thế mà thôi.

Vì Hùng Phi trông thấy vậy, biết mình không phải là kẻ đối địch nổi với Đào Gia Kỳ, nên mặt mày đều tái nhợt.

Trong khi đó, Lâu Độc đã thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn qua võ công xuất quỷ nhập thân của Đào Gia Kỳ, cũng không khỏi hết sức kinh hãi.

Vì Hùng Phi đôi mắt tràn đầy sắc căm hận nói :

- Ông bạn, ba anh em Vi mỗi đến đây rửa lại mối hận xưa với Lâu Độc, không hề có sự oán cừu chi với ông bạn cả, thế tại sao ông đứng ra ngăn cản, lại xuống tay một cách độc ác như thế ?

Đào Gia Kỳ cười nhạt nói :

- Những sự bất bình xảy ra trên đường đi, thì dù ai cũng phải nhúng tay can thiệp cả. Các ông lấy số đông ba người để đánh một, là đã phạm vào khuôn phép của giới giang hồ. Hơn nữa, dù tôi là người không có ác ý, nhưng đứng trước thái độ sâu độc, muốn đẩy tôi vào con đường chết của hai đồng đảng ông. thì thử hỏi việc tôi xuống tay trừng trị họ như thế, nào có thể oán trách tôi được?

Vì Hùng Phi cười ghê rợn nói :

- Hôm nay Vi mỗ không thể đối địch, nhưng mong rằng sau này sẽ có dịp gặp gỡ lại nhau ! Sắc mặt của Đào Gia Kỳ bỗng trở thành lạnh lùng, rồi nhanh nhẹn tràn người tới trước, vung chưởng lên đánh thẳng vào Thiên phủ huyết của đối phương.

Vi Hùng Phi hết sức kinh hoàng, vung tay lên đỡ. Nhưng năm ngón tay của Đào Gia Kỳ đã xòe to ra, rồi nhanh nhẹn chụp lấy cánh tay của Vi Hùng Phi vừa đỡ tới, trong khi cánh tay mặt của chàng cũng đánh vút theo. Đồng thời, chàng cũng nhanh như chớp đá tiếp một đá vào Khí hải huyết của Vi Hùng Phi.

Thế là, sau một tiếng gào thảm thiết, Vi Hùng Phi đã ngã khụy xuống đất tắt thở chết ngay theo đó.

Lâu Độc trông thấy thế, không khỏi lắc đầu thâm than rằng:

"Người này xuống tay độc ác, thực ít khi trông thấy. Ta so với hắn thực kém sút hơn Liên đó, lão ta bèn từ từ bước tới, chấp tay xá Đào Gia Kỳ một xá thật - Già đây được các hạ ra tay giúp đỡ cho, suốt đời già không khi nào quên được cái ơn to ấy ! Đào Gia Kỳ mỉm cười :

- Không dám ! Nhưng, đôi mắt chàng bỗng sáng rực lên, nhìn khắp từ trên xuống dưới như dò xét Lâu Độc, sắc mặt đầy vẻ nghiêm nghị.

Lâu Độc trông thấy thế hết sức hoang mang, kinh hãi.

Đào Gia Kỳ lộ vẻ ngạc nhiên nói :

- Nếu tại hạ đoán không sai, thì tôn giá dường như đang bị nhiễm một thứ độc hết sức nguy hiểm, không thể nào sống được quá mười hôm nữa ?

Lâu Độc nghe thế, mặt liền biến hẳn sắc đây vẻ kinh hoàng...

Lâu Độc thâm kinh hãi trước sự nhận xét của Đào Gia Kỳ, chỉ nhìn qua là đã biết mình đang bị trúng một chất độc vô hình tối nguy hiểm. Do đó, lão ta bèn nói thẳng cho Đào Gia Kỳ nghe, không hề che giấu mảy may, rồi buồn bã cười nói :

- Tia mắt của tôn giá quả thực là lợi hại ! Đúng thế, già đây bị trúng một thứ chất độc vô hình, nếu chẳng phải vậy, thì lũ chuột ấy nào có thể ngang bướng trước mặt già như thế được ?

Đào Gia Kỳ lộ vẻ ngạc nhiên nói :

- Các hạ đã bị ai ám hại như thế ? Chẳng rõ người ấy có phải là một nhân vật tàn ác khét tiếng trong võ lâm chăng ?

Lâu Độc cười đau đớn nói :

- Người ấy tuy trong võ lâm không ai nghe đến tên tuổi, nhưng võ công vô cùng cao tuyệt, lại thêm giỏi sử dụng chất độc vô hình, có thể đưa người vào cõi chết mà không hay biết chi cả... ?

- Người ấy là ai thế ?

- Chính là Thang Bà Tử ! Đào Gia Kỳ lắc đầu nói :

- Xin ông bỏ lỗi cho, về chỗ kiến thức nông cạn của tôi, thực ra tôi chưa hề

nghe đến tên Thang Bà Tử bao giờ ! Chàng dừng câu nói lại trong giây lát, rồi tiếp rằng :

- Tại sao các hạ lại kết thù với Thang Bà Tử ? Chẳng hay có thể nói cho tại hạ biết không ?

Lâu Độc than dài :

- Với cái ơn ra tay giúp đỡ của tôn giá, tôi đâu lại che giấu làm gì ?

Nhưng, tôn giá cần phải giữ kín, hầu tránh phải bị hại đến thân ! Đào Gia Kỳ nói :

- Đây là lẽ tự nhiên ! Lâu Độc hít vào một hơi dài, rồi thông thả kể lại việc mình đã bất ngờ gặp được Độc Thủ La Hán Pháp Vũ, cùng nhau đi đến vùng Khai Phong.

Chẳng rõ Pháp Vũ cướp được một viên Phích độc bảo châu ở đâu mà lúc ấy còn giữ trong người. Việc đó, mọi người đã đồn đại ra khắp bên ngoài, nhưng Pháp Vũ vẫn không hay biết gì cả. Bởi thế, trong khi mình và Pháp Vũ ẩn mình trên đỉnh ngọn Thiết Thập cùng đàm đạo, thì Pháp Vũ có lấy viên Phích độc bảo châu ấy ra xem. Bất ngờ có ngọn gió từ ngoài thổi vào làm tắt ngọn nến, liền đó, viên bảo châu ấy bị mất đi. Pháp Vũ sinh nghi cho mình nên cả hai gây sự đánh nhau...

Đào Gia Kỳ cau đôi mày, trong lòng cố nén cơn tức cười, nói :

- Thế rồi sau đó kết quả ra sao ?

Lâu Độc bèn đem việc Thang Bà Tử bắt thân xuất hiện, nói rõ lại cho Đào Gia Kỳ nghe.

Đào Gia Kỳ giả vờ nghĩ ngợi, một lúc sau mới ngửa mặt lên nói :

- Như thế, viên Phích độc bảo châu là do ai đã cướp mất đi ?

Lâu Độc lộ vẻ buồn rầu nói ; - Nào có biết được ! Đào Gia Kỳ lại suy nghĩ rồi nói :

- Tại hạ có một phương pháp này, chẳng hay các hạ có bằng lòng nghe theo hay không ? Nếu các hạ bằng lòng, thì Thang Bà Tử tất sẽ giải trừ chất độc vô hình trong người các hạ, hay ít nhất cũng sẽ kéo dài thêm thời gian bị chất độc giết chết ! Lâu Độc lộ sắc vui mừng tốt độ, nói ; - Xin tôn giá hãy chỉ dạy, Lâu mỗ không khi nào lại chẳng bằng lòng nghe theo.

Đào Gia Kỳ nói :

- Chỉ cần các hạ đồ trút cho Bắc Quốc Song Ma là được. Thang Bà Tử chắc chắn không chịu tin, nhưng các hạ cần phải viện lẽ như vậy, như vậy...

Kể đó chàng lại nói tiếp :

- Hôm nay võ lâm đang nổi cơn sóng gió, thế sự càng ngày càng thêm rối ren, bọn ma quỷ ác ôn xuất hiện giữa ban ngày, nếu không diệt trừ sớm đi thì hậu họa thực không thể tưởng tượng được. Như Thang Bà Tử hành động vô cùng ác độc, đối với kẻ không oán không thù, mà lại hạ độc thủ chẳng hề thương tiếc, thực không làm sao tha thứ cho bà ta được. Tại hạ nhất định sẽ

đem hết sức mình trợ giúp cho các hạ, các hạ cứ yên tâm hành động như thế đi! Lâu Độc nghe qua, cảm thấy có hy vọng được sống, nên không ngớt cảm tạ:

- Ngày nào già đây còn sống, thì nhất định sẽ báo đáp lại cái ơn to của tôn giá ! Nói dứt lời, lão ta chấp tay xá dài, rồi quay người bước khấp khểnh tiếp tục đi tới ở ngoại ô phía Đông Châu Tiên Trấn, đồng ruộng mênh mông.

Trên đồng ruộng bao la ấy, lúa mạch xanh um tươi tốt, chạy dài dính liền với chân trời, khiến ai nhìn đến cũng có cảm giác tươi vui, sáng khoái.

Giữa cánh đồng bát ngát ấy, có một cái hồ nước rộng hơn một mẫu, nước sâu ba thước, trong veo có thể nhìn tới đáy, cá lội có thể đếm từng con một. ở giữa hồ nước, có một cái cù lao nhỏ, rộng độ mấy mươi trượng, trúc xanh bao quanh rậm rạp, nhưng có thể nhìn thấy thấp thoáng một góc nhà tường trắng đứng giữa bên trong.

Giữa cánh đồng xanh, bỗng xuất hiện một bóng người, chạy nhanh như bay, rồi lao người đến sát bên hồ nước. Người ấy không ai khác hơn là Thang Bà Tử, một lão bà tóc đã bạc như sương, khét tiếng trong việc sử dụng chất độc. Liền khi ấy, bà ta bỗng vọt người bay thẳng xuống mặt nước, dùng Lăng ba phi độ, một thuật khinh công tuyệt thế, đi nhẹ nhàng và nhanh nhẹn thẳng đến chiếc cù lao nổi ở giữa hồ, rồi lẩn khuất giữa chòm trúc xanh.

Trong khi Thang Bà Tử bước vào Thủy Nguyệt Am, thì bên trong có một cô gái mặc áo xanh đang quét dọn tại am đường.

Thiếu nữ ấy diện mục xinh đẹp, tuy không thể nói là người quốc sắc thiên hương, nhưng cũng là người dễ cảm mến.

Thiếu nữ ấy vừa trông thấy Thang Bà Tử thì liền buông xuôi hai tay, cung kính hỏi :

- Thừa sư phụ, sao sư phụ lại trở về nhanh như thế ?

Thang Bà Tử lộ sắc lạnh lùng, "hừ" một tiếng qua giọng mũi nói :

- Sư phụ đã đến ngọn Thiết Tháp một lần nữa, nhưng vẫn không thấy viên Phích độc châu đâu cả. Chắc chắn là có kẻ nào trộm đi rồi, chứ không thể bị gió thổi rơi xuống đất được !.

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 15

Diễn biến ly kỳ

Thiếu nữ cười tự nhiên nói :

- Giấy thì không làm sao gói được lửa, kẻ nào đã lấy đi viên ngọc ấy, sau này chắc chắn cũng sẽ tiết lộ ra ngoài. Với võ công của sư phụ, còn sợ gì không đoạt được vào tay hay sao ?

Thang Bà Tử lắc đầu nói :

- Nói thì nói thế, chứ ngày nào viên Phích độc bảo châu chưa lấy được vào tay, thì ngày ấy trong việc tranh hùng tranh bá với người khác, sư phụ đây vẫn còn chịu một sự khắc kỷ to lớn ! Bà ta dừng lại trong giây lát, rồi lại nói :

- Còn mấy vị sư tỷ của con đâu ?

Người thiếu nữ đáp :

- Các chị ấy đang luyện võ ở sau am ! - Còn Hàn Thanh Quân ?

- Đang ở trong phòng. Sư phụ có cần gọi chị ấy ra không ?

Thang Bà Tử vì đang bận tâm đến nhiều việc, nên lắc đầu nói :

- Thôi, đợi đến ngày mai sẽ hay ! Ngày Nguyệt Phân, người nên nhớ tạm thời không được tiết lộ lai lịch của sư phụ cho Hàn Thanh Quân biết nhé ! Nói đoạn, bà ta liền bước thẳng vào trong tịnh thất ở tại phía Đông.

Người thiếu nữ tên là Nguyệt Phân ấy, thâm cất tiếng than dài, rồi cúi lại người lo quét dọn.

Nơi gian tịnh thất ở phía Tây, có để hai chiếc giường, một chiếc bàn và một chiếc ghế. Gian phòng ấy có một khung cửa sổ ngó về hướng Nam.

Bên ngoài cửa sổ, rừng trúc xanh um, trông thực đẹp mắt.

Hàn Thanh Quân ngồi dựa vào đầu giường, đưa mắt ngó đăm đăm ra ngoài cửa sổ, trong lòng không biết bao nhiêu là nghi vấn. Nàng theo lão bà tóc trắng đến Thủy Nguyệt Am, thì đã cảm thấy có nhiều điều rất lạ.

Bên trong am này có tất cả bốn cô gái. Nàng được cho vào ở chung với một cô gái tên gọi là Đỗ Nguyệt Phân. Kỳ dư, ba cô gái kia ăn nói hay đi đứng đều có vẻ không phải là người đứng đắn. Chỉ riêng cô Đỗ Nguyệt Phân là đoan trang, khả ái thôi. Song, cô ta lại có một thái độ vô cùng lạnh nhạt, nàng hỏi thăm cô ta về mọi việc có tương quan đến vấn đề tầm sư học đạo thì nàng chỉ cười nhạt nói :

- Để sau này rồi chị sẽ rõ ! Với câu trả lời đó, đã làm cho nàng sinh nghi và lo ngại vô cùng.

Thanh Vân Thân Ni là một bậc cao nhân, trong võ lâm không ai là không nể

và ngưỡng mộ. Thế tại sao xem ra lại có lắm điều bí ẩn như thế.

Nhất là Thần Ni lại dặn dò nàng không nên bước ra ngoài am một mình, hầu đề phòng mọi sự bất chắc ?

Thần Ni là người tiếng tăm lừng lẫy, vậy còn có kẻ ngông cuồng nào dám tìm đến cửa để lãnh lấy cái chết hay sao ?

Do đó, một sự nghi ngờ, băn khoăn đã chiếm cả tâm trạng nàng. Nàng có cảm giác ngôi Thủy Nguyệt Am này là nơi rất đáng ngại.

Bỗng nhiên, cánh cửa phòng được xô nhẹ ra kêu nghe kèn kẹt rồi từ bên ngoài Đỗ Nguyệt Phân bước vào. Nàng chỉ đưa mắt nhìn qua Hàn Thanh Quân một lượt, rồi lại cúi đầu bước thẳng đến chiếc giường riêng của mình. Tuy Đỗ Nguyệt Phân cố dè nén không để tâm trạng mình biểu lộ ra ngoài, nhưng Hàn Thanh Quân là một cô gái hết sức thông minh, qua tia mắt của Đỗ Nguyệt Phân, nàng đã thoáng thấy trong tia mắt ấy thoáng hiện một sự thương hại đối với mình. Hàn Thanh Quân không khỏi giật mình, thầm nghĩ: "Tại sao lại lạ thế? " Lúc đó, nàng bỗng sực nhớ tới lời nói của Yên Nam Tam Kiệt bảo rằng Thanh Vân Thần Ni thu dạy môn đồ hết sức nghiêm khắc. Suốt mấy mươi năm qua, bà ta vẫn khắt khe như vậy. Đối với một môn đồ mà bà có ý định thu dạy, thì bà lựa chọn từ thiên bẩm, xương cốt đến tâm tính. Nếu chẳng phải là một người hợp ý, thì không khi nào bà ta lại chọn. Chính vì quá khắt khe, nên đến ngày hôm nay, bà ta vẫn không có một môn đồ kế nghiệp. Thế tại sao ở trong ngôi am này lại có đến bốn cô gái được thu dụng làm môn đồ ? Chẳng lẽ lời đồn đại trong võ lâm không đúng sự thực hay sao....? Nghĩ thế, nên sắc mặt của nàng đã trở thành tái nhợt vì hoang mang.

Nàng nói lầm bầm một mình :

- Có lý đâu bà ta không phải là Thanh Vân Thần Ni, mà chỉ là một kẻ mạo danh sao ?

Đỗ Nguyệt Phân nghe thế liền quay mặt lại, lắc đầu nói :

- Giờ đây dù chị có biết rõ, thì cũng quá muộn rồi. Tôi thấy chị nên kiên nhẫn thì hơn. May là tôi nghe được, chứ nếu ba vị sư tỷ của tôi hoặc sư phụ nghe được lời chị vừa nói thì chắc chắn sẽ bị mất mạng như chơi ! Hàn Thanh Quân nghe thế, bất giác lệ chảy quanh tròn.

Đỗ Nguyệt Phân vội vàng khoát tay, nói nhỏ :

- Chớ nên khóc, cố gắng giữ sự bình tĩnh, thì may ra còn có hy vọng thoát thân được...

Nói đến đây, bỗng trong hai tia mắt của nàng thoáng hiện vẻ luyến - Sư phụ tôi đã thích tư chất của chị, nên mới có ý định thu làm môn đồ Nhưng giữa chị và tôi khác nhau. Tôi ngay từ lúc nhỏ đã được bà ấy cứu sống, nên tôi hiện giờ cam lòng với số phận. Trái lại, riêng về chị, có lẽ sư phụ sẽ cho chị dùng một thứ thuốc mê để phòng bị phản trắc ! Hàn Thanh Quân nghe thế,

không khỏi kinh hoàng thất sắc :

- Bà ấy là ai thế ?

Đỗ Nguyệt Phân nói nhỏ rằng :

- Dù tôi có nói chị cũng không biết. Người trong võ lâm cũng rất ít có ai được biết đến bà ấy. Tôi cũng chỉ được biết bà gọi là Thang Bà Tử mà thôi. Hàn Thanh Quân bỗng cảm thấy ớn lạnh cả cõi lòng. Nàng và Đào Gia Kỳ lúc ẩn mình trên ngọn Thiết Tháp, đã nghe Hung Tăng Pháp Vũ nói đến Thang Bà Tử, là một trong những người giỏi sử dụng chất độc nhất trong thiên hạ.

Bởi thế, nàng bỗng cất tiếng cười nhạt nói :

- Tiểu muội không biết bình sinh đến việc trốn đi hay sao ?

Đỗ Nguyệt Phân lắc đầu than :

- Chị đã bị nhiễm một chất độc vô hình, trong vòng ba hôm thì sẽ chết, chỉ có loại thuốc giải độc duy nhất của sư phụ tôi, mới có thể cứu sống chị được, ngoài ra, trên đời này không có thứ thuốc giải trừ nào khác có hiệu quả nữa ! Nên biết, là từ trước đến nay, sư phụ làm việc gì cũng có tính toán kỹ lưỡng. Đối với chị, bà ấy đã có một sự xếp đặt hết sức thâm độc, chắc chắn là chị phải chịu cảnh sống dở chết dở rất khổ sở ! Hàn Thanh Quân bỗng nhận xét thấy lời nói của Đỗ Nguyệt Phân hàm chứa một sự bất mãn đối với Thang Bà Tử. Nếu chẳng phải vậy, thì tại sao cô ta lại thấu lộ tất cả mọi điều bí mật ấy ra ? Vì vạn nhất nếu mình để sơ hở cho kẻ khác được biết những lời nói của nàng, thì chắc chắn nàng sẽ bị một cực hình thảm khốc. Bởi thế, Hàn Thanh Quân liền trút bỏ vẻ u buồn trên nét mặt, nhếch miệng cười nói :

- Quả thực trời không đưa người ta vào đường cùng bao giờ. Tiểu muội nhất định sẽ tìm cách trốn thoát ngôi Thủy Nguyệt Am này ! Giữa con người và con người, hai chữ tình cảm thật là kỳ diệu. Đỗ Nguyệt Phân vừa trông thấy Hàn Thanh Quân, thì tự nhiên đã có thiện cảm, lúc nào cũng tỏ ra lo lắng cho nàng, và cảm thấy nàng rất đáng tin cậy, có thể kết thành đôi bạn tri kỷ.

Đỗ Nguyệt Phân mỉm cười :

- Chỉ mong được như thế ! Bỗng bên ngoài cửa sổ, có tiếng rít vèo trong không khí, nghe rõ mồn một.

Đỗ Nguyệt Phân hơi biến sắc mặt nói :

- Có người đang tiến vào Thủy Nguyệt Am đây ! Hàn Thanh Quân nghi ngại nói :

- Bên ngoài Thủy Nguyệt Am còn có những trạm canh gác bí mật không ?

Đỗ Nguyệt Phân gật đầu nói :

- Canh đồng lúa mạch cách xa am này độ mấy mươi dặm, đều là của Thủy Nguyệt Am. Những cư dân chung quanh vùng, đến tám chín phần mười là tai mắt của bốn am. Chị thử nghĩ có thể trốn thoát được hay chăng ?

Nói đến đây, nàng đưa tay kéo lấy Hàn Thanh Quân đến cạnh cửa sổ, nói

tiếp :

- Hãy xem coi ai tiến vào đây ?

Liền đó, hai người cùng đưa bốn tia mắt ngó nhìn về phía con đường giữa cánh rừng trúc. Trong khi ấy, họ trông thấy có một thiếu nữ mặc áo đỏ, từ trong am lao nhanh ra.

Đỗ Nguyệt Phân nói nhỏ rằng :

- Đây là đại sư tử Tường Nguyệt Hoa ! Chẳng bao lâu, hai người lại trông thấy Tường Nguyệt Hoa dẫn Sư Diện Thiên Vương Lô Độc bước khắp khênh tiến vào.

Đôi mắt của Lô Độc lơ lơ, bước đi loạng choạng, xem ra như không còn cách xa cái chết bao xa.

Hàn Thanh Quân thâm kinh hãi, nói :

- Đây chẳng phải là Sư Diện Thiên Vương Lô Độc sao ? ông ta đến đây làm gì ? Xem ra chắc chắn ông ta đã bị độc thủ của Hung Tăng Pháp Vũ rồi, nên mới tìm đến đây để xin chữa trị ! Đỗ Nguyệt Phân nói :

- Để tôi ra xem sao, rồi sẽ trở vào ngay ! Nói đoạn, nàng nhanh nhẹn lách mình bước ra ngoài.

Khi nàng bước ra tới thiên đường thì trông thấy Thang Bà Tử đang ngồi đối diện với Lô Độc, còn Tường Nguyệt Hoa thì đứng hầu sau lưng Thang Bà Tử.

Thang Bà Tử tươi cười hỏi :

- Lô lão sư, có lẽ ông đã tìm hiểu viên Phích độc bảo châu hiện giờ ở đâu rồi ?

Sư Diện Thiên Vương Lô Độc buồn bã đáp :

- Lô mỗ là người có mắt không người, nên chẳng ngờ được là viên Phích độc bảo châu vẫn còn trong người của Hung Tăng Pháp Vũ ! Hai tia mắt của Thang Bà Tử chiếu ngời ánh sáng hung tợn "ô" lên tiếng lạnh nhạt nói ; -

Lão trọc ấy lại dám dõng dạc gạt Bà Tử ta ! Tuy ngoài miệng quát thề, nhưng trong lòng bà ta không ngớt cười nhạt, vì trong dịp trở lại ngôi Thiết Tháp vừa rồi, bà ta đã trông thấy xác chết của Hung Tăng Pháp Vũ tại nơi ấy.

Lô Độc lại nói :

- Sau khi Thang nữ hiệp bỏ đi, thì Hung Tăng Pháp Vũ liền lấy viên Phích độc bảo châu ra, cười ghê rợn nói:

"Chất độc vô hình tuy rất nguy hiểm, nhưng nào ngờ Phật gia đây cũng là một tay sử dụng chất độc lành nghề. Phương chi, Phật gia lại còn viên Phích độc bảo châu này nữa ! ". Nói dứt lời, lão ta bèn định bỏ viên Phích độc bảo châu vào miệng, định quay người chạy thẳng vào ngôi Thiết Tháp. Nhưng, chẳng ngờ, ngay lúc ấy có mấy bóng người từ ngọn Thiết Tháp bay vút xuống như chim, vung tay ra đoạt lấy viên bảo châu. Vì thế Hung Tăng đã bị mất mạng... ! Sắc mặt của Thang Bà Tử hơi biến đổi, nói :

- Lời nói của Lâu lão sư có đúng sự thật không ? Nhưng chẳng hay kẻ đoạt bảo châu ấy là ai ?

Lâu Độc đáp :

- Kẻ đoạt bảo châu ấy chính là Bắc Quốc Song Ma. Lâu mỗ nhờ kịp thời lách mình vào hành lang ẩn trốn, nên mới thoát khỏi độc thủ của họ.

Nhưng, vì tôi đã dùng nhiều chân lực nên khí huyết bị phân tán, võ công bị mất đi quá nửa... ! Tiếp đó, lão ta lại cười buồn bã nói :

- Mạng sống của Lâu mỗ ở trong tay nữ hiệp, thì đâu lại dám đặt điều nói dối hay sao ?

Thang Bà Tử xét thấy lời nói của Lâu Độc rất có lý. Thói thường bọn yêu tà trong võ lâm, tuy bề ngoài cùng đứng chung một trận tuyến, nhưng kỳ thực là bên trong không ngót thâm chống đối nhau. Do đó, Thang Bà Tử trầm ngâm trong giây lát, nói :

- Lâu lão sư, ông đã trông rõ là Bắc Quốc Song Ma chẳng ?

Lâu Độc nói :

- Tôi từ trong tối nhìn ra ánh sáng, nên trông thấy thực rõ. Phương chi, trước đây Lâu mỗ và Bắc Quốc Song Ma đã có dịp được gặp mặt nhau một lần.

Lâu mỗ tin chắc là không lầm đâu ! Thang Bà Tử mỉm cười nói :

- Lâu lão sư từ đây về sau có ý định gì ?

Lâu Độc gượng cười nói :

- Lâu mỗ tuổi già sức yếu, cách ngày chết chẳng bao xa, còn có ý định gì nữa ?

Thang Bà Tử nói :

- Nếu lão Bà Tử đây muốn nhờ cậy đến Lâu lão sư, thì chẳng hay Lâu lão sư có bằng lòng không ? Trước hết, xin Lâu lão sư chớ hiểu lầm rằng, lão Bà Tử đây có ý dùng quyền lợi hay dùng áp lực để đúng ép. Dù Lâu lão sư có bằng lòng hay không, tôi vẫn giải trừ chất độc vô hình cho lão sư ! Câu nói ấy nghe thực là chân thành, rộng lượng.

Lâu Độc cũng là người hung ác nổi tiếng bấy lâu, nào không hiểu lời khẩu Phật tâm xà của Thang Bà Tử, nên vội vàng nói :

- Nếu việc gì mà sức Lâu mỗ có thể làm được, thì đâu lại chẳng tuân theo mệnh lệnh của Thang nữ hiệp ?

Thang Bà Tử lấy ra một viên thuốc màu đen, rồi bỗng đứng lên trao viên thuốc cho Lâu Độc, mỉm cười nói :

- Lâu lão sư uống vào, thì chất độc sẽ được giải trừ ngay. Giờ đây lão Bà Tử tôi còn có việc phải đi ra ngoài một lát ! Nói đến đây, bà ta đưa mắt chú ý nhìn Đỗ Nguyệt Phân, tiếp lời :

- Nguyệt Phân, hãy đưa Lâu lão sư đến tạm trú tại phòng khách, sư phụ còn bận đi một chốc ! Đỗ Nguyệt Phân sắc mặt lạnh lùng, bước đến trước Lâu Độc nói :

- Lâu lão sư hay theo tôi đây ! Lâu Độc lúc bấy giờ ở trong cảnh lếp vế, nên đầu thể không cúi đầu khuất phục, mặc dù trong lòng vô cùng oán hận. Lão ta đưa chân bước theo Đỗ Nguyệt Phân đi thẳng.

Thang Bà Tử dẫn dò Tường Nguyệt Hoa mấy câu, đang định bước ra khỏi am, thì chẳng ngờ có nhiều tiếng tên rít gió liên tiếp vang lên, nên sắc mặt bà ta không khỏi biến hẳn...

ooo Trên đường quan lộ từ Khai Phong đi đến Châu Tiên Trấn, nắng vẫn ảm áp, gió vẫn mát ruổi, cây hòe cây phong vẫn xanh um, người ngựa qua lại vẫn đông như mắc cửi.

Nhưng, tại nơi Trắng Bạch Tam Hùng bị giết chết, người ta vây quanh đông nghẹt, chum năm chum ba bàn tán xôn xao. án mạng này đã làm xáo động cả vùng, ai nấy đều không hiểu nội vụ ra sao cả, nên không thể trình lại quan trên xét xử.

Bỗng giữa đám người vây quanh, bị vạch ra một con đường trống rỗng có trên mười nhân vật giang hồ từ ngoài chen vào. Trong số ấy có cả Hắc Bạch Song Kỳ nữa.

Đào Gia Kỳ lúc ấy cũng đang đứng lẫn lộn trong đám người xem, chàng nhìn thấy mười mấy người vừa bước vào, thái dương huyết đều gồ cao, đôi mắt sáng quắc. Tuy chàng không được biết họ là ai, nhưng vừa nhìn qua, cũng hiểu được họ là những danh thủ trong võ lâm, cao cường cả về hai mặt nội ngoại công.

Khảng Định Viễn đưa mắt nhìn qua ba xác chết một lượt, mặt hơi biến sắc, nói :

- Đây không phải là Trường Bạch Tam Hùng hay sao ? Chẳng hay họ đã bị chết dưới tay của ai thế ?

Mười mấy nhân vật vừa bước vào nghe thế đều đưa mắt nhìn về phía Khảng Định Viễn. Số người ấy quá nửa là bạn cố giao của Trường Bạch Tam Hùng, nên họ đều nhìn nhau ngơ ngác.

Ban Trường Hồng bỗng đưa đôi mắt sáng quắc và lạnh lùng nhìn khắp số người đang vây quanh một lượt to tiếng nói :

- Các vị có ai được mục kích hung thủ chẳng ? Nếu có thể cho biết, thì già đây sẽ đền ơn trọng hậu.

Nhưng mọi người im lặng không ai lên tiếng nói gì cả.

Ban Trường Hồng khẽ cau mày. Song liền đó, bỗng có người lên tiếng:

- Tiểu sinh tuy được chính mắt trông thấy, nhưng chuyện thị phi trong giới giang hồ thực quá rối rắm khó hiểu ! Người lên tiếng ấy chính là Đào Gia Kỳ, song lúc đó chàng đã cải trang thành một người thư sinh có ba chòm râu dưới cằm. Chàng không ngớt phe phẩy chiếc quạt xếp trong tay, trong khi mô hôi xuống nhễ nhại khắp cả mặt.

Ban Trường Hồng nhìn về hướng có tiếng nói, thì thấy người vừa lên tiếng

chính là một thư sinh đứng tuổi, trông dáng điệu vô cùng nho nhã, nên bèn bước đến gần, vòng tay tươi cười nói :

- Nếu các hạ có thể cho biết mọi việc đã trông thấy, thì già đây cảm ơn không ít ! Đào Gia Kỳ khoan thai thò vào tay áo rút ra một chiếc khăn, đưa lên lau mồ hôi trên trán, rồi lại cất khăn vào tay áo, tiếp tục phe phẩy chiếc quạt, chậm rãi đưa tay lên chỉ thẳng vào một chiếc nhà mát nằm bên cạnh đường, cách đây không xa, nói :

- Vừa rồi tiểu sinh vì phải đi đông gấp, nên mới men ra phía sau gian nhà mát ấy để tìm nơi đại tiện. Bỗng ngay lúc ấy, thì giữa con đường cái quan thanh bình này, lại xảy ra việc chém giết nhau. Đây quả là một triệu chứng thể tục ngày một suy đồi, xem mạng người như cỏ rác...

Ban Trường Hồng nào có thể chịu đựng được trước thái độ khoan thai chậm rãi và với luận điệu đồ nho của Đào Gia Kỳ, nên lấy làm sốt ruột, gượng cười nói :

- Nhưng các hạ đã trông thấy kẻ nào gây ra sự chém giết đó ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Đây là một bà lão tóc trắng như bông, tự xưng là Thang Bà Tử.

Hắc Bạch Song Kỳ không khỏi lộ vẻ sửng sốt, đưa mắt nhìn nhau một lượt, vì chính họ chẳng hề biết Thang Bà Tử là ai.

Bỗng khi ấy, có một lão già sắc mặt vàng nhạt, tướng mạo oai phong, cùng đến với Hắc Bạch Song Kỳ, kêu to lên :

- Té ra là bà ấy ! Ban Trường Hồng bất giác quay mặt ngó lại, lộ sắc kinh ngạc nói :

- Mặc lão sư, ông có quen biết với Thang Bà Tử hay sao ?

Lão già họ Mặc lắc đầu nói :

- Tại hạ chưa biết, nhưng có nghe Vô Tình tiên bối nói đến Thang Bà Tử, là người có sở trường sử dụng chất độc vô hình. Bà ta có thể gây thiệt hại cho kẻ khác, trong khi đối phương chẳng hề hay biết gì cả ! Về võ công thì suýt soát với Vô Tình tiên bối ! Ban Trường Hồng hơi biến sắc mặt, nói :

- Ban mỡ từ trước tới giờ chưa hề nghe võ lâm ở Trung Nguyên lại có nhân vật ấy ! Lão già họ Mặc cất tiếng cười sâu hiểm, nói :

- Võ lâm ở Trung Nguyên có không biết bao nhiêu là bậc anh hùng, kỳ sĩ, ẩn tích mai danh, chưa hề lộ mặt. Đó là việc Ban lão sư có thể hiểu rõ đấy chứ ! Trong câu nói của lão ta, có hàm ý mỉa mai điều cợt.

Ban Trường Hồng giả vờ như không nghe, đưa mắt nhìn thẳng vào Đào Gia Kỳ nói :

- Xin các hạ cho biết đầu đuôi việc họ đánh nhau như thế nào ?

Đào Gia Kỳ khẽ nhường đôi mi mắt lên, đưa tay chỉ ba xác chết của Trắng Bạch Tam Hùng nói :

- Chính ba người này đã gây sự trước. Họ tự tìm lấy cái chết thì còn trách

được ai ?

Ban Trắng Hồng có vẻ ngạc nhiên nói :

- Chính bọn họ ra tay thước à ?

Lão ta vặn hỏi với giọng ngờ vực.

Đào Gia Kỳ nói lẩm bẩm như chỉ để một mình nghe :

- Bọn họ trách lão bà kia tại sao lại sát hại người bạn thân của họ là Độc ờ phải rồi, Độc Thủ La Hán Pháp Vũ, đồng thời cướp mất đi viên Phích độc bảo châu của ông ấy nữa. Thái độ của ba người này lộ ra rất căm tức, hung hăng. Lão bà liền cười nhạt nói:

"Bọn tiểu bối ngu xuẩn kia ! Sao lại dám can thiệp đến chuyện riêng của lão bà ? Nếu bọn người không bằng lòng, thì hãy tìm đến Thủy Nguyệt Am tại Châu Tiên Trấn để so tài với lão bà đây !". Nói dứt lời thì lão bà bỏ đi. Bọn họ thấy vậy, liền tràn tới chân đường của lão bà ấy lại. Bởi thế, lão bà nộ hết sức tức giận, to tiếng quát mắng, rồi thò nhanh cánh tay ra một lượt, cả ba người đều hồn quỉ địa phủ ! Số người của Ban Trường Hồng nghe thế, mặt không khỏi biến sắc.

Lão già họ Mặc lấy ra một nén bạc, nhờ một người hảo tâm trong địa phương, mua ba cỗ quan tài tẩm liệm chôn cất giúp Trường Bạch Tam Hùng, đồng thời, quay về phía Đào Gia Kỳ xá một xá, nói :

- Rất may là được các hạ nói cho biết sự thật, nếu chẳng thế, thì chúng tôi không hiểu đầu đuôi ra sao cả. Sau này nếu mỗi đại thù trả được, thì vong hồn của ba người chết ở chốn cửu tuyền, cũng biết cảm ơn các hạ.

Riêng già đây, chẳng có vật chi để tặng...

Đào Gia Kỳ ngắt lời :

- Tiểu sinh đâu lại đi nhận quà tặng như thế ?

Nói dứt lời, chàng quay người chen thẳng ra ngoài bỏ đi mất.

Lão già họ Mặc quay về số người của Ban Trường Hồng, đưa mắt ra hiệu, ngầm bảo nên đi khỏi nơi đây.

Ban Trường Hồng lĩnh hội được ngụ ý ấy, nên liền lao người nhắm hướng Châu Tiên Trấn chạy bay tới.

Sau khi bọn họ chạy được năm bảy dặm đường, thì lão già họ Mặc bỗng dừng chân đứng lại, quay mặt ra sau nói :

- Chúng ta có cản trở lại thành Khai Phong không ?

Ban Trắng Hồng ngạc nhiên nói :

- Mặc lão sư nói thế là có ý gì ?

Lão già họ Mặc nói :

- Mặc mỡ nghĩ rằng, Thang Bà Tử là người thực khả nghi. Pho Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu kiếm, rất có thể là do bà ta đã cướp đi. Cái chết của Phong Kiệt đã chứng minh điểm đó. ý của Mặc mỡ là chúng ta nên gấp rút thông tri cho Vô Tình tiên bối đã ! Ban Trắng Hồng cười lạnh lùng nói :

- Lời nói của Mặc lão sư không phải là vô lý, nhưng làm thế chúng ta không khỏi đánh giá quá cao Thang Bà Tử. Các ông và chúng tôi đây, không ai võ công là không trác tuyệt, có danh vọng trong võ lâm. Dù cho Thang Bà Tử võ công cao cường đi nữa cũng không làm thế nào thoát chết khỏi sự vây đánh của chúng ta ! Lão già họ Mặc thấy Ban Trắng Hồng tỏ vẻ ngông cuồng tự phụ như thế, biết mình có khuyên giải cũng vô ích. Những người khác thì sắc mặt vẫn điềm nhiên. Do đó, lão ta than thầm rồi nói :

- Nếu thế, thì Mặc mỗ xin theo ý của các ông vậy ! Sau đó, mọi người lại tiếp tục chạy bay tới.

Khi đoàn người đã đến bên ngoài Châu Tiên Trấn, thì Khổng Định Viễn bỗng nhiên lại sáng suốt, quay về Ban Trường Hồng nói nhỏ :

- Thang Bà Tử rất có thể là lão quái vật đã mạo xưng Thanh Vân Thần Ni đây ! Ban Trường Hồng không khỏi giật mình, trầm ngâm nghĩ ngợi, cảm thấy lời nói của Khổng Định Viễn thực rất có lý. Vì theo số người ở trong khách sạn tả lại, thì hình dáng của bà lão ấy, cũng như lời Đào Gia Kỳ vừa nói là đầu tóc bạc phơ. Bởi thế lão ta cảm thấy trong lòng ớn lạnh, nhưng vì đã lỡ lời nói ra vừa rồi, thì giờ đâu tiện thay đổi ý kiến, nên lắc đầu đáp :

- Trong đời nào có một sự trùng hợp lạ lùng như vậy được ?

Trong khi ấy, ở phía sau họ mấy mươi trượng, có một bóng người nhẹ nhàng như một đợt khói, đang bám sát theo dõi họ.

Riêng Khổng Định Viễn, trong lòng hết sức lo âu. Cảm giác ấy từ trước đến nay lão ta không hề có. Từ bấy lâu nay, Song Kỳ vốn rất tự kiêu, xem ai cũng chẳng ra gì cả. Nhưng, kể từ sau khi đến Hắc Long Đàm ở Thái Sơn, hai lão ta mới biết các cao thủ ở Trung Nguyên quả thực không thể xem thường.

Vô Tình Tú Sĩ và một số đầu xỏ trong phe hắc đạo, có ý lợi dụng Song Kỳ cho nên không ngớt tán tụng đề cao họ, khiến họ cảm thấy dương dương tự đắc, bảo gì làm đấy ngay.

Thế nhưng, giờ đây họ đã biết bà lão mạo danh Thanh Vân Thần Ni ấy, võ công hết sức cao cường. Tất Độ bị bà ta đánh trúng, đến giờ vẫn còn mê man chưa tỉnh. Do đó, cả hai lão đều không khỏi bồn chồn sợ hãi.

Khi bọn họ chạy đến Thủy Nguyệt Am, vừa tiến vào cánh đồng lúa mạch mênh mông, thì đã bị những trạm gác bí mật bên ngoài ngôi am phát giác. Bởi thế, liền có mấy mũi tên mang sáo, từ cánh đồng lúa mạch bắn thẳng về phía ngôi am, theo nhiều hướng khác nhau.

Những mũi tên mang sáo ấy làm rất khéo, khi vừa bắn lên trên không, nó không hề rít lên thành tiếng. Nhưng khi bay đến ngôi Thủy Nguyệt Am và từ trên không rơi xuống thì nó mới rít lên những âm thanh bén nhọn như xé lụa. Tuy nhiên, số người đến đều là hàng cao thủ bậc nhất trong giang hồ, nên tai mắt của họ rất lanh lợi. Do đó, mũi tên vừa bắn lên trên không, là họ đã

trông thấy ngay, nên ùn ùn lao vút tới như những luồng điện xẹt, nhắm tẩn công thẳng vào những trạm gác bí mật, đặt trong cánh đồng lúa mạch mênh mông ấy. Bọn họ hành động nhanh như một luồng gió, xuống tay lại rất độc ác, nên số người giữ nhiệm vụ canh gác ấy, dù muốn thay đổi vị trí cũng không còn kịp nữa...

Thế là, sau mấy tiếng gào thảm thiết, số người ấy kẻ bị đánh vỡ sọ người bị đánh gãy tay, hộc máu tươi chết liên tục khấp.

Đôi mày của Ban Trường Hồng cau chặt nói :

- Trong cánh đồng lúa mạch này, chẳng rõ mai phục bao nhiêu bọn tặc đảng, dù có giết cũng không giết hết được chúng, làm sao bây giờ ?

- Chúng ta nên tiến thẳng vào Thủy Nguyệt Am để tìm Thang Bà Tử, còn lũ chuột này có đánh kẻ gì ! Ban Trắng Hồng gật đầu nói :

- Hay lắm ! Ngay lúc ấy, từ phía xa lại có hai mũi tên bắn lên, bay vút về phía Thủy Nguyệt Am, reo lên những âm thanh bén nhọn, phá vỡ không gian tĩnh mịch.

Số người của Ban Trường Hồng vẫn không hề để ý, tiếp tục nhắm hướng Thủy Nguyệt Am lao thẳng tới.

Khi cả bọn tiến đến sát ven hồ nước xanh biếc trong veo, thì thấy chung quanh Thủy Nguyệt Am trúc xanh bao bọc. Ngay lúc đó, có bốn bóng người từ trong cánh rừng trúc bay vọt thẳng lên không độ bảy tám trượng, rồi nhào lộn trở xuống như một con ó, nhẹ nhàng lướt qua mặt hồ.

Số người ấy phi thân mới xem như chậm chạp, nhưng sự thực thì vô cùng nhanh nhẹn, chỉ trong chớp mắt là cả bọn đã lướt tới nơi.

Khi bốn bóng người ấy còn cách toán người của Ban Trường Hồng ngoài ba trượng, thì nổi gót nhau đáp cả xuống mặt đất. Chừng ấy ai nấy mới trông thấy rõ, người cầm đầu là một bà lão tóc trắng như cước, mắt phượng sáng lóng lánh, vô cùng oai vệ.

Đằng sau lão bà ấy có ba cô gái tay cầm kiếm, mặt mày xinh đẹp, đứng dàn thành hàng chữ nhất. Ba cô gái ấy, mặc áo ba màu đỏ, lục và lam khác nhau. Ba cô gái tuổi đều trên dưới hai mươi lăm, hai mươi sáu. Tuy diện mạo của họ xinh đẹp như hoa, nhưng tia mắt của họ đều tràn đầy sát khí, vừa nhìn qua cũng biết lòng dạ họ ác độc như loài rắn rết.

Ban Trường Hồng và Khăng Định Viễn vừa liếc mắt nhìn là đã nhận ra lão bà nọ, chính là người trước đây mạo danh Thanh Vân Thần Ni. Do đó, Khăng Định Viễn bèn cười nhạt :

- Té ra Thanh Vân Thần Ni còn có một cái tên khác nữa ? Từ ngày xa nhau Thang Bà Tử cũng được mạnh khỏe chứ ?

Sắc mặt của Thang Bà Tử tràn đầy sát khí, cất giọng lạnh lùng :

- Tại sao các ngươi lại kéo cả đến đây ? Ai đã nói cho các ngươi biết địa điểm của ta như thế ?

Ban Trường Hồng cất tiếng cười to nói :

- Nếu muốn chẳng có ai biết thì tốt nhất là mình chớ làm việc gì cả ! Pháp Vũ đại sư đã chết dưới độc thủ của bà, đồng thời lại bị bà cướp mất đi viên Phích độc bảo châu. Như thế cũng đủ biết là thanh Ngô Câu kiếm và pho Giáng Long kinh đều bị bà cướp đi mất chứ còn ai vào đây nữa ?

Thang Bà Tử nghe qua, tóc trên đầu đều dựng đứng, quát to :

- Ai bảo với các người như thế ?

Ban Trắng Hồng cười sâu hiểm, nói :

- Bà chớ nên hỏi là ai nói, mà nên tự hỏi bà xem có đến ngôi Thiết Tháp hay không ?

Thang Bà Tử giận dữ, nói :

- Đúng thế ! Lão Bà Tử ta thực sự có đến ngôi Thiết Tháp để gặp Pháp Vũ Nhưng Pháp Vũ chẳng phải chết nơi...

Ban Trắng Hồng cười to ngắt lời :

- Giờ đây, dù bà có nói hay đến đâu cũng không ai chịu tin là Pháp Vũ không phải do chính tay bà giết chết ! Thang Bà Tử nghe thế, không khỏi khê giật mình, thầm nghĩ:

"Nguồn tin này do ai đã loan truyện ra ? Rất có thể là Lâu Độc chứ chẳng còn ai nữa.

Nếu quả thế, thì hẳn là kẻ chẳng hề biết sợ chết ! ".

Nghĩ vậy, nên trong lòng bà ta liền có ý định giết quách Lâu Độc đi.

Đồng thời, quay qua số người của Ban Trắng Hồng cười nhạt rồi gằn giọng :

- Bọn các người tự tìm lấy cái chết, chớ trách lão Bà Tử ta là người ác độc !

Ngay lúc đó, từ phía sau lưng Ban Trường Hồng bỗng có một người đàn ông to lớn, mình mặc áo gấm, lách người bước ra. Trong tay người này cầm một hình nhân bằng đồng, quát :

- Chớ nói lớn lối mà không biết xấu hổ ! Ai thắng ai bại, hiện giờ chưa biết trước kia mà ! Thang Bà Tử đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào gã đàn ông mặc áo gấm, nói :

- Người có phải là Đại Lực Nhân Hùng Đào Dung ở miền Nam đất Tấn không ?

Gã đàn ông to lớn khê lắc pho hình nhân bằng đồng trong tay, mặt tươi cười đắc ý nói :

- Đôi mắt của bà khá lắm, nhận không sai tí nào cả ! Câu nói chưa dứt, thì sắc mặt của Thang Bà Tử bỗng đổi hẳn, quát :

- Nguyệt Hoa, hãy bắt sống hắn cho ta ! Tức thì, một đạo ánh sáng lóe lên như điện chớp, nhắm thẳng vào trước ngực của Đào Dung.

Thì ra, cô gái mặc áo đỏ, tên gọi là Tường Nguyệt Hoa, đã nhanh như chớp rút thanh trường kiếm, vung lên công thẳng tới.

Ban Trường Hồng và Khổng Định Viễn tuy tính tình rất ngạo mạn, nhưng

đều là người biết nhận xét. Hai lão ta trông thấy thân pháp của cô gái áo đỏ vô cùng nhanh nhẹn, thể võ hết sức kỳ tuyệt, trong bình sinh hai lão ít khi được trông thấy một con người như thế, nên đoán biết Đào Dung chắc chắn không thể nào đối địch nổi với cô gái áo đỏ này.

Riêng Đào Dung trông thấy cô gái áo đỏ nhanh nhẹn như một luồng gió, thì không khỏi kinh hoàng, vội vàng vung pho tượng đồng trong tay lên, gây thành một luồng cuồng phong ồ ạt.

Tưởng Nguyệt Hoa biết đối phương là người có sức mạnh, nên liền vung kiếm, nhanh như điện chớp, đâm xéo vào đùi phía trái của kẻ địch.

Đào Dung thấy thế liền xoay pho tượng đồng trong tay, đỡ thẳng về hướng lưỡi kiếm đang đâm tới. Tưởng Nguyệt Hoa bất thần lách mình tràn nhanh tới, vung tay trái lên giáng thẳng vào mặt của Đào Dung. Thế là sau một tiếng "bốp" thật kêu, Đào Dung đã bị cô gái tát cho một tát tai thật nặng. Bởi thế, Đào Dung liền "hự" lên một tiếng khô khan rồi té ngã xuống đất. Hắc Bạch Song Kỳ và đồng bọn đang đứng chung quanh, không khỏi kinh hãi, nhanh nhẹn tràn người tới, ùn ùn vung chưởng đánh ra.

Nhưng số người của họ vừa mới di động, là Thang Bà Tử và hai cô gái còn đứng ngoài lại càng nhanh nhẹn hơn, vung kiếm lên chói rục ánh thép, gây thành những đạo cuồng phong rít nghe vèo vèo.

Ban Trường Hồng đã cảnh giác trước việc Thang Bà Tử có thể sử dụng chất độc vô hình, nên ra hiệu kín cho đồng đảng cùng nín thở, rồi dùng tất cả những thế đánh hiểm hóc nhất, tràn tới tấn công chẳng hề nương tay.

Giữa lúc đó, Đào Gia Kỳ đã thừa sơ hở, xâm nhập vào Thủy Nguyệt Am rồi. Chàng thấy đâu đâu cũng vắng ngắt, không một bóng người, nên liền bước đến xô cánh cửa phòng nơi gian tịnh thất ở phía Tây, trông thấy bên trong có mùi phấn sáp bay thơm ngào ngạt, nhưng không có một bóng người...

Bỗng lúc đó, chàng nghe có một tiếng gào nho nhỏ từ gian phòng ở phía Đông vọng lại, nên liền quay người lao nhanh về phía ấy. Đến nơi, chàng trông thấy Lâu Độc đang té khuy trên đất, lồng ngực đang trào máu tươi. Trước xác chết của hắn, có hai cô gái đang đứng dàn hàng ngang. Đây là Hàn Thanh Quân và Đỗ Nguyệt Phân.

Hai cô gái mới vừa định quay người lui gót, bỗng bất ngờ trông thấy Đào Gia Kỳ xuất hiện, thì không khỏi giật mình sửng sốt.

Đỗ Nguyệt Phân biến hẳn sắc mặt, nhanh nhẹn vung cánh tay ngọc lên, tức thì năm đạo chỉ phong bén ngót, nhắm ngay Nhũ trung huyệt tại phía ngực trái của Đào Gia Kỳ chụp tới. Thể võ của cô ta thực hết sức nhanh nhẹn và nguy hiểm.

Đào Gia Kỳ liền hóp mạnh cho lồng ngực thụt vào trong, đồng thời nhảy nhẹ nhàng ra sau ba thước.

Hàn Thanh Quân vội vàng nói :

- Đây là người của phe mình, hãy ngưng tay lại ! Đỗ Nguyệt Phân thu cánh tay ngọc trở về, nhìn Hàn Thanh Quân với đôi mắt ngơ ngác.

Hàn Thanh Quân cười tự nhiên nói :

- Kỳ đệ, tại sao đệ đệ biết tôi bị rơi vào đây như thế ? Này, bước đến đây để tôi giới thiệu! Vừa nói, nàng vừa đưa tay chỉ Đỗ Nguyệt Phân tiếp rằng :

- Chị này là Đỗ Nguyệt Phân cô nương, vì bất đắc dĩ nên phải ở làm môn đồ của Thang Bà Tử đầy tội ác ! Hôm nay cô ấy muốn rời bỏ nơi tối tăm để trở về với ánh sáng. Vậy Kỳ đệ hãy nghĩ giúp cho Đỗ cô nương một giải pháp ! Không đợi Đào Gia Kỳ trả lời ra sao, nàng lại quay về Đỗ Nguyệt Phân nói:

- Đây chính là Kỳ đệ mà tiểu muội nói đến. Kỳ đệ là người nhiều tài trí lắm mưu lược ! Đỗ Nguyệt Phân đỏ bừng sắc mặt, đưa mắt liếc nhìn về phía Đào Gia Kỳ, nhưng khi bốn tia mắt vừa chạm vào nhau thì nàng liền cúi mặt nói nhỏ - Hay mau rời khỏi nơi này, rồi nói gì sẽ nói sau. Tôi đoán chắc số người vừa xâm nhập không phải là đối thủ của sư phụ và ba vị sư tỷ của tôi đâu Nếu chúng ta chậm trễ, để họ trở về kịp, thì không làm thế nào trốn thoát được nữa...

Vừa nói, đôi mày liễu của nàng cau lại, tiếp rằng :

- Chung quanh ngôi am này, đâu đâu cũng có tai mắt của sư phụ tôi cả. Do đó, muốn thoát ra được, tất không khỏi phải dùng đến vũ lực ! Đào Gia Kỳ nói :

- Xin hai cô nương hãy yên lòng, mau đi theo tại hạ đây ! Nói đoạn, chàng chạy thẳng ra ngoài, rồi vòng ra phía sau am. Hai cô gái cũng hồi hả chạy theo sau. Đào Gia Kỳ đứng lại, quay mặt trở về ngôi Thủy Nguyệt Am đưa mắt nhìn, rồi bỗng vung tay lên, ném thẳng vào am một vật gì. Liên đó, chàng lại nhanh nhẹn thò hai cánh tay chụp lấy cổ tay của hai cô gái, quát lên :

- Vọt lên mau ! Với thân pháp Lăng ba hư độ tuyệt diệu của chàng, chàng đưa hai chân nhảy thẳng vào mặt nước, lướt tới như tên bắn. Trong khi đó, hai cô gái được chàng xách bổng lên, cùng lướt theo sát bên mình như bay giữa không trung.

Chỉ trong chớp mắt là ba người đã vượt qua khỏi mặt hồ mấy mươi trượng, rồi nhảy thẳng vào giữa cánh đồng lúa mạch, rùn người xuống thấp, tiếp tục chạy nhanh tới trước. Hai cô gái hoàn toàn mất hết tự chủ, để mặc cho Đào Gia Kỳ kéo chạy như bay. Hai nàng chỉ cảm thấy là Đào Gia Kỳ luôn luôn thay đổi hướng tiến mà thôi.

Đỗ Nguyệt Phân từ nhỏ đến lớn chưa hề bị một người con trai xa lạ nào đụng đến da thịt, nên giờ đây thẹn thuồng đến đỏ hồng cả sắc mặt.

Nhưng, nàng biết Đào Gia Kỳ không phải cố ý đụng chạm đến mình, mà đây là một trường hợp bất buộc, không thể làm khác hơn. Tuy nhiên nàng vẫn không dám nhìn về phía Đào Gia Kỳ, mà quay đầu nhìn sang chỗ khác.

Nhờ thế, nàng mới trông thấy ngôi Thủy Nguyệt Am đã cháy đỏ trời, nên bắt giác kinh hoàng kêu lên rằng :

- Nguy mất rồi ! Hàn Thanh Quân nghe thế, không khỏi sùng sốt, lên tiếng hỏi rằng :

- Cái chi mà lại nguy mất ?

Đào Gia Kỳ vẫn làm như chẳng hề nghe thấy, đôi chân chạy càng nhanh hơn, kéo hai cô gái lướt tới vun vút như sao xa điện chớp. Đỗ Nguyệt Phân bị gió mạnh thổi tạt vào mặt, nên cũng im lặng không nói gì nữa.

Chạy độ nửa tiếng đồng hồ, thì ba người đã đến một vùng núi đồi hiểm trở, cây cỏ mọc rậm rạp. Chừng ấy, Đào Gia Kỳ mới dừng chân đứng lại và buông hai tay của hai cô gái ra.

Hai cô gái thở hắt hắt một lúc thực lâu mới bớt mệt. Đỗ Nguyệt Phân đưa đôi mắt xinh đẹp nhìn qua Đào Gia Kỳ, nói nhỏ :

- Ngọn lửa ấy có phải do thiếu hiệp gây ra không ?

Đào Gia Kỳ gật đầu, nói :

- Đúng thế, chính do thiếu hiệp gây ra ! Hàn Thanh Quân không hiểu hai người đang nói gì, nên đưa tia mắt ngạc nhiên nhìn thẳng vào mặt Đỗ Nguyệt Phân.

Đỗ Nguyệt Phân cười buồn bã, nói với Hàn Thanh Quân :

- Khi chúng ta vừa chạy ra khỏi ngôi am, thì Đào thiếu hiệp đã ném ra một thứ ám khí, đốt cháy cả ngôi Thủy Nguyệt Am rồi. Ngôi am ấy bị cháy đi cũng chẳng hại chi. Nhưng chắc chắn sư phụ sẽ nghi ngờ do chúng ta gây ra, nên cấm hặn chúng ta đến tận xương tủy. Sau này, nếu gặp mặt bà ấy, thì thật khó thoát khỏi độc thủ của bà ! Hàn Thanh Quân nói :

- Đỗ tỷ tỷ, đến giờ phút này mà chị còn gọi bà ấy là sư phụ hay sao ?

Đào Gia Kỳ tuy là một con người rất thông minh, nhưng chàng vẫn không sao đoán được, vì đâu Đỗ Nguyệt Phân lại phản thầy bỏ am ra đi ?

Hàn Thanh Quân trông thấy Đào Gia Kỳ lộ vẻ băn khoăn khó hiểu, bèn đem đầu đuôi câu chuyện thuật tỉ mỉ lại cho chàng nghe.

Thì ra, vừa rồi khi Đỗ Nguyệt Phân đưa Lâu Độc đến gian phòng khách ở phía Đông xong, liền trở về gian phòng riêng của mình. Hàn Thanh Quân bèn hỏi nàng ai đã vào Thủy Nguyệt Am, nàng đang định trả lời, thì bỗng nghe có tiếng tên rít gió vang dội trên không, nên sắc mặt liền biến hẳn, than rằng :

- Ôi, bao nhiêu năm qua không hề xảy ra một chuyện gì cả, thế mà chẳng ngờ hôm nay sư phụ đã vì viên Phích độc châu, tự tạo ra nhiều kẻ thù xâm nhập để gây rối. Nhưng, theo như tôi được biết thì trước đây chẳng có người nào xâm nhập vào am này mà được sống sót trở về. Quả là họ tìm đến cửa chết để nạp mạng, ngu xuẩn biết bao ! Hàn Thanh Quân cười nhạt, nói :

- Thang Bà Tử là người lợi hại đến như thế hay sao ? Tiểu muội thấy rằng,

kẻ mạnh còn có kẻ mạnh hơn, phương chi Thang Bà Tử chưa phải là đệ nhất cao thủ trong võ lâm kia mà ! Đỗ Nguyệt Phân đưa mắt nhìn Hàn Thanh Quân một lượt nói :

- Tuy không phải là đệ nhất cao thủ trong võ lâm, nhưng sự thực thì khắp trong võ lâm ngày hôm nay chẳng có mấy người có thể áp đảo được bà ta !

Hàn Thanh Quân bỗng cười tự nhiên nói :

- Đỗ tử tử, tiểu muội xem như chị đối với lệnh sư có nhiều điều bất mãn lắm thì phải ?

Đỗ Nguyệt Phân nghiêng răng nói :

- Nào phải bất mãn mà thôi đâu. Tôi đang căm tức vì không thể giết chết được bà ấy... ! Nói đến đây, thì sắc mặt của nàng trở thành hết sức đau khổ.

Lệ chảy quanh tròn, như muốn trào ra ngoài, nói :

- Cha mẹ của tôi đều bị chết thê thảm dưới tay bà ấy. Lúc bấy giờ tôi mới vừa năm tuổi, đang nằm ngủ trên giường và khi vừa bừng tỉnh ra, thì trông thấy rõ được tất cả những cảnh ấy. Bởi thế, suýt tý nữa tôi đã òa khóc.

Nhưng, cũng may là tôi tự biết nếu khóc lên, tất sẽ bị hại đến tính mạng, nên giả vờ nhắm híp mắt lại ngủ yên. Tuy vậy, tôi cũng vẫn có đủ trí khôn, lén hé mắt ra theo dõi mọi cử động của bà ấy. Sau đó, tôi thấy bà ta khoát màn lên, rồi vung chỉ điểm thẳng vào huyết ngữ của tôi. Đến khi tỉnh lại, thì tôi thấy mình đã ở trong Thủy Nguyệt Am rồi. Vì bà ta không biết tôi đã mục kích được việc bà ta đã sát hại song thân tôi, nên nói dối rằng, khi bà ta đến nhà tôi, thì đã thấy song thân tôi nằm chết trong vũng máu, nhưng không hề tìm ra được manh mối kẻ thù, nên bắt đắ dĩ phải bồng tôi về Thủy Nguyệt Am, để truyền dạy võ công, hầu về sau này lo việc báo lại thù xưa.

Thế rồi, ngày tháng qua như thoi đưa, không lúc nào là tôi không có ý định muốn giết bà ấy đi để trả đại thù. Song, khổ nỗi vì võ công của tôi còn quá kém, không làm sao hành động có kết quả được. Có nhiều lúc tôi hỏi thử bà ta, kẻ thù giết cha mẹ tôi là ai, thì bà ta luôn luôn nói khéo, là hiện giờ chưa tìm hiểu rõ được, vậy chờ sau này tôi lớn lên và học thành tài, sẽ đi tìm hiểu lấy... ! Hàn Thanh Quân kể đến đây, bỗng cười duyên dáng, rồi nói tiếp :

- Tôi có khuyên Đỗ tử tử nên rời bỏ nơi tôi tắm này, để trở về với ánh sáng. Nhưng chị ấy bảo rằng trời đất mệnh mông, mà mình không thân nhân họ hàng chi cả, vậy biết đi về đâu ? Đây là chưa nói trường hợp Thang Bà Tử thấy chị ấy bỏ đi, thì sẽ căm hận tìm cách sát hại. Vì từ trước tới nay, chưa từng có một người nào có thể thoát khỏi độc thủ của Thang Bà Tử, khi bà ấy muốn thanh toán. Bởi thế, chẳng phải chị ấy không muốn bỏ đi, mà chính vì không thể bỏ đi được. Song cuối cùng tôi đã giúp cho Đỗ tử tử quyết tâm hành động, nên cả hai liên vào phòng riêng của Thang Bà Tử, để tìm lấy thuốc giải trừ chất độc vô hình...

Đào Gia Kỳ đã hiểu được một phần câu chuyện, nên hỏi :

- Có phải hai cô nương đã trông thấy Lâu Độc cũng đang ở trong phòng riêng của Thang Bà Tử, đã tìm được chai ngọc đựng thuốc giải độc không ?
Hàn Thanh Quân nói :

- Đệ đệ chỉ đoán được phân nửa thôi. Lâu Độc chưa tìm được thuốc giải độc, nhưng lão ta vừa trông thấy chị em chúng tôi là đã ra tay tấn công liên. Đồ tử tử vì muốn đề phòng việc hấn tiết lộ mọi hành động của chúng tôi, nên mới đẩy lui hấn ra khỏi cửa, rồi giết đi ! Đào Gia Kỳ nói :

- Nếu thế, thì vẫn chưa tìm được thuốc giải độc sao ?

Hàn Thanh Quân gật đầu, rồi mỉm cười đầy bí mật nói :

- Kỳ đệ, tôi thấy đệ đệ nên nghĩ ra một biện pháp gì mới được ! Đào Gia Kỳ gượng cười nói :

- Tại hạ làm thế nào tìm được một biện pháp gì cho hữu hiệu ?

Nhưng, liền đó, đôi mắt của chàng bỗng sáng lên, cười to nói :

- Nhị vị cô nương đã tìm được thuốc giải độc rồi, thế sao còn bày trò trêu tôi như vậy ?

Hàn Thanh Quân tươi cười nói :

- Đệ đệ quả là người thông minh, nhưng số thuốc giải độc ấy chỉ có hai viên. Đây là thuốc riêng của Đồ tử tử cất sẵn từ trước, mà chưa dùng.

Đào Gia Kỳ đưa mắt nhìn qua Đồ Nguyệt Phân một lượt, lấy làm lạ nói :

- Thế tại sao lúc trước kia không uống đi ?

Hàn Thanh Quân cười nói :

- Nếu uống thì Thang Bà Tử biết ngay ! Bỗng nhiên Đào Gia Kỳ lộ vẻ giật mình, nghiêng tai lắng nghe, ra hiệu cho hai cô gái chớ nên nói chuyện nữa. Chàng nói nhỏ :

- Có người đi đến kia ! Dứt lời, chàng thò tay vào áo lấy ra một bộ râu giả, gắn lên cằm, rồi vọt người bay thẳng lên không. Khi thân hình chàng lên cao ngang sườn núi thì nhào lộn lại bay sà xuống độ ngoài mười trượng, thò đầu ra nhìn về phía dưới...

Tức thì, chàng trông thấy Thang Bà Tử vẻ mặt lạnh lùng, dẫn ba cô gái đang đứng cách chàng lối sáu bảy trượng. Chàng nghe Tưởng Nguyệt Hoa hỏi :

- Xem ra mũi tên lửa ấy rất lạ lùng, chắc chắn Phân muội không có gan làm như thế, mà đây rõ ràng là có một kẻ khác gây ra ! Thang Bà Tử "hừ" một tiếng lạnh lùng nói :

- Ta không tin như thế ! Tưởng Nguyệt Hoa nói :

- Chất độc vô hình trong người của chúng chưa được giải trừ, thì đâu lại to gan như vậy ? Có lý nào chúng không sợ chết hay sao ?

Thang Bà Tử tựa hồ như có vẻ giật mình, nói lẩm bầm :

- Đây quả là có lý, thế tại sao ngay lúc đâu không nghĩ tới ? Nếu vậy thì bọn chúng đã đi đâu ? Hừ, chắc chắn con Hàn Thanh Quân đã dẫn con Nguyệt Phân cùng trốn đi. Sự phụ phải tìm đến Xương Long khách sạn để dò xét. Ba

đưa bay hãy đi đến Tung Sơn trước. Trên đường đi phải hết sức cẩn thận, không cần thiết thì không được gây sự đánh nhau với ai cả ! Ba cô gái liền cất tiếng vâng lời, rồi xoay người lướt đi thực nhanh.

Thang Bà Tử do dự trong giây lát, rồi cũng lao người thẳng lên không, lướt đi như một luồng điện chớp, chỉ trong chớp mắt là mất hút.

Đào Gia Kỳ vội vàng trở lại nơi hai cô gái đang ẩn mình. Hàn Thanh Quân liền hỏi :

- Ai thế ?

- Thang Bà Tử ! Vừa nói, Đào Gia Kỳ vừa đưa mắt nhìn qua Đỗ Nguyệt Phân, trông thấy nàng khẽ giật mình và hơi biến sắc mặt.

Hàn Thanh Quân lại hỏi :

- Hiện giờ bọn họ đâu rồi ?

Đào Gia Kỳ bèn đem mọi việc chàng nghe được nói rõ cho hai cô gái nghe, rồi quay về phía Đỗ Nguyệt Phân hỏi :

- Thang Bà Tử sai ba cô gái đi đến vùng Tung sơn, chẳng rõ có ý định gì, cô nương biết được hay không ?

Đỗ Nguyệt Phân lắc đầu nói :

- Đối với tôi, chuyện gì họ cũng giấu kín cả, xin thiếu hiệp bỏ lỗi cho về chỗ tôi không thể giải đáp được ! Đào Gia Kỳ vội vàng nói :

- Đây là tại hạ chỉ hỏi thử cho biết thôi, vì nó không phải là đại sự. Giờ đây chúng ta hãy mau trở lại Khai Phong đã ! Đỗ Nguyệt Phân không khỏi sững sốt nói :

- Làm thế chẳng phải tự mình đem thân dâng đến cho miệng cọp hay sao ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Xin Đỗ cô nương hãy an lòng, tại hạ đâu lại ngu ngốc đến thế ! Liền đó, chàng lao người chạy nhanh đi trước.

Hàn Thanh Quân vì đã tin ở tài trí của Đào Gia Kỳ nên đưa tay kéo lấy Đỗ Nguyệt Phân chạy sát theo sau...

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 16

Bèo nước gặp nhau

Trong Xương Long khách sạn, Yến Nam Tam Kiệt và Dương Thiên Hành cùng quây quần bên nhau tại một phòng. Thỉnh thoảng, kẻ than vãn người thở dài, vì đối với việc Hàn Thanh Quân bị lão bà tóc trắng gạt dần đi, họ đành bó tay, không tìm được cách gì cứu vãn cả.

Dương Thiên Hành đối với lời nói của Đào Gia Kỳ là trong vòng hai hôm chàng sẽ tìm được Hàn Thanh Quân trở về, cũng không hoàn toàn tin tưởng. Bởi thế, không khí buồn bã đã làm ngột ngạt cả gian phòng, ai nấy đều cảm thấy tâm trạng nặng nề như bị một phiến đá nghìn cân đè lấy.

Những thuộc hạ của Tam Kiệt, không ngớt ra ngoài dò xét. Nhưng, họ chỉ được biết là ở bên dưới ngọn Thiết Tháp Tự, có nhiều xác chết, trong số ấy có cả Độc Thủ La Hán Pháp Vũ. Ngoài ra, lại còn có một án mạng khác là Trường Bạch Tam Hùng bị Thang Bà Tử sát hại trên quan lộ đi về Châu Tiên Trấn. Những tin tức đó, đều hoàn toàn không có tương quan gì đến việc Hàn Thanh Quân bị mất tích cả.

Trạch Kỳ bỗng lên tiếng :

- Thang Bà Tử là ai ? Người ấy trong võ lâm sao không nghe ai nói đến cả ? Bỗng ngay lúc ấy, ngoài hành lang có tiếng chân bước hối hả đến, nên Trạch Kỳ liền dừng câu nói lại. Mọi người trông thấy kẻ bước vào là một tên tửu bảo. Hắn vòng tay ra hết sức cung kính nói :

- Có một người tự xưng là Cửu Chỉ Lão Hóa Tử, đến xin ra mắt ba vị Yến Nam đại gia ! Trạch Kỳ "ô" lên một tiếng, rồi vội vàng đứng dậy nói :

- Ba anh em chúng ta nên cùng bước ra ngoài nghênh đón ! Tên tửu bảo mới vừa bước ra khỏi cửa phòng, thì đã nghe một giọng cười thực to truyện đến :

- Lão Hóa Tử ta hề đến là đến, chớ cần gì phải đưa đón cho rộn ! Tiếng nói vừa dứt, thì có một bóng người cũng tràn vào đến nơi.

Người ấy tóc rối bời và đã bạc hoa râu, da mặt nhăn nheo, đôi mắt sáng ngời, mình mặc một chiếc áo dài màu lam, vá hàng trăm lỗ, nhưng giặt giữ rất sạch sẽ. Hai tay của người ấy thông dài quá gối, nhưng bàn tay mặt thì mất đi một ngón, còn lại chín ngón kia đều để móng dài thượt.

Yến Nam Tam Kiệt đã đứng dậy sẵn, nên vừa trông thấy người ấy đến liền cúi người thi lễ nói :

- Cửu Chỉ tiên bối giá lâm đến mà chúng tôi không kịp bước ra nghênh đón, xin lão tiên bối hãy rộng lòng tha lỗi cho, về chỗ thất lễ ấy ! Dương Thiên Hành cũng vội vàng đứng lên thi lễ như Yến Nam Tam Kiệt.

Cửu Chỉ Thân Cái cất tiếng cười to nói :

- Hiện nay khắp cố đô Biện Lương đang ngột ngạt không khí chém giết. Cao thủ của hai phe hắc bạch đều kéo nhau đến đây, chẳng mấy chốc thì nơi đây sẽ nổi trận phong ba hải hùng. Lão Hóa Tử được một dịp may để mở rộng tầm mắt đó ! Trạch Kỳ cung kính mời Cửu Chỉ Thân Cái ngồi vào ghế trên, rồi nói :

- Thật ít có dịp nào lão tiên bối lại bước chân vào giới giang hồ, xem ra lão tiên bối chắc đã có ý định gì rồi, quả là một cái phước cho cả võ lâm ! Cửu Chỉ Thân Cái lắc đầu nói :

- Việc rắc rối này, lão Hóa Tử không làm gì được. Vì nói là một vụ án hoàn toàn bí mật, khó bề nhận định ai phải ai trái. Phương chi, số người tham dự vào cuộc xô xát này đều là những tên yêu tà ma đạo khét tiếng cả ! Dương Thiên Hành buột miệng ho lên một tiếng.

Cửu Chỉ Thân Cái đưa mắt nhìn Dương Thiên Hành, rồi quay qua hỏi Trạch Kỳ rằng :

- Còn vị này là ai ?

Trạch Kỳ nói :

- Đây là Dương Thiên Hành lão sư. Ông ấy hiện đang gặp phải một việc rối, mà chính anh em tại hạ cũng đành chịu bó tay ! Cửu Chỉ Thân Cái không khỏi giật mình, nói :

- Một việc làm cho Yến Nam Tam Kiệt phải thúc thủ, thì việc ấy nào phải là tầm thường?

Trạch Kỳ nói :

- Dương lão sư hộ tống cho một người cháu gái tầm sư học đạo, nhưng không ngờ lại gặp một người giả danh lệnh sư muội, tức Thanh Vân Thần Ni để phỉnh gạt dẫn đi mất ! Đôi mắt của Cửu Chỉ Thân Cái liên sáng ngời, mặt tràn đầy sắc giận, cười nhạt nói :

- Lại có một việc như thế hay sao ? Thực lão hóa tử cũng khó mà tin được ! Đột nhiên, ngay lúc ấy có một vật màu trắng, từ ngoài cửa sổ bay thẳng vào phòng, rồi rớt xuống mặt đất.

Úng Triệu Hùng vội vàng thò cánh tay ra, chụp lấy vật ấy, thì trông thấy đấy là một miếng giấy được vo tròn, nên không khỏi sửng sốt.

Trạch Kỳ nói :

- Người hãy mở ta xem đấy là vật gì ?

Úng Triệu Hùng liền mở mảnh giấy ra trông thấy bên trong có mấy dòng chữ :

"Kẻ mạo danh Thanh Vân Thần Ni theo tại hạ tìm hiểu, thì chính là Thang Bà Tử. Chỉ trong chốc lát đây, bà ta sẽ đến. Xin các vị hãy đề phòng cẩn mật, trông thấy bà ta thì nên ngưng ngay hơi thở, vì bà ta sở trường về sử dụng chất độc vô hình.

Hàn cô nương hiện đã được cứu thoát, nhưng xin các vị hãy giữ bí mật, đừng nói ra. " ú.ng Triệu Hùng nhanh nhẹn xem qua xong thì liền trao cho Trạch Kỳ.

Trạch Kỳ nhận lấy, rồi cùng xem chung với Cửu Chỉ Thân Cái và những người xung quanh. Dương Thiên Hành biết tấm giấy ấy chính là của Đào Gia Kỳ viết, nên trong lòng hết sức vui mừng.

Nhưng lúc ấy, Cửu Chỉ Thân Cái bỗng nhìn thẳng ra cửa sổ, cất tiếng cười nhạt, rồi co tay búng thẳng ra năm đạo chỉ phong, trong khi người lão ta cũng tự nhiên bay bổng lên không, rồi xẹt thẳng ra ngoài cửa sổ nhanh như chớp.

Thì ra, kẻ đang rình ngoài cửa sổ chính là Thang Bà Tử. Bà ta không ngờ Cửu Chỉ Thân Cái lại thính tai lạnh mắt đến thế, nên khi năm luồng kinh khí lạnh buốt cuốn tới nơi, bà ta mới ngã ngửa người vọt thẳng trở ra sân để tránh.

Cửu Chỉ Thân Cái vừa lướt ra đến nơi, thì liền đưa đôi mắt lạnh như băng, sáng như điện, nhìn chòng chọc vào mặt của Thang Bà Tử, rồi tiến lần từng bước một đến trước mặt đối phương.

Thang Bà Tử từ bấy lâu nay đã nghe tiếng tăm của Cửu Chỉ Thân Cái trong Vũ Nội Bát Kỳ, võ công cao cường tuyệt đỉnh, nên chẳng dám xem thường, nắm sẵn chất độc vô hình trong tay, cười nhạt nói :

- Nếu lão Bà Tử ta đoán không lầm thì ông đây là Cửu Chỉ Lão Hóa Tử chứ gì ?

Bà ta đã có sẵn ác ý nên định dụ Cửu Chỉ Thân Cái mở miệng ra, hầu thừa dịp đó, sẽ tấn công bằng chất độc vô hình cực kỳ nguy hiểm.

Nào ngờ, Cửu Chỉ Thân Cái im lặng không trả lời, khi tiến đến còn cách Thang Bà Tử ngoài một thước nữa thì nhanh như một luồng điện chớp, vung hai tay chồm tới chụp thẳng vào vai của Thang Bà Tử.

Thang Bà Tử hốt hoảng, lách mình để tránh liên tiếp hai ba lượt, nhưng thế chụp của Lão Hóa Tử vẫn bám sát bà ta như hình với bóng, không làm sao trốn thoát được. Bởi thế, mớ tóc bạc trên đầu của bà ta đều dựng đứng lên từng sợi một, nhanh nhẹn xoay mình thực rộng, rồi vận dụng đến chín phần mười nội lực vào đôi chưởng, phản công trở ra một cách ác liệt.

Cửu Chỉ Thân Cái cất tiếng cười nhạt, rồi biến thế chụp thành chưởng, xô thẳng tới.

Khi hai luồng chưởng lực chạm thẳng vào nhau, thì liền nổ lên một tiếng "ầm" vang dội, khiến thân hình của Cửu Chỉ Thân Cái không ngớt chao động. Trong khi đó, Thang Bà Tử cảm thấy đôi cánh tay bị tê buốt, khí huyết trong người đều cuồng loạn, nên thừa dịp luồng chưởng phong hất bắn bổng luôn lên không bỏ chạy mất.

Cửu Chỉ Thân Cái nhanh nhẹn vung hai cánh tay, rồi vọt người bay bổng lên

không, đuổi theo Thang Bà Tử.

Yến Nam Tam Kiệt không khỏi ngơ ngác nhìn nhau. Trạch Kỳ than :

- Thần Cái nhờ giành được phần chủ động, nên mới áp đảo được Thang Bà Tử, khiến bà ta không thể chống trả lại được. Nhưng xem ra võ công của Thang Bà Tử không phải là tầm thường, do đó việc Thần Cái đuổi theo như thế, vẫn chưa thể biết được là kiết hay hung ! Dương Thiên Hành nói :

- Nếu thế, tại sao chúng ta không đuổi theo để tiếp ứng với Thần Cái ?

Trạch Kỳ lắc đầu nói :

- Thân pháp của Thần Cái vô cùng nhanh nhẹn, chỉ e rằng chúng ta không làm sao đuổi theo kịp ! - Nào có thể nói như thế được ? Chúng ta cần phải cố gắng hết sức mình, bất luận là đuổi theo kịp hay không, chúng ta cần phải đuổi theo hâu tiếp một tay mới phải ! Dứt lời, ông ta không chờ Trạch Kỳ trả lời, liền vọt thẳng người bay lên như một con hạc. Thế là Trạch Kỳ, ứng Triệu Hùng, Dương Thiên Hành đều ùn ùn phi thân đuổi theo.

ooo Ngoạ ô phía Bắc thành Khai Phong, cát vàng mênh mông nhìn mùt mắt không thấy đâu là tận cùng. Dòng sông Hoàng Hà từ phía xa, trông như một sợi chỉ trắng. Từng cơn gió cuốn tới, tung cát bụi mù trời, rít vèo vèo khắp nơi.

Giữa bụi cát mịt mù ấy, thân hình của Yến Nam Tam Kiệt và Dương Thiên Hành khi ẩn khi hiện. Trời đã ngả bóng hoàng hôn khiến cảnh sắc trở thành xám ngắt, trông lại càng thê lương ảo não.

Chẳng mấy chốc sau, qua những cơn cát bụi bay tung mịt mù, Yến Nam Tam Kiệt và Dương Thiên Hành, đã bị phủ kín cát vàng từ mặt mày đến chân tay.

Trạch Kỳ nói :

- Xem ra không thể nào tìm được Thần Cái rồi. Có lẽ giờ phút này, Thần Cái đã quay trở lại khách sạn. Chúng ta chỉ sốt ruột đuổi theo vô ích mà thôi !

Bỗng nhiên, có một giọng rên rỉ rất khẽ, từ phía sau một gò cát vọng lại Trạch Kỳ nghe rất rõ ràng, nên đôi mắt bỗng lộ vẻ kinh dị, nhanh nhẹn lao thẳng đến phía sau gò cát ấy.

Đến nơi, ông ta trông thấy từ trong gò cát lộ ra nửa cái đầu người. Còn toàn thân người ấy, đều bị cát vàng phủ kín tất cả. Ông ta đưa mắt nhìn kỹ, thì thấy đây rõ ràng là Cữu Chỉ Thần Cái chứ chẳng còn ai nữa.

Ứng Triệu Hùng cũng như mọi người khác, đã hồi hã chạy đến nơi. Họ nhanh nhẹn dùng tay bới cát vàng ra, đỡ Cữu Chỉ Thần Cái đứng lên hỏi :

- Cữu Chỉ tiên bối làm sao rồi ? Có phải đã bị độc thủ của Thang Bà Tử không ?

Trạch Kỳ vội vàng lấy ra một viên thuốc của ông ta bào chế đặc biệt cho Cữu Chỉ Thần Cái uống.

Sau đó, Cữu Chỉ Thần Cái liên vận dụng chân khí luân chuyển khắp người,

rồi chớp đôi mắt, gượng cười nói :

- Thực phiền các vị đã đến kịp để tiếp cứu. Nếu chẳng phải thế thì lão Hóa Tử chắc là đã thực sự bị vùi thây dưới cát vàng rồi ! Tử Vĩ Quang kinh hãi nói :

- Thang Bà Tử là người lợi hại đến thế hay sao ?

Thân Cái lắc đầu nói :

- Chẳng phải thế, Thang Bà Tử đã bỏ chạy biệt tăm biệt dạng rồi.

Trong khi lão Hóa Tử định quay trở về, thì bất ngờ gặp Vô Tình Tú Sĩ và Bắc Quốc Song Ma, gồm cả thầy bảy tám tên yêu tà, xúm nhau vây đánh lão Hóa Tử. Vì chân lực bị hao tổn quá nhiều, lại bị trúng ba chương của bọn họ, nội tạng bị thương, hộc ra một búng máu, nên lão Hóa Tử bất đắc dĩ phải liều chết thoát ra khỏi vòng vây. Nhưng chúng vẫn không chịu buông tha, kéo nhau đuổi theo mãi. Bởi thế, lão Hóa Tử bị kiệt sức, ngã khụy xuống đất, may mắn nhờ gió to tung bay cát bụi mù mịt, nên lão Hóa Tử mới tránh khỏi được độc thủ của chúng ! Giọng nói của lão ta đã trở thành khàn khàn, chứng tỏ đã bị nội thương rất trầm trọng. Yên Nam Tam Kiệt trông thấy thế, trong lòng hết sức lo lắng.

Bỗng mọi người trông thấy Cửu Chỉ Thân Cái có vẻ sừng sốt, nói :

- Lại thực, tuy là gió cuốn cát bay mù mịt, nhưng việc ấy vị tất đã ngăn được Vô Tình lão quỷ và đồng bọn. Giữa hấn và lão Hóa Tử có mối thù chết sống với nhau, chắc chắn hấn không khi nào lại chịu buông tha dễ dàng như thế. Lão Hóa Tử nghĩ rằng có một người nào đã ám trợ cho...

Trạch Kỳ nghe giọng nói của Cửu Chỉ Thân Cái mỗi lúc càng yếu dần, thì vội nói :

- Tiền bối chớ nên nói nhiều, mà tổn thương đến nguyên khí. Giờ chúng ta hãy trở về khách sạn để tiền bối có nơi yên tĩnh điều dưỡng, rồi nói gì sẽ nói sau ! Cửu Chỉ Thân Cái lắc đầu, gượng cười nói :

- Nội tạng của lão Hóa Tử đã bị trọng thương, có lẽ sống không hơn ba mươi hôm nữa ! Yên Nam Tam Kiệt và Dương Thiên Hành nghe thế không khỏi kinh hoàng.

Dương Thiên Hành bỗng lên tiếng :

- Xem kia ! Có ai đi đến như thế ?

Vừa nói ông ta vừa đưa tay chỉ về phía xa.

Yên Nam Tam Kiệt ngược mắt nhìn lên, quả trông thấy từ chón tí mù của bãi cát vàng có một bóng người đang chạy bay tới như một luồng điện xẹt. Khi bóng người ấy đã tiến đến gần, thì bỗng Dương Thiên Hành kinh ngạc kêu lên :

- Đào thiếu hiệp đây rồi ! Quả nhiên, người ấy chính là Đào Gia Kỳ. Chàng vòng tay nói :

- Vì võ công của tại hạ kém cỏi, nên chỉ có thể dùng kế dương Đông kích

Tây, để làm cho bọn người của Vô Tình lão quái kéo nhau bỏ đi, chứ chẳng còn một cách trợ lực hữu hiệu nào giúp cho Cửu Chỉ lão tiên bối nữa, nghĩ thật là xấu hổ ! Cửu Chỉ Thần Cái xoay qua đôi tròng mắt nói :

- Người đã làm cho bọn Vô Tình lão quái bỏ đi, chính là thiếu hiệp hay sao ? Thực là một con người can đảm ! Nhưng chỉ đáng tiếc là lão Hóa Tử đây không sống được hơn ba mươi hôm nữa, nên không có cách gì để báo đáp ơn đó được ! Đào Gia Kỳ nói :

- Lão tiên bối không thể chết được đâu ! Cửu Chỉ Thần Cái không khỏi giật mình, nói :

- Cậu nói sao ? Lão Hóa Tử không thể chết được ? Làm thế nào tìm được linh dược để có thể cải tử hoàn sinh ?

Đào Gia Kỳ nghiêm nghị nói :

- Nếu lấy Cửu chuyển phản hồn đơn thì có thể cứu sống lão tiên bối được không ?

Thần Cái nghe thế, đôi mắt giương lên tròn xoe, lắc đầu gượng cười nói :

- Cái tên Cửu chuyển phản hồn đơn lão Hóa Tử đã có nghe từ lâu, nhưng nó chính là một thứ linh dược do Tục Mệnh Quỷ Y Ngôn Như Băng, một quái nhân trong võ lâm, đã khổ tâm bào chế. Con người ấy, tính tình lạnh lùng quái dị, hơn nữa, xem Cửu chuyển phản hồn đơn chẳng khác nào tính mạng của mình. Loại thuốc ấy lẽ cố nhiên có thể cứu được tính mạng của lão Hóa Tử, nhưng cậu làm sao tìm được nó ? Nói thế chẳng qua là nói chơi thôi !

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Nếu trong vòng ba mươi hôm, vẫn bối có thể hỏi Ngôn Như Băng xin được thuốc Cửu chuyển phản hồn đơn thì thế nào ?

Cửu Chỉ Thần Cái không khỏi sững sờ, đưa mắt nhìn qua Đào Gia Kỳ một lượt nói :

- có lẽ cậu có ý định nhờ gì đến tôi chăng ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Vẫn bối thì không có gì phải nhờ cả, nhưng vẫn bối vừa cứu được hai cô nương ở trong Thủy Nguyệt Am của Thang Bà Tử. Hai cô nương ấy muốn xin vào làm môn hạ của Thanh Vân Thần Ni. Do đó, vẫn bối muốn được lão tiên bối chân thành giúp đỡ...

Cửu Chỉ Thần Cái dờn tia mắt về phía Yến Nam Tam Kiệt nói :

- Tệ sư muội là Thanh Vân, từ trước đến nay chưa hề có ý nghĩ muốn thâm môn đồ, nên việc này thực là khó. Tuy nhiên, có lời nói của lão Hóa Tử, thì bà ấy có thể nghe theo. Nay cậu em, nước cờ ấy của cậu đi thật cao, nhưng lão Hóa Tử cần xem qua cho biết trước tư chất của hai con bé ấy như thế nào đã ! Đào Gia Kỳ thò tay vào áo, lấy ra một chai bằng ngọc, trút ra lòng bàn tay một viên thuốc màu xanh biếc, mùi thơm ngào ngạt, nói :

- Xin lão tiên bối hãy dùng viên thuốc này trước, tuy nó không thể cải tử

hoàn sinh được nhưng có thể giữ cho nội tạng của lão tiên bối không bị nguy kịch hơn ! Cửu Chỉ Thân Cái nhận lấy viên thuốc bỏ vào miệng, ngửa cổ nuốt xuống, khen :

- Thuốc hay lắm ! Tức thì, lão ta đã cảm thấy bên trong tạng phủ không còn đau đớn nữa, trên lồng ngực mát mẻ dễ chịu trong khi lão ta định hỏi lai lịch sư môn của Đào Gia Kỳ, thì bỗng thấy Đào Gia Kỳ chụm tay hú lên một tiếng dài...

Tiếng hú ấy rất trong trẻo, cao vút tận mây xanh, vang dội ra bốn phía, gây thành những tiếng hồi âm liên tiếp không ngừng.

Cửu Chỉ Thân Cái nghe qua tiếng hú ấy, thì đoán biết về nội công của người thiếu niên này đã tiến đến mức siêu tuyệt. Chắc chắn là một người có lai lịch không phải tầm thường, do đó, lão ta không khỏi lấy làm kinh dị.

Liên đó, bỗng thấy từ xa có hai bóng người xinh xắn chạy bay tới. Khi trông được rõ, đây là hai cô gái trẻ đẹp.

Cửu Chỉ Thân Cái đưa đôi mắt sáng quắc, nhìn qua hai cô gái một lúc lâu, nói :

- Xương cốt của hai con bé này kể là khá lắm ! Đào Gia Kỳ liền nói :

- Sao hai cô nương còn chưa lạy tạ Cửu Chỉ lão tiên bối đi ? ông ấy đã bằng lòng giới thiệu hai cô nương vào làm môn hạ của Thanh Vân Thần Ni đó ! Hai cô gái nghe qua, hết sức mừng rỡ, liền quì xuống đất cúi lạy Cửu Chỉ Thân Cái.

Cửu Chỉ Thân Cái đưa tay đỡ hai cô gái đứng lên rồi quay về phía Đào Gia Kỳ cười nói :

- Này cậu em, đã hứa rồi thì chắc chắn như đinh đóng cột, lão Hóa Tử sẽ đợi cậu tại Như Thị Am ở Long Môn Sơn trong vòng ba mươi hôm đó ! Đào Gia Kỳ nói :

- Vãn bối tự tin mình sẽ làm được. Khi lấy thuốc vào tay xong vãn bối sẽ mang đến ngay! Cửu Chỉ Thân Cái cất tiếng cười to :

- Trong Ngũ Hành Cốc của Ngôn Như Băng, từ trước đến nay chưa hề có ai lọt vào. Thế mà cậu em lại tỏ ra rất hào hiệp đầy can đảm, khiến lão Hóa Tử cũng tự cảm thấy xấu hổ vô cùng, chỉ với sự kiện này, cũng đủ thấy về sau, cậu em sẽ là một nhân vật cao tuyệt trong võ lâm, chứ không còn gì nghi ngờ nữa ! Đào Gia Kỳ khiêm tốn nói :

- Đây là lão tiên bối quá khen ngợi thôi ! Cửu Chỉ Thân Cái lại quay về Yên Nam Tam Kiệt nói :

- Bọn ma đạo trong võ lâm, tuy hiện nay đang kéo về Khai Phong nhưng vì ý kiến của chúng đều trái ngược nhau, bên trong không ngót thâm kinh chống, nên không thể thực sự câu kết với nhau được. Hiện nay, bọn chúng còn đang tìm hiểu về Hàn Thiết Quan âm, Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu kiếm. Song, trước khi chúng tìm được bằng cứ cụ thể, thì chắc chắn

chúng chưa dám hành động liều lĩnh, do đó, trong vòng ba tháng trở lại đây, võ lâm còn tạm yên ổn được. Lão Hóa Tử sẽ dẫn hai con bé này đi đến Long Môn Sơn trước đã ! Nói đoạn, lão ta vòng tay, tiếp rằng :

- Các vị hãy thận trọng. Sau này sẽ gặp lại nhau ! Dứt lời, lão ta liền dẫn Hàn Thanh Quân và Đỗ Nguyệt Phân rảo bước đi về hướng cát bụi mù mịt, mỗi lúc một xa dân, chỉ còn trông thấy thân người bé nhỏ như hạt đậu, cuối cùng lẫn khuất trong bóng hoàng hôn mờ tối Yên Nam Tam Kiệt và Dương Thiên Hành bỗng không còn trông thấy Đào Gia Kỳ đâu nữa, nên không khỏi sửng sốt. Dương Thiên Hành ngạc nhiên nói :

- Đào thiếu hiệp đã đi đâu rồi ?

Trạch Kỳ nói :

- Già đây xem cậu ấy là người lai lịch không phải tầm thường. Tuổi tuy nhỏ, mà tài học cao siêu, hành động khó đoán. Dương lão sư, ông có biết rõ lai lịch của cậu ấy hay không ?

- Tôi cũng không rõ ! Trạch Kỳ than dài :

- Hàng trăm năm nay, trong võ lâm chưa hề xảy ra những việc biến ảo ly kỳ như thế này. Đằng sau mỗi việc gì cũng có cả một nghi vấn khó hiểu.

Ngay như Đào thiếu hiệp đây, mắt già nhận xét cũng đã lắm rồi thì đừng nói gì đến những việc khác ! Nói đoạn, ông ta bèn cùng mọi người đi trở về thành Khai Phong dưới ánh hoàng hôn ảm đạm.

ooo Trên đường từ Mẫn Tri đi đến Đông Quan, mưa bụi rơi lất phất, không ngớt bay vào mặt khách bộ hành, khiến ai nấy đều cảm thấy mát mẻ dễ chịu. Màu trời xám ngắt như tro. Hai bên vệ đường liễu non xanh mượt, không ngớt bay phất phơ trước gió. Trên con đường cát vàng không hề ướt át lấm bẩn, nhưng cát bụi chẳng còn tung bay khiến người đi đường lại càng cảm thấy sảng khoái.

Từ phía xa, có tiếng vó ngựa lộc cộc vọng đến. Tiếng vó ngựa ấy, không chậm không mau, có vẻ khoan thai lắm.

Chẳng bao lâu sau, trên đường đã xuất hiện một người kỵ mã, ung dung phi ngựa dưới màn liễu non.

Con ngựa có vẻ khỏe mạnh khôn ngoan, sắc lông từ đầu đến chân đều trắng như tuyết. Trong khi đó, người ngồi trên lưng ngựa lại có vẻ anh tuấn hào hoa. Người ấy mặt trắng như tô phấn, mày xệch cao tận chân tóc, mắt sáng tựa sao, môi hồng, răng trắng, mình mặc một chiếc áo dài màu lam biếc, tay cầm một chiếc quạt xếp bằng lụa, phong độ trông thực cao sang.

Lúc ấy, trời vừa mới bình minh, trên đường đi khách bộ hành qua lại thưa thớt.

Nhưng bỗng từ phía xa, lại có tiếng vó ngựa rậm rạp như sấm vọng đến.

Chẳng mấy chốc, trên đường đã xuất hiện một con ngựa phi nhanh như bay, từ xa tiến tới. Chẳng bao lâu, hai con ngựa đã so đầu với nhau.

Người ngồi trên lưng mới đến sau, bỗng ngạc nhiên "úy" lên một tiếng, rồi gò mạnh sợi cương, khiến con ngựa liên nhanh nhẹn đứng yên lại. Người ấy cũng là một thiếu niên rất anh tuấn, mình mặc đồ võ gọn gàng, trên lưng giắt một thanh trường kiếm, dải lụa cột trên chuôi kiếm không ngớt tung bay theo chiều gió, trông lại càng uy nghi. Tuy nhiên, nếu đem so sánh với người ngồi trên lưng con ngựa bạch kia, thì thực còn kém sút hơn nhiều. Người thiếu niên vừa đến, cất tiếng cười to, rồi chấp tay nói :

- Xin chào ông anh ! Nếu đôi mắt của tôi nhận xét không sai thì con ngựa của ông anh, chắc chắn là một giống long câu vô cùng quý giá, đi xa ngàn dặm như chơi. Tôn phủ đã nuôi được một con ngựa quý hiếm ! Nói dứt lời, người ấy không ngớt tắc lưỡi khen ngợi.

Chàng thiếu niên ngồi trên lưng con bạch mã, mỉm cười nói :

- Đôi mắt của các hạ quả hết sức cao minh, con ngựa này đúng là một con thiên lý mã, nhưng chẳng phải hàn xá nuôi từ nhỏ, mà chính là vừa mua được từ trong tay của một gã lái ngựa với giá tiền trăm nén vàng ! Người ấy đáp rằng :

- Đây quả là một dịp may ! Con ngựa này có thể gặp bất ngờ chứ không làm sao đi tìm cho ra được ! Dừng câu nói lại trong giây lát, người thiếu niên ấy lại tiếp :

- Bình sinh tại hạ rất thích ngựa, nhưng bấy lâu tìm tòi vẫn không có kết quả! Nói đến đây, y cất tiếng cười to rồi hỏi :

- Ông anh tôn tính là gì ?

- Tại hạ họ Đào, thảo tự gọi là Gia Kỳ. Còn các hạ, có thể cho biết tên được hay không ?

Người thiếu niên mặc võ phục mỉm cười nói :

- Tại hạ gọi là Lê Ngọc Hàng. Ông anh hiện giờ định đi về đâu ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Tại hạ định đi đến Tứ Xuyên một chuyến ! Lê Ngọc Hàng nói :

- Con ngựa của ông anh, người trong giang hồ không ai trông thấy mà không ao ước. Rất có thể họ sẽ sinh tâm cướp đoạt. Thế nhưng ông anh lại tỏ ra ung dung tự tại, chắc chắn là người có võ công cao cường lắm thì phải?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Trong vấn đề này, các hạ đã lầm rồi ! Tại hạ quyền cước vụng về, đâu thể nào là người võ công cao cường được ? Nhưng, tính ngựa vốn lúc nào cũng trung thành với chủ, kẻ khác dù có cướp được cũng vô dụng. Nếu các hạ không tin thì hãy thử xem cho biết ! Lê Ngọc Hàng đưa mắt nhìn qua con bạch mã một lượt nói :

- Về điểm này, tại hạ thực khó tin ! Đào Gia Kỳ mỉm cười, nhảy xuống ngựa, đưa sợi cương đến trước mặt Lê Ngọc Hàng nói :

- Chỉ nói suông thì không biết được sự thực, xin mời các hạ hãy thử qua một

lần ! Lê Ngọc Hàng nhận lấy sợi cương, nhanh nhẹn nhảy xuống lưng ngựa mình, rồi lắc vai vọt lên mình con thiên lý mã của Đào Gia Kỳ.

Nào ngờ, bàn tọa của y mới vừa đặt xuống yên ngựa thì con tuấn mã ấy đã búng hai chân sau, nhảy vọt lên khiến Lê Ngọc Hàng không kịp đề phòng, cả thân người bị hất bắn lên cao trên dưới ba trượng.

Cũng may là Lê Ngọc Hàng biết võ nghệ nên khi bị hất bắn lên, y liền nhào lộn thân mình, rồi đáp nhẹ nhàng trở xuống, mặt lộ sắc kinh hãi, cười nói :

- Lời của ông anh quả không ngoa ! Thần mã vốn biết chủ mình, nên người lạ không làm sao cười được. Tại hạ có hành động xúc phạm, xin ông anh bỏ lỗi cho ! Đào Gia Kỳ nói :

- Không dám ! Các hạ nếu có việc gấp thì xin hãy đi trước, chớ vì tại hạ mà chậm trễ công việc.

Lê Ngọc Hàng mỉm cười nói :

- Có phải ông anh định đuổi khách khéo không ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Tại hạ nào có ý ấy ! Lê Ngọc Hàng nói :

- Tại hạ vì đi đường một mình cảm thấy cô độc buồn tẻ, nên mới giục ngựa phi nhanh như thế. Nhưng, giờ đây gặp được ông anh, tại hạ lấy làm mừng rỡ, nếu ông anh không chê, thì chúng ta cùng làm bạn đồng hành được không ?

Đào Gia Kỳ đáp :

- Tại hạ xin tuân mệnh ! Dứt lời, hai người giục ngựa sánh đôi phi tới, nói cười vui vẻ. Lê Ngọc Hàng tuyệt đối không nói đến võ công, mà chỉ đề cập đến văn chương cũng như thắng cảnh mà mình đã biết.

Riêng Đào Gia Kỳ thì ăn nói dí dỏm khiến Lê Ngọc Hàng không ngớt ôm bụng cười ngặt.

Sau khi hai người qua khỏi vùng Sơn Dương, trên đường đi thỉnh thoảng họ có gặp nhiều nhân vật giang hồ qua lại. Số người ấy đối với Lê Ngọc Hàng tỏ ra hết sức cung kính, kiêng nể.

Lê Ngọc Hàng bỗng quay về Đào Gia Kỳ cười nói :

- Ông anh chớ trông thấy họ tỏ ra hết sức cung kính tôi như thế mà làm, thực ra trong lòng họ hết sức oán ghét và lúc nào cũng tìm cách đẩy tôi vào cỏi chết cả ! Đào Gia Kỳ lấy làm lạ nói :

- Lời nói ấy có nghĩa làm sao ? Thực tại hạ không hiểu được ! Lê Ngọc Hàng lần đầu tiên lộ sắc buồn bã, cất tiếng than và nói :

- Nhà của tại hạ ở tại Tinh Tử Sơn, cách đây mấy trăm dặm đường.

Tiên phụ là Tỳ Bà Thủ Lê Bàn, một quái kiệt ở vùng Quan Trung trước đây, danh tiếng lẫy lừng khắp vùng phía Nam Thiểm Tây, hai phe hắc bạch nghe đến đều phải khiếp phục. Khi tại hạ mới vừa lên tám thì đã được Nhận

Thang Long Tru cư sĩ thu làm môn hạ. Nhưng chẳng ngờ năm năm trước

đây, một người anh cùng cha khác mẹ với tại hạ sai người đưa đến một phong thư cho biết cha tôi đã lâm bệnh mà mất, đồng thời, kèm theo lời trời của cha tôi, dặn nếu học chưa thành tài thì không cho phép trở về chịu tang. Đây là một việc rất trái luân lý. Song, gia sư cũng cương quyết không cho tại hạ xuống núi trở về nhà. Tại hạ có hỏi gia sư tại sao như vậy, thì gia sư chỉ nói khéo là cần phải chịu khó rèn luyện cho tài nghệ đi đến chỗ thành tựu thì mới không phụ lòng của cha người. Sau khi tiên phụ đã chết, gia sư chẳng hề lộ sắc vui cười bao giờ, đồng thời, cũng không hề rời khỏi Nhạn Thang một lần nào cả...

Đào Gia Kỳ nghiêng tai lắng nghe, cảm thấy trong việc ấy có nhiều điều đáng nghi ngờ.

Lê Ngọc Hàng buồn bã cười nói :

- Thế rồi, ba tháng trước đây, gia sư bỗng nhiên rời núi ra đi, tại hạ chờ đợi ngoài một tháng vẫn chưa thấy gia sư trở về, nên mới quyết định trở về thăm nhà một chuyến. Nhưng dọc đường tại hạ được một trợ thủ đắc lực của tiên phụ trước kia, gửi thư cảnh cáo bảo tại hạ chớ nên trở về Tinh Tử Sơn, vì người anh khác mẹ của tại hạ đang có ý hãm hại tại hạ.

Đào Gia Kỳ ngắt lời hỏi :

- Các hạ đã xa rời quê hương lâu như thế, vậy tại sao trên đường đi, số nhân vật giang hồ chung quanh đều tỏ ra kính sợ các hạ như thế ? Có lẽ nào bọn họ vẫn còn chưa nhận ra các hạ hay sao ?

Lê Ngọc Hàng cười nhạt nói :

- Trong khi tại hạ chưa về đến quê nhà thì người anh khác mẹ ấy đã hay tin rồi. Dọc đường đi, tại hạ đã gặp được nhiều thủ hạ trước đây của tiên phụ, do đó, hình dáng của tại hạ đã được họ đồn đại ra khắp vùng phía trong quan ải, thử hỏi có ai lại không biết ? Tuy thế, ông anh thấy có người nào dám dừng chân lại nói chuyện với tại hạ không ?

Đào Gia Kỳ sửng sốt nói :

- Chuyện gia đình của các hạ, người ngoài khó hiểu được, thế tại sao lệnh huynh lại kiêng sợ như vậy ?

Lê Ngọc Hàng cười nhạt, nói :

- Đây chính là chỗ tại hạ cần phải tìm hiểu cho rõ. Theo sự phán đoán của tại hạ, thì cái chết của tiên phụ có nhiều điểm thực đáng nghi ngờ.

Người anh khác mẹ của tại hạ, tuy là con giống thứ, nhưng rõ ràng có ý muốn áp đảo giống chính ! Đào Gia Kỳ không tiện tán đồng một cách cẩu thả, nên trầm ngâm suy nghĩ một lúc.

- Theo ý của tại hạ thì vấn đề này không phải chỉ đơn giản như thế ! Nói đến đây, chàng khẽ mỉm cười rồi tiếp :

- Phương chi, trong việc này lắm điều rắc rối, không cho phép tại hạ suy đoán bừa bãi ! Lê Ngọc Hàng lộ sắc chân thành nói :

- Giữa các hạ và tại hạ tuy vừa gặp nhau, nhưng xem như đôi bạn quen biết đã lâu. Trong khi tại hạ một tay vỗ khó kê, các hạ nữ không chỉ dạy cho ? Vừa nói, đôi mắt của Lê Ngọc Hàng vừa ngẩn lệ lóng lánh.

Đào Gia Kỳ trông thấy thế, hết sức cảm động nói :

- Tại hạ tài nghệ kém cỏi, nên chỉ e rằng không thể giúp đỡ được một cách hữu hiệu. Nhưng, xin các hạ chớ quá sốt ruột, hãy thông thả chờ xem mọi việc diễn biến thế nào, rồi sẽ quyết định cách đối phó sau. Tại hạ chỉ sợ rồi đây chúng ta sẽ gặp nhiều việc rắc rối khác, làm cho các hạ phải bận rộn lây ! Lê Ngọc Hàng liền cất tiếng cười to :

- Tại hạ biết ông anh là người không phải tầm thường, nên mới dám có lời câu xin giúp đỡ. Ông anh là người tài hoa được ẩn kín, không hề tỏ lộ ra ngoài, nếu chẳng phải là người tài nghệ cao thâm, thì đâu thể nào đạt đến mức như vậy ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Tại hạ chỉ e rằng sau này các hạ phải thất vọng đó thôi ! Lê Ngọc Hàng khẽ mỉm cười, im lặng không nói gì cả.

Sau đó, hai người liền ra roi giục ngựa phi nhanh tới. Dưới bóng tà dương, đã trông thấy được khói lam từ xóm dân cư bốc lên, xa xa ở phía trước mặt.

Lê Ngọc Hàng đưa roi lên chỉ :

- Về phía trước mặt chẳng bao xa là một thị trấn tại cửa sông Hán Hà. ở phía Bắc của thị trấn ấy, có một hiệu Vạn Lý Hương Tửu Lâu chẳng những là nơi thức ăn ngon, mà phòng ngủ sạch sẽ, anh em ta nên cùng đến đó nghỉ ngơi một đêm đã ! Hôm ấy còn cách ngày Đoan Ngọ khá xa nên Đào Gia Kỳ cũng chưa vội lên đường đến địa điểm đã hẹn. Hơn nữa, trong chuyến đi đến Ngũ Hành Cốc tại miền trung vùng Tứ Xuyên, cân phải xếp đặt thực chu đáo, nên mọi việc cũng chưa vội lắm. Bởi thế, chàng liền mỉm cười nói :

- Nếu thực sự có được một nơi rượu thịt thực ngon lành như thế thì còn chi quý báu hơn. Tại hạ vừa nghe là đã thèm rõ dãi rồi ! Hai con ngựa phi rất nhanh, nên chỉ trong chớp mắt là đã tiến vào thị trấn. Thị trấn này có hàng nghìn nóc gia, dân cư trù mật. Trên đường phố, hiệu buôn đứng san sát, người qua lại đông đảo. nên mặc dù đường sá rộng rãi, nhưng xem qua tựa hồ như rất chật chội vậy.

Hai người liền nhảy xuống dẫn ngựa, tiếp tục đi tới, chẳng bao lâu đã đến một chiếc cửa tròn xây bằng gạch ở cạnh phía trái gian Vạn Lý Hương Tửu Lâu. Tức thì, bọn hầu bàn trong hiệu liền chạy ra dẫn ngựa vào một cái sân ở phía sau.

Lê Ngọc Hàng cười nói :

- Nơi đây là phòng sang nhất, ông anh xem có vừa lòng không ?

Đào Gia Kỳ ngửa mặt nhìn lên, trông thấy nơi ấy có một dãy hoa sảnh, cửa

nẻo xinh đẹp. Hai bên hoa sảnh đều có phòng rộng rãi, bên ngoài lại có một bồn hoa nhỏ, sắc hồng tím đủ loại, đang đưa nở thực là xinh tươi.

Hai người bước vào gian hoa sảnh, thấy bên trong bài trí thật khéo léo.

Tất cả vật dụng đều làm bằng một thứ gỗ đỏ quý giá, trên tường treo la liệt những bức tranh và chữ viết thực có giá trị, khiến ai nhìn đến cũng phải khoan khoái trong lòng. Bởi thế, Đào Gia Kỳ liên gật đầu nói :

- Phòng này được lắm ! Lê Ngọc Hàng liên bảo bọn hầu bàn mang rượu thịt đến. Bọn này tuân lệnh bước ra, khép cửa lại rất chu đáo.

Trong khi hai người định ngồi vào ghế nghỉ ngơi, bỗng nghe phía ngoài hoa sảnh có tiếng gió rít vèo vèo, nên Đào Gia Kỳ không khỏi giật mình sững sốt.

Lê Ngọc Hàng mỉm cười nói :

- Đồi tai ông anh quả thực hết sức thính ! Nói đoạn, Lê Ngọc Hàng lại ngược mặt lên tiếp :

- Hãy bước vào ! Liên đó, cửa gian hoa sảnh được xô ra, từ bên ngoài bước vào một lão già tuổi độ ngũ tuần, sắc mặt vàng nhạt, mắt tượng mày thưa, dưới cằm có ba chòm râu ngắn, lưng giắt một lưỡi kim đao to bản, dáng điệu trông thừa uy nghi.

Ngoài ra, lại còn có một người lùn bé đầu trọc cằm nhọn, đôi mắt nhỏ chiếu ngời ánh sáng, đi đứng thực là lanh lẹ.

Lê Ngọc Hàng nói :

- Tại hạ xin giới thiệu để các vị được biết với nhau ! Nói đoạn, chàng liên nhìn về phía Đào Gia Kỳ, đưa thẳng bàn tay ra, nói tiếp :

- Tôi xin giới thiệu với ông anh, các người này đều là trợ thủ đắc lực của tiên phụ trước kia ! Kể đó, Lê Ngọc Hàng lại đưa tay chỉ về phía lão già mặt vàng nhạt, giới thiệu tiếp :

- Vị này là Trâm Chúc sư thúc, còn vị kia là Triệu Trọng Minh thúc phụ của tại hạ ! Nói đoạn, chàng lại quay về phía hai người mới vừa bước vào, nói :

- Còn đây là một người bạn mới quen biết của tiểu điện, tức Đào thiếu hiệp ! Trâm Chúc và Triệu Trọng Minh liền vòng tay thi lễ với Đào Gia Kỳ.

Triệu Trọng Minh nói :

- Lệnh huynh hay tin hiền điện trở về, tuy bề ngoài tỏ ra rất vui mừng, chẳng thấy có điều gì khác lạ, nhưng theo già đoán biết thì bên trong lệnh huynh đối với việc hiền điện trở về hết sức lo ngại, chẳng khác nào như bị gai đâm vào lưng. Bởi thế, lệnh huynh đã phái nhiều cao thủ kéo nhau xuống núi, dường như định chờ hiền điện vừa trở về đến, thì ra tay ám hại, hầu trừ đi mối họa về sau ! Đồi mày lưỡi kiếm của Lê Ngọc Hàng khe cau lại, cười nói :

- Việc ấy tiểu điện đã biết. Nếu anh ấy chưa giết chết được tiểu điện thì vẫn chưa ăn ngon ngủ yên. Dường như anh ấy có sự giao du chặt chẽ với bọn ma

đạo nào đó, vậy chẳng hay Triệu thúc phụ có do biết được hay chẳng ?

Triệu Trọng Minh lắc đầu nói :

- Lệnh huynh là người lòng dạ sâu hiểm, từ trước đến nay không hề tiết lộ việc ấy bao giờ. Tất cả những bằng hữu trong giới giang hồ đến viếng núi, hành tung đều hết sức bí mật. Già đây chỉ biết có một mình Từ Long Tướng là giao du thân mật với lệnh huynh mà thôi.

Đào Gia Kỳ nghe thế không khỏi giật mình.

Đột nhiên, Lê Ngọc Hàng bỗng cất giọng cười nhạt, rồi nhanh nhẹn vung chưởng lên, đánh thẳng ra ngoài cửa. Tức thì, ba món ám khí trông như ba vì sao, liên chui qua khe hở, lao vút ra ngoài như những luồng điện xẹt Liên đó, nghe bên ngoài cửa có một tiếng "hự" khô khan bé nhỏ vọng vào Lê Ngọc Hàng lắc mạnh đôi vai, lao thẳng nhanh ra cửa, nhưng chỉ còn thấy mặt đất rơi lại mấy chấm máu đỏ, trong khi kẻ lạ mặt đã nhanh nhẹn chạy thoát đi đâu mất cả hình bóng.

Lê Ngọc Hàng bước trở vào gian hoa sảnh, với sắc mặt lạnh lùng.

Trầm Chúc nói :

- Có lẽ đây là những hành động mở đầu cho nhiều việc rắc rối về sau.

Hai già không tiện ra mặt giúp đỡ hiên điện, mà chỉ có thể ẩn kín để ngầm ám trợ mà thôi. Mong hiên điện cần phải thận trọng lắm mới được ! Lê Ngọc Hàng nói :

- Xin nhị vị thúc phụ cứ tự tiện ! Trầm Chúc và Triệu Trọng Minh liên giã từ, quay người bước lui ra.

Đào Gia Kỳ lấy làm lạ hỏi :

- Hai ông ấy đến đây, lệnh huynh chẳng nghi ngờ hay sao ?

Lê Ngọc Hàng cất tiếng than và nói :

- Anh ấy nào chẳng nghi, nhưng không thể sát hại được hai ông một cách vô bằng cớ. Phương chi, việc hai ông đến đây viếng thăm tại hạ là điều hợp tình hợp lý. Do đó, anh ấy dù có nghi ngờ cũng chẳng làm gì được ! Bỗng nhiên, một tên hầu bàn từ ngoài hồi hải bước vào, tay cầm một phong thư, cúi mình tươi cười nói :

- Có một gã đàn ông to lớn, mang phong thư này đến, bảo con đem vào đưa tận tay cho ông ! Lê Ngọc Hàng nhận lấy, đưa mắt nhìn qua phong bì, thì buột miệng cười nhạt, rồi khoát tay ra lệnh cho tên hầu bàn lui ra.

Đào Gia Kỳ liếc thấy dòng chữ viết bên ngoài phong bì đề :

"Kính gửi Ngọc Hàng nhị đệ" và phía dưới lại có một dòng chữ "Tiểu huynh Kim Hành gửi" Lê Ngọc Hàng cũng không muốn giấu Đào Gia Kỳ nên liền xé ngay phong thư ra xem, rồi lại cất tiếng cười nhạt, đọc to :

- Chẳng mấy chốc đã xa cách nhau đến mười năm, anh lúc nào cũng hết sức mong nhớ em. Tình huynh đệ như tay chân, thử hỏi làm thế nào mà quên nhau được... ?

Đào Gia Kỳ cũng đưa mắt nhìn thẳng vào bức thư. Trong khi đó, Lê Ngọc Hàng lại đọc tiếp :

- Cái chết của cha trước kia, chính là bị kẻ thù ám hại. Trong lúc lâm chung, cha có dặn anh phải thận trọng trong mọi việc làm, phải tìm ra hung thủ để trả thù. Nhưng hiện nay kẻ thù lúc nào cũng có ý nghĩ nhổ cỏ tận gốc, bởi thế, anh và em đều nằm trong danh sách của chúng diệt trừ. Vì vậy, hiền đệ không thể trở về nhà được, mà phải cố gắng bảo tồn cho nhà họ Lê một người lo việc tế tự, chính vì kẻ thù luôn luôn theo dõi, mà tiểu huynh lúc nào cũng sống trong cảnh phập phồng lo sợ, rút đầu thun cổ, chẳng dám đi đâu cả. Vì nghĩ đến những trách nhiệm xa, nên tiểu huynh phải nhẫn nhục chứ chẳng còn cách nào khác hơn.

Hôm nay hiền đệ không nghe theo mệnh lệnh của cha, đi ngàn dặm trở về quê hương. Chính vì thế, nghe đâu bọn thù địch đã phái nhiều tay cao thủ theo dõi để ám hại hiền đệ, vậy hiền đệ phải để ý kéo bị chúng thanh toán. Đến đây, Lê Ngọc Hàng không ngớt cất tiếng cười lạnh lùng nói :

- Thực là đây đây những lời nói nhân nghĩa đạo đức. Nếu anh ấy thực sự có cái tình huynh đệ thủ túc, thì tại sao không đích thân tìm đến, để hộ tống cho tôi trở về núi ?

Vừa nói, Lê Ngọc Hàng vừa đưa mắt nhìn vào bức thư, đọc tiếp :

- Tiểu huynh vốn có ý đích thân đến đón hiền đệ về, nhưng khổ nỗi vì cuối năm vừa rồi, tiểu huynh bị kẻ thù ám hại, chân trái đến nay vẫn còn tê dại chưa hết, không thể đi đứng được, nên đành phải thôi. Việc ấy, ngoài vài ba người thân tín được biết, còn thì tiểu huynh đều giấu kín tất cả mọi người, đến ngay cả số người ở Kim Sơn cũng vậy. Từ đó đến nay, anh ít khi đi ra ngoài, lúc nào cũng âm thầm uất hận...

Lê Ngọc Hàng lấy làm lạ nói :

- Tại sao hai vị thúc phụ cũng không được biết là anh ấy bị tê liệt một chân?

Đào Gia Kỳ nói :

- Thì cứ tin như thế đi cũng được ! Lê Ngọc Hàng đưa đôi mắt ngơ ngác nhìn Đào Gia Kỳ hỏi :

- Anh ấy có ý định gạt tôi, như vậy là có mưu toan gì chẳng ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Ý của tại hạ là muốn nói mình không thể không tin, mà cũng không thể hoàn toàn tin hẳn ! Trong khi hai người đang chuyện trò, thì tên hầu bàn lại bước vào, tay bưng sáu món ăn và rượu lên một chiếc bàn tròn, đặt chính giữa hoa sành, so đĩa rót rượu xong, thì liền bước lui trở ra.

Lê Ngọc Hàng cười to :

- Sau này nếu có gian nguy thì anh em ta giúp đỡ nhau, còn đêm nay sẵn rượu thịt, thì hãy vui say thuốc đã ! Nay, tại hạ xin kính cho ông anh một ly đây! Đào Gia Kỳ cúi đầu nhìn sắc rượu, trông thấy màu rượu trong veo xanh

biếc, mùi thơm sực mũi, thì buột miệng khen rằng :

- Quả là rượu ngon ! Trong khi đó, trong đầu óc chàng bỗng lóe lên một ý nghĩ, nên định mở miệng nói thẳng ta với Lê Ngọc Hàng, thì bỗng đâu có một tiếng "xoạt" tức thì vật ấy ghim cứng vào gốc cột.

Hai người không khỏi giật mình, đưa mắt nhìn kỹ, trông thấy đó là một mũi tên nhỏ, sau đuôi mũi tên có kẹp một cuộn giấy tròn. Lê Ngọc Hàng liền nhanh nhẹn lướt tới, thò tay nhỏ lấy mũi tên, rồi lại nhảy trở về chỗ cũ một cách nhẹ nhàng, gỡ cuộn giấy nhỏ ấy ra xem, thấy viết :

"Trong rượu và thức ăn đều có chất độc, chớ đụng đến môi. " Bên dưới dòng chữ ấy còn có lý một chữ "Triệu.

Lê Ngọc Hàng liền cất tiếng "hứ" lạnh lùng, rồi lướt nhanh ra khỏi gian hoa sảnh.

Đào Gia Kỳ thầm nói:

"Thực là nguy hiểm ! " Kê đó, chàng thò vào áo lấy ra một chiếc túi nhỏ bằng lụa, rồi dỡ nắp bầu rượu thọc chiếc túi ấy vào ngậm một lúc mới lấy ra, cất trở vào áo.

Chẳng mấy chốc sau, Lê Ngọc Hàng lại nhanh nhẹn trở vào gian hoa sảnh, sắc mặt giận hằm hằm.

Đào Gia Kỳ nói :

- Các hạ vừa đi đâu thế ?

Lê Ngọc Hàng cười nhạt nói :

- Tại hạ có ý định giết tên hâu bàn ấy đi, nhưng suy nghĩ kỹ lại, thấy nói chẳng qua là kẻ bị sai khiến, có giết chết nó cũng chẳng ích gì, nên mới quay trở về ! Vừa nói, y vừa đưa mắt nhìn số rượu thịt bày trên bàn, nói giọng hối

- Vì tại hạ mà suýt nữa ông anh đã phải chịu khổ...

Đào Gia Kỳ bỗng cất tiếng cười to :

- Các hạ chẳng nghe người ta bảo có rượu lúc nào say lúc ấy sao ? Vậy ta đại gì mà không uống ?

Liền đó, Đào Gia Kỳ lấy hai ly rượu rót đầy vừa rồi, đổ trở vào bầu, rồi lại rót trở ra hai ly khác. Lê Ngọc Hàng trông thấy thế, ngơ ngác không hiểu

Đào Gia Kỳ định làm gì cả.

Đào Gia Kỳ một tay bung bầu rượu, một tay bung ly, kê lên miệng rồi ngửa cổ uống một hơi cạn cốc. Xong chàng lại rót thêm một ly đầy, và cứ thế chàng uống cạn luôn ba ly ! Lê Ngọc Hàng muốn đưa tay ngăn cản, nhưng không còn kịp nữa, bởi thế, y trợn mắt, líu lưỡi, tái nhợt hẳn sắc mặt vì sợ hãi.

Đào Gia Kỳ trông thấy thế, liền phì cười nói :

- Uống không chết đâu, các hạ cứ việc dùng. Trái lại, nếu chúng ta không cho dính đến môi, thì tính mạng của Triệu thúc phụ sẽ nguy hiểm đến nơi...

Tiếng nói của chàng mỗi lúc một nhỏ dần, tiếp :

- Chốc nữa đây, nếu có người đến dò xét, thì các hạ và tôi nên giả vờ bị hôn mê bất tỉnh, hầu nhờ đó chúng ta sẽ phanh ra manh mối kẻ chủ mưu ! Nói dứt lời, chàng bèn cầm đĩa gấp thức ăn bỏ vào miệng nhai chóc chách, khen ngon không ngớt lời.

Lê Ngọc Hàng cũng là người có nhiều mưu lược, nhưng nếu đem so sánh với Đào Gia Kỳ thì quả thực còn kém xa một trời một vực. Tuy nhiên, vừa nghe qua câu nói của Đào Gia Kỳ, thì y cũng đã hiểu được thâm ý của chàng trong việc này, nên nghĩ thầm rằng:

"Người anh ác nghiệt của ta, đối với hai vị thúc phụ họ Triệu và họ Trầm, lúc nào cũng nghi kỵ và sợ sệt, nhưng vì hai vị thúc phụ này luôn luôn tỏ ra trung thành với anh ta, nên anh ta không làm sao có lý do để trừ được, mặc dầu biết thái độ của hai vị thúc phụ ấy hoàn toàn giả dối. Bởi thế, anh ta cố ý tiết lộ cho hai vị thúc phụ ấy biết, trong rượu thịt này có bỏ thuốc độc... Hừ, rất đúng không sai tí nào cả! " Nghĩ đến đây, y bèn đưa ngón tay cái lên, tỏ ý khâm phục Đào Gia Kỳ.

Sau đó, y cũng cầm đĩa gấp thức ăn và uống rượu tự nhiên, không ngớt cười nói vui vẻ.

Tuy vậy, trong lòng y vẫn băn khoăn lo ngại, vì không rõ trong rượu thịt này thực sự có thuốc độc hay không ? Nếu có thuốc độc thì tại sao Đào Gia Kỳ lại không sợ ? Anh ấy vì mình mà bị mất mạng đi, thì chẳng hóa ra kém trí lắm sao ?

Nhưng qua giọng nói của Đào Gia Kỳ, thì dường như trong rượu thì này đôi phương chưa có bỏ thuốc độc ?

Y không ngớt băn khoăn nghĩ ngợi, không hiểu ra sao cả. Từ trước đến nay, thực chưa có lần nào y lại thấy lo lắng đến như thế này ?

Đào Gia Kỳ tuy ngồi ăn uống một cách ung dung, nhưng thực ra trong đầu óc chàng cũng không ngớt nghĩ ngợi. Chàng vốn không muốn nhúng tay vào những chuyện không đâu như thế này, phương chi, đối với lai lịch của Lê Ngọc Hàng, chàng chưa được biết ra sao cả. Hai người chỉ bất ngờ gặp quen nhau qua cái duyên bèo nước, vậy đâu làm sao xem như bạn tri kỷ được ?

Nhưng theo lời nói của Triệu Trọng Minh, thì Lê Kim Hành có sự giao du mật thiết với Từ Long Tướng, vậy rất có thể bọn họ là gian đảng với nhau. Như vậy Đào Như Hải cũng chắc chắn ở gần đâu vùng này. Dựa vào đó để phán đoán, thì cái chết của người cha Lê Ngọc Hàng có thể dính líu đến Đào Như Hải.

Chính vì nghĩ thế, nên chàng quyết tâm tìm hiểu về nguyên nhân cái chết của vị thân sinh ta Lê Ngọc Hàng.

Chàng đưa mắt nhìn lên, trông thấy Lê Ngọc Hàng thỉnh thoảng cũng đưa mắt nhìn mình, nên biết nỗi băn khoăn của anh ta bèn mỉm cười nói :

- Tại hạ tuy võ công kém cỏi, nhưng phán đoán mọi việc chẳng hề sai, xin

các hạ ngó theo cử chỉ của tại hạ mà hành động thì được rồi ! Chẳng mấy chốc, thức ăn trong ớ a đều sạch trơn, Đào Gia Kỳ giả vờ như còn muốn ăn nữa, nên to tiếng gọi bọn hầu bàn đến.

Tức thì, một tên hầu bàn bước vào với sắc mặt đầy vẻ băn khoăn. Hắn trước tiên liếc mắt nhìn qua trên bàn, sau đó, khước miệng hắn liền hiện lên một nụ cười kín đáo, khó ai nhận xét được. Cuối cùng hắn bèn cúi mình thi lễ và hỏi :

- Ông gọi con, có điều gì chỉ dạy ?

Đào Gia Kỳ nhường cao đôi mày, cười nói :

- Rượu thịt ngon lắm, thảo nào ai nấy đều khen ngợi không tiếc lời.

Thực chẳng ngờ một thị trấn hẻo lánh như vậy, mà lại có một đầu bếp hết sức khéo tay. Tuyệt lắm ! Tuyệt lắm ! Sau những lời khen ấy, chàng lại nói tiếp :

- Giờ đây, người hãy chọn mang lên cho ta bốn thức ăn, một tô canh vây cá và năm cân rượu Trúc điệp thanh thức cũ nữa ! Tên hầu bàn mỉm cười một cách dua nịnh nói :

- Chẳng dám giấu gì các ông, thứ rượu Trúc điệp thanh lâu năm này rất mạnh, chỉ một bầu là đủ làm cho nhị vị say cả đêm, nếu thêm năm cân nữa chỉ e... ! Đào Gia Kỳ ngắt lời :

- Hai chúng ta uống rượu như rồng hút nước, dù cạn một ngàn ly cũng chưa say, mà dù có chết đi vì say cũng không ai bắt người thường mạng ! Tên hầu bàn không biết nói gì hơn, bèn vâng lệnh rồi nhanh nhẹn bước trở ra ngoài. Lê Ngọc Hàng trước tiên có vẻ ngạc nhiên, vì y thấy bụng đã no, thế mà tại sao Đào Gia Kỳ lại gọi thêm rượu thịt nữa ?

Nhưng sau đó thì y đã bừng hiểu ra, đoán biết mục đích của Đào Gia Kỳ là có dụng ý cho tên hầu bàn ấy trông thấy họ đã ăn uống hết cả rượu thịt. Do đó, y hết sức khâm phục sự tế nhị của Đào Gia Kỳ, hành động vô cùng khôn khéo.

Song, y thấy rằng sự tính toán của Đào Gia Kỳ không khỏi vẫn có một sự sơ hở. Đây là nếu gọi thêm rượu thịt, mà để nguyên không ăn uống tất lại càng khiến người ta sinh lòng nghi hơn.

Tuy nghĩ thế, nhưng y vẫn không nói ra, mà chỉ nhìn Đào Gia Kỳ khẽ mỉm cười thôi.

Sau một thời gian độ dùng xong một chén trà nóng, thì tên hầu bàn lại mang rượu thịt vào, rồi bước lui ra. Tức thì, Đào Gia Kỳ bèn đứng lên, đi gài kín các cửa trong phòng, rồi trở lại ngồi vào bàn vui vẻ róc rượu uống.

Câu chuyện của chàng lúc ấy, hoàn toàn lấy đề tài trong việc ăn chơi trụy Lê Ngọc Hàng nghe chàng nói, không khỏi ôm bụng cười ngặt. Tiếng cười rung chuyển cả mái ngói. Lê Ngọc Hàng vừa cười, nhưng thỉnh thoảng vẫn đưa mắt chú ý nhìn Đào Gia Kỳ. Y trông thấy Đào Gia Kỳ bưng ly lên uống cạn

ngay, đồng thời, đưa đũa gấp thức ăn nhai ngấu nghiến, so với người thường chẳng có gì là khác cả.

Chẳng bao lâu, Đào Gia Kỳ đã ăn uống gần hết rượu thịt. Chừng ấy, chàng mới buông đũa nói nhỏ :

- Xin các hạ hãy đến nằm yên tại góc phía trái cánh cửa phòng bảy thước. Vào khoảng canh ba, chắc chắn có kẻ gian lẻn vào đây để tính việc sát hại chúng ta. Chừng ấy các hạ cứ việc xuống tay, chớ có nhân từ gì cả ! Lê Ngọc Hàng bèn nghe theo lời, bước đến địa điểm của Đào Gia Kỳ chỉ định nằm yên xuống. Đào Gia Kỳ rút chiếc quạt xếp ra, cung tay quạt mạnh khiến đèn đuốc trong nhà đều tắt phục cả.

Cử chỉ của Đào Gia Kỳ có vẻ vụng về, như một người không giỏi võ công. Lê Ngọc Hàng nào biết Đào Gia Kỳ giả vờ, nên cứ tưởng chàng là người kém võ công thực.

Lúc ấy trong gian hoa sảnh im phăng phắc, bên ngoài trời lại không trăng, nên ngửa bàn tay cũng không thấy rõ.

Qua một lúc sau, ngoài đường có tiếng mõ báo hiệu đêm đã vào canh ba. Bỗng nhiên, bên ngoài gian hoa sảnh có tiếng chân ngoài bước rất khẽ, kể đó, lại có một giọng nói nhỏ sau tiếng cười nhật :

- Ông quá cẩn thận thôi ! Hai thằng bé ấy chần chẫn đã chết từ lâu rồi, hà tất phải thập thò như thế này ?

Tiếp đó, lại có một giọng nói âm u sâu hiểm khác, đáp :

- Ông có chắc hai đứa chúng nó đã thực sự chết rồi chẳng ? Chúng ta hãy chờ một lát, chớ quá sốt ruột, không biết chừng Đương gia sẽ đích thân đến đây ! Người kia khẽ "hừ" một tiếng, rồi cả hai im lặng hẳn.

Đào Gia Kỳ lúc ấy đang giả vờ té ngã bên cạnh một chiếc ghế dựa.

Chàng nín hơi thở, đưa mắt nhìn chăm chăm về phía cửa gian sảnh đường.

Chàng là người nội công cao cường, nên đôi mắt trông thấy rõ được mọi vật giữa đêm tối trong vòng mười trượng, sáng tỏ như ban ngày. Chàng lắng tai theo dõi từng cử động một của bọn gian phi bên ngoài hoa sảnh.

Bỗng nhiên, Đào Gia Kỳ không khỏi giật mình, vì chàng thấy có hai con nhện từ khe cửa bò vào trong. Hai con nhện ấy to lớn hơn những con nhện ta thường trông thấy, thân hình của nó cỡ bằng một đồng tiền, dáng điệu vô cùng hung tợn.

Hai con nhện ấy xuất hiện trong khung cảnh này, quả thực là bất ngờ, nên Đào Gia Kỳ liền chợt đoán ra dụng ý ác độc của bọn gian kia.

Hai con nhện từ từ bò đang ra. Một con bò thẳng đến phía Đào Gia Kỳ, còn một con nữa thì lại bò đến nơi Lê Ngọc Hàng đang nằm ngủ.

Lê Ngọc Hàng không hay biết gì cả. Trái lại Đào Gia Kỳ đã biết loài nhện ấy hết sức độc. Nếu chẳng phải thế, thì bọn gian phi kia tất không thể ra làm gì. Do đó, chàng hết sức lo ngại đến sự an nguy của Lê Ngọc Hàng.

Trong khi ấy, con nhện cứ mỗi lúc càng tiến gần Lê Ngọc Hàng hơn, khiến Đào Gia Kỳ không khỏi vô cùng cuống quýt, vội vàng co hai ngón tay lại, định búng ra một luồng kinh lực giết chết nó đi. Nhưng, bỗng chàng thấy con nhện đang bò về phía mình, bất ngờ nằm yên không nhúc nhích, nên mới bừng hiểu được mọi lẽ. Thì ra trong người chàng có giữ viên Phích độc bảo châu nên khiến con nhện ấy sợ hãi không dám bò tới. Bởi thế, một ý nghĩ liền lóe lên trong óc, chàng liền phi thân lướt thẳng đến nơi Lê Ngọc Hàng để cùng nằm chung với y.

Lê Ngọc Hàng trông thấy hành động của Đào Gia Kỳ quá đột ngột, nên không khỏi lấy làm ngạc nhiên, chẳng hiểu ra sao cả. Đào Gia Kỳ cũng không nói rõ cho Lê Ngọc Hàng biết dụng ý của mình. Nhưng, con nhện độc nọ liên lộ về sợ hãi, quay đầu bò trở ra cửa.

Riêng con nhện bò đến phía Đào Gia Kỳ khi nãy, vì bất ngờ không còn trông thấy Đào Gia Kỳ đâu, nên liền nằm yên trong giây lát, sau đó, nó như trông thấy vị trí của hai người nên lại đổi hướng tiếp tục bò thẳng tới.

Song, khi nó bò gần đến nơi, thì lại tỏ ra khiếp sợ, không dám tiến tới, rồi cũng vội vàng quay đầu bò thẳng ra cửa như con vùa rồi.

Bỗng khi ấy, phía ngoài cửa có một tiếng cười nhạt rằng :

- Chắc chắn kết quả rồi ! Hai thằng bé ấy đã chết từ lâu, thi thể đã lạnh Một giọng nói khác ngắt lời :

- Làm sao ông biết được ?

- Hai con nhện độc của tôi, chuyên môn hút máu người và truyền nọc độc làm cho đối phương phải chết. Chỉ khi nào chúng hút máu no mới chịu bỏ đi. Thế mà bây giờ, hai con nhện ấy bụng đã no tròn như thế, chẳng phải chúng tỏ đối phương chết đã lâu, nên máu đã đông lại, khiến chúng ăn vào bụng mới cộm lên như thế đó sao ?

- Biết đâu chúng đã trốn đi cả rồi ?

- Hừ, bọn chúng chỉ có mọc cánh mới bay được thôi. Chúng ta bước vào trong ấy xem đã! Liền đó, thấy có một mũi dao thò vào khe cửa, rồi nhằm chặt thẳng vào cây song gài ngang. Lưỡi dao ấy thực hết sức bén, khiến cây song bị chặt đứt thành những mảnh nhỏ rơi lá tả xuống đất, và chẳng mấy chốc đã bị gãy lìa.

Lê Ngọc Hàng đôi mắt đã tràn đầy sát khí.

Ngay lúc ấy, hai cánh cửa sảnh đường đã bị xô rộng vào phía trong, rồi từ ngoài bước vào một gã đàn ông to lớn, tay cầm một lưỡi dao rộng bản.

Lê Ngọc Hàng định vùng lên tấn công kẻ địch, nhưng Đào Gia Kỳ đã đưa ngón tay bấm nhẹ lên cánh tay mặt của y, ra hiệu bảo y hãy nằm yên chờ đợi, nên y đành phải nghe theo.

Gã đàn ông to lớn ấy đưa đôi mắt sáng ngời, nhìn thẳng vào nơi hai người đang nằm yên, bỗng cất tiếng cười to nói :

- Tôi nói có sai đâu ? Hai thằng bé này đã chết từ lâu kia mà ! Bên ngoài cửa lại tràn vào một người mặc áo đen, tay cầm đao thép quát :

- Sao chưa chịu cắt lấy thủ cấp của chúng đem về trình lên.

Tức thì, cả hai tên gian phi liên tràn tới, vung đao lên chém xuống, khiến ánh thép chói ngời như một luồng điện. Tức thì, một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Nhưng kẻ bị thiệt mạng không phải là Lê Ngọc Hàng và Đào Gia Kỳ, mà lại chính là hai tên tặc đảng ấy.

Thì ra trong khi hai tên cướp vừa vung đao chém xuống, thì Lê Ngọc Hàng đã nhảy phắt dậy, thò cánh tay trái ra nhanh như chớp chụp lấy cánh tay cầm lưỡi đao của tên cướp đứng phía bên trái, đồng thời, quả đấm phía tay mặt của chàng cùng một lúc nện xuống đầu tên cướp thứ hai.

Vì sự diễn biến quá đột ngột, hơn nữa, vì Lê Ngọc Hàng ra tay quá chớp nhoáng, nên hai tên cướp không kịp đề phòng. Một tên bị quả đấm thôi sơn đánh đứt tâm mạch mà chết, còn một tên khác vừa kịp thấy cánh tay tê dại, thì đã có một luồng kinh lực mềm mại ép thẳng vào mặt, đứt hơi chết luôn. Đào Gia Kỳ trông thấy rõ ràng thế đánh nhanh nhẹn đầy hiểm hóc ấy của Lê Ngọc Hàng, chẳng những hết sức ác liệt, mà lại còn hết sức kịp thời, nên không khỏi thâm khâm phục.

Lê Ngọc Hàng sau khi trừ được hai tên gian phi, quay lại trông thấy Đào Gia Kỳ vẫn còn nằm yên trên đất, lấy làm lạ hỏi :

- Ông anh sao chưa chịu đứng lên ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Công việc chưa hết đâu ! Sẽ còn những nhân vật lợi hại nữa sắp đến.

Xin các hạ hãy nằm yên trở xuống, để chờ xem mọi việc sẽ xảy ra ! Lê Ngọc Hàng đưa mắt nhìn lên Đào Gia Kỳ một lượt, có vẻ không bằng lòng, nhưng biết nếu mình không nghe theo thì sẽ làm hỏng mất mưu lớn, nên buộc phải nằm trở xuống.

Lúc ấy, vầng trăng đã mọc, ngoài sân trắng sáng như gương, mùi hoa tươi bay thơm thoang thoảng.

Bỗng nhiên, có một bóng người bay lướt tới như một con ó, đáp nhẹ nhàng xuống giữa sân. Đôi mắt của người ấy sáng quắc như hai luồng điện, nhìn chòng chọc vào gian hoa sảnh khiến ai trông thấy cũng phải kinh tâm táng đờm. Bóng người ấy đứng yên giữa sân một lúc, rồi bỗng di động thân hình, lướt nhanh vào gian hoa sảnh như một cơn gió. Khi bóng người ấy nhìn thấy xác chết của hai tên gian phi nằm trên đất, thì không khỏi biến sắc mặt.

Lê Ngọc Hàng nhảy phắt dậy, tràn tới chắn ngang cửa vào, cười nhạt nói :

- Ông là ai ? Nửa đêm lại dám xâm nhập vào phòng của chúng tôi, thực là kẻ to gan đầy ngông cuồng.

Đào Gia Kỳ không khỏi khẽ than một tiếng, vì chàng thấy Lê Ngọc Hàng không giữ được sự trầm tĩnh đúng theo kế hoạch, nên cũng liên nhảy phắt

dậy. Vừa nhìn qua, là chàng đã biết ngay người ấy là Từ Long Tướng. Từ Long Tướng khi mới bước vào, trông thấy xác chết của hai tên tặc đảng, và lại thấy Lê Ngọc Hàng và Đào Gia Kỳ cũng nằm yên trên đất, thì tưởng hai tên cướp nọ đã bước vào gian hoa sảnh, trong khi đối phương chưa bị chất độc giết chết, do đó, họ mới xuống tay giết chết được hai tên cướp kia. Nhưng sau khi hạ độc thủ xong thì cả hai lại bị chất độc sát hại. Bởi thế, vốn có ý định bước lui trở ra, nhưng không ngờ lại trông thấy Lê Ngọc Hàng và Đào Gia Kỳ đều cùng một lúc nhảy phắt lên, thì không khỏi kinh hoàng. Nhưng sau đó, y đã lấy lại được sự bình tĩnh, cười khanh khách nghe rất quái dị và đầy ngạo nghễ. Tiếng cười của y nghe chẳng khác nào tiếng cú kêu giữa đêm khuya, khiến ai nghe đến cũng phải nổi da gà... Từ Long Tướng lộ sắc ghê rợn, hung dữ nói :
- Thằng bé kia ! Thì ra chúng bây giả vờ chết, làm cho ta suýt nữa đã bỏ đi rồi ! Vừa nói hần vừa vung tay lên đánh thẳng tay ra...

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 17

Sách hồn độc châm

Trong gian đại sảnh tối đen như mực, nên Lê Ngọc Hàng chỉ cảm thấy Từ Long Tướng vung tay đánh ra, bèn vội vàng đưa tay lên đỡ thẳng vào thế công của đối phương. Nào ngờ trong khi ấy, y cảm thấy trước ngực bị tê buốt, mới biết mình đã bị đối phương thanh toán lén. Liên đó, chân khí trong người y bắt đầu rối loạn ngay, nên y bất giác chạy thối lui ra sau hai bước, trán toát mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt hẳn.

Đào Gia Kỳ trông thấy thế, không khỏi kinh hãi.

Từ Long Tướng cất tiếng cười nhạt, nói :

- Diêm Vương ra lệnh cho ngươi phải chết vào lúc canh ba, đâu thể cho ngươi sống đến canh năm được ! Vừa nói, y vừa thay đổi thế chưởng, nhắm đánh thẳng về phía Đào Gia Kỳ từ lúc đánh Lê Ngọc Hàng bị thương, đến lúc xoay thế chưởng về Đào Gia Kỳ, chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt. Nhưng Đào Gia Kỳ đã cảnh giác trước nên nhanh nhẹn lách về phía tay phải tránh khỏi sự tấn công bất thần ấy.

Từ Long Tướng "hừ" một tiếng lạnh lùng, nhưng ngay lúc đó, bỗng từ phía ngoài cửa vọng đến một tiếng cười nhạt trong trẻo và thực khê. Tiếng cười ấy tuy nghe rất xa, song đã làm cho Từ Long Tướng biến hẳn sắc mặt, vội vàng quay người lao nhanh ra khỏi gian hoa sảnh.

Đào Gia Kỳ vội vàng lấy chiếc bật lửa ra, đốt cháy ngọn nến trên bàn, trông thấy Lê Ngọc Hàng đang dựa lưng vào góc cột, sắc mặt tái nhợt như một tờ giấy trắng, mồ hôi xuống ướt cả mặt, hai chân run rẩy như không còn đứng vững nữa. Đào Gia Kỳ liền nhảy ngay đến bên cạnh đưa tay đỡ lấy Lê Ngọc Hàng nói :

- Lê huynh như thế nào rồi ?

Bấy giờ, chàng đã tự động thay đổi cách xưng hô. Lê Ngọc Hàng cười đau đớn nói :

- Tại hạ vì ỷ võ công và trí khôn của mình, nên nhất thời bị mang họa.

Nếu so với cá tính trầm tĩnh và thận trọng của ông anh, thì tại hạ thực còn kém xa. Giờ đây, tại hạ biết ngày chết của mình chẳng còn bao xa nữa...

Đào Gia Kỳ cau đôi mày, cười nói :

- Lê huynh sao lại nói thế ? Tiểu đệ xin hỏi anh đã bị thương ở nơi nào?

Lê Ngọc Hàng nói :

- Bị thương tại ba đại huyết Thiên phủ, Nhũ căn và Cưu vĩ ở phía trước Đào Gia Kỳ mặt hơi biến sắc, vung tay mặt lên nhanh như gió, cởi áo của Lê

Ngọc Hàng để lộ ngực ra ngoài, rồi đưa mắt quan sát thực kỹ. Chàng trông thấy tại nơi ba huyệt đạo vừa nói, hiện ra những chấm đỏ to như đầu mũi kim, nếu không để ý, thì rất khó trông thấy. Chàng thầm nghĩ:

"Đây là một thứ ám khí ác độc gì mà không có một hình dáng rõ ràng nào, để ta được biết mà chữa trị ?".

Trong khi đang nghĩ ngợi, thì chàng đưa tay xuống bắt mạch cho Lê Ngọc Hàng. Tức thì, sắc mặt của chàng biến hẳn, tỏ ra vô cùng kinh dị. Vì chàng cảm thấy số chân khí đang hỗn loạn trong người của Lê Ngọc Hàng đang dần dần trở lại có qui củ, lực mạch cũng bình thường như người khỏe mạnh, duy chỉ nhảy nhanh hơn, máu huyết vận chuyển nhiều hơn người thường mà thôi.

Hiện tượng ấy thực rất lạ lùng. Bởi thế, nhất thời Đào Gia Kỳ không khỏi ngơ ngác, đành chịu bó tay không biết cách nào cứu chữa.

Lê Ngọc Hàng nói :

- Chuyện này tại hạ chắc chắn là phải chết rồi ! Vậy ông anh chớ nên bận tâm suy nghĩ cho mệt. Giữa tại hạ và ông anh vừa mới gặp nhau, là đã xem nhau như bạn cố tri, nên giờ đây tại hạ có việc cần nhờ đến...

Bỗng lúc ấy, đôi mắt của Đào Gia Kỳ bắt thân sáng rực lên. Chàng thò tay vào áo, lấy ra một miếng đá nhỏ màu đen huyền, nhanh nhẹn đặt ngay vào Cưu vĩ huyệt của Lê Ngọc Hàng. Vì thế Lê Ngọc Hàng chưa nói hết câu thì đã ngưng ngay lại. Y cảm thấy trước ngực mình lúc ấy lạnh buốt như băng, nên không khỏi bắt rùng mình.

Đào Gia Kỳ hết sức nhanh nhẹn, đưa miếng đá màu đen trong tay dè qua khắp ba huyệt đạo trước ngực của Lê Ngọc Hàng, rồi bất thần dờ mạnh ra, đưa mắt nhìn thật kỹ, buột miệng cười nhạt nói :

- Một thứ ám khí hết sức ác độc ! Thì ra, trên miếng đá màu đen lúc ấy đang dính theo ba chiếc kim bằng sắt nhỏ rúc như một sợi tóc, chỉ dài độ một tấc một, màu đen lóng lánh.

Trên ba mũi kim ấy, đều có dính theo những sợi máu bầm.

Đào Gia Kỳ đối với những mũi kim màu đen này, có một ấn tượng thật là sâu sắc Những mũi kim đó, giống hệt những mũi kim mà trước đây ba năm, Đãng Hải Xuyên đã lấy từ trong người ra. Đây là món ám khí riêng biệt của Đào Như Hải, gọi là Sách hôn châm. Từ Long Tướng sử dụng thứ kim độc ấy, chứng tỏ hai người đã cấu kết với nhau ngày càng chặt chẽ, để làm điều gian ác.

Theo lời đồn đại, thì thứ Sách hôn châm ấy hết sức độc, đồng thời, nạn nhân lại bị đánh trúng ngay vào những huyệt đạo quan trọng ở phía trước ngực, đáng lý bị chết ngay mới phải. Thế nhưng tại sao Lê Ngọc Hàng lại có thể kéo dài mạng sống như vậy ?

Đào Gia Kỳ cảm thấy rất lạ lùng, nhưng cuối cùng chàng đã tìm ra được câu

giải đáp. Vì vừa rồi chàng đã dùng viên Phích độc bảo châu ngâm trong rượu, nên khi Lê Ngọc Hàng uống thứ rượu ấy vào, thì trong người y đang còn chất giải độc, nên giải trừ được chất độc tối nguy hiểm trên những mũi Sách hồn châm. Sở dĩ vừa rồi chàng bắt mạch và thấy chân khí của nạn nhân dần dần ổn định, cũng như lục mạch vẫn ở trong trạng thái bình thường, chính vì thế. Nhưng sở dĩ máu huyết lưu thông quá mau chóng là vì chất độc trong người nạn nhân chưa được hoàn toàn được trừ sạch.

Lê Ngọc Hàng trông thấy đôi mắt của Đào Gia Kỳ chiếu ngời ánh sáng, sắc mặt tràn đầy sát khí, thì bất giác hỏi :

- Có phải vì biết được tại hạ không còn hy vọng sống nữa nên ông anh căm tức đối phương đó không ?

Lúc ấy, Lê Ngọc Hàng đã chẳng còn xem việc sống chết vào đâu, nên thái độ tỏ ra hết sức bình tĩnh.

Đào Gia Kỳ cười to :

- Lê huynh không có điều chi đáng ngại cả. Việc hung đã hóa thành việc cát rồi. Đây mới quả là một cái may lớn trong cái không may. Tiểu đệ nghĩ rằng, nếu vừa rồi không có người ám trợ, khiến kẻ địch phải sợ hãi bỏ chạy, thì Lê huynh chắc chắn sẽ nguy lắm ! Nói đến đây, chàng liền ngưng lại trong giây lát, đưa mắt nhìn thẳng vào Lê Ngọc Hàng nói :

- Lê huynh cứ thử vận dụng chân khí, thì sẽ thấy lời nói của tiểu đệ chẳng ngoa tí nào cả ! Lê Ngọc Hàng nghe thế, thì một tia hy vọng sống còn đã lóe lên, lộ sắc phấn khởi, dồn hơi vào đan điền, rồi vận chuyển khắp người.

Trong khi đó, Đào Gia Kỳ đã chậm rãi bước ra ngoài gian đại sảnh.

Chàng trông thấy trăng sáng vàng vạc, sao thưa nhấp nháy, gió phe phẩy mát rượi, mùi hoa thơm thoang thoảng qua mũi, khiến chàng cảm thấy hơi thở nhẹ nhàng, chung quanh chẳng có một điều gì khác lạ, tựa hồ từ khi nãy đến giờ, không hề xảy ra một biến cố gì tại nơi đây vậy.

Chàng chấp tay ra sau, ngửa mặt nhìn trời, suy nghĩ về tiếng cười dòn trong treo đầy vẻ lạnh lùng, đã khiến cho Từ Long Tướng phải sợ hãi rút lui vừa rồi. Tiếng cười ấy, rõ ràng là tiếng cười của một người con gái, thế mà có thể khiến cho Từ Long Tướng phải sợ hãi bỏ chạy, chắc chắn người ấy võ học tất phải cao tuyệt. Nhưng người con gái ấy là ai ?

Ngoài ra, lại còn một việc làm cho Đào Gia Kỳ băn khoăn khó hiểu.

Đây là ba năm trước đây, trong võ lâm đã xảy ra mấy biến cố to tát, làm chấn động khắp nơi. Những biến cố ấy đều có tương quan đến pho Hàn Thiết Quan âm.

Trong khi đó, thì thân phụ của Lê Ngọc Hàng cũng bị chết cách đây ba năm.

Đồng thời, như chàng đã được biết, thì giữa người anh của Lê Ngọc Hàng tên gọi là Lê Kim Hành giao du rất mật thiết với Từ Long Tướng.

Như vậy, có thể phụ thân của Lê Ngọc Hàng là bạn tri kỷ của Đào Như Hải.

Chính vì ông ấy đã biết nhiều về Đào Như Hải, nên khiến Đào Như Hải e sợ Ông ta tiết lộ bí mật về mình nên mới xuống tay ám hại.

Đào Gia Kỳ khổ tâm suy nghĩ, phăng từ mỗi này đến mỗi khác, phán đoán tất cả những ẩn tình bên trong mọi việc. Nhờ chàng là người tài hoa cái thế, nên dần dần cũng tìm thấy được chân tướng của sự thực...

Lê Ngọc Hàng ngồi yên trong hoa sảnh để vận khí điều dưỡng cảm thấy cơ thể không còn điều gì khác lạ, thì hết sức kinh ngạc, suy nghĩ mãi vẫn không làm sao hiểu được vì đâu lại có hiện tượng lạ lùng như thế. Do đó, liền lao người lướt nhanh ra khỏi phòng, trông thấy Đào Gia Kỳ đang ngửa mặt nhìn lên trời, có vẻ như đang nghĩ ngợi, bèn vỗ nhẹ vào vai Đào Gia Kỳ nói nhỏ :

- Ông anh đang nghĩ gì thế ?

Đào Gia Kỳ khẽ mỉm cười nói :

- Đêm nay xem ta sẽ không có việc gì xảy đến nữa. Trên trời trăng sáng mông lung, khiến tiểu đệ có nhiều cảm xúc qua cuộc đời lữ thứ của mình. Trăng trên trời vẫn là vùng trăng cũ, thế mà mình xa rời quê hương vạn dặm, nên không khỏi thấy trăng mà nhớ đến quê nhà, băng khuâng, bùi ngùi đối với cuộc sống phiêu linh ! Lê Ngọc Hàng gật đầu nói :

- Thực ra không ai dễ thân bằng người cố hương, cũng như không trăng nào đẹp bằng trăng cố hương ! Tại hạ cũng có một cảm xúc giống như ông anh. Nhưng quả đúng là đọc một vạn quyển sách, không bằng đi một vạn dặm đường. Người đại trượng phu ông anh có lấy đó làm buồn hay không ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười :

- Lời nói của Lê huynh đúng lắm. Nhưng tôi vì đã rời xa quê hương lâu ngày, nên thấy cảnh sinh tình, mong Lê huynh chớ nên cười cho ! Lê Ngọc Hàng bỗng cất tiếng than dài :

- Chỉ cần việc gì tại hạ biết được, thì sẵn sàng phúc đáp ngay. Xin hãy cùng trở về phòng, rồi chúng ta sẽ đàm đạo ! Hai người trở về gian hoa sảnh và ngồi xuống ghế xong, Lê Ngọc Hàng liền đưa tay chỉ vào sổ rượu thịt thừa trên bàn nói :

- Trong rượu thịt này, đối phương có bỏ chất độc, dùng xong là chết ngay, thế tại sao ông anh dám bảo chúng ta dùng chẳng hại gì cả, và quả đúng như lời ? Điều đó thực tại hạ không làm sao hiểu nổi, vậy chẳng hay....? Câu nói chưa dứt, thì Đào Gia Kỳ đã thò tay vào lấy ra một chiếc quạt xếp nói :

- Lê huynh hãy xem chiếc quạt này ! Lê Ngọc Hàng ngạc nhiên, lộ sắc ngơ ngác, đưa tay nhận lấy chiếc quạt, nhìn qua một lượt, rồi từ từ mở ra. Y chỉ cảm thấy chiếc quạt ấy là một chiếc quạt rất quý giá, vì sườn quạt làm bằng bạch ngọc và bồi bằng lụa quý, phía mặt có vẽ tranh mẫu đơn, hoa đỏ lá xanh, trông tươi tốt như một cánh hoa thực, phía trái có viết một đoạn từ khúc, theo thể chữ tiểu giai, to bằng con ruồi, rất đều đặn. Trên xương quạt lại còn cần một hàng ngọc màu vàng, sáng lóng lánh.

Y lật qua lật lại một hồi, rồi cười :

- Chiếc quạt này thực sự vô cùng quý giá, nhưng tại hạ chưa hiểu dụng ý của ông anh là gì ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Lê huynh chắc có trông thấy một hàng ngọc màu vàng khảm trên sườn quạt chứ ? Thực ra, đây không phải là ngọc, mà chính là hồng hoàng tinh, nó có hiệu lực trừ độc và đuổi tà. Vừa rồi tiểu đệ đã thừa lúc Lê huynh bước ra ngoài, nhúng cán quạt ấy vào rượu, nên dù trong rượu có độc không làm được gì chúng ta ! Đôi mắt của Lê Ngọc Hàng bỗng sáng ngời, mặt lộ sắc vui mừng cực độ, nói :

- Tại hạ đã biết rồi ! Vừa nói, y vừa đưa tay chỉ hai xác chết, tiếp rằng :

- Những con nhện độc của chúng thả ra, có phải vì sợ thứ hồng hoàng tinh nghìn năm ấy, mà tự động rút lui hay không...

Trong khi hỏi, y đưa mắt chăm chú nhìn vào mặt Đào Gia Kỳ, rồi gật đầu nói tiếp :

- Nhãn lực của ông anh thật là tinh tường, trông thấy con nhện độc bò thẳng đến chỗ tại hạ thì liền nhảy đến cùng nằm chung một bên. Ông anh là người đức hạnh to như núi, nhưng đáng tiếc là tại hạ không biết gì cả ! Đột nhiên, ngay lúc ấy, bỗng gân đó có một tiếng gào thảm thiết vang lên. Giữa đêm khuya vắng vẻ lạnh lùng, tiếng gào ấy làm cho ai nghe đến cũng phải ớn lạnh tâm can.

Hai người nghe thế, không khỏi giật mình sửng sốt, nhanh nhẹn cùng lao thẳng ra ngoài như hai làn điện xẹt, rồi cùng một lúc, vọt thẳng người lên không, nhằm phía có tiếng gào vừa phát ra lướt tới.

Tiếng gào khủng khiếp ấy, đã làm kinh động đến số lữ khách đang yên nghỉ tại các phòng bên cạnh. Ai nấy đều thức mở cửa bước ra xem, bọn hầu bàn trong tiệm cũng kinh hoàng chạy đến.

Hai người đưa mắt nhìn kỹ về phía ấy thấy có một gã đàn ông mặc y phục võ màu đen, tay cầm đao thép, đang nằm chết sững trên vũng máu, phần đầu của xác chết ấy đã bị một thủ pháp mạnh mẽ đánh vỡ sọ, óc bắn tung tóe khắp mặt đất, mặt hắn cũng bầy nhầy máu tươi trông hết sức ghê rợn.

Bọn hầu bàn trong hiệu, nhìn thấy xác chết ấy thì mặt đều biến sắc.

Lê Ngọc Hàng bắt thân trần nhanh tới, vung cánh tay ra, chụp lấy tay phải của một tên hầu bàn, gần giọng quát :

- Người này là ai ? Có phải lữ khách trong hiệu người hay không ?

Tên hầu bàn bị bàn tay của y siết mạnh, đau đớn đến mặt mày nhăn nhó, cất giọng run rẩy nói :

- Ông... hãy buông tay... ! C on... biết được... người này ! Lê Ngọc Hàng "hừ" một tiếng lạnh lùng, rồi buông lỏng bàn tay ra.

Tên hầu bàn ấp úng nói :

- Người này... chính là kẻ đưa thư bảo con mang đến cho ông đó ! Đào Gia Kỳ nghe qua, không khỏi sửng sờ vì kinh ngạc. Chàng xoay tròn mắt qua hai lượt, thì đã đoán biết được mọi lẽ. Thầm nghĩ:

"Xem ra Lê Kim Hành là kẻ gian xảo sâu độc không ai bằng. Lê Ngọc Hàng làm thế nào chống đối được với hắn ?".

Chàng bèn vội vàng lấy ra một nén bạc, nói :

- Này, các người trong hiệu, hãy đi mua một cỗ quan tài chôn cất hắn đi ! Chúng tôi cần phải đi ra ngoài bây giờ, hãy dẫn ngựa ra chờ sẵn mau ! Tên hầu bàn như được đại xá, nhận lấy nén bạc, cõng giò chạy tuốt ra ngoài.

Đào Gia Kỳ đưa tay kéo lấy Lê Ngọc Hàng nói :

- Chúng ta hãy đi thôi ! Lê Ngọc Hàng hoang mang không hiểu ra sao cả. Tuy nhiên, y biết trong hành động này, Đào Gia Kỳ đã có một ý định gì, nên cũng theo chàng chạy nhanh ra khỏi khách điểm. Bọn hầu bàn đã dẫn ngựa chờ sẵn, nên hai người cầm lấy sợi cương nhảy phốc lên mình ngựa, ra roi giục ngựa chạy bay.

Dưới ánh trăng, hai con ngựa nối gót nhau chạy như bay trên đường, khiến cát bụi tung lên cuồn cuộn. Khi cả hai cùng phi ngựa đến một cánh rừng tối om, thì Đào Gia Kỳ liền gò cương cho ngựa đứng lại, nhảy xuống yên, đưa mắt nhìn qua cánh rừng một lượt, nói lẩm bẩm :

- Nơi đây cũng tạm dừng được.

Lê Ngọc Hàng sửng sốt nói :

- Tại hạ vì kém hiểu biết, nên không rõ dụng ý của ông anh, ông anh có thể giải thích cho biết chăng ?

Đào Gia Kỳ khẽ mỉm cười đáp :

- Lê huynh có biết vì sao sắc mặt của tên hầu bàn biến hẳn như thế không ?

Lê Ngọc Hàng lắc đầu chưa kịp trả lời thì Đào Gia Kỳ lại nói :

- Trước tiên, hắn đã kinh hãi vì Lê huynh bị trúng độc châm mà tại sao vẫn chưa chết. Bởi thế, nếu chúng ta không bỏ đi, thì lúc người áo đen ấy trở lại một lần nữa tất chúng ta sẽ chết không đất vùi thân ! Nói đến đây, chàng cất tiếng cười lạnh lùng rồi tiếp :

- Khi tôi và anh vừa lên ngựa xong, tên hầu bàn ấy sẽ thông báo ngay cho người áo đen ấy. Nếu như tại hạ đoán không sai, thì hắn hiện giờ cũng đang trên đường truy đuổi chúng ta ! Đột nhiên, ngay lúc đó, bên ngoài cánh rừng có mấy tiếng hú dài vọng lại, mỗi lúc một rõ thêm, chứng tỏ đối phương đang truy đuổi theo nhanh như gió.

Đào Gia Kỳ nói nhỏ :

- Quả đúng như sự dự đoán của tại hạ. Này Lê huynh, chúng ta hãy cột ngựa lại kỹ, chờ xem đây là một tên ma đạo nào. Ta đứng trong bóng tối, trong khi hắn ở ngoài sáng, thì không có điều gì đáng ngại đâu ! Hai người bèn

dẫn ngựa đến buộc kỹ dưới gốc cây, rồi lướt nhanh đến ẩn kín sau một gốc cây cổ thụ cao chọc trời, sát bìa rừng.

Bên ngoài cánh nmg, trăng sáng vàng vạc. Tiếng hú vẫn liên tiếp nổi lên xé tan sự tĩnh mịch của đêm khuya. Liên đó, hai người trông thấy từ phía xa xuất hiện mấy chấm đen, lướt nhanh chẳng thua một làn điện xẹt.

Chẳng bao lâu, những bóng đen ấy đã chạy đến nơi. Thì ra đó là năm người mặc y phục đen, đầu trùm khăn đen, không thể nhận ra diện mục của họ được. Tất cả năm người đều dừng chân đứng yên tại bên ngoài cánh Một người trong bọn lên tiếng :

- Căn cứ vào dấu ngựa trên mặt đường, thì hai đứa nó chắc chắn đã chui vào khu rừng này. Chúng nó ở trong bóng tối, còn mình ở ngoài sáng, cần phải đề phòng chúng tấn công bất thần. Theo ý của tôi thì mình nên bỏ qua đêm nay đi. Bọn chúng chắc chắn không làm sao thoát khỏi bàn tay của chúng ta đâu ! Một người khác lại lên tiếng nói :

- Hiện nay trong võ lâm đang ùn ùn đua nhau đi tìm kiếm Hàn Thiết Quan âm, Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu kiếm. Kế đó, ai nấy cũng đều có tìm hiểu xem thực sự có Ngọa Long cốc chủ và Lãnh Diện La Sát hay không ? Từ huynh sao không đề tâm đến việc ấy, mà trái lại, lo gì đến việc nhỏ nhặt như thế này ? Xem ra tựa hồ như giữa Từ huynh và thằng bé họ Lê này có mối oán thù gì sâu sắc lắm, nhất định phải tìm giết cho kỳ được nó mới nghe ? Vậy có lý đâu thằng tiểu yêu họ Lê này có tương quan đến pho Hàn Thiết Quan âm ấy hay sao ?

Đào Gia Kỳ đã trông thấy rõ, trong bọn người vừa đến có cả Từ Long Tướng nữa. Từ Long Tướng nghe qua câu hỏi của một đồng bọn liên hạ giọng :

- Từ mỗ chẳng qua là hành động theo một sự nhờ cậy của người khác mà thôi. Việc này hoàn toàn không có dính dấp gì đến những đại sự ấy của võ lâm. Nhưng có điều là thằng bé họ Lê vừa rồi rõ ràng đã trúng ám khí của Từ mỗ, thế tại sao nó lại bình yên vô sự ? Bởi thế, Từ mỗ nhất định phải tìm hiểu nguyên nhân mới được ! Bỗng từ trong cánh rừng bất ngờ có một chuỗi cười lạnh lùng, trong trẻo, vọng đến:

- Người tướng Sách hồn châm của tên lão tặc Đào Như Hải, thì không còn ai có thể đối phó được hay sao ?

Từ Long Tướng nghe lọt câu nói ấy vào tai, thì không khỏi kinh hoàng thối lui một bước, nhưng sau đó hấn liên quay về hướng có tiếng nói quát to:

- Té ta lại là cô ! - Đúng thế ! Chính là cô nương đây ! Lần này Đào Gia Kỳ đã nghe được rõ ràng, tiếng nói ấy chính là của Vân Mộng Bình, nên không khỏi nghĩ thầm:

"Tại sao cô ấy lại đi một đường với mình như thế ? Xem ra Từ Long Tướng đã bị ném nhiều vố đau dưới tay của cô ta rồi ! Nếu chẳng phải thế, thì Từ

Long Tướng đâu lại tỏ ra sợ hãi trước cô ta như vậy ? "

Trong khi đôi bên đang nói chuyện thì có một gã mặc áo đen từ từ tiến thẳng về phía Vân Mộng Bình đang ẩn mình. Bất thần, người ấy vung tay lên đánh ra một chưởng chiếu ánh sáng ngời, đồng thời, vọt người lao vút tới nhanh như một luồng điện xẹt, giương mười ngón tay ra như mười chiếc móc sắt, rít gió vèo vèo.

Tức thì, một tiếng quát trong trẻo vang lên :

- Hãy trở về mau ! Liên đó, ai nấy đều nghe rõ hai tiếng "bốp! bốp !" thật kêu, rồi tiếp theo một tiếng "hừ" giận dữ. Thế là gã đàn ông mặc áo đen ấy đã nhào lộn trở về, vuông khăn đen che mặt đã bị rách nát, để lộ nguyên diện mục hung ác đầy luống cuống. Đôi mắt của hắn chiếu ngời lửa giận, nghiền răng mắng :

- Con tiện tỳ ! Sao ngươi còn chưa chịu bước ra ! Tiếng "ra" chưa dứt thì bắt thân một bóng người xinh xắn từ trong rừng vọt thẳng tới, vung nhanh cánh tay lên...

Sau một tiếng "bốp", gã áo đen ấy lại bị tát một cái thực mạnh. Hắn gào lên một tiếng, rồi té ra sau mấy bước, máu răng trong mồm cũng liên tuôn trào. Cái tát ấy không phải nhẹ, do đó, nạn nhân đã ngã lăn quay xuống đất rồi ngất lịm đi.

Từ Long Tướng vừa thấy Vân Mộng Bình vọt người ra khỏi cánh rừng thì trong tay đã nắm chặt một mũi Sách hôn châm chờ đợi đối phương sơ hở là tấn công ngay. Nhưng vì thân pháp của Vân Mộng Bình vô cùng mau lẹ, khiến y sợ phóng ra trúng nhằm đồng đảng của mình, nên chưa dám hành động.

Bỗng, ngay lúc ấy, từ phía sau lưng hắn có tiếng cười nhạt vọng đến :

- Từ Long Tướng, mũi Sách hôn châm của ngươi cất kỹ đi thì tốt hơn, bằng không thì tính mạng của ngươi khó bảo toàn đó ! Từ Long Tướng hết sức kinh hãi, nhún mình vọt tới trước bảy thước, rồi xoay ngay mặt lại, đưa mắt nhìn lên, trông thấy có một lão già mình mặc áo dài đen, che kín mặt, đang đứng cách xa hắn ngoài một tràng. Luồng gió đêm thổi +nt g Vạt áo Của lão già giũ nghe rền rét.

Ba gã mặc áo đen trong bọn người của Từ Long Tướng, dường như cảm thấy tình hình đã diễn biến đến mức gay go, nên ùn ùn rút binh khí ra, siết chặt trong tay để phòng thân.

Vân Mộng Bình sau khi vung chưởng tát cho tên tặc đảng ấy một cái tát tai, thì liên nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau ba trượng, đưa mắt nhìn thẳng về phía Từ Long Tướng đứng yên chờ đợi mọi sự diễn biến.

Từ Long Tướng bỗng đưa tay lên gỡ tấm vải che mặt xuống, cười lạnh lùng nói :

- Xin tôn giá hãy chỉ dạy cho biết lai lịch ? Từ mõ xét thấy chưa hề có sự

Oán thù gì đối với tôn giá, cũng như đối với cô nương ấy, thế tại sao hai người vẫn cứ bám sát để trêu chọc Từ mõ mãi như thế này ?

Lão già che mặt cất tiếng cười to :

- Sở dĩ ta can thiệp đến việc làm của ngươi, tất cũng có nguyên nhân của nó.

Lão phu hỏi ngươi trước, giữa ngươi và Lê Ngọc Hàng có mối oán thù gì hay không ?

Từ Long Tướng trả lời thẳng :

- Không có oán thù gì trước cả, nhưng tôi đã hứa giúp cho người khác, thì tất nhiên phải làm cho tròn lời hứa ! Lão già ngửa mặt cất tiếng cười to ha hả.

Tiếng cười ấy chẳng khác nào sấm nổ, rung chuyển cả bầu trời khuya tĩnh mịch, khiến mọi người chung quanh suýt bị rách cả màng tai.

Từ Long Tướng không khỏi biến sắc, giận dữ nói :

- Tại sao tôn giá lại cười ?

Tiếng cười im bật. Lão già gằn giọng :

- Thế ai đã nhờ đến ngươi làm việc này ?

Sắc mặt của Từ Long Tướng lạnh lùng như băng nói :

- Dù ai đi nữa cũng nào có dính dấp gì đến tôn giá ?

Lão già nói :

- Nếu thực sự chẳng có dính dấp gì đến già, thì già đây cũng sẵn sàng bỏ qua. Nhưng khổ nỗi là lão phu cũng được một người ủy thác tìm đến để dò xét nơi ngươi một sự kiện bí mật của võ lâm, đã xảy ra trước đây ! Từ Long Tướng nghe qua, trong lòng không khỏi cảm thấy ớn lạnh.

Hắn bắt thần rùn người xuống, rồi vung cánh tay lên, tức thì, qua một tiếng "răng" rất khê, trong tay hắn đã siết chặt một thanh trường kiếm, chiếu ngời ánh thép, quát to :

- Chỉ nói bá láp ! Từ mõ nào biết được chuyện bí ẩn gì trong võ lâm trước đây ?

Nói đoạn, hắn liền vung kiếm lên đánh ra một thế diễn biến thành ba đường kiếm chiếu ngời ánh sao bạc lạnh ngắt, nhắm công thẳng vào người của lão già nhanh như điện chớp. Lão già đã thủ thế sẵn sàng đối phó, nên hai chưởng liền vung lên xô thẳng ra một luồng kinh lực mạnh mẽ, trong khi người nhảy ngang một trượng để tránh, rồi cười nhạt :

- Liên hoàn tam tuyệt kiếm của ngươi, chẳng qua là rất tâm thường, khó bề đối địch nổi với lão phu được. Nhưng giờ đây vì lão phu còn đang bận việc gấp, không hơi đâu ở đây đánh nhau với ngươi, bởi thế, trong vòng một tháng nữa, lão phu sẽ tìm tới cửa để hỏi ngươi về vấn đề như ta đã nói ! Từ Long Tướng cho rằng lão ta chỉ dọa, chứ kỳ thực chưa hẳn làm đúng thế, nên đưa mắt ra hiệu cho ba gã mặc áo đen đứng chung quanh cùng nhảy vào vây đánh lão già.

Ba người ấy đã lĩnh hội được ý muốn của Từ Long Tướng, nên khi trông

thấy Từ Long Tướng dùng Liên hoàn kiếm tràn tới tấn công thì cũng ùn ùn nhảy vào vòng chiến.

Lão già trông thấy thế, bèn cất tiếng cười nhạt, rồi nhanh nhẹn lách mình qua phía phải, tránh khỏi thế kiếm lợi hại của Từ Long Tướng.

Nhưng, trong khi đó thì lưỡi đao sáng chói của một gã mặc áo đen chém vút tới Lão già nhanh như chớp, lại lách mình qua một bên, khiến lưỡi đao sát lồng ngực, rồi bắt thân thò tay trái ra chụp vào Khúc trì huyết của người ấy, đồng thời chưởng mặt của lão ta đã cùng một lúc nện thẳng vào lưng của hắn, khiến hắn gào lên một tiếng to, vì bị đánh gãy xương sống, rồi ngã lăn ra đất.

Song, ngay lúc ấy, lại còn món binh khí của hai gã áo đen khác cũng vừa đánh tới. Hơn nữa, Từ Long Tướng lại vung kiếm tràn đến lần thứ hai.

Có lẽ lão già không muốn đánh nhau với họ, nên hai chưởng của lão gạt mạnh ra, rồi vọt thân hình bay thẳng lên không độ năm sáu trượng, nhằm hướng một cánh rừng bỏ đi mất hút.

Từ Long Tướng có ý kiêng sợ nên nào dám đuổi theo vào rừng. Hắn chỉ giậm hăm hăm, đưa mắt ngó theo mà thôi. Kịp khi hắn quay lại phía Vân Mộng Bình đứng khi nãy thì cũng không còn trông thấy bóng nàng đâu nữa, nên chỉ còn bực tức giậm chân xuống đất, rồi cúi mình đỡ mấy tên đồng đảng đang bị ngã, cười nhạt :

- Chúng ta hãy trở về rồi sẽ tính sau ! Nói đoạn, cả bọn đưa nhau chạy bay đi.

Lê Ngọc Hàng đang ẩn mình sau gốc cây cổ thụ, lúc ấy cũng không thấy Đào Gia Kỳ đâu nữa, trong lòng hết sức kinh ngạc thầm nghĩ:

"Anh ấy đã bỏ đi mà không cáo từ, chắc chắn là có một lý do gì. Vậy ta hãy ở đây chờ anh ấy trở lại."

Thì ra, vừa rồi Đào Gia Kỳ trông thấy Vân Mộng Bình, sau khi vung tay tát vào mặt gã đàn ông mặc áo đen ấy xong, thì lui ra ngoài đứng yên xem đôi bên đánh nhau, nên chàng liền lướt tới sau lưng của nàng búng tay ra hiệu. Vân Mộng Bình nghe tiếng động, liền quay người lướt thẳng vào rừng, đưa mắt nhìn lên, trông thấy Đào Gia Kỳ mặt sáng như ngọc thì mỉm cười tự nhiên nói :

- Chắc anh không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây chăng ?

Đào Gia Kỳ cười nói :

- Tại hạ thực ra không hề ngờ đến. Số người cùng cô nương đến đây chắc là không ít ?

Vân Mộng Bình gật đầu nói :

- Đúng thế ! Nhưng đến Ngũ Hành Cốc thì chỉ có mình tôi thôi ! Đào Gia Kỳ lấy làm lạ nói :

- Tại sao thế ? Số người cùng đi, phải chăng còn có nhiệm vụ khác ?

Vân Mộng Bình cười dịu dàng, nói :

- Phải ! Chúng tôi đã theo dõi Từ Long Tướng suốt từ Khai Phong đến đây. Anh nên biết Từ Long Tướng chính là một tên tâm phúc của Đào Như Hải. Ba năm trước, sau vụ Hắc Long Đàm ở Thái Sơn thì hắn và Đào lão tặc không rõ đi đâu mất biệt, tiểu thư đã cho nhiều người dò xét tên lão tặc ấy, nhưng không hề hay biết được một tí gì về hắn cả. Không ngờ hôm nay, khi tôi đến Khai Phong, thì liền phát hiện được hành tung của Từ Long Tướng, nên đã đến mời một số bạn bè cũ của thân sinh tiểu thư, bám sát theo Từ Long Tướng. Suốt dọc đường, tôi đã trêu chọc hắn đến hôn bay phách lạc...

Đào Gia Kỳ nói :

- Tại sao Vân cô nương không bắt sống hắn đi ?

Vân Mộng Bình trách :

- Anh nói nghe dễ quá ! Võ công của Từ Long Tướng đâu phải tầm thường, hơn nữa, chúng tôi có ý bám sát hắn để tìm hiểu về Đào Như Hải, nên mới để cho hắn được tự do như thế. Vì tôi nghĩ rằng hắn cũng không trốn đi đâu được, song chẳng ngờ khi đến cửa sông Hán Hà, thì tôi lại hiểu ra được một việc quan trọng khác... ! Nói đến đây, nàng bỗng im lặng, không nói thêm nữa.

Đào Gia Kỳ hỏi :

- Chuyện quan trọng gì thế ?

Vân Mộng Bình nói :

- Lê Ngọc Hàng và Lê Kim Hành nguyên là anh em cùng cha khác mẹ.

Nhưng Lê Kim Hành lại nhờ Từ Long Tướng đi ám sát Lê Ngọc Hàng !

Việc chém giết nhau giữa anh em là chuyện thường có trong giang hồ, nhưng đằng này lại là một chuyện có tương quan đến cả võ lâm...

Đào Gia Kỳ không khỏi sửng sốt nói :

- Lại có một việc như thế sao ?

Đôi mắt trong veo của Vân Mộng Bình nhìn qua Đào Gia Kỳ với một ngụ ý sâu xa, rồi khẽ "hừ" một tiếng nói :

- Tại hạ chẳng qua bất ngờ gặp được anh ấy và kết làm bạn đồng hành, riêng thân thế và lai lịch của anh ấy ra sao, đến nay tại hạ vẫn chưa được biết rõ, vậy thử hỏi nào có ý định gì ? Để tránh sự nghi kỵ, chi bằng tại hạ sẽ đến Ngũ Hành Cốc trước chờ cô nương vậy ! Vân Mộng Bình có vẻ bất mãn nói :

- Đố anh dám ! Vừa nói nàng bỗng lại cười, rồi tiếp :

- cũng có thể tiểu thư nhà tôi đã bí mật theo đến đây rồi ! Có lý đâu, anh không muốn gặp cô ấy hay sao ?

Khuôn mặt anh tuấn của Đào Gia Kỳ bất giác bừng đỏ, đôi tai nóng bừng, nói :

- Cô nương muốn trêu tôi sao ?

Vân Mộng Bình phì cười nói :

- Thôi, chúng ta hãy trở lại vấn đề chính, cần thiết hơn. Trước kia, việc pho Hàn Thiết Quan âm bị mất đi đã làm cho cả võ lâm đều rung động, đông thời, tất cả đều nghi ngờ đây là việc làm của Đào Như Hải. Bởi thế, các cao thủ hai phe hắc bạch, ùn ùn kéo về Dự Chương, ai nấy cũng tưởng sẽ xảy ra một cuộc xô xát đẫm máu, nhưng không ngờ sau đó, việc xảy ra tại Thanh Lai phiêu cục, đã làm cho việc ấy bị mọi người quên đi. Tuy nhiên, riêng tiểu thư nhà tôi, từ đầu đến cuối vẫn cho rằng Đào Như Hải là kẻ đáng nghi hơn hết...

Nói đến đây, nàng ngưng lại, cúi đầu suy nghĩ trong giây lát mới ngửa mặt nhìn lên, tiếp :

- Theo tôi phán đoán, thì việc ấy có tương quan mật thiết đến cái chết của thân sinh Lê Ngọc Hàng, sự xô xát nhau giữa hai anh em hần. Anh hãy tìm hiểu kỹ hơn sự thực không khó gì cả ! Đào Gia Kỳ cười nói :

- Chi bằng cô hãy đích thân tìm hiểu nơi Lê Ngọc Hàng thì có kết quả hơn tôi nhiều! Vân Mộng Bình nghe thế, không khỏi thẹn thuồng, nắm tay nắm thẳng vào người Đào Gia Kỳ một nắm, trợn mắt trách :

- Anh học được lối pha lửng của ai thế ?

Lúc ấy, đôi mắt của Vân Mộng Bình tràn đầy tình tứ, dáng điệu dịu dàng, trông dễ thương như một con chim non. Sự lạnh lợi và hung tợn của nàng lúc bình thường không còn một tí nào nữa cả.

Tia mắt của Đào Gia Kỳ chạm vào tia mắt của Vân Mộng Bình, thì mặt không khỏi nóng bừng. Khung cảnh đụt mưa trong một ngôi chùa hoang, cả hai quần áo ướt đầm, cùng đốt lửa để hơi lại hiện rõ lên môn một trong óc chàng. Những đường cong tuyệt mỹ, trên thân hình ngọc ngà của nàng, chỉ ẩn hiện sau lớp y phục ướt đầm bó sát, khiến chàng khi nhớ đến thì tâm trạng không khỏi xúc động lâng lâng.

Vân Mộng Bình trông thấy Đào Gia Kỳ đưa mắt nhìn thẳng vào mình với tia mắt rất lạ mà chính nàng đã lĩnh hội được ẩn ý của nó, nên đôi má bừng đỏ, càu nhàu :

- Anh đang nghĩ đến chuyện quái gì thế ? Tại sao lại không nói gì nữa cả ?

Đào Gia Kỳ như vừa từ trong cơn mộng bừng tỉnh ra, tươi cười nói :

- Tại hạ đang nghĩ đến việc tiểu thư nhà cô cũng sắp đến đây ! Vân Mộng Bình không khỏi sửng sốt nói :

- Tại sao anh biết được ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Tại hạ tuy võ công kém cỏi, nhưng về tầm trí thì chẵn hơn hẳn cô nương một bậc ! Vân Mộng Bình nói :

- Chớ nên khoác lác nữa ! Lê Ngọc Hàng có lẽ đang chờ đợi anh, mau trở lại đằng ấy đi ! Nói đoạn, nàng di động thân mình, rồi lao vút ra khỏi cánh nmg

đi mất. Đào Gia Kỳ cũng liền quay người trở về chỗ cũ, nhưng chẳng còn trông thấy hình bóng của Lê Ngọc Hàng đâu nữa. Chàng hết sức kinh hoàng, vội vàng chạy đến nơi cột ngựa thì thấy hai con ngựa vẫn còn đó.

Chàng nghĩ Lê Ngọc Hàng đã bị kẻ gian thanh toán rồi, nên thầm nghĩ:

"Nhưng cũng có thể vì ta bỏ đi mà không nói, nên Lê huynh hiểu lầm là ta đã bị bọn tặc đảng bắt đi, nên vội vàng đuổi theo để tìm kiếm ta chăng ?".

Cũng may là Đào Gia Kỳ có sự xét đoán vô song nên đã quyết định đuổi theo về hướng Tinh Tử Sơn, để xem may ra có tìm được một manh mối gì không.

Nghĩ thế, nên chàng liền đến gốc cây mở con ngựa của Lê Ngọc Hàng ra, để mặc cho nó được tự do đi lại trong cánh rừng, còn chàng thì cưỡi con ngựa của mình phi nhanh đi.

Lúc bấy giờ trăng đã lặn, bầu trời đã trở thành tối tăm mù mịt, gió lạnh không ngớt thổi vèo vèo, còn khá lâu mới đến bình minh. Chàng đưa mắt nhìn chung quanh, thấy vắng tanh không một bóng người, mà chỉ nghe từ thôn xóm phía xa, có tiếng gà gáy sáng eo óc, nên trong lòng cảm thấy buồn bã vô cùng.

Chàng thò tay vào túi đeo bên yên ngựa, lấy ra một chiếc áo choàng đen khoác lên người, rồi lại lấy ra một vuông khăn lụa che kín mặt lại, tiếp tục giục ngựa phi nhanh tới trước.

Khi chàng chạy được mấy mươi dặm đường thì trời đã bắt đầu bình minh, cảnh sắc chung quanh đã hoàn toàn sáng tỏ. Chàng cho ngựa đi từ từ, không mau không chậm, tiếp tục tiến thẳng về phía trước.

Bỗng nhiên, từ bên vệ đường có một lão già nông dân, từ dưới bờ ruộng bước lên, chân lầy đường đi, vòng tay nói :

- Quý khách có phải là Đào công tử đấy không ? Nếu phải thì xin công tử hãy dừng bước đã ! Đào Gia Kỳ không khỏi kinh hãi, nhảy phắt xuống ngựa, đưa mắt dò xét lão già ấy một lượt nói :

- Tại hạ chính họ Đào, chẳng hay lão trượng tại sao biết được ? Hơn nữa, chẳng hay vì việc gì mà lão trượng muốn ngăn tại hạ lại ?

Lão già cười nói :

- Đào công tử tuy che kín mặt, nhưng già đây vẫn có thể nhìn qua con long câu này, thì cũng biết được. Già đây đón công tử cũng chính là vì nó ! Đào Gia Kỳ nghe thế, liền biết ngay lão già nông dân này là một tay nội công giỏi nhưng khéo che giấu. Chàng biết mình đã bị lộ rồi, nên không còn cần gì phải che mặt nữa, bèn đưa tay gỡ tấm vải xuống mỉm cười nói :

- Đôi mắt của lão trượng quả phi thường, nhìn qua đã biết đây là con thiên lý mã...

Câu nói của chàng chưa dứt, thì lão già đã đưa tay lên, vừa khoát vừa cười :

- Dù cho già đây có thích nó đi nữa, cũng không có cái phước được dùng nó

đâu, mà chính là có người khác, muốn hỏi công tử mượn nó dùng đỡ một thời gian thôi ! Nói đoạn, lão ta liền thò tay vào áo lấy ra một phong thư, trao cho Đào Gia Kỳ. Đào Gia Kỳ nhận lấy, thấy ngoài phong thư đề gửi cho mình, bên dưới lại có lý tên Huỳnh ỷ Vân, nên buột miệng "ồ" lên một tiếng, rồi xé ra xem qua :

- Lão trượng cứ dẫn nó đi, đồng thời, nói lại cho Huỳnh cô nương rõ là tại hạ sẽ hành động đúng theo lời trong thư dặn ! Nói dứt lời, chàng lại kê miệng vào tai con long câu, nói nhỏ mấy tiếng. Con ngựa lông trắng như tuyết ấy liền gật đầu, như hiểu được ý của chàng nói.

Lão nông dân kia thấy thế, bèn cất tiếng cười to nói :

- Quả là một con ngựa hết sức khôn ngoan, hiểu được cả tiếng người ! Liên đó, lão ta cầm lấy sợi cương, nhanh nhẹn nhảy lên yên. Sợi cương giật qua một lượt, thì cả người và ngựa đã lao vút đi về phía đồng ruộng.

Lão quay mặt lại nói :

- Xin Đào công tử hãy thận trọng trong mọi việc. Sau này sẽ gặp nhau! Câu nói chưa dứt, thì cả người lẫn ngựa đã phi xa mấy mươi trượng rồi.

Đào Gia Kỳ thầm nói:

"Tài trí của Huỳnh cô nương quả không thua bậc mảy râu, tự tay đã mở rộng thế lực của Phi Phụng Bang xuống đến tận vùng Tây Nam. Bậc nữ lưu mà lại có dụng tâm như thế, chắc chắn có tương quan đến thương thế của người cha nàng ! " Vừa suy nghĩ, nhưng chàng cũng nhắm hướng Tinh Tử Sơn chạy bay tới Đến nơi, chàng trông thấy Tinh Tử Sơn đã hoàn toàn hoang vắng. Với một cơ nghiệp to tát như thế, mà chủ nhân đã đành lòng bỏ rơi.

Đào Gia Kỳ lên núi không gặp một trở lực nào cả. Chàng thầm nghĩ:

"Quả đúng như Huỳnh cô nương tiên đoán, Đào Như Hải là một kẻ gian ngoan phi thường, nên đã bỏ trại trốn đi, không cho ai tìm được tung tích của mình. Tuy nhiên, hẳn vẫn không làm sao trốn thoát được tai mắt của Phi Phụng Bang. " Bỗng nhiên, ngay lúc ấy, chàng trông thấy có ba bóng người lao vút vào một cánh rừng rậm rạp. Đào Gia Kỳ không khỏi lấy làm lạ, nên liền vọt người đuổi theo.

Chàng trông thấy trong ba bóng người đó có một bóng người giống hệt Lê Ngọc Hàng, nên không cần suy nghĩ nhiều, càn ra sức đuổi nhanh hơn nữa. Khi đuổi xa độ năm bảy dặm đường thì chàng có ý nghĩ dừng chân đứng lại, trở về địa điểm cũ. Nhưng, chàng bỗng lại nghĩ:

"Ba người này từ trong Tinh Tử Sơn chạy ra, chắc chắn có tương quan đến Đào Như Hải. " nên lại tiếp tục đuổi riết tới không hề bỏ rơi.

Suốt dọc đường đâu đâu cũng toàn là vách núi cao vút, suối chảy chắn ngang, rừng rú dày đặc, che kín cả mặt trời. Chàng cứ tiếp tục đuổi theo độ một tiếng đồng hồ sau, thì trông thấy ba bóng người trước mặt, nhắm hướng một ngôi cổ tự chạy thẳng đến.

Trước ngôi cổ tự ấy, đâu đâu cũng có những gốc tùng cổ thụ, to bằng mấy người ôm, cành lá sum sê như rồng bay phượng múa, hình thù trông thực kỳ lạ.

Khi ba người vừa tiến vào khu núi bằng phẳng có những gốc tùng cổ thụ ấy thì bỗng nghe có một tiếng niệm Phật to :

-ADIDÀPHẬT ! Tức thì, từ phía sau một gốc tùng, bỗng lách ra một tăng nhân mặt mày vàng úa, hình thù như một pho tượng Phật Di Lặc, đôi mắt bé nhỏ, chấp tay nhếch miệng tươi cười:

- Hoang tự vốn có lệ không nghênh tiếp các bằng hữu võ lâm, xin ba vị thí chủ hãy trở về cho ! Ba người vừa mới đến, người đứng ở phía trái, tuổi trên dưới ngũ tuần, diện mạo thanh tú, cằm có năm chòm râu đen. Người đứng ở giữa là một thiếu niên tuổi độ hai mươi lăm, hai mươi sáu, dáng điệu anh tuấn oai vệ, mắt cọp mũi sư tử, mặt vuông da trắng. Đôi mắt cọp của y chiếu ngời ánh sáng. Người còn lại là một lão già mặt đỏ, lưng hơi gù.

Người thiếu niên nghe qua câu nói của vị tăng nhân liền "hừ" một tiếng qua giọng mũi :

- Lời nói của đại sư sai rồi, đâu ai thấy Phật mà không lạy bao giờ ?

Vị tăng nhân ấy cất tiếng cười khá khá nói :

- Tệ tự rất nghèo nàn, nên thiếu cả kim thân của đức Phật. Người đứng đắn không nói quanh co, chắc ba vị đến đây ắt cũng có mục đích gì ?

Người thiếu niên đứng chính giữa gằn giọng nói :

- Đại sư tỏ ra biết nhận xét con người đấy ! Đúng thế, tại hạ muốn tìm hiểu nơi đại sư về một người ?

Vị tăng nhân cười nhạt đáp :

- Bàn tăng đã đoạn tuyệt với giới giang hồ từ lâu, thí chủ định hỏi đường nơi một kẻ mù mắt chẳng ?

Người thiếu niên tựa hồ như không nghe câu nói của vị tăng nhân, cười vui vẻ đáp :

- Đại sư có biết Hồ Chương Kim Dao Đào Như Hải hiện giờ ở đâu không ? Sắc mặt của vị tăng nhân ấy liền thay đổi. Trong đôi mắt bé nhỏ chiếu ngời hai tia sáng lạnh ngắt, cất giọng hung dữ nói :

- Thí chủ làm thế nào biết được Đào Như Hải là người quen biết với bản tăng ?

Người thiếu niên đáp :

- Bảy hôm trước đây, có người chính mắt trông thấy đại sư và Đào Như Hải từ Biện Lương trở về chốn này. Sau khi đại sư về đến chùa, thì Đào Như Hải đã bỏ đi nơi khác ! Vị tăng nhân cất tiếng cười to, đưa tay chỉ về phía sau lưng của người thiếu niên nói:

- Đây chẳng phải là Đào Như Hải thí chủ trở lại hay sao ?

Người thiếu niên tưởng thực, bèn quay mặt nhìn lại sau lưng thì sắc mặt

không khỏi biến hẳn. Vì bên ngoài khu rừng cổ thụ, đang ùn ùn kéo tới vô số tầng nhân, người nào người nấy mặt mày hung dữ tràn vào bao vây.

Bởi thế, người thiếu niên cất tiếng cười to nói :

- Lời tục thường nói:

"Kẻ sợ thì không đến, mà kẻ đến thì không sợ."

Tại hạ đến đây mục đích là tìm Đào Như Hải, chứ không phải gây sự trả thù gì với đại sư, vậy đại sư có thể hành động lỗ mãng như thế hay sao ?

Người tăng nhân lại cất tiếng cười nói :

- Đây là ba vị thí chủ lỗ mãng, chứ nào phải bản tăng ? Ba vị thí chủ nên bỏ tay chịu trời, chớ nên để bản tăng phải mệt sức ! Lúc ấy, lão già lưng gù bỗng cất tiếng cười nhạt, nói :

- Muốn chúng tôi bỏ tay cũng không khó gì cả, nhưng trước hết, chúng tôi xem võ công của đám trọc các ông như thế nào ? Với một thế trận như vậy, đâu lại vây khốn được lão phu ?

Người tăng nhân liên híp đôi mắt bé nhỏ, nói :

- Nếu ông không tin, thì cứ thử xem có thể chạy thoát khỏi khu rừng này không ?

- Chưa chắc đâu ! Tiếng nói vừa dứt, thì lão già ấy liền vọt người bay bổng lên, rồi nhào lộn ra sau, nhanh nhẹn lướt ra xa ngoài bảy tám trượng...

Tức thì, có hai tăng nhân liên vùng ngọn thiên trạng nặng như núi, khiến cuồng phong cuốn tới ào ào, nhằm ngay người của lão già công thẳng tới. Lão già lưng gù chưa rơi tới mặt đất, thì thân hình đã lách qua phía mặt một cách kỳ diệu, rồi vùng nhanh cánh tay trái lên chụp lấy ngọn thiên trạng bên phải vừa công tới. Sau khi thân hình lão ta vừa rơi xuống thì đã đưa hai chân đứng vững như bàn thạch.

Trong khi ấy, người tăng nhân ở phía tay phải liên cảm thấy có một sức mạnh phi thường, kéo cả thân người y về phía trước mà chính y không còn đủ sức gượng lại nữa...

Lão già lưng gù liên nhanh nhẹn vùng chường mặt lên đánh thẳng vào lưng người tăng nhân vừa ngã chúi tới. Thế là sau một tiếng gào to, tâm mạch của người tăng nhân ấy đã bị đánh vỡ, thân người bay bổng lên cao ba bốn trượng rồi rơi xuống đất chết tốt.

Người tăng nhân ở bên trái đánh cây thiên trạng vào khoảng không, nên đã biết gặp phải tay kinh địch. Đồng thời y lại thấy đồng bọn bị đối phương đánh chết một cách thê thảm, nên giận dữ quát to một tiếng, rồi vùng trượng quét ngang khiến bóng trượng chập chờn khắp nơi, rít gió vèo vèo, công thẳng về phía lão già lưng gù.

Cùng một lúc, lại có ba tăng nhân khác nhanh nhẹn nhảy vào vòng chiến vây chặt lấy lão già lưng gù.

Nhưng lão già lưng gù hết sức can đảm, vùng hai chường quét ra, công

thăng vào bốn địch thủ. Thân hình của lão ta nhanh nhẹn như bay, vừa vung tay chém, đánh, khóa, chụp với những thế võ vô cùng kỳ diệu, hiểm hóc khiến cát bụi bay đầy trời, lá rụng như bướm bay...

Thế là năm bóng người, kẻ nhảy lên, người rơi xuống, đánh nhau hết sức quyết liệt. Người tăng nhân có thân hình như Phật Di Lặc vừa rồi, thấy võ công của lão già lưng gù chẳng phải tầm thường, vừa xuống tay là đã giết chết số tăng nhân thủ hạ của ông ta, thì mặt lộ sắc giận dữ, tràn đầy sát khí. Nụ cười trên môi ông ta vừa rồi cũng tan biến đi đâu mất và đã trở thành lạnh lùng như băng, đưa mắt nhìn thẳng vào người thiếu niên nói :

- Con quỷ già lưng gù ấy có phải là Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang khét tiếng ở vùng Bát Mân đây không ?

Người thiếu niên lạnh lùng đáp :

- Đúng thế ! Chính là ông ta đây ! Lúc đó, từ trong chùa lại có ba người tăng nhân trẻ tuổi có thân hình thực to lớn, sắc mặt lạnh lùng, tiến đến đứng bên cạnh vị tăng nhân.

Vị tăng nhân cất tiếng cười lạnh lùng nói :

- Trình Nam Giang lại dám đến bản tự làm dữ, chốc nữa đây, hắc tất phải chịu ném mùi khô sở ! Lão già có diện mục tuần tú đứng bên cạnh người thiếu niên bỗng quay lưng nhảy thẳng ra sau để tiếp tay với Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang.

Thì ra, tuy Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang có một chưởng lực hết sức hùng hậu, mỗi thế đánh đều như búa thiên lôi giáng xuống ô ạt khiến bốn tăng nhân không thể nào tràn tới được một bước, nhưng vì hai chưởng không làm sao địch nổi tám tay. Phương chi, ông ta lại tay không mà đánh nhau với bốn ngọn thiết trượng vô cùng nguy hiểm, nội lực vì thế phải hao tổn nhiều, dần dần tâm thần bị căng thẳng, mồ hôi xuống ướt cả trán. Bởi thế, sự tiếp tay của lão già diện mục tuần tú là rất hợp thời.

Người tăng nhân quay mặt nhìn về phía ba tăng nhân trẻ tuổi vừa đến, quát :

- Hãy bắt sống hắc lại ! Tức thì, ba người tăng nhân to lớn ấy, liên nhanh nhẹn tràn người tới.

Đến nơi, họ đứng thành hình chân vạc, đưa chưởng lên thủ thế, sẵn sàng tấn công.

Người tăng nhân liên cất giọng lạnh lùng :

- Hãy nghe theo lời của bản tăng, bỏ tay chịu trói là tốt hơn ! Người thiếu niên cười lạnh lùng :

- Vị tất ông muốn là được ! Vừa nói, người thiếu niên ấy cũng vung tròn chưởng trái, nhắm ngay người tăng nhân đứng bên trái đánh thẳng tới nghe một tiếng vút. Nhưng khi thế chưởng của người thiếu niên mới đi được nửa chừng, thì y bất thần thu nhanh lại, rồi cả thân mình quay về phía phải lao vút tới.

Một thân pháp diễn biến khó lường như thế, chẳng những làm cho người tăng nhân ở bên phải không kịp đề phòng, mà đến ngay cả vị tăng nhân đang đứng ở bên ngoài cũng chẳng hề ngờ đến được. Do đó, ông ta không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Thế là, người tăng nhân đứng bên phía ngoài liền bị chưởng mặt của chàng thiếu niên đánh trúng thẳng vào lồng ngực nghe một tiếng "phịch", tức thì thân người của y liền xoay tròn một vòng, rồi loạng choạng thối lui ra sau bảy bước, há miệng hộc ra một ngụm máu tươi té lăn ra chết tốt.

Hai tăng nhân kia trông thấy thế đều lộ vẻ kinh khiếp.

Vị tăng nhân liền vọt lên không, bay tới trước mặt người thiếu niên gần giọng :

- Qua thân pháp và thế võ của thí chủ, dường như thí chủ là người trong môn phái của Vương ốc Nhất Lão Thất Bộ Truy Hồn Đoàn Vĩnh Thọ thì phải? Đôi mắt cộp của người thiếu niên liền giương to lên và cất giọng cười ngạo nghễ :

- Đôi mắt của đại sư khá lắm ! Đây chính là tiên phụ của tại hạ. Tôi đây là Đoàn Thừa Tiên ! Người tăng nhân không khỏi giật mình nói :

- Nghe đồn Đoàn lão thí chủ bị mất mạng dưới những mũi Ngũ vân xà đầu đinh, thế tại sao thí chủ không tìm Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành để thanh toán với hắn, mà trái lại đi tìm Đào Như Hải ? Như vậy, chẳng hóa ra lệch lạc lắm sao ?

Đoàn Thừa Tiên cười lạnh lùng :

- Tại hạ nào có nói tìm Đào Như Hải để thanh toán mối thù ấy đâu, mà chỉ vì đại sư gây sự một cách vô lý, ý mạnh hiếp yếu mà thôi ! Người tăng nhân cười khanh khách :

- Tìm đến cửa để gây sự thì về tình hay về lý cũng khó mà tha thứ được! Nói đoạn, ông ta liền dùng thế Tây phong tàn chiếu đánh xéo về phía Đoàn Thừa Tiên. Thế đánh của ông ta tuy bên ngoài xem chậm chạp, nhưng thực ra thì hết sức nhanh nhẹn, kinh phong cuốn tới chụp thẳng vào mấy huyệt đạo quan trọng ở tại vai, ngực và hông của đối phương.

Đoàn Thừa Tiên tuy không biết lai lịch của vị tăng nhân này, nhưng chỉ qua thế đánh của lão ta, cũng đã biết lão ta là một người võ công trác tuyệt Bởi thế, y không dám cầu thả, vội vàng lách mình tránh ngang rồi vung chưởng mặt lên dùng thế Huyền điều hoa sa quét thẳng ra, trong khi hai ngón tay phía trái giương thẳng như một ngọn giáo, điểm nhanh vào Kiên tĩnh huyệt của tăng nhân. Nhưng cánh tay phải của người tăng nhân vừa đánh ra vẫn không hề thu trở lại, mà chỉ xoay tròn bay múa trên không, diễn biến thành những thế võ lạ lùng, nhắm công đến những nơi mà Đoàn Thừa Tiên không thể ngờ đến được.

Đoàn Thừa Tiên là người học vấn uyên thâm, võ công tinh tuyệt mà lại dùng

cả chương lẫn chỉ, tấn công toàn lực vào đối phương, nên nhất thời khó phân được thắng bại.

Trong khi đó Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang, sau khi được lão già diện mục tuần tú nhảy vào tiếp tay, thì liên thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Lão già diện mục tuần tú ấy cũng là một cao thủ trong võ lâm, tên tuổi vang dội vùng Bát Môn, danh hiệu là Kim Dao Đoàn Long Ngu Vạn Lý. Sau khi ông ta lao người tới thì liên vung chương đẩy lui hai tăng nhân đang vây đánh Trình Nam Giang, rồi nhanh nhẹn tuốt ra một lưỡi kim đao hình chiếc liềm, chiếu ngời ánh sáng lạnh ngắt, vung lên công thẳng về phía đối phương.

Tuy lão ta đã liên tiếp đánh trọng thương mấy tăng nhân, nhưng số tăng nhân tràn đến mỗi lúc một đông, người này bị đẩy lui thì người kia lại tràn tới, khiến cho Trình Nam Giang và Ngu Vạn Lý phải đối phó không ngớt tay. Vì thế chân lực bị hao hụt dần, càng ngày càng luống cuống, bị động. Qua một lúc giao tranh, vị tăng nhân bỗng vung mạnh quả đấm phía trái dùng thế Trục đảo hoàng long, đánh thẳng vào ngực Đoàn Thừa Tiên. Khi thế đánh ấy còn cách ngực Đoàn Thừa Tiên độ chừng một thước một nửa, thì năm ngón tay của lão ta liên giương ra, công thẳng tới. Đoàn Thừa Tiên không ngờ vị tăng nhân ấy lại có một thế đánh như vậy, nên hốt hoảng lách mình tránh ngang, rồi quét chương ra đỡ thẳng.

Qua một tiếng nổ to, hai luồng chương lực đã chạm thẳng vào nhau. Đoàn Thừa Tiên cảm thấy lòng bàn tay đau buốt như bị lửa đốt, tự biết đã bị kẻ địch ám hại, bèn vọt người lên, nhảy lui ra sau ngoài một tràng, đưa mắt nhìn kỹ bàn tay, thấy lòng bàn tay đã hiện lên một vòng tròn đen, nên không khỏi kinh hãi.

Vị tăng nhân liên cười to :

- Người không thể sống hơn hai tiếng đồng hồ...

Trong khi vị tăng nhân đang vui sướng và mất hết sự cảnh giác, thì bất thần thoáng thấy có ba chấm đen bay thoát đến, nên hết sức kinh hãi. Trong khi lão ta chưa kịp đối phó thì trên cánh tay mặt đã cảm thấy đau buốt, rồi sự đau buốt ấy tràn nhanh lên vai...

Lão ta vội vàng khóa các huyết đạo lại, vén tay áo lên xem, thì trông thấy trên cánh tay hiện rõ ba chấm đỏ to cỡ đầu cây kim may, nên không khỏi thất sắc, gằn giọng mắng to :

- Tên lão tặc Đào Như Hải muốn giết người để giữ kín mọi sự bí mật ! Nếu bản tăng chưa chết thì sẽ băm nát thân người ra mới hả cơn giận trong lòng ! Nói đoạn, lão ta cảm thấy đôi mắt tối sầm, đôi chân mềm nhũn, rồi té khụy xuống đất. Thì ra, tuy lão ta đã khóa các huyết đạo trên vai lại, nhưng vẫn không làm thế nào ngăn chặn được chất độc thấm vào người. Hai tăng nhân trẻ tuổi có thân hình cao lớn, trông thấy thế hết sức kinh hoàng, vội vàng

chạy tới đỡ lấy vị tăng nhân đứng dậy.

Đoàn Thừa Tiên khi ấy đôi mắt cũng đã bị hoa lên, sắc mặt tái nhợt, mặt nhọc đứng dựa vào một gốc tùng cổ thụ. Y trông thấy thế, thì nói hỏn hển :

- Đại sư, ông đã làm sao rồi ? Giờ đây ông nói rõ tung tích của Đào Như Hải cho chúng tôi nghe vẫn còn chưa muộn ! Vị tăng nhân đang vận dụng chân khí trong người để ngăn chặn thuốc độc, không cho xâm nhập vào tạng phủ. Khi nghe lời nói của Đoàn Thừa Tiên thì ngược mắt lên nhìn y một lượt, rồi lại đưa mắt nhìn sang số thủ hạ của lão đang còn vây đánh Trình Nam Giang và Ngu Vạn Lý.

Trong khi đó các tăng nhân khác đã thấy vị tăng nhân bị nguy, nên không khỏi kinh hãi, ùn ùn kéo nhau chạy tới hỏi han.

Vị tăng nhân nói :

- các người chớ nên hỏi lăm lờ, mau ra lệnh cho chúng nó hãy ngưng tay lại đã ! Sau khi nhận được lệnh, thì hai tăng nhân đang đánh nhau với Trình Nam Giang và Ngu Vạn Lý liền nhảy lui ra sau. Nhưng, Trình Nam Giang và Ngu Vạn Lý vì chân lực bị hao tổn quá nhiều, khí huyết trong người đang cuồng loạn và dồn cả lên ngực, nên mới vừa ngưng tay thì cả hai đều hộc máu tươi rồi ngã xuống đất ngất lịm đi.

Vị tăng nhân nhếch môi cười, quay về Đoàn Thừa Tiên nói :

- Đã muộn rồi ! Trong đời của bản tăng có năm thứ ám khí riêng biệt của mình, ai bị trúng nhằm thì không làm sao cứu được nữa. Trong khi đó, thuốc giải độc của bản tăng lại vừa dùng hết, muốn bào chế ít nhất cũng phải tìm được thảo dược trong vòng ba tháng mới đủ. Mạng sống của người không thể quá hai tiếng đồng hồ nữa, vậy người đành theo số mạng thì hơn ! Đoàn Thừa Tiên thấy không còn hy vọng gì sống sót, nên hai khóm mắt bắt giác trào ra hai dòng lệ nóng.

Vị tăng nhân trông thấy thế, cất giọng lạnh lùng :

- Người chết dưới tay của bản tăng cũng chẳng oan uổng gì ! Người có biết bản tăng là ai không ?

Đoàn Thừa Tiên nuốt lệ, giận hằm hằm nói :

- Chết dưới tay của Đào Như Hải thì cũng không có gì oan uổng ! Đây chính là lẽ trời công bình báo ứng không sai. Ai bảo ông tiếp tay với bọn hung ác ?

Vị tăng nhân nghe thế không khỏi cười đau đớn :

- Người mắng phải lắm ! Phải lắm ! ác Di Lặc Trúc Tây ta lần thứ nhất mới bị một người mắng chua cay như thế ! Đoàn Thừa Tiên không khỏi chưng hửng :

- Thì ra ông là ác Di Lặc Trúc Tây, một trong thập ác của võ lâm... ?

Vừa nói đến đây, thì đôi mắt của y đã tối sầm lại, rồi ngã gục xuống đất.

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 18

Người thiếu phụ khó hiểu

Trong cánh rừng tùng trước cửa ngôi cổ tự im phăng phắc, chỉ nghe tiếng lá tùng reo trong gió, vi vu buồn bã.

Các tăng nhân người nào người nấy đều đứng trơ ra như một tượng gỗ, đưa mắt nhìn vị ác Di Lặc Trúc Tây đổ mồ hôi nhễ nhại, nhưng không có ai nghĩ ra được cách gì để cứu y cả.

Mọi người biết lão ta đang vận dụng chân lực trong người để chống lại chất độc, nên không dám nói lớn tiếng, sợ làm kinh động của lão ta.

Riêng Đoàn Thừa Tiên, Trình Nam Giang và Ngu Vạn Lý, tuy không còn sức chống cự được nữa, nhưng các tăng nhân có mặt vì nghe theo mệnh lệnh của Trúc Tây nên cũng không ai ra tay sát hại ba người.

Qua một khoảng thời gian độ một chén trà nóng, thì từ một góc trời xa xăm, bỗng vọng lên một tiếng hú dài trong ngần. Tiếng hú ấy vang dội cả trời cao, gây thành những tiếng hồi âm không dứt.

Các tăng nhân vừa nghe qua thì sắc mặt đều biến hẳn, ai nấy cũng thủ thế đề phòng, đưa mắt chăm chú nhìn về hướng có tiếng hú vọng lại.

Trong khi dư âm của tiếng hú chưa dứt, thì bên ngoài khu nmg tùng bỗng bước đến một chàng thiếu niên phong lưu tuấn tú, mặt sáng như ngọc, thái độ khoan thai. Chàng thiếu niên ấy chậm rãi bước thẳng tới trước mặt Trúc Tây.

Số tăng nhân đứng chung quanh trông thấy thế, liền đưa ngang cây trượng, chân trước mặt chàng thiếu niên quất to :

- Thí chủ định làm gì thế ?

Chàng thiếu niên khề mỉm cười :

- Người xuất gia sao lại có vẻ hung hăng như vậy ? Tại hạ đến đây không phải có mục đích gây sự, mà chỉ có ý hỏi thăm tung tích của một người...

Nói đến đây, chàng thiếu niên đưa mắt quét qua một lượt, rồi lộ sắc kinh dị, tiếp rằng :

- Xem ra vừa rồi, đã xảy ra một cuộc ác chiến tại đây thì phải ? Chắc là con quỷ già này đã gây ra chứ còn ai nữa ?

ác Di Lặc Trúc Tây vốn đang nhắm nghiền đôi mắt, nghe thế liền mở to đôi mắt ra, vận dụng chân khí trong người nói :

- Có phải thí chủ muốn tìm con quỷ già Hồ Chương Kim Dao Đào Như Hải chăng ?

Chàng thiếu niên đáp :

- Đúng vậy ! Xin đại sư vui lòng chỉ cho. Trước đây hai tiếng đông hô, tại hạ trông thấy bóng của tên lão tặc đó, nhưng vì tại hạ không quen thuộc địa hình, nên để hấn chạy mất ! Trúc Tây lắc đầu, cười đau đớn :

- Thí chủ đã đến chậm một bước, nên bản tăng đã bị Đào lão tặc xuống tay thanh toán. Hiện giờ chẳng rõ hấn đã bỏ đi đâu rồi ! Chàng thiếu niên tuấn tú ấy chính là Đào Gia Kỳ. Sau khi nghe câu trả lời của Trúc Tây, thì chàng không khỏi lộ vẻ thất vọng, cất tiếng than :

- Hấn không còn ở đây nữa hay sao ?

Chàng đưa mắt nhìn chăm chú vào Trúc Tây, hỏi tiếp :

- Đại sư đã bị trúng một thứ ám khí gì ? Có thể cho tại hạ xem qua hầu tìm cách cứu nguy giúp không ?

Trong đời có ai là người không sợ chết bao giờ ? Bởi thế, ác Di Lặc Trúc Tây nghe qua, thấy có hy vọng sống, nên lộ sắc vui mừng, đưa cánh tay lên :

- Chỉ e rằng thí chủ không có cách gì cứu được đó thôi ! Đào Gia Kỳ nắm lấy cánh tay bị thương của ác Di Lặc Trúc Tây, đưa mắt chăm chú nhìn kỹ, rồi không khỏi biến sắc mặt :

- Thì ra đây là Sách hồn châm, cũng may chân lực của đại sư dồi dào, nên mới kéo dài được mạng sống đến giờ phút này. Nhưng nếu chậm trễ hơn thì không làm sao cứu được nữa ! Trúc Tây hết sức vui mừng :

- Thí chủ bảo thế, có nghĩa là thí chủ trị được vết thương do Sách hồn châm gây ra hay sao ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười gật đầu, rồi dời tia mắt về phía Đoàn Thừa Tiên nói :

- còn vị này, có lẽ cũng bị hại bởi Sách hồn châm của tên lão tặc Đào Như Hải chăng ?

Trúc Tây ho một tiếng khô khan, sắc mặt có vẻ luống cuống :

- Cậu ấy đã bị Tử lân mang của bản tăng đánh bị thương nguyên chỉ là một sự hiểu lầm nhau. Nhưng thuốc giải độc của bản tăng đã vừa dùng hết...

Đào Gia Kỳ cất tiếng than :

- Chỉ vì một chuyện nhỏ, mà đã gây sự chém giết nhau, thực không khỏi phụ lòng hiếu sinh của trời đất ! Câu nói của chàng hết sức chân thành và cảm động. Nhưng sau đó, chàng bỗng cất tiếng to :

- Xin phiền vị đại sư nào lấy giúp cho một cái tô mang ra đây ! Liền đó, có một tăng nhân lên tiếng đáp lời, rồi lao mình lướt nhanh vào trong chùa.

ác Di Lặc Trúc Tây nói :

- Bản tăng còn có thể kéo dài mạng sống được ít tiếng đông hô nữa, xin thí chủ hãy lo cấp cứu cho Đoàn thí chủ trước ! Lão ta vốn có ý muốn nói, món ám khí Tử lân mang của mình hết sức độc, không tin Đào Gia Kỳ có thể cứu chữa được. Nhưng sau đó, lão ta lại có ý nghĩ là Đào Gia Kỳ đã có thể trừ được chất độc của Sách hồn châm thì chất độc của Tử lân mang tại sao lại không trừ được, do đó mới thay đổi lại câu nói như vừa rồi.

Đào Gia Kỳ liền bước đến cạnh Đoàn Thừa Tiên, trông thấy y hôn mê bất tỉnh, sắc mặt tím bầm, hơi thở mong manh, bèn thò tay điểm thẳng vào Thần đình huyệt của y một lượt.

Nên biết Đào Gia Kỳ khi đã xem qua kinh sách gì thì nhớ mãi không khi nào quên. Bởi thế, đối với pho Giáng Long kinh, những tuyệt nghệ trong thiên môn mà Đạt Ma Tổ Sư đã để lại, chàng xem qua thì đã thuộc nằm lòng. Võ học ghi chép trong pho Giáng Long kinh hết sức uyên thâm, nhưng khi chàng tiếp tay với Diệp Hồng Tảo lấy bụi cỏ Thuần Dương tục đoạn thảo thì đã suy ngẫm và lĩnh hội được toàn bộ pho kinh ấy. Hơn nữa, nhờ chàng có một thiên bẩm trời ban, nên từ đó đến nay không lúc nào là không tiếp tục tìm hiểu sâu thêm đối với các môn võ học trong pho Giáng Long kinh và đã tiêu hóa tất cả những võ công ghi chép trong pho kinh vào trong cơ thể của mình.

Bởi thế, chỉ pháp của chàng vừa sử dụng, tuy bề ngoài coi hết sức bình dị, nhưng thực ra bên trong ngấm chứa mấy luồng kinh lực nặng nề phải vừa đúng, không thể sai chạy một ly.

ác Di Lặc Trúc Tây trông thấy thế không khỏi kinh hoàng, thâm nghĩ:

"Làm như vậy, chẳng phải khiến cho nạn nhân càng mau chết hay sao ?

Nếu nạn nhân học ra một búng máu độc thì dù cho Đại La Thiên Tiên cũng không tài nào cứu sống được !".

Nghĩ vậy, lão ta hết sức lo lắng.

Nhưng ngay lúc đó, Đào Gia Kỳ bỗng nhảy lui nhẹ nhàng ra sau. Đoàn Thừa Tiên đã dần dần trở thành hồng hào chứ không còn tái nhợt như khi nãy nữa. Trúc Tây thấy thế không khỏi sửng sốt.

Vừa lúc đó, người tăng nhân đi vào trong chùa lấy tô cũng vừa chạy ra đến nơi. Đào Gia Kỳ đưa tay cầm lấy cái tô sứ, rồi hỏi vị tăng nhân ấy :

- Có dòng suối nào gần đây không ?

Người tăng nhân đáp :

- Có một dòng suối tại phía trái ngôi chùa, để tiểu tăng đến đó lấy nước cho!

Đào Gia Kỳ lắc đầu :

- Không cần, để tại hạ tự đi được rồi ! Nói đoạn, chàng liền lao người lướt thẳng về phía ấy.

Chỉ trong nháy mắt, mọi người đã trông thấy Đào Gia Kỳ chạy trở lại.

Lúc đó, Đoàn Thừa Tiên cũng vừa tỉnh lại. Đào Gia Kỳ không nói gì cả, vạch bàn tay của y ra, dùng đá nam châm hút lấy Tử lân mang ra ngoài rồi bỏ vào tô nước hai viên thuốc, bảo Đoàn Thừa Tiên uống đi một nửa.

Chàng tươi cười nói :

- Anh hãy ngồi lên, điều hòa hơi thở trong chốc lát thì sẽ khỏi ngay ! Nói dứt lời, chàng liền quay người bước thẳng đến trước ác Di Lặc Trúc Tây lo cứu chữa cho lão ta.

Đào Gia Kỳ cứu chữa cho Trúc Tây xong thì ngửa mặt thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, như trút được một gánh nặng trên vai.

Trong khi ấy, chàng bỗng nghe Đoàn Thừa Tiên lên tiếng nói :

- Ôn cứu mạng của ông anh thật to lớn như cái ơn tái tạo, tại hạ xin có một lạy này để tỏ lòng biết ơn ! Đào Gia Kỳ liền quay người lại, trông thấy Đoàn Thừa Tiên đang sụp lạy sát đất, thì hồi hã đưa hai tay ra đỡ y đứng lên nói :

- Trong võ lâm, hễ gặp việc hoạn nạn thì ai cũng có nhiệm vụ tương trợ cho nhau, đây là lẽ tự nhiên, tôi đâu dám nhận đại lễ như thế ?

Sắc mặt của Đoàn Thừa Tiên lộ đầy vẻ cảm kích, chấp tay xá một xá thực sâu, nói :

- Tại hạ còn có việc phiền đến ông anh, đây là hai vị thúc phụ của tại hạ cũng đang bị nội thương trầm trọng, xin phiền ông anh hãy ra tay cứu chữa cho luôn thể ! Đào Gia Kỳ ngạc nhiên nói :

- Hai vị ấy ở đâu, sao tại hạ không trông thấy ?

Thì ra, vì lúc đó Trình Nam Giang và Ngu Vạn Lý đang nằm chung với những xác chết của số tăng nhân trong chùa nên Đào Gia Kỳ không để ý đến.

Song, lời nói ấy của Đào Gia Kỳ là thực sự chàng không trông thấy hay cố tình giả vờ thì chỉ có trong lòng chàng mới biết mà thôi.

Đoàn Thừa Tiên dẫn Đào Gia Kỳ bước đến trước hai nạn nhân. Chàng đưa mắt nhìn qua bèn nói :

- Đây là vì nạn nhân đã dùng sức quá nhiều, nên bị kiệt sức đó mà thôi ! Nói dứt lời, chàng bèn lần lượt đỡ Trình Nam Giang và Ngu Vạn Lý ngồi dậy, đưa chưởng vỗ nhẹ vào Mệnh môn huyết tại sau lưng của mỗi người một lượt. Tức thì, cả hai cùng ho lên một tiếng to, rồi nhổ ra một bãi nước bọt lẫn lộn máu bầm. Kế đó, cả hai liền mở mắt bừng tỉnh trở lại. Họ trông thấy không khí chung quanh khác thường, thì không khỏi ngơ ngác nhìn nhau. Đoàn Thừa Tiên vì vừa rồi bị ngất, nên không biết việc Đào Gia Kỳ xuất hiện, sau đó nhờ nghe qua lời thuật lại của ác Di Lặc Trúc Tây, thì y mới được biết mọi việc vừa xảy ra. Trình Nam Giang và Ngu Vạn Lý nghe xong liền lên tiếng cảm tạ không ngớt.

Đào Gia Kỳ sau một vài câu nói khiêm tốn, bèn tiếp :

- Hiện giờ tôi cần phải truy tìm gấp tung tích của tên lão tặc ấy, nên không thể lưu lại đây lâu được, nhưng mong rằng về sau chúng ta còn có dịp gặp mặt lại nhau ! Nói đoạn, chàng liền vòng tay thi lễ, rồi hồi hã bỏ ra đi.

ác Di Lặc Trúc Tây liền to tiếng :

- Xin thí chủ hãy chậm bước, bản tăng còn có lời này muốn nói với thí chủ !

Đào Gia Kỳ lộ vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Đại sư còn có điều gì muốn nói nữa ?

Trúc Tây cười buồn bã :

- Bần tăng là Trúc Tây, tuy bấy lâu nay được mọi người xem là một trong Thập ác của võ lâm, nhưng những năm gần đây, bần tăng đã biết tận trọng trong mọi việc làm, cắt đứt hẳn liên hệ với số đồng đạo trước kia. Tuy nhiên, qua mấy việc biến động to tát, làm rung chuyển cả võ lâm vừa rồi, đã làm cho bần tăng có ý nghĩ muốn dần bước lại trong giới giang hồ, để dự phần vào cuộc tranh đoạt báu vật của võ lâm. Ngay lúc ấy, thì Hồ Chương Kim Đào Đào Như Hải bắt thân tìm đến đây khuyến dụ bần tăng cùng mưu đại sự với hắn, nhưng bần tăng từ chối và bảo thẳng cho hắn biết là cá tính của bần tăng chỉ thích hành động đơn độc một mình mà thôi. Không ngờ vì thế, tên lão tặc đó lại thâm oán hận bần tăng, gây ra mối họa như ngày hôm nay...

Nói đến đây, lão ta dừng lại trong giây lát, mặt lộ sắc chân thành, nói tiếp :

- Bần tăng đã mang ơn thì cần phải báo đáp. Vậy bần tăng sẵn sàng nói rõ cho các hạ biết ít nhiều tin tức về Đào Như Hải, mà chính bần tăng đã hiểu được. Vừa rồi, tên lão tặc ấy dường như đi về hướng núi Đại Ba Sơn.

Có lẽ hắn đến tìm một cao thủ mà bần tăng không được biết danh tính, ở tại Kim Ngân Giáp thuộc vùng Đại Ba Sơn, để trả mối thù cũ. Bần tăng chỉ được biết có bấy nhiêu thôi ! Đào Gia Kỳ hết sức vui mừng chấp tay nói :

- Tại hạ xin đa tạ sự chỉ bảo của đại sư ! Nói đoạn, chàng vung mạnh hai cánh tay, vọt thẳng lên không bảy tám trườn, rồi xoay mình lướt thẳng đi như một ánh chớp, chỉ trong nháy mắt là mất hút.

ooo Bóng tịch dương đã bắt đầu xuống núi. Vùng Đại Ba Sơn màu cây xanh đã trở thành xám nhạt, bóng tối chập chờn đó đây... Các ngọn núi dính liên nhau, chạy dài vô tận.

Trong Kim Ngân Giáp, xác chết nằm ngổn ngang, có đến mười mấy người. Số xác chết ấy đều bị vỡ ngực rách bụng, tạng phủ tuôn cả ra ngoài, máu loang đỏ đất, trông hết sức ghê rợn.

Bóng tịch dương le lói, nhợt nhạt, gió rừng vèo vèo, xác chết rải rác đó đây, khiến cảnh sắc tại Kim Ngân Giáp trông thực thê lương, kinh rợn.

Ngay lúc ấy, có một bóng người từ trên không trung xẹt thẳng xuống.

Bóng người ấy chính là Đào Gia Kỳ. Chàng đưa mắt nhìn khắp bốn bên, đôi mày liễu kiếm không khỏi nhướng cao, tia mắt tràn đầy sắc căm tức, nói lảm bảm :

- Ta lại đến chậm một bước ! Tên lão tặc này quả thực tàn ác vô cùng, xem ra chắc không có ai được sống sót. Đây lại là một vụ án hoàn toàn bí mật ! Chàng buột miệng than dài, rồi thâm nghĩ:

"Chuyến đi đến đây của ta, thực là phí công vô ích ! Ta vốn có ý định gạn hỏi tên lão tặc này về lý do Lê Kim Hành đã bỏ cả trang trại mà rút lui, nhưng chẳng ngờ lại chậm chân hơn kẻ địch. Quả nhiên là dục tốc bất đạt. Vậy, chi bằng ta sẽ đi đến Ngũ Hành Cốc tại Gia Lăng trước, rồi từ từ sẽ tìm hiểu việc này sau, chắc cũng có ngày sự thật được phơi ra ánh sáng".

Trong lòng chàng đã quyết định, nên liền men theo sơn cốc đi tới. Lúc ấy, trăng sáng đã lên, chung quanh ngoài tiếng gió thổi rì rào, còn thì đều phẳng lặng, vắng ngắt. Đào Gia Kỳ đi ra khỏi khe núi, trèo qua hai đỉnh cao, tiến vào giữa một khu rừng trúc rậm rạp.

Bỗng nhiên, chàng nghe giữa cánh nmg trúc cách đây khá xa có tiếng rên rỉ yếu đuối vọng lại. Đào Gia Kỳ không khỏi sửng sốt, nhắm hướng có tiếng rên vọt người lướt thẳng tới. Đến nơi, chàng thấy tại đây trúc mọc dày đặc, tiếng rên cũng không còn nghe nữa, lục lạo tìm kiếm khắp nơi cũng không trông thấy gì lạ.

Đào Gia Kỳ thâm nói:

"Đôi tai ta thính lắm, chắc chắn là nghe không lầm, đây rõ ràng là tiếng người rên rỉ, thế tại sao tìm không thấy gì cả ?" Sau đó, chàng lại đưa mắt tìm kiếm khắp mọi nơi, nghiêng tai lắng nghe thật kỹ. Qua một lúc lâu, quả nhiên chàng lại nghe có tiếng rên rỉ. Lần này, chàng nghe lại càng rõ ràng hơn lần trước, nên tức khắc tràn thẳng người về phía ấy. Đến nơi, chàng trông thấy sau một khóm trúc rậm rạp, có một thiếu phụ mặc áo đen, tuổi trên dưới ba mươi, đang ngồi dựa lưng vào khóm trúc.

Người thiếu phụ đó đang bị thương rất trầm trọng, đôi mắt lơ đãng. Qua bóng trăng loang lổ, chàng trông thấy khuôn mặt của thiếu phụ ấy tựa hồ như rất xinh đẹp. Nàng có một khuôn mặt trái xoan, vành môi anh đào, tóc buông rũ phủ vai, mũi cao mắt sáng, không có một khuyết điểm nào.

Người thiếu phụ trông thấy Đào Gia Kỳ xuất hiện, thì đưa đôi mắt nhìn đắm đắm vào chàng, tựa hồ như hết sức ngạc nhiên, mà cũng tựa hồ như bị dáng điệu hào hoa, khuôn mặt tuấn tú của Đào Gia Kỳ hấp dẫn.

Khi Đào Gia Kỳ nhận ra người đang bị trọng thương là một thiếu phụ tuyệt đẹp, thì không khỏi lộ vẻ đần đo, do dự một lúc lâu mới nói :

- Tại hạ bất ngờ đi ngang qua đây, nghe được tiếng của cô...

Nhưng tiếng sau cùng chàng không nói ra hết vì không biết phải xưng hô như thế nào cho hợp.

Người thiếu phụ cười buồn bã :

- Dù các hạ xưng hô ra sao, tôi cũng không hề buồn phiền đâu ! Đào Gia Kỳ do dự một lúc, mới đồng dặc nói :

- Cô nương có phải đã bị thương không ?

Người thiếu phụ nói :

- Trong người tôi đang bị mười ba vết thương vì chưởng lực, rồi lại bị hai vết thương vì ám khí, thêm vào đó, lại chạy một lúc thật lâu, nên khí huyết trong người đều cuộng loạn. Nếu tôi chẳng nhờ nội công thâm hậu, thì có lẽ hồn đã về châu Diêm Vương rồi ! Đào Gia Kỳ nói :

- Nếu nói thế, thì cô nương còn có thể cứu được ! Thiếu phụ cười tự nhiên.

Nụ cười của nàng xinh đẹp duyên dáng như hoa nở mùa xuân, nhưng cũng

đầy vẻ ảo não.

Đào Gia Kỳ không khỏi ngây ngất. Chàng cảm thấy nụ cười của người thiếu phụ này, xinh đẹp tuyệt thế, nghiêng nước nghiêng thành.

Người thiếu phụ lắc đầu nói :

- Cũng có ba phần hy vọng ! Nhưng dù cho có thể cứu được đi nữa, thì vì thời gian cách cái chết quá ngắn ngủi, vẫn không thể làm thế nào được một võ công cao tuyệt cùng một thứ linh dược hiếm có trên đời. Vậy anh hãy đi đi, tôi may mắn được nằm vĩnh viễn giữa lòng núi non xinh đẹp này, cũng là mãn nguyện lắm rồi, có gì đáng sợ ?

Đào Gia Kỳ sững sờ một lúc lâu :

- Dù cho cô nương không sợ chết đi nữa, nhưng riêng tại hạ không thể thấy nguy mà lại không ra tay cứu giúp cho người khác ! Đôi mắt của người thiếu phụ bỗng sáng lên :

- Anh muốn cứu tôi ?

Đào Gia Kỳ nghiêm sắc mặt :

- Tại hạ tự biết tài nghệ của mình kém cỏi, nhưng đem hết sức mình ra xem sao ?

Người thiếu phụ đưa mắt nhìn qua Đào Gia Kỳ một lượt :

- Nghe qua lời nói của anh, bỗng khiến tôi lại có ý định ham sống.

Thôi cũng được, ở phía Nam trái núi này, có một sơn động, có thể ẩn mình được, anh hãy bỗng tôi đi đến đó trước đã ! Đào Gia Kỳ nghe thế, sắc mặt không khỏi bừng đỏ, nhưng vì việc cứu người là hệ trọng nên chàng bèn nói :

- Nếu thế, xin cô nương hãy tha thứ cho về chỗ tôi phải đụng đến thân người của cô nương ! Dứt lời, chàng thò hai tay bỗng lấy người thiếu phụ, đi thẳng về hướng Nam. Chàng cảm thấy thân hình người thiếu phụ nhẹ nhàng như thân một con chim yến, mềm mại như bông, da thịt thoang thoang mùi thoang~l dịu dàng, nên tâm thần không khỏi xúc động, vội vàng tự trấn tĩnh, đưa mắt nhìn thẳng về phía trước, tiếp tục bước tới.

Trong khi đang đi, bỗng chàng nghe người thiếu phụ nói :

- Anh không hỏi về danh tánh, lai lịch của tôi, cũng như ai đã đánh bị thương tôi hay sao ?

Đào Gia Kỳ đáp :

- Cứu người là vì lòng nhân, dù gặp ai cũng phải cứu cả. Nếu hỏi ra lắm khi lại có nhiều chỗ khó xử, chi bằng không hỏi thì hơn ! Người thiếu phụ im lặng không nói gì nữa.

Đi chẳng bao lâu, quả nhiên chàng trông thấy một cái hang đá ẩn mình kín đáo dưới vách núi rất nguy hiểm. Đào Gia Kỳ liền bỗng người thiếu phụ đi thẳng vào trong. Qua ánh sáng lơ mờ, chàng trông thấy bên trong hang núi có bài trí đủ các vật dụng thường ngày, như giường, ghế, tựa hồ hang núi ấy

là nơi có người ở.

Bỗng người thiếu phụ lên tiếng :

- Anh hãy để tôi nằm lên giường. Trên bàn có một ngọn đèn dầu, anh hãy đốt ngọn đèn ấy cháy lên đi ! Đào Gia Kỳ bèn làm y như lời, đặt người thiếu phụ nằm xuống chiếc giường, rồi lấy viên đá lửa đốt cháy ngọn đèn trên bàn.

Người thiếu phụ bỗng nói :

- Tôi có một lời yêu cầu, nếu anh bằng lòng, thì mới chữa trị cho tôi được !

Đào Gia Kỳ không khỏi sững sốt, quay mặt lại nói :

- chỉ cần sự yêu cầu ấy nằm trong khả năng của tôi, thì chắc chắn tôi sẽ bằng lòng ngay ! Người thiếu phụ nói :

- Tôi muốn giữa tôi và anh sẽ kết làm chị em với nhau. Vì bình sinh tôi không hề lấy sắc để mê hoặc ai, mà cũng không hề hiến dâng tấm thân này cho ai cả. Giờ đây, ở giữa rừng hoang vắng vẻ, anh đã trông thấy được chân diện mục của tôi, cũng như đã bông ăm tôi, da thịt đụng vào nhau, nếu không kết làm chị em thì sau này làm thế nào thanh minh được với mọi người ?

Đào Gia Kỳ trầm ngâm một lúc, liền khẳng khái nói :

- Tại hạ bằng lòng như vậy ! Người thiếu phụ mỉm cười buồn bã, mặt lộ vẻ thẹn thùng :

- Vậy đệ đệ hãy cởi bỏ lớp y phục của tỷ tỷ ra, thì mới có thể trông thấy rõ được nơi nào bị thương tích. Tỷ tỷ tin rằng đệ đệ là một người đứng đắn, quân tử ! Nói dứt lời, nàng liền nhắm nghiền đôi mắt lại.

Đào Gia Kỳ cảm thấy hết sức lúng túng, không biết nên hành động ra sao, thò tay ra rồi lại rút trở về, thầm nghĩ:

"Cứu người là việc hệ trọng.

Lòng dạ ta cứ giữ bình thân là được, phương chi, ta nào có ý lợi dụng sự nguy cấp của kẻ khác ? " Chàng nghĩ thế, nên trong lòng cảm thấy thân nhiên trở lại. Thò tay cởi hết xiêm y của người thiếu phụ ấy ra. Thân hình của người thiếu phụ không khỏi khẽ run rẩy, bàn tay của Đào Gia Kỳ cũng tự nhiên run lên.

Một tấm thân ngọc ngà, hiện nguyên dưới mắt, khiến Đào Gia Kỳ phải dùng hết nghị lực, mới có thể chế ngự được ngọn lửa dục tình cháy rực trong lòng. Chàng trông thấy phía dưới nhũ bộ bên trái và phần dưới bụng nàng đều có vết thương của Ngũ vân xà đầu đình. Chung quanh đấy, hiện lên một quãng tím bầm. Ngoài ra, lại còn mười ba vết chườm ở trên vai, nách, đùi, lưng của cô gái nữa.

Đào Gia Kỳ không khỏi kinh hãi, thầm nói:

"Nếu chẳng phải nhờ ta đã lĩnh hội được toàn bộ tuyệt học trong pho Giáng Long kinh, cũng như nếu không có số linh đơn của ân sư bào chế thì e rằng không làm sao cứu nguy cho người thiếu phụ này được ! " Chàng vừa nhìn

thấy Ngũ vân xà đầu đỉnh, thì liên biết đây chính là do Đào Như Hải gây ra. ác Di Lặc Trúc Tây có nói là Đào Như Hải đến vùng núi Đại Ba Sơn để tìm kẻ thù, có lẽ cô gái này chính là kẻ thù của Đào Như Hải ?

Lúc bấy giờ, người con gái đang nhắm nghiền đôi mắt. Nàng cất giọng run run hỏi :

- Thương thể của tôi, đệ đệ xem có cứu được không ?

Giọng nói của nàng mỗi lúc nghe càng yếu dần.

Đào Gia Kỳ nói :

- Tiểu đệ xem có hy vọng cứu được. Tỷ tỷ chớ nên nói chuyện nhiều, kéo hao tổn chân lực có hại ! Vừa nói, chàng vừa thò tay vào áo, lấy ra ba chai thuốc nhỏ, mở nút trút ra lòng bàn tay mỗi thứ bảy viên. Ba loại thuốc ấy, có ba màu xanh, đỏ và lam khác nhau, nhưng thứ nào cũng thơm ngào ngạt. Chàng cho người thiếu phụ lần lượt uống hết hai mươi một viên thuốc rồi nhanh nhẹ vung chỉ, điểm thẳng vào hai trăm mười sáu huyệt đạo quan trọng khắp người cô gái. Cuối cùng, chàng lại cẩn thận nhỏ hai mũi Ngũ vân xà đầu đỉnh ra, nặn hết số máu bầm nơi miệng vết thương, rồi bóp nát chín viên linh đơn, rịt vào nơi đó. Sau cùng, chàng lại lấy viên Phích độc bảo châu, lăn qua khắp người nàng.

Người thiếu phụ vẫn nhắm nghiền đôi mắt, cất tiếng khẽ rên rĩ, đông thời, nàng lại thỉnh thoảng hé mắt nhìn mọi cử động của Đào Gia Kỳ. Nàng trông thấy dáng điệu của Đào Gia Kỳ hết sức trang trọng, sắc mặt bừng đỏ, mồ hôi nhễ nhại, thì thầm nghĩ:

"Từ trước đến nay, ta chưa hề trông thấy một người thiếu niên nào lại thành thực và cẩn trọng đến như thế ! Hơn nữa, tâm tính lại bình thản như mặt nước hồ thu, không hề xúc động trước thân thể của mình ! " Lúc ấy, Đào Gia Kỳ đã lật người thiếu phụ nằm yên lại, rồi dồn chân khí ra đôi chưởng, đè lên hai huyệt Mệnh môn và Khí hải của nàng. Tức thì, một luồng chân khí nóng như lửa đốt, liên xuyên qua huyệt đạo tràn vào cơ thể, dẫn số linh dược uống vừa rồi đi khắp các kinh mạch.

Trên đầu của Đào Gia Kỳ khói trắng đã từ từ bốc lên, sắc mặt vốn hồng hào của chàng cũng từ từ trở thành tái nhợt.

Sau hai tiếng đồng hồ, Đào Gia Kỳ cất giọng yếu ớt hỏi :

- Tỷ tỷ đã khỏe chưa ?

Nói đoạn, chàng bèn ngồi bẹp xuống đất, nhắm đôi mắt để điều tức qui nguyên...

Không rõ đã qua bao lâu, khi Đào Gia Kỳ mở to đôi mắt ra, thì đã trông thấy một người thiếu nữ nhan sắc tuyệt trần đang đứng sững trước mặt mình.

Trước sau vẫn là một người, thể nhưng giờ đây, cô gái ấy trông như trẻ lại hàng mười tuổi. Làn da của nàng trắng như tuyết, thân hình vừa vặn, nhếch môi cười để lộ đôi hàm răng trong như ngọc, đưa đôi mắt trong veo như làn

thu thủy, ngó đăm đăm vào chàng nói :

- Đệ đệ, thật tôi làm phiền đến đệ đệ nhiều quá ! Đệ đệ đã học được từ đâu bao nhiêu võ công trác tuyệt như vậy ?

Đào Gia Kỳ không khỏi chưng hửng, liên đứng phắt dậy, nói :

- Tiểu đệ hiện giờ cần giữ kín, đợi thời cơ đến nơi, tất tiểu đệ sẽ nói cho tỷ tỷ hay. Võ công của tiểu đệ rất phức tạp, quá nửa là học trộm của kẻ khác.

Người thiếu nữ cười tự nhiên :

- Đệ đệ không chịu nói, thì tỷ tỷ cũng chẳng hỏi làm gì ! Đã là chị em kết nghĩa với nhau, vậy chắc đệ đệ có thể nói cho tỷ tỷ biết về tính danh và gia thế chứ ?

Tiếng nói của nàng dịu dàng như tiếng chim oanh, nghe véo von vui tai vô cùng.

Đào Gia Kỳ nói :

- Tiểu đệ tên là Đào Gia Kỳ, trước đây ở hầu trong phủ của tên lão tặc Đào Như Hải, về sau bất ngờ gặp được kỳ duyên, nên được ân sư dạy cho võ công...

Nói đến đây, bỗng chàng xoay đầu đề câu chuyện, hỏi :

- Tỷ tỷ, vừa rồi chị đã bị hai mũi Ngũ vân xà đầu đinh đánh trúng. Thứ ám khí ấy là của riêng Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành, không khi nào đem dùng một cách cẩu thả. Hiện nay, ông ấy sống chết ra sao chưa rõ, hai mũi xà đầu đinh này, chắc chắn không phải chính Lỗ Công Hành đã sử dụng, trái lại, rất có thể là kẻ khác lạm dụng món ám khí ấy của ông ta. Qua sự kiện này, đã thấy kẻ ấy là một kẻ đang có âm mưu to lớn, đồng thời, cũng thấy tỷ tỷ là một người lai lịch không phải tầm thường trong võ lâm ! Cô gái tươi cười lắng nghe, chờ cho Đào Gia Kỳ nói hết, mới đáp :

- Tỷ tỷ họ Tô, tên gọi Chi Quỳnh. Nếu bảo là tỷ tỷ có một lai lịch không phải tầm thường, cũng không đến nỗi sai sự thực. Nhưng trong võ lâm rất ít ai được biết cũng như được gặp qua tỷ tỷ... Kẻ đánh trọng thương tỷ tỷ chính là một tên ác ma đầu xỏ hết sức nham hiểm trong võ lâm. Hắn tưởng đâu tôi đã chết thực sự rồi, nhưng nào ngờ trời đã đưa đến một vị cứu tinh, khiến hành động ác độc của hắn đành trôi theo dòng nước, không thu được kết quả gì !

Đào Gia Kỳ gật đầu, cười đáp :

- Tên ma đầu mà tỷ tỷ vừa nói có lẽ là Hồ Chương Kim Dao Đào Như Hải chăng ?

Sắc mặt của Tô Chi Quỳnh tràn đầy sát khí cắt giọng lạnh lùng :

- Đúng thế, chính là hắn ! Dứt lời, nàng bỗng tươi cười nói :

- Thôi, chúng ta chớ nên nhắc đến việc ấy làm gì nữa. Tỷ tỷ có ý muốn được sống gần đệ đệ ba hôm, rồi sau đó mạnh ai nấy đi và xem nhau như người qua đường xa lạ. Đệ đệ dù có gặp tôi, cũng không nhận là tỷ tỷ nữa.

Đào Gia Kỳ ngạc nhiên nói :

- Cái gì ? Quỳnh tử nói chơi hay sao, có đâu gặp nhau mà lại không nhìn ? Tô Chỉ Quỳnh cười buồn bã :

- Sau này rồi sẽ biết ! Đào Gia Kỳ "hừ" một tiếng :

- Quỳnh tử dù có biến thành tro bụi, tiểu đệ vẫn nhận ra được kia mà ! Đôi mày của Tô Chỉ Quỳnh nhường cao, nghiêng đầu qua một bên, có vẻ liến thoắng :

- Có thực như thế không ? Kỳ đệ đã có ý trung nhân chưa ?

Đào Gia Kỳ không khỏi đỏ bừng sắc mặt :

- Chẳng dám giấu Quỳnh tử, tiểu đệ tuy đã có mấy người bạn má hồng xem như tri kỷ, song vẫn chưa thể gọi là ý trung nhân... ! Nói đến đây, thái độ của chàng bạo dạn tiếp :

- Nếu có thì ngoài Quỳnh tử ra, thử hỏi còn ai nữa ? Chúng ta đã tương cứu trong hoạn nạn, da thịt gần kề...

Câu nói chưa dứt, thì đôi mắt của Tô Chỉ Quỳnh đã đỏ bừng, trách :

- Không cho phép đệ đệ nói bừa bãi...

Nhưng nàng lại phì cười rồi tiếp :

- Giờ đây, đệ tử đi ra sau sơn động lo rượu thịt, chắc giờ này đệ đệ cũng đã nói rồi ?

Dứt lời, nàng bước đi lững thững thẳng ra phía sau.

Đào Gia Kỳ thông thả bước ra ngoài sơn động, đưa mắt lên nhìn, mới hay là mình đã ở yên trong sơn động suốt một ngày một đêm liền. Lúc bấy giờ đã là đêm thứ hai.

Khắp ngọn núi, đâu đâu cũng là trúc xanh xinh đẹp. Một vầng trăng tròn đang lơ lửng trên không, đêm khuya phăng lặng, có lẽ đã vào canh ba.

Chàng đưa mắt nhìn đắm đắm vào một áng mây nhỏ, đang trôi lơ lửng trên nền trời cao, đầu óc nghĩ ngợi miên man không ngớt. Với một con người tài hoa tuyệt thế, tâm trí như chàng, mà vẫn không làm sao đoán ra được lai lịch của Tô Chỉ Quỳnh...

Suốt ba ngày, Tô Chỉ Quỳnh và Đào Gia Kỳ lúc nào cũng gần gũi bên nhau, nói nói cười cười vui vẻ ấm cúng như một cảnh gia đình.

Qua đến sáng sớm ngày thứ tư, khi Đào Gia Kỳ vừa tỉnh giấc thì trông thấy bên cạnh mình có một bức thư viết rằng :

"Trăng có khi mờ khi tỏ, khi tròn khi khuyết, người có khi buồn vui ly hợp, những việc ấy từ xưa đến nay, chẳng ai có thể tránh khỏi được. Chúng ta đã sống chung ba hôm, tất không khỏi quyến luyến, nhưng giờ thì vẫn phải xa nhau ! Khi xa rời nhau đã khó khăn, mà muốn gặp lại nhau cũng khó khăn không kém. Vậy chúc đệ đệ khỏe mạnh và thận trọng trong mọi việc Quỳnh tử lưu bút".

Tô Chỉ Quỳnh thực chẳng khác nào một bóng ma, Đào Gia Kỳ gặp được nàng trong một khung cảnh hết sức đột ngột, nhưng giờ đây nàng bỏ đi cũng

rất bất ngờ.

Đào Gia Kỳ cảm thấy như mình nằm một giấc chiêm bao, tay nắm chặt cánh thư, đứng trơ trơ giữa sơn động băng khuâng như bị mất một cái gì quý báu. Khi chàng bước ra khỏi sơn động, thì mặt trời đã lên cao, cảnh vật chung quanh một màu xanh biếc, mịt mù hăng vạnh dậm. Chàng quyết định trở lại Kim Ngân Giáp một lần nữa, nên liền vọt người lên, lướt nhanh như một cơn gió.

Tại Kim Ngân Giáp khung cảnh im phăng phắc, hoa nmg nở rộ nơi nơi, nước khe chảy róc rách, nghe như tiếng đàn. Tất cả những xác chết mà chàng trông thấy trước đây, giờ chẳng còn đâu nữa, ngay một dấu vết nhỏ về cuộc giết người đầm máu ấy, cũng chẳng còn sót lại ! Đào Gia Kỳ không khỏi sửng sốt, đưa chân bước đi chậm rãi chung quanh trong khe núi, nghĩ ngợi suy đoán những điều bí mật trong việc này, nhưng vẫn không tìm được mảy may nào cả.

Đột nhiên, có ba bóng người thoáng qua thục nhanh trong cánh rừng thưa, rồi dừng lại thì thầm nói nhỏ với nhau. Đào Gia Kỳ là người can đảm và tài nghệ cao cường, nên liền thoát người đến và buông mình rơi xuống cách số người đó độ ngoài một trượng.

Khi tia mắt của đôi bên vừa chạm vào nhau, thì ba người nọ liền kêu lên một tiếng mừng rỡ, đồng thời, có một người liền nhanh nhẹn chạy thẳng đến trước mặt Đào Gia Kỳ nói :

- Thì ra là ông anh ! Anh em của tại hạ đã tìm kiếm ông anh suốt ba hôm liền ! Ba người ấy không phải xạ lạ, mà chính là Đoàn Thừa Tiên, Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang và Kim Đào Đoàn Long Ngu Vạn Lý.

Đào Gia Kỳ cười :

- Té ra ba vị cũng đến đây ! Có lẽ ba vị đã trông thấy một điểm đáng ngờ rồi chẳng? Nếu chẳng phải thế thì tại sao lưu lại Đại Ba Sơn đến ba hôm ?

Sắc mặt của Đoàn Thừa Tiên tràn đầy vẻ hồi tiếc :

- Vùng núi Ba Sơn rộng không dưới mấy ngàn dặm, bọn chúng tôi không quen đường đất, hơn nữa, thuật khinh công của ông anh lại nhanh như chớp, nên khiến chúng tôi không làm sao đuổi theo kịp. Trong khi đó, chúng tôi lại không biết địa điểm Kim Ngân Giáp tại đâu nên kiếm suốt ba hôm vẫn không gặp, cuối cùng may mắn được dân cư trong vùng chỉ cho, nên mới tìm được đến đây. Chẳng hay ông anh có gặp được tên lão tặc Đào Như Hải không ?

Đào Gia Kỳ lắc đầu :

- Tiểu đệ cũng đến chậm một bước, nên tên lão tặc ấy đã thoát đi rồi.

Nhưng, đây cũng chẳng qua là tiểu đệ phán đoán thế thôi, chứ kỳ thật thì không tìm thấy một manh mối gì cả. Chính vì lẽ đó, tôi mới trở lại đây một lần nữa, hy vọng có tìm ra được một dấu vết gì chẳng... ?

Nói đến đây, chàng tươi cười rồi tiếp :

- Chẳng rõ lời nói của ác Di Lặc Trúc Tây có man trá không ? Nếu lão ấy phỉnh gạt chúng ta thì chúng ta đến đây quả hoang phí thì giờ ! Trình Nam Giang nói :

- Trúc Tây tuy là một trong hàng Thập ác, nhưng trong khi nói chuyện với thiếu hiệp, thái độ của lão ta, từ ngôn ngữ tới dáng điệu đều tỏ ra hết sức chân thành, chắc chắn không sai. Ôi ! Tên lão tặc này ngày nào chưa được trừ, thì ngày ấy võ lâm chưa yên ổn ! Đoàn Thừa Tiên nói :

- Trình thúc phụ làm thế nào biết được lời nói của lão hung tặc ấy là đúng sự thực?

Trình Nam Giang vuốt râu cười to :

- Già đây suốt nửa đời người lăn lóc trong chốn giang hồ, tiếp xúc với đủ hạng người, thì nào lại không biết nhận xét về điều đó ?

Đoàn Thừa Tiên cất tiếng than dài :

- Giờ đây, nhị vị thúc phụ dạy tôi phải làm sao ?

Ngu Vạn Lý nói :

- Hiện diệt chớ quá sốt ruột, hiện nay võ lâm đều xôn xao, mâm loạn đã hiện rõ. Nếu truy nguyên việc này thì thấy tất cả đều do tên lão tặc ấy mà ra. Tại sao hấn phải làm như vậy ? Theo tôi nghĩ, thì chẳng qua vì trước đây hấn không còn chỗ đứng trong võ lâm, bắt buộc phải gác đao qui ẩn...

Nói đến đây, ông ta dừng lại trong giây lát, đưa mắt nhìn về phía Đào Gia Kỳ một lượt, rồi tiếp :

- Tên lão tặc ấy là một tên gian hùng số một. Suốt mười lăm năm qua, không lúc nào là hấn không sắp đặt một kế hoạch trả thù. Một sự sắp đặt cẩn mật suốt trong vòng mười lăm năm đằng đẳng, lẽ tất nhiên là vô cùng thâm độc, nhằm làm cho cả võ lâm rối loạn toi bời, chém giết liên miên, trong khi đó, hấn có thể đứng ở ngoài vòng để thủ lợi. Nhưng, chẳng ngờ một nước cờ đi sai thì lại hỏng cả bàn. Trong hành động của hấn, hấn đã sơ hở, để cho Nhất Chân Tử phát giác được việc cả nhà Lỗ Công Hành thăm sát, pho Hàn Thiết Quan âm bị lấy mất đi và ngay đến Lỗ Công Hành sống chết thế nào, đến nay vẫn chưa có ai biết rõ. Hơn nữa, có người mục kích tên lão tặc ấy đang cam pho Hàn Thiết Quan âm tại Đại Vũ Lãnh ! Đào Gia Kỳ mỉm cười :

- Chính vì vậy mà tên lão tặc ấy phải luống cuống cả tay chân, kế hoạch thâm độc sắp đặt trong mười lăm năm qua cũng bị đình hoãn lại ! Ngu Vạn Lý gật đầu nói :

- ý kiến của thiếu hiệp tương đồng với ý kiến của già đây. Đến sau này, khi Thanh Lai phiêu cục nhận áp tải món hàng bí mật và đi ngang qua dưới chân núi Thái Sơn....

Nói đến đây, ông ta đưa mắt nhìn về phía Đoàn Thừa Tiên một lượt rồi nói :

- Người bạn chí thân của già là Thất Bộ Đoạn Hồn Đoàn Vĩnh Thọ cũng vì

việc ấy mà bị tên lão tặc đó, bày mưu mượn tay kẻ khác để sát hại, chết thảm thiết dưới những mũi Ngũ vân xà đầu đinh ! Đoàn Thừa Tiên nghe thế thì lệ ngắn quanh tròn, rồi trào xuống đôi má. Đào Gia Kỳ hết sức cảm động :

- Đoàn huynh chớ quá bi thương, lưới trời lồng lộng, nhưng mà khó lọt Tên lão tặc ấy rồi sẽ có ngày bị bắt sống. Chừng ấy, ta sẽ đem hắn đến tế trước phân mộ của Đoàn lão tiên bối hâu hương hôn của lão tiên bối được ngậm cười nơi chín suối ! Đoàn Thừa Tiên tự biết mình không giữ được sự điềm tĩnh, nên gạt lệ vòng tay cảm ơn :

- Tôi chỉ mong được như lời ông anh đã nói ! Đào Gia Kỳ nói tiếp :

- Ngu lão anh hùng căn cứ vào đâu để phán đoán là Thanh Lai phiêu cực, do chính tay của tên lão tặc ấy bày mưu ?

Ngu Vạn Lý cất tiếng than và nói :

- Hồ Vân Bằng bị chết một cách thê thảm, thế tại sao Thanh Lai phiêu cực lại giải tán đi. Tất cả số người trong phiêu cực đang đêm đã bỏ đi mất biệt, chứng tỏ rằng việc ấy có điều đáng nghi. Già đây đã tốn hết một năm để theo dõi dò xét, bất ngờ cứu nguy được cho một võ sư tại bán đảo Lôi Châu ở Thiên Nam. Do đó, vị võ sư ấy vì cảm ơn già nên thấu lộ mọi việc của Thanh Lai phiêu cực vừa qua...

Đôi mắt của Đào Gia Kỳ liên sáng rực :

- Bên trong việc ấy thế nào, xin lão anh hùng nói rõ ra cho biết ?

Ngu Vạn Lý cất tiếng than :

- Người anh em kết nghĩa của tôi là Đoàn Vĩnh Thọ đã chết một cách oan uổng, vì bên trong đó có nhiều điều uẩn khúc. Vị võ sư ấy cũng chỉ biết một vài khía cạnh mà thôi, nên nói cũng không rõ ràng và già chỉ căn cứ vào những tiểu tiết đó để phán đoán mà thôi...

Nói đến đây, Ngu Vạn Lý trầm ngâm suy nghĩ trong giây lát, nói tiếp :

- Đào Như Hải từ ngày trông thấy Yến Nam Tam Kiệt và quần hùng hai phe hắc bạch tập trung về vùng Dự Chương, thì hắn đứng ngồi không yên, bèn sai bọn thủ hạ thân tín lên mang pho Hàn Thiết Quan âm đưa đến Thanh Lai phiêu cực. Người chủ hiệu của phiêu cực này là Đàm Anh Hào, một người bạn kết nghĩa của Đào Như Hải. Đào Như Hải đã sai hắn áp tải như một món hàng kín đem giao cho một người ở tại Yên Kinh.

Đào Gia Kỳ nói :

- Đưa đến cho ai ở Yên Kinh ?

Ngu Vạn Lý lắc đầu :

- việc ấy thì không được biết. Nhưng khi tên môn hạ trung thành của Đào Như Hải đang đi trên đường đến Thanh Châu thì chẳng ngờ bị một cặp cường khấu trứ danh trong giới giang hồ trộm biết được...

Đào Gia Kỳ nói :

- Có phải Truy Phong Thần Viên Lê Bình và Lục Nhĩ Thần Di Vu Trọng

không ?

Ngu Vạn Lý gật đầu nói :

- Đúng thế ! Thân Châu Song Viên trông thấy người đang phi ngựa có vẻ khả nghi, nên theo dõi đến Thanh Lai phiêu cục và lắng nghe được một phần cơ mật, nên vội vàng lui ra khỏi phiêu cục, trở về khách điểm bàn kế hoạch đánh cướp. Bọn chúng đã quyết định sẽ đón đường tại một địa điểm cách ngoại ô thành Thái An mười dặm về phía Tây để đoạt số hàng áp tải bí mật đó. Nhưng nào ngờ vách có tai, người anh em kết nghĩa của tôi là Đoàn Vĩnh Thọ biết được...

Đào Gia Kỳ thở phà ra một hơi dài, nói :

- Thì ra bên trong có một nguyên nhân như vậy. Nhưng người dùng khăn đen che mặt ấy là ai ?

Ngu Vạn Lý gượng cười đáp :

- Theo già thì chính điểm ấy là một điểm khúc chiết và phức tạp. Sau khi Hồ Vân Bằng bị chết thảm thiết thì Đàm Anh Hào cũng bị ám hại mất mạng tại Thanh Lai phiêu cục. Trong khi ông ta hấp hối thì bảo tất cả thủ hạ ở trong phiêu cục phải dời bỏ cửa hiệu ngay tức khắc, và từ đó về sau không được dẫn thân vào chôn giang hồ nữa, hầu tránh mang họa vào thân...

Nói đến đây, Ngu Vạn Lý cất giọng cười bực tức tiếp :

- Nếu già đoán không lầm, thì Cô Tùng Cư Sĩ ở tại Cô Tùng Cốc thuộc vùng Hắc Long Đàm, không phải là Hà Trùng Uy, trái lại, chính là có một người khác đã mạo danh Hà Trùng Uy thôi. Về sau, khi Bắc Quốc Song Ma dẫn quân hùng trở lại Cô Tùng Cốc và trông thấy một xác chết của Cô Tùng Cư Sĩ, nhưng xác chết lại không phải chính là xác chết của người đã giả mạo Hà Trùng Uy. Trong nội vụ này, đầy dẫy n~lũg sự man trá, thế mà trong võ lâm hầu hết lại tin là thực đấy, mới là một chuyện lạ ! Đào Gia Kỳ mỉm cười :

- Hiện trong võ lâm, vốn phân lớn sự việc đều gian dối khó hiểu, nhưng nếu ta thấy một việc kỳ lạ mà vẫn giữ được vẻ tự nhiên, thì việc ấy sẽ không còn kỳ lạ gì với ta nữa. Lời nói của Ngu lão sư và sự phán đoán của riêng tại hạ, tuy khác nhau nhưng cũng đi đến cùng một kết luận. Tuy nhiên, sự phán đoán ấy vẫn còn có chỗ chưa hoàn toàn phù hợp với sự thực.

Đây là việc con người bí mật mặc áo đen che kín mặt, cướp lấy được pho Hàn Thiết Quan âm từ trong tay của Hồ Vân Bằng, chạy thẳng lên núi Thái Sơn, từ đó, pho Hàn Thiết Quan âm, một bảo vật đã làm rung chuyển cả võ lâm, không còn trở vào tay của Đào Như Hải nữa ! Ngu Vạn Lý, Trình Nam Giang và Đoàn Thừa Tiên nghe thế, không khỏi ngơ ngác nhìn nhau ! Trình Nam Giang ngạc nhiên nói :

- Có phải thiếu hiệp muốn nói, con người mà Đào Như Hải phái đi làm chuyện ấy đã phản bội cướp mất đi pho Hàn Thiết Quan âm không ?

Đào Gia Kỳ gật đầu.

Ngu Vạn Lý lộ vẻ nghi ngờ :

- Thiếu hiệp làm thế nào biết được ?

- Số người ở tại Cô Tùng Cốc đều bỏ đi, trong khi đó xác chết ngổn ngang khắp cả sơn cốc, vậy không phải là một sự giải thích cụ thể hay sao ?

Đào Gia Kỳ nói đến đây, bèn mỉm cười rồi tiếp :

- Hiện giờ tuy bên ngoài không thấy Đào Như Hải có hoạt động gì cả, nhưng thực sự bên trong hẳn đang bồn ba khắp chốn, tìm lại pho Hàn Thiết Quan âm.

Đột nhiên, khi ấy có một âm thanh của một vật nặng va chạm vào gỗ, vọng đến bên tai của mọi người. Tất cả đều sững sốt đưa mắt nhìn quanh bốn phía. Đoàn Thừa Tiên trông thấy trước tiên, một mũi tên từ đâu bay tới, cắm phập vào một gốc cây to, cách đây trên dưới mười trượng. Sau đuôi mũi tên ấy, có treo một cuộn giấy nhỏ tròn.

Đoàn Thừa Tiên liền nhanh nhẹn lao người tới, thò cánh tay ra, nhổ lấy mũi tên, rồi chụp ngay lấy cuộn giấy mở ra xem, thấy bên trong có mấy dòng chữ thảo, viết bằng một thứ đá đỏ trong núi :

"Muốn biết tin tức của Đào Như Hải, xin hãy đến Vân Nam và Quý Châu.

Nơi ấy núi non có nhiều sài lang, nmg âm u ẩn kín nhiều tên ma đạo !" Xem qua xong, Đoàn Thừa Tiên liền trao cho Đào Gia Kỳ và hai vị thúc phụ của y cùng xem. Dòng chữ ấy tuy viết rất rối, nhưng Đào Gia Kỳ vừa nhìn qua thì cũng có thể đoán được đây là bút tích của Tô Chỉ Quỳnh.

Bởi thế, đôi mày lười kiếm của chàng không khỏi khẽ cau lại thăm nói:

"Quỳnh tử tại sao lại cố ý tránh không chịu gặp mặt ta như thế ?". Trong lòng chàng bất giác cảm thấy nỗi buồn bã khó tả.

Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang cũng cau đôi mày rậm lại nói :

- Người viết những dòng chữ này là ai ?

Ngu Vạn Lý nói :

- Chắc chắn là một đối thủ với tên lão tặc họ Đào, hoặc cũng có thể là kẻ thù với số bạn bè của tên lão tặc ấy ! Vừa nói đến đây, ông ta bỗng ngửa mặt lên trời, cười to tiếp :

- Bất luận thế nào, chúng ta cũng phải đi đến vùng Vân Nam và Quý Châu một chuyến, hầu mời một số bạn bè tri kỷ mà bấy lâu không có dịp gặp gỡ, ra tiếp tay với chúng ta ! Sau đó, ông ta bỗng quay qua Đào Gia Kỳ hỏi :

- Hiện giờ tại hạ có việc cần phải đến vùng phía Tây đất Tứ Xuyên ! Đoàn Thừa Tiên hết sức vui mừng :

- Vậy chúng ta cùng đi được không ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười :

- Trên đường lữ thứ, nếu có bạn đồng hành thì đỡ buồn, vậy tại sao lại không được?

Thế là tất cả bốn người cùng lao mình lướt đi, rời bỏ vùng Kim Ngân Giáp

tiến thẳng vào biên cảnh đất Tứ Xuyên.

Vùng Tứ Xuyên nhiều núi non, nên bốn người mới đi được ngoài bốn mươi dặm, thì bóng mặt trời đã gối đỉnh non Tây, bóng hoàng hôn mờ mịt đây đó. Suốt dọc đường đi, nhà cửa dân cư thưa thớt, đâu đâu cũng núi hoang đồi vắng, vách đá cao vút, hồ sâu hiểm nghèo, trông cảnh thật là hoang vu buồn bã.

Ngu Vạn Lý đưa tay lên chỉ về hướng một cánh rừng đen ngòm dưới chân núi nói :

- Có một làn khói trắng từ lùm cây bay lên, chắc nơi đây có nhà, chúng ta hãy tạm tìm đến đó xin ngủ nhờ một đêm rồi sáng mai sẽ lên đường được không ?

Đào Gia Kỳ biết số người của Ngu Vạn Lý đã hai ngày một đêm chưa ăn uống gì cả, nên liền tán đồng ý kiến của ông ta.

Bởi thế, bốn người liền chạy nhanh xuống núi, nhằm hướng khu nmg mờ mịt ấy tiến tới. Chẳng bao lâu sau, họ trông thấy có một ngôi chùa hoang ẩn hiện trước mắt.

Khi đi đến gần, thì họ trông thấy cổng chùa đã bị sụp đổ quá nửa, khắp mặt đất mảnh gạch mảnh ngói bừa bãi, trông hoang dại vô cùng. Dưới bóng hoàng hôn mờ tỏ, cảnh hoang dại ấy trông lại càng có vẻ âm u lạnh lùng hơn ! Khi họ bước vào đến cửa chùa, thì thấy ngôi bảo điện rộng rãi phủ kín mặt đất, ngoài sân cỏ thụ cao chọc trời, những pho tượng thờ bên trong điện cũng đã gãy đổ thảm thương, từng bầy dơi không ngớt bay lượn, tung cánh nghe rền rét.

Nhìn qua cảnh này, chẳng cần hỏi ai cũng đủ biết, đây là một ngôi chùa bỏ hoang đã lâu không còn tăng lữ trú ngụ nữa. Bởi thế, Ngu Vạn Lý không khỏi sửng sốt :

- Trong chùa không có người ở, thế tại sao lại có khói bốc lên ? Việc này quả là lạ lắm, để già đi xuống bếp xem qua cho biết ! Nói đoạn, ông ta liền lao thẳng người đi nhanh như gió.

Khi Ngu Vạn Lý vừa tiến đến nhà bếp của ngôi chùa, thì mặt mày không khỏi biến sắc, trợn mắt há mồm, ngạc nhiên đứng trơ ra như một pho tượng gỗ.

Thì ra, trong gian nhà bếp này được quét tước sạch trơn, dọn dẹp gọn gàng. Trên một chiếc bàn vuông đã bày sẵn tám món thức ăn ngon lành, chén dĩa cơm rượu đều đầy đủ, thức ăn nghi ngút khói, mùi thơm bay ngào ngạt.

Trên bàn bày vừa vặn bốn cái chén, bốn đôi đũa, đồng thời lại có một phong thư, ngoài phong bì đề :

"Kính gửi Đào thiếu hiệp" Bên dưới phong thư không có đề rõ tên người gửi.

Trong gian nhà bếp ấy vắng ngắt, không có một bóng người, nhưng xem qua

thức ăn còn nóng hổi, thì có thể biết những thức ăn ấy mới vừa được nấu nướng. Người đã đứng ra nấu nướng những thức ăn đó, mới bỏ đi chẳng bao lâu.

Suốt nửa đời người, Ngu Vạn Lý đã lặn lội trong chốn giang hồ, nhưng một việc lạ như thế này, thực ra ông ta mới được gặp lần đầu. Do đó, với một con người võ công thượng thặng, kiến thức rộng rãi như ông, cũng không khỏi điêu đầu trước một sự việc kỳ lạ như thế này. Bởi thế, ông liền nhanh nhẹn chạy trở ra, thuật rõ cho số người Đào Gia Kỳ nghe qua mọi điều chính mình đã trông thấy.

Đào Gia Kỳ nghe xong, thì đã hiểu được một phen nào đối với sự kiện lạ lùng ấy, nên vội vàng chạy thẳng xuống nhà bếp. Chàng thấy nét chữ ngoài phong bì, lại chính là nét chữ của Tô Chi Quỳnh nên nhanh nhẹn xé ra xem một mình, rồi cất kỹ vào áo.

Khi ba người kia bước đến nơi, thì Đào Gia Kỳ bèn cười nói :

- Những thức ăn này chính là do một người bạn của tại hạ đã nấu nướng. Cá tính của người bạn ấy thích bày trò rắc rối để trêu chọc bạn bè, ba vị đã đói bụng, thì chúng ta hãy ngồi vào cùng ăn một bữa no say đã.

Số người của Ngu Vạn Lý vì đã sẵn lòng tin phục Đào Gia Kỳ, nên không nghi ngờ gì, vui vẻ ngồi cả vào bàn ăn uống.

Rượu thịt đều ngon miệng, nên ai nấy cũng ngợi khen. Khi ăn được nửa bữa, thì Trình Nam Giang bỗng sinh nghi, lên tiếng :

- Ngồi chùa hoang này ở sâu giữa núi rừng vắng vẻ, chắc chắn là cách xa xóm làng chợ búa, muốn nấu nướng được bấy nhiêu thức ăn, cũng chẳng phải là một việc dễ. Hơn nữa, người bạn thân của thiếu hiệp làm thế nào biết trước được chúng ta sẽ đến nghỉ tạm tại nơi cảnh chùa hoang này ?

Đào Gia Kỳ chỉ mỉm cười nhưng không trả lời. Trong lòng chàng không khỏi thầm khen ngợi Trình Nam Giang là một người giang hồ già dặn, tiên đoán mọi việc rất hữu lý và chính xác. Riêng chàng đối với việc này, nào phải không có lòng nghi, song trải qua sự suy nghĩ tỉ mỉ, chàng đã đoán ra một phần lớn sự việc, nên mới giục mọi người ngồi vào bàn ăn uống. Đoàn Thừa Tiên cười to :

- Ngu thúc phụ thực lắm cảm quá ! Đào thiếu hiệp là một con người phi thường, người bạn của anh ấy cố nhiên cũng là một nhân vật phi thường, do đó, mới có thể hành động được một cách phi thường như vậy, nào chi lạ ?

Ngu Vạn Lý cũng cười to :

- Đúng lắm ! Đúng ! Thế tại sao già lại không nghĩ tới, thực là đáng trách !. Đêm đã vào canh ba, trăng lạnh treo lơ lửng trên trời, khiến không gian trong vắng như sương. Bốn người sau khi ăn uống no say, còn đang quay quần đàm luận về những việc lớn của võ lâm, thì bỗng nghe bên ngoài cửa có một giọng cười lạnh lùng sâu hiểm truyền đến.

Trình Nam Giang không khỏi biến sắc mặt, lướt nhanh ra khỏi phòng, quát to :

- Kẻ nào lại dám trêu chọc trước mặt lão phu như vậy ?

Trong khi thân hình ông ta từ trên trời rơi xuống, đứng nhẹ nhàng trên đất, thì trông thấy tại hành lang có ba người mặc áo đen, mặt mày lạnh lùng sâu hiểm, đang đứng sát nhau. Ba người ấy cao thấp không đều, nhưng tướng mạo đều hết sức xấu xí, đôi mắt chiếu ngời không thua ánh chớp.

Người đứng bên phía trái, đầu to như cái thúng, miệng đầy răng nanh, cất tiếng cười khanh khách nói :

- Bọn các người ăn vụng rượu thịt của ta, lại còn dám tự xưng là lão phu, thì quả thực là kẻ muốn tìm cái chết ! Trong khi ấy, Đào Gia Kỳ, Ngu Vạn Lý và Đoàn Thừa Tiên cũng vừa tràn ra đến nơi. Đào Gia Kỳ nghe câu nói của quái nhân ấy thì cười lạnh lùng, hỏi :

- Có phải thực sự đây là thức ăn của Xuyên Trung Tam Xú các ông hay không ?

Xuyên Trung Tam Xú không khỏi sửng sốt. Trình Nam Giang và Ngu Vạn Lý cũng giật mình vì Xuyên Trung Tam Xú là những nhân vật có thể nói rất có tiếng tăm trong phe hắc đạo ở miền Tây Nam, nhưng từ trước đến nay rất ít ai gặp được bọn họ, thế tại sao Đào Gia Kỳ vừa trông thấy là đã nhận ra được họ ngay ?

Kế đó Đào Gia Kỳ quay về phía quái nhân đầu to như cái thúng cười nói :

- Nếu tôi đoán không lầm thì ông chính là Đại Đầu Quỷ Phán Tang Hường Lương chứ gì ?

Nói đoạn, chàng lại đưa tay chỉ về phía quái nhân mặt dài như ngựa, đôi má hõm sâu nói :

- Còn ông chắc là Xú Vô Thường Dương Công Lượng chứ gì nữa ?

Sau cùng, chàng quay về phía quái nhân thứ ba gần giọng cười nhạt :

- Còn ông chẳng cần ai bảo cũng biết là Câu Mạng Hôn Sử Thân Lâm chứ còn gì nữa ? Bọn các ông chẳng phải chạy theo Vô Tình lão tặc hay sao ?

Nay các ông trở về đất Tứ Xuyên có ý định làm gì thế ?

Tam Xú nghe qua thì mặt đều biến sắc. Tang Hường Lương đưa mắt nhìn kỹ Đào Gia Kỳ một lúc, trông thấy chàng là một người thiếu niên đẹp đẽ, chẳng có gì chứng tỏ là một nhân vật phi thường cả. Bởi thế, lão ta tự ý vào võ công trác tuyệt của mình, cất giọng ngạo nghễ cười khanh khách :

- Đôi mắt của các hạ quả cao minh phi thường nên đã nhận đúng Xuyên Trung Tam Xú chúng tôi. Nhưng còn điểm này Tang mỗ chưa hiểu được, ấy là tại sao tôn giá lại biết riêng giữa chúng tôi và Vô Tình Tú Sĩ như Đào Gia Kỳ cất tiếng cười to :

- Thói thường việc hay thì không ai nói đến, nhưng việc xấu thì đồn đại thực xa. Bởi thế, nếu không muốn kẻ khác biết được hành động xấu của mình, thì

chỉ có cách duy nhất là mình không làm những việc xấu ấy thôi ! Sắc mặt của Tang Hương Lương bỗng tràn đầy sát khí, cất giọng cười sâu hiểm nói: - Chắc hẳn có người đã mách việc ta cho người biết ! Ngôi chùa hoang này là nơi anh em Xuyên Trung Tam Xú chúng tôi ở đã lâu, từ trước đến nay chẳng hề có ai hẻo lánh đến đây. Nếu bọn các người không phải có ý định tìm đến gây sự, thì đâu lại đến đây làm gì ? Vậy tôn giá hãy mau nói rõ lai lịch, vì từ trước đến nay, chẳng có ai bị chết dưới tay của Tang mỗ mà không xưng tên họ bao giờ ! Xú Vô Thường Dương Công Lượng cũng gần giọng quát :

- Lão đại, anh nên hỏi rõ kẻ nào đã chỉ đường dẫn đến đây, bằng không thì hậu quả tai hại khó lường ! Đào Gia Kỳ cười to :

- Giờ chết của ba người đã đến, thế mà còn dám khoác lác ngông cuồng. Nếu ta để cho ba người được sống thì chẳng phải gieo mầm họa to tát về sau ! Nói đoạn, chàng lại cất tiếng cười gằn. Tiếng cười của chàng xuất phát từ nguồn nội công thâm hậu, do đó làm cho không khí bên ngoài không ngớt đảo lộn dữ dội, mái ngói trên đầu tuôn đổ xuống như mưa, tiếng "lộp, độp" vang dội không ngớt bên tai.

Xuyên Trung Tam Xú thấy thế, thì sắc mặt không khỏi biến hẳn. Bỗng nhiên, Câu Mạng Hồn Sở Thân Lâm đôi mắt chiếu ngời ánh sáng hung dữ, nhanh nhẹn rùn thấp người xuống, dùng thế Phi ung cầm thổ, giương thẳng mười ngón tay ra, lao vút tới chụp vào người của Đào Gia Kỳ. Thế võ của y hết sức nhanh nhẹn đánh ra lại hết sức chính xác, khiến gió rít nghe vèo vèo, vô cùng nguy hiểm.

Nào ngờ Đoàn Thừa Tiên đã nhận thấy từ trước, tia mắt hung tợn của Thân Lâm, nên đã cảnh giác đề phòng, kịp trông thấy Thân Lâm vung đánh ra, thì liền quát to :

- Đố lũ chuột người dám ! Tức thì, Đoàn Thừa Tiên đã vung trong hai cánh tay, dùng thế Tuyên phong tốc lạc đỡ thẳng ra.

Sau một tiếng "âm" thực to, hai luồng kinh lực chạm thẳng vào nhau, khiến Đoàn Thừa Tiên và Thân Lâm đều bị hất bắn, bay người ra xa, máu huyết cuồn cuộn. Do đó, cả hai đều khiếp sợ trước chân lực mạnh mẽ của đối phương.

Đôi mày lười kiếm của Đào Gia Kỳ cau lại, đưa mắt nhìn Xuyên Trung Tam Xú cất tiếng than :

- Ba vị vẫn còn mơ màng trong giấc mộng đẹp, chứ chưa chịu tỉnh ngộ hay sao ? Vô Tình Tú Sĩ đã lấy cái tên Vô Tình, vậy thử hỏi lão ta nào có thương yêu gì ba vị ? Chuyến đi này nhiệm vụ của ba vị thực nặng nề, là phải tìm hiểu xem trong vùng Tứ Xuyên thực sự có một con người gọi là Ngọa Long cốc chủ hay không ? Ngọa Long cốc chủ là người trong Vũ Nội Bát Kỳ, tiếng tăm vang dội cả Trung Nguyên, nhưng chưa hề có ai trông thấy mặt

ông ta cả. Nghe đâu, võ công của ông ta cao cường tuyệt đỉnh, thì chắc chắn ba vị cũng sẽ bị mất mạng ngay. Phương chi, ba vị chỉ mới đi được đến trạm thứ nhất, ba vị nào biết đối phương là nhân vật ra sao ?

Tang Hưởng Lương biến hẳn sắc mặt, đôi mắt giương tròn xoe, nói lắm bầm:

- Tôn giá tại sao lại biết rõ được mọi việc như thế ? Hành trình của Tang mỗ bí mật vô cùng, thế ai đã để lộ ra ngoài như vậy... ?

Đào Gia Kỳ nghiêm sắc mặt :

- Tang lão sư, ông chớ hỏi ai đã để lộ hành tung của các ông làm gì. Vì như tôi đã nói cho các ông nghe, là tại sao Vô Tình Tú Sĩ lại lấy tên là Vô Tình kia mà ? Qua lời nói của tôi, các ông cũng đã đoán biết được hơn quá nửa rồi ! Nếu các ông thành thật làm được việc theo lão ta thì tốt, bằng không thì lão ta sẽ giết quách các ông để giữ kín mọi điều bí mật ! Tang Hưởng Lương nghe qua, liên tái hẳn sắc mặt.

Thân Lâm sau một lúc điều hòa hơi thở, đã khiến số máu huyết trong người ổn định trở lại, nên liền bước tới, cười nhạt :

- Người chớ nên đặt điều gạt gẫm làm gì, Thân mỗ nhất định không chịu tin...

Đột nhiên, từ cánh rừng cỏ thụ phía trước chùa, có một giọng cười lạnh lùng vọng đến :

- Người không tin thì cũng có ích gì ?

Liền đó, bỗng mọi người nghe có tiếng một vật gì nặng nề từ trên cao rơi xuống đất.

Thân Lâm liền tràn nhanh về phía có tiếng động ấy. Lão ta đưa mắt nhìn kỹ, thì trông thấy có một bóng đen đang nằm co trên đất, nên không khỏi sùng sốt, nhanh nhẹn nhảy thẳng đến trước bóng đen ấy, thò tay ra sờ thì thấy đó là xác chết của một gã đàn ông mặc áo đen, tuy đã đứt hơi nhưng thân người chưa cứng.

Thân Lâm lại đưa mắt nhìn kỹ diện mục của gã đàn ông bạc phước kia, thì không khỏi kinh hoàng kêu thành tiếng.

Ngay lúc ấy, Tang Hưởng Lương và Dương Công Lượng cũng vừa nhảy đến nơi. Khi họ đã trông rõ diện mục của gã đàn ông nọ, thì cả hai cũng không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Số bốn người của Đào Gia Kỳ cũng nhanh nhẹn bước tới nơi. Đào Gia Kỳ nhìn qua sắc mặt của Xuyên Trung Tam Xú, bèn mỉm cười nói :

- Ba vị nhận ra được người này chăng ?

Tang Hưởng Lương "hừ" một tiếng qua giọng mũi :

- Vô Tình tiên bối là một trong Vũ Nội Bát Kỳ, thế mà các người dám giết chết kẻ dưới tay đông đạo của ông ấy, vậy ngày trả lại mối thù này cũng không lâu đâu ! Đào Gia Kỳ nhường mày cười :

- Xin ba vị hãy lục soát trong người nạn nhân kỹ đã, rồi sẽ nói sau cũng chưa muộn ! Tang Hướng Lương lộ vẻ sững sờ một lúc, trong lòng đoán biết có điều gì bí ẩn trong việc này, nên liền cúi người đưa tay lục soát trong lưng xác chết, lấy ra một miếng đồng dày độ nửa phân. Trên một góc của miếng đồng ấy có một lỗ tròn, trét kỹ bằng sơn rất kín đáo. Lão ta bèn lấy một ngón tay đè mạnh nơi lỗ tròn ấy, thì lớp sơn liền vỡ ra, để lộ một cuộn giấy tròn nhỏ.

Lão ta vội vàng rút cuộn giấy ấy ra xem, thì mặt liền biến sắc mô hôi lạnh toát ướt đầm cả vàng trán...

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 19

Lãnh diện La Sát

Tám giấy chính là một bức thư mật của Vô Tình Tú Sĩ, ra lệnh cho gã đàn ông bị giết chết, phải bí mật theo dõi Xuyên Trung Tam Xú. Nếu thấy Tam Xú có lòng phản trắc thì phải kịp thời giết chết ngay để khỏi bị tiết lộ cơ mật! Bức thư ấy chắc chắn không phải là giả, vì chính Tam Xú cũng có lần đi theo gã đàn ông bị giết chết này để diệt trừ một số cao thủ trong phe hắc đạo có ý bội phản, theo mệnh lệnh của Vô Tình Tú Sĩ. Chẳng ngờ đến nay, cái thủ đoạn tàn khốc ấy lại được dùng để đối phó với chính Tam Xú! Bởi thế, Xuyên Trung Tam Xú không khỏi ớn lạnh cả tâm can, đưa mắt nhìn nhau ngơ ngác.

Sự kiện này làm cho số người của Thiết Bối Đà Long phải đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác. Dù họ đều là những tay giang hồ lão luyện, nhưng thực không làm thế nào đoán hiểu cho nổi, tại sao Đào Gia Kỳ hiểu rõ được tất cả mọi việc làm kín đáo của Xuyên Trung Tam Xú như thế?

Hơn nữa, người đang ẩn mình ấy là ai? Tang Hướng Lương và đồng bọn sắc mặt đều tái nhợt. Qua một lúc lâu, Tang Hướng Lương lộ vẻ bức tức, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng hung tợn, la to:

- Được rồi! Tang mỗ thề sẽ trả lại mối thù này! Đào Gia Kỳ cười nhạt:

- Võ công của ba vị tuy rất giỏi, nhưng vị tất đã đụng được một sợi lông chân của Vô Tình lão tặc. Nếu các vị là người thức thời vụ, thì giờ đây nên rời bỏ nẻo tối, trở về đường sáng vẫn chưa muộn. Tôi giúp cho ba vị một kẻ nhỏ này, có thể chuyển nguy thành an, ba vị bằng lòng không?

Xuyên Trung Tam Xú bèn đưa mắt nhìn nhau một lượt. Tang Hướng Lương bỗng buồn bã than dài:

- bấy lâu đã mang tiếng ác, như một tờ giấy trắng như nhợt, nay dù có cải tà quy chính, người đời có ai chịu tin cho? Hơn nữa, cũng đâu làm thế nào đứng chung với các nhân vật chính phái trong võ lâm được?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói:

- Sự khác biệt giữa chính tà, chỉ lệch lạc trong gang tấc mà thôi, không có gì là cố định cả! Vừa nói đến đây, bỗng chàng lộ vẻ giật mình, nghiêng tai lắng nghe.

Mọi người trông thấy thế, cũng đều không khỏi sửng sốt! Một lúc sau, bỗng sắc mặt của Đào Gia Kỳ bình thản trở lại nói:

- Không rõ tại sao đêm nay ngôi chùa hoang này lại trở thành nơi tập hợp của một số đông nhân vật giang hồ, ồn ào sôi nổi như thế?

Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang nghe thế không khỏi kinh hoàng, nói thầm:

"Rõ ràng cậu ta có thể nghe, có thể nhìn những vật gì mà mọi người chưa thể nghe và nhìn thấy được. Một con người có những tuyệt học ấy, chắc chắn võ công đã đạt đến mức cái thể siêu quần ! " Nghĩ thế, nên ông ta bèn lên tiếng hỏi :

- Lại có người đến nữa sao ?

Đào Gia Kỳ gật đầu nói :

- Đúng vậy ! Nhưng hiện giờ họ còn ở xa trên mười dặm ! Trình Nam Giang nghe qua không khỏi rung mình, ha mồm đứng trơ trơ như khúc gỗ ! Đào Gia Kỳ mỉm cười, quay về Tam Xú nói :

- Việc của ba vị hãy gác lại đã ! Dứt lời, chàng bỗng quay qua Trình Nam Giang nói :

- Trình lão sư, ông cho tôi nói nhỏ với ông một tí ! Trình Nam Giang vội vàng bước tới, Đào Gia Kỳ kê miệng vào tai ông ta thì thầm mấy câu, Trình Nam Giang gật đầu lia lịa rồi bỏ chạy thẳng ra ngoài cổng chùa.

Những người chung quanh cũng được chàng dẫn dò tí mĩ, nên ùn ùn kéo nhau lui vào bóng tối ẩn kín tất cả.

Một mảnh trăng tròn treo lạnh lùng trên không, lá cây rung động nghe xào xạc Trong những cánh rừng chung quanh ngôi chùa hoang, thỉnh thoảng tiếng chim cú rúc lên nghe náo ruột, khiến không khí của đêm khuya lại càng lạnh lẽo ghê rợn hơn.

Cổng chùa đóng chặt, những luồng gió cuốn tới, lay động những khoeo sắt trên cánh cổng, không ngớt khua leng keng. Bỗng nhiên có hai bóng người từ đâu bay thoát đến, đứng yên trước cổng chùa.

Dưới ánh trăng sáng, có thể thấy rõ hai người ấy dường như là hai đạo sĩ, tóc búi cao lưng giắt trường kiếm, mình mặc áo dài rộng, không ngớt bay phất phơ theo chiều gió đêm.

Hai đạo sĩ ấy, đưa mắt nhìn qua cổng chùa một lượt, cất giọng ô ề nói :

- Lạ thực, ngày hôm kia đến nơi đây thì ngôi chùa hoàn toàn hoang vắng, cổng mở toang, thế sao đêm nay lại có người ở trong ấy rồi ? Thủ lãnh của chúng ta đêm nay chọn nơi đây để nhóm tổng đàn, chắc chắn có chuyện gì quan trọng. Nếu có người vào đây ở trước thì chúng ta ắt phải chịu trách nhiệm nặng nề đó ! Một người đạo sĩ khác liền cười nhạt :

- Làm thế nào biết được là đã có người đến đây trước rồi ?

- Cổng chùa đóng kín, chẳng phải là một bằng cớ rõ rệt hay sao ?

- Chưa hẳn đâu ! Tiếng "đầu vừa dứt lời, thì người đạo sĩ ấy bèn đưa bàn tay xô mạnh vào cổng chùa. Ông ta thấy cổng chùa đã đóng cứng, không làm sao xô nổi, nên đôi mắt chiếu ngời ánh sáng giận dữ, vung mạnh hai cánh tay, vọt thẳng lên đầu tường và định lao người vào trong...

Nhưng bỗng có một giọng ồm ồm quát to :

- Hãy lui trở ra ! Tức thì có một luồng kinh lực từ trong cổng chùa ào ạt cuốn tới, khiến người đạo sĩ ấy không khỏi kinh hoàng, vọt người nhào lộn trên không, rồi rơi xuống đứng yên tại vị trí cũ.

Tiếp đó, từ trong cổng chùa lại có tiếng nói thực to vọng ra :

- Chùa chiền là nơi ai cũng có thể đến chiêm ngưỡng lễ bái, nhưng câu phải thành kính và thủ lễ. Đối với những người hành động ngông cuồng như nhị vị tề tự không tiếp đâu ! Sau những tiếng nói vang rền rung chuyển ấy, thì hai cánh cổng chùa bỗng hé mở ra. Hai người đạo sĩ liền trông thấy một lão già lưng gù, cao lớn đứng tự nhiên bên cổng, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng. Một đạo sĩ liền đưa chân bước tới, rồi nhanh nhẹn thò tay rút lưỡi trường kiếm trên lưng xuống nghe một tiếng "rộng" chiếu ngời ánh thép, cất giọng âm u cười nói :

- Người là ai, mà lại dám bày trò trước mắt ta như thế ?

Vừa nói, người đạo sĩ ấy vừa vung lưỡi kiếm lên, nhắm ngay ba huyệt đạo quan trọng dưới nách của lão già lưng gù đâm thẳng tới nhanh như điện chớp.

Lão già lưng gù cười nhạt :

- Tài nghệ nhỏ nhen, mà cũng muốn điều võ dương oai hay sao ?

Nói dứt lời, lão ta bèn vung chưởng mặt to như chiếc quạt lá kê lên, dùng thế Cấp lăng phiến hoa nhắm ngay lưỡi kiếm chụp thẳng tới, chưởng phong cuốn nghe ào ào, rít vang trong không khí đình tại nhưc óc.

Người đạo sĩ ấy trông thấy đối phương không thềm tránh né, trái lại vung tay không chụp vào lưỡi kiếm trở về, rồi lách mình tránh thế chưởng của đối phương.

Nhưng, lão già lưng gù lại còn nhanh nhẹn hơn người đạo sĩ. Lão ta siết mạnh năm ngón tay chụp cứng lưỡi trường kiếm khiến cho người đạo sĩ cảm thấy tê buốt cả hồ khẩu tay. Đồng thời, lão già lưng gù cũng đã nhanh nhẹn giương hai ngón tay ra, điểm thẳng vào vai của người đạo sĩ một lượt.

Thế là người đạo sĩ buột miệng "hự" lên một tiếng khô khan, rồi té ngửa ra đất.

Một người đạo sĩ khác, không ngờ thân pháp cũng như thế võ của lão già lưng gù lại nhanh nhẹn đến mức ấy, nên khi đã biết được tài nghệ của đối phương thì đã quá chậm rồi. Vì sau khi lão già lưng gù đã điểm ngã người đạo sĩ kia, thì ông ta cũng liền tràn ngay đến trước mặt của y rồi ! Bởi thế, y tức giận gầm to :

- Lão tặc, chân nhân ta đối mạng với ngươi đây ! Tiếng nói vừa dứt, thì y liền vung chưởng lên xô thẳng tới trước.

Lão già lưng gù quả thực nhanh nhẹn vô song. Lão ta đưa chân lách về phía trái, khiến chưởng lực của người đạo sĩ phải đánh hụt vào khoảng không.

Nhưng trong khi đôi vai của hai người vừa lướt ngang nhau, thì lão già lưng gù liền vung cánh tay mặt lên, xoay nhanh người lại, rồi giương chỉ điểm thẳng vào Mệnh môn huyết của đối phương.

Tức thì, sau một tiếng "phịch" thực to, người đạo sĩ ấy đã té ngửa ra đất như một trái mít rụng.

Lão già lưng gù liền cất tiếng cười, rồi mỗi tay xách bổng một người đạo sĩ, chạy bay vào trong cổng chùa.

Giữa gian đại điện hoang tàn, giờ đây đã được treo lên một ngọn huyền đăng, ngọn to như hạt đậu tủa khắp gian đại điện một màu vang tía.

Trên bàn thờ trống trơn không một pho tượng Phật, vì những pho tượng ấy đều đổ nát thành một đồng đất vụn. Khắp nơi bụi đóng nhện giăng, dơi bắt muỗi bay từng đàn, thỉnh thoảng kêu lên chí chóe khiến không khí trong gian điện lại càng thê lương rùng rợn hơn.

Một áng mây bay qua, che kín vùng trăng sáng, khiến cả khu chùa hoang đều tối sầm. Ngay lúc ấy, từ phía ngoài bỗng có bốn bóng đen chạy nhanh vào gian đại điện. Bỗng có người cất giọng kinh ngạc "úy" lên một tiếng :
- Sao gian đại điện này chưa được quét tước dọn dẹp gì cả ? Hừ, hai thằng lỗ mũi trâu này đã làm hỏng việc cả ! Chốc nữa đây rồi chúng nó sẽ biết thân ! Giọng nói ấy bén nhọn the thé, như tiếng xé tre nghe thực chướng tai vô cùng.

Sau đó, lại một giọng âm u nói tiếp :

- Hãy mau xúm nhau quét dọn, chúng ta phải gánh phần trách nhiệm đó !
Tức thì, bốn bóng đen ấy lướt thẳng vào đại điện, giương những tia mắt sáng ngời như điện, nhìn qua khắp bên trong một lượt, rồi hồi hả chia nhau lo việc quét tước.

Bọn họ không cần đến chổi, mà chỉ dùng đến chân lực trong người quạt bay tất cả bụi bẩn. Thế là tất cả những bụi bẩn bám từ lâu trong khắp gian đại điện liền cuốn thành một đường dài, uốn khúc như một con rồng, bay thẳng vào một góc nhà.

Sau đó, họ lại xúm nhau khiêng n~lũg chiếc bàn thờ cũ kỹ, bày ra giữa phòng rất chỉnh tề. Nhưng bọn họ vừa bài trí xong thì bỗng nghe từ bên ngoài có một tiếng hú to vọng đến. Tiếng hú ấy đã xé tan bầu không khí tĩnh mịch lạnh lùng của đêm khuya.

Bốn bóng đen ấy như đều giật mình, nhanh nhẹn lướt ra khỏi gian đại điện, đến túc trực dưới mái hiên.

Chẳng mấy chốc sau, bỗng có mấy mươi bóng đen từ ngoài chùa ùn ùn chạy thẳng vào ngôi đại điện. Số người ấy đều im lặng không nói với nhau một lời nào cả.

Dưới ánh đèn vàng ủa của ngọn huyền đăng, trông thấy có một lão già từ râu mày đến y phục đều toàn trắng, đến đứng sau một chiếc bàn. Lão già đó

trông như một bóng ma, chứ chẳng phải là một con người còn đang sống. Đôi mắt chiếu ngời ánh sáng lạnh ngắt của lão ta, khiến cho ai nhìn vào đều ghê sợ.

Lão ta khẽ đưa một bàn tay lên vẫy nhẹ một lượt, tức thì, có một gã đàn ông mặc áo đen chạy ra khỏi gian đại điện, dẫn hơn mười nhân vật võ lâm, mặt mày ủ rũ, bước đi khấp khểnh tiến vào.

Số người ấy gồm có tăng nhân, đạo sĩ và những người thường. Qua khí sắc của họ, chứng tỏ họ đều là người đang bị chế ngự huyết đạo. Nhưng qua ánh mắt của họ, vẫn thấy họ là người không chịu khuất phục.

Bỗng một tiếng quát to như sấm bắt thân vang lên :

- Thanh Vô đại sư của phái Thiếu Lâm hãy ngược mặt lên trả lời đây ! Liền đó, thấy có một lão tăng mặc áo xám, diện mạo thanh tú cất tiếng "hử" lạnh lùng qua giọng mũi.

Lão già áo trắng cất giọng sâu hiểm :

- Thanh Vô đại sư, tới nước này tại sao ông lại còn tỏ ra không sáng suốt như thế ?

Thanh Vô đại sư nói :

- A di đà Phật, kẻ không sáng suốt chính là thí chủ, chứ nào phải lão tăng ? Pho Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu kiếm bị mất tại trang trại của Phong Kiệt, trong khi đó, thí chủ cũng có mặt tại đó và được mục kích rõ ràng. Vậy nếu gán cho tệ phái đã đoạt được các bảo vật ấy thì vô hình chung đã công nhận võ công của tệ phái hết sức cao cường, do đó, tệ phái nào có sợ gì bọn người của thí chủ... ?

Lão già áo trắng cất giọng lạnh lùng nói tiếp :

- Việc ấy già đây đã biết rõ rồi ! Hiện giờ chỉ cần đại sư nói cho biết là quý môn phái gần đây có hành động ra sao, và phải chăng đã tìm hiểu rõ được kẻ cướp đoạt bộ kinh và thanh kiếm ấy ?

Thanh Vô đại sư phản kháng thẳng :

- Xin thứ lỗi cho, vì bản tăng không biết rõ chuyện ấy ! Lão già áo trắng cất giọng sâu hiểm cười nhạt, rồi giơ bàn tay lên, khẽ đưa thẳng ra ngoài một lượt. Tức thì, Thanh Vô đại sư bỗng rùng mình, thân hình lão đảo, té ngổ trên đất.

Một tiếng quát to lại nổi lên :

- Càn Khôn Bát Chương Nghiêm Tiểu Long thuộc bang Hoài Dương hãy ngó lên trả lời ! Liền đó, có một người mặc áo đen đẩy Nghiêm Tiểu Long bước tới.

Nghiêm Tiểu Long mặt giận hầm hầm cười nhạt nói :

- Huyền Băng lão quý, mặc cho ông muốn dùng biện pháp gì độc ác thì dùng, nhưng chớ mong tìm hiểu được một câu nói thực từ cửa miệng của cậu đây ! Lão già áo trắng khẽ nhường đôi mày bạc như tuyết lên, khiến cho sắc mặt

của lão ta lại càng lộ vẻ lạnh lùng đáng sợ, to tiếng nói :

- Nghiêm Tiểu Long, người chó có cứng đầu, hình phạt của lão phu dù cho một con người bằng sắt đá cũng không chịu nổi, huống chi là người... ?

Nói đến đây, lão ta dừng lại, đôi mắt sáng ngời khiến ai nhìn đến cũng phải khiếp vía. Lão ta nhìn qua Nghiêm Tiểu Long một lượt, rồi tiếp :

- Lão phu đã biết được hiện nay bang Hoài Dương đã gia nhập vào Phi Phụng bang, mưu toan khuynh đảo cả võ lâm, quả thực là to gan ngông cuồng, không thể tha thứ được ! Nghiêm Tiểu Long, lão phu hỏi người ba điều, nếu người đáp thành thực, thì sẽ thả người ra ngay, bằng trái lại, thì người chỉ còn một con đường chết mà thôi ! Nghiêm Tiểu Long nghe qua hết sức giận dữ, quát to :

- Tài nghệ Ông bao nhiêu mà lại ngông cuồng lớn lối như thế ? Hừ, cậu đây nào có xem ông vào mắt đâu ?

Lão già áo trắng liền cất tiếng cười nhạt, rồi sắc mặt lại càng lạnh lùng hơn, gằn giọng:

- Ngay cả đến Kiếm Hoàn Song Tuyệt Lương Vô úy, bang chủ bang Hoài Dương của người, khi gặp lão phu cũng chẳng hề sơ sót thất lễ. Quả người ta bảo bò con không sợ cạp thực chẳng sai ! Nghiêm Tiểu Long cười nhạt :

- Huyền Băng Lão Mị trong Vũ Nội Bát Kỳ chỉ là một kẻ tầm thường, tự khoe khoang khoác lác làm gì thế ?

Lão già áo trắng chính là Huyền Băng Lão Mị, nên nghe qua lời nói ấy, thì trên sắc mặt vốn lạnh lùng như băng của lão, bỗng tràn đầy sát khí, đưa bàn tay mặt lên, co lấy mấy ngón lại, rồi nhắm ngay phía Nghiêm Tiểu Long búng tới.

Bỗng nhiên, Huyền Băng Lão Mị như dội cơn giận lại, cánh tay mặt từ từ buông thõng xuống, giả vờ như chẳng nghe câu nói của Nghiêm Tiểu Long, ôn tồn bảo :

- Lão phu muốn hỏi người ba việc này. Trước hết, ta nghe đồn đại là Nhất Chân Tử đã được Lương Vô úy cứu nguy, sau đó, lại nghe đồn Hoài Dương bang đã bị một địch thủ lợi hại và không rõ tên tuổi xâm nhập đánh cho một trận tơi bời, lớp chết lớp bị thương không biết bao nhiêu mà kể.

Trong dịp đó, Lương Vô úy cũng bị một thứ thủ pháp hết sức độc đánh trọng thương và Nhất Chân Tử cũng bị kẻ lạ mặt bắt sống mang đi mất.

Người là học trò giỏi và rất tâm phúc của Lương Vô úy, không thể không biết rõ việc ấy được. Người nên nói thực cho ta nghe, người đối địch với Hoài Dương bang ấy là ai ? Nhất Chân Tử có phải thật sự đã bị cướp mang đi hay không ? Suốt từ đó đến nay, người đã dò xét và tìm ra manh mối gì về việc ấy hay không ?

Nghiêm Tiểu Long cười lạnh lùng nói :

- Đây là chuyện nội bộ của tị bang, có dính dấp gì đến ông ?

Huyền Băng Lão Mị vẫn không lộ sắc giận, nhưng một gã đàn ông mặc áo đen đứng cạnh đây liên vung nhanh cánh tay ra, tức thì hai tiếng "bốp, bốp" nổi lên.

Thì ra, Nghiêm Tiểu Long đã bị người ấy tát cho hai cái tát tai đích đáng, đôi mắt đều đỏ lửa, trên ám nóng bỏng như bị thiêu đốt, máu răng trào ra hai khóe miệng.

Đôi mắt của Nghiêm Tiểu Long chiếu ngòi lửa giận, nghiêng răng mắng :

- Cáo mượn oai hùm, thì có đáng kể gì ? Nếu hôm nay cậu đây may mắn được sống sót thì sau này sẽ cho mi biết sự lợi hại của ta ! Huyền Băng Lão Mị vẫn điềm nhiên như không thấy việc vừa xảy ra trước mắt, chậm rãi nói :
- Kề đó, lão phu muốn hỏi lai lịch của bang chủ Phi Phụng bang ra sao?

Nghiêm Tiểu Long cất giọng lạnh lùng :

- Với oai danh Vũ Nội Bát Kỳ của ông, tôi thấy ông có thể tìm hỏi thẳng bang chủ Phi Phụng bang là hơn. Vì nếu ông hỏi tôi là một người ngoại cuộc thì chẳng hóa ra làm lếu hay sao ?

Huyền Băng Lão Mị vẫn giả vờ như không nghe, gằn giọng :

- Thủ hạ của lão phu có thấy +nt g tích Cửa người dưới ngọn Thiết Tháp. Vậy Độc Thủ La Hán Pháp Vũ là người có mang theo trong mình một viên Phích độc bảo châu, quý báu nhất trong võ lâm đã bị giết chết dưới ngọn tháp đêm hôm ấy, có phải là người đã hành động để cướp viên bảo châu ấy rồi chuyển tay cho người khác hay không ?

Nghiêm Tiểu Long liên cất tiếng cười nhạt đầy vẻ khinh bỉ :

- Nếu như ông có dịp may đoạt được viên Phích độc bảo châu thì bằng lòng đưa cho người khác hay chẳng ?

Đôi bên đã ăn miếng trả miếng, không ai chịu thua ai cả ! Huyền Băng Lão Mị không đáp thẳng câu hỏi thắc mắc của Nghiêm Tiểu Long mà chỉ hạ giọng nói :

- Lão phu để cho người một khoảng thời gian đốt tàn một cây hương, hầu suy nghĩ để trả lời. Việc sống chết của người, chính là do người định đoạt lấy ! Bỗng nhiên, ngay lúc ấy từ bên ngoài gian đại điện, có một tiếng cười nhạt vọng đến, đồng thời, có một luồng gió nhẹ thổi vào khiến ngọn đèn bị gió làm lu đi. Chỉ trong chốc lát, sau ngọn gió đã qua, thì đèn lại sáng, khiến mọi người thấy rõ gian đại điện không biết từ lúc nào xuất hiện một lão bà tóc bạc như bông, mắt phượng uy nghi đáng sợ. Phía sau lưng bà lão ấy, còn có ba cô gái xinh đẹp, lưng giắt kiếm đi theo hầu.

Lão bà đưa mắt quét qua khắp gian đại điện một lượt, rồi quay về phía

Huyền Băng Lão Mị tươi cười nói :

- Xin ông chớ trách một người khách không được mời như tôi mà lại đến quá đột ngột. Nếu được vậy thì Thang Bà Tử ta có lời đa tạ ! Huyền Băng Lão Mị từ lâu đã được nghe nói đến cái tên của Thang Bà Tử, là một người

rất giỏi sử dụng chất độc vô hình, nên giờ đây vừa nghe qua lời nói của Thang Bà Tử thì không khỏi giật mình, tia mắt trở thành lạnh lùng như băng giá, gần giọng nói :

- Thang Bà Tử, hành động của bà chính là đã xúc phạm đến sự cấm kỵ trong giới giang hồ, bà có biết không ?

Thang Bà Tử lạnh lùng đáp :

- Cái gì gọi là sự cấm kỵ của giới giang hồ ? Ai kiêng sợ Vũ Nội Bát Kỳ các ông, chứ còn lão bà tử đây chẳng hề xem ông vào mắt ?

Nghiêm Tiểu Long phá lên cười thực to. Tiếng cười của y có một âm hưởng vang rền, khiến cả gian đại điện đều kêu o o không ngớt.

Huyền Băng Lão Mị biến hẳn sắc mặt, cánh tay mặt đưa ra nhanh như điện chớp, tức thì một luồng kinh lực lạnh buốt cuốn tới, công thẳng về phía Thang Bà Tử.

Thang Bà Tử cất giọng cười nhạt, rồi co năm ngón tay búng thẳng ra.

Liên đó, cả hai người đều khẽ "hự" một tiếng khô khan, đồng thời, tia mắt cũng không khỏi biến đổi.

Trong khi Huyền Băng Lão Mị vừa ra tay tấn công đối phương thì có bốn gã mặc áo đen đứng cạnh lão ta, cũng tràn tới vùng chưởng tấn công về phía Thang Bà Tử. Nhưng, chẳng ngờ ba cô gái đứng sau lưng Thang Bà Tử đã cảnh giác đề phòng trước, nên nhanh như chớp tuốt kiếm siết chặt trong tay, vùng lên đỡ thẳng. Mỗi một thế kiếm nào của họ, đều vô cùng cao thâm hiểm hóc, khiến luồng kiếm quang đi đôi với những luồng gió lạnh buốt bay lộn khắp nơi, trông vô cùng kỳ ảo.

Liên đó, ai nấy bỗng nghe có mấy tiếng kêu thất thanh, rồi lại thấy bốn gã đàn ông mặc áo đen vội vàng ra sau, vì trên vai của họ đều bị mũi kiếm vạch một đường dài ba tấc mộc, máu tươi chảy xối xả.

Bốn gã đàn ông mặc áo đen vừa mới nhảy lui, bỗng tái nhợt sắc mặt, mồ hôi toát ra như tắm, thân hình lão đảo rồi té xuống đất nghe một tiếng "phịch".

Bọn ác ma đứng chung quanh trông thấy thế, không khỏi kinh hãi, quát gào vì tức giận. Đôi mày bạc phếch của Huyền Băng Lão Mị cau lại, cất giọng lạnh lùng :

- Thang Bà Tử, có phải đêm nay bà định đến đây gây sự chăng ?

Thang Bà Tử cất tiếng nói :

- Đây là ông gán tội cho tôi, chứ thực ra lão bà tử ta đến đây xin ra mắt đúng theo khuôn phép, thế mà tại sao ông lại lộ vẻ ngạo mạn khinh thường, rồi lại lấy sự cấm kỵ của giới giang hồ để khiển trách lão bà tử ta nữa. Lão bà tử ta nào phải là người dễ trêu chọc đâu ?

Huyền Băng Lão Mị nói :

- Nếu thế thì bà đến đây có việc gì ?

- Để tìm lại viên Phích độc bảo châu ! Sắc mặt của Huyền Băng Lão Mị biến

hắn, gần giọng nói :

- Phích độc bảo châu nào phải lão phu lấy được ?

Thang Bà Tử nói :

- Lão bà tử ta không bảo là ông lấy, mà ta đến đây chỉ với mục đích hỏi hắn mà thôi ! Vừa nói, bà ta vừa chỉ thẳng vào Nghiêm Tiểu Long một lượt.

Thang Bà Tử mới vừa nói dứt lời, thì ngọn đèn huyền đăng treo trong gian đại điện bỗng tắt phép. Tức thì, nghe có tiếng quát giận dữ của Thang Bà Tử và tiếng kêu thét của ba cô gái theo hầu. Đồng thời cả gian đại điện đều ào ào nổi gió.

Huyền Băng Lão Mị cũng quát to :

- Chớ để nó chạy thoát ! Liên đó, chỉ nghe giọng nói của Thang Bà Tử, theo chiều gió từ xa vọng đến:

- Huyền Băng lão quái, sau này nếu lão bà tử ta không giết chết được ngươi thì thế sẽ không làm người nữa ! Số người hiện diện trong gian đại điện, không ai biết đã xảy ra việc gì.

Sau đó, một gã đàn ông mặc áo đen liền đánh đá lửa lên đốt cháy lại ngọn đèn huyền đăng. Chừng ấy, ai nấy mới trông thấy Huyền Băng Lão Mị đã đứng bên ngoài gian đại điện, đôi mắt đầy vẻ kinh dị, từ từ bước trở về phòng.

Ngay ông ta cũng không rõ Thang Bà Tử vừa rồi đã gặp chuyện gì.

Nhưng ông ta chỉ cảm thấy phập phồng lo sợ, sắc mặt lạnh như tiền, bước thẳng về vị trí cũ, đưa mắt nhìn Nghiêm Tiểu Long nói :

- Những lời nói của lão phu vừa rồi, hiện giờ vẫn còn giá trị ! Dứt lời, lão ta bảo một tên thủ hạ đốt cháy một cây nhang lên, rồi cúi người xuống xem xét thương thế của bốn tên thủ hạ vừa bị trúng mũi kiếm lúc nãy.

Lão ta nhìn kỹ thì thấy vành môi của bốn người ấy đã bầm tím, sắc mặt xám ngắt như tro. Khỏi cần hỏi ai, cũng đủ biết trên người của ba cô gái ấy đều có chất độc hết sức nguy hiểm. Lão ta đưa tay sờ mũi của họ, thì thấy tất cả đều đã tắt hơi, thì thế đã lạnh ngắt vì chết từ lúc nào rồi.

Huyền Băng Lão Mị không khỏi kinh hãi, ngửa mặt nhìn lên nóc gian đại điện, trong đầu óc không ngớt suy nghĩ về lý do tại sao Thang Bà Tử lại kêu kinh hãi rồi hối hả bỏ chạy như vậy ?

Đột nhiên, sắc mặt của Huyền Băng Lão Mị biến hẳn, quay về phía bọn thủ hạ quát :

- Bọn các ngươi hãy cắt ra phân nửa số người, đi lục soát khắp ngôi chùa này xem có nhân vật võ lâm nào ẩn mình theo dõi chúng ta không ?

Nếu có, thì cứ việc giết chết không cần hỏi han gì cả ! Tức thì, có ngoài hai mươi người nhanh nhẹn lướt ra khỏi gian đại điện, túa đi khắp bốn bên.

Trong khi ngọn huyền đăng bị tắt phập và có tiếng Thang Bà Tử giận dữ quát to, thì khắp trong gian đại điện gió cuốn ào ào. Luồng gió ấy đã cuốn

thăng vào sổ người của Nghiêm Tiểu Long, khiến những huyết đạo bị khóa cứng của họ liên được giải trừ, khí huyết dần dần thông suốt trở lại. Sổ người của Nghiêm Tiểu Long biết mình đã được ai đó ám trợ, nên trong lòng hết sức mừng rỡ, vội vàng ra ám hiệu cho nhau sẵn sàng tìm cơ hội để tấn công kẻ địch.

Cây nhang đốt lên vừa rồi đã cháy đi được một nửa. Nhưng sổ người của Nghiêm Tiểu Long vẫn giương mắt đứng trơ trơ, không nói năng gì cả. Tất cả bọn họ đều thăm vận dụng chân lực trong người để đánh thông các huyết đạo bị khóa đã lâu.

Bên ngoài gian đại điện, trên một ngọn cây cổ thụ, Đào Gia Kỳ đang ẩn mình trên cành lá rậm rạp, đưa mắt theo dõi từng sự việc một trong gian đại điện. Bất ngờ, chàng nghe có một tiếng cười nhỏ, trong như tiếng chuông bạc, ở sát sau lưng, nên không khỏi giật mình, quay đầu ngó lại, thì trông thấy Vân Mộng Bình im lặng mỉm cười tự nhiên, đứng trên một cành cây cách xa chàng độ ba thước.

Đào Gia Kỳ bèn dùng thuật Thiên lý truyền âm, ngạc nhiên nói :

- Vân cô nương, sao cô cũng đến đây thế ?

Vân Mộng Bình trợn đôi mắt trong veo, nhìn chàng một lượt nói :

- Hay lắm ! Tôi vẫn tưởng anh là một người quân tử đứng đắn, nhưng không ngờ anh lại có những hành động khó nói đối với ba nữ đệ tử của Thang Bà Tử như vừa rồi ! Nói đến đây, nàng cúi mặt xuống cười thẹn thùng. Đào Gia Kỳ không ngờ nàng đã trông thấy được, nên bất giác cảm thấy cả mặt bừng nóng :

- Nếu không làm thế, thì Thang Bà Tử và ba cô gái ấy nào chịu bỏ đi ?

Vân Mộng Bình bỗng đưa bàn tay ngọc lên, đề lấy miệng để khỏi phải bật cười thành tiếng, nhưng cơn tức cười đã làm cho nàng ngất nghẻo ngã tới ngã lui không ngớt.

Đào Gia Kỳ nói :

- Vân cô nương, tại sao lại cười như thế ?

Qua một lúc lâu, Vân Mộng Bình mới dịu cơn tức cười, đưa mắt liếc qua

Đào Gia Kỳ nói :

- Có phải vừa rồi anh đã kéo quần của ba cô gái ấy tụt xuống không ?

Còn Thang Bà Tử thì sao ? Vì vừa rồi tôi không nhìn thấy rõ, vậy anh nói cho tôi nghe thử ?

Đào Gia Kỳ cau đôi mày, giả vờ tức giận nói :

- Vân cô nương, việc ấy làm sao nói ra cho được ?

Vân Mộng Bình cau nhàu :

- Anh không chịu nói à ? Hừ, hỏi chơi vậy chứ tôi cũng thấy cả rồi ! Chốc nữa đây, để xem anh còn mặt mũi nào trông thấy tiểu thư nhà tôi ?

Đào Gia Kỳ không khỏi sững sờ một lúc, bèn tươi cười :

- Huỳnh cô nương cũng có đến đây sao ? Nếu vậy, thì còn gì hay hơn nữa ! Võ công của Huỳnh cô nương vô cùng trác tuyệt, tất sẽ có biện pháp đối phó hữu hiệu. Hiện giờ, tại hạ không có cách gì hay ho để đối phó với họ, nên đành phải đứng nhìn...

Vân Mộng Bình bỗng thò cánh tay mặt ra như điện chớp, chụp lấy mạch cổ tay của Đào Gia Kỳ, nói giọng hờn dỗi :

- Tôi và tiểu thư đang bận việc phải dời khỏi nơi đây. Cái hẹn ở Gia Lăng anh đã quên rồi sao ? Còn riêng việc này anh muốn bỏ qua cũng chẳng phải dễ dàng đâu ! Nói đoạn, nàng buông tay Đào Gia Kỳ ra, vọt người bay thẳng lên không lướt nhằm ngay nóc đại điện lướt tới.

Lúc bấy giờ, trên nóc gian đại điện đang có hai tên thủ hạ của Huyền Băng Lão Mị đứng gác. Chúng trông thấy Đào Gia Kỳ lướt thẳng tới một cách tự nhiên, chẳng hề có ý kiêng sợ thập thò gì cả, nên tưởng đây là đồng đảng của mình, cả hai bèn nhanh nhẹn bước tới để đón.

Đào Gia Kỳ trông thấy hai người tràn tới, thì chẳng những không dừng chân đứng lại, mà còn xông thẳng vào phía hai người nhanh như một luồng gió. Đến khi hai người ấy sinh nghi thì đã quá muộn rồi. Vì ngay lúc đó, một đạo kinh lực mềm dẻo đã cuốn thẳng tới người họ. Cả hai cảm thấy đôi mắt tối sầm lại, rồi chưa kịp kêu lên một tiếng nào, là đã bị đánh đứt tâm mạch ngã ra chết tốt.

Liên sau đó, Đào Gia Kỳ lại nhanh nhẹn lướt tới, ẩn mình vào một mái ngói cong, cách nóc đại điện ngoài mười trượng. Chàng quay mặt lại nhìn, bỗng trong thấy một cái bóng đen xinh xắn bất thần lướt tới trước mặt hai xác chết vừa rồi. Bóng đen ấy dường như là một cô gái mặc y phục đen, che kín mặt, chỉ còn để lộ ra ngoài đôi mắt chiếu ngời ánh sáng. Nàng cúi xuống lật hai xác chết xem xét kỹ, thấy nạn nhân không hề có một vết tích gì, trong lòng hết sức kinh hãi, nói lầm bầm :

- Tại sao anh ấy lại có một võ công kỳ tuyệt đến thế ?

Đứt lời, thân hình người con gái đó liền xê dịch và lẫn mất vào bóng tối. Trên trời một cụm mây đang che kín vầng trăng sáng, khiến sao thưa hiện rõ đó đây, gió đêm không ngớt thổi vi vu lạnh lẽo.

Trong gian đại điện, ánh đèn cũng trở thành tù mù.

Bỗng nhiên, ngọn huyền đăng cháy sáng hẳn lên, vì Huyền Băng Lão Mị vừa co tay búng nhẹ về phía ngọn đèn, khiến tim đèn như được khêu tỏ. Cây nhang lúc ấy đã cháy hết bốn phần năm. Huyền Băng Lão Mị đưa mắt nhìn qua cây nhang một lượt, rồi cất giọng lạnh lùng :

- Nghiêm Tiểu Long, thời giờ chẳng còn bao nhiêu nữa, ngươi hãy nói cho sớm đi....

Câu nói chưa dứt, thì bỗng có hai bóng đen từ ngoài bay vút vào gian đại điện, rồi buông người đứng sững trước mặt Huyền Băng Lão Mị như hai pho

tượng gỗ.

Huyền Băng Lão Mị đưa mắt nhìn rõ đây là hai đạo sĩ, thì mặt không khỏi biến sắc, vung tay áo gây thành một đạo kinh phong lạnh buốt cuốn thẳng ra ngoài, rồi lão ta cũng lao vút người ra theo hướng ngọn kinh phong.

Lúc bấy giờ, trong gian đại điện còn có một nửa số thủ hạ của Huyền Băng Lão Mị. Chúng trông thấy thế, bèn ùn ùn lao mình ra ngoài không còn trật tự gì cả.

Nhưng lúc ấy bên ngoài trời tối lơ mờ, bóng cây chập chờn đó đây, nào có hình bóng của kẻ lạ mặt ?

Huyền Băng Lão Mị đang sững sốt thì bỗng cảm thấy tại nơi cánh tay trái bị đau nhói như có con vật gì cắn. Lão ta bèn vận dụng cương khí trong người để che chở thân thể, dù cho là vũ khí sắt thép cũng không thể hại đến thân lão được. Nhưng khi lão ta đưa cánh tay lên nhìn kỹ thì không khỏi biến hẳn sắc mặt.

Thì ra, nơi cánh tay trái của lão đã bị ba mũi kim thép màu đen nhỏ rúc như sợi tóc ghim chặt vào da thịt. Đầu mũi kim đã cắm sâu gần quá nửa, chỉ còn lộ ra ngoài trên dưới một phân. Sau khi lão đã đoán biết lai lịch của những mũi độc châm ấy, bèn gầm giọng quát to :

- Đào Như Hải ! Nếu lão phu không xé xác ngươi ra được thì chưa hả mối hận ngày hôm nay ! Nói đoạn, lão ta bèn quay người lướt thẳng vào gian đại điện, nhưng vừa nhìn qua khung cảnh trước mặt, thì lão ta không khỏi há mồm tròn mắt, đứng trơ trơ như khúc gỗ.

Thì ra, số người của Nghiêm Tiểu Long không rõ biết mất đi đâu từ lúc nào. Cả gian đại điện đã vắng tanh không một bóng người.

Huyền Băng Lão Mị lộ sắc giận dữ, lại quay người bước trở ra ngoài, nhìn thẳng vào đám thủ hạ, mặt đầy ngơ ngác của lão ta, quát to :

- Đi mau ! Nói dứt lời, lão ta đưa tay mặt đỡ lấy cánh tay trái, rồi vọt thẳng người lên không bảy tám trượng, lướt nhanh đi như một luồng gió.

Bọn thủ hạ của Huyền Băng Lão Mị cũng vọt người lên không. Chúng cất tiếng hú dài nghe thực ghê rợn. Tiếng hú ấy không ngớt bay lằng lằng giữa không gian, gây thành những tiếng hồi âm như không lúc nào ngừng.

Liên đó, từ trên một ngọn cây cổ thụ cao chọc trời, Đào Gia Kỳ bay nhanh xuống đất, đưa mắt chú ý nhìn khắp gian đại điện, rồi nhếch môi cười. Trong khi chàng định cất bước bỏ đi, thì bỗng nghe từ phía sau có một tiếng cười khê và trong như chuông bạc vọng vào tai.

vừa nghe qua tiếng cười, Đào Gia Kỳ đã đoán được đây là ai, nên mặt hiện sắc mừng, nhanh nhẹn quay người lại, sử dụng một thân pháp thần kỳ, nhắm hướng có tiếng cười vung tay chụp thẳng tới.

Nào ngờ chàng chỉ chụp vào khoảng không, ngay lúc đó, có một bóng người nhẹ như một đợt khói bay thoát đi rồi mất hút.

Nhưng Đào Gia Kỳ nào chịu để cho bóng người ấy thoát đi ? Chàng liên nhanh nhẹn vọt người lên, đuổi theo tức tốc.

Bóng trắng đã xé về Tây, cảnh vật đều trở thành mờ, trên sườn núi chập chờn hai bóng người, một trước một sau, đuổi bắt nhau như hai luồng điện xẹt. Khinh công của Đào Gia Kỳ tuy hết sức tuyệt diệu, nhưng vẫn không làm thế nào đuổi theo kịp bóng người ở trước mặt, mà lúc nào cũng giữ được một khoảng cách độ năm sáu trượng, không thể thu ngắn được hơn nữa.

Hai người đuổi bắt nhau đến bên dưới một ngọn núi trơ trọi đứng cao chọc trời. Tại nơi đó, sườn núi bằng phẳng, cỏ đại xanh mượt như nhung, rải rác đây đó ngoài mười gốc tùng cổ thụ cong queo, cành lá sum sê, che cả một vùng rộng.

Về phía trái của sườn núi ấy, có một bức vách đá cheo leo, cao mấy mươi trượng, từ trên có một con thác đổ xuống âm âm, bụi nước tung bay mờ mờ, trông chẳng khác nào khói sương che phủ quanh một bức màn bằng ngọc trắng. Cảnh sắc ấy ai nhìn đến cũng sáng khoái trong lòng, có cảm giác như mình đã lọt vào cõi tiên.

Bóng người chạy trước, khi đã tiến đến sườn núi ấy, bỗng bất thân quay người lại nạt :

- Gã nông cuồng kia ! Bộ ngươi không muốn sống nữa hay sao ?

Giọng nói the thé và bén nhọn nghe hết sức quái dị.

Đào Gia Kỳ đưa mắt nhìn lên thì không khỏi giật nảy mình. Vì chàng đã nhìn thấy một khuôn mặt tái nhợt như xác chết, đôi mắt xéch ngược, tròng mắt sáng ngời, mũi hếch, môi trê, tóc rối phờ buông rũ xuống hai vai, thân người mặc một chiếc áo dài đen chấm đất. Đây quả là một con người xấu xí, không còn ai xấu xí hơn.

Đào Gia Kỳ qua cơn giật mình liền xoay đôi tròng mắt cười to :

- Ta không tin ở trên đời này lại thực sự có ma ! Vừa nói, chàng vừa tràn nhanh tới như chớp, lẹ làng thò cánh tay mặt ra, dùng thế Ly long thám châu chụp thẳng tới.

Song thế võ của chàng mới đánh ra được một nửa, thì năm ngón tay bỗng giương thẳng ra, vung lên chập chờn như có hàng nghìn ngón tay hiện lên đó đây, đi đôi với tiếng rít vèo vèo, nhắm ngay người đàn bà xấu xí ấy chụp xuống.

Chỉ pháp của chàng hiểm hóc khó lường, trong như thật như hư, không biết đâu là bóng mờ hay n~lũg ngón tay thực, đồng thời, chàng lại phối hợp với một bộ pháp thật ly kỳ, tràn đến công thẳng vào đối phương.

Người đàn bà trông xấu xí như quỷ sứ ấy, lộ sắc kinh ngạc, vung hai tay nhanh như gió vừa đỡ thẳng thế công, thân hình lúc nào cũng lách nhẹ nhàng.

Đào Gia Kỳ luôn luôn tươi cười, nhưng thủ pháp lại không ngót thay đổi, khi dùng chưởng, lúc dùng chỉ, đánh toàn những thế võ kỳ lạ hiểm hóc của những môn phái lớn trong võ lâm. Những thế võ ấy cao thâm tuyệt vời, lúc nào cũng nhằm tấn công vào các vị trí mà đối phương không thể ngờ đến được. Người đàn bà xấu xí ấy nếu không phải là một tay võ công tuyệt thế, thì chắc chắn không thể nào không bị thảm hại được. Nhưng xem ra hai người như có vẻ không đánh thắng.

Chẳng bao lâu, vầng trăng đã lặn, ánh sao đã mờ, bầu trời đã bắt đầu trở thành xám ngắt vì sắp sửa bước vào bình minh. Người đàn bà xấu xí ấy hơi thở đã bắt đầu hỗn hển, nên bỗng quay người nhắm hướng ngọn núi cao chọc trời trước mặt bỏ chạy...

Đào Gia Kỳ cất tiếng cười to, rồi lao người đuổi theo. Vì thế, hai bóng người lại lướt nhanh như hai vì sao sa. Người đàn bà xấu xí đó, nhắm ngay hướng một vách đá cheo leo nguy hiểm trên sườn ngọn núi, cầm đầu chạy tới Phía trên của bức vách đá ấy, lại chỉ còn có những bức vách đá cao ngất trời và đứng sừng, nhô xuống bên dưới thì là hố sâu muôn trượng. Nơi đó, chỉ có một con đường mòn nhỏ rất hiểm trở dẫn đến sườn núi. Địa hình hiểm trở ấy, chỉ cần một người chống giữ, cũng có thể ngăn chặn được cả một đạo quân.

Bởi thế, khi người đàn bà xấu xí đã tiến đến đoạn đường ấy rồi, liền quay người lại nạt :

- Hãy mau quay đầu trở lại, nếu còn ngoan cố xông tới, thì ta sẽ cho người vùi thây dưới hố sâu đó ! Đào Gia Kỳ đã có dụng ý định sẵn, nên trả lời ngay :

- Cũng chưa chắc đâu ! Nói đoạn, thì thân hình chàng đã tràn đến trước mặt của đối phương Trong trường hợp đó, nếu người đàn bà xấu xí nọ vùng tay đánh ra, thì chắc chắn Đào Gia Kỳ sẽ bị hại. Nhưng nào ngờ, người đàn bà ấy chỉ lộ sắc kinh ngạc, rồi bất thần quay người bỏ chạy đi tuốt.

Đào Gia Kỳ thấy thế liền đuổi theo sát như hình với bóng. Cuối cùng chàng trông thấy người đàn bà đó nhắm thẳng một gian nhà đá lao vút tới.

Gian nhà đá ấy, thật là kín đáo, ít ai ngờ được. Vị trí của nó ở giữa một vùng núi lõm sâu, chung quanh đều có vách đá cao, nếu không để ý thì không làm sao thấy được. Con đường vào nhà là một khe đá hết sức hiểm trở, nhưng lại có những bụi cây gai góc và các thứ dây leo phủ kín, khiến người ngoài khó thể nhận ra.

Trong khi người đàn bà ấy mới vừa bước vào được một nửa thân người thì Đào Gia Kỳ đã đuổi theo kịp. Chàng nhanh nhẹn thò cánh tay ra ôm ngang lưng của người đàn bà, rồi khẽ gọi :

- Quỳnh tỷ ?

Người đàn bà xấu xí ấy hết sức luống cuống cất tiếng than :

- Rõ thực là oan gia ! Đào Gia Kỳ thừa lúc nàng không đề phòng, nhanh nhẹn thò bàn tay trái lên, chụp lấy chiếc mặt nạ xấu xí của nàng gỡ xuống, tức thì, trước mặt chàng liên hiện ra khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, sáng ngời như ngọc.

Người đàn bà ấy quả đúng là Tô Chỉ Quỳnh, đã lén bỏ chàng ra đi trước đây Tô Chỉ Quỳnh đôi má bừng đỏ, tia mắt đầy vẻ hờn trách :

- Kỳ đệ, tại sao đệ đệ lại đuổi đến cùng như thế ? Làm thế nào đệ đệ lại đoán biết là tôi ?

Đào Gia Kỳ cười nói :

- Như tiểu đệ đã nói trước là dù cho Quỳnh tỷ có biến thành tro bụi, thì tiểu đệ vẫn nhận ra Quỳnh tỷ kia mà ! Trước đây, tại sao Quỳnh tỷ lại bỏ đi một cách đột ngột, không giãi từ gì cả, khiến tiểu đệ suốt ngày phải băn khoăn lo lắng. Nếu chẳng có phong thư của Quỳnh tỷ để lại, thì nào được biết Quỳnh tỷ luôn luôn bí mật theo sát tiểu đệ như vậy ! Vừa nói, chàng vừa ôm siết thân người của Tô Chỉ Quỳnh, rồi cúi xuống đặt lên đôi môi anh đào của nàng một cái hôn ngây ngất...

Tô Chỉ Quỳnh giãy giụa mấy lượt, sắc mặt đỏ bừng :

- Kỳ đệ hãy buông tay ra có được không ?

Đào Gia Kỳ lắc đầu nói :

- Nếu buông ra thì sợ Quỳnh tỷ lại bỏ chạy nữa ! Dứt lời, hai người liên bước thẳng vào gian nhà đá. Bên trong gian nhà ấy théc là tối tăm, nhưng Đào Gia Kỳ đưa mắt nhìn kỹ, thì trông thấy trong nhà có đủ giường gấm màn the, bàn ghế sạch sẽ, gương lược phấn sáp không thiếu thứ gì, bài trí không khác nào một khuê các. Do đó, chàng lớn tiếng cười :

- Suốt một đêm liên, tiểu đệ không có chợp mắt, nên giờ đây thật là buồn ngủ ! Tô Chỉ Quỳnh đã hiểu được ẩn ý qua câu nói của Đào Gia Kỳ, nên con tim không ngớt nhảy rộn lên, cơ hồ như muốn tung ra khỏi lồng ngực. Giữa lúc cánh tay ngọc của nàng vừa mới vùng vẫy, thì bỗng cảm thấy tại Khí hải huyết gần mắt trái tê buốt, rồi chân lực trong người cũng mất đi tất cả, toàn thân mềm nhũn, không còn cử động được nữa.

Đào Gia Kỳ bồng nàng đặt lên giường, rồi quay ra đóng chặt cửa lại.

Đôi mắt của Tô Chỉ Quỳnh bỗng nhiên trào lệ, buồn bã nói :

- Tỷ tỷ là người đã ngoài ba mươi, thực không xứng với đệ đệ. Chúng ta xưng hô nhau bằng tỷ đệ, kết làm tình chị em chẳng phải hay hơn hay sao, hà tất.... ?

Vừa nói đến đây, thì đôi môi của nàng đã bị đôi vành môi nóng bỏng của chàng ép cứng, nhưng nàng dù có muốn vùng vẫy cũng không còn sức mạnh nữa. Bởi thế, nàng chỉ còn nhắm mắt để mặc cho mọi việc xảy ra...

Từ nay cửa lòng nàng đã hé mở cho chàng, vườn hồng đã đón chim xanh, bao nhiêu lời ân ái tỉ tê như tiếng yến tiếng oanh, kéo dài bất tận.

Giữa lúc ái ân, Tô Chỉ Quỳnh bỗng hỏi :

- Kỳ đệ có biết tỷ tỷ là ai không ?

Đào Gia Kỳ tại sao lại làm như thế ? Đấy cũng chính là một dụng tâm có ẩn ý của chàng. Suốt ba ngày qua được gần gũi với người ngọc, nên không khỏi quyến luyến, kịp khi chàng trông thấy bức thư lưu lại trong chùa hoang của Tô Chỉ Quỳnh, mới đoán biết nàng không phải là một người tầm thường, đồng thời, chắc chắn là một nhân vật có quan hệ với mọi việc rối rắm đang xảy ra hiện nay trong võ lâm.

Chàng vốn là người tài hoa tuyệt thế, tâm trí siêu phàm, biết rằng giữa trai và gái, khi đã có một tình thương qua xác thịt, thì dù gặp vấn đề khó khăn đến đâu cũng có thể giải quyết được dễ dàng tất cả. Do đó, chàng không từ bỏ một thủ đoạn nào để nhằm đoạt đến mục đích mau chóng. Bởi thế, khi nghe Tô Chỉ Quỳnh hỏi, chàng liền lắc đầu nói nhỏ :

- Suốt ba hôm ngồi đối diện với nhau, lúc nào đệ cũng làm ra vẻ quân tử, do đó, sau này đệ hết sức hối tiếc. Tiểu đệ chỉ biết kính yêu tỷ tỷ thôi, còn riêng tỷ tỷ là một nhân vật gì, đệ cũng không cần biết đến ! Tô Chỉ Quỳnh khẽ "hừ" rồi nói :

- Chớ nói bá láp nữa ! Nếu nói thế thì còn Huỳnh ý Vân và Vân Mộng Bình sẽ tính sao ?

Đào Gia Kỳ không khỏi giật mình, thâm nghĩ:

"Tại sao cô ấy lại biết rõ như thế ?" Nghĩ đến đây, chàng bèn lên tiếng đáp :

- Tỷ tỷ, chị từ đâu mà biết được việc đó ? Tiểu đệ đối với hai cô ấy chẳng qua chỉ có tình bạn, chứ không hề đi xa hơn nữa ! Tô Chỉ Quỳnh cười dịu dàng nói :

- Đệ đệ chớ có nói khéo như vậy, để sau này xem đệ đệ sẽ giải quyết ra sao? Tỷ tỷ nói rõ cho đệ đệ biết, chị đây chính là Lãnh Diện La Sát..

Đào Gia Kỳ nghe qua không khỏi giật mình. Một lúc sau, chàng mới cất tiếng cười to, ôm siết mạnh tấm thân ngọc ngà của Tô Chỉ Quỳnh hơn, nói :

- La Sát cũng được, mà Quỷ Mẫu cũng được. Bắt đầu từ ngày hôm nay, tỷ tỷ đã trở thành người vợ yêu quý của đệ đệ rồi ! Tô Chỉ Quỳnh cất tiếng than dài :

- Tỷ tỷ biết mình đã bị đệ đệ tìm hiểu được lai lịch, nên mới dùng đến thủ đoạn hèn hạ như thế này ! Hừ, nếu chẳng phải tỷ tỷ yêu người, thì với chút ít võ công thấp kém của người, chỉ là đem mạng nạp cho tỷ tỷ mà thôi.

Đào Gia Kỳ cất tiếng cười to :

- Chưa chắc đúng như thế đâu ! Tô Chỉ Quỳnh im lặng một lát, khẽ than :

- Oan gia, nếu như thế này thì dù sao ta cũng phải đổi cả phương hướng

hành động ! Đào Gia Kỳ hết sức mừng rỡ :

- Thực à ?

Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Đệ đệ chớ vội vui mừng, vì khả năng của tỷ tỷ cũng có giới hạn, e rằng không đủ sức để đối phó với bao nhiêu sự rắc rối chẳng... ?

Đào Gia Kỳ nghe qua không khỏi sùng sốt, nhưng Tô Chỉ Quỳnh đã nói tiếp :

- Các môn phái lớn trong võ lâm hiện nay, tuy bề ngoài có vẻ mạnh mẽ, nhưng thực sự bên trong đều chẳng còn thực lực. Ngay đến Vũ Nội Bát Kỳ cũng chỉ có cái danh rỗng mà thôi. Hiện giờ, chỉ còn hai lực lượng bí mật, mà chỉ một hành động của họ cũng đủ làm cho cả võ lâm phải đảo điên...

Đào Gia Kỳ nói :

- Hai lực lượng bí mật ấy là gì ?

- Một là Phi Phụng bang, kẻ đó là một bang phái bí mật do chính tỷ tỷ cầm đầu. Hai môn phái ấy, khắp trong thiên hạ đâu đâu cũng có tai mắt, không có một sự động tĩnh nào trong võ lâm mà không hiểu được. Do đó, đệ đệ đến ở chung với tỷ tỷ ba hôm trong sơn động, là tỷ tỷ đã biết mọi hành động của đệ đệ ở vùng Hoài Dương, nhưng không rõ nơi xuất thân và lai lịch của đệ đệ mà thôi ! Đào Gia Kỳ nghe qua không khỏi thán kinh hãi.

Tô Chỉ Quỳnh lại nói :

- Phi Phụng bang tuy bề ngoài do Huỳnh ý Vân làm bang chủ, nhưng thực ra bên trong lại có một người khác đỡ đầu. Trường hợp đó, cũng giống như trường hợp của tỷ tỷ vậy. Ngoài tỷ tỷ ra, còn có một người khác đỡ đầu cho tỷ tỷ ! Đào Gia Kỳ nói :

- Người ấy là ai ?

Tô Chỉ Quỳnh thở dài nói :

- Đệ đệ chớ nên hỏi quá tường tận, hầu tránh cái hại thiệt thân ! Tỷ tỷ nói cho đệ đệ rõ, là pho Hàn Thiết Quan âm hiện giờ ở trong tay bà ấy. Bà ta là cô ruột của tỷ tỷ. Những cao thủ dưới tay của bà ta, bất luận là ai cũng có thể đối phó nổi với mọi cao thủ trong các môn phái lớn, ngay cả đến Vũ Nội Bát Kỳ nữa.

Đào Gia Kỳ tỏ vẻ ngờ vực :

- Theo như lời tỷ tỷ, thì lệnh cô chắc chắn là người võ công cao tuyệt nhất trong cõi đời này, muốn xưng bá trong giang hồ hoặc dày xéo cả võ lâm, thực quá dễ dàng như trở bàn tay, thế tại sao tiểu đệ không thấy bà ấy có hành động gì cả ? Lời nói đó, thực làm cho tiểu đệ khó tin được.

Tô Chỉ Quỳnh cười giòn :

- Đệ đệ nào có biết cái lẽ trên đời này, vạn vật đều có vật khắc lấy với nhau. Người cô của tỷ tỷ rất kiêng sợ đối với Ngọa Long cốc chủ, một con người chỉ có tiếng đồn, chứ thực ra chẳng hề có một con người chân thật.

Hơn nữa, bà ấy cũng kiêng sợ người bí mật đỡ đầu cho Phi Phụng bang, vì Phi Phụng bang còn có cả một pho Giáng Long kinh. Việc này nói ra thì rất dài dòng, sau này có dịp, tỷ tỷ sẽ nói tiếp ! Đào Gia Kỳ là người nhiều mưu

lược, nên biết nghĩ đến những việc lâu dài. Chàng và Tô Chỉ Quỳnh đã thành vợ chồng ân ái, thì nào sợ gì nàng không thấu lộ hết mọi điều bí mật cho chàng nghe. Thế rồi hai người cùng trở lại nói toàn chuyện ân ái đến khi trời sáng hẳn, mới cùng bước xuống khỏi giường.

Gian nhà đá này là một trong những gian nhà bí mật của Tô Chỉ Quỳnh ở, bên trong có dự trữ các thứ rượu thịt rất ngon, nên Đào Gia Kỳ được dịp ăn uống no nê thỏa thích.

Trong khi cùng ăn uống, thì họ lại đề cập đến chuyện Đào Như Hải.

Thì ra, Đào Như Hải ngoài mười năm trước đây, vì không có chỗ đứng trong chốn giang hồ, nên y mới đến đầu phục người cô của Tô Chỉ Quỳnh.

Lúc bấy giờ, Đào Như Hải còn trẻ tuổi, sức lực mạnh mẽ, nên được cô nàng tin dùng lắm. Đào Như Hải rất mơ ước sắc đẹp của Tô Chỉ Quỳnh, nhưng tìm đủ cách để chinh phục cũng vô hiệu, nên trong lòng hết sức oán hận.

Sau đó, Đào Như Hải phụng mệnh về Dự Chương, bên ngoài nói là treo đao qui ẩn, nhưng thực bên trong y có một âm mưu riêng, do đó, mới có xảy ra vụ Hàn Thiết Quan âm...

Đào Gia Kỳ lấy làm lạ hỏi :

- Quỳnh tỷ nói thế, có nghĩa là tên lão tặc Đào Như Hải cướp lấy pho Hàn Thiết Quan âm, không phải là theo mệnh lệnh của lệnh cô hay sao ?

Tô Chỉ Quỳnh gật đầu nói :

- Chính vì lẽ đó, mà cô tôi vô cùng giận dữ. Đào Như Hải thấy vậy hết sức lo sợ, ngâm sai bọn bộ hạ trung thành, hộ tống Hàn Thiết Quan âm đưa đến cho một đại Lạt Ma áo vàng, hầu cận trong đại nội tại Yên Kinh, rồi rêu rao là dư luận đã nghi ngờ sai cho lão. Tuy kế gian của lão rất khéo, nhưng vẫn không làm sao thoát khỏi được đôi mắt của cô tôi, chính vì vậy nên mới xảy ra vụ Cô Tùng Cốc...

Tô Chỉ Quỳnh dùng lại trong giây lát, rồi tiếp :

- Đào Như Hải lúc đầu không rõ nhân vật nào ở trong Cô Tùng Cốc.

Nhưng khi lão ta đã tìm hiểu được rõ ràng, thì không khỏi hồn phi phách tán, từ đó trốn biệt dạng luôn. Nhưng đến khi hắn nghe được vụ Giáng Long kinh thì đoán là do chính tôi đã cướp đoạt được. Vì ngoài tôi ra thì chẳng còn ai có mức võ công như vậy. Bởi thế, hắn tìm đến Kim Ngân Giáp ám hại tôi, suýt nữa đã bị mất mạng ! Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Xem ra tiểu đệ cần phải cảm ơn cái đức của Đào Như Hải, vì nếu không có lão ta, thì ngày hôm nay tỷ tỷ nào có... ?

Câu nói chưa dứt, thì sắc mặt của Tô Chỉ Quỳnh đã bừng đỏ, cầu nhàu:

- Đồ đệ đệ dám nói nữa ! Sau đó, nàng cúi đầu mỉm cười e thẹn. Dáng điệu của Tô Chỉ Quỳnh trông thật dịu dàng xinh đẹp, khiến Đào Gia Kỳ nhìn đến ngất ngây, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng rất lạ lùng. Dáng điệu si mê như điên cuồng của Đào Gia kỳ lại làm cho đôi má của Tô Chỉ Quỳnh bừng đỏ hơn,

nàng liếc nhìn chàng rồi lại lên tiếng trách khế.

Đột nhiên, từ bên ngoài gian nhà đá, bỗng có tiếng gõ cửa vọng vào, rồi tiếp đó, lại nghe có một giọng âm áp vang lên :

- Tô hiền muội, có ở nhà không ?

Sắc mặt của Tô Chỉ Quỳnh biến hẳn, nhanh nhẹn chụp lấy chiếc mặt nạ xấu xí mang lên, rồi từ từ đứng dậy.

Đào Gia Kỳ không khỏi giật mình hỏi nhỏ :

- Quỳnh tử, người đến đây là ai ?

Tô Chỉ Quỳnh cất giọng lạnh lùng :

- Đây chính là Thất Xảo Phích Lịch Thoa Đồ Lô, đệ nhất cao thủ của người cô tôi. Hắn là người đã theo đuổi tôi suốt ngoài mười năm nay ! Đôi mắt của Đào Gia Kỳ nhùng nhằng, mặt tràn đầy sát khí :

- Một ngọn núi không thể ở được hai con cọp. Quỳnh tử, chị hãy cho hắn bước vào để tiểu đệ diệt trừ hắn ! Tô Chỉ Quỳnh cười buồn bã, lắc đầu :

- Đệ đệ không phải là người đối địch nổi với hắn đâu ! Đào Gia Kỳ mỉm cười :

- Quỳnh tử, chị quá xem thường tôi đó ! Giọng âm áp bên ngoài cửa lại vọng đến :

- Tô hiền muội, ngu huynh biết có mặt em ở bên trong, thế tại sao im lặng như vậy ? Hiền muội nào có biết ngu huynh là người rất thủ lễ ?

Tô Chỉ Quỳnh vội vàng thu dọn hết chén ly trên bàn than :

- Kỳ đệ, việc đã đến nước này, thì chỉ còn cách làm liều thử xem sao Bên ngoài gian nhà tuy ánh sáng mặt trời đang chiếu rọi khắp nơi, nền trời xanh biếc, không gợn một chút mây, nhưng bên trong gian nhà vẫn còn tối mù. Đào Gia Kỳ liên vọt người nhảy nhẹ nhàng lên trên nhà đứng yên, nếu không để ý thì không làm sao thấy được.

Tô Chỉ Quỳnh liền cất tiếng cười giòn :

- Đồ lão sư, phải có việc gì gấp, nên cân nhắc tôi phải không ?

Người bên ngoài cửa đáp :

- Hiền muội, ngu huynh chỉ tiện đường ghé thăm, hầu có dịp trò chuyện với hiền muội, cho phi tinh bấy lâu tương tư khổ sở ! Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Tại sao đến hôm nay mà Đồ lão sư vẫn còn nặng tình như vậy ?

Đồ Lô đứng bên ngoài cửa khẽ hò một tiếng :

- Lòng của ngu huynh rắn như sắt đá, dù cho hiền muội không để ngu huynh vào mắt, nhưng ngu huynh vẫn nhất định một lòng chung thủy mãi đến khi nào cảm động được hiền muội. Ngu huynh sẵn sàng hạ mình suốt đời dưới tay của hiền muội, để nghe theo sự sai bảo, dù cho có nhảy vào nước sôi lửa bỏng, mất mạng cũng không chối từ ! Tô Chỉ Quỳnh cất tiếng trong veo như chuông bạc, cười khanh khách nói :

- Lão sư nói thực đấy chứ ?

Đồ Lôi cất tiếng than dài :

- Ngu huynh tự biết hình dáng xấu xí, so với âu Dương Câu thua xa, nhưng tình của ngu huynh lúc nào cũng chân thật, không hề thay đổi.

Tô Chỉ Quỳnh cười giòn :

- Cũng có thể là thực lắm ! Nói đoạn, nàng bước thong thả ra mở then cửa, rồi nói tiếp :

- Tôi chỉ cho lão sư ở chơi trong giây lát mà thôi, nếu trái thì chớ trách tôi tại sao ra lệnh đuổi khách đấy nhé ! Đồ Lôi đáp :

- Ngu huynh xin tuân lệnh.

Tô Chỉ Quỳnh bỗng lách người đứng sát bên cạnh ghế, cất giọng lạnh - Hãy vào ! Liên đó, cánh cửa được xô ra, từ ngoài bước vào một người đàn ông đứng tuổi, vóc dáng tương tự như Đào Gia Kỳ. Người ấy da dẻ đen đúa, mắt cụp, mũi lân, dưới cằm trơn láng không râu, dáng điệu thật oai vệ, mình mặc một chiếc áo dài màu thổ hoàng, trên lưng giắt bầy món ám khí hình thoi, chiếu ánh sáng xanh lè.

Đồ Lôi vừa nhìn thấy Tô Chỉ Quỳnh thì vẻ mặt vốn âm u lạnh lùng của y, liền đổi thành tươi cười như hoa nở, cất giọng cười to :

- Hiền muội, giờ phút này cũng như ở tại đây mà hiền muội còn mang mặt nạ vào chẳng hóa ra mặt húng lăm sao ?

Tô Chỉ Quỳnh lạnh lùng đáp :

- Có lúc nào ông thấy tôi để mặt trực tiếp gặp người bao giờ ? Ngay đến ông cũng không thể vượt ra ngoài cái lệ ấy ! Đồ Lôi than dài :

- Hiền muội sao lại quá khắt khe... ?

Tô Chỉ Quỳnh lạnh lùng đưa tay chỉ thẳng vào một chiếc ghế bên cạnh bàn :

- Xin mời ông ngồi ! Đồ Lôi lại cất tiếng than dài, rồi chậm rãi bước đến chiếc ghế ngồi xuống, nói :

- Hiền muội, em đã tìm hiểu tung tích của Ngọa Long cốc chủ hay chưa ?

Đột nhiên, Đào Gia Kỳ từ trên trần nhà bắt thân lao thẳng xuống chẳng khác nào núi đồi sụp đổ, bàn tay kẹp chặt hai mũi Ngũ vân xà đầu đỉnh, nhắm ngay lưng Đồ Lôi vỗ mạnh xuống, trong khi tay trái giương hai ngón ra, nhắm điểm thẳng vào huyệt đạo quan trọng phía dưới nách của đối phương. Đồ Lôi là một nhân vật đầu phải tầm thường, do đó, vừa nghe tiếng gió rít là đã cảnh giác ngay. Y nhanh nhẹn vọt người thẳng tới trước, trong khi chưởng mặt đã giương lên đánh ngược ra sau. Nhưng Đào Gia Kỳ đã sử dụng Giáng Long chưởng lực, một võ học của Phật môn, đồng thời, lại có thêm Ngũ vân xà đầu đỉnh, một ám khí mà bấy lâu nay từng làm rung chuyển cả võ lâm, nên dù Đồ Lôi có nhanh nhẹn cũng không thể thoát khỏi thế tấn công của chàng. Tức thì, sau tiếng "hừ" giận dữ, cả gian nhà đá liền như rung chuyển, cát bụi tung bay mờ mịt, rồi hai bóng người loạng choạng cùng thối lui và cuối cùng đứng sững lại nhìn nhau...

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 20

Sóng gợn biển tình

Đồ Lôi trong khi thấy ngọn cuồng phong cuốn tới, thì tự ý võ công của mình cao cường, có thể vận dụng cương khí để che chở thân thể, chẳng những chưởng lực thông thường hoặc những ám khí kém lợi hại không thể gây thương tích được cho y, trái lại, y có thể lấy sức đánh của địch để tạo thành một sức dội lại mạnh mẽ, giết chết đối phương. Trong khi đó, y còn vung cánh tay mặt lên vận dụng toàn lực phản công ra mạnh mẽ.

Nào ngờ, hai mũi Ngũ vân xà đầu đỉnh chính là do thứ Hàn Thiết chân kim đã rèn nên, đất là một món ám khí mà Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành đã nhờ nó mà thành danh và cũng làm khiếp sợ cả võ lâm, phạm người tài nghệ càng cao cường, thì bị thương lại càng trầm trọng. Phương chi, Giáng Long chưởng lực lại chính là môn tuyệt học của thiên môn.

Đào Gia Kỳ vì quyết hạ cho được địch thủ, nên khi từ trên lao xuống, vừa dùng chưởng đánh ra, lại dùng đỉnh cắm vào lưng địch, nên cùng một lúc với chưởng lực ồ ạt, hai mũi Ngũ vân xà đầu đỉnh đã cắm phập vào người của Đồ Lôi, sâu tới tạng phủ.

Tuy nhiên, Đào Gia Kỳ cũng bị Đồ Lôi đánh trúng một chưởng vào hông phía mặt, nên qua một tiếng "binh" Đào Gia Kỳ cảm thấy máu huyết trong người đều cuồn cuộn, nơi vết thương nóng bỏng như lửa đốt, mặt tái nhợt như tờ giấy trắng, mồ hôi toát ra nhễ nhại như tắm.

Tô Chỉ Quỳnh thấy thế hết sức kinh hãi, đôi mắt không ngớt xoay chuyển nhìn khắp chung quanh, lộ vẻ luống cuống vô cùng.

Đồ Lôi sau khi tràn tới một bước, liên há miệng hô ra một búng máu tươi Hấn quay người lại, lộ sắc ghê rợn, giương tia mắt đầy căm hận nhìn qua Đào Gia Kỳ một lượt. Sau đó, y bỗng cất tiếng cười như cuồng dại :

- Thảo nào Tô hiền muội lại xem tôi như thù địch ! Thì ra, hiền muội đã phải lòng thằng bạch diện thư sinh này... ! Tô Chỉ Quỳnh nạt :

- Đồ Lôi, ông chớ nói càn ! Đồ Lôi dờn ánh mắt nhìn thẳng vào mặt Tô Chỉ Quỳnh, cười đau đớn nói :

- Tô hiền muội, ngu huynh chẳng hề oán trách em, việc trên đời này ít khi nào lại đi đúng theo ý muốn của mình. Nhưng chỉ đáng tiếc là hiền muội không chịu nói sớm, nên thằng bé này chỉ còn có thể sống được nửa tiếng đồng hồ nữa mà thôi ! Đào Gia Kỳ liên dùng cách vận dụng chân khí trong người để chữa thương, theo như trong pho Giáng Long kinh đã dạy, nên chẳng mấy chốc sự đau đớn giảm dần. Nghe Đồ Lôi nói thế, chàng liên khề

cười hỏi :

- Đồ Lôi, riêng ông còn có thể sống được lâu hơn hay sao ? Hiện giờ võ công của ông đã bị phế, hơn nữa, lại bị Ngũ vân xà đầu đỉnh cắm sâu tận nội tạng sẽ chết ngay bây giờ, vậy ông còn khoác lác điều gì ?

Đồ Lôi nghe thế, không khỏi biến sắc mặt. Vừa rồi, khi huyết đạo của y bị điểm trúng, vì quá đau đớn nên y vẫn chưa để ý đến những tai hại to tát khác. Giờ đây, y đã cảm thấy chân lực trong người quả bị tan nát hết.

Hơn nữa, y không khỏi kinh hoàng trước cái tên Ngũ vân xà đầu đỉnh. Y tự biết không còn mong chỉ thoát chết nữa, nên cười đau đớn :

- Tô hiền muội, sau khi anh chết thì e rằng không còn ai có thể trị được tên âu Dương Câu. Ngu huynh còn sống thì âu Dương Câu còn ít nhiều kiêng sợ, nhưng từ nay về sau e trong môn phái sẽ không còn có ngày yên ổn. Hiền muội cũng khó tránh được độc thủ của âu Dương Câu.

Nói đến đây, y cất tiếng cười ghê rợn, rồi tiếp :

- Nhưng cũng may, là ngu huynh đã xếp đặt xong một kế tuyệt hay...

Tô Chỉ Quỳnh kinh hãi nói :

- Kế tuyệt hay ấy là gì ?

Liên đó, Đồ Lôi há miệng hộc thêm một cục máu, rồi té ngựa ra đất. Y cất giọng hồn hên nói đứt quãng :

- Tôi... và âu Dương Câu... cùng giúp cho hiền muội... thành danh... là một trong Vũ Nội Bát Kỳ. Thế mà, chẳng ngờ... ngày hôm nay... tôi lại phải chết dưới....

Nói đến đây, bỗng y im hẳn.

Tô Chỉ Quỳnh vọt nhanh người đến bên cạnh Đồ Lôi, thò tay ra đỡ lấy y, nhưng mạch y đã ngưng đập, rõ ràng là đã chết hẳn. Nàng khẽ lắc đầu thở dài, rồi lại vọt người đến trước mặt Đào Gia Kỳ, lộ vẻ cuống quýt :

- Kỳ đệ, vết thương của em thế nào rồi ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Quỳnh tỷ hãy yên tâm, tiểu đệ không chết đâu ! Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Dưới chương lực của Đồ Lôi, từ xưa đến nay không ai có được cả Kỳ đệ, em chớ nên gạt tỷ tỷ ! Nói đến đây, đôi tròng mắt của nàng xoay qua một lượt, rồi đến điều gì, quay người lướt thẳng đến bên cạnh bàn phấn sáp, ngăn kéo bí mật ra, lục tìm một lúc, lấy lên một cái chai nhỏ bằng ngọc, trút ra lòng bàn tay một viên thuốc màu tím, rồi bước trở lại phía Đào Gia Kỳ nói :

- Kỳ đệ hãy uống viên thuốc này vào đi ! Đào Gia Kỳ ngửi thấy mùi thoang thoảng ngát, tâm thần cũng tỉnh táo trở lại - Đây là linh dược gì thế ?

Tô Chỉ Quỳnh giận dỗi nói :

- Đệ đệ hãy uống đi đã, rồi muốn nói gì sẽ nói sau.

Đào Gia Kỳ không dám làm trái ý nàng, nên bỏ vào miệng nuốt ực xuống.

Viên thuốc ấy quả hết sức linh diệu, chàng cảm thấy có một luồng hơi nóng

điều dàng truyen nhanh khắp các huyết đạo trong người, khiến mọi sự đau đớn liên tan biến mất, tinh thần so với trước khi bị thương còn có vẻ phần chán hơn là khác. Hơn nữa, mùi thơm của viên thuốc vẫn không ngớt phảng phất qua mũi, nên không khỏi kinh dị, thậm chí:

"Đây là thứ linh đơn gì, mà công hiệu chẳng khác nào thuốc tiên như thế ?" Chẳng ngửa mặt nhìn lên, thấy Tô Chỉ Quỳnh gỡ chiếc mặt nạ xuống, đưa mắt nhìn đắm đắm vào xác chết của Đồ Lôi, sắc mặt thay đổi không ngừng. Bỗng nàng thò tay xách bổng xác chết của Đồ Lôi lên như muốn đem ra ngoài.

Đào Gia Kỳ vội vàng nói :

- Quỳnh tử tử chậm đã, xác chết ấy còn có chỗ dùng cần thiết lắm ! Tô Chỉ Quỳnh không khỏi sững sờ, đưa đôi mắt sáng như sao nhìn vào Đào Gia Kỳ nói :

- Xác chết mà còn dùng gì được ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười bước tới, thò tay xách xác chết của Đồ Lôi đem để yên vào một góc nhà, rồi đóng chặt cửa lại nói :

- Quỳnh tử, tiểu đệ còn có mấy việc chưa hiểu rõ, mong Quỳnh tử hãy thành thật giải bày cho, chớ nên che giấu một tí gì cả ! Tô Chỉ Quỳnh trợn mắt nhìn chàng một lượt, nói :

- Thì cứ nói đi ! - Tôi muốn biết âu Dương Câu là ai ?

Sắc mặt của Tô Chỉ Quỳnh không khỏi bừng đỏ :

- Tử tử hiện nay đã thuộc về đệ đệ rồi, còn ghen bóng ghen gió làm gì ? âu Dương Câu là đệ nhị cao thủ trong Cửu Long giáo. Hắn là người rất gian manh, bên ngoài tươi cười nhưng lòng dạ đầy gươm đao. Hắn có Độc sa chưởng lực và Thái sát chân khí là những môn võ học độc đáo trong võ lâm ! Đào Gia Kỳ lại hỏi " - Đồ Lôi bảo y đã sắp xếp một kế tuyệt hay, Quỳnh tử có đoán ra kế của y là gì không ?

Tô Chỉ Quỳnh lắc đầu nói :

- Tử tử chính là vì điểm đó mà lòng đang lo ngại. Trong Cửu Long giáo, số tay chân tâm phúc của Đồ Lôi chẳng phải ít. Có thể nói hắn nghiêm nhiên trở thành thủ lĩnh của một hệ phái. Mỗi một hành động nào của hắn, cũng có thể quyết định cho mọi sự thành bại trong các việc làm của Cửu Long giáo ! Đào Gia Kỳ suy nghĩ một lúc.

- Nếu tiểu đệ đoán không sai, thì Đồ Lôi nếu chẳng phải có ý định khuynh đảo Cửu Long giáo, thì cũng sẽ định gây loạn trong võ lâm. Bởi thế, tiểu đệ muốn giả dạng của Đồ Lôi để dò xét cho rõ ràng việc ấy ! Tô Chỉ Quỳnh đứng sững sờ một lúc, nói :

- Kế ấy có thể thi hành được, duy có điều là đệ đệ không làm sao giả dạng cho thật giống Đồ Lôi, chắc chắn sẽ bị người ta khám phá ! Nói đến đây, sắc mặt nàng bỗng lộ vẻ nghi ngờ, tiếp :

- Tại sao đệ đệ lại phải giả dạng giống như Đồ Lôi ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười đầy bí mật :

- Tình địch chẳng khác nào cây đinh trong mắt, không thể không nhổ được. Hơn nữa, tiểu đệ có ý muốn tìm hiểu mọi sự bí ẩn trong Cửu Long giáo, để phòng hậu họa về sau. Đối với Đồ Lôi, tỷ tỷ hiểu biết rất rõ từ tính tình, ngôn ngữ, võ công và sự giao thiệp đi đứng, không có điều gì mà tỷ tỷ không biết, vậy tỷ tỷ có thể nói rõ cho tiểu đệ nghe để giả dạng đúng y như hần. Một điều quan trọng nhất trong việc đó, là tiểu đệ sẽ giả dạng Đồ Lôi bám sát Quỳnh tỷ tỷ không lúc nào rời ! Tô Chỉ Quỳnh then thường khẽ cúi đầu xuống nũng nịu nói :

- Nếu muốn giả dạng cho thật giống Đồ Lôi, thì ít nhất phải tập mấy hôm mới được. Hiện giờ đệ đệ đang có người chờ đợi, có lý nào lại quên đi hay sao?

Đào Gia Kỳ bỗng nhớ đến việc Đoàn Thừa Tiên và Xuyên Trung Tam Xú vừa rồi có hẹn gặp chàng tại một địa điểm nhất định. Tuy họ có nói là nếu chàng đến trễ, họ vẫn ở đấy chờ đợi, nhưng chàng thấy rằng không tiện để cho họ đợi chờ như thế, do đó, lòng chàng bỗng thấy hết sức do dự.

Tô Chỉ Quỳnh biết Đào Gia Kỳ thật sự không muốn xa rời mình, nên vô cùng cảm động, cất giọng buồn bã than dài, rồi nói :

- Hiện nay bọn họ chờ đệ đệ ở đâu? Để tỷ tỷ sai người đi cho họ hay được rồi ! Đào Gia Kỳ không khỏi giật mình :

- Quỳnh tỷ còn có thủ hạ ở nơi đây nữa sao ? Họ đâu mà tiểu đệ không trông thấy ?

Tô Chỉ Quỳnh lắc đầu :

- Tỷ tỷ có thu nhận hai đệ tử gái, hiện nay chúng ở cách đây ba dặm đường, vì chúng đều không phải là người trong Cửu Long giáo. Đệ đệ nên biết, nếu là người của Cửu Long giáo thì sẽ bị cho uống một thứ thuốc rất độc, chế ngự cả tâm tính của con người, khiến cho con người không tự chủ được nữa ! Đào Gia Kỳ kinh hãi nói :

- Quỳnh tỷ, còn chị thì sao ?

Tô Chỉ Quỳnh cười buồn bã :

- Tỷ tỷ cũng thế thôi ! Đào Gia Kỳ bỗng cất tiếng cười to :

- Thứ thuốc độc kỳ diệu khi vào người rồi, sẽ khiến ta có cảm giác gì ?

Nếu uống thuốc giải trừ, thì chất độc ấy có tan hết hay không ? Có lý đâu trong tất cả đời này, không có người nào giải trừ được loại thuốc độc đó hay sao ? Theo tiểu đệ được biết, thì trong võ lâm còn có Quỷ Thủ Quái Y Ngôn Như Băng ở Ngũ Hành Cốc và Thang Bà Tử là người rất giỏi sử dụng các chất độc, có lẽ họ cũng là người am hiểu cách giải trừ các chất độc chứ ?

Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Sự thần kỳ của tạo hóa, nằm trong muôn hình vạn trạng, thực ra với sinh

mạng rất có giới hạn của con người, không thể nào am hiểu được tất cả Ngôn Như Băng và Thang Bà Tử, chẳng qua là người nổi tiếng về sử dụng chất độc. Chứ chẳng phải là người hoàn toàn hiểu biết hết tính chất của các chất độc ấy.

Giáo chủ Cửu Long giáo vì đề phòng hậu họa, nên chỉ có một mình bà ấy giải trừ được chất độc đó mà thôi. Phân là môn đồ của Cửu Long giáo ai cũng như ai, cứ trong vòng ba hôm, thì sẽ bị chất độc tác quái trong giây lát. Bởi thế, họ phải uống vào một viên thuốc đề tạm thời ngay khi đó ! Đào Gia Kỳ có vẻ nghĩ ngợi hồi :

- Nếu thế, thì Quỳnh tử bị thuốc độc ấy hành vào lúc nào ?

Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Có lẽ vào giờ Tý đêm mai ! Đào Gia Kỳ gật đầu nói :

- Nếu thế, Quỳnh tử hãy cho môn đồ đi đến cửa thành phía Đông tại thành Quảng Nguyên, đề cho số người của Đoàn Thừa Tiên hay, nán lại chờ đợi tiểu đệ thêm năm ngày nữa ! Tô Chỉ Quỳnh cười tự nhiên, lấy mặt nạ đeo vào, rồi lao người ra khỏi nhà lướt đi mất.

Đào Gia Kỳ ngồi một mình trong gian nhà vắng, không khỏi cảm thấy một nỗi buồn man mác đến xâm chiếm tâm hồn. Tất cả những việc gì đã qua, lại lần lượt hiện trong ký ức của chàng.

Mấy điều tâm nguyện của ân sư, nguyên rất khó thực hiện được.

Nhưng, hôm nay bất ngờ lại gặp được cái duyên kỳ ngộ, chắc chắn nhờ đó có thể giải quyết được nửa công việc mà chàng phải làm, hầu toại lòng mong muốn của ân sư. Tuy nhiên, còn một nửa sau đó, thực là rất gian nan nguy hiểm, song nếu chàng kiên trì mãi, thì tất cũng có ngày đi đến thành công được ! Tô Chỉ Quỳnh tuy tuổi gần ba mươi, nhưng là một con người xinh đẹp tuyệt trần, mắt không thua làn thu thủy, mày không kém nét xuân sơn, làn da trắng mịn như băng tuyết, phong độ cao sang, một nụ cười của nàng cũng đủ làm cho người chung quanh đắm say ngây ngất. Đào Gia Kỳ được một người vợ xinh đẹp như thế, thì thực một vị Thổ vương cũng không sánh bằng.

Chàng không ngớt nghĩ ngợi miên man, tâm trí hoàn toàn bị chi phối.

Sau một lúc thật lâu, chàng mới trấn tĩnh tâm trạng của mình được. Chàng đưa mắt nhìn về xác chết của Đồ Lôi nằm trên mặt đất rồi mỉm cười, đứng lên thờ tay coi y phục của Đồ Lôi ra, mặc vào đến ngồi trước bàn phấn của Tô Chỉ Quỳnh dùng thuật dị dung, giả dạng y hệt như Đồ Lôi không sai một Đào Gia Kỳ là người rất tế nhị, nên phạm việc gì đã thấy qua đều nhớ rõ ràng, do đó, chàng đã giả dạng Đồ Lôi giống y hệt, từ hình dáng cho đến tướng đi. Việc chàng nhái theo cử chỉ và ngôn ngữ của Đồ Lôi, tuy lúc đầu chỉ giống được ở một vài khía cạnh nào, chứ không thể mô phỏng được đúng hoàn toàn như Đồ Lôi, nhưng đây cũng là một điều đáng quý rồi. Bởi

thế, chàng không khỏi mỉm cười đắc ý.

Bất giác, một tiếng đông hô trôi qua. Chàng quay mặt nhìn ra ngoài cửa, trong thấy núi cao chọc trời, cỏ thụ xanh um, gió thổi xào xạc, cảnh sắc vô cùng hùng vĩ, nên trong lòng không khỏi có cảm giác của một con người ẩn dật, xa lánh hồng trần, buột miệng ngâm :

Không duyên chung đỉnh Phú quý chẳng màng Ước ao khung cảnh trời cao,
Chim nmg tự tại, tiêu dao tháng ngày ! Hư danh phiên lụy ai hay ?

Bụi trần mờ mịt đắng cay cuộc đời ! Thanh gươm vó ngựa nơi nơi, Tháng năm bạc bẽo chôn đời tuổi xanh ! Đây chỉ là một bài thơ ngẫu hứng, diễn tả cảm hoài trong phút chốc của mình, nên không đúng hẳn bình trắc luật văn. Đột nhiên, có một tiếng cười to vọng đến, rồi những lùm cây trên con đường vào được vạch ra, xuất hiện một người đàn ông mặt trắng, trên dưới ba mươi tuổi, tươi cười nói:

- Tiểu đệ không ngờ lại gặp Đồ huynh ở nơi đây, quả thực là... ! Nhưng lời sau cùng chưa thoát ra khỏi miệng thì người ấy lại cất tiếng cười khô khan. Trong khi người đó lên tiếng nói chuyện, thì Đào Gia Kỳ đã đưa mắt nhận xét con người y rất kỹ. Chàng trông thấy phong độ của y chẳng phải tầm thường. Y có một vóc dáng khá tuấn tú, mày rậm, mắt to khiến người y lại càng có vẻ khôi ngô tuấn tú hơn. Nhưng chỉ tiếc là chiếc mũi cong xuống như mũi ó, đôi môi quá mỏng, hai tia mắt không được đoan chính, thoáng hiện vẻ độc ác và gian manh.

vì lúc ấy Đào Gia Kỳ đã giả dạng Đồ Lôi, hơn nữa, chàng lại không biết lai lịch của người lạ mặt này, nên chỉ "hừ" một tiếng lạnh lùng qua giọng mũi, dẫn đo suy nghĩ không biết trả lời như thế nào để khỏi bị lộ chân tướng. Bất ngờ, ngay lúc đó có một con kết màu xanh lục xòe cánh bay đến.

Nó đảo một vòng trên không, rồi dùng tiếng người nói :

- âu Dương Câu, người không duyên kiếp chi thì chẳng bao giờ được gặp nhau ! Cô nương nhà ta đã đi đến vùng phía Nam Vân Nam rồi ! Đồ Lôi, còn ông ngồi chờ mãi ở đó làm gì thế ?

Nói dứt lời, thì con kết đó lại bay thẳng vào mây mất dạng.

Chừng ấy, Đào Gia Kỳ mới biết thì ra con người trước mặt mình chính là âu Dương Câu, tình địch của Đồ Lôi. âu Dương Câu đưa mắt nhìn theo con kết cho đến khi nó đã bay mất dạng, mới cất tiếng cười ha hả :

- Thực là một con kết khôn ngoan ! Tô hiên muội đã đi xa đến vùng phía Nam Vân Nam, vậy tiểu đệ đây cũng yên lòng rồi ! Đào Gia Kỳ bực mình nói :

- Người yên lòng điều gì ?

Đôi mắt của âu Dương Câu chiếu ngời ánh sáng lạnh lùng, "hừ" một tiếng tức giận nói :

- Đồ huynh, anh chẳng cần nói với tiểu đệ bằng giọng lạnh nhạt như thế,

trong khi Tô hiền muội chưa quyết định dứt khoát thì giữa anh và tôi ai cũng như ai thôi. Hôm nay tiểu đệ đến đây chỉ có ý báo cho Tô hiền muội biết một nguồn tin quan trọng, là bốn lão quái vật gồm có Vô Tình Tú Sĩ, Bắc Quốc Song Ma và Huyền Băng Lão Mị cùng một số bọn yêu tà khá có tên tuổi trong giới giang hồ khác nữa, định tìm đến để gây sự với Tô hiền muội đó ! Đào Gia Kỳ như có ý không tin, đôi mày nhướng cao, cất giọng lạnh lùng :

- Chúng vì lẽ gì mà lại muốn gây sự ?

âu Dương Câu trông thấy sắc mặt của Đô Lôi vẫn âm u lạnh lùng, giọng nói lại càng gay gắt, nên không khỏi tức giận bưng bưng, sắc mặt đỏ gay, tràn đầy sát khí. Nhưng bỗng hấn đề nén cơn giận lại, mỉm cười nói :

- Đô huynh đi xuống núi đã gần một tháng nay, thế tại sao ngay đến việc ấy cũng không hay biết gì cả ? Vừa rồi tại Điệp Thúy sơn trang, pho Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu kiếm đã bị kẻ lạ mặt cướp đi đồng thời lại còn để trước bốn lão quái nói trên một mảnh giấy, viết rằng :

ác độc giết môn đồ, Vô Tình thực xấu hổ ! Muốn biết Ngô Câu kiếm, Bát Kỳ tìm tới chỗ ! Giáng Long đi về đâu ?

Ngoài Bát Kỳ đã thấu ! Việc ấy đã loan truyền khắp cả miền Nam lẫn miền Bắc sông Trường Giang, xao động cả võ lâm. Vô Tình Tú Sĩ hết sức đau lòng và tức giận trước việc pho kinh và thanh kiếm bị cướp mất. Vì việc ấy đã làm cho uy danh hoàn toàn thương tổn, do đó ông ta quyết tâm truy tìm cho kỳ được hai báu vật ấy trở về và diệt trừ kẻ ra tay cướp đoạt ấy đi... Đào Gia Kỳ giả vờ như nghiêng tai lắng nghe, sắc mặt vẫn âm u lạnh lùng như trước.

âu Dương Câu bèn nói tiếp :

- Vũ Nội Bát Kỳ lúc ấy có mặt bốn người tại địa điểm xảy ra sự việc, lời lẽ viết trong tám giấy để lại rõ ràng là ám chỉ số bốn người vắng mặt.

Trong khi đó, số người vắng mặt thì riêng Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành hiện giờ chết sống chưa rõ, cũng như từ xưa đến nay mọi hành động của ông ta đều quanh mình chính đại, không khi nào lại lén cướp giật như thế bao giờ. Người thứ hai là Cửu Chỉ Thần Cái bấy lâu nổi tiếng tính tình kiêu ngạo, nếu có muốn cướp giật thì cũng hành động công khai, chứ không khi nào chịu âm thầm lén lút một cách hèn hạ như vậy. Thế là chỉ còn lại hai người đáng nghi ấy là Tô hiền muội và Ngọa Long cốc chủ mà thôi ! Nói đến đây, y lại cất giọng khô khan ho lên một tiếng, rồi tiếp :

- Ngọa Long cốc chủ tuy tiếng tăm lẫy lừng, nhưng theo lời đồn đại của võ lâm, thì thực sự không có người ấy. Nếu lời đồn đại ấy không sai, thì lời lẽ trong tám giấy kia đã rõ ràng chỉ thẳng vào Tô hiền muội. Vì thế, bốn lão quái vật kia đã quyết tìm đến ăn thua đủ với Tô hiền muội ! Đào Gia Kỳ gằn giọng :

- Đô mỗ nhất định không tin Tô hiền muội đã cướp thanh Ngô Câu kiếm.

âu Dương Câu mỉm cười :

- Tiểu đệ cũng nghĩ như vậy, nhưng bốn lão quái vật kia chẳng những không chịu hiểu thế, mà trái lại, còn có ý định sẽ tìm hiểu kẻ cướp đi pho Giáng Long kinh qua Tô hiền muội. Bởi vì họ cho rằng pho kinh và thanh kiếm cùng bị cướp đi một lúc, tất Tô hiền muội phải biết rõ việc ấy ! Mọi việc đã xảy ra như thế, thì chúng ta cũng không thể bỏ qua được. Bấy lâu nay, Đồ huynh và tiểu đệ đã trợ giúp cho Tô hiền muội thành danh, vậy không thể để cho Tô hiền muội bị thảm bại trong việc này, gây đổ cả thanh danh bấy lâu khổ công gây dựng ! Đào Gia Kỳ cười nhạt nói :

- Đây là lẽ tất nhiên, cần gì người phải nói ! Đồ mỗ sẽ ở lại đây chờ Tô hiền muội trở về, người có bằng lòng chờ không ?

âu Dương Câu nghe qua câu nói ấy, không khỏi ngạc nhiên, trong lòng tràn đầy lửa giận, cười nhạt nói :

- Hôm nay Đồ huynh có vẻ khác hơn bình thường nhiều, vì nghĩ tình đồng đạo nên tiểu đệ cũng không thắc mắc làm gì. Giờ đây, tiểu đệ sẽ đi ngay đến vùng Nam Vân Nam để tìm Tô hiền muội, còn Đồ huynh có chờ thì cứ ở đó mà chờ ! Thôi, tiểu đệ xin cáo lui ! Nói dứt lời, y liền vọt người bay thẳng lên không, vung tay lướt đi mất.

Đào Gia Kỳ trông thấy âu Dương Câu đã bỏ đi, trong lòng nhẹ nhõm như vừa trút được một phiến đá to. Chàng cảm thấy con knot vừa rồi xuất hiện quá bất ngờ, tựa hồ như nó có ý định nhắc cho chàng biết đối phương là ai. Như vậy chắc chắn là Quỳnh tỷ đã trở về, nhưng còn đang ẩn mình ở gần đâu đây.

Vì chàng có lòng nghi như vậy, nên bất giác đưa mắt nhìn qua khắp bốn bên để tìm kiếm. Bỗng nhiên có một chuỗi cười trong trẻo như chuông bạc, nghe rất vui tai của Tô Chỉ Quỳnh, từ trên đầu vách núi cao vọng xuống.

Liên đó, chàng trông thấy có một bóng đen từ trên vách núi bay xuống.

Bóng đen ấy nhanh nhẹn lách mình đáp xuống nhẹ nhàng trên một con đường mòn rộng chỉ ba thước mọc trước cửa gian nhà đá, rõ ràng đây là Lãnh Diện La Sát. Nàng cười nói :

- Đệ đệ giả dạng thực là giống, duy chỉ có thái độ là hơi khác thôi, nên suýt nữa đã bị âu Dương Câu khám phá ra được ! Đào Gia Kỳ lấy làm lạ hỏi :

- Có điểm nào lại không giống ?

Tô Chỉ Quỳnh cười nói :

- Tuy giữa hai người ấy, bên trong có sự kình chống nhau như nước với lửa, quyết một mất một còn, nhưng bên ngoài lại có vẻ như hòa thuận vui vẻ, đồng sinh đồng tử ! Đào Gia Kỳ khẽ cười :

- Đây quả là một việc rất khác thường. Nhưng nếu tiểu đệ không có thái độ như vừa rồi, thì hẳn sẽ trông thấy xác chết của Đồ Lôi mất ! Nói đoạn, chàng quay người bước vào nhà, chụp lấy xác chết của Đồ Lôi, nói :

- Để tiểu đệ hủy đi xác chết này, rồi nói gì thì sẽ nói sau ! Vừa nói dứt lời, chàng đã vọt người nhắm phía dưới sườn núi lướt thẳng đi.

Khi Đào Gia Kỳ hủy xong xác chết của Đồ Lô, thì nhanh nhẹn chạy trở về gian nhà đá ấy. Chàng trông thấy Tô Chỉ Quỳnh đang ngồi trên ghế dựa cánh tay ngọc chống cằm, đôi mắt trong veo nhìn vào mình, bên cạnh lại có một túi hành lý, tựa hồ như sắp lên đường đi đâu, nên chàng không khỏi kinh ngạc.

Tô Chỉ Quỳnh cười nói :

- âu Dương Câu là người tính tình hẹp hòi. Hắn xem đệ đệ chẳng khác nào mũi đinh trong mắt, lúc nào cũng có ý muốn trừ đi, song chỉ vì bấy lâu nay không có cơ hội thuận lợi, để hắn mượn tay người khác mà sát hại tình địch, không làm cho giáo chủ và chính tôi phải nghi ngờ. Trong vòng ba hôm nữa, số người của Vô Tình Tú Sĩ chắc chắn sẽ tìm đến đây, chừng ấy, hắn sẽ bí mật theo sau số người này để ra tay ác độc. Bởi thế, chúng ta nên sớm rời khỏi nơi đây là tốt hơn ! Đào Gia Kỳ cười nói :

- Quỳnh tỷ, tỷ có ý muốn bảo là âu Dương Câu sẽ đưa số người của Vô Tình Tú Sĩ đến đây chăng ?

Tô Chỉ Quỳnh tươi cười gật đầu, thò tay chụp lấy túi hành lý trên bàn, trong khi năm ngón tay trái nhanh nhẹn vung ra chụp lấy cổ tay của Đào Gia Kỳ, rồi cả hai cùng bước ra khỏi gian nhà đá.

* * * Mặt trời đã gác đỉnh non Tây, chim chiều lũ lượt bay về rừng. Khêu Gia Phố, một tiểu trấn gồm có mấy trăm nóc nhà cách xa đây độ hai trăm dặm, trông lại càng có vẻ hoang vắng dưới cảnh hoàng hôn.

Tại đầu phố có một tửu điểm nhỏ, mái hiên thấp lè tè. Trên tấm biển hiệu đề ba chữ Vạn Vị Hương đã cũ kỹ loang lổ, bám đầy bụi bặm.

Bên trong cửa hiệu có treo năm ngọn đèn dầu ánh sáng vàng nhạt chập chờn trước gió. Chung quanh có đề ngoài mười mấy chiếc bàn vuông bằng gỗ trắng. Số thực khách trong hiệu hầu hết là những người lao động trong địa phương, họ ăn uống có vẻ rất bình dân, có người ngồi chồm hổm hai chân trên mặt ghế, có kẻ lại một chân để dưới đất, một chân co lên. Họ bụng chén rượu uống ừng ực theo điệu "ngưu âm" rồi khà dài cười nói huyền thuyên. Nhưng ngay lúc ấy, quanh một chiếc bàn đặt tại một góc đầy bóng tối, có bốn quái nhân, mặt mũi âm u lạnh lùng đang ngồi thấp giọng nói nhỏ với nhau.

Bốn quái nhân ấy chính là Vô Tình Tú Sĩ, Bắc Quốc Song Ma và Huyền Băng Lão Mị.

Vô Tình Tú Sĩ sắc mặt lạnh như băng, cất giọng sâu hiểm nói :

- Đây chỉ có thể trách Huyền Băng lão sư đã tính toán riêng tư nên sau khi bắt được số người ấy, lại không thông tri cho ba anh em Lệ mỗ, nên mới có sự sơ thất như vậy. Việc đó không thể phiên ai cả ! Huyền Băng Lão Mị

nghe qua không khỏi lộ sắc tức giận.

Kỳ Hồng Phi vội vàng tăng hắng nói :

- Việc đã lỡ rồi, thôi thì chớ nên nhắc lại nữa. Theo Kỳ mỗ nhận xét, thì chắc chắn tên lão tặc Đào Như Hải đã cướp đi pho kinh và thanh kiếm ấy chứ chẳng còn ai nữa ! Vô Tình Tú Sĩ liền "hứ" một tiếng lạnh lùng, cười nhạt nói :

- Với tài nghệ tầm thường của Đào Như Hải thì đâu lại có thể cướp lấy thanh kiếm và pho kinh ngay trước mặt bốn anh em chúng ta như vậy ? Lệ mỗ không tin được ! Trong khi lão ta đang nói, thì cả gian tử điểm bỗng im phăng phắc, không nghe một tiếng động. Bốn lão quái nhân không khỏi sững sốt, đưa mắt nhìn thì trông thấy có hai nhân vật võ lâm đứng tuổi đang đỡ một lão già bị đứt mất một cánh tay mặt, máu me đầy người, đôi mắt nhắm nghiền, từ ngoài bước vào. Số người ấy cùng bước đến một chiếc bàn trống ngồi xuống. Lão già bị thương nằm phục bên cạnh bàn không nhúc nhích. Một gã đàn ông có vẻ hung tợn, đưa đôi mắt cộc nhìn qua lão già bị thương một lượt, cất tiếng than rồi quay về gã đàn ông cùng đi nói :

- Tôi xem Lý huynh chắc là không thể cứu sống được nữa ! Võ công của Lý huynh tuy không phải tầm thường, nhưng Đồ Lôi nhờ có thanh Ngô Câu kiếm mới lấy được vô cùng sắc bén, rồi y lại đánh toàn những thế mưu mẹo gạt găm, nên Lý huynh vì không đề phòng mới bị chém đứt một tay, đồng thời, lại bị Đồ Lôi điểm vào Khí hải huyệt. Do đó, dù cho còn sống thì cũng chỉ là một cái thân tàn phế ! Vũ Nội Tứ Kỳ vừa thoáng nghe đến cái tên Ngô Câu kiếm, thì không khỏi đều lưu tâm đến câu chuyện của số người mới bước vào.

Người đàn ông thứ hai vừa cất tiếng than dài, vừa quay mặt lại gọi bọn hầu bàn mang rượu thịt dọn lên. Người ấy cau mày nói :

- Hiện giờ trong lòng của tiểu đệ hoàn toàn rối loạn, tôi và anh nên hộ tống Lý huynh trở về quê nhà trước, rồi sẽ lo đến việc trả thù sau ! Vừa nói, người ấy vừa thò tay ra bắt mạch cho lão già bị thương. Bỗng thấy đôi mày của y lại càng cau chặt, ngửa mặt nói :

- Chúng ta ăn xong, thì gấp rút đi tìm một cỗ xe mới được, kéo anh ấy lại không thấy được mặt những người thân yêu lần cuối cùng ! Đột nhiên, có một giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai mọi người :

- Ông ấy làm sao thế ? Vết thương không còn mong gì cứu được hay sao ? Có thể để cho già đây tận lực cứu chữa thử được không ?

Hai người đàn ông ấy không khỏi sững sốt, đưa mắt nhìn về hướng có tiếng nói, thì thấy người ấy là một văn nhân mặc áo trắng, sắc mặt tái nhợt, đôi má lõm sâu, khóe miệng xệ xuống, dưới cằm lưa thưa ba chòm râu ngắn đen mượt, đôi má chiếu ngời ánh sáng, dáng điệu hết sức lạnh lùng.

Người đàn ông hung dữ ấy, không khỏi lộ sắc kinh ngạc, tươi cười nói :

- Chúng tôi nào dám nhọc đến tôn giá như vậy ! Chẳng hay tôn giá có thể dạy bảo cho biết tôn tánh đại danh hay không ?

Người văn nhân đứng tuổi ấy không trả lời, mà chỉ thò tay xem mạch cho lão già bị thương, gật đầu nói :

- Quả chẳng sai, dù cho có sống được cũng phải chịu trở thành một kẻ tàn phế. Nhưng phải do già đây cứu chữa thì mới mong sống, bằng không thì e rằng khó bề sống hơn một tiếng đồng hồ nữa ! Nói đến đây, người văn nhân ấy dừng lại trong giây lát, rồi mới tiếp :

- Già đây họ Lê, trong võ lâm quen gọi già là Vô Tình Tú Sĩ ! Hai người đàn ông ấy không khỏi buột miệng "ồ" lên một tiếng kinh ngạc, rồi nhanh nhẹn sụp lạy sát đất, nói :

- Thì ra chính là Lê lão tiên bối. Xin lão tiên bối tha thứ cho về chỗ văn bối không được biết nên đã thất lễ như vừa rồi ! Vô Tình Tú Sĩ đỡ hai người đứng lên, nói :

- Kẻ không biết thì có tội tình gì ! Tiếp đó, lão ta bèn đưa tay chỉ vào lão già bị thương hỏi :

- Trường hợp nào nạn nhân đã bị thương, hai người có thể kể lại cho ta biết tường tận được không ?

Vừa nói, lão ta vừa lấy ra một viên thuốc, cậy miệng lão già bị thương cho uống, rồi bảo bọn hầu bàn đỡ nạn nhân ra sau nằm nghỉ.

Gã đàn ông có hình danh hung dữ, cung kính đáp :

- Chúng tôi nào dám không bẩm rõ lại cho lão tiên bối nghe ! Người vừa lên tiếng chính là âu Dương Câu, tình địch của Đồ Lôi. Y là một người gian manh sâu hiểm, đến đây với một ý định sẵn trong lòng.

Hắn đã xếp đặt trước mọi lời kẻ gian ngoan khôn khéo, không để có một chỗ sơ hở. Động cơ của y không phải nhằm thanh toán những mối ân oán trong chốn giang hồ, mà chính nhằm vào việc tranh đoạt một cô gái trong tình trường mà thôi. Bọn người yêu tà như Vô Tình Tú Sĩ ấy cũng không thể nào nghi kỵ về một điểm gì đối với hắn ta cả ! âu Dương Câu bèn làm ra vẻ buồn rầu nói :

- Việc gió trăng với bọn gái lầu xanh, nguyên chỉ là việc vui chơi qua đường, những chẳng ngờ Lý huynh quá tự ái, nên có sự bất đồng ý kiến với một môn hạ của Đồ Lôi, hai bên liên sinh ầu đả. Vì cùng đi chung với nhau, nên văn bối không thể ngồi yên để mà nhìn, xông vào can thiệp đánh trọng thương hai thủ hạ của Đồ Lôi.

Nói đến đây, y dừng lại cất tiếng than dài, rồi tiếp :

- Qua việc đó, bọn họ nào chịu nhịn, nên hẹn đến một địa điểm để thanh toán nhau. Địa điểm ấy định tại một vùng rừng núi cách đây ngoài hai trăm dặm. Không ngờ khi vừa đến nơi, thì Đồ Lôi bất thần xuất hiện, sử dụng thanh Ngô Câu kiếm...

Đến đây, sắc mặt y trở thành kinh hoàng, đây vẻ sợ hãi, tiếp :

- Vãn bối nhớ lại lời đồn đại trong võ lâm, thì mới biết thanh Ngô Câu kiếm trước đây bị mất tại trong trang trại của lão tiền bối.

Đôi mày của Vô Tình Tú Sĩ khẽ cau lại, lạnh lùng đáp :

- Người làm thế nào biết được đây là thanh Ngô Câu kiếm ?

âu Dương Câu đã đoán trước Vô Tình Tú Sĩ chắc chắn sẽ hỏi như vậy, nên liền nghiêm nghị đáp :

- Vì thanh kiếm ấy mũi cong như một cái móc, ánh thép lạnh ngắt trông thực rợn người, hơn nữa, Đồ Lô lại tự khoe khoang là lưỡi kiếm của y sắc bén vô song, trên đời chỉ có một. Sau khi Lý huynh bị chém đứt một tay, thì hai anh em vãn bối đã may mắn được một người đàn bà áo đen kịp thời bay thoát đến ngăn cản hành động của Đồ Lô.

- Người đàn bà áo đen ấy có hình dáng ra sao ?

- Người ấy mặt mày hết sức xấu xí, đôi mắt lạnh lùng sâu hiểm. Bà ta đã bảo Đồ Lô rằng:

"Chẳng phải là mối thù gì to tát, nên ngưng tay là vừa.

Riêng việc ở tại vùng Nam Vân Nam không thể chậm trễ, anh và tôi mau định liệu cho chu đáo mới được". Nói rồi, người đàn bà ấy bèn nắm lấy tay của Đồ Lô bỏ chạy bay đi.

Ba lão quái ngồi bên cạnh cũng giống tai nghe rõ từng câu một. Kỳ Hồng Phi bỗng đứng lên, cười lạnh lùng nói :

- Nếu thế thì quả chẳng sai. Người đàn bà áo đen nọ chính là Lãnh Diện La Sát, trước đây tám chín năm, Kỳ mỗ có được gặp mặt bà ta một lần. Lúc đó, đi theo Lãnh Diện La Sát còn có một người mặt mày đen đúa, sau lưng...

âu Dương Câu ngắt lời :

- Đúng thế, vãn bối trông thấy sắc mặt của Đồ Lô cũng đen đúa, sau lưng có giắt một hàng bảy món ám khí hình thoi, mình mặc một chiếc áo dài màu thổ huyết ! Kỳ Hồng Phi nghe qua, đôi mắt liền sáng quắc, "hứ" một tiếng to nói :

- Quả chẳng sai, trước kia hần cũng ăn mặc như thế. Kỳ mỗ còn nhớ Lãnh Diện La Sát có giới thiệu cho biết, người ấy gọi là Thất Xảo Phích Lịch Thoa Đồ Lô ! Vô Tình Tú Sĩ cũng hoàn toàn tin lời, không lộ sắc nghi ngờ, nói :

- Xem ra, chúng ta còn phải đến vùng Nam Vân Nam một chuyến ! Huyền Băng Lão Mị bỗng lên tiếng :

- Theo tôi đoán, thì bọn họ chưa rời khỏi vùng núi đầu, chúng ta nên phiên vị lão đệ này dẫn đường đến đó để lục soát xem sao ?

âu Dương Câu liền lên tiếng bằng lòng ngay, quay lại bảo người đàn ông cùng đi hộ tống đưa lão già bị thương về trước, cho biết là công việc xong thì y cũng sẽ trở về ngay.

Vàng trắng treo lơ lửng trên bầu trời, gió đêm thổi xào xạc, năm bóng người nổi gót nhau lao vút trên đường...

Bên cạnh gian nhà đá bỗng xuất hiện bóng của âu Dương Câu. Hắn đưa đôi mắt hiểm độc nhìn qua gian nhà đá một lượt, nhếch miệng cười nham hiểm rồi lên tiếng hỏi :

- Đồ huynh có trong nhà không ?

Dứt lời, y đã lao nhanh đến trước cửa gian nhà đá. Y trông thấy cánh cửa mở toang, thì không khỏi sững sốt, thầm nghĩ:

"Có lý nào Đồ Lôi chờ đợi quá lâu, nên sốt ruột cũng đi về vùng Nam Vân Nam rồi ? Hừ, quả nhiên ta dự đoán không sai... !" Giữa lúc hắn đang suy nghĩ thì đã đưa chân bước vào nhà, trông thấy mọi sự bài trí trong gian nhà vẫn y nguyên như cũ, song đã vắng ngắt không một bóng người. Hắn bèn cất tiếng cười sâu hiểm, rồi nhanh nhẹn bước lui ra ngoài.

Trăng sao đều lặn, bầu trời đã trở thành tối om, gió núi thổi mỗi lúc một mạnh, sương lạnh xuống càng lúc càng nhiều. Bốn lão quái nhân sục sạo tìm tòi khắp nơi suốt cả đêm nhưng vẫn không tìm gặp được Lãnh Diện La Sát và Đồ Lôi ở đâu cả. Trong khi đó, họ lại thấy âu Dương Câu bỏ đi đâu mất không trở lại, thì tưởng âu Dương Câu đã gặp việc bất trắc gì rồi, nên hết sức lo sợ.

ánh bình minh đã ló dạng, góc trời đầy mây ngũ sắc chiếu ngời rực rỡ.

Bốn lão quái nhân ấy đứng trơ giữa nmg, chờ đợi mãi đến sốt ruột. Bỗng họ nghe từ phía xa có tiếng chân người bước hồi hả đến, nên không khỏi sững sốt, đưa mắt nhìn lên trông thấy giữa núi đồi ở cách đây khá xa, có bảy tám bóng người màu xám đang nổi gót nhau chạy nhanh tới.

Khi số người ấy tiến đến gần, thì đã trông thấy rõ đây là một số tăng nhân, trong tay mỗi người đều có cầm một ngọn thiền trượng. Số tăng nhân đó đều lớn tuổi cả Họ chắc chắn đều là những lão tăng nội ngoại công rất cao cường.

Kỳ Hồng Phi "hừ" một tiếng lạnh lùng :

- Thì ra bọn trọc Thiếu Lâm ! Nhưng bỗng lão ta kinh ngạc "úy" lên một tiếng, nói tiếp :

- Sao có cả Phổ Đà Trường Mi Tôn Giả ở Nam Hải cũng đến đây nữa kia ? Nên biết, Trường Mi Tôn Giả là một vị thân tăng có võ công tuyệt thế trong võ lâm hiện giờ. Đã lâu lắm rồi, ông ta không hề bước đến vùng Trung Nguyên. Trước kia, khi ông ta còn hành hiệp trong chốn giang hồ, võ công cao cường đến mức được mọi người tôn là đệ nhất cao tăng của thời ấy. Do đó, uy danh của ông ta đến ngày nay cũng vẫn còn vang dội.

Vô Tình Tú Sĩ vừa nghe đến tên Trường Mi Tôn Giả thì sắc mặt không khỏi biến hẳn.

chỉ trong chốc lát, số người của phái Thiếu Lâm đã sắp tiến đến nơi.

Qua một tiếng niệm Phật to, ai nấy trông thấy một lão tăng sắc mặt phương phi, có vẻ là người cầm đầu trong đoàn, liền chấp tay thi lễ :

- Chẳng ngờ lại được gặp Huyền Băng thí chủ ở nơi đây, bản tăng là Lâm Hoàng Đạt, viện chủ Đại Sĩ Viện của phái Thiếu Lâm, xin hỏi Huyền Băng thí chủ đã bắt đệ tử của tệ tự mang đi, hiện giờ giam giữ tại nơi nào ?

Tại sao lại có chuyện đáng tiếc như thế ?

Huyền Băng Lão Mị hừ lạnh lùng qua giọng mũi, hỏi vặn lại :

- Ông có trông thấy quả tang tôi làm việc đó hay không ?

Hoàng Đạt không ngờ Huyền Băng Lão Mị lại chối tội, nên không khỏi sững sờ. Bỗng có một tiếng quát to nổi lên giữa đám tăng nhân, rồi từ trong nhảy ra một lão tăng thân hình to lớn, vung nhanh ngọn thiên trượng trong tay lướt tới, dùng thế Pháp vũ phổ giáng công thẳng ra, khiến bóng trượng chập chờn kín mít khắp nơi, kinh phong rít nghe vèo vèo, nhắm thẳng ngay Huyền Băng Lão Mị bổ tới.

Huyền Băng Lão Mị cất tiếng cười lạnh lùng, rồi lách mình tránh ngang, đưa đôi chưởng xô thẳng ra một luồng kinh khí lạnh buốt đến tận xương tủy.

Tức thì, nhiệt độ trong một vùng mấy mươi trượng vuông liền hạ thấp, chẳng khác nào như khí hậu giữa mùa đông, tê buốt cả da thịt mọi người.

Ngay lúc đó, từ trong số tăng nhân lại bước ra một vị lão tăng nhân mày dài, sắc mặt đỏ tươi, tóc râu đều bạc phơ, to tiếng :

- Không biết điều mà lại còn ngang ngạnh, bản tăng đành phải đắc tội ! Nói đoạn, vị lão tăng ấy liền phát tay áo lướt tới. Tức thì, luồng Huyền Băng chân cương lạnh buốt của Huyền Băng Lão Mị đã bị đẩy lui trở lại.

Huyền Băng Lão Mị hừ một tiếng, rồi cả thân người cũng lao đảo theo đó Ba lão quái nhân đứng ngoài thấy thế, liền vội vàng nhảy lui ra sau. Kỳ Hồng Phi bỗng to tiếng :

- Xin nhị vị hãy ngưng tay, già đây có lời giải bày ! Trường Mi Tôn Giả tươi cười nói :

- Thí chủ có lời gì xin cứ nói, bản tăng sẵn sàng lắng nghe ! Kỳ Hồng Phi bước lui hai bước nói :

- Đây chỉ là một việc ngộ nhận, Huyền Băng lão sư đã tha môn hạ của phái Thiếu Lâm trở về rồi, hơn nữa, Huyền Băng lão sư cũng không có làm điều gì xúc phạm. Nếu Hoàng Đạt đại sư không tin thì hãy trở về chùa xem qua sẽ rõ ! Hoàng Đạt đại sư sa sầm nét mặt :

- Xin tha lỗi cho bản tăng không thể tin được ! Thế tại sao vừa rồi Huyền Băng thí chủ lại nhất định không chịu thừa nhận ?

Kỳ Hồng Phi to tiếng cười ha hả :

- Bốn anh em già đây đều chẳng phải là lớp hậu sinh thấp kém trong võ lâm. Tôn trưởng của một môn phái thì đâu có lý nào lại đi nói dối hay sao ?

Nếu lời nói ấy không thực, thì già đây hoàn toàn chịu trách nhiệm. Già đây

tên gọi là Kỳ Hồng Phi ! Hoàng Đạt đại sư nói :

- Té ra là Kỳ thí chủ, bản tăng đã thất lễ rồi ! Số tăng nhân của phái Thiếu Lâm có đâu lại không nhận được Song Ma, nhưng họ giả vờ không biết mà thôi. Vì lúc xuống núi, vị chương môn đã ân cần dẫn dò mọi người phải thật hết sức cẩn thận, không được gây ra nhiều chuyện rắc rối, nếu việc gì không xứng đáng thì hãy cứ lờ đi.

Lúc ấy, Hoàng Đạt đại sư lại nói :

- Kỳ thí chủ là bậc cao nhân trong võ lâm, tên tuổi vang lừng ở miền Bắc, lời nói chắc chắn không sai. Bởi thế, số đệ tử Phật môn chúng tôi cố gắng nhường nghe theo lời thí chủ trở về Thiếu Lâm, chờ đợi sự quyết định của chương môn trong vấn đề này.

Đôi bên đến đây vốn có thể phân tán, mạnh ai nấy đi rất dễ dàng, nào ngờ Vô Tình Tú Sĩ lại đưa mắt nhìn thẳng vào Trùng Mi Tôn Giả nói :

- Đại sư trước kia uy danh rung chuyển cả võ lâm, khét tiếng ở vùng Trung Nguyên, được mọi người tôn là đệ nhất cao tăng thời bấy giờ. Hôm nay tại hạ là Lệ Vô Tình được may mắn gặp mặt, nên có ý muốn lĩnh giáo với đại sư vài đường tuyệt nghệ, hầu không uổng đi sự gặp gỡ này ! Đôi mi mắt của Trùng Mi Tôn Giả khẽ nhùng lên, hai làn mi dài bay phát phơ, mặc dù trời không gió, tươi cười nói :

- Lệ thí chủ là cao thủ hiện nay, thông thường thì hễ tre tàn măng mọc, nên bản tăng thực xấu hổ không dám xưng là đệ nhất cao thủ. Riêng hai tiếng lĩnh giáo cũng không xứng đáng, song bản tăng sẵn sàng độ sức với Lệ thí chủ ! Sắc mặt lạnh lùng của Vô Tình Tú Sĩ bỗng hiện lên một nét tươi cười nói :

- Nếu thế thì tại hạ xin đánh trước ! Tức thì, lão ta liền vung chương mặt ra, dùng thế Xuân phong phát liễu công thẳng vào vai của Trùng Mi Tôn Giả. Thế võ ấy tuy xem rất nhẹ nhàng, hời hợt, nhưng thực ra bên trong ngầm chứa không biết bao nhiêu sự diễn biến kỳ diệu, khó lường, đẩy lui thế chương của Vô Tình Tú Sĩ ra Hai người càng đánh càng nhanh, thế võ kỳ lạ càng nhiều, chỉ trong chớp mắt, đôi bên đã sử dụng ngoài ba mươi thế võ. Số người đứng ngoài áp trận của đôi bên đều thuộc hàng cao thủ hiện nay của võ lâm, đôi mắt lạnh lẽo nên đều xem rõ thế đánh của đôi bên quả toàn là những thế võ lạ lùng, trong đời ít khi được trông thấy. Bởi thế, ai nấy đều nhìn say sưa ngây ngất.

Chương phong từ cuộc ác chiến của đôi bên gây ra mỗi lúc càng ô ạt, tiếng rít vèo vèo không ngớt bên tai.

Vô Tình Tú Sĩ tỏ ra hết sức dè dặt, vì lão ta đã nhận ra võ học của Trùng Mi Tôn Giả vô cùng cao thâm kỳ lạ, gần như bao gồm tất cả những đường võ học cao tuyệt nhất của các môn phái. Có nhiều thế võ chính lão ta cũng không hiểu nó diễn biến thế nào.

Có một điều làm cho lão ta phải khiếp sợ nhất là Trường Mi Tôn Giả vẫn còn giữ lại một phân võ công chưa đem hết ra sử dụng. Nếu ông ta đem toàn lực ra, thì sự thắng bại thực rất khó lường.

Nhưng trong khi đó, Vô Tình Tú Sĩ cũng còn giữ lại mấy đường võ tuyệt học chưa lộ ra, vì chưa đến lúc lão ta phải chết sống với đối phương.

Trong khi ấy, giữa khu rừng rậm đó còn có hai bóng người đang ẩn mình theo dõi mọi việc xảy ra trước mắt. Hai người ấy chính là Đào Gia Kỳ đang giả dạng Đô Lôi và một người nữa chính là âu Dương Câu. Nhưng cả hai đều không hay biết gì đến sự có mặt của đối phương.

ánh trăng sáng vắng vặc, bầu trời trong vắt như gương.

Vô Tình Tú Sĩ và Trường Mi Tôn Giả đánh với nhau qua mấy trăm hiệp, bỗng Vô Tình Tú Sĩ nhảy lui ba bước, to tiếng cười :

- Đại sư quả là tuyệt nghệ vô song, tại hạ may mắn được một dịp lĩnh giáo, nhưng mong sau này lại còn có cơ hội gặp gỡ ! Nói đến đây, lão ta vòng tay thi lễ rồi quay người cùng Bắc Quốc Song Ma và Huyền Băng Lão Mị bỏ đi mất.

Trường Mi Tôn Giả đưa mắt nhìn theo số người của Vô Tình Tú Sĩ rồi cất tiếng than dài. Sau đó, ông ta lại cùng số tăng nhân của phái Thiếu Lâm nhanh nhẹn chạy bay đi, chỉ trong chớp mắt là đã lẫn khuất giữa bóng trăng đêm mờ ảo.

Lúc ấy, âu Dương Câu liền vọt người nhảy ra, đôi mắt sáng ngời, cất tiếng cười khẽ...

Đột nhiên, một gốc cây to tại phía trước mặt y chẳng bao xa, bất thần gãy ngang, ngã ào ào về phía y đang đứng, gây thành một luồng cuồng phong cơ hồ như xô bay cả núi.

âu Dương Câu kinh hoàng đến hôn bay phách tán, vọt người lên nhanh nhẹn lướt đi để tránh.

Sau một tiếng "ầm" thật to, cát bụi tung bay mù mịt cao hàng mấy trượng, cành lá tuôn đổ như mưa, cả khu đất đều rung chuyển.

âu Dương Câu biết là có người định ám hại mình nên buột miệng mắng to. Nhưng bỗng hần sức nhớ lại, rất có thể Đô Lôi đã bí mật giờ trò đối phó hần, nên hần không khỏi cảm thấy ớn lạnh cả tâm can, dừng ngay những lời chửi mắng nóng nảy lại, rồi co giò chạy bay đi.

Hần chạy được năm bảy dặm đường, đã đến một ngọn núi hoang vắng, cỏ mọc dày đặc, cao quá đầu người. Bỗng hần nghe từ trong đám cỏ đại ấy có một tiếng ma rên vọng đến. Tiếng ấy âm u lạnh lùng, tuy rất khẽ, nhưng vang rên thực xa, khiến người nghe đều phải rợn gai ốc.

âu Dương Câu biến hần sắc mặt, vung tay đánh ra một luồng kinh phong về hướng có tiếng ma rên ấy, rồi quát to :

- Lũ chuột, sao chẳng chịu lộ mặt ra cho ta ! Luông chuông lực của y cuốn

tới ào ào, đánh thẳng xuống mặt đất nghe một tiếng "ầm" khiến cỏ dại tung bay khắp nơi, nhưng nào có một người ?

Bỗng từ phía sau lưng y lại có một tiếng ma rên như vừa rồi nổi lên.

Kế đó, từ bốn phương tám hướng lại nghe vang rên những tiếng kêu như vậy, lúc xa lúc gần, như phiêu du dật dụa trên nền trời cao.

Cũng may là âu Dương Câu vốn có tính bạo dạn, thế mà hắn cũng không khỏi rùng mình mấy lượt. Cuối cùng, hắn phải vọt thẳng lên không rồi xoay người lao vút ra xa mấy trượng, tiếp tục dùng khinh công tuyệt thế chạy đi. Núi đồi hoang vắng, trăng sáng mờ mờ, lúc đầu âu Dương Câu còn nghe tiếng quỷ khóc ma rên và tiếng hú quái dị đuổi theo sau lưng mình.

Nhưng âu Dương Câu lại càng gia sức chạy nhanh hơn, nên chẳng mấy chốc tai hắn không còn nghe thấy tiếng gì nữa, trong lòng mới cảm thấy nhẹ nhõm như trút bỏ được một phiền đả to.

Thế nhưng hắn vẫn gia sức chạy tới như bay nên chẳng mấy chốc lại đi xa hàng mười dặm.

Song, bỗng nhiên hắn trông thấy trước mặt mình có một ngọn đèn lóe lên. Ngọn đèn ấy đã xuất hiện tại một góc núi. Y đoán biết ngọn đèn ấy là đèn trong nhà của dân cư trong vùng, nên nhắm thẳng hướng đó chạy nhanh tới. Khi chạy sắp tới nơi, hắn trông thấy có một vòng rào tre chung quanh một căn nhà tranh, trong nhà có một ngọn đèn chập chờn khi mờ khi tỏ, ngoài sân có hai gốc cổ hòe cổ thụ.

Khi ấy, trong vòng rào có tiếng chó sủa, rồi lại có tiếng quất mắng chó của một lão bà. Tiếp đó, cánh cửa nhà bỗng mở rộng, rồi từ trong bước ra một người đàn bà lớn tuổi.

âu Dương Câu đứng bên ngoài vòng rào trông thấy thực rõ ràng.

Chàng nhận rõ đây là một lão bà hết sức già nua, đang chắt lưỡi và đưa mắt nhìn một cái lồng gà nói lầm bầm :

- Lũ sói lại lên vào ăn gà, thảo nào chó lại ! âu Dương Câu nghĩ ngợi một lúc, rồi lên tiếng gọi :

- Thừa bà, tại hạ vì lạc đường trong núi, nên đã làm cho chó sủa như vừa rồi. Xin lão bà cảm phiền cho tôi vào nghỉ nhờ một đêm, sáng mai sẽ ra đi, chẳng rõ có tiện hay không ?

Lão bà nghe thế, thì có vẻ giật mình, lên tiếng hỏi lại :

- Ai thế ?

Vừa nói, lão bà vừa bước ra mở cổng, thò đầu nhìn kỹ bên ngoài. Lão bà đưa đôi mắt đã mờ, nhìn kỹ âu Dương Câu một lúc nói :

- Thì ra là một vị tướng công. Xin mời vào ! Xin mời vào ! âu Dương Câu liền theo bà lão bước vào căn nhà tranh. Vì đây là một gia đình nghèo khó, nên sự bài trí bên trong rất thô sơ. Khắp mặt đất đâu đâu cũng có phân gà phân vịt, mùi tanh hôi xông lên nồng nặc, khiến ai cũng phải buồn nôn. Bởi

thế, hấn bèn khẽ cau mày nói :

- Thừa bà, trong gian nhà này chỉ có một mình bà ở hay sao ?

Lão bà bung trên hai tay run rẩy một ly trà đến trước mặt âu Dương Cầu :

- Già đây có một thằng con trai, nhưng nó vừa đi vào thành hồi sáng, ngày mai nó mới trở về. Xin tướng công hãy ngủ đỡ trên giường của con trai già một đêm, gọi là hằm hiu với già vậy ! Vừa nói, lão bà vừa đưa mắt nhìn qua âu Dương Cầu một lượt rồi tiếp:

- Tướng công đi lạc trong núi, chắc là chưa dùng cơm ? Nếu không chê cơm canh đạm bạc, thì già đây sẽ dọn lên cho tướng công dùng đỡ ! âu Dương Cầu nghe qua, bỗng cảm thấy ruột đói cồn cào, cười đáp :

- Đến đây xin ngủ nhờ đã là một việc quá ư vô lễ, đâu dám lại làm phiền tới lão bà hơn nữa ! Lão bà cười nói :

- Sao tướng công lại nói thế ? Người lữ thứ thì đối với việc lỡ đường phải nghỉ nhờ, hay phải dùng bữa tạm là một việc thường, phương chi, nếu để đói quá thì sẽ hại đến sức khỏe. Xin tướng công an lòng, để già bước xuống bếp hâm đồ ăn cho nóng ! Nói đến đây, bà lão liền đi thẳng xuống bếp.

âu Dương Cầu ngồi một mình trong căn nhà tranh cảm thấy vô cùng bức bối, nên buột miệng than một tiếng dài. Hấn nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy lỡ đi lỡ ở. Vì thế, trong lòng hấn không khỏi rối lên, chẳng làm sao ngồi yên cho được nữa.

Chẳng mấy chốc, lão bà từ nhà sau bung lên ba tô thức ăn to và một bát cơm trắng. Ngoài ra lại còn một nửa bầu rượu.

Ba tô thức ăn nóng hổi, khói bốc nghi ngút, gồm có canh cải xanh, bóng hành xào trứng và gà nướng cay.

Sắc mặt của lão bà có vẻ hết sức hiền hòa, nói :

- Số rượu thịt này vốn của già để dành cho thằng con trai ngày mai trở về ăn, nhưng may lại có tướng công đến, vậy hãy dùng đỡ số rượu nhạt cơm thô này, chớ chê già đây vụng về không biết nấu nướng ! âu Dương Cầu nghe nói số thức ăn này để dành cho con trai bà ta, thì không khỏi ái ngại trong lòng, vội vàng đáp :

- Nếu thế thì đâu tiện ?

Lão bà nói :

- Tướng công cứ việc dùng, đây nào phải thức ăn quý giá chi, mai đưa con già về, già đây sẽ làm một con gà khác cho nó ăn ! Vừa nói, lão bà vừa đưa đôi chân yếu đuối bước ra ngoài cửa và sau đó nghe có tiếng bỏ ta bỏ thức ăn cho gà.

Sự thực thì lúc ấy trong bụng âu Dương Cầu đang đói, trông thấy mâm cơm đã thềm rở dãi, nên bèn thò tay đỡ lấy bầu rượu, rót ra một chén đầy, kê lên môi nhắm một miếng, đồng thời, đưa đũa gắp một cái đùi gà bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến.

Bỗng nhiên, từ trên nóc nhà rơi xuống một cục đất kêu đánh "bộp" rồi bẻ nát bắn đi khắp nơi, bay cả vào trong những tô thức ăn.

âu Dương Câu không khỏi cau mày khó chịu, nhưng vì đang đói nên y cũng không để ý đến, cứ tiếp tục ăn uống như thường.

Bất ngờ, qua một tiếng "bộp" thứ hai, từ trên rơi xuống một cục đất khác. ầu Dương Câu không khỏi giật bắn người, trong lòng đoán biết có điều lạ, nên nhanh nhẹn lao người ra khỏi cửa, rồi lẹ làng vọt thẳng lên nóc nhà. Khấp bốn bên bóng trắng văng vặc, y nào thấy có điều gì đáng ngờ đâu?

Bởi thế, y không khỏi kinh hoàng, người rơi trở xuống đất, thì không còn trông thấy bà lão khi nãy đâu nữa. Y bước trở vào trong nhà, đưa mắt nhìn qua thì lại giật bắn người, vì dưới một cái chén ở trên bàn, đã có ai để một tờ giấy trắng từ lúc nào, bên trên viết :

Rượu thịt đều có độc.

ăn vào tất lâm nguy !.

Ném đất để cảnh báo..

Mà không chịu bỏ đi.

Vong mạng đừng có trách..

Quả là việc khả bi !.

ầu Dương Câu xem qua không khỏi kinh hoàng, liền đưa tay lấy số thức ăn ấy rải lên mặt đất, thì thấy những đốm lửa xanh từ trong thức ăn lóe lên chập chờn, chứng tỏ có một chất độc vô cùng nguy hiểm, nên sợ hãi đến tái mặt.

Y bèn ngằm vận dụng chân khí trong người xem thử, thì quả nhiên thấy trong cơ thể đã có điều khác lạ, nên không cần đắn đo gì thêm, nhanh nhẹn lao người ra khỏi cửa, rồi nhắm hướng núi đồi chạy đi.

Hắn vừa chạy vừa suy nghĩ:

"Lão bà trong căn nhà tranh kia có lẽ là một nhân vật võ lâm nào đó đã bố trí hay sao ? Thế nhưng tại sao ta lại chẳng nhận ra có điểm nào khả nghi cả ?

Việc này dường như chẳng phải là hành động của Đồ Lôi, trái lại, đây chính là hành động của một kẻ khác, có ý muốn chống đối lại ta ! " Suy nghĩ mãi, hắn vẫn không tài nào tìm ra được một luận cứ chắc chắn. Chẳng bao lâu, hắn đã chạy đến một khe núi, nên liền dừng chân đứng lại. Hắn đưa mắt nhìn khắp bốn bên, rồi ngói xếp bằng xuống đất, vận dụng chân khí ở đan điền, lưu chuyển khắp đại huyết trong cơ thể, định đuổi số chất độc vừa ăn lầm ra ngoài cơ thể.

Đêm khuya thanh vắng, chung quanh không nghe một tiếng động, ngoài tiếng gió reo xào xạc. Nhưng bỗng nhiên hắn lại nghe có tiếng người ngâm thơ thực to, từ trên vách đá bay đến :

Ráng chiều giăng, cung tiên ẩn hiện.

Như dẫn người vào cảnh Bồng Lai !.

Bôi hôi mấy cánh chim bay.

Trở về rừng cũ ngủ say đêm dài !.
Gió mát trăng thanh, đêm lắng dịu.
Núi đồi hoang dã, gọi nguồn thơ !.
Trông buồn dịu dặt như mơ.
Bùi ngùi xúc cảm, thần thờ nâng ly !.
Tiếng ngâm thanh thúy, nghe thực vui tai.
âu Dương Câu không khỏi biến sắc, ngược mắt nhìn lên thì trông thấy trên vách đá có một bóng người tuần tú, đang đứng sừng sững. Bởi thế y thầm hỏi:
"Có lý đâu trong khe núi này lại có một bậc võ lâm kỳ sĩ đang ở ẩn hay sao ?" Trong khi đó, những hiện tượng khác thường trong cơ thể hấn vẫn chưa thấy thuyên giảm, nhưng cũng không thấy trầm trọng thêm. ầu Dương Câu tiếp tục vận dụng chân khí để chữa trị, nhưng vẫn không thấy hiệu quả gì, nên trong lòng hết sức kinh dị.
Đột nhiên, bóng người đứng trên vách núi đã bất thân biến mất, không còn thấy tung tích đâu nữa. ầu Dương Câu đang ấy làm ngạc nhiên, thì bỗng nghe sau lưng mình không xa, bất ngờ lại có tiếng ma rên.
Bởi thế, ầu Dương Câu không khỏi kinh tâm tán đờm, nhanh nhẹn đứng phắt lên, vọt người bay thẳng về phía bức vách đá. Hấn chỉ nhào lộn hai lượt giữa không trung, người đã tiến sát đến bên cạnh bức vách đá ấy rồi.
Bỗng ngay lúc đó, có một tiếng quát to :
- Hãy trở xuống mau ! Tức thì, có một luồng gió mạnh cuốn tới, khiến thân hình y bị xô trở xuống thực mạnh, do đó, y không còn giữ được chủ động nữa, mà đành để cho thân hình rơi trở xuống đất nhanh vun vút như một con diều đứt dây.
Khi thân hình y vừa rơi xuống được một nửa, thì bỗng lại nghe phía dưới chân vách đá có một tiếng cười nhạt :
- Tên yêu tà thực to gan ! Người dám xâm nhập vào khe núi này, có lẽ ngươi hết muốn sống rồi hay sao ?
Tiếp đó, lại có một luồng kình phong rít vèo vèo cuốn thẳng tới người y với một sức mạnh ác liệt.
ầu Dương Câu liền cắn chặt đôi hàm răng, vùng mạnh ở giữa không trung, lao thẳng ra xa bảy tám trượng, để tránh luồng kình phong ấy. Hấn thầm nghĩ:
"Có lẽ mạng ta đành chôn vùi trong khe núi này rồi hay sao ? " Khi thân hình y vừa rơi xuống đất, bèn đưa mắt quét qua khắp bốn bên, thì nào có thấy một bóng người ? Núi đồi vẫn im phăng phắc, duy chỉ có tiếng gió thổi rì rào mà thôi.
Hấn có cảm giác như mình đã bị rơi vào một cõi hư vô huyền ảo, nên không khỏi kinh hoàng...

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 21

Tương kế tựu kế

Tâm trạng của âu Dương Cầu lúc đó thực chẳng khác nào tâm trạng của một anh hùng mặt lộ, sự thẹn thuồng căm tức trong lòng thực khó đè bẹp. Hắn cảm thấy từ xưa đến nay, chưa lần nào hắn phải chịu đựng kẻ khác lăng nhục đến mức ấy.

Nhưng dù sao hắn cũng là một tên gian hùng khét tiếng, có đủ mưu mô để xoay trở, nên liền thâm cười nhạt nghĩ rằng:

"Chỉ cần ngày nào âu Dương Cầu ta còn sống, thì ngày ấy ta nhất định sẽ tìm hiểu cho rõ việc này. Chừng đó, người sẽ biết tay ta".

Tức thì, y vọt người bay lên, nhanh nhẹn lướt đi như gió. Song hắn cảm thấy trong người bứt rứt khó chịu, chân khí cũng ít nhiều bị đình trệ.

Hắn không biết đây là vì mình có mặc cảm hay thật sự đã ăn nhầm chất độc?

Trăng sao đều đã lặn, nhưng chưa đến lúc bình minh nên trong sơn cốc đâu đâu cũng âm u mịt mờ, ngọn gió sáng thổi +nt g bay tà áo của âu Dương Cầu, giũ rền rét. Hắn cảm thấy hơi lạnh ngấm tận xương tủy.

Những cao thủ có võ công thượng thặng vốn hơi lạnh hoặc hơi nóng đều không thể xâm nhập được cơ thể họ, dù giữa cơn bão tố hay giữa lúc tuyết rơi, họ vẫn mặc một chiếc áo mỏng mà thôi. Do đó, âu Dương Cầu không khỏi thâm sợ hãi, vì cảm giác giá lạnh trong người hắn, chính là một điểm báo hiệu cho biết, hắn đang gặp phải một sự nguy hiểm.

Do đó, suốt dọc đường, lúc nào y cũng phấp phồng lo sợ... Đột nhiên, có một hồi chuông theo chiều gió vẳng đến, không ngớt bay dật dờ trong sơn cốc với âm thanh trong veo cao vút.

Hồi chuông ấy tựa hồ như từ trong một ngôi chùa cách đây khá xa vọng đến.

Đây là một hồi chuông sáng, lúc nhặt lúc khoan, khiến âu Dương Cầu nghe lọt vào tai, thì tinh thần cũng cảm thấy phấn chấn trở lại.

Bởi thế, hắn nhắm hướng có tiếng chuông chạy nhanh tới.

ánh triều dương đã chiếu ngời, trên một sườn núi cỏ thụ xanh um, có một góc tường đỏ ẩn hiện qua kẽ lá, nhìn kỹ hơn thì còn thấy rõ cả những mái ngói cong của ngôi chính điện, âu Dương Cầu chạy thẳng vào rừng, khi đến trước cổng chùa, trông thấy chung quanh đều là nmg rậm rạp, ngửa mặt nhìn lên, lại trông thấy trên cổng có một tấm biển to, đề bốn chữ đại tự Từ Vân Cổ Sát.

Nét chữ trên tấm biển tuy đã loang lổ vì cũ kỹ, nhưng bút pháp linh động cứng cáp trông như rồng bay phượng múa, khiến ai nhìn đến cũng không

khỏi chắc lưỡi khen ngợi.

Hai bên cổng chùa lại còn có một đôi liễn đối rất văn chương, ngụ ý kêu gọi sự thức tỉnh của kẻ trầm luân.

âu Dương Câu nhìn qua, chẳng khác nào từ cơn mơ vừa tỉnh giấc, tất cả những sắc tướng trước mặt đều là những ảo ảnh không đâu. Đây quả là những lời cảnh tỉnh đích đáng, kêu gọi kẻ tội lỗi hãy sớm quay đầu. Nhưng ầu Dương Câu chỉ nhìn thoáng qua hai câu liễn đối, rồi tiếp tục chạy thẳng vào trong chùa.

Bên trong từng bách sum sê, không khí trang nghiêm huyền bí, đây đó có hàng trăm tăng nhân khoác áo cà sa chấp tay cúi đầu, đang nối gót nhau tiến vào bảo điện để hành lễ. Chẳng mấy chốc sau, nghe tiếng chuông, tiếng mõ và tiếng tụng niệm vang rền.

ầu Dương Câu đứng trơ trước gian đại điện, tâm hồn có vẻ đang xúc cảm. Hắn đưa mắt nhìn vào hai kim thân đức Phật trong gian đại điện cách đây độ chừng hai trượng, có vẻ như đang đắm chiêu nghĩ ngợi.

Sau buổi tụng niệm sáng, các tăng nhân lần lượt nối gót bước ra. Dáng điệu của họ cũng như vừa rồi, ai nấy đều chấp tay cúi đầu, mắt ngó xuống mũi, trong khi mũi cúi về phía ngực. ầu Dương Câu đứng bên cạnh cửa, thế nhưng số tăng nhân ấy vẫn điềm nhiên như không hề trông thấy.

ầu Dương Câu trông thấy số tăng nhân ấy đều là những tăng nhân hạng thường trong chùa. Nhưng có một người tăng nhân mập mạp, sắc mặt vàng úa, đi ở sau cùng, bỗng nhìn thấy ầu Dương Câu đang đứng yên bên cạnh cửa, thì không khỏi sửng sốt, lên tiếng nói :

- Thí chủ... ?

Vừa nói đến đây, thì người tăng nhân đó lộ sắc kinh ngạc, tiếp :

- Đôi mắt của thí chủ vừa trắng lại vừa xanh, dáng điệu tiêu tụy, chắc chắn là trong người đang có bệnh ! ầu Dương Câu nghe qua không khỏi sửng sốt, trong lòng lấy làm nghi ngờ, thăm cảnh giác đề phòng rồi nói :

- chắc đại sư rất giỏi võ công ? Làm thế nào đại sư lại biết tại hạ đang bị trọng bệnh ?

Người tăng nhân ấy cất tiếng cười, nói :

- Bần tăng là người tâm thường, thì làm sao lại biết võ công ? Chẳng qua bần tăng có biết ít nhiều môn y thuật. Tục ngữ thường nói:

"Bệnh trong người tất lộ ra ngoài" bần tăng chỉ nhìn qua sắc diện cũng đủ biết được ! Sắc mặt của ầu Dương Câu có vẻ trầm ngâm, nói :

- Có lẽ tại hạ vì đi ban đêm, nên đã gặp phải phong hàn chương khí.

Nếu đại sư là người giỏi về y thuật, thì xin hãy bắt mạch chữa giúp cho tại hạ, thì tại hạ hết sức cảm ơn, sau này sẽ tìm dịp báo đáp ! Vị tăng nhân ấy nói :

- Người xuất ra lấy việc từ bi làm gốc, sẵn sàng giúp đỡ cho mọi người xung

quanh, nên riêng việc cảm ơn hay báo đáp, thì thực không dám nhận. Xin thí chủ hãy bước đến một ngôi miếu nhỏ ở sau chùa, chờ đợi bản tăng trong giây lát, bản tăng sẽ trở lại ngay.

Nói dứt lời, vị tăng nhân ấy cúi đầu thi lễ thực sâu, rồi nhắm hướng một dãy liêu bên cạnh hành lang đi thẳng tới.

âu Dương Câu đưa mắt nhận xét thật tỉ mỉ vị tăng nhân mập mạp ấy, nhưng hoàn toàn không thấy có điểm nào chứng tỏ ông ta là người có võ công, nên cũng chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Bởi thế, hắn liền quay người bước ra khỏi cổng chùa, rồi nhắm hướng trái núi ở phía sau chùa lao vút tới.

Quả nhiên, tại trái núi ấy có một ngôi miếu nhỏ. Trong ngôi miếu có thờ tượng của mười tám vị La Hán. Ngôi miếu này mới được xây cất, nên đâu đâu cũng thấy màu vàng son rực rỡ. Bên cạnh ngôi miếu là những dãy nhà của các tăng nhân và nhà bếp để nấu nướng.

âu Dương Câu bước đến ngôi xuống một chiếc gối cỏ bô đặt trên đất, tự vận dụng chân khí trong người, thì thấy số chân khí vẫn đang bị bế tắc, nên không khỏi thảm kinh hãi.

Độ một tiếng đồng hồ trôi qua, thì vị tăng nhân mập mạp vừa rồi bước đến :

- Thực nhọc tâm thí chủ phải chờ đợi quá lâu.

Nói đoạn, vị tăng nhân đó mời ầu Dương Câu bước vào nhà, hai người cùng ngồi đối diện xuống ghế.

ầu Dương Câu đưa cánh tay mặt ra để cho người tăng nhân nọ bắt mạch. Vị tăng nhân đưa ba ngón tay đè lên cổ tay của ầu Dương Câu, đôi mắt khê híp, tập trung tinh thần theo dõi mạch tượng. Liên đó, mặt của vị tăng nhân ấy bỗng lộ sắc kinh ngạc, từ từ rút ba ngón tay trở về, đưa mắt nhìn lên, nghiêm nghị hỏi :

- Trong người của thí chủ, dường như có hai thứ chất độc mới và cũ tương khắc với nhau, chống nhau kịch liệt. Song, cũng may là nhờ thể thí chủ mới không đến nỗi phải mệnh hệ nào. Trong trường hợp này, bản tăng không có cách gì cứu chữa được, nhưng trong vòng bảy hôm, tốt nhất thí chủ không nên đi đứng mà nên ngồi yên một chỗ, vận dụng công lực sẵn có của thí chủ, đẩy mạnh sự tương khắc của hai thứ chất độc hiện đang tồn tại trong người, để chúng tự diệt lẫn nhau, hầu tránh khỏi một đại họa sau này ! ầu Dương Câu không khỏi thâm khâm phục y thuật của vị tăng nhân này. Chất độc cũ mà ông ta đã nói chính là một chất độc riêng biệt của Cửu Long giáo. Chỉ căn cứ vào mạch tượng mà nhận xét ra được thực có thể ví với Biểu Thước đời xưa. Do đó, hắn mỉm cười nói :
- Y thuật của đại sư quả hết sức cao minh, tại hạ vô cùng khâm phục.

Tại hạ có ý muốn lưu lại đây bảy hôm để quấy rầy đại sư chẳng rõ đại sư có bằng lòng không ?

Vị tăng nhân nói :

- Thí chủ lưu lại đây bảy hôm cũng chẳng có gì bất tiện cả, nhưng có điều là ở đây chỉ có ctj~l canh đạm bạc, e rằng sẽ làm phật lòng thí chủ chẳng ? Vì bản tăng không phải là người trong bản tự, mà chỉ đến đây tu học trong một thời gian ngắn, trong vòng tháng sau bản tăng phải đi về miền Tây rồi ! âu Dương Câu lộ sắc cảm kích nói :

- Được đại sư cho phép, tại hạ không hết cảm kích có đâu lại nói là phật lòng ! Kể từ đó, âu Dương Câu tạm trú tại ngôi Từ Vân Cổ Sát.

* * * Một dòng suối trong veo, chảy uốn khúc, vây quanh ba mặt một gian nhà nông gia.

Chung quanh khu nhà ấy, đâu đâu cũng trông đào liễu tốt tươi. Đứng từ xa nhìn vào thấy những trái đào nằm trên cành, màu đỏ son, chen lẫn giữa những mảnh liễu xanh non, trông thật mát mắt.

Bên cạnh dòng suối có một cô gái mặt trắng môi hồng, xinh đẹp tuyệt trần, đang đứng thơ thẩn. Người con gái ấy chính là Tô Chỉ Quỳnh. Nàng mặc một bộ y phục lụa trắng, gió thổi phất phơ vạt áo, trông chẳng khác nào những vị tiên nữ ở động Thiên Thai.

Nàng đưa mắt nhìn về phía xa, trông thấy có một bóng người đang chạy bay tới. Bóng người ấy đang nhún mình nhảy qua dòng suối, rồi rơi trở xuống đất một cách nhẹ nhàng. Người ấy chính là Đào Gia Kỳ đầy phong lưu và mưu lược.

Tô Chỉ Quỳnh vừa trông thấy Đào Gia Kỳ liền mỉm cười tự nhiên nói :

- Công việc ấy đã làm được đến đâu ?

Đào Gia Kỳ gật đầu, cười đáp :

- ác Di Lạc Trúc Tây có rất nhiều bạn bè, nên ông ta đã gạt được âu Dương Cầu, khiến hắn hoàn toàn tin tưởng chứ không hề có sự nghi kỵ gì cả. Hiện hắn đang lưu lại tại ngôi miếu nhỏ ở sau Từ Vân Cổ Sát bảy hôm.

Tô Chỉ Quỳnh đưa những ngón tay thon nhỏ lên, vuốt những sợi tóc xanh bị gió thổi tung xuống má, rồi liếc mắt cười nói :

- Đệ đệ thực ác ! Ngay đến cả một gã tự phụ là nhiều mưu mẹo gian manh như âu Dương Câu mà cũng bị sa vào cạm bẫy ác độc của đệ đệ nữa ! Như vậy, mọi việc từ đây về sau cần phải tiến hành như thế nào ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Trong thời gian âu Dương Câu lưu lại tại Từ Vân Cổ Sát, thì Quỳnh tỷ hãy mau dạy tiểu đệ hành động y như Đồ Lô, đồng thời, sai con kết Thúy Vũ bay trở về dò xét coi bốn lão quái vật ấy hiện giờ ở đâu, hầu tiểu đệ đi đến đó dùng một kế mọn, làm cho bốn lão tức giận tìm đến gây sự với âu Dương Câu. Nhưng Quỳnh tỷ cũng cần phải nhanh chân trở về tố cáo âu Dương Câu trước với giáo chủ, để giữ phân phải cho mình đã ! Tô Chỉ Quỳnh cất tiếng cười giòn :

- Xem ra, cái danh hiệu Vũ Nội Bát Kỳ của tỷ tỷ đây phải nhường lại cho đệ

đệ rồi đó ! Đào Gia Kỳ cất giọng trong trẻo cười to, rồi cầm tay sánh vai với nàng, bước thẳng vào gian nhà ẩn mình sau màn liều xanh.

Chẳng mấy chốc là ba ngày đã trôi qua. Đào Gia Kỳ đã tập dượt đúng y hệt Đồ Lôi, từ thái độ đến cử chỉ. Chàng cũng nhớ từng chi tiết một về võ công, cá tính, mọi sự giao thiệp của Đồ Lôi, sau khi được Tô Chỉ Quỳnh thuật lại cho nghe tỉ mỉ.

Suốt mấy hôm nay, mối tình giữa Đào Gia Kỳ và Tô Chỉ Quỳnh ngày càng mặn nồng, dính nhau chặt cứng chẳng khác keo sơn. Đào Gia Kỳ nhận thấy Tô Chỉ Quỳnh là một người con gái thông minh, hiền hậu trái ngược hẳn cái danh hiệu Lãnh Diện La Sát của nàng, nên không khỏi lấy làm lạ, hỏi nàng về vấn đề ấy.

Tô Chỉ Quỳnh cười tự nhiên, đáp :

- Vì tôi là người từ tư chất đến xương cốt đều thượng thặng, cá tính lại thích tiên thủ, nên được giáo chủ rất mến yêu, dốc hết lòng dạy dỗ, do đó, năm tôi lên mười ba là đã học được đến tám chín phần mười võ công cao tuyệt của giáo chủ rồi ! Giáo chủ xem tôi như là một người đồ đệ thừa kế, mai sau tôi sẽ là người nắm lấy cơ nghiệp của Cửu Long giáo. Chính vì vậy, mà giáo chủ sai Đồ Lôi và âu Dương Câu theo giúp đỡ tôi nổi danh là Vũ Nội Bát Kỳ. Vì trong Vũ Nội Bát Kỳ, chỉ có Lãnh Diện La Sát là dần bước giang hồ trẻ nhất, thành danh cũng muộn nhất, thế nhưng, chỉ trong vòng một năm thì không còn ai trông thấy tung tích của Lãnh Diện La Sát đâu nữa. Do đó, cái tên Lãnh Diện La Sát, hiện giờ đang làm cho cả võ lâm hoang mang, không hiểu con người ấy có thực hay là bịa đặt ?

Suốt mười sáu năm nay, tuổi tôi đã lớn, nên rất hối hận những hành động nông cạn của mình thừa trước, nhưng không hề dám thổ lộ cho giáo chủ biết. Tôi tự thấy rằng, việc tranh hùng và chém giết không phải là một việc nên làm đối với nữ lưu...

Đào Gia Kỳ cười to :

- Quỳnh tỷ, việc cũ đã qua, chị tự trách mình làm gì ! Nhưng dù sao Quỳnh tỷ được liệt danh vào hàng Vũ Nội Bát Kỳ, thì thực quả là một việc làm cho cả võ lâm đều khiếp sợ. Vậy tỷ tỷ có thể thuật lại cho tiểu đệ nghe được không ?

Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Sở dĩ được như vậy là hoàn toàn nhờ ở một thế kiếm của tôi, đã gây thương tích nơi cánh tay phải chẳng một lúc cho ba vị chương môn của ba phái Điểm Thương, Nga Mi và Hoa Sơn ! Vừa nói, đôi mắt của nàng cũng vừa tràn đầy ánh sáng đặc ý. Đào Gia Kỳ lấy làm lạ nói :

- Việc đó chẳng phải có thể đáng ca tụng y như trước đây Giáng Khuyết Kiếm Khách Hà Trùng Uy đấu kiếm thắng lợi tại ngọn núi Trang Phong ở Thiếu Lâm ấy sao ?

Tô Chỉ Quỳnh khẽ lắc đầu cười dịu dàng nói :

- Hai việc ấy không giống nhau. Trước đây Hà Trùng Uy chỉ vì háo danh tự phụ, nên dùng Tháiất kỳ môn thập tam kiếm hạ ba vị chưởng môn của phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Nga Mi. Nhờ đó mà tên tuổi của Hà Trùng Uy vang dội khắp nơi, nhưng trái lại, uy danh của ba vị chưởng môn các môn phái ấy bị tổn thương nặng nề. Thói thường trong võ lâm, người ta trọng danh dự còn hơn trọng mạng sống, do đó, họ đều căm thù Hà Trùng Uy đến tận xương tủy nên sẵn sàng tiêu diệt ông ta...

Nói đến đây, nàng lại cười rồi tiếp :

- Đáng lý ra Hà Trùng Uy phải được liệt vào một trong Bát Kỳ, nhưng vì cá tính kiêu ngạo của ông ta đã hại ngược trở lại cho chính bản thân ông ta. Riêng tỷ tỷ thì sau khi đã gây thương tích cho ba vị chưởng môn rồi, thì liền ngưng ngay thế kiếm lại, không tấn công nữa, lên tiếng xin lỗi nói là mình lỡ đã tay, đồng thời, hứa hẹn là tuyệt đối không tiết lộ việc ấy ra ngoài! Nửa năm sau, ba vị chưởng môn ấy quả nhiên chẳng nghe một lời đồn đại nào trong giới giang hồ về việc ấy cả, nên trong lòng hết sức biết ơn, ngợi khen đại danh của Lãnh Diện La Sát không tiếc lời.

Đào Gia Kỳ cất tiếng cười to nói :

- Mưu trí của tỷ tỷ quả thực cao minh hơn tiểu đệ nhiều, tiểu đệ xấu hổ vì không thể nào sánh kịp ! Tô Chỉ Quỳnh trợn mắt liếc qua Đào Gia Kỳ một lượt, cầu nhàu :

- Đệ đệ chỉ giỏi tài mồm mép mà thôi ! Để xem đệ đệ đi đến đâu cũng gây thiện cảm với đàn bà đến đó, rồi sau có cách gì dàn xếp ổn thỏa cho biết? Đến chừng ấy, chỉ giỏi mồm mép cũng không làm gì được đâu ! Đào Gia Kỳ không khỏi đỏ bừng sắc mặt gượng cười nói :

- Không làm sao xảy ra chuyện đó được, tiểu đệ sẽ quảng chải là tóm Tô Chỉ Quỳnh cất tiếng hừ lạnh lùng nói :

- Nào có dễ như thế đâu ? Việc ấy còn phải chờ xem tỷ tỷ có bằng lòng không đã ! Người con gái trong việc gì cũng rộng rãi, duy chỉ có việc ấy là khó lòng thỏa hiệp với họ nhất ! Đào Gia Kỳ không khỏi giật mình, nghĩ thầm:

"Ghen tuông đã nổi, thì anh hùng cũng phải bó tay. Đúng lắm, hai gái không thể lấy một chồng, việc này thực là khó khăn..." Bỗng nhiên có một luồng ánh sáng màu xanh lục từ ngoài bay vút vào cửa sổ, rồi đáp yên lên vai của Tô Chỉ Quỳnh. Đây chính là con kết khôn ngoan Thúy Vũ, nó dùng tiếng người nói :

- Bọn Tứ Tà hiện giờ ở tại Quảng Nguyên. Bọn họ đang gặp người sư đệ bấy lâu nay xa cách của Vô Tình Tú Sĩ tên là Ngũ âm Tỳ Bà Thủ Tiềm Túc. Có lẽ họ Ở chơi tại Quảng Nguyên mấy ngày luôn ! Đào Gia Kỳ vỗ tay cười to nói :

- việc đã có cơ thành tựu rồi ! Quả thật là trời cao có mắt, đưa Tứ Tà đi vào con đường diệt vong ! Nói đoạn, chàng lại quay qua con kết Thúy Vũ nói :

- Người có thể đi đến Quảng Nguyên trước để theo dõi Tứ Tà, ta và chủ người cũng sẽ theo đến sau ! Con Thúy Vũ liền xòe đôi cánh ra, dùng tiếng người nói :

- Tôi hiểu rồi ! Vừa nói nó cũng vừa vỗ cánh bay vút lên nên trời cao.

Đào Gia Kỳ cũng liền cùng Tô Chỉ Quỳnh lên đường đi ngay.

* * * Đường về đất Thục thực gian nan, gian nan không kém gì đường lên trời Quảng Nguyên ở giữa vùng đường núi cheo leo, nơi đó dãy Kiếm Môn Sơn chạy dài hàng ngàn dặm, ngọn núi cao chọc trời, đứng khắp nơi, vách đá cao hàng ngàn trượng, khiến ai nhìn đến cũng phải kinh tâm. Nơi ấy, đường núi đi lơ lửng trên nên trời đầy mây bao phủ, sự hiểm nguy quả không bút mực nào hình dung muôn một. Tại Thiên Phật Nhai cách Quảng Nguyên mười lăm dặm, vách đá đứng sừng cao mút mắt. Những đường núi vượt theo vách đá cheo leo như đi trong mây. Nếu cúi đầu nhìn xuống, thì thấy bên dưới sâu thăm thẳm như chẳng biết đâu là đáy, không ai là không khỏi kinh hoàng trước cảnh núi non vô cùng nguy hiểm đó. Trên vách đá được chạm hàng ngàn bức tượng Phật, hoặc ngồi ngay ngắn, hoặc ngồi dựa nghiêng, trông rất ngộ nghĩnh. Nghe đâu, những bức tượng ấy là do Vi Hàng, thứ sử Lợi Châu đã cho người tạc nên.

Bỗng đâu, sau nhiều tiếng thét dài ghê rợn, người ta nhìn thấy có hai bóng người đang đánh nhau dữ dội trên đường núi cheo leo, kẻ vọt lên, người rơi xuống, chưởng phong cuốn ào ào như bão táp. Nếu họ trượt chân té xuống hố sâu thì chắc chắn sẽ bị tan xương nát thịt.

Khi ấy, có một giọng cười như cuồng dại :

- La bằng hữu, chớ trách họ Liên ta đây tại sao quá ác độc, mà chỉ nên trách bằng hữu sao lại thích can thiệp đến những việc không đâu, đã bao lần cản trở việc làm của ta, khiến cho ta không thể nào tha chết cho người được ! La bằng hữu, ông bạn nên nghe theo số mạng mình thôi ! Thế rồi, sau một tiếng nổ to, bóng người ấy đã bị một luồng chưởng lực mạnh mẽ đánh bay ra khỏi đường núi. Bóng người đó chỉ kịp gào lên một tiếng bi thương ghê rợn, rồi từ trên cao rơi thẳng xuống vực sâu thăm thẳm.

Lúc đó, trên đường núi liền xuất hiện một gã đàn ông tuổi độ tứ tuần, râu hươu mắt chuột, mặt mũi hung ác. Gã đàn ông ấy trông thấy đôi phương đã bị đánh rơi xuống hố sâu, liền há miệng cất tiếng cười như cuồng dại, cao vút tận mây xanh, rung chuyển cả núi đồi.

Trong khi ấy, trên một vách đá cách xa đó ngoài mười trượng, còn có hơn mười người mặc đồ võ màu đen, cũng đông thanh cất tiếng hoan hô không ngớt.

Gã đàn ông họ Liên ấy, mặt lộ đầy vẻ đắc ý, vọt người bay lên, rồi đáp

xuống bên cạnh mười nhân vật giang hồ đang tán thưởng mình.

Số người đứng tại đấy, liền xông vào. Trong bọn có một gã lùn thấp, đưa cao ngón tay cái, khen rằng :

- Họ La ấy võ công quả chẳng phải tầm thường, nếu không phải là Liên nhị ca, thì chắc chắn là khó thủ thắng. Lần này, thì gã họ La ấy nhất định phải chịu chết rồi ! Gã đàn ông họ Liên, cất tiếng cười như cuồng dại nói :

- Đồ bằng hữu, anh nên hiểu cho, đây chẳng phải là Liên Thương Ba tôi độc ác, mà chính là Liên mỗ chỉ hành động theo mệnh kệnh mà thôi. La Tam Thái có mắt mà không trông, dám gây sự với đương gia của chúng tôi, nên mới gánh lấy cái họa ấy ! Đồ Lôi cười lạnh lùng :

- Đương gia của các người chắc chắn là một tay lục lâm khét tiếng, người nên nói rõ về ông ta cho ta nghe thử ?

Liên Thương Ba cười nhạt :

- Đương gia của chúng tôi có lẽ Đồ bằng hữu cũng được nghe qua tên tuổi rồi. Trong giới lục lâm gọi ông ấy là Ngũ âm Tỳ Bà Chương Tiềm Túc, Vô Tình Tú Sĩ, một trong Vũ Nội Bát Kỳ chính là sư huynh của ông ta! Đồ Lôi "hừ" một tiếng to qua giọng mũi nói :

- Ta tưởng là ai, té ra lại là một lũ chuột không ra hèn ! Trong số bọn cướp có một tên lách mình bước ra, quát to :

- Người muốn chết mà ! Tức thì, hấn vung đôi chương lên, tràn người tới nhanh như chớp, nhắm chụp thẳng vào hai bên nách của Đồ Lôi. Chương lục của hắn dấy động cuồng phong nghe ào ào.

Đồ Lôi đạp nhẹ hai chân xuống đất, lách mình tránh ngang. Với thân pháp Phong khiên liễu ty mà Đồ Lôi sử dụng hết sức tài tình, đã làm cho đôi chương của đối phương đánh hụt vào khoảng không. Khi thế chương của tên cướp vừa mãn, thì người cũng mất thăng bằng, chúi ngã về phía trước. Ngay lúc đó, Đồ Lôi nhanh nhẹn thò nhanh cánh tay ra hết sức mau lẹ, chụp cánh tay mặt của đối phương, đồng thời, chân trái đá liền ra một tiếng vút. Sau một tiếng "rộp" tên cướp nọ đã bị đá gãy xương đùi, cả người bị hất bắn lên không, gào la thảm thiết rồi rơi thẳng xuống đáy hố sâu.

Liên Thương Ba và số cướp chung quanh, trông thấy Đồ Lôi có một thân pháp kỳ diệu, đánh rất hiểm hóc mà lại không nương tay, thì không khỏi kinh hoàng sợ hãi.

Đồ Lôi cất tiếng cười lạnh lùng, rồi bắt thân lao vút về phía bọn cướp, vung chương dùng thế Thôi ba trợ lạng đánh ra nhanh như chớp, chương lục mạnh mẽ phi thường.

Bọn cướp không ngờ Đồ Lôi quá nhanh nhẹn như thế, nên chẳng kịp đề phòng, có bốn năm tên bị chương phong quét bay thẳng xuống hố sâu, gào la thảm thiết.

Liên Thương Ba và một số bọn cướp khác đã kịp thời nhảy lui ra sau bảy

tám trượng, nên mới tránh được thể chương của Đồ Lôi. Cả bọn nhìn thấy thảm cảnh trước mặt đều không khỏi kinh hoàng, giận dữ quát to :

- Đồ bằng hữu, đánh lén một cách bất thần, thì nào đáng gọi là bậc anh hùng ! Đồ Lôi cất tiếng cười như cuồng dại, nói :

- Đối với bọn trâu chó các ngươi, mà cần gì phải dùng đến hành động quang minh chính đại ?

Vừa nói, Đồ Lôi lại bất thần lao vút tới, vung tay ra sau lưng, rút một cây Phích lịch thoa...

Phích lịch thoa chính là món ám khí mà Đồ Lôi nhờ nó được nổi danh.

Thân nó dài độ hai thước mộc, hai đầu đều nhọn, to độ tám phân đường kính, bên trong trống rỗng và có chứa đựng thuốc nổ, cùng những mũi kim độc Khấp trên thân ám khí ấy lại có vô số những lỗ nhỏ li ti. Đây là một món ám khí làm bằng một thứ chất rất giòn. Mỗi khi dùng đến, người sử dụng lấy tay bóp mạnh vào thân nó để thuốc nổ chứa trong lòng phát cháy lên, rồi dùng sức mạnh ném thẳng ra ngoài, tức thì, món ám khí ấy sẽ phát nổ to, tung những kim độc ra một vùng mười trượng vuông, chẳng ai có thể tránh được cả. Đây là một thứ ám khí hiểm độc và tàn ác nhất.

Đồ Lôi vọt người bay lơ lửng trên không, vung tay ném thẳng một ngọn Phích lịch thoa xuống, tức thì, một ánh sáng lạnh ngắt lao vút về phía bọn người của Liên Thương Ba. Trong khi đó, Đồ Lôi đã nhào lộn thân người trên không, rồi vọt thối lui ra sau ngoài năm trượng.

Liên Thương Ba trông thấy ngọn Phích lịch thoa rít gió bay đến, thì trong lòng hết sức kinh hoàng, nhanh nhẹn lách mình qua phía phải, vung chương quét ra, với ý định quét bay món ám khí ấy đi. Nào ngờ, luồng chương lực của y chưa kịp cuốn tới, thì món ám khí kia đã phát nổ lên một tiếng to như sét đánh, rung chuyển cả núi đồi, lửa đỏ chói rực hoa cả mắt.

Liên Thương Ba biết nguy, nên mặt mày tái nhợt, vọt người bay thối lui để tránh. Nhưng hấn cảm thấy cả thân người bị tê buốt, nên buột miệng gào lên thảm thiết, rồi té lăn ra đất. Thế là chỉ trong chốc lát, ngọn lửa đã bốc cháy khắp người y.

Chẳng những riêng Liên Thương Ba bị nguy như thế, mà tất cả lũ cướp chung quanh, cũng chẳng có một tên nào thoát nạn. Toàn thể tám chín tên cướp đều bị lửa cháy đỏ rực khắp người như một cây đuốc, cất tiếng gào thảm thiết, rồi ùn ùn rơi xuống hố sâu muôn trượng.

Sau đó, ngọn lửa lại bắt cháy vào cây cỏ chung quanh, xem ra chẳng mấy chốc nó sẽ gây thành một cuộc hỏa hoạn to, lan ra khắp núi đồi hoang dã.

Đồ Lôi trông thấy thế không khỏi thâm kinh hãi, nghĩ bụng:

"Thứ Phích lịch thoa này quả là một món ám khí hết sức tàn bạo, thảo nào trước đây Đồ Lôi đã nổi danh nhờ nó !" Liền đó, Đồ Lôi liền tập trung chân lực dùng thể Long hành hưng vũ quét thẳng ra, khiến kinh phong cuốn tới

đâu là ngọn lửa bị dập tắt đến đó, chỉ còn xông lên khói đen mờ mịt mà thôi. Dập tắt ngọn lửa xong, Đồ Lôi bèn quay về phía hồ sâu muôn trượng, lấy hơi hú lên một tiếng dài. Tiếng hú vừa dứt, thì bỗng nghe từ phía dưới hồ sâu có một tiếng hú đáp lại tức thì, Đồ Lôi liền nhanh nhẹn nhắm hướng có những con đường tắt, lao mình chạy nhanh trở xuống phía dưới đáy hồ. Bên dưới đá tảng ngồn ngang, bóng tối lù mù, tiếng thác đổ âm âm chẳng khác nào sấm động thảng ba.

Tại nơi ấy, Lãnh Diện La Sát với nét mặt lạnh lùng xấu xí, đang đứng bên cạnh một tảng đá to phủ đầu rong rêu ẩm ướt. Dưới chân nàng còn có La Tam Thái đang bị thương nằm mê man.

Đồ Lôi vừa tìm gặp Lãnh Diện La Sát thì Tô Chỉ Quỳnh lên tiếng :

- Đồ huynh, đây chính là Tam Thái đã chủ, cầm đầu phân đà tại vùng Bắc Tứ Xuyên của bản giáo. Xin phiên Đồ huynh ra tay cứu chữa giúp cho ! Đồ Lôi mỉm cười :

- Tôi xin tuân theo mệnh lệnh của Tô hiền muội ! Nói đến đây, Đồ Lôi lại cất tiếng cười lạnh lùng tiếp :

- Lũ chuột Liên Thương Ba đã bị ngu huynh dùng một ngọn Phích lịch thoa đưa cả bọn đến ra mắt Diêm Vương rồi ! Lãnh Diện La Sát cười lạnh lùng :

- Đồ huynh, anh lại dám dùng đến Phích lịch thoa giết hại nhiều mạng người như thế, e rằng không khỏi chạm đến lòng hiếu sinh của trời đất chăng ?

Đồ Lôi khẽ tăng hắng một tiếng, đáp :

- Sau này ngu huynh sẽ không dùng đến Phích lịch thoa một cách bừa bãi như vậy nữa! Nói đoạn, Đồ Lôi liền cúi người xem xét qua thương thế của La Tam Thái, trông thấy cánh tay phía mặt của y đã bị gãy, da thịt tím bầm, miệng trào máu tươi, nên không khỏi cau chặt đôi mày rậm nói :

- Thương thế của La Tam Thái hết sức nặng, dù cho cứu được thì nạn nhân cũng không thể sử dụng đến chân lực trong vòng nửa năm.

Vừa nói, Đồ Lôi vừa thò tay vào áo lấy ra một chai nhỏ, đổ ra ba viên thuốc màu đen, rồi lấy nước suối hòa tan cho La Tam Thái uống vào. Đồ Lôi lại đặt bàn tay lên mạch môn huyệt, truyền chân lực vào nạn nhân để đánh tan số máu bầm trong người.

Sau thời gian dùng xong một chén trà nóng, thì Đồ Lôi thu chương trở về La Tam Thái lộ vẻ đau đớn, rên rĩ :

- Đau chết mất ! Liền đó, y mở to mắt ra, nhìn về phía Lãnh Diện La Sát nói :

- Thuộc hạ vì đang trọng thương, nên không thể cúi đầu cảm tạ Ôn cứu mạng của hộ pháp và Đồ hương chủ.

Lãnh Diện La Sát đưa bàn tay ngọc lên khoát ra một lượt nói :

- chẳng cần phải thủ lễ. Việc này người nên thuật sơ qua cho ta được biết.

Đồ Lôi cũng nói :

- La đà chủ, hiện giờ ông có thể đứng lên đi lại như thường, những chớ nên dùng chân lực là được. Riêng về số xương cốt bị gãy, ông dùng Kim thương thánh dược linh ngọc cao của bản môn, trong uống ngoài thoa, độ chừng nửa năm tất sẽ lành hẳn. Về việc xảy ra giữa ông và Liên Thương Ba như thế nào, hãy thuật sơ lại cho bản chức được biết ?

Lãnh Diện La Sát nghe thế trong lòng không khỏi giật mình, thầm nghĩ: "Chẳng rõ Kỳ đệ lại có ý định giờ trò gì đây ? " Bởi thế, nàng đưa mắt nhìn qua Đồ Lôi một lượt, nhưng im lặng không dám lên tiếng hỏi, vì sợ đổ bể kế hay của Đào Gia Kỳ.

La Tam Thái gắng gượng đứng lên, đè nén sự đau đớn trong người, lên tiếng nói :

- Liên Thương Ba chính là thủ hạ của Ngũ âm Tỳ Bà Chương Tiềm Túc. mấy năm gần đây, Tiềm Túc bí mật tổ chức thành một môn phái ở miền Bắc Tứ Xuyên, phạm các phiêu cặc và những người buôn bán đi qua những vùng ấy đều phải nộp cho họ một số tiền mãi lộ, nếu trái lại, thì chẳng những hàng hóa bị cướp đoạt, mà mạng sống cũng không còn, khiến ai nấy cũng khiếp sợ. Hiệu Liên Hoàn phiêu cặc ở tại Thành Đô.... Hộ pháp có lẽ được biết ?

Lãnh Diện La Sát ngắt lời :

- Việc ấy ta đã biết, Liên Hoàn phiêu cặc chính là của bản giáo lập ra. Có phải vì người đã bảo vệ cho Liên Hoàn phiêu cặc mới ra tay đối địch với Tiềm Túc và đưa đến cái họa ngày hôm nay không ?

La Tam Thái nói :

- Đúng như vậy. Nhưng chẳng rõ tại sao, bọn chúng lại được biết thuộc hạ trong ngày hôm nay đi qua con đường núi cheo leo ở tại Thiên Phật Nhai như thế này ? Nếu sự phán đoán của thuộc hạ không sai, thì sự bí mật của bản giáo đã bị Tiềm Túc do thám biết được. Nhưng thuộc hạ hết sức lấy làm lạ về trường hợp nào Tiềm Túc lại có thể tìm hiểu được mọi sự bí mật của bản giáo ? Vì vấn đề ấy quả khiến ai cũng cảm thấy khó hiểu cả ! Đồ Lôi cười nhạt :

- Việc ấy có gì là lạ ! Trong bản giáo có bọn gian tế tiết lộ những bí mật ra ngoài ! Lãnh Diện La Sát không khỏi lộ vẻ sùng sốt, đưa mắt nhìn qua Đồ Lôi một lượt.

La Tam Thái cũng lộ vẻ kinh hãi nói :

- Đồ hương chủ phải có ý định muốn bảo là trong phân đà vùng Bắc Tứ Xuyên của thuộc hạ có bọn ăn cơm chùa đi làm chuyện gian hay không?

Đồ Lôi lạnh lùng đáp :

- Chẳng phải thế, nhưng trong bản giáo có kẻ đã tiết lộ mọi điều bí mật. La đà chủ, ông hãy đi trở về tổng đàn một chuyến. Hộ pháp có mật thư cần sai ông đem về trình lên giáo chủ. Phong thư này bất kỳ đối với ai, ông cũng không được tiết lộ cho biết một điểm nào cả ! La Tam Thái nói :

- Thuộc hạ xin tuân mạng ! Đồ Lôi nói :
- Vậy chúng ta hãy tìm đến nhà dân gần đây để mượn bút mực viết một phong thư đã! Liên đó, ba người cùng chạy ra khỏi khe núi. Đi được chừng năm dặm đường, thì họ đã tìm đến một thôn trang, có chừng bảy tám nóc nhà. May mắn trong thôn ấy, có một vị tú tài già mở trường tư thục dạy học trò sống qua ngày, nên Đồ Lôi liền tới đây, mượn văn phòng tứ bảo để Lãnh Diện La Sát viết một bức mật thư.

Viết xong, Lãnh Diện La Sát liền trao phong thư cho La Tam Thái, rồi cả bọn cáo từ ra đi. Nhưng trước khi bước ra, Đồ Lôi bèn lấy một thoi bạc độ hai mươi lượng, biếu cho cụ tú già nua ấy.

Cụ đồ thấy thế có vẻ áy náy, từ chối không chịu nhận.

Đồ Lôi mỉm cười nói :

- Đây chẳng phải là thứ tiền bạc bất nghĩa, lấy dùng cũng chẳng tổn thương đến cái liêm của con người. Tại hạ chẳng qua muốn tỏ chút lòng biết ơn đối với cụ mà thôi ! Cụ tú già không thể chối từ, nên đành phải nhận. Thế là đôi bên vui vẻ cáo lui.

Suốt ba ngày nay, tại cửa phía Đông thành Quảng Nguyên, ba người gồm Đoàn Thừa Tiên, Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang, Kim Dao Đoàn Long Ngu Vạn Lý lúc nào cũng sốt ruột chờ trông, nhưng vẫn không thấy Đào Gia Kỳ đến theo như lời hẹn.

Hoàng hôn ngày hôm ấy, giữa lúc ráng chiều đỏ ối trời Tây, màn đêm buông xuống, thì Đoàn Thừa Tiên ngồi trên bức tường thành than dài :

- Chẳng rõ Đào thiếu hiệp đã gặp chuyện gì rồi, mà lại thất hẹn như thế này? Không biết chừng Đào thiếu hiệp đã bị hại dưới độc thủ của Huyền Băng Lão Mị rồi chăng ?

Trình Nam Giang lắc đầu nói :

- Đào thiếu hiệp là người thiên tư, anh hoa ẩn kín lại có võ công tuyệt đỉnh, tài hoa cái thế, thì làm sao lại bị nạn được ! Suốt một đời lăn lóc trong chốn giang hồ như già, mà còn làm cậu ấy nữa là ! Đoàn Thừa Tiên tựa hồ giạt mình nói :

- Có lý đâu võ công của Đào thiếu hiệp lại vượt qua cả Huyền Băng Lão Mị nữa hay sao ?

Trình Nam Giang cất tiếng cười, nói :

- Trong võ lâm đâu đâu cũng đầy dẫy những sự gian manh xảo quyết, đâu đâu cũng có cạm bẫy, nếu thiếu thận trọng thì sẽ mất mạng như chơi.

Võ công cao tuyệt, nào có thể là một phương tiện để thực hiện mọi điều mình mong muốn, đi đến địa vị vô địch trong thiên hạ ? Nên biết là ngọn giáo đâm trước mặt dễ đỡ, chứ mũi tên bắn lên sau lưng thì khó phòng, do đó, lập thân trong chốn giang hồ, trí khôn mưu mẹo mới là điều quan trọng, còn võ công chỉ đứng hàng thứ yếu mà thôi ! Về võ học của Đào thiếu hiệp,

tuy già đây chưa hiểu được đích xác, nhưng tin chắc rằng, cậu ấy vẫn có thể làm cho Huyền Băng Lão Mị phải điên đầu. Chỉ riêng về phần mưu mẹo của cậu ấy cũng đủ cho ta biết về mặt khác của cậu ấy thế nào ! Vừa nói, Trình Nam Giang vừa đưa mắt nhìn thẳng vào Đoàn Thừa Tiên, lộ vẻ thương hại, cất tiếng than dài, tiếp rằng :

- Hiên diệt đang mang nặng trong người một mối thâm thù, nhất là việc này lại dính dấp đến một số lớn nhân vật giang hồ. Bởi thế, ba người chúng ta nếu muốn trả được mối thù to ấy, thì quả thực còn khó khăn hơn leo lên trời. Theo ý kiến của già, hiên diệt nên xem Đào thiếu hiệp như một bậc thầy kính yêu, như một người bạn tri kỷ, dốc lòng tranh thủ tình cảm hầu được sự trợ giúp của cậu ấy thì mới mong trả được mối thù này ! Ngu Vạn Lý nói :

- ý kiến của già đây cũng hoàn toàn tương đồng với ý kiến của Trình huynh ! Đoàn Thừa Tiên nói :

- Lời nói của nhị vị thúc phụ, tiểu diệt đây xin khắc cốt ghi tâm.

Bỗng nhiên, Đoàn Thừa Tiên có vẻ sững sốt, hạ giọng nói nhỏ :

- Có người nào đi đến kìa ?

Trình Nam Giang và Ngu Vạn Lý đều đưa mắt nhìn lên, trông thấy một gã đàn ông đứng tuổi, sắc mặt lạnh lùng, lưng giắt những thứ ám khí hình thoi, mặc áo dài màu thổ huyết, đang từ xa đi lại.

Chỉ nhìn qua thân pháp nhẹ nhàng, nhanh nhẹn, bước đi không hề động đến một hạt bụi trên đường của người ấy, thì cũng có thể biết được đây là một cao thủ trong võ lâm. Người ấy xuất hiện một cách đột ngột, hơn nữa, lại đưa tia mắt như đầy ngụ ý nhìn chòng chọc vào cả ba người, nên khiến ai nấy đều không khỏi kinh dị.

Khi người ấy bước đến gần, thì bỗng dừng chân đứng lại, mỉm cười :

- Ba vị có nhận ra tại hạ không ?

Ba người nghe thế, đều không khỏi kinh ngạc ngơ ngác nhìn nhau.

Nhưng riêng có Đoàn Thừa Tiên vì nghe qua giọng nói quá quen thuộc, nên trong lòng không khỏi thoáng qua một ý ngờ vực, lộ vẻ vui mừng cực độ, kêu lên :

- Đào thiếu hiệp, sao anh lại giả dạng kỳ cục như thế này ?

Trình Nam Giang và Ngu Vạn Lý cũng bừng hiểu ra, nên kinh ngạc hỏi lý do về sự cải trang của chàng.

Đào Gia Kỳ nói :

- Từ đây về sau, ba vị chớ nên gọi tại hạ là Đào thiếu hiệp nữa mà gọi là Đồ lão sư Tại hạ sở dĩ phải cải trang ra như thế này là vì một lý do chưa thể nói ra được, thông thả rồi ba vị sẽ hiểu.

Trình Nam Giang nghiêm nghị nói :

- Thiếu hiệp không muốn kết giao với bọn anh em già đây hay sao ?

Già đây biết thiếu hiệp là một bậc kỳ tài trong võ lâm, nên rất trọng, sẵn

sàng theo sát để mong làm được những điều hữu ích. Nhưng nếu thiếu hiệp có ý không thích thì già đây bằng lòng từ giã ngay bây giờ ! Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Trình lão sư chớ quá nóng nảy, vì việc này có tương quan đến đại cuộc của võ lâm, tôi đâu thể không thận trọng được ? Chỉ cần ba vị có thể giữ kín một điều bí mật, thì tôi đâu dám giấu làm gì... ?

Đột nhiên, ngay lúc ấy, từ giữa không trung có một giọng nói bay đến :

- Đồ hương chủ ! Bốn người đưa mắt nhìn lên, thì thấy một con kết lông xanh đang bay vùn trên trời cao. Đào Gia Kỳ đưa tay vẫy, con chim bé nhỏ ấy liền đáp xuống vai chàng, dùng tiếng người nói :

- Tứ Tà và Tiêm Túc hiện đang ăn uống tại Đạo Hương Cư trong nội thành !

Đào Gia Kỳ nói :

- Người hay đi trước, ta sẽ theo đến ngay ! Con kết Thúy Vũ liền bay thẳng lên trời đi mất.

Đào Gia Kỳ vội vàng nói :

- Vê lý do tại hạ phải giả dạng như thế này, xin ba vị chờ sau này tại hạ sẽ nói rõ. Giờ đây, tại hạ có một việc này muốn nhờ đến ba vị, chẳng rõ ba vị có bằng lòng hay không ?

Trình Nam Giang nói :

- Mệnh lệnh của thiếu hiệp, dù có nhảy vào nước sôi lửa bỏng, chúng tôi cũng không hề từ chối ! Đào Gia Kỳ nghiêm nghị nói :

- Từ nay về sau, xin ba vị hãy gọi tôi là Đô lão sư. Việc này rất hệ trọng, không thể để sơ hờ được...

Tiếp đó, chàng liên kê miệng sát tai ba người nói nhỏ một hồi.

Ba người lãnh mạng, nhanh nhẹn chạy bay đi.

ooo Đạo Hương Cư là một ngôi tửu lâu nổi tiếng nhất ở tại thành Quảng Nguyên. Món ăn của họ nấu khéo léo đến khắp nơi đều truyền tụng. Gian tửu lâu này tọa lạc tại một khu vực náo nhiệt nhất ở về phía Nam của thành Quảng Nguyên.

Lúc bấy giờ, đêm mới vừa vào khoảng canh một, nên trên đường phố đèn đuốc sáng choang như ban ngày, người qua kẻ lại tấp nập. Tại gian tửu lâu Đạo Hương Cư, từ dưới nhà đến trên lầu, đâu đâu cũng ánh đèn rực rỡ, tiếng ồn ào qua các trò chơi phạt rượu huyền ảo không ngớt, vang dội ra cả đến ngoài đường.

Đoàn Thừa Tiên, Trình Nam Giang và Ngu Vạn Lý cùng thong thả bước thẳng lên lầu gian tửu lâu Đạo Hương Cư. Bọn hầu bàn vừa trông thấy đã to tiếng gọi các tên hầu bàn khác :

- Hãy xếp đặt bàn ghế cho ba vị khách ngôi ! Trình Nam Giang đưa tay khoát qua, mỉm cười nói :

- Có một số bạn của chúng tôi hẹn đến gặp gỡ tại đây, chẳng rõ họ đến

chưa? Để chúng tôi nhìn xem cái đã ! Trên gian lâu được ngăn ra làm bốn phòng riêng biệt. Mỗi cửa phòng đều có treo màn trắng tinh. Trình Nam Giang bước đến từng phòng một, đưa mắt qua khe hở của chiếc màn, lén nhìn vào trong. Bước đi của ông ta hết sức nhanh nhẹn.

Tia mắt của Trình Nam Giang rất lạnh lợi, nên đã trông thấy rõ năm lão già đại gian ác của bọn Vô Tình Tú Sĩ đang ngồi vây quanh một chiếc bàn trong gian phòng thứ ba. Riêng gian phòng thứ tư, cùng ở sát vách ấy thì hãy còn bỏ trống. Do đó, ông ta liền quay ra lại tên hầu bàn, mỉm cười nói :

- Người bạn của tôi có lẽ vì bận việc chưa đến kịp.

Nói đến đây, ông ta bèn đưa tay vỗ vào gian phòng thứ tư, hỏi :

- Gian phòng này có vị khách nào dặn chưa ? Nếu chưa thì hãy để cho chúng tôi vậy ! Tên hầu bàn cúi người nói :

- Gian phòng này vẫn còn trống, xin mời ba vị vào ! Ba người cùng bước vào trong và ngồi xuống xong, tên hầu bàn liền rút chiếc khăn vắt trên vai xuống, lau mặt bàn, rồi cười nói :

- Ba vị khách quan muốn dùng thức ăn gì, xin dạy cho biết để con đi gọi bọn đầu bếp làm ! Trình Nam Giang suy nghĩ một lúc, nói :

- Người hay cho vịt tiêm chanh muối, cá chép chưng gừng, gà quay ngũ vị, xào thập cẩm, mười cân mì Lư Châu nhiều hạt cải, mau lên ! Tên hầu bàn vâng dạ, rồi bỏ chạy ra ngoài. Trình Nam Giang cười nói:

- Người đất Tứ Xuyên thích ăn cay, nên bọn chúng ta nhập gia phải tùy tục ! Vừa nói, ông ta vừa đưa mắt ra hiệu, rồi lấy tay chỉ về hướng năm lão già gian ác đầu xỏ ở cách vách bên phòng thứ ba.

Đoàn Thừa Tiên và Ngu Vạn Lý gật đầu tỏ ý lĩnh hội. Tiếp đó, Trình Nam Giang lại cố tình to tiếng luận đàm đến những việc đại sự xảy ra trong võ lâm mấy năm gần đây. Lời nói của ông ta ai nghe cũng đều phải giật mình, vì đề tài của ông ta nói đến đều là những việc chấn động võ lâm, hơn nữa, lập luận của ông ta lại thực xác đáng. Thêm vào đó, Đoàn Thừa Tiên và Ngu Vạn Lý lại bàn ngang tán dọc, mổ xẻ vấn đề thêm, khiến ai nghe cũng thích thú.

Những gian phòng bên cạnh vốn đang đùa giỡn huyên náo, nhưng chẳng mấy chốc, đều nghe đến say mê, im phăng phắc không có một tiếng động. Lúc ấy, bọn hầu bàn đã mang rượu thịt lên. Sau khi Trình Nam Giang mời mọi người uống qua ba tuần rượu, thì ai nấy đều cảm thấy đã thêm phần chán, do đó, câu chuyện lại càng thao thao bất tuyệt. Bỗng Trình Nam Giang cố ý nói to hơn :

- Người trong võ lâm, phần lớn đều tự nhận mình là kẻ kiên thức rộng rãi, tiên đoán mọi việc như thần, chẳng hề bị ai gạt gẫm. Nhất là người danh vọng càng cao, được mọi người xem là bậc tiên bối trong võ lâm, thì lại càng tự phụ như thế hơn ! Song, trong thực tế thì hoàn toàn trái hẳn, những người

danh vọng càng cao bao nhiêu, thì lại càng dễ bị người ta gạt gẫm bấy nhiêu ! Ngu Vạn Lý nói :

- Nào có việc lạ như thế ? Tục ngữ có câu:

"Đọc một vạn quyển sách, thua đi một vạn dặm đường", nếu các vị ấy lại bị gạt gẫm dễ dàng như thế, chẳng hóa ra cả đời dần bước giang hồ, đều chẳng có bổ ích gì hay sao ?

Trình Nam Giang cười to :

- Ông anh nếu không tin, thì tiểu đệ dẫn chứng việc này cho ông anh rõ. Như mấy hôm trước đây, tiểu đệ bất ngờ gặp được một người bạn cố tri xa cách lâu ngày. Trong dịp đó, tiểu đệ có bày yến tiệc để tiếp ông ta. Sau khi cùng uống rượu ngà ngà, người bạn ấy mới để lộ cho tiểu đệ được biết, về một trò đùa ngộ nghĩnh hiểm có của ông ấy gần đây, đã khiến cho Vũ Nội Tứ Kỳ mắc lừa mà không biết ! Ngu Vạn Lý lấy làm lạ hỏi :

- Tứ Kỳ nào ?

Trình Nam Giang nói :

- Đây chính là bốn nhân vật tên tuổi bấy lâu nay rung chuyển cả võ lâm, gồm có Vô Tình Tú Sĩ, Bắc Quốc Song Ma và Huyền Băng Lão Mị ! Ngu Vạn Lý nói :

- Lại có việc ấy hay sao ? Tôi muốn được nghe qua cho biết. Người bạn cũ của ông anh tên họ là gì ?

Trình Nam Giang tăng hắng một tiếng to, rồi cô tình nói lớn rằng :

- Người bạn lâu ngày không được gặp ấy của tôi tên gọi là Âu Dương Câu ông ấy là một người giỏi mưu mẹo, võ công lại trác tuyệt. Từ bấy lâu nay, vì tôi ngại lòng dạ Ông ấy thiếu đứng đắn, nên cũng tìm cách xa dần đi.

Theo lời ông ta nói, sau ngày Hàn Thiết Quan âm bị mất đi, thì không còn ai biết tung tích của vật ấy đâu nữa. Riêng việc xảy ra tại núi Thái Sơn cũng chẳng ai hiểu được manh mối. Bởi thế, tất cả nhân vật giang hồ, kể từ đó về sau, đều đua nhau bí mật dò xét. Nhất là các nhân vật khét tiếng trong võ lâm, các môn chủ của các môn phái, không ai là không chú ý đến việc đó. Vì vậy, Tứ Kỳ cũng chẳng khác gì mọi người, ngày đêm bí mật tìm hiểu khắp nơi.

Nhưng mãi cho đến ngày nay, những việc to tát đó vẫn chưa có ai tìm ra được manh mối cả. Riêng về Tứ Kỳ, cũng vì việc ấy mà bị tổn thương đến uy tín không ít. Nhất là gần đây, tại Diệp Thúy sơn trang, lại có người dám ra tay cướp đoạt mất pho Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu kiếm ở ngay trước mắt của Tứ Kỳ, mà đến ngày nay vẫn không hề vén được bức màn bí mật ! Chính vì việc đó mà tên tuổi Tứ Kỳ bị lung lay tận gốc. Vô Tình Tú Sĩ vì thế cảm thấy điên đầu, nhất định dần bước giang hồ để tìm đủ cách điều tra về tung tích của hai bảo vật đó. Chính vì vậy, mà Tứ Kỳ đã mất sáng suốt, tạo thành một sơ hở mà kẻ khác có thể lợi dụng...

Ngu Vạn Lý cười to :

- Thì cứ nói thẳng ra là âu Dương Câu đã lợi dụng sơ hở ấy cho rồi ! Trình Nam Giang nói :

- Đúng như vậy ! Hành tung của Tứ Kỳ đã bị âu Dương Câu biết được, nên âu Dương Câu đã nghĩ ra những mưu mẹo thâm độc, để dụ Tứ Kỳ sa vào vòng, bị hại dưới tay kẻ khác, trong khi y nhờ đó mà tên tuổi được nổi như cồn, thỏa mãn được ý nguyện của mình...

Tiếp đó, ông ta lại nói thao thao về việc Tứ Kỳ bị phỉnh gạt. Đây chính là việc âu Dương Câu hộ tống cho một lão già bị thương và đã gặp Tứ Kỳ tại một tửu điểm giữa một thôn trang bé nhỏ. Trong dịp đó, y đã giả họa cho Đồ Lôi, khiến Vô Tình Tú Sĩ và đồng bọn hoàn toàn tin là thật.

Bốn lão quái nhân đang ngồi uống rượu ở phòng bên cạnh, nghe đến đây thì đôi mắt chói rục những tia sáng giận dữ.

Trong khi đó, Ngu Vạn Lý lại cất giọng kinh ngạc :

- Độc kế ấy của âu Dương Câu là nhằm mục đích gì ?

Trình Nam Giang trầm ngâm một lúc đáp :

- Riêng việc ấy thì ngu huynh chưa được hiểu rõ. Nhưng theo sự phán đoán của ngu huynh, thì âu Dương Câu quả là một người đang có đầy đủ những điều bí mật. Qua lời nói úp mở của y đã cho ta thấy rằng, y hiện đang tham dự vào một bang phái bí mật, đang tìm cách nuôi dưỡng thực lực, hầu mưu đồ hành động lớn lao. Riêng việc hãm giả họa cho Đồ Lôi, có lẽ là vì giữa hãn và Đồ Lôi có một mối thâm thù gì đó. ý định của hãn quả hết sức tuyệt. Nếu đưa Tứ Kỳ đối đầu với Đồ Lôi, thì thực có khác nào đối đầu với Lãnh Diện La Sát.

ông ta cất tiếng than dài, rồi nói thêm :

- Những lời nói này của ngu huynh, các vị nghe qua cho biết thì thôi, chớ nên tiết lộ ra ngoài làm gì. Với số người của Tứ Kỳ là n~lũg nhân vật danh vọng thật cao, nhận xét mọi việc đều sáng suốt, thế mà không tránh khỏi bị âu Dương Câu phỉnh gạt, như vậy, cũng đủ biết trong giới giang hồ đầy đủ những sự gian manh xảo trá, bọn chúng ta quả thực không đáng kể vào đâu ! Bỗng nhiên, bức màn cửa lay động, rồi từ ngoài có bóng người lách mình bước vào. Người ấy im lặng không lên tiếng nói gì cả, sắc mặt đăm chiêu, trông lạnh lùng như băng. Khi mọi người nhìn kỹ, thì thấy đây là một văn nhân đứng tuổi, mình mặc áo trắng. Đi theo phía sau người văn nhân ấy còn có bốn lão già.

Ba người đều lộ sắc giật mình, nhanh nhẹn đứng phắt lên. Trình Nam Giang nói :

- Có phải năm vị đã đi lộn phòng rồi chẳng ?

Người văn nhân đứng tuổi bỗng đổi sắc mặt trở thành vui vẻ nói :

- Chúng tôi không hề đi lộn phòng ! Tại hạ chính là Vô Tình Tú Sĩ mà các

hạ vừa đề cập đến ! Nói đoạn, người văn nhân đó lại lần lượt giới thiệu qua từng lão già một, cùng bước vào với mình.

Sắc mặt của Trình Nam Giang, Ngũ Vạn Lý và Đoàn Thừa Tiên đều không khỏi biến hẳn. Tất cả ba người đều cúi đầu thi lễ rất cung kính, miệng không ngớt xưng hô đối phương là lão tiền bối. Họ kéo ghế mời tất cả năm người cùng ngồi vào bàn.

Vô Tình Tú Sĩ mỉm cười :

- Các vị chớ nên thủ lễ. Tại hạ chỉ muốn hỏi một việc. Đây là gã âu Dương Cầu mà các hạ vừa nói hiện giờ đang ở đâu ?

Trình Nam Giang lộ sắc đần đo trong giây lát, rồi đáp :

- Tại hạ và âu Dương Cầu sau khi yên ẩm xong thì y ngỏ ý muốn tại hạ đưa hẳn đi một đoạn đường. Vì âu Dương Cầu là một con người lòng dạ thâm độc, trở mặt bất ngờ, nên tại hạ cũng không dám nghịch ý, phải đưa hẳn đi. Khi đến vùng biên cảnh Tứ Xuyên, đầy rừng núi rậm rạp, thì chúng tôi có gặp một vị tăng nhân béo lùn tại Từ Vân Cổ Sát. âu Dương Cầu bèn cho biết, y cần phải nghỉ lại đó ít hôm, nên tại hạ đã cáo lui trở về.

Sắc mặt của Vô Tình Tú Sĩ vẫn đăm chiêu, gật đầu nói :

- Có lẽ ngôi Từ Vân Cổ Sát này là một nơi nhiều tay võ lâm cao thủ đang tập hợp chăng ?

Trình Nam Giang lắc đầu :

- Cũng chưa hẳn là thế, vì tại hạ để ý quan sát, trông thấy đám tăng nhân trong chùa đều có vẻ rất tầm thường. Ngay đến vị tăng nhân béo lùn kia cũng không có điểm nào đặc biệt hơn người. Nhưng người tăng nhân này chỉ ở một mình, tại ngôi miếu nhỏ phía sau chùa mà thôi.

Kỳ Hồng Phi lấy làm lạ nói :

- Nếu thế thì quả là khó hiểu ! Trình Nam Giang nói :

- âu Dương Cầu là người mà tại hạ hiểu rất rõ về tâm tính. Y hành động rất khó lường, lại thích bày trò rối. Bề ngoài xem y như người đứng đắn, biết giữ nề nếp, nhưng kỳ thực thì xảo trá khôn lường khiến người chung quanh dù bị y hại chết cũng chẳng hề hay biết ! Vô Tình Tú Sĩ nói :

- Nếu thế, thì nguồn tin cho rằng Đô Lô là người chiếm được thanh Ngô Câu kiếm và pho Giáng Long kinh là hoàn toàn sai lạc rồi ?

Trình Nam Giang lộ vẻ băn khoăn nói :

- Tại hạ không dám quả quyết bừa bãi, nhưng rất có thể âu Dương Cầu đã lấy được hai bảo vật đó, rồi loan tin đánh lạc hướng giá họa cho người khác ! Vô Tình Tú Sĩ gật đầu :

- Các hạ nói có lý lắm. Tại hạ vì nhất thời thiếu sáng suốt nên bị âu Dương Cầu lừa phỉnh. Giờ đây, tại hạ có ý muốn nhờ các hạ đưa đường đến đó được không ?

Trình Nam Giang bỗng nghe có tiếng Đào Gia Kỳ từ ngoài cửa sổ vọng đến:

- Trình lão sư cứ khẳng khái nhận lời đi, tôi sẽ sai con kết Thúy Vũ bí mật đưa đường. Riêng Ngu lão sư và Đoàn thiếu hiệp thì lưu lại thành Quảng Nguyên để chờ tại hạ chở về ! Đào Gia Kỳ dùng thuật Tầm quang truyện âm của Phật gia, nên những lời của chàng chỉ riêng có ba người nghe được, còn năm lão quái nhân nọ thì hoàn toàn không hay biết gì.

Bởi thế, Trình Nam Giang liền đáp :

- Tại hạ xin tuân lệnh. Nhưng tại hạ không tiện chạm mặt thẳng với âu Dương Cầu, xin tiên bồi hiếu cho ! Vô Tình Tú Sĩ liền lộ sắc tươi cười :

- Nếu thế, thì tôi xin có lời đa tạ trước. Tôi hứa sẽ không để cho âu Dương Cầu gặp mặt các hạ ! Mộ Phụng Tường bỗng to tiếng :

- Nói đi là đi ngay ! Trình Nam Giang liền cáo biệt với Ngu Vạn Lý và Đoàn Thừa Tiên, đồng thời, hẹn lại ngày gặp gỡ, rồi cùng năm lão quái nhân nọ bước ra khỏi hiệu Đạo Hương Cư....

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 22

Buồn trong êm dịu

Chung quanh Từ Vân Cổ Sát, cỏ thụ um tùm, gió thổi rì rào. Trong bầu không khí tĩnh mịch, chỉ nghe có tiếng mõ sớm, tiếng tụng niệm đơn điệu. Trước ngôi miếu tại trái núi phía sau chùa, âu Dương Câu thỉnh thoảng đứng yên như một pho tượng. Suốt hai ngày nay y cảm thấy hiện tượng xung khắc giữa hai chất độc cũ và mới trong người vẫn không hề thuyên giảm. Mỗi hôm, đến giờ Tý Ngọ, thì chất độc lại dậy lên hành hạ, khiến người y vô cùng khó chịu. Bởi thế, y đã có ý định bỏ đi khỏi nơi đây mấy lần.

Nhưng lão hòa thượng lùn béo ấy lúc nào cũng khuyên giải y hãy bình tĩnh, chớ nên sốt ruột. Ông ta bảo chất độc trong người âu Dương Câu không gây ra tình trạng trầm trọng hơn, tức là đã thuyên giảm rồi đó, công lao khó nhọc suốt mấy hôm, chẳng lẽ giờ đây bỏ đi hay sao ?

Trời vừa mới bình minh, âu Dương Câu từ trong ngôi miếu nhỏ bước nhẹ nhàng ra ngoài, chấp tay đứng dưới gốc tùng, đưa mắt nhìn về phía xa, trong lòng cảm thấy buồn man mác và cũng cảm thấy cuộc đời mình quá ư là cô độc lẻ loi. Số người gian manh sâu hiểm, phân lớn quen tính cô độc, xa rời số đông nên nổi thống khổ trong lòng cố nhiên là vô cùng thâm thía.

Chuông sớm vừa ngân, thì vị tăng nhân béo lùn ấy cũng từ trong ngôi miếu nhanh nhẹn bước ra, sau vài tiếng hàn huyên với âu Dương Câu, ông ta nhằm hướng Từ Vân Cổ Sát đi thẳng tới.

âu Dương Câu vẫn chấp tay ra sau, đứng sững trước ngôi miếu. Bỗng nhiên, có một con két xanh từ trên cao bay sà xuống, đậu trên ngọn một cây cỏ thụ, cách người y ngoài mười trượng, nghiêng đầu trợn mắt dùng tiếng - âu Dương hương chủ, sao ông lại ở đây ?

âu Dương Câu nhận biết đây là con két yêu quý của Tô Chỉ Quỳnh, nên hết sức mừng rỡ, nói :

- Thúy Vũ, còn chủ nhân của người đâu ?

Con Thúy Vũ đáp :

- Hãy còn ở miền Nam Vân Nam. Thúy Vũ phải trở về tổng đàn lấy thuốc !

âu Dương Câu kinh ngạc :

- Lấy thuốc gì thế ?

Thúy Vũ không chịu trả lời thẳng, chỉ nói :

- âu Dương hương chủ, sao khí sắc của ông xem không tốt thế ? Có lý đâu thời hạn ba năm đã đến rồi sao ?

âu Dương Câu không khỏi giật bắn người, thâm nói:

"Tại sao ta lại quên băng đi ? Thứ thuốc độc đặc biệt của bản giáo cứ đến ba năm thì lại tác quái dữ dội một lần. Trong trường hợp đó, phải dùng một số thuốc giải trừ gấp đôi, mới có thể tạm chữa được. Vậy có lẽ nào, ta đã rơi vào cạm bẫy rồi hay sao ?" Liền đó, y bèn lấy số thuốc mang theo người uống gấp đôi vào, rồi nhắm mắt vận chuyển chân khí trong khắp người để giúp cho sức thuốc chạy nhanh hơn.

Đột nhiên, y nghe từ phía trước mặt có một giọng cười lạnh lùng vọng đến. Bởi thế, y không khỏi giật nảy mình, đưa mắt nhìn về hướng đó, thì trông thấy bốn năm người của Vô Tình Tú Sĩ đang đứng sững trước mặt.

Đôi mắt của Vô Tình Tú Sĩ tràn đầy sát khí, cất giọng lạnh lùng :

- âu Dương Câu, từ ngày chia tay đến nay ngươi có được bình an chứ?

âu Dương Câu đoán biết có việc chẳng lành, dù y là người võ công cái thế, cũng chẳng làm sao đối địch nổi với năm lão quái nhân này cũng vậy đánh một lúc. Do đó, trong khi Vô Tình Tú Sĩ vừa lên tiếng hỏi, thì y nhanh nhẹn vung tay ném ra một nắm độc sa, rồi vọt người thẳng lên không, lao vút đi như một luồng điện chớp.

Năm lão quái nhân ấy đều đưa đôi mắt sáng quắc nhìn chòng chọc vào âu Dương Câu, để đề phòng âu Dương Câu có thể tấn công bất ngờ hoặc bỏ chạy. Nhưng họ không ngờ âu Dương Câu lại ta tay quá nhanh nhẹn như thế. Chỉ trong chớp mắt, nắm độc sa đã bay tung khắp nơi. Bởi thế, cả năm lão quái nhân đều giận dữ "hừ" lên một tiếng, rồi đồng loạt quét chưởng ra để hất bay số cát độc ấy đi.

Đồng thời, Vô Tình Tú Sĩ cũng nhanh nhẹn lao vút lên trên không đuổi theo âu Dương Câu. Bốn lão quái nhân kia cũng ùn ùn nổi gót phi thân bay đi.

âu Dương Câu chạy bán sống bán chết suốt một ngày đêm. Dọc đường, có ba lần suýt nữa y đã bị năm lão ác ma ấy bắt sống được. Tuy nhiên, nhờ mảnh lời gian xảo của y, đã giúp cho y thoát được khỏi, không bị bắt sống. Nhưng năm lão quái vật ấy vẫn bám sát theo y như hình với bóng, không làm thế nào lẩn trốn cho được.

Khi chạy đến gần ngoại ô thành Ba Châu, y nhìn thấy vách thành thấp thoáng, thì trong lòng hết sức mừng rỡ, tận dụng thân pháp của mình, lướt thẳng vào thành lẩn trốn mất.

Vô Tình Tú Sĩ và bốn lão quái vật kia, chỉ cách y có ngoài mười trượng, nhưng khi họ đuổi kịp đến nơi, thì chẳng còn thấy hình bóng của âu Dương Câu đâu nữa. Do đó, cả năm lão quái vật không khỏi tức tối, giậm chân xuống đất nghe thành thịch.

Tiêm Túc nói :

- Sư huynh chớ nên sốt ruột, vì tiểu đệ nghĩ là âu Dương Câu không thể nào chạy thoát được ra khỏi Ba Châu. Hiện nay tiểu đệ có lập ở thành Ba Châu một phân đà, vậy để tiểu đệ ra lệnh cho bọn thủ hạ truy tầm tung tích của âu

Dương Câu ! Vô Tình Tú Sĩ im lặng, chứng tỏ ông ta đang thất vọng dữ dội.
Kỳ Hồng Phi nói :

- Tiêm lão sư, ông có bố trí tai mắt rộng rãi ở miền Bắc Tứ Xuyên, sao không ra lệnh cho quý môn hạ là nếu trông thấy được hành tung của âu Dương Câu ở đâu, thì phải lập tức thông báo cho chúng ta hay ngay ! Tiêm Túc gật đầu :

- Phương pháp đó hay lắm, tiểu đệ xin tuân lệnh ! Kỳ Hồng Phi quay mặt về phía Vô Tình Tú Sĩ :

- Kỳ mô dám quả quyết là có thể âu Dương Câu tìm hiểu ra thanh Ngô Câu kiếm và pho Giáng Long kinh. Bốn anh em chúng ta không có dẫn thủ hạ theo, thật là ít tay nên vô không kêu. Phiên Tiêm lão sư phái thủ hạ nào biết đi đứng, gấp rút đi gọi số thủ hạ của chúng tôi đến, để tiếp tay được không ? Vô Tình Tú Sĩ và Huyền Băng Lão Mị cũng tỏ ý tán thành.

Nói về âu Dương Câu, khi đã nhảy khỏi vách thành, thì liền nhanh nhẹn lao thẳng vào một con hẻm vắng vẻ, tìm chỗ ẩn trốn không dám lộ ra, vì sợ năm lão quái nhân ấy đuổi kịp.

Y đã trốn như thế suốt nửa tiếng đồng hồ. Sau đó, y không nghe động tĩnh gì, bèn thông thả bước ra khỏi ngõ hẻm, đi quanh co qua nhiều đoạn đường phố, bỗng trông thấy tại một góc đường ở phía trước mặt, có một quán cơm nhỏ. Vì y đã chạy luôn một ngày một đêm, nên trong bụng đang đói cồn cào, thầm nghĩ:

"Chi bằng ta đến đó ăn một bữa no nê, rồi sẽ lên trở ra ngoài thành, trốn về tổng đàn là yên thân ! " Vì nghĩ thế, nên y bước thẳng đến quán cơm ấy.

Bên trong quán cơm đèn đuốc tù mù vàng ủa và chỉ thừa thớt có bốn năm thực khách. Vì không hề trông thấy năm lão quái nhân tại đó, nên y vững lòng ngược mặt nhìn lên, đồng dặc bước thẳng vào. Y bảo bọn hầu bàn mang những thức ăn nấu chín sẵn đến cho y dùng ngay, vì y đang bận việc đi gấp.

Trong khi y cúi gằm mặt lo ăn, thì trong lòng cũng không ngớt phập phồng lo sợ, nên thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn ra ngoài cửa hiệu. Vì thế, y vô tình trông thấy có hai tia mắt lạnh lùng, sáng quắc như điện ở một chiếc bàn đối diện xéo với y, không ngớt nhìn thẳng vào y chòng chọc. Do đó, y không khỏi giật mình.

Y thấy người ấy là một gã đàn ông tuổi độ trên dưới ba mươi. Người đàn ông đó dường như biết âu Dương Câu đã trông thấy mình đang chú ý nhìn về y, nên vội vàng ngó đi nơi khác, rồi hồi hã đứng lên, ném một miếng bạc vụn xuống bàn, bước ra đi ngay.

âu Dương Câu nào phải là người tâm thường, đôi mắt của y vô cùng sắc bén, biết gã đàn ông ấy nhất định không phải là một con người tốt, nên trong lòng sợ hãi, bỏ bữa ăn, chạy nhanh lao ra khỏi tường thành để trốn thoát đi.

Y vừa chạy như điên cuồng, vừa tỉnh thoảng ngó lại phía sau xem có ai đuổi theo mình không. Trong đầu óc y không ngớt nghĩ ngợi hầu tìm ra một mưu chước gì để sát hại tất cả năm tên lão ma ấy.

âu Dương Câu tuy đang trong cơn chạy trốn chết, nhưng vẫn không mất đi cái tính gian manh xảo quyệt của y. Tục ngữ có nói :

sông núi dễ rời nhưng bản tính khó sửa, quả thật là đúng trong trường hợp của y.

Bóng trăng đã đứng dân, gió nmg không ngớt thổi vi vu. ầu Dương Câu đã bỏ chạy xa hàng sáu bảy mươi dặm. Khi y lướt vào một cánh rừng rậm rạp, thì mồ hôi đã nhễ nhại khắp cả người, hơi thở hỗn hển. Y quay đầu nhìn trở lại, không trông thấy có điều gì đáng nghi, bèn ngồi bẹp xuống đất để điều hòa hơi thở.

Bỗng nhiên, ngay lúc ấy có một tiếng động lạ rất khê ở cách đây không xa, khiến y không khỏi sửng sốt, đưa mắt nhìn về hướng có tiếng động, thì thấy có ánh lửa lóe lên, rồi tiếp theo có một đạo kỳ hoa vọt thẳng lên nên trời.

ầu Dương Câu hết sức sợ hãi, vì y biết nếu để đạo kỳ hoa ấy bay lên không, thì tất sẽ khiến cho bọn quái nhân của Vô Tình Tú Sĩ tìm đến, bởi thế, y liền nhanh nhẹn vung hai chưởng lên, rồi lao vút người về phía đạo kỳ hoa ấy.

Đạo kỳ hoa vừa mới lên đến đầu ngọn cây, thì ầu Dương Câu cũng đã kịp lao người đến nơi. Y thò cánh tay mặt ra chụp lấy ngọn kỳ hoa vào tay, trong khi chưởng trái quét thẳng về phía dưới.

Qua một tiếng gào thảm thiết, tức thì tên gian phi vừa phi ngọn kỳ hoa ấy lên nên trời, đã bị chưởng lực ô ạt như núi đồi sụp đổ của ầu Dương Câu, đánh vỡ sọ gãy cổ ngã ra chết tốt.

ầu Dương Câu nhanh nhẹn buông mình rơi trở xuống đất, thì bỗng nghe từ trong bóng tối có một tiếng cười lạnh lùng sâu hiểm vọng đến :

- Họ ầu Dương kia ! Người đã lọt vào lưới rồi, thế mà còn ra tay giết người một cách ác độc như vậy ! Câu nói vừa dứt, thì có bảy tám bóng đen ùn ùn tràn tới vây y vào chính giữa, ánh đao thép chiếu lập lòe xung quanh.

Liên đó, có một gã đàn ông to lớn, nhanh nhẹn lách mình tràn tới, vung ngọn đao sáng ngời công ra ba thế võ chớp nhoáng về phía ầu Dương Câu, thế nào thế ấy đều hiểm hóc vô cùng.

ầu Dương Câu giận dữ lách mình tránh ngang rồi vung chưởng mặt lên quét ra một luồng kinh phong, đồng thời, bất thần xoay bàn tay nhắm lưỡi đao chụp tới. Khi đầu ngón tay của ầu Dương Câu vừa mới chạm đến lưỡi đao thép, thì bất ngờ ở phía sau lưng y lại có ba đạo ánh sáng xanh ngắt cuốn gió công tới. Vì thế, y phải nhanh nhẹn thu cánh tay mặt trở về, lách người tránh ngang, rồi xoay tròn chưởng trái quét thẳng ra.

Lũ gian phi ấy có vẻ như đều là những tay thiện chiến, được huấn luyện hẳn hoi, nên kẻ này tiến tới tấn công, thì kẻ khác lui ra nghỉ tay, phối hợp không

một tí sơ hở. Thế võ của họ cũng rất cao cường, chỉ nhằm công thẳng vào những nơi đối phương không thể ngờ được.

Vì thế, âu Dương Câu bất buộc phải vung cả đôi chưởng phản công trả lại tới tấp, nhưng y vẫn không làm sao giành được phân chủ động, mà chỉ luống cuống lo việc đỡ gạt mà thôi.

Đột nhiên, một tiếng hú dài bất thân từ trong bóng tối vang lên, bay cao vút lên tận mây xanh, rồi ngân rên ra khắp bốn phía.

Tức thì, từ phía xa lại có những tiếng hú đáp lại. Những tiếng hú ấy, từ khắp bốn hướng không ngớt vọng về, nghe thật ghê rợn, xé tan bầu không khí tĩnh mịch của đêm khuya.

âu Dương Câu giật nảy mình, thâm nghĩ:

"Xem ra Vô Tình Tú Sĩ đã nhất định muốn đẩy ta vào cỏi chết. Nhưng không rõ lão ta làm thế nào biết được kế độc của mình như vậy ? " Về điểm này, y hết sức lầy lăm lạ, nghĩ mãi vẫn không thể tìm được câu giải thích. Trước tình trạng quá ư cấp bách, y không còn thì giờ để suy nghĩ nhiều, mà quyết định liều mạng mở đường máu thoát ra khỏi trùng vây, rồi tính gì sẽ tính sau.

Trong khi y đã có một sự quyết định, thì những ánh thép chiếu ngời của những lưỡi đao sáng, cũng vừa chém tới trước mặt. Y giận dữ "hừ" một tiếng, rồi chẳng để ý gì đến những lưỡi đao đang tấn công ở sau lưng y, mà chỉ nhắm ngay phía trước xông thẳng tới.

Tên gian phi đứng trước mặt trông thấy âu Dương Câu liều lĩnh xông thẳng vào mình, thì hết sức kinh hãi, thâm nghĩ:

"Đâu lại có người chẳng hề biết sợ chết như thế này ?" Vì thế, tên gian phi ấy đã chậm tay ít nhiều, nên lưỡi đao của y đã bị chướng mặt của âu Dương Câu xô hất ra trong khi chưởng trái nhanh nhẹn đánh thẳng vào ngực của hắn.

Qua một tiếng "bình", xương lồng ngực của tên gian phi ấy đã bị chưởng lực của âu Dương Câu đánh gãy nát, nội tạng đều bị bầm dập, nên chưa kịp kêu lên một tiếng nào, thì tai mắt mũi họng đều trào máu tươi, ngã ngửa ra đất. Thế võ của âu Dương Câu hết sức nhanh nhẹn và cũng hết sức ác liệt, nên chỉ trong một thế đánh, là đã hạ được đối phương. Nhưng, trong khi đó thì những lưỡi đao thép ở phía sau lưng y cũng vừa giáng xuống sắp đến nơi. Y thấy thế, liền cấp tốc vọt người lao thẳng về phía trước.

Nào ngờ y mới bỏ chạy được ngoài mười trượng, thì quân tiếp viện của lũ gian phi ấy đã ùn ùn kéo tới nơi. Chúng nhắm thẳng vào hướng âu Dương Câu tràn tới tấn công, ánh đao thép chiếu ngời khắp nơi như mống bạc, chưởng phong đầy động ào ào cuốn tới như phong ba bão táp.

âu Dương Câu nghiêng chặt đôi hàm răng, hai mắt tràn đầy sát khí, chưởng mặt vận dụng Thái ấn chân lực quét thẳng ra, trong khi chưởng trái cũng tung

từng nắm độc sa một, tiếp tục xông thẳng tới trước như một con cạp diên. Chính vì vậy, mà có đến hai ba mươi cao thủ hắc đạo bị giết chết. Nhưng, trong khi đó người hắc cũng đã trúng nhiều nhát đao, máu tươi chảy đầm dề.

Bọn gian phi trông thấy âu Dương Câu tài nghệ cao cường, mà lại vô cùng can đảm, hơn nữa, những nắm cát độc của y đã làm cho bọn chúng phải khiếp sợ. Do đó, chúng ùn ùn thối lui không dám tràn đến nữa, mà chỉ đứng vây quanh bên ngoài hò hét để gây thanh thế mà thôi.

âu Dương Câu thừa cơ hội đó, lại xông thẳng tới trước, chạy bay đi như một luồng gió. Bọn gian phi thấy vậy, kéo nhau đuổi theo sát gót, không để cho âu Dương Câu chạy thoát ra khỏi tầm mắt của chúng.

Vầng trăng lạnh đã ngả về Tây, sao thưa lấp lánh khắp trên nền trời...

âu Dương Câu lại chạy vào một cánh rừng đây bóng tối, trong khi ở phía sau lưng bọn hắc đạo cũng kéo nhau đuổi theo không chịu rời. Bỗng, y nghe có một giọng cười lạnh lùng từ đâu bay đến, nên không khỏi kinh hoàng, ngửa mặt nhìn lên, thì trông thấy cách y bay thước, Huyền Băng Lão Mị đang đứng sững trong bóng tối, đôi mắt sáng ngời như hai luồng điện.

âu Dương Câu không khỏi cảm thấy lạnh buốt cả xương sống.

Huyền Băng Lão Mị liên cười nhạt :

- âu Dương lão sư ! Ta xem ông nên nghe theo số mạng vậy ! ông bó tay chịu trói, mà có cơ được sống còn hơn ! Trong giờ phút ấy, sự căm tức đã chứa đầy cả lồng ngực của âu Dương Câu. Y sẵn sàng liều mạng với kẻ địch, nên cất giọng cười ghê rợn :

- Không được như ý của ông đâu ! Hãy đỡ đây ! Tiếng "đây" vừa dứt, thì nắm độc sa trong tay y cũng sắp được tung ra.

Nhưng Huyền Băng Lão Mị đã nhanh hơn, lão ta vung cả đôi chưởng lên, quét ra một luồng kinh khí lạnh buốt.

âu Dương Câu vì thế không khỏi rùng mình liên tiếp mấy lượt. Y cảm thấy luồng Huyền băng chân cương của Huyền Băng Lão Mị lạnh buốt tới tận xương tủy, máu huyết như bị đông đặc cả lại, nên biến hắc sắc mặt.

Tuy nhiên, ý nghĩ độc ác của y vẫn không hề bị xóa bỏ. Một nắm cát độc mà y đang nắm chặt trong bàn tay vẫn chưa được y vận dụng sức mạnh tung thẳng vào kẻ địch. Nhưng năm ngón tay của y mới vừa định buông ra, thì y đã cảm thấy mạch cổ tay của mình bất thần bị siết cứng, tê buốt toàn thân, máu huyết cuồng loạn. Y nghe bên tai có một giọng âm u :

- âu Dương Câu, sao ngươi đến chết vẫn chưa biết hối lỗi như thế.

Tức thì, y trông thấy Vô Tình Tú Sĩ đã từ phía sau lưng y tràn tới, sắc mặt lạnh lùng đến rợn người.

Song, âu Dương Câu quả không hổ là một kẻ đại gian đại ác. Đứng trước một tình trạng hoàn toàn bí lối, thì thái độ của y lại tỏ ra trầm tĩnh vô cùng.

Y đưa mắt nhìn qua Vô Tình Tú Sĩ một lượt, rồi cười nhạt :

- âu Dương Câu và tôn giá nào có mối oán thù gì to tát, thế tại sao tôn giá nhất định phải đẩy tôi vào chỗ chết như vậy ?

Vô Tình Tú Sĩ nói :

- Khá khen cho một con người đầy gian manh, giá họa cho kẻ khác như người ! Người thực khéo có tài mượn dao người khác để ám hại kẻ thù của mình, khiến lão phu đây suýt nữa sa vào cạm bẫy của người ! âu Dương Câu giả vờ làm ra vẻ ngạc nhiên :

- Tại hạ đã giá họ cho ai đâu ? Tại hạ cũng nào có mượn dao kẻ khác để giết ai bao giờ ? Tôn giá là một trong Vũ Nội Bát Kỳ, là bậc tiên bối của giới giang hồ, thì tốt nhất không nên vô cớ lại ngấm máu phun người như thế. Vô Tình Tú Sĩ là một người vốn trầm tĩnh, sự rèn luyện cá tính của ông ta cũng cao hơn mọi người một bậc, nhưng lúc ấy trong lòng cũng không khỏi bùng lửa giận, quát to :

- Khá khen cho cái quân lẻo mép ! Người bảo là Đồ Lôi đã lấy được thanh Ngô Câu kiếm, té ra lại là đặt điều vu cáo mà thôi ! âu Dương Câu nghe qua không khỏi kinh hãi, nhưng vẫn giữ điềm nhiên, không lộ ra ngoài, nghĩ thầm:

"Lão ta làm thế nào biết được việc ấy ?

Chắc là lão ta định dọa mình để buộc mình phải thổ lộ sự thực. Hừ, âu Dương Câu ra nào phải bọn người dễ dọa đâu ! " Vì nghĩ thế, nên y đáp :

- Lời của tại hạ đều hoàn toàn đúng sự thực. Tôn giá có bằng cứ gì để nói như thế ? Chỉ cần tôn giá có bằng cứ rõ ràng, chứng minh được tại hạ có một tí gì thiếu thành thực, thì tại hạ bằng lòng chịu chết. Hừ, hôm ấy trong quán ăn, chính tôn giá đã tìm đến tại hạ, chứ nào phải tại hạ tìm đến cửa tôn giá để đặt điều gạt gaim hay sao ?

Vô Tình Tú Sĩ không khỏi giật mình, thầm nghĩ:

"Quả đúng như vậy ! Ta làm thế nào dám võ đoán là hẳn định mượn dao kẻ khác để ám hại kẻ thù? Chỉ dựa vào n~lũg lời nói của Trình Nam Giang... thì... " Nghĩ đến câu chuyện ở tại Đạo Hương Cư tửu lâu, thì lão ta không khỏi ít nhiều biến sắc. Vì trong đời tại sao lại có một sự ngẫu nhiên lạ lùng như vậy ? Chẳng những bọn người của Trình Nam Giang đã đến ăn uống sát cạnh gian phòng mình, mà đề tài câu chuyện của họ lại dính líu trực tiếp đến mình nữa. Họ đã cố tình to tiếng nói oang oang, mục đích để cho mình được nghe. Vậy bọn người của Trình Nam Giang đã hành động theo một sự sai bảo của kẻ khác hay sao ? Kẻ ấy là ai ? Tại sao lại biết được âu Dương Câu đã dẫn bốn anh em ta đi tìm Đồ Lôi ?

Càng nghĩ, Vô Tình Tú Sĩ càng thấy hữu lý, nhưng đồng thời cũng làm cho lão ta càng khó hiểu hơn. Bởi thế, lão ta liền lên tiếng hỏi :

- Người có quen biết Trình Nam Giang không ?

âu Dương Câu lộ vẻ ngơ ngác, lắc đầu :

- Chẳng những hoàn toàn xa lạ, mà từ trước đến nay tại hạ cũng chưa hề nghe đến cái tên Trình Nam Giang ấy bao giờ... ! Nói đến đây, vẻ mặt của y lộ đây sắc kinh ngạc, tiếp :

- Giờ đây, tại hạ đã hiểu được rồi. Đó là tôn giá đã nghe theo lời của Trình Nam Giang nên mới gán tội cho tại hạ như vậy ! Nếu thế, xin tôn giá hãy cho Trình Nam Giang đến đây đối chất với tại hạ ! Bắc Quốc Song Ma lúc ấy cũng vừa bước đến nơi. Kỳ Hồng Phi liền lên tiếng :

- Bên trong việc này có lắm điều khó hiểu, hiện nay chưa thể nói được ai thực ai dối, chi bằng hãy điểm vào Cửu âm đại huyết của âu Dương Câu để tạm chế ngự y, đợi khi xét kỹ lại thì sẽ tính sau ! âu Dương Câu thâm nói :

"Chi cân ta khỏi chết, thì nhất định sẽ còn ngày trả lại mối thù này. Hừ, Kỳ Hồng Phi, sau này âu Dương Câu ta sẽ có cách đối phó thẳng với ngươi, chừng ấy, ngươi chớ nên trách ta là ác độc ! " Mộ Phụng Tường nói :

- Theo tôi thì Trình Nam Giang là người có dung mạo trung thực, ăn nói thẳng thắn, tựa hồ chẳng có điều gì man trá. Trái lại, đôi mắt của âu Dương Câu trông trắng nhiều hơn trông đen, lúc nào cũng đảo qua đảo lại, nên lời nói của hắn thực là khó tin. Vậy, Lệ lão sư hãy nên cất vấn âu Dương Câu để truy tìm +nt g tích Hàn Thiết Quan âm, Giáng Long kinh và Ngô Câu kiếm, thì có cơ phăng ra được manh mối ! âu Dương Câu nghe qua không khỏi kinh hoàng, trong lòng y hết sức căm hận Mộ Phụng Tường, nên cười nhạt :

- Trên đời này chẳng thiếu gì kẻ bề ngoài xem ra trung thực, nhưng bên trong lại gian manh khó lường. Ông bảo tại hạ là người ăn nói khó tin, nhưng thử hỏi trong võ lâm, lại có ai chịu tin ông đâu ?

Mộ Phụng Tường nghe thế không khỏi đỏ mặt tía tai, lửa giận bùng bùng, sắc mặt tràn đầy sát khí.

Vô Tình Tú Sĩ liền đưa tay khoát qua một lượt, mỉm cười :

- Mộ huynh chớ nên tức giận, tiểu đệ đã có sẵn biện pháp đối phó rồi.

Nếu ngày nào mọi sự bí mật chung quanh Hàn Thiết Quan âm, Giáng Long kinh và Ngô Câu kiếm chưa được phơi bày ra ánh sáng, thì ngày ấy hắn vẫn còn phải chịu đựng luồng âm hỏa đốt cháy huyết đạo trong người, võ công bị phế trừ đi một nửa, khổ sở không kể siết ! Trong khi đó, năm ngón tay đang siết chặt lấy cổ tay của âu Dương Câu vẫn chưa buông ra, thì Vô Tình Tú Sĩ lại nhanh nhẹn vung bàn tay trái lên, giương thẳng hai ngón tay điểm mạnh vài chín âm huyết trên người của âu Dương Câu ! âu Dương Câu cảm thấy khắp người như bị kim châm, tái hắc sắc mặt. Y biết không còn mong gì trốn thoát được nữa. Tuy nhiên, y vẫn không hề chịu bỏ rơi những mưu mô xảo trá của mình, nên cất tiếng than dài :

- âu Dương Câu tôi luôn luôn lấy sự thành tín đối xử với mọi người, nhưng không ngờ lại mang lấy họa vào thân, tự mình tạo lấy nghiệp, còn trách ai

được? Nhưng tại hạ dám thề là suốt đời các ông không làm sao tìm được +nt g tích Cửa Hàn Thiết Quan âm, Giáng Long kinh và Ngô Câu kiếm đâu ! Vô Tình Tú Sĩ khẽ nhường đôi mi, tia mắt lạnh lùng sâu hiểm nói :

- Nếu người nói thế, thì người là người đã biết mọi bí mật chung quanh ba bảo vật ấy ! âu Dương Câu cười nhạt :

- Tại hạ quả có biết manh mối về pho Hàn Thiết Quan âm nhưng cần chờ tìm hiểu thêm mới dám nói chắc được. Pho Giáng Long kinh cũng do người ấy chiếm giữ ! Nhưng, riêng thanh Ngô Câu kiếm thì chính Đồ Lôi đang giữ trong tay, chẳng cần tại hạ phải dẫn chứng nhiều thêm nữa. Ngô Câu kiếm là vật không quý báu gì, tại hạ chẳng xem nó vào đâu ! Vô Tình Tú Sĩ to tiếng cười :

- Lệ mỗi khi lấy được pho Giáng Long kinh trở về thì nhất định không khi nào bạc đãi âu Dương lão sư. Tôi và ông sẽ chia nhau tìm hiểu những điều bí mật trong pho kinh ấy. Ông hãy nói cho tôi nghe thử, pho Giáng Long kinh do ai đã lấy được ?

âu Dương Câu trầm ngâm trong giây lát, mới nói :

- Các hạ có nghe nói đến một tổ chức bí mật trong giới giang hồ tên gọi là Cửu Long giáo không ?

Vô Tình Tú Sĩ không khỏi giật mình, vì từ trước đến nay ông ta chưa hề nghe đến ba tiếng Cửu Long giáo. Bởi thế, ông ta bèn đưa mắt nhìn Bắc Quốc Song Ma và Huyền Băng Lão Mị một lượt.

Bắc Quốc Song Ma và Huyền Băng Lão Mị cùng nhìn nhau ngơ ngác.

Vô Tình Tú Sĩ gật đầu nói :

- Lệ mỗi chưa hề nghe nói đến bao giờ ! âu Dương Câu nói :

- Ba tiếng Giáng Long kinh, Cửu Long giáo hết sức kiêng kỵ, không kể nguy hiểm, phái người cướp đi. Vị giáo chủ của Cửu Long giáo nghe đâu là một lão bà, võ công đã đến mức cao tuyệt. Tổng đàn của tổ chức này chỉ biết là đặt ở một địa điểm trong bốn tỉnh Tứ Xuyên, Vân Nam, Cam Túc và Thiểm Tây, nhưng thực sự Ở đâu thì chưa được rõ ! Lúc ấy, cách xa đây mười trượng, bỗng có một tiếng "hừ" lạnh lùng rất khẽ trong bóng tối. Kế đó, có ba bóng đen lao mình lướt đi mất, thân pháp nhanh nhẹn như một cơn gió. Dưới bóng trăng lơ mờ, có thể nhận ra được diện mục của ba bóng người ấy. Đây chính là Lãnh Diện La Sát, Đồ Lôi và một lão bà đầu tóc bạc phơ, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng giận dữ.

Lãnh Diện La Sát đưa mắt nhìn qua thái độ của giáo chủ, thì biết kế mình đã có thành tựu, nên buột miệng cười giòn nói :

- Thừa cô mẫu, giờ đây chắc là cô đã chịu tin rồi chứ ?

Giáo chủ Cửu Long giáo "hừ" mạnh một tiếng qua giọng mũi, đưa mắt nhìn về phía Đồ Lôi nói :

- Đồ hương chủ, ông hãy tạm lánh xa, vì bản chức có chuyện bí mật cần bàn

với hộ pháp đã ! Đồ Lôi vâng lệnh, vọt người bay thẳng ra xa ngoài mười trượng, đứng yên đưa mắt nhìn về hướng khác.

Giáo chủ Cửu Long giáo đưa tia mắt chăm chú nhìn vào Lãnh Diện La Sát một lúc thật lâu, mới than :

- Quỳnh nhi, con gái lớn thì phải lấy chồng, con nên sớm chọn người xe duyên, sao ở mãi cho đến ngày hôm nay vậy ! Lãnh Diện La Sát cúi đầu mỉm cười :

- Hai tiếng thanh danh quả đã làm hại người ta nhiều lắm. Quỳnh nhi hiện nay là một trong Vũ Nội Bát Kỳ, vậy cô bảo Quỳnh nhi phải ưng ai bây giờ ? Những người đàn ông tầm thường thì Quỳnh nhi không xem vào đâu Có lý nào cô lại ép Quỳnh nhi phải ưng một trong hai gã Đồ Lôi và âu Dương Câu ấy sao ? Hơn nữa, âu Dương Câu là một con người lòng dạ khó lường như thế kia. Việc dựng vợ gả chồng là việc riêng, không thể nào gộp vào việc chung được ! Giáo chủ Cửu Long giáo im lặng một lúc khá lâu mới nói :

- Ta vì chưa thể tìm hiểu được cách mở pho Hàn Thiết Quan âm ra, do đó, chưa thể phát động việc to tát được, mà phải ẩn nhẫn nằm yên, chẳng ngờ âu Dương C âu...

Lãnh Diện La Sát vội vàng nói :

- Thừa cô, giờ đây thì cô nên trở về núi ngay và cũng không nên để lộ ra một điểm gì khác thường. Chờ chúng ta bí mật tìm hiểu n~lũg bọn đồng đảng của âu Dương Câu, hầu trừ đi cho hết từng tên một. Ngay đến âu Dương Cầu, nếu có trở về núi thì cô cũng nên đối xử với hắn như bình thường. Riêng việc bên ngoài thì Quỳnh nhi và Đồ Lôi sẽ chịu trách nhiệm tất cả Giáo chủ Cửu Long giáo gật đầu :

- Cũng được, ta trở về núi trước, còn các người nên tiếp tục đi tìm hiểu tung tích của pho kinh và thanh kiếm. Nếu ta có lệnh gì thì sẽ phái người mang đến cho các người.

Nói đoạn, bà ta lao vút người lên không, nhẹ nhàng như một con chim, rồi bay xẹt đi nhanh như chớp, chỉ trong chớp mắt là mất hút.

Lãnh Diện La Sát liên chạy thẳng đến nơi Đồ Lôi đang đứng. Nàng trông thấy Đồ Lôi liên cất tiếng cười giòn :

- Kỳ đệ, tại sao em lại biết giáo chủ không giết âu Dương Câu ? Đệ đệ căn cứ vào đâu để phán đoán như vậy ?

Đồ Lôi nói :

- Nếu bà ấy giết ngay âu Dương Câu lúc này thì có khác nào tự thừa nhận mình là kẻ đã lấy đi Hàn Thiết Quan âm, Giáng Long kinh và Ngô Câu kiếm ! Phương chi, hiện giờ chưa có thể giết chết bốn lão ác ma ấy đi, trong khi chung quanh lại còn có bọn thủ hạ của bốn lão ta. Nếu chỉ cần có một người sống sót, thì từ đây về sau tổng đàn sẽ không có một ngày nào yên ổn...

Nói đến đây, Đồ Lôi mỉm cười rồi tiếp :

- âu Dương Câu không chịu nói rõ địa điểm của Cửu Long giáo rất có thể là vì hắn chưa quên tình riêng với Quỳnh tử ! Lãnh Diện La Sát giận dữ, mắng :

- Chỉ nói xàm thôi ! Dứt lời, nàng đã nhún mình vọt đi. Đồ Lôi trông thấy thế cũng nổi gót chạy theo.

cả hai người trở lại nơi âu Dương Câu bị bắt vừa rồi thì trông thấy chung quanh đã vắng lặng, không còn một bóng người nào ở đó nữa.

Lãnh Diện La Sát bèn ngược mặt lên gọi :

- Thúy Vũ ! Túc thì, ở trên không có tiếng nói đáp lại :

- Thừa cô nương, bọn họ đã kéo nhau vào Từ Vân Cổ Sát ! Đồ Lôi cười nhạt :

- Vô Tình lão quái có ý muốn đem âu Dương Câu vào đổi chắt với Trình Nam Giang, nhưng lão ta nào ngờ Trình Nam Giang đã được tiểu đệ giải trừ huyết đạo rồi ! Lãnh Diện La Sát sùng sốt nói :

- Nếu làm thế chẳng hóa ra lời nói của Trình Nam Giang là không đúng sự thực hay sao ?

Đồ Lôi nói :

- Tiểu đệ chính có dụng ý như vậy để khiến bốn lão ác ma ấy có một thái độ nửa tin nửa ngờ đối với âu Dương Câu. Riêng Trình Nam Giang không phải là người thừa cơ trốn, vì lẽ mình đã nói dối mà chính là vì Vô Tình lão quái đã khóa huyết đạo của ông ta, làm cho ông ta phật lòng. Vậy lỗi là ở Vô Tình Tú Sĩ chứ không ở Trình Nam Giang.

Lãnh Diện La Sát cười :

- Đệ đệ nói nghe hữu lý lắm, chúng ta hãy mau đi thôi ! * * * Tiếng chuông stjl~l mai của Từ Vân Cổ Sát đã ngân vang. Khắp cả sườn núi đâu cũng đang mờ mịt khói sương. Giữa khung cảnh mờ mờ ấy, bóng người không ngớt xao động. Đây chính là Vô Tình Tú Sĩ, Bắc Quốc Song Ma, Huyền Băng Lão Mị và Tiềm Túc. Phía sau lưng của năm lão ác ma ấy còn có ngoài mười tên thủ hạ, võ công đều cao cường cả.

âu Dương Câu bị Tiềm Túc kẹp nách mang đi. Khi năm lão quái vật ấy tiến tới sườn núi, thì bên vệ đường có một gã đàn ông mặc áo đen nhanh nhẹn lao tới bắm :

- Trình Nam Giang đã đi mất tích, rõ ràng là đã xó người cứu lấy ông ta ! Vô Tình Tú Sĩ không khỏi kinh ngạc, nhưng rồi mỉm cười nói :

- Đây là lỗi ở ta ! Sau này nếu gặp mặt nhau trên bước đường giang hồ, thì lại phải nhọc công giải thích ! Nói đến đây, ông ta bỗng quay lại âu Dương Câu nói tiếp :

- âu Dương Câu lão sư, dọc đường đi, Lệ mỗ đã suy nghĩ thận trọng là nếu hiện giờ âu Dương lão sư chịu hứa giúp cho Lệ mỗ lấy lại pho Giáng Long kinh thì Lệ mỗ sẽ giải trừ ngay Cửu âm huyết đạo cho lão sư ! âu Dương

Câu nghe qua, trong lòng vui mừng như điên, song y vẫn điềm nhiên không để lộ ra ngoài, đáp :

- Lời nói của các hạ khó tin là xuất phát từ cơ sở thành thực ! Vô Tình Tú Sĩ nói :

- Với thanh danh Lệ mỗ trong võ lâm, thì đâu lại thất tín với lão sư hay sao? âu Dương Câu là một tên gian manh, đâu lại không biết ý nghĩ của Vô Tình Tú Sĩ lúc ấy, nhận rằng uy hiếp để bắt đối phương phải nghe theo mình, không kết quả bằng lấy ân nghĩa mà ràng buộc ? Bởi thế, một ý nghĩ liên thoáng hiện trong óc y, nên y bèn gật đầu :

- Lời nói vừa rồi của các hạ là khi lấy lại được pho Giáng Long kinh sẽ cho tại hạ được dự phần tìm hiểu n~lũg sự huyền diệu của pho kinh ấy, chẳng hay là thật hay giả ?

Lời nói ấy của y là có ý muốn đánh tan mọi điều nghi lầy trong đầu Vô Tình Tú Sĩ.

Vô Tình Tú Sĩ mỉm cười :

- Trong bình sinh lúc nào Lệ mỗ cũng giữ chữ tín, đã hứa rồi thì chắc chắn như đinh đóng cột ! âu Dương Câu bèn khăng khái nói :

- Nếu thế, thì tại hạ sẵn lòng giúp ông ! Trong khi Vô Tình Tú Sĩ đang định thò tay tới để giải trừ huyết đạo cho âu Dương Câu, thì bất ngờ có một ngọn gió núi cuốn mạnh về phía năm lão quái.

Năm lão quái ấy biết có người định ám hại mình, nên ùn ùn vung chưởng quét ra, miêng quát to không ngớt. Tức thì, ngay lúc ấy từ trong sương...

Bỗng từ phía sau lưng y có một tiếng phì cười thực khê ! Nghiêm Tiểu Long không khỏi giật mình, quay đầu ngó lại, thấy có một cô gái mình mặc áo lều như một cơn gió, chỉ trong chốc lát là mất cả hình bóng.

Năm lão quái đều hết sức tức giận, nổi gót nhau phi thân đuổi theo.

Nhưng người tăng nhân ấy lướt nhanh như chớp, mỗi lúc một xa, năm lão quái chỉ nhìn thấy đối phương vọt lên rơi xuống mấy lượt là đã mất hút rồi.

Lãnh Diện La Sát và Đồ Lôi vì đến chậm một bước, nên không trông thấy mọi việc ấy. Thực chẳng ngờ, một bước đến chậm đó lại suýt nữa gây ra một cơn sóng gió làm điên đảo cả võ lâm...

Nhắc lại Nghiêm Tiểu Long, sau khi được Đào Gia Kỳ ám trợ đẩy lui Huyền Băng Lão Mị tại ngôi chùa hoang và bí mật giải trừ huyết đạo cho y, thì y cảm thấy hết sức lạ lùng không thể đoán biết được ai đã giúp mình như Nghiêm Tiểu Long vì phải gấp rút đến Ngũ Hành Cốc để lo trộm lấy Cửu chuyển phản hồn đơn, nên nhanh nhẹn rời bỏ ngay ngôi chùa hoang, nhắm hướng Gia Lăng chạy tới.

Cảnh ban đêm trên con sông Gia Lăng thực là đẹp. Nước trong veo một màu xanh biếc, không ngớt nhảy nhẹ nhàng. Bóng rừng xanh phản chiếu xuống dòng sông, trông sáng như gương, xa xa cánh buồm trắng khi ẩn khi hiện.

Cảnh ấy trông dịu dàng êm ái chẳng khác gì cảnh ở Giang Nam.
Đứng trước cảnh đẹp, mọi sự buồn chán trong lòng của Nghiêm Tiểu Long, cũng tạm thời được xoa dịu. Y dừng chân đứng lại bên bờ sông, cảm cảnh cất tiếng khẽ ngâm :

Dòng sông nước chảy thao thao, Chân trời sáng tỏ một màu sầu thương...
Bỗng từ phía sau lưng y có một tiếng phì cười thực khê ! Nghiêm Tiểu Long không khỏi giật mình, quay đầu ngó lại, thấy có một cô gái mình mặc áo lụa hồng, vóc người dong dong, đang nhếch miệng cười. Đôi mắt trong veo và đen láy của cô ta đang chăm chú nhìn vào y, do đó, y không khỏi bừng đỏ sắc mặt.

Ngay lúc ấy, cô gái áo hồng quay nhanh đầu ngó về phía sau một lượt, mặt lộ sắc kinh hoàng, rồi nhanh nhẹn bước thẳng về phía Nghiêm Tiểu Long. cử chỉ ấy của cô gái đã làm cho Nghiêm Tiểu Long ngạc nhiên khó hiểu, nhưng giữa lúc ấy, cô gái áo hồng đã bước đến sát bên lưng rồi. Bê ngoài trông hai người có vẻ như là một đôi tình nhân đang kê vai âu yếm.

Trong khi đó, tại nơi vị trí cô gái vừa đứng bất thân xuất hiện một gã đàn ông đầu hươu mắt chuột, mỉm cười đầy thâm ô. Nhưng khi người ấy nhìn thấy Nghiêm Tiểu Long thì sắc mặt bỗng trở thành lạnh như băng giá, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng hung tợn, cười ghê rợn :

- Thằng bé kia, hãy tránh ra ! Bộ ngươi muốn cản trở công việc làm của ta hay sao ?

Nghiêm Tiểu Long đoán biết đây là một gã si tình, đang theo đuổi một cô gái đẹp, trong khi cô gái ấy chẳng xem y vào đâu cả. Việc này, Nghiêm Tiểu Long vốn chẳng hề dính dấp gì đến, nhưng vì thái độ cũng như lời nói của gã đàn ông đó tỏ ra rất hung hăng, nên làm cho lửa giận cháy bùng bùng trong lòng của Nghiêm Tiểu Long.

Bởi thế, y liền quay mặt nhìn về phía sau, trông thấy cô gái ấy cũng đang đưa tia mắt đầy khẩn cầu nhìn về y nói :

- Ông ấy thực đáng ghét, tôi và ông ta hoàn toàn xa lạ, thế mà vẫn theo đuổi tôi mãi, anh có thể đuổi giúp ông ta đi không ?

Tiếng nói của cô gái trong trẻo dịu dàng, đã làm cho y không thể nào chối từ được.

Trong lúc đó, gã đàn ông kia cũng tiến từng bước một về phía họ, thái độ tỏ ra hết sức hung hăng.

Nghiêm Tiểu Long bèn quát to :

- Hãy đứng yên lại ! Tiếng quát của y chẳng thua gì tiếng sấm nổ, muốn xé màng tai người nghe, khiến ai cũng phải kinh hoàng.

Gã đàn ông ấy tựa hồ lộ vẻ sững sốt, đôi mắt bỗng tràn đầy ánh sáng hung tợn. Hắn càng bước tới nhanh hơn, cười nhạt :

- Thằng bé, ngươi chưa biết ta là ai sao ? Tốt hơn hết là ngươi chớ nên can

thiếp đến chuyện riêng của ta. Thói quen của ta là một khi ra tay, thì không khi nào chịu để cho ai sống bao giờ ! Nghiêm Tiểu Long cất tiếng cười :

- Vũ Nội Bát Kỳ tên tuổi rung chuyển khắp thiên hạ mà ta còn không sợ thay, còn người có đáng là cái quái gì ? Trong võ lâm, nào đáng để cho bọn háo sắc như người được tồn tại ? Hơn nữa, với những lời nói ngông cuồng của người lại càng làm ta quyết định ra tay trừ người cho rồi ! vừa nói, Nghiêm Tiểu Long vung chưởng quét thẳng ra nghe một tiếng vút.

Thế chưởng của y nhanh không thua điện chớp, ô ạt ác liệt không thua một ngọn thủy triều. Gã đàn ông ấy cất tiếng cười nhạt, rồi vung hai chưởng lên xô thẳng tới, kinh khí cuốn ra nghe ào ào.

Qua một tiếng "âm" thật to, thân người của đôi bên đều không ngớt lão đảo, thối lui ra sau liên tiếp ba bước.

Gã đàn ông mắt chuột tròn mắt, nói :

- Võ công của thằng bé người khá lắm, thảo nào lại có thái độ ngông cuồng đến thế. Hãy đỡ một chưởng nữa của ác Phán Quan Chu Phi ta cho biết !

Nghiêm Tiểu Long vừa nghe qua biết đối phương là một trong Thập ác thì không khỏi giật mình, chẳng hề dám xem thường, nên vận dụng chân lực thủ thế, sẵn sàng đối phó với địch.

ác Phán Quan Chu Phi quát to lên một tiếng, rồi vung chưởng mặt nhắm chém thẳng vào vai trái của đối phương, trong khi hai ngón tay phía trái nhanh như chớp nhắm điểm thẳng vào Kỳ môn huyệt của Nghiêm Tiểu Long. Đồng thời, y lại vọt người bay lơ lửng trên không, vung hai chân đá thẳng vào bụng của kẻ địch.

Cùng một lúc mà Chu Phi đã dùng cả chưởng lẫn đôi chân, nên thế tấn công vừa nhanh nhẹn, vừa ác liệt phi thường, hơn nữa, thế võ của y kỳ diệu chưa từng thấy. Quả cái tên Thập ác của y chẳng phải vì may mắn mà được.

Nghiêm Tiểu Long không làm sao tưởng tượng nổi, võ công của Chu Phi lại cao cường đến mức ấy, nên khi trông thấy thế công của địch cuốn tới như gió, thì y bất giác phải lách mình tránh ngang. Ngờ đâu, chính vì y lách người để tránh, nên bị mất phần chủ động. Tức thì, Chu Phi bám sát theo y như hình với bóng, vung chưởng lẫn đôi chân tấn công tới tấp, khiến Nghiêm Tiểu Long càng bị dồn vào thế bị động hoàn toàn. Vì vậy, Nghiêm Tiểu Long phải nhảy sang trái, tránh sang phải, rồi thối lui ra sau ngoài mười bước, hoàn toàn không đánh trả lại được một thế võ nào.

Cô gái áo hồng trông thấy vậy, thì trong lòng hết sức cuống quýt.

Đột nhiên, Nghiêm Tiểu Long bắt thân giận dữ, hét lên một tiếng to, rồi vọt thẳng đứng lên không, nhào lộn một vòng, từ trên không đánh thẳng xuống với Càn khôn bát chưởng, mà bấy lâu nay y nhờ đó nổi tiếng như cồn.

Càn khôn bát chưởng là một loại võ công lấy sự cứng rắn ô ạt làm chính.

Trong khi đó, Nghiêm Tiểu Long lại phối hợp thân pháp Vân Long nên

khiến cho uy lực của Càn khôn bát chương lại càng biểu hiện đến mức tối đa, gây thành những luồng chương phong mạnh mẽ như cuồng phong bão táp.

Kịp khi hai chân của Nghiêm Tiểu Long vừa rơi chấm đất, thì chương thể của y lại càng ồ ạt nào khác muôn ngàn đợt sóng bể giữa trận phong ba.

Chu Phi không khỏi lộ sắc kinh dị, nên lại càng sử dụng các thể võ kỳ diệu đánh ra ồ ạt hơn. Do đó, chung quanh vùng gió dậy ào ào, cát bay đá chạy khiến ai trông thấy cũng phải ghê sợ.

Chu Phi bắt thân cất tiếng cười to :

- Thằng bé kia, võ công của ngươi quả thật khá lắm, hãy đỡ lấy món ám khí độc đáo của ta đây ! Vừa nói, người y vừa xoay tròn nhanh như một cơn lốc.

Nghiêm Tiểu Long trông thấy thế không khỏi sợ hãi. Vì y biết Chu Phi sắp sửa ném ám khí ra, nên nhanh nhẹn nhảy lui ra sau ba thước rồi đưa ngang đôi chương lên, mắt nhìn vào đối phương chòng chọc, chờ đợi đối phó.

Nào ngờ, Chu Phi sau khi xoay người qua một vòng, thì năm ngón tay đã nhanh như chớp, chụp thẳng về phía cô gái áo hồng. Cô gái áo hồng không ngờ Chu Phi hành động như thế, nên không kịp đề phòng, bị hấn chụp cứng mạch cổ tay phải. Nàng chỉ kịp cất tiếng trong trẻo kêu lên kinh hãi, chứ không còn lách tránh đi đâu được nữa.

Nghiêm Tiểu Long giận dữ quát mắng :

- Chu Phi, ông cũng là người có tên tuổi trong võ lâm, thế mà lại hành động hèn hạ vô liêm sỉ như vậy, không sợ mọi người trong giới giang hồ đàm tiếu hay sao ?

Vừa nói, Nghiêm Tiểu Long vọt người nhảy tới, định giải cứu cho cô gái áo hồng ra khỏi tay ác Phán Quan Chu Phi.

Nhưng Chu Phi đã cất giọng âm u lạnh lùng quát :

- Hãy lui ra sau ! Tiếp đó, y đưa mắt nhìn thẳng vào Nghiêm Tiểu Long nói :

- Nếu ngươi xông vào đánh càn thì... Hừ, hừ... mạng của cô ta sẽ không còn nữa ! Nói đoạn, hấn siết mạnh bàn tay lại, khiến cô gái áo hồng buột miệng kêu lên kinh hãi, sắc mặt trở thành tái nhợt.

Nghiêm Tiểu Long hết sức căm tức, mặt đỏ gay như lửa, đưa hai tia mắt sáng như điện nhìn chòng chọc vào mặt Chu Phi, trong lòng không ngớt nghĩ ngợi cách giải cứu cho cô gái.

Chu Phi đắc ý cười nhạt :

- Thằng bé kia, ngươi hãy bỏ hẳn ý định ấy đi, phương chi ngươi lại chẳng phải địch thủ của Chu mỗ. Hôm nay vì ta nể mặt cô nương này, nên bằng lòng tha chết cho ngươi một chuyến ! Nói đoạn, hấn lại cất tiếng cười dài đầy kiêu hãnh.

Nhưng tiếng cười cuồng dại của hấn chưa dứt, thì bỗng trông thấy sắc mặt của y biến hẳn. Y kinh hoàng buột miệng "hừ" một tiếng rồi bàn tay đang

siết chặt cổ tay cô gái áo hồng, như bị rấn cắn, vội vàng buông thông ra, quay người bỏ chạy đi mất.

Nghiêm Tiểu Long trông thấy Chu Phi bắt thân bỏ chạy, thì hết sức ngạc nhiên. Qua thái độ của Chu Phi thì dường như y đã bị một người nào đó tấn công lén, nhưng Nghiêm Tiểu Long nhìn khắp nơi vẫn không trông thấy ai đã ám trợ cho mình cả. Nghiêm Tiểu Long thực không tài nào có thể nghĩ rằng, tất cả mọi sự kỳ lạ đó đều chính do cô gái áo hồng gây ra cả ! Trong lúc ấy, cô gái áo hồng nhếch môi cười tự nhiên để lộ đôi hàm răng nhỏ rúc và trong như ngọc :

- May mắn được anh ra tay nghĩa hiệp cứu nguy cho, tiểu nữ là Tưởng Nguyệt Hoa xin cúi đầu cảm tạ ! Nghiêm Tiểu Long hốt hoảng lách mình tránh, cất giọng khiêm tốn :

- Tại hạ bất tài, nên để cô nương phải một phen kinh sợ. Nhưng Chu Phi bỏ chạy thực là một việc quá lạ lùng, vì tại hạ không giấu gì cô nương, việc ấy không phải do tại hạ gây ra, mà thực sự chính là một người bí mật ám trợ ! Tưởng Nguyệt Hoa chớp đôi mắt sáng một lượt, lộ vẻ ngạc nhiên :

- Ngoài ông anh ra, thì còn có ai nữa ? Vậy anh chớ quá khiêm tốn làm Nghiêm Tiểu Long còn định giải thích thêm, nhưng Tưởng Nguyệt Hoa đã khẽ lắc đầu :

- Anh chớ nên nói thêm nữa, cái ơn cứu mạng ngày hôm nay, tôi phải báo đáp mới được ! Vừa nói, nàng vừa đưa cánh tay mặt lên, khoát tay áo cho tuột xuống, để lộ cánh tay ngọc trắng nõn nà, còn hiện rõ năm lần bầm tím xanh ở tại cổ tay, do năm ngón tay của Chu Phi siết lấy vừa rồi, cau đôi mày nói tiếp :

- Ngày nào gặp được Chu Phi, nếu tôi không giết được hắn, thì thề sẽ không làm con người ! Nghiêm Tiểu Long đưa đôi mắt nhìn lên nói :

- cô nương có mang kiếm theo trong người, có lẽ cũng là môn hạ của một bậc cao nhân nào trong võ lâm thì phải ?

Tưởng Nguyệt Hoa cười giòn nói :

- Tôi là kẻ chiến bại dưới tay của Chu Phi, thì tài nghệ nào xứng đáng được gọi là môn nhân của một bậc kỳ tài trong võ lâm ? Tôi còn kém hơn anh nhiều lắm ! Nghiêm Tiểu Long nói :

- Cô nương cứ tự tiện gọi thẳng tên tôi được rồi. Tôi họ Nghiêm tên là Tiểu Long.

Tưởng Nguyệt Hoa nghe qua không khỏi sùng sốt, đưa đôi mắt đầy tình tứ liếc nhìn qua Nghiêm Tiểu Long một lượt nói :

- Càn Khôn Bát Chương Nghiêm Tiểu Long, một mầm non ưu tú của bang Hoài Dương, bấy lâu nay tên tuổi vang lừng, nhưng chẳng ngờ hôm nay tôi lại có duyên gặp gỡ. Quả gặp được mặt người mới biết tiếng đồn chẳng sai ! Nghiêm Tiểu Long không khỏi đỏ bừng sắc mặt :

- Cô nương quá khen ngợi, thực tôi xấu hổ không dám nhận lời tán thưởng ấy ! Tưởng Nguyệt Hoa bỗng nói :

- Nghiêm thiếu hiệp không ở vùng Giang Nam mà đến vùng Tây Tứ Xuyên này có ý định đi đâu ? Có lý nào lại định đến ăn thua với Ngũ Hành cốc chủ chăng ?

Nghiêm Tiểu Long không khỏi giật bắn người, biến hẳn sắc mặt :

- Cô nương, cô làm thế nào biết được ý định của tôi ?

Tưởng Nguyệt Hoa cất giọng trong trẻo cười khanh khách nói :

- Mấy hôm nay lời đồn đại đã loan truyền ra khắp phía Tây Tứ Xuyên này, có lẽ nào thiếu hiệp không hay biết gì cả sao ?

Nghiêm Tiểu Long không khỏi giật mình :

- Tại hạ không rõ cô nương định nói gì, xin vui lòng giải bày cho tôi được tường tận ! Thực ra thì y vẫn chưa hay biết gì cả. Vì y chưa bước đến đất Giang Tây thì đã bị Huyền Băng Lão Mị bắt sống. Đến khi y được Đào Gia Kỳ giải cứu thoát khỏi sự nguy hiểm, thì đã nửa tháng rồi. Trong vòng nửa tháng đó khắp võ lâm có thể xảy ra biết bao nhiêu sự việc to lớn.

Đôi mắt của Tưởng Nguyệt Hoa tràn đầy sắc nghi ngờ :

- Thiếu hiệp thực sự không biết hay giả vờ ?

Nghiêm Tiểu Long nói :

- Bình sinh tại hạ không bao giờ nói dối cả ! Tưởng Nguyệt Hoa nói :

- Tuy hiện nay tất cả bí mật chung quanh pho Hàn Thiết Quan âm, pho Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu kiếm, đều chưa có ai tìm hiểu được mảy may nào cả. Nhưng tất cả mọi người trong võ lâm đều phán đoán một việc to tát phi thường như thế, tất phải do một người tài năng phi thường gây ra. Chính vì lẽ đó, mà ai nấy đổ dồn mọi sự nghi ngờ lên đầu Ngọa Long cốc chủ...

Nghiêm Tiểu Long gật đầu nói :

- Những lời đồn đại ấy trước đây tại hạ đã có nghe qua, nhưng trong võ lâm ngày nay không thật sự có một con người gọi là Ngọa Long cốc chủ.

Tưởng Nguyệt Hoa nói :

- Chính vì lẽ chẳng ai có thể chứng minh được, trong đời này thực sự có con người gọi là Ngọa Long cốc chủ không, nên trong võ lâm mới đổ dồn mọi sự nghi ngờ lên đầu Ngôn Như Băng ở Ngũ Hành Cốc. Họ lập luận rằng, Ngũ Hành Cốc và Ngọa Long Cốc tuy hai mà một, tuy một mà hai ! Nghiêm Tiểu Long lắc đầu mỉm cười :

- Đây là nhổ râu ông nọ cắm cằm bà kia, nước lã khuấy nên hô mà thôi !

Tưởng Nguyệt Hoa tươi cười :

- Đây chẳng phải là nước lã khuấy nên hô, mà thực ra hoàn toàn có luận cứ!

Nghiêm Tiểu Long lấy làm lạ nói :

- Có việc gì để làm luận cứ ? Tại hạ sẵn sàng nghiêng tai lắng nghe ! Tưởng

Nguyệt Hoa trợn mắt liếc y một lượt, rồi giận dỗi trách :

- Thiếu hiệp khéo giả vờ, y hệt như người không biết gì cả ! Dừng lại trong giây lát, nàng lại nói tiếp :

- Ngôn Như Băng là người kiêu ngạo lạnh lùng, tính tình cô độc, suốt cả mấy mươi năm ẩn cư trong Ngũ Hành Cốc, chẳng hề bước ra bao giờ.

Trong võ lâm phần đông ai nấy chỉ nghe tên mà ít người biết được mặt.

Trong khi đó, y thuật thần thông, cũng như võ công trác tuyệt của ông ta, chẳng hề thi thố với ai bao giờ. Y thuật là một môn học nhân đạo, nhằm vào việc tế thế cứu nhân, nhưng nếu giữ kín nó như một bí thuật, thì có giỏi cũng chẳng làm gì. Con người như vậy quả là kỳ dị lắm...

Nghiêm Tiểu Long gật đầu tán đồng, nên Tưởng Nguyệt Hoa bèn nói tiếp :

- Nhưng Ngôn Như Băng có quả đúng là một con người quen tính đăm đạc, không thiết gì đến việc tranh hơn thua với đời không ? Sự thật thì hoàn toàn ngược lại như thế. Mấy năm gần đây, vây cánh của Ngũ Hành Cốc đã đặt phân đà bí mật tại phía Tây tỉnh Tứ Xuyên, mưu đồ đại sự. Hơn nữa, gần đây lại có mấy khẩu hiệu đang được loan truyền bí mật tại miền Tây Tứ Xuyên...

Tưởng Nguyệt Hoa nói đến đây, bỗng mỉm cười duyên dáng, đưa đôi mắt đen láy, trong veo như mặt nước hồ thu, nhìn thẳng vào Nghiêm Tiểu Long, tựa hồ như có ý hỏi Nghiêm Tiểu Long được biết mấy khẩu hiệu ấy không ? Nghiêm Tiểu Long chỉ lắc đầu gượng cười, không nói gì cả.

Tưởng Nguyệt Hoa lại tiếp :

- Những khẩu hiệu ấy là "Trong Ngũ Hành Cốc, đây đây nhân tài, tung hoành võ lâm, vô địch thiên hạ". Chỉ có mười sáu chữ vắn tắt như thế, mà làm náo động cả miền Tây Tứ Xuyên, loan truyền khắp võ lâm nữa. Chỉ với bấy nhiêu, cũng đủ thấy Ngôn Như Băng là một người có rất nhiều dã tâm chiếm cao vị trong giới giang hồ.

Chính vì thế, mà phân đông người trong võ lâm đều suy luận cho rằng trước đây Ngôn Như Băng sở dĩ tìm đến một nơi xa hẻo lánh thế, sống đời đăm đạc, chỉ là để che mắt mọi người, chứ kỳ thực là ông ta bí mật thêm vây thêm cánh, xây dựng thực lực, để mưu toan gây họa cho võ lâm. Ông ta có dã tâm từ lâu, nhưng tại sao vẫn kéo dài cho đến ngày nay chưa thấy hành động ? Vậy có phải ông ta là người đã lấy được pho Hàn Thiết Quan âm, pho Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu kiếm, nên tự cho rằng không còn sợ ai nữa ? Tất cả mọi người đã tập trung nhiều nguồn dư luận lại rồi đi đến kết luận, là Ngôn Như Băng cũng chính là Ngọa Long cốc chủ...

Nghiêm Tiểu Long "ồ" lên một tiếng :

- Bởi thế, cô nương đến miền Tây Tứ Xuyên là chính vì muốn tìm hiểu những bảo vật như Hàn Thiết Quan âm chẳng ?

Đôi mày liễu của Tưởng Nguyệt Hoa khẽ nhùng nhùng cao, lắc đầu cười giòn :

- Với tài nghệ thấp kém của tôi, thì đâu lại dám tham dự vào việc ấy ! Tôi chẳng qua là đi theo ân sư đến đây mà thôi ! Nghiêm Tiểu Long nói :

- Lệnh sư là cao nhân phương nào ? Cô nương có thể nói cho biết lai lịch không ? Tại sao cô nương lại không đi theo sát lệnh sư ?

Tường Nguyệt Hoa cười ranh mãnh nói :

- Gia sư là ai xin tạm chưa thể nói ra được. Riêng về vấn đề tại sao tôi đi riêng với gia sư, thì chính vì lẽ bên Ngũ Hành Cốc đây đầy cạm bẫy, mỗi bước đi đều có thể mất mạng, nếu là người xa lạ, thì không tài nào tiến sâu vào đó một bước được. Bởi thế, nên chúng tôi phải phân tán ra đi tìm hiểu xem phân đà của họ Ở đâu, hầu tìm bắt lấy một người, cắt vấn đường đi nước bước trong Ngũ Hành Cốc ! Nghiêm Tiểu Long nói :

- Hiện giờ cô nương đã biết phân đà của họ Ở đâu chưa ?

- Ngôn Như Băng hiện nay dựng lên có ngoài ba mươi phân đà ở tại miền Tây Tứ Xuyên này. Nhưng gia sư tôi cho rằng không phải một thủ hạ nào của lão ta, cũng biết đường đi nước bước ra sao để vào Ngũ Hành Cốc. Riêng phân đà Gia Lăng, chỉ cách Ngũ Hành Cốc rất gần, nên chắc chắn số thủ hạ được Ngôn Như Băng phái đến đây đều là thân tín và võ công cao cường nhất, tối thiểu là người phân đà chủ cũng biết được rành rẽ mọi sự bố trí trong Ngũ Hành Cốc ! Nghiêm Tiểu Long nói :

- Lệnh sư phán đoán thực là chí lý ! Tường Nguyệt Hoa đưa tay vuốt mái tóc, cười giòn :

- Tuy phán đoán như thế, nhưng không làm sao tìm được phân đà Gia Lăng ở đâu. Nhất là hai ngày gần đây, ở vùng Gia Lăng nhân vật giang hồ lui tới tấp nập, gồm đủ cả hai phe hắc bạch, lẫn lộn phức tạp vô cùng, không dễ gì nhận ra ai với ai. Trong trường hợp đó, trái lại số thủ hạ của Ngũ Hành Cốc sẽ dễ nhận ra mình hơn. Vừa rồi, tôi thấy thái độ của Chu Phi có vẻ thập thò rình rập, cử chỉ khả nghi, nên tưởng hẳn là thủ hạ của Ngũ Hành Cốc, nên mới bám sát theo dõi, nhưng chẳng ngờ đưa đến cái họa vừa rồi ! Vừa nói, nàng vừa liếc mắt nhìn Nghiêm Tiểu Long cười giòn tiếp :

- Tôi càng nói coi bộ càng đi xa đề rồi ! Nghe đâu trong võ lâm không ai là không biết quý bang chủ tức Lương Vô úy tiên bối, đã cứu Nhất Chân Tử lão tiên bối, trong khi ông này đang bị trọng thương. Trong thiên hạ hiện nay, chỉ có Nhất Chân Tử lão tiên bối là người duy nhất được mục kích pho Hàn Thiết Quan âm bị cướp mất tại Vân Mộng Giáp. Hôm nay thiếu hiệp đến đây, phải chăng có ý muốn tìm Cửu chuyển phản hôn đơn để cứu nguy thương thế trầm trọng của Nhất Chân Tử lão tiên bối ?

Nghiêm Tiểu Long thấy không cần phải che giấu, nên gật đầu :

- Quả đúng như thế ! Đột nhiên, trên nên trời cao vọng đến hai tiếng hú dài cao vút, khiến núi đồi đều vang dội, loan truyền đến cả mặt sông, rồi bay thẳng vào những áng mây xa thẳm.

Hai người không khỏi giật mình, vì trông thấy ngay sau đó có năm bóng người nổi gót nhau lao vút đến. Bốn bóng người chạy trước thân pháp nhẹ nhàng nhanh như gió, người chạy sau cùng có vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn cố gắng chạy theo.

Nghiêm Tiểu Long đưa mắt nhìn qua, thì đã nhận ra người chạy cuối cùng ấy chính là ác Phán Quan Chu Phi đã bỏ đi vừa rồi. Bốn người chạy trước, mặt mũi đều lạnh lùng đáng sợ, thái độ hung hăng, rõ ràng là cao thủ trong võ lâm.

Số người ấy lần lượt dừng chân đứng yên, khi còn cách hai người độ ngoài hai trượng. Có một gã đàn ông, mình mặc áo vàng, mặt đỏ nhẵn, đưa mắt nhìn qua Nghiêm Tiểu Long và Tưởng Nguyệt Hoa một lượt, rồi quay lại nhìn Chu Phi nói :

- Chu đại ca, có phải hai đứa ranh con này không ?

Chu Phi có vẻ hết sức mệt nhọc, sắc mặt xám ngắt, gật đầu :

- Chính là bọn chúng.

Gã đàn ông mặt đỏ liền hiện rõ sát khí lên nét mặt, quay về Nghiêm Tiểu Long cười nhạt :

- Thằng bé kia, ngươi đã hại ngấm Chu đại ca ta bằng thứ gì thế ?

Nghiêm Tiểu Long đoán biết qua thái độ hung hăng của họ, chắc chắn không thể nào tránh được một cuộc ác chiến, dầu nói phải quấy cũng vô hiệu.

Phương chi, Chu Phi đã bị một sự thanh toán ngấm gì, thực ra y nào có được biết ?

Bởi thế, y bèn nhường cao đôi mày, gằn giọng :

- Ông không hỏi được nơi Chu Phi hay sao ?

Người ấy cất tiếng cười ghê rợn, thò tay rút ra một lưỡi búa vàng, chói lọi rực rỡ, hoa cả mắt mọi người chung quanh, nói :

- Thằng bé kia, ngươi chưa chết thì chưa biết sợ mà ! Ta không chém đứt hai cánh tay của ngươi thì ngươi đừng kể ta ! Tưởng Nguyệt Hoa bỗng lách mình qua phía sau lưng của Nghiêm Tiểu Long nói nhỏ :

- Thiếu hiệp, tôi đưa cho thiếu hiệp một thanh kiếm để giết sạch bọn chúng, đừng để một tên nào chạy thoát ! Nói đoạn, nàng rút thanh bảo kiếm chiếu ngời ánh thép trên vai xuống, đưa tận tay cho Nghiêm Tiểu Long.

Trong khi Nghiêm Tiểu Long chưa kịp cảm tạ, thì gã đàn ông kia đã quơ lưỡi búa vàng chém tới với một sức mạnh ồ ạt, rít gió vèo vèo. Tức thì, Nghiêm Tiểu Long bèn vung lưỡi kiếm lên đâm thẳng tới. Y dồn tất cả chân lực vào mũi kiếm, nhắm điểm thẳng vào lưỡi búa, trong khi thân mình đã lách tránh qua phía trái ba bước.

Qua một tiếng "xoảng", hai món vũ khí bằng thép va chạm và ngân vang, khiến gã đàn ông mặt đỏ cảm thấy hồ khẩu tay nóng buốt, thế búa cũng bị chao mạnh, nên y không khỏi kinh hoàng, giận dữ quát to lên một tiếng, rồi

lại quơ búa chém tới, khiến gió rít nghe vèo vèo, ánh vàng lóe lên chói rục, xé không gian lao vút tới phía Nghiêm Tiểu Long.

Nhưng, trong khi thể búa của gã đàn ông mặt đỏ chưa kịp đánh ra, thì Nghiêm Tiểu Long đã vung lưỡi kiếm lên nhanh như chớp, chiếu ngời như một cái móng bạc, tạo ra hàng vạn đốm sao lạnh ngắt, vô cùng kỳ tuyệt, công về phía địch.

Bốn người còn đang đứng ngoài, ngoại trừ Chu Phi ra, còn thì ba người kia, không ai bảo ai, nhất loạt tràn tới dự vào cuộc chiến. Hai gã đàn ông trong số ba người đó, nhanh nhẹn lao tới phía Tường Nguyệt Hoa, còn một gã khác thì tiếp tay với gã đàn ông mặt đỏ, tấn công tới tập Nghiêm Tiểu Long. Vì lẽ ấy, Nghiêm Tiểu Long phải đối phó với hai người rất mệt nhọc, hơn nữa, lại lo sợ cho Tường Nguyệt Hoa không thể đối địch nổi với kẻ thù.

Do đó, y đưa mắt lên nhìn về phía nàng, thì thấy Tường Nguyệt Hoa đang vung thanh kiếm chiếu ngời ánh thép, đánh ra toàn những thể hiểm hóc khó lường, chắc chắn hai gã đàn ông nọ nhất thời chưa làm gì được cô ta, nên y cũng cảm thấy yên lòng, tập trung tinh thần lo đối phó với hai kẻ địch trước mặt.

Bỗng nhiên, gã đàn ông mặt đỏ bất thân nhảy lui ra sau bảy thước, rồi vung tay ném ra một nắm tên nhọn. Gã đàn ông ấy đã dùng một thủ pháp thâm độc, gọi là Mãn thiên hoa vũ sái kim tiên. Bởi thế, số ám khí ấy bay vèo vèo tới nhe mưa sa bão táp, trông hết sức kinh sợ.

Tên đông đảng của gã đàn ông mặt đỏ, liền kịp thời nhanh nhẹn nhảy tránh đi.

Nghiêm Tiểu Long thấy thế biết nguy, nhưng không làm thế nào lách tránh kịp, buộc phải vung nhanh lưỡi kiếm dùng thể Phong vũ mãn thiên để đỡ. Lưỡi kiếm của y xoay tròn vun vút, đánh rơi được phần lớn số ám khí vừa bay đến, nhưng chẳng ngờ còn sót lại ba mũi ghim thẳng vào vai trái, đùi và chân của y khiến y đau đớn đến nghiêng răng trợn mắt, loạng choạng nhảy lui ra sau hai bước.

Gã đàn ông mặt đỏ và một tên khác nữa liền nhân cơ hội đó tràn tới tấn công, lưỡi búa trong tay họ chói sáng ngời như một móng bạc, chém vút tới, với ý định giết chết Nghiêm Tiểu Long đi.

Bỗng nhiên, gã đàn ông mặt đỏ và tên đông đảng kia cùng nhào ngửa ra sau, gào lên thảm thiết, rồi cả hai té phịch xuống đất. Nhưng cả hai tên ấy liền dùng ngay thể Lý ngư đả đỉnh, vùng người đứng phắt dậy, đôi mắt tràn đầy vẻ sợ hãi hồi hã kéo tay Chu Phi quay đầu bỏ chạy.

Lúc ấy, hai gã đàn ông đang vây đánh Tường Nguyệt Hoa cũng gặp một trường hợp như thế. Họ cảm thấy như bị rần rần, cất tiếng gào la kinh hãi, rồi quay người bỏ chạy tuốt.

Nghiêm Tiểu Long chừng ấy mới định thân lại. Y cảm thấy từ nơi các vết

thương đau nhức từng cơn, như bị kim nóng châm vào da thịt, máu tuôn xối xả Y không làm sao hiểu được bọn cướp vì đâu lại kinh hoàng bỏ chạy. Bởi thế, y liếc mắt nhìn nhanh về phía Tưởng Nguyệt Hoa, trông thấy nàng đầu tóc rối bời, sắc mặt tái nhợt, chứng tỏ đang mệt nhọc vì trải qua một cơn ác chiến. Tưởng Nguyệt Hoa tra gương vào vỏ, rồi nhanh nhẹn lướt tới bên cạnh Nghiêm Tiểu Long, tia mắt hiện đầy vẻ lo âu, nói :

- Tôi đoán là ám khí của bọn chúng chắc chắn hết sức độc, thiếu hiệp hãy mau khóa huyết đạo, chớ để máu độc xâm nhập vào tạng phủ ! Vừa nói, nàng vừa từ trong một chiếc túi đeo nơi lưng, lấy ra một lưỡi dao nhỏ hết sức bén, ấn vào nơi miệng vết thương của Nghiêm Tiểu Long, rạch thành một đường dài độ một tấc một, rồi nhổ mũi tên độc ra. Tiếp đó, nàng lại nhanh nhẹn vung tay lên, điểm vào huyết đạo gân về thương để cầm máu, đồng thời, lấy dao cắt vạt áo thành ba miếng vải dài, rịt cứng vết thương của Nghiêm Tiểu Long lại.

Tưởng Nguyệt Hoa nói :

- Tôi cũng cảm thấy lồng ngực hơi tức, chắc chắn là do độc thủ của Chu Phi gây ra. Chúng ta hãy mau đến Gia Lăng chờ gia sư trở về sẽ chữa trị giúp cho chúng ta ! Nói đoạn, nàng đưa cánh tay ngọc ra, kéo lấy Nghiêm Tiểu Long.

Nghiêm Tiểu Long bèn ngã người, đưa chân bước theo nàng, vì không còn sức tự chủ nữa. Y cảm thấy trong lòng hết sức buồn nôn, đôi mắt đau nhức như bị kim châm.

Trong một khách điểm tại thành Gia Lăng, có một phòng ở hướng Tây đang có ánh đèn vàng nhạt từ trong rọi ra ngoài. Trên nền trời mây đen vần vũ, khiến ánh trăng trở thành lơ mờ. Trong sân mùi hoa thoang thoảng, khiến ai ngửi đến cũng cảm thấy khỏe khoắn tâm thần.

Trong gian phòng, Nghiêm Tiểu Long đang nằm ngay trên giường, đôi má đỏ như lửa, trán nóng sốt. Bên cạnh giường có Tưởng Nguyệt Hoa đang đứng trông nom. Đôi mắt của Tưởng Nguyệt Hoa tràn đầy vẻ lo âu cuống quýt, thỉnh thoảng đưa tay sờ trán của Nghiêm Tiểu Long.

Nghiêm Tiểu Long cười đau đớn :

- Việc sống chết đều có mạng. Tại hạ tin là mình chưa chết được đâu !

Tưởng Nguyệt Hoa lắc đầu, cười buồn bã :

- Không thể nào như thế được. Chẳng hiểu tại sao đến giờ này mà gia sư chưa về ?

Vừa nói, nàng vừa thò tay vào áo lấy ra một viên thuốc màu đỏ, rồi tiếp :

- Thứ thuốc này của gia sư đã cho, nó có hiệu lực bồi bổ cơ thể, khôi phục tinh lực, chẳng rõ thương thể của tôi và anh dùng có hợp không, cho nên tôi vẫn chưa dám đem ra dùng. Giờ đây, chúng ta không còn chờ đợi được nữa, tôi sẽ cắt đôi ra để chúng ta cùng uống. Chẳng cần biết nó có hiệu nghiệm

cho vết thương không, nhưng dù sao nó vẫn có lợi chứ không hại gì cả ! Nói đoạn, nàng lấy một con dao nhỏ cắt đôi viên thuốc ra, một nửa bỏ vào miệng mình, còn nửa còn lại, nàng kê đến sát miệng của Nghiêm Tiểu Long.

Nghiêm Tiểu Long lên tiếng cảm tạ, rồi nói :

- Cô nương, tại hạ không sao đâu, cô nương hãy đi nghỉ một tí đi ! Tưởng Nguyệt Hoa lắc đầu, mỉm cười :

- Thiếu hiệp chớ nên lo đến tôi làm gì ! Nói dứt lời, nàng bỏ nửa viên thuốc vào miệng Nghiêm Tiểu Long.

Nào ngờ, Nghiêm Tiểu Long miệng lưỡi đều khô, không còn một tí nước bọt, nên nửa viên thuốc bị nghẹn ngang cổ họng, không làm sao nuốt xuống được. Tưởng Nguyệt Hoa bỗng đỏ bừng đôi má, nhanh nhẹn kê sát đôi môi anh đào sát miệng của Nghiêm Tiểu Long, rồi thò lưỡi ra dùng chân khí đẩy viên thuốc đang nghẹn chạy xuống. Nghiêm Tiểu Long bỗng đưa hai cánh tay ra ôm siết lấy nàng, rồi rút mạnh chiếc lưỡi của nàng không chịu nhả ra. Tưởng Nguyệt Hoa thẹn thùng, ứ ứ thành tiếng, cả người nàng cũng ngã thẳng vào lòng Nghiêm Tiểu Long...

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 23

Sóng gió tại Gia Lăng

Nghiêm Tiểu Long nguyên là một người quân tử đứng đắn, không khi nào lại làm ra những việc tình dục đồi bại như thế, nhưng lúc bấy giờ, y đã mất hết mọi sự sáng suốt, không kềm hãm mình được, vì trong người lửa dục đang cháy đỏ rực, trăm mạch đều như đang căng thẳng.

Tướng Nguyệt Hoa không ngớt giãy giụa, nhưng đôi cánh tay của Nghiêm Tiểu Long rắn chắc như một chiếc kềm thép, khiến nàng không thể nào cự quật được, mỗi lúc một đuối sức dần. Nàng hốt hong cất giọng trong trẻo kêu lên :

- Không ! Không ! Nghiêm Tiểu Long thừa c hội ấy, thò ra một cánh tay, mở lấy xiêm y của nàng... Qua một tiếng xoạc, chiếc áo lụa của Tướng Nguyệt Hoa đã bị xé rách toạc ra một miếng to, để lộ lồng ngực no tròn và trắng như tuyết.

Nàng buột miệng kinh hoàng kêu lên thành tiếng.

Bỗng nhiên, từ ngoài cửa sổ có một giọng cười lạnh lùng vọng đến.

Tướng Nguyệt Hoa vừa nghe lọt vào tai, đã cất giọng trong trẻo kêu lên :

- Sư phụ, cứu con với ! Một luồng gió nhẹ thổi qua, tức thì đã có bóng người lao thoát vào phòng. Đây là một bà lão tóc bạc như tuyết, đôi mắt sáng quắc đầy vẻ giận dữ.

Thế rồi, qua một tiếng “bốp” thật kêu, Nghiêm Tiểu Long đưa tay bụm lấy má phía mặt, nhào lộn ra sau ba bốn trượng, sững sờ sợ hãi.

Vì bị tấn công bất ngờ, nên lửa dục trong lòng y cũng lạnh đi quá nửa, nhưng máu huyết trong người vẫn còn đang chạy cuồng loạn.

Tướng Nguyệt Hoa vội vàng kéo áo kín đáo lại, cất giọng u buồn nói :

- Sư phụ, việc này cũng không thể trách được anh ấy được, vì anh ấy đã bị kẻ địch ám hại nên mới như thế. Bình thường, anh ấy nguyên là một người quân tử ! Nói đến đây, sắc mặt của nàng đỏ bừng vì thẹn thùng.

Lão bà tóc trắng mặt hiện sắc giận dữ quát :

- Anh ấy ! Sao lại xưng hô nghe thân mật đến thế ? Hắn là ai vậy ?

Tướng Nguyệt Hoa cúi đầu thẹn thùng đáp :

- Sư phụ, đáng lý sư phụ nhân ra anh ấy mới phải, vì anh ấy chính là người bị bắt sống mang đến ngôi chùa hoang đêm nọ, tên gọi là Nghiêm Tiểu Long, được mọi người kêu tặng là Càn Khôn Bát Chương, môn đồ giỏi và quý mến nhất của Lung Vô úy, bang chủ bang Hoài Dương. Có lẽ sư phụ đã có nghe qua rồi ?

Lão bà tóc trắng ấy, không ai khác hơn là Thang Bà Tử. Sau khi nghe qua lời nói của Tường Nguyệt Hoa, bà ta lộ vẻ sùng sốt, đưa mắt nhìn kỹ Nghiêm Tiểu Long một chốc, nói :

- Người làm thế nào gặp được hần ? Đêm hôm ấy sư phụ có lên nghe được Huyền Băng Lão Mị bo là hần có đi đến ngọn Thiết Tháp, nhưng vì ta không để ý đến tướng mạo của hần nên không nhận ra. Người làm thế nào biết được hần đã bị người ta ám hại ?

Tường Nguyệt Hoa nũng nịu nói :

- Sư phụ sao lại hỏi kỳ thế ? Con phụng mệnh sư phụ đi dò xét tung tích của bọn thủ hạ Ngôn Như Băng, nhưng vì nhất thời để lộ chân tướng, nên bị kẻ khác theo dõi. Song cũng may là con được anh ấy ra tay giải cứu, nên mới thoát khỏi tai họa, chẳng ngờ... Thang Bà Tử hạ giọng nói :

- Người không cần nói nữa, sư phụ đã hiểu rồi ! Lúc ấy, thần trí của Nghiêm Tiểu Long đã bán loạn, nhưng chưa phải hoàn toàn mất hết sáng suốt. Y nghe lời nói của Tường Nguyệt Hoa thì không khỏi thẹn thắm, nhưng chẳng tiện chen vào giải bày gì c.

Một việc làm cho y cảm thấy thẹn thẹn hơn, chính là việc y không thể đề nén được dục vọng, nên thấy hết sức cuống quýt.

Nhưng Thang Bà Tử đã bước đến tươi cười :

- Nếu thế thì già đây vì nhất thời không hiểu rõ mọi việc, nên mới lỡ tay đối xử tệ với Nghiêm thiếu hiệp như vậy ! Nói dứt lời, bà ta thò tay mặt ra, điểm thẳng vào Thiên khu huyệt của Nghiêm Tiểu Long một lượt.

Nghiêm Tiểu Long bất giác rung mình và cảm thấy lửa dục trong lòng dần dần tắt hẳn. Y nhìn kỹ dung mạo của Thang Bà Tử thì không khỏi nhớ đến mọi việc xảy ra tại ngôi chùa hoang trong đêm ấy, nên thầm trách mình sao hành động quá hồ đồ.

Thang Bà Tử lại nói :

- Nghiêm thiếu hiệp tuổi hãy còn trẻ, thế mà danh vọng đã nổi trong võ lâm. Riêng về xương cốt quả thực là tốt, ít ai có được như vậy ! Nghiêm Tiểu Long khiêm tốn nói :

- Văn bối đã làm một việc quá hồ đồ như vừa rồi, thế mà tiền bối không trách mắng, trái lại, có lời khen ngợi như thế, khiến văn bối thực cảm thấy xấu hổ vô cùng ! Thang Bà Tử vui vẻ :

- Việc ấy không thể trách thiếu hiệp được ! Xin mời thiếu hiệp ngồi chi đã ! Thang Bà Tử đưa tay chỉ vào một chiếc ghế đặt bên cạnh giường nói tiếp :

- Già đây có việc cần hỏi, nhưng chẳng hay thiếu hiệp có bằng lòng giải bày một cách chân thành không ?

Nghiêm Tiểu Long thầm giật mình, bước đến ngồi ngay ngắn xuống chiếc ghế, nói :

- Chỉ cần việc gì văn bối được biết, thì không khi nào lại chẳng chịu nói thực

một cách tường tận bao giờ ! Thang Bà Tử mỉm cười, nhưng lại cất tiếng than dài :

- Già đây chẳng cần phải nói nhiều, nguyên nhân rối loạn hiện nay trong võ lâm, chắc là thiếu hiệp cũng đã hiểu được rõ ràng rồi. Nghe phong thanh là lệnh sư vừa rồi trong một dịp bất ngờ, đã ra tay tương cứu cho Côn Luân Danh Túc Nhất Chân Tử. Nhất Chân Tử là người đối với việc sống chết của Thân Thủ Báo ứng Lễ Công Hành đại hiệp, biết rõ ràng hơn ai hết. Vậy thiếu hiệp là người thường ở bên cạnh lệnh sư, chắc hẳn chung quanh việc ấy, thế nào cũng có biết không nhiều thì ít, như thế, thiếu hiệp có thể nói lại cho tôi nghe một vài điểm chẳng ?

Già đây và Thân Thủ Báo ứng Lễ Công Hành là tình bạn cũ, bởi thế, cố nhân đang trong hoạn nạn, đáng lý già đây phải chia xẻ nỗi lo âu mới phải... Nói đến đây, bà ta lại cất tiếng than rồi tiếp :

- Già đây vốn có ý định tìm đến ra mắt lệnh sư và Nhất Chân Tử đại hiệp, nhưng lại e rằng làm như vậy sẽ gây ra việc hiểu lầm, hơn nữa, vì bao nhiêu việc lật vật khác, luôn luôn bận rộn, nên kéo dài mãi cho đến ngày hôm nay, vẫn chưa đi đâu được cả. Bởi thế, già tự lấy làm xấu hổ đối với người bạn cũ thừa xua. Hôm nay, trong dịp có việc đi về miền Tây, nên bất ngờ nghe được Hàn Thiết Quan Âm, Giáng Long kinh và Ngô Câu kiếm đều lọt cả vào tay của Ngôn Như Băng, nên già mới quyết định ở lại đây tìm hiểu thêm ! Nghiêm Tiểu Long quả không hổ là một mầm non ưu tú trong võ lâm, y vẫn trầm tĩnh và đầy thận trọng, sau khi suy nghĩ thực tỉ mỉ, mới nói :

- Lão tiên bói đi về miền Tây, chẳng hay có việc trọng đại gì ?

Thang Bà Tử trầm mắng:

“Quả là thằng ranh con láu cá !” Tuy nhiên, bà ta cũng không thể không trầm khen ngợi thái độ thận trọng của Nghiêm Tiểu Long. Bởi thế, liền mỉm cười nói :

- Già đây cũng không giấu gì thiếu hiệp, nơi cư ngụ của già vừa rồi chẳng rõ bị bọn yêu ma nào châm một mối lửa đốt cháy tan hoang, chẳng còn một tấm ngói. Hơn nữa, đứa đồ đệ thương yêu của già là Đỗ Nguyệt Phân lại bị kẻ lạ mặt bắt đi mất. Do đó, chuyến đi này của già là có mục đích dò xét tung tích của đứa môn đồ yêu quý, cũng như tìm hiểu tên tặc tử nào gây ra hỏa hoạn ! Nghiêm Tiểu Long nói :

- Té ra là thế ! Y dừng câu nói lại trong giây lát, rồi tiếp :

- Gia sư thật sự có cứu được Nhất Chân Tử lão tiên bói đem về, nhưng vì Nhất Chân Tử lão tiên bói đang bị thương trầm trọng, hôn mê bất tỉnh, không làm thế nào nói được manh mối gì cả. Nhưng cũng chính vì việc ấy, mà đưa đến tình trạng một số yêu tà ùn ùn kéo đến gây rối. Gia sư vì phải chống lại với kẻ cường địch nên vừa rồi cũng bị trọng thương. Ôi, sở dĩ Nhất Chân Tử lão tiên bói kéo dài mạng sống được tới ngày hôm nay, là hoàn

toàn nhờ ở món linh dược bí truyền của gia sư. Nhưng thuốc ấy dù hay, song vẫn chỉ có thể duy trì cho thương thế của ông ấy không trầm trọng hơn lên thôi, chứ tuyệt nhiên không thể chữa lành vết thương của ông ấy. Bởi thế, hôm nay vẫn bối phụng mệnh đến đây là có mục đích tìm cách trộm lấy Cửu chuyển phon hồn đơn của Ngôn Như Băng ! Thang Bà Tử nghe thế hết sức thất vọng, nhưng không hề để lộ ra ngoài. Bà ta lại cất tiếng than rồi nói :

- Suốt đời của Lỗ đại hiệp đã chứng tỏ là một người chí công vô tư, nhưng trời xanh sao lại phụ lòng người tốt, đến tuổi già lại gặp phải một tai nạn quá ư bi thảm ! Vừa nói, bà ta vừa đưa mắt nhìn về Nghiêm Tiểu Long rồi tiếp :

- Già đây cũng có nghe phong thanh là Ngôn Như Băng có một thứ Cửu chuyển phon hồn đơn hay tuyệt trên đời. Nhưng muốn trộm lấy được nó thì quả là khó khăn chẳng khác gì lên trời ! Nghiêm Tiểu Long nói :

- Vãn bối biết việc ấy, nhưng thấy rằng, đường đi khó không phải khó vì ngăn sông cách núi mà khó vì lòng người ngại núi e sông ! Thang Bà Tử tựa hồ như rất tán phục gật đầu nói :

- Lệnh sư có một môn đồ như thế này quả rất đáng tự hào ! Già đây sẽ giúp cho thiếu hiệp một tay. Nhưng chớ nên quá nóng nảy mà phải tìm lấy thời cơ để hành động ! Nói đến đây, bà ta đưa mắt nhìn qua cửa sổ một lượt rồi tiếp :

- Hiện giờ, già đây còn có công việc cần phải làm, vậy thiếu hiệp hãy ở đây nói chuyện chi đã ! Dứt lời bà ta lao người lướt nhanh ra khỏi cửa sổ, chỉ trong chớp mắt là đã mất hút.

Lúc bấy giờ, Tưởng Nguyệt Hoa dựa người vào một góc tường, đưa mắt lên nhìn Nghiêm Tiểu Long, đôi má đỏ bừng, đầy vẻ thẹn thuồng, luống cuống. Trong gian phòng hoàn toàn yên lặng, cả hai người không khỏi thẹn thuồng khi nhớ lại việc vừa xảy ra.

Bỗng Tưởng Nguyệt Hoa lên tiếng :

- Anh bo sau này tôi còn mặt mũi nào để trông thấy kẻ khác ?

Nghiêm Tiểu Long cảm thấy như bị một quả búa nện thẳng vào tim, sắc mặt tái nhợt hẳn, cứng họng không biết nói gì, nên chỉ còn nước cất tiếng than dài.

Tưởng Nguyệt Hoa cười buồn bã nói :

- Anh cũng chớ nên thẹn xấu hổ làm gì, vì việc ấy không thể tránh được, chỉ cần anh sau này không bỏ rơi tôi, thì tôi cũng đã mãn nguyện lắm rồi !

Nghiêm Tiểu Long im lặng không nói gì cả, vì y đang ở trong một trạng thái hết sức mâu thuẫn.

Tưởng Nguyệt Hoa giương đôi mắt trong veo nhìn chăm chăm vào mặt

Nghiêm Tiểu Long tựa hồ như hết sức lấy làm lạ.

Một lúc khá lâu sau, Nghiêm Tiểu Long mới lên tiếng :

- Xin cô nương hãy cho tôi ở một gian phòng khác, hầu có đủ bình tĩnh để

suy nghĩ cho chính chắn. Riêng việc ngày hôm nay, tại hạ nhất định phải tìm cách trả ơn đối với cô nương ! Nói dứt lời, y vung hai cánh tay vọt thẳng ra trước phòng, rồi cất tiếng gọi bọn hầu bàn trong hiệu.

Bên ngoài khung cửa sổ, trăng sáng vàng vạc, gió thổi nhẹ nhàng, bên trong gian phòng, một ngọn đèn khi mờ khi tỏ. Nghiêm Tiểu Long ngồi trước một chiếc bàn đặt bên cửa sổ, một tay cầm bút, một tay chống cằm, đôi mắt ngó thẳng ra ngoài cửa sổ sững sờ.

Một lúc sau, y đưa tay trái ra cầm lấy một cái ly trông không chẳng có một giọt rượu và siết chặt mãi trong tay. Trong khi ấy, trên bàn đã dọn sẵn bốn thức ăn và một bầu rượu.

Bỗng nhiên, từ bên ngoài cửa sổ có một tiếng cười khẽ, trong như chuông bạc vọng vào. Nghiêm Tiểu Long không khỏi giật mình, đôi mày liễu kiếm của y nhướn cao, quát to :

- Ai thế ?

Tức thì, chàng đứng phắt dậy thủ thế sẵn sàng đối phó với kẻ địch.

Nhưng bên ngoài cửa sổ không có tiếng ai trả lời cả. Trái lại, ngay lúc ấy từ phía cửa trước phòng, bỗng có một cô gái từ ngoài nhanh nhẹn lướt vào.

Cô gái ấy tuy không phải là một giai nhân tuyệt sắc, nhưng diện mạo cũng dễ coi, da thịt mịn màng trắng trẻo, mình mặc một bộ y phục bằng lụa màu thiên thanh, xem rất hấp dẫn.

Nghiêm Tiểu Long cau đôi mày nói :

- Tại hạ và cô nương hoàn toàn xa lạ, chẳng hề quen biết nhau bao giờ. Sách có câu nam nữ thụ thụ bất thân, cô nương giữa canh khuya lại xông vào phòng của tại hạ, coi vồn vẹn một gái một trai như thế này không sợ người ta đàm tiếu hay sao ?

Người thiếu nữ ấy vốn đang tươi cười, nhưng khi nghe qua lời nói của Nghiêm Tiểu Long thì sắc mặt liền biến hẳn. Thái độ của nàng đã trở thành lạnh lùng, cười nhạt :

- Lời nói nghe đứng đắn, quả là một chính nhân quân tử ! Hừ vừa rồi cùng ở chung phòng với sư tỷ của tôi là Tưởng Nguyệt Hoa, sau lại có hành động như cầm thú thế kia ! Thế rồi, anh lại đánh đoạn phải tay ra đi, không nói một lời. Hiện giờ, sư tỷ của tôi đang chết lên chết xuống đằng ấy. Mạng người là việc to, thế mà anh đã hại người trắng trợn, thử xem anh sẽ gii quyết như thế nào cho biết ! Nghiêm Tiểu Long nghe qua, không khỏi giật bắn người. Vì việc ấy thật y không làm thế nào ngờ đến được. Lễ thứ nhất là việc ấy không phải chàng cố tình gây ra lỗi lầm, kể đó là vì chàng đã có lời hứa với một người con gái rồi, không thể nào đặt Tưởng Nguyệt Hoa vào ngôi tỳ thiếp. Y trở về phòng suy nghĩ kỹ, thấy không có cách nào gii quyết cho hợp lẽ cả.

Sắc mặt của Nghiêm Tiểu Long biến hẳn, cất tiếng than dài :

- Tưởng cô nương sao lại quá hồ đồ như thế ? Việc ấy là một đại sự, đâu thể nào không cho tại hạ có đủ thì giờ suy nghĩ cho kỹ lưỡng. Riêng cô nương cũng chớ trách tôi, vì tôi sẽ đi đến khuyên nhủ Tưởng cô nương ngay bây giờ ! Cô gái ấy chỉ “hừ” một tiếng lạnh lùng qua giọng giọng mũi, xem như câu trả lời.

Nghiêm Tiểu Long nhanh nhẹn bước ra khỏi phòng, đi thẳng đến phòng riêng của Tưởng Nguyệt Hoa. Cô gái kia cũng im lặng bước theo sau y. Khi đưa chân bước vào phòng của Tưởng Nguyệt Hoa, thì không khỏi lại giật mình một lần nữa. Vì y trông thấy còn có một cô gái thứ ba, đang hết lời khuyên nhủ Tưởng Nguyệt Hoa. Cô gái ấy vừa trông thấy y thì cười nói :

- Tôi rồi ! Này sư tử, người ta đã đến rồi đó ! Tưởng Nguyệt Hoa đang khóc sụt sùi như một đứa trẻ, đôi mắt đỏ hoe, tóc tai rối bời. Nàng đã trông thấy Nghiêm Tiểu Long bước vào, nhưng vẫn giả vờ như không hay biết gì cả.

Nghiêm Tiểu Long đỏ bừng sắc mặt, quay về Tưởng Nguyệt Hoa nói :

- Tưởng cô nương... Bỗng nhiên, ngay lúc ấy từ phía ngoài cửa, bất thần có một giọng nói âm áp rền vang :

- Thang Bà Tử lão tiên bối có đây không ?

Cô gái đứng sau lưng Nghiêm tiểu Long liền quay phắt người lại, cất tiếng nói :

- Vị nào tìm gia sư thế ? Gia sư vừa mới đi khỏi, hiện chưa trở về ! Vừa nói, nàng vừa cất bước đi thẳng ra cửa.

Bỗng lúc ấy, nghe phía ngoài cửa có tiếng cười to, rồi lại thấy một lão già râu tóc hoa râm từ ngoài bước vào, nói :

- Té ra ba vị cô nương đều có mặt cả, vậy già đây bước vào chẳng hóa ra đường đột lắm ?

Ba cô gái vừa nhìn thấy lão già, thì liền đồng thanh nói :

- Thứ Tổng phó bang chủ, vì ba chị em chúng tôi không hay ông đến nên không kịp bước ra nghênh đón, xin ông bỏ lỗi cho ! Lão già vội vàng nói :

- Sao lại nói thế ! Trong khi ấy, đôi mắt của lão ta lại nhìn đăm đăm về phía Nghiêm Tiểu Long.

Cô gái mặc bộ y phục lụa màu thiên thanh vội vàng lên tiếng :

- Tôi xin giới thiệu đề nghị vị được biết ! Nói đoạn, nàng đưa tay chỉ về hướng lão già và quay mặt nhìn Nghiêm Tiểu Long nói :

- Vị này là Thiết Toán Bàn Tổng Khu Trạch lão anh hùng, tức phó bang chủ Thất Tinh Bo ở Lạc Dương mà bấy lâu nay tên tuổi vang lừng cả Trung Châu ! Nghiêm Tiểu Long vòng tay nói :

- Bấy lâu nay tôi rất ngưỡng mộ Ông ! Cô gái ấy lại giới thiệu tiếp :

- Còn vị này là Nghiêm Tiểu Long thiếu hiệp, tức Càn Khôn Bát Chương trong bang Hoài Dương ! Đôi mắt của Tổng Khu Trạch bắt gặp hiện lên

những tia sáng lạ lùng, nói :

- Thực là hạnh ngộ ! Ba cô gái đều cúi mình mời khách ngồi. Tống Khu Trạch cũng không khách sáo gì cả, thản nhiên ngồi xuống ghế rồi đưa mắt ngó xung quanh một lượt rồi nói :

- Hiện nay Gia Lăng đang ở trong một bầu không khí căng thẳng. Các nhân vật khét tiếng trong hai phe hắc bạch đã đến đây chẳng phải ít, để tham dự vào cuộc tấn công Ngũ Hành Cốc. Nhưng mỗi phe phái đều có sự tính toán riêng của mình, hay thậm chí đều có sự thù hằn lẫn nhau, khó phân biệt ai bạn ai thù. Tệ bo trước đây cũng có nhiều mối tư thù với một số phe phái, do đó, theo già đây đoán, thì trước khi tiến hành việc tấn công Ngũ Hành Cốc ắt sẽ xảy ra một cuộc thanh toán nhau rất tàn khốc. Số người của già đây ít ỏi, thế cô, nên hôm nay già định đến đây xin lệnh sư ra tay tương trợ ! Tưởng Nguyệt Hoa lấy làm lạ hỏi :

- Chỉ có một mình phó bo chủ đến hay sao ?

Tống Khu Trạch lắc đầu nói :

- Chỉ có già đây cùng với Đồng bo chủ và Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khuru Mộ Bình đến. Ngoài ra còn có độ ba bốn tên trợ thủ đắc lực trong bo mà thôi !

Tưởng Nguyệt Hoa lộ vẻ nghi ngờ nói :

- Trước đây, khi chị em chúng tôi theo chân gia sư đến làm khách tại quí bo, chẳng phải Đồng bo chủ có nói, là nhất định không tham dự vào những chuyện thị phi của võ lâm, và vì thế gia sư tôi cật vấn đến ông ấy phải cứng miệng đó hay sao ?

Tống Khu Trạch cười :

- Thì ra ba vị cô nương vẫn còn nhớ việc ấy ! Nhưng nên hiểu rằng trước kia khác, mà bây giờ lại khác. Lẽ thường là khi người ta đã xếp đặt kế hoạch xong mới chịu hành động. Do đó, trước đây vì chưa có thời cơ, nên tệ bo chủ không muốn hành động liều lĩnh... Tưởng Nguyệt Hoa nói :

- Theo như lời nói của phó bo chủ thì hiện giờ đã có thời cơ rồi phải không?

Tống Khu Trạch mỉm cười nói :

- Cũng có thể nói như vậy, nhưng vì một việc quan trọng hơn, ấy là Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khuru Mộ Bình, người bạn chí thân của tệ bo chủ trên đường đi đến Thất Tinh Bo đã ra tay giết chết một môn đồ của Huyền Băng Lão Mị, nên khiến lão ấy tìm đến cửa gây sự. Vì thế, đã xảy ra một trận ác chiến, nhưng vẫn chưa phân thắng bại. Do đó, Huyền Băng Lão Mị hăm dọa rằng, cấm ngặt không cho Thất Tinh Bo can dự đến việc riêng của bọn họ, nếu trái lại, thì họ sẽ tàn sát hết sạch số người trong Thất Tinh Bo. Chính vì lời hăm dọa đó, đã làm cho tệ bo chủ hết sức căm tức, kéo nhau đến Gia Lăng... Nói đến đây, Tống Khu Trạch mặc bỗng biến sắc, vung tay lên quét chưởng ra, khiến một luồng kinh phong cuốn thẳng ra cửa sổ, đồng thời người ông ta cũng lao vút ra ngoài.

Ba cô gái không khỏi lấy làm lạ, cùng đưa mắt nhìn theo về hướng cửa sổ. Chẳng mấy chốc sau, Tống Khu Trạch lại bước trở vào nhà, sắc mặt hầm hầm giận dữ.

Tưởng Nguyệt Hoa nói :

- Phó bo chủ đã trông thấy gì thế ?

Sắc mặt của Tống Khu Trạch đã bình tĩnh trở lại, lắc đầu nói :

- Lũ gian phải không dám nghênh chiến, nên bỏ chạy. Vì chúng chạy quá mau, già đây không đuổi kịp, nên không biết đây là ai. Song có thể đoán chắc là lũ môn đồ của những lão quái vật ấy chứ không ai xa lạ ! Nghiêm Tiểu Long biết Tống Khu Trạch nói số quái vật ấy là có ý muốn ám chỉ số người của Vô Tình Tú Sĩ, Huyền Băng Lão Mị và Bắc Quốc Song Ma.

Sắc mặt của Tống Khu Trạch bỗng trở thành trịnh thượng nói :

- Già đến đây hết sức bí mật, nhưng chẳng ngờ chúng nó lại bám sát theo dõi. Riêng già thì không có gì đáng sợ, nhưng chỉ sợ lại liên lụy đến ba vị cô nương và Nghiêm thiếu hiệp. Chúng có thể hiểu lầm các vị là người cùng một phe với tệ bo ! Tưởng Nguyệt Hoa mỉm cười :

- Chị em chúng tôi cũng không phải là hạng người sợ rắc rối, việc ấy xin phó bo chủ an lòng. Nhưng có điều là tại sao phó bo chủ lại biết chị em chúng tôi nghỉ ở tại khách sạn này ?

Tống Khu Trạch nói :

- Vì vừa rồi già trông thấy Lâm cô nương và Dư cô nương xuất hiện ở trên đường, nên mới âm thầm theo dõi đến đây.

Tưởng Nguyệt Hoa bỗng “hừ” một tiếng lạnh lùng qua giọng mũi, rồi gót sen nhún mạnh lao thẳng người ra ngoài cửa sổ.

Nàng lao vút đi nhanh như một ánh chớp. Khi ra đến bên ngoài, thì trông thấy một bóng đen đang núp bên cạnh một gốc thông to.

Bóng người ấy vừa trông thấy Tưởng Nguyệt Hoa thì có ý định bỏ chạy, nhưng chẳng ngờ khi Tưởng Nguyệt Hoa đã bay thoát đến, cùng một lúc với tiếng quát giận dữ, người ấy liền vung đao chém nhanh ra như một cơn gió lốc.

Tưởng Nguyệt Hoa vừa lách mình tránh vừa thò tay mặt chụp lấy lưỡi đao, trong khi chưởng trái nhanh như chớp giáng trúng thẳng vào b vai của y.

Thế là bóng người ấy chỉ kịp hự lên một tiếng khô khan rồi té ngã ra đất.

Tức thì, Tưởng Nguyệt Hoa nhanh nhẹn túm lấy hăn, xách bổng lên, nhẩy trở vào phòng.

Mọi người trông thấy khoe miệng của người ấy đang trào máu bầm đen, tất thở chết tốt rồi.

Tưởng Nguyệt Hoa không khỏi sửng sốt, vì thấy cái chết của người ấy thật là đáng nghi. Vừa rồi nàng không hề đánh hết tay, mà chỉ dùng có một nửa chân lực, thế mà hăn chết đi thực là lạ lùng.

Tổng Khu Trạch đưa mắt nhìn qua xác chết một lượt nói :

- Tưởng cô nương chớ quá bận tâm nghĩ ngợi. Hắn đã chết đúng theo mệnh lệnh, vì nếu chẳng thế, thì mọi sự bí mật bị tiết lộ ra ngoài rất nguy cho họ !

Tưởng Nguyệt Hoa nói :

- Nếu vậy phó bo chủ biết được người này chẳng ?

Tổng Khu Trạch lắc đầu :

- Không biết, nhưng già đoán là trong đêm nay có thể còn xảy ra chuyện nữa. Số người tìm đến gây sự chắc chắn là những người có mối cừu thù với lệnh sư, vậy ba cô nương cần phải đề phòng cẩn mật. Hiện giờ, già còn đang bận việc nên phải trở về, nếu lệnh sư có trở lại, thì xin nhờ ba cô nương nói lại là có tôi đến ! Nói dứt lời, ông ta bèn đứng lên cáo lui.

Ba cô gái và Nghiêm Tiểu Long cung kính tiễn chân ông ta ra khỏi cửa. Khi trở vào phòng, Tưởng Nguyệt Hoa đưa đôi mắt buồn bã nhìn Nghiêm Tiểu Long một lượt nói :

- Tôi xin giới thiệu thiệu hiệp với nhị vị sư muội của tôi ! Đôi bên đã gặp nhau từ nãy giờ, nhưng không biết tên tuổi nhau mà thôi. Sau khi Tưởng Nguyệt Hoa giới thiệu, Nghiêm Tiểu Long mới biết cô gái mặc áo lụa màu thiên thanh tên gọi là Lâm Nguyệt Trinh, còn cô gái mặc áo đen tên gọi là Dư Nguyệt Châu, họ đều lấy chữ Nguyệt làm chữ lót như nhau cả.

Dư Nguyệt Châu nói :

- Tưởng sư tỷ, Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khưu Mộ Bình là người mưu trí tuyệt luân, võ công trác tuyệt, có thể nói là một nhân vật lỗi lạc khét tiếng trong võ lâm hiện nay, thế tại sao Tổng Khu Trạch lại bỏ là thiếu thực lực ?

Nghiêm Tiểu Long nói :

- Theo tại hạ thì dụng ý của Tổng Khu Trạch khó mà lường được.

Nhưng trong đêm nay rất có thể là có việc, tại hạ sẽ lên nóc nhà đi tuần, nếu thấy có gì lạ thì sẽ hú khê một tiếng để báo động với ba vị cô nương ! Nói đoạn, y liền xê dịch thân hình, nhanh nhẹn lao thoát ra ngoài cửa sổ, rồi nhún mình nhy thẳng lên nóc nhà, tìm một chỗ có bóng tối ẩn kín.

Lúc đó, trên trời trăng sáng vàng vạc, khung cảnh chung quanh hiện lên mênh mông. Nghiêm Tiểu Long trông thấy thành Gia Lăng lưng dựa núi, trước mặt cũng là núi, địa thế lồi lõm, chỗ cao chỗ thấp, khác hẳn cảnh vật ở nơi khác.

Bỗng khi ấy, y nhìn thấy trên nóc nhà cách xa y mấy trượng, có ba bóng người phải nhanh, trông thấy nhẹ nhàng như ba đọt khói. Ba bóng người ấy không tiến về phía y mà chỉ lướt xéo rồi bay mất hút.

Trong lúc đó, y bỗng nghe từ phía sau lưng mình có tiếng nói khê của Tưởng Nguyệt Hoa :

- Hai chúng ta hãy theo dõi ba bóng người ấy, được không ?

Nghiêm Tiểu Long không khỏi giật mình, vì Tưởng Nguyệt Hoa tiến sát đến bên cạnh y mà y chẳng hề hay biết. Y quay mặt lại nhìn nàng một lượt.

Tưởng Nguyệt Hoa kéo lấy cánh tay của Nghiêm Tiểu Long, rồi vọt người bay lên :

- Thời cơ dễ lỡ thì sẽ mất đi, mau ! Nghiêm Tiểu Long nói :

- Còn các cô ấy đâu ?

- Đều đi ra ngoài cả rồi ! Nghiêm Tiểu Long cũng không nói gì thêm. Y trông thấy ba bóng người phía trước lao đi rất nhanh và đã mất hút nơi một khu vườn rất rộng.

Đây là một khu vườn chung quanh một ngôi nhà to, có cây cối rậm rạp. Khi hai người tiến vào đến ngôi nhà to ấy thì ẩn mình trên tàng cây che kín, đưa mắt nhìn vào trong, thấy nơi ấy có đến trên mười gian lầu gác, xây cất rất khéo léo và to tát.

Từ nơi một gian lầu hai tầng ngay trước mặt hai người, bỗng xuất hiện mấy đốm lửa, khiến một số bóng người khá đông trong nhà, in lên khung cửa sổ che kín bằng giấy rất rõ ràng.

Nghiêm Tiểu Long nói nhỏ :

- Thực không ngờ gian nhà to này lại là nơi tập trung một số đông nhân vật giang hồ. Nếu ta không vào hang cọp, thì đâu thể nào bắt được cọp con. Tại hạ có ý muốn tiến đến gian lầu ấy rình xem số người kia là những nhân vật nào ?

Tưởng Nguyệt Hoa đáp :

- Tôi cũng có ý nghĩ như thế, chúng ta hãy cùng đến đó đi ! Tức thì, c hai người liền nhanh nhẹn lướt tới, rồi bất thần nhún người nhy vọt lên không, đưa tay nắm lấy cành cây để mượn sức rồi vọt luôn ra thực xa, nhắm hướng nóc nhà bay tới.

Trong khi hai người chưa đứng thật vững thì bỗng nghe có tiếng kêu kèn kẹt, rồi thấy cánh cửa phòng được mở to và từ trong bước ra độ mười lăm, mười sáu người mặt y phục đen. Hai người hốt hong nằm phục sát xuống mái nhà, đưa mắt chú ý nhìn thật kỹ.

Họ trông thấy số người ấy bước ra khỏi gian lầu độ mấy trượng, thì đều dừng chân đứng lại c. Liền đó, nghe có một giọng nói rất khẽ :

- Gần đây có không ít nhân vật thuộc hai phe hắc bạch trong võ lâm kéo đến vùng Gia Lăng này. Họ đến đây là có ý định xông vào Ngũ Hành Cốc của chúng ta. Trong giang hồ đồn đại rằng cốc chủ của chúng ta chính là Ngọa Long cốc chủ, một trong Vũ Nội Bát Kỳ, không rõ có phải thực như thế không? Họ lại đồn đại là Hàn Thiết Quan Âm, Ngô Câu kiếm và Giáng Long kinh đều ri vào tay của cốc chủ chúng ta... Lại có một giọng nói khác tiếp :

- Chẳng cần biết lời đồn đại trong chốn giang hồ thực hay gi, vì đây đều là việc riêng của cốc chủ, không bận đến chúng ta phải tìm hiểu làm gì. Nhưng riêng việc số người có ý định xâm nhập vào Ngũ Hành Cốc đều là những thù

địch mạnh mẽ, cho nên cốc chủ đã ra lệnh phân đà Gia Lăng phải phân tán, rồi dùng thủ đoạn ám sát đánh cho một đòn nặng nề ! Nghiêm Tiểu Long nghe thê trong lòng không khỏi kinh hãi, thầm nghĩ :

- “Chẳng ngờ khu nhà này lại chính là phân đà Gia Lăng của Ngũ Hành Cốc. Nếu không có việc khám phá bất ngờ, thì ai nhìn vào cũng tưởng đây là một khu nhà ở của một vị quan viên, hoặc một ông phú hộ nào. Hừ, Ngôn Như Băng lại có ý định thâm độc là dùng thủ đoạn ám sát để hạ đối phương !”

Tiếp đó, hai người lại nghe một giọng nói âm áp, nhưng rất khê nổi lên :

- Cốc chủ không hề lo sợ, duy có đối với Thang Bà Tử là để ý đề phòng ít nhiều. Lão bà ấy cũng là người giỏi sử dụng chất độc vô hình.

Nếu chúng ta gặp bà ấy ở đâu thì nhất định áp dụng mọi thủ đoạn thâm độc hạ sát bà ấy ngay, hầu trừ đi mối họa sau này ! Tưởng Nguyệt Hoa bỗng hừ một tiếng.

Nghiêm Tiểu Long bỗng cảm thấy xương sống lạnh buốt, kinh hãi thầm nghĩ :

- “Thang Bà Tử chẳng phải là sư phụ của các cô ấy hay sao ? Người chuyên sử dụng chất độc vô hình, chắc chắn không phải là một nhân vật thuộc chính phái !” Bỗng nhiên, ngay lúc ấy có một bóng người bay thoát đến như một cơn gió, từ trên đáp xuống trước mặt số người ấy rồi vội vàng cất tiếng nói :

- Chẳng rõ ai đã tiết lộ, nên chỉ trong chốc lát đây là sẽ có người kéo đến, vậy các vị đã chuẩn bị phân tán chưa ?

- Tất cả đều đã chuẩn bị xong, chúng ta hay đi ngay ! Tiếng “ngay” vừa dứt thì mười mấy bóng người ấy ùn ùn nổi gót nhau lao vút ra khỏi khu nhà, không còn trông thấy hình bóng đâu nữa.

Tưởng Nguyệt Hoa vội vàng nói :

- Chúng ta cũng đi thôi ! Chốc nữa đây nếu có người đến bắt gặp chúng ta ở nơi này, làm tưởng chúng ta là môn hạ của Ngũ Hành Cốc thì thực không làm sao giải bày nỗi oan được ! Nghiêm Tiểu Long đồng ý rồi nói tiếp :

- Lời nói của cô nương hữu lý lắm. Nhưng tại hạ cần phải theo dõi bọn họ để tìm hiểu xem bọn họ trú ngụ ở đâu ?

Vừa nói dứt lời, thì y đã vọt người bay thẳng lên không, lướt đi như một mũi tên.

Tưởng Nguyệt Hoa không ngờ Nghiêm Tiểu Long nói đi là đi ngay.

Đến khi nàng hay kịp thì Nghiêm Tiểu Long đã phi thân xa ngoài mười trượng và lẫn khuất mất hình bóng trong đêm rồi. Bởi thế, nàng liền nghiêng chặt hai hàm răng, dậm chân vọt người lên không sử dụng thuật khinh công thượng thặng nhắm hướng Nghiêm Tiểu Long vừa bỏ đi đuổi riết tới.

Vùng thái dương chói ngời rực rỡ trên mặt sông Gia Lăng, phơn chiếu những áng mây đủ màu sắc rực rỡ trên nền trời, trông thực ngoạn mục.

Trên một con đường to gối đầu với sông Gia Lăng khách bộ hành qua lại

đông như kiến. Con đường ấy càng đi càng cao, trông chẳng khác nào một cái thang bắc lên trời.

Nơi đoạn giữa con đường ấy, Nghiêm Tiểu Long đang đi thần thờ hướng về phía trên. Suốt đêm qua y đã mệt nhọc theo dõi số môn hạ của Ngũ Hành Cốc, nhưng vẫn không đuổi kịp họ, nên cảm thấy thất vọng vô cùng.

Giữa lúc y đang chậm rãi bước đi, thì bỗng nghe có tiếng gọi :

- Nghiêm lão đệ ! Nghiêm Tiểu Long không khỏi giật mình, đưa mắt nhìn về hướng có tiếng gọi, thì thấy dưới mái hiên của hiệu Vọng giang đình tử lâu sát bên vệ đường, có một người đang đứng nhìn thẳng về phía y. Sau khi Nghiêm Tiểu Long nhận rõ đối phương thì vô cùng mừng rỡ :

- Dung tổng phu đầu, sao ông lại đến đây thế ?

Vừa nói, y vừa nhắm hướng gian tử lâu ấy đi thẳng tới.

Dung Thanh Vân cười nói :

- Qu thật là ở đâu cũng có thể gặp gỡ bạn cố tri được c ! Nói đoạn, ông ta đưa mắt nhìn qua khách bộ hành chung quanh một lượt, rồi kéo lấy cánh tay của Nghiêm Tiểu Long nói nhỏ :

- Đi, chúng ta hãy vào trong ấy nói chuyện sau.

Bên trong gian tử lâu thực khách thưa thớt. Hai người cùng tìm đến một chiếc bàn kín đáo ngồi xuống.

Dung Thanh Vân nói nhỏ :

- Lão đệ, trong chuyến đi này lão đệ đã tìm ra manh mối gì chưa ?

Riêng Đào thiếu hiệp chắc là đã tìm ra được rồi ! Nghiêm Tiểu Long lắc đầu gượng cười rồi cất tiếng than dài. Y đang định nói rõ cho Dung Thanh Vân nghe mọi nỗi gian truân của mình trong chuyến đi này, thì ngay lúc ấy bỗng có năm gã đàn ông mặt mày lạnh lùng hung dữ từ ngoài bước thẳng vào, đến ngồi nơi một chiếc bàn bên cạnh hai người.

Có một gã trong bọn người ấy vừa nhìn thấy Dung Thanh Vân và Nghiêm Tiểu Long không ngớt liếc mắt dò xét mấy lượt. Kế đó, hần lại thì thầm nói nhỏ gì với bốn gã kia một lúc. Bởi thế, bốn gã đàn ông nọ liền quay mặt về phía hai người, quắc mắt nhìn qua một lượt.

Dung Thanh Vân hạ giọng nói thực khế :

- Lão đệ, năm gã này nhìn lão đệ với ánh mắt rất khác lạ. Vậy lão đệ có biết lai lịch của bọn họ không ?

Nghiêm Tiểu Long lắc đầu nói :

- Không được biết ! Hiện giờ tại hạ đã trở thành một nhân vật mà tất cả các bang phái đều đề ý. Sở dĩ có tình trạng đó là vì Nhất Chân Tử lão tiên bối đã được bốn bang gii cứu như vừa rồi. Tại hạ lúc nào cũng giữ thái độ bình tĩnh mới có thể không bị rối trí trước tình trạng đó ! Nghiêm Tiểu Long vốn có ý định nói rõ cho Dung Thanh Vân nghe mục đích chuyến đi này của mình, nhưng vì y đề phòng tiết lộ trước sự tò mò của năm quái nhân vừa bước vào,

nên tạm thời yên lặng không nói gì thêm nữa.

Qua một lúc sau, thực khách lần lượt bước vào hiệu đông đo, trong số ấy có rất nhiều nhân vật thuộc hai phe hắc bạch trong võ lâm. Vì người đông nên tiếng nói chuyện đã trở thành ồn ào.

Nghiêm Tiểu Long thừa c hội ấy mới hạ giọng kể rõ lại cho Dung Thanh Vân nghe những việc mình đã gặp gỡ trong chuyến đi này.

Dung Thanh Vân chỉ nghiêng tai lắng nghe chứ không hề chen vào nói một câu nào c. Đợi đến khi Nghiêm Tiểu Long nói dứt, ông ta mới cau chặt đôi mày rậm lại, nói :

- Dung mỗ cm thấy những việc mà lão đệ gặp gỡ thực có nhiều điều đáng ngờ vực lắm ! Nghiêm Tiểu Long gật đầu nói :

- Tại hạ cũng có ý nghĩ như vậy. Nhưng tổng phiêu đầu hãy nói rõ ý kiến của riêng mình trước xem sao ?

Dung Thanh Vân đưa ly lên miệng nhấp một ngụm rượu, mới lên tiếng :

- Việc ác Phán Quan Chu Phi trong khi nắm chặt cổ tay của Tưởng Nguyệt Hoa rồi bỗng mặt mày bất thần biến sắc, buông tay bỏ chạy chính là một điều đáng nghi ngờ ! - Còn điểm thứ hai ?

- Kế đó Chu Phi lại kéo nhau trở lại một lần nữa, bốn tên đồng đảng của hắn chia nhau vây đánh lão đệ và Tưởng cô nương nhưng trong khi bọn họ sắp đoạt được thắng lợi, thì lại bỗng nhào lặn ra đất như bị trúng một đòn đánh nặng nề, rồi lại kéo nhau bỏ chạy đi. Điểm này chắc chắn bên trong có lắm điều đáng ngờ vực ! Nghiêm Tiểu Long nói tiếp :

- Về hai điểm ấy, tại hạ đều có suy nghĩ qua và nghi rằng rất có thể có một người nào đó đã ra tay ám trợ cho chúng tôi ! Dung Thanh Vân mỉm cười nói tiếp :

- Lão đệ được Tưởng Nguyệt Hoa đỡ về khách điểm. Nàng đã lấy ra một viên thuốc cắt đôi để chia nhau uống, sau đó thì lão đệ bị mất đi mọi sự sáng suốt, thú tính sống dậy, chứng tỏ chẳng phi lão đệ bị mũi tên độc ấy gây ra, mà phi đặt nghi vấn nơi nửa viên thuốc của Tưởng Nguyệt Hoa đã cho lão đệ uống ! Nghiêm Tiểu Long không khỏi đỏ bừng sắc mặt.

Dung Thanh Vân lại tiếp :

- Lúc Thang Bà Tử gặp mặt lão đệ, tại sao không nhắc lại việc cũ hỏi về viên Phích độc bo châu ?

Nghiêm Tiểu Long giương đôi mắt tròn xoe đầy kinh ngạc nói :

- Phi đấy ! Chính tại hạ cũng không làm sao hiểu được việc đó ! Dung Thanh Vân đưa mắt nhìn Nghiêm Tiểu Long cất tiếng than dài :

- Lão đệ, qu thực lão đệ đã nhất thời thiếu hẳn sáng suốt ! Mọi điều rắc rối đều xuất phát từ nơi Tưởng Nguyệt Hoa c ! Thang Bà Tử là người giỏi sử dụng chất độc vô hình, tất nhiên là thầy nào trò nấy. Trong giới giang hồ chẳng phi có một nhân vật tài ba nào đã ám trợ cho lão đệ đâu, mà đây thực

sự là Tướng Nguyệt Hoa đã bí mật giở trò đó ! Nếu lão đệ thực sự đã lấy được viên Phích độc bo châu thì khi bị trúng mũi tên độc không thể không đem ra dùng để cứu chữa. Riêng nửa viên thuốc màu đỏ mà Tướng Nguyệt Hoa đã cho lão đệ chứng tỏ cụ thể là lão đệ chưa lấy được viên Phích độc bo châu. Chính vì lẽ đó, mà Thang Bà Tử mới im lặng không hề đề cập đến vấn đề đó ! Nghiêm Tiểu Long như vừa bừng tỉnh cơn mộng. Đến chừng ấy, y mới hiểu rõ được mọi lẽ, nghiêng chặt hai hàm răng giận hằn hằn nói :

- Nếu chẳng có tông phiêu đầu sáng suốt vạch trần mọi lẽ, thì tại hạ rất có thể sẽ bị sa vào cạm bẫy của đôi phương ! Dung Thanh Vân nói :

- Lão đệ chớ nói vậy, vì Tướng Nguyệt Hoa cô nương, tựa hồ đã thực sự có lòng yêu lão đệ. Được một người bạn má hồng như thế, thì việc xâm nhập vào Ngũ Hành Cốc cũng sẽ bớt đi được nhiều nỗi gian nguy lắm ! Ngay bên cạnh chiếc bàn của hai người, có một số người đang ngồi vây quanh một chiếc bàn ăn uống. Nghiêm Tiểu Long nhìn thấy trong số người ấy, có một người tuổi độ tứ tuần, da mặt đen đúa, mắt cụp mũi lằm, dưới cằm trơn láng không một chòm râu, dáng điệu trông thực oai vệ, mình mặc một chiếc áo dài màu thổ huyết, trên lưng có giắt sáu món ám khí hình thoi. Người ấy không ngớt đưa mắt chú ý nhìn vào y, khóe miệng hiện lên một nụ cười vui vẻ.

Nghiêm Tiểu Long thấy vậy liền quắc mắt nhìn qua người ấy một lượt. Dung Thanh Vân trông thấy tia mắt của Nghiêm Tiểu Long khác thường, nên liền quay mặt nhìn về phía chiếc bàn nọ. Bỗng đôi mắt của Dung Thanh Vân liền sáng ngời, hốt hả đứng lên, cất tiếng chào một người cũng đang ngồi chung một chiếc bàn ấy :

- Ngu lão sư ! Từ ngày xa cách đến nay, lão sư cũng được bình an chứ ? Tức thì, Kim Đào Đoàn Long Ngu Vạn Lý đang ngồi trong chiếc bàn ấy liền đứng lên bước tới, tay bắt mặt mừng với Dung Thanh Vân, rồi cùng vui vẻ hàn huyên không ngớt miệng.

Riêng tại chiếc bàn có năm gã đàn ông hung tợn cùng ngồi khi nãy, bỗng thấy có một gã mặt xanh bất ngờ nhướng cao đôi mày, rồi cất giọng âm u sâu hiểm cười nhạt, quắc mắt nhìn thẳng về phía Dung Thanh Vân và Ngu Vạn Lý.

Ngu Vạn Lý bất thần giương to đôi mắt sáng ngời rồi vung mạnh chưởng mặt lên, vỗ xuống mặt bàn. Qua một tiếng bốp thực to, chiếc bàn gỗ liền bị bẻ ra làm bốn năm miếng, sụp đổ cả xuống đất.

Cả hiệu ăn đều kinh hoàng, tất cả mọi người đều im phăng phắc, có hàng mấy trăm ánh mắt đều đổ dồn về phía Ngu Vạn Lý.

Ngu Vạn Lý cười nhạt nói :

- Họ Lâu kia, người cười gì thế ? Các người nên biết Đà Giang Ngũ Hung chỉ có thể xương hùng ở vùng phía Đông tỉnh Qung Đông mà thôi, bước đến

đất Gia Lăng này các người không thấm vào đâu cả ! Gã đàn ông mặt xanh liền nhảy vọt lên quát to :

- Ngu Vạn Lý, ông làm oai với ai thế ? Món nợ cũ năm xưa cũng đến lúc ông phải trả rồi, chúng ta hay bước ra khỏi hiệu so tài cho biết ai hơn ai kém ! Tiếng nói chưa dứt, thì mặt mày của y đã biến sắc, hai mắt của hắn trợn ngược, bắp thịt trên mặt đều co rút, tai mắt mũi họng đều trào máu bầm đen, buột miệng kêu to một tiếng rồi ngã lăn ra đất.

Tứ hung còn lại không khỏi kinh hoàng, nhất thời đứng phất dậy.

Nhưng bất ngờ cả bọn mặt mày đều biến sắc, rồi thất khiếu cũng trào máu bầm đen ngã ra chết tốt.

Tất cả thực khách hiện diện trông thấy thế đều kinh hoàng thất sắc.

Nghiêm Tiểu Long và Dung Thanh Vân đưa mắt nhìn nhau một lượt, trong lòng đã thâm hiểu mọi lẽ.

Lúc ấy, người đàn ông đứng tuổi, mặc chiếc áo dài màu thổ huyết, trên lưng có giắt sáu món ám khí hình thoi, bỗng cất tiếng than khẽ rồi nói :

- Phân tán mỏng để dùng thủ đoạn ám sát hạ đối phương quả là một âm mưu hết sức thâm độc ! Xem ra tại Gia Lăng này sẽ không có một ngày nào được yên ổn ! Nghiêm Tiểu Long nghe qua không khỏi giật nảy mình, thâm nói :

- “Người này tại sao lại biết việc ấy ?” Lúc bấy giờ, Đà Giang Ngũ Hùng tuy đều đã chết hết, nhưng bọn họ còn có một số bằng hữu và đồng đảng đang hiện diện. Số người này không ngớt quét những tia mắt sáng ngời như điện, nhìn khắp bốn bên, có ý định nhận xét kẻ nào đã ám hại Đà Giang Ngũ Hùng như vậy.

Thế rồi, có một gã đàn ông mặc áo đen, mũi xẹp môi trớt, mặt tràn đầy sát khí, nhắm thẳng phía Kim Dao Đoàn Long Ngu Vạn Lý từ từ bước tới.

Dung Thanh Vân đoán biết người này đã hiểu lầm Ngu Vạn Lý là kẻ đã ra tay ám hại Đà Giang Ngũ Hùng, nên định bước tới gây sự. Bởi thế, đôi bên lời qua tiếng lại, có điểm nào không hợp nhau, tất sẽ sinh ra một cuộc xô xát ác liệt ngay. Do đó, trong óc ông ta liền lóe lên một ý nghĩ, to tiếng mắng :

- Môn hạ của Ngũ Hành Cốc qu là hết sức ác độc, dám ngang nhiên dùng đến thủ đoạn bỉ ổi ! Gã đàn ông mặc áo đen ấy nghe thế không khỏi sùng sốt, trợn mắt nhìn Dung Thanh Vân nói :

- Ông căn cứ vào đâu để dám phán đoán đây là việc làm của Ngũ Hành Cốc? Dung Thanh Vân cười nhạt :

- Ngôn Như Băng là người sở trường sử dụng chất độc tối nguy hiểm.

Năm người này rõ ràng là đã trúng chất độc mà chết. Nếu như Ngu lão sư qu có tài nghệ tuyệt luân như thế thì chẳng phi tôn giá bước đến để tìm lấy cái chết hay sao ?

Người võ lâm chẳng những rất lão luyện về nhân tình thế thái, mà còn rất nhanh trí trong sự nhận định mọi vấn đề, nên chỉ nói qua là hiểu được ngay.

Bởi thế, gã đàn ông mặc áo đen nghe qua không khỏi giật mình, thầm nghĩ :
- “Lời nói qu thực hữu lý, suýt nữa ta đã hiểu lầm và gây ra chuyện” Hắn ta nghĩ thế, nên liền vòng tay thi lễ với Dung Thanh Vân, nói :

- Tại hạ vì nhất thời thiếu sáng suốt, may mắn được sự giải bày của các hạ, tại hạ thực biết nể ! Nói đoạn, hắn liền bước tới bên cạnh Ngũ Vạn Lý đưa mắt nhìn xem rất kỹ những xác chết rồi thò tay định lật những xác chết ấy lên... Bỗng nhiên có một tiếng quát lạnh lùng :

- Không thể mó đến được ! Gã đàn ông mặc áo đen ấy vừa chạm năm đầu ngón tay vào xác chết thì cảm thấy có một luồng hi tử buốt rất lạ lùng, theo những đầu ngón tay tràn vào cơ thể, nên vội vàng rút tay trở về, biến sắc mặt.

Dung Thanh Vân nói :

- Giờ đây chỉ còn lấy đòn khiêng những xác chết ấy ra ngoài ngoài ô, dùng lửa thiêu đi mới được. Ngoài trừ biện pháp ấy thì không còn biện pháp nào hơn nữa ! Nói đoạn, ông ta đưa mắt ra hiệu cho Nghiêm Tiểu Long sớm rời bỏ địa điểm rắc rối này.

Ngay lúc ấy, có người lên tiếng bo bọ hầu bàn tìm người vào khiêng xác chết. Chẳng mấy chốc sau, từ ngoài bước vào trên mười tên lực lưỡng, xác chết còng cẳng để khiêng xác chết ấy đi. Nghiêm Tiểu Long và Dung Thanh Vân bèn thừa cơ hội lộn xộn lén bỏ đi luôn.

Nào ngờ, Nghiêm Tiểu Long đã bị kẻ khác chú ý từ lâu, nên bọn họ vừa bước ra là đã có người bí mật theo dõi rồi.

Hai người cùng ro bước, men theo con đường mé sông Gia Lăng, cùng bàn bạc với nhau về chuyện xảy ra vừa rồi, nên bất giác đã tiến sâu vào một khu rừng cổ thụ chọc trời.

Ngay lúc ấy, bỗng họ nhìn thấy trên một cây tùng cổ thụ, có một lão ăn mày già, râu tóc rối bời, chiếc áo vá hàng trăm lỗ, đang nằm ngủ vắt vẻo trên những cành tùng, ngáy to như sấm, hai ống quần xắn ngược lên thực cao, để lộ hai chân gầy đét như hai que củi và đầy đất cát dơ bẩn.

Lão ăn mày già ấy ngủ có vẻ ngon giấc lắm, tiếng ngáy mỗi lúc một to hơn. Dung Thanh Vân và Nghiêm Tiểu Long thấy thế, không khỏi sửng sốt, đưa mắt nhìn nhau.

Nơi cành tùng của lão ăn mày đang ngủ cách xa mặt đất độ ba trượng.

Lão ta nằm nguyên thân người trên cành cây, còn tứ chi thì buông thõng lơ lửng, ngay đến chiếc đầu đầy tóc rối của lão ta cũng buông thõng xuống.

Nếu là một người tầm thường, thì chắc chắn không ai lại to gan dám nằm ngủ như thế. Rõ ràng lão ăn mày này là một người có võ công tuyệt thế.

Một cao thủ trong võ lâm tai mắt luôn luôn rất tinh nhạy, chỉ cần nghe một tiếng động khẽ hi hi là đã cảnh giác đề phòng rồi, có đâu như lão ăn mày này, khi hai người đi sát bên mà vẫn ngủ ngon lành như nằm trên giường êm ấm.

Hơn nữa, lão ta có vẻ như càng ngủ càng say, chắc chắn là lão ta gì vờ.

Bỗng đâu, lão ăn mày ấy nói ú ớ như đang nằm m :

- Đằng trước có cộp, đằng sau có sói, xem ra lão hóa tử ta khó bề ngủ được yên rồi ! Nói dứt lời, lão ta lại ngáy pho pho như sấm nổ.

Hai người nghe thế lại không khỏi giật mình. Nhưng liền đó bỗng họ trông thấy tại một lùm cây ở phía trước mặt có nhiều bóng người ùn ùn chạy đến như bay. Vì bọn họ chạy quá nhanh nên chỉ trong chốc lát là đã đến nơi.

Số người ấy có đến mười người tuổi tác không đều nhau và đều là cao thủ trong giới giang hồ. Cầm đầu số người ấy là một lão già mặt mày có vẻ sâu hiểm. Lão ta cất giọng âm u cười nhạt :

- Nghiêm thiếu hiệp, gia chủ tôi đang muốn gặp thiếu hiệp gấp. Xin thiếu hiệp hãy theo già đi ngay, chớ nên chống cự ! Trong khi nói, đôi mắt của lão ta sáng quắc, nhìn chòng chọc vào mặt của Nghiêm Tiểu Long.

Nghiêm Tiểu Long cười nhạt rồi gằn giọng :

- Tôn giá làm thế nào biết được tại hạ ? Chủ nhân của tôn giá là ai ?

Xin tôn giá hãy nói cho rõ ràng, tại hạ không phi là hạng người dễ phỉnh gạt đâu ! Lão già ấy bèn cười nhạt, đáp :

- Xin thiếu hiệp hãy mau theo già đi ngay, khi gặp mặt chủ nhân của già thì sẽ rõ. Thời c không chờ đợi, nếu chậm trễ thì dù hối hận cũng không còn kịp nữa ! Dung Thanh Vân không hề lo ngại đối với số người vừa xuất hiện cn đường, mà ông ta hết sức chú ý đến lão già ăn mày đang gì vờ nằm ngủ trên cành cây. Nhưng nào ngờ đâu, chỉ trong chớp mắt là lão già ăn mày ấy biến mất đi đâu rồi. Bởi thế, Dung Thanh Vân không khỏi hết sức kinh hãi.

Trong khi đó, Nghiêm Tiểu Long đã nhận ra số người trước mặt mình chính là bọn môn hạ của lũ yêu tà, nên không muốn giằng co dài dòng với họ, nhường cao đôi mày, vung chưởng lên quét ra một luồng kinh khí... Lão già nọ liền cất tiếng cười khanh khách, nhẩy lui ra sau, nhanh nhẹn dẫn số người cùng đi bỏ chạy.

Bọn người ấy đến hết sức bất ngờ, mà bỏ đi cũng hết sức kỳ lạ khiến

Nghiêm Tiểu Long cau mày nghĩ ngợi, nhưng không tìm hiểu được nguyên nhân gì đã khiến số người ấy lại có hành động lạ lùng như vậy ?

Dung Thanh Vân bỗng nói :

- Lão đệ, chúng ta đang bị kẻ lạ mặt theo dõi rồi ! Nghiêm Tiểu Long vội vàng quay người nhìn trở lại, thì trông thấy trên con đường vừa đi qua có rất nhiều người đang kéo nhau chạy nhanh về phía họ.

Bỗng đâu, có một tiếng cười to ha h từ xa vọng đến :

- Nghiêm Tiểu Long, ngươi thoát khỏi lưới câu nhưng chạy không thoát khỏi mẻ lưới. Ngươi hãy ngoan ngoãn bó tay chịu trói, để theo chúng ta đến ra mắt Huyền Băng Thần Quân ! Tiếng nói vừa dứt, thì người ấy cũng đã phi thân đến nơi. Nghiêm Tiểu Long đưa mắt nhìn lên, thì thấy đấy chính là gã

đàn ông to lớn, tay cầm kiếm, râu ria xồm xoàm.

Nghiêm Tiểu Long không chờ hắn đứng vững, nhanh nhẹn tràn đến tấn công chớp nhoáng ngay.

Cái tên Càn Khôn Bát Chương của y nào phi do mau mắn mà thành danh, bởi thế, khi chương lực vừa đánh ra thì cuồng phong đầy động ào ào, rít gào như muôn ngàn đợt sóng biển, có sức mạnh khiến ai trông thấy cũng phi kinh tâm.

Vì biết rằng, cần phi ra tay áp đo kẻ thù trước, hầu giành lấy phần chủ động, nên Nghiêm Tiểu Long vung tay đánh ra là đã đánh tới tấp ba thế võ liên hoàn ác liệt, khiến đối phương gần như không còn chống đỡ được nữa, phi nhào qua lộn lại để tránh né, trong khi thanh gươm cầm trong tay hoàn toàn không dùng vào đâu được c. Bởi thế, gã đàn ông to lớn ấy giận dữ la hét rền trời.

Bọn đồng đảng của hắn cũng đồng thanh hét vang rồi ùn ùn tràn tới.

Dung Thanh Vân trông thấy thế liền quát to một tiếng, rồi nhanh nhẹn rút cây Giáng Ma Chử có ba cạnh bên của ông ta xuống, siết chặt trong tay.

Trong giới giang hồ, Dung Thanh Vân được gọi là Thần Lực Vy Hộ, là người có sức mạnh đánh nghìn cân, do đó khi ông ta vung cây Giáng Ma Chử đánh ra, tức thì bên địch có ba tên bị hất bắn đi, vũ khí tung ra khỏi tay, hồ khẩu tay của chúng cũng bị té nên kinh hãi nhào lui ra sau, buột miệng kêu lên thành tiếng.

Nhưng số còn lại vì ý phe mình đông hơn, nên lại ùn ùn tràn tới tấn công dồn dập và vô cùng ác liệt. Nghiêm Tiểu Long và Dung Thanh Vân dần dần đa thấy thấm mệt, nên tay chân cũng chậm chạp hơn trước.

Bỗng nhiên, ngay lúc ấy có hai tên địch đang vây đánh Dung Thanh Vân bỗng mặt mày biến sắc, há miệng gào lên một tiếng thảm thiết.

Dung Thanh Vân đang vung ngọn Giáng Ma Chử dùng thế Thái sơn áp đỉnh từ trên giáng xuống, trông thấy thế thì giật mình sửng sốt. Nhưng ông ta không còn thu tay trở lại kịp, nên ngọn Giáng Ma Chử quét thẳng vào đầu hai đối thủ ấy, khiến chúng bị vỡ sọ, máu óc bay ra tứ tung, ngã lăn xuống đất chết không kịp trối.

Nghiêm Tiểu Long thấy vậy tưởng Dung Thanh Vân đã chính tay hạ được đối phương nên tinh thần liền phấn chấn trở lại, dùng Càn Khôn bát chương nhanh nhẹn công ta tới tấp.

Chẳng ngờ kẻ địch lúc ấy chẳng khác nào những con thiêu thân, tự động nhào lăn vào vùng chương phong đang cuốn tới. Chúng đua nhau gào lên thảm thiết, trong khi thân xác bị luồng chương lực của Nghiêm Tiểu Long quét bay ra xa, rồi ri rớt xuống đất, kẻ vỡ đầu, đứa gãy xương, chết ngay tức khắc.

Một số ít còn lại trông thấy thế thì không khỏi sợ hãi, đua nhau quay người

bỏ chạy đi mất.

Nghiêm Tiểu Long và Dung Thanh Vân đều toát mồ hôi nhễ nhại, sức lực gần như cạn kiệt. Dung Thanh Vân đưa mắt nhìn qua số xác chết nằm la liệt trong rừng nói nhỏ :

- Lão đệ, nếu chúng ta không nhờ sự ám trợ của vị Phong Trần Kỳ Cái ấy thì chắc chắn cả hai chúng ta đều khó bỏ tồn tính mạng ! Tiếng nói vừa dứt, thì bỗng nghe từ nơi kín đáo trên chót ngọn cây có một giọng âm áp cười nhạt :

- Lão hóa tử ta chỉ cốt đến đây để xem chi cho vui mắt, nên chẳng dám cướp công của kẻ khác như vậy ! Sau lưng các người còn có kẻ cường địch, các người hãy đề ý mới được. Riêng cá tính của lão hóa tử đây, nếu ai không động đến ta thì ta cũng không động chạm gì tới họ ! Hai người nghe qua không khỏi sửng sốt, vì theo lời nói của lão già ăn mày kia chắc chắn không phi là do lão ta đã ám trợ, mà chính có một người nào khác. Nhưng người ấy là ai ? Quả khiến cho hai người khó đoán ra được.

Giữa lúc ấy, về hướng đường cũ bỗng lại thấy có bảy tám bóng người nữa chạy nhanh về hướng hai người. Nghiêm Tiểu Long và Dung Thanh Vân trông thấy thế đều hết sức lo âu, vội vàng thủ thế đề chờ đối phó với kẻ địch. Nhưng bỗng họ nghe thấy một chuỗi cười to :

- Dung tổng phiêu đầu, kể từ ngày xa cách nhau, ông vẫn được bình yên chứ?

Thần Lực Vỹ Hộ Dung Thanh Vân không khỏi sửng sốt, ngửa mặt nhìn lên, trông thấy số người vừa kéo đến đều là cao thủ của các phe chính phái, gồm có Huyền Vũ Kiếm Triệu Cửu Khuê thuộc phái Võ Đang, Xuyên Vân Nhạn Trương Húc Hào, Hành Sơn Thần Cung Thủ Chư Vệ, Song Chuông Chấn Thiên Tiêu Hường Vinh, Thiên Long Hoàng Trần Hào, La Phù T Hữu Khoái Kiếm Trương Lý và Trương Lôu, Điểm Thương Phong Kiếm Miêu Cương Chân và Nhật Nguyệt Tỏa Tâm Luân Tây Môn Chúc.

Người vừa lên tiếng nói chính là Song Thủ Chấn Thiên Tiêu Hường Vinh ở Hành Sơn. Ông ta là người mình cao tám thước, tướng mạo vô cùng oai phong. Ông ta trong khi nói vẻ mặt tươi cười, nhưng kịp khi trông thấy xác chết nằm ngổn ngang trong rừng, thì sắc mặt liền lộ vẻ kinh dị, nhếch môi hỏi :

- Dung huynh, số xác chết này đều do nhị vị hạ sát phải không ? Lai lịch của bọn họ như thế nào ?

Dung Thanh Vân cảm thấy hết sức khó tr lời, nên gượng cười nói :

- Nếu bỏ chúng tôi giết họ thì cũng thực không hoàn toàn đúng. Bọn họ đều là môn hạ của Huyền Băng Lão Mị ! Tiêu Hường Vinh cất tiếng cười to :

- Dung huynh bình nhật tỏ ra thành thực ngay thẳng, thế sao hôm nay lại tỏ vẻ quanh co như vậy ? Bọn yêu tà này thực ra giết đi cũng đáng đời có gì đâu ?

Dung Thanh Vân không khỏi đỏ bừng sắc mặt, lắc đầu cười :

- Sự thật là có nhờ người ám trợ nên mới may mắn đắc thắng mà thôi ! Tiêu Hường Vinh buột miệng ồ lên một tiếng dài, rồi không hỏi gì nữa. Ông ta bèn quay qua lần lượt giới thiệu từng người cho đôi bên được biết nhau. Lúc bấy giờ, mặt trời đã đứng ngay đỉnh đầu nhưng trong rừng vẫn lơ mờ như cnh hoàng hôn.

Tiêu Hường Vinh nói :

- Dung tổng phiêu đầu hiện giờ định đi về đâu ?

Dung Thanh Vân nói :

- Dung mỡ cùng với Nghiêm lão đệ đây, chẳng qua có ý đi dạo chi chứ không có mục đích gì c. Vì hồi sớm mai này, tại Vọng Giang Đình tửu lầu xy ra cái chết rất lạ lùng của số người thuộc nhóm Đà Giang Ngũ Hùng, khiến ai nấy đều bàn tán xôn xao, cho rằng đây là môn hạ của Ngũ Hành Cốc đã sử dụng chất độc để ám hại. Bởi thế, thực ra thì Dung mỡ cũng có ý muốn tìm hiểu tung tích của bọn thủ hạ Ngũ Hành Cốc ! Tiêu Hường Vinh gật đầu nói :

- Bọn chúng tôi cũng đang có ý định ấy, nhưng có điều là việc xy ra hồi sáng sớm nay không thể võ đoán là hành động của Ngũ Hành Cốc được ! Ngay lúc ấy, Nhật Nguyệt Tỏa Tâm Luân Tây Môn Chúc nói to lên :

- Cái gì ? Ngoại trừ Ngũ Hành Cốc thì còn có ai lại dùng đến thủ đoạn hèn mạt ấy ?

Tiêu Hường Vinh kêu lên một tiếng rồi nói :

- Chỉ đáng trách là Tiêu mỡ bấy lâu nay quá giữ kín miệng, cho đến bây giờ, trong giới giang hồ bọn yêu ma ùn ùn xuất hiện thì mọi người mới biết được sự thực của võ lâm ! Hành động bí ối vừa rồi ai lại dám nói chẳng phải là do bọn chúng gây ra, vì ngoại trừ Ngũ Hành Cốc là kẻ đáng nghi, lại còn có những tay khét tiếng sử dụng chất độc như Thang Bà Tử chẳng hạn. Hơn nữa, lại còn có cả Phi Phụng Bang và một bang phái bí mật gần như không ai được biết là Cửu Long Giáo, cũng đang âm thầm hoạt động ! Phi Phụng Bang mấy năm trước nào có ai nghe đến, ngay đến bây giờ bang chủ là ai vẫn chưa khám phá ra được ! Riêng Thang Bà Tử thì gần đây mới được số người Vô Tình Tú Sĩ tiết lộ ra cho biết. Còn về Cửu Long Giáo thì mãi cho tới ngày hôm nay mới được nghe Tiêu Hường Vinh nói tới.

Bởi thế, quần hùng không thể ng ngác đưa mắt nhìn nhau. Xuyên Vân Nhạn Trương Thúc Hào hỏi :

- Tiêu lão sư chớ nên đặt điều nói bướng ! Cửu Long Giáo từ trước đến nay nào có nghe nói đến bao giờ đâu ?

Tiêu Hường Vinh nghiêm sắc mặt nói :

- Chính Tiêu mỡ đây, từ trước đến nay cũng nào có nghe qua ? Nhưng vừa cách đây ba hôm trước, Tiêu mỡ có việc đi ngang qua vùng núi Lăng Trung,

trông thấy có một người bị thương gần chết, nên ra tay cứu chữa cho y và hỏi lý do tại sao y bị nạn thì người ấy chỉ nói đứt quãng được có ba tiếng Cứu Long Giáo rồi tắt thở ! Giữa lúc mọi người đang nói chuyện, thì bỗng nghe có tiếng hú ghê rợn từ trên nền trời cao vọng đến bên tai.

Tất cả quần hùng đều không khỏi giật mình kinh hãi.

Liền đó, ai nấy đều trông thấy một thân hình to lớn từ trên ngọn cây rừng bay xẹt xuống. Người ấy vừa đứng yên đôi chân, liền gằn giọng quát to :

- Lão phu là Ngũ Âm Tỳ Bà Thủ Tiềm Túc !

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 24

Độc được vô hình

Trong khi Tiềm Túc nói, thì đôi mắt của lão ta quét qua một lượt, tức thì, tia mắt của lão chiếu ngời ánh sáng hung tợn, cất giọng ghê rợn cười.

Liền đó, bóng người bất thần ùn ùn tràn tới. Thì ra Ngũ Âm Tỳ Bà Thủ Tiềm Túc đã dẫn theo vây cánh không phải là ít.

Thần Lực Vy Hộ Dung Thanh Vân và số quần hùng chung quanh sắc mặt đều bình thản không hề có sự thay đổi nào. Bọn họ đều biết khó tránh được một cuộc xô xát ác liệt, nên ai nấy đều tập trung tinh thần và thủ thế để sẵn sàng đối phó.

Tiềm Túc vừa dứt tiếng cười thì liền gằn giọng quát to :

- Thủ hạ của lão phu đã bị ai sát hại ? Hãy mau tr lời, nếu không thì tất cả đều bị hủy diệt, chừng ấy chớ nên oán trách lão phu là xuống tay ác độc !

Tiêu Hường Vinh cười nhạt nói :

- Tiềm Túc, ông lớn lối làm gì thế ? Số người hiện diện tại đây, về mặt võ công hay danh vọng đều vượt qua ông cả. Một kẻ vô danh tiểu tốt mà lại lên giọng khoác lác, chẳng sợ người ta cười cho hay sao ?

Tiềm Túc tức giận đến nổi tung lồng ngực, quay về phía Tiêu Hường Vinh quát hỏi :

- Tôn giá là ai ? Chắc có lẽ là một bậc tài ba cái thế ?

Tiêu Hường Vinh mỉm cười :

- Thật không dám tự hào là kẻ tài ba cái thế, nhưng nếu đem tôi so sánh với các hạ thì thanh danh vẫn cao hơn một bậc ! Còn riêng tôi là ai thì ông hãy nhớ kỹ hình dáng của tôi rồi về hỏi lại lệnh sư sẽ rõ ! Giọng nói của ông ta có ngụ ý mắng Tiềm Túc là kẻ hậu sinh tiểu bối, không đáng mặt hỏi tên họ một bậc lão tiền bối như ông ta.

Sắc mặt của Tiềm Túc trở thành xám ngắt, lạnh lùng đáng sợ. Lão ta cất tiếng cười ghê rợn, rồi quay lại nói thì thầm với một người cùng đi.

Người ấy lãnh mạng quay người lại, vọt lên cao, rồi nhắm hướng khu rừng bỏ chạy bay đi.

Tiềm Túc lạnh lùng khẽ khoát tay cười ghê rợn :

- Lão phu hể ra tay thì chắc chắn không còn một người nào thoát chết được. Nếu các vị không chịu nói thực thì có khác nào mặc nhiên thừa nhận là kẻ đã sát hại thủ hạ của lão phu ?

Tiêu Hường Vinh cất giọng lạnh lùng nói :

- Ông dựa vào đâu để nói như vậy ? Các thủ hạ của ông đến khu rừng này để

làm gì ?

Tiêm Túc là một lão già hết sức tinh ranh, nên đưa mắt quét qua là đã trông thấy Nghiêm Tiểu Long cũng có mặt trong số quần hùng. Nghiêm Tiểu Long chính là một người mà sư huynh của lão ta, tức Vô Tình Tú Sĩ đang cần đến gấp. Bọn thủ hạ của lão ta bám sát theo dõi Nghiêm Tiểu Long, chắc chắn là bọn chúng đã bị chết dưới tay của quần hùng chứ không còn gì nghi ngờ nữa. Lão ta đã biết rõ điều đó, nhưng cố tình hỏi thế hầu che lấp sự thực ấy đi.

Tiêu Hướng Vinh bèn nói tiếp :

- Tiêm bằng hữu sao không nói thẳng ra cho anh em được biết là số thủ hạ của ông tại sao phải thiệt mạng và đích thân ông đến đây có mục đích gì ? ông nên biết là đôi mắt của anh em chúng tôi không hề bị một hạt cát nào lọt vào cả. Với tên tuổi nhỏ bé của ông, trong trường hợp này thử hỏi có dọa được ai ?

Giọng nói của Tiêu Hướng Vinh gay gắt, làm cho ai nghe cũng phải khó chịu.

Ngay lúc ấy, bỗng từ phía sau lưng Tiêm Túc có một gã đàn ông to lớn, tay cầm một lưỡi búa ngắn, lách mình bước ra, to tiếng quát :

- Thừa đừng gia, cùng nói bá láp với bọn ấy làm gì ? Hãy để thuộc hạ dạy cho chúng một bài học ! Gã đàn ông ấy không chờ Tiêm Túc đồng ý, liền tràn ngay tới, vung tay tấn công vào đối phương. Hắn ta đã dùng thế Ngô cương phạt quế khiến lưỡi búa sáng ngời lao vút tới như một luồng điện xẹt, công thẳng vào Tiêu Hướng Vinh.

Khi lưỡi búa của y đi được nửa chừng, thì bỗng bất thần biến thế võ, vung tay xoay tròn khiến bóng búa chập chờn khắp nơi, gây thành một ngọn kinh phong rít ào ào công thẳng tới, qu hết sức lợi hại.

Tiêu Hướng Vinh đưa chân lách sang bên trái ba thước, với một thân pháp nhanh nhẹn nhẹ nhàng.

Gã đàn ông to lớn ấy, tài nghệ cũng không phải vừa, vung nhanh lưỡi búa bám sát theo như hình với bóng, khiến kinh phong dấy động.

Tiêu Hướng Vinh lách mình tránh liên tiếp ba lượt, rồi đột nhiên vọt thẳng người lên không, nhào lộn trở xuống, thò nhanh chưởng mặt ra, giáng thẳng vào Tích tâm huyết của gã đàn ông ấy nhanh như chớp.

Sau một tiếng hự khô khan, tức thì gã kia ngã lặn xuống đất lặn tròn như một tng đá ra xa ngoài hai trượng, máu tươi từ trong mồm tuôn ra như suối, nằm yên dưới đất không còn cử động nữa.

Tiêm Túc thấy thế hết sức tức giận. Bọn bộ hạ của y đứng chung quanh cũng hò reo quát tháo. Thân hình to lớn của Tiêm Túc liền tràn tới một bước, sắc mặt đầy sát khí, quát to :

- Tôn giá qu là ngông cuồng tội bực ! Lão phu không còn làm sao nhẫn nhịn

được nữa. Hãy đỡ thử một chương của lão phu đây ! - Chậm đã ! Tiêu Hường Vinh nhanh nhẹn nhảy ra sau ba thước, mỉm cười đẩy về trên cột. Chương mặt của Tiềm Túc đã đưa cao ngang vai, nghe thế liền cười nhạt :

- Người còn định nói gì nữa ?

Lúc ấy, từ trên ngọn cây bông có mấy bóng người lao xuống. Nghiêm Tiểu Long và Dung Thanh Vân vừa nhìn rõ số người ấy thì mặt không khỏi lộ vẻ vui mừng.

Thì ra số người ấy chính là Kim Đào Đoàn Long Ngu Vạn Lý, Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang, Đoàn Thừa Tiên và Đồ Lôi, tức người đàn ông đứng tuổi có nước da đen đúa, mặc chiếc áo dài màu thổ huyết mà bọn họ gặp ban sáng.

Nghiêm Tiểu Long cùng Dung Thanh Vân liền nói nhỏ với Ngu Vạn Lý, thuật rõ mọi việc đang xảy ra cho ông ta nghe. Trong khi đó, Đồ Lôi đưa mắt nhìn thẳng về phía Tiềm Túc, nhưng thực sự thì lỗ tai vẫn chú ý lắng nghe câu chuyện giữa ba người.

Đồ Lôi không phải nghe trộm mà vì lẽ chân tướng của mình chỉ có Ngu Vạn Lý, Trình Nam Giang và Đoàn Thừa Tiên được biết mà thôi, nên không muốn để lộ cho Nghiêm Tiểu Long và Dung Thanh Vân hiểu rõ điều đó.

Ngay lúc ấy, Tiêu Hường Vinh cất tiếng cười ha hả nói :

- Tiềm bằng hữu, câu hỏi của tôi vừa rồi sao ông bạn không chịu trả lời, mà lại bảo không còn nhẫn nhịn được nữa ? ông đến gây sự với chúng tôi hay là chúng tôi đã gây sự với ông.

Tiềm Túc cười nhạt :

- Người định lý sự với lão phu phải không ? Nên biết là lão phu không hề bị... Tiêu Hường Vinh quát to một tiếng, đôi chương vung lên đánh mạnh ra nghe một tiếng vút, khiến một luồng kinh lực cuốn tới ào ào.

Tiềm Túc không ngờ ông ta lại ra tay đánh trước, nên liền nhanh nhẹn lách mình tránh ngang, rồi lại vung tay tràn tới nhanh như chớp, trong khi chương mặt nhanh nhẹn chém ngang về phía đối phương. Chương lực của lão ta êm ru không hề nghe một tiếng gió rít.

Khi hai luồng chương lực va chạm thẳng vào nhau, thì Tiêu Hường Vinh bỗng biến hẳn sắc mặt, loạng choạng thối lui ra sau năm sáu bước mới đứng yên lại được.

Tiếp đó, Tiềm Túc lại vung chương trái lên công nhanh ra. Chương lực ấy đánh trúng thẳng vào người của Tiêu Hường Vinh thì chắc chắn ông ta sẽ bị thiệt mạng... Nhưng không ngờ ngay lúc ấy sắc mặt của Tiềm Túc biến hẳn, vì lão ta cảm thấy có một luồng kinh lực vô hình cuốn tới, hất bắn luồng chương lực âm nhu của ông ta tung lên trời.

Liền đó, sau một tiếng kêu quái dị, mọi người trông thấy từ trên cành lá rậm rạp có một lão già ăn mày gầy đét rơi thẳng xuống như một con diều đứt

dây.

Trong khi thân hình lão ta chưa rơi đến mặt đất thì bất thần lại vọt thẳng về phía trước, vung tay lên là bóng chưởng đập chồm đầy trời, chẳng khác một trận mưa rào, công thẳng về phía Tiềm Túc. Thế công ấy hết sức cao thâm hiểm hóc, nhắm thẳng vào các huyết đạo quan trọng của đối phương. Đồng thời, lão ta cất tiếng mắng :

- Tên bất lương kia, ngươi phá giấc ngủ lão hóa tử, vậy lão hóa tử ta nào có tha cho ngươi được ! Lão già ăn mày ấy, võ công hết sức tinh tuyệt, thế đánh nào cũng thần kỳ bí hiểm, mà lại nhanh nhẹn ồ ạt phi thường, khiến Tiềm Túc luống cuống cả tay chân, thét lên không ngớt miệng.

Số quần hùng hiện diện đều hết sức kinh dị. Bọn họ đều là những người có đôi mắt tinh tường, đều là các cao thủ có tên tuổi và lão luyện trong giới giang hồ, nhưng vẫn không làm thế nào đoán hiểu nổi chưởng lực của Tiềm Túc tại sao lại bị hất bắn lên trời như thế.

Tiêu Hướng Vinh lúc ấy đã trấn tĩnh trở lại, nhưng khắp cả người đều toát mồ hôi lạnh vì quá sợ hãi.

Lúc đó, Tiềm Túc từ thế bị động đã dần dần giành lại được thế quân bình với địch, cười nhạt :

- Lão ăn xin này lai lịch thế nào ?

Lão ăn mày liền trợn to đôi mắt :

- Ta đây là tổ tông của ngươi ! Tiềm Túc giận dữ, nên sử dụng đến những thế chưởng ác liệt nhất công thẳng ra tới tấp.

Ngay lúc đó, bỗng từ phía chân trời xa có một tiếng hú trong ngân cao vút vọng vào cánh rừng.

Đồ Lôi vội vàng quay về Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang nói thì thào một lúc. Trình Nam Giang gật đầu rồi lại đem lời nói của Đồ Lôi loan truyền kín trong số quần hùng.

Tiếng hú mỗi lúc một gần, chẳng mấy chốc thì ai nấy thấy có mấy bóng người lướt thẳng vào khu rừng nhanh như gió. Số người ấy chính là Vô Tình Tú Sĩ, Huyền Băng Lão Mị, Bắc Quốc Song Ma.

Vô Tình Tú Sĩ bước nhanh tới, vung tay áo quét ra một luồng kinh lực.

Lão già ăn mày liền kêu to lên một tiếng quái dị, rồi bị hất bắn ra sau ngoài một trượng. Lão ta nhanh nhẹn quay người trở lại rồi vọt bay về phía trước.

Khuôn mặt gầy đét chỉ còn da bọc xương của lão ta giận dữ đến xám ngắt.

Vô Tình Tú Sĩ chẳng thèm để ý đến lão ăn mày ấy, sắc mặt lạnh lùng gằn giọng nói :

- Nghiêm Tiểu Long, ngươi hãy bước đến tr lời những câu hỏi của Lệ mỗ.

Nếu ngươi bằng lòng nói thực thì Lệ mỗ sẽ chừa cho ngươi một con đường sống ! Trong đám quần hùng bỗng có người cất tiếng cười nhạt :

- Thực quả là lớn lối ! Vô Tình Tú Sĩ hừ một tiếng lạnh lùng qua giọng mũi,

đôi mắt sáng rực và lạnh lùng như băng giá.

Nghiêm Tiểu Long ngửa mặt lên, đồng dục bước tới, cười nhạt :

- Tại hạ và ông không oán không thù gì cả, thế tại sao ông vẫn bám sát theo để làm lắm điều khó khăn là vì lẽ gì ?

Vô Tình Tú Sĩ nói :

- Lệ mỗ chỉ hỏi người mấy câu mà thôi ! Nghiêm Tiểu Long cất tiếng cười ngạo nghễ :

- Vậy ông hỏi gì thì hỏi xem nào ?

Vô Tình Tú Sĩ hừ một tiếng rồi nói :

- Côn Luân Nhất Chân Tử đã bị ai bắt mang đi đâu ?

- Tôi không được biết ! - Lệ mỗ mắt sáng như sao, tiên đoán mọi việc không sai, vậy lời nói của người thử hỏi có gạt ai được ?

Nghiêm Tiểu Long phá lên cười to ha ha :

- Ông tiên đoán mọi việc không sai, vậy lại còn đi hỏi tại hạ thì chẳng hóa ra thừa lắm hay sao ?

Vô Tình Tú Sĩ cất tiếng cười sâu hiểm, sắc mặt vẫn điềm nhiên, nhưng thực ra trong lòng đang hết sức căm tức :

- Nghe đâu bang Hoài Dương đã được sát nhập vào Phi Phụng Bang, việc ấy chẳng hay có thực chẳng ?

Nghiêm Tiểu Long gần giọng tr lời :

- Ông là một trong Vũ Nội Bát Kỳ, tên tuổi vang lừng trong võ lâm, thế sao lại đi tin những lời đồn đại vô căn cứ ?

Vô Tình Tú Sĩ gần giọng quát :

- Ta hỏi người có đúng hay không ?

- Đây chẳng qua là những lời đồn đại, chuyện không nói có mà thôi.

Nhưng việc ấy thì có quan hệ gì đến ông ?

- Lời nói của người qu thật là đúng. Chính thân mình còn lo không xong, có đâu lại đi lo đến chuyện của kẻ khác, qu là kẻ không biết tự lượng sức mình ! Giọng nói của một lão bà bất thần từ phía trái cánh rừng vọng đến.

Câu nói chưa dứt, thì mọi người đã trông thấy Thang Bà Tử tóc bạc trắng như bông cũng vừa xuất hiện. Phía sau lưng bà ta còn có ba cô gái là Tường Nguyệt Hoa, Dư Nguyệt Châu và Lâm Nguyệt Trinh theo sát bên cạnh.

Tường Nguyệt Hoa nhanh nhẹn bước tới trước mặt Nghiêm Tiểu Long cất giọng giận dỗi :

- Anh này thật lạ, hại chị em chúng tôi tìm kiếm muốn hụt hơi ! Nghiêm Tiểu Long trông thấy ba cô gái môn đồ của Thang Bà Tử bất thần xuất hiện, thì không khỏi than thầm. Câu nói của Tường Nguyệt Hoa y nào chẳng biết có một ngụ ý ở bên trong, bởi thế, mặt mày liền bùng đỏ, gượng cười nói :

- Tại hạ vì bị bạn bè lôi kéo đi mãi không chịu buông, xin cô nương chớ trách cho ! Tường Nguyệt Hoa liền tươi cười không nói gì nữa.

Vô Tình Tú Sĩ trông thấy Thang Bà Tử xuất hiện thì mặt không khỏi ít nhiều biến sắc, hạ giọng :

- Thang Bà Tử, bà bo rằng chính mình lo cho mình chưa xong, không biết tự liệu sức là nghĩa làm sao ?

Thang Bà Tử cười nhạt :

- Bọn các ông hiện đang rơi vào cnh thiên la địa võng, thế mà vẫn không hay biết gì cả ! Ngôn Như Băng trong Ngũ Hành Cốc có dụng tâm sâu độc, muốn chăng lưới bắt hết các ông, nên hiện giờ ở khắp chung quanh khu rừng, lão ta đều có bố trí tay chân để chờ cả hội hành động.

Lão bà tử ta vì không nỡ đưa mắt nhìn một cuộc thảm sát sắp xảy ra, nên mới đến đây để báo động cho các ông hay, hầu đề phòng chất độc vô hình của đối phương ! Vô Tình Tú Sĩ lạnh lùng :

- Tại sao bà lại có thể ra vào thông thả như thế ?

Đôi mắt của Thang Bà Tử bỗng sáng quắc :

- Có lý nào ông lại quên mất Thang Bà Tử ta cũng là người nổi danh về sử dụng chất độc vô hình hay sao ?

Bà ta cất tiếng cười rồi lại nói tiếp :

- Tin hay không là tùy ông, nhưng dù cho ông có thể còn sống sót chạy thoát ra khỏi khu rừng này đi nữa, thì cái tên Vũ Nội Bát Kỳ của ông cũng sẽ tan thành mây khói ! Nói đến đây, bà ta quay về ba người môn đồ nháy mắt ra hiệu một lượt.

Ba cô gái ấy như đã lĩnh hội được thâm ý của Thang Bà Tử nên Tượng Nguyệt Hoa vung tay ra nhanh nhẹn chụp lấy cổ tay của Nghiêm Tiểu Long siết cứng ngắt.

Thang Bà Tử cất tiếng cười to ha hả, rồi nhanh nhẹn vọt người lên không cùng một lúc với ba cô gái. Nghiêm Tiểu Long bị Tượng Nguyệt Hoa nắm chặt cổ tay nên cũng bất giác phải vọt người bay theo. Chỉ trong chớp mắt, hình bóng của năm người đã lẫn khuất giữa đám rừng rậm rạp.

Vô Tình Tú Sĩ hết sức giận dữ, nhanh nhẹn vung chưởng quét ra một luồng kinh phong cuốn thẳng lên không trung. Qua một tiếng ào thực to, tức thì cành lá từ trên ngọn cây rơi rụng xuống như mưa, hoa cả mắt mọi người.

Đến khi cành lá đã rơi cả xuống đất, mọi người có thể nhìn rõ cảnh vật trở lại, thì Vô Tình Tú Sĩ và đồng bọn không khỏi biết hấn sắc mặt.

Thì ra, tất cả quần hùng đều rút lui đi mất tự bao giờ. Ngay đến lão già ăn mày cũng không còn trông thấy hình bóng đâu nữa.

Mộ Phụng Tường lớn tiếng mắng :

- Thang Bà Tử đặt điều nói khoác, cốt đánh lạc hướng chúng ta, suýt nữa chúng ta đã sa vào cạm bẫy của bà ta ! Kỳ Hồng Phi lắc đầu nói :

- Theo sự nhận xét của tôi, thì Thang Bà Tử không hẳn là nói khoác, trái lại, việc này chắc có nguyên nhân của nó.

- Tuy Thang Bà Tử là người giỏi sử dụng chất độc vô hình, có thể ra vào tự do, chẳng ai dám ngăn cản, nhưng số người tự xưng là chính phái kia, tại sao cũng ra vào tự nhiên, chẳng thấy xảy ra chuyện gì cả ?

Kỳ Hồng Phi cất tiếng hừ rồi nói :

- Nhưng anh cũng có thể dám quả quyết là bọn họ còn sống để rời khỏi khu rừng này không ?

Vô Tình Tú Sĩ cau đôi mày, đưa tay khoát qua một lượt, hạ giọng :

- Nhị vị chớ nên cãi vã chuyện vô ích ấy... Số ác ma ấy đều không khỏi biến hắc sắc mặt. Bọn họ dù là hạng yêu tà khét tiếng, nhưng cũng không khỏi cảm thấy ớn lạnh cả tâm can.

Chẳng mấy chốc sau, cả bọn nhìn thấy có một người từ xa khấp khểnh chạy đến, khi còn cách họ ngoài trượng, thì bỗng đôi chân mềm nhũn, té khụy xuống đất.

Vô Tình Tú Sĩ liền di động thân hình, lướt nhanh đến sát bên cạnh người ấy, thò tay chụp lấy thân hình y. Lão trông thấy sắc mặt nạn nhân đã tái mét, đôi mắt đã đứng tròn, nên vội vàng quát :

- Người đã gặp việc gì rồi ?

Người ấy cất giọng yếu đuối nói :

- Thuộc hạ đã bị trúng chất độc vô hình... Vừa mới nói đến đây, thì sắc mặt y bỗng biến hắc, cất giọng đau đớn rên rỉ, rồi tai mắt mũi họng đều trào ra một dòng máu bầm đen, hơi thối.

Kế đó, chiếc đầu của y ngã ngang qua tất thở chết tốt.

Ngay lúc ấy, khắp bốn phương tám hướng của khu rừng đều nghe văng vẳng tiếng gào ghê rợn vọng đến, chứng tỏ bọn thủ hạ của năm lão ác ma đã bị trúng chất độc vô hình chết đi không phải ít.

Tiềm Túc hiện sắc giận dữ, giậm chân cất giọng ghê rợn nói :

- Số môn hạ tình nguyện do ta đã đào tạo ra đều bị chết một cách thảm thiết hết cả ! Ngôn Như Băng, ta thề không đội trời chung với người đó ! Vô Tình Tú Sĩ đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn qua Tiềm Túc một lượt nạt :

- Giờ phút này mà còn đứng đó nói bá láp hay sao ?

Tiềm Túc sợ hãi im lặng không nói gì nữa.

Vô Tình Tú Sĩ lại nói :

- Chúng ta tốt nhất là nên nín thở lại, đồng thời vận dụng cương khí bao vệ lấy thân thể, xông thẳng ra khỏi khu rừng trước đã rồi tính gì sẽ tính sau !

Nói dứt lời, lão ta liền đưa chân chạy trước, nhanh như một luồng gió.

Bốn lão ma kia liền nối gót chạy theo sau. Suốt dọc đường, họ trông thấy có rất nhiều thủ hạ bị trúng độc, nằm lăn ra đất chết, thất khiếu đều chẩy máu bầm dầm dề, do đó, cả bọn đều kinh hoàng nhưng không khỏi nghiến răng căm hận.

Bao nhiêu thuộc hạ cao cường của họ đều bị giết chết, thử hỏi họ không căm

thù đến xương tủy sao được ?

Trong lúc ấy, khắp cả khu rừng đâu đâu cũng đều có một lớp khói sương mỏng bay mờ mịt theo chiều gió.

Vô Tình Tú Sĩ đoán biết lớp khói sương ấy chắc chắn là thứ chất độc vô hình của Ngôn Như Băng đã rơi ra, song lão ta chẳng hề dám mạo hiểm gửi vào mũi một tí nào.

Số người của Vô Tình Tú Sĩ xông ra khỏi khu rừng, tiếp tục chạy tới độ năm by dặm đường, mãi đến lúc cả bọn cũng chạy đến sát bờ sông thì mới dừng chân đứng lại.

Lúc bấy giờ, mặt trời đã ng về Tây, không gian trong ngần một màu xanh biếc, dòng sông chy nhẹ nhàng, phơn chiếu hình nh của cánh rừng xanh lục, trông cnh sắc hết sức xinh đẹp.

Tiềm Túc há miệng hít vào một hi dài rồi nói :

- Nín hi suýt chết ngộp mất ! Nhưng tiếng nói của Tiềm Túc vừa dứt, thì bất thần lão ta kêu lên một tiếng to, rồi vọt người nhảy thẳng lên không ba trượng và rơi trở xuống như một con điều đứt dây.

Sau một tiếng phịch thực to, cả thân người của Tiềm Túc đã rơi mạnh xuống mặt đất khiến sắc mặt của lão ta đã trở thành tái xanh như tàu lá, hai mắt trợn to như chiếc lục lạc, khoe miệng trào ra hai vệt máu bầm đen.

Vô Tình Tú Sĩ nhanh nhẹn tràn đến bên cạnh người của Tiềm Túc, thò tay ra bắt mạch cho lão ta, rồi lắc đầu thất vọng chứng tỏ không còn cách nào cứu chữa được lão ta nữa. Tuy thế, Vô Tình Tú Sĩ vẫn im lặng, không hề dám thâu lộ ý nghĩ ấy của mình ra cho mọi người biết.

Ngay lúc ấy, bỗng từ phía xa có một giọng nói lạnh lùng bay theo chiều gió vọng đến tai mọi người :

- Ta kỳ hẹn cho các người phải lui ra khỏi đất Tứ Xuyên trong vòng ba hôm, bằng không thì ta sẵn sàng chờ đón các người đến chỉ giáo Ngũ Hành Cốc ! Tiếng nói ấy nghe mỗi lúc một xa. Tiếng “Cốc” sau cùng đã gần như không còn nghe rõ được nữa.

Vô Tình Tú Sĩ đưa đôi mắt đầy căm hận nhìn về hướng có tiếng nói.

Lão ta giậm chân rồi cùng Huyền Băng Lão Mị, Bắc Quốc Song Ma nhắm hướng Gia Lăng chạy nhanh tới, bỏ rơi xác chết của Tiềm Túc bên vệ đường không ngó ngang gì đến cả.

Liên khi ấy, từ trong một khóm trúc mọc sát bờ sông, bỗng nghe có một tiếng “xoạt”, rồi có một bóng người từ nơi ấy vọt thẳng lên không, nhắm hướng bốn lão ác ma bỏ chạy đuổi theo gấp.

Bóng người ấy không ai khác hơn là Đồ Lôi. Sau khi thấy rõ được nơi trú ngụ của bốn lão ác ma ấy thì Đồ Lôi lại chạy trở lui ra ngoài thành.

Chàng không chạy nhanh như lúc nãy, mà chỉ thông th nhắm hướng ngôi miếu Thủy Thần tại vùng thượng du sông Gia Lăng đi tới.

Ngôi miếu Thủy Thần ấy nằm tại một khúc quanh của con sông, chung quanh trúc xanh bao bọc, từ xa nhìn vào chỉ thấy một màu xanh biếc, chứ không hề trông thấy hình bóng của ngôi miếu ấy.

Lúc bấy giờ trời đã hoàng hôn, ráng chiều rực rỡ, mực đồng ngồi trên mình trâu thổi sáo nghêu ngao đi trở về nhà, những người nông phu cũng vác cuốc xa rời thửa ruộng. Khắp mọi nhà khói nấu cơm chiều đã bay lên nghi ngút, chim rừng cũng lần lượt bay về tổ cảnh hoàng hôn đã làm cho người ta có một cảm giác khoan khoái, dễ chịu.

Đồ Lôi đưa chân bước thẳng vào con đường mòn dẫn vào cánh rừng trúc. Chàng trông thấy cánh cửa chính của ngôi miếu đang được đóng chặt, hai câu liễn sn son ở hai bên cửa đã loang lổ vì quá cũ kỹ, nhưng vẫn còn nhìn rõ được nét bút thật là cứng cáp. Đôi liễn ấy có ngụ ý khuyên răn người ta uống nước nên nhớ nguồn.

Đồ Lôi nhìn qua thì không khỏi cảm thấy rung động cả cõi lòng, vì từ bấy lâu nay trong lòng chàng đang có một nỗi khổ tâm lúc nào cũng giày vò tâm trí mình, nhưng chính chàng cũng không thể gì quyết cho dứt khoát được. Chàng bất giác cất tiếng thán dài, rồi đưa tay khua chiếc khoen cửa năm tiếng liên tiếp.

Ngay lúc ấy, bỗng nghe từ bên trong có tiếng nói của Trình Nam Giang vọng ra :

- Có phải Đồ Lôi lão sư đây không ?

Đồ Lôi đáp :

- Chính là tôi đây ! Tức thì, hai cánh cửa nặng nề từ từ hé mở ra. Đồ Lôi lách mình bước vào, trông thấy quần hùng đang ngồi xếp bằng thành một vòng tròn, chính giữa bày rượu thịt. Khi họ vừa trông thấy Đồ Lôi thì tất cả đều ùn ùn đứng lên thi lễ. Đồ Lôi sau khi hàn huyên với họ đôi lời, bèn cùng ngồi xuống ăn uống vui vẻ.

Dung Thanh Vân nói :

- Đồ lão sư có nghe ngóng được điều gì không ?

Đồ Lôi sau khi ngửa cổ uống hết một chén rượu đầy, mỉm cười nói :

- Vô Tình Tú Sĩ và đồng bọn suýt nữa bỏ mạng và tan nát cả tên tuổi ! Kế đó, chàng bèn đem mọi việc đã xảy ra thuật lại cho quần hùng nghe, khiến ai nấy đều lộ sắc kinh ngạc. Tiêu Hường Vinh có vẻ ngờ vực nói :

- Nếu vậy, thì Ngôn Như Băng đã cho rơi chất độc vô hình khắp cả khu rừng, thế tại sao bọn chúng ta lại đi ra khỏi nơi ấy một cách yên lành được ? Câu nói ấy tựa hồ như có ngụ ý ngờ vực về lai lịch của Đồ Lôi.

Roiêng Đồ Lôi nào không biết được thâm ý đó của Tiêu Hường Vinh nên bèn mỉm cười :

- Đối phó với kẻ địch là trước tiên nên tìm hiểu rõ kẻ địch ấy. Chất độc vô hình, Ngôn Như Băng nào có nhiều đến như thế ? Chắc chắn là ông ta không

thể rơi khắp cả một khu rừng được, phương chi, chất độc ấy rất dễ bị gió thổi tan đi mất. Do đó, theo tôi đoán thì Ngôn Như Băng có ý đối phó thẳng với số ác ma đầu xỏ như bọn người của Vô Tình Tú Sĩ, chứ riêng đối với chúng ta là số người không chịu nổi một thể đánh, thì cần gì phải dùng đến chất độc đó ? Chính vì vậy, mà chúng ta có thể thoát ra khỏi khu rừng một cách an toàn ! Song Chuông Chấn Thiên Tiêu Hường Vinh nghe Đồ Lôi bo là số người của họ đối với Ngôn Như Băng là hạng người không chịu nổi một thể đánh thì trong lòng hết sức tức giận, cười nhạt nói :

- Bọn chúng ta thực sự là hạng người không chịu nổi một thể đánh hay sao ? Đồ Lôi chỉ mỉm cười không tr lời gì cả.

Ngu Vạn Lý tăng hắng một tiếng nói :

- Tiêu huynh, chẳng phải tiểu đệ có ý nói xấu ông anh, nhưng vừa rồi Tiêu huynh suýt nữa đã bị thiệt thòi to dưới tay của Tiềm Túc, có lý nào Tiêu huynh đã quên rồi hay sao ? Hiện nay không phải là lúc tranh hơn thua trong lời nói, Tiêu huynh hà tất phải so đo như vậy ?

Tiêu Hường Vinh nghe qua không khỏi đỏ mặt tía tai, hết sức thẹn thuồng, nhưng không biết tr lời làm sao.

Đồ Lôi phá lên cười to :

- Việc đã qua rồi nhắc lại làm gì nữa ? Riêng về võ công của Tiêu lão sư thì vừa rồi tôi có được xem rõ ràng, thực đáng là một bậc cao thủ hạng nhất trong võ lâm. Nhưng Tiềm Túc lại chính là sư đệ của Vô Tình Tú Sĩ, mà trong võ lâm ngày nay có đến Bát Kỳ, trong khi đó lại chỉ có một Tiềm Túc thôi, vậy Tiêu lão sư chớ nên xem đó là một việc khó chịu ! Tiêu Hường Vinh trông thấy Đồ Lôi tìm lời bo vệ thể diện cho mình thì cn tức giận liền được dập tắt, mỉm cười nói :

- Đồ lão sư chớ nên bênh vực cho tôi làm gì, Tiêu mỗ vì nhất thời mất bình tĩnh nên đã nói lỡ lời, khiến Ngu huynh có lời khiển trách như thế.

Ngu huynh là một người bạn cố tri, tôi đâu có lấy đó làm việc bất mãn được ?

Đồ Lôi cười nói :

- Như thế thì tốt lắm ! Nói đến đây, chàng dừng lại trong giây lát, tiếp rằng :

- Hiện nay chắc chắn số người của Vô Tình Tú Sĩ không khi nào bằng lòng bỏ đi, mà trái lại họ sẽ gây nên một trận phong ba. Trong trường hợp đó, chúng ta nên đứng ngoài vòng lầy mắt ngó, chờ đợi xem sự việc diễn biến thế nào rồi sẽ nghĩ cách đối phó sau. Nhưng các vị nên giữ bí mật hành tung hầu tránh mọi sự bất trắc đến với mình.

Quần hùng ăn uống xong, ngoại trừ Đồ Lôi, Trình Nam Giang, Ngu Vạn Lý, Đoàn Thừa Tiên và Dung Thanh Vân còn thì tất cả đều đứng lên cáo từ.

Đồ Lôi nói :

- Chư huynh chưa vào ngôi nhà lều sau khu vườn hay sao ?

Trình Nam Giang nói :

- Vì tuân theo lời dặn của Đồ lão sư nên chúng tôi đâu dám xông vào nơi đó một cách bừa bãi như vậy ? Trong gian ấy lại còn có ai nữa ?

Đồ Lôi nói :

- Người ấy có tính tình lạnh lùng rất quái dị, không hề nhúng tay đến chuyện thị phái và chẳng vị nể ai cả. Bốn vị hãy ở đây yên nghỉ để tôi đến đó gặp người ấy đã ! Nói đoạn, chàng bèn đưa chân bước thẳng ra phía sau ngôi miếu.

Đồ Lôi vượt qua một không đất trống hơn một mẫu, mọc đầy cỏ dại, thì trông thấy có một ngôi lầu cao hai tầng, cột kèo đều mới mẻ, mái ngói đã đổ. Trong nhàn hoàng hôn, tòa lầu ấy trông lại có vẻ hoang vắng điêu tàn hơn.

Đồ Lôi nhún mình nhảy thẳng lên cao, rồi lướt tới hành lang ngôi lầu, tức thì, nghe một giọng nói trong trẻo từ trong vọng ra :

- Kỳ đệ đây à ?

Đồ Lôi nhanh nhẹn lách mình bước vào, vui vẻ gọi to :

- Quỳnh tỷ ! Bên trong gian lầu này quét dọn rất sạch sẽ, lại có đặt một chiếc giường và một chiếc bàn.

Lãnh Diện La Sát đang ngồi ngay ngắn trên chiếc giường, khi thấy Đồ Lôi bước vào thì liền đứng lên tươi cười nói :

- Tỷ tỷ đoán biến giờ phút này đệ đệ thế nào cũng đến. Số nhân vật võ lâm hợp ở ngoài đại điện vừa rồi chắc là do đệ đệ dẫn họ đến ? Tỷ tỷ có lén nghe được họ nói chuyện nên cũng biết được một ít công việc rồi ! Đồ Lôi nói :

- Quỳnh tỷ, theo ý chị đoán thì mọi việc sẽ diễn biến ra sao ?

Lãnh Diện La Sát nói :

- Ngôn Như Băng giết gà để dọa khỉ, tựa hồ như rất thất sách. Số người của Vô Tình Tú Sĩ đâu có chịu thua, chắc chắn họ không thể nhịn ông ta. Như vậy thì tất cả mọi người trong võ lâm lại càng tin rằng Ngôn Như Băng có tịch nên mới nhúc nhích ! Đồ Lôi nói :

- Như vậy thì lại càng tốt. Vì cả hai phe họ đều bị tổn thất nặng nề, từ nay về sau trong võ lâm mới có hy vọng yên ổn được ! Lãnh Diện La Sát mỉm cười :

- Nếu được như lời của đệ đệ thì còn gì tốt hơn. Nhưng chỉ e là những phần tử tinh anh của võ lâm sẽ bị mất mạng đi quá nửa trong Ngũ Hành Cốc ! Kỳ đệ, em thừa nước đục thả câu trong hoàn cảnh này có ích gì ?

Đồ Lôi nói :

- Vì tôi đã lỡ hứa với người ta nên phi giữ lời hứa đến cùng ! Lãnh Diện La Sát nói :

- Đệ đệ đã hứa với ai và hứa việc gì ?

Đồ Lôi bỗng ngó xuống nghĩ ngợi, qua một lúc thật lâu vẫn không trả lời.

Lãnh Diện La Sát, đưa mắt nhìn thẳng vào mặt của Đồ Lôi chờ đợi.

Đồ Lôi thở khì ra một hì dài rồi ngửa mặt nhìn lên nói :

- Để chốc nữa đây, tiểu đệ sẽ nói rõ lại cho Quỳnh tỷ nghe là mình đã hứa với ai, nhưng giờ đây tiểu đệ đang nghĩ ra một kế mượn tay kẻ khác để hạ kẻ thù, vậy tiểu đệ phải trở ra ngay đằng trước dặn dò mấy lời rồi sẽ trở vào gặp tỷ tỷ.

Nói dứt lời, chàng liền lao vút ra khỏi gian lâu đi mất.

Một vầng trăng liềm treo l lửng trên nền trời, sao thưa nhấp nháy khắp đây đó. Ngọn gió đêm mát mẻ thổi qua khiến cánh rừng trúc không ngớt xào xạc nhịp nhàng với tiếng từng reo vi vu khắp chốn. Cnh đêm khuya thật hết sức thanh tịnh.

Trên gian lâu cao, Đồ Lôi và Tô Chỉ Quỳnh đang sánh vai đứng dựa lan can, ngọn gió đêm không ngớt thổi tung tà áo của hai người khiến họ cảm thấy nhẹ nhàng, sng khoái.

Tô Chỉ Quỳnh cất giọng dịu dàng hỏi :

- Kỳ đệ, em đã hứa giúp ai việc gì ? Có lý đâu đệ đệ tưởng tỷ tỷ đây không biết hay sao ?

Đồ Lôi không khỏi giật mình :

- Quỳnh tỷ đã biết ? Tiểu đệ không tin ! Tô Chỉ Quỳnh cười tự nhiên nói :

- Đệ đệ đã hứa giúp cho Huỳnh ỷ Vân, bang chủ Phi Phụng Bang trộm giúp cho nàng loại linh đơn hiếm có của Ngôn Như Băng “Cửu chuyên phon hồn đơn” ấy chứ gì ?

Đồ Lôi nghe thế không khỏi giật ny mình, kinh hãi giương to đôi mắt, không biết tr lời ra sao.

Tô Chỉ Quỳnh thấy thế không khỏi cất giọng trong trẻo như chuông bạc, cười một chuỗi dài nói :

- Kỳ đệ, em hãy yên lòng, tỷ tỷ nhất định không phá hoại việc làm ấy đâu !

Nói đến đây, bỗng nàng buột miệng than dài một tiếng nghe rất náo nề.

Đồ Lôi đưa đôi mắt nhìn sững sờ vào Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Tỷ tỷ có điều gì không vui ?

Tô Chỉ Quỳnh đưa đôi mắt trong veo nhìn thẳng vào Đồ Lôi một lúc lâu mới nói :

- Phi Phụng Bang và Cửu Long Giáo là hai tổ chức hết sức bí mật, người cầm đầu cho đến ngày nay vẫn ít ai biết được lai lịch một cách rõ ràng... Đồ Lôi ngắt lời :

- Những chính tỷ tỷ đã biết bang chủ của Phi Phụng Bang là Huỳnh ỷ Vân rồi ! Tô Chỉ Quỳnh gật đầu nói :

- Đây là việc tôi đã tìm hiểu được trước khi quen biết với Kỳ đệ chẳng bao lâu. Tuy nhiên, việc ấy chỉ có một mình tỷ tỷ biết chứ chưa hề bẩm rõ lại cho giáo chủ nghe. Ôi, một điều đáng lo ngại nhất là Huỳnh ỷ Vân cũng đã biết trong võ lâm ngày nay có một tổ chức gọi là Cửu Long Giáo. Hơn nữa, đối

với Cửu Long Giáo, Huỳnh ỷ Vân lại hết sức căm thù ! Đồ Lôi lấy làm lạ hỏi :

- Tại sao thế ?

Tô Chỉ Quỳnh lắc đầu đáp :

- Không rõ được. Việc ấy e rằng chỉ có một mình Huỳnh ỷ Vân biết mà thôi. Một người con gái mà lại có thể điều khiển được cả một bang phái trong chốn giang hồ, chắc chắn là người võ công rất trác tuyệt, mưu lược hơn người, đồng thời, chắc chắn cũng là kẻ có một thân thể rất lạ lùng. Như giáo chủ Cửu Long Giáo cũng y hệt như vậy ! Nói đến đây, nàng đưa mắt chú ý nhìn Đồ Lôi, rồi tiếp :

- Kỳ đệ, em có biết tại sao Huỳnh ỷ Vân cần tìm “Cửu chuyển phiên hồn đơn” không ?

Đồ Lôi vốn có ý định tr lời cho nàng biết là người cha ruột của Huỳnh ỷ Vân đang bị nội thương trầm trọng, nếu chẳng có món linh đơn ấy thì không thể chữa lành. Nhưng chàng bỗng có một ý nghĩ khác, là nếu Huỳnh ỷ Vân còn có nhiều điều bí mật không thể tiết lộ cho người khác, thì cố nhiên cũng sẽ giữ kín đối với chàng, nên lắc đầu nói :

- Tiểu đệ không được biết ! Tô Chỉ Quỳnh cất giọng buồn bã, khẽ than :

- Cục diện trong giới giang hồ không ngót thay đổi và sự thù hằn giữa nhau không khi nào lại không có nguyên nhân. Riêng Huỳnh ỷ Vân, dù có tìm được “Cửu chuyển phiên hồn đơn” hay không, sau này chắc chắn nàng cũng sẽ gây ra mối hận thù với Cửu Long Giáo. Vì thế, một cuộc chém giết long trời lở đất, chắc chắn sẽ xảy ra. Bởi thế, tỷ tỷ có ý muốn lấy một viên “Cửu chuyển phiên hồn đơn” để xoa dịu Huỳnh ỷ Vân, hầu tránh đi một cuộc chém giết như vậy, để duy trì cuộc sống hạnh phúc trong võ lâm ! Đồ Lôi hết sức mừng rỡ nói :

- Tỷ tỷ từ đâu lại có được “Cửu chuyển phiên hồn đơn” ?

Tô Chỉ Quỳnh lắc đầu nói :

- Tỷ tỷ nào có sẵn thứ linh dược hiếm có ấy, nhưng tỷ tỷ tự tin rằng mình có thể tìm được một viên “Cửu chuyển phiên hồn đơn” được ! Đồ Lôi trầm ngâm một lúc lâu mới nói :

- Thôi được, tiểu đệ vì muốn tránh mọi sự khó khăn sau này nên nhất định sẽ tìm hiểu thêm về Huỳnh ỷ Vân và có hy vọng sẽ tìm hiểu được mọi sự thực. Nhưng Quỳnh tỷ hiện giờ có ý định đi đâu ? Và làm cách nào tìm lấy được một viên “Cửu chuyển phiên hồn đơn” ? Song một viên cũng chưa đủ, vì cô ấy cần đến ba viên kia ! Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Phơn hồ đơn chỉ một viên là đủ cứu sống một mạng người, dù cho người ấy đã bị tất hi rồi, Huỳnh ỷ Vân chắc cũng dùng vào việc ấy.

Nói đến đây, nàng dừng lại trong giây lát, mới tiếp :

- Sóng gió ở vùng Gia Lăng này không phải có thể yên ổn được trong một

thời gian ngắn. Tỷ tỷ quyết định không nhúng tay vào việc thi phi của giới giang hồ. Vậy tỷ tỷ sẽ có mặt tại Tự Tại Am ở Lai Phụng Phong, phía sau Thanh Thành chờ đợi đệ đệ nhé ! Đồ Lôi gạt đầu, Tô Chi Quỳnh cười tự nhiên nói :

- Kỳ đệ hãy thận trọng trong mọi việc ! Nói dứt lời, nàng liền vọt người bay bổng lên không, rồi lướt đi mất.

Đồ Lôi ngửa mặt nhìn lên, thấy một vầng trăng liềm đầu tháng đang treo l lửng trên nền trời cao thì nghĩ thầm :

- “Đêm nay là ngày mừng bốn tháng năm, ngày mai là ngày Đoan Ngọ, chẳng rõ Vân cô nương có đến hay không ? Đến chừng đó, ta có nên giữ lối cải trang này chẳng ?” Chàng đưa mắt nhìn khắp bốn bên, chẳng trông thấy bóng một người, nên bỗng có cảm giác bơ vơ cô độc, buồn bã bước vào gian lầu ng mình nằm xuống giường. Nhưng chàng lăn qua trở lại vẫn không làm sao ngủ được, tâm trạng rối như tơ vò.

Chẳng mấy chốc, đã có tiếng gà gáy lần đầu, Đồ Lôi bèn ngồi dậy bước ra ngoài gian lầu, trông thấy vầng trăng đã lặn, bầu trời trở thành u tối mờ mịt, nên thấy rõ ánh đèn của những chiếc thuyền câu trên mặt sông không ngớt nhấp nháy, khi mờ khi tỏ.

Gió đêm từ sông thổi đến càng lúc càng to. Chàng nghe trống canh ở thành Gia Lăng vọng lại, báo hiệu gần đến canh năm.

Liền đó, chàng nhún mình nhảy ngang qua bức tường của ngôi miếu rồi nhắm hướng thành Gia Lăng phi thân lướt nhanh tới.

Vân Mộng Bình đã chờ sẵn tại dưới bức tường thành từ lúc nào. Nàng mặc một chiếc áo lụa màu vàng nhạt, che kín mặt bằng một vuông lụa đen, dáng điệu trông rất khoan thai, đang ngóng nhìn chờ đợi Đào Gia Kỳ đến.

Chẳng bao lâu, nàng bỗng trông thấy có một bóng người từ dưới chân thành nhảy vọt lên đầu tường. Nàng nhìn kỹ thì thấy đó chính là Đào Gia Kỳ nên trong lòng hết sức mừng rỡ, nhanh nhẹn bước tới, cất giọng trong trẻo gọi :

- Có phải Đào công tử đấy không ?

Lúc bấy giờ, bình minh vừa ló dạng, trời đã sáng lờ mờ, nên nàng trông thấy rõ người vừa mới đến không phải là Đào Gia Kỳ mà chính là Đồ Lôi, một người đàn ông đứng tuổi da dẻ đen đúa nên không khỏi hết sức thẹn thùng, quát :

- Ông là ai thế ?

Đồ Lôi nhìn thấy thái độ của Vân Mộng Bình thì có ý định im lặng trêu chọc nàng chi, nhưng bỗng ngay lúc ấy có một giọng cười lạnh lùng từ đâu vọng đến khiến hai người đều không khỏi giật mình.

Tức thì, có sáu bóng người nhanh nhẹn như những bóng ma, từ dưới chân thành vọt người bay lên gần nơi hai người đang đứng. Sáu người ấy tuổi đều ngoài ngũ tuần, sắc mặt âm u lạnh lùng có vẻ đều là cao thủ thượng thặng

trong giới giang hồ cả.

Trong số ấy, có một lão già thân hình to lớn, vai nở bụng to, râu roia rậm rạp, đưa đôi mắt sáng ngời nhìn Vân Mộng Bình một lượt, rồi cười sâu hiểm nói :

- Cô nương kia, lai lịch của cô già đây đã tìm hiểu rõ ràng cả rồi, vậy còn che mặt làm gì nữa ! Đáng điệu ngông cuồng của lão già ấy hiện rõ ra từ lời nói đến cử chỉ, không hề xem Vân Mộng Bình và Đồ Lôi vào mắt.

Vân Mộng Bình gằn giọng nạt :

- Cô nương đây, từ trước đến nay chẳng hề có quen biết với các ông, lai lịch của cô nương có dính líu gì đến các ông đâu ?

Lão già ấy lộ sắc lạnh lùng :

- Nhưng anh em lão phu đây lại biết được cô nương đã lâu. Tục ngữ có nói: “Cây từ gốc mọc lên, nước từ nguồn chảy xuống”, cần phi nói cho cận kề có đầu đuôi để cô nương được biết. Vừa rồi, trên đường đi cô nương đã giết chết ba mạng người và số người đó đều là thủ hạ của lão phu ! Vân Mộng Bình cười nhạt :

- Ba tên tặc đơng ấy đã làm nhiều điều ác, chết là đúng ! - Câm miệng lại !

Lão già nộ cất tiếng quát to như sấm nổ, rồi tiếp :

- Bọn chúng chưa hề xâm phạm đến cô nương, việc làm của chúng có dính dáng gì đến cô nương đâu ? Có phải cô nương ý mình là tỳ nữ của bang chủ Phi Phụng Bang thì muốn làm gì thì làm hay sao ?

Vân Mộng Bình không khỏi giật nảy mình, thầm nghĩ :

- “Bọn họ là nhân vật nào mà lại tìm hiểu được lai lịch của ta ? Để trừ hậu họa, ta không thể để bọn này sống được !” Tức thì, sát khí liền tràn đầy sắc mặt của nàng. Nàng phi cười nói :

- Đôi mắt của ông khá lắm, lai lịch của cô nương mà các ông cũng tìm hiểu được, vậy chắc hẳn các ông hẳn là nhưng nhân vật tên tuổi lẫy lừng trong giới giang hồ hiện nay ? Nếu đúng thế thì các ông hãy xưng tên họ ra cho cô nương nghe thử ?

Lão già cười đáp :

- Lão phu là Nam Yên Lăng Vân Thiên ! Cô nương là nữ tỳ hầu cận của bang chủ Phi Phụng Bang chắc cũng có nghe nói đến chứ ?

Vân Mộng Bình nhớ lại Huỳnh y Vân trong những dịp đề cập đến các nhân vật thuộc phe hắc đạo, có nói tới một nhóm người rất đặc biệt. Số người ấy phạm bất cứ trong hành động nào họ cũng hết sức kỹ lưỡng, không hề để lại một tang chứng. Do đó, dù mọi người chung quanh có biết việc ấy là do họ gây ra đi nữa, nhưng khổ nỗi là không có chứng cứ, nên cũng không làm gì được bọn họ. Nhóm người đó gọi là Đại Biệt Lục Điều, do Lăng Vân Thiên cầm đầu.

Nhóm Lục Điều ấy hành động hết sức thâm độc, phạm đối với việc gì trước

khi làm, họ cũng đều điều tra cẩn kẽ. Nếu thấy rằng thiếu điều kiện để đạt tới thành công mỹ mãn thì họ nhất định không chịu làm liều bao giờ. Giờ đây, Vân Mộng Bình mới sực nhớ lại bọn họ nên “ồ” lên một tiếng rồi nói :

- Té ra là Đại Biệt Lục Điều ! Các ông biết cô nương đây có một mình, không ai giúp đỡ nên mới dám tìm đến định ra tay ám hại chứ gì ? Lời nói ấy chẳng khác nào chạm thẳng vào vết thương của Lục Điều. Bởi thế, Lăng Vân Thiên liền bùng đỏ sắc mặt vì tức giận, năm tên khác cũng đồng thanh khẽ “hừ” một tiếng qua giọng mũi.

Vân Mộng Bình lại nói :

- Các ông đã biết lai lịch của tôi thì hãy cứ đoán tiếp xem lai lịch của một người nữa ! Lăng Vân Thiên nghe nói thế trong lòng đoán biết nàng muốn chỉ Đồ Lôi, nên liền đưa mắt nhìn về phía Đồ Lôi nói :

- Tôn giá là người bất ngờ đi qua đường, hà tất đứng lại đây làm gì mà chưa chịu bước đi ?

Bỗng trong số năm lão già kia có một người quát to :

- Lăng đại ca, anh để cho hắn đi chẳng hóa ra để việc làm của mình bị tiết lộ ra ngoài hay sao ?

Vân Mộng Bình cất giọng trong trẻo cười nói :

- Đúng lắm ! Nếu như vậy thì thật trái với thông lệ của Lục Điều các ông hành sự từ bấy lâu nay. Theo ý tôi thì các ông nên chờ dịp khác, tìm lại cô nương ta sẽ hay hơn ! Lăng Vân Thiên nhìn thấy đôi mắt chiếu ngời như điện, lạnh buốt như băng của Đồ Lôi đang nhìn chòng chọc vào mình, trong khi chàng lại đứng trơ trơ như một pho tượng gỗ, không lên tiếng nói gì cả thì lão ta không khỏi thảm kinh hãi.

Vân Mộng Bình lại cất tiếng cười giòn nghe rất vui tai, rồi quay về Đồ Lôi nói :

- Ông nên đi sớm thì hay hơn, nếu chậm trễ thì không kịp nữa đấy ! Trước khi tên lão tặc Lăng Vân Thiên thay đổi ý định, thì ông có sức chạy nhanh được bao nhiêu, hãy cố chạy nhanh chừng ấy để mà tẩu thoát ! Đồ Lôi vẫn lộ sắc mặt lạnh như tiền, im lặng không nói gì cả.

Lăng Vân Thiên nào bỏ qua những thông lệ mà hắn bình nhật đã giữ kỹ trong khi hành sự, nhưng vì hôm nay tình hình ở Gia Lăng khác hẳn, tất cả những cao thủ bậc nhất trong võ lâm đều tập hợp cả về đây. Nếu không thể đè nén cơn bức tức nhất thời, có sự thiếu sót trong việc điều tra, đụng chạm đến một nhân vật thâm độc, thì chẳng hóa ra tìm họa vào thân hay sao ?

Tuy nhiên, lời nói của bọn đồng đảng nghe qua cũng nhận hữu lý.

Nếu nói tử tế để đuổi Đồ Lôi đi thì chắc chắn Đồ Lôi sẽ không khi nào giữ bí mật cho họ, như vậy, hậu quả sẽ vô cùng tai hại.

Nhưng nếu làm theo lời của Vân Mộng Bình, hẹn gặp lại nàng ở địa điểm và

một thời giờ khác thì lại càng không được. Vì lão ta gây sự như ngày hôm nay, mục đích không phải là để báo thù mà chính là vì một dụng tâm bí ẩn khác. Lão ta đã trải qua nhiều sự khó khăn mới tìm gặp được nàng, nếu lại tha cho nàng đi nữa thì chẳng hóa ra toi công tính toán của mình sao ? Dụng tâm của Vân Mộng Bình quả hết sức tuyệt, khiến Đồ Lôi không khỏi tức cười thâm. Vì câu nói của nàng đã làm cho Lăng Ván Thiên không ngớt do dự, cảm thấy tiến thoái đều khó khăn cả.

Năm lão già kia thấy thế hết sức sốt ruột, không đoán biết được Lăng Ván Thiên có ý định gì ?

Trong khi đó, Lăng Ván Thiên lại đưa mắt dò xét Đồ Lôi một lúc lâu rồi mới tăng hăng :

- Nơi đây không có việc gì dính dấp đến tôn giá, xin tôn giá hãy cứ tùy tiện! Đồ Lôi cười nhạt, chấp tay ra sau, ngửa mặt nhìn mây bay trên nền trời, xem dưới mắt như chẳng có ai cả.

Qua thái độ ấy lại càng làm cho Lăng Ván Thiên phải sững sờ, cam chịu bó tay chứ không biết phải đối phó bằng cách nào cho hợp.

Vân Mộng Bình cười nhạt :

- Các ông có ý định gì ? Nếu khiếp sợ cô nương ta thì hãy mau cụp đuôi mà rút đi ! Lục Diệu nghe qua đều hết sức tức giận. Nhưng chỉ có Lăng Ván Thiên là dè dặt được cn tức giận, còn năm người khác đều ùn ùn tràn tới, chuẩn bị ra tay.

Lăng Ván Thiên vội vàng đưa cánh tay ra cn lại, nói nhỏ mấy câu với năm lão già kia để họ giữ bình tĩnh.

Lúc đó, Đồ Lôi vốn đang ngửa mặt nhìn trời, nhưng bỗng lại quay về Vân Mộng Bình hạ giọng :

- Tại hạ tuy là người lánh xa trần tục, kết bạn với cỏ cây muông thú, nay đây mai đó, đối với việc giang hồ tuy không được thạo, nhưng trong võ lâm những người có ít nhiều tên tuổi, tôi cũng được biết tất cả. Thế nhưng tại sao từ trước tới nay tôi không hề nghe ai nói đến Đại Biệt Lục Diệu cả vậy ?

Đôi tròng mắt của Vân Mộng Bình ẩn sau tấm vi che mặt liền xoay qua một lượt, cất tiếng cười giòn :

- Các hạ không biết sao ? Vậy để cô nương lần lượt nói qua cho các hạ được biết. Đây, người đang nói chuyện với cô nương tôi có tên là Nam Yến Lăng Ván Thiên ! Đồ Lôi nói :

- Từ nãy tôi đã nghe nói đến rồi ! Vân Mộng Bình nói tiếp :

- Còn lão già có một nốt ruồi bên khóe miệng kia tên gọi là Bắc Nạn Tào Khương ! Đồ Lôi nghe qua chỉ khẽ “hừ” một tiếng qua giọng mũi.

- Còn lão già tai nhỏ mắt chuột kia gọi là Đông Ứng Mai Trung Bình.

Lão già đôi mắt hờn sâu, mặt có vẻ gian manh gọi là Tây Ứng Kim Hùng.

Ngoài ra, lão già mắt lùn nọ gọi là Độc Nh•n Tước Càn Khôn và lão già đầu

đầy vết sẹo gọi là Cửu Thủ Xà ô Tôn Bình Ba.

Vân Mộng Bình lần lượt chỉ danh từng tên một cho Đồ Lôi nghe, rồi cười nhạt tiếp :

- Cái tên của nhóm Lục Điều có ai là không biết, có lẽ các hạ kiến văn hẹp hòi nên chưa nghe đó chứ gì ? Nếu thế thì làm thế nào đi đứng trong giới giang hồ ?

Đồ Lôi đưa đôi mắt lạnh lùng sâu sắc, nhìn qua Lục Điều một lượt nói :

- Chẳng biết có phải do kiến văn của tôi nông cạn hay không, nhưng cái tên Lục Điều qu tôi chưa được nghe bao giờ ! Lãng Vân Thiên đoán biết Vân Mộng Bình đang cố ý khiêu khích Đồ Lôi gây sự với bọn họ để nàng có thể rút lui êm nên cất giọng lạnh lùng cười khanh khách nói :

- Cô nương, ý định của cô hoàn toàn vô ích ! Vân Mộng Bình nói :

- Tại sao ông biết được là vô ích ?

Lãng Vân Thiên lộ vẻ đắc ý, cười nói :

- Lão phu nếu nói thẳng ra thì việc này chẳng những sáu anh em của lão phu đây đã dò xét biết được, mà ngoài ra lại còn một người nữa cũng biết rõ như sáu anh em lão phu vậy ! Câu nói ấy chẳng khác bo cho Vân Mộng Bình biết là dù tài nghệ của cô có trác tuyệt, giết chết được tất cả Lục Điều đi nữa, vẫn không thể nào trừ được hậu hoạn.

Vân Mộng Bình là một cô gái hết sức thông minh, nên đâu lại không hiểu được những ngụ ý sâu xa ấy, nàng không khỏi sùng sốt, rồi gì vờ ng ngắc cất giọng cười giòn :

- Ông định nói về việc gì ?

Lãng Vân Thiên mỉm cười, rồi đưa thẳng hai ngón tay ra, gật đầu nói khẽ :

- Đây là Giáng Long kinh và Ngô Câu kiếm ! Vân Mộng Bình không khỏi giật bắn người, thân hình kiêu diễm của nàng vì thế không khỏi khẽ run rẩy, bất giác thối lui ra sau hai bước, nói :

- Ông làm thế nào biết được điều đó ?

Giọng nói của nàng hi run run, vì không đề nén được sự kinh hoàng quá mức trong nội tâm.

Lãng Vân Thiên cất tiếng cười to ha hâu :

- Việc gì nếu không muốn ai biết được thì trừ khi là mình không làm việc ấy. Hiện nay có rất nhiều nhân vật quan trọng trong bang của cô nương đang bị lão phu giam giữ ! Vân Mộng Bình biết lời nói ấy của Lãng Vân Thiên không phải là đe dọa, phỉnh gạt, nên dù cho có ra tay giết chết bọn họ cũng không thể gì quyết được đến cội gốc của vấn đề. Bởi thế, nàng cảm thấy hết sức sùng sốt, cuồng quít. Vì việc này là một việc thực quan trọng, nếu đi hỏng một bước, thì sẽ thua trọn ván cờ.

Trong khi ấy, Đồ Lôi cũng đã nghe thực rõ ràng, nên trong lòng cảm thấy hết sức kinh ngạc. Chàng cũng có ý nghĩ như Vân Mộng Bình là ra tay giết

chết bọn họ cũng không thể giải quyết được việc gì. Do đó, chàng đứng yên lặng chờ xem mọi sự diễn biến.

Vân Mộng Bình đưa mắt nhìn qua Lăng Vân Thiên một lượt, cười nhạt :

- Việc ấy không tương quan gì đến cô nương đây c, ông tìm ta để làm gì ?

Lăng Vân Thiên nói :

- Đâu có nói như thế được, vì chúng tôi có thể từ cô tìm hiểu được nơi cư ngụ của bang chủ Phi Phụng Bang. Nghe đâu, hiện nay bang chủ Phi Phụng Bang cũng đã đến Giang Nam rồi... Tiếng nói chưa dứt, thì bỗng nhiên nghe Vân Mộng Bình kêu lên một tiếng kinh hoàng, rồi ngã ngửa người ra sau. Vì lúc ấy năm lão già đứng bên cạnh đã vọt người lướt tới, trong khi Lăng Vân Thiên cũng thò cánh tay mặt ra, nhắm ngay eo lưng của Vân Mộng Bình chụp tới nhanh như một luồng điện xẹt.

Nhưng lão ta dù nhanh nhẹn, song Đồ Lôi cũng không chậm hơn.

Chàng vọt người tới, chụp lấy sợi dây thắt ngang lưng của Vân Mộng Bình, rồi dùng thế “Tiềm Long thăng thiên” vọt thẳng người lên không bay luôn ra ngoài thành.

Hành động ấy đã vượt ra ngoài sự dự đoán của Lăng Vân Thiên, trong khi đang nói chuyện, lão ta đã bất thần ra tay tấn công và đã dùng “Thông Thiên chỉ lực”, đi đôi với ba mũi “Phong dĩ châm” được phóng ra bằng một luồng nội lực mạnh mẽ. Đồng thời, phía tay trái lão ta cũng đã dùng một thế đánh y hệt, tấn công thẳng vào Đồ Lôi.

Giữa lúc ấy, năm lão già kia tin chắc rằng Lăng Vân Thiên ra tay như vậy là sẽ bắt sống được đối phương, nên nhất loạt phi thân bỏ đi trước.

Nào ngờ, trong khi ấy Đồ Lôi vừa nhìn thấy hai cánh tay của Lăng Vân Thiên vung ra là biết ngay lão ta xuất kỳ bất ý đánh lên vào mình, nên nhanh nhẹn lách mình tránh ngang, tránh khỏi cả luồng chỉ lực và những mũi “Phong dĩ châm” một cách tuyệt diệu, rồi lại nhanh nhẹn lướt thẳng tới trước Vân Mộng Bình, giữa lúc nàng đang kêu lên một tiếng kinh hoàng và ngã người ra sau... Lăng Vân Thiên vì nghĩ sai một nước cờ, nên đành chịu thua cả ván.

Lão ta cất tiếng hét ghê rợn, rồi giận dữ phi thân đuổi theo. Nhưng thân pháp của Đồ Lôi quá ư nhanh nhẹn, vượt xa hơn y có hàng mấy mươi trượng rồi nên y càng đuổi theo thì Đồ Lôi lại càng chạy nhanh hơn và cuối cùng đã mất hút.

Sau khi Đồ Lôi cứu được Vân Mộng Bình liền gấp rút chạy thẳng đến ngôi miếu Thủy Thần. Chàng vọt người phi thân lên gian lầu, để Vân Mộng Bình nằm yên xuống chiếc giường, rồi gỡ tấm帷 che mặt của nàng ra.

Chàng trông thấy mặt ngọc của nàng đã thành tái nhợt, đôi mắt nhắm nghiền, chứng tỏ đang bị hôn mê bất tỉnh. Trong trường hợp này, chàng cảm thấy hết sức luống cuống, vì Vân Mộng Bình không tỉnh trở lại, thì không

biết nàng bị thương nơi nào, để lo việc chữa trị.

Trước đây, trong việc cứu chữa của Tô Chi Quỳnh, chàng đã bất đắc dĩ phải hành động kịp thời, trong một trường hợp bất kh kháng. Và cũng vì việc đó, mà hai người đã trở thành một đôi tình nhân yêu say đắm.

Nhưng, giờ đây đối với Vân Mộng Bình chàng không thể lại đi vào vết xe cũ. Thánh hiền có dạy là nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng khổ nỗi là thấy người bị nguy lại không thể lo tiếp cứu. Chính vì vậy, mà chàng đã trở thành luống cuống vô cùng.

Chàng do dự một lúc khá lâu, mới cất tiếng than dài, rồi thò tay cởi áo của Vân Mộng Bình. Nhưng ngay lúc ấy, chàng nghe có tiếng chéo áo phát gió từ ngoài gian lầu vọng đến, nên nhanh nhẹn lao người ra ngoài, cười nhạt :
- Ai thế ?

Chàng tưởng đấy là bọn Lục Điều đã đuổi theo đến đây, nhưng khi đôi mắt vừa quét qua thì không khỏi sững sờ, vì chung quanh nào thấy có bóng người ?

Ngay lúc ấy, chàng vụt có ý nghĩ thoáng qua óc, nên sắc mặt không khỏi biến hẳn, nhanh nhẹn quay người lướt thẳng trở vào gian lầu.

Qu nhiên, mọi việc đã xảy ra đúng như chàng đã ngờ vực. Trên giường đã trống không, chứng tỏ Vân Mộng Bình đã bị bọn Lục Điều bắt sống mang đi rồi.

Chàng không kịp suy nghĩ gì nữa, hối h vọt thẳng ra khỏi gian lầu, rồi nhào lộn giữa không không, nhanh nhẹn phi thân luôn lên nóc nhà, đưa mắt nhìn khắp bốn bên song vẫn không thấy gì cả.

Đồ Lôi than thầm :

- “Chôn giang hồ đầy đầy mọi sự nguy hiểm, qu không dễ gì đề phòng. Từ bấy lâu nay, ta tự hào là người giỏi mưu trí, thế mà chẳng ngờ, người cao lại còn có người cao hơn !” Kể đó, chàng lại nghĩ :

- “Nếu như ta đoán không sai, thì bọn chúng bắt sống Vân Mộng Bình mang đi để làm con tin và tìm hiểu thêm những điều bí mật khác. Chắc chắn bọn chúng còn lưu lại vùng Gia Lăng này chứ chưa đi xa !” Vì bấy lâu nay chàng biết n Huỳnh ỷ Vân và Vân Mộng Bình đã có n cứu mạng mình trước kia, nên quyết tâm báo đáp lại n to lớn ấy. Bởi thế, chàng nhất định phải tìm hiểu tung tích của Vân Mộng Bình để cứu thoát nàng.

Chàng đã có ý định như vậy, nên hối h nhắm phía thành Gia Lăng phi thân bay vút tới.

Trong khi Vân Mộng Bình gặp bọn Đại Biệt Lục Điều trên đầu thành Gia Lăng, thì trong một gian khách điểm bần thiểu, mái thấp lè tè ở phía Đông Nam thành Gia Lăng, số người của Vô Tình Tú Sĩ cũng đang gặp một việc kinh hãi.

Lúc ấy, trời chưa sáng hẳn, nên Vô Tình Tú Sĩ còn đang nằm nán lại trên

giường, trong lòng buồn bã bức tức, không làm sao giữ bình tĩnh được. Có thể nói, từ ngày Vô Tình Tú Sĩ nổi danh đến nay, đây là lần thứ nhất lão ta đã gặp một việc điên rồ như vậy. Việc này đã làm cho tên tuổi của lão, phải bị hoàn toàn đổ vỡ. Nếu rút lui ra khỏi vùng đất Tứ Xuyên thì lão không muốn, vì như thế sẽ giúp cho Ngôn Như Băng nổi danh hơn nữa. Suốt một đêm, lão ta không ngớt nghĩ ngợi miên man, nhưng vẫn không làm thế nào tìm ra được một cách đối phó nào. Lão ta cảm thấy rằng, ngoài việc phải xông thẳng vào Ngũ Hành Cốc để dùng võ công chong nhau với Ngôn Như Băng, thì không còn cách nào hay hơn.

Những gốc cây bên ngoài cửa sổ, cành lá không ngớt rung chuyển xào xạc trong cơn gió đêm, thêm vào đó, tiếng trống canh thỉnh thoảng lại nổi lên khi gần khi xa, khiến lão ta lại cảm thấy buồn rầu thấm thía.

Bỗng ngay lúc ấy, lão ta nghe có một tiếng “xoạt” thực to, nên giật mình đứng phắt dậy, trông thấy trên bàn đã có một lưỡi dao nhỏ ghim thẳng đứng, mang theo một bức thư.

Lưỡi dao đã ghim sâu vào bàn, đè sát phong thư xuống mặt bàn, chứng tỏ người phóng ra lưỡi dao ấy có một sức mạnh rất đáng sợ.

Vô Tình Tú Sĩ sáng ngời đôi mắt, đưa tay ra định lấy bức thư, nhưng lão ta bỗng lại nhanh nhẹn giật tay trở về, sắc mặt biến hẳn.

“Lưỡi dao này có một chất hết sức độc, hơn nữa, trên mặt giấy viết thư cũng có chất độc. Nếu tự ý vào võ công của mình thì hãy thử xem cho biết...” Vô Tình Tú Sĩ đọc qua dòng chữ trên, bèn cất tiếng “hừ” qua giọng mũi, rồi

nhanh nhẹn rút tay trở về, đưa mắt tiếp tục xem những dòng kẻ, thấy viết :

“Bọn các ông chớ nên chậm trễ, hãy lui ra gấp khỏi vùng đất Tứ Xuyên này, hầu tránh tai họa đến cho mình ! Nếu lòng tham lam vẫn còn thì trong vòng ba hôm, ta sẵn sàng chờ đợi các ông trong Ngũ Hành Cốc.

Vì ba món bo vật của võ lâm hiện nay, đều có đủ tại nơi đây !” Phía bên dưới của bức thư có ký ba chữ “Ngôn Như Băng !”, nét chữ hết sức cứng cáp, trông chẳng khác nào rồng bay phượng múa.

Vô Tình Tú Sĩ liền buột miệng mắng :

- Khá khen cho bọn người nông cuồng, chọc tức chết ta đi mất ! Tiếng mắng to của lão đã làm cho Bắc Quốc Song Ma và Huyền Băng Lão Mi đang nghỉ ở trong phòng kế cận phải giật mình. mấy lão ma ấy nổi gót nhau nhanh nhẹn chạy đến phòng riêng của Vô Tình Tú Sĩ.

Khi bọn họ nhìn thấy lưỡi dao ghim chặt bức thư trên bàn, thì sắc mặt đều biến hẳn.

Mộ Phụng Tường là người tính tình nóng nẩy, lỗ mãng nên liền cất tiếng cười nhạo, rồi vung năm ngón tay ra, nhắm hướng lưỡi dao chụp nhanh tới...

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 25

Võ quít dày có móng tay nhọn

Mộ Phụng Tường vừa chụp trúng lưỡi dao, thì bỗng cảm thấy có một luồng tê buốt từ đầu ngón tay theo mạch máu chạy thẳng lên cánh tay và cả bả vai nữa. Bởi thế, lão ta không khỏi kinh hoàng, vội vàng buông năm ngón tay ra, rồi vận dụng chân khí khóa cứng huyết đạo trên vai để ngăn chặn luồng tê buốt ấy lại.

Ba lão già kia trông thấy thế cũng không khỏi giật bắn người. Liền đó, cả bàn tay phải của Mộ Phụng Tường bỗng bầm xanh như nhúng chàm khiến cả bọn kinh hoàng đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau.

Mộ Phụng Tường là một trong Bát Kỳ, võ học cố nhiên là rất cao cường, do đó, lão ta vẫn tỏ ra rất trầm tĩnh, từ từ vén tay áo phía phải lên, trông thấy cả cánh tay đang sưng to và đỏ bầm như một quả cà tím.

Lão ta cười nhạt, rồi bước tới giường ngồi xếp bằng xuống, vận dụng chân khí nơi đan điền để đuổi chất độc ra ngoài.

Số người của Vô Tình Tú Sĩ đều lo lắng cho số phận của Mộ Phụng Tường. Mãi đến khi họ nhìn thấy lão ta vận dụng chân khí đuổi trừ chất độc, thì những nơi đang bầm tím dần dần đã trở thành đỏ hồng trở lại, biết thương thế không đến nỗi gì, nên mới tạm an lòng, hạ giọng thì thầm bàn tán với nhau về cách đối phó với kẻ địch.

Vô Tình Tú Sĩ cất tiếng than buồn bã rồi nói :

- Trong bình sinh, Lệ mỗ chưa hề gặp một sự khó khăn như thế này lần nào cả. Riêng tên môn đồ yêu quý là Phong Kiệt bị chát một cách thêm thảm, đồng thời, hai bảo vật là pho kinh và thanh kiếm lại bị đoạt mất ngay trên tay của Lệ mỗ. Trong khi đó, bản thân mình là một trong Vũ Nội Bát Kỳ, thế mà đến nay vẫn chưa biết tung tích của Tứ Kỳ kia ở đâu, mặc dù Lệ mỗ có sai Xuyên Trung Tam Xú đi đến vùng Tứ Xuyên trước, nhưng cũng chẳng làm gì được. Ngày hôm qua, tất cả những thủ hạ tinh anh của chúng ta lại lớp chết, lớp bị thương hầu hết, sự đệ là Tiềm Túc lại bị mất mạng trước một thứ chất độc tối nguy hiểm. Qua tất cả sự việc đó, thử hỏi Lệ mỗ còn mặt mũi nào đứng trong võ lâm ? Nào xứng đáng là một trong Bát Kỳ ?

Kỳ Hồng Phi nói :

- Lệ huynh bắt tất tợ Oán trách mình như thế, việc thắng bại là việc thường của binh gia. Hơn nữa, Ngôn Như Băng chính là Ngọa Long cốc chủ, người đứng đầu trong Vũ Nội Bát Kỳ, vậy chúng ta dù có bại cũng vinh quang. Chúng ta chỉ cần không mất lòng, thì rồi đây tất cũng có ngày dẹp yên được

Ngũ Hành Cốc ! Huyền Băng Lão Mị lắc đầu nói :

- Phải biết người biết ta, thì mới mong trăm trận trăm thắng được.

Ngũ Hành Cốc hiện nay hãy còn là một nơi đầy bí mật, vậy muốn dẹp được Ngũ Hành Cốc nào phải chuyện dễ đâu ?

Qua câu nói đó, chứng tỏ Huyền Băng Lão Mị đã bắt đầu thôi chí nản lòng. Bỗng nhiên, ngay lúc ấy có tiếng chân bước hối hả đến làm cho ba lão ma đều giật mình im lặng.

Liền đó có một tên hầu bàn thò đầu vào cửa phòng, đưa mắt nhìn qua rồi tươi cười nói :

- Té ra bốn ngài đều đã thức dậy cả rồi ! Bốn vị muốn dùng thức ăn gì xin dạy bảo để con bung lên ngay ! Vừa nói, tên hầu bàn ấy đã bước vào trong phòng.

Kỳ Hồng Phi lấy ra một nén bạc nói :

- Người muốn mua thức gì tùy người, càng nhanh càng tốt, vì anh em chúng ta đây còn bận việc đi ra ngoài ! Tên hầu nhận lấy nén bạc nói :

- Con sẽ đi ngay ! Trong khi hẩn sửa soạn quay người bước ra, thì bỗng như nhớ ra một điều gì, nên vội vàng quay về phía Vô Tình Tú Sĩ nói :

- Trước đây nửa giờ, có một người đến tự xưng là họ Tang, bảo mang phong thư này đưa tận tay cho ngài ! Nói đoạn, hẩn thò vào áo lấy ra một phong thư, rồi tiếp :

- Xin ngài hãy xem qua ! Vô Tình Tú Sĩ không khỏi sửng sốt, đưa tay nhận lấy phong thư, đôi mắt lộ vẻ ngạc nhiên nói :

- Tại sao người ấy lại không đến gặp thẳng ta ?

Tên hầu nói :

- Việc ấy thực con không được biết. Con chỉ trông thấy thái độ của người ấu có vẻ sợ sệt lắm. Y không ngớt đưa mắt nhìn ra ngoài như xem chừng việc gì, đồng thời, dấn dò con phải cất kỹ phong thư. Xong, y vội vàng bỏ đi ngay ! Vô Tình Tú Sĩ khẽ cau đôi mày nói :

- Người tự xưng là họ Tang ấy có hình dáng như thế nào ?

Tên hầu bất giác phì cười nói :

- Nếu ngài không hỏi thì con đây thực không dám nói. Vì người họ Tang đầu to như cái thúng, răng nanh chồm chồm đầy cả miệng, bình sinh con chưa hề thấy ai lại xấu xí đến thế ! Vô Tình Tú Sĩ nghe qua thì biết đây là Đại Đầu Quỷ Phán Tang Hướng Lương nên liền mỉm cười quay qua tên hầu bàn khoát tay nói :

- Thôi, người hãy đi đi, ta không còn việc gì cần hỏi nữa ! Tên hầu bàn vâng lời bước ra ngoài.

Vô Tình Tú Sĩ xé phong thư ra xem, thì nét mặt u sầu đã đổi thành tươi vui nói :

- Xuyên Trung Tam Xú đã dò xét và biết được hiện nay phân đàn của Ngũ

Hành Cốc tại Gia Linh đã phân tán mỏng. Nhưng cứ mỗi đêm vào khoảng canh ba thì họ lại đến ngôi chùa Chân Vũ Quang ở ngoại ô cách thành mười lăm dặm về phía Bắc để tập hợp.

Nói đến đây, lão ta trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi tiếp :

- Tốt nhất là chúng ta nên tóm nguyên ổ bọn này, chớ để cho một tên nào thoát ra được. Theo ý Lệ mỡ, thì nên để một mình Lệ mỡ vào trong chùa, còn ba vị thì canh giữ ở ngoài, nếu trông thấy có một tên nào thoát ra thì nên chế ngự ngay không để hắn thoát đi.

Trên nền trời trong veo không một áng mây, vàng trắng đầu tháng cong như một chiếc liềm. Đêm đã vào khoảng canh ba... Bên ngoài ngôi chùa Chân Vũ Quang gió thổi từng reo rì rào, cảnh vật im phăng phắc và không hề có một bóng đèn từ trong chiếu ra.

Ngay lúc ấy, có một bóng đen nhanh nhẹn lướt nhẹ vào khu rừng rồi đáp xuống gốc tùng to nhẹ nhàng như một bóng ma.

Người ấy vừa đứng vững đôi chân thì từ sau một gốc cây tùng có một gã đàn ông mặc áo đen, tay cầm một lưỡi dao to bất thần lướt tới, khẽ quát :

- Anh em nào đó ? Xin cho biết mật khẩu ?

Bóng người kia không để cho gã đàn ông ấy hỏi dứt lời, năm ngón tay đã vung nhanh ra như một luồng chớp.

Tức thì, gã đàn ông cầm dao ấy liền cảm thấy có một luồng kinh phong mềm mại cuốn thẳng vào mặt khiến hắn phải nghẹt thở, chưa kịp kêu là đã té ngửa ra đất, hôn mê bất tỉnh rồi.

Bóng người ấy quả thực là hết sức nhanh nhẹn, tràn người tới, thò vội cánh tay ra, kẹp lấy thân hình của gã đàn ông to lớn kia vào nách, rồi nhún người vọt thẳng lên không lướt đi mất.

Người ấy là ai ? Thì ra đây chính là Vô Tình Tú Sĩ ! Nào ngờ, trong khi lão ta vừa lướt đi thì ở sau lưng lão cũng lại có một bóng người khác phi thân nhẹ nhàng như một đợt khói, bám sát theo sau để theo dõi hành tung của lão. Vô Tình Tú Sĩ sau khi chạy đến một bãi tha ma hoang vắng, thì dừng chân đứng lại. Liền đó, từ phía sau của một tấm bia, Bắc Quốc Song Ma và Huyền Băng Lão Mị đã nhanh nhẹn bước ra.

Vô Tình Tú Sĩ để yên gã đàn ông nọ xuống đất, rồi đưa tay vỗ một tiếng “bốp” vào mệnh môn huyệt phía sau lưng của hắn. Gã đàn ông ấy buột miệng kêu lên một tiếng “ôi chao” rồi nhô ra một bãi nước bọt. Khi hắn mở to đôi mắt và nhìn rõ được diện mục của bốn bóng người đang đứng vây quanh thì bất giác kinh hoàng kêu lên thành tiếng.

Diện mạo của bốn lão ma này có thể nói cả võ lâm không ai là không biết. Nhất là bốn lão ta đối với Ngũ Hành Cốc kinh chống như lửa với nước, do đó, từ lâu hình dáng của bốn lão ta đã in sâu vào trong trí óc của mỗi môn hạ

trong Ngũ Hành Cốc. Chính vì vậy mà gã đàn ông mặc áo đen kia vừa nhìn thấy bốn lão ta là biết ngay là ai rồi, nên không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Vô Tình Tú Sĩ cười lạnh lùng nói :

- Người đã rơi vào tay của già, có hai con đường chết sống, người hay tự chọn lấy ! Gã đàn ông to lớn ấy tự trấn tĩnh tinh thần rồi cười nhạt nói :
 - Tại hạ chẳng qua là một tên vô danh tiểu tốt, chỉ biết nghe theo sự sai khiến của kẻ khác mà thôi, chẳng có một địa vị quan trọng gì cả.
- Riêng bốn vị là bậc cao nhân tiền bối trong võ lâm, thế mà có thái độ đối xử với tại hạ như vậy, không khỏi có phần lệch lạc trong hành động hay sao ? Bốn lão ác ma ấy chẳng ngờ người đàn ông kia lại ăn nói có vẻ khôn ngoan như vậy nên không khỏi nhất thời bị nghẹn cứng miệng lại.

Vô Tình Tú Sĩ qua một lúc lâu mới mỉm cười nói :

- Theo lời đồn đại trong võ lâm thì anh em già đây đang có ý định gây ra những việc bất lợi cho cốc chủ các người. Tuy đây là những lời đồn đại sai, nhưng hiện nay đã trở thành một sự hiểu lầm không thể thanh minh được, do đó, lão phu nhất định phải xâm nhập Ngũ Hành Cốc một chuyến, ngõ hầu gặp thẳng cốc chủ của các người để giải bày mọi sự hiểu lầm trên....

Gã đàn ông ấy liền ngắt lời :

- Dụng ý của tiền bối thật là hay, nhưng thực chẳng có dính dấp gì tới tại hạ cả. Vì địa vị của tại hạ quá bé bỏng, không làm sao giúp gì cho tiền bối được ! Vô Tình Tú Sĩ mỉm cười nói :

- Việc ấy già đây đã biết. Cốc chủ của các người là người có cá tính lạnh lùng quái dị, từ trước đến nay không hề chịu tiếp kiến ai, hơn nữa trong Ngũ Hành Cốc lại được bố trí thật chặt chẽ, mỗi một bước đi đều đầy chạm bẫy. Anh em của lão phu tuy không sợ tất cả những sự khó khăn đó, nhưng nếu xông càn vào tất sẽ khó tránh được một cuộc xô xát.

Như vậy thì mọi sự hiểu lầm lại càng to, không thể nào thanh toán được nữa

! Gã đàn ông to lớn ấy đã lĩnh hội được ngụ ý trong câu nói trên nên đáp :

- Ý của tiền bối tại hạ hiểu rồi, đây tức là tiền bối có ý muốn hỏi đường đi nước bước bên trong sơn cốc chứ gì nữa ? Nhưng tại hạ cũng không hề biết được các điều đó y như tiền bối vậy ! Vô Tình Tú Sĩ nói :

- Đà chủ của phân đà Gia Lăng dù sao cũng phải biết được điểm đó chứ ?

Gã đàn ông to lớn kia không khỏi giật bắn người, im lặng không nói gì cả.

Vô Tình Tú Sĩ lại nói :

- Cứ mỗi đêm vào khoảng canh ba thì bọn các người đều có tụ tập tại ngôi chùa Chân Vũ Quang để mật bàn với nhau phải không ? Anh em của già đây nếu có ý định đối kháng với Ngũ Hành Cốc thì trong đêm nay nhất định giết sạch hết số người đến Chân Vũ Quang, không để cho một tên nào chạy thoát. Nhưng vì già đây không muốn tạo ra một cảnh tượng quá thê thảm như thế nên mới buộc phải bắt sống các hạ đến đây để nhờ các hạ nói rõ mật

khẩu trong đêm nay, để già đây tiến vào ngôi chùa mà không gặp sự ngăn trở, hầu giáp mặt với vị đà chủ, thuyết phục ông ta nói rõ đường đi nước bước trong Ngũ Hành Cốc để anh em già vào trong ấy, gặp gỡ cốc chủ các người thì mới mong dẹp bỏ được mọi sự hiểu lầm có thể đưa đến sự chém giết nhau sau này ! Gã đàn ông to lớn ấy lộ sắc nghi ngờ nói :

- Nếu các vị tiền bối không có ý muốn gây sóng gió trong chốn võ lâm thì xin chớ nên làm rối đến cốc chủ chúng tôi là được rồi. Vì tệ cốc chủ cũng không hề có ý đối kháng với các bậc anh hùng trong thiên hạ.

Nay nếu các vị tiền bối rời khỏi miền Tây tỉnh Tứ Xuyên ngay thì mọi việc hiểu lầm sẽ được xóa bỏ, hà tất phải nhất định đòi gặp mặt cốc chủ chúng tôi ?

Vô Tình Tú Sĩ không khỏi thâm kinh ngạc trước những lời lẽ biện bác rất hữu lý của người đàn ông này nên mỉm cười nói :

- Trong võ lâm có lời đồn đại là quý cốc chủ đã cướp đi pho Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu kiếm của già. Tuy đối với lời đồn đại ấy, già đây chỉ nửa tin nửa ngờ, e rằng việc ấy rất có thể là một mưu gian của kẻ khác muốn giả họa cho quý cốc chủ, nhưng dù sao già cũng phải gặp mặt cốc chủ của người để xác minh lại điểm này ! Gã đàn ông to lớn kia không khỏi sửng sốt, tỏ ra do dự một lúc thật lâu mới cất tiếng than rồi nói :

- Tại hạ chỉ là một người hèn mọn, thực không thể nào biết được những cơ mật của cốc chủ ! Kể đó, gã đàn ông ấy bèn nói rõ mặt khẩu và những trạm canh bí mật bố trí chung quanh ngôi chùa Chân Vũ Quang cho Vô Tình Tú Sĩ nghe.

Vô Tình Tú Sĩ gật đầu nói :

- Già rất cảm ơn sự chỉ dẫn ấy của các hạ. Vậy lời già đã hứa là chắc chắn không sai, nên giờ đây già chỉ điểm huyết đạo hôn mê của các hạ thôi, đến sáng ngày hôm sau huyết đạo sẽ tự giải trừ ! Nói đoạn, lão ta bèn nhanh nhẹn vung ngón tay lên điểm thẳng vào nách phía trái của gã đàn ông nọ. Tức thì, gã đàn ông ấy liền ngã người xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Sau đó, bốn lão ma bèn thì thầm bàn bạc với nhau một lúc, rồi nhanh nhẹn vọt người lao đi, nhắm hướng ngôi chùa Chân Vũ Quang lướt thẳng tới.

Sau khi bọn họ đã bỏ đi rồi, thì giữa bãi tha ma hoang vắng bất thần có Đồ Lôi xuất hiện. Chàng nhanh nhẹn bước đến bên cạnh gã đàn ông to lớn nọ, thò tay ra giải trừ huyết đạo của y.

Gã đàn ông ấy sau khi tỉnh lại, liền đứng phắt lên. Y trông thấy Đồ Lôi thì không khỏi hết sức kinh ngạc, đang định cúi mình cảm tạ thì Đồ Lôi đã khoát tay ngăn lại nói :

- Ông chớ nên cảm tạ tôi làm gì. Tên lão tặc Vô Tình Tú Sĩ là một con người xảo quyệt gian man, có chuyện gì mà lão ta chẳng dám làm ?

Lão ta tiến vào Ngũ Hành Cốc nhất định sẽ gây ra những chuyện chém giết

như trời long đất lở.

Gã đàn ông kia há miệng định phân bua là vừa rồi vì mình bị lão ta uy hiếp nên bắt buộc phải nói sự thực cho lão ta nghe. Nhưng Đồ Lôi đã cau mày nói tiếp :

- Tôi hiểu hoàn cảnh của ông, vậy chẳng cần phân bua làm gì. Theo ý tôi thì ngay bây giờ để kịp thời đối phó, ông nên trở về ngôi chùa Chân Vũ Quang để bẩm lại cho vị đà chủ biết hầu kịp thời cho một thủ hạ giả dạng làm phân đà chủ, đưa số lão tặc ấy đi vào con đường chết trong Ngũ Hành Cốc mới được ! Gã đàn ông to lớn ấy liền gương cười nói :

- Kế ấy của tôn giá quả là sáng suốt. Nhưng khổ nỗi là thuật khinh công của bốn lão ma kia hết sức cao cường, chắc ngay lúc này họ đã tiến tới ngôi chùa Chân Vũ Quang rồi, vậy tôi làm thế nào chạy trở về bẩm rõ lại việc này cho kịp ?

Đồ Lôi nói :

- Chẳng sao cả ! Tôi còn có hai người bạn đã chặn đường trên cột bốn lão ma ấy rồi. Các hạ hãy mau trở về chùa Chân Vũ Quang ngay, chớ nên chậm trễ mà hỏng việc lớn ! Gã đàn ông nọ chấp tay nói :

- Cái ơn trong đêm nay tôi không khi nào quên được. Tôn tính đại danh của các hạ là gì có thể chỉ dạy cho tại hạ được biết hay chăng ?

Câu nói của y chưa dứt thì Đồ Lôi đã vọt người bay thẳng lên không, lướt đi như chớp, chỉ trong chớp mắt là đã mất hút giữa bóng đêm.

Gã đàn ông nọ trông thấy thế không khỏi kinh hãi, vội vàng chạy nhanh đi. Tại ngôi chùa Chân Vũ Quang, cửa chính nơi gian đại điện đang được đóng kín. Trên bàn thờ chỉ đốt một ngọn đèn dầu bé nhỏ. Trong khi đó, có hai ba môn hạ của Ngũ Hành Cốc đang bí mật họp bàn với nhau.

Dưới ánh đèn lò mờ, bóng người chấp chờn xao động trông thực có vẻ huyền bí rùng rợn vô cùng.

Bỗng nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa khê và rất hồi hã. Tất cả mọi người hiện diện trong gian đại điện đều không khỏi giật mình.

Liền đó, có một giọng nói âm u lạnh lùng quát :

- Ai thế ?

- Thuộc hạ là Bành Lượng, có việc gấp muốn bẩm với đà chủ ! Ngay sau đó, có một người mày râu mắt cụp, diện mục uy nghi, mình mặc áo đen, nhanh nhẹn nhảy thẳng tới bên cạnh cánh cửa, đưa tay mở then gài, rồi xô hé cánh cửa ra khê quát :

-Việc gì thế ?

Tức thì, có một bóng người từ ngoài lách mình bước vào. Đây rõ ràng là gã đàn ông vừa bị Vô Tình Tú Sĩ bắt sống mang đi khi nãy.

Gã đàn ông ấy bèn kê miệng sát tai người vừa bước ra mở cửa, thì thầm nói nhỏ một hồi.

Người ấy nghe qua thì đôi mày dựng ngược, sắc mặt biến hẳn.

Bành Lượng nói :

- Giờ đây không thể chậm trễ được. Xin đà chủ hãy chuẩn bị đối phó ngay, hoặc nên sớm rút lui là thượng sách ! Nói dứt lời, y liền lách mình bước ra ngoài bỏ đi.

Người đàn ông mặc áo đen đứng yên tại khung cửa, đôi tròng mắt không ngớt xoay chuyển và dường như đã có một sự quyết định. Y lại khép cửa kín đáo như trước, nhưng không cài then, rồi nhanh nhẹn bước trở về vị trí cũ, hạ giọng dặn dò mọi người chung quanh.

Tức thì, số người trong gian đại điện bỗng có bảy tám người ùn ùn chạy ra sân hậu điện để ẩn mình trốn kín. Riêng người đàn ông mặc áo đen vừa rồi cũng vọt người bay thẳng lên trên tường nhà tại gian đại điện, rồi nằm xuôi theo rường nhà để ẩn mình.

Trong gian đại điện lại im phăng phắc, không nghe một tiếng động khiên không khí trở thành ngột ngạt vô cùng.

Chẳng bao lâu sau, bên ngoài lại có tiếng gõ cửa rất gấp, rồi lại có tiếng người nói :

- Thừa đà chủ, cóc chủ có lệnh gấp truyền đến.

- Hãy bước vào ! Câu nói chưa dứt, thì cánh cửa đã được xô ra, tức thì, có một bóng người tràn vào nhanh như chớp, bắt thần thò tay mặt ra chụp thẳng về người vừa lên tiếng trả lời.

Hành động của người này hết sức nhanh nhẹn, nên bàn tay mặt của y đã chụp được và siết chặt khúc trì huyết của một lão già tuổi độ ngũ tuần đang ngồi bên trong gian đại điện.

Sau đó, người ấy lại siết mạnh năm ngón tay của mình khiến lão già kia phải buột miệng gào lên một tiếng thê thảm.

Trong khi ấy, còn có bảy môn hạ của Ngũ Hành Cốc đang ngồi chung quanh. Nhưng khi số người ấy vừa kịp nhận ra bóng người mới tràn vào, không phải là anh em đồng bọn của mình thì đã quá muộn, không làm sao cứu nguy cho lão già được nữa. Bởi thế, họ ùn ùn đứng lên, miệng quát to, tay rút binh khí ra thủ thế, sẵn sàng đối phó... - Lão phu là Vô Tình Tú Sĩ ! Vô Tình Tú Sĩ đưa đôi mắt sáng ngời, rồi gằn giọng quát tiếp :

- Lão phu không có ý muốn hại đến đà chủ của các ngươi đâu ! Nếu các ngươi liều lĩnh tấn công ta thì... ha ha, chừng ấy chớ trách lão phu lại xuống tay độc ác đó nhé ! Câu nói ấy vừa dứt, thì bảy bóng người kia dường như đều khiếp sợ, đứng yên không dám tràn tới nữa. Có một người trong số ấy liền cười nhạt nói :

- Nếu ông không thả vị đà chủ của chúng tôi ra thì ông hãy ném thử chất độc mê hồn của Ngũ Hành Cốc ! Vô Tình Tú Sĩ gằn giọng nói :

- Lão phu nếu không có một ý định trước, thử hỏi tìm đến đây làm gì ? Chớ

nói gì là người, mà ngay đến Ngôn Như Băng đích thân đối phó với già, già đây cũng chưa khiếp sợ kia mà ! Vừa nói, lão ta vừa vung năm ngón tay ra, quét nhanh vào khoảng không như một luồng điện xẹt.

Thế là tất cả bảy người kia đều cảm thấy có một luồng kinh lực kín đáo lướt tới trước mặt mình. Luồng kinh lực ấy quả sắc bén như guom đao, khiến ai nấy cảm thấy đau đớn như bị dao cắt thịt, đồng thanh “hự” một tiếng khô khan rồi thối lui cả ra sau.

Người mặc áo đen đang nằm yên trên rường nhà trông thấy thế không khỏi thâm kinh hãi.

Vô Tình Tú Sĩ liền cất giọng sâu hiểm cười nhạt, rồi quay về lão già cải trang làm đà chủ ấy nói :

- Hãy mau dẫn lão phu đi vào Ngũ Hành Cốc. Nếu người định giở trò gì tất sẽ bị mất mạng ngay ! Đi mau ! Lão già giả dạng đà chủ ấy liền cất tiếng cười ngạo nghễ :

- Ông là một trong Vũ Nội Bát Kỳ được mọi người tôn là bậc tiền bối trong võ lâm, thế mà lại dùng đến thủ đoạn hèn hạ như vậy thực là xấu hổ ! Dù cho tại hạ có dẫn đường cho ông tiến được vào Ngũ Hành Cốc được êm xuôi đi nữa thì cũng e rằng ông có thể vào mà không thể ra, tự đem mình đến nạp mạng mà thôi ! Vô Tình Tú Sĩ cười nói :

- Tất cả hành động của các người, bộ quang minh chính đại lắm hay sao ? Thôi chớ nên lắm lời... Câu nói chưa dứt, lão ta liền kéo mạnh cánh tay khiến lão già nọ mất hết tự chủ, phải đưa chân bước theo Vô Tình Tú Sĩ đi ra khỏi gian đại điện.

Qua một lúc sau, người mặc áo đen nằm ẩn mình trên rường nhà mới thở phà ra một hơi dài nhẹ nhõm chẳng khác nào vừa trút bỏ được một gánh nặng. Trong khi người ấy định buông người nhảy trở xuống thì bất thần lại nghe có một tiếng cười nhạt vọng bên tai.

Tiếng cười ấy chỉ gần kề trong gang tấc nên làm cho y không khỏi cảm thấy ớn lạnh cả tâm can.

Nhưng bỗng đâu ngay lúc ấy, y lại cảm thấy tại “Cân túc huyết” cách “Mệnh môn huyết” về phía dưới chừng một tấc ở phía sau lưng bất ngờ bị điểm một chỉ thật mạnh. Bởi thế, qua sự rung chuyển khắp châu thân thì tất cả gân thịt trong người đều bị co rút cả lại vô cùng đau đớn, chẳng khác nào bị các loại rắn rết cắn phải. Do đó, y buộc phải há to miệng gào lên nhưng vẫn không gào ra tiếng được.

Tiếp đó, cả thân người y bị một bàn tay chụp lấy, rồi nhảy xuống khỏi rường nhà tại gian đại điện, lướt thẳng ra ngoài. Bắt đầu từ đó, y chỉ còn nghe được tiếng gió rít bên tai và cảm thấy cả người mình lơ lửng trên không, chẳng khác gì đang đang vãn giá vũ.

Dưới bóng trăng xanh, Đồ Lôi đang xách bổng một người mặc áo đen nhắm

hướng bãi tha ma hoang vắng chạy nhanh tới. Thân pháp của chàng không kém gì một làn gió.

Tại bãi tha ma, mộ bia đứng chen chúc như rừng, những nấm mộ nhấp nhô không dưới mấy trăm cái. Trong số đó, có nhiều ngôi mộ đã cũ kỹ, sụp đổ, lòi cả xương khô ra ngoài. Quanh đây lại có mấy gốc bạch dương không ngớt reo rì rào trong gió. Thỉnh thoảng, đây đó lại có tiếng cú kêu lạnh người, nghe thực rùng rợn.

Đồ Lôi lướt thẳng vào bãi tha ma ấy và không còn trông thấy hình bóng chàng đâu nữa. Qua một tiếng đồng hồ sau, Đồ Lôi lại từ trong bãi tha ma ấy bước ra, sắc mặt tươi cười vui vẻ.

Bình minh vừa ló dạng thì cả thành Gia Lăng đã đồn ầm lên là số người của Vô Tình Tú Sĩ đã xông vào Ngũ Hành Cốc để khiêu chiến trực tiếp với Ngôn Như Băng. Nguồn tin ấy loan ra thực mau, khiến ai nghe đến cũng phải kinh sợ.

Bởi thế, trên đường đi đến Ngũ Hành Cốc, thỉnh thoảng lại thấy có rất nhiều nhân vật võ lâm hồi hả đi tới. Họ định đến đây xem cuộc ác chiến sôi nổi giữa số người của Vô Tình Tú Sĩ và Ngôn Như Băng.

Nhưng họ lại không nghĩ đến việc làm thế nào vào Ngũ Hành Cốc cho được. Dù cho có vào được đi nữa, thì chưa chắc lại không sa vào cạm bẫy.

Con người tuy khôn hơn loài vật, nhưng vì thường bị danh lợi làm mờ ám đi trí khôn của mình, hơn nữa, lắm lúc lại tưởng rằng mình sẽ có được nhiều điều may mắn hơn kẻ khác, nên nhiều khi lại liều lĩnh xông vào vòng nguy hiểm. Tâm lý ấy lại càng có nhiều trong võ lâm.

Ngũ Hành Cốc nằm giữa muôn vạn núi đồi, chung quanh địa hình hiểm trở, vách núi cao đứng sừng sững, khe núi sâu đen ngòm, thêm vào đó lại được vị cốc chủ bố trí “Tam Tài Thất Tinh” ở vòng trong lọt vào tất chẳng biết đường đâu mà đi. Hơn thế nữa, trong khắp bụi cây ngọn cỏ, đâu đâu Ngôn Như Băng cũng có rải một thứ thuốc vô cùng độc địa, đụng đến là mất mạng ngay. Chính vì vậy, mà mọi người trong võ lâm ai cũng xem đó là một cấm địa.

Số người của Vô Tình Tú Sĩ từ đầu chí cuối vẫn không hề nghi ngờ gì đến việc người bị họ bắt sống mang đi chỉ là một người giả mạo chứ không phải là chủ phân đà Gia Lăng của Ngũ Hành Cốc. Do đó, họ đang trên đường xâm nhập vào Ngũ Hành Cốc là Ngôn Như Băng đã được môn hạ phi báo cho hay trước. Vì vậy, cả Ngũ Hành Cốc đều bố trí để đối phó với họ.

Lúc bấy giờ trăng đã lặn, nên bầu trời trở thành tối đen như mực.

Trên bờ sông Gia Lăng thấp thoáng có năm bóng người đang nhắm hướng Ngũ Hành Cốc chạy nhanh tới như bay... Trên một ngọn núi cheo leo nguy hiểm bên ngoài Ngũ Hành Cốc, lúc ấy lại có một lão già mặc áo xanh, đầu đội mũ nho sinh đang chấp tay ra sau lưng đứng im lặng suy nghĩ... Bỗng

đâu có một bóng người nhanh nhẹn chạy bay lên ngọn núi đó, hướng về lão già thì lễ nói :

- Bẩm cốc chủ, hiện giờ số người của tên lão tặc Vô Tình Tú Sĩ còn cách nơi đây ngoài mười lăm dặm nữa ! Ngôn Như Băng đưa đôi mắt sáng ngời như điện nhìn qua người ấy một lượt nói :

- Cứ vậy khôn chúng nó lại là được rồi ! Giọng nói của ông ta bình tĩnh, dịu dàng tựa hồ đối với việc bốn lão ma ấy xâm nhập chẳng xem vào đâu cả.

- Quần hùng trong võ lâm e rằng cũng sẽ kéo đến nơi. Họ muốn nhân cơ hội này để xâm nhập Ngũ Hành Cốc hầu thực hiện ý định thừa nước đục thả câu ! Ngôn Như Băng chỉ khẽ “hừ” một tiếng lạnh lùng qua giọng mũi chứ không hề lộ sắc lo ngại gì cả.

Người ấy dường như hết sức lấy làm lạ trước thái độ bình tĩnh của vị cốc chủ, trong khi có kẻ đại địch tấn công vào sơn cốc nên hẳn ta đứng trơ người ra như khúc gỗ.

Ngôn Như Băng trông thấy hẳn vẫn còn đứng yên tại đó chưa chịu bỏ đi bèn lên tiếng hỏi :

- Người còn có việc gì cần nói hay không ?

Người ấy giật mình cúi người bẩm :

- Hiện giờ lại còn có Thang Bà Tử, một nhân vật tên tuổi ngang với cốc chủ và cũng sở trường về môn sử dụng chất độc vô hình đang nhón nhờ bên ngoài sơn cốc. Bà ta có ý chờ đợi sơ hở để xông vào nơi đây ! Ngôn Như Băng phá lên cười ha hả nói :

- Thang Bà Tử là người thế nào mà người gọi là tên tuổi ngang hàng với ta. Nếu bà ta đến là tự đi tìm lấy cái chết đó thôi ! Giọng nói của Ngôn Như Băng có vẻ như ít nhiều bức tức.

Ngay lúc ấy lại có một bóng người lướt nhanh lên, cất giọng :

- Thừa cốc chủ, ba tháng trước đây, cốc chủ có nói người con gái mặc áo trắng và che kín mặt là một đại kinh địch đáng đề phòng. Kể từ đó, môn hạ của bản cốc lúc nào cũng âm thầm theo dõi hành tung của cô ta.

Nhưng khổ nỗi vì cô ta cười một con thiên lý mã đi lại nhanh như gió nên không làm sao bám sát cô ta được. Vừa rồi, theo sự báo cáo của một số môn hạ thì cô gái mặc áo trắng che kín mặt ấy lại vừa xuất hiện ở phía Nam sơn cốc, đồng thời hiện đang tiến thẳng về phía sơn cốc của chúng ta. Ngoài ra lại còn rất đông nhân vật giang hồ tiến đến, song số người này không phải là một phe với cô gái nọ ! Ngôn Như Băng nghe qua thì sắc mặt liền biến hẳn, quát :

- Để tự ta đích thân ra đối phó ! Nói đoạn, ông ta liền giũ mạnh tay áo rộng bay bổng lên không, chỉ thấy nhấp nhô hai lượt là đã bay đi mất cả hình lẫn bóng.

Ánh triều dương vừa mới nhô lên, chiếu ra một màu vàng tươi chói lọi.

Khắp rừng rậm hổ sâu, đâu đâu cây cỏ cũng xanh mượt trông thực là vui mắt.

Trên một con đường nhỏ có rất nhiều nhân vật võ lâm đang rảo bước đi nhanh như bay. Họ ăn mặc gọn gàng, dáng điệu hối hả đi làm một việc gì rất gấp rút.

Trong số nhân vật võ lâm ấy có một cô gái mặc áo trắng, mặc che kín đi một mình thực nhanh nhẹn.

Tuy cô ta không để lộ chân diện mục ra ngoài, nhưng qua mớ tóc xanh mượt như mây, cổ tay nõn nà như tuyết cũng đủ biết cô ta là một giai nhân tuyệt thế.

Số nhân vật võ lâm ấy tuy phần lớn đều không phải là phường hảo sắc, nhưng vẫn thỉnh thoảng quay mặt lại nhìn cô gái. Họ trông thấy thân pháp của cô ta nhẹ nhàng linh động thì không khỏi thán kinh dị trong lòng.

Trong số người đi ở phía trước có một gã đàn ông mặt đen như đất chảo bỗng dừng chân đứng lại, chờ cô gái áo trắng đi đến gần cất tiếng gọi :

- Này, cô nương kia, cô định đi đâu thế ?

Con đường ấy rất hẹp, chỉ đủ cho hai người sánh vai cùng đi, nhưng gã đàn ông to lớn ấy đã đứng ngang ra chặn mất lối đi rồi ! Cô gái áo trắng trông thấy thế, liền dừng chân đứng lại rồi vung nhanh cánh tay ngọc lên... Thế là sau một tiếng “bốp” thật kêu, gã đàn ông nọ đã bị tát thẳng một tát tay thực mạnh.

Tiếp đó, cô gái áo trắng lại vung nhanh bàn tay lên, giương thẳng hai ngón ra, giáng mạnh xuống. Tức thì, gã đàn ông nọ lại gào lên một tiếng thán thiết, rồi cả thân hình to lớn của hắn liền nhào lăn ra vệ đường, đưa hai tay bụm lấy mặt, trong khi máu tươi không ngớt từ các khe ngón tay bắn xối xả ra.

Hai tốp nhân vật võ lâm đi trước, nghe có tiếng động đều đứng lại nhìn xem. Họ trông thấy đôi mắt của gã đàn ông to lớn nọ, đã bị cô gái móc đi trong chớp mắt, nên không ai là không kinh hoàng sợ hãi.

Ngay lúc ấy, cô gái đã cất giọng lạnh lùng nói :

- Đồ có mắt không người ! Ta nghĩ tình mi mới phạm lỗi lần đầu nên mới tha mạng chết cho người đó !

Nói dứt lời, nàng sử dụng một thân pháp nhanh nhẹn như điện chớp, lướt qua hai tốp nhân vật võ lâm đi ở phía trước, rồi bỏ đi mất.

Thân pháp của nàng thật nhanh nhẹn không thể tưởng, chỉ trong chớp mắt là nàng đã đi xa số người này có ngoài mấy mươi trượng rồi.

Quần hùng trông thấy thế đều không khỏi kinh ngạc, đưa mắt nhìn nhau.

Lúc đó có hai người là bạn tri kỷ với gã đàn ông vừa bị móc mắt nọ lớn tiếng quát mắng om sòm, định đuổi theo cô gái áo trắng để gây sự... Nhưng bỗng có một giọng nói già nua vọng đến :

- Hai người đã suy nghĩ kỹ chưa ? Lỗi là ở người bạn của hai người chứ đâu có thể trách cô ấy được ? Người ta là con gái, cô độc có một mình, thế mà bỗng dưng lại đón đường người ta thì bị hủy đi đôi mắt của hấn vẫn còn là một điều vô cùng may mắn đó ! Vậy hai người còn định đem tính mạng của mình nạp luôn cho cô ấy hay sao ?

Giọng nói ấy nghe hết sức nghiêm khắc, khiến ai cũng phải kiêng sợ.

Hai gã đàn ông nọ không khỏi giật mình đưa mắt ngó về hướng có tiếng nói, thì thấy đó là Nhất Bút Chấn Thiên La Tiềm lộ Ngưu Giác Đảo. Bởi thế, một người trong bọn liền cười nhạt nói :

- Nếu nói như La đảo chủ thì việc này nên bỏ qua hay sao ?

Đôi mắt của La Tiềm sáng quắc như hai luồng điện, cất tiếng cười ha hả :

- La mỗ chẳng qua là lấy lời hay lẽ thiệt để khuyên nhị vị thôi.

Nhưng nếu nhị vị muốn đi tìm lấy cái chết thì tôi đây cũng không biết làm sao hơn được ! Ngay lúc ấy, bỗng có người cất giọng kinh ngạc “úy” lên một tiếng nói :

- Lữ Khuru đại hiệp sao đã bỏ đi đâu mất rồi ?

Câu nói ấy rõ ràng là muốn nói đến Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khuru Mộ Bình. Tổng Khu Trạch, phó bảo chủ của Thất Tinh Bảo vùng Trung Châu lên tiếng :

- Lữ Khuru đại hiệp từ trước đến nay hành động rất bí mật, không ai biết đâu mà đoán. Giờ đây ông ấy bất ngờ bỏ đi mất, chắc chắn là có sự toan tính gì, vậy xin chư vị hãy chú ý. Ngay bây giờ, chúng ta nên lo đỡ Vương Tân lão sư đứng lên trước đã ! Hai người đàn ông nọ nghe qua lời nói của La Tiềm thì không khỏi cứng họng, chẳng biết trả lời ra sao. Cả hai sắc mặt đều đỏ như gấc, thái độ luống cuống vô cùng. Vì đúng như lời La Tiềm nói, là nếu như đuổi theo cô gái ấy thì chỉ tìm lấy cái chết vô ích mà thôi. Nhưng nếu không đuổi theo thì lại hết sức mất mặt. Song cũng may có lời nói của Tổng Khu Trạch đã kịp thời giải vây cho hai người nên cả hai liền hối hả bước thẳng đến nơi Vương Tân đang nằm.

Vương Tân đã bị móc đi hai mắt nên không ngớt gào la lăn lộn, hai tay bụm chặt lấy mặt, trong khi máu tươi không ngớt tuôn trào. Hai người bước đến gỡ tay của hấn ra xem, thì không khỏi đều rùng mình.

Ai nấy đều trông thấy đôi mắt của Vương Tân đã trở thành hai cái lỗ sâu hoắm, đầm đìa máu tươi. Thương thế ấy tuy không đến nỗi chết, nhưng cuộc đời cũng đã trở thành tàn phế. Hai người đàn ông kia vội vàng vung chỉ lên, điểm huyết cầm máu cho Vương Tân.

Khi được đỡ đứng lên, Vương Tân cười đau đớn :

- Tiểu đệ tự tìm lấy cái khổ, không oán trách ai được. Nhị vị nếu có nghĩ đến tình bằng hữu thì xin hãy hộ tống tiểu đệ trở về quê ! Hai người đàn ông ấy cảm thấy hết sức buồn bã, chưa biết phải trả lời ra sao, nghe trên đường có

tiếng hát vọng đến :

Nền trời sao thưa, Chuông mai đà tắt, Ngoài hiên oang hót, trăng tàn !

Sương mù dày đặc, Gió thổi liều bay, Đây thềm hoa rụng, ai hay ?

Trên gian gác vắng, Người tựa lan can, Nhìn xa buồn bã, bàng hoàng ! Xuân sắp tàn rồi, Sầu vương man mác, Niềm vui xưa, có khác mộng tàn ?

Mọi người chỉ nghe tiếng hát lâng lâng dịu dặt chứ không trông thấy người hát đâu cả. Bởi thế, tất cả quần hùng đều bất giác quay mặt nhìn trở lại phía sau.

Nhưng tiếng hát lại lâng lâng vọng đến :

Nửa năm xa cách, tí mù, Nỗi sầu ly biệt, muôn thu một ngày ! Tương tư đặng đặng hôm mai, Lầu cao nay lại hoa sai trĩu cành ! Nỗi lòng biết nói cùng ai ?

Trăng sao mờ ảo, mây bay u buồn, Đôi dòng lệ thấm đỏ tuôn, Tái tê chạnh nhớ tình thương của chàng ! Con đường nhỏ ấy uốn khúc quanh co nên mọi người qua một lúc sau mới trông thấy một người đàn ông đứng tuổi, mình mặc áo dài màu thổ huỳnh, da mặt đen đúa, từ sau lưng thững bước tới.

Người đàn ông ấy sắc mặt tươi cười có vẻ như đang vui thích lắm. Khi nhìn thấy Vương Tân bị móc đi đôi mắt thì lộ sắc ngạc nhiên, đưa chân bước nhanh đến trước mặt Vương Tân. Người ấy nhìn qua một lượt, kinh ngạc nói :

- Xin hỏi tại sao lại có việc như thế này ? ôi, ai lại xuống tay quá ư độc ác như vậy ?

Trong số nhân vật võ lâm, có người nhạy miệng, vừa nghe hỏi thế đã đem đầu đuôi câu chuyện kể rõ lại cho người ấy nghe.

Người ấy nghe qua, biết việc này lỗi ở Vương Tân, nên chỉ khẽ than dài chứ không nói gì cả. Đồng thời, người ấy cũng đoán biết ra lai lịch của cô gái áo trắng kia là ai.

Bỗng ngay lúc ấy, cách đây không xa có tiếng người thì thầm nói với nhau :

- Chẳng hiểu Lữ Khuru đại hiệp lại bỏ đi đâu thế ? Hay là ông ấy đã theo dấu cô gái che mặt kia rồi ? Lữ Khuru đại hiệp từ trước đến nay luôn luôn thận trọng trong mọi việc, chắc chắn không tìm cô ta để gây sự về việc Vương Tân đâu, Như vậy, hành động của ông ấy phải có một nguyên do quan trọng hơn. Nếu chẳng thế thì không khi nào ông lại bỏ đi êm mà không nói cho mọi người được biết.

Người đàn ông đứng tuổi mặc áo dài màu thổ huỳnh nghe qua không khỏi giật mình. Trong lòng chàng dường như đã quyết định một việc gì, nên bèn cất tiếng cười to nói :

Mất hoa, miệng khó nên lời Linh hồn bay bổng, chơi vui giữa trời.

Hắn đà mất vía ai ơi ! Vừa dứt lời, thì người ấy đã rào bước bỏ đi mất.

Tất cả quần hùng không ai là không khỏi ngạc nhiên vì chẳng có ai biết được

lai lịch của người ấy. Khi người ấy đã bỏ đi xa rồi, trong số quần hùng mới nghe có người lên tiếng mắng đồng.

Người mặc áo dài màu thổ huyết ấy không ai khác hơn là Đồ Lôi.

Bước chân của chàng mỗi lúc một mau, đi nhanh không thua một luồng gió. Chàng vừa nghe nói đến cô gái mặc áo trắng che mặt thì đoán biết ngay là Huỳnh Y Vân, bang chủ Phi Phụng Bang. Bởi thế, chàng băn khoăn lo lắng cho sự an nguy của nàng và cũng đang lầy lăm lẹ về trường hợp Huỳnh Y Vân, tại sao lại đi một mình vào nơi nguy hiểm như thế ?

Đồ Lôi hiện nay có rất nhiều điều nghi vấn, muốn tìm cho kỳ được sự giải đáp, mà tất cả then chốt của câu trả lời đều nằm cả trên người của Huỳnh Y Vân.

Vừa đi, chàng vừa suy tới nghĩ lui mãi:

“Vân Mộng Bình bị bắt sống mang đi, chẳng rõ cô ấy có hay biết chăng ? Vậy ta có nên nói thẳng cho cô ấy biết hay không ?” Riêng về Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khuru Mộ Bình âm thầm bỏ ra đi như thế, chắc chắn là ông ta đã bám sát để theo dõi Huỳnh Y Vân. Vậy có lý nào lai lịch của Huỳnh Y Vân đã bị Thiết Chỉ Thư Sinh dò biết rồi hay sao ?

Nếu quả đúng như thế thì chắc chắn Huỳnh Y Vân bị nguy mất ! Chàng nghĩ thế nên không khỏi ớn lạnh cả tâm can. Vì Lữ Khuru Mộ Bình là người mà cả võ lâm đều công nhận có nhiều mưu lược, mảnh lới khôn ngoan thuộc hàng nhân vật nguy hiểm... Huỳnh Y Vân chẳng hiểu đã nghiên cứu và lĩnh hội được tất cả tinh túy của Giáng Long kinh hay chưa ? Nếu chưa, thì chắc chắn nàng không thể nào may mắn thắng được Ngôn Như Băng, nhất là không thể nào chống lại được những thứ chất độc gần như là vô hình ấy ! Đồ Lôi tuy đã lĩnh hội được hết tất cả những gì cao thâm nhất trong Giáng Long kinh, nhưng chàng thấy rằng giữa học lực và kinh nghiệm là hai điểm hoàn toàn khác nhau. Hơn nữa, vì chàng chưa có dịp nào thi thố nên cũng chưa dám quả quyết là những môn kỳ học ghi chép trong pho Giáng Long kinh là cao tuyệt trong võ lâm và có thể dựa vào đó để tranh lấy một địa vị vô địch trong thiên hạ.

Đồ Lôi lúc nào cũng nhớ mãi lời sư phụ dặn dò là không có một thứ võ học nào đáng gọi là vô địch trong thiên hạ cả, vì khắp trong giới giang hồ ai cũng có một nhược điểm và sự sơ hở cả. Phàm một việc gì đều có một sự khắc kỷ đối với bản thân nó. Cho nên, không thể hoàn toàn ỷ lại vào võ lực mà phải dựa vào một thứ vũ khí không cần đánh nhau với kẻ khác mà có thể khuất phục được họ mới là thượng sách.

Chính vì lẽ đó, mà từ trước tới nay, Đồ Lôi không nghĩ tới việc sử dụng đến những môn võ học trong Giáng Long kinh. Phương chi, trong cả thiên hạ mệnh mông này có biết bao nhiêu nhân vật kỳ tài dị sĩ, kẻ giỏi còn có người giỏi hơn, vậy chi bằng thận trọng là tốt hơn.

Tuy chàng có giữ viên Phích độc bảo châu trong người, nhưng trong chuyến đi này chàng cũng không dám tin chắc ở sự thành công. Không lúc nào là trong lòng chàng băn khoăn lo ngại, nhất là đối với việc Huỳnh Y Vân lại đơn độc bỏ đi trước.

Phàm công việc gì nếu ta không quá lo lắng thì thôi, mà hề lo lắng quá nhiều thì rất dễ bị rối trí. Bởi thế, giữa lúc chàng băn khoăn nghĩ ngợi, chỉ lo cúi đầu đi tới, đã quên mất tất cả mọi việc xảy ra xung quang.

Bỗng nhiên, từ phía sau lưng chàng có một giọng cười trong trẻo, vọng đến :

- Ông bạn, tâm thần ông bạn dường như đang bị phân tán thì phải ?

Nên biết trong Ngũ Hành Cốc vô cùng nguy hiểm, mỗi bước đi đều có thể bị chết được, nếu không thận trọng thì sẽ phải chịu hận nghìn đời ! Nay ông bạn, phải ông bạn đang có một nghi vấn gì quan trọng lắm hay sao ?

Đồ Lôi không khỏi giật mình, dừng chân đưa mắt nhìn khắp nơi, trông thấy người vừa lên tiếng nói ấy chính là một thư sinh đứng tuổi, mặt sáng như ngọc, tia mắt lạnh lùng, dáng điệu hào hoa. Người thư sinh ấy tươi cười, đứng cách chàng độ hơn một trượng, đưa mắt nhìn chàng dăm dăm.

Đồ Lôi liền vòng tay buồn bã cười nói :

- Tôi xin cảm ơn lời nhắc nhở ấy của các hạ ! ôi, tôi vì đang có việc gấp nên chẳng hay tâm thần mình bị phân tán ! Chàng đoán nhầm, người thư sinh đứng tuổi trước mặt mình, chắc là Lữ Khuru Mộ Bình chứ không còn ai nữa. Bởi thế, chàng không khỏi thán kinh dị, vì tại sao không thấy Huỳnh Y Vân đâu cả.

Người thư sinh đứng tuổi ấy mỉm cười :

- Chẳng hay ông bạn có chuyện gì gấp, có thể dạy cho tôi được biết không ? Tại hạ nếu có điều kiện, thì cũng có thể tiếp tay cho ông bạn được ! Đồ Lôi đưa mắt nhìn y một lượt, rồi khiêm tốn nói rằng :

- Chúng ta bất ngờ gặp nhau, thử hỏi nào dám làm phiền đến các hạ ! Người thư sinh đứng tuổi ấy nói :

- Trong bốn biển đều là anh em, gặp việc nguy nan thì phải giúp đỡ cho nhau, nào gọi là phiền được ?

Đồ Lôi lộ sắc cảm kích nói :

- Cao tánh đại danh của các hạ là gì, chẳng hay có thể dạy cho biết không, kẻo tại hạ lại có điều thất lễ ! Người thư sinh đứng tuổi ấy cười nói :

- Không dám ! Tại hạ họ đôi là Lữ Khuru, thảo tự gọi là Mộ Bình ! Đồ Lôi nói thắm:

“Quả là hần đây. Từ bấy lâu nay nghe hần là một người có nhiều mưu lược, ta phải cẩn thận đối phó mới được !” Bởi thế, chàng làm ra vẻ kinh ngạc nói :

- Té ra các hạ là Lữ Khuru Mộ Bình, một nhân vật bấy lâu nay tên tuổi vang khắp chốn ! Từ nãy đến giờ, thực tôi quá thất lễ ! Kế đó, chàng lại làm ra vẻ

buồn rầu nói :

- Tại hạ tên gọi là Triệu Hồ Thành, quê quán tại vùng biên cương xứ Mèo. Tại hạ có một thằng con lớn, tên gọi là Triệu Long, vì từ nhỏ được nuôi chiều nên quen thói ăn chơi đàng điếm. Có một hôm, vì tranh nhau một cô gái với thủ hạ Ngũ Hành Cốc tại phân đà Miêu Cương, nên đã dùng vũ lực choảng nhau. Thằng con của tại hạ đã dùng một lưỡi kiếm gia truyền, đúc bằng thép Miến Điện, giết chết luôn một hơi ba môn hạ của Ngũ Hành Cốc ở vùng ấy. Nhưng cuối cùng nó lại bị đoạt mất lưỡi kiếm và bị trọng thương bởi chiêu lực của đối phương. Sau việc ấy, tại hạ tưởng đâu là gió đã lặng sóng đã yên, nào ngờ khi thằng con của tại hạ được bình phục rồi, thì nó lại uất ức về chỗ lưỡi kiếm đã bị đoạt mất. Do đó, nó đã gạt tại hạ ra đi tìm kẻ thù. Nghe đâu tên thủ hạ đoạt lấy lưỡi kiếm của nó đã được đổi về Ngũ Hành Cốc, nên nó bèn liều lĩnh xông thẳng vào Ngũ Hành Cốc để đòi thanh kiếm ấy lại. Thế nhưng đã suốt ba tháng qua tại hạ không hề được tin tức của nó. Có lẽ nó đã bị nguy trong Ngũ Hành Cốc rồi. Bởi thế cho nên... Lữ Khuru Mộ Bình mỉm cười nói :

- Triệu huynh có thực sự đến đây vì việc ấy hay không ?

Đồ Lôi không khỏi lộ sắc kinh ngạc nhưng có ý tìm hiểu ngụ ý trong câu nói của Lữ Khuru Mộ Bình. Qua một lúc sau mới như bừng hiểu ra :

- Vậy có lý đâu, Lữ Khuru đại hiệp ngờ vực lời nói của tôi là không đúng sự thực hay sao ?

Nói đến đây, Đồ Lôi lắc đầu rồi tiếp :

- Võ lâm hiện nay đang trong tình trạng rối loạn, việc ấy tuy khi đến đây tôi cũng đã nghe qua, nhưng tôi không có ý nhúng tay vào việc thị phi của giới giang hồ. Không nói dầu gì đại hiệp, gia đình của tôi là một gia đình giàu có nhất vùng, còn mong muốn gì nữa ? Duy có điều là vì tôi có một đứa con trai duy nhất, nên buộc phải lặn lội đến vùng Tứ Xuyên này để tìm nó mà thôi ! Lữ Khuru Mộ Bình cất tiếng khẽ than rồi nói :

- Các hạ đến đây, thực là không phải lúc... ! Đồ Lôi nói tiếp :

- Việc ấy tôi cũng hiểu, nhưng tôi nhất định không nhúng tay vào việc thị phi này. Cốc chủ Ngũ Hành Cốc là cao nhân trong võ lâm, lẽ tất nhiên là hiểu rõ được việc đó ! Lữ Khuru Mộ Bình vừa rồi đã trông thấy Đồ Lôi cúi đầu đi rất nhanh chứng tỏ thuật khinh công không phải tầm thường, nên biết Đồ Lôi là người võ công chẳng kém, y đoán chừng Đồ Lôi đến đây là để trả mối thù riêng nên có ý muốn lợi dụng. Do đó, ông ta giả vờ suy nghĩ trong giây lát rồi nghiêm sắc mặt nói :

- Tại hạ giờ đây cũng đi đến Ngũ Hành Cốc, chỉ bằng chúng ta cùng đi hoặc giả có giúp được một tay cho ông anh hay chăng ?

Đồ Lôi hết sức mừng rỡ, định lên tiếng cảm ơn thì Lữ Khuru Mộ Bình đã vội vàng khoát tay nói tiếp :

- Giờ đây, ông anh cảm ơn tôi thì e còn quá sớm. Vì trong chuyến đi này đầy đầy những nguy hiểm. Trước khi đi đến đây, có lẽ ông anh cũng đã dò biết được mọi sự bố trí và những con đường an toàn tiến vào Ngũ Hành Cốc rồi chứ?

Đồ Lôi gượng cười lắc đầu nói :

- Tôi chỉ được biết ở trong Ngũ Hành Cốc đâu đâu cũng có rải thuốc độc, nên trước khi đi đến đây, tôi đã có tìm nhỏ mấy bụi “Long Diên Thảo” ở trong núi sâu vùng Miêu Cương. Thứ cỏ này có thể trừ được các thứ độc ! Vừa nói, Đồ Lôi vừa thò vào áo lấy ra một bụi cỏ khô, có nở những hoa màu tím, thoang thoang mùi hương rất nhẹ nhàng. Chàng tách ra một nhánh cỏ ấy rồi đưa tặng cho Lữ Khuru Mộ Bình, cười nói :

- Thứ cỏ này ở vùng Miêu Cương là một vật rất quý báu, ít khi gặp được, có hiệu nghiệm rất ly kỳ, nhưng chẳng hiểu nó thật có thể trừ được những chất độc nguy hiểm trong Ngũ Hành Cốc hay không ? Tuy việc ấy tôi không dám nói chắc, nhưng cũng kính biếu cho ông một nhánh, giữ trong người tất cả cũng thấy bạo胆 hơn.

Lữ Khuru Mộ Bình nhận lấy, lên tiếng cảm ơn, cầm trong tay nhìn xem một lúc rồi bỏ vào áo nói :

- Việc này không nên chậm trễ, vậy chúng ta nên đi nhanh tới trước.

Hôm nay, quần hùng trong giới giang hồ đi đến Ngũ Hành Cốc không phải ít, vậy chúng ta nên tránh xa họ một tí thì hơn ! Đồ Lôi nhướn đôi mày rậm nói :

- Chí lý lắm ! Hai người liền đưa chân rảo bước đi tới.

Qua một khoảng thời gian độ dừng xong một chén trà nóng, thì hai người đã tiến vào khe núi, hai bên vách đá cao thẳng đứng hàng trăm trượng, trơn bết như gương. Trong khe núi ấy, chỉ thấy mọc toàn cây phong, đâu đâu cũng một màu xanh biếc. Muốn tiến vào khe núi, thì chỉ có một con đường duy nhất là phải đi xuyên qua cánh rừng phong ấy mà thôi.

Lữ Khuru Mộ Bình bỗng nhiên khẽ quát :

- Chậm đã ! Tức thì hai người cùng dừng bước lại, không đi tới nữa.

Lữ Khuru Mộ Bình đưa tay chỉ về cánh rừng phong nói :

- Tiến qua khỏi khe núi này là đã vào giữa ruột Ngũ Hành Cốc nên khắp nơi đây mỗi một bước đi đều nguy hiểm, vậy chẳng hay thứ cỏ “Long Diên Thảo” mà ông anh tặng cho, thực sự có thể trừ được các chất độc hay không ?

Đồ Lôi đưa mắt nhìn Lữ Khuru Mộ Bình một lượt cười nói :

- Lữ Khuru đại hiệp có lẽ hiểu rõ đường đi nước bước trong Ngũ Hành Cốc này lắm ? Hôm nay, tôi được cùng đi với đại hiệp quả là một dịp may hiếm có ! Riêng thứ cỏ “Long Diên Thảo” này, phải chăng có hiệu nghiệm như lời đồn đại thực tôi không được biết ! Nói đến đây, Đồ Lôi lộ vẻ ngờ vực rồi

tiếp :

- Nếu Lữ Khuru đại hiệp không gặp tôi thì nhất định sẽ dựa vào đâu để tiến vào Ngũ Hành Cốc ?

Lữ Khuru Mộ Bình cất tiếng cười ha hả thực to nói :

- Phàm việc gì cũng có thể chia thành ba cách thượng, trung và hạ để tiến hành. Nếu có “Long Diên Thảo” trừ được các thứ độc thì không còn gì hay hơn nữa, vì như thế ta sẽ khỏi bị phân tán tinh thần. Bằng trái lại, không có loại cỏ ấy thì tại hạ cũng có mưu lược khác để tiến vào được ! Đồ Lôi nghiêm sắc mặt nói :

- Để tôi đi trước dẫn đường, thử xem thử “Long Diên Thảo” ấy có hiệu nghiệm chăng ?

Nói đoạn, chàng liền nhanh nhẹn lao mình lướt thẳng vào rừng.

Khi thân người của Đồ Lôi mới vừa tràn đến khu rừng rậm thì bỗng nhiên thấy có bóng người chập chờn trước mắt, kế đó, chàng trông thấy có năm gã đàn ông to lớn mặc áo đen, đưa nhanh khí giới để cản đường.

Có một tên trong bọn quát to :

- Tiến vào sơn cốc thì chết, vậy nên nghe lời khuyên của ta sớm quay đầu trở lại thì hơn ! Đồ Lôi nhanh nhẹn thò cánh tay trái ra, năm ngón tay liền chụp tới nói :

- Chưa hẳn thế đâu ! Bàn tay của chàng vừa chụp ra nhanh nhẹn không thua một ánh chớp.

Do đó, khi đối phương hay được thì đã quá muộn rồi.

Thế là Đồ Lôi đã chụp được mạch cổ tay của một gã đàn ông trong bọn, chàng dùng sức siết mạnh năm ngón tay lên, khiến đối phương cảm thấy tê buốt cả một cánh tay. Vì thế, lưỡi đao cũng buông rơi xuống đất.

Trong khi đó, Đồ Lôi lại nhanh nhẹn thò tay mặt ra là đã siết chặt được thanh đao vào lòng bàn tay rồi. Đồng thời, chàng lẹ làng vung lưỡi đao ra. Ánh thép lóe lên sáng ngời và sau một tiếng “xoẹt”, chiều đầu của gã đàn ông ấy đã bị lưỡi đao chém đứt lìa sát cổ khiến một làn máu tươi từ trong cổ của y phun lên đỏ ối cả một vùng.

Tất cả những hành động ấy của Đồ Lôi từ chỗ thò tay siết lấy cánh tay đối phương cho đến khi giật lấy lưỡi đao chém tới đều nhanh nhẹn như một luồng điện chớp, không ai có thể trông thấy cho kịp.

Bốn gã đàn ông kia không ngờ Đồ Lôi lại có võ công cao cường đến thế, hơn nữa, họ cũng chẳng ngờ tên đồng đảng của mình lại không thể đỡ được một thế võ nào cả. Khi tên đồng đảng bị giết chết một cách thảm thiết, thì cả bọn không khỏi giận dữ, vung đao công tới.

Thiết Chi Thư Sinh Lữ Khuru Mộ Bình nhìn qua võ công của Đồ Lôi thì không khỏi thảm kinh ngạc, nghĩ rằng:

“Người này đánh những thế võ xem tầm thường, chẳng có gì là lạ, nhưng chỉ

có nhanh nhẹn tuyệt vời khiến đối phương khó bề đề phòng được”.

Giữa lúc ông ta còn đang nghĩ ngợi thì thân hình cũng liền tràn nhanh tới, tiếp tay với Đồ Lôi chống trả lại bốn gã đàn ông to lớn kia. Ông ta vừa vung chưởng lại vừa vung chỉ, đánh nhanh như gió hốt, thế võ nào cũng nhắm công thẳng vào huyết đạo quan trọng của đối phương.

Ngay khi ấy, Đồ Lôi dùng thế “Thái công điều ngư” vung lẹ chưởng mặt lên, rồi chém xéo trở xuống nhanh như tên bắn.

Đối phương trông thấy không dễ gì phá tan được thế đánh của Đồ Lôi nên ngã người ra phía sau, rồi thừa thế hất mũi đao thẳng về phía kẻ địch.

Đồ Lôi cất tiếng cười nhạt :

- Người muốn chết mà ! Tức thì, chưởng thế của chàng liền hạ thấp xuống, thò nhanh năm ngón tay chụp lấy sợi dây tơ buộc ngang thắt lưng của người ấy, rồi nhún hai chân vọt người bay xéo lên không, nhắm hướng khe núi lướt thẳng tới.

Lữ Khuru Mộ Bình trông thấy Đồ Lôi đã tiến vào trong sơn cốc thì rất lo lắng, nên bèn biến đổi chưởng pháp, dựng đứng bàn tay lên như lưỡi dao, dùng thế “Lỗ dương chỉ nhật” quét thẳng ra.

Thế đánh ấy tuy mới xem là dùng chưởng nhưng kỳ thực thì kinh lực lại từ các đầu ngón tay bắn ra, rít gió nghe vèo vèo, có một sức mạnh nghìn cân. Thế là ba thủ hạ của Ngũ Hành Cốc bỗng cảm thấy có một luồng kinh phong sắc bén như dao, quét thẳng vào mặt, đau đớn như bị dao cắt lấy thịt, buột miệng gào lên rất thảm thiết, rồi nối gót nhau ngã lăn ra đất.

Lữ Khuru Mộ Bình cũng không kịp xem họ sống chết thế nào, nhanh nhẹn lướt thẳng vào khe núi.

Nhưng ông ta chỉ nhìn thấy núi đồi nhấp nhô, rừng cây dày đặc chứ không còn trông thấy Đồ Lôi đâu nữa. Bởi thế, ông ta không khỏi sững sốt, giương mắt nhìn khắp bốn bên một lượt.

Bỗng nhiên, ông ta nhìn thấy tại một vùng cây cối rậm rạp ở phía trái có bóng người thấp thoáng, rồi lại trông thấy Đồ Lôi rảo bước đi ra.

Lữ Khuru Mộ Bình liền chạy nhanh tới hỏi :

- Ông anh đã phát giác được điều gì hay chưa ?

Đồ Lôi lắc đầu nói :

- Vừa rồi tôi đã tóm lấy được một tên tặc đang trong Ngũ Hành Cốc, muốn uy hiếp nó chỉ một con đường an toàn cho mình tiến vào trong sơn cốc, nhưng hấn lại nhất định không chịu nói thực, nên tôi đã tức giận giết chết hấn, ném xác trong rừng kia ! Lữ Khuru Mộ Bình nói :

- Việc ấy tại hạ đã biết, ông anh chớ nên bận tâm để trễ mất cả thì giờ.

Nói đến đây, ông ta dừng lại trong giây lát rồi đưa mắt chú ý nhìn về phía trước nói tiếp :

- Chúng ta hãy đi thôi ! Thế rồi hai người cùng sánh vai nhau chạy bay đi

một lúc. Sau đó, họ cũng đã cùng tiến vào một khu rừng trúc.

Bỗng ngay lúc ấy, có một giọng sâu hiểm cười nhạt nói :

- Lại hai tên đi tìm cái chết đến kìa ! Giọng nói ấy tuy không xa, nhưng chỉ nghe tiếng chứ không trông thấy người đây cả.

Đồ Lôi quát to một tiếng rồi vung chưởng lên đánh thẳng về hướng có tiếng nói vừa vọng lại.

Tức thì, chưởng lực ồ ạt cuốn tới ào ào, chẳng khác nào sấm động trên nền trời cao, khiến ai nghe đến cũng phải kinh hãi.

Nhưng ngọn kinh phong đã quét gậy vô số thân trúc, nằm bẹp sát đất.

Thế mà đến khi luồng kinh lực ấy đã bay qua thì chúng nó lại bật lên như cũ, chẳng hề hấn gì cả. Đồng thời, chàng cũng không trông thấy có một bóng người nào tại nơi ấy.

Đây rõ ràng là Đồ Lôi có ý dối gạt, vì muốn không để cho Lữ Khuru Mộ Bình nhận thấy trình độ võ công thực sự của mình nên mới giả vờ đánh ra một chưởng vụng về như vậy để Lữ Khuru Mộ Bình không có lòng sinh nghi.

Lữ Khuru Mộ Bình trái lại, như không hề trông thấy Đồ Lôi vung chưởng đánh ra. Ông ta chỉ đưa mắt nhìn khắp chung quanh đứng trơ trơ suy nghĩ. Qua một lúc, ông ta mới thất vọng nói :

- Chúng ta đã bị vây khốn rồi ! Cánh rừng trúc này xem có vẻ như hoàn toàn rối loạn, y hệt một cánh rừng trúc thiên nhiên, nhưng kỳ thực chúng đều được trồng theo vị trí của tinh tú, biến ảo khôn lường. Muốn thoát ra khỏi rừng trúc này, tất phải dùng đến võ lực nhiều lắm ! Đồ Lôi đưa mắt nhìn khắp bốn bên một lượt nói :

- Tôi không tin cánh rừng trúc này lại có thể vây khốn chúng ta được ! Lữ Khuru Mộ Bình mỉm cười nói :

- Ông anh không chịu tin thì cứ thử xem có thể vượt ra khỏi cánh rừng trúc này được không ? Tại hạ sẽ theo sát phía sau ông anh hầu không mất liên lạc với nhau ! Đồ Lôi vẫn có vẻ không tin, bèn “hừ” một tiếng lạnh lùng, rồi quay mặt bước đi.

Lữ Khuru Mộ Bình liền bước theo sát phía sau, trông thấy Đồ Lôi chạy qua Đông rồi lách sang Tây, hoàn toàn không có chưởng pháp gì cả nên thầm nghĩ :

- “Con người này là một kẻ hữu dũng vô mưu, ta thu phục hẳn để dùng thì hay lắm !” Bởi thế, ông ta bèn lên tiếng nói :

- Ông anh chớ nên hoang phí sức khỏe và thì giờ vô ích, để tại hạ bình tình suy nghĩ và quan sát sự kỳ ảo của khu rừng trúc này, hầu tìm ra một cách thoát thân thì hơn.

Đồ Lôi dừng bước lại, quay mặt mỉm cười với Lữ Khuru Mộ Bình.

Lữ Khuru Mộ Bình liền đưa đôi mắt sắc bén từ từ quan sát khu rừng trúc

được bố trí theo trận thế này.

Sắc mặt của ông ta có vẻ bình tĩnh như thường, nhưng kỳ thực thì trong lòng nóng nảy như lửa đốt. Tuy trước khi đến đây, ông ta đã dò xét mọi sự hư thực cũng như mọi sự bố trí trong Ngũ Hành Cốc rồi. Nhưng cả một khu vực rộng hàng trăm dặm bao quanh Ngũ Hành Cốc, không có nơi nào là không nguy hiểm. Trong khi đó, ông ta chỉ mới tìm biết được có mười mấy chỗ bố trí nguy hiểm nhất mà thôi. Giờ đây, nào ngờ chỉ một khu rừng trúc bé nhỏ như thế này, cũng đủ làm cho ông ta phải điên đầu, không có cách đối phó. Ông ta đã đuổi theo Huỳnh Y Vân, nhưng nàng đã thoát đi mất. Bởi thế, ông ta sốt ruột muốn tìm cho kỳ được Huỳnh Y Vân, nào ngờ dục tốc bất đạt, mọi sự xảy ra đều đi ngược với ý muốn của mình.

Đồ Lôi bỗng nói lầm bầm :

- Nếu giờ đây ta có thanh bảo kiếm bằng thép Miến Điện gia truyền trong tay thì cánh rừng trúc này làm thế nào vây khốn ta được ? Ta sẽ chặt sát gốc chúng nó hết trong giây lát như chơi ! Bỗng ngay lúc ấy, có một giọng cười nhạt vọng đến :

- Sắp chết đến nơi mà còn dám khoác lác không biết xấu hổ ! Đồ Lôi nghe qua, tức thì biến hẳn sắc mặt, sát khí tràn đầy hai tia mắt.

Bỗng nhiên, từ khắp bốn bên đã có tiếng “khè khè” vọng đến, nghe rất quái dị...

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 26

Vượt qua nguy hiểm

Đồ Lôi đưa mắt nhìn lên thì không khỏi kinh hãi vì chàng trông thấy có hàng mấy trăm con rắn độc, mình đầy hoa, đang bò lúc nhúc về phía hai người, há miệng thè lưỡi đỏ lòm.

Đồ Lôi nhìn thấy Lữ Khuru Mộ Bình đang nghiêng đầu suy nghĩ thì vội vàng to tiếng nói :

- Lữ Khuru đại hiệp, hãy mau lấy bụi cỏ “Long Diên Thảo” ra để chế ngự lũ rắn độc ! Lữ Khuru Mộ Bình nghe qua không khỏi giật mình sững sốt, vội vàng đưa mắt nhìn lên thì giật bắn người, hồi hải thò vào áo lấy bụi cỏ “Long Diên Thảo” ra cầm trên tay.

Đồ Lôi cũng thế, tay trái chàng nắm chặt bụi diên thảo, trong khi tay mặt đưa ngang ngực, tập trung tinh thần để sẵn sàng đối phó.

Đồ Lôi vốn có ý giả vờ, chứ thực sự “Long Diên Thảo” ấy chẳng phải là một thứ linh vật hiếm có, trừ được các chất độc gì cả, mà đúng ra là nhờ ở viên “Phích độc bảo châu” của chàng giấu kín trong người.

Bởi thế, quả nhiên lũ rắn khi tiến tới, còn cách họ ba trượng nữa thì tất cả sợ hãi như gặp phải một thứ khắc kỵ gì vội vàng quay đầu bỏ chạy hết.

Lữ Khuru Mộ Bình trông thấy thế hết sức mừng rỡ, quát lên một tiếng to, rồi vung chưởng quét ra một luồng kinh lực khiến lũ rắn độc cất tiếng kêu “khè khè” rất thảm thiết, thân hình bị nát tan thành một mớ máu thịt bầy nhầy.

Đồ Lôi cũng tiến theo sát một bên Lữ Khuru Mộ Bình, nhưng không hề ra tay diệt trừ lũ rắn. Vì chàng không muốn dùng võ công hoặc sử dụng đến món ám khí “Thất xảo phích lịch thoa” đang cất giấu trong bọc, bởi làm như vậy thì Lữ Khuru Mộ Bình tất sẽ nhận ra lại lịch của mình ngay.

Chẳng bao lâu sau, dưới luồng chưởng lực của Lữ Khuru Mộ Bình lũ rắn đã bị diệt trừ non nửa.

Bỗng nhiên, ngay lúc ấy có tiếng sáo du dương từ đâu vọng đến.

Tiếng sáo ấy nghe dịu dặt nhưng không có âm luật gì cả, chỉ có điều là nghe rất vui tai mà thôi.

Thế là lũ rắn ùn ùn thối lui không còn một con nào.

Tiếp đó, lại nghe có một giọng nói lạnh như băng giá bay theo gió vọng đến:

- Lữ Khuru Mộ Bình, Ngũ Hành Cốc là một nơi nguy hiểm vô cùng.

Dù là thần tiên tiến vào đây cũng khó sống sót được, chớ nói gì là ông.

Hãy nghe lời khuyên của ta, mau mau quay đầu trở lại thì ta sẵn sàng hé mở một góc lưới cho thoát thân ! Tiếng nói vừa dứt, thì xung quanh lại im phăng

phắc.

Cả khu rừng trúc xác rần ngổn ngang, máu thịt bầy nhầy, mùi hôi tanh nồng nặc.

Lữ Khuru Mộ Bình nghiêm sắc mặt nói :

- Tuy không thể hoàn toàn tin hẳn, nhưng cũng không thể không tin được. Trong chuyến đi này là để tìm hiểu sự thật về vấn đề đó, nếu chẳng phải thế thì tại hạ đâu lại mạo hiểm làm gì ?

Đồ Lôi nói :

- Đại hiệp chắc chắn là mình có thể đoạt được pho kinh và lưỡi kiếm vào tay hay sao ?

Lữ Khuru Mộ Bình mỉm cười nói :

- Hôm nay là một cơ hội tốt trời cho, nên không thể bỏ qua được, vì nếu bỏ qua cơ hội này thì về sau sẽ hối tiếc mãi ! Đồ Lôi lộ vẻ sững sốt, ngơ ngác như không hiểu câu nói ấy.

Lữ Khuru Mộ Bình mỉm cười nói tiếp :

- Hôm nay các cao thủ trong võ lâm đều tập hợp hết về đây, để xông vào Ngũ Hành Cốc. Vô Tình Tú Sĩ, Bắc Quốc Song Ma và Huyền Băng Lão Mị là những nhân vật bấy lâu nay tên tuổi vang dội cũng đã đến đây và kêu đích danh Ngôn Như Băng ra tranh tài độ sức ! Trong trường hợp có kẻ đại địch tràn vào, Ngũ Hành Cốc phải lo đối phó. Như vậy, tất họ có nhiều sơ hở. Ta nhân cơ hội đó tràn vào thì sẽ có đến tam chín phần mười hy vọng đoạt được hai bảo vật ấy vào tay ! Nói đến đây, ông ta lại cất tiếng cười nhạt, rồi tiếp :

- Nếu tại hạ đoán không sai thì ngay lúc này, Ngôn Như Băng đang dẫn các cao thủ của mình đến ngăn chặn bốn lão ma vừa nói. Do đó, số người hiện nay đang canh gác bí mật trong khắp sơn cốc đều là lũ vô danh tiểu tốt, đỡ không nổi một thế đánh của ta. Giờ đây, tại hạ chỉ cần suy nghĩ để tìm hiểu được về những “sinh khắc kỳ môn” của Ngũ Hành Cốc thì tất cả mọi việc đều sẽ giải quyết dễ dàng ! Đồ Lôi há miệng như muốn nói gì nhưng lại thôi. Qua một lúc sau, chàng mới hỏi :

- Tôi có những ý này, song chẳng rõ nên nói ra hay không ?

Lữ Khuru Mộ Bình như có vẻ sững sốt nói :

- Tôi với các hạ tuy mới gặp nhau nhưng đã xem như người tri kỷ, vậy có điều gì xin ông anh cứ nói thẳng là hơn ! Đồ Lôi nói :

- Ngôn Như Băng chắc chắn không đem giấu pho kinh và thanh kiếm vào một nơi kín đáo, mà trái lại, lão ta sẽ giữ sát bên mình chứ không hề xa rời. Như vậy chẳng hóa ra Lữ Khuru đại hiệp lại chộp vào một khoảng không hay sao ?

Lữ Khuru Mộ Bình lắc đầu nói :

- Ngôn Như Băng nào dám để lộ pho kinh và thanh kiếm như thế, trái lại, chắc chắn lão ta sẽ giấu kín và nói khéo với mọi người là những lời đồn đại

trong giang hồ đều hoàn toàn vô căn cứ, vu khống cho ông ấy mà thôi ! Đồ Lôi thâm cười vì thấy lời nói của Lữ Khuru Mộ Bình có vẻ như rất tự tin nên bèn lắc đầu nói :

- Tôi thực không dám tán đồng ý kiến của đại hiệp. Vì hiện nay quần hùng trong võ lâm cùng kéo nhau đến Ngũ Hành Cốc, tình trạng chẳng khác nào tên đã lấp vào cung, không thể không bắn ra. Phương chi, Vô Tình Tú Sĩ là một cao thủ trong võ lâm ngày nay, chắc chắn không thể bỏ rút lui trước những lời nói khéo của Ngôn Như Băng. Trong khi đó, Ngôn Như Băng chẳng những là người võ công trác tuyệt, mà còn dựa vào cả một địa thế hiểm yếu như Ngũ Hành Cốc, đồng thời, lại có cả pho kinh và thanh kiếm trong tay, vậy thử hỏi ông ta nào chịu nhân nhượng ?

Lữ Khuru Mộ Bình không khỏi thâm kinh dị, trước những sự phán đoán hết sức tế nhị và chính xác ấy.

Ngay lúc đó, sắc mặt của Đồ Lôi tỏ ra rất thành khẩn, cất tiếng than dài :

- Tôi là người bàng quan, việc này tôi không nhúng tay vào làm gì, nhưng không thể không trình bày một vài ý kiến hèn mọn với các hạ ! Lữ Khuru Mộ Bình tuy là người nhiều mưu lược và quỷ quyệt, nhưng lúc ấy cũng bị Đồ Lôi phỉnh gạt. Ông ta nhìn thấy thái độ thành khẩn của Đồ Lôi hiện rõ từ cử chỉ đến lời nói, nên không khỏi cảm động đáp :

- Ông anh vì có điều chưa biết rõ, thực ra thì pho kinh và thanh kiếm không hề có trong tay Ngôn Như Băng, mà trái lại, hiện đang ở trong tay của người khác ! Đồ Lôi mắng thầm :

- “Dù cho người có gian xảo như một con cáo, thì vẫn phải sa vào sự bố trí của ta ! Hừ, rốt cuộc rồi người cũng bằng lòng nói một phần nào sự thực !” Bởi thế, chàng liền giả vờ ngạc nhiên nói :

- Lời nói ấy của đại hiệp đã làm cho tôi hoàn toàn hoang mang, không hiểu ra sao cả. Song tôi là người ngoài cuộc nên cũng chẳng muốn tìm hiểu cho tỉ mỉ làm gì. Giờ đây, một việc làm cấp thiết của chúng ta là tìm cách rời khỏi khu rừng này một cách yên ổn. Kế đó, theo ý của tôi thì mạnh ai nấy lo việc riêng của mình để tránh sự nghi kỵ lẫn nhau ! Lữ Khuru Mộ Bình đưa mắt nhìn thẳng vào Đồ Lôi nói :

- Ông anh không bằng lòng giúp một tay cho tại hạ sao ?

Đồ Lôi cất tiếng than dài nói :

- Sự thực thì tôi đang bận tâm về đứa con trai, nên tâm trạng đang rối rắm như tơ vò, nên e rằng không giúp đỡ được gì cho các hạ nhiều mà trái lại, còn làm bận bịu thêm cho các hạ là khác. Hơn nữa, theo như tôi nhận xét thì chuyến đi này của đại hiệp, không khỏi giống như một mũi tên bắn ra không có đích, chỉ là nhắm chụp vào khoảng không mà thôi ! Lữ Khuru Mộ Bình cười nhạt nói :

- Ai bảo là một mũi tên bắn không có đích ? Tại hạ hành động rất chu đáo vì

đã biết chắc pho kinh và thanh kiếm hiện đang ở trong người của một cô gái. Mới vừa rồi đây, tại hạ đã trông thấy cô ta xâm nhập vào Ngũ Hành Cốc ! Đồ Lôi không khỏi sùng sờ nói :

- Một cô gái ? Cô ta không phải là người trong Ngũ Hành Cốc sao ?

Trong khi đó, chàng lại cười nhạt nói thầm:

“Dù sao ngươi cũng đã bằng lòng nói sự thực cho ta nghe rồi !” Lữ Khuru Mộ Bình bèn hạ giọng nói :

- Đúng như vậy ! Xin ông anh hãy yên lòng, vì tại hạ đã có người bí mật nằm trong Ngũ Hành Cốc từ trước rồi. Nếu tại hạ đoán không sai thì chỉ trong chốc lát đây sẽ có người đến tiếp tay với chúng ta. Hơn nữa, hiện giờ tại hạ đã tìm hiểu được phân bố trí tượng sinh tương khắc rất huyền bí của Ngũ Hành Cốc này rồi ! Đồ Lôi hiện sắc vui mừng nói :

- Nếu như vậy thì ta nên rời ngay khu rừng trúc này kéo ở đây lâu không có lợi ! Ngay lúc ấy, hai người nghe có một tiếng gào thảm thiết, vô cùng rùng rợn vọng đến. Nhưng sau đó thì chung quanh lại chìm trong tĩnh mịch như cũ.

Trên đôi khóe miệng của Lữ Khuru Mộ Bình liền hiện lên một nụ cười đắc chí.

Ngay sau đó, bỗng nghe có tiếng bước chân văng vẳng đi rất hồi hã, tức thì, giữa những thân trúc đang lắc lư theo chiều gió bỗng xuất hiện một bóng người đang chạy bay đến. Khi sắp đến nơi, thì hai người trông rõ được đây là một lão già mặc áo đen, râu dài đến rốn, sắc mặt âm u lạnh lùng.

Lữ Khuru Mộ Bình nhanh nhẹn bước tới rồi nói nhỏ với lão già ấy một lúc...

Đồ Lôi vẫn đứng y nguyên một chỗ, đưa mắt chú ý nhìn mọi hành động của hai người và nghiêng tai lắng nghe câu chuyện của hai người đang thì thầm với nhau.

Bọn họ nói chuyện rất khẽ, chẳng khác nào tiếng muỗi kêu, nên Đồ Lôi đã không nghe được rõ ràng. Chàng chỉ trông thấy lão già áo đen trao cho Lữ Khuru Mộ Bình một quyển sách mỏng, bên trên dày đặc những chữ và một chai bé nhỏ, rồi định quay lưng bỏ đi... Nhưng ngay lúc ấy, Đồ Lôi đã nhún mình nhảy thoát đến nói to :

- Xin tôn giá hãy dừng bước ! Lão già áo đen đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn qua Đồ Lôi một lượt nói :

- Các hạ có điều gì chỉ dạy ?

Đồ Lôi vòng tay cười nói :

- Tôi xin hỏi tôn giá, phân đà chủ của Ngũ Hành Cốc ở Miêu Cương là Từ Nam hiện giờ có trong sơn cốc không ? Mong tôn giá thành thực chỉ dạy cho, thì tôi cảm ơn không ít ! - Các hạ đến thực không may, vì ngay hôm qua hắn ta trở về Miêu Cương rồi ! Nói đoạn, lão ta liền quay người lướt đi như một làn điện xẹt, chỉ trong chớp mắt là mất hút.

Đồ Lôi còn định hỏi thêm nhưng không ngờ lão già bỏ đi qua nhanh nên giậm chân than dài, lộ vẻ thất vọng vô cùng.

Lữ Khuru Mộ Bình trông thấy thế bèn an ủi :

- Nếu lệnh lang còn sống trong sơn cốc này, thì tại hạ sẽ giúp cho ông anh cứu thoát lệnh lang. Thôi chúng ta hãy mau đi ra khỏi cánh rừng trúc đã !

Nói đoạn, ông ta bèn nhắm hướng Đông Bắc lướt thẳng tới.

Lữ Khuru Mộ Bình sau khi ra khỏi cánh rừng trúc bèn tiếp tục lách về phía phải, tránh sang trái, nhanh nhẹn tràn thẳng về phía trước, trông chẳng khác nào một người quen thuộc đường đi. Ông ta cũng chẳng hề để ý đến việc Đồ Lôi có theo kịp mình hay không.

Suốt dọc đường đi, núi đồi và sơn cốc nhấp nhô khúc khuỷu địa thế trời sinh hết sức hiểm trở, đâu đâu cũng thấy rừng cây rậm rạp, chen lẫn với các loại kỳ hoa dị thảo, xem rất ngoạn mục, mùi thơm thoang thoảng khắp nơi, khiến ai ngửi thấy cũng cảm thấy sảng khoái trong lòng.

Lữ Khuru Mộ Bình vội vàng lấy cái chai nhỏ của lão già trao cho vừa rồi, trút ra hai viên thuốc màu đỏ, rồi bỏ một viên vào miệng nuốt xuống bụng, nói :

- Những thứ bông hoa lạ này, tuy có mùi thơm nhưng đều hết sức độc, khiến ai ngửi vào cũng say, xin ông anh hãy uống vào.

Qua một lúc thật lâu, vẫn không nghe có tiếng trả lời, ông ta mới giật mình quay mặt nhìn lại, thì nào trông thấy hình bóng của Đồ Lôi đâu nữa ? Bởi thế, ông ta không khỏi sửng sốt, trầm nghĩ :

- “Người này vì quá lo nghĩ đến sự an nguy của đứa con trai thân yêu nên đã tự xông vào nơi đầy dẫy những sự nguy hiểm. Cũng được, giờ đây thì ta không cần đến y nữa. Các cao thủ trong sơn cốc đều được Ngôn Như Băng phái cả đi các mặt khác, chỉ còn lại một số ít thì võ công của ta cũng trừ họ được không khó gì !” Nghĩ thế, nên ông ta thấy bạo dạn hơn, đưa mắt nhìn về phía trước để nhận xét địa hình rồi tiếp tục lướt thẳng tới.

Sau khi ông ta đi tới độ mây mười trượng nữa và khi đã vòng qua một sườn núi cao, thì đã trông thấy thấp thoáng giữa một khu rừng phía trước không xa, có một tòa lầu cao, nên đoán biết mình sắp đến giữa Ngũ Hành Cốc rồi. Bỗng ngay lúc ấy, ông ta trông thấy có một bóng đen bay thoát qua, tức thì trông thấy lão già áo đen vừa rồi nhắm ông ta chạy nhanh tới, nói nhỏ :

- Trong hai mươi bốn tòa lầu tại sơn cốc, đều được Ngôn Như Băng bố trí những thủ hạ thân tín trấn giữ, nên thuộc hạ không tìm hiểu được một tí bí mật nào cả. Tuy nhiên, các trạm gác bên ngoài đều do năm anh em chúng tôi không chế hết rồi ... Lữ Khuru Mộ Bình ngắt lời :

- Ta hiểu rồi ! Nói đoạn, ông ta vọt người thẳng lên không, bay bổng như một con ó, nhắm hướng gian lầu cao lướt thẳng tới.

Sau đó, ông ta bèn buống người đáp nhẹ nhàng xuống cạnh một gốc cây ngân hạnh thực to cách gian lầu độ chừng mười trượng, ẩn mình kín đáo,

nghe ngóng sự động tĩnh bên trong gian lâu ... Nhưng bên trong gian lâu vẫn im phăng phắc, không hề có một tiếng động.

ông ta đang định trần người bước ra, thì bỗng trông thấy có một chiếc bóng trắng, nhanh nhẹn tuyệt luân, từ xa bay đến rồi dừng lại trước gian cửa gian lâu.

Bóng trắng ấy chính là người con gái che mặt, có dáng vóc xinh đẹp tuyệt trần. Đây không ai khác hơn là Huỳnh Ý Vân, bang chủ của Phi Phụng Bang.

Lữ Khuru Mộ Bình bất giác “hừ” một tiếng lạnh lùng qua giọng mũi, rồi tập trung tinh thần chú ý theo dõi mọi cử động của Huỳnh Ý Vân.

ông ta trông thấy nàng đứng yên một lúc rồi bỗng vọt người bay thẳng lên không, nhào lộn một vòng và đáp nhẹ nhàng xuống dãy hành lang trên lầu cao ! Lữ Khuru Mộ Bình liền nhanh nhẹn trần đến bên hông tòa lầu, rồi nhảy vọt lên trên.

Bỗng nhiên, ông ta nghe có một giọng nói trong ngân từ bên trong vọng ra :

- Ai đứng ở bên ngoài đó ? Mau bước vào ! Có tiếng Huỳnh Ý Vân đáp :

- Chính tôi đây ! Dứt lời, nàng đưa chưởng lên quạt nhẹ một cái, tức thì, hai cánh cửa được xô vào trong. Nhờ đó, nàng trông thấy bên trong gian lâu bài trí hết sức đẹp mắt, có giường ngà voi, có mùng lụa mỏng, có đài gương phản sấp, bàn ghế bóng láng bằng gỗ đàn, lại có cả đèn lưu li trông thật cổ kính.

Ngay lúc ấy, có một cô gái mặc áo tía đang ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm, mặt nhìn thẳng vào gương, chải lại mớ tóc xanh mượt như mây. Tuy nhan sắc của người con gái ấy chỉ vào bậc trung, nhưng làn da lại trắng nõn nà như ngọc. Tại phía sau lưng cô ta còn có bốn cô tỳ nữ áo xanh đứng hầu. Cô gái ấy nhìn vào trong gương và trông thấy rõ được bóng dáng của người thiếu nữ mặc áo trắng ở bên ngoài, nên sắc mặt không khỏi biến hẳn, nạt :

- Hãy mau bắt lấy con nữ tặc ấy cho ta ! Tức thì, bốn cô tỳ nữ áo xanh nhanh như chớp nhắm phía Huỳnh Ý Vân nhảy vút tới.

Bốn cô tỳ nữ ấy võ công rất cao cường, họ dùng cả chưởng lẫn chỉ đánh ra chớp nhoáng, tấn công vào các huyệt đạo quan trọng trên người của Huỳnh Ý Vân.

Thân pháp của Huỳnh Ý Vân nhẹ nhàng linh động, nàng chỉ xoay người qua một lượt là đã khiến những thế đánh của bốn cô tỳ nữ ấy đều đánh hụt cả vào khoảng không. Liền khi ấy, nàng bỗng lách mình qua phía trái rồi nhanh nhẹn vung tay công thẳng một chưởng.

Hai cô tỳ nữ lao tới trước tiên liền cảm thấy lồng ngực của mình bị một chưởng lực mạnh mẽ giáng trúng, đôi mắt đều tối sầm lại, cùng ngã ngửa ra đất, tắt thở chết tức thì.

Võ học của Huỳnh Ý Vân quả trác tuyệt khôn lường. Cánh tay trái của nàng

lại nhanh nhẹn thò ra, giương hai chỉ đâm thẳng vào khoảng không, khiến hai cô nữ tỳ còn lại cảm thấy như bị một lưỡi kiếm xuyên qua lồng ngực, đồng thanh gào lên một tiếng thảm thiết, rồi lại cùng ngã lăn quay xuống đất. Huỳnh Y Vân giết chết bốn cô nữ tỳ tràn tới tấn công mình thực dễ dàng như búng một ngón tay khiến Lữ Khuru Mộ Bình nhìn thấy không khỏi cảm sợ hãi.

Cô gái áo tía lúc ấy cũng đã rời khỏi chỗ ngồi, đứng lên lược trận. Cô ta trông thấy bốn cô nữ tỳ đều bị giết chết một cách thảm thiết thì giận dữ đến sắc mặt tái xanh, nạt to :

- Người là ai mà bỗng dưng lại đến đây hành hung ? Hôm nay cô nương phải xé nát thân người ra mới hả được cơn tức giận này ! Huỳnh Y Vân cất tiếng cười dài, nghe trong ngân như tiếng chuông bạc nói :

- Đây là chính vì cô ra lệnh cho bốn con tỳ nữ nọ đi tìm lấy cái chết, nào có thể trách được tôi ?

Cô gái áo tía bỗng quay người trở lại, thò tay chụp lấy một thanh trường kiếm để trên bàn trang điểm, rồi nhanh nhẹn tuốt ra khỏi vỏ nghe một tiếng “rèng” ngân dài không dứt. Liền đó, cô ta bèn dùng thế “Phi lôi cửu tiêu” vùng kiếm chém thẳng vào vai của Huỳnh Y Vân, khiến ánh thép lóe lên sáng ngời và lạnh ngắt.

Cô ta đánh ra vừa hết sức nhanh chóng mà thế võ lại vừa hết sức lạ lùng, trong khi lưỡi trường kiếm rít gió âm âm như sóng dậy.

Huỳnh Y Vân khẽ di động gót sen là đã tránh khỏi thế kiếm, rồi lại vùng cánh tay ngọc lên, quét ra một luồng kinh lực kín đáo, xô bật lưỡi kiếm của người thiếu nữ ấy ra ngoài xa.

Cô gái áo tía cảm thấy hồ khẩu tay của mình bị tê buốt, lưỡi trường kiếm cũng suýt nữa vượt khỏi tay bay đi. Do đó, cô ta hết sức kinh hãi, nhanh nhẹn vùng lưỡi kiếm lên, công dồn dập tới ba thế kiếm. Thế là giữa những đường kiếm sáng ngời, lại lóe lên vô số kiếm hoa màu bạc, đi đôi với một luồng kinh lực mạnh mẽ, rít ào ào công thẳng về phía Huỳnh Y Vân. Kiếm pháp của cô gái áo tía, rõ ràng đã đạt đến mức thượng thừa, vừa mãnh liệt, vừa tinh thâm không ai sánh nổi.

Huỳnh Y Vân chau mày trầm nói :

“Nếu chẳng phải là ai thì làm thế nào chế ngự được những đường kiếm tinh tuyệt của cô ấy !” Ngay lúc đó, Huỳnh Y Vân vùng chuyển mặt lên, quét vào khoảng không, trong khi người nàng lại lách tránh nhanh nhẹn, nhẹ nhàng.

Chuyển thế của nàng bao gồm đủ lối đánh, vừa quét ra, vừa cuốn vào, vừa chụp xuống, vừa hất ngang. Thân hình của nàng cũng nhanh nhẹn đi theo thế chuyển vừa đánh, phối hợp một cách linh động. Xem qua như rất bình thường, nhưng kỳ thực đây là một môn võ học kỳ tuyệt, hiếm của trên đời

của Phật môn.

Mỗi lần thế kiếm của cô gái áo tía vung ra là kinh lực của lưỡi kiếm cuốn tới ào ào, chẳng khác gì muôn ngàn đợt sóng bể giữa cơn phong ba bão táp. Tuy nhiên, lúc đầu cô ta không thấy gì lạ, nhưng sau đó dần dần cô ta cảm thấy có một luồng kinh lực vô hình như bám sát vào lưỡi kiếm của mình, khiến đường kiếm vì thế mà chậm đi, nên mặt không khỏi biến sắc.

Trong khi đó, chiêu pháp của Huỳnh Y Vân bỗng trở thành nhanh nhẹn hơn, khiến bóng chiêu của nàng chập chờn dày cả không gian, bắt từ trên giáng xuống cô gái áo tía không khác nào hoa rơi lá rụng.

Thế rồi, cô gái áo tía bỗng dung buột miệng kêu to lên và ngã khụy xuống đất.

Huỳnh Y Vân vừa vung lẹ cánh tay mặt ra, biến thế chiêu thành thế chụp, nhắm ngay vai của cô gái áo tía chụp nhanh tới như một làn điện xẹt.

Nhưng nào ngờ đâu, đây chỉ là một lối đánh phỉnh gạt của cô gái áo tía. Khi Huỳnh Y Vân vừa tràn mình tới thì cô ta liền vung cánh tay ngọc lên, giải ra hàng vạn mũi nhọn màu đen.

Huỳnh Y Vân không ngờ đến việc đó nên không khỏi giật bắn người.

Tuy nhiên, nàng vẫn giữ được sự bình tĩnh, vung chiêu trái quét ra một luồng kinh phong hất bay hết những mũi nhọn đen ấy đi. Trong khi đó, năm ngón tay của nàng cũng vừa chụp đến vai của cô gái áo tía.

Cô gái áo tía vì quá đau đớn nên gào to lên một tiếng, mặt lộ sắc sợ hãi, cất giọng run run nói :

- Tôi....và cô....không oán không thù gì cả.....Vậy cô có ý định.....gì ?

Cô ta vì quá sợ hãi nên nói không thành lời, mồ hôi lạnh toát ra ướt khuôn mặt đang tái nhợt.

Huỳnh Y Vân cười nhạt nói ; - Cô có phải là con gái thứ ba của Ngôn Như Băng không ?

Cô gái áo tía gật đầu.

Huỳnh Y Vân nói :

- Nghe đồn đại là Ngôn Như Băng rất thương yêu cô, chắc cô biết “Cửu chuyển phản hồn đơn” của cha cô để ở đâu. Nếu cô biết tiếc mạng sống của mình thì phải mau lấy thứ thuốc ấy ra đưa cho tôi ! Cô gái áo tía cất giọng run run nói :

- Cô hãy....thả tôi sẽ....tôi sẽ....dẫn cô đi lấy ! Huỳnh Y Vân nghe thế buông lỏng bàn tay mặt ra, nhưng bàn tay trái nhanh như chớp vung chỉ lên điểm thẳng vào ba huyệt đạo trong người của cô gái áo tía nói :

- Nếu cô còn có ý định đánh lừa tôi, thì tất cô còn phải chịu khổ nữa.

Giờ đây, tôi phế trừ võ công của cô trước, cô hãy dẫn tôi đi lấy cho mau ! Lữ Khuru Mộ Bình đang âm thầm theo dõi, trông thấy thế không khỏi kinh hãi, nghĩ bụng :

“Cô gái này quả là một người hết sức độc ác !” Lúc đó, cô gái áo tía đang chống tay ngồi dậy, trong lòng tràn đầy sự căm tức, đưa mắt nhìn qua Huỳnh Y Vân một lượt nói :

- “Cửu chuyển phản hồn đơn” được cha tôi xem trọng như tính mạng của ông ấy, nên cất kín trong phòng chứa thuốc. Tôi tuy được cha tôi yêu quý, nhưng trước đây chỉ được phép theo người vào đến đó ba lần mà thôi. Trong phòng chứa thuốc đó có vô số cạm bẫy, cứ trong vòng mười hai tiếng đồng hồ thì những cạm bẫy ấy lại tự động chuyển biến....

Nàng nói chưa dứt lời thì Huỳnh Y Vân đã cười nhạt ngắt lời :

- Việc ấy ta đã biết, những cạm bẫy trong phòng chứa thuốc, ngoài Ngôn Như Băng có thể chế ngự được, thì chỉ còn duy nhất một mình cô là người biết cách chế ngự những cạm bẫy ấy mà thôi. Vậy cô chớ nên lăm lờ mép nữa, mà hãy mau dẫn ta đi đến đó ngay bây giờ ! Cô gái áo tía im lặng không nói gì cả, từ từ bước ra cửa rồi đi xuống thang lầu.

Huỳnh Y Vân cũng đưa chân bước theo, đi sát phía sau cô gái áo tía.

Trong khi đó, Lữ Khuru Mộ Bình cũng âm thầm theo dõi phía sau hai người. Nhưng cũng cùng lúc đó, từ trên ngọn cây cao lại có một bóng người nhanh nhẹn lướt đi như một con hạc. Lữ Khuru Mộ Bình hoàn toàn không hay biết gì cả.

Huỳnh Y Vân đi theo sát cô gái áo tía, suốt dọc đường, trông thấy cảnh vật hết sức xinh đẹp. Có vô số kỳ hoa dị thảo mọc chen lẫn giữa những tòa lầu cao vàng son rực rỡ. Chung quanh lại có nhà mát, khe nước và những chiếc cầu xinh xắn bắt ngang, cảnh sắc xinh xắn u tịch, khiến ai nhìn đến cũng phải thích thú.

Tất cả những gì xây dựng nên đều do sức người nhưng kỳ thực thì đều bao gồm tất cả huyền diệu của trời đất, ngầm chứa đầy đầy sự hiểm nguy.

Nhưng Huỳnh Y Vân đi sát theo cô gái áo tía, thì chẳng khác nào như có một lá bùa hộ mệnh, hoàn toàn yên lòng, chẳng có gì đáng sợ hãi.

Hơn nữa, lẽ cố nhiên trước khi đến đây, nàng cũng đã tìm hiểu được một phần lớn về bên trong Ngũ Hành Cốc rồi.

Cô gái áo tía bỗng quay đầu trở lại, mỉm cười buồn bã nói :

- Trong Ngũ Hành Cốc chẳng có vật gì là không có chất độc, thế tại sao cô nương lại không kiêng sợ ?

Huỳnh Y Vân chỉ cất tiếng cười giòn không trả lời ra sao cả.

Cô gái áo tía thấy nàng không trả lời thì cũng không hỏi thêm nữa, mà tiếp tục cất gót sen bước lững thững về phía một chòm cây đầy hoa nở.

Đây là một chòm “Mộc liên hoa”. Màu hoa trắng như tuyết, to như một đoá hoa sen, lá cây giống như lá tỳ bà. Trên một ngọn cây trổ hàng trăm đoá hoa nên từ xa trông vào chẳng khác nào mây trắng trên trời. Đi gần tới nơi thì mùi thơm bay ra ngào ngạt.

Khi tiến vào khu rừng cây đó, đã thấp thoáng nhìn thấy một gian nhà đá mái thấp lè tè, màu tường đen. Huỳnh Ý Vân bỗng hỏi :

- Tại sao dọc đường không trông thấy ai cả ?

Cô gái áo tía quay mặt lại đáp :

- Có lẽ bọn họ đều đi theo cha tôi để đối phó với số quần hùng rồi.

Hiện giờ chỉ có một số ít người ở lại để phòng thủ trong sơn cốc mà thôi.

Trong khi tôi và cô đi trên đường tất đã bị họ theo dõi, nhưng có lẽ họ tưởng cô là bạn thân của tôi nên không ra ngăn trở bước đi của mình ! Tuy bề ngoài cô ta nói rất tự nhiên, nhưng thực sự thì trong lòng cũng thầm cảm thấy kinh ngạc trước mọi việc xảy ra hôm nay, nhưng nàng không để lộ ý nghĩ ấy ra ngoài.

Huỳnh Ý Vân bỗng cất giọng lạnh lùng “hừ” một tiếng, rồi vung nhanh chưởng mặt lên, đề thẳng vào “Mệnh môn huyết” ở sau lưng cô gái áo tía. Vì nàng nhìn qua đôi mắt không ngớt xoay tròn của cô gái áo tía, đoán biết cô ta đã có một ý định đáng nghi. Rất có thể cô ta sẽ nhân lúc mình không đề phòng thì khi vừa mới bước vào gian nhà đá ấy sẽ sử dụng đến những cạm bẫy tân công mình trước.

Cô gái áo tía cất tiếng cười đau đớn rồi nhắm gian nhà đá đi thẳng tới.

Huỳnh Ý Vân trông thấy có một con đường hầm nhỏ dẫn thẳng vào trong sâu. Nàng đi được ngoài mười trượng thì lại có một con đường quanh co phía trái. Đến đây thì bỗng tối sầm, ngửa bàn tay ra không còn trông thấy nữa.

Nàng biết trong gian nhà đá này đầy đầy những cạm bẫy nguy hiểm.

Nhưng nàng cần phải lấy cho kỳ được “Cửu chuyển phản hồn đơn”, nếu không thì cha nàng chẳng làm thế nào hoàn toàn bình phục được. Bởi thế, nàng cắn chặt đôi hàm răng, đánh bạo tiếp tục đi theo cô gái áo tía.

Lúc ấy, Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khuru Mộ Bình cũng nhanh nhẹn lách mình bước theo sau. Chẳng mấy chốc lại có hai bóng người khác cũng lướt vào nhanh như một ngọn gió.

Võ công của Huỳnh Ý Vân đã tiến tới mức thượng thặng, nên đôi mắt thật sáng, nàng có thể nhìn thấy mọi vật trong đêm tối sáng tỏ như ban ngày. Thế mà, trong gian nhà đá này, nàng thấy đâu đâu cũng tối om. Nàng chỉ biết bám sát theo cô gái áo tía, quanh qua phải, quẹo sang trái đi tới mãi. Và nàng thấy mình đã đi qua một đoạn đường không phải là ngắn.

Bỗng cô gái áo tía lên tiếng nói :

- Đã đến rồi ! Cô có mang theo đá lửa không, hãy đánh lên cho sáng và nhìn thấy một cái hình thái cực đồ trên vách. Chính giữa thái cực đồ có hai hòn ngọc, một trắng một đỏ, lấy tay xoay ba vòng viên ngọc đỏ thì bức vách đá sẽ để lộ ra một cánh cửa, bên trong cánh cửa ấy là phòng chứa thuốc của cha tôi ! Huỳnh Ý Vân nghe qua liền thò tay vào áo lấy ra một cái bật lửa có dầu

thông đánh mạnh lên. Sau một tiếng “xoạc”, ngọn lửa đỏ liền bùng cháy. Qua ánh sáng lò mờ, nàng quả nhiên trông thấy trên vách có chạm nổi một bức hình thái cực đồ, tại chính giữa có gắn hai viên ngọc, một trắng một đỏ, đúng như lời cô gái áo tía đã nói.

Huỳnh Y Vân nhìn qua một lúc, nói :

- Tôi là khách, cô là chủ, vậy xin cô nương hãy xoay viên ngọc ấy giúp cho ! Cô gái áo tía tràn đầy sự căm phẫn trong lòng, nhưng trước tình trạng này không thể làm sao khác hơn, buộc phải từ từ đưa hai ngón tay lên, xoay hạt ngọc màu đỏ....

Nàng xoay đúng ba vòng thì nghe có tiếng chuyển động ầm ầm rồi bức vách đá tách ra làm đôi, chừa trống một khung cửa, bên trong có ánh sáng chiếu ngời.

Cô gái áo tía nói :

- Xin cô hãy theo tôi bước vào ! Sau khi hai người đã bước vào trong thì lại nghe có tiếng chuyển động ầm ầm, rồi hai bức vách đá lại khép kín như cũ. Huỳnh Y Vân đưa mắt lên nhìn, trông thấy bên trong gian phòng, bốn bên đều có những giá bằng gỗ đen, trên giá để những lọ bằng sứ đủ màu đủ sắc, chói rực rất vui mắt.

Sở dĩ bên trong gian phòng được sáng sủa là nhờ có một viên minh châu lớn bằng miệng chén cần ở trên nóc phòng. Viên minh châu ấy tỏa ra một màu sáng trắng như sữa khiến gian phòng sáng như ban ngày.

Những lọ bằng sứ để trên giá gỗ bên ngoài đều có dán giấy, đề chữ rõ ràng trong lọ đựng thuốc gì.

Giá gỗ bằng cây đen ấy gồm có năm tầng, nên số lọ đựng trên các giá không dưới hai ngàn lọ khác nhau. Bởi thế, Huỳnh Y Vân không có cách nào tìm cho được “Cửu chuyển phản hồn đơn”. Nàng bèn lên tiếng hỏi :

- Việc ấy thật tôi không hiểu. Cha tôi xem “Cửu chuyển phản hồn đơn” chẳng khác nào chính mạng của ông ấy. Vì vậy, ngay đến tôi cũng không được biết. Hơn nữa, từ trước tới nay, tôi chưa hề trông thấy qua hình dáng của viên thuốc “Cửu chuyển phản hồn đơn” như thế nào ! Huỳnh Y Vân cười nhạt nói :

- Tôi không tin như thế ! Cô gái áo tía nói :

- Những lời nói của tôi đều là sự thực, dù cô có giết chết tôi cũng thế thôi !

Tức thì, Huỳnh Y Vân vung chỉ ra nhanh như chớp, điểm thẳng vào ba huyệt đạo “Đại phong, Thần chưởng, Quan nguyên” của cô gái áo tía rồi nói :

- Hiện giờ, cô còn có thể sống được một tiếng đồng hồ nữa mà thôi, vậy tốt nhất nên nói thực “Cửu chuyển phản hồn đơn” để đâu, bằng không thì chớ trách tôi xuống tay ác độc. Chừng đó dù có Đại La Thiên Tiên cũng không cứu được cô khỏi chết ! Cô gái áo tía nghe qua không khỏi rùng mình, dựa người vào những giá gỗ kê sát vách, sắc mặt tái nhợt, rồi mềm nhũn cả

người, té khụy xuống cười đầu đón nói :

- Cô không tin tôi đi nữa, thì tôi vẫn không có biện pháp nào khác hơn ! Nói đoạn, nàng nhắm nghiền đôi mắt và từ trong đôi mắt và từ trong đôi khóe trào ra hai hạt lệ lóng lánh.

Huỳnh Y Vân không khỏi giật mình thầm nói :

- “Có lẽ lời nói của nàng là đúng sự thực. Xem ra bấy nhiêu công lao của ta đành phó theo dòng nước chảy. Nhưng ta nào chịu bó tay hay sao ? Biết đâu chừng thứ “Cửu chuyển phản hồn đơn” ấy. Cũng được để chung trên những giá thuốc này ?” Nghĩ thế, nàng đưa mắt lần lượt nhìn qua từng cái nhãn một được dán bên ngoài những chai thuốc để yên trên giá....

Sau một khoảng thời gian độ dùng xong một chén trà, thì Huỳnh Y Vân bỗng giật bắn người. Vì nàng trông thấy bên ngoài một chiếc lọ sứ màu lam có đề bốn chữ “Tiểu cửu hoàn đơn”.

Huỳnh Y Vân không khỏi đâm ra băn khoăn, do dự vì không hiểu “Tiểu cửu hoàn đơn” có phải chính là “Cửu chuyển phản hồn đơn” hay không ? Trong khi đó, số thuốc chứa trong phòng còn đến bảy phần mười nàng chưa xem qua cho biết.

Bởi thế, nàng vừa thò tay ra thì lại rút tay trở về, trong lòng không ngót than thầm trước tình trạng khó khăn này.

Bỗng nhiên, ở phía sau nàng bỗng nghe có tiếng cười nhạt vọng đến.

Giọng cười ấy lạnh lùng như băng giá, khiến ai nghe qua cũng kinh hoàng sợ hãi, rùng mình rợn óc.

Huỳnh Y Vân giật bắn người, đưa tay mặt lên sờ lấy ngực, trong khi đôi chân đã nhanh nhẹn lách mình bước tránh để thủ thế.

Khi nàng đưa mắt nhìn lên thì đã trông thấy được một lão già mặc áo xanh, đầu đội mũ nho sĩ, đứng trước mặt mình. Đôi mắt của lão già ấy âm u lạnh lùng, mặt tràn đầy sát khí.

Lão già áo xanh liền cất giọng lạnh lùng :

- Bang chủ Phi Phụng Bang đã tiến được vào gian phòng bí mật của già, thế tại sao chưa bỏ tấm vải che mặt để mọi người trông thấy được chân diện mục ?

Lại một lần nữa, Huỳnh Y Vân phải giật nảy mình. Vì nàng không hiểu lão già áo xanh này đã từ ngả nào đến đây, trong khi bốn tám vách đá đều đóng kín mít ?

Giữa lúc ấy, cô gái tí vẫn còn đang té nằm bên cạnh một cái giá gỗ kê sát vách. Nàng vừa nghe qua tiếng nói của lão già là biết ngay đây là người cha già của mình, một nhân vật khét tiếng trong võ lâm, tức Xảo Thủ Quỷ Y Ngũ Hành Cốc Chủ Ngôn Như Băng ! Huỳnh Y Vân quả không hổ thẹn là bang chủ của một bang phái. Sau cơn kinh ngạc, nàng đã lấy lại được sự bình tĩnh ngay, đáp :

- Đúng thế ! Ngôn cốc chủ không hề đi khỏi cửa nhà, thế mà đều biết rõ mọi việc của võ lâm, thực đáng để mọi người khâm phục lắm ! Ngôn Như Băng mỉm cười nói :

- Phi Phụng bang chủ, cô xâm nhập vào đây có ý định gì ?

Huỳnh Ý Vân trả lời cộc lốc :

- Tôi cần đến “Cửu chuyển phản hồn đơn” ! Ngôn Như Băng cất tiếng cười ha hả nói :

- Nếu thế, thì cô đã hoài công vô ích. “Cửu chuyển phản hồn đơn” già đây quý báu như tính mạng của mình, nên lúc nào cũng mang theo cả....

Huỳnh Ý Vân bỗng cất tiếng cười lạnh lùng, bất thần đưa chân tràn tới, vung nhanh chưởng mặt lên xoay trong nửa vòng, công ra một chưởng, trong khi đó, năm chỉ phía trái cũng cùng một lúc bay ra, nhắm chụp vào “Khúc tri huyết” của Ngôn Như Băng. Huỳnh Ý Vân tấn công hết sức chớp nhoáng. Thế võ của nàng đánh ra tuy bề ngoài xem rất bình dị, nhưng kỳ thực thì cao sâu khó lường.

Đôi mắt của Ngôn Như Băng lộ vẻ kinh ngạc, nhanh nhẹn vung cả đôi chưởng lên phản công liên tiếp ba thế võ mới phá vỡ được hai thế chưởng và chỉ của Huỳnh Ý Vân. Lão ta cất giọng âm u cười :

- Quả đúng như già đây đã đoán chính cô đã lấy được pho Giáng Long kinh. Thế võ kỳ tuyệt vừa rồi có tên là “Phẫu long tẩy tẩy”, nhưng đáng tiếc là cô mới lĩnh hội được ba phần mười sự tinh thâm của nó mà thôi. Cô nên hiểu, con người chớ quá ỷ lại vào sự thông minh của mình, cũng như trong lúc đắc thời không nên quá buông lỏng dục vọng. Việc cô xâm nhập vào Ngũ Hành Cốc hôm nay chính là một sai lầm to tát ! Huỳnh Ý Vân nghe qua không khỏi kinh hãi, thầm nói :

“Lão ta làm thế nào biết được thế đánh vừa rồi của mình, chính là xuất xứ từ pho Giáng Long kinh?” Nên biết, pho Giáng Long kinh chính là quyển sách để lại đời sau của Đạt Ma Tổ Sư, những môn võ tuyệt học ghi chép trong ấy là những môn võ tiếng tăm vang dội mấy trăm năm qua trong võ lâm. Thế mà Ngôn Như Băng chẳng biết được xuất xứ của môn võ ấy, trái lại, còn chỉ đích danh thế võ ấy nữa. Bởi thế Huỳnh Ý Vân đổi với niềm tin cho rằng Giáng Long kinh là môn tuyệt học hiếm có trên đời, đã bắt đầu có ít nhiều lay chuyển ! Ngôn Như Băng đã đoán hiểu được tâm trạng ấy của Huỳnh Ý Vân nên mỉm cười nói :

- Có phải bang chủ cảm thấy rất bất ngờ về việc già đây đã nhận ra thế võ tuyệt học trong pho Giáng Long kinh ấy không ?

Nói đến đây, lão ta dừng lại trong giây lát, rồi tiếp :

- Thực ra, chuyện ấy nếu nói huych toẹt thì không có gì là lạ cả, vì già đây tuy là người tính tình lạnh lùng cô độc, không còn muốn dính dấp gì với giới giang hồ nữa, nhưng đối với mọi việc trong võ lâm thì lúc nào cũng để ý đến

và hoàn toàn hiểu biết rất tường tận. Như ngay việc riêng của bang chủ đây, trước khi bang chủ đặt chân vào miền Tây tỉnh Tứ Xuyên là già đã được tin mật báo rồi ! Pho Giáng Long kinh chính là quyển sách chép tay của Đạt Ma Tổ Sư. Tất cả những điều ghi chép trong pho kinh đều cao thâm tuyệt vời, nếu lĩnh hội được tất cả, thì có thể dựa vào đó để tung hoành trong thiên hạ. Tuy nhiên, sự cao thâm của pho kinh, cũng như ý nghĩa từng chữ một quả rất khó khăn, không dễ gì lĩnh hội cho hết. Chính vì thế, mà pho kinh bỏ xó trong gian lâu tàng trữ kinh sách của phái Thiếu Lâm như một đồng giấy lộn ! Về sau có Sỹ Thiên đại sư là người trong phái Thiếu Lâm, bất ngờ tìm thấy được pho Giáng Long kinh, nên vui mừng như điên, bỏ ăn bỏ ngủ, nghiên cứu suốt đêm, quyết tâm khổ luyện để làm rạng rỡ cho môn phái Thiếu Lâm. Nhưng ông ta vì bị người đồng môn đố kỵ, đánh cắp bộ kinh ấy, ném xuống một cái giếng xưa mất tích ! Trong pho Giáng Long kinh chia ra thành sáu chương, ba chương đầu tuy dễ học, nhưng khó đạt đến mức tinh thâm, riêng ba chương sau thì lại càng khó khăn hơn nữa. Trước đây, Sỹ Thiên đại sư trong một dịp nói chuyện với già có đề cập đến những điều ghi chép trong pho Giáng Long kinh mà ông ấy còn đang băn khoăn nghi ngờ, nên già đây cũng biết một hai điểm ! Huỳnh Y Vân nói thầm :

“Té ra là thế !” Bỗng khi ấy, sắc mặt của Ngôn Như Băng càng trở nên lạnh buốt, nói :

- Phi Phụng bang chủ, giờ đây sao cô chưa chịu bó tay chờ trời đi ? Cô nên biết là ở trong Ngũ Hành Cốc này, từ xưa đến nay không ai lọt vào đây mà còn sống trở về cả ! Huỳnh Y Vân cười nhạt :

- Chưa hẳn thế đâu ! Dứt lời, nàng liền vung tay lên, sử dụng toàn những thế võ tuyệt học ghi chép trong pho Giáng Long kinh để tấn công về phía Ngôn Như Băng. Mỗi một thế võ cũng đều tuyệt diệu khó lường, rít gió ào ào trên không, nghe thực khủng khiếp.

Ngôn Như Băng “hú” một tiếng lạnh lùng rồi vung đôi chưởng ra đỡ thẳng. Với võ công thượng thặng, khổ luyện mấy mươi năm của lão ta, nên đánh ra thế nào cũng hết sức ác độc, hiểm hóc.

Huỳnh Y Vân trông thấy sở học của Ngôn Như Băng cao sâu rộng rãi, gần như bao gồm tất cả các đường võ tuyệt nghệ của các môn phái trong võ lâm, nên hết sức kinh ngạc. Vì thế, sau mấy mươi đường võ là nàng đã cảm thấy hết sức mệt nhọc.

Trong gian phòng chứa thuốc này rất chật hẹp, nên nàng cảm thấy rất vướng chân vướng tay, hơn nữa, một thế đánh của Ngôn Như Băng buộc nàng phải sử dụng đến ba thế võ mới đỡ được, để giữ cho mình khỏi bị chiến bại.

Ngôn Như Băng vì sợ đồ võ số lọ thuốc của lão ta trong gian phòng, nên những luồng kinh lực tấn công Huỳnh Y Vân chỉ sử dụng một nửa là lão ta lại phải thu trở về.

Bỗng nhiên, Ngôn Như Băng xoay tròn thân mình, rồi vọt người lên cao ba thước, giương cả mười ngón tay ra, bắt từ trên nhào lộn người xuống như một con chim ưng đang chụp lấy một con thỏ. Trong khi đó, mười ngón tay của lão ta cũng không ngớt bung ra liên tiếp ! Tức thì, Huỳnh Y Vân bỗng khê “hự” lên một tiếng khô khan, rồi cả thân người lão đảo, lồng ngực phập phồng, hơi thở hỗn hển....

Ngôn Như Băng lộ sắc tươi cười, đôi mắt sáng ngời như hai luồng điện, gằn giọng :

- Bang chủ, nếu cô có thể lĩnh hội hết được tinh túy của Giáng Long kinh, thì già đây thực sự không phải là đối thủ của cô. Nhưng chỉ đáng tiếc là cô mới biết được chút ít mà đã quá tự hào nên mới bị thương dưới “Thập tuyệt chỉ” của già đây ! Nói đến đây, lão ta lên giọng tăng hắng hai tiếng, rồi tiếp :

- Phi Phụng bang chủ, lai lịch của cô có những điều bí ẩn không thể nói ra cho người ngoài biết và sự bí ẩn đó có tương quan đến cả cục diện võ lâm. Già đây có ý muốn biết những điều bí ẩn đó, vậy mong cô hãy thẳng thắn giải bày cho ! Trong khi ấy, Huỳnh Y Vân cảm thấy chân khí trong cơ thể đều cuồng loạn, vì bị đình trệ, máu huyết trong người cũng bị bế tắc, nhất thời, võ công bị phế đi quá nửa, nên không khỏi hết sức đau lòng, lệ trào mi mắt như muốn tuôn rơi. Nhưng cũng may là nàng nhờ có tấm vải che mặt nên đối phương không trông thấy được thái độ kinh hoàng, đau đớn ấy của nàng.

Sau khi nàng nghe qua câu nói của Ngôn Như Băng, thì không khỏi giật bắn người. Vì những sự bí ẩn về nàng, có một tầm quan hệ rất to tát, đâu thể nói ra cho kẻ khác biết được. Do đó, nàng im lặng không trả lời ra sao cả.

Ngôn Như Băng trông thấy Huỳnh Y Vân không trả lời câu hỏi của mình thì lửa giận nổi lên bùng bùng, mặt tràn đầy sát khí, quát to :

- Già đây nghĩ tình cô là thân gái, nên không nỡ hành hạ thân xác của cô, vì làm như vậy thì già đây quá nhẫn tâm. Nhưng nếu cô không bằng lòng nói, thì già đây bắt buộc không thể nào hành động khác hơn.

Vừa nói, lão vừa cất bước tiến từng bước một về phía Huỳnh Y Vân.

Bởi thế, quả tim của Huỳnh Y Vân không ngớt nhảy rộn lên, nghe thành thịch, đầu óc quay cuồng, đôi mắt tối sầm lại.

Bỗng nhiên, ngay lúc ấy, cô gái áo tía mở to đôi mắt ra, kêu lên :

- Thừa cha ! Ngôn Như Băng nghe qua tiếng thừa ấy, không khỏi giật mình. Từ nãy giờ, ông vẫn tưởng là nàng đã chết dưới tay của Huỳnh Y Vân rồi, nên không để ý nhìn đến, do đó, ông vô cùng oán hận Huỳnh Y Vân.

Giờ đây, ông chẳng quay trở lại đỡ cô gái áo tía mà chỉ nhắm thẳng Huỳnh Y Vân lao vút tới.

Lúc bấy giờ, Huỳnh Y Vân đã mất hết sức kháng cự, nhưng trông thấy Ngôn Như Băng lao tới, trái lại, nàng rất thân nhiên không xem cái chết vào đâu

nữa.

Liền đó, Ngôn Như Băng chụp lấy cánh tay mặt của nàng, đặt năm ngón tay của lão lên mạch của Huỳnh Y Vân, cười nhạt nói :

- Thì ra trước khi đến Ngũ Hành Cốc, cô đã dùng một thứ thuốc rất độc ! Trong Ngũ Hành Cốc này, chẳng có vật gì là không độc cả, hễ ai trúng phải thì sẽ chết ngay. Cô đã nghĩ ra cách lấy độc trừ độc quả là hết sức thông minh. Nhưng chỉ đáng tiếc là sự thông minh của cô hoàn toàn vô dụng. Giờ đây, tôi niệm tình cô chưa sát hại ái nữ của tôi, nên bằng lòng để cho cô một thời hạn ba tiếng đồng hồ suy nghĩ kỹ về hai đường sống chết. Nếu bằng lòng nói thật cho tôi nghe về lai lịch của cô, thì tôi có thể để cho cô được sống ! Nói dứt lời, lão ta liền buông lỏng năm ngón tay ra, quay người nhảy thẳng đến trước mặt cô gái áo tía nói :

- Linh nhi, con đã là sao rồi ?

Cô gái áo tía cười ảo não nói :

- Thừa cha, giữa cha và số người của lão tặc Vô Tình Tú Sĩ ai thắng ai bại, mau nói cho con biết đã ?

Ngôn Như Băng nói :

- Bọn họ đã bị trong thương, thảm bại rút lui rồi ! Cô gái áo tía nói :

- Đáng tiếc là con không được chính mắt trông thấy ! Huỳnh Y Vân bỗng lên tiếng nói :

- Ngôn cốc chủ, người con gái của ông cũng sống không hơn nửa tiếng đồng hồ nữa đâu ! Ngôn Như Băng cười nhạt nói :

- Già đây nếu không cứu được tính mệnh của con gái mình, thì thật nào xứng danh với cái tên thần y của mình nữa ?

Vừa nói, lão ta vừa bỗng cô gái áo tía dậy, đi thẳng đến một cái giá gỗ đựng thuốc. Tức thì, chiếc giá gỗ ấy và cả tám vách đá liền tự động lui vào phía trong, chừa trống một cánh cửa. Ngôn Như Băng bỗng ái nữ bước nhanh vào trong đó.

Liền đó, chiếc giá gỗ kia lại nhanh nhẹn đóng kín lại như cũ, chẳng hề nghe có một tiếng động.

Đến chừng ấy, Huỳnh Y Vân mới bừng hiểu ra, tại sao vừa rồi Ngôn Như Băng đã tiến đến sát lưng mình không hề nghe một tiếng động như vậy.

Bỗng nhiên, chiếc giá gỗ ấy lại hé mở. Ngôn Như Băng từ trong thò đầu ra nói :

- Phi Phụng bang chủ, cô hãy suy nghĩ cho chính chắn đi....

Câu nói của lão ta chưa dứt, thì Huỳnh Y Vân đã ngắt lời :

- Ngôn cốc chủ, ông cũng chó nên quá đặc ý làm gì. Vì ái nữ của ông nếu không được tôi ra tay cứu chữa thì dù ông là một thần y tên tuổi vang dội trong giới giang hồ, cũng không có cách nào cứu sống được cô ta đâu !

Ngôn Như Băng gằn giọng :

- Một mạng phải đền một mạng, không lổ lãi gì đó mà sợ ! Nói dứt lời, ông ta lại thụt đầu vào trong, tức thì chiếc gỗ lại đóng kín như cũ.

Huỳnh Y Vân cảm thấy hoàn toàn thất vọng nên đôi dòng lệ tuôn trào như một xâu ngọc trai bị đứt dây.

Huỳnh Y Vân nhờ có võ công cao cường nên đã vận dụng nội công thượng thặng của mình để chế ngự không cho thương thể trầm trọng hơn nữa. Trong khi đó, nàng cũng không ngớt suy nghĩ một mưu chước để thoát nguy, Thời giờ đã trôi qua từng phút. Vết thương do “Thập tuyệt chỉ” gây ra trong người nàng đang nóng bỏng và đau đớn như bị lửa đốt, khi giảm nhẹ, lúc nặng thêm, khiến xương cốt trong người nàng như bị rã rời không còn sức lực gì cả ! Đột nhiên, qua một hồi chuyển động rất khẽ trên bức vách đá, tức thì cánh cửa bí mật đã mở ra và Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khuru Mộ Bình từ ngoài bước vào.

Chiếc áo dài màu xanh của Lữ Khuru Mộ Bình đang mặc trên người đã bị rách nát nhiều chỗ, tóc râu rối phờ, xem đáng điệu rất lôi thôi lếch thếch, sắc mặt giận hầm hầm.

Qua dáng điệu và thái độ ấy của ông ta, không cần ai nói cũng có thể biết được là trong khi len vào gian nhà đá này, ông ta đã đụng vào cạm bẫy và đã bị thương không phải nhẹ.

ông ta vừa nhìn thấy Huỳnh Y Vân ngồi dựa lưng vào một cái giá gỗ, lồng ngực phập phồng, hơi thở hỗn hển thì không khỏi sửng sốt, nhưng rồi lại lộ vẻ tươi cười ngay.

Huỳnh Y Vân trông thấy tia mắt của Lữ Khuru Mộ Bình khác lạ thì không khỏi giật bắn người, vì nàng biết Lữ Khuru Mộ Bình không phải là người trong Ngũ Hành Cốc. Bởi thế, nàng đã nắm chặt ba mũi “Tú hoa châm” trong lòng bàn tay, thủ thế để chờ tấn công đối phương.

Lữ Khuru Mộ Bình mỉm cười nói :

- Cô nương, cô đã bị thương rồi hay sao ?

Huỳnh Y Vân im lặng không trả lời.

Lữ Khuru Mộ Bình tỏ ra rất luống cuống, nhưng dù sao lão ta vẫn là người rất sâu sắc nên lại mỉm cười nói :

- Nếu tại hạ đoán không sai thì cô nương chắc chắn là bang chủ Phi Phụng Bang, một nhân vật tên tuổi vang dội cả phía Nam lẫn phía Bắc sông Trường Giang, có một lai lịch đầy bí mật mà không ai được biết ?

Huỳnh Y Vân lại giật bắn người nói :

- Xin tôn giá cho biết lai lịch và làm thế nào lại có thể đi được vào đây ?

Lữ Khuru Mộ Bình nói :

- Tại hạ là một kẻ vô danh bất tài tên gọi là Lữ Khuru Mộ Bình và mọi người tặng cho cái biệt hiệu Thiết Chỉ Thư Sinh. Vì vừa rồi trên đường đi, tôi thấy cô nương xâm nhập vào sơn cốc chỉ có một mình nên sợ cô nương gặp phải

điều nguy hiểm, do đó, tôi mới âm thầm theo dõi ở phía sau và vào đến nơi đây ! Huỳnh Ý Vân nghe qua, tâm can không khỏi ớn lạnh. Hiện giờ, nàng đang bị thương bởi “Thập tuyệt chỉ” của Ngôn Như Băng, nên dù cho những tay võ công tầm thường, bất thần tấn công nàng thì nàng cũng không có cách gì chống cự lại được cả. Qua lời nói cũng như thái độ của Lữ Khuru Mộ Bình, nàng đoán biết ông ta là người không có ý tốt, nên cố gắng giữ sự trầm tĩnh cười nhạt nói :

- Bốn bang chủ và tôn giá chẳng hề quen biết nhau, cũng chẳng phải là người có sự giao thiệp trong vòng đạo nghĩa, vậy cần gì phải lo nghĩ đến việc bốn bang chủ xâm nhập vào vòng nguy hiểm ? Nếu chẳng phải là kẻ có một dụng tâm gì thì hành động ấy thực làm cho người ta khó hiểu ! Đôi mắt của Lữ Khuru Mộ Bình bỗng chiếu ngời ánh sáng lạnh ngắt, sắc mặt tràn đầy sát khí, cười ha hả thực to nói :

- Cô nương quả là người ăn nói thẳng thắn, chẳng có điều gì che giấu cả ! Nói đến đây, bỗng giọng nói của ông ta trở thành lạnh lùng :

- Tôi đây có ý muốn nhờ cô cho biết Hàn Thiết Quan Âm, Giáng Long kinh và Ngô Câu kiếm hiện giờ ở đâu và lấy đó để làm điều kiện cứu thoát cô ra khỏi nơi này, cô thấy sao ?

Huỳnh Ý Vân nói :

- Ba bảo vật ấy hiện giờ đều ở trong tay Ngôn Như Băng cả. Bốn bang chủ vừa bị Ngôn Như Băng đánh trọng thương và lão ta đang ở cách vách gian nhà đá này. Tôn giá cất tiếng cười to như thể là đã tự tìm lấy cái hại đến cho mình rồi đó ! Lữ Khuru Mộ Bình nghe qua sắc mặt không khỏi biến hẳn, đôi mắt đầy vẻ sợ sệt, kinh hoàng thối lui ra sau một bước lắc đầu nói :

- Cô nương, có phải cô định bịa đặt để dọa tại hạ không ?

Huỳnh Ý Vân cười nhạt nói :

- Nếu ông không tin thì ở yên tại đây chờ đợi trong giây lát sẽ biết.

Lữ Khuru Mộ Bình cười lạnh lùng nói :

- Cô nương, tại hạ nào phải đứa trẻ lên ba ? Cô nương đã đánh trọng thương ái nữ của Ngôn Như Băng, vậy lão ta làm thế nào bằng lòng tha chết cho cô ? Hơn nữa, cô nương đến đây mục đích là tìm lấy “Cửu chuyển phản hồn đơn”, trong khi đó thì Hàn Thiết Quan Âm, Giáng Long kinh và Ngô Câu kiếm cô không hề hỏi đến một lời. Như vậy, cũng đủ biết là ba bảo vật ấy, cô nương đã được biết hiện giờ nó ở đâu hoặc cũng rất có thể là nó đã rơi vào tay cô nương rồi ! Huỳnh Ý Vân không khỏi thán kinh hãi, bèn cười nhạt nói :

- Ba vật ấy nếu đã rơi vào tay tôi thì trong thiên hạ không còn ai có thể đối địch nổi, vậy Ngôn Như Băng làm thế nào đánh trọng thương tôi được ? Riêng ông, tại sao lại an nhiên đi vào đây để nói chuyện với tôi như thế ? Nói đến đây thì thương thế trong người nàng bỗng trầm trọng hơn.

Sau một hồi run rẩy toàn thân, hơi thở của nàng đã hết sức khó nhọc.

Lữ Khuru Mộ Bình xoay qua đôi tròng mắt một lượt, miệng mỉm cười đầy vẻ sâu độc, nói :

- Bất luận là cô nương biện giải như thế nào, tại hạ vẫn tin chắc rằng cô nương nhất quyết không chịu nói, thì tại hạ đành phải thất lễ với cô nương rồi đó ! Vừa nói, ông ta vừa đưa chân tràn nhanh tới, rồi lại chớp nhoáng vung cánh tay mặt lên, giương thẳng năm ngón tay ra, nhằm tấm vải che mặt của Huỳnh Ý Vân chụp xuống.

Huỳnh Ý Vân tức giận nạt to một tiếng, tức thì bao nhiêu chân lực mà nàng đã vận dụng từ nãy giờ liền được dồn ra cánh tay phải. Ba mũi “Tú hoa châm” đã cùng một lúc lao vút ra, hơn nữa, vì khoảng cách giữa hai người quá gần, nên chỉ trong chớp mắt là nó đã bay đến đích ngay.

Lữ Khuru Mộ Bình vừa trông thấy cánh tay xinh xắn của Huỳnh Ý Vân vung lên đã kịp thời ứng biến một cách thần tốc. Ông ta ngã người nhào lộn ra sau, nên may mắn tránh được hai mũi “Tú hoa châm” vừa bay đến. Nhưng nào ngờ còn một mũi nữa đã ghim thẳng vào “Tất nhãn huyết” nơi chân trái của ông ta. Thế là Lữ Khuru Mộ Bình chỉ kịp cảm thấy toàn thân tê buốt rồi ngã phịch xuống đất.

Huỳnh Ý Vân vì dùng sức quá nhiều, nên sau khi hạ được đối phương xong thì bỗng nàng cảm thấy trong cổ họng mằn mặn, kể đó, một ngụm máu tươi lại vọt ra ngoài. Chính vì thế nên tấm vải che mặt của nàng đã trở thành đỏ tươi. Đồng thời, nàng cũng gần như bị ngất lịm đi. Nhưng dù vậy, nàng vẫn cố gắng đem hết sức trong người để giữ thần trí được bình tĩnh khỏi bị hôn mê.

Lữ Khuru Mộ Bình nhanh nhẹn vùng người đứng lên. Thái độ có vẻ khoan thai, đầy vẻ hào hoa của ông ta trước kia, trong giờ phút này bỗng tan biến đi đâu cả. Ông ta mỉm cười ghê rợn, đôi mắt đầy vẻ hung dữ, thò tay nhỏ mũi “Tú hoa châm” ghim tại “Tất nhãn huyết” ra, nói :

- Bánh sập đi mà không bánh qui lại, ấy là thất lễ ! Này cô nương, vậy chớ oán trách tại hạ là độc ác đấy nhé ! Bỗng nhiên, ngay lúc ấy có một giọng cười âm u lạnh nhạt vọng đến :

- Thân mình đã lâm vào ngõ bí thế mà còn ở đây hiếp đáp một cô gái, quả còn thua loài cầm thú nữa kia ! Lữ Khuru Mộ Bình không khỏi giật mình, kinh hãi đưa mắt nhìn lại, thì trông thấy người vừa lên tiếng nói chính là người đàn ông tự xưng là Triệu Hồ Thành ở Miêu Cương, cùng đi chung với ông ta khi nãy. Trong khi ấy, cánh cửa bí mật của gian phòng cũng không rõ đã được mở ra từ lúc nào. Bởi thế, ông ta ngạc nhiên nói :

- Ông anh.... ?

Đồ Lôi gần giọng :

- Ai là anh em với ông đâu ?

Vừa nói, chàng vừa vung chưởng lên quét xéo về phía đối phương nhanh như chớp.

Lữ Khuru Mộ Bình vội vàng xô chưởng ra để đỡ....

Khi hai luồng chưởng lực chạm thẳng vào nhau thì Lữ Khuru Mộ Bình khẽ “hự” lên một tiếng khô khan, tức thì, cả thân người bị hất nhào lặn ra xa ngoài một trượng, té xuống đất nghe một tiếng “ầm” rồi hôn mê bất tỉnh luôn.

Liền đó, Đồ Lô nhanh nhẹn tràn đến trước Huỳnh Ý Vân đưa tay chụp lấy nàng, kẹp dưới nách, rồi lao thẳng ra khỏi gian phòng đá.

Một mảnh trăng liềm thực sáng, chiếu rọi sắc bạc khắp cả bầu trời.

Dòng sông Gia Lăng uốn khúc như một con rắn, nước chảy thực siết, khiến tiếng sóng vỗ vào bờ rì rào không ngớt bên tai.

Tại nơi khu rừng trúc bên cạnh bờ sông, ngôi miếu Thủy Thần đứng sừng giữa một khung cảnh tĩnh mịch....

Bỗng đâu có một bóng đen kẹp dưới nách một người, bay bổng trên không như một con hạc, lướt qua khỏi đầu những ngọn trúc, nhắm thẳng gian lầu ở phía sau miếu phi nhanh tới.

Liền đó, trong gian lầu bỗng có ánh lửa lóe lên, rồi ngọn đèn dầu được đốt sáng. Dưới ánh đèn mờ tỏ, đã thấy rõ bóng người tiến vào gian lầu vừa rồi chính là Đồ Lô.

Đồ Lô đặt Huỳnh Ý Vân nằm yên trên giường, rồi lui trở ra chiếc bàn kê gần cửa sổ, tựa hồ như đang nghĩ ngợi điều gì.

Huỳnh Ý Vân tuy bị trọng thương, nhưng tâm trí vẫn còn tỉnh táo.

Vuống khăn che mặt của nàng không rõ bị mất từ lúc nào, nên để lộ nguyên sắc mặt tiêu tụy và tái nhợt, trên khóe miệng hãy còn vết máu tươi.

Đôi trông mắt của nàng khẽ lay động, chú ý nhìn qua khung cảnh trong gian phòng và theo dõi những cử chỉ khó hiểu của Đồ Lô. Nàng không khỏi ngạc nhiên, băn khoăn trước khung cảnh này.

Sau độ khoảng thời gian dùng xong một chén trà, thì bỗng thấy Đồ Lô cất tiếng than dài, rồi đột nhiên quay người mạnh dạn bước thẳng đến trước chiếc giường, thò tay lật nghiêng thân hình của Huỳnh Ý Vân....

Huỳnh Ý Vân thấy thế không khỏi hồn bay phách tán. Nhưng ngay khi ấy, Đồ Lô đã đề một bàn tay lên “Mệnh môn huyết” tại sau lưng nàng, rồi liền đó, nàng cảm thấy có một luồng hơi nóng truyền vào xương sống và chạy khắp tất cả bách huyết trong cơ thể. Nhờ thế, chân khí trong người nàng đã dần dần được quy tụ trở lại, tinh thần nhờ thế cũng thấy phấn chấn hơn.

Sau đó, Huỳnh Ý Vân lại cảm thấy có hai ngón tay của Đồ Lô đang điểm tại “Khí hải huyết” phía dưới bụng của mình, nên không khỏi then thuồng, lên tiếng trách :

- Hãy mau buông tay ra, nếu không thì cô nương đây sẽ mắng ông đó ! Vì

Huỳnh Ý Vân vẫn là một cô gái, nên trước việc ấy nàng quá thẹn thuồng, giãy giụa định đứng lên bước xuống giường.

Ngay lúc đó, chính là lúc Đồ Lôi đang tập trung tinh thần để dồn nội lực chữa vết thương cho nàng, trên đầu khói trắng bốc lên mờ mịt.

Giờ phút ấy tối ư quan trọng, bởi thế, khi nghe Huỳnh Ý Vân nói thì Đồ Lôi hết sức hoảng hốt.

Nếu Huỳnh Ý Vân vùng dậy bỏ đi thì tất cả những công lao khó nhọc từ nãy đến giờ đều trở thành vô dụng cả. Vì vậy, Đồ Lôi bất đắc dĩ phải đưa hai ngón tay nơi bàn tay mặt đang đề tại “Mệnh môn huyết” điểm thẳng vào “Tam tiêu huyết” của nàng một lượt.

Tức thì, Huỳnh Ý Vân cảm thấy tứ chi đều mềm nhũn, không còn sức lực để giãy giụa nữa. Tuy thế, máu huyết trong người nàng vẫn vận chuyển đều đặn như thường. Huỳnh Ý Vân cảm thấy hết sức cuống quýt, vừa gào mắng vừa bùng đỏ cả sắc mặt.

Đào Gia Kỳ tức Đồ Lôi vẫn là ngơ như không nghe, vì chàng đã khổ tâm suy nghĩ mới tìm ra được cách cứu chữa, vậy đâu có lý nào nữa chừng lại chịu bỏ dở hay sao ?

Huỳnh Ý Vân tuy biết Đồ Lôi chỉ có ý cứu mình, chứ thực sự thì chẳng có ý lợi dụng gì cả, nhưng nàng là một người con gái còn trong sạch, vậy đâu thể nào chịu đựng được việc một người đàn ông xa lạ mó đến thân người mình. Nếu thế thì có khác nào một viên ngọc trắng đã mang vết tỳ, sau này làm thế nào ngó đến mặt kẻ khác được ? Vì nghĩ thế, nên nước mắt nàng tuôn như mưa, cất tiếng quát mắng càng to hơn nữa.

Đột một tiếng đồng hồ sau, Đồ Lôi mới rút chương và chỉ trở về, rồi lại nhanh nhẹn vung cả mười ngón tay lên điểm như mưa xuống các huyết đạo trên khắp cơ thể của Huỳnh Ý Vân.

Huỳnh Ý Vân vì quá xấu hổ, có ý nghĩ thà chết quách đi còn hơn, nên buột miệng nói :

- Sống nhục thì thà chết quách đi, vậy ông hãy làm ơn cho tôi ! Đồ Lôi bỗng lên tiếng nói :

- Cô nương, tại sao cô không nghĩ đến mối thù sâu như bể cả mà hiện cô đang mang trong người ? Thù nhà chưa trả thì làm sao chết đi được ? Mẫu thân và em trai đều bị giết chết một cách thảm thiết, đồng thời, hiện nay vết thương của cha cũng chưa bình phục. Vậy sự nặng nhẹ của cái chết, cô nương cần suy nghĩ chính chắn mới được ! Huỳnh Ý Vân nghe giọng nói của Đồ Lôi quá quen thuộc, nhưng nhất thời không thể nghĩ ra đây là ai, nên không khỏi sững sờ một lúc, kinh ngạc hỏi :

- Ông làm thế nào biết được việc riêng của cô nương đây ?

Đồ Lôi mỉm cười không nói gì cả, trong khi đó đôi chương của ông ta bỗng nhanh nhẹn đề mạnh xuống “Nhũ trung huyết” của nàng.

Huỳnh Ỗ Vân lại bùng đỏ sắc mặt, đôi mắt nhắm nghiền, khẽ than thầm. Nàng cố suy nghĩ mãi giọng nói quen thuộc của Đồ Lôi, cố tìm nhớ xem đây là ai và mình đã gặp được nơi nào ... ?

Một tiếng gà gáy sáng từ xóm nhà nông gian bên cạnh sông vọng lại. Bên ngoài cửa sổ ánh sáng cũng đã lặn, ngọn nến trên bàn cũng đã sắp tàn. Trong gian gác vì thế đã trở thành lu mờ hẳn.

Huỳnh Ỗ Vân bỗng buột miệng cất giọng trong trẻo kêu lên :

- Té ra là anh ! Huỳnh Ỗ Vân đã nghĩ ra được giọng nói ấy chính là Đào Gia Kỳ.

Lúc bấy giờ, vết thương do “Thập tuyệt chỉ” gây ra trong người nàng đã hoàn toàn bình phục. Do đó, tại “Tam tiêu huyết” đã bị Đào Gia Kỳ điểm vừa rồi, cũng tự động giải trừ đi.

Trong lúc ấy, chân khí trong người của Đào Gia Kỳ đã bị hao tổn đi rất nhiều, nên bất thần té ngồi bẹp xuống đất, nhắm nghiền đôi mắt lại để vận dụng hơi thở trong người điều hòa lại khí huyết.

Huỳnh Ỗ Vân vội vàng ngồi dậy. Nàng đưa mắt chú ý nhìn Đào Gia Kỳ, nhưng không dám làm kinh động đến chàng, mà chỉ đứng bên cạnh trông nom chàng thôi.

Ánh bình minh đã ló dạng, một tia nắng sớm đã chiếu rọi vào gian lầu ...

Mồ hôi lạnh đã tuôn nhễ nhai khắp mặt Đào Gia Kỳ, nên sổ thuốc dị dung dùng để cải trang, cũng bị mồ hôi xóa đi cả, do đó, khuôn mặt anh tuấn và sáng láng như ngọc của chàng lại hiện rõ ra.

Huỳnh Ỗ Vân nói lẩm bẩm :

- Sao anh ta lại không nói cho người ta rõ ? Làm người ta ... ôi chao ! Trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt vời của nàng bỗng hiện lên một nụ cười dịu dàng, khiến ai nhìn thấy cũng đều phải say sưa, ngây ngất ! Ánh triều dương đã chói lọi rực rỡ ở góc trời phía Đông ... Đào Gia Kỳ đã bình phục và mở to mắt ra. Chàng bất ngờ nhìn thấy đôi má của Huỳnh Ỗ Vân đang hây hây đỏ và lên tiếng trách mình :

- Đào công tử, nếu anh nói sớm là anh đã cải trang thì tôi nào có ... Nói đến đây, bỗng nàng mỉm cười vui vẻ.

Đào Gia Kỳ không khỏi cảm thấy ngây ngất trong lòng, nhưng nghiêm sắc mặt nói :

- Nếu tại hạ chữa trị chậm trễ trong giây lát thì cô nương tất phải chịu ôm hận nghìn đời, việc ấy quá cấp bách, thì còn dư thời giờ đâu để tại hạ giải thích lăm lờ ?

Huỳnh Ỗ Vân cất giọng buồn bã thán dài :

- Nếu biết sớm được là Đào công tử, thì tôi cũng không bảo Vân nhi ra đi như vừa rồi !

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 27

Người bạn má hồng

Đào Gia Kỳ nghe qua mới bừng hiểu rõ mọi việc, mặt lộ sắc vui mừng nói :
- Thì ra là Huỳnh cô nương đã cứu lấy Vân nhi. Tại hạ trước đây vẫn tưởng cô ấy bị Đại Biệt Lục Điều bắt đi. Hiện giờ Vân cô nương ở đâu và thương thế lành chưa ?

Huỳnh Ý Vân vừa nghe tên Đại Biệt Lục Điều thì sắc mặt không khỏi biến đổi nói :

- Vì lẽ gì Đào công tử lại đoán Vân nhi đã bị Đại Biệt Lục Điều bắt đi như thế ?

Đào Gia Kỳ không khỏi sững sốt nói :

- Tại sao cô nương đến nay vẫn không hiểu là Vân nhi đã bị thương dưới tay của Nam Yên Lăng Ván Thiên ?

Tiếp đó, chàng lại nói rõ việc mình đã gặp Nam Yên Lăng Ván Thiên cho nàng nghe, rồi mới tiếp :

- Rõ ràng lai lịch của cô nương đã bị Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khuru Mộ Bình và Đại Biệt Lục Điều đã tìm hiểu được. Tôi nghe Lăng Ván Thiên dọa Vân cô nương rằng, nhiều cao thủ trong Phi Phụng Bang đã bị họ bắt sống được, vậy chẳng hay cô nương có biết rõ việc ấy chăng ?

Huỳnh Ý Vân sắc mặt hơi thay đổi, gật đầu nói :

- Tôi đã được bọn thủ hạ báo cho biết việc đó. Thực chẳng ngờ trong bang lại có bọn gian tế, đây chính là cái đức của tôi chưa đủ sức để làm cho mọi người phải mến phục ! Đào Gia Kỳ nói :

- Cô nương không thể tự trách mình như thế được. Nhân vật giang hồ rắn rỏi lẫn lộn, không thể nào tránh khỏi tình trạng con sâu là rầu nồi canh. Hơn nữa, lòng người thay đổi khó bề xét đoán, nên tại hạ lấy làm lo lắng về địa điểm hiện nay lệnh tôn đang ẩn mình.

Huỳnh Ý Vân thân nhiên mỉm cười nói :

- Riêng việc ấy thì chẳng có gì ngại. Trong bốn bang ngoài Vân nhi ra thì chẳng còn ai được biết lai lịch của tôi cả. Hơn nữa, trong khi tôi sửa soạn ra đi, thì gia phụ đã dời đi nơi khác rồi ! Đào Gia Kỳ im lặng trong giây lát, nói :

- Huỳnh cô nương có cần trở vào Ngũ Hành Cốc để trộm “Cửu chuyển phản hồn đơn” nữa hay không ?

Huỳnh Ý Vân nghe hỏi thì lộ sắc buồn bã, gượng cười nói :

- Lén vào một lần là đã quá nguy hiểm rồi, thử hỏi làm sao lại dám lén vào

một lần thứ hai nữa ? Nếu liều mạng xông vào một lần thứ hai thì có khác nào mang dê đứt miệng cạp, tự dần thân vào cạm bẫy ?

Nhưng nếu không lấy được thứ thuốc ấy, thì gia phụ chẳng còn cách gì cứu chữa được nữa. Bởi thế, lòng tôi hiện giờ đang rối như tơ vò, hoang mang không có ý định gì cả ! Nói đến đây, mắt nàng bỗng đỏ hoa rồi những giọt lệ trào ra hai khóe, lăn dài xuống má như một châu ngọc bị đứt dây.

Đào Gia Kỳ không khỏi cảm động hạ giọng nói ; - Cô nương nhất định phải lấy cho kỳ được “Cửu chuyển phản hồn đơn” hay sao ?

Huỳnh Ý Vân nghe câu hỏi của Đào Gia Kỳ như có ẩn chứa một ý nghĩ xấu xa gì nên không khỏi sửng sốt nói :

- Có lý nào Đào công tử ... ?

Nói đến đây, thì đôi mắt sáng ngời của nàng tràn đầy vẻ nghi ngờ và băn khoăn.

Đào Gia Kỳ cất tiếng than rồi nói :

- Tại hạ được cô nương ra tay tiếp cứu hồi năm ấy, đến nay vẫn chưa báo đáp được, nên mỗi lần nhớ đến là trong lòng áy náy không yên. Hơn nữa, trước đây có nhận lời của cô nương ủy thác, nhưng mãi đến bây giờ vẫn chưa làm trong trách nhiệm nên lại càng thêm xấu hổ. Nhưng với một viên “Cửu chuyển phản hồn đơn” thì tại hạ tin rằng mình có thể tìm lấy được.

Một viên ấy, nếu tạm cấp cứu cho bệnh nhân được, thì còn hai viên nữa, tại hạ sẽ từ từ tìm cách lấy sau ! Đôi mắt của Huỳnh Ý Vân bỗng tràn đầy vẻ vui mừng nói :

- Qua lời nói của công tử, tựa hồ thuốc ấy công tử đã lấy được vào tay rồi ? Chỉ cần một viên là đủ cứu chữa vết thương độc của gia phụ, còn hai viên khác thì tôi dùng để cứu chữa vết cho hai người nữa. Nếu hiện giờ công tử có giữ trong người, xin hãy trao tặng cho thì thực tôi cảm ơn khôn cùng !

Đào Gia Kỳ nói :

- Hiện giờ không có trong người tại hạ, nhưng trong vòng ba hôm nữa thì tại hạ sẽ mang đến dâng lên cho cô nương ! Đôi mắt của Huỳnh Ý Vân lộ sắc nghi ngờ nói :

- Hiện giờ thuốc ấy ở đâu ? Tôi có thể cùng đi đến đó chẳng ?

Sắc mặt của Đào Gia Kỳ liền bừng đỏ, nói :

- Tại hạ có một người bạn má hồng và chẳng biết cô ấy đã nhặt được một viên “Cửu chuyển phản hồn đơn” từ nơi đâu. Tôi tin rằng tôi có thể xin cô ấy được. Việc cô nương cùng đi, thấy không có gì là bất tiện cả ! Huỳnh Ý Vân không khỏi giật mình nhưng vẫn cười tự nhiên nói :

- Người bạn má hồng ấy chắc hẳn là một tuyệt sắc giai nhân ?

Nàng thầm đoán là giữa Đào Gia Kỳ và người con gái ấy hẳn có một mối tình cảm rất sâu đậm. Nếu chẳng phải thế, thì làm thế nào Đào Gia Kỳ lại tự tin là xin được viên “Cửu chuyển phản hồn đơn” của cô ta, vì viên thuốc ấy

là một thứ thuốc quý báu hiếm có trên đời.

Đào Gia Kỳ nghe qua câu hỏi, sắc mặt lại bùng đỏ, nói :

- Trước đây tại hạ đi đường bất ngờ gặp chuyện nguy hiểm và được cô ấy cứu cho thoát chết nên trở thành quen biết. Còn riêng về dung nhan thì cô ấy làm thế nào sánh kịp với cô nương được ?

Huỳnh Y Vân thấy chàng đem mình ra để so sánh với cô gái ấy thì không khỏi thẹn thuồng, ửng hồng đôi má, cúi đầu cười nói :

- Như vậy thì tình cảm giữa nhị vị đã sâu sắc lắm. Thực là việc đáng mừng. Hiện giờ cô nương ấy ở đâu ?

Đào Gia Kỳ đáp :

- Hiện giờ cô ấy ở núi Thanh Thành. Đến sáng sớm ngày mai thì tại hạ sẽ đưa cô nương cùng đi đến đó. Chẳng hay Vân cô nương hiện giờ ở đâu ?

Thương thế cô ấy ra sao ?

Qua câu hỏi ấy cũng thấy nỗi lo lắng trong lòng của Đào Gia Kỳ đối với Vân Mộng Bình đến mức nào ! Huỳnh Y Vân đưa đôi mắt trong veo như mặt nước hồ thu, nhìn thẳng vào chàng một lúc thật lâu mới đáp :

- Hiện giờ cô ấy ở cách đây không xa, thương thế sau khi được tôi chữa trị thì cũng không có gì đáng ngại lắm ! Đào Gia Kỳ nói :

- Nếu thế thì tại hạ đã yên lòng. Giờ đây, xin cô nương hãy đi nghỉ, sáng mai ta lên đường sớm. Tại hạ ra ngoài dạo chơi một tí đã ! Đôi mày liễu của Huỳnh Y Vân nhướn lên một lượt nói :

- Công tử định đi đâu ?

Đào Gia Kỳ có vẻ như không tiện nói ra, nên ấp úng đáp :

- Tại hạ cần phải cải trang mới được ! Huỳnh Y Vân không khỏi hết sức ngạc nhiên, nói :

- Tại sao công tử lại phải cải trang ? Gương mặt tự nhiên của công tử để vậy chẳng hay hơn sao ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Việc ấy.... rồi sau này cô nương sẽ rõ. Cũng rất có thể nó có dính líu với cô nương ! Vừa nói, chàng vừa lách mình lao vút đi nhanh như một luồng điện xẹt, chỉ trong chớp mắt là mất hút.

Huỳnh Y Vân đưa mắt nhìn ra ánh trăng sáng bên ngoài cửa sổ, cất tiếng than dài, mặt lộ vẻ băn khoăn khó hiểu.

Chẳng rõ đối với Đào Gia Kỳ nàng yêu hay ganh ghét. Nhưng nàng cảm thấy Đào Gia Kỳ đã chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng nàng. Trước kia đã thế, mà bây giờ cũng thế và có lẽ trong tương lai cũng sẽ vẫn như thế. Hình ảnh trong lúc chữa thương bỗng lại hiện rõ lên trước mắt nàng.

Bởi thế, đôi má nàng lại ửng đỏ. Nàng khẽ nghiêng chặt đôi hàm răng. Vì nàng cảm thấy những hình ảnh ấy đã in đậm vào tâm khảm của nàng và chắc chắn không khi nào phai nhòa được.

Tình cảm giữa trai và gái thật hết sức khó hiểu, nó chẳng khác nào một cánh mây mỏng trôi dạt, lơ lửng trên trời cao chẳng có ai bắt giữ được nó cả.

Ánh trăng ngoài gian lầu sáng vằng vặc, cảnh mặt sông xinh đẹp như tranh và hết sức êm ả. Thế mà lòng của Huỳnh Y Vân chẳng khác nào mặt nước hồ bị một viên đá to ném xuống gợn sóng mãi không biết lúc nào ngừng. Chẳng rõ thời gian đã trôi qua bao lâu, nhưng Huỳnh Y Vân vẫn còn ngồi dựa bên giường, chống tay lên cằm trầm ngâm nghĩ ngợi. Bỗng nhiên, nàng cảm thấy trước mắt bị hoa lên, rồi một bóng người từ người lao vút vào cửa sổ. Nàng đưa mắt nhìn kỹ thì thấy người đó là Đào Gia Kỳ.

Đào Gia Kỳ đã cải trang thành Đồ Lôi, tay xách một cái giỏ đựng thức ăn, cười nói :

- Tôi nghĩ rằng giờ này cô nương đã đói bụng nên có mua về đủ cơm canh, vậy xin cô nương hãy dùng đã.

Vừa nói, chàng vừa lấy thức ăn trong giỏ ra, gồm có bốn món ăn thực khéo và một tô canh gà. Ngoài ra lại còn một tô cơm to. Chàng bày tất cả lên bàn xong bèn quay qua Huỳnh Y Vân nói :

- Tại hạ đã dùng rồi, xin mời cô nương hãy dùng đi ! Dứt lời, chàng bước nhẹ nhàng ra khỏi phòng, đưa tay vịn lan can nhìn cảnh vật bên ngoài.

Huỳnh Y Vân trông thấy chàng thành thực lo lắng cho mình nên trong lòng hết sức cảm động, lên tiếng cảm tạ Đào Gia Kỳ rồi cầm đũa dùng cơm.

Đến khi nàng đã ăn no, đưa mắt nhìn ra ngoài, thì không còn thấy hình bóng của Đào Gia Kỳ đâu nữa. Nàng đoán biết chàng đã tránh đi vì đêm khuya hai người không tiện gần gũi nhau như thế này.

Suốt đêm hôm ấy, Huỳnh Y Vân không ngớt nghĩ ngợi miên man, chẳng làm sao dỗ giấc ngủ được.

Trời vừa sáng thì bên ngoài gian nhà đã có giọng nói của Đào Gia Kỳ to tiếng hỏi :

- Cô nương đã thức dậy hay chưa ?

Huỳnh Y Vân ngồi dậy nói :

- Xin công tử hãy bước vào ! Đào Gia Kỳ say khi bước vào phòng liền mỉm cười nói :

- Ở Gia Lăng có lời đồn đại là quần hùng trong võ lâm đã ùn ùn kéo ra khỏi Ngũ Hành Cốc. Số người của Vô Tình Tú Sĩ đã bị thất bại một cách nhục nhã. Không rõ Ngôn Như Băng có đúng là Ngọa Long cốc chủ như bên ngoài người ta đồn đại hay không ?

Huỳnh Y Vân lắc đầu nói :

- Trong võ lâm thực sự có một con người gọi là Ngọa Long cốc chủ không, mãi cho đến ngày nay vẫn còn là một câu đố khó giải. Vậy, chúng ta chỉ có thể nhìn thẳng vào sự thực mà thôi, đuổi bắt những ảo ảnh thì chẳng khác nào tự chuốc lấy khổ cho mình ! Nói đoạn, nàng khẽ thanh một tiếng dài.

Đào Gia Kỳ là người rất sáng trí, nên nghe qua câu nói đó, đã biết nàng muốn mượn đề tài ấy để nói lên một ý khác, nên không khỏi cười thầm, đáp :

- Lời nói ấy đúng lắm ! Chàng ngưng câu nói lại trong giây lát rồi lại tiếp :
- Trời đã sáng hẳn, vậy chúng ta hãy lên đường ngay ! Huỳnh Ỗ Vân gật đầu rồi lấy một vuông lụa che kín mặt lại, cả hai rời khỏi ngôi miếu Thủy Thần, men theo ven sông chạy thẳng tới.

Huỳnh Ỗ Vân vốn có bao nhiêu tâm sự muốn đem ra thâu lộ hết với Đào Gia Kỳ, nhưng không biết làm cách nào mở miệng, nên suốt đoạn đường, hai người đều im lặng không nói với nhau một lời nào cả.

Sau khi đã qua sông, Đào Gia Kỳ theo sát sau lưng Huỳnh Ỗ Vân.

Chàng trông thấy nàng nhắm hướng một xóm nông gia đi thẳng vào.

Xóm ấy đông cả cả trăm nóc gia. Sau khi hai người đi quanh co qua mấy ngõ hẻm dơ bẩn liền tới trước một ngôi nhà mái ngói, thấp lè tè và dừng chân đứng lại.

Lúc ấy, có một người đàn bà đứng tuổi đang ngồi trên một chiếc ghế thấp đan thúng ở trước cửa. Người ấy ngược mặt nhìn lên và khi trông thấy rõ hai người thì không khỏi kinh ngạc “ồ” lên một tiếng cười nói :

- Cô nương đã về đến đây rồi ! Vân cô nương suốt mấy hôm nay đều trông ngóng cô lắm. Vậy để tôi đi cho Vân cô nương hay mới được ! Nói dứt lời, người đàn bà bỏ chiếc thúng đang cầm trong tay xuống, cất bước định đi vào trong.

Huỳnh Ỗ Vân cười nói :

- Chúng tôi tự đi được rồi, không dám làm phiền đại tẩu ! Nói đoạn, nàng liền bước thẳng vào nhà sau. Đào Gia Kỳ cũng đi theo sát người nàng.

Phía sau có một cái sân nhỏ, quét tước rất sạch sẽ, dùng để phơi thóc lúa khi gặt hái xong. Bên cạnh chiếc sân nhỏ ấy có một gian nhà ngói đứng riêng một mình, cửa chính cửa sổ đều đóng kín.

Huỳnh Ỗ Vân kêu to :

- Vân nhi ! Tức thì, phía bên trong gian nhà có giọng trong trẻo của Vân Mộng Bình ngạc nhiên nói :

- Ô, tiểu thư về rồi đấy à....? Liền đó, cánh cửa cây được mở rộng và Vân Mộng Bình đã lách mình bước ra ngoài. Nàng nói chưa hết câu thì mắt đã nhìn thấy Đào Gia Kỳ, nên sắc mặt liền biến hẳn, trông lạnh lùng như được phủ lên một lớp sương mai. Nàng cất giọng trong trẻo nạt lên một tiếng to rồi nhanh nhẹn vung cánh tay mặt ra, dùng thế “Phân hoa phát liễu” công chớp nhoáng về phía Đào Gia Kỳ. Bóng chưởng của nàng đập chòn khắp nơi, nhắm giáng thẳng xuống tất cả các huyệt đạo quan trọng trên người của đối phương.

Đào Gia Kỳ vì không ngờ Vân Mộng Bình lại có hành động như thế, nên

suýt nữa đã bị chưởng lực của nàng đánh trọng thương. Chàng buộc phải ngã người ra, rồi vọt thẳng ra phía sau, nhào lộn liên tiếp mấy lượt mới tránh khỏi được thế chưởng vô cùng hiểm hóc của Vân Mộng Bình ! Huỳnh Ỗ Vân cười nói :

- Vân nhi, ngươi có biết anh ấy là ai không ?

Vân Mộng Bình nghe thế không khỏi lộ vẻ sửng sốt.

Đào Gia Kỳ nói :

- Vân cô nương, tôi đây mà ! Chừng ấy, Vân Mộng Bình mới biết là Đào Gia Kỳ đã hóa trang thành ra gã Đồ Lôi, nên liền giậm chân kêu to lên :

- Té ra là anh, thế sao hôm ấy không....? Câu nói chưa dứt, thì Huỳnh Ỗ Vân đã ngắt lời cười :

- Đào công tử, xin công tử hãy chịu phiền ở đây chờ trong giây lát, để chúng tôi thay đổi xiêm y có được không ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Xin nhị vị cô nương cứ tự nhiên.

Huỳnh Ỗ Vân không chờ Đào Gia Kỳ nói dứt lời, đã chụp lấy cánh tay của Vân Mộng Bình, nhanh nhẹn cùng lướt trở vào trong nhà.

Đào Gia Kỳ đoán biết hai cô gái này có việc bí mật gì cần bàn kín với nhau nên liền ngửa mặt nhìn mây bay trên nền trời, trong óc nghĩ ngợi miên man đến bao nhiêu chuyện đã qua. Những việc cũ đã hiện rõ lên môn một trong trí nhớ của chàng, lần lượt diễn qua như hình ảnh trong một chiếc đèn kéo quân. Bao nhiêu chuyện ân oán, yêu thương và thù hận khiến cho cuộc sống của con người chẳng khác nào một giấc chiêm bao.

Bỗng nhiên, giữa lúc chàng còn đang trầm ngâm suy nghĩ, thì đã nghe phía sau lưng có tiếng nói trong trẻo như chuông bạc của Huỳnh Ỗ Vân vọng đến :

- Đào công tử, chúng tôi đã làm phiền công tử chờ đợi lâu quá ! Đào Gia Kỳ như vừa tỉnh cơn mộng, quay người ngó lại thì trông thấy Huỳnh Ỗ Vân và Vân Mộng Bình đang đứng kề nhau. Đôi mắt trong veo lóng lánh của Vân Mộng Bình đang nhìn thẳng vào chàng và cất tiếng hỏi :

- Anh đang nghĩ ngợi gì thế ? Có phải đang nhớ đến cô bạn má hồng của anh đấy không ?

Đào Gia Kỳ không biết trả lời ra sao, nên gượng cười nói :

- Trời đã trưa rồi, tại hạ xin đi trước dẫn đường nhé ! Nói đoạn, chàng bèn theo đường cũ đi nhanh trở ra. Hai cô gái nhìn nhau mỉm cười rồi cùng cất bước chạy theo sau.

oo Trượng Nhân từ khói hương nghi ngút Áng mây quuyền luyến đỉnh non cao ! Hai tiếng “Trượng Nhân” trong hai câu trên, chính là biệt danh của núi Thanh Thành, một thắng địa của đạo Lão. Trong sách vở có chép :

“Hoàng Đế phong núi Thanh Thành làm “Trượng Nhân” của ngũ nhạc đầy

chính là chức vị đứng đầu chân tiên và ngũ nhạc”.

Tại nơi ấy, núi non hiểm trở và hùng vĩ hơn cả ngũ nhạc, đâu đâu cũng thấy rừng trúc xanh um, mọc khắp đỉnh cao cốc vắng, bóng mát che kín cả ánh sáng mặt trời. Thật không hổ là một địa điểm được mọi người ca ngợi là xinh đẹp và tĩnh mịch.

Khi bước vào nơi đó, thì trông thấy đâu đâu cũng núi non xanh um, sắc lục của cây cối phản chiếu cả vào mái tóc và mặt mày của người đi, khiến người ta có cảm giác như mình đang ở giữa một biển xanh bát ngát.

Phía sau núi lại còn có vô số cây tùng bách cổ thụ, cành lá sum suê cao ngất trời.

Trước cửa “Tự Tại Am” trên ngọn Lai Phụng Phong có một cô gái mặt áo màu lục, nhan sắc tuyệt trần, đang dựa người vào một gốc tùng cổ thụ, đưa đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía chân trời xa, im lặng suy nghĩ.

Bên trong am, tiếng tụng kinh gõ mõ không ngớt theo chiều gió bay bổng lâng lâng. Tiếng tụng niệm ấy hòa lẫn với tiếng xào xạc của núi rừng trúc và tiếng rì rào của lá tùng reo, tạo thành một âm điệu thanh tao thoát tục, khiến người nghe như trút sạch hết mọi nỗi phiền muộn trong lòng.

Lúc ấy, phía dưới chân ngọn núi có ba bóng người đang nhanh nhẹn vượt lên. Chỉ trong chốc lát là cả ba đã tiến lên đến lưng chừng ngọn núi.

Cô gái xinh đẹp mặc áo màu lục, tựa hồ như đã nhận ra nên đưa mắt chăm chú nhìn. Đôi mắt lanh lợi của nàng liền xoay qua một lượt, mặt hiện sắc tươi cười, vội vàng quay người đi thẳng vào trong am đóng kín hai cánh cửa lại.

Chẳng mấy chốc sau, ba bóng người ấy đã nối gót nhau lao mình đến trước cửa am. Đây chính là Đào Gia Kỳ, Huỳnh Y Vân và Vân Mộng Bình.

Đào Gia Kỳ đưa mắt nhìn lên, trông thấy cửa am đóng kín, bên trong tĩnh mịch không một tiếng động thì không khỏi lấy làm lạ, thầm nghĩ :

“Người tu trong am này là một lão ni rất nghiêm khắc trong việc tu học, vậy đáng lý ra phải thức dậy tụng niệm sớm, chứ đâu đến giờ này mà cửa am vẫn còn đóng kín như thế ? Hay là đã có chuyện gì, nên vị am chủ và tỷ tỷ của ta đã đi vắng nhà rồi ?” Phía trên cửa am có một tấm biển đề ba chữ “Tự Tại Am”, chữ viết rất cứng cáp. Hai bên cửa lại có một đôi liễn :

“Trúc xanh mở đường ngộ cảnh.

Mây nhàn lắng động thiền tâm.” Đào Gia Kỳ nói thầm :

“Đôi liễn này nét chữ vô cùng điêu luyện, quả thực là người có học vấn cao thâm”.

Chàng đưa mắt nhìn qua bên ngoài một lượt rồi thò tay gõ nhẹ lên cánh cửa am hai tiếng.

Cánh cửa am bỗng từ từ mở ra và có một cô gái độ mười hai, mười ba tuổi, xuất hiện trước mắt mọi người. Diện mạo của cô gái này rất khả ái.

Cô ta đưa đôi mắt to dò xét qua ba người một lượt rồi cười nói :

- Gia sư đoán biết ba vị sáng sớm hôm nay sẽ đến đây, quả nhiên không sai tí nào cả ! Đào Gia Kỳ không khỏi ngạc nhiên nói :

- Vậy xin phiền cô vào bẩm lại với am chủ là có chúng tôi đến xin ra mắt !

Cô gái cười nói :

- Chẳng cần phải vào bẩm lại nữa, xin mời các vị hãy bước vào. Gia sư đã có việc đi khỏi am trước đây chẳng bao lâu nhưng hiện giờ có Tô nữ hiệp đang chờ các vị Ở trong am ! Đào Gia Kỳ nghe có Tô Chỉ Quỳnh thì không khỏi lộ vẻ mừng rỡ, quay mặt về phía Huỳnh Y Vân và Vân Mộng Bình nói :

- Xin nhị vị cô nương hãy bước vào trước ! Vân Mộng Bình trợn mắt nhìn qua chàng một lượt rồi thông thả bước theo Huỳnh Y Vân đi thẳng vào trong.

Khi mọi người bước vào đến gian chính của ngôi am thì thấy trên bàn thờ có tượng Bạch Y Đại Sĩ đang ngồi rất uy nghi, hai bên có Thiện Tài và Long Nữ đứng hầu, trông linh động như người sống.

Trước bàn thờ có đốt một đỉnh trầm hương, khói bay nghi ngút, mùi thơm ngào ngạt.

Đào Gia Kỳ đưa mắt nhìn qua khung cảnh bên trong ngôi am một lượt hỏi :

- Còn Tô nữ hiệp đâu ?

Đứa bé gái cười nói :

- Trước khi ba vị đến đây, Tô nữ hiệp đã có dặn là mời ngay bang chủ Phi Phụng Bang và Vân cô nương vào tịnh thất gặp nữ hiệp trước, còn Đồ lão sư thì xin ngồi lại đây chờ đợi ! Đào Gia Kỳ nghe thế không khỏi chưng hửng, chẳng hiểu Tô Chỉ Quỳnh định làm cái trò gì thế ?

Cô bé gái liền dẫn đường đưa Huỳnh Y Vân và Vân Mộng Bình bước vào trong. Vân Mộng Bình quay mặt ngó lại, nháy mắt tinh nghịch cười khẽ một tiếng.

Đào Gia Kỳ cũng gượng cười và lắc đầu. Chàng thầm nghĩ :

“Hành động này của Quỳnh tỷ thật là khó hiểu. Ba cô gái này đều là người lắm mưu mẹo, vậy không rõ họ định giờ trò gì đây ?” Chàng nhớ lại lúc đi đường, Vân Mộng Bình không ngớt cất vấn, tìm hiểu tại sao chàng lại cải trang thành Đồ Lôi như thế ? Và đã quen biết với người con gái ấy từ bao giờ ? Đôi bên tình cảm đã tiến tới mức nào ?

Nàng không ngớt đặt bao nhiêu câu hỏi, khiến chàng cảm thấy lúng túng, gần như chẳng còn tìm được câu trả lời ! Chàng tự hỏi bao nhiêu lần :

“Tô Chỉ Quỳnh tại sao lại làm như vậy ?” Chàng thấy rằng, nếu giữa Tô Chỉ Quỳnh và Huỳnh Y Vân không khỏi quá thừa. Chàng mãi suy tới nghĩ lui, vẫn không tìm ra được một lý do nào để giải thích cho hữu lý cả.

Đột nhiên có một giọng cười lạnh lùng ghê rợn theo chiều gió bay thẳng vào tai chàng. Đào Gia Kỳ không khỏi giật mình quay đầu nhìn lại, thì trông thấy

có một quái nhân gầy đét, đã đứng sững ngoài cửa am từ lúc nào ! Người ấy có đôi mắt lõm sâu, chiếc mũi nhỏ và cao, môi trót để lộ hàm răng khi trắng hếu. Hơn nữa, khuôn mặt của y dài như mặt ngựa, hết sức xấu xí mà lại tái nhợt như một tờ giấy trắng, trông vô cùng ghê sợ. Người đó mặc một chiếc áo dài màu bạc, rộng thùng thình, giữ theo gió kêu nghe rền rẹt, khiến ai nhìn đến cũng phải ớn lạnh cả tâm can.

Đào Gia Kỳ hết sức bình tĩnh, chàng từ từ quay người lại, đưa mắt nhìn thẳng vào quái nhân ấy, im lặng không nói gì cả.

Đôi mắt của quái nhân khẽ lay động rồi cất giọng lạnh lùng nói :

- Lão tặc ni Tâm Như có ở nhà không ?

Tiếng nói của y không to nhưng khiến người nghe có cảm giác như vang dội cả màng tai.

Đào Gia Kỳ lúc ấy cải trang thành Đồ Lôi nên không bị lộ diện mạo thực của mình. Vẻ mặt của chàng trông lạnh lùng một cách kỳ lạ, đưa đôi mắt nhìn chòng chọc vào gã quái nhân một lúc thật lâu, mới gằn giọng cười dài. Tiếng cười của chàng khiến ai nghe đến cũng phải kinh hồn, nên làm cho quái nhân nọ mặt hơi biến sắc.

Đào Gia Kỳ cười xong liền cất giọng lạnh lùng nói :

- Ông hỏi ai như thế ?

Quái nhân cũng cười lạnh lùng nói :

- Ta hỏi ngươi ! - Ông lấy tư cách gì để hỏi tôi ?

Gã quái nhân đó tựa hồ như có vẻ sùng sốt, khẽ khoát đôi tay lên, gằn giọng nói :

- Ta chỉ lấy đôi tay này chứ không có tư cách gì cả ! Đôi mắt của Đào Gia Kỳ chiếu ngời ánh sáng lạnh lùng cười nhạt :

- Nếu nói như vậy là ông muốn tìm đến đây để gây sự với lão phu phải không ? ông có biết lão phu là ai không ?

Đôi mày chổi xể của quái nhân nọ liền nhướng cao nói :

- Ta không cần biết ngươi là ai, mà tất cả những người trong ngôi am này ta đều phải giết sạch hết ! Đào Gia Kỳ cất tiếng cười to như cuồng dại, nói :

- Không ngờ ý của ông giống hệt ý của lão phu. Lão phu cũng sẽ hành động đúng như lời ông nói vậy. Thế ông đã bước vào ngôi Tự Tại Am thì lão phu cũng xem ông là người của ngôi am này ! Nói đoạn, chàng vung năm ngón tay lên, nhanh nhẹn lao người lướt thẳng ra như một luồng điện xẹt, khiến không khí rít nghe vèo vèo.

Quái nhân nọ trông thấy thủ pháp của chàng hết sức cao thâm hiểm hóc, nên không khỏi kinh hãi. Hắn cất tiếng “hừ” lạnh lùng, rồi nhanh nhẹn vung chưởng đỡ thẳng ra, đồng thời, co chân mặt lên nhắm ngay huyệt đạo nơi đầu gối của Đào Gia Kỳ đá thẳng tới.

Thế đánh cũng như thế đá của quái nhân ấy đều hết sức chính xác những vị

trí hiểm yếu, khiến đối phương khó bề đề phòng, quả là người võ công siêu tuyệt.

Đào Gia Kỳ trông thấy võ công của quái nhân nọ hết sức cao cường thì không khỏi kinh hãi, biết là người không dễ gì đối phó, nên nhanh nhẹn lách mình tránh khỏi thế đá của đối phương, rồi tiếp tục vung tròn năm ngón tay, công chớp nhoáng vào địch ba thế võ nữa.

Ba thế võ của chàng vừa công ra, đều quái dị ít thấy trong võ lâm. Gã quái nhân nọ vì thế liền bị đẩy lui ra khỏi cửa am và nhào lộn một vòng trên không, thối lui sáu bảy thước.

Đào Gia Kỳ vì muốn giữ phần chủ động nên liền bám sát theo như hình với bóng, vung cả hai tay lên khiến bóng chưởng chập chờn khắp nơi, đi đôi với một luồng kinh khí nhẹ nhàng, tấn công dồn dập vào kẻ địch.

Quái nhân nọ bị đánh tới tấp, nên giận dữ hét lên một tiếng dài, rồi quạt mạnh hai chưởng ra, sử dụng đến một thứ chưởng pháp cứng rắn và quyết liệt để chống trả lại với địch.

Khi hai luồng chưởng lực chạm thẳng vào nhau, òn tiếng nổ “ầm ầm” vang lên không ngớt, gây thành những trận gió lốc ồ ạt, cuốn cả cát sạn tung bay mù trời, khiến ai trông thấy cũng phải kinh khiếp.

Đào Gia Kỳ thầm kinh ngạc nghĩ :

“Võ học của quái nhân này bao gồm cả sở trường của hai phái chính tà, vậy không thể xem thường được.

Chẳng rõ lai lịch của lão ta ra sao ?” Giữa lúc chàng còn đang suy nghĩ, thì chưởng mặt của chàng đã ngầm vận dụng “Bồ đề bôi diệt chưởng pháp” trong Giáng Long kinh, rồi nhanh nhẹn dùng ngay thế “Phật quang phổ chiếu” xô mạnh ra.

Quái nhân nọ cảm thấy một luồng kinh lực ngầm cuốn tới như núi đồi sụp đổ, làm cho khí huyết trong người hắn đều bị đảo lộn, nên không khỏi hết sức kinh hoàng, vội vàng lách người tránh qua phía trái sáu thước, rồi lại điểm mạnh hai chân xuống đất, vọt người trở lên không, ném xuống một nắm những viên đạn tròn màu đen huyền ! Khi những viên đạn ấy rơi xuống đất thì liền nổ tung thành những cụm khói dày đặc, chỉ trong chớp lát là phủ kín cả người của Đào Gia Kỳ.

Quái nhân ấy trợn mắt một cách hung dữ nói :

- Đồ có mắt không ngươi, tự đi tìm lấy cái chết....! Nhưng tiếng “chết” chưa nói ra khỏi miệng thì hắn đã thấy Đào Gia Kỳ từ trong đám khói vọt người bay ra, nên không khỏi kinh hoàng biến sắc mặt.

Liền đó, năm ngón tay của Đào Gia Kỳ đã nhanh như một luồng điện chớp, nhắm chụp thẳng vào “Kiên tinh huyết” của quái nhân nọ.

Trước những thực trạng đó, quái nhân ấy không còn giữ được sự bình tĩnh nữa, hắn sợ hãi vọt người ra xa để tránh.

Song, chẳng ngờ thế võ ấy của Đào Gia Kỳ chỉ là một thế hư, nên chàng liền thu nhanh năm ngón tay trở về, rồi lanh lẹ vung cả cánh tay tới, bám sát theo kẻ địch như hình với bóng, giáng mạnh nguyên một chiêu, đúng vào “Tam dương huyết” sau lưng của gã quái nhân.

Quái nhân nọ liền “hự” lên một tiếng khô khan, loạng choạng thối lui bảy tám bước, miệng trào máu tươi. Nhưng hắn quay mặt lại cười ghê rợn nói :

- Ông bạn, nếu ngày nào ta còn ba tắc hơi thì tất cũng sẽ trả cho kỳ được mối thù hôm nay ! Đây chỉ là một câu nói túng trong cơn hấn học, nhưng nào ngờ Đào Gia Kỳ chẳng cần hiểu lẽ ấy, xê dịch ngay thân người, lao vút tới như một mũi tên.

Quái nhân nọ trông thấy thế thì không khỏi hồn bay phách tán, nhún mình vọt thẳng lên không, rồi nhào lộn qua một bên, nhắm phía dưới ngọn núi lao vút đi.

Đào Gia Kỳ vốn có ý đuổi theo, nhưng bất ngờ nghe từ phía sau lưng có một giọng nói già nua vọng đến :

- Giặc cùng chó đười, xin thí chủ hãy dừng bước lại ! Đào Gia Kỳ không khỏi giật mình, đưa mắt nhìn về phía ấy, thì thấy một vị lão ni mặt mày hiền lành, đang đứng trước cửa am nhìn chàng mỉm cười.

Vị lão ni ấy lại nói :

- Vì nơi đây là nơi tu tịnh, bản tăng không muốn có sự chém giết nhau nên mới lên tiếng ngăn cản như vừa rồi, xin thí chủ chớ trách cho ! Đào Gia Kỳ cúi mình thì lễ nói :

- Không dám ! Người vừa rồi chắc có mối thù rất sâu với Thần Ni ?

Tuy Thần Ni lúc nào cũng có lòng dạ nhân từ, nhưng chuyện này hắn bị thất bại, e rằng hắn chưa chịu bỏ qua đâu ! Tâm Như Thần Ni mỉm cười nói :

- Người ấy là người thứ hai trong nhóm Thiên Sơn Tam Hữu, võ học của hắn bao gồm cả sở trường của hai phái chính tà quen thói hung hăng. Giữa hắn và bản ni vốn không có mối oán thù gì cả, nhưng vì mấy hôm trước đây, trong dịp hắn đến am này với ý định thuyết phục bản ni đứng vào hàng ngũ của chúng, song vì bản ni không có mặt ở nhà, bị Tô cô nương xúi bảo hai đứa môn đồ ra trêu chọc hắn một trận, nên hắn mới tìm đến gây sự như thế. Hắn là người hung ác nhưng lại rất tự phụ, không muốn tranh hơn thua với lớp hậu bối. Bởi thế, trong dịp đó, hắn đã bỏ ra về. Ngày hôm qua hắn lại đến đây ba lần, nhưng bản ni đều lánh mặt không tiếp. Hai môn đồ lại ra mặt mỉa mai chửi khéo hắn, khiến hắn lại càng tức tối thêm ! Nói đến đây, vị lão ni bèn lộ vẻ tươi cười rồi tiếp :

- Trong ngày hôm nay, hắn cũng đến ba lần nữa và đã biết bản ni cố ý lánh mặt không tiếp hắn....

Câu nói chưa dứt, thì từ phía sau của vị thần ni lách mình bước ra một nữ đồ đệ mà chàng đã gặp khi nãy nói :

- Đồ thí chủ, Tô nữ hiệp có lời mời ông vào ! Đào Gia Kỳ liền quay qua Tâm Như Thần Ni nói :

- Có lẽ quái nhân ấy đã ngộ nhận tại hạ là người được Thần Ni mời tới để đối phó với hắn, nên hắn đã đem hết sự bức tức trút cả lên người tại hạ ! Cô bé gái trông thấy Đào Gia Kỳ vẫn điềm nhiên như không hề nghe câu nói của mình, bèn trợn to đôi mắt hỏi :

- Ông có nghe hay không vậy ?

Sắc mặt của Tâm Như Thần Ni bỗng trở thành nghiêm nghị quát :

- Vô phép ! Sao chưa chịu đứng qua một bên thế ?

Cô bé chu miệng lên, trợn mắt nhìn Đào Gia Kỳ một cách giận dữ, rồi im lặng không nói gì nữa.

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Chắc là Tô cô nương có việc gì, vậy tại hạ xin đi vào để gặp cô ấy, chốc nữa sẽ trở ra để xin lời chỉ dạy của Thần Ni ! Tâm Như Thần Ni chấp tay gập đầu nói :

- Không dám ! Xin thí chủ tự tiện ! Cô bé gái vẫn đứng yên một bên không hề nhúc nhích.

Tâm Như Thần Ni quát to :

- Thực là to gan ! Sau này nếu còn như thế nữa thì ta sẽ đuổi người ra khỏi am và cắt đứt tình thầy trò ngay ! Sao chưa chịu dẫn đường cho Đồ thí chủ thế ?

Cô bé gái bị trách mắng đến đôi mắt đỏ hoa, ngấn lệ muốn khóc.

Đào Gia Kỳ vội vàng nói :

- Lệnh đồ là người gây thơ dễ mền, xin Thần Ni chớ nên trách mắng tội nghiệp ! Cô gái lại chu chiếc miệng bé nhỏ lên nói :

- Ai cần ông bệnh vực cho tôi ! Sao chưa chịu theo tôi đi vào trong ấy ?

Nói đoạn, cô bé liền quay người bước thẳng vào trong am.

Đào Gia Kỳ mỉm cười, đưa chân bước nhanh nhẹn theo cô bé.

Tô Chỉ Quỳnh lúc ấy đang đứng ngay cửa gian tịnh thất mỉm cười rất tự nhiên. Đào Gia Kỳ hồi hải bước tới, chấp tay cười nói :

- Từ ngày xa cách đến nay, Quỳnh tỷ vẫn được mạnh khỏe chứ ?

Cô bé bỗng trợn to đôi mắt, cảm thấy hết sức ngạc nhiên vì giọng nói của Đào Gia Kỳ giờ đây sao bỗng trở thành trong trẻo, không còn ồ ề khó nghe như vừa rồi nữa.

Tô Chỉ Quỳnh gập đầu nhưng cùng lúc ấy cô ta nhìn thấy vẻ mặt kinh dị của cô bé nên liền mỉm cười nói với cô bé :

- Tiểu Yên, người chớ nên oán ghét Đồ lão sư. Sau này có nhiều chỗ người còn phải kính phục Đồ lão sư đó ! Tiểu Yên lắc đầu, đôi mắt lộ vẻ khó hiểu :

- Tôi nào có oán ghét Đồ thí chủ, nhưng có điều làm tôi không hiểu là ông ấy có thực phải Đồ thí chủ hay không ?

Đào Gia Kỳ không khỏi thán kinh hãi trước đôi mắt sắc bén của Tiểu Yên.

Tô Chỉ Quỳnh cất tiếng cười khanh khách nói :

- Tiểu Yên, lệnh sư thường khen ngươi thông minh hơn người, thực quả chẳng sai, ông ấy có thực là Đồ lão sư hay không, chốc nữa đây ta sẽ nói cho ngươi rõ ! Tiểu Yên cất tiếng cười, rồi quay người bỏ đi ra.

Đào Gia Kỳ bước theo Tô Chỉ Quỳnh vào trong tịnh thất, nhưng không trông thấy Huỳnh Y Vân và Vân Mộng Bình đâu cả thì không khỏi lấy làm lạ hỏi :

- Còn hai cô kia đâu ?

Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Đã đi rồi ! Đào Gia Kỳ nghe thế hết sức ngạc nhiên, Tô Chỉ Quỳnh đưa tay vuốt lại mái tóc, nói nhỏ :

- Huỳnh cô nương vì quá lo lắng đến bệnh tình của cha, nên sau khi nhận được viên “Cửu chuyển phản hồn đơn” thì hồi hã cáo lui ngay. Cô ấy nhờ tôi có lời xin lỗi với đệ đệ ! Đào Gia Kỳ nói :

- Té ra là thế ! Nhưng tại sao Quỳnh tỷ lại bỏ rơi tiểu đệ ngồi một mình ở đằng trước như thế ?

Tô Chỉ Quỳnh bỗng đưa mắt nhìn thẳng vào Đào Gia Kỳ nói :

- Kỳ đệ đối với Huỳnh Y Vân và Vân Mộng Bình, đệ đệ có mức độ cảm tình như thế nào ?

Đào Gia Kỳ không khỏi ngạc nhiên nói :

- Hai cô ấy có ơn đối với tiểu đệ, nên tiểu đệ có ý định đáp đền lại cái ơn ấy thôi, chứ không có gì gọi được là tình cảm cả. Quỳnh tỷ hỏi thế là có ý gì ?

Tô Chỉ Quỳnh cười nói :

- Tình là oan nghiệt, nên tôi e đệ đệ sẽ không tự chủ được ! Vừa nói, Tô Chỉ Quỳnh vừa đưa ba chiếc vòng ngọc trong tay ra. Ba chiếc vòng ngọc ấy đều có màu sắc khác nhau, một chiếc vàng lóng lánh, một chiếc đen huyền, một chiếc xanh biếc. Chiếc nào chiếc nấy đều trong suốt, không một vết tỳ, vừa nhìn qua là đã biết đây là vật quý giá hiếm có trên đời.

Tô Chỉ Quỳnh nói tiếp :

- Trước kia tôi vô tình đã cứu nguy được cho Ngôn Như Băng, nên được ông ta tặng cho ba viên “Cửu chuyển phản hồn đơn” và bốn chiếc vòng ngọc này. Ông ta cho biết, về sau có việc gì cần đến ông ta thì hãy dùng những chiếc vòng ngọc này để làm tín vật, mỗi một chiếc vòng ông ấy sẽ giúp cho một việc mà thôi. Hôm nay, ngoài chiếc vòng ngọc màu trắng, còn thì ba chiếc vòng này tôi đều trao cả cho đệ đệ....

Đào Gia Kỳ ngạc nhiên nói :

- Trao cho tiểu đệ để làm gì ?

Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Y Vân tỷ tỷ của đệ đệ còn cần thêm hai viên “Cửu chuyển phản hồn đơn”

nữa, đồng thời, sau này lại còn có việc phải nhờ đến Ngôn Như Băng. Tôi vì việc thành nhân chi mỹ, nên đành phải nhờ đệ đệ....

Đào Gia Kỳ vừa nghe những tiếng “Ỗ Vân tử tử” và “thành nhân chi mỹ” thì mặt không khỏi bừng đỏ, vội vàng nói :

- Quỳnh tử ! Tô Chỉ Quỳnh liền khoát cánh tay ngọc lên một lượt, cười trong trẻo nói :

- Kỳ đệ, không cần phải sốt ruột giải thích với tôi làm gì, tôi chẳng phải là người lòng dạ hẹp hòi đâu. Nên biết, một cô gái khi đã gần gũi với một người con trai xa lạ rồi, thì tất phải đi vào con đường duy nhất là thành hôn với người ấy thôi, chẳng còn có cách nào khác hơn cả ! Vừa nói, nàng vừa cười tự nhiên rồi tiếp :

- Ba vòng ngọc ấy trừ trường hợp bất đắc dĩ thì nên giữ lại chớ đem dùng. Nên biết Ngôn Như Băng là người tài hoa tuyệt thế, nhưng tính tình cô độc lạnh lùng, nếu không có tin vật đưa ra thì ông ta dù có mục kích kẻ khác sắp chết đến nơi, cũng khoanh tay đứng ngó, chứ không hề tiếp cứu ! Hiện giờ tôi cần phải đi gấp đến vùng Quý Châu và Vân Nam để tìm tung tích của tên lão tặc Đào Như Hải, hầu tìm hiểu một nghi án trong võ lâm ! Đào Gia Kỳ nói :

- Nghi án gì thế ?

Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Nghi án ấy có tương quan đến Cửu Long Giáo và Huỳnh Ỗ Vân tử tử của đệ đệ. Thậm chí nghi án ấy còn có tương quan đến cả đại cuộc của võ lâm. Nhưng xin đệ đệ bỏ lỗi cho về chỗ hiện giờ tôi chưa thể nói rõ ra được. Vừa rồi, Huỳnh Ỗ Vân cô nương có lời nhờ đệ đệ lưu lại vùng Gia Lăng để tìm cách bắt sống Thiết Chỉ Thụ Sinh và Đại Biệt Lục Điều giúp cô ấy ! Vừa nói, nàng vừa thò tay vào áo lấy ra một phong thư mật, rồi tiếp :

- Ỗ Vân tử tử của đệ đệ có nhờ tôi trao lại phong thư này, bảo đệ đệ khi đến vùng Gia Lăng thì sẽ mở ra xem ! Đào Gia Kỳ đã biết Tô Chỉ Quỳnh đã đứng thành một phe với hai cô gái kia, nên dù mình có phân bua nhiều cũng vô ích, nên thầm than một tiếng, rồi đưa tay nhận lấy phong thư, không nói gì thêm nữa.

Sau đó, Đào Gia Kỳ bèn đem việc tên lão nhị trong nhóm Thiên Sơn Tam Hữu đến am gây sự và đã bị đánh trọng thương nói cho Tô Chỉ Quỳnh nghe.

Tô Chỉ Quỳnh cau đôi mày liễu rồi khẽ than :

- Thực không ngờ cao ni trong cửa Phật mà cũng bị lôi cuốn vào việc thị phi của giới giang hồ. Việc ấy hãy để tôi giải quyết, vì Thiên Sơn Tam Hữu đã cấu kết với Đào Như Hải. Có lẽ bọn họ đã bị Đào Như Hải xúi giục, đến gây sự với Tâm Như Thần Ni ?

Lúc ấy, bỗng nghe có tiếng của Tâm Như Thần Ni từ ngoài cửa nói vọng đến :

- Tô nữ hiệp chỉ biết một mà chưa biết hai ! Tâm Như Thần Ni vừa nói dứt lời đã dẫn hai cô bé bước vào tịnh thất.

Tô Chỉ Quỳnh và Đào Gia Kỳ liền đứng lên cúi người thi lễ.

Tâm Như Thần Ni nghiêm nghị nói :

- Nhị vị hãy cứ tự nhiên. Cha mẹ của hai môn đồ bần ni đây, trước kia đều bị Đào Như Hải sát hại và chúng nó may mắn được những người bạn thân của cha mẹ chúng liêu chết cứu thoát được mang đến đây nhờ bần ni truyền dạy võ công. Đào Như Hải hành sự lúc nào cũng muốn diệt trừ kẻ địch của mình cho đến tận gốc, hầu không còn chừa lại một hậu hoạn gì. Nhưng hai đứa trẻ này đã chạy thoát được, khiến hấn ta lúc nào cũng lo lắng, sai người đi khắp mọi nơi để tìm kiếm và do đó biết được bần ni đã thu nhận hai đứa bé này làm môn đồ. Vì hấn không tiện tìm đến đây gây sự với bần ni, nên đã bịa chuyện nói với Thiên Sơn Tam Hữu là bần ni đã lấy được pho Giáng Long kinh. Bởi thế, Thiên Sơn Tam Hữu đã sai lão nhị ba lần đến am của bần ni, nhưng bần ni lánh mặt không tiếp hấn, vốn có ý để hấn biết khó mà rút lui, nhưng chẳng ngờ hôm nay kết quả lại trái ngược ! Tô Chỉ Quỳnh mỉm cười nói :

- Thần Ni chớ bận tâm làm gì, việc ấy để tôi đối phó với bọn họ ! Tâm Như Thần Ni cất tiếng than rồi nói :

- Bần ni đã gửi thân vào không môn, tuyên thệ gìn giữ không nhúng tay vào việc sát sinh, nên suy đi nghĩ lại thấy rằng chỉ còn có cách dẫn hai môn đồ rời núi đi nơi khác. Mau là ba tháng, chậm là nửa năm thì hai môn đồ của bần ni sẽ siết chặt thanh gươm, dần bước vào giới giang hồ tìm trả mối thù xưa cho tiên nhân. Sau này trên bước đường giang hồ, nhị vị nên chú ý nâng đỡ, dìu dắt bọn chúng cho ! Đôi mắt của hai cô bé đỏ hoa, nghẹn ngào nói không nên lời. Đào Gia Kỳ trông thấy thế cũng không khỏi bùi ngùi.

Tô Chỉ Quỳnh lấy làm lạ nói :

- Đây là lẽ tất nhiên. Nhưng Thần Ni định rời núi đi ngay bây giờ sao ?

Tâm Như Thần Ni gật đầu nói :

- Bần ni sẽ ra đi xa ngay bây giờ, nên đến đây để giã từ nhị vị, kính chúc nhị vị được vui vẻ mãi mãi ! Nói đoạn, bà ta cúi đầu rồi quay người dẫn hai môn đồ ra đi.

Tô Chỉ Quỳnh và Đào Gia Kỳ bèn bước theo sau để tiễn chân.

Tâm Như Thần Ni dẫn hai môn đồ bước nhanh xuống núi nhẹ nhàng và lẫn khuất giữa những cánh rừng trúc xanh um.

Ba tháng sau....

Tuy trời đã vào đầu giờ Thân nhưng bóng mặt trời gay gắt vẫn còn rọi khắp nơi. Nền trời trong veo, không một chút mây, không khí oi bức như một lò lửa khiến mọi người đều chảy mồ hôi như tắm, ngọt ngạt gần như thở không ra hơi.

Sự Oi bức ở vùng Gia Lăng có thể nói khắp trong nước chẳng đâu bằng. Vì chung quanh đều có núi cao bao bọc, nên đến mãi giữa khuya mà hơi nóng vẫn chưa tan.

Lúc ấy, tại Phù Đồ Quan có một chàng thiếu niên mặc áo xanh, mày rậm mắt to, khuôn mặt chữ điền, vai giắt một thanh trường kiếm đang đứng dưới một gốc cây đại chương, cành lá sum suê xòe rộng như một chiếc dù, đưa mắt nhìn cảnh muôn nhà lô nhô, cảnh buồm căng gió trên sông, có vẻ như đang say sưa trước cảnh đẹp.

Bỗng nhiên, người thiếu niên ấy nghe có gió giũ vạt áo ở phía sau lưng mình nên mặt không khỏi đổi sắc, nhanh nhẹn nhảy tránh qua phía trái bảy thước rồi đưa mắt nhìn chăm chú về phía ấy, trông thấy có một người đàn ông đứng tuổi, mặt mày đen đúa, mình mặc một chiếc áo dài màu vàng sậm, đang đứng cách đó khoảng một trượng. Bởi thế, người thiếu niên lại không khỏi thay đổi sắc mặt, đôi mắt tràn đầy vẻ vui mừng tốt độ, nói :

- Té ra Đồ đàn chủ cũng có mặt tại Gia Lăng, tại hạ phụng mệnh của giáo chủ xuống núi đến đây vào ngày hôm kia.

Đồ Lôi đã nhận ra người thiếu niên ấy chính là Lư Thế Xuân, nên nghe qua thì không khỏi lộ vẻ ngạc nhiên và trong óc đã thoáng nhớ lại việc Lư Thế Xuân trước đây đã bị người ta bắt mang đi ở tại Thái Sơn.

Nếu thế thì có lẽ chàng ta đã bị Cửu Long Giáo bắt giữ hay sao ? Hừ, thì ra sự kiện ở Hắc Long Đàm quả có liên quan đến Cửu Long Giáo.

Lư Thế Xuân trông thấy thái độ của Đồ Lôi như thế bèn nói tiếp :

- Đàn chủ đã quên tên tuổi của tại hạ rồi sao ? Tại hạ và hộ pháp....

Đồ Lôi tươi cười nói :

- Già đâu lại quên như thế được, cậu là Lư Thế Xuân kia mà ! Lư Thế Xuân không khỏi đỏ bừng sắc mặt.

Đồ Lôi nói :

- Dường như cậu ở đây để chờ đợi một người nào ?

Lư Thế Xuân cúi mình thi lễ nói :

- Đàn chủ rời núi đã lâu, nên có nhiều điều không biết rõ. Tại hạ và Phi Hồ Tướng Kiệt phụng mệnh đi dò xét về tin tức pho Giáng Long kinh và hành tung của Đào Như Hải. Vừa rời Phi Hồ Tướng Kiệt trông thấy một người dáng điệu khả nghi nên đã đuổi theo, do đó tại hạ đứng lại đây để chờ đợi ông ta.

Đồ Lôi hạ giọng nói :

- Chỉ có hai người phụng mệnh xuống núi hay sao ? Ngoài ra, giáo chủ còn có điều gì dặn dò nữa hay không ?

Lư Thế Xuân nghiêm sắc mặt đáp :

- Ngoài chúng tôi còn có nhiều cao thủ được phái đi nữa. Vì giáo chủ hay tin Âu Dương đàn chủ làm phản thì hết sức giận dữ, ra lệnh hể gặp Âu Dương

đàn chủ ở đâu thì phé trừ võ công của ông ấy rồi giải trở về để vấn tội. Lúc tại hạ xuống núi, giáo chủ có dặn, nếu gặp được đàn chủ thì hãy chịu sự điều khiển dưới hệ thống của đàn chủ ! Đồ Lôi nghe thế thì lộ vẻ trầm ngâm một lúc thật lâu, mới cất giọng lạnh lùng :

- Hiện nay chưa đến lúc bản giáo đề lộ hoạt động của mình. Tốt hơn hết là chớ nên chống đối thẳng với nhân vật võ lâm, mà chỉ giữ vai trò “ngư ông đắc lợi” là thượng sách nhất. Cậu có biết số cao thủ trong bản giáo được phái đi là mấy người không ? Những thuộc hạ của bốn đàn có trong số ấy chẳng ? Lư Thế Xuân tuyệt đối không thể ngờ được Đồ Lôi đứng trước mặt y lại chính là Đào Gia Kỳ đã cải trang, nên thái độ của y tỏ ra hết sức cung kính, nhất nhất nói rõ tên tuổi của số cao thủ được phái xuống núi cho Đồ Lôi nghe ! Đồ Lôi chỉ khẽ “hừ” một tiếng, đưa mắt nhìn đăm đăm về phía chân trời, thực lâu chẳng nói gì cả.

Lư Thế Xuân thầm nghĩ :

- “Xem ra vị Đồ đàn chủ này là một nhân vật thật khó chiều ý, vì sự vui buồn của ông ta không biết đâu mà lường, chẳng làm sao đoán được ý muốn của ông ta”.

Bởi thế, trong lòng của y không khỏi có một ý nghĩ không kiêng sợ.

Một lúc sau, Đồ Lôi mới từ từ đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Lư Thế Xuân :

- Mấy hôm trước đây, già đã có choảng nhau với Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khuru Mộ Bình. Lữ Khuru Mộ Bình là người lòng dạ sâu hiểm, vậy cậu có gặp ông ta thì cần phải cẩn thận, chớ nên tiết lộ một điều gì kéo lại bị thiệt thân oan uổng ! Lư Thế Xuân cung kính đáp :

- Thuộc hạ đã hiểu ! Bỗng khi ấy, phía dưới quan ải có một bóng người chạy vút tới như bay. Khi người đó đến nơi thì thấy đó là một gã đàn ông lùn thấp, mái tóc rối bời, râu mọc rậm rạp.

Người đàn ông ấy vừa nhìn thấy Lư Thế Xuân và Đồ Lôi cùng đứng dưới gốc cây thì sắc mặt lộ vẻ kinh hãi. Lư Thế Xuân vội vàng nói :

- Tướng huynh, sao không ra mắt Đồ đàn chủ đi ! Phi Hồ Tướng Kiệt nghe thế vội vàng cúi người thi lễ.

Đồ Lôi lạnh lùng hỏi :

- Vừa rồi Tướng lão sư đã đuổi theo ai thế ?

Tướng Kiệt đáp :

- Khi đuổi đến Ngũ Động Kiêu thì mới biết người ấy tên gọi là Bắc Nhạn Tào Thương. Bọn họ gồm có sáu người và bàn bạc nhau định gây nên một cuộc biến động to trong võ lâm. Vì thuộc hạ ẩn mình quá xa nên không nghe rõ tí mảy là họ bàn với nhau những gì ! Đồ Lôi “hừ” một tiếng lạnh lùng :

- Đại Biệt Lục Điều ! Hiện giờ bọn chúng còn ở tại Ngũ Động Kiêu không ? Tướng Kiệt vừa nghe danh Đại Biệt Lục Điều thì sắc mặt hơi biến đổi, đáp :

- Có lẽ còn ở Ngũ Động Kiêu ! Đồ Lôi liền gằn giọng quát :

- Đi ! Tức thì, chàng liền lao người lướt tới. Lư Thế Xuân và Tướng Kiệt cũng hối hả chạy theo sau.

Đã vào đầu giờ Dậu....

Cảnh sắc ở Ngũ Động Kiều hết sức xinh đẹp. Những gợn sóng không ngớt lăn tăn trên mặt nước trong veo, mảnh liễu xanh mượt, đồng ruộng phẳng lỳ, những cơn gió nhẹ không ngớt mang theo những mùi thơm của lúa mới.

Lúc ấy, vầng thái dương đỏ đã ngả về Tây, nhưng hơi nóng bức vẫn còn, nên trên mặt nước từ khe chảy xuống có thể trông thấy những làn khói mỏng bốc lên.

Đại Biệt Lục Điều đang đứng quây quần trên Ngũ Động Kiều, cùng đưa mắt ngó đăm đăm về phía xa. Bổng Nam Yên Lãng Vãn Thiên cất tiếng cười sâu hiểm nói :

- Bọn chúng đến kìa ! Khi ấy, từ phía xa cát bụi tung bay mịt mù, mỗi lúc một gần thêm và cuối cùng đã trông thấy rõ năm người kỵ mã đang từ xa phi nhanh tới như bay.

Những người ngồi trên mình ngựa đều có vẻ hiên ngang oai vệ, tất cả đều mặc áo đen ngắn viền trắng như nhau. Tài cưỡi ngựa của họ đều rất tuyệt vời. Khi chạy đến Ngũ Động Kiều thì họ bỗng ghì mạnh sợi cương khiến năm con ngựa đều cất tiếng hí dài, đứng thẳng hai chân sau lên.

Người cầm đầu trong bọn là một gã đàn ông đứng tuổi, mặt dài và đỏ gay, liền nhanh nhẹn nhảy xuống đất, bước tới hai bước, đưa đôi mắt sáng ngời quét qua Đại Biệt Lục Điều một lượt, chấp tay nói :

- Tại hạ là Phục Thế Vĩ, tổng tiêu đầu của Hùng Vũ tiêu cục, đến đây đúng theo lời hẹn. Vậy vị nào là Hứa lão sư ?

Nam Yên Lãng Vãn Thiên mỉm cười nói :

- Đây chính là Hứa mỗ ! Phục Thế Vĩ nghiêm sắc mặt nói :

- Xin Hứa lão sư trả lại số hàng áp tải của chúng tôi bị mất. Nếu chúng tôi có điều gì xúc phạm đến Hứa lão sư thì chúng tôi sẵn sàng nhận lỗi, đồng thời, hôm nay chúng tôi cũng có bày sẵn một tiệc, xin mời tất cả sáu vị đến chung vui. Từ ngày tại hạ làm nghề áp tải hàng đến nay, không hề đắc tội với bất cứ bằng hữu nào trong giang hồ, vậy có lẽ Hứa lão sư đã hiểu lầm chúng tôi ! Đôi mày thưa của Nam Yên Lãng Vãn Thiên liền dựng đứng lên, cất tiếng cười to :

- Phục tổng tiêu đầu, ông đã nói sai rồi ! ông tuy không có lỗi gì với Hứa mỗ, nhưng ba tháng trước đây, quý tiêu cục khi áp tải hàng đến vùng Nam tỉnh Thiểm Tây có phải đã sát hại một người tên là Tôn Bá hay không ?

Phục Thế Vĩ giật mình nói :

- Đúng thế, quả có xảy ra một việc như vậy. Tôn Bá đã đón đường để cướp hàng, ăn nói rất lớn lối, rồi lại ra tay cướp giật thẳng. Tại hạ đã nhân

nhượng, nhưng cuối cùng vì bất đắc dĩ nên đã giết chết Tôn Bá đi.
Gã Tôn Bá ấy không có điều ác gì mà hắn không làm, trong võ lâm không ai là không oán ghét, vậy Hứa lão sư tại sao lại ra mặt bênh vực hắn ?

Lăng Vân Thiên bỗng sa sầm nét mặt lạnh lùng nói :

- Phục tổng tiêu đầu nói thế là ông lại sai nữa rồi ! Tôn Bá là thủ hạ của Phi Phụng Bang, trong khi đó, anh em của Hứa mỗ đây cũng là người của Phi Phụng Bang, nên lần này phụng mệnh của bang chủ chứ nào phải hành động theo ý cá nhân, lại càng không phải ra mặt để bênh vực ! Sắc mặt của Phục Thế Vĩ cũng biến hẳn, nói :

- Nếu thế Hứa lão sư cho gọi tại hạ đến để làm gì ?

Lăng Vân Thiên cười sâu hiểm :

- Hứa mỗ phụng mệnh đến đây để hỏi Phục tổng tiêu đầu lấy một vật. Nếu được sự đồng ý của Phục tổng phiêu đầu thì chúng tôi sẽ trả đủ số hàng hóa cho quý tiêu cục ngay ! Phục Thế Vĩ sững sờ một lúc nói :

- Nhưng chẳng hay đây là vật gì ?

- Chúng tôi muốn lấy hai bàn tay của Phục tổng tiêu đầu chứ không có vật gì lạ ! Phục Thế Vĩ nghe thế không khỏi bùng bùng nổi giận, đôi mắt trợn to như muốn téet khóe. Những người tùy tùng với ông ta cũng tức giận to tiếng quát mắng om sòm.

Bỗng khi ấy từ phía xa có một tiếng cười to lạnh lùng vọng đến :

- Thực là chẳng kể gì sĩ diện ! Bọn các ông có phải đúng là thủ hạ của Phi Phụng Bang chẳng ? Các ông định giá họa cho người khác, ném đá giấu tay, quả Đại Biệt Lục Điều là bọn người có hành vi đê tiện, bỉ ổi không thể nói ! Đại Biệt Lục Điều nghe thế thì sắc mặt không khỏi biến hẳn. Lăng Vân Thiên quay về hướng có tiếng nói quát to :

- Tôn giá là ai ? Tại sao không chịu bước ra cho mọi người thấy mặt ?

Từ phía xa lại truyền đến một tiếng cười nhạt :

- Người muốn ta bước ra cũng không khó gì cả, bang chủ đã ban cho ta “Phi Phụng Linh”, nếu các người tự nhận là môn hạ của Phi Phụng Bang thì hãy quì ngay xuống để tiếp lệnh ! Giọng nói ấy tuy không to lắm, nhưng lọt vào tai người nghe vang rền, khiến màng tai rung chuyển như muốn điếc, không ai là không kinh hoàng sợ hãi.

Đại Biệt Lục Điều đều giận đến xám mặt. Bắc Nhạn Tào Thương quát to một tiếng, vọt người bay thẳng tới, vung hai chưởng xô mạnh ra một luồng kình phong ồ ạt.

Nhưng thân hình của Tào Thương mới vừa lao tới được một nửa, thì bỗng như bị đôi phương đánh trúng một đòn thật mạnh, cất tiếng gào hét sức thảm thiết, rồi cả người bị hất bắn trở về, rơi xuống đất nghe một tiếng “phịch” thật to.

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 28

Những chuyện bất ngờ

Liền đó, Bắc Nhạn Tào Thương đã té ngửa ra đất, hai tay đều bị gãy lìa mất cả bàn, xương trắng ló ra trông thực ghê sợ, máu tươi chảy ướt cả mặt đất, miệng không ngớt gào la vang dội, Đại Biệt Lục Điều trông thấy thế hết sức kinh hãi ! Ngay lúc đó, từ phía xa bỗng có một bóng người chạy nhanh tới. Khi đến gần, mọi người mới nhìn rõ người ấy là một thiếu niên mặc áo xanh, mày rậm mắt to, nhìn chòng chọc vào mặt của Nam Yên Lăng Vân Thiên. Khi đôi mắt của Lăng Vân Thiên vừa chạm nhằm đôi mắt của đối phương thì không khỏi bắt rùng mình. Ông ta liền vung chưởng đánh nháp về phía người thiếu niên áo xanh, rồi quay người lại kêu to một ám hiệu, thế là tất cả Ngũ Điều đều vọt mình lên không lao đi mất.

Người thiếu niên áo xanh cũng không đuổi theo, quay về Phục Thế Vĩ mỉm cười nói :

- Tôn giá đã hiểu việc cướp mất số hành ấy, không phải là hành động của bốn bang, mà chính là lời nói giá họa của bọn chúng, người bị thiệt hại vì thế chẳng riêng gì quý tiêu cực ! Nói đến đây, người thiếu niên liền đưa tay chỉ Tào Thương nói :

- Tên cướp này gọi là Bắc Nhạn Tào Thương, bản tính rất sâu hiểm và ác độc, vậy các ông hỏi hấn thì sẽ biết rõ mọi việc ! Phục Thế Vĩ chấp tay cảm tạ :

- Nếu không có thiếu hiệp đến kịp thời để giải bày mọi lẽ, thì suýt nữa chúng tôi đã bị gạt. Nhưng....

Trong khi ấy, Đồ Lôi và Phi Hồ Tướng Kiệt cũng đang từ xa lướt nhanh tới như một cơn gió.

Đồ Lôi liền vung tay áo phất về phía Tào Thương khiến hai bàn tay bị đứt của hấn liền ngưng không chảy máu nữa. Nhưng máu huyết trong người hấn lại cuồng loạn kéo ngược về tạng phủ, khiến sắc mặt hấn nhợt nhợt trông thực ghê sợ, cổ họng không ngớt kêu lên thành những tiếng ặc ặc, chứng tỏ hấn đang hết sức đau đớn.

Phục Thế Vĩ và số người chung quanh trông thấy vậy không khỏi hết sức kinh hãi.

Đồ Lôi cười nhạt nói :

- Tào Thương, nếu ngươi bằng lòng nói sự thực thì mới mong tránh được cái họa mỗi ngày bị máu huyết cuồng loạn công ngược về tim đau đớn khổ sở như thế này ! Tào Thương bỗng kêu to lên :

- Được rồi, vì võ học của Tào Thương ta kém cỏi, gieo mầm ác quá nhiều nên mới có ngày hôm nay. Xin tôn giá cứ hỏi, nhưng chớ nên hỏi ngoài sự hiểu biết của Tào Thương tôi ! Y cố gắng hết sức mới nói lên được câu nói ấy. Khi tiếng nói vừa dứt thì từ trong miệng y trào ra một búng máu bầm đen.

Đồ Lôi liền vung cánh tay mặt lên, cách không điểm về phía Tào Thương ba chỉ làm cho sự đau đớn trong người của hắn giảm bớt đi.

Vì hai bàn tay của Tào Thương bị gãy lìa, nên y không thể chống tay ngồi lên được, mà vẫn nằm yên trên đất, gượng cười nói :

- Xin tôn giá cứ hỏi ! Đồ Lôi trầm ngâm trong giây lát, mới nói :

- Số hàng bị mất của Hùng Vũ tiêu cục hiện giờ ở đâu ?

Tào Thương nói :

- Hiện đang để dưới trụ cầu thứ ba tại Ngũ Động Kiều này.

Liền đó, trong số người của Hùng Vũ tiêu cục có một người lách mình bước ra, chạy nhanh xuống gầm cầu tìm kiếm, thì quả nhiên thấy tại trụ cầu thứ ba ở gần mặt nước, nơi có một lỗ thùng ở chân cầu có giấu một gói đồ. Người ấy liền thò tay lấy, rồi nhanh nhẹn chạy bay trở lên.

Đồ Lôi nói :

- Xin phiền các vị hãy xem qua coi có mất mát thứ gì không ?

Người ấy liền mở gói bị ướt đầm nước ấy ra, thấy nhưng hạt châu sáng lóng lánh chiếu ngời, còn đủ một trăm hạt và năm nhánh san hô cao hai thước mọc.

Phục Thế Vĩ tươi cười nói :

- Số hàng này còn đủ cả. Hôm nay chúng tôi được các hạ giúp cho thực không khi nào quên ơn này ! Đồ Lôi liền thò tay cánh tay ra, giương năm ngón tay chụp lấy Tào Thương.

Dứt lời, Đồ Lôi liền thò cánh tay ra, giương năm ngón tay chụp lấy Tào Thương.

Phục Thế Vĩ vội vàng nói :

- Nếu các hạ không chuyện gì gấp, thì nên để cho tệ cuộc được tỏ chút tình của người địa phương. Đồng thời, nếu có điều gì sai khiến thì dù bước vào nước sôi lửa đỏ, anh em chúng tôi đều không chối từ.

Thái độ chân thành của Phục Thế Vĩ đã tỏ lộ từ cử chỉ đến lời nói.

Đồ Lôi nghiêm nghị đáp :

- Chúng tôi chỉ e rằng do hành động này, sẽ đưa đến nhiều sự nguy nan về sau cho quý tiêu cục mà tiêu cục mà thôi ! Vậy xin Phục tổng tiêu đầu hãy trở về đi ! Phục Thế Vĩ cất tiếng cười to nói :

- Đời sống của nghề làm tiêu cục, được buổi sáng phải lo buổi chiều, lúc nào cũng sống dưới sự hiểm nguy của làn tên lưỡi kiếm, phương chi, trong giới giang hồ điều đáng trọng trước tiên là nghĩa khí, vậy đâu thể nào sợ hãi rút

lui khi thấy một việc hiểm nghèo ? Các hạ nói thế chẳng khỏi có ý xem thường tại hạ rồi đó ! Đồ Lôi dẫn đo trong giây lát, rồi khẳng khái trả lời :
- Nếu nói vậy thì chúng tôi xin tuân lệnh ! Tức thì, mọi người cùng kéo nhau rời khỏi Ngũ Động Kiều.

Đêm hôm ấy tại Hùng Vũ tiêu cục phía Nam ngạn sông Gia Lăng, đèn đuổi sáng choang cả trong lẫn ngoài, bày tiệc yến ẩm hết sức vui vẻ. Trong buổi tiệc, Phục Thế Vĩ có lời mời cả ba tiêu cục lớn trong thành Gia Lăng đến để chung vui.

Bởi thế, tin tức về Đại Biệt Lục Điều tự bịa chuyện để giá họa cho Phi Phụng Bang từ Hùng Vũ tiêu cục loan truyền ra ngoài, hết sức nhanh chóng. Ngay đêm hôm đó, Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang, Kim Dao Đoàn Long Ngu Vạn Lý và hậu duệ của Vương ốc Nhất Lão là Đoàn Thừa Tiên cũng kéo đến Hùng Vũ tiêu cục để gặp Đồ Lôi.

Đồ Lôi liền nói cho Lư Thế Xuân biết ba người ấy là thủ hạ của mình bố trí, hầu sai khiến họ thi hành mọi công việc theo kế hoạch. Lư Thế Xuân không hiểu Đồ Lôi chính là Đào Gia Kỳ mạo nhận, nên hoàn toàn tin lời không có gì nghi ngờ cả.

Đêm đã vào canh ba, tân khách đều lần lượt cáo lui ra về, song tại đại sảnh của tiêu cục, bàn tiệc của Đồ Lôi vẫn còn chén tạc chén thù, vô cùng vui vẻ. Phi Hồ Tướng Kiệt là người rất ưa rượu, nên hể rót ly nào là lão ta ực cạn ly ấy, đôi mắt đã đỏ gay, chệnh choáng lảo đảo, nói không còn mạch lạc nữa. Bỗng nhiên, sắc mặt của Đồ Lôi bất thần thay đổi hẳn, vung hai chưởng lên không, quạt qua một lượt hết sức nhanh nhẹn....

Thế là đèn đuổi trong gian đại sảnh đều tắt hết, chung quanh tối đen như mực. Bên ngoài ánh trăng soi sáng như gương, nên mọi người trông thấy tại nơi thiên tĩnh của gian nhà có một lão già áo xanh, đôi mắt sáng ngời như điện, đang nhìn chòng chọc vào gian đại sảnh.

Quần hùng đang dự tiệc trong gian đại sảnh thấy thế thì trong lòng không khỏi kinh hãi.

Lúc ấy, bỗng nghe Đồ Lôi cất tiếng cười to :

- Té ra là Ngôn lão tiên bối, cóc chủ Ngũ Hành Cốc đã quang lâm ! Nói đoạn, chàng đã bước ra khỏi gian đại sảnh, rồi dừng chân đứng yên.

Ngôn Như Băng đưa mắt nhìn qua Đồ Lôi một hồi, rồi lạnh lùng hỏi :

- Người có phải là đàn chủ trong Phi Phụng Bang chăng ?

- Đúng thế ! - Bang chủ nhà ngươi hiện giờ ở đâu ?

- Hiện đã trở về tổng đàn rồi ! - Tổng đàn ở nơi nào ?

- Xin bỏ lỗi cho, vì tại hạ không thể nói rõ được ! Đôi mày của Ngôn Như Băng bất thần nhướng cao, mặt tràn đầy sát khí, cánh tay mặt từ từ đưa lên cao....

Sắc mặt của Đồ Lôi vẫn điềm nhiên như thường, mỉm cười nói :

- Từ bấy lâu nay nghe đồn cốc chủ tuyệt đối không khi nào can dự đến việc ân oán của võ lâm, suốt năm ở yên trong Ngũ Hành Cốc, làm bạn với cây cỏ gió trăng, tu tâm dưỡng tính, lòng dạ lúc nào cũng bình thản. Nhưng ngày hôm nay, qua sự thực này, đã chứng tỏ lời đồn đại ấy hoàn toàn không đúng ! Ngôn Như Băng giận dữ nói :

- Cô ấy đã đánh trọng thương ái nữ của lão phu, vậy có lý nào lão phu không thể tìm gặp cô ấy hay sao ?

Đồ Lôi nói :

- Chẳng hay lệnh ái thương thế ra sao ? Đến nay vẫn chưa lành hẳn ?

Ngôn Như Băng gằn giọng nói :

- Nếu chẳng chữa lành được, thì cái tên Thần Y của lão phu còn gì nữa ?

Đồ Lôi cười tự nhiên nói :

- Nói thế là phải rồi ! Lệnh ái đã được diệu thủ của tiền bối chữa lành như xưa, thì vết thương “Thập tuyệt chỉ” của tặc bang chủ e đáng gì mà cần nói đến ! Ngôn Như Băng nghe thế không khỏi cứng họng. Qua một lúc lâu mới lên tiếng :

- Lão phu còn cần hỏi quý bang chủ một vấn đề có tương quan đến một nghi án của võ lâm ! Đồ Lôi nói :

- Nếu thế thì hà tất phải tìm gặp tặc bang chủ làm gì ? Tiền bối cứ hỏi là tại hạ sẽ trả lời đúng sự thực, mọi việc mà tại hạ được biết ! Ngôn Như Băng cười lạnh lùng nói :

- Có phải thực sự quý bang chủ đã lấy được pho Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu kiếm hay không ?

- Đây là những lời đồn đại hoàn toàn vô căn cứ ! Đôi mắt của Ngôn Như Băng liền sáng quắc, gằn giọng quát :

- Chính lão phu được mục kích quý bang chủ đã sử dụng những thế võ tuyệt học trong pho Giáng Long kinh ! Đồ Lôi cười nhạt :

- Theo lời đồn đại, thì pho Giáng Long kinh là của Đạt Ma Tổ Sư để lại, bên trong vô cùng cao sâu, khó bề tìm hiểu được. Ngay cả vị chưởng môn của phái Thiếu Lâm hiện nay vẫn chưa hề nhìn thấy được mặt mũi pho kinh ấy. Thế nhưng tại sao lão tiền bối căn cứ vào đâu mà dám nói tặc bang chủ đã sử dụng tuyệt học trong pho kinh đó ? Chỉ dựa vào đây cũng đủ thấy lời đồn đại trong võ lâm là đúng sự thực, tức ba bảo vật quý báu nhất trong thiên hạ đều do lão tiền bối lấy được cả ! Ngôn Như Băng không ngờ Đồ Lôi lại lật ngược câu nói để buộc mình như thế, nên không khỏi sững sờ một lúc, sắc mặt ít nhiều biến đổi ! Tất cả quần hùng trong Hùng Vũ tiêu cục đều im lặng như hén, lắng tai nghe trận đánh môi lưỡi của hai người.

Qua một lúc sau, Ngôn Như Băng mới cất giọng lạnh lùng và sâu hiểm nói :

- Đây chẳng qua là lời đồn đại vô căn cứ, nước lũ khuấy nên hồ mà thôi ! Đồ Lôi cười nhạt, rồi liền cất vắn :

- Lão tiền bối lấy gì để chứng minh lời nói đó ?

Ngôn Như Băng tựa hồ hết sức giận dữ, râu tóc đều chuyển động, đôi mắt lạnh ngắt trông thực khiếp người, gằn giọng đáp :

- Với danh vọng của lão phu trong võ lâm, lão phu không cần phải dùng lời láo khoét để che giấu sự thực như thế ! Đồ Lôi bổng cất tiếng cười to :

- Danh vọng của tề bang chủ cũng chẳng kém hơn lão tiền bối đâu ! Ngôn Như Băng lạnh lùng cười nói :

- Ánh sáng của một con đom đóm thì làm thế nào đua tranh được với ánh sáng của mặt trăng ?

Đồ Lôi lại cất tiếng cười dài, rung chuyển cả mái ngói, rồi sắc mặt bỗng trở thành lạnh lùng, nói :

- Tề bang chủ nếu chẳng phải vì thiếu thận trọng, để “Thập tuyệt chỉ” của lão tiền bối đánh bị thương, mà trái lại có sự đề phòng trước, thì trận chiến ấy, ai thắng ai bại thực chưa thể biết trước được ! - Người đánh giá quá cao quý bang chủ rồi ! Đồ Lôi cười nhạt nói :

- Chỉ với tại hạ đây, nếu lão tiền bối không dùng đến chât độc vô hình, thì trong vòng một trăm chiêu, lão tiền bối cũng chưa chắc đánh thắng được tại hạ! Trên sắc mặt lạnh lùng của Ngôn Như Băng bỗng hiện lên một nụ cười gât đầu nói :

- Nếu có thể làm đúng như lời người nói, thì từ nay về sau, lão phu sẽ không can thiệp đến việc của giới giang hồ nữa ! Câu nói ấy không khác nào tiếp nhận sự khiêu chiến của đối phương.

Số quần hùng có mặt tại Hùng Vũ tiêu cục nghe thế thì lấy làm lo lắng.

Nên biết, mấy hôm trước đây, Ngôn Như Băng đã đẩy lui được Tứ Tà, tiếng tăm lừng lẫy, ai nấy cũng nhận ông là đệ nhất cao thủ trong võ lâm. Võ công của Đồ Lôi tuy cao cường, nhưng nếu đem tranh tài với Ngôn Như Băng thì thực có khác nào trứng chọi với đá ! Đồ Lôi suy nghĩ trong giây lát nói :

- Tại hạ có ý muốn định một thời giờ và địa điểm khác, để trận tranh tài chỉ có lão tiền bối và tại hạ mà thôi. Nhưng sự thực, dù tại hạ có thắng hay bại đều danh dự cả ! Ngôn Như Băng tựa hồ có vẻ sững sốt, đưa mắt chú ý nhìn thẳng Đồ Lôi một lúc mỉm cười nói :

- Có phải trong lòng người đang e sợ chăng ?

Đồ Lôi chỉ cười nhạt mà không trả lời ra sao cả.

Đôi mày của Ngôn Như Băng từ từ cau chặt lại, tia mắt cũng mỗi lúc một sáng hơn.

Đồ Lôi bổng cất tiếng than dài :

- Ngôn lão tiền bối, ông đã bước vào cạm bẫy của Lữ Khuru Mộ Bình rồi.

Nếu ông không tin, thì tại hạ có bắt sống được Bắc Nhai Tào Thương, một trong Đại Biệt Lục Điều, ông hỏi hắn sẽ rõ. Đại Biệt Lục Điều chịu sự xúi giục của Lữ Khuru Mộ Bình, đang có ý muốn gây nên một trận xô xát đẫm

máu trong võ lâm ! Ngôn Như Băng nghe qua không khỏi hết sức kinh ngạc, sững sờ trong giây lát mới nói :

- Việc đó lão phu không thể không hỏi cho rõ ! Đồ Lôi nói :

- Tại hạ xin đưa đường liền cho tiền bối ! Dứt lời, liền quay qua Phục Thế Vĩ cười nói :

- Xin các vị cứ vui vẻ ăn uống, tại hạ bận việc một tí đã ! Liền đó, Đồ Lôi bèn đi thẳng ra hành lang ở cạnh phía trái, Ngôn Như Băng cũng chậm rãi bước theo sau.

Đồ Lôi bước thẳng vào một luyện vũ trường, có bao cát, bia bắn tên, tạ bằng đá và tất cả vũ khí của mười tám môn võ nghệ. Đối diện với luyện vũ trường rọi ra, bên ngoài có bốn võ sư mang đao đứng gác.

Đồ Lôi hướng dẫn Ngũ Hành cốc chủ Ngôn Như Băng xuyên qua tiểu vũ trường, bước thẳng đến trước ngôi nhà, khiến cho bốn võ sĩ đứng gác, không khỏi đưa đôi mắt ngạc nhiên nhìn thẳng vào Ngôn Như Băng.

Đồ Lôi tươi cười nói :

- Tào Thương hiện đang ở trong gian nhà này, xin tiền bối hãy bước vào hỏi rõ mọi việc, riêng tại hạ sẽ đứng chờ ở ngoài, vì nếu tại hạ sẽ đứng chờ ở ngoài, vì nếu tại hạ bước vào, thì Tào Thương sẽ kiêng sợ, không dám nói rõ sự thật với lão tiền bối ! Ngôn Như Băng thấy lời nói của Đồ Lôi rất có lý, nên gật đầu tán đồng, thầm nghĩ :

“Tâm trí của người này thật cao, lại can đảm hào phóng, quả là một bậc nhân tài hiếm có trong võ lâm ngày nay !” Nghĩ thế, nên bất giác ông ta lại có cảm tình với Đồ Lôi. Sau khi đưa mắt chú ý nhìn qua Đồ Lôi một lượt, ông liền cất bước đi thẳng vào bên trong.

Đồ Lôi ngửa mặt thở phào ra một hơi dài, rồi chú ý nhìn nửa vành trăng sáng treo lơ lửng trên không, trong lòng bỗng thấy buồn bã thầm nghĩ :

- “Bấy lâu nay, mọi hành động của mình trong giới giang hồ, chẳng qua là làm cho mọi người mà thôi. Suốt nửa năm gần đây, lúc nào trong lòng mình cũng đang có một tâm trạng mâu thuẫn nhau, không ngớt giằng co. Vì trước khi ân sư ra đi có dặn mình làm cho kỳ được ba việc.

Việc trước tiên là phải trừ cho được Đào Như Hải, tên gian ác số một ấy, nếu không trừ được thì võ lâm sẽ không có ngày nào được yên. Kế đó, là phải tìm cho ra pho “Hàn Thiết Quan Âm”. Dường như giữa pho Hàn Thiết Quan Âm và ân sư mình có một sự tương quan gì rất bí mật, do đó, ông muốn lấy về cho kỳ được. Và cuối cùng là phải tìm cho được đứa con cô của Lễ Công Hành là người có ơn to đối với ân sư.

Nhưng việc trừ Đào Như Hải là một việc mà mình rất khó thi hành.

Vì theo ý mẫu thân đã nhiều lần răn dạy, thì Đào Như Hải bất luận thế nào vẫn là người có công ơn tái tạo đối với hai mẹ con mình. Vậy không thể lấy oán để báo ơn được ! Trong khi đó, mệnh lệnh của thầy lại không thể cãi,

nhưng lời khuyên răn của mẹ lại càng không thể không nghe. Sự giằng co đầy mâu thuẫn đó không ngớt diễn ra trong lòng, mỗi lần nghĩ đến, thì thấy cõi lòng rối loạn như tơ vò, hoang mang không biết định liệu ra sao cả !”
Chàng nhớ đến chuyện cũ thì cảm thấy đời sống con người thật chẳng khác nào một giấc mộng và cũng do đó, chàng cảm giác lẻ loi cô độc giữa cuộc đời.

Trong khi chàng đang nghĩ ngợi thì bỗng nghe có tiếng chân bước rất hối hả, nên giật mình ngó về phía ấy, trông thấy Lư Thế Xuân đang chạy nhanh tới, nên thầm nghĩ :

“Lư Thế Xuân có vẻ hối hả, chắc là có việc gì !” Liền đó, chàng bèn bước nhanh về phía Lư Thế Xuân. Lư Thế Xuân bấm nhỏ :

- Giáo chủ sai Liễu đà chủ đến để tìm gặp đàn chủ, bảo là có mệnh lệnh gấp!
Đồ Lôi nói :

- Dẫn ông ấy vào đây ! Lư Thế Xuân há miệng như định nói gì, nhưng lại thôi, rồi quay người chạy thẳng trở ra ngoài. Chẳng mấy chốc sau, Lư Thế Xuân lại chạy nhanh trở vào, ở phía sau lưng y có một gã đàn ông gầy cao, mặt mày hung dữ, chạy theo chân.

Đến nơi, gã đàn ông gầy cao ấy, liền cúi người thi lễ nói :

- Liễu Phi xin ra mắt đàn chủ. Giáo chủ có mật lệnh, bảo tại hạ mang trình đến cho đàn chủ ! Vừa nói, y vừa thò tay vào trong áo lấy ra một phong thư màu đỏ, đưa ra trước mặt Đồ Lôi.

Đồ Lôi nhận mở ra xem, thì trông thấy Lư Thế Xuân cũng liếc mắt lên nhìn, nên đôi mày bắt giắc cau lại, bước tránh ra xa bảy bước để xem một mình và không khỏi sững sờ trong giây lát.

Thì ra pho Hàn Thiết Quan Âm đã bị mất đi trước đây ba hôm, chắc chắn là có người trộm lấy. Bức thư ra lệnh cho Đồ Lôi tìm gặp Tô Chỉ Quỳnh để đi dò xét về Hàn Thiết Quan Âm để đoạt trở lại trong một thời gian ngắn. Đồng thời, dặn dò Đồ Lôi là gặp Âu Dương Cầu ở đâu, thì giết chết ngay tại đấy. Việc này thực làm cho chàng cảm thấy hết sức bất ngờ, vì người có thể lên vào tông đàn của Cửu Long Giáo trộm đi Hàn Thiết Quan Âm mà không ai hay biết được, thì chắc chắn là một nhân vật không phải tầm thường.

Vậy người ấy là ai ?

Kẻ đáng nghi ngờ nhất chính là Âu Dương Cầu. Vì y là người trong Cửu Long Giáo, đi đứng tự do, quen đường thuộc lối, nên mới đánh cắp được pho Hàn Thiết Quan Âm mà không ai biết gì cả.

Ngoài Âu Dương Cầu ra thì chàng không thể nghi ngờ kẻ nào khác nữa. Có lẽ Quỳnh tử còn hiểu được một vài người nào khả nghi khác, bởi thêm chàng có ý nghĩ đi gấp tới vùng Quý Châu và Vân Nam để gặp Tô Chỉ Quỳnh.

Chàng trầm ngâm trong giây lát liền vò bức thư lại thành một cục giấy trong, tức thì tự nhiên trong tay chàng có làn khói xanh bốc lên và cục giấy đã bị

đốt cháy thành tro bụi.

Lư Thế Xuân đứng cách xe đỏ ngoài một trượng, trông thấy thế thì không khỏi hết sức kinh hoàng.

Đồ Lôi liền bước nhanh trở lại, nói với Lư Thế Xuân :

- Bên ngoài tiêu cục chắc chắn có người rình mò theo dõi, vậy cậu hãy đi ra bên ngoài xem thử. Nếu có thì hãy bắt chúng vào đây ra mắt tôi ! Lư Thế Xuân lãnh mệnh, rồi vọt mình bay lên không, lao thẳng ra khỏi bức tường mắt hút.

Đồ Lôi trông thấy Lư Thế Xuân đã đi xa mới quay về Liễu Phi nói :

- Ông có biết trong Cửu Long Giáo gần đây xảy ra việc gì to tát không ?

Liễu Phi không khỏi giật mình, nói :

- Từ ngày đàn chủ đi khỏi núi đến nay, vẫn bình yên vô sự ! Đồ Lôi nói :

- Ông làm thế nào biết được tôi đang ở tại Hùng Vũ tiêu cục ?

Liễu Phi nói :

- Thuộc hạ đến Gia Lăng chỉ có một mình và cũng không được biết đàn chủ ở đây. Nhưng nhờ vừa rồi đi ngang qua cửa, bất ngờ trông thấy đàn chủ, Lư Thế Xuân và Tướng Kiệt đang đưa khách đi về, nên thuộc hạ bèn hỏi số người trong tiêu cục, được biết đàn chủ đang mạo danh Phi Phụng Bang nên đoán biết chắc đàn chủ có dụng ý gì. Do đó, thuộc hạ bèn giấu kín tung tích của mình nói dối là muốn gặp Lư thiếu hiệp thôi ! Đồ Lôi khen :

- Hay lắm, hay lắm ! Liễu Phi lại nói :

- Lư thiếu hiệp bảo thuộc hạ hãy đưa mật lệnh cho cậu ấy để cậu ấy chuyển giao đến đàn chủ. Nhưng thuộc hạ đã cương quyết đòi gặp mặt, hầu trao tận tay đàn chủ. Do đó, Lư thiếu hiệp có vẻ không bằng lòng.

Giáo chủ có nói là tia mắt của Lư thiếu hiệp không được thẳng thắn, lòng dạ gian xảo, có thể dùng mà không thể tin ! Đồ Lôi gật đầu nói :

- Về điểm ấy ta cũng biết, vậy ông nên đi trở về đi ! Liễu Phi cúi người thi lễ, rồi xoay lưng bước đi.

Sau đó, Đồ Lôi mới thấy an lòng trở lại, vì chàng sợ bị Liễu Phi nhận ra mình là kẻ đã giả mạo. Chàng thở phà ra một hơi dài, quay mặt nhìn về phía gian nhà, thấy Ngôn Như Băng đang từ trong bước ra cửa, sắc mặt rất nghiêm nghị.

Chàng liền bước thẳng đến tươi cười nói :

- Lão tiên bối đã tìm hiểu được như thế nào ?

Ngôn Như Băng gật đầu nói :

- Quả người nói chẳng sai, lão phu đã bị Lữ Khưu Mộ Bình gạt. Hắn tuy là người lòng dạ bất chính, mưu đồ gây họa cho võ lâm, nhưng vẫn còn biết nói chân thật....

Đồ Lôi cười nhạt nói :

- Khi đi quá cái thực là đến cái giả, mà quá cái giả lại sẽ đến cái thực ! Ngôn

Như Băng ngạc nhiên nói :

- Nói thế là nghĩa làm sao ?

Đồ Lôi nói tiếp :

- Hơn nữa, trên đường xa ngàn dặm, theo dõi tề bang chủ, có rất nhiều cơ hộ tốt để Lữ Khuru Mộ Bình xuống tay ám hại tề bang chủ, thế tại sao hần không làm, mà phải nhất định chờ đến khi vào được nơi phòng chứa thuốc của lão tiên bối hần mới ra tay ? Vậy, nếu hần không có ý định riêng thì đâu lại làm thế ?

Đôi mắt của Ngôn Như Băng chiếu ngời :

- Lời nói của các hạ quả đúng chẳng sai, trước đây lão phu cũng có cảm giác đó. Xem ra người đã cứu thoát được quý bang chủ và đánh bị thương Lữ Khuru Mộ Bình chính là các hạ rồi chứ còn ai nữa ?

Đồ Lôi nói :

- Chính là tại hạ đây ! Trên sắc mặt lạnh lùng của Ngôn Như Băng bỗng hiện lên một nụ cười nói :

- Lời đồn đại trong võ lâm cho rằng lão phu là người tính tình kỳ dị, lạnh lùng khó gần, thực ra đây chỉ là vì lão phu cố gìn giữ lấy mọi vật riêng của mình mà thôi. Các hạ là người có nhiều hào khí, tài nghệ tuyệt luân, nhưng đáng tiếc là tướng mạo hơi kém, nếu chẳng phải thế thì sau này tất sẽ thành một anh hùng vô địch, không khi nào bị ở dưới tay người khác ! Nói đến đây, thì sắc mặt của ông ta lại càng vui tươi hơn, tiếp :

- Bèo nước gặp nhau, tất cũng phải có cái duyên, vậy lão phu hôm nay gặp được các hạ cũng là điều may mắn. Từ bấy lâu, lão phu đã tuyệt giao với đời, về sau ắt sẽ khó có dịp gặp nhau, do đó, lão phu muốn giúp cho các hạ một việc, nhưng chỉ là một việc duy nhất mà thôi, hầu đáp lại cái ơn các hạ đã giúp cho lão phu thấy rõ sự thực, không bị kẻ khác đánh lừa, lôi vào cuộc chém giết trong giới giang hồ ! Nói đoạn, ông ta đưa đôi mắt chiếu ngời ánh sáng, nhìn thẳng vào mặt của Đồ Lôi, chờ đợi câu trả lời.

Đồ Lôi nói :

- Tôi chỉ muốn xin ông ba viên “Cửu chuyên phản hồn đơn” ! Ngôn Như Băng lúc đầu có vẻ giật mình, nhưng liền tươi cười trở lại, thò tay vào áo lấy ra một cái chai bằng ngọc, rồi trút ra lòng bàn tay ba viên thuốc màu tía, mùi thơm ngào ngạt, khiến ai ngửi vào mũi đều thấy khoái khoắn.

Đồ Lôi nhận lấy ba viên thuốc và không khỏi thầm giật mình. Vì trước đây Tô Chỉ Quỳnh đã cho chàng uống loại thuốc này. Kể đó, chàng mới lại bùng hiểu ra, trước kia Tô Chỉ Quỳnh là người có ơn đối với Ngôn Như Băng, được Ngôn Như Băng biểu thuốc nhưng chưa dùng hết, nên mới khẳng khái tặng thuốc cho Huỳnh Ý Vân, hầu lấy đó làm một cơ sở cho việc giải oan sau này....

Ngôn Như Băng nói :

- Thứ thuốc này hết sức quý báu trong đời, không có hai. Chẳng cần già phải giải thích, các hạ cũng tự hiểu là sự quý báu của nó không kém sút gì Giáng Long kinh, nếu cất giữ và dùng đúng chỗ, thì mang đến cái phúc to không biết đâu mà lường. Thôi, xin các hạ bảo trọng, về sau sẽ gặp lại ! Câu nói vừa dứt, thì thân người của Ngôn Như Băng đã lao đi xa ngoài mười trượng, trong chớp mắt là đã lướt đi mất hút.

Đồ Lôi tự trấn tĩnh tinh thần, cất kỹ ba viên “Cửu chuyển phản hồn đơn” vào áo, rồi mới cất bước đi nhanh vào gian đại sảnh.

Bỗng nhiên, chàng thoáng thấy một bóng người từ trong bóng tối bỏ chạy nhanh đi. Bóng người ấy tuy chạy hết sức mau, nhưng chàng cũng biết đây chính là Lư Thế Xuân, nên buột miệng cười nhạt rồi tiếp tục đi thẳng vào gian đại sảnh.

Quần hùng vẫn còn ngồi chờ đợi tại đây, ai nấy đều cảm thấy tâm trạng nặng nề, ăn chẳng biết ngon. Khi trông thấy Đồ Lôi trở lại một mình, thì họ không khỏi kinh ngạc, ùn ùn kéo tới hỏi han.

Đồ Lôi mỉm cười nói :

- Ngôn Như Băng đã đi xa rồi, vậy các vị hãy yên tâm ! Lúc đó, Lư Thế Xuân từ ngoài gian đại sảnh bước vào bẩm với Đồ Lôi :

- Chung quanh tiêu cục chẳng trông thấy ai khả nghi, có lẽ đêm nay....

Câu nói chưa dứt, thì bỗng bên ngoài có một tiếng la to kinh hãi vọng đến :

- Lửa cháy ! Lửa cháy ! Quần hùng đều không khỏi kinh hãi, ai nấy ùn ùn lao người ra ngoài, đưa mắt nhìn lên, thấy ngọn lửa đang bùng cháy ở góc phía Tây, khói bay mù trời.

Số người trong tiêu cục đều vội vàng chạy đi lo chữa lửa. Phục Thế Vĩ liền dùng ngay thể “Thần Long thăng thiên” vọt thẳng người lên cao, rồi nhắm góc phía Tây lướt tới.

Ngay lúc ấy, Đồ Lôi liền có một ý nghĩ thoáng qua trong óc, kinh hãi nói thầm :

“Không xong, có lẽ Tào Thương đã bị kẻ lạ mặt cướp lấy mang đi rồi !” Tức thì, Đồ Lôi liền lao người lướt thẳng về phía ấy.

Lư Thế Xuân, Phi Hồ Tướng Kiệt, Trình Nam Giang, Ngu Vạn Lý, Đoàn Thừa Tiên cũng ùn ùn chạy theo. Khi mọi người đến nơi thì thấy chỗ giam Tào Thương đang bị ngọn lửa cháy đỏ rực, khói đen mịt mù.

Trong khi ấy, tại luyện võ trường có bốn xác chết của bốn võ sư canh gác ngục thất. Số người ấy đều bị một thủ pháp mạnh mẽ đánh chết, kẻ võ sọ, người bẻ ngực, máu loang khắp mặt đất, trông hết sức thê thảm.

Đồ Lôi nghiêng răng giậm chân mắng :

- Giữa ta và Lữ Khưu Mộ Bình không thể cùng đội trời chung được ! Lửa cháy tại tiêu cục đã làm cho phổ phường đều kinh hãi, tất cả mọi người đều chạy tới tiếp tay lo dập tắt ngọn lửa. Đến khi trời sáng thì ngọn lửa đã hoàn

toàn tắt hẳn. Khi ngọn lửa vừa cháy, gia quyến của những người ở trong tiêu cục đã kịp thời chạy khỏi, nên ngọn lửa chỉ thiêu rụi mười mấy gian nhà mà thôi.

Đồ Lôi quay về phía Phục Thế Vĩ nói :

- Chẳng ngờ bọn cướp lại có một tâm địa ác độc như thế. Tôi đến đây vô tình gây một trận hỏa hoạn cho quý tiêu cục nên cảm thấy vô cùng áy náy !

Phục Thế Vĩ cười to nói :

- Chỉ một việc nhỏ ấy thì đáng gì mà các hạ phải bắn khoãn, dù có phải tán gia bại sản đi nữa, tại hạ cũng chẳng buồn ! Đồ Lôi hết sức cảm động :

- Phục tổng tiêu đầu quả là người có nghĩa khí, như thế cũng đủ tiếng tăm vang dội của tiêu đầu bấy lâu nay chẳng phải ngẫu nhiên mà có.

Tôi thật xấu hổ và không sánh kịp ! Phục Thế Vĩ không ngớt nói lên những lời từ tốn để phủ nhận lời khen của Đồ Lôi. Đồ Lôi bèn nói :

- Hiện giờ tôi đang có việc gấp cần lắm, xin cáo biệt các hạ nhé ! Phục Thế Vĩ biết không thể lưu khách được, nên ân cần dặn dò Đồ Lôi có dịp nào thuận tiện hãy ghé lại tiêu cục chơi, rồi đưa khách ra cửa gạt lệ giã từ.

Đoàn người của Đồ Lôi rời khỏi Gia Lăng, chạy như bay đến vùng Hàm Thôn Bá. Vùng Hàm Thôn bá này là một thung lũng xung quanh có núi cao bao bọc, ruộng lúa xanh um, cây cối rậm rạp, trông giống như cảnh sắc ở vùng Giang Nam.

Lư Thế Xuân trông thấy suốt dọc đường, Đồ Lôi chỉ lo cúi đầu chạy tóit, im lặng không nói gì cả, tựa hồ như đang bắn khoãn nghĩ ngợi điều gì, thì không khỏi lấy làm lạ, lên tiếng hỏi :

- Đồ đàn chủ, hiện giờ chúng ta định đi đến đâu ?

Câu hỏi ấy đã khiến Đồ Lôi bừng tỉnh, bất thần dừng chân đứng lại, đưa mắt nhìn chung quanh cười nói :

- Người ta thường bảo cảnh sắc ở vùng Giang Nam xinh đẹp, nhưng không ngờ phong cảnh ở đây còn đẹp hơn cả vùng Giang Nam nữa ! Câu nói không đầu không đuôi ấy đã làm cho những người chung quanh không khỏi sùng sốt.

Lư Thế Xuân nói :

- Đàn chủ có vẻ bắn khoãn nghĩ ngợi, chắc chắn có dính líu đến mật lệnh vừa rồi. Vậy chẳng hay đàn chủ có thể cho thuộc hạ được biết hầu chia sẻ một phần nào nỗi lo lắng của đàn chủ không ?

Đôi mắt dữ tợn của Đồ Lôi liền từ từ nhìn thẳng vào mặt Lư Thế Xuân.

Lư Thế Xuân cảm thấy tia mắt của Đồ Lôi tựa hồ như đã nhìn thấu dụng ý của mình, nên không khỏi giật mình kinh hãi, sắc mặt liền khế biến đổi.

Đồ Lôi liền mỉm cười nói :

- Điều luật thứ hai mươi ba của bản giáo, chắc ngươi nhớ chứ ?

Giọng nói tuy ôn hòa nhưng nghe ra thực đầy oai vệ. Lư Thế Xuân không

khỏi cảm thấy ớn lạnh cả tâm can, đáp :

- Điều luận ấy đã dẫn là đệ tử không có nhiệm vụ trong đàn, thì không được dự bàn việc cơ mật, không được tò mò tìm hiểu, mà chỉ có nhiệm vụ thi hành theo mệnh lệnh. Nếu cố ý vi phạm thì sẽ bị chặt bỏ một chân một tay ! Sắc mặt của Đồ Lôi trông lại càng có vẻ hiền hòa, tươi cười nói :

- Trong khi thiếu hiệp xuống núi, giáo chủ có bày tiệc tiễn chân không ?

Lư Thế Xuân đáp :

- Tại hạ được giáo chủ thương yêu, mở tiệc khoản đãi, vậy đâu dám chẳng đem hết sức mình ra hành sự để đền đáp lại cái ơn ấy ! Đồ Lôi gật đầu cười nói :

- Sau khi khoản đãi xong, giáo chủ có ban cho một túi thuốc, gồm có ba chục hoàn phải không ? Phi Hồ lão sư cũng y như thế chứ ?

Lư Thế Xuân và Phi Hồ Tướng Kiệt nghe trong câu hỏi ấy có một ý nghĩa sâu xa nên mặt không khỏi biến sắc.

Lúc đó, sắc mặt của Đồ Lôi bỗng sa sầm, gằn giọng :

- Trong rượu ấy có một chất độc vô cùng nguy hiểm, sau khi dùng xong thì chất độc đó tiềm tàng trong tạng phủ, vì thế tâm linh của người dùng rượu đó đã bị bản giáo chế ngự hoàn toàn. Số chất độc ấy, cứ một một thời gian ngắn thì nổi lên tác quái một lần, nhưng uống một viên thuốc vào thì có thể tạm thời giải trừ được. Nhị vị xuống núi chưa được bao lâu, nên chất độc ấy chưa tác quái một lần nào cả ! Nhưng các vị nên biết là lúc đầu cứ nửa tháng thì loại độc dược đó sẽ nổi lên tàn phá cơ thể một lần và sau thời gian mỗi lúc một ngắn dần, nó có thể chỉ trong năm bảy hôm là lại nổi lên tàn phá cơ thể của nạn nhân.

Trước đó một tiếng đồng hồ, nạn nhân sẽ thấy triệu chứng nóng bức trong người như bị lửa thiêu đốt, rồi mê man nói nhảm, tự thâu lộ hết những ý nghĩ thâm kín trong lòng. Chính vì thế mà bản giáo mới tránh được môn đồ làm phản ! Lư Thế Xuân và Tướng Kiệt nghe qua không khỏi toát mồ hôi lạnh khắp người, hoang mang sợ hãi.

Số người của Trình Nam Giang ngờ ngác ngó nhau, chẳng hiểu Đồ Lôi định giở trò gì ?

Đồ Lôi bỗng quay về Lư Thế Xuân hạ giọng :

- Chắc hẳn Tào Thương đã được Lăng Vấn Thiên cứu thoát mang đi khỏi vùng Tây Xuyên, bởi thế mầm loạn cũng được mời đến từ Trung Châu. Lữ Khưu Mộ Bình bấy lâu nay giao du rất thân mật với Đồng Tung Hài, bảo chủ Thất Tinh Bảo ở Lạc Dương, vậy Lư thiếu hiệp hãy đi ngay đến vùng Lạc Dương dò xét mọi sự động tĩnh của Thất Tinh Bảo xem thế nào. Trong khi hành sự, tuyệt đối chớ nên lộ tung tích. Nửa tháng sau, bản chức sẽ có mặt tại đó ! Lư Thế Xuân lúc ấy chẳng dám có ý nghĩ phản trắc, nên liền phụng mệnh đi ngay.

Số người của Đồ Lô lại tiếp tục chạy nhanh tới trước. Suốt dọc đường, đầu đầu cũng là núi cao, kéo dài liên miên bất tận. Đến khi mặt trời đã đứng bóng, thì năm người đã tiến tới một sườn núi cao. Đưa mắt nhìn xuống núi thì thấy nhà cửa chen chúc li ti, khói nấu cơm bốc lên từng sợi trắng.

Trình Nam Giang nói :

- Bên dưới ngọn núi là nơi nào ?

Tướng Kiệt đáp :

- Đây chính là Lư Châu ! Đồ Lô cười nói :

- Bấy lâu nay được nghe Tướng Kiệt lão sư đi đây đó thật nhiều, hiểu biết rộng rãi, nên phiền lão sư cùng đi, tại hạ nhờ đó thu thập thêm được nhiều kiến thức ! Tướng Kiệt xuôi tay bầm :

- Đây là đàn chủ quá khen ngợi thôi ! Đồ Lô mỉm cười :

- Chúng ta đến đây chắc chắn có người theo dõi, các vị có nhận ra không ?

Số người của Trình Nam Giang không khỏi kinh ngạc, quay mặt ngóng nhìn bốn bên, nhưng vẫn không thấy có một điểm nào đáng nghi, nên không khỏi thảm kinh dị.

Đồ Lô đưa mắt nhìn về phía cánh rừng cách độ ngoài mười trượng, cười lạnh lùng :

- Bằng hữu sao không bước ra ? Thập thò như thế thì nào đáng là kẻ anh hùng ?

Bỗng nhiên, từ trong cánh rừng có một giọng cười lạnh lùng vọng ra, rồi tiếp đó, lại có ba bốn người lao vút tới như điện chớp, buông mình rơi xuống mặt đất nhẹ nhàng cách đó hơn trượng.

Ba người ấy sắc mặt như cây khô, đôi tròng mắt không hề lay động, trông chẳng khác nào ba pho tượng ác quỷ bằng đất. Lúc bấy giờ, tuy là giữa ban ngày, nhưng ai nấy vừa trông thấy đều không khỏi nổi da gà.

Đồ Lô gần giọng nói :

- Ba vị bằng hữu chịu mệnh lệnh của Vô Tình Tú Sĩ, theo dõi lão phu để làm gì ?

Ba quái nhân ấy không khỏi biến sắc mặt, đôi tròng mắt âm u cũng không ngớt xoay chuyển. Người đứng chính giữa bỗng lên tiếng :

- Đôi mắt của Đồ bằng hữu quả thực sắc bén phi thường, khiến ai đều cũng phải khâm phục ! Đúng lắm, ba anh em chúng tôi đã phụng mệnh đến đây hỏi Đồ bằng hữu xem pho Hàn Thiết Quan Âm hiện giờ ở nơi nào ?

Giọng nói âm u lạnh lùng nghe thật chướng tai.

Đồ Lô cười ha hả thực to, nói :

- Vô Tình Tú Sĩ căn cứ vào đâu để nói là già đây biết về pho Hàn Thiết Quan Âm ấy ?

Người đứng giữa cười nói :

- Căn cứ theo lời nói của Âu Dương Cầu ! Đồ Lô không khỏi sùng sốt, lạnh

lòng đáp :

- Âu Dương Cầu đã bội phản đi theo Vô Tình Tú Sĩ, vậy chỉ cần hỏi hắn là biết được, hà tất phải đi tìm hỏi chi cho xa như thế ? Phương chi, già đây cũng không thể nào trả lời câu hỏi ấy cho được ?

Quái nhân đứng chính giữa cất tiếng cười nhạt, nói :

- Vị tất Đồ bằng hữu được tự do muốn trả lời hay không tùy thích đâu ! Câu nói chưa dứt, thì Đồ Lôi đã tràn người tới nhanh như điện chớp, vung nhanh cánh tay mặt ra, nhắm chụp thẳng vào gã quái nhân ấy.

Ba người ấy trông thấy thế, liền đồng thanh quát to :

- Người muốn chết mà ! Tức thì, cả ba cùng vung chưởng đánh ra một lượt. Nào ngờ, thân pháp của Đồ Lôi nhanh nhẹn, kịp thời giương cả năm ngón tay chụp cứng “Khúc trì huyết” của gã quái nhân đứng giữa, rồi kéo ra xa ngoài bảy thước.

Trong khi đó, luồng chưởng lực của hai quái nhân kia đã va chạm thẳng vào luồng chưởng lực của Đồ Lôi, gây nên tiếng nổ âm âm, tạo thành những luồng kinh phong lạnh buốt, cuốn cát đá tung bay mù trời.

Lúc ấy, Trình Nam Giang, Ngu Vạn Lý, Đoàn Thừa Tiên liền quát to lên, rồi vung gươm, vung chưởng tràn tới, tấn công thẳng vào hai quái nhân nọ.

Đồ Lôi sau khi kéo đến gã quái nhân đứng giữa ra ngoài liền siết mạnh năm ngón tay, khiến đôi phương cảm thấy máu huyết trong người đều cuồng loạn, công ngược trở về tạng phủ, xương cốt đau nhức như có trăm ngàn con kiến cắn, đồng thời, chân lực trong khắp người cũng đều phân tán cả đi.

Sự đau đớn ấy, dù cho một gã đàn ông lực lưỡng bằng sắt thép cũng không thể chịu đựng nổi, huống hồ gì là một người bằng xương bằng thịt.

Bởi thế, sắc mặt của y tái nhợt hẳn, mồ hôi xuống đầm dề như mưa, cổ họng không ngớt kêu lên ăng ặc.

Đồ Lôi mỉm cười nói :

- Nước cờ này của Vô Tình Tú Sĩ thực không còn gì non hơn. Chẳng những hôm nay ba người đến đây để chịu chết, mà đồng thời cũng nói rõ cho ta biết là Âu Dương Cầu đã bỏ ra đi mất rồi. Nếu chẳng phải thế, thì Âu Dương Cầu là người hiểu biết nhiều hơn lão phu, thế tại sao không hỏi hắn mà phải lặn lội xa xôi để tìm hỏi lão phu, như vậy chẳng phải hết sức ngu xuẩn hay sao ?

Nói đến đây, thì sắc mặt của Đồ Lôi bỗng sa sầm, rồi cất tiếng quát to :

- Âu Dương Cầu hiện giờ đã bỏ đi đâu rồi ?

Vừa nói, Đồ Lôi vừa buông lỏng năm ngón tay ra, khiến gã quái nhân ấy từ từ hít vào một hơi thở và tự biết không thể nào chối cãi được, vậy hà tất chịu khổ làm gì, nên gằn giọng nói :

- Âu Dương Cầu đã bị một tăng nhân to lớn cướp đi mất trước cửa Từ Vân Cổ Sát rồi ! - Người tăng nhân ấy mặt mũi ra sao ? Có biết lai lịch của lão ta

không ?

Quái nhân nọ lắc đầu :

- Không được biết ! Kế đó, y bèn đem việc Âu Dương Cầu bị bắt sống mang đi kể rõ cho Đồ Lôi nghe qua một lượt.

Đồ Lôi bèn nhận xét từng chi tiết một trong sự kiện ấy và bỗng nhận ra một lý do hết sức tế nhị bên trong, nên đã bất giác rung mình ghê sợ.

Vì sở dĩ Âu Dương Cầu có bị bắt mất đi thì mới đưa đến việc Cửu Long Giáo ở Mễ Thương Sơn bị mất cấp phó Hàn Thiết Quan Âm. Nếu tìm hiểu sâu hơn nữa thì Thiết Chỉ Thụ Sinh chắc chắn có tương quan với lão tăng nhân đã bắt sống Âu Dương Cầu mang đi. Bởi thế, mọi sự rắc rối xảy ra trong võ lâm cũng bắt đầu từ đó.

Đồ Lôi liền cất tiếng “hừ” qua giọng mũi, rồi vung năm ngón tay nhanh nhẹn đâm vào “Tinh tuyệt huyết” của quái nhân nọ.

Tức thì, hắn liền cảm thấy đôi mắt tối sầm lại, rồi ngã phịch xuống đất.

Đồ Lôi ngược mắt nhìn lên, trông thấy Trình Nam Giang, Ngu Vạn Lý và Đoàn Thừa Tiên đang đánh nhau kịch liệt với quái nhân kia. Họ đều dùng những thế võ nhanh nhẹn kỳ tuyệt, ít khi được trông thấy.

Phi Hồ Tướng Kiệt đứng một bên sững sờ, không làm thế nào chen tay vào được.

Đồ Lôi biết rằng ba quái nhân nọ, hôm nay không thể nào chạy thoát, bèn dùng thế “Tiềm Long Thăng Thiên” vọt thẳng người bay lên không bảy tám trượng, rồi nhào lộn đầu trở xuống, vung hai chưởng dùng thế “Giáng Long Phục Hổ” xô thẳng ra.

Tức thì, hai quái nhân nọ liền cảm thấy có một luồng kinh lực mềm mại từ trên đè xuống, nên vừa mới kinh hoàng thì đã bị sức ép ấy làm đứt cả tâm mạch, ngã ra chết tốt.

Đồ Lôi nói :

- Tướng Kiệt lão sư, hãy mau thủ tiêu ba xác chết ấy đi ! Phi Hồ Tướng Kiệt liền tràn nhanh đến bên cạnh xác lấy ra một chiếc ve nhỏ, trút ra một ít phấn màu vàng vào mũi ba xác chết. Tức thì, chỉ trong chớp mắt, ba xác chết ấy đã thu nhỏ lại rồi tan thành một vũng nước vàng.

Trình Nam Giang nói :

- Võ công của Đồ đàn chủ thực là tuyệt diệu ! Đồ Lôi lắc đầu gượng cười nói :

- Bắt hổ thì dễ nhưng thả hổ thì khó, vì bắt đắc dĩ nên mới phải hành động như vậy ! Đồ Lôi dừng câu nói lại trong giây lát, rồi cất tiếng than nói tiếp :

- Tại hạ bước chậm một bước, suýt nữa làm hỏng việc lớn. Nhưng giờ đây làm ngay cũng chưa phải là muộn.

Nói đến đây, Đồ Lôi liền quay về phía Phi Hồ Tướng Kiệt quát to :

- Tướng Kiệt lão sư ! Tướng Kiệt nghe thế liền bước nhanh tới, buông hai

tay đợi lệnh.

Đồ Lôi nói :

- Ông mau trở về tổng đàn bẩm lại với giáo chủ, cho biết Âu Dương Cầu đã bị một tăng nhân không biết lai lịch cướp mang đi mất....

Kể đó, Đồ Lôi bèn kể lại mọi việc xảy ra trước ngôi Từ Vân Cổ Sát mà quái nhân nọ nói rõ vừa rồi, bảo Phi Hồ Tướng Kiệt về bẩm y lại cho giáo chủ.

Đôi mắt của Tướng Kiệt tràn đầy vẻ nghi ngờ nói :

- Chỉ nói bấy nhiêu việc thôi sao ?

Đồ Lôi hạ giọng :

- Việc ấy rất quan hệ, giáo chủ biết được tự nhiên sẽ có đối phó mọi việc cho kịp thời ! Tướng Kiệt nói :

- Thuộc hạ có cần ở lại tổng đàn để chờ lệnh không ?

Đồ Lôi trầm ngâm một lúc nói :

- Nửa tháng sau, ông đến Nhận Tháp Tự tại Lạc Dương chờ bản chức.

Nếu bản chức chưa đến thì tuyệt đối chớ nên gặp mặt Lư Thế Xuân hầu tránh khỏi bị lộ chân tướng.

Phi Hồ Tướng Kiệt lãnh mệnh rồi quay người chạy đi như bay.

Đồ Lôi qua về phía ba người còn lại nói :

- Chúng ta đến Lư Châu dùng cơm xong, sẽ phiên ba vị đến ngay Lạc Dương để tìm hiểu mọi hoạt động của Thất Tinh Bảo. Và việc cần nhất là theo dõi Lư Thế Xuân. Vì lẽ Lư Thế Xuân là người tâm địa không đứng đắn, phản phúc bất thường, dễ gây nên đại họa ! Trình Nam Giang nói :

- Nếu nuôi ong tay áo để chờ ngày ong đốt thì chi bằng trừ quách đi là hơn !

Đồ Lôi lắc đầu gượng cười :

- Ba vị nào biết nổi khó khăn riêng tôi ? Lư Thế Xuân còn có một đoạn đời đầy bí mật, trước khi tìm hiểu được rõ ràng thì không tiện trừ đi. Mọi sự xô xát trong võ lâm ngày hôm nay dường như rối rắm không có một nguyên nhân nào cụ thể, việc bất ngờ xảy ra liên miên, nhưng sự thực nếu tìm hiểu tỉ mỉ thì mỗi việc gì cũng đều có tương quan với nhau cả ! Nói đến đây, Đồ Lôi bỗng có vẻ phấn khởi hơn lên, cất tiếng cười to :

- Đêm qua thì tất nhiên ngày phải đến, nếu không được ra ngoài sức tưởng tượng của tại hạ thì chỉ cần nửa năm nữa mọi bí mật sẽ được phơi bày ra ánh sáng, mối đại thù của Đoàn huynh có hy vọng sẽ trả được ! Dứt lời, bốn người liền chạy nhanh xuống núi, nhắm hướng Lư Châu lao vút tới.

Thành Côn Minh, một nơi đã nổi tiếng có khí hậu mát mẻ, có hồ to xinh đẹp ở phía Bắc lại càng khiến cho cảnh sắc vùng này ít nơi nào sánh kịp.

Ngày hôm ấy, trên mặt hồ Côn Minh xanh biếc, rộng hàng vạn mẫu, khói sóng mờ mờ, bỗng có một chiếc thuyền nhỏ xuất hiện giữa đám thuyền buồm lớn đang căng gió lướt đi.

Phía sau lái thuyền, một cô gái xinh đẹp đang đẩy nhẹ mái chèo, khua nước bì bõm.

Trong mũi thuyền bỗng có một giọng hát nhẹ nhàng, bay lâng lâng theo gió. Tiếng hát :

Đồng xanh mênh mông Trời nước hòa đồng
Mành liễu tha thướt Khói bốc đầy sông !
Hoàng hôn bóng ngả Người về Định Châu
Khăn lụa áo hồng Tô thắm đất nâu !
Bến đò sóng gợn lặn tằm Yên ba mờ mịt
bến khoăn lòng người !
Tiếng hát dịu dặt nghe rất vui tai.

Từ một phía xa trên mặt hồ, bỗng có một chiếc thuyền nhỏ khác lướt nhanh tới. Trên thuyền có một người đàn ông đứng tuổi, mình mặc áo trắng, mặt sáng như sao, vỗ tay cười to nói :

- Với hai câu “Đồng xanh mênh mông, trời nước hòa đồng” ấy đã tô điểm thêm cho cảnh sắc của Điện Trì càng nên thơ hơn. Ông anh nào đó, chắc hẳn là một bậc tao nhân mặc khách, vậy chẳng hay có cho phép tại hạ được gặp mặt không ?

Từ trong mũi ghe bỗng có một người thiếu niên, mặt sáng như ngọc, dáng điệu phong lưu, vai giắt trường kiếm lộ ra. Người ấy không ai khác hơn là Đào Gia Kỳ.

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Đây chỉ là những câu ngâm nga tùy hứng, e rằng làm bẩn tai người nghe, nào đáng được ông anh khen ngợi ! Người áo trắng trông thấy Đào Gia Kỳ xuất hiện thì không khỏi sửng sốt tươi cười nói :

- Chẳng ngờ tôn giá là người văn võ song toàn, thực là hiếm có ! Tôn giá danh hiệu là gì, chẳng hay có thể dạy cho biết chăng ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Tại hạ là Đào Gia Kỳ, nếu ông anh không chê thuyền tôi nhỏ hẹp thì xin mời bước sang đây nói chuyện chơi ! Người đàn ông đứng tuổi mặc áo trắng nghe thế liền vén vạt áo dài, nhún mình nhảy sang thuyền của Đào Gia Kỳ, nhẹ nhàng như một chiếc lá rơi, không hề làm xao động chiếc thuyền nhỏ, chứng tỏ thuật khinh công đã đến mức cao tuyệt.

Đào Gia Kỳ to tiếng khen :

- Thuật khinh công của ông anh quả thực tại hạ không làm sao sánh kịp.

Người đàn ông áo trắng chấp tay nói :

- Không dám ! Tại hạ là Dư Tu Thành vừa từ núi Ai Lao trở về, với ý định tìm thăm người bạn cũ nhưng lại không gặp được, cảm thấy hết sức buồn bã, nhưng chẳng ngờ....

Lúc đó, bỗng có một chiếc thuyền to lướt sát qua cạnh thuyền hai người, trên mũi thuyền to ấy có hai gã đàn ông to lớn, mặt mày hung dữ, cất tiếng cười nhạo rồi quắc mắt nhìn thẳng vào Dư Tu Thành.

Chiếc thuyền to nọ buồm đang căng gió, nên lướt tới rất nhanh. Sau khi

chiếc thuyền đã vượt qua ngoài bảy tám trượng vẫn còn nghe văng vẳng tiếng hai người đàn ông ấy cười lạnh lùng nói :

- Ta tưởng người mời một nhân vật ba đầu sáu tay gì đến, té ra chỉ mời được một thằng bé miệng còn hơi sữa ! Sắc mặt của Dư Tu Thành thay đổi hẳn, buồn bã cười :

- Sự ân oán trong chốn giang hồ của tại hạ chưa hết, nên không muốn liên lụy đến tôn giá, vậy nếu có cái duyên thì hãy chờ sau này sẽ gặp lại nhau nói chuyện.

Đào Gia Kỳ to tiếng cười :

- Đã dần bước vào chốn giang hồ thì phải nhúng tay vào mọi việc thị phi. Ông anh chớ nên xem thường tại hạ, vì tại hạ chẳng phải là người sợ việc rắc rối đâu ! Dư Tu Thành nghe qua câu nói của Đào Gia Kỳ thì cảm thấy vô cùng phấn khởi, đôi mày nhướng cao, cất tiếng cười nói :

- Thực chỉ có ở trong trường hợp hoạn nạn mới biết ai là tri kỷ. Được, tại hạ xin ra mặt làm lớn, gọi ông bạn là Đào lão đệ vậy ! Chúng ta hãy vào mui thuyền, để tôi đây có dịp nói lại mọi điều cay đắng ! Hai người bước vào mui và ngồi xuống xong thì đôi mắt của Dư Tu Thành đã đỏ hoe, làm cho Đào Gia Kỳ hết sức kinh ngạc.

Thì ra, Dư Tu Thành chính là chủ hiệu Thiên Nam tiêu cục, một tiêu cục lớn nhất ở trong thành Côn Minh. Ba tháng trước đây, trong thành này lại mở ra một tiêu cục mới gọi là Nam Thông tiêu cục. Người chủ của hiệu tiêu cục mới này là một người chẳng có tiếng tăm gì cả tên gọi là Đái Lương.

Đái Lương là một con người vong tiền như đất cát, hấn kết giao với rất nhiều nhân vật thuộc hai phe hắc bạch. Bốn tiêu cục lớn trong thành Côn Minh cũng bị y lôi kéo nên y nghiễm nhiên trở thành một vị tổng tiêu đầu cả đường bộ lẫn đường thủy ở vùng phía Nam này.

Dư Tu Thành là người có tính ngay thẳng nên không hợp với Đái Lương.

Ông ta càng không bằng lòng về cách cư xử với mọi người của Đái Lương nên khiến cho Đái Lương thâm oán ghét.

Một tháng trước đây, viên phó tổng trấn tại thành Côn Minh có một số vàng bạc châu báu to, nhờ Thiên Nam tiêu cục hộ tống về kinh, Dư Tu Thành liền nhận số hàng ấy. Chẳng ngờ Đái Lương cho người đến yêu cầu Dư Tu Thành phải tính tiền cao gấp ba, đồng thời phải để cho một vị tiêu sư ở Nam Phong tiêu cục đến tiếp tay, hầu tránh mọi việc bất trắc lúc đi đường.

Dư Tu Thành thẳng thắn từ chối và sáng ngày hôm sau đích thân ông ta đã chỉ huy đoàn xe áp tải số hàng ấy về kinh. Nhưng khi vừa đến Thăng Võ Quan thì quả nhiên xảy ra việc, nhưng may mắn không bị hại đến tính mạng, bắt đắc dĩ phải trở về Côn Minh.

Không ngờ cả đoàn người mới trở về đến cửa thành thì liền bị quan quân xông tới bắt bảo là tội tư thông với bọn giặc cướp và đem giam vào ngục tử

hình.

Bảy ngày sau, tôi bất ngờ được thả ra, trong lòng hết lấy làm lạ, chẳng rõ nguyên nhân là đâu. Nhưng khi về đến Thiên Nam tiêu cục thì đã thấy nơi ấy hoàn toàn thay đổi hẳn vì Đái Lương đã đến chiếm tiêu cục ấy rồi.

Bởi thế, cả nhà tôi đều bị Đái Lương đuổi ra khỏi tiêu cục, phải đến tạm trú ngụ tại khách sạn trong thành. Sau khi tôi hỏi kỹ lại thì mới biết Đái Lương bỏ tiền ra bồi thường số vàng bạc châu ngọc ấy cho viên tổng trấn nên tôi mới được tha. Và cũng do đó, tiêu cục của tôi đã trở thành tài sản của Đái Lương.

Đào Gia Kỳ nói :

- Đây có lẽ là ý kiến của tôn phu nhân chẳng ?

Dư Tu Thành cất tiếng than dài :

- Tính sợ hãi của đàn bà là thường tình, nhưng Đái Lương lại thừa lúc gia đình tôi gặp việc không may để chiếm đoạt tài sản của tôi như thế, rồi lại chê tôi là người không thức thời vụ. Do đó, tôi hết sức căm tức, hẹn y đánh nhau một trận sống chết. Nhưng Đái Lương đã hạ được tôi vì tài nghệ của y quả cao hơn tôi một bậc ! Đào Gia Kỳ nói :

- Thắng bại là việc thường tình của con nhà võ. Nhưng tại hạ nghi rằng Đái Lương đã sắp đặt cướp số hàng áp tải của anh ! Dư Tu Thành buồn bã cười :

- Chính tôi cũng có lòng nghi như thế, nhưng vì không có chứng cứ rõ ràng nên không thể nói gì được. Do đó, tôi đã đưa cả nhà rời khỏi thành Côn Minh rồi đi một mình đến Ai Lao Sơn để thăm viếng bạn cũ, mong nhờ sự giúp đỡ của bạn bè, nhưng khổ nỗi là bạn tôi lại có việc đi xa chưa về.

Đào Gia Kỳ lấy làm lạ nói :

- Anh ở tại thành Côn Minh từ lâu thế mà chẳng có người bạn tri kỷ nào cả sao ?

Dư Tu Thành bỗng cất tiếng cười dài. Giọng cười của y đầy vẻ ảo não của một vị anh hùng mặt lộ. Y cười thật lâu rồi mới lạnh lùng nói :

- Số bạn cũ thừa trước, hôm nay đều như người xa lạ. Nhân tình ấm lạnh, thực không ai dám nghĩ đến ! Đào Gia Kỳ không khỏi sùng sốt, trầm ngâm suy nghĩ một lúc :

- Việc này chắc có nhiều điều bí ẩn bên trong. Vậy xin anh hãy nói rõ cho biết về thân thế và lai lịch của anh ?

Dư Tu Thành đưa đôi mắt nghi ngại, nhìn qua Đào Gia Kỳ một lượt nói :

- Tôi là người xuất thân tại vùng La Phù, gia sư là Nhất Diệp Đầu Đà ! Đào Gia Kỳ thấy câu trả lời của đối phương không cho mình biết được gì nhiều nên mỉm cười :

- Ông anh nên bớt lo buồn, trong đời không có việc gì là không thể giải quyết được cả. Tại hạ sẽ giúp ông anh tìm ra sự thật về việc này, hầu lấy lại bao nhiêu tài sản đã bị mất ! Dư Tu Thành cười to nói :

- Cơ nghiệp tài sản chẳng qua là vật phụ thuộc thôi, trái lại, người trong võ lâm thà chịu chết chứ không chịu nhục, lúc nào tôi chưa trả được mối thù ấy thì dù có chết cũng không thể nào nhắm mắt.

Đào Gia Kỳ nói :

- Tại hạ nhất định sẽ giúp cho ông anh thanh toán được mối thù đó ! Nói đến đây, thì thuyền cũng vừa cập bến. Đào Gia Kỳ liền lấy một nén bạc biếu cho cô lái rồi bước thẳng lên bờ.

Cửa thành Côn Minh xe ngựa dập dìu như mắc cửi, thực là náo nhiệt.

Bỗng từ trong đám đông người có tiếng cười nhạt :

- Không biết sĩ diện ! Dư Tu Thành đưa mắt nhìn về hướng ấy thì thấy hai gã đàn ông to lớn hung dữ đứng trước mũi thuyền khi nãy, bỗng xuất hiện giữa đám đông nên đôi mày không khỏi nhướng cao....

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 29

Cáo già rút lui

Đào Gia Kỳ vội vàng kéo lấy Dư Tu Thành nói :

- Dư huynh, chuyện nhỏ mà không nhìn được tất sẽ ảnh hưởng đến mưu lớn của mình, mặc kệ họ, nóng nảy làm gì ?

Dư Tu Thành biết nếu lúc ấy mình nóng nảy thì chẳng khác nào tìm lấy họa vào thân, nên sắc mặt bình tĩnh trở lại xem hai gã đàn ông to lớn hung dữ ấy như không có, rồi quay về Đào Gia Kỳ chỉ chỗ khắp nơi, giảng giải về những dấu vết lịch sử trong thành phố Côn Minh cho chàng nghe.

Hai gã đàn ông to lớn kia trông thấy thế không khỏi lấy làm lạ. Bọn họ không ngớt cất tiếng cười nhạo và cũng không thể tìm được lý do gì gây sự nữa nên lùi vào một ngõ hẻm đi mất.

Địa thế ở Côn Minh rất cao, phía Bắc gối lên những dãy núi nối liền nhau, phía Nam nhìn vào hồ nước Điền Trì, hai bên phải và trái có hai dãy núi Kim Mã và Bích Kê kẹp lấy. Do đó, khí hậu ở đây mùa đông thì ấm áp, mùa hè thì mát mẻ, bốn mùa đều là xuân.

Còn có một điểm khiến thành Côn Minh lại rất giống Yên Kinh. Đây là tính chất của cư dân rất thành thực và giản dị, đường phố đầy vẻ cổ kính, bảng hiệu sặc sỡ. Nhưng hiệu buôn phần lớn đều nhà trệt chứ rất ít lầu. Những nhà bình dân cũng rất chú trọng đến việc sửa sang, cửa sơn đen bóng, vách tường sạch trơn, chẳng khác nào thành Yên Kinh đô hội.

Dư Tu Thành là người rất thạo đường sá ở tại thành Côn Minh nên đã dẫn Đào Gia Kỳ vào hiệu "Thiên Mã Trà Lâu" tại đầu đường Uy Viễn.

Số người đến đây dùng trà rất phức tạp, gồm đủ hạng người trong xã hội, nói chuyện huyên náo ồn ào không ngớt tai. Dư Tu Thành vừa mới bước vào thì trong số người đang ngồi uống trà bỗng có mấy tiếng cười nhạo rất khế nổi lên.

Dư Tu Thành bừng đỏ cả sắc mặt, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng giận dữ, nhưng giả vờ như chẳng nghe, bước tự nhiên đi vào.

Đào Gia Kỳ là người tai mắt đều thính nhạy, nên liếc nhìn về phía có tiếng cười nhạo ấy, Chàng trông thấy đây là mấy gã đàn ông ăn mặc có vẻ như người làm nghề tiêu cực. Trên khóe miệng của họ hãy còn giữ những nét mỉm cười lạnh lùng.

Dư Tu Thành là một người quen thuộc trong thành phố này, trên từ những người giàu có quan quyền, dưới đến những người buôn gánh bán bưng đều hầu hết biết mặt ông ta. Thế mà trong keo thất bại vừa qua, chính ông ta đã từ

trên cao rơi xuống không phải là nhẹ, khiến uy tín vì thế không khỏi bị lung lay Trong số người uống trà, có đến tám chín phần mười xưa kia quen biết với Dư Tu Thành, họ lúc nào cũng tỏ ra tôn kính ông ta, hễ gặp mặt là niềm nở đón đứng lên mời ngồi. Thế mà hôm nay người nào người nấy ngoảnh mặt làm ngơ, lạnh lùng như xa lạ.

Đây quả là nhân tình âm lạnh, chẳng làm sao nói cho được.

Dư Tu Thành và Đào Gia Kỳ cùng bước đến một cái bàn trống ngồi xuống, gọi bọn hầu sáng mang đến một ít thức nhắm rượu và mười cân rượu "Mao Đài" thứ ngon, cùng một bình trà "Phổ Nhĩ".

Bỗng ngay lúc ấy, ở bàn bên cạnh có một giọng nói ồ ề tựa hồ như cảm thán mà cũng tựa hồ như mai mỉa vọng đến :

- Ôi ! Đã bị xuống chân như thế mà vẫn lên mặt lên mây, nghênh ngang bước vào đây ! Nếu là tôi thì tôi đã tìm nơi trốn kín, bỏ hẳn ý định dần bước giang hồ nữa !

Lại có một giọng âm u sâu hiểm vọng đến :

- Tự dần thân vào lưới thì còn ngại gì không có việc rồi xảy ra ? Chúng ta hãy ngồi yên đây chờ, tất có việc vui xem sướng mắt đó !

Đào Gia Kỳ và Dư Tu Thành đều làm lơ, giả vờ như không nghe thấy gì cả.

Đào Gia Kỳ nói thầm :

"Đái Lương chẳng rõ là một nhân vật như thế nào mà lại uy thế mạnh mẽ ở thành Côn Minh này như vậy ?".

Lúc ấy tên hầu bàn vừa bung lên một đĩa chả chiên nóng hổi, nó đứng sát bên mình Đào Gia Kỳ nói khẽ :

- Phía dưới những cuốn chả có thư !

Nói dứt lời, nó nhanh nhẹn bỏ đi ngay.

Đào Gia Kỳ không khỏi sửng sốt, bèn quay qua Dư Tu Thành nói :

- Chúng ta trong bụng đói rồi, vậy nên dùng thứ chả chiên này trước, rồi sẽ uống rượu và dùng trà sau được không ?

Vừa nói, Đào Gia Kỳ vừa liếc mắt ra hiệu. Dư Tu Thành đoán biết Đào Gia Kỳ có dụng ý gì nên lên tiếng tán đồng ngay.

Đào Gia Kỳ đưa tay bóc lấy một cuốn chả, chỉ cần hai miếng là hết, rồi lên tiếng khen ngon không ngớt miệng. Kế đó chàng lại thò tay vào đĩa bóc lấy một cuốn khác nằm tận dưới đáy, tức thì chàng trông thấy nơi đó lộ rõ một cuốn giấy nhỏ.

Đào Gia Kỳ nhặt cuốn giấy lên mở ra xem trước mặt mọi người một cách tự nhiên. Chàng thấy bút tích trên tờ giấy rõ ràng là nét chữ của Tô Chỉ Quỳnh, nên trong lòng hết sức vui vẻ, hồi hải xem hết bức thư rồi cất kỹ vào áo.

Dư Tu Thành trông thấy thế trong lòng lấy làm nghi, nhưng vì đang ăn uống giữa trà lâu, không tiện hỏi han về việc ấy. Phương chi, giữa y và Đào Gia Kỳ chỉ mới quen biết nhau, nên tuy y rất lấy làm lạ nhưng đành giữ yên

không nói ra.

Bỗng nhiên, ngay lúc đó có một gã đàn ông to lớn, mặt đầy gân guốc, mình mặt áo gấm bước thẳng đến trước bàn hai người. Hắn cười nhạt một tiếng, rồi chìa bàn tay đầy lông lá ra trước mặt Đào Gia Kỳ gần giọng :

- Đưa đây cho ta !

Đào Gia Kỳ quay đôi mắt lạnh lùng nhìn lại, đồng thời, hai ngón tay của chàng nhanh như điện, điểm thẳng vào lòng bàn tay của gã đàn ông ấy, rồi mỉm cười nói :

- Ông bảo đưa cái gì ?

Gã đàn ông mặc áo gấm bỗng biến hẳn sắc mặt, y như đã bị một thứ rắn rết rất độc cắn phải. Thế rồi, hắn bỗng lộ vẻ rũ liệt như một con gà bị đá thua, giương đôi mắt lơ lơ nhìn Đào Gia Kỳ một lượt và quay người bước khấp khểnh bỏ đi !

Dư Tu Thành khen nhỏ :

- Võ công của thiếu hiệp quả thật là trác tuyệt, tôi còn kém xa lắm !

Y dừng câu nói lại trong giây lát rồi tiếp :

- Tên đàn ông vừa rồi là thủ hạ của Đái Lương, e rằng Đái Lương biết được thì không chịu nhịn đâu !

Đào Gia Kỳ lắc đầu mỉm cười nói :

- Đái Lương tự lo cho hắn còn không xong. Tại hạ tin rằng hắn sẽ không tìm đến. Nhưng bọn nha trảo của hắn chắc chắn trong chốc lát đây sẽ tìm đến gây sự.

Tại hạ...

Nói đến đây, chàng bỗng hạ giọng thực thấp và dùng thuật "Tâm quang truyền thanh" một thứ tuyệt học của Phật môn, nói một lúc với Dư Tu Thành. Cuối cùng chàng lại nói to :

- Nếu tại hạ đoán không sai thì Đái Lương chắc chắn phải trả Thiên Nam tiêu cục và vàng ngọc lại cho chủ cũ !

Dư Tu Thành hết sức vui mừng nói :

- Thiếu hiệp có thể làm được như vậy sao ?

Kể đó, y lại cất giọng buồn bã than dài :

- Nếu được như vậy thì thiếu hiệp đối với tôi là một ân nhân tái tạo, suốt đời tôi mãi mãi nhớ ơn !

Đào Gia Kỳ mỉm cười :

- Chúng tôi hành sự chẳng phải với ý định mong chờ sự báo đáp. Nếu thế thì đây là một phường tham danh trục lợi rồi ! Nay Dư huynh, anh và tôi hãy cùng uống cho say cái đã !

Nói đoạn, chàng bung bầu rượu lên rót đầy hai ly đang để trước mặt hai người. Kể đó, lại bung ly rượu của mình lên, ngửa mặt uống cạn một hơi.

Vừa rồi, Đào Gia Kỳ đã sử dụng một thứ võ công tuyệt kỹ để gây trọng

thương cho gã đàn ông mặc áo gấm, những khách uống trà chung quanh không ai là không thấy rõ ràng. Do đó, tất cả mọi người đều không khỏi thất sắc, cùng đưa mắt nhìn nhau, thì thầm bàn tán không ngớt. Thái độ khinh thường của họ vừa rồi cũng đã thay đổi hẳn.

Chẳng bao lâu sau, bỗng có tiếng vó ngựa phi nhanh tới như tiếng mưa rào, vang động như sấm nổ...

Đào Gia Kỳ đưa mắt nhìn Dư Tu Thành, mỉm cười nói :

- Quả không vượt ra ngoài sự dự liệu của tại hạ. Bọn thủ hạ của Đái Lương đã đến nhanh đấy chứ ?

Ngay lúc đó, khắp cả gian Thiên Mã Trà Lâu bỗng im phăng phắc, không nghe một tiếng động, nếu có một cây kim rớt xuống đất, chắc là cũng nghe được rõ mồn một.

Tiếng vó ngựa ngoài đường bỗng nhiên im hẳn, rồi từ ngoài bước vào bảy người. Người cầm đầu trong bọn là một lão già tuổi ngoài ngũ tuần, mày rậm, mũi cong, mắt sáng như điện, mình mặc một chiếc áo dài màu vàng sậm. Phía sau lưng lão già ấy còn có sáu gã đàn ông to lớn, mặc áo gấm ngắn rất gọn gàng. Cả bọn đưa chân đồng dục vào Thiên Mã Trà Lâu.

Lão già cầm đầu đưa hai mắt sáng ngời quét qua khắp nơi một lượt. Do đó, lão ta nhận ra nơi Dư Tu Thành đang ngồi, nên liền bước thẳng đến chiếc bàn của Dư Tu Thành đang ngồi ăn uống.

Tất cả khách ngồi uống trà chung quanh đều im phăng phắc, chẳng ai dám lên tiếng nói một lời. Máy trăm cặp mắt đều đổ dồn về phía lão già và di động theo bước chân của lão ta đang bước tới.

Khi lão già bước đến trước mặt Dư Tu Thành thì khóe miệng bỗng hiện lên một nụ cười gian manh, vòng tay nói :

- Dư lão sư từ ngày xa nhau đến nay ông vẫn bình yên chứ ?

Dư Tu Thành hơi bừng đỏ sắc mặt, vội vàng chấp tay đáp lễ :

- Không dám ! Khổng lão sư cũng được mạnh khỏe mạnh luôn ?

Lão già họ Khổng liền rời tia mắt về phía khuôn mặt của Đào Gia Kỳ. Lão ta trông thấy Đào Gia Kỳ có vẻ hào hoa, tuấn tú lại rất uy nghi nên không khỏi giật mình, vòng tay ngượng nghịu nói :

- Xin hỏi tôn giá vì lẽ gì lại xuống tay độc ác, gây trọng thương cho anh em của tệt tiêu cục thế ?

Đào Gia Kỳ lạnh lùng đáp :

- ý mạnh hiếp yếu, bỗng không lại đến gây sự với người ta, đấy là một cái lỗi không phải nhỏ. Nhưng ta niệm tình hân mới phạm lỗi lần đầu nên mới trừng trị nhẹ.

Hừ hừ.... Ta không lấy mạng của hân phải kể là may mắn cho hân quá rồi !

Lão già họ Khổng cau đôi mày nói :

- Mọi việc xảy ra, già đây đã hiểu cả rồi. Đây là vì số thủ hạ của tệt tiêu cục

trông thấy tôn giá có vẻ khả nghi nên mới bước đến hỏi, chẳng ngờ...

Đào Gia Kỳ cất tiếng cười nhạt, ngắt lời :

- Khả nghi điều gì ? Ta xem thư của ta thì có dính dấp gì đến các ông ?

Lão già bị nghẹn họng trước câu hỏi vắn ấy, nên lại cau đôi mày nói :

- Việc đó già đây không tiện nói ra. Nhưng hiện giờ già đến đây theo mệnh lệnh của vị chủ nhân tiêu cục họ Đái, để mời tôn giá đến tề tiêu cục cắt nghĩa rõ việc này !

Đào Gia Kỳ lạnh lùng đáp :

- Tại sao chủ nhân của tiêu cục lại không đích thân đến đây ?

Lão già họ Khổng nói :

- Đáng lý ra chủ nhân của chúng tôi phải đích thân đến đây, nhưng hiềm vì ông ấy đang bận việc quan trọng không thể đi được, cho nên...

Đào Gia Kỳ cười to, nói :

- Cho nên mới sai ông đến đây phải không ? Ông hãy trở về nói với chủ nhân tiêu cục họ Đái là tại hạ hiện giờ cũng đang bận việc quan trọng, không thể đi đến đó được !

Lão già họ Khổng bỗng sa sầm nét mặt, gằn giọng :

- Cái gì ? Phải chăng đợi già đây phải dùng đến võ lực ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười tự nhiên nói :

- Tôi cũng đang mong được biết tài nghệ của ông đến đâu ?

Câu nói ấy vừa dứt thì số khách uống trà ngồi chung quanh đều xao động cả lên, vì họ đoán biết rằng tất sẽ xảy ra một cuộc xô xát ác liệt.

Dư Tu Thành lúc ấy cũng cười nhạt nói :

- Khổng Triều Tông, tôi thấy tốt nhất ông chớ nên nóng nảy, mà nên nghe theo lời khuyên, trở về nói lại với Đái Lương bằng không thì chớ mong được sống sót trở về được nữa !

Lão già quắc mắt nhìn Dư Tu Thành một lượt, rồi không nói không rằng gì cả, quay người lại khoát tay, tức thì sáu gã đàn ông to lớn kia nhanh nhẹn bước ra khỏi cửa hiệu. Riêng lão già cũng bước theo ra ngoài, đứng thành một hàng ở giữa đường.

Dư Tu Thành lộ sắc lo lắng nói :

- Khổng Triều Tông có tên hiệu là Lạt Thủ Thiết Viên, từ bấy lâu nay tên tuổi hung ác của y đã vang lừng ở miền Tây Nam. Võ công của y hết sức cao cường, vậy thiếu hiệp phải đề phòng mới được !

Đào Gia Kỳ lắc đầu mỉm cười nói :

- Chẳng sao đâu !

Nói đoạn, chàng đứng lên từ từ bước ra ngoài cửa hiệu.

Tất cả những khách uống trà trong hiệu không ai bảo ai ùn ùn kéo nhau ra ngoài, đứng chật cả mái hiên để chờ xem cuộc ác chiến.

Khổng Triều Tông nhìn thấy Đào Gia Kỳ miệng đang mỉm cười, bước nhẹ

nhàng đến trước mặt lão ta, thì không hiểu tại sao lão ta lại cảm thấy ớn lạnh cả tâm can.

Bởi thế, lão ta không chờ Đào Gia Kỳ đứng yên đã bắt thần vung hai cánh tay lên rồi tràn thẳng về phía trước. Hành động của lão ta thực hết sức nhanh nhẹn. Thân hình của lão ta vừa tràn tới là đã vung chưởng mặt lên, nhắm ngay "Tâm du huyết" của Đào Gia Kỳ giáng mạnh xuống.

Đào Gia Kỳ vẫn điềm nhiên như không trông thấy, cứ tiếp tục đưa chân bước tới. Mãi đến khi thế chưởng của đối phương chỉ còn cách ngực chàng không đầy nửa tấc mộc, thì bỗng nhiên chàng mới lách người sang phía trái rồi giương năm ngón tay phải ra như năm cái móc thép, nhắm ngay cánh tay của Không Triều Tông vừa đánh tới chụp nhanh ra như một luồng điện chớp.

Thế đánh của chàng vô cùng chính xác. Do đó, sau một tiếng "bốp" là năm ngón tay của chàng đã chụp cứng vào một huyết đạo hiểm yếu trên cổ tay đối phương, đồng thời những cái móng nhọn hoắt cũng đã đâm ngập vào da thịt của kẻ địch rồi.

Không Triều Tông vốn có ý định đánh trước để giành thế chủ động, nhưng chẳng ngờ võ công của đối phương lại cao cường tuyệt đỉnh, nên bị chế ngự ngay. Lão ta cảm thấy bị đau đớn ngấm sâu vào tận tim gan, nên buột miệng gào lên rất thảm thiết.

Sáu gã đàn ông áo gấm trông thấy thế, hết sức kinh hãi, đồng thanh quát to rồi nhất tề lao mình tràn tới.

Đào Gia Kỳ bèn cất tiếng cười nhạt rồi xoay tròn thân người của Không Triều Tông làm binh khí quét thẳng ra, khiến sáu gã đàn ông vừa tràn đến bị hất bắn ra xa ngoài một trượng, té phịch cả xuống đất, một lúc thực lâu không đứng lên nổi.

Đào Gia Kỳ cười nhạt nói :

- Ta đâu chịu để yên cho bọn chúng bay mặc tình hoành hành, làm điều phi pháp hay sao ?

Nói dứt lời, chàng lại vung mạnh cánh tay một lượt khiến cả thân người của Không Triều Tông bay vút lên nóc nhà của hiệu Thiên Mã Trà Lâu nhanh như một cơn gió cuốn.

Số người bao vây đông nghẹt chung quanh để xem, đều không khỏi chắc lưỡi khen thâm, ai nấy đều kinh ngạc trước võ công siêu tuyệt của Đào Gia Kỳ.

Sau đó, Đào Gia Kỳ ung dung bước trở vào gian trà lâu như chẳng hề có việc gì xảy ra. Chàng bảo bọn hầu bàn tính tiền rồi quay về Dư Tu Thành cười nói :

- Dư huynh, chúng ta cùng đến Điện Trì chơi một chốc nữa được không ?

Dư Tu Thành vui vẻ gật đầu, nhưng thâm nghĩ :

"Mới vừa từ Diên Trì đến đây, thế mà giờ lại trở về Diên Trì nữa. Hành động của vị thiếu hiệp này quả khó bề lường được !".

Nhưng vì y đoán biết Đào Gia Kỳ là một người có lai lịch không phải tầm thường. Được một lá bùa hộ mệnh như vậy thì đâu còn sợ gì chẳng lấy lại được cơ nghiệp, nên cười nói :

- Tại hạ sẽ là người dẫn đường cho thiếu hiệp vậy !

Dứt lời, cả hai cùng rảo bước bỏ đi.

Mấy trăm cặp mắt của số người vây quanh không ngớt nhìn theo bóng hai người. Mãi đến khi cả hai đã đi xa thì nơi đó tiếng ồn ào huyền não mới lại nổi lên đình tại nhưc óc !

Bên ngoài cửa Kim Mã Môn, núi non trùng điệp xanh biếc như một bức tranh.

Trên đường người qua kẻ lại như mắc cửi. Thỉnh thoảng lại một vài người kỵ mã phi nhanh quạ Số người ngồi trên mình ngựa sắc mặt đều có vẻ âm u, lo lắng trông chẳng khác nào đang bận việc gì gấp rút lắm.

Đào Gia Kỳ và Dư Tu Thành cùng ung dung bước ra khỏi cửa Kim Mã Môn. Ho.

nhìn qua cảnh tượng ấy thì Dư Tu Thành không khỏi cau đôi mày nói nhỏ :

- Xem tình hình có vẻ khác lạ lắm !

Đào Gia Kỳ nói :

- Thấy chuyện lạ mà mình không lấy làm lạ, thì cái lạ ấy tự nó sẽ không còn nữa. Chúng ta chớ nên để ý đến nó làm gì.

Chàng đang sốt ruột muốn gặp mặt Tô Chỉ Quỳnh. Vì trong cuốn giấy vừa rồi, nàng đã hẹn với chàng đến gặp mặt nhau tại một địa điểm bí mật ở Diên Trì.

Bỗng khi ấy, hai người nghe ở phía sau lưng có tiếng vó ngựa chạy thực nhanh và có tiếng người kêu to :

- Xin hai ông bạn hãy dừng chân đứng lại đã !

Dư Tu Thành không khỏi sửng sốt, quay đầu ngo lại thì trông thấy có một con ngựa ô đang phi tới như bay.

Khi con ngựa vừa đến nơi, thì người ngồi trên lưng ngựa liền nhảy nhanh xuống đất. Đây là một thiếu niên tuổi độ trên dưới hai mươi, khí sắc hiên ngang, mày rậm mắt cụp, mặt vuông, da đen đúa đến bóng láng. Người thiếu niên ấy đưa mắt nhìn Đào Gia Kỳ, nhếch môi cười :

- Võ công của ông anh quả hết sức cao cường !

Đào Gia Kỳ vì không hiểu lai lịch của người thiếu niên ấy ra sao, nên lạnh lùng đáp :

- Ông bạn quá khen đó thôi !

Người thiếu niên ấy lại đưa mắt nhìn chàng một lượt rồi quay về Dư Tu Thành nói :

- Trước kia, khi ông anh chưa xuất sư có phải tên là Yến không ?

Dư Tu Thành nghe qua không khỏi biến sắc mặt.

Chàng thiếu niên ấy vội vàng nói :

- Ông anh chớ nên hiểu lầm, tiểu đệ đây là Tôn Bằng Cử, tiên sư là La Phù Nhất Diệp Đầu Đà.

Dư Tu Thành nghe thế thì hết sức vui mừng "ồ" lên một tiếng nói :

- Thì ra là sư đệ, trong khi ngu huynh còn ở trên núi, thì ân sư chưa...

Vừa nói đến đây, bỗng y lại chợt nhận ra câu nói của người thiếu niên kia có vẻ đáng ngờ, nên vội vàng nói :

- Ân sư đã thế nào rồi ?

Tôn Bằng Cử đỏ hoe đôi mắt, buồn bã nói :

- Ân sư đã về tiên cảnh rồi !

Dư Tu Thành giậm chân xuống đất, mặt lộ sắc đau đớn nói :

- Sư đệ, mọi việc ra sao xin sư đệ để thông thả nói vậy !

Dứt lời, y bèn quay qua Đào Gia Kỳ nói :

- Thiếu hiệp, chúng ta tiếp tục đi tới !

Đào Gia Kỳ mỉm cười rồi đưa chân bước đi.

Tôn Bằng Cử dẫn ngựa đi bộ sát bên cạnh của Dư Tu Thành. Trên đường đi, số người kỵ mã qua lại mỗi lúc một đông. Những người cưỡi ngựa đều ăn mặc theo lối giang hồ. Thỉnh thoảng có mấy người cưỡi ngựa lướt sát cạnh ba người, quay tia mắt ngó lại lạnh lùng rồi cất tiếng cười nhạt, sau đó lại giục ngựa phi nhanh đi.

Dư Tu Thành trông thấy thế hết sức kinh ngạc và cũng hết sức ngờ vực, trong lòng phập phồng lo sợ không yên.

Bỗng nhiên, có một người kỵ mã phi ngựa lướt sát qua cạnh ba người. Trên lưng con ngựa ấy là một lão già to lớn, tuổi ngoài ngũ tuần, bất thần vung roi ngựa lên nện thẳng về phía Dư Tu Thành.

Dư Tu Thành suốt dọc đường vì thấy tình thế hơi khác lạ, nên lúc nào cũng thủ thế đề phòng. Do đó, khi ngọn roi ngựa rít vèo vèo bay vút tới, là đã kịp thời lách mình tránh ngang, rồi nhanh nhẹn vung năm ngón tay ra nhắm ngay ngọn roi ngựa chụp thẳng tới.

Nào ngờ, đầu ngọn roi ngựa ấy như có mắt để nhìn, nên tự động hạ thấp xuống rồi xoay về hướng khác, nên đã quần lấy được Dư Tu Thành trọn ba vòng.

Liền đó, lão già ấy giật mạnh cánh tay lên khiến cả người Dư Tu Thành bị nhấc bổng lao về phía lão già.

Tôn Bằng Cử thấy vậy cất tiếng "hừ" giận dữ, nhanh nhẹn nhún người như một ngọn gió, thò hai ngón tay ra kẹp lấy ngọn roi...

Thế là thân ngọn roi đã bị Tôn Bằng Cử cắt đứt ngang, Tôn Bằng Cử liền vung cánh tay trái lên chụp lấy thân hình của Dư Tu Thành, rồi từ trên

buông người rơi xuống.

Trong khi đó, lão già đang ngồi trên mình ngựa, vì ngựa chạy quá nhanh, nên khi ngọn roi bị đứt, lão ta mất hẳn thăng bằng, ngã chúi về phía trước, suýt té nhào luôn xuống đất. Bởi thế, lão ta vội vàng ôm chặt lấy đầu ngựa mới khỏi bị.

ngã. Nhưng lúc ấy thì con ngựa cũng đã chạy ra xa mấy mươi trượng.

Tất cả những việc trên đều xảy ra trong chớp mắt. Đào Gia Kỳ tuy đã hay được ngay từ lúc đầu, nhưng trông thấy Tôn Bằng Cửu đã ra tay đối phó, nên chàng vẫn đứng yên đưa mắt nhìn xem, trong lòng không khỏi thầm khen ngợi võ công của Tôn Bằng Cửu.

Dư Tu Thành sau khi trấn tĩnh lại được thì sắc mặt lộ vẻ thẹn thuồng nói :

- Sư đệ đã được ân sư truyền dạy cho những môn tuyệt học, thực khiến cho ngu huynh lấy làm khâm phục, mà cũng lấy làm xấu hổ. Nếu ngu huynh không bỏ học giữa chừng thì đâu đến nỗi lâm vào cảnh như ngày hôm nay ? Nói dứt lời, y cất tiếng than dài.

Tôn Bằng Cửu an ủi :

- Hoàn cảnh của sư huynh tiểu đệ đây cũng đã được nghe qua, vậy sư huynh chớ nên quá buồn khổ, chắc chắn rồi cũng phải có một ngày rửa được mối hận này !

Nói đến đây, y dừng lại trong giây lát, rồi lại tiếp :

- Tên lão tặc cướp ngựa vừa rồi sư huynh có biết không ?

Dư Tu Thành lắc đầu gượng cười :

- Không biết, chắc có lẽ cũng là bọn người của Đái Lương mà thôi !

Tôn Bằng Cửu bỗng trông thấy Đào Gia Kỳ đã bỏ đi trước đến hai ba trượng, thì trong lòng nghĩ thầm :

"Vị thiếu hiệp này tính tình sao lại lạ lùng thế?".

Vì vậy, trên sắc mặt của Tôn Bằng Cửu liền lộ ra những nét không vui.

Dư Tu Thành trông thấy sắc mặt của Tôn Bằng Cửu thì vội vàng nói :

- Tôi và vị thiếu hiệp ấy chỉ mới bất ngờ gặp nhau và đã được cậu ấy khăng khải giúp đỡ. Qua việc đó cũng đủ thấy cậu ta là một con người hào hiệp.

Nhưng giờ đây có lẽ cậu ấy đang bận một việc gấp gáp, chứ chẳng phải có ý bỏ rơi chúng ta đâu, sư đệ tuyệt đối chớ nên hiểu lầm về cậu ấy !

Tôn Bằng Cửu nói :

- Lời dạy của sư huynh tôi xin nhớ mãi trong lòng. Nhưng vị thiếu hiệp ấy từ thái độ đến cử chỉ đều có vẻ như ngạo mạn. Tài nghệ của anh ấy vừa thi thố tại Thiên Mã Trà Lâu, chẳng qua chỉ là đạt đến mức tinh thâm và mau lẹ mà thôi, chứ kỳ thực cũng chẳng phải là người có chân tài thực học gì đó !

Dư Tu Thành cũng nói vài câu chiếu lệ cho vừa lòng Tôn Bằng Cửu, nhưng trong lòng trái lại nghĩ thầm :

"Vị sư đệ này tính tình cứng rắn lại kiêu ngạo, e rằng sau này sẽ phải gặp

nhiều trở lực lớn lao !" Đào Gia Kỳ tuy đi bỏ hai người thực xa, nhưng câu nói của Tôn Bằng Cử đều lọt vào tai chàng rõ mồn một. Nhưng chàng không phải là người bụng dạ hẹp hòi, nên chỉ cười rồi bỏ qua.

Chẳng mấy chốc sau, ba người đã đi đến Điền Trì.

Điền Trì lại có tên là Côn Minh Hồ, rộng hàng năm trăm dặm, khói nước , ít mù một màu xanh biếc, đây đó những cánh buồm trắng nhấp nhô, chung quanh hồ bóng rùng phản chiếu xuống mặt nước xanh rờn, ngọn gió nhẹ nhàng thoang thoảng mùi thơm của lúa non. Hai ngọn núi Kim Mã và Bích Khê đứng ở phía Đông và phía Tây khiến cảnh nước trên hồ nằm giữa cảnh núi cao trông xinh đẹp như một bức tranh.

Nhìn về phía xa, có thể thấy tháp thoảng bên ven hồ, tòa Đại Quang Lâu đứng chen lẫn giữa hoa lá. Mái lá của tòa lầu ba tầng uốn cong và rèm son đỏ ối cũng trông rõ mồn một.

Đào Gia Kỳ bỗng dừng chân đứng lại mỉm cười :

- Dư huynh ở tại Côn Minh đã lâu, chắc hẳn được biết đôi liễn đài rất nổi tiếng tại Đại Quang Lâu, ngụ ý nói một trăm năm trong kiếp sống anh hùng cũng chẳng qua là một giấc mộng Hoàng Lương. Đến khi nằm yên dưới ngôi mộ thì cũng phải chịu dãi nắng dầm mưa, cỏ mọc xanh phủ như mọi người khác. Việc ấy thực đáng cho người đời suy ngẫm lắm !

Tôn Bằng Cử nói :

- Theo ý kiến của ông anh thì thế nào ?

Giọng nói của Tôn Bằng Cử đầy ẩn ý móc ngoéo. Đào Gia Kỳ mỉm cười :

- Trong đời sống của con người, nên lo ăn chơi là hơn, hà tất phải giữ nề nếp chặt chẽ. Trong câu liễn đài kia có một phần nói rất hay, là người học giỏi tài cao.

tốt nhất là nên tìm một nơi phong cảnh xinh đẹp để vui chơi thỏa thích, kéo phụ với hương thơm của lúa đồng, với bãi cát vàng mênh mông, với hoa phù dung mùa hạ, với dương liễu mùa xuân !

Tôn Bằng Cử như cười như mỉa :

- Tôi đây chẳng dám xem mình như một bậc cao nhân !

Nhìn qua không khí ấy, Dư Tu Thành cảm thấy thật luống cuống khó xử.

Đào Gia Kỳ cất tiếng cười to, rồi nhún người lao đi như một luồng điện, chỉ trong nháy mắt là mất hút giữa cánh rừng xanh.

Dư Tu Thành không khỏi sửng sốt, cất tiếng ho khô khan nói :

- Sự đệ tại sao gây sự như thế !

Tôn Bằng Cử cười nói :

- Không hạ bớt sự kiêu kỳ của anh ta, thì anh ta cũng chưa biết là người cao còn có người cao hơn !

Dư Tu Thành nghe qua không khỏi cau mày, trong lòng rất bất mãn, nhưng cũng không tiện lên tiếng nói gì nên đành phải im lặng.

Tôn Bằng Cử lại cười nói :

- Thực ra thì không cần gì đến sự tiếp của anh ấy, tiểu đệ đây sẽ lấy mạng Đái Lương và đoạt lại cơ nghiệp của Thiên Nam tiêu cục để như trở bàn tay
Tục ngữ có câu :

"Nhờ đến kẻ khác thì không bằng nhờ ngay chính mình". Vậy chúng ta đâu lại để cho người ngoài xem thường hay sao ?

Dư Tu Thành gượng cười nói :

- Như vậy cũng tốt, nhưng tình bằng hữu phải có thủy có chung !

Nói đến đây, y cất tiếng than thầm rồi nghĩ :

"Vị sư đệ này quả là người quá ư nông cạn !" Liền đó, y nhanh chân chạy bay đi.

Tôn Bằng Cử có vẻ không vui, nếu Dư Tu Thành không phải sư huynh của y thì có lẽ y đã quay đầu trở về rồi.

Sau khi hai người đã bước lên Đại Quang Lâu, trông thấy du khách đi chơi tập nập, khách uống trà cũng ngồi chật bàn, nhưng không trông thấy hình bóng của Đào Gia Kỳ đâu cả.

Dư Tu Thành thầm nghĩ :

"Có lý đâu cậu ấy trông thấy sư đệ ta có thái độ kinh chống nên đã giận dữ bỏ đi và lánh mặt luôn rồi ?" Vì thế nên ý hết sức sốt ruột.

Tôn Bằng Cử cười nhạt nói :

- Sư huynh, tôi cùng anh hãy đi trở về thành, tìm một nơi thanh tịnh để nghỉ chân và cùng uống rượu nói chuyện với nhau, bàn định đại kế chẳng phải hay hơn sao ?

Dư Tu Thành cất tiếng than dài :

- Tôi chiều theo ý sư đệ vậy !

Bỗng nhiên hai người nghe có một giọng cười lạnh lùng từ trong đám du khách vọng đến :

- E rằng dù muốn bỏ đi cũng không phải dễ thế đâu !

Tôn Bằng Cử tràn đầy sát khí trong tia mắt. Y đưa mắt quét qua khắp nơi, nhưng chẳng trông thấy người nào khả nghi, mà chỉ còn những du khách thường nên không khỏi ngơ ngác.

Dư Tu Thành mặt cũng khể biến sắc, nói nhỏ :

- E rằng hai anh em chúng ta không thể rút lui được, vậy chi bằng ngồi lại đây chờ đợi mọi sự biến động xảy đến thì hơn !

Tôn Bằng Cử cười nhạt nói :

- Trời sập xuống thì có đất đỡ ! Vậy ta sao lại ngồi đây để chờ chết ?

Câu nói chưa dứt thì lại nghe có một giọng cười sâu hiểm bay đến tay hai người :

- Thằng ranh, ngươi định tìm cái chết mà !

Tôn Bằng Cử vừa nghe câu nói thì nhanh nhẹn đưa mắt nhìn về hướng

tiếng nói vừa phát ra, nhưng vẫn không trông thấy đối phương đâu cả.

Ngay lúc ấy, tuy y không nói gì, nhưng trong lòng đang ớn lạnh, vội vàng kéo tay Dư Tu Thành nói nhỏ :

- Bọn họ ẩn kín còn chúng ta lộ liễu, rất khó đề phòng, Vậy chúng ta nên bỏ đi thì hơn !

Dư Tu Thành bị Tôn Bằng Cử kéo đi, nên cũng mất hết tự chủ, đưa chân bước theo xuống lầu.

Bên trái của ngôi Đại Quang Lâu là một cánh rừng phù dung. Lúc ấy đang vào tiết trong hạ, nên trên cành hoa nở vừa trổ rộ hàng trăm nghìn đóa, màu sắc rực rỡ trông thực ngoạn mục.

Tôn Bằng Cử kéo tay Dư Tu Thành nhanh nhẹn đi thẳng vào rừng phù dung.

Nhưng bỗng cả hai nghe phía sau lưng có tiếng gió rít khẽ, nên vội vàng nhào xéo người qua một bên để tránh. Và ngay lúc ấy, cả hai cùng cảm thấy nơi tay áo của mình như đang bị ai kéo lấy một lượt.

Sau đó trên vầng trán của Tôn Bằng Cử mồ hôi tuôn xuống như mưa, đôi mắt tràn đầy lửa giận. Nhưng y nghiến chặt hai hàm răng, cố gắng đè nén sự đau đớn, không hề kêu la nửa tiếng.

Dư Tu Thành vội vàng nói :

- Sự đệ của tại hạ là người trẻ tuổi, còn nông cạn, xin quý vị nương tay...

Tôn Bằng Cử bỗng tức giận lên tiếng nói :

- Sư huynh, tại sao anh lại thiếu khí phách như thế ?

Lão quái nhân nọ liền biến sắc mặt, cất giọng đầy ngạo nghễ, cười khanh khách nói :

- Người là kẻ có khí phách, vậy lão phu xin chiều ý người, cho người được toại nguyện !

Nói đoạn, lão ta liền từ từ đưa cánh tay lên, thò đến trước ngực của Tôn Bằng...

Dư Tu Thành trông thấy thế, quả tim suýt nữa nhảy tung ra khỏi lồng ngực, quát to một tiếng, rồi xô mạnh đôi chưởng ra, khiến một luồng kinh lực tràn tới.

Người quái nhân đứng ở phía trái nói :

- Người cũng định tìm cái chết hay sao ?

Dứt lời, quái nhân ấy liền vung ngang chưởng quét ra.

Dư Tu Thành chỉ kịp cảm thấy luồng chưởng lực của đối phương mãnh liệt như núi đồi sụp đổ, khiến đôi tay của y suýt nữa bị gãy lìa và cả thân người bị hất té nhào lên ra sau.

Thế rồi, qua một tiếng "phịch" xuống đất thực to, cành lá xung quanh từ trên tuôn đổ như mưa, ai nấy đã thấy Dư Tu Thành té lăn quay dưới đất, miệng trào máu tươi, không còn đứng lên được nữa.

Người quái nhân đứng bên trái nói :

- Chúng ta hãy nên lo đến việc chính yếu của mình là hơn. Này lão nhị, hãy phé võ công của bọn chúng đi !

Quái nhân đứng chính giữa bèn cất tiếng "hừ" to, rồi nhanh nhẹn vung hai ngón tay ra, nhắm ngay tử huyệt của Tôn Bằng Cửu điểm thẳng tới...

Bỗng ngay lúc đó, có tiếng cười ha hả thực to vọng đến :

- Thiên Sơn Tam Hữu, từ ngày xa cách đến nay, các ông vẫn được bình an chứ?

Dư Tu Thành đang nằm trên đất vừa nghe được mấy tiếng Thiên Sơn Tam Hữu thì trong bụng trầm nghĩ :

- "Té ra là ba quái vật này ! Đái Lương lại mời được cả đến Thiên Sơn Tam Hữu để trợ lực, thì thực lòng dạ của hãn khó bề lường nổi. Riêng sư đệ ta nào phải là đối thủ của ba quái vật này ?" Thiên Sơn Tam Hữu gồm có người anh cả là Thang Hải, người thứ hai là Thích Đồng và người thứ ba là Lê Trạch. Cả ba võ công đều cao cường độc đáo, tinh thâm tuyệt đỉnh, lòng dạ lại độc ác nổi tiếng bấy lâu.

Thiên Sơn Tam Hữu vừa nghe qua câu hỏi ấy thì không khỏi giật mình, đưa mắt nhìn lên thì trông thấy có một lão già ăn mày từ trong cánh rừng bước ra. Lão ăn mày ấy tóc tai rối bời, sắc mặt nhợt nhạt, thân người gầy đét vàng vố, mặc một chiếc áo dài màu thiên thanh vá hàng trăm lỗ, nhưng giặt giữ hết sức sạch sẽ. Hai cánh tay của lão ta dài quá gối, bàn tay phía trái bị mất đi một ngón út, móng tay để dài cả tấc, mắt sáng quắc như hai luồng điện, khóe miệng mỉm cười nhìn đăm đăm vào Thiên Sơn Tam Hữu.

Tam Hữu vừa thấy rõ đối phương thì trong lòng không khỏi sợ sệt, đồng thanh nói :

- Cửu Chỉ Thần Cái sao lại đi xa nghìn dặm đến miền Nam này làm gì ?

Cửu Chỉ Thần Cái cười ha hả nói :

- Già đây ngồi yên mãi cũng đâm chán, nên muốn đi đây đi đó cho vui, kéo hoang phí đi những ngày còn sống trên đời này !

Vừa nói, lão ta vừa đưa mắt nhìn về phía Dư Tu Thành đang nằm trên đất và Tôn Bằng Cửu đang đứng cạnh rồi lộ vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Hai người này có lẽ trước đây có sự Oán cừu gì sâu sắc với ba vị hay sao ? Thiên Sơn Tam Hữu cất giọng ngạo nghễ cười tộ Thang Hải bèn lạnh lùng đáp:

- Bọn họ nguyên chẳng hề quen biết gì với chúng tôi, cũng chẳng hề có mối oán cừu gì trước cả, song chẳng qua Thang mỗ vì phải hành động theo sự nhờ cậy của một kẻ khác mà thôi !

Cửu Chỉ Thần Cái không khỏi sửng sốt nói :

- Lão hóa tử chẳng hề có quen biết gì với họ và cũng không muốn nhúng tay vào việc không đâu như thế này. Nhưng lão hóa tử cảm thấy có một điều lạ,

nên không thể không hỏi, đây là hành động của ba vị, xem ra rất khác thường so với thói quen của ba vị trước kia là vì lẽ gì thế ?

Ba quái nhân nọ liền đưa mắt nhìn qua một lượt. Thang Hải bèn gật đầu nói:

- Chúng tôi nể mặt Thần Cái nên bằng lòng tha chết cho chúng nó là được rồi, vậy xin chào Thần Cái nhé !

Nói đoạn, cả ba liền nhún người vọt thẳng lên không, lướt đi như một ngọn gió, chỉ trong chớp mắt là mất hút.

Cửu Chỉ Thần Cái bèn chữa trị giúp cho hai người rồi cho mỗi người uống một viên thuốc.

Dư Tu Thành và Tôn Bằng Cửu đều cúi đầu cảm tạ Ôn cứu mạng của Cửu Chỉ Thần Cái. Cửu Chỉ Thần Cái lộ sắc không vui đưa mắt nhìn về Tôn Bằng Cửu cười nhạt :

- Người giỏi thì còn có người giỏi hơn, vậy với thái độ tự cao tự đại của người thì sẽ làm hỏng mất mọi việc, cũng như sẽ làm mất cả bạn bè. Nếu ta không nể mặt người bạn xưa là Nhất Diệp Đại Sư cũng như vì nhận lời ủy thác của một vị thiếu hiệp thì chắc chắn ta không cứu mạng cho người bao giờ !

Tôn Bằng Cửu đỏ bừng sắc mặt, mồ hôi xuống như mưa, thẹn thuồng không thể tả.

Dư Tu Thành cúi người thi lễ nói :

- Sư đệ của văn bối là người tuổi trẻ kiến thức nông cạn, vậy xin lão tiền bối hãy nhủ lòng dạy bảo cho !

Cửu Chỉ Thần Cái có vẻ bất tức giận nói :

- Vị thiếu hiệp ấy nếu so với sư đệ của người thì tuổi còn trẻ hơn, nhưng cậu ấy là người tài hoa tuyệt thế, đầy lòng hào hiệp, võ công lại cao cường tuyệt đỉnh. Chớ nói gì đến lão hóa tử, mà hiện nay trong võ lâm cũng không có mấy người đối phó nổi với cậu ấy. Nếu lão hóa tử ở vào địa vị của sư đệ người thì tất đã biết kính trọng cậu ấy, ngõ hầu...

Không đợi Cửu Chỉ Thần Cái nói dứt lời thì Tôn Bằng Cửu đã thẹn thuồng ngắt lời :

- Văn bối thật là đáng chết. Hiện nay vị thiếu hiệp ấy ở nơi nào, xin lão tiền bối cho biết để văn bối tìm đến đó cầu xin anh ấy tha lỗi !

Cửu Chỉ Thần Cái cười nhạt nói :

- Cậu ấy đang có việc gấp nên đã đi rồi. Cậu ấy nào phải người có tầm hiểu biết như người đâu ?

Bỗng ngay lúc đó, có hai bóng người nhanh nhẹn bước vào khu rừng. Đây là hai người ăn mày đứng tuổi, cùng quay về Cửu Chỉ Thần Cái bẩm :

- Thiên Sơn Tam Hữu hiện giờ đang họp với Đái Lương ở bên cạnh bờ đê Vân Hà, rồi cả bọn lại ngồi thuyền sang ngang đi mất !

Cửu Chỉ Thần Cái biến sắc mặt, quát to :

- Đi mau !

Dứt lời, lão ta bèn cùng hai người ăn mày đứng tuổi nọ lướt ra khỏi khu rừng, nhắm hướng Vân Hà chạy thẳng tới.

Dư Tu Thành quay về Tôn Bằng Cử nói :

- Hai anh em chúng ta cũng mau đến đó xem sao ?

Nói đoạn, hai người cùng nôi gót chạy theo số người của Cử Chỉ Thần Cái. Trên sông nước mênh mông, có một chiếc thuyền con mũi đen đang trôi lững lờ, trong mũi thuyền, Đào Gia Kỳ và Tô Chỉ Quỳnh đang ngồi đối diện với nhau.

Chiếc thuyền con không có ai chèo chống cả, mà chỉ nhấp nhô trôi theo dòng nước.

Đào Gia Kỳ đem việc pho Hàn Thiết Quan Âm tại Cử Long Giáo đã bị kẻ la.

mặt trộm mất đi, nên giáo chủ đã xuống lệnh cho toàn thể môn nhân phải đi tìm trở về gấp, cũng như việc Âu Dương Cầu đã bị một tăng nhân cao lớn bắt sống mang đi, nhất nhất nói rõ lại cho Tô Chỉ Quỳnh nghe.

Tô Chỉ Quỳnh có vẻ chùng hững, cúi đầu suy nghĩ. Qua một lúc sau, chàng mới ngược đôi mắt sáng ngời nhìn lên, cất giọng buồn bã than :

- Tổng đàn của Cử Long Giáo tại Mễ Thương Sơn hết sức kín đáo, hơn nữa, lại bố trí rất chặt chẽ, đầy dẫy cạm bẫy, không thua gì thiên la địa võng, thế mà kẻ trộm pho Hàn Thiết Quan Âm lại ra vào như thường, thực là lạ. Nếu kẻ ấy không phải chính là Âu Dương Cầu thì còn là ai nữa ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Theo như lời bẩm lại của Phi Hồ Tướng Kiệt thì sau khi giáo chủ hay tin Âu Dương Cầu phản nghịch liền bố trí lại tất cả những cạm bẫy trong sơn cốc. Bởi thế, lời nói của Quỳnh tử có phần vô đoán chăng ? Vì biết đâu chừng việc ấy chính là hành động của Đào Như Hải hoặc những nhân vật nào khác ?

Tô Chỉ Quỳnh cười tự nhiên nói :

- Lẽ tất nhiên là có thể như vậy, nhưng nếu truy nguyên ra thì kẻ tội ác đầu xỏ vẫn là Âu Dương Cầu và Đào Như Hải phải không ?

Đào Gia Kỳ gật đầu nói :

- Thế giờ đây Quỳnh tử định đối phó ra sao ?

Tô Chỉ Quỳnh đưa tay vuốt lại mái tóc, rồi liếc nhìn Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Giờ đây chỉ còn tiến hành bước nào hay bước ấy, nghe theo số mệnh chứ còn cách nào khác hơn nữa ?

Đào Gia Kỳ bưng đồ sắc mặt nói :

- Quỳnh tử chỉ giỏi nói chơi ! Giờ đây trong lòng của tiểu đệ đã rối, nên bằng lòng nghe theo ý kiến của Quỳnh tử !

Tô Chỉ Quỳnh đưa mắt nhìn đăm đăm vào Đào Gia Kỳ nói :

- Lời nói ấy có thực không ?

Đào Gia Kỳ đáp :

- Vợ kêu chồng dạ đấy là việc tự nhiên từ xưa đến nay, vậy có gì là không được ?

Tô Chỉ Quỳnh cất giọng trong trẻo cười khanh khách nói :

- Lúc nào nói chơi thì nói chơi, nhưng khi nói thực thì phải nói thực. Hiện nay trước khi ta tìm hiểu được những việc làm ấy là của ai gây ra, thì tất cả mọi kế hoạch chỉ là nói suông mà thôi. Vì nếu như vậy, nếu mọi hành động của chúng ta bị làm lạc, thì tất sẽ hỏng cả việc lớn !

Nói đến đây, bỗng nàng cất cao giọng tiếp :

- Nam Thông tiêu cục của Đái Lương ở tại thành Côn Minh thế lực rất mạnh, mấy hôm nay tôi đã tìm hiểu và thấy được giữa Đái Lương và tên lão tặc Đào Như Hải có một sự tương quan rất sâu xa. Tuy nhiên, tôi vẫn chưa hề trông thấy Đào Như Hải xuất đầu lộ diện !

Đào Gia Kỳ lấy làm lạ nói :

- Tại sao Quỳnh tử không túm lấy tên Đái Lương, để tra hỏi nơi ẩn mình của lão tặc kia ?

Tô Chỉ Quỳnh khẽ hứ rồi nói :

- Tên lão tặc ấy gian ngoan phi thường, vậy nơi ẩn mình của hắn làm thế nào lại chịu để cho Đái Lương biết ? Bởi thế, nếu mình làm như vậy thì sẽ kinh động đến ta, khiến việc làm sau này của mình không có kết quả tốt !

Đào Gia Kỳ lắc đầu nói :

- Lời nói của Quỳnh tử tuy là hữu lý nhưng bất luận thế nào, tiểu đệ vẫn phải đi đến Nam Thông tiêu cục dò xét một lần, không biết chừng nhờ đó mà tìm ra được manh mối chi chẳng ?

Tô Chỉ Quỳnh cười nói :

- Thì cứ làm như lời đệ đệ cũng được !

Đào Gia Kỳ nghe liền cất tiếng cười, rồi nhanh nhẹn bước ra khỏi mũi thuyền chụp lấy đôi chèo, khuấy nước nghe bì bõm...

Trên mặt hồ rộng hàng trăm dặm, nước biếc mênh mông như không có đâu là bờ bến. Những dãy núi xa xa nhô ngọn lên nền trời cao, những cánh buồm trắng rải rác đây đó, nhưng con nọ không ngớt bay lượn trên mặt nước, khiến cảnh sắc xinh đẹp và đầy thi vị.

Tô Chỉ Quỳnh cũng bước ra khỏi mũi thuyền và lúc ấy nàng đã cải trang thành một lão bà, đầu bạc phơ, sắc mặt lạnh lùng.

Đào Gia Kỳ chèo mạnh đôi chèo, khiến chiếc thuyền lao vút như tên bắn, chẳng mấy chốc sau là đã vào đến bờ. Hai người rời thuyền và cùng nhắm phía thành Côn Minh đi tới.

Nam Thông tiêu cục nằm tại phía Tây đường Chính Nghĩa. Bình nhật những

người ra vào phiêu cục này đều có đủ hạng người, lúc nào cũng tấp nập. Nhưng ngày hôm nay trước cửa tiêu cục có vẻ khác thường, xe ngựa vắng vẻ, người ra vào thưa thớt, hơn nữa, hai cánh cửa to sơn đen bóng, cũng khép lại, chi?

chừa một khe hở nhỏ.

Tô Chỉ Quỳnh và Đào Gia Kỳ cùng đi đến trước cửa Nam Thông tiêu cục, nhìn thấy thế không khỏi sửng sốt, đưa mắt nhìn nhau một lượt. Đào Gia Kỳ nói:

- Tình hình này có vẻ lạ lùng, ý của tiêu đệ muốn bước vào trong xem cho rõ!

Thế rồi, không đợi Tô Chỉ Quỳnh trả lời, chàng đã đưa chân bước thẳng vào trong cửa. Tô Chỉ Quỳnh đành lắc đầu bước theo sau.

Đào Gia Kỳ vừa đưa mắt nhìn vào trong thì không khỏi giật bắn mình. Vì ca?

một tiêu cục to lớn như thế mà giờ đây chỉ còn lại một cái vỏ trống không, trước sau không một bóng người.

Đôi mắt của Tô Chỉ Quỳnh chiếu ngời ánh sáng rất khác thường, "hừ" to một tiếng qua giọng mũi nói :

- Lão tặc quả gian ngoan như một cáo già. Xem qua tình trạng này, có lẽ hắc cũng đã rút lui khỏi miền Nam này rồi, chắc chắn hắc đã cao bay xa chạy, tìm đến nơi khác xây dựng một sào huyệt mới !

Đào Gia Kỳ không khỏi lấy làm lạ nói :

- Đào Như Hải đã nghe được tin gì mà lại cao bay xa chạy như thế ?

Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Hiện nay khắp trong võ lâm, việc chém giết không ngớt xảy ra. Riêng việc Ngũ Hành Cốc chỉ mới là một sự thăm dò của các nhân vật giang hồ, do đó, trước khi những điều bí mật được phơi bày ra ánh sáng, thì Đào Như Hải chưa thể nào ăn ngon ngủ yên cho được...

Đào Gia Kỳ mỉm cười hạ giọng nói :

- Xem thế, sự nghi kỵ ấy đối với Đào Như Hải chắc chắn hắc ta không có ngày nào tẩy sạch cho được ?

Tô Chỉ Quỳnh nghiêm sắc mặt nói :

- Đúng như vậy chứ còn gì lại gọi là sự nghi ngờ đối với hắc được ?

Đào Gia Kỳ trợn to đôi mắt ngơ ngác không hiểu ra sao cả, nhưng bỗng có một ý nghĩ lóe lên qua óc, nên bèn hỏi :

- Có phải Quỳnh tỷ định nói pho Hàn Thiết Quan Âm bị mất gần đây cũng chính là do tên lão tặc đó đã gây ra hay không ?

- Bấy phân mười là hắc ta...

Câu nói của Tô Chỉ Quỳnh vừa dứt, thì bỗng nhìn thấy trong nội sảnh có bóng người lướt qua, rồi lại thấy vô số những viên đạn nhỏ cuốn thẳng về

phía mình như một trận mưa. Không chậm trễ, nàng liền nhanh nhẹn chụp lấy cổ tay Đào Gia Kỳ, vọt người bay thẳng lên một khoảng trống tại thiên tinh.

Trong khi thần hình của hai người còn đang lơ lửng trên không thì trông thấy sáu bảy bóng đen lao mình bay lên lướt đi mất hút. Tô Chỉ Quỳnh liền sử dụng thân pháp "Thần Long Bát Biến" nhào lên thân người, rồi mang cả Đào Gia Kỳ lướt luôn qua ba bốn nóc nhà mới rơi nhẹ nhàng xuống đất. Sau đó, hai người mới trở về Nam Thông tiêu cục, thì thấy nơi ấy đã bị chìm trong một vùng khói mịt mờ, không ngớt cuộn lên cuộn cuộn. Giữa lớp khói dày đặc ấy lại còn có những đốm lửa lập lòe.

Đào Gia Kỳ giận dữ nói :

- Hành động như thế này quả là đáng ghét. Bộ chúng không sợ lửa cháy lan tràn hàng xóm hay sao ?

Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Đệ đệ hãy an tâm, số lửa ấy không cháy được Nam Thông tiêu cục đâu.

Chúng ta hãy mau bỏ đi !

- Đi nơi nào ?

- Lạc Dương !

- Phải, còn có một manh mối nữa nơi Thiết Chi Thư Sinh !

Tô Chỉ Quỳnh lắc đầu nói :

- Không phải !

Nói đoạn, nàng đã lao người đi, bay thẳng ra xa có hàng năm sáu trượng rồi. Đào Gia Kỳ không khỏi sửng sốt, vì chàng không thể nào biết được lại còn có một manh mối gì để truy tầm sự thực nữa. Chàng gượng cười rồi phi người nhanh như chim đuổi theo Tô Chỉ Quỳnh.

Sau khi hai người đã vượt qua khỏi thành, lại tiếp tục chạy bay tới trước.

Chẳng bao lâu sau, họ đã rời xa thành Côn Minh mấy mươi dặm và đến một thị trấn nhỏ.

Bóng tịch dương đã lặn xuống dãy núi phía Tây, màn đêm đã bắt đầu buông rũ, hai người bèn tìm đến một hiệu khách sạn, mượn lấy một gian phòng rộng rãi phía trước có sân mát mẻ để cùng nghỉ đêm.

Bọn hầu bàn trong hiệu trông thấy hai người tưởng là mẹ con nên cũng không nghi ngờ gì cả. Sau khi mang trà nóng đến, tên hầu bàn hỏi Đào Gia Kỳ còn cần gì nữa không ?

Đào Gia Kỳ lấy ra một nén bạc trao cho tên hầu bàn bảo mua rượu thịt dọn lên.

Sau khi tên hầu bàn bước ra, Đào Gia Kỳ liền hỏi Tô Chỉ Quỳnh về lý do tại sao phải đến Lạc Dương ?

Tô Chỉ Quỳnh hỏi vặn lại :

- Có lý nào đệ không muốn đi đến Lạc Dương hay sao ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Lễ tất nhiên là muốn đi. Nhưng nếu đến đó không phải nhắm vào Thiết Chi?

Thư Sinh thì còn ai nữa ?

- Còn Lư Thế Xuân !

Đào Gia Kỳ như vừa bừng tỉnh cơn mộng, nói :

- Tiểu đệ thật là kém trí. Tại sao lại không nhớ đến việc Lư Thế Xuân đã mạo nhận là con trai của Sa Mạc Kim Điều Lư Bằng và được Đào Như Hải tin dùng chẳng hề tỏ ra nghi ngờ gì cả. Vậy chắc chắn Lư Thế Xuân chẳng khi nào buông rơi Đào Như Hải, ta có thể từ nơi hắc để tìm biết tung tích của Đào Như Hải được...

Vừa mới nói đến đây, bỗng trong óc chàng lại bất ngờ nảy ra một ý nghĩ, đôi mắt tràn đầy sắc kinh ngạc nói :

- Nhưng Lư Thế Xuân làm thế nào liên lạc được với Đào Như Hải ? Vì hắn bị bắt đã lâu và gần đây mới được thả ra kia mà !

Tô Chỉ Quỳnh mỉm cười đầy bí mật nói :

- Đệ quả là người thông minh một đời, nhưng nay lại hồ đồ trong một chốc ! Đào Như Hải kể từ khi Lư Thế Xuân bị bắt mất đi thì lão ra đã dò xét và biết được người bắt sống Lư Thế Xuân là Cửu Long Giáo. Đồng thời, y cũng bắt đầu ngờ vực Lư Thế Xuân mạo nhận làm con trai Lư Bằng, do đó, trong lúc ở Dự Chương, lão ta vẫn không xem Lư Thế Xuân là người tâm phúc...

Đào Gia Kỳ nói :

- Tiểu đệ đã hiểu rồi. Trong khi Lư Thế Xuân gửi thân nơi Đào phủ thì tên lão tặc ấy hành động việc gì cũng đều lọt vào mắt của Lư Thế Xuân cả. Chính vì vậy, Đào Như Hải có ý định giết chết Lư Thế Xuân đi để giữ kín mọi điều bí mật phải không ?

Tô Chỉ Quỳnh nhướn cao đôi mày cười giòn nói :

- Đệ đệ quả là người thông minh phi thường, nên chỉ nói qua một điểm nhỏ là có thể hiểu được toàn bộ vấn đề !

Đào Gia Kỳ trông thấy Tô Chỉ Quỳnh pha trò, tuy nàng đang cải trang thành một lão bà, nhưng vẫn duyên dáng dễ cảm, nên thừa lúc Tô Chỉ Quỳnh không để ý, nhanh nhẹn lao thẳng vào lòng nàng.

Tô Chỉ Quỳnh thấy thế đôi tai không khỏi nóng bừng, tim nhảy thành thịch, nhanh nhẹn giãy ra khỏi hai cánh tay của Đào Gia Kỳ, trách :

- Chốc nữa đây bọn hầu bàn mang rượu thịt lên, xem đệ đệ còn mặt mũi nào ngó người ta cho biết ?

Kế đó, nàng lại nói sang qua những đầu đề khác để tìm hiểu võ công của Đào Gia Kỳ đã tiến đến mức nào.

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Võ công của Quỳnh tỷ nếu so với tiểu đệ vẫn còn kém xa !

Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Chưa hẳn đâu !

Đào Gia Kỳ nói :

- Tranh tài bằng miệng không có ích gì, đợi chút nữa ăn uống no say rồi sẽ dượt thử thì biết. Tiểu đệ không tin Quỳnh tỷ không khuất phục trước đệ !
Câu nói của chàng gồm đến hai ý nghĩ nên Tô Chỉ Quỳnh trợn mắt ngó chàng và càu nhàu không ngớt.

Chẳng bao lâu, bọn hầu bàn mang rượu thịt lên, hai người ăn uống xong thì Tô Chỉ Quỳnh nhắc lại lời nói vừa rồi của Đào Gia Kỳ, muốn chàng dượt thử võ công với nàng. Đào Gia Kỳ liền mỉm cười đứng ra, hai tay buông xuôi không hề thủ thế, chờ Tô Chỉ Quỳnh ra tay đánh mình trước.

Đôi mày liễu của Tô Chỉ Quỳnh nhướng cao nói :

- Cái tên của Vũ Nội Bát Kỳ, tỷ tỷ không phải may mắn mà được đâu, nếu đệ?

cho tôi đánh trước, thì chắc đệ đệ sẽ bị thua ngay !

Đào Gia Kỳ nói :

- Không hẳn thế !

Tô Chỉ Quỳnh nghe qua trong lòng lấy làm thích thú, nhanh nhẹn vung cánh tay nỏ nà lên, dùng thế "Thủ Huy Ngũ Huyền" công ra nhanh như chớp.

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 30

Chuyện Rối Ở Lạc Dương

Quả nhiên Tô Chỉ Quỳnh không phải là một người chỉ có danh rỗng, thế "Thủ Huy Ngũ Huyền" của nàng hết sức cao siêu kỳ lạ, gây thành bóng chưởng chập chờn đầy cả một vùng, đi đôi với một luồng kinh lực kín đáo, trùm kín cả thân hình của Đào Gia Kỳ, khiến bất luận ai lâm vào cảnh ấy cũng phải hoa cả mắt.

Nhưng Đào Gia Kỳ không hề sợ hãi, nhanh nhẹn lách mình tràn tới sát bên cạnh Tô Chỉ Quỳnh, rồi vung chưởng lên đánh ra ba thế võ nhanh như chớp. Ba thế võ của chàng bao gồm cả những môn tuyệt học của ba nhà Phật, Đạo và Bàng Môn, cao siêu khó lường. Bởi thế, thế võ "Thủ Huy Ngũ Huyền" của Tô Chỉ Quỳnh liền bị chế ngự ngay.

Tô Chỉ Quỳnh thấy thế hết sức kinh hãi, nên liền sử dụng đến những thế đáng tuyệt diệu để phá lại thế phản công của đối phương.

Đào Gia Kỳ mỉm cười, vung đôi cánh tay vun vút như gió cuốn, trong khi thân hình chồm tới một cách kỳ diệu, rồi vừa đánh thẳng vừa chém ngang

vừa chụp xuống, vừa khóa tay đối phương hết sức nhanh nhẹn và kỳ tuyệt. Tuy Đào Gia Kỳ vừa vung tay đánh ra là đã thu lại ngay, nhưng Tô Chỉ Quỳnh cảm thấy hết sức khó phá tan được những thế đánh ấy. Thậm chí, có nhiều thế võ lạ lùng mà Tô Chỉ Quỳnh không thể nào tưởng tượng đến được. Nếu Đào Gia Kỳ đánh thẳng tay thì chắc chắn Tô Chỉ Quỳnh sẽ bị thương rồi.

Tô Chỉ Quỳnh là người có sức quan sát rất sâu xa, nên đã dần dần nhận thấy được những thế võ của Đào Gia Kỳ dường như là những môn tuyệt học cao siêu nhất của Thiên Môn mà nàng ít khi được trông thấy.

Do đó, trong óc nàng bỗng lóe lên một ý nghĩ, liền nhanh nhẹn nhảy lui ra sau ba thước, cất giọng trong trẻo khẽ quát :

- Ngưng tay đã !

Đào Gia Kỳ liền dừng thế chưởng lại, cười nói :

- Có phải Quỳnh tỷ đã chịu phục rồi hay chưa ?

Tô Chỉ Quỳnh nhìn đăm đăm vào Đào Gia Kỳ nói :

- Cấm không cho đệ đệ nói dối tôi ! Có phải chưởng pháp đệ đệ sử dụng là “Phục Hổ chưởng pháp” trong pho “Giáng Long kinh” không ?

Đào Gia Kỳ gật đầu im lặng.

Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Nếu thế thì pho “Giáng Long kinh” chính là đệ đệ đã lấy được. Vậy việc đoạt lấy pho kinh và thanh kiếm tại Diệp Thúy Sơn Trang là do chính một mình đệ đệ đã hành động phải không ? Thế còn thanh Ngô Câu kiếm đâu ? Đào Gia Kỳ lắc đầu không nói gì cả.

Tô Chỉ Quỳnh thấy thế, đôi mắt hiện đầy vẻ kinh ngạc, hoang mang không hiểu được sự thực thế nào.

Đào Gia Kỳ cất tiếng cười to, rồi đưa tay quét tắt ngọn nến khiến cả gian phòng tối đen như mực. Liền đó, nghe có tiếng Tô Chỉ Quỳnh kêu lên, rồi cả gian phòng lại im phăng phắc.

Đêm vui thường quá ngắn, nên chẳng bao lâu đã nghe có tiếng gà gáy sáng.

Bên ngoài trời chưa sáng hẳn, sương còn mù mịt. Tô Chỉ Quỳnh và Đào Gia Kỳ đã rời khỏi khách điếm tiếp tục phi nhanh trên đường.

Dọc đường đi, Đào Gia Kỳ đã đem những phần căn bản về võ công trong Giáng Long kinh dạy riêng cho Tô Chỉ Quỳnh. Nhờ thế, Tô Chỉ Quỳnh cũng tiến bộ không ít.

Đây là vùng Trung Châu, đầy núi non hùng vĩ...

Tô Chỉ Quỳnh và Đào Gia Kỳ cùng xuyên qua Hoa Âm, Đồng Quan tiến vào địa phận tỉnh Hà Nam. Lúc ấy, Đào Gia Kỳ đã cải trang thành một người đàn ông tuổi độ tứ tuần. Cả hai cùng đi nhanh như bay trên một con đường cái quan đầy bụi vàng mù mịt.

Lúc bấy giờ, ánh mặt trời gay gắt đang đứng giữa đỉnh đầu. Trên nền trời

cao không hề trông thấy có một áng mây, khí hậu hết sức nóng bức.

Đào Gia Kỳ đưa tay lên chỉ về phía một chòm cây xa, nói :

- Quỳnh tử, chúng ta hãy đi đến cánh rừng ấy nghỉ chân một lát được không?

Tô Chỉ Quỳnh gật đầu nói :

- Cũng được !

Hai người đến gần khu rừng thì trông tại đây có một người địa phương dựng một cái quán, bày bốn năm chiếc bàn để bán rượu thịt trà bánh.

Lúc đó đang có một số thực khách ngồi chật nơi ba chiếc bàn rồi. Đôi mắt của Đào Gia Kỳ thực lạnh lẽ, vừa nhìn qua là chàng đã trông thấy trong số thực khách đó có cả Thiên Sơn Tam Hữu, sắc mặt âm lạnh lùng, đang thì thầm nói nhỏ với nhau. Do đó, chàng liền dùng thuật “Tâm quang truyền âm” để nói riêng cho Tô Chỉ Quỳnh hay.

Thiên Sơn Tam Hữu trông thấy hai người bước vào liền đưa những tia mắt sáng quắc nhìn chòng chọc thẳng vào hai người.

Nhưng hai người vẫn điềm nhiên như không trông thấy, khệnh khạng bước đến chiếc bàn bên cạnh Thiên Sơn Tam Hữu ngồi xuống.

Đào Gia Kỳ lên tiếng nói :

- Này, mau mang đến năm cân rượu ngon ! Còn thức ăn thì có gì mang lên.

Ta ăn xong còn phải đi gấp !

Giọng nói của chàng tuy không to, nhưng vang dội vào màng tai của Thiên Sơn Tam Hữu chẳng khác gì sấm nổ.

Tam Hữu thấy thế mặt không khỏi biến sắc, đoán biết võ công của hai người chẳng phải là tầm thường nhưng không rõ lai lịch của hai người ra sao. Bởi thế, ba lão ta không ngớt liếc mắt lên nhìn và thấy rằng trong số cao thủ võ lâm mà ba lão ta được biết hoặc được nghe nói đến, đều không ai có hình dáng như hai người này. Do đó cả ba rất kinh ngạc và cũng không khỏi hết sức ngờ vực.

Đột nhiên, ngay lúc ấy có tiếng vó ngựa vọng đến tai mọi người, rồi ai nấy trông thấy có một con ngựa từ hướng Lạc Dương đang chạy nhanh tới, bụi vàng tung bay mù trời, nên nhìn không rõ có ai ngồi trên lưng ngựa chẳng. Trên chiếc yên ngựa dường như đang bỏ trống và con ngựa ấy dường như quá sợ hãi nên bỏ chạy như điên !

Khi con ngựa đã chạy đến gần thì mọi người mới trông thấy trên lưng ngựa có một người đang nắm phục sát mình ngựa và nghiêng qua một bên. Chiếc đầu của người ấy đang thông xuống đến bụng ngựa, chứng tỏ?

người ấy đang bị thương nên bỏ mặc cho con ngựa tự do chạy tới chứ không còn điều khiển được nữa.

Lão nhị trong số Tam Hữu là Thích Đồng bồng “hừ” một tiếng, rồi lao người thoát ra ngoài, nhanh như một mũi tên bắn, nhắm ngay con ngựa lướt thẳng tới.

Trong khi thân hình của Thích Đồng còn lơ lửng trên không thì đã nhanh nhẹn thò cánh tay mặt ra chụp lấy người đang nằm phục trên mình ngựa nhấc bổng lên, đồng thời co chân trái đá thẳng vào bụng con ngựa một đá thực mạnh.

Tức thì, con ngựa ấy hí dài một tiếng thảm thiết, rồi cả mình bị hất bắn sang vệ đường phía trái, ngã lăn quay ra đất chết tốt.

Thích Đồng sau khi buông chân rơi xuống đất thì lại nhanh như chớp trản thẳng trở vào quán, buông người ấy ngồi xuống.

Người ấy là một gã đàn ông to lớn, ăn mặc theo lối người giang hồ sắc mặt đã tái nhợt đi như xác chết, hai mắt nhắm nghiền, khóe miệng đang trào ra một vệt máu bầm đen.

Tam Hung đưa mắt nhìn qua người kia một lượt thì Lê Trạch bỗng thất sắc kêu lên :

- Đây chẳng phải là Lưu Thiện Phiêu hay sao ?

Thích Đồng bỗng đưa chưởng lên vỗ mạnh vào “Mạng môn huyết” tại sau lưng người ấy nghe một tiếng “bốp” thực to Tức thì, người ấy liền ho lên một tiếng rồi nhổ ra một búng nước bọt lẫn lộn cả máu bầm.

Sau đó, người ấy từ từ nhướn đôi mắt đã lơ lơ lên mỉm cười đầy ảo não nói :

- Thực may mắn được Thích đại hiệp ra tay cứu cho, nếu chẳng phải thế, chắc tại hạ đã bị chết bờ chết bụi rồi !

Thích Đồng nói :

- Lưu lão sư bị ai đánh trọng thương thế ?

Lưu Thiện Phiêu nói :

- Tại hạ bị Ác Di Lạc Trúc Tây đánh bị thương như vậy !

Đôi mắt hung tợn của Thích Đồng bỗng chiếu ngời ánh sáng ghê rợn, gần giọng nói :

- Té ra là thằng giặc trọc ấy ! Hắn hiện giờ ở đâu !

Lưu Thiện Phiêu cười đau đớn nói :

- Có lẽ hắn đã trở về Lạc Dương rồi, nhưng chắc chắn hắn cũng không được chết yên thân đâu !

Thích Đồng lấy làm lạ nói :

- Câu nói ấy của Lưu lão sư là có nghĩa làm sao ?

Lưu Thiện Phiêu có lẽ vì đang bị trọng thương nên sắc mặt nhợt nhạt đau đớn, trên vàng trán rớm mồ hôi từng hạt to bằng hạt đậu...

Đại Hung là Thang Hải trông thấy thế nên vội vàng lấy ra một viên thuốc cho Lưu Thiện Phiêu uống vào.

Chẳng bao lâu sau, sắc mặt của Lưu Thiện Phiêu đã dần dần tươi tỉnh trở lại, hơi thở cũng đã dần dần điều hòa, nên lên tiếng đáp :

- Có lẽ ba vị đại hiệp chưa được nghe chuyện xảy ra ở Lạc Dương chứ gì ?

Tam Hung đều lộ vẻ sửng sốt. Lê Trạch lấy làm lạ hỏi :

- Gần đây Lạc Dương lại xảy ra chuyện gì thế ?

Lưu Thiện Phiêu nói :

- Gần đây tại Thất Tinh Bảo bỗng có một số nhân vật che kín mặt đầy huyền bí từ đâu đến. Sau khi số nhân vật này đến nơi thì các cao thủ võ lâm trong hai phe hắc bạch ở tại thành Lạc Dương đều nhận được tám thiệp lục lâm cảnh báo toàn thể phải xa rời Lạc Dương ngay, bằng không thì gặp phải điều bất hạnh !

Thích Đồng nói :

- Sau khi xảy ra việc gì nữa !

Vừa hỏi lão ta vừa đưa mắt liếc nhìn Đào Gia Kỳ và Tô Chỉ Quỳnh một lượt. Nhưng lão ta thấy hai người chỉ một mực lo cầm đũa gấp thức ăn, nói cười vui vẻ như chẳng hề để ý đến việc ấy. Bởi thế, lão ta bèn “hừ” một tiếng, nghĩ rằng :

“Giả vờ có ích gì, chốc nữa đây thì lão phu sẽ vạch mặt bọn ngươi ra !” Lúc ấy, Lưu Thiện Phiêu lại đáp :

- Số quần hùng tụ tập tại thành Lạc Dương đều là cao thủ thuộc hai phe hắc bạch trong võ lâm, ai nấy đều tự cho mình không phải là kẻ tầm thường, nên chẳng xem việc ấy vào đâu cả. Nhưng nào ngờ trong đêm vừa rồi, tại trước ngọn Nhạn Tháp có tám xác chết nằm sòng sọt. Trong số xác chết đó còn có ba xác nữa đều là thủ hạ của Hắc Bạch Song Kỳ.

Những người này đều bị mổ bụng móc tim mà chết. Thủ cấp của họ đều bị chặt đứt, đem treo trên mái ngói cong của ngọn tháp !

Tam Hung nghe qua mặt đều khẽ biến sắc. Đôi mắt hung dữ của Thích Đồng chiếu ngời ánh sáng, gằn giọng nói :

- Những việc ấy có tương quan gì đến việc bị trọng thương của Lưu lão sư chẳng ?

Lưu Thiện Phiêu buồn bã cất tiếng than dài rồi nói :

- Việc ấy liên được loan truyền ra khắp Đông Đô, quần hùng trong hai phe hắc bạch không ai là không nơm nớp lo âu. Nhưng tất cả mọi người đều vì tự ái nên không để lộ vẻ sợ hãi ra ngoài và cũng không chịu bỏ đi trước. Riêng tại hạ cũng có được một tấm thiệp lục lâm như thế, nên không muốn mang họa vào thân...

Bỗng nhiên, Lưu Thiện Phiêu cảm thấy có một luồng gió lạnh từ miệng bay thẳng vào cổ, khiến cổ họng của y bị tê buốt, không thể nói tiếp được nữa. Y hết sức kinh hoàng, nên trợn mắt há mồm đầy vẻ ngơ ngác.

Tiếp đó, bỗng nghe có một giọng cười lạnh lùng theo ngọn gió đưa vọng đến tai mọi người :

- Lưu Thiện Phiêu, tại sao ngươi còn dám đặt điều nói láo ?

Câu nói vừa dứt thì đã thấy từ trên ngọn cây bay xẹt xuống một tảng nhân

sắc mặt vàng úa, trông chẳng khác nào pho tượng Phật Di Lặc đã cũ kỹ. Đôi mắt của vị tăng nhân đó híp lại thành một đường nhỏ bé, nhìn thẳng vào Thiên Sơn Tam Hữu, cất tiếng cười ha ha.

Tam Hung vừa trông thấy vị tăng nhân ấy xuất hiện thì đồng thanh quát to lên. Thích Đồng gần giọng nói :

- Trúc Tây, ở trước mặt ba lão phu mà ngươi còn dám ngang tàng hung dữ !
Ác Di Lặc Trúc Tây cất tiếng cười ha hả nói :

- Tên tuổi của Thiên Sơn Tam Hữu tuy có to thực nhưng không thể hù dọa được ta đâu. Xin ba vị chớ quên là tên tuổi của ta thuộc hàng võ lâm Thập Ác, đôi bên kém gì nhau.... Ha ha.... có ai sợ ai chứ ?

Thích Đồng là người tính tình rất nóng nảy, nên cất tiếng cười nhặt rồi vung chưởng lên định quét ra...

Đại Hung Thang Hải vội vàng tràn tới ngăn lại, cất giọng sâu hiểm cười nói:

- Trúc đại sư, ông bảo Lưu lão sư đặt điều nói láo, vậy ông có thuật rõ lại cho già đây nghe không ?

Trúc Tây lại cất tiếng cười ha hả nói :

- Việc ấy xin ông bỏ lỗi cho vì tôi không thể nói lại được. Ba vị đến Đông Đô thì tự nhiên sẽ hiểu rõ !

Nói dứt lời, lão ta bỗng lách mình tràn tới, thò năm ngón tay trái ra như nắm cái móc, nhắm chụp thẳng vào Lưu Thiện Phiêu nhanh như chớp.

Thích Đồng quát to :

- Khá khen cho lão trọc kia to gan !

Dứt lời, lão ta cũng xòe thẳng bàn tay ra như một lưỡi búa, dùng thế “Ngũ Hạ Khai Sơn” chém thẳng vào cánh tay của lão hung tăng vừa thò tới.

Trúc Tây thấy thế liền nhanh nhẹn lật ngược cổ tay lại rồi giương thẳng hai chỉ ra điểm chớp nhoáng vào lòng bàn tay của Thích Đồng, kinh khí rít vào vèo bén nhọn như dao. Cùng một lúc đó, lão ta lại vung chưởng phải quét ra, công thẳng về phía Thang Hải và Lê Trạch.

Trúc Tây biết rằng Tam Hung thường hay cùng liên kết đánh nhau với địch và từ xưa đến nay ít có bị hại bao giờ. Bởi thế lão ta mới ra tay đánh trước để giành lấy phần chủ động. Chưởng phong của lão ta ồ ạt không thua trăm nghìn đợt sóng, ai thấy cũng phải khiếp người.

Tam Hung bất thần nhảy lui ra sau ba thước rồi lại thay đổi vị trí của nhau tràn đến ngay, đứng sững theo phương vị tam tài. Lê Trạch cất tiếng cười như cuồng dại nói :

- Trúc Tây, có lẽ ông chính là một trong số những nhân vật bí mật vừa kéo đến Thất Tinh Bảo gần đây chăng ?

Ác Di Lặc Trúc Tây đưa đôi mắt híp nhỏ, quét qua Tam Hung một lượt rồi sắc mặt lại tươi cười hơn cả khi nãy.

Tam Hung biết Trúc Tây có thái độ như thế thì lòng dạ của lão ta lại càng

hung hăng say máu hơn, nên cả ba đều thủ thế sẵn sàng đối phó.

Trúc Tây nói :

- Ba vị đã sai rồi ! Những việc giấu đầu lòi đuôi, ta đây không khi nào làm. Nhưng Lưu Thiện Phiêu tuyệt đối không phải là con người đứng đắn, vậy nếu ba vị có ý che chở cho hắn thì đừng trách tôi là kẻ có lòng dạ ác độc.

Thích Đồng cất tiếng cười to nói :

- Lời nói ấy có dọa được ai ? Nếu ông không bằng lòng nói rõ, vì nguyên nhân nào mà ông đánh trọng thương Lưu lão sư thì e rằng sẽ mất mạng tại đây ngay !

Trúc Tây nhướn to đôi mắt bé nhỏ của lão ta lên, chiếu ngời ánh sáng hung dữ cất tiếng cười to khà khà nói :

- Hôm nay được gặp mặt nhau âu cũng là một cái duyên, vậy ta đây cũng muốn thử cho biết Tam Hung các ông chân tài thực học đến đâu ?

Vừa nói lão ta vừa tràn người tới về phía Lê Trạch vùng tròn chưởng trái lên, nhưng lại quét ngang về phía Thích Đồng.

Lê Trạch “hừ” to một tiếng rồi xô mạnh đôi chưởng ra.

Thân pháp của Ác Di Lặc Trúc Tây hết sức nhanh nhẹn. Trong khi thế chưởng của Lê Trạch chưa đánh ra thì người của lão ta đã nhanh như chớp tràn đến bên cạnh Thang Hải giương thẳng năm ngón tay ra, chụp mạnh vào “Tâm du huyệt” nơi ngực trái của Thang Hải.

Lúc ấy, Đào Gia Kỳ nói nhỏ với Tô Chỉ Quỳnh :

- Quỳnh tỷ, chị hãy đi bắt lấy Lưu Thiện Phiêu chớ để hắn lọt vào tay Tam Hung, còn tiểu đệ thì giúp cho Ác Di Lặc Trúc Tây một tay !

Dứt lời, chàng liền tràn tới sát sau lưng Thích Đồng cất tiếng ho rồi nói :

- Xin bốn vị hãy ngưng tay đã, để nghe lời khuyên giải của tôi đây !

Thích Đồng vừa tránh khỏi luồng chưởng phong ác liệt của Ác Di Lặc Trúc Tây đánh ra thì bỗng nghe có tiếng nói sát bên tai nên không khỏi giật bắn người, lách mình tránh ngang năm thước rồi mới xoay người quay mặt lại nhìn, trông thấy Đào Gia Kỳ đang đứng sững cách lão ta không hơn hai thước mộc, hai ngón tay đang đưa lên không như muốn điểm tới.

Tuy hai ngón tay của Đào Gia Kỳ chưa điểm xuống, nhưng đã làm cho Thích Đồng biến sắc mặt. Vì lão ta trông thấy hai ngón tay của chàng đang thủ một thế hết sức lạ lùng huyền diệu, nếu mình không nhúc nhích thì thôi, bằng trái lại, thì hai ngón tay ấy sẽ giáng xuống và không làm sao chống đỡ được.

Thang Hải và Lê Trạch thấy thế đều hết sức kinh hãi, nhanh nhẹn vọt người lên không rồi rơi trở xuống phía sau lưng của Đào Gia Kỳ.

Thang Hải cười ghê rợn nói :

- Ông bạn chớ nên can thiệp đến chuyện vu vơ làm gì, trái lại, nếu cả gan làm liều thì đến khi hối hận không còn kịp nữa !

Dứt lời hai lão đồng thời đưa bốn chưởng lên, nếu Đào Gia Kỳ hành động thì hai lão sẽ đồng loạt tấn công tới ngay.

Nhưng đối với những lời nói của Thang Hải, Đào Gia Kỳ xem như gió thổi qua tai chẳng hề để ý đến, chỉ đưa đôi mắt sáng ngời nhìn chòng chọc vào mặt của Thích Đồng mà thôi.

Chàng biết rằng nếu mình thò chỉ điềm ra thì Thích Đồng tất sẽ mất mạng ngay tức khắc, đồng thời, mình cũng khó tránh khỏi bị mang thương tích dưới chưởng lực của Lê Trạch và Thang Hải.

Ác Di Lặc Trúc Tây trông thấy Đào Gia Kỳ đến giải vây cho mình thì trong lòng hết sức mừng rỡ. Nhưng trông thấy Lưu Thiện Phiêu đang bị

một lão bà thò tay chụp lấy rồi mang ra ba trượng chế ngự các huyết đạo thì lão ta không khỏi kinh hoàng biến sắc, đưa chân trái bước tới, định vọt người bay thẳng về phía lão bà. Song vì ngay lúc đó, lão ta bỗng cảm thấy giọng nói của Đào Gia Kỳ rất quen thuộc, tựa hồ như có nghe qua ở đâu rồi, nên không khỏi sững sờ suy nghĩ.

Ngay lúc ấy, Đào Gia Kỳ quay về Thích Đồng cười nói :

- Nếu ông có thể tránh được thế võ này của tại hạ thì thôi, chẳng có gì đáng nói. Nhưng trái lại, nếu không thể tránh được thì nên nghe lời nói của tại hạ đây !

Thích Đồng thấy rằng không làm thế nào phá được thế võ kỳ lạ của đối phương, vì hai ngón tay ấy tựa hồ như chập chờn biến thành vô số những ngón tay mờ ảo, tất cả các huyết đạo quan trọng khắp trên người chẳng có nơi nào là tránh khỏi thế chỉ ấy.

Ác Di Lặc Trúc Tây lúc đó dường như đã nhận ra giọng nói quen thuộc này là của ai rồi. Lão ta thầm nghĩ có lẽ chính là Đào Gia Kỳ đã dùng thuật dị dung cải trang ra thành người đàn ông đứng tuổi như thế này, nên trong lòng không khỏi lay làm mừng rỡ, từ từ đưa chân bước ra xa.

Lúc đó, Đại Hung Thang Hải và Tam Hung Lê Trạch đang đưa bốn chưởng về phía Đào Gia Kỳ sẵn sàng đánh ra, nhưng hai lão ta đang ơ?

trong thế ném chuột sợ võ đồ nên có vẻ rất do dự. Sắc mặt của hai lão ta không ngớt biến đổi nhanh chóng, không làm thế nào tìm được một ý định dứt khoát.

Đôi mày ngắn của Thang Hải cau lại, cất giọng lạnh lùng nói :

- Ông bạn, già đây cảnh cáo một lần nữa là bốn chưởng của chúng tôi đánh ra một lượt thì dù cho ông bạn là một người bằng sắt thép đi nữa cũng sẽ bị đứt tâm mạch mà chết ngay tức thì !

Đào Gia Kỳ không thèm quay đầu nhìn lại, cất giọng lạnh lùng phì cười nói :

- Chỉ lo rình mò nên không hay có thợ săn ở sau lưng. Vậy ông hãy quay đầu nhìn lại sẽ rõ !

Thang Hải và Lê Trạch nghe thế không khỏi giật bắn người, quay đầu nhìn

ra phía sau, thì trông thấy đôi chưởng của Tô Chỉ Quỳnh và Ác Di Lặc Trúc Tây đang kề sát lưng hai người không quá năm tấc mộc.

Bởi thế cả hai đều cảm thấy lạnh buốt cả xương sống.

Trước tình thế ấy, Nhị Hung vốn có thể xoay nhanh người lại vung chưởng để giải vây, nhưng cả hai đều sợ Thích Đồng bị nguy dưới chi?

lực của Đào Gia Kỳ, nên giận dữ “hừ” một tiếng cố làm ra vẻ bình tĩnh chờ đợi. Hai lão ta định là khi Thích Đồng lách tránh khỏi được thế chỉ của Đào Gia Kỳ thì sẽ ra tay hạ đối phương ngay.

Nhưng mọi việc trong thiên hạ hầu hết đều không diễn biến đúng ý muốn của mình. Thích Đồng tuy là người có võ công tuyệt nghệ, nhưng lão ta suy nghĩ mãi vẫn không làm thế nào tìm ra được một cách phá tan thế chỉ của Đào Gia Kỳ, lại càng không có cách gì để lách tránh được thế chỉ đó.

Trong khi ấy, ngay đến tia mắt của lão ta cũng không làm thế nào lẩn trốn được thế chỉ của Đào Gia Kỳ. Chính vì vậy, nên lão ta không ngớt kinh hoàng sợ hãi, buột miệng than ngắn thở dài :

- Đây là lần thứ nhất trong đời của Thích mỗ cam tâm chịu khuất phục ! Vậy ông bạn nói gì, Thích mỗ sẵn sàng lắng nghe. Nhưng có điều là ông bạn tiếp tay cho kẻ hung dữ, e rằng sau này hối hận không còn kịp nữa !

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Tôi đây và đôi bên đều xa lạ, không hề quen biết với nhau.

Đột nhiên, từ cánh rừng sau lưng Ác Di Lặc Trúc Tây và Tô Chỉ Quỳnh bắt thần lướt ra năm người mặc áo đen che kín mặt. Một người trong bọn lướt nhanh tới như một bóng ma, chụp lấy Lưu Thiện Phiêu rồi vọt người lên không lướt đi mất.

Tô Chỉ Quỳnh, Ác Di Lặc Trúc Tây, Thang Hải và Lê Trạch vừa nghe có tiếng gió rít bên tai là đã biết có biến động, nên nhanh như chớp xoay người ngó lại. Ngay lúc ấy, bốn người che mặt đang bắt thần vung chưởng lên tấn công vào những người hiện diện, rồi vọt người lao vút lên không, nhằm cánh rừng lướt thẳng tới.

Luồng kinh phong do bốn người ấy đánh ra rít gió nghe vèo vèo, lạnh buốt đến tận xương tủy.

Tô Chỉ Quỳnh hay được nhanh nhất, nên liền xoay người lại, dùng thế “Tiềm Long Thăng Thiên” vọt người bay lên và khi thân hình nàng vừa nằm ngang trên không thì nhanh như chớp thò cánh tay mặt ra, nhắm ngay một gã mặc áo đen che mặt sau cùng chụp tới, trông như một con ó bắn thỏ.

Tô Chỉ Quỳnh tuy giương kịp năm ngón tay như năm chiếc móc ra, chụp về người áo đen, nhưng người ấy lướt đi quá nhanh, tiếng rít gió không thua gì tiếng xé lụa, nên chiếc áo của hắn bị xé toác một đường dài hai thước, trong khi người hắn vẫn tiếp tục lướt vào trong rừng rồi mất hút.

Tô Chỉ Quỳnh không muốn đuổi theo nên buông nhẹ người rơi trở?

xuống đất, trông thấy Thang Hải, Lê Trạch và Ác Di Lặc Trúc Tây đều bị thương, trên vai đang trào máu tươi, sắc mặt đều nhợt nhạt.

Thích Đồng nhanh nhẹn lướt tới bên cạnh Thang Hải và Lê Trạch hỏi :

- Thế nào rồi ?

Thang Hải cười ghê rợn nói :

- Không chết được đâu !

Lê Trạch buột miệng mắng to :

- Lê mỗ nếu không san bằng được Thất Tinh Bảo thì thế không làm người !

Ác Di Lặc Trúc Tây đưa tay lên vết thương tươi cười nói :

- Thôi, chớ khoác lác nữa ! Các ông đến Lạc Dương mà tránh được độc thủ của bọn họ đã là một việc may mắn lắm rồi, vậy khoác lác không sợ chướng tai người nghe hay sao ?

Lê Trạch nghe thế tức giận đến đỏ bừng sắc mặt, gân xanh trên trán cũng nổi vòng lên, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng hung dữ. Nhưng trong lúc ấy, nơi vết thương cảm thấy nóng bỏng và đau nhức, hết sức khó chịu, nên buột miệng “hừ” lên thành tiếng.

Thích Đồng cười nhạt nói :

- Trúc Tây đại sư, ông quá khinh thường Thiên Sơn Tam Hữu chúng tôi rồi !

Trúc Tây híp đôi mắt bé nhỏ lại, cười ha hả nói :

- Bần tăng tuyệt đối không xem thường ai cả. Câu nói của tôi vừa rồi chẳng riêng gì đối với ba vị mà gồm cả bần tăng trong đó nữa !

Thích Đồng đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn qua Đào Gia Kỳ và Tô Chỉ Quỳnh một lượt gần giọng nói :

- Có kể cả hai vị này vào trong số đó không ?

Trúc Tây cất tiếng cười ha hả nói :

- Hai vị thí chủ này từ trước đến nay chưa có dịp gặp bần tăng lần nào cả, nên bần tăng không rõ được là người ra sao, vậy bần tăng đâu dám kéo cả nhị vị ấy vào. Nhưng nếu nhị ấy cũng đi đến Lạc Dương thì nếu bần tăng đoán không sai tất cũng sẽ khó bề thoát nạn được !

Đào Gia Kỳ cất tiếng cười to :

- Đôi bên chỉ vì hiểu lầm nhau, hà tất phải hơn thua từ tiếng nói, chẳng có ích lợi cho ai cả. Vậy để tại hạ xem qua thương thế của ba vị.

trước, hầu từ đó tìm hiểu được lai lịch của người che mặt ấy hay không ?

Vừa nói, chàng vừa đưa tay ra mở nút áo của Đại Hung Thang Hải rồi kéo trật đến cánh tay. Chàng trông thấy tại bả vai của lão ra có một đốm đen to như hạt đậu, chung quanh đều bầm tím một quầng tròn to cỡ bàn tay. Tại miệng những đốm đen ấy không ngớt trào máu bầm, mũi hôi tanh nồng nặc. Sau khi nhìn qua kỹ lưỡng, chàng lắc đầu than :

- Cũng may là võ công của các hạ cao thâm nên đã kịp thời khóa huyết đạo lại ngăn chắt độc xâm nhập vào tạng phủ...

Vừa nói đến đây thì chàng đưa ba ngón tay cái, trở và giữa đề vào miệng vết thương bóp mạnh lại rồi giật ra...

Thang Hải cảm thấy đầu ngón tay của Đào Gia Kỳ có một sức hút rất mạnh mẽ, nên đốm đen nọ liền theo ngón tay của chàng bay ra ngoài, nằm yên trong lòng bàn tay.

Thì ra đây là một món ám khí tuy to cỡ hạt đậu nhưng có sắc tím lóng lánh, chứng tỏ hết sức độc. Hình dáng của nó chẳng khác nào như một cái hạt táo, nhưng trên chót có ba mũi kim bằng thép. Những mũi kim ấy đều hình thoi, bốn khía lõm sâu, trong những khe lõm ấy có chứa chất độc. Món ám khí đó làm thực khéo léo, chẳng phải một người thợ tầm thường có thể làm được.

Đào Gia Kỳ nhìn qua không khỏi thâm kinh dị. Thang Hải trông thấy số ám khí ấy thì không khỏi kinh hoàng.

Sau đó, Đào Gia Kỳ lại nhanh nhẹn từ nơi vết thương của Lê Trạch và Trúc Tây lấy ra mấy ám khí cùng một loại, rồi thò vào áo lấy ra một viên thuốc màu vàng, bóp nát đắp lên vết thương của ba người, nói :

- Ba vị nội lực đều dồi dào, vậy hãy tự vận dụng chân khí trong người để đuổi chất độc ra ngoài, chừng một tiếng đồng hồ sau tất sẽ được bình phục !

Thang Hải nói :

- Cái ơn cứu chữa vết thương của các hạ tất có ngay chúng tôi sẽ đền đáp !

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Chỉ một việc nhỏ như thế thì nào có đáng nhắc làm gì ?

Kế đó, chàng lại quay qua Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Ba món ám khí này hết sức khéo léo, lại có cả chất độc. Nó có thể dùng để giết chết đôi phương. Hiện giờ, người giỏi sử dụng chất độc ngoài Ngôn Như Băng và Thang Bà Tử ra, tiểu đệ chưa thể nghĩ ra được một người thứ ba !

Tô Chỉ Quỳnh đưa mắt chăm chú nhìn ba món ám khí có hình dáng như những hạt táo, trong lòng bàn tay của Đào Gia Kỳ, trầm ngâm nghĩ ngợi trong giây lát rồi lắc đầu nói :

- Tôi cũng không nghĩ ra. Nhưng bất luận việc gì trong thiên hạ rồi cũng sẽ có ngày được phơi ra ánh sáng !

Trúc Tây cười ha hả nói :

- Đúng ! Nếu việc gì không muốn để cho người ta biết thì trừ khi là mình không làm việc ấy !

Đào Gia Kỳ nhượng cao đôi mày, cất tiếng cười to rồi cất kỹ ba món ám khí ấy vào áo, nói :

- Tại hạ sẽ lại cho kẻ ấy những gì mà chính hắn đã gieo rắc !

Thích Đồng bước tới một bước, chấp tay nói :

- Các hạ còn có việc gì cần nói không ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Hiện giờ Lưu Thiện Phiêu đã bị bắt sống mang đi, mọi việc không còn ai đối chứng, hơn nữa, ba vị cũng là người ngoại cuộc y hệt như tại hạ, vậy hỏi có ích lợi gì ?

Ác Di Lặc Trúc Tây nói :

- Giờ đây bản tăng xin nói sự thực, là Lưu Thiện Phiêu chính là người từ trong Thất Tinh Bảo trốn ra. Mọi việc bí mật trong Thất Tinh Bảo hẳn đều biết rất nhiều, cho nên số người che mặt ấy chắc chắn không khi nào lại để cho hắn tiết lộ ra ngoài !

Thiên Sơn Tam Hữu đưa mắt nhìn nhau một lượt, Thang Hải nói :

- Giờ đây, ba anh em Thang mỗ cần phải đi gấp đến Lạc Dương, vậy mong ngày sau sẽ có dịp gặp lại các vị !

Tam Hung vòng tay thi lễ, rồi quay người bước thẳng ra quan lộ, đi mỗi lúc một nhanh, chẳng mấy chốc sau, chỉ còn trông thấy ba người nhỏ như hạt đậu.

Lúc ấy Ác Di Lặc Trúc Tây nghiêm sắc mặt nói :

- Thiếu hiệp, kể từ ngày xa cách đến nay được bình an chứ ? Bản tăng nếu không nhờ nghe qua tiếng nói quen thuộc thì suýt nữa đã choảng nhau đáng tiếc rồi !

Đào Gia Kỳ cười nói :

- Chính tại hạ cố ý muốn cho đại sư nghe được giọng nói đó !

Tô Chỉ Quỳnh bỗng nói :

- Trong khi Tam Hung sắp sửa ra đi, thì tia mắt rất khác thường, chi bằng chúng ta đuổi theo để dò xét cho biết mọi việc hư thực !

Trúc Tây nói :

- Chẳng ngại gì cả, bọn họ đi chuyến này sẽ gặp rất nhiều điều nguy hiểm. Nếu họ muốn đi đến Lạc Dương, e rằng còn phải sử dụng đến vũ lực !

Đào Gia Kỳ không khỏi sùng sốt nói :

- Tại sao thế ?

Trúc Tây nói :

- Chung quanh Thất Tinh Bảo ba mươi dặm đều nằm trong sự dòm ngó của số môn hạ bảo ấy, dễ ra mà khó vào !

Nói đến đây, ông ta dừng lại trong giây lát rồi tiếp :

- Bản tăng cũng đang có ý định tìm thiếu hiệp, vì có một chuyện rất quan trọng muốn bẩm lại cho thiếu hiệp được biết !

Đào Gia Kỳ trông thấy Ác Di Lặc Trúc Tây có vẻ rất trang trọng, nên gật đầu nói :

- Vậy ông và tôi hãy cùng ngồi xuống đây nói chuyện được rồi !

Liền đó, chàng cũng giới thiệu Tô Chỉ Quỳnh với Ác Di Lặc Trúc Tây :

- Đây là người chị ruột của tôi !

Trúc Tây chấp tay xá thật sâu nói :

- Vì bản tăng không biết nên có nhiều điều thất kính !

Tô Chi Quỳnh nói :

- Đại sư chớ quá thủ lễ, xin ngồi xuống cùng nói chuyện đã !

Số thực khách chung quanh đứng trước cuộc xô xát vừa rồi đã sợ hãi bỏ đi tứ tán khắp nơi. Đào Gia Kỳ liền lấy ra một nén bạc, gọi chủ quán đến nói :

- Nén bạc này tôi xin bồi thường sự tổn thất của ông, vậy xin phiền ông hãy dọn lên cho chúng tôi thêm một ít rượu thịt nữa !

Người chủ quán hết sức cảm ơn, bước lui đi lo dọn rượu thịt.

Trúc Tây liền nói nhỏ :

- Ở vùng Trung Châu gần đây đồn đại ầm lên là vừa rồi Thiết Chi?

Thư Sinh Lữ Khuru Mộ Bình đã xâm nhập vào Ngũ Hành Cốc và thừa dịp Ngôn Như Băng đang bận nghênh địch với Tứ Tà, trong sơn cốc nhiều sơ hở, trộm được pho Hàn Thiết Quan Âm rồi trở về Thất Tinh Bảo ẩn kín ít khi bước ra ngoài...

Đào Gia Kỳ đưa mắt nhìn Tô Chi Quỳnh mỉm cười ra hiệu cho nàng biết đây chính là Ngôn Như Băng đã khôn khéo giả họa cho Thiết Chi Thư Sinh.

Trúc Tây lại nói tiếp :

- Những lời đồn đại ấy mỗi lúc một nhiều nên quân hùng trong hai phe hắc bạch ùn ùn kéo đến Lạc Dương. Bản tăng cũng hay được tin ấy nên hồi hải tìm đến xem cho vui. Những lời nói của Lưu Thiện Phiêu cũng quả đúng sự thực. Có lẽ Lữ Khuru Mộ Bình vì đứng trước tình trạng đó, tự lấy làm lo sợ, nên đã mời một vị yêu tà cái thế đến để tương trợ !

Trong đêm vừa qua, bản tăng có gặp Thiết Bôi Đà Long Trình Nam Giang thí chủ, ông ta căn dặn bản tăng nếu gặp được thiếu hiệp thì mời thiếu hiệp hãy đến ngay Quan Đế Miếu. Mỗi đêm ông ta đều ngồi tại trước ngôi miếu để xem bói. Bản tăng trông thấy thần sắc của Trình thí chủ đang lo lắng nhiều, dường như có chuyện gì gấp lắm. Bản tăng có hỏi nhưng ông ấy nhất định không chịu nói ra.

Đào Gia Kỳ hơi biến sắc mặt nói :

- Tại hạ sẽ tìm đến đó ngay. Về lai lịch của Lưu Thiện Phiêu, đại sư có biết rõ không ?

Trúc Tây đáp :

- Xưa kia Lưu Thiện Phiêu là một tên cướp khét tiếng, nhưng mấy năm gần đây đã qui phục Đào Như Hải. Do đó, hắn chịu mệnh lệnh đến mai phục tại Thất Tinh Bảo. Lần này hắn lên trốn ra khỏi Thất Tinh Bảo vì đã bị Thiết Chi Thư Sinh biết rõ được tung tích. Nhưng dọc đường bị bản tăng chặn lại nên mới mang họa như vậy !

Đào Gia Kỳ nói :

- Tôi xin đa tạ sự giải bày ấy của đại sư !

Chàng vì sốt ruột muốn đến gặp Trình Nam Giang để tìm hiểu xem ông này

có chuyện gì cần gấp mình, nên khi dùng cơm xong liền đứng lên nói :

- Thôi, chúng ta lên đường vậy !

Dứt lời, chàng bèn cùng Tô Chỉ Quỳnh và Ác Di Lặc Trúc Tây bước ra khỏi quán, nhắm hướng thành Lạc Dương chạy bay tới...

.....

Thiên Sơn Tam Hữu cùng chạy bay đi như một luồng điện xẹt. Khi đã đi được trên mười dặm đường, thì hai bên quan lộ có nhiều gò mồi. Lúc ấy, cả ba người bỗng nghe có một tiếng cười nhạt từ trên một gò đất cao vọng đến :

- Xin ba vị hãy dừng bước quay đầu trở lại, vì không thể đến vùng Lạc Dương được !

Tam Hung không khỏi sửng sốt, đưa mắt nhìn lên thì trông thấy một người mặc áo đen che kín mặt đang đứng sừng sững trên một cái gò cao.

Thích Đồng quát to :

- Tôn giá là ai ? Xin cho biết lai lịch mau !

Người che mặt cất giọng lạnh lùng đáp :

- Lai lịch của tôi sau này các ông sẽ rõ, chớ hỏi lời thôi làm gì. Tôi khuyên ba ông bạn nên sớm quay lại bằng không thì tất sẽ tự dẫn mình đến cửa châu Diêm Vương !

Thích Đồng cất tiếng cười như cuồng dại nói :

- Xin tôn giá xem lại ba anh em lão phu đây có phải là người chết chăng ?

Trong khi câu nói chưa dứt, thì người áo đen che mặt ấy đã vọt người bay nhẹ nhàng đáp xuống cạnh quan lộ, cười nhạt :

- Tôi đã tận tình khuyên lon, thế mà ba vị vẫn khăng khăng không chịu nghe, như thế ba vị đã tới số rồi, không làm sao trốn thoát cho được !

Trong khi người ấy còn đang nói thì Tam Hung đã vọt người bay lên không, rồi lướt thẳng đến gò đất cao có đôi phương đang đứng nhanh như một luồng điện xẹt.

Người che mặt trông thấy thần sắc của ba lão già có vẻ như muốn gây sự, nhưng vẫn đứng yên một chỗ, không hề lách tránh đi đâu cả.

Thích Đồng là một người nổi tiếng ác độc nhất trong số Thiên Sơn Tam Hung nên vừa lao đến nơi là lão ta đã nhanh như chớp thò cánh tay mặt ra, cười nhạt :

- Ông bạn, tại sao lại không để cho ai được trông thấy mặt thật của mình thế? Như vậy là quá hẹp hòi chăng ?

Vừa nói thì năm ngón tay của lão ta cũng nhanh như chớp chụp thẳng vào tấm vải che mặt của người bí mật ấy.

Trong khi những ngón tay của lão ta chỉ còn cách tấm vải che độ chừng hai tấc một nữa, thì người che mặt nọ liền lách mình tránh ngang với một bộ pháp vô cùng kỳ diệu, tránh khỏi thế chụp của Thích Đồng.

Đồng thời, người ấy lại thò tay mặt ra, co ngón tay nhắm búng thẳng vào

nách trái của Thích Đồng.

Tức thì, Thích Đồng cảm thấy có một luồng kinh lực lạnh buốt, công thẳng vào cơ thể nên không khỏi giật mình kinh hãi trước thủ pháp quá nhanh nhẹn của đối phương, vội vàng nhảy thối lui ra sau năm thước.

Người che mặt nọ liền cất giọng sâu hiểm cười dài, rồi xoay người dùng thế “Lục Xuất Mai Hoa” đánh vút tới một chưởng công thẳng vào Thang Hải và Lê Trạch.

Thế chưởng vừa đánh ra thì liền thấy có đến sáu bóng chưởng lơ mờ từ trên không chụp xuống, đi đôi với một luồng kinh lực mềm mại kín đáo, rít gió nghe vèo vèo.

Thang Hải và Lê Trạch vội vàng quét thẳng một chưởng ra đề đỡ.

Bọn họ trông thấy tài nghệ của người che mặt hết sức thần kỳ, nên thái độ ngông cuồng tự cao của ba người tự nhiên đều tiêu tan đi mất cả.

Họ không còn dám xem thường đối phương nữa, mà trái lại vận dụng đến chín phần mười chân lực ra đôi chưởng, thủ thế sẵn sàng đối phó.

Trong khi hai luồng chưởng phong của đôi bên va chạm thẳng vào nhau thì nổ liên tiếp hai tiếng ầm ầm, rung chuyển cả vùng sơn lâm...

Thế là Thang Hải và Lê Trạch đều lao đảo thân người, thối lui ra sau một bước.

Trái lại, người che mặt ấy lợi dụng sức hất mạnh ra sau trong khi chưởng lực bị va chạm, để vọt người bay thẳng lên cao rồi cất tiếng cười lạnh lùng đầy ngạo nghễ, phi thân lướt đi mất hút.

Tất cả những việc ấy chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt, nên khi Thích Đồng định tràn tới tấn công vào đối phương một lần thứ hai, chỉ người ấy đã bay đi mất hút rồi.

Thang Hải và Lê Trạch vì vết thương nơi vai vừa rồi chưa lành hẳn, nên giờ đây vì dùng sức quá mạnh, cả hai đều cảm thấy nguyên cánh tay bị tê buốt, nơi miệng vết thương đau đớn và nóng bỏng như lửa đốt, khí huyết trong người cũng bị cuồng loạn.

Do đó, Thiên Sơn Tam Hữu đều không khỏi bắt đầu ngao ngán, đưa mắt nhìn nhau gượng cười đau đớn.

Thích Đồng đoán biết được tâm trạng của hai người kia, nên bèn lên tiếng :

- Nếu mình gặp khó khăn như thế này mà lại rút lui, thì có khác gì bằng lòng để cho lão tặc họ Đào xem thường chúng ta ? Người che mặt ấy võ công không cao hơn chúng ta, nhưng vì chúng ta đã nhất thời khinh địch, nên mới bị thất thế như vậy. Phương chi, người ta thường bảo, nếu kẻ hẹp lượng thì không phải là quân tử, mà lòng dạ không độc ác thì không phải là trượng phu, vậy nếu lần sau ta gặp hắn nữa thì sẽ xuống tay một cách ác độc ngay ! Thích lão nhị ta nếu không làm cho Thất Tinh Bảo phải một phen nghiêng ngửa điên đầu thì thế không khi nào chịu ngồi yên !

Trong khi Thang Hải và Lê Trạch chưa kịp trả lời, thì trông thấy trên quan lộ lại có sáu bảy bóng người mặc áo đen chạy bay tới.

Lê Trạch đưa mắt nhìn đăm đăm vào số người ấy, mặt lộ sắc vui mừng nói :

- Những người tiếp tay với chúng ta đã đến kia rồi !

Nói dứt lời, cả bọn ba người liền nhanh nhẹn lao người trở về phía con đường cái quan.

Thang Hải và Thích Đồng vừa buông mình rơi xuống đất thì đã giáp mặt với số người mới chạy đến. Trên gò đất cao khi nãy, bỗng lại xuất hiện ba người mặc áo đen che kín mặt khác. Ba người ấy đưa mắt nhìn về phía Tam Hung và những người mới tới cất giọng lạnh lùng cười thật khế, rồi lại nhanh nhẹn lướt đi mất như ba bóng ma.

Ngay lúc ấy, Tam Hung và số người kia lại tiếp tục chạy bay tới về phía thành Lạc Dương.

Chẳng mấy chốc sau, thành Lạc Dương đã thấp thoáng trước mắt mọi người. Những bức tường thành cao vút và chạy dài như rồng lộn trông thật là hùng vĩ.

Thích Đồng bất giác cười nhạt nói :

- Người che mặt vừa rồi chỉ khéo tìm lời gạt gẫm, chứ suốt dọc đường chúng ta nào có gặp trở ngại gì đâu ?

Bỗng ngay lúc ấy, Lê Trạch “úy” lên một tiếng kinh ngạc, rồi đưa tay chỉ về phía đầu của Thích Đồng...

Thì ra, trên búi tóc của Thích Đồng không biết từ lúc nào đã có một lá cờ nhỏ cắm chặt nơi ấy. Lá cờ đỏ làm bằng giấy vàng và chỉ to bằng một cái hạt đào mà thôi.

Vì họ chạy nhanh nên mớ tóc trên đầu bị rối bời, nếu không chú ý nhìn thì chẳng làm sao trông thấy được lá cờ “Chiêu Hồn” đó.

Thích Đồng nghe tiếng kêu lạ lùng của Lê Trạch nên không khỏi ngạc nhiên, thò tay sờ lên đầu mình và đụng phải một lá cờ chiêu hồn nên bèn nhanh nhẹn lấy xuống, sắc mặt biến hẳn.

Bỗng ngay lúc ấy, lại nghe giọng của Thang Hải kêu kinh hoàng lên rằng :

- Lê lão tam, trên đầu của ngươi cũng có nữa !

Thấy thế, ai nấy cũng đều sinh nghi, nhanh nhẹn đưa tay sờ lên đầu mình, thì quả nhiên trên đầu mọi người đều có cắm một lá cờ chiêu hồn y hệt như thế.

Số người của Tam Hung vì thế mặt đều biến sắc, ngơ ngác nhìn nhau, ai nấy đều cảm thấy xương sống lạnh buốt.

Vì bọn họ đều là số người thuộc hàng cao thủ bậc nhất trong chốn giang hồ, thế mà bị người ta cắm một lá cờ chiêu hồn trên tóc mình lúc nào và ở đâu cũng không hay biết gì cả. Nếu chẳng phải là lá cờ ấy, mà trái lại là một món ám khí gì thì hậu quả chẳng làm sao lường được.

Còn một việc đáng khiếp sợ hơn, đây là người đã cắm những lá cờ ấy quả là

tài nghệ cao cường tuyệt đỉnh. Vì những lá cờ đỏ, đều được cắm ngay ngắn trên búi tóc của mọi người y hệt như nhau. Chỉ qua điểm ấy cũng đủ thấy tài nghệ của đôi phương quả đã tiến đến mức cao thâm tuyệt vời.

Lúc ấy, Thích Đồng chẳng còn dám khoác lác nữa. Đôi mắt của lão ta chói rục ánh lửa căm tức, sắc mặt giận hầm hầm, rồi chẳng nói lấy một lời, giậm mạnh đôi chân xuống đất, lắc mạnh đôi vai, nhắm phía thành Lạc Dương tiếp tục chạy bay tới.

Mọi người chung quanh đều đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau, song chẳng ai chịu tỏ ra mình hèn nhát, mặc dù họ đều tiến bước trong một tâm trạng hết sức miễn cưỡng.

Lê Trạch hạ giọng :

- Tên đã lấp vào cung thì không thể không bắn. Lê mỗ không tin lũ chuột đó có thể làm được gì đâu. Hiện nay có rất đông nhân vật võ lâm qui tụ về thành Lạc Dương. Số người này đều bị đôi phương dọa như thế cả, nhưng chẳng có ai vì sợ sệt mà rút lui. Vậy chúng ta đâu lại tỏ ra hèn yếu hay sao ? Thôi, cứ mạnh dạn đi tới !

Thế là cả bọn đều nổi gót chạy theo Lê Trạch, nhưng trong lòng nơm nớp lo âu, kiêng sợ trước kẻ thù.

.....

Tất cả những cử chỉ và thái độ trên của số người Tam Hung nhất nhất đều lọt cả vào mắt của Đào Gia Kỳ, Tô Chỉ Quỳnh và Ác Di Lặc Trúc Tây.

Ba người không đi theo quan lộ mà chỉ men theo những chòm cây kín đáo hai bên đường để tiến tới, hơn nữa, hai bên vệ đường lại có nhiều gò nổi cao, nên số người của Tam Hung không còn thấy được họ, trong khi họ đã nhanh nhẹn lướt qua khỏi số người đó.

Đào Gia Kỳ trong khi tiến bước, bỗng nhìn thấy có một người che mặt xuất hiện bên vệ đường, nên không khỏi sừng sốt, ra hiệu cho Tô Chỉ Quỳnh và Ác Di Lặc Trúc Tây đứng lại.

Trong khi đó, người che mặt nọ bỗng nhún người bay vút lên một ngọn cây cao bên vệ đường rồi ẩn kín mình giữa tán lá sum suê, rộng độ hàng mẫu của ngọn cây ấy.

Người che mặt ấy có một thân pháp nhanh nhẹn và nhẹ nhàng như một con chim khiến ba người nhìn thấy đều không khỏi thán kinh hãi.

Đào Gia Kỳ đoán biết người che mặt ấy đang có một ý định gì, nên chàng đưa mắt chú ý nhìn về phía xa của con đường cái quan. Chàng trông thấy từ phía tít mù của con đường, đang có mười mấy bóng đen chạy nhanh tới. Khi số người ấy chạy đến thì chàng mới nhìn rõ đấy là số người của Thiên Sơn Tam Hửu.

Trong khi số người của Tam Hung lướt qua bóng cây to nọ, thì bỗng từ giữa cành lá rậm rạp có một vùng mưa màu vàng từ trên rơi xuống.

Thế là những chấm vàng ấy đã nhanh nhẹn rơi thẳng vào đầu mọi người đang chạy dưới đất. Những ám khí ấy đều rơi thật đúng vị trí, chứng tỏ người vừa phóng ra có một thủ pháp hết sức cao cường.

Đào Gia Kỳ thấy thế thì định ninh rằng số người của Thiên Sơn Tam Hữu chắc chắn phải bị trọng thương, nhưng không ngờ bọn họ vẫn không hay biết gì cả, tiếp tục chạy bay tới như thường.

Trúc Tây khẽ cười nhạt nói :

- Thiên Sơn Tam Hữu khi biết được trên đầu mình có mang vật gì đó, nếu không sợ vỡ mặt ra mới là một chuyện lạ !

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Kẻ ác thì có kẻ ác trị. Tam Hung bấy lâu nay kiêu căng tự phụ, đề? cho họ gặp phải những trường hợp này, họ mới thất kinh !

Vừa nói nhưng đôi mắt của Đào Gia Kỳ vẫn nhìn chăm chăm về hướng ngọn cây. Chẳng mấy chốc sau, chàng trông thấy giữa cành lá rậm rạp, bỗng có năm người che mặt cúi gót nhau nhảy xuống đất.

Đào Gia Kỳ không khỏi thán kinh hãi nói :

- Tại sao trên ngọn cây ấy lại đã có sẵn người ở trên đó rồi ?

Nói đến đây, chàng liền “hự” một tiếng qua giọng mũi, rồi hạ giọng tiếp :

- Quỳnh tử, tiểu đệ sẽ trả lại cho người ấy những gì mà chính người ấy đã gieo rắc, hầu áp đảo bớt đi tính hung hăng của lũ chuột này !

Nói đoạn, chàng liền lấy ra ba món ám khí có hình như hạt táo mà chàng đã nhỏ được từ trong vai của Thang Hải, Lê Trạch và Trúc Tây vừa rồi, ném mạnh về hướng số người che mặt kia.

Thế là số ám khí ấy lao vút ra nhanh như một luồng điện xẹt. Thu? pháp của chàng thật vô cùng tuyệt diệu, nên mặc dù ba món ám khí lao thật nhanh, song chẳng hề nghe có tiếng gió rít khê. Trong khi đó, năm người che mặt kia lại đang đứng quay lưng về phía chàng, nên hoàn toàn không hay biết gì cả.

Liền đó, bỗng nghe có ba tiếng “hự” khô khan vọng lên, rồi ba người che mặt ngã lăn quay ra đất.

Hai người che mặt còn lại trông thấy thế đều không khỏi kinh hoàng thất sắc, vội vàng cúi xuống xem xét vết thương cho đồng bọn. Họ cởi áo ba người kia ra, thì thấy tại “Mệnh môn huyết” nơi lưng ba người rõ ràng có một ám khí hình hạt táo, ghim sâu tới xương.

Họ đã nhận ra đây là thứ ám khí riêng biệt của chính mình. Tuy họ có thuốc giải trừ chất độc, nhưng vì “Mệnh môn huyết” là một trong những tử huyết trên cơ thể con người, nên số người ấy đã bị tắt thở ngay tức khắc.

Hai người che mặt kia lộ vẻ hết sức tức giận. Họ căn cứ vào hướng những ám khí bay đến, nên đoán biết đối phương đã ẩn mình gần đó, bèn nhanh nhẹn vọt người bay thẳng đến nơi...

Khi buông mình rơi tới đất, thì hai người che mặt nọ liền đưa đôi mắt sáng như điện chú ý tìm kiếm khắp nơi, nhưng chẳng trông thấy có một bóng người nào. Bởi thế, cả hai bèn tức giận phi thân trở về con đường cái quan kẹp lấy ba xác chết vào nách nhanh nhẹn bỏ chạy đi mất.

.....

Thành Lạc Dương thừa xưa gọi là Lạc Ấp, Châu Bình Vương đã dời đô về phía Đông và đến đóng tại đây. Trong thời Chiến quốc, Lạc Ấp mới được gọi là Lạc Dương. Trong lịch sử, triều Đông Tấn và triều Bắc Ngụy đều lấy đó làm kinh độ. Đến đầu nhà Tùy thì lấy Lạc Dương là Đông Đô. Bởi thế, tiếng Đông Đô bắt đầu có từ đó.

Thành Lạc Dương rộng độ chín dặm, có bốn cửa, vách thành thực cao, trông rất hùng vĩ.

Bóng mặt trời đã lặn về Tây, khói nấu cơm chiều đã bốc lên khắp mọi nhà. Trên Thiên Tân Kiều bắc ngang qua dòng Lạc Thủy, xe ngựa dập dìu qua lại không ngớt.

Thiên Tân Kiều là một cây cầu xây cát hồi đời nhà Tùy. Lúc đầu chỉ? dùng những chiếc thuyền to, rồi dùng những móc sắt thực chắc chắn để? móc dính liền lại thành một chiếc cầu nổi bắc ngang qua dòng sông.

Trên con đường hẹp của chiếc cầu lại có dựng lên bốn gian lầu tên gọi là Thiên Tân. Đến đời Đường Thái Tôn, nhà vua ra lệnh xây sáu cái chân bằng đá cho chiếc cầu ấy. Sang đến đầu nhà Tống, thì lại sửa chữa một lần nữa, dùng toàn những cột đá to để làm trụ cầu, vô cùng chắc chắn.

Trong số người qua lại dập dìu trên chiếc cầu, bỗng thấy Đào Gia Kỳ, Tô Chi Quỳnh và Ác Di Lạc Trúc Tây cũng đang chen chúc đi với khách bộ hành. Bọn họ đều giả dạng thành những người thường dân quê mùa, thông thả bước thẳng vào cửa thành phía Tây.

Lúc ấy chưa đến canh ba nên chợ đêm đang hồi rất náo nhiệt.

Ngôi Quan Đế Miếu tọa lạc tại trung tâm thành phố. Chung quanh ngôi miếu hiệu buôn san sát gồm từ cửa hàng tạp hóa cho đến hiệu thuốc và cả người bói toán đều có đủ, trông chẳng khác nào trước ngôi chùa Tướng Quốc Tự Ở Khai Phong, người đi như nước chảy, nói chuyện huyền ảo ồn ào.

Đối diện với Quan Đế Miếu có một hàng xem bói, trên cao treo màn trướng rất đường hoàng, hai bên lại có liễn đối trên bàn có để một mai rùa, một ông xăm, bút son và giấy trắng.

Ngay chính giữa cửa hàng ấy, còn có vẽ một bức Thái Cực Đồ thực to, bên dưới đề bốn chữ đại tự “Bói toán như thần” Sau chiếc bàn có một lão già lưng gù đang nằm phục trên bàn ngu?

ngon lành, ngáy to như sấm, xem ra có vẻ ế khách lắm.

Trong số du khách bỗng xuất hiện một ông cụ và một bà cụ đã già nua. Hai người này đưa mắt ngó quanh quẩn và bất giác bước thẳng đến cửa hàng

xem bói nọ. Ông cụ già lên tiếng :

- Này ! Ông hãy thức dậy, lão muốn nhờ ông bói một quẻ !

Lão già lưng gù ấy vốn đang giả vờ ngủ, nên nghe giọng nói của Đào Gia Kỳ liền ngửa mặt lên nhìn. Nhưng ông ta lại thấy trước mặt mình là hai người đã già nua thì không khỏi sửng sốt.

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Trình đại hiệp, tại hạ là Đào Gia Kỳ !

Lão già lưng gù ấy chính là Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang, nghe thế thì hiện sắc mừng rỡ khôn tả, hạ giọng nói :

- Thiếu hiệp đến đây thực là phải lúc. Hiện già đang ngụ tại Cao Thăng khách điểm ở Tây Đại Nhai trong thành này. Vân Mộng Bình nữ hiệp đang bị trọng thương và đã được cứu chữa, hiện đang nằm dưỡng sức tại khách điểm ấy.

Đào Gia Kỳ kinh hãi nói :

- Cô ấy làm thế nào mà bị trọng thương ?

Trình Nam Giang vội vàng nói :

- Nói dài dòng vô ích, thiếu hiệp hãy mau đi đến đó lo việc chữa trị. cho cô ấy, già sẽ thu dọn cửa hàng rồi sẽ trở về sau !

Đào Gia Kỳ vội vàng quay lại lão bà nói :

- Quynh tỷ, chúng mình đi thôi !

Nói đoạn, hai người liền lẫn lộn vào số khách bộ hành chung quanh.

Tại đây phòng phía Đông trong Cao Thăng khách điểm, Vân Mộng Bình đang nằm yên trên giường, sắc mặt tái nhợt, mái tóc rối bời. Bên ngoài vàng trắng sáng đang lơ lửng trên nền trời cao, chiếu rọi ánh bạc vào cửa sổ.

Vân Mộng Bình đưa mắt nhìn đăm đăm vào vàng trắng rồi cất tiếng than khẽ nghe thực não ruột.

Khắp trong người nàng đang bị mười ba vết thương do những luồng chưởng lực âm độc gây ra. Những viên thuốc của nàng mang theo chỉ?

uống đỡ để cho vết thương khỏi trầm trọng hơn, chứ phần thương thế vẫn không hề thuyên giảm. Nàng cảm thấy khắp người hết sức đau đớn, thân thể đều kiệt lực, mỗi ngày đều ứa ra hai lần máu bầm.

Bỗng nhiên, nàng trông thấy có một bóng người thấp thoáng ngoài cửa sổ, bước nhẹ nhàng như chiếc lá rơi.

Vân Mộng Bình hết sức kinh hãi, chú ý nhìn kỹ bóng người ấy thì kinh hoàng kêu lên :

- Lư thiếu gia !

Thì ra người ấy chính là Lư Thế Xuân.

Trong đôi mắt của Lư Thế Xuân lúc ấy đang chiếu ngời những tia sáng sâu hiểm, nhưng chỉ trong thoáng chốc thì tia sáng ấy đã mất ngay, hiện sắc tươi cười :

- Đúng thế, tôi chính là Lư Thế Xuân đây !

Y từ từ bước tới, rồi nói tiếp :

- Xem ra cô đang bị trọng thương rất nặng, vậy ai đã gây ra thương tích cho cô thế ?

Vân Mộng Bình cất giọng trong trẻo nạt :

- Thiếu gia có muốn nói gì thì hãy ngồi yên trên ghế kia mà nói, thiếu gia đến đây có ý định gì ?

Lư Thế Xuân trầm nghĩ :

“Dù ngồi ở đâu, thì cô ta cũng không thoát khỏi tầm chương của mình !” Vì nghĩ thế, nên y bèn bước thẳng đến chiếc ghế đặt nơi góc tường ngồi xuống, hỏi :

- Còn tiểu thư nhà cô đâu ?

- Chỉ trong chốc lát đây là cô ấy sẽ trở về !

- Cô ấy đi đâu thế ?

- Thất Tinh Bảo !

Lư Thế Xuân sững sốt một lúc, bỗng nhướng cao đôi mày cười nói :

- Có phải Vân cô nương định phỉnh gạt tại hạ không ?

Vân Mộng Bình giận dữ nói :

- Ai phỉnh gạt thiếu gia làm gì ? Trong người tôi đang bị trọng thương đến mười ba chỗ do luồng chương lực âm độc gây ra, chính là vì những người che mặt trong Thất Tinh Bảo vậy đánh !

Lư Thế Xuân nói :

- Tiểu thư nhà cô đến Thất Tinh Bảo có chuyện gì ?

- Hàn Thiết Quan Âm, Giáng Long kinh và Ngô Câu kiếm !

- Đều ở cả trong bảo ấy sao ?

Vân Mộng Bình lạnh lùng đáp :

- Nghe đồn đại như thế ? Có lẽ Lư công tử đến Lạc Dương cũng chính là vì những bảo vật đó ?

Lư Thế Xuân gật đầu nói :

- Lẽ tất nhiên là vì chúng. Nhưng...

Nói đến đây, bỗng trên nét mặt của y hiện lên một nụ cười âm u sâu hiểm rồi tiếp :

- Nhưng theo tại hạ được biết thì tiểu thư nhà cô hiện không có mặt ở thành Lạc Dương. Vậy cô ấy đi đâu, cô nên nói thật cho tôi nghe thì hay hơn, bằng không...

Vân Mộng Bình giận dữ nói :

- Bằng không thì thiếu gia định làm gì ?

Vân Mộng Bình biết từ bấy lâu, Lư Thế Xuân đang thềm rỏ dãi trước sắc đẹp của hai chủ tớ nàng, nhưng khổ nỗi vì võ công của y còn thua sút hơn Huỳnh Y Vân, nên chỉ ngoan ngoãn cầu xin tình thương nơi Huỳnh Y Vân

chứ không dám làm hỗn. Y đã hứa là sẽ suốt đời phục vụ.
cho Huỳnh Ý Vân và lòng dạ chẳng bao giờ thay đổi.

Lúc ấy, Lư Thế Xuân cất giọng sâu hiểm cười :

- Chẳng định gì cả. Tại hạ có mang linh dược theo người nên muốn xem qua
thương thể của cô nương để lo việc chữa trị giúp cho mà thôi !

Nói dứt lời, y đứng lên và từ từ bước tới.

Vân Mộng Bình trông thấy thế, quả tim suýt nữa nhảy tung ra khỏi lồng
ngực. Nàng biết Lư Thế Xuân không phải có ý tốt, nên nạt :

- Hãy đứng yên lại ! Nam nữ thụ thụ bất thân, thiếu gia có biết hay chẳng ?

Lư Thế Xuân nói :

- Đây là trong trường hợp bình thường, chứ trong trường hợp nguy cấp thì
người ta phải châm chước ! Việc ấy Vân cô nương đâu lại không biết ? Hơn
nữa, tâm ý của tại hạ ra sao, thì với sự thông minh của Vân cô nương cũng
đã biết rồi, không cần nhọc tại hạ phải giải thích dài dòng !

Vừa nói, y vừa bước từng bước một về chiếc giường.

Vân Mộng Bình lộ vẻ sợ hãi, sắc mặt lại càng tái nhợt hơn. Nàng thấy trong
khung cảnh này thực chết đi còn hơn phải muốn sống, nên ca?

đôi mắt bỗng tối sầm lại.

Lư Thế Xuân bước đến chiếc giường, cất tiếng cười khẽ, sắc mặt to?

ra rất vui thích, đôi mắt chiếc ngời lửa dục. Y nhanh nhẹn thò cánh tay mặt
ra, giở chiếc mền mỏng của Vân Mộng Bình sang một bên, khiến thân hình
kiều diễm chỉ mặc có một lớp y phục lót mỏng của nàng hiện rõ ra dưới mắt
y. Những đường cong tuyệt mỹ trên thân hình Vân Mộng Bình đều lộ rõ
không còn sót một nơi nào.

Vân Mộng Bình buột miệng kêu lên một tiếng kinh hoàng và suýt ngất lịm
đi. Nàng cất giọng run run nói :

- Thực không ngờ.... người lại là.... một loài cầm thú.... có mặt người mà thôi
!

Lư Thế Xuân cười nhạt nói :

- Cô nương, tại hạ thương yêu cô đã từ lâu rồi !

Nói đoạn, y bèn thò cánh tay mặt ra, mở những hạt nút áo trước ngực nàng.

Vân Mộng Bình vừa cuống quýt, vừa tức giận, nên ngất lịm đi lúc nào không
biết.

Trong khi Lư Thế Xuân đang quá thích chí và quên tất cả chung quanh, thì
bất thần cảm thấy nơi cổ mình bị năm chiếc móc thép bấu chặt lấy, thủng
vào da thịt, rồi nghe ở sau ót có một tiếng người gằn giọng quát :

- Đồ dâm đăng, còn thua cả cầm thú, thực lẽ trời nào có tha cho người được
!

Vì quá đau đớn, nên y phải gào lên một tiếng thảm thiết. Trong khi đó, y lại
cảm thấy phía dưới nách của mình bị đối phương điểm mạnh bảy chỉ, khiến

võ công đều bị phế trừ cả, nên không khỏi kinh hoàng thất sắc, ngã khụy xuống đất.

Khi hấn ngửa mặt nhìn lên thì trông thấy trước mặt hấn có một lão già mặc áo nâu đang trợn mắt giận dữ nhìn vào y chòng chọc.

Ngoài ra lại còn có một lão bà đang đứng bên cạnh. Lúc ấy, lão già kia đã gằn giọng :

- Lư Thế Xuân, ngươi có biết lão phu là ai không ?

Lư Thế Xuân nghe qua giọng nói rất giống giọng nói của Đồ Lôi, nên không khỏi kinh hoàng sửng sốt.

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 31

Rồng ẩn non cao

Lư Thế Xuân ngửa mặt lên cười đau đớn nói :

- Đồ đàn chủ, thuộc hạ chẳng hề có xúc phạm đến kỷ luật của môn phái, thế tại sao lại trừng trị nặng nề như vậy ?

Đào Gia Kỳ cười nhạt nói :

- Lư Thế Xuân, ngươi sai rồi ! Vân Mộng Bình là người mà bản giáo đang cần tới rất gấp. Trình Nam Giang đã chịu mệnh lệnh của bản chức mang nàng đến để yên tại Cao Thăng khách điểm, chờ bản chức đến để định liệu. Trong khi đó, công việc của ngươi, ngươi lại không làm, lên vào đây thấy sắc sanh dâm ! Nên biết, những người của bản giáo phải đi ra ngoài, ai có nhiệm vụ này. Trong trường hợp tò mò tìm hiểu việc làm của người khác thì sẽ bị tội chết, chứ sao lại nói là không xúc phạm đến giáo quy ?

Lư Thế Xuân nghe thế thì thấy dù hối hận cũng không còn kịp nữa.

Tuy nhiên, y vẫn chưa nản lòng, nói tiếp :

- Thuộc hạ đã biết lỗi rồi, vậy đàn chủ có thể cho thuộc hạ một cơ hội lập công chuộc tội hay không ?

Đào Gia Kỳ gằn giọng nói :

- Bản chức chấp pháp không hề vị nể ai cả, đã quyết định rồi thì không còn thay đổi được !

Nói đoạn, chàng liền vung một ngón tay điểm nhanh như chớp vào "Huyền cơ huyệt" của Lư Thế Xuân. Tức thì, Lư Thế Xuân liền ngã ra hôn mê bất tỉnh.

Đào Gia Kỳ nói :

- Nhân từ đối với kẻ địch tức là tàn nhẫn đối với mình ! Lư Thế Xuân, ngươi chớ oán trách ta là độc ác !

Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Đệ đệ còn ở đó lại nhải làm gì ? Sao lại chưa mau đến xem bệnh tình của Vân cô nương như thế nào ?

Đào Gia Kỳ liếc mắt nhìn, thấy lồng ngực no tròn của Vân Mộng Bình lộ ra ngoài một nửa, trắng mịn như mỡ đông, nên tâm thần không khỏi xao động, vội vàng nói :

- Quỳnh tỷ, tiểu đệ không tiện xem thương thế cho cô ấy, xin nhọc sức Quỳnh tỷ giúp cho được không ?

Tô Chỉ Quỳnh mỉm cười nói :

- Chớ giả vờ đứng đắn, nếu không có mặt tôi ở đây thì chẳng phải đệ đệ có

cơ hội tỏ tình thương yêu tha thiết ?

Đào Gia Kỳ không khỏi bưng nóng đôi lỗ tai, do dự không chịu bước tới.

Tô Chỉ Quỳnh trách :

- Sao đệ đệ lại có vẻ do dự như thế ? Trông thấy người ta nguy cấp mà không cứu, trong lòng có thể chịu được hay sao ?

Vân Mộng Bình vì vừa rồi quá sợ hãi nên đã ngất lịm đi, nhưng giờ đây đã từ từ tỉnh trở lại, đôi tai đã nghe được những lời nói qua lại của Tô Chỉ Quỳnh nên vụt mở to đôi mắt đã lơ mờ ra, trông thấy hai người đứng trước giường, mặt mày đều lạ hoắc, nên không khỏi giật mình sửng sốt.

Tô Chỉ Quỳnh cười tự nhiên nói :

- Vân cô nương đã tỉnh lại rồi ! Kỳ đệ, sao đệ đệ lại chưa chịu chữa trị vết thương cho Vân cô nương !

Vân Mộng Bình cất giọng trong trẻo, kêu to :

- Tô tỷ tỷ, chị đây à ?

Mặt nàng tràn sắc vui mừng, chống tay định ngồi dậy, nhưng bỗng nhận thấy áo mình đã bị mở nút, lồng ngực đã lộ một nửa ra ngoài, nên không khỏi đỏ mặt tía tai, vừa tức giận vừa thẹn thùng. Bởi thế, nàng bất giác hộc ra một ngụm máu tươi đỏ ối.

Đào Gia Kỳ biết nàng bị hộc máu như thế thì khí huyết trong người sẽ bị cuồng loạn, nếu không chữa trị ngay thì thương thế sẽ trầm trọng hơn lên, hết sức nguy hiểm. Do đó, chàng nhanh như chớp, vung chỉ điểm thẳng vào "Nhũ trung huyết" của nàng.

Vân Mộng Bình không khỏi bắt rùng mình và cảm thấy từ đầu ngón tay của Đào Gia Kỳ có một luồng hơi nóng truyền vào cơ thể nàng rồi chạy đi khắp các kinh mạch.

Tô Chỉ Quỳnh mỉm cười, rồi quay người bước đi khỏi phòng, tỏ ra rất hiểu biết.

Đôi má của Vân Mộng Bình bừng đỏ, đưa mắt nhìn thẳng vào Đào Gia Kỳ trách :

- Sao anh không chịu lấy ta đi ? Nếu thế thì chớ trách tại sao tôi mắng anh đấy !

Đào Gia Kỳ biết tính người con gái thường hay thẹn thùng, nũng nịu, nên nghiêm sắc mặt nói :

- Vân cô nương chớ nên nói chuyện, mà nên vận dụng chân lực trong người để tự đuổi chất độc ra khỏi cơ thể, hợp lực với tại hạ làm cho việc chữa trị càng có hiệu quả nhanh hơn !

Vân Mộng Bình đưa mắt nhìn đắm đắm vào mặt Đào Gia Kỳ, nhưng Đào Gia Kỳ không dám nhìn thẳng lại mà cúi mặt nhìn về nơi khác, cố ý tránh đi. Bên ngoài cửa sổ, gió thổi cành lá kêu xào xạc, nhưng bên trong gian phòng thì im phăng phắc không hề nghe tiếng động.

Độ nửa giờ sau, Đào Gia Kỳ thở phì ra một hơi dài, thu ngón tay lại và đứng lên, thong thả nhếch mép nói :

- Tại hạ nhận thấy trong người cô nương đang có mấy vết nội thương khác nhau, vậy nếu cô nương thấy không có điều gì bất tiện, thì hãy để tại hạ được xem xét qua được không ?

Vân Mộng Bình đỏ bừng sắc mặt, thẹn thuồng nói :

- Nào ai biết được đây là anh có dụng tâm gì ? Nhưng tôi đã là người của anh rồi thì tùy anh muốn làm gì cũng được !

Nói dứt lời, nàng liền khẽ nhắm đôi mắt lại.

Đào Gia Kỳ không khỏi ngạc nhiên, thảm than một tiếng dài, rồi thò tay về phía trước...

Qua một lúc lâu sau, Vân Mộng Bình mới lên tiếng nói :

- Anh không biết tiểu thư hiện giờ cũng đang bị trọng thương rất nguy kịch hay sao ?

Đào Gia Kỳ giật nảy mình, cuống quýt lên tiếng hỏi :

- Cô.... Cô ấy.... làm sao rồi ?

Vân Mộng Bình tươi cười nói :

- Quả nhiên đúng như lời Tô tử tử đã nói, là anh mãi cho đến hiện nay vẫn còn thăm yêu tiểu thư nhà tôi.... !

Đào Gia Kỳ không khỏi khẽ biến sắc mặt.

Vân Mộng Bình lại tiếp :

- Lúc bấy giờ nếu không được cấp cứu thì tiểu thư tất sẽ ngọc nát châu chìm! Viên thuốc "Cửu chuyển phản hồn đơn" của Tô tử tử tặng cho, lệnh tôn của tiểu thư không nỡ uống, mà bắt buộc tiểu thư phải uống trước...

Đào Gia Kỳ trước tiên lộ sắc lo lắng nặng nề, nhưng nghe đến đây thì thở phì một hơi dài nhẹ nhõm.

Vân Mộng Bình đưa mắt nhìn chàng một lượt nói :

- Chưa hết đâu, anh chớ vội mừng ! Trong khi đó, vì tiểu thư đã xem nhẹ cái chết, nên nghiền chặt đôi hàm răng, nhất định không chịu uống viên thuốc ấy !

Ông cụ trông thấy thế nên bất đắc dĩ phải thừa lúc tiểu thư không để ý, nhanh tay điểm huyết hôn mê trên người của tiểu thư, rồi cạy răng bỏ viên thuốc vào miệng tiểu thư. Tuy mạng sống của tiểu thư đã được cứu nguy, nhưng trái lại, bệnh tình của ông cụ lại có vẻ trầm trọng hơn, hiện nay đang trong hồi nguy kịch như chỉ treo mảnh chuông. Hơn nữa, huyết đạo hôn mê mà tiểu thư bị điểm vẫn chưa được giải trừ.... !

Đào Gia Kỳ cảm thấy như đang bị một phiến đá to đè nặng trên cõi lòng, cất giọng cuống quýt nói :

- Tại sao lại lạ thế ? Nguyên do việc ấy là đâu ? Cô nói không đầu không đuôi gì cả, thực làm cho tại hạ quá sốt ruột mất !

Vân Mộng Bình nũng nịu nói :

- Thì hãy thông thả để cho tôi nói hết đã ! Sở dĩ ông cụ chưa chịu giải trừ huyết đạo hôn mê cho tiểu thư là vì biết tiểu thư có tính tình cứng rắn, khi tỉnh lại trông thấy cha già của mình không còn thuốc gì cứu chữa được, thì chắc chắn sẽ tìm lấy cái chết chứ không khi nào chịu sống yên ! Chính vì lẽ ấy, lại rất có thể gây thành một trận phong ba trong giới giang hồ. Trong khi đó, thì thủ pháp của ông cụ lại có một không hai trong thiên hạ, nên ngoài ông cụ ra, không ai có thể giải trừ huyết đạo được cho tiểu thư cả !

Đào Gia Kỳ sốt ruột nói :

- Nếu như vậy thì đến giờ phút này, Huỳnh cô nương vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh hay sao ?

Vân Mộng Bình nói :

- Thì ai bảo không phải đâu ? Nếu nói hết đầu đuôi thì chính là do một số người che kín mặt đã kéo đến đoạt thanh kiếm và pho kinh.... Ôi ! Việc này nói ra thật dài dòng. Số người che mặt ấy khi kéo đến nơi thì tôi và tiểu thư mới hay được. Tiểu thư vì không muốn để cho ông cụ phải bị lâm nguy một lần nữa, nên đã công cha già tìm nơi ẩn trốn, để một mình tôi ở lại đương cự với kẻ địch! Giữa lúc tôi bị lâm nguy thì tiểu thư cũng kịp thời trở lại tiếp tay. Tuy cô ấy đã đánh trọng thương liên tiếp một số người, nhưng cuối cùng vì ít, không thể đối địch lại với số đông, hơn nữa, số người che mặt ấy võ công đều rất cao cường, nên tiểu thư đã bị trúng trên mười vết thương nặng nề. Số người che mặt kia, khi đã lấy được thanh kiếm và pho kinh thì sợ hai chúng tôi liều mạng tranh đoạt lại nên mới kéo nhau bỏ chạy đi cả !

Đôi mày lười kiếm của Đào Gia Kỳ cau lại, nói :

- Xem ra số người che mặt trong Thất Tinh Bảo và số người che mặt đến cướp đoạt pho kinh và thanh kiếm vừa rồi tuy hai mà một, tuy một mà hai đó !

Nhưng tại sao Vân cô nương lại mạo hiểm một cách liều lĩnh như thế ?

Vân Mộng Bình có vẻ bức mình, nói :

- Chuyên ấy mà anh lại không hiểu hay sao ? Ông cụ Ở nhà đã có truyền dạy cho tôi mấy thế võ tuyệt kỹ và bảo tôi phải cố gắng tìm lại cho được pho kinh và thanh kiếm, trước khi ông ấy nhắm mắt lìa bỏ cõi đời, hầu làm cho tiểu thư bớt tức giận, đồng thời, cũng để tránh đi mối đại họa cho cả giới giang hồ !

Đào Gia Kỳ cất tiếng than rồi nói :

- Lòng yêu thương con cái của bậc cha mẹ thực hết sức là chu đáo, tể nhị !

Vân Mộng Bình lúc ấy trong người đang bị trúng chín chưởng âm độc và năm mũi ám khí hình thù như hạt táo. Đào Gia Kỳ đã lấy ra tất cả những ám khí trong người nàng, rồi cho nàng uống linh dược, chữa cho nàng bình phục hẳn.

Vân Mộng Bình hết sức thẹn thuồng, nói :

- Anh hãy ngoảnh mặt đi nơi khác để tôi mặc y phục lại đã !

Đào Gia Kỳ nghe theo lời, quay mặt đi, nhưng đôi tai vẫn nghe tiếng Vân Mộng Bình mặc y phục xột xoạt. Đôi mắt của chàng nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ, đắm chìm trong những ý nghĩ miên man...

Bỗng khi ấy, chàng nghe có một tiếng nạt trong trẻo, nên vội vàng quay người trở lại, trông thấy Vân Mộng Bình đang vung chưởng giáng xuống người Lư Thế Xuân. Bởi thế, chàng nhanh nhẹn vung năm ngón tay ra như chớp, chụp cứng lấy cánh tay phải của Vân Mộng Bình lại nói :

- Cô nương, để người này lại còn có việc dùng rất quan trọng, xin cô nương hãy nể mặt tôi tha chết cho hắn !

Vân Mộng Bình giận dữ nói :

- Giữa anh và tôi có vẻ ngày càng khách sáo hơn, cứ mở miệng ra là xưng cô nương tại hạ, thực khiến người ta nghe đến phát chán !

- Thế à ?

Bên ngoài gian phòng bỗng có tiếng cười giòn nổi lên :

- Anh ấy chẳng những đối với cô như thế, mà đối với tôi đây cũng có vẻ ngày càng khách sáo hơn !

Câu nói chưa dứt thì Tô Chỉ Quỳnh cũng vừa từ ngoài bước vào, lên tiếng nói tiếp :

- Cậu ta kể từ khi trông thấy được mặt của Vân muội muội và Huỳnh muội muội thì chẳng khác gì mất hồn mất vía, lúc nào cũng có vẻ không vui, chẳng hề trông thấy tươi cười bào giờ. Bởi thế, tôi cũng phát chán quá rồi !

Đào Gia Kỳ nói :

- Quỳnh tỷ, sao chi.... ?

Đôi mày liễu của Tô Chỉ Quỳnh liền nhướn cao nói :

- Có lẽ nào lời nói của tôi không đúng hay sao ?

Vân Mộng Bình đỏ bừng sắc mặt nói :

- Tô tỷ tỷ, sao chị lại trêu cợt em như thế ?

Ngay lúc đó, bỗng ngoài sân có tiếng chéo áo giũ nhẹ trong không khí và tiếng bước chân bước khẽ xuống đất, rồi lại nghe có giọng nói của Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang vọng đến :

- Đồ đàn chủ có mặt ở đây không ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Xin Trình đại hiệp hãy bước vào !

Liền đó, từ bên ngoài cửa lục đục bước vào một số đông người, gồm có Trình Nam Giang, Ngu Vạn Lý, Đoàn Thừa Tiên, Xuyên Trung Tam Xú, ác Di Lạc Trúc Tây và Phi Hồ Tướng Kiệt. Bọn họ đều cải trang thành những người bình dân buôn bán.

Phi Hồ Tướng Kiệt vừa liếc mắt nhìn qua, trông thấy Lư Thế Xuân đang

nằm trên đất thì không khỏi kinh hãi nói :

- Lur thiếu hiệp tại sao.... ?

Đào Gia Kỳ hạ giọng nói :

- Cậu ấy đã bị người trong Thất Tinh Bảo ám hại mới ra nông nỗi như thế !
Tướng Kiệt trông thấy sắc mặt của Đào Gia Kỳ quá nghiêm nghị nên cũng
không sợ không dám hỏi nữa.

Trình Nam Giang nói :

- Đồ đàn chủ, hôm nay lại có mấy môn hạ của phái Côn Luân không hiểu vì
lẽ gì lại nằm chết bên cạnh Mật Phi Từ, chắc chắn lại do số người trong Thất
 Tinh Bảo gây ra. Bởi thế, hiện nay các cao thủ hai phe hắc bạch đang có mặt
tại Lạc Dương bàn luận là tạm lánh ra những vùng thôn quê một thời gian !

Đào Gia Kỳ trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc nói :

- Theo tôi phán đoán thì Lữ Khuru Mộ Bình và bảo chủ Thất Tinh Bảo nhờ
vào sự tiếp tay của số người che mặt ấy đang mưu toan thực hiện một âm
mưu gì to tát, chắc chắn không vì việc các cao thủ trong hai phe hắc bạch
tạm lánh xa về vùng quê mà chịu dễ yên đâu. Tuy nhiên, nếu làm như thế thì
có thể tránh được một cuộc xô xát bùng nổ ngay trước mặt. Chúng ta hãy
đứng yên để chờ mọi sự diễn biến. Đồ mổ hiện nay đang bận việc gấp, cần
phải đi đến một địa điểm khác, hơn nữa, cũng cần phải tìm thuốc chữa trị
cho Lur Thế Xuân. Do đó, đợi khi Đồ mổ trở về thì sẽ định liệu kế hoạch đối
phó sau.

Nói đến đây, chàng quay lại nhìn thẳng vào Tướng Kiệt nói tiếp :

- Tướng lão sư, ông là người có tài đánh cắp như quỷ thần, tên tuổi vang lừng
trong võ lâm, nay Đồ mổ có việc muốn nhờ cậy đến...

Tướng Kiệt nghe khen không khỏi kinh hoàng nói :

- Tôi không dám nhận những lời khen ngợi ấy, vậy đàn chủ có việc gì cứ dạy
cho biết, dù phải lội vào nước sôi lửa đỏ, tại hạ cũng không chối từ !

Đào Gia Kỳ gật đầu nói :

- Tôi phiền đến Tướng lão sư dùng tài thần thủ, lên vào Thất Tinh Bảo đánh
cắp đồ vật của bọn thủ hạ trong ấy, hầu gây ra sự nghi kỵ giữa chúng với
nhau.

Việc này phải giữ kín đáo tuyệt đối, không nên để cho kẻ địch biết được.

Hơn nữa, cũng không thể ỷ vào tài nghệ cao cường mà ra tay một cách liều
lĩnh. Trái lại, phải hành động cho kỹ lưỡng, lợi dụng cho được sơ hở của
địch !

Một việc khó khăn như thế này mà lại giao cho Tướng Kiệt thi hành nên lão
ta không khỏi cau mày luống cuống.

Đào Gia Kỳ có đôi mắt hết sức lạnh lợi, nên vừa nhìn qua sắc mặt của
Tướng Kiệt bèn mỉm cười nói :

- Nếu Tướng lão sư cảm thấy khó khăn thì bản chức cũng không ép buộc lão

sư phải làm chuyện ấy !

Phi Hồ Tướng Kiệt vì vừa rồi đã lỡ nói là dù cho có nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng không chối từ, nên giờ đây dù trong lòng đang thâm ái ngại nhưng bề ngoài không thể tỏ ra do dự, bèn xuôi tay khẳng khái nói :

- Thuộc hạ tuân mệnh và sẽ tìm cách đột nhập vào Thất Tinh Bảo !

Đào Gia Kỳ nhìn về số người của Trình Nam Giang nói :

- Các vị lão sư hãy tạm theo kế hoạch cũ, chờ tại hạ quay trở về rồi sẽ hay.

Nhưng riêng Lư Thế Xuân vừa bị tại hạ điểm huyết ngủ, trong vòng mười ngày hoặc nửa tháng không hề nguy hại gì đến tính mạng cả, xin các vị hãy trở về yên nghỉ !

Trình Nam Giang liền thò tay chụp lấy Lư Thế Xuân rồi cùng những người khác cáo lui bước ra ngoài.

Vì đề phòng bọn người trong Thất Tinh Bảo nhận được diện mục của Vân Mộng Bình nên Tô Chỉ Quỳnh đã giúp nàng hóa trang thành ra một người đàn bà đứng tuổi, Xong đâu đấy, ba người liền lao mình qua khỏi vách tường, men theo những ngõ vắng chạy thẳng ra phía vách thành. Lúc ấy đã vào khoảng canh tư, bóng trăng đã ngả về Tây, gió đêm mát lạnh, thổi tan sự nóng bức của buổi ban ngày. Hàng vạn nhà cửa lầu đài ở thành Lạc Dương đang nằm ngủ im lìm dưới bóng trăng sáng, khoác lên một màn sương mỏng, trông thực xinh đẹp vô cùng.

Ba người vượt lên đến tường thành, nối gót nhau đứng yên trên vách cao. Bỗng ngay lúc ấy, bất thần có mấy tiếng cười lạnh lùng, sâu hiểm bay theo gió vọng đến tai. Tức thì, từ trong bóng tối lao vút ra năm bóng đen, nhắm ngay trước mặt ba người lướt thẳng tới.

Ba người cùng đưa mắt nhìn lên, thì thấy đó là năm người mặc áo đen và che kín mặt, tà áo không ngớt phất phơ trong gió, im lặng không hề lên tiếng nói gì cả.

Thoạt nhìn qua, thực họ chẳng khác nào năm cái bóng ma, khiến ai trông thấy cũng phải bắt rùng mình rợn óc.

Đào Gia Kỳ đưa mắt quét qua năm người một lượt nói :

- Năm vị chặn lấy đường chúng tôi là có ý định gì ?

Một người che mặt cất giọng lạnh lùng :

- Ba vị định đi về đâu, xin cho chúng tôi được biết ?

Đôi mày của Đào Gia Kỳ liền nhướng cao, to tiếng cười nói :

- Chẳng phải các ông gửi thiệp cảnh cáo chúng tôi, bảo phải rời bỏ thành Lạc Dương hay sao ? Thế vì lẽ gì chúng tôi đi rồi thì các ông lại chặn đường ?

Những người che mặt ấy không khỏi sùng sốt đành phải câm miệng. Thực ra bọn họ đến đây chỉ là để truy tầm hung thủ đã sát hại ba đồng đảng của họ hồi chiều, đồng thời chính họ cũng là số người đã bắt sống Lưu Thiện Phiêu

và ném những lá cờ chiêu hồ để dọa Thiên Sơn Tam Hữu trên đường đi về thành Lạc Dương mà Đào Gia Kỳ đã gặp.

Ngay lúc ấy, bỗng lại có một bóng đen từ xa bay thoát đến. Khi bóng đen ấy vừa đứng yên thì liền đưa tay lên chỉ thẳng vào Đào Gia Kỳ và Tô Chi

Quỳnh gần giọng nói :

- Chính hai người này đã cùng đi chung với Thiên Sơn Tam Hữu đây !

Đào Gia Kỳ không đợi cho người ấy nói dứt lời, nhanh nhẹn tràn ngay tới, vung cánh tay mặt lên nhanh như điện chớp, giương chỉ điểm thẳng vào Hào kết huyết của đối phương !

Thế võ của chàng vô cùng kỳ tuyệt, ra tay lại hết sức nhanh nhẹn, nên đầu ngón tay vừa điểm đến nơi thì người che mặt mới hay kịp.

Nhưng người che mặt đó liền cất tiếng "hừ" giận dữ, rồi nhanh như chớp, lách mình tránh ngang, vung chưởng phải lên, dùng thế "Lược Vân Kiến Nguyệt" đánh xéo về cánh tay vừa công đến của Đào Gia Kỳ.

Tức thì, kinh phong bén nhọn liền cuốn tới, rít gió nghe vèo vèo.

Tài nghệ của Đào Gia Kỳ hết sức cao tuyệt, nên dù người che mặt ấy lách người tránh ngang, song chàng vẫn bám sát theo như hình với bóng. Trông thấy đối phương phản công trở lại, thì chàng liền nghiêng mình tránh khỏi luồng chưởng phong của địch, rồi biến chỉ thành chưởng, vận dụng "Giáng ma chưởng lực" đè mạnh xuống...

Thế là qua một tiếng kêu "bình", luồng chưởng lực của chàng đã giáng trúng lồng ngực của người che mặt.

Tuyệt học của Đạt Ma Tổ Sư có một uy lực mạnh mẽ vô song, nên khi luồng chưởng lực đã đánh trúng, khiến cho tâm mạch của đối phương bị đứt, ngã lăn ra đất chết tốt.

Năm người che mặt khác trông thấy đồng đảng bị chết quá thảm thiết, thì hết sức giận dữ, đồng thanh quát to rồi ùn ùn tràn tới tấn công Đào Gia Kỳ.

Vân Mộng Bình trông thấy thế, lo sợ Đào Gia Kỳ không đối địch nổi với số đông, nên liền vung hai cánh tay lên, định tràn tới tiếp tay chàng...

Nhưng bỗng nàng cảm thấy cổ tay của mình bị siết cứng lại !

Thì ra, Tô Chi Quỳnh đã kịp thời ngăn nàng, không cho tràn tới. Lúc ấy, năm người che mặt kia chỉ mới lao tới được nửa đường, thì bỗng đưa nhau gào lên thảm thiết, rồi thân người bị hất bắn ra ngoài vách thành, rơi xuống đất.

Những tiếng gào thảm thiết ấy vang dội cả một vùng ngoại ô, bay lằng lằng trên không, nghe vô cùng khủng khiếp.

Đào Gia Kỳ liền nhanh nhẹn lướt tới trước mặt hai cô gái vội vàng nói :

- Chúng ta hãy đi mau !

Nói đoạn, chàng nhanh như chớp, thò tay ra chụp lấy cổ tay của hai cô gái, rồi cùng một lúc lướt thẳng ra phía ngoại ô như một luồng gió. Họ trông

thấy xác chết của năm người che mặt kia nằm ngổn ngang giữa cỏ dại. Ba người liền cất tiếng cười nhạt, rồi lại tiếp tục bỏ chạy đi như bay.

Thì ra vừa rồi Đào Gia Kỳ đã nắm s¹/₂n trong tay năm mũi ám khí mà chàng đã lấy được từ trong người của Vân Mộng Bình. Chàng đoán biết, khi năm người che mặt đó trông thấy tên đồng đảng chết thảm thiết, thì tất sẽ tràn tới tấn công.

Quả nhiên mọi việc xảy ra đúng như những dự liệu của chàng, nên năm người che mặt vừa mới di động thân hình, thì chàng đã nhanh như chớp tung năm mũi ám khí hình hạt táo ấy ra...

Thủ pháp của chàng hết sức chính xác, nên năm mũi ám khí ấy đều xuyên thẳng qua ngực của đối phương, khiến bọn họ ngã lăn ra chết không kịp trối. Sau đó, cả bọn ba người tiếp tục đi bất kể ngày đêm, khát uống nước, đói ăn lương khô, không nghỉ ngơi mà chỉ lo đi tới mãi, nên sau hai ngày hai đêm họ đã đến sườn núi Mông Sơn rồi.

Lúc bấy giờ, trời đã hoàng hôn, ráng chiều đỏ rực. Dãy núi nhấp nhô chạy dài vô tận, gió thổi lá reo rì rào khắp nơi.

Vân Mộng Bình dẫn Đào Gia Kỳ và Tô Chỉ Quỳnh tiến vào một khe núi sâu, hai bên vách đá cao chọc trời, cây cỏ thụ mọc um tùm rậm rạp, dây leo phủ kín khắp nơi, không còn trông thấy được ánh sáng mặt trời.

Trong sơn cốc ấy lại có vô số những tảng đá kỳ hình dị tướng, hơn nữa, tiếng thác đổ ầm ầm như sấm không dứt bên tai. Cả ba người đều sử dụng đến thuật khinh công, nhảy theo mồm đá chạy tới như bay.

Đường đi quanh co khúc khuỷu, nên chẳng biết học chạy đã được bao xa.

Chẳng bao lâu họ trông thấy có một ngọn núi cao đứng cô độc một mình.

Trên lưng chừng ngọn núi ấy có một ngọn thác màu trắng bạc, đổ thẳng xuống vực sâu, tiếng ầm ầm nghe đinh tai nhức óc.

Vân Mộng Bình đưa tay chỉ lên đỉnh núi nói :

- Ông cụ và tiểu thư đã dời đến ẩn kín tại ngọn núi này. Ôi ! Chẳng rõ hiện giờ bọn họ ra sao ?

Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Người ngay thì mạng lớn, vậy Bình muối muối chó nên quá lo âu !

Ba người lại ra sức chạy nhanh hơn, nên chẳng bao lâu đã đến chân ngọn núi.

Tại đây có một đầm nước trong veo một màu xanh biếc, trông rõ đến tận đáy.

Con thác từ trên đổ xuống ào ào, bắn tung tóe những bọt nước nhỏ, chẳng khác nào những viên ngọc, mờ mịt khắp nơi, tạt vào mặt mọi người hết sức mát mẻ.

Tiếng thác đổ ầm ầm lại nghe càng to hơn, vang rền cả núi đồi. Cảnh trí nơi này quả thực là hùng vĩ.

Ngọn núi này nằm giữa trăm nghìn ngọn núi bao vây chung quanh, nên đưa mắt nhìn khắp bốn bên thấy toàn chớp núi trùng trùng điệp điệp, một màu xanh um vô cùng đẹp. Tô Chỉ Quỳnh khẽ cau đôi mày liễu nói :

- Tại sao lại không trông thấy một con đường mòn nào đi lên núi cả ?

Vân Mộng Bình đưa mắt nhìn Tô Chỉ Quỳnh một lượt nói :

- Chính vì lẽ ấy nên tiểu thư mới chọn ngọn núi cô độc này để ẩn mình. Tô tỷ tỷ, xin theo tiểu muội để vượt lên đỉnh !

Nói dứt lời thì nàng nhanh như một luồng điện chớp, nhắm ngay một lùm dây leo rậm rạp bên cạnh thác nước lao vút đến...

Tô Chỉ Quỳnh và Đào Gia Kỳ liền nối gót chui vào sau. Họ trông thấy vách đá lở lổm trơn trượt, nếu là người kém tài khinh công thì không dễ gì tiến bước được. Khắp chung quanh đâu đâu cũng cảnh lá rậm rạp, xanh um.

Mọi người đi lên đến nửa ngọn núi thì bỗng nghe từ trên đỉnh núi có tiếng quát to :

- Lũ chuột to gan nào lại dám xâm nhập vào đây ? Sao chưa chịu dừng bước lại !

Vân Mộng Bình nói :

- Đồ hương chủ, tôi đây mà ! Bang chủ và lão chủ nhân có được bình yên không ?

Tức thì, ngay lúc ấy có một bóng người từ trên bay thoát xuống. Người ấy mặt mày nhẵn nhéo, đôi mắt sáng quắc đầy vẻ oai vệ, cằm có râu dài, tuổi ngoài bốn mươi. Trong tay y đang siết chặt một lưỡi đao to bản. Y vừa nhìn thấy Vân Mộng Bình đã hóa trang thành một người đàn bà đứng tuổi thì không khỏi ngạc nhiên cười nói :

- Té ra là Vân cô nương ! Nếu Vân cô nương không lên tiếng thì suýt nữa tôi đây đã nhận lầm là lũ chuột nào xâm nhập, nên định ra tay rồi ! Trong khi ba vị vừa bước chân đến vùng Mông Sơn là cao thủ của bốn bang đã hay biết ngay.

Song vì họ không biết lai lịch của ba vị nên chỉ âm thầm theo dõi mà thôi.

Tôi đã phái hai mươi bảy cao thủ trong bốn bang lo bảo vệ bang chủ rồi !

Nói đến đây, bỗng sắc mặt của hắn ta lộ vẻ lo lắng tiếp :

- Lão chủ nhân tuy vẫn còn cố gắng duy trì hơi thở, nhưng theo tôi thì sức khỏe của ngài có vẻ mỗi lúc một suy yếu hơn, còn sống được buổi sáng, không biết buổi chiều ra sao, bởi thế tôi hết sức lo buồn !

Vân Mộng Bình vội vàng nói :

- Đồ hương chủ, giờ đây không có đủ thì giờ để tôi giới thiệu các vị này cho ông được biết, vì phải lo đi chữa trị cho lão chủ nhân đã !

Nói dứt lời, nàng đưa tay khoát qua một lượt rồi nhanh nhẹn vượt thẳng lên đỉnh núi.

Trên ngọn núi cao gió thổi lồng lộng, mây trắng không ngớt nay qua, đây đó

những cây tùng cổ thụ kỳ hình dị tướng mọc rải rác trông rất xơ xác. Mọi người đã thấp thoáng nhìn thấy một mái nhà tranh được dựng lên bên những cội tùng.

Vân Mộng Bình nhắm ngay nếp nhà tranh ấy lao vút tới. Đào Gia Kỳ và Tô Chi Quỳnh cũng nổi gót theo sau. Họ trông thấy mái nhà tranh ấy có năm gian, dùng đá để xây tường, có chứa bốn cánh cửa sổ rộng rãi.

Ba người nổi gót nhau bước vào gian phòng ngay chính giữa. Họ trông thấy nơi ấy có một lão già gầy đét đang ngồi xếp bằng trên giường, hai mắt nhắm nghiền. Lão già ấy râu tóc bạc phơ, đôi má lõm sâu, chỉ còn một lớp da bọc xương mà thôi.

Chẳng cần ai giới thiệu mọi người cũng có thể biết được đây là người cha già của Huỳnh ỷ Vân. Lão ta đang mắc bệnh trầm trọng, nhưng đôi tai vẫn còn nghe được rõ ràng. Bởi thế, lão già liền cất giọng khàn khàn hỏi :

- Ai thế ? Có phải Vân nhi không ?

Vân Mộng Bình cất tiếng cười nói :

- Thưa chính tỳ nữ đây. Lão gia tử, hôm nay Vân nhi đã mời hai vị cứu tinh đến rồi !

Tô Chi Quỳnh đưa mắt trong veo chăm chú nhìn vào khuôn mặt của lão già, không hề chớp mắt. Nàng dường như nhận ra lai lịch của lão già ấy nên không khỏi ít nhiều lộ sắc kinh ngạc.

Lão già nghe câu trả lời của Vân Mộng Bình liền mở to đôi mắt ra. Đôi mắt của lão già đã lơ lơ, chậm chậm quét qua khắp ba người một lượt nói :

- Vân nhi tại sao ngươi lại cải trang như thế này ?

Vân Mộng Bình cất tiếng cười giòn nói :

- Nguyên nhân bên trong nói rất dài dòng ! Lão gia tử...

Nói đến đây nàng đưa tay kéo lấy Đào Gia Kỳ rồi tiếp :

- Vị này chính là người mà tiểu thư đã nói đến !

Dứt lời, nàng quay lại nhìn Đào Gia Kỳ nói :

- Tôi và Tô tỷ tỷ đi thăm tiểu thư, còn anh ở đây hãy gắng sức chữa trị cho lão gia tử. Nếu anh chữa không lành thì chớ mong gì được tiểu thư và tôi ngó ngang đến anh nữa !

Lão già khẽ nạt :

- Chỉ giỏi nói bá láp !

Vân Mộng Bình bèn dẫn Tô Chi Quỳnh bước thẳng vào một gian phòng ở phía trái.

Đào Gia Kỳ chấp tay cúi người xá một xá thực sâu nói :

- Thưa lão tiên bối, mọi việc không nên chậm trễ, xin lão tiên bối hãy để cho vãn bối bắt đầu chữa trị !

Lão già đưa mắt nhìn qua Đào Gia Kỳ một lượt, cất tiếng than dài nói :

- Nay con, già đây mắc bệnh nan y đã lâu ngày lắm rồi, nên sức khỏe đã hao

mòn gần hết, hiện nay chẳng khác nào một ngọn đèn trước gió...

Đào Gia Kỳ nghe thấy tiếng nói của lão già quá yếu ớt, gần như muốn đứt quãng, nên vội vàng nói :

- Xin lão tiên bối chớ nên nói nhiều, văn bối đã có mang "Cửu chuyển phản hồn đơn" đến đây, xin lão tiên bối hãy dùng trước, rồi vận dụng chân lực điều hòa hơi thở cho sức khỏe bình phục, sau cùng văn bối mới bắt đầu chữa trị được!

Vừa nói, chàng vừa thò tay vào áo lấy ra một chiếc lọ ngọc, trút ra một viên Cửu chuyển phản hồn đơn" mùi thơm ngào ngạt.

Sắc mặt của lão già liền hiện lên một nét tươi cười, há miệng bỏ viên thuốc nuốt xuống nói :

- Nay con, thực gia đây đã làm nhọc lòng con quá !

Nói đoạn, lão ta liền nhắm nghiền đôi mắt lại.

Đào Gia Kỳ nhanh nhẹn bước ra phía sau lưng lão già thò chưởng mặt đè lên "Mệnh môn huyết" của bệnh nhân rồi dồn chân lực tiếp sức cho lão ta điều hòa hơi thở trong người.

Lão già lộ vẻ kinh ngạc.

Gã đàn ông họ Đỗ đứng trước cửa thỉnh thoảng đưa mắt liếc nhìn đây về lo lắng.

Sau một khoảng thời gian độ dùng xong một chén trà nóng thì trên sắc mặt vốn tái nhợt của lão già bỗng hiện lên màu máu đỏ. Lão ta mở mắt nói :

- Nay con, con là một người am hiểu võ công tuyệt thế, đây quả là một việc vượt ra ngoài sức tưởng tượng của già !

Đào Gia Kỳ nói :

- Văn bối thực không dám nhận lời khen ấy của lão tiên bối !

Lão già mỉm cười nói :

- Già đây trong bình sinh rất tự cao tự đại, từ trước đến nay chẳng hề khen ai một cách cầu thả bao giờ ! Nay con, giờ đây thì già đã có thể tự vận dụng chân lực trong người để lo việc chữa trị cho mình. Vậy con nên bước vào trong giải trừ huyết đạo giúp cho tiểu nữ. Thủ pháp điểm huyết của già là độc nhất vô nhị trong khắp cả võ lâm chẳng có mấy người có thể giải trừ được, những chắc chắn việc ấy không khó khăn gì đối với con cả !

Đào Gia Kỳ nghe thế liền nhận xét và thấy chân lực trong người của lão già đã bắt đầu điều hòa trở lại, mặc dù huyết đạo chưa hoàn toàn thông suốt hẳn. Tuy nhiên đây không phải là một trở lực to, nên chàng liền thu chưởng mặt trở về nói :

- Nếu vậy thì văn bối xin tuân mệnh bước vào trong !

Lão già nói :

- Điểm huyết tuy mỗi người dùng một thủ pháp khác nhau, nhưng cái lý của nó vẫn là duy nhất, đây chỉ là làm cho khí huyết trong người bị ngưng trệ lại

một nơi nào đó thôi. Nhưng dù sao khi một con người huyết đạo bị khóa đã lâu thì trong cơ thể tất cũng có sự thay đổi. Tiểu nữ tuy đã bị già chế ngự huyết đạo lâu rồi, nhưng cũng may là nhờ có một viên "Cửu chuyển phân hồn đơn" tiếp sức cho, nếu không thì đã mất mạng từ lâu. Con hãy đi nhanh đi !

Đào Gia Kỳ biết lão già thương yêu Huỳnh ý Vân còn hơn chính mạng sống của mình nữa. Câu nói của lão già là có ý bảo khéo cho chàng biết, Huỳnh ý Vân vì bị khóa huyết đạo lâu ngày, cơ thể chẳng tránh khỏi có sự thay đổi, nên cần thận trọng trong việc làm. Do đó, chàng cũng không dám chậm trễ, bèn nhanh nhẹn bước thẳng vào gian phòng phía trái.

Đến nơi, chàng trông thấy Huỳnh ý Vân mặc một bộ y phục lụa trắng như tuyết, đang nằm ngay ngắn trên một chiếc giường bằng tre, đôi mắt nhắm nghiền, trông như đang ngủ ngon giấc.

Lúc ấy, Tô Chỉ Quỳnh đang đứng cạnh chiếc giường, sắc mặt đầy vẻ sốt ruột.

Vân Mộng Bình cũng đang đứng cạnh đó lệ tuôn lã chã, trông xinh đẹp như cành lê giữa cơn mưa.

Tô Chỉ Quỳnh trông thấy Đào Gia Kỳ bước vào, liền cất giọng run run nói :

- Kỳ đệ, mạch tượng của Huỳnh muội muội đã ngưng đập rồi ! Mới đây tỷ tỷ đã sử dụng hết các thứ thủ pháp nhưng vẫn không thể giải trừ huyết đạo được. Thế là chúng ta đã đến chậm mất rồi !

Nói đoạn, đôi mắt nàng đỏ hoe, những hạt lệ trong ngần cũng đã trào ra đôi khóe.

Đào Gia Kỳ nghe thế không khỏi giật nảy mình, nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh như thường, mỉm cười nói :

- Huỳnh cô nương không phải là người có tướng chết yếu ! Này Quỳnh tỷ, chi?

có điều đáng sợ là mình không tránh khỏi sai lầm giữa lúc quá hồi hã mà thôi !

Vân Mộng Bình nói :

- Quả đúng như lời anh nói hay sao ? Như vậy thì thật là cảm ơn trời đất !

Đào Gia Kỳ gật đầu nhưng không nói gì cả.

Vân Mộng Bình lại hỏi :

- Còn lão gia tử thì sao ?

- Không có gì đáng ngại !

Đào Gia Kỳ vừa trả lời vừa bước thẳng đến trước giường của Huỳnh ý Vân.

Bỗng ngay lúc ấy có tiếng gã đàn ông họ Đỗ từ bên ngoài cửa quát to :

- Lũ chuột kia nguoi muốn chết mà !

Đào Gia Kỳ vội vàng nói :

- Các cô hãy bước ra chống cự với kẻ địch, đừng để cho bọn chúng tràn vào

trong nhà !

Tô Chi Quỳnh và Vân Mộng Bình đều biến hẳn sắc mặt, nhanh nhẹn quay người lao vút ra khỏi nhà.

Đào Gia Kỳ than thầm một tiếng, rồi tự trấn tĩnh tâm thần trở lại, không để cho mọi việc bên ngoài ảnh hưởng đến tâm trí của mình. Chàng đưa tay ra đề lên mạch tượng của Huỳnh ý Vân, quả nhiên thấy mạch đã ngừng đập, nên không khỏi giật mình. Chàng hỏi hã đưa tay sờ lên ngực nàng thì thấy quả tim chỉ còn nhảy rất yếu đuối, nên nhanh nhẹn thò tay vào áo, lấy ra ba mũi kim vàng, châm thẳng vào ba huyệt đạo "Cưu dĩ, Thần phong, Kỳ môn" của Huỳnh ý Vân. Những mũi kim vàng ấy được chàng ghim một cách hết sức chính xác, chẳng hề sai chạy một ly.

Thuật ghim kim vàng vào huyệt đạo là một môn vừa khó học vừa khó giỏi, có thể đưa đến việc chết sống cho bệnh nhân trong đường tơ kẽ tóc. Chàng sở dĩ phải sử dụng đến thuật ấy là có ý duy trì tâm mạch của nàng không bị phân tán đi.

Xong đâu đấy, chàng nhanh nhẹn lao mình ra đến trước cửa sổ, đóng kín những cánh cửa ấy lại, rồi cài then chắc chắn. Tại nơi cửa cái, chàng lại dùng một khúc gỗ to để chống cứng thêm. Bởi thế, bên trong gian nhà đã trở thành tối đen như mực, ngửa bàn tay ra không còn trông thấy.

Qua một tiếng "xoạt" chàng đã bật cháy chiếc bật lửa có dầu thông rồi đốt sáng ngọn nến để trên bàn. Kế đó, chàng lướt nhanh tới trước giường của Huỳnh ý Vân, cạy răng nàng ra, cho nàng uống một viên "Cửu chuyển phản hồn đơn" rồi đưa hai chương đề lên hai huyệt đạo "Nhũ trung" và "Quan nguyên" của nàng, dồn nội lực của mình vào cơ thể bệnh nhân để đẩy hai luồng âm dương trong cơ thể bệnh nhân vận chuyển.

Vì vừa lo lắng bên trong lại bị kẻ địch tấn công bên ngoài, nên chàng không thể không dùng đến thuật "Sách cung quá huyệt" hơn nữa, cũng không tiếc một viên "Cửu chuyển phản hồn đơn" chỉ mong cho Huỳnh ý Vân có thể sớm tỉnh trở lại.

Qua một lúc sau, đã nghe Huỳnh ý Vân cất tiếng rên rỉ, rồi từ từ hé mở đôi mắt.

Đào Gia Kỳ trông thấy thế trong lòng không khỏi vui mừng như điên nhưng tuyệt nhiên không dám để tâm thần bị phân tán.

Cuối cùng Huỳnh ý Vân đã hoàn toàn tỉnh hẳn và cảm thấy trên cơ thể có hơi là lạ. Nàng mở to đôi mắt ra nhìn, thì trông thấy một người đàn ông hoàn toàn xa lạ đang đặt hai bàn tay lên những nơi kín đáo của người con gái thì không khỏi thẹn thùng đến bừng đỏ đôi má. Vì quá tức giận và quá cuống quýt, nên nàng không kịp suy nghĩ, bất thần vùng chường mặt lên nhanh như chớp, tát thẳng vào mặt Đào Gia Kỳ một cái tát tay, nạt rằng :

- Bọn bất lương, hãy rút cho mau !

Qua một tiếng "bốp" trong trẻo, Đào Gia Kỳ đã bị Huỳnh ỷ Vân tát thẳng một tát thực nặng, không kịp né tránh. Chàng cảm thấy đôi mắt như đổ lửa, khóe miệng rỉ ra một vệt máu, suýt nữa té xuống đất ngất lịm đi.

Nhưng chàng không hề dám buông hai bàn tay ra vì sợ công lao từ nãy đến giờ sẽ vì đó mà hoang phí đi, nên vội vàng lên tiếng nói :

- Cô nương chớ hiểu lầm, tôi là.... Kỳ nhi đây !

Huỳnh ỷ Vân nghe thế không khỏi sửng sốt, đôi má đang bừng đỏ của nàng lại càng đỏ thêm, đưa mắt nhìn đi nơi khác, cất giọng buồn bã than dài :

- Anh đã đến chậm mất rồi ! Cha con tôi từ nay vĩnh biệt, ôm hận nghìn đời, tôi dù có sống cũng còn lạc thú gì nữa ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Kiếp sống trăm năm của con người cũng chẳng qua như một giấc mộng Nam khạ Trên đời này có ai lại không chết bao giờ. Huỳnh cô nương, cô nên hiểu vấn đề cho rộng rãi mới được !

Huỳnh ỷ Vân vì quá xúc cảm nên dòng lệ tuôn trào như mưa, buồn bã đáp :

- Đúng vậy, nhưng mối đại thù chưa trả xong, cha con không được gặp mặt một lần cuối cùng, nhưng thử hỏi không đau buồn sao được ?

Đào Gia Kỳ nhướn cao đôi mày, mỉm cười nói :

- Nếu trong trường hợp lệnh tôn đã được cứu sống thì sao ?

Huỳnh ỷ Vân nghe lời nói của chàng như có ẩn ý nên đôi mắt liền chớp qua, tươi cười nói :

- Có phải anh bảo bệnh tình của cha tôi không đáng lo ngại phải không ?

Cái liếc mắt tươi cười của nàng thực là duyên dáng khiến Đào Gia Kỳ nhìn qua không khỏi say sưa ngây ngất, đứng trơ trơ như khúc gỗ.

Huỳnh ỷ Vân giận dữ nói :

- Sao anh không trả lời thế kia ?

Đào Gia Kỳ vội vàng tự trấn tĩnh trở lại, giả vờ cất tiếng tăng hắng, rồi đem mọi việc nói đại lược lại cho nàng nghe, trong khi hai bàn tay lại càng gia sức chuyển nội lực của mình vào cơ thể của nàng nhanh hơn nữa.

Đôi mắt của Huỳnh ỷ Vân tràn đầy tình tứ, liếc mắt nhìn Đào Gia Kỳ đầy ve?

cảm kích, cười nói :

- Cha tôi được cứu chữa thì cả võ lâm lại có một cục diện khác hẳn ? Thế còn Vân nhi đâu ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Kẻ cường địch đã xâm nhập vào núi, nên cô ấy và Quỳnh tỷ phải ra ngoài để chống cự với kẻ địch !

Huỳnh ỷ Vân bỗng đưa hai tay xô Đào Gia Kỳ ra rồi ngoi mình ngồi dậy, vuốt lại mái tóc rối, nói :

- Tôi đã được bình phục rồi !

Dứt lời, nàng liền bước xuống khỏi giường, nói tiếp :

- Để tôi đi thăm cha tôi đã...

Bỗng ngay lúc đó có một tiếng nổ "phình" thực to, tức thì cánh cửa sổ đang bị đóng chặt bị đánh vỡ tung ra, những miếng gỗ vụn bay đi tứ phía.

Tức thì, lại có một bóng đen từ ngoài lao vút vào, trên tay cầm một thanh kiếm chiều ngời ánh thép.

Bóng đen ấy chưa kịp rơi đến đất thì đã thấy Huỳnh ỷ Vân và Đào Gia Kỳ nên kinh hoàng "úy" lên một tiếng, rồi lại nhào lộn giữa khoảng không lao vút trở ra ngoài.

Lúc bấy giờ ánh trăng sáng đang chiếu rọi khắp cả bầu trời, những vì sao thưa không ngớt nhấp nháy trên không trung, gió núi thổi ào ào như sóng dậy, chung quanh không hề có một bóng người.

Đào Gia Kỳ bèn nhanh nhẹn quay người nhìn lại thì thấy cửa chính gian nhà đã mở to, bên trong tối đen như mực...

Nhưng bỗng chàng trông thấy tại gian đại sảnh có ánh lửa lóe lên rồi cả gian phòng liền sáng tỏ. Ngay lúc ấy có tiếng trong trẻo của Huỳnh ỷ Vân nói :

- Thưa cha, con đây thường nói cha là người ngay thẳng, thì hoàng thiên tất không phụ lòng, sẽ có ngày thấy được cảnh trời quang mây tạnh, quả đúng chẳng sai !

Đào Gia Kỳ thăm nghĩ :

"Tên tặc tử vừa rồi quả thực khôn ngoan như một con cáo. Nó biết cửa chính tại gian đại sảnh mở rộng thì chắc chắn bên trong có điều nguy hiểm, thực đúng chẳng sai" Vừa suy nghĩ, chàng cũng vừa đưa chân bước thẳng vào gian đại sảnh. Chàng trông thấy nơi đó có tám cao thủ của Phi Phụng Bang đang đứng nép người sát bốn góc vách. Riêng Huỳnh ỷ Vân thì đang quì gối trước lão già, đầu nàng rúc vào lòng cha, khóc nghẹn ngào, nức nở.

Lão già có vẻ hết sức thương yêu con gái, đôi mắt đầy vẻ nhân từ, đưa bàn tay vuốt nhẹ mái tóc xanh mượt như mây của Huỳnh ỷ Vân. Lão ta trông thấy Đào Gia Kỳ bước vô, liền tươi cười nói :

- Đào thiếu hiệp đã đến kìa !

Huỳnh ỷ Vân liền ngược mặt lên, đôi má bừng đỏ, lườm Đào Gia Kỳ nói :

- Anh đã bắt được tên tặc tử ấy chưa ?

Đào Gia Kỳ lắc đầu nói :

- Nó đã chạy mất rồi !

Ngay lúc ấy, Tô Chỉ Quỳnh và Vân Mộng Bình cũng đã nhẹ nhàng lướt vào nhà.

Vân Mộng Bình giận hằm hằm nói :

- Bọn tặc tử ấy thực đáng ghét, vừa đụng đầu nhau là đã bỏ chạy ! Quả là bọn bỉ ổi hèn nhát !

Lão già mỉm cười nói :

- Bọn chúng đến đây lần này chỉ để dò xét hư thực mà thôi. Chắc chắn chẳng bao lâu nữa, chúng sẽ trở lại. Muốn đánh chúng cho hả cơn giận thì còn thiếu gì cơ hội khác !

Vân Mộng Bình chu cao chiếc miệng nhỏ lên nói :

- Bôn ba suốt cả nửa đêm mà vẫn không biết chúng là bọn người nào. Ngay đến cái bóng của chúng cũng không bắt được, vậy hỏi có tức không ?

Lão già mỉm cười, đưa mắt chú ý nhìn Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Có lẽ nữ hiệp họ Tô thì phải ? Già đây vì trong người có bệnh nên xin nữ hiệp bỏ lỗi cho về chỗ nghênh đón thiếu chủ áo !

Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Không dám !

Nàng còn mấp máy đôi môi định nói gì nữa nhưng lại thôi.

Lão già đưa mắt nhìn kỹ Tô Chỉ Quỳnh một lượt rồi quay qua Huỳnh ỷ Vân nói:

- Con và Mộng Bình nên đưa Tô nữ hiệp đi nghỉ cho sớm, vết thương của cha chưa hoàn toàn bình phục hẳn, còn phải nhờ Đào thiếu hiệp chữa trị thêm, vậy đợi đến ngày mai sẽ đàm đạo tiếp !

Huỳnh ỷ Vân nói :

- Con xin tuân mệnh !

Tô Chỉ Quỳnh bèn cáo từ, rồi bước theo Huỳnh ỷ Vân và Vân Mộng Bình đi vào trong.

Lão già bèn đưa mắt ra hiệu cho tám cao thủ của Phi Phụng Bang bước ra.

Tám người ấy cúi mình thi lễ rồi nhanh nhẹn chạy bay đi.

Lúc ấy lão già mỉm cười quay về Đào Gia Kỳ nói :

- Già đây bị trúng những mười lăm mũi "Sách hồn châm" và chín mũi "Bạch hổ phụ cốt độc mang" cùng mấy vết thương do chưởng lực gây ra nữa ! Bởi thế, dù được "Cửu chuyển phản hồn đơn" duy trì mạng sống nhưng chất độc trong người vẫn còn, về sau tất nó còn sẽ gây ra lắm điều hại to khác, vậy chẳng hay thiếu hiệp có thể giúp già chữa trị được tất cả những vết thương ấy không ?

Đào Gia Kỳ kinh hãi nói :

- Nếu thế thì kẻ ám hại tiền bối chính là tên lão tặc Đào Như Hải chứ còn ai nữa !

Lão già buồn bã gật đầu :

- Đào Như Hải nhận định các huyết đạo rất chính xác, nên các vị trí trúng ám khí của hắn đều có sự tương quan cảm ứng với nhau. Nếu rút ra một mũi kim độc thì các bộ phận khác tất sẽ trở thành trầm trọng hơn ngay. Dụng tâm của hắn thật là độc ác, cố ý làm cho già đây dù không bị mất mạng thì cũng phải vĩnh viễn chịu sống trong cảnh đau đớn !

Nói đoạn, lão ta lại cất tiếng than nặng nề.

Tiếng than của lão ta nghe thực vô cùng thê lương. Đến tuổi về già của một bậc anh hùng thực là đáng buồn thay.

Đào Gia Kỳ quá xúc cảm nên ứa lệ quanh tròn.... Chàng cố đè nén cơn xúc động nói :

- Vãn bối tài hèn sức mọn, về y thuật cũng chỉ biết chút ít, nhưng cứ đánh liều thử xem sao !

Dưới ánh nến, mồ hôi ướt đầm cả lưng của Đào Gia Kỳ. Cứ mỗi khi nhỏ ra một thứ ám khí thì chàng phải bận tâm suy nghĩ cách ngăn đón những vết thương khác, không cho chúng trở thành nguy kịch thêm. Chàng đã vận dụng hết tất cả những sự hiểu biết huyền diệu mà từ bấy lâu nay chàng đã lĩnh hội được.

Chân trời Đông đã sáng tỏ, lão già cũng đã hoàn toàn được bình phục. Lão ta đưa mắt nhìn đắm đắm vào mặt của Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Thiếu hiệp, già đây có một câu nói này không hiểu có nên nói thẳng ra hay chẳng ?

Đào Gia Kỳ không khỏi sửng sốt đáp ngay :

- Có việc gì xin lão tiên bối cứ nói thẳng !

Lão già mỉm cười nói :

- Già đây thâm nhận xét thấy thiếu hiệp là người có tài nghệ tuyệt vời, bao gồm ba sở trường của Nho, Đạo và Bàng Môn. Hơn nữa, về những môn tuyệt học của Phật môn, thiếu hiệp cũng cao cường đến mức trong võ lâm này ít có ai sánh kịp !

Lời nói là tiếng của lòng, Đào Gia Kỳ là người rất thông minh nên đã hiểu được ngụ ý sâu xa trong câu nói ấy, giật mình đáp :

- Chẳng dám giấu gì lão tiên bối, những tuyệt nghệ của thiền môn mà vãn bối hiểu được chính đã trộm học từ pho Giáng Long kinh ấy !

Lão già gật đầu, đưa tay vuốt râu rồi cười nói :

- Thiếu hiệp là người rất thành thực, khiến ai cũng phải khâm phục. Nhưng nghe Bình nhi nói lại là trước đây nhân dịp đợt mưa, thiếu hiệp dùng thanh Ngô Câu kiếm cạy chiếc hộp ngọc ra để xem pho kinh là giả hay thực, chỉ như thế mà thiếu hiệp có thể học được những môn tuyệt nghệ trong ấy hay sao ?

Đào Gia Kỳ gật đầu không nói gì cả.

Lão già hết sức kinh dị, đưa đôi mắt đầy ngạc nhiên nhìn Đào Gia Kỳ một lúc thực lâu, mới cất tiếng than dài rồi nói :

- Thiên bẩm của thiếu hiệp quả thực là hiếm có trong võ lâm, nhất là việc đưa mắt nhìn qua là nhớ rõ tất cả, lại am hiểu chữ Phạn, lĩnh hội được những ý nghĩa cao thâm huyền diệu của Đạt Ma Tổ Sư trong một khoảng thời gian quá ngắn ngủi thì thực quả là chẳng còn ai hơn được nữa ! Ôi, tre tàn măng mọc thực chẳng sai !

Già đây đã trở thành kẻ già nua vô dụng rồi !

Đào Gia Kỳ khiêm tốn nói :

- Lão tiên bối ngợi khen như thế thực làm cho vãn bối xấu hổ vô cùng !

Lão già bỗng đưa mắt nhìn xuống, ra chiều nghĩ ngợi, tựa hồ như có một việc trọng đại gì chưa thể quyết định dứt khoát. Qua một lúc thực lâu, lão già mới ngược mắt dòm lên, mỉm cười nói :

- Già đây có ý muốn cho tiểu nữ và Bình nhi theo hầu hạ thiếu hiệp, chẳng hay thiếu hiệp có ý thế nào ?

Đào Gia Kỳ bất ngờ nghe qua lời nói ấy, nên quả tim suýt nữa nhảy tung ra khỏi lồng ngực. Nhưng không biết đây là vui mừng hay lo lắng, diện mục chàng biến hẳn, ấp úng không nói nên lời.

Tâm trạng của chàng lúc bấy giờ thực cảm thấy không còn gì toại nguyện hơn nữa, nhưng khổ nỗi là vì chàng đã có lời hứa riêng với Tô Chỉ Quỳnh nên không lẽ lại đặt Huỳnh ý Vân vào phân bé mọn hay sao ? Bởi thế, trong lòng chàng cảm thấy vô cùng khó xử, không biết trả lời ra sao cho phải !

Bỗng ngay lúc ấy nghe có tiếng trong trẻo của Huỳnh ý Vân nói :

- Thừa cha, con không lấy chồng đâu !

Tức thì, có ngọn gió nhẹ mang theo một mùi thơm thoang thoảng, rồi lại thấy có bóng người bước ra, Đào Gia Kỳ trông thấy cả ba cô gái gồm Vân Mộng Bình, Huỳnh ý Vân và Tô Chỉ Quỳnh đều nối gót nhau bước đến gian đại sảnh. Cả ba đều xinh đẹp tuyệt trần, mỗi người có một nét đẹp riêng ! Huỳnh ý Vân và Vân Mộng Bình sắc mặt đều đỏ hồng như ráng pha, không dám đưa mắt nhìn thẳng vào Đào Gia Kỳ. Riêng Tô Chỉ Quỳnh thì làn thu ba khẽ lay động, liếc mắt nhìn qua Đào Gia Kỳ một lượt, sắc mặt đầy vẻ tươi cười.

Lão già vui vẻ nói :

- Này con, làm thế nào lại không lấy chồng được ? Cha đây muốn chính mắt được trông thấy các con có nơi nương tựa thì khi chết mới yên lòng nhắm mắt được. Hơn nữa, một cô gái mà lẫn lộn trong chốn giang hồ, cầm đầu một môn phái vẫn chẳng phải là hợp chỗ. Vậy bang chủ Phi Phụng Bang có thể nhường lại cho Đào thiếu hiệp. Với tài nghệ của Đào thiếu hiệp mới có thể dẫn dắt môn phái vượt qua khỏi mọi sự gian nguy và ngày đèn tội của tên lão tặc Đào Như Hải mới có thể thực hiện được. Còn Vân Mộng Bình, con cũng không chịu lấy chồng nữa hay sao ?

Huỳnh ý Vân cúi gằm mặt then thường im lặng, Vân Mộng Bình đôi má lại càng đỏ bừng thêm, dáng điệu vô cùng luống cuống.

Lão già cất tiếng cười to nói :

- Ngày mai là ngày hoàng đạo kiết nhật. Vậy cha sẽ lo việc hôn lễ cho chúng con !

Tô Chỉ Quỳnh lấy tay thúc Đào Gia Kỳ khẽ nói :

- Sao còn chưa chịu cúi đầu lạy tạ đi !

Đào Gia Kỳ như vừa bừng tỉnh cơn mộng, sụp lạy sát đất nói :

- Kính thưa nhạc phụ, tiểu tể xin có một lạy này để ra mắt !

Lão già cất tiếng cười "khà, khà" rồi đưa tay đỡ Đào Gia Kỳ đứng lên nói :

- Hiền tể hãy mau đi tắm rửa để thay đổi y phục, rồi cha con chúng ta còn phải đàm đạo với nhau cho phải dạ !

Đào Gia Kỳ xin phép vào trong, cả ba cô gái cũng nhanh nhẹn đi vào theo.

Lão già ngồi ngay ngắn trên chiếc giường, nhắm mắt nghĩ ngợi...

Bỗng đâu có một bóng người lướt nhẹ nhàng vào gian đại sảnh như một con chim. Người ấy chính là gã đàn ông họ Đỗ, y quay về hướng lão già cúi người bẩm :

- Bẩm lão chủ nhân, bên dưới ngọn núi có một quái nhân đầu to chân lùn đến xin ra mắt !

Lão già mở vạt đôi mắt ra, cười nhạt :

- Hắn có thể tìm đến nơi ta ẩn mình thì thực là quý hóa. Vậy hãy mời hắn lên đây và nói là ta đang bị trọng bệnh, không thể ra nghênh đón. Tuyệt đối chớ nên có điều gì thất lễ với hắn cả !

Lão già tuy sắc mặt tươi cười nhưng không thể giấu được nét kinh ngạc trong đôi mắt.

Gã đàn ông họ Đỗ cũng không khỏi kinh ngạc, nhưng y chẳng dám hỏi thêm, chỉ lên tiếng vâng lời rồi nhanh nhẹn bước lui ra ngoài.

Đào Gia Kỳ từ trong gian phòng phía trái thông thả bước ra, hỏi :

- Người đầu to chân lùn ấy lai lịch ra sao, có phải là bằng hữu quen biết cũ của nhạc phụ không ?

Lão già đưa mắt nhìn lên trông thấy Đào Gia Kỳ tuấn tú hào hoa đúng là một người cảnh vàng lá ngọc nên không khỏi thầm khen ngợi :

- Thằng bé này quả chẳng phải là một người tầm thường !

Bởi thế lão ta bèn đáp :

- Hắn tuy là người quen biết cũ nhưng chẳng phải là một người tốt !

Đào Gia Kỳ lấy làm lạ nói :

- Nếu thế tại sao lại mời hắn lên đây được ?

Lão già đáp :

- Hắn muốn đến thì chẳng có ai ngăn được hắn cảm, vậy chi bằng mình tỏ ra đường hoàng chẳng hề sợ hắn hoặc giả có thể làm cho hắn kiêng dè hơn chăng?

Đào Gia Kỳ lắc đầu nói :

- Tiểu tể không tin như vậy !

Lão già mỉm cười, trong lòng của lão cũng đã có một sự quyết định nên bèn cất tiếng nói :

- Nếu thế, hiền tể hãy đi đón hắn lên núi hầu đê bớt thái độ hung hăng của

hắn cũng tốt. Trong khi gặp hắn chớ nên lộ chân diện mục hầu khi cần thiết thì sẽ đánh cho hắn một đòn bất ngờ, giết chết hắn luôn kéo sau này phải còn chịu nhiều điều rắc rối do hắn gây ra làm hỏng cả việc lớn !

- Việc ấy tiểu tể đã hiểu !

Đào Gia Kỳ nói đoạn liền nhún người lao thẳng ra cửa nhanh như một luồng điện chớp.

Trong khi ấy bên dưới ngọn núi, gần cạnh thác nước đổ, đang đứng một lão già thấp lùn, cả thân mình cao không đầy bốn thước mộc, đầu cạo hàm én, dưới cằm có một bộ râu ngắn, trên đầu láng trơn không có một sợi tóc, mắt lồi to, mũi lân lớn, tướng mạo trông vô cùng oai vệ, trên lưng giắt một ngọn "điềm huyết khuyết" sắc bén vô cùng.

Lão già ấy đang đưa mắt nhìn trôn trời thác nước đổ, bỗng lại quay nhìn về phía ngọn núi cao, trông thấy gã đàn ông họ Đỗ nhanh nhẹn chạy bay trở xuống, chấp tay tươi cười nói :

- Gia chủ vì đang bị trọng bệnh, không thể bước ra nghênh đón, xin các ha. hãy đi lên núi, tại hạ sẽ đi trước dẫn đường !

Lão già đầu to ấy "hừ" một tiếng qua giọng mũi, nói :

- Việc ấy thì có thể tha thứ được, nhưng còn bang chủ Phi Phụng Bang đâu ? Tại sao lại không chịu ra nghênh đón lão phu ?

Gã đàn ông họ Đỗ nghe qua câu hỏi ấy thì không khỏi sững sốt, chẳng biết phải đáp ra sao.

Bỗng ngay lúc ấy, từ trên ngọn núi có một tiếng cười nhạt vọng đến :

- Phi Phụng bang chủ đã chết rồi, ông muốn cô ấy ra nghênh đón thì ngoại trừ ông phải đi thẳng xuống chôn cửu tuyền mới gặp được cô ấy mà thôi ! Thác nước đổ ầm ầm như sấm, nhưng chẳng hề át được giọng nói của người ấy, chứng tỏ họ đều là người nội lực dồi dào vô song.

Lão già đầu to nghe qua tiếng nói đó, đôi mắt lồi của lão ta bỗng sáng quắc, từng sợi râu một đều dựng đứng cả lên.

Ngay lúc ấy, từ trên đỉnh núi bỗng có một người lao vút xuống. Khi còn cách mặt đất độ mười trượng nữa thì người ấy liền dang rộng đôi tay ra, sử dụng thân pháp "Cửu Thiên Long Tuyên" đảo thành ba vòng trên không rồi mới nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Thì ra đây là một người che kín mặt. Một vuông khăn đen huyền được trùm kín cả đầu lẫn mặt của người ấy.

Lão già giận dữ quát :

- Ngươi tại sao lại không dám để cho người ta trông thấy mặt thực ?

Người che mặt ấy cười nhạt nói :

- Tại sao lại không dám ? Chẳng qua vì ông chưa đáng được trông thấy đó thôi !

Lửa giận bùng cháy trong lòng lão già. Cánh tay mặt của lão ta bất thần đưa

lên nhưng lại từ từ hạ xuống, cất giọng lạnh lùng nói :

- Người không đáng mặt làm bản đến tay của lão phu ! Người bảo là Phi Phụng bang chủ đã chết có thực đúng hay không ?

Người che mặt nói :

- Ai bảo là không thực ?

Nói đoạn, người ấy quay qua gã đàn ông họ Đỗ nói :

- Để ta tiếp khách cho, người hãy mau trở về chuẩn bị một cỗ quan tài để chôn xác chết !

Gã đàn ông họ Đỗ liền quay người chui thẳng vào đám mây rừng rậm rạp, không còn trông thấy đâu nữa.

Người che mặt từ từ quay về phía lão già nói :

- Tôi không tin rằng ông có thể sống còn để vượt lên ngọn núi cao muôn trượng và đứng lẻ loi này !

Lão già vừa nghe người che mặt bảo chuẩn bị một cỗ quan tài để chôn xác chết thì trong lòng đã vô cùng tức giận, giờ đây lại nghe người che mặt nói thế, nên sắc mặt của lão ta tràn đầy sát khí. Lão ta bất thần đưa chân tràn tới rồi vung nhanh cánh tay dài lên, dùng thế "Tam Tinh Đoạn Nguyệt" đánh ra một chưởng về phía đối phương...

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 32

Kinh Hồn Tán Đổm

Võ học của lão già to đầu này thực là quái dị. Thế chưởng của lão ta đánh ra liền chập chờn hiện thành bốn bóng chưởng mờ ảo, một ở chính giữa, ba cái còn lại hình thành thế chân vạc, cùng một lúc bay tới nhanh như điện chớp. Chỉ trong một thế võ mà ngầm chứa vô số sự biến hoá khiến không ai có thể đoán được đâu là hư, đâu là thực!

Người che mặt không khỏi kinh ngạc, nhưng võ công của y cũng không hề thua kém.

Y giang hai ngón tay như một ngọn giáo, dùng thế “Phất diệp trích quả” điểm thẳng tới, tựa như một hình bán nguyệt, khó nhận xét đâu là bóng đâu là hình. Trong khi đó, bên dưới chân, chàng vẫn thi hành một thân pháp kỳ tuyệt.

Quả nhiên thế võ “Tam tinh đoạn nguyệt” của lão già đầu to, biến hoá không thể lường. Khi luồng chưởng lực đi tới giữa chừng thì bất ngờ bóng chưởng hoá ra hàng muôn vạn, chập chờn khắp cả không gian, chẳng khác nào tuyết rơi la tả, chập thẳng về phía người che mặt như một ngọn cuồng phong hốt tới.

Người che mặt ấy cảm thấy chưởng pháp của lão già cũng có chỗ cao sâu kỳ tuyệt, nhưng điều lạ hơn cả là chưởng pháp lão ta đang sử dụng lại gồm hai luồng sức mạnh khác nhau! Trong đó một luồng âm nhu thì tê hàn lạnh buốt, luồng dương cương thì lại toa? ra sức nóng kinh khiếp. Bởi thế khi bị luồng chưởng chạm đến người thì y không khỏi kinh khiếp.

Thế đánh của lão già biến ảo nhanh như điện chớp, hư thực hỗ trợ cho nhau nên người che mặt chỉ không cảnh giác đề phòng trước để kịp thời xoay mình như một con lốc, liên tiếp thay đổi phương vị thì e khó tránh khỏi chưởng thế của đôi phương.

Lão già to đầu cất tiếng cười khanh khách, đầy vẻ kiêu ngạo nói :

- Khá khen cho thằng bé kia, người lại có thể tránh được một chưởng của lão phu!

Coi chưởng!

Nói dứt lời, chưởng pháp của lão ta liền biến đổi liên tiếp, vừa nhanh vừa vô cùng hiểm độc.

Người che mặt vì đã để mất chủ động ngay từ lúc đầu nên không khỏi bị động liên tiếp, không kịp dùng đến chân tay mà chỉ kịp vọt mình lên không

rồi dùng thân pháp vô cùng biến ảo lách tránh liên tiếp. Đồng thời y cũng không ngớt đưa mắt theo dõi thể chương liên miên bất tận của lão già hồng tìm ra đôi sách phá vỡ.

Lão già liên tiếp đánh ra mấy chục chiêu mà không hề gây thương tích chỉ cho người bị mặt, lão hết sức tức giận, vung tay đánh hết thể này đến thể khác.. Nhưng sự nóng giận đã tạo ra không ít sơ hở trong thể công của lão. Người che mặt quát to lên một tiếng rồi nhanh nhẹn tràn tới hai bước, tay mặt nhanh như chớp giương chỉ điểm thẳng vào huyết Kỳ Môn của lão già, còn tay hữu đưa lên ngang ngực rồi xô ra một chương như vũ bão.

Thể công của người che mặt bao gồm cả sở trường của Phật môn và bàng môn, tả chương ngậm chứa không biết bao nhiêu biến hoá âm nhu, lại nhanh như một tia chớp. Trái lại, hữu chương lại sử dụng thể chương “Kim cang phục ma” với sức mạnh băng sơn phá thạch, nhưng rất trầm ổn, một tuyệt học trong Giáng long kinh.

Thể kinh phong ào ạt như núi đổ, hất lão già đầu to lui ra sau hai bước khiến chương pháp của lão hoàn toàn bị hỗn loạn! Trong khi đó, tả thủ của người bị mặt lại đánh tới nơi, khiến lão không khỏi thất sắc.

Thừa lúc chiếm được ưu thế, người che mặt liền biến chương thành chỉ điểm nhanh tới. Tức thì liền thấy bóng chỉ chập chờn nơi nơi, nhắm thẳng vào các trọng huyết nơi cơ thể lão già đầu to.

Vì tình trạng cuộc chiến đã bị lật ngược nên lão già không dám coi thường, sử dụng đến những kỳ chiêu tuyệt diệu nhất để chống trả lại liên tiếp, nhưng vẫn thủ nhiều hơn công, càng lúc càng rơi vào thế bị động.

Trong khi đó thì hữu chương của người bị mặt đã dồn đẩy chân lực nhưng chưa đánh ra mà chỉ dùng tả chương tấn công tới tấp đôi phương, khiến lão già tuy tức giận gào thét đinh tai nhức óc nhưng trong đôi mắt đã ánh lên nỗi khiếp sợ kinh hoàng.

Thí ra, chỉ pháp của người che mặt đã dựa vào tuyệt kỹ của bàng môn, nhưng ẩn trong đó lại là những thể võ tuyệt diệu và độc đáo của các môn phái lớn trong võ lâm.

Nếu lão già không có một trình độ cao thâm thì chắc chắn đã thảm bại từ lâu rồi.

Bỗng nhiên ngay lúc đó có một giọng nói vọng từ trên núi xuống :

- Có khách quý đến, không được thất lễ, xin mời quý khách đi lên nào!

Người che mặt liền nhanh nhẹ nhảy lui ba trượng rồi nói :

- Xin mời các hạ lên núi Nói đoạn, người che mặt liền nhắm ngay một lùm mây rừng rậm rạp chui thẳng vào.

Lão già đầu to tức giận khẽ hừ một tiếng rồi cũng nổi gót bước theo tức khắc.

Vách đá đứng sừng, núi cao ngàn dặm quả thực không dễ leo lên. Nếu chỉ

dựa vào khinh công thì nửa đường không khỏi phải dừng lại để vận chân khí, rồi sau đó mới có thể lấy hơi vượt lên tiếp được. Chính bởi lẽ đó mà lão già không thể nào đuổi kịp người che mặt.

Lão ta trông thấy thuật khinh công của người che mặt thì không khỏi thán kinh hãi, thái độ kiêu căng lúc đầu giờ cũng đã tan biến cả.

Khi lên đến đỉnh núi lão ta nhìn ra phía sau những cội tùng cổ thụ, chỉ trông thấy có một gian nhà tranh, phẳng lặng không hề có tiếng người, chẳng có vẻ chi là sẵn sàng đối phó với kẻ địch cả. Lão đầu to lẩm bẩm trong miệng :

- Lão già này đến chết vẫn còn tự kiêu tự đại, để lão phu cho ngươi xem tài nghệ một lần cho biết.

Nhưng khi lão ta nhìn thấy bóng người che mặt thì trong lòng lại không khỏi kinh hoàng.

Trong khi người che mặt chưa bước tới cửa thì bỗng nghe có một chuỗi cười to từ trong gian nhà truyền ra rằng :

- Bạn cũ đến nhà, nhưng vì lão phu đang bị bệnh, không thể nào ra đón tiếp được mà phải sai tiểu đồ ra nghênh tiếp, thật là thất lễ. Riêng việc tiểu đồ gây sự với lão huynh tại chân núi, xin lão huynh bỏ qua cho.

Lão già đầu to lớn tiếng đáp lại :

- Khéo nói lắm!

Chưa dứt lời, lão ta đã theo chân người bịt mặt bước chân vào nhà. Ở đây chỉ có một lão già, trán buộc một chiếc khăn trắng, ngồi xếp bằng ngay ngắn trên một chiếc giường.

Lão già ấy vừa trông thấy lão đầu to bước vào liền mỉm cười nói :

- Lão huynh quả là có tài xét đoán công việc nên mới đến được nơi trú ẩn của tại hạ để viếng thăm thể này, thực là quý hóa quá.

Vừa nói lão già vừa chỉ tay về phía bên phải, tiếp rằng :

- Mời lão huynh an tọa!

Lão già đầu to không khỏi bừng sắc mặt nói :

- Tôi chẳng qua nghe lời đồn đại dọc đường nên mới đến đây thử xem cho biết vậy thôi.

Lão già ngồi trên giường lắc đầu nói :

- Đây quả là một việc lạ! Vì lão phu đến ẩn cư tại ngọn núi này trong thiên hạ không ai biết được cả, thế tại sao Doãn lão sư lại biết được..Hừ, Doãn lão sư chẳng phải được số bạn bè cũ tại Lệ Sơn cho biết, thì chẳng còn cách nào khác cả.

- Các hạ đoán không sai tí nào cả! Nhưng, các hạ có biết ý của Doãn lão sư tìm đến đây là gì không ?

Lão già ngồi trên giường mỉm cười nói:

- Thân xác đã đến ngày tàn của lão phu đây, mà lại phải chịu đựng liên tiếp bao nhiêu biến cố. Chính vì vậy, bọn lão phu cùng đã hiểu thấu thể thái nhân

tình, và cũng cảm thấy rằng kiếp sống trăm năm của con người, chẳng qua là một giấc mộng Nam Kha mà thôi. Vậy có khi nào đến ngay hôm nay mà Doãn lão sư vẫn còn chưa quên mỗi hận về một chương thưở trước ấy hay sao ?

Đôi mắt của lão già họ Doãn bỗng sáng quắc, gần giọng nói:

- Doãn mỗ không tin rằng ông lại có thể nhẫn nhịn được trước mỗi đại thù vợ con bị chém giết, thân mình bị trọng thương, cũng như không thể tin rằng, ông còn chịu đựng được trước cái nhục pho Hàn Thiết Quan Âm, pho Giáng Long Kinh và thanh Ngô câu kiếm bị kẻ khác cướp đoạt mất.

Người che mặt đang đứng phía sau lưng của lão già họ Doãn, nghe qua lời nói ấy thì không khỏi kinh hãi, thầm nghĩ rằng:

- Huỳnh Ý Vân cũng là người có dính líu đến pho Hàn Thiết Quan Âm nữa sao ?

Nghĩ thế, nên người che mặt không khỏi lấy làm kinh ngạc. Trong khi đó, lão già đang ngồi trên giường như khó khăn lắm mới dần được cơn xúc động, sắc mặt ít nhiều biến đổi, cất tiếng than dài :

- Nếu Doãn lão sư đặt vào hoàn cảnh của tôi, thì không nhẫn nhục, thử hỏi còn biện pháp nào hơn ?

Lão Doãn nghe thế không khỏi ghen cứng họng. Qua một lúc lâu sau lão mới gần giọng đáp :

- Đây là việc riêng của các hạ, Doãn mỗ không thể biết được!

Lão già ngồi trên giường mỉm cười nói :

- Nếu thế thì Doãn lão sư hôm nay đến đây có phải với mục đích thanh toán mỗi hận về một chương năm xưa phải không ?

Lão già họ Doãn bỗng nghe phía sau lưng mình, có một giọng cười lạnh buốt, nên trong lòng không khỏi kinh hãi. Tuy vậy, ngoài mặt lão vẫn giữ vẻ bình tĩnh, cất giọng lạnh lùng:

- Doãn mỗ tuyệt đối không lợi dụng lúc nguy cấp của kẻ khác, để thanh toán mỗi hận riêng. Nhưng giờ đây bên dưới chân núi Mông Sơn, các cao thủ của Lệ Sơn đã bao vây dày đặc, chuẩn bị bắt sống các hạ đó!

Lão già ngồi trên giường bình thản đáp :

- Việc ấy già đây đã đoán biết từ trước rồi! Doãn lão sư đến đây có phải vì để cho tại hạ hay cái tin ấy không ? Nếu vậy tâm thịnh tình đó thật đáng quý...

Họ Doãn trông thấy đối phương có ý muốn đuổ khách một cách khéo léo, nên không chờ đối phương nói hết câu đã ngắt lời :

- Doãn mỗ chỉ muốn đến đây bày cho ông một kế hay hầu tránh đi tai họa. trước mắt, bảo vệ sự an toàn cho mình.. Lão già ngồi trên giường đưa mắt nhìn thẳng vào lão già họ Doãn rồi mỉm cười :

- Lòng tốt ấy thực đã làm cho tại hạ vô cùng biết ơn. Nhưng tại hạ trông thấy

Doãn lão sư bất ngờ lại có thiện chí như vậy thì không khỏi lấy làm hoài nghi đoán rằng thiện chí đó ắt hẳn là có điều kiện để trao đổi ?

Lão già họ Doãn cất tiếng ho khô khan rồi nói :

- Chỉ cần các hạ nói cho tôi biết những bí mật kì diệu trong pho Hàn Thiết Quan Âm, thì Doãn mỗ sẽ suốt đời ghi nhớ cái ơn ấy. Sau này nếu các hạ có việc chi, chỉ cần viết một tấm giấy cho gọi thì Doãn mỗ sẽ đem hết sức mình ra giúp sức với các hạ!

Lão già ngồi trên giường cất tiếng cười ngất rồi đáp :

- Doãn lão sư có lẽ cũng nghe, hiện nay pho Hàn Thiết Quan Âm không còn trong tay của tại hạ. Trước kia, tại hạ cũng không tìm hiểu được làm cách nào mở pho Hàn Thiết Quan Âm ấy được, vậy thử hỏi tại hạ lấy chi để trình bày với Doãn lão sư ?

Đôi mắt của lão già họ Doãn sáng quắc, nói :

- Các hạ dường như chưa nghe rõ ngụ ý trong lời nói của Doãn mỗ. Hiện nay Doãn mỗ chỉ muốn biết phân bí mật trong pho Hàn Thiết Quan Âm mà thôi, còn về việc bảo vật ấy hiện nay rơi vào tay ai thì Doãn mỗ sẽ tự đi tìm hiểu lấy!

Lão già ngồi trên giường nói :

- Nếu thế thì Doãn lão sư chắc đã biết pho Hàn Thiết Quan Âm hiện nay ở đâu rồi ?

Lão già họ Doãn gật đầu, nói :

- Cũng chỉ biết một hai điểm mà thôi!

Lão già ngồi trên giường đưa mắt nhìn chăm chú vào lão già họ Doãn nói :

- Vậy Doãn lão sư có thể tiết lộ cho tôi biết được không ? Bảo vật ấy chính là một vật mang đầy tai hoạ. Hiện nay, tại hạ cũng đã đến ngày tàn, vốn không có ý muốn hỏi đến vật ấy làm chi nữa, nhưng thấy rằng không thể không nói trước cho Doãn lão được biết về điểm ấy!

Lão già họ Doãn trầm ngâm nghĩ ngợi một lát rồi nói :

- Nghe đâu hiện nay nó lọt vào tay Cửu Long Giáo. Doãn mỗ chỉ biết được có bấy nhiêu mà thôi!

Người che mặt nghe qua không khỏi giật nảy mình, đoán biết người này có dính líu chặt chẽ đến việc Âu Dương Cầu bị mất tích, nên liền cất giọng lạnh lùng nói :

- Tôn giả đã hiểu sai rồi! Hiện nay pho Hàn Thiết Quan Âm đã rơi vào tay của Đào Như Hải!

Lão già họ Doãn không khỏi sửng sốt, quay mặt lại nhìn, gằn giọng nói :

- Làm sao ngươi lại biết được ?

Người che mặt cười nhạt đáp :

- Tại hạ đã nói đúng sự thực, tôn giả không chịu tin, buộc tại hạ phải lập lại thì chỉ uống lời mà thôi. Tại hạ biết tôn giả sở dĩ hiểu như vậy, là chính nhờ

nơi cửa miệng của Âu Dương Cửu. Nhưng tôn giả không được biết là pho Hàn Thiết Quan Âm ấy, đã bị tên lão tặc Đào Như Hải cướp đi, sau khi Âu Dương Cửu đã làm phản!

Lão già họ Doãn bỗng cảm thấy ớn lạnh cả tâm can, thầm nghĩ rằng :

- Xem ra lão ta còn tha thiết đến pho Hàn Thiết Quan Âm lắm! Nếu chẳng phải thế thì tại sao môn đồ của lão lại tìm hiểu được tường tận như vậy ?

Do đó, lão già họ Doãn không khỏi biến sắc mặt. Đôi mắt của lão chiếu ngời như điện.

Lão già ngồi trên giường, tựa hồ như đoán biết được ý nghĩ thâm kín trong lòng của lão già họ Doãn, nên chậm rãi cất tiếng than rồi nói :

- Doãn lão sư chớ nên có lòng nghi kị. Tại hạ đây mất pho Hàn Thiết Quan Âm thì có khác nào Tái Ông mất ngựa, biết đâu đấy không lại là một chuyện may mắn! Nhưng, mặc dù mình không có ý giết cọp, song cũng phải đề phòng cọp hại lại mình, cho nên buộc phải phải môn đồ đi ra ngoài tìm hiểu mọi tin tức và mọi động tĩnh trong võ lâm, hầu biết rõ để tránh những việc có hại. Chính vì thế mà tại hạ đã phải dời chỗ ẩn trú đến mấy lần!

Lão già họ Doãn không ngớt nghĩ ngợi miên man, lão ta nói thầm :

- Lời nói ấy cũng có thể là thành thực, nhưng ta không thể không đề phòng lão ta có ý định mượn dao giết người. Hừ, ta đâu có dễ dàng sa vào cạm bẫy của lão như thế!

Vì nghĩ vậy nên lão già họ Doãn liền đưa mắt nhìn kỹ lão già ngồi trên giường một lượt rồi nói :

- Pho Hàn Thiết Quan Âm, đã thực sự rơi vào tay của Đào Như Hải rồi hay sao ?

Lão già ngồi trên giường đáp :

- Vừa rồi môn đồ tôi đã nói rõ như vậy, tin hay không là tùy ở Doãn lão sư, tại hạ không thể lấy đó làm điều doạ. kẻ khác!

lão già họ Doãn thở phà ra một hơi dài, nói :

- Doãn mỗ xin nhắc lại một lần nữa, là nếu như các hạ giải bày cho tôi được biết về những bí mật của pho Hàn Thiết Quan Âm, thì Doãn mỗ nhất định sẽ giúp cho các hạ thoát khỏi được độc thủ của những lão yêu trong nhóm Lê Sơn!

Lão già ngồi trên giường đưa mắt nhìn thẳng vào lão già họ Doãn, than rằng :

- Tại hạ đây, dù sao cũng vẫn vững như núi Thái Sơn, chỉ e rằng Doãn lão sư không thoát khỏi độc thủ của họ mà thôi!

Lão già họ Doãn không khỏi biến sắc mặt, nói :

- Lời nói của các hạ là có ý gì ?

Lão già ngồi trên giường nghiêm sắc mặt nói :

- Nếu Doãn lão sư không biết một tí gì về những điều bí mật chung quanh

pho Hàn Thiết Quan Âm, thì còn có hy vọng sống sót. Vì những anh em trong nhóm Lê Sơn đều có tính đa nghi và dè dặt, do đó, Doãn lão sư đã bước lên đây rồi, khi trở xuống núi thì không thể nói mình không biết chi về việc ấy được. Bởi thế, nếu tôi đoán không lầm thì khi Doãn lão sư rời khỏi núi này, tất gặp nhiều nguy hiểm, vậy không thể không cẩn mật đề phòng! Người che mặt bỗng cất giọng lạnh lùng nói :

- Nơi ẩn đường của tôn giả có sắc khí âm u, e rằng khó thoát khỏi được tai hoạ!

Lão già họ Doãn biến hẳn sắc mặt, tia sang giận dữ chiếu ngời qua đôi mắt, vụt đứng phắt dậy, không ngớt cười nhạt, nói :

- Doãn mỗ không tin bọn lão yêu ấy, lại dám gây sự với lão đây!

Người che mặt gằn giọng nói :

- Tại hạ và tôn giả đánh cuộc với nhau không ? Nếu tôn giả có thể đi khỏi ngọn núi này mà không gặp một sự tấn công lén nào, và có thể bình yên trở lại đây được, thì tại hạ sẽ sẵn sàng giải bày cho tôn giả biết mọi điều bí mật quanh pho Hàn Thiết Quan Âm!

Lão già họ Doãn lộ sắc dẫn đo ngờ ngạc, chứng tỏ lão đã bị những lời nói của người che mặt gây xúc động trong lòng. Lão ta bèn đưa mắt nhìn thẳng vào người che mặt nói :

- Nói lời phải giữ lấy lời đó nhé!

Nói dứt lời, lão ta bèn nhanh nhẹn quay người lướt thẳng ra khỏi gian phòng, nhắm phía dưới chân ngọn núi lao vút đi như một mũi tên bắn!

Tiếng thác đổ ầm ầm như sấm, bụi nước tung bay mù mịt, cây cối chung quanh tươi tốt xanh um, trông thật là ngoạn mục...

Lão già đầu to đứng yên bên cạnh thác nước, trong lòng có vẻ bồn khoăn do dự, và cuối cùng, lão ta cúi đầu ngó xuống, trầm ngâm nghĩ ngợi, qua một lúc thật lâu, lão ta mới có một quyết định dứt khoát!

Lão ta mới vừa đưa chân bước đi, thì bỗng cảm thấy ở hai bên nách có mấy luồng hơi lạnh buốt bay vèo tới, công thẳng vào huyết đạo. Lão ta kinh hãi, vì biết đã bị đối phương tấn công lén, nên vội vàng vận dụng chân khí để khoá chặt huyết đạo lại. Nhưng, lão ta cảm thấy trong người mỗi mảy, mất cả sức mạnh rồi khụy xuống đất!

Ngay lúc đó, từ trong một luống cỏ có ba bóng đen lao vút ra nhanh như chớp chụp lấy lão già họ Doãn, rồi lại nhanh nhẹn lướt đi như một cơn gió, chẳng mấy chốc mà mất hút!

Sau đó, từ trong bụi cây rậm rạp, người che mặt cũng bất thần xuất hiện, đưa mắt nhìn theo hướng lão già họ Doãn vừa bị bắt sống mang đi, cất một tiếng than dài rồi quay người lướt thẳng trở lên ngọn núi.

Trong khi ấy, tại căn nhà tranh trên ngọn núi, lão già gầy đét nọ vẫn còn ngồi ngay ngắn trên giường, nhắm nghiền đôi mắt để dưỡng thần. Bỗng lão

từ từ mở to đôi mắt ra, nhìn thẳng về phía cửa, mỉm cười nói :

- Hiền tể đã trở về đây à ? Doãn Quý chắc chắn đã bị đối phương bắt sống rồi phải không ?

Đào Gia Kỳ đang từ ngoài cửa bước vào, dáng điệu thực khoan thai, chàng đáp :

- Quả nhiên không ngoài dự liệu của nhạc phụ. Tiểu tể vì chậm một bước nên không làm sao ra tay cứu nguy cho lão ta được!

Lão già cất tiếng than dài nói :

- Để cho Doãn Quý nếm ít nhiều sự khổ sở cũng là việc hay. Rất có thể nhờ đó mà lão sẽ biết cải hối đối với lỗi lầm xưa!

Kế đó lão lại đưa mắt nhìn thẳng vào Đào Gia Kỳ nói :

- Chắc hiền tể đã biết ta đây là ai rồi ?

Đào Gia Kỳ nghiêm nghị đáp rằng :

- Tiểu tể chẳng dám phán đoán bừa bãi!

Lão già nói :

- Già đây chính là Thân Thủ Báo Ứng Lỗ Công Hành! Oái cuộc đời chẳng khác phù vân, mọi việc đã qua, ngày nay ta không dám nghĩ đến!

Đào Gia Kỳ nghe thế không khỏi sùng sốt!

Đôi mắt của Lỗ Công Hành hiện sắc buồn bã, nói tiếp rằng :

- Hàn Thiết Quan Âm là một vật bất tường, cho nên già đây cất giữ thật kín đáo, không hề để lộ ra ngoài cho ai biết, nhưng dường như ý trời đã định sẵn, nên đã xảy ra một biến cố vô cùng khủng khiếp! Hiện giờ, dấu vết ngày đã một rõ, ngay cả Kinh Môn Nhất Quái, Lệ Sơn Lão Yêu là số ma đầu từ lâu nay vắng bóng giang hồ, thế mà giờ đây cũng ùn ùn xuất đầu lộ diện khiến cho già vô cùng lo lắng!

Đào Gia Kỳ nói :

- Kinh Môn Nhất Quái và Lệ Sơn Lão Yêu, nếu so sánh với Vô Tình Tú Sĩ, Huyền Băng Lão Mị thì như thế nào ?

Lỗ Công Hành đáp rằng :

- Chẳng khác nào núi Thái Sơn với một tảng đá nhỏ bé!

Đào Gia Kỳ biến sắc mặt, nói :

- Nếu thế thì trong võ lâm chẳng lẽ không còn ai có thể chế ngự được số ma đầu ấy hay sao ?

Lỗ Công Hành mỉm cười :

- Việc chém giết nhau trong giới giang hồ, chắc chắn không làm sao tránh khỏi, nhưng gần đây, thì có thể chưa xảy ra việc gì đáng ngại. Vì Lệ Sơn Lão yêu có kiêng sợ Đào Như Hải. Một điểm quan trọng nhất, chính là ở chỗ pho Hàn Thiết Quan Âm hiện đang rơi vào tay của Đào Như Hải. Bởi thế, riêng về Đào Như Hải, chắc chắn cũng không khi nào chịu để yên cho Lệ Sơn Lão Yêu. Nếu mọi việc xảy ra không ngoài dự đoán của ta thì Đào Như

Hải đã đến thành Lạc Dương rồi.

Từ trong gian phòng phía trái, Huỳnh Y Vân bỗng bước ra, lúc ấy dung nhan của nàng thực xinh đẹp tuyệt trần, đôi má hây hây đỏ, nàng đưa mắt nhìn Đào Gia Kỳ một lượt rồi quay về phía Lỗ Công Hành giận dỗi nói :

- Thừa cha, cha nói chuyện lúc nào cũng nằm trong chiếc vòng luẩn quẩn cả! Lỗ Công Hành cất tiếng cười to “khá khá” nói :

- Nếu vậy thì con hãy nói đi! Giờ đây cha cần bước ra ngoài thưởng ngoạn phong cảnh một lát sẽ quay lại!

Nói đoạn lão ta vùng người lên bước xuống giường, đi nhẹ nhàng ra ngoài cửa.

Huỳnh Y Vân làm ra vẻ rất tự nhiên nói :

- Xin anh hãy ngồi!

Đào Gia Kỳ bỗng bừng đỏ sắc mặt, chân tay luống cuống, ngoan ngoãn ngồi xuống một chiếc ghế ở phía sau lưng, không dám nhìn thẳng vào Huỳnh Y Vân.

Huỳnh Y Vân bước tới, ngồi vào một chiếc ghế ở phía dưới chàng, cười tự nhiên nói :

- Những việc đã qua, không thể nói vắn tắt để cho anh hiểu qua được, sau này từ từ tôi sẽ nói cặn kẽ cho anh biết. Cha tôi có ý giao cho anh trọng trách ngăn chặn hiểm họa hiện nay cho võ lâm.

Đào Gia Kỳ kinh hãi nói :

- Tai hạ chỉ là kẻ hậu bối, tàu hèn đức kém, làm thế nào gánh vác cho nổi trọng trách này!

Huỳnh Y Vân khẽ cau đôi mày liễu, trách rằng :

- Trong giờ phút này mà anh còn thoái thác hay sao ?

Nói đến đây, nàng dừng lại trong giây lát rồi mới tiếp rằng :

- Lệ Sơn Lão Yêu võ học hết sức cao cường, môn hạ của lão ta gồm có ba mươi sáu thiên can, người nào người ấy đều là những kẻ có võ công tuyệt đỉnh, tinh luyện cả hai mặt nội ngoại công! Những người che mặt mà anh gặp ở Lạc Dương, đều không phải là người thuộc hạng ba mươi sáu thiên can ấy. Chỉ nhìn vào điểm đó, anh cũng có thể biết được phần nào thực lực của đối phương!

Pho Giáng Long Kinh hiện nay đã rơi vào tay Lão Yêu. Những môn tuyệt học ghi chép trong pho kinh, có lẽ Lão Yêu cũng đã thấu hiểu hết rồi. Hơn nữa, trong pho Hàn Thiết Quan Âm có giấu một quyển kiếm học bí phổ có tên gọi là “Thiên Khưu Cửu Thức”, mỗi đường mỗi thế đều ngầm chứa những diễn biến của tinh tú và thiên tượng trên trời.

Nếu lão tặc ấy có thể mở ra được Hàn Thiết Quan Âm, thì e rằng trong võ lâm không ai có thể chế ngự nổi.. Đôi mắt của Đào Gia Kỳ tràn đầy sắc lo lắng, nói :

- Anh hãy nghe tôi nói đã nào! Hiện nay Phi Phụng Bang đã hoàn toàn phân tán, nên cha tôi muốn anh lên nắm ngôi bang chủ, để tập trung nhân tài, chinh đồn lại các phân đà.

Với tài hoa và võ công của anh, đó không phải chuyện khó. Thêm vào đó lại còn có tôi, Tô tử ty và Mộng Bình muội muội tiếp tay, thì không lý do gì anh lại từ chối được!

Hơn nữa, nếu muốn chế ngự được Giáng Long Kinh, tức là những môn tuyệt học của thiên môn và “Thiên Khu Cửu Thức”, Thì phải tìm học cho được môn võ học kỳ tuyệt nhất của Lý Trọng Hoa, một kỳ nhân tiền bối của võ lâm. Trước đây một trăm năm, Lý Trọng Hoa đã mang cả gia quyến đến ẩn cư tại núi Võ Di, sau lại dời xuống vùng Giang Nam non xanh nước biếc, và cũng từ đó ông không còn giao thiệp với giang hồ nữa. Tuyệt học của ông cũng bị thất truyền từ đấy và đã biến mất khỏi võ lâm. Nhưng theo cha tôi đoán thì Lý Trọng Hoa chắc chắn có ghi chép lại thành một pho bí kiếp, và niêm kín tại một nơi, để chờ đợi một người có cơ duyên tìm thấy!

Đào Gia Kỳ như bừng hiểu ra, trầm nghĩ :

- Trước khi từ giả ân sư ra đi, người có dặn ta nên đến vùng Tô Dương, vì tại nơi ấy, ta có thể gặp được kỳ ngộ. Có thể là chuyện này chăng ?

Nghĩ thế, chàng buột miệng ồ lên một tiếng nói :

- Nói thế thì ý của nhạc phụ muốn bảo tiểu đệ đi tìm pho bí kiếp ấy phải không?

Huỳnh Y Vân nghe qua, đôi má đỏ bừng, đưa mắt lườm chàng một lượt, đứng thẳng lên nói :

- Anh biết thế là được rồi!

Nói đoạn nàng đưa gót sen bước lững thững đi vào trong phòng.

Tại thành Lạc Dương, sau khi Đào Gia Kỳ đã bỏ đi về Mông Sơn ở phía Đông, thì các cao thủ trong hai phe hắc bạch đều ùn ùn lặng lẽ kéo ra ngoài thành, họp bàn kế hoạch với nhau. Sau đó, chẳng biết kết quả thế nào mà họ lại phân tán tất cả, ai nấy đều giữ kín không để lộ ra một tin tức nào! Nhưng trong lúc đó, tại thành Lạc Dương vẫn còn rất nhiều nhân vật võ lâm hiện diện. Số người này đều giữ kín tung tích, âm thầm theo dõi mọi hoạt động của Thất Tinh Bảo.

Trời đã tối, đèn đuốc sáng choang khắp thành phố, tại Đông Đại Nha, người đi chơi đông như kiến, chen nghẹt cả đường phố!

Trên con đường này, có rất nhiều hiệu buôn bán cổ cụ. Từ trước cửa hiệu “Trân Bảo Trai” bỗng có một người mặt dài, ăn mặc như một văn nhân, tuổi ngoài tứ tuần, thông thả bước vào hiệu, chấp tay ra sau lưng, xem những hàng cổ quý giá đang bày trong tủ. Người ấy đứng xem có hàng tiếng đồng hồ, rồi hỏi mua một chiếc đỉnh bằng đồng, bước ra đi thẳng về phía ngôi Quan Đế Miếu.

Người ấy đưa mắt chú ý nhìn một cửa hàng xem bói, rồi mỉm cười, nhanh nhẹn lách mình qua đám đông, đưa tay khoát rềm cửa bước thẳng vào cửa hàng ấy.

Thiệt Bối Đà Long Trình Nam Giang đang ngồi cúi đầu bên chiếc bàn hương án dùng để xem bói ngũ ngon lành. Khi nghe có tiếng động, ông ta liền nhanh nhẹn ngửa mặt lên nhìn, trông thấy một văn nhân đứng tuổi đang đứng sững trước mặt, đôi mắt không ngớt nheo lia lịa, nhưng chiếu ánh sáng ngời!

Trình Nam Giang sau khi “ồ” lên một tiếng, liền nhanh nhẹn đứng lên vòng tay cười nói :

- Già đây vì lỡ ngủ quên, thực là thất lễ. Có lẽ tôn giả muốn coi một quẻ chăng?

Người văn nhân đứng tuổi ấy, bỗng bất ngờ rút từ tay áo ra một phong thơ, nói nhỏ rằng :

- Có lẽ lão anh hùng là Trình đại hiệp phải không ? Tệ bang chủ sai tại hạ mang phong thơ này đến đây xin ra mắt đại hiệp!

Trình Nam Giang không khỏi ngạc nhiên, mặt ít nhiều biến sắc, vì ông ta không hiểu người này nói “Tệ bang chủ” là ai!

Nhưng khi ông ta nhận lấy phong thơ, rút ra xem qua một lượt, thì nét mặt lại hiện vẻ tươi cười, nói :

- Già đây xin tuân mệnh, tôn giả hãy chờ đợi trong giây lát, Phi Hồ Tướng Kiệt sẽ đến đây ngay!

Trong khi đó, bỗng từ phía sau cửa hàng, có tiếng cười khẽ rằng :

- Tướng mõ đã đến rồi đây.

Thế là, từ phía sau bức màn vải, Phi Hồ Tướng Kiệt bỗng bất thần chui ra!

Trình Nam Giang liền giới thiệu Phi Hồ Tướng Kiệt với người văn nhân đứng tuổi ấy :

- Đồ lão sư này là người của Tô hộ pháp và Đồ đàn chủ sai đến, nhờ Tướng lão sư mang một phong thơ mật, đi cấp tốc cả ngày lẫn đêm về trình báo với giáo chủ tại núi Mễ Thương!

Người văn nhân đứng tuổi ấy liền thò tay vào túi lấy ra một phong thơ mật, trao tận tay cho Phi Hồ Tướng Kiệt.

Phi Hồ Tướng Kiệt hồi hải liếc nhìn qua bên ngoài phong thư, rồi lại cất kín vào áo, nói :

- Tướng mõ sẽ lên đường ngay. Vào khoảng canh ba đêm nay, tại Tường Thái khách sạn ở Tây Đại Nha, sẽ xảy ra biến cố, vậy Trình đại hiệp và Đồ lão sư nên âm thầm theo dõi, hoặc giả có thể tìm hiểu được thủ lĩnh của số người che mặt ấy là ai!

Nói dứt lời, lão ta liền khoát rềm bước ra, dấu mình vào đám đông người đi đường, không còn trông thấy đâu nữa.

Trình Giang Nam nói :

- Đồ lão sự. Người văn nhân đứng tuổi vội vàng mỉm cười nói :

- Tại hạ tên gọi Đỗ Ký, xin cứ gọi thẳng tên cho tiện.

Trình Giang Nam tươi cười đáp :

- Nếu thế thì tôi xin tuân lệnh. Hiện nay Thiên Sơn Tam Hung đang lưu trú tại Tường Thái khách sạn. Ba lão này là người tâm phúc của Đào Như Hải, vậy lão đệ hãy đến đó mượn phòng nghỉ trước, còn lão thu dọn cửa hàng xong thì sẽ tìm đến đó ngay!

Đỗ Ký gạt đầu cáo lui bước ra, thông thả đi thẳng về Tường Thái khách sạn. Vào khoảng canh ba đêm ấy, trong khi tiếng trống ở các chòi canh còn đang đổ dồn, thành phố vẫn yên giấc nồng không có một động tĩnh gì.

Tại phía nam thành, khu vực Tam Thái khách sạn vẫn đèn đuốc sáng choang, trong các phòng tiếng nói cười vẫn ồn ào không ngớt.

Đột nhiên tại cánh cửa lớn có một tiếng “phập” rất khẽ, tức thì có một vật màu trắng, dài độ một thước lao vút tới ghim thẳng vào cánh cửa. Đèn đuốc trong các phòng đều nhất loạt tắt ngúm hết cả!

Tiếp đó, bỗng có tiếng nổ ầm ầm, rồi một cánh cửa sổ bị đánh vỡ đi mất.

Tức thì có ba bóng người nhanh như điện xẹt từ trong lao vút ra ngoài, đáp nhẹ xuống trước sân. Họ đưa mắt quét qua mọi vật khắp nơi một lượt, nhưng chẳng hề trông thấy có bóng người nào khác.

Ba người ấy chính là Thiên Sơn Tam Hung. Thích Đồng liếc mắt nhìn qua, trông thấy vật màu trắng ghim trên cửa thì biến sắc mặt, lao nhanh tới thò tay nhỏ vật ấy xuống. Lão ta nhìn kỹ thì thấy đó là một ngọn cờ chiêu hồn. Thích Đồng từ bấy lâu nay là người rất ngang tàng tự phụ, chẳng hề khiếp sợ trước việc gì, thế mà khi lão ta chợt nhớ lại những việc đã xảy ra trên đường mấy hôm trước, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy rờn rợn, nên nhanh nhẹn nhún mình nhảy thoát đến trước mặt Thang Hải và Lê Trạch cười nhạt, nói :

- Thiên Sơn Tam Hung nào phải người dễ dọa. ạt! Lũ chuột ấy quả là quá khinh người, đây lại là một lá cờ chiêu hồn bằng giấy nữa..!

Câu nói của lão ta chưa dứt thì trong làn gió đêm bỗng đưa tới một giọng nói lạnh buốt đến tận xương tuỷ :

- Ngọn cờ chiêu hồn ấy cũng như Diêm Vương gọi các người về âm tào, địa phủ. Từ trước đến nay chưa có ai trốn thoát cả!

Tam Hung nghe qua câu nói ấy, đều không khỏi kinh hãi, quay mặt lại nhìn, trông thấy một người mặc áo đen che kín mặt, thân người cao lớn, đang đứng sừng sất vách tường!

Thích Đồng quát to lên một tiếng, trợn người lướt tới, vung hai ngón tay phía tả lên, điểm thẳng vào ngực của đối phương nhanh như chớp!

Lão không ngờ thân pháp của người che mặt lại nhanh đến mức ấy, nên hai

ngón tay của lão đã điểm trật vào khoảng không, đồng thời vì lỡ bộ nên hai ngón tay ấy đã đâm thẳng vào vách tường, xẹt ra từng đốm lửa đỏ.

Trong khi người che mặt ấy lách mình tránh về phía phải thì nhanh như chớp hấn vung bàn tay mặt đánh vút ra, chạm thẳng vào lớp áo bên dưới nách của Thích Đồng.

Võ công của Thích Đồng không phải tầm thường, nên khi hay được mình đang lâm vào tình thế hiểm nghèo như chỉ mảnh treo chuông, lão lập tức khò lưng, hót bụng, chịu mạnh đôi gót chân xuống đất rồi vọt ngửa ra phía sau hai bước, lặn nhào luôn mấy vòng mới may mắn thoát được thế phản công kỳ diệu ấy của người che mặt.

Người che mặt trông thấy thế, hừ một tiếng lạnh lùng, trong khi cánh tay phải chẳng những không thu về mà lại tấn công liên tiếp. Y vung bàn tay lên, giương năm ngón tay ra như năm cái móc, chụp thẳng vào ba huyết đạo quan trọng ở khoảng giữa ngực và bụng của Thích Đồng.

Thủ pháp của ông ta quả thật kỳ diệu chưa từng thấy!

Thang Hải và Lê Trạch đứng ngoài, nhìn thấy người che mặt ấy võ công cao tuyệt thì trong lòng không khỏi kinh hãi, đoán biết Thích Đồng không phải đối thủ của y nên cả hai liền liếc mắt ra hiệu cho nhau, cùng xông vào tiếp trợ!

Tâm ý của hai người rất dễ lĩnh hội nhau nên trong khi họ vừa định tràn tới tấn công thì bỗng nghe từ phía sau lưng có một giọng cười sâu hiểm lạnh buốt vọng đến rằng :

- Muốn ba người vây đánh một hay sao ? Đâu lại dễ dàng như thế!

Thang Hải và Lê Trạch không khỏi kinh hoàng thất sắc, nhanh nhẹn dừng bước lại, quay phắt mình ra phía sau. Khi hai lão ta đưa mắt nhìn lên thì trông thấy có hai người mặc áo đen mặt che kín, đang vung tay nhắm phía hai người chụp tới nhanh như cắt. Hai lão ta trông thấy thế liền quát to lên rồi nhất loạt tung chưởng ra để chống trả.

Ba người che mặt này, về võ công quả đã cao hơn Thiên Sơn Tam Hùng một bậc, tay chân của họ đánh ra đều kỳ diệu khó hiểu, hơn nữa lại nhanh nhẹn phi thường, khiến Tam Hùng không khỏi kinh sợ, do đó về mặt tinh thần hoàn toàn bị áp đảo!

Bỗng khi ấy nghe Thích Đồng “hự” lên một tiếng khô khan, vì y đã bị người che mặt nọ dùng một thế võ kỳ tuyệt “ thiên ngoại lai hồng “, vung năm ngón tay ra chụp lấy huyết Khúc Trì nơi tay phải của lão ta, khiến lão ta tê buốt toàn thân, chân khí trong người nhộn nhạo hấn lên, sắc mặt tái nhợt hẳn!

Thang Hải và Lê Trạch trông thấy Thích Đồng bị đối phương chế ngự thì trong lòng hết sức kinh hoàng, tinh thần bị phân tán, nên liền bị hai người che mặt thừa cơ hờn tràn tới, vung nhanh cánh tay lên, đánh ra một thế võ vô

cùng kỳ diệu, chụp cứng vào mạch cổ tay của hai lão!

Người che mặt đang chế ngự Thích Đồng, liền cất giọng lạnh lùng nói :

- Thiên Sơn Tam Hùng từ bấy lâu nay tên tuổi vang lừng, nhưng chẳng ngờ hôm nay giao thủ mới biết tài nghệ chẳng qua cũng tầm thường mà thôi..

Tam Hùng nghe qua, vừa xấu hổ vừa tức giận, đôi mắt tràn đầy lửa căm hờn!

Người che mặt ấy liền nói tiếp rằng :

- Có phải ba vị Ở đây chờ đợi tên cầu tặc Đào Như Hải ?

Tam Hùng nghe thế không khỏi rung mình, nghĩ thầm rằng :

- Tại sao hắn biết Đào Như Hải sắp đến Lạc Dương ?

Người che mặt ấy trông thấy Thích Đồng không trả lời, liền cất giọng sâu hiểm cười nhạt, nói :

- Người thức thời mới là hào kiệt, vậy xin ba vị chớ nên xem thường tính mạng của mình vô ích!

Thích Đồng hết sức căm giận, cất tiếng cười ghê rợn nói :

- Người trong võ lâm thà chịu mất mạng chứ không khi nào chịu nhục. Nếu muốn Thích mỗ nói thật cho người nghe thì trừ khi dòng nước từ biển chảy ngược về nguồn! Hừ, Thích mỗ khi nào còn một chút hơi mà không làm cho Thất Tinh Bảo tan thành tro bụi thì ta thề không làm con người!

Thang Hải và Lê Trạch nghe thế thì trong bụng không khỏi than thầm.

Nhưng hai lão ta tính khí tự cao tự đại, dù đổi lại là hai lão cũng sẽ có câu trả lời không khác chi Thích Đồng!

Người che mặt ấy liền cười nhạt :

- Có thực như thế không ?

Nói đoạn, y bèn thò vào áo rút ra một lưỡi dao vàng dài độ ba tấc, rồi lại lạnh lùng nói khiến ai cũng phải kinh tâm táng đờm :

- Tôn giả đã nói như vậy thì tại hạ sẽ đặc biệt đối xử nhân từ hơn, để cho tôn giả còn giữ được chút hơi tàn.. Câu nói vừa dứt, thì một đạo ánh sáng màu vàng kim cũng lóe lên theo đó. Lưỡi dao ấy quả hết sức bén nhọn, nên năm ngón tay phải của Thích Đồng liền bị chém đứt rồi sát tận bàn tay, song không hề trông thấy chảy ra một giọt máu nào!

Người che mặt ấy lại cất tiếng cười lạnh buốt, vung ngọn dao vàng ấy lên một lần thứ hai.

Thích Đồng chỉ cảm thấy bàn tay lạnh buốt, rồi năm ngón tay lại theo lưỡi dao rơi rụng xuống đất. Và sau đó thì cả hai bàn tay của lão đều nóng bỏng như lửa đốt, đau đớn không thể tả, mặt liền biến sắc, đôi chân mềm nhũn rồi té khụy xuống đất!

Hai lão Lê, Thang thấy vậy hết sức kinh hoàng!

Trong khi đó thì hai người che mặt đang giữ lão ta cũng thò tay vào áo, mỗi người rút ra hai lưỡi dao vàng ngắn và dài khác nhau, rồi vung nhanh lên,

khiến ánh vàng chói rục như ráng chiều ở góc trời Tây!

Tức thì đôi bàn tay của Thang Hải và Lê Trạch đều bị chém rụng cả mười ngón, rơi xuống đất kêu thành tiếng.

Ba người che mặt vẫn chưa chịu để yên, nhanh nhẹn vung lưỡi dao cắt đứt cả gân chân của Tam Hung. Một người che mặt trong bọn cất giọng sâu hiểm nói :

- Những lưỡi dao vàng này của bọn ta, đều có một thứ kịch độc, có thể giết người một cách chậm chạp, khi lưỡi dao cắt đứt da thịt thì máu ngưng đọng không chảy ra, trong khi đó thì chất độc lại ngấm vào tạng phủ, từ từ giết mòn cơ thể, khiến cho nạn nhân chết dần chết mòn, đau đớn khôn tả! Nên biết, chết tốt hơn sống khổ là như thế. Cứ đợi Đào Như Hải đến đây xem hắn có cách nào cứu các người không!

Nói dứt lời, cả ba người che mặt đều nhất loạt nhún mình bay bổng lên không. Dưới ánh trăng mờ mờ, chỉ còn thấy ba cái bóng đen mất hút trong bầu trời đen.

Tam Hung lúc đó cảm thấy khắp cơ thể đau nhức như bị kim châm, đôi chân hoàn toàn tê liệt. Bọn họ thấy từ trước đến nay chưa lần nào lại chịu nhục nhã đến thế. Do đó cả ba đều bất giác tuôn dòng lệ!

Lúc ấy Tam Hung vẫn còn ý bám víu lấy sự sống nên nằm sấp xuống đất, dùng đôi tay chỉ còn trụi lủi lại hai nửa bàn tay, lê mình trên đất, chậm chạp như những con ốc, lần lượt tiến vào trong phòng!

Ngay lúc đó, Thích Đồng gào to lên rằng :

- Đào lão nhi hẹn chậm nhất là ngày hôm nay sẽ đến Lạc Dương. Như vậy là chúng ta đã bị hấn hại rồi! Nếu hấn đến sớm hơn thì.. Thang Hải cất tiếng than dài nói :

- Lão nhi, chớ nên nói vậy, có trách là trách ba chúng ta tài nghệ kém cỏi mà thôi, còn đổ lỗi cho ai được nữa!

Tiếng than của lão ta thực âm u, chứa đầy nỗi thống hận ai oán!

Lúc bấy giờ, bên ngoài trăng vẫn sáng vắng vặc, tiếng côn trùng kêu rả rích khắp nơi, cảnh vật chung quanh đang im lìm như cõi chết.

Bỗng ngay lúc đó, có một bóng đen vượt tường nhảy vào sân, nhanh như chớp lướt thẳng đến bên cửa sổ gian phòng của Tam Hung trú ngụ, thông thả cất tiếng hỏi rằng :

- Thiên Sơn Tam Hữu có ở đây không ?

Bên trong gian phòng có tiếng Thang Hải cười nhạt nói:

- Đào lão nhi, sao giờ này ông mới tới ?

Thì ra người vừa đến đó chính là tên tội phạm đầu xỏ của giang hồ, lão tặc Hồ Chương Kim Đào Như Hải!

Đào Như Hải nghe qua giọng nói của Thiên Sơn Tam Hung có vẻ khác thường, nên không khỏi sửng sốt, đôi mắt cụp của lão ta cũng liền sáng

quắc, vì khi ấy lão đã thấy một ngọn cờ chiêu hồn đang cắm trên cánh cửa. Bởi thế lão ta lại càng kinh hãi hơn, nhanh nhẹn bước vào trong phòng, lấy môi lửa đánh lên một tiếng “xoạc”, rồi châm vào ngọn nến trên bàn.

Lúc ấy Tam Hung đang ngồi trên đất, sắc mặt vô cùng đau đớn. Lão ta đưa mắt nhìn kỹ, thì trông thấy bọn Tam Hung – bàn tay đều trụi lủi không còn một ngón nào, lão không khỏi kinh hoàng thất sắc, nói :

- Ba vị ra nông nổi này là do độc thủ của ai vậy?

Thích Đồng trần đầy vẻ căm hận nói :

- Suốt dọc đường, ông không hề nghe phong thanh gì hay sao?

Đào Như Hải kinh ngạc nói :

- Có lý đâu lại do số người bị mất mặt trong Thất Tinh Bảo gây ra ?

Nói đến đây thì lão lại lẩm bầm :

- Hẳn lai lịch ra sao, thực giả đây chưa hề tìm hiểu được chút nào cả! Đâu lại có việc khó hiểu như vậy.. Thích Đồng nói :

- Già đây đã treo đao quy ẩn lâu rồi, không còn có ý muốn dấn bước trong giang hồ nữa. Sở dĩ lần này phải bước chân đi ra, là vì muốn rửa sạch tiếng oan mà bấy lâu nay già phải chịu. Nếu mọi việc xong xuôi thì già sẽ trở về yên vui với rừng xanh nước biếc, có đâu lại nghĩ đến việc tranh đoạt trong võ lâm!

Thang Hải biết Đào Như Hải là người thâm độc, sâu hiểm, lời nói không đi với việc làm, nên muốn nói cho ra lẽ, thì cũng chỉ bất lợi cho mình mà thôi. Bởi thế, lão ta khẽ than rồi nói :

- Nhưng, người ấy dù sao cũng là một người rất bất lợi đối với Đào lão sư!

Đào Như Hải thầm giật mình, nhưng bề ngoài vẫn làm ra vẻ bình tĩnh, nói :

- Thang lão sư, ông có thể nói rõ mọi việc cho ta biết không ?

Bỗng đâu ngay lúc đó có một giọng nói giá lạnh từ ngoài vọng vào phòng :

- Chẳng cần hỏi làm gì nữa, xin các hạ hãy bước ra nói chuyện thẳng với tôi đây!

Đào Như Hải biến sắc mặt, nhanh nhẹn lướt ra ngoài. Dưới ánh trăng sáng, lão ta trông thấy có tám người che mặt, mình mặc áo đen, cao thấp không đều nhau đang đứng rải rác trong sân!

Gió đêm thổi phát phơ tà áo của số người che mặt ấy, kêu phản phật thành tiếng, khiến cho không khí tĩnh mịch trong sân lại càng thêm rùng rợn hơn nữa.

Đào Như Hải đưa đôi mắt cọp quét qua một lượt, gằn giọng nói :

- Không hiểu bốn toà có thù oán gì mà các vị lại tìm đến đây gây sự ?

Một người trong bọn liền đáp :

- Anh em chúng tôi không có thù oán gì với các hạ cả, mà chỉ là tuân mệnh đến đây thôi!

Đào Như Hải cười ha hả nói :

- Các vị phụng mệnh của ai ?

Người che mặt đáp :

- Chúng tôi nhận lệnh đến đây gặp mặt để lấy một vật!

Đào Như Hải khẽ giật mình nói :

- Vật chi thể ?

- Hàn Thiết Quan Âm!

Đào Như Hải gần giọng nói :

- Khắp võ lâm, không ai không biết pho Hàn Thiết Quan Âm đã bị Hà Trùng Uy cướp đi, vậy thì có liên quan gì đến lão phu?

Người che mặt ấy cười nhạt đáp :

- Ông tưởng mình có thể đưa tay mà che kín tai mắt của anh hùng thiên hạ à ? Trong chuyến đi đến núi Mễ Thương, chẳng phải ông đã bắt được một vật đó sao ?

Đào Như Hải bắt thần vung tay lên, xô thẳng hai chưởng về phía trước, một luồng lực đạo như sóng biển gào thét cuốn thẳng về phía người bịt mặt.

Lão biết đêm nay mình đã gặp phải kinh địch, nên ngay lập tức sử dụng đến võ công tối thượng của lão. Luồng kinh lực kín đáo từ song chưởng của lão phát ra bắt thần biến thành một ngọn gió lốc xoáy tròn rất mãnh liệt.

Số người che mặt đứng quanh cũng biết lão không phải tay vừa, nên trông thấy đôi chưởng của lão ta vừa vung lên là cả bọn đồng loạt tràn đến phản công ngay!

Nào ngờ đầu chưởng phong của lão quá ư mãnh liệt khiến cho bọn chúng mất hết tự chủ, thân hình bị dời sai cả phương vị. Đào Như Hải nhận thấy thân hình của họ đang lão đảo, liền dùng một bộ pháp kỳ diệu, tràn thẳng đến sau lưng của người che mặt vừa lên tiếng nói khi nãy, vung tả chưởng lên, giáng thẳng vào lưng y nhanh như một luồng điện chớp!

Tức thì, người che mặt ấy chỉ kịp cảm thấy phía sau lưng bị tê buốt, rồi ngã ra đất chết tốt, vì tâm mạch đã bị đánh vỡ nát.

Thế rồi chỉ trong chớp mắt, thân hình của Đào Như Hải lại nhanh như chớp, tràn đến sau lưng một người che mặt khác, vung hữu chưởng giáng thẳng xuống, trong khi tả chưởng lại quét thẳng về một đối phương gần đó.

Sau hai tiếng “hự” khô khan, đã thấy hai người che mặt nữa ngã nhào ra đất chết tốt!

Số người còn lại trông thấy tình hình quá nguy ngập, nhất loạt búng mình vọt thẳng lên không, lướt đi mất hút giữa bóng trắng huyền ảo. Chỉ còn nghe văng vẳng một tiếng hú cao vút, bay lằng lằng mãi trong không gian.. Đào Như Hải cất tiếng cười nhạt, nhanh nhẹn chạy thẳng vào trong phòng, rồi lại hồi hả quay ra, vung hai cánh tay vọt người đi mất!

Một lúc sau, có nhiều bóng người từ trên mái nhà bỗng nhiên đứng phắt dậy rồi lẹ làng nhảy xuống sân. Dưới ánh trăng sáng, có thể trông thấy được đầy

chính là Trình Giang Nam, Ngu Vạn Lý, Đoàn Thừa Tiên, Xuyên Trung Tam Xú và Đồ Ký.

Trình Giang Nam đưa mắt nhìn vào trong phòng rồi khẽ nói rằng :

- Tên cầu tặc này hôm nay mới để lộ bản lĩnh đích thực, chỉ nói riêng về võ công cũng đáng là một bậc tôn sư. Chỉ tiếc là tâm địa lại vô cùng gian xảo độc ác. Thiên Sơn Tam Hùng chắc chắn đã bị lão ta hạ độc thủ rồi.

Đoàn Thừa Tiên nhanh nhẹn lướt vào trong phòng thì quả nhiên thấy Tam Hùng đều đã nằm chết dưới đất, không khỏi giật mình chạy ra biến sắc mặt nói :

- Lão gian tặc quả thực vô cùng nham hiểm, độc ác. Võ lâm rồi sẽ không có một ngày yên ổn!

Trình Giang Nam lắc đầu :

- Cũng không hẳn là thế, lẽ trời rất công bình, gieo gió ắt gặp bão. Hơn nữa, tên cáo già ấy chắc chắn sẽ bị người của Thất Tinh Bảo bám theo!

Đoàn Thừa Tiên vội vàng nói :

- Chúng ta cũng nên theo dõi hắn xem sao!

Nói đoạn, y liền nhanh nhẹn nhún người lao vút về hướng Đào Như Hải vừa bỏ đi.

Trình Giang Nam không khỏi kinh hãi, nhưng không ngăn kịp, vội quát lên một tiếng :

- Đuổi theo mau!

Tức thì tất cả sáu người đều đồng loạt lao vút đi như gió.

*** Ánh trăng chỉ còn le lói phía Tây, dải ngân hà dường như nhợt nhạt hẳn, trên trời những vì sao thưa thớt cũng tàn dần, từng cơn gió lạnh buốt thấm nhòa không gian đang bị bao phủ bởi sương đêm.

Ngoài thành Lạc Dương, bên cạnh Bạch Mã Tự, một ngọn tháp nguy nga đứng sừng sững giữa màn đêm.

Bỗng đột nhiên xuất hiện một bóng đen nhăm thẳng hướng ngọn tháp lướt tới nhanh như một ánh chớp. Khi còn cách Bạch Mã Tự độ mười dặm thì đột nhiên bóng người ấy dừng hẳn lại, chiếu đôi mắt ngời ánh điện chớp loà nhìn khắp nơi.

Bóng người ấy không ai khác, chính là Đào Như Hải. Đôi mắt sáng quắc của lão bỗng nhìn thẳng về một bụi cây cao chót vót ở góc phía Tây. Lão cất giọng sâu hiểm cười nhạt một tiếng rồi vung chưởng về phía đó!

Luồng chưởng phong đập vào bụi cây, khiến cành lá rung chuyển ào ào, tuôn rơi lá tả. Ngay lúc ấy từ trên ngọn cây lao vút xuống một bóng người. Trong khi thân hình chưa chạm đất thì cánh tay đã vung lên giáng một đòn “Ngũ đỉnh khai sơn” nhăm thẳng lên đầu Đào Như Hải.

Đào Như Hải cất tiếng cười nhạt, chẳng thềm tránh né đi đâu cả, chụm hai ngón tay, định bụng phát ra một chỉ về hướng đó!

Nếu chỉ phong kịp thời tung ra thì người kia chắc chắn chết ngay tức khắc. Nhưng khi luồng chỉ phong ấy lão chưa kịp phát ra thì đã nghe ngay sau lưng có một luồng chưởng lực bén nhọn như dao, đột ngột từ trong không trung bay tới. Luồng chưởng lực vô cùng mạnh mẽ, khiến lão không khỏi giật mình, vội vàng né qua bên trái bảy bước rồi mới xoay người lại đưa song chưởng ra đón đỡ!

Trong khi lão ta ngược mắt nhìn lên thì có hai bóng người vút tới. Một người tung ra “Phục ma chưởng pháp” của Thiền Môn, người kia thì tay đang vung một thanh hoàng đao, ánh thép chiếu ngời, bóng đao chập chờn đầy trời, đao phong vun vút lạnh người.

Hai người đồng thời tấn công, tạo ra một áp lực kinh khiếp, khiến Đào Như Hải không khỏi kinh hoàng, liên tiếp chống đỡ vô cùng khó khăn.

Trong khi đó, bóng đen vừa lao từ trên cây xuống, chân vừa chạm đất đã bị một người khác lao tới như một cơn gió, chụp mạnh lấy kinh mạch ở cổ tay, rồi khẽ quát :

- Lão đệ, không thể hành sự liều lĩnh như thế được!

Nói dứt lời, cả hai nhanh lướt nhanh vào bóng trắng mờ ảo, thân hình phiêu hốt giữa không trung, đồng thời cất tiếng hú vang vọng lại phía sau.

Hai người đang tấn công Đào Như Hải nghe ám hiệu, đột nhiên nhào người ra phía sau, rồi cũng lao đi mất hút!

Đào Như Hải chưa kịp đánh ra thế võ nào thì đã thấy đối phương bỏ chạy, lão nghiêng răng cắn tức rồi cũng bỏ đi thẳng vào Bạch Mã Tự.

Nơi đây là một ngôi chùa rất có tiếng. Thời Minh Đế nhà Đông Hán, nhà vua đã phái Thái Tích đi Tây Vực thỉnh kinh, và khi trở về có một con bạch mã chở kinh về trước nên được đặt tên là Bạch Mã Tự!

Trong ngôi chùa có rất nhiều kinh văn mà không nơi nào bì kịp. Bên trong các gian điện xây dựng rất to lớn, uy nghi, từng dãy hậu phòng nối nhau là nơi các tăng ni nghỉ ngơi, tất cả đều được bao trùm bởi một không khí rất trang nghiêm, thanh tịnh.

Đào Như Hải tiến đến trước bức tường bao quanh ngôi đại tự, nhún người vọt thẳng lên một ngọn cổ thụ cao vút, đưa mắt nhìn khắp nơi. Cả ngôi chùa im ắng không một tiếng động, chứng tỏ các tăng nhân đều đã ngủ say.

Lão ta liền sử dụng “Thượng ứng thân pháp” bay thẳng vào trong khoảng không, xoay vòng mấy lượt rồi mới nhẹ nhàng đáp xuống mái ngói của gian Đại Hùng Bửu Điện, rồi lại từ đó bay thẳng vào sân sau của ngôi chùa. Bên ngoài những gian phòng của các tăng nhân, có một rừng trúc xanh um tươi tốt, gió thổi qua xào xạc không ngừng.

Đào Như Hải từ trên nóc nhà đáp xuống khoảng đất chỉ cách rừng trúc một đoạn ngắn. Bỗng lão ta dừng chân lại rồi ẩn mình sau một cây cột lớn phía tay phải, nín hơi lắng nghe xem có phải có người theo dõi mình hay không!

Chỉ có gió đêm thổi lồng lộng hoà cùng với những bụi trúc xào xạc không ngừng, ngoài ra không còn trông thấy một điều gì đáng nghi vấn cả.

Chợt có tiếng kèn kẹt vang lên, rồi cánh cửa phòng phía sau từ từ mở ra. Sau đó, lại trông thấy một vị tăng nhân già từ trong phòng bước ra.

Lúc ấy, bóng trăng đã lặn về phía Tây, bên ngoài tối đen như mực, nhưng Đào Như Hải có đôi mắt rất sáng, trong vòng mười trượng đều không qua khỏi tầm mắt lão ta.

Xuyên qua khe trống của những cánh rừng trúc, lão ta trông thấy lão tăng nhân nọ sau khi bước ra ngoài liền đưa tay, vươn vai rồi ngáp lên liên tiếp. Kế đó, lão nhân ấy mới đưa tay lên dụi mắt, thông thả bước thẳng ra cánh rừng trúc.

Đào Như Hải bèn cúi xuống nhặt một viên đá nhỏ búng vào sau lưng người tăng nhân nọ, gây nên một tiếng động rất khẽ.

Tức thì, người kia giật mình, quay phắt người trở lại thật nhanh, rồi song chưởng đưa ra, sẵn sàng đối phó, trông lão lúc này gọn gàng nhanh nhẹn khác hẳn dáng điệu lúc nãy.

Đào Như Hải cười nhạt, nghĩ rằng :

- Ta chỉ không cẩn thận thì chút nữa đã mắc bẫy của lũ chuột trong Thất Tinh Bảo.

Xem ra, tai mắt của ta bố trí trong ngôi chùa này cũng đã bị diệt trừ cả rồi! Bao nhiêu tâm huyết của ta kể như trôi theo dòng nước!

Lão tăng nhân nọ sau khi nhìn kỹ, thấy bốn bề vẫn im lặng chẳng có chi khác lạ liền cho rằng mình đã nghe lầm, nên mỉm cười rồi tiếp tục đi thẳng về phía cánh rừng trúc.

Đào Như Hải vẫn ẩn kín, lão ta thấy vị tăng nhân đó đi thẳng về phía lầu chuông. Bởi thế lão ta liền quay bước, nhanh nhẹn lao vút về phía đó trước vị tăng nhân.

Vị tăng nhân sau khi bước vào lầu chuông liền mở sợi dây cột cái chày to, chuẩn bị đưa chiếc chày lên định động thẳng vào cái chuông to lớn trên gác chuông đó. Bất thần vị hoà thượng đó cảm thấy cổ tay mình bị siết chặt, rồi cả hai bàn tay cũng tê buốt theo, không khỏi kinh hoàng quay đầu lại nhìn mới trông thấy một lão già râu tóc bạc trắng, dáng điệu uy nghi đang đưa đôi mắt sáng quắc nhìn chòng chọc vào mình.

Ngay lập tức, từ bên gác chuông vang lên một giọng nói lạnh lùng, đầy kiêu hãnh :

- Đào Như Hải, ngươi đúng là một con cáo già, nhưng giờ cũng như cá nằm trên thớt rồi, đừng phí lực vô ích. Chung quanh ngươi đã bố trí thiên la địa võng, ngươi hãy bó tay chịu trói thì mới mong có đường sống sót!

Lão ta không khỏi giật bắn mình, thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn xem thì trông thấy bốn bên gác chuông đang có mấy mươi người áo đen, mặt che kín đang

vây chặt khu vực đó. Lão ta đưa mắt nhìn kỹ hơn, thì thấy số người đó dàn thành trận đồ của “Bát quái cửu cung”. Trận thế ấy khi đã chuyển động tất sẽ có diễn biến khó lường, nếu khinh xuất ý vào sức mạnh xông vào, chắc chắn hung nhiều hơn kiết.

Không hổ là một tay lão luyện giang hồ, Đào Như Hải phóng mắt xoay qua một lượt rồi cất tiếng cười to :

- Chỉ với thế trận ” Bát quái cửu cung “ tầm thường này mà có thể cầm chân lão phu sao ?

Tiếng nói của lão ta vang dội khắp nơi, khiến màng tai đám người che mặt bị chấn động mạnh đến cảm thấy lòng bùng!

Đào Như Hải đã thầm nghĩ ra một gian kế, nên tự nhủ thầm :

- Chuyện này không thể chậm trễ, trong khi trời vẫn còn mờ tối mình phải mau trốn thoát, nếu chậm hơn, đến lúc trời sáng rõ thì có muốn trốn cũng phải một phen đánh nhau quyết liệt.

Ngay lúc ấy, thì từ phía bên ngoài gian gác lại có tiếng nói vọng tới :

- Nếu các hạ không tin thì cứ xông thử vào trận thế này khắc rõ!

Lúc ấy, Đào Như Hải vung tay điểm thẳng vào á huyệt của hoà thượng, bắt lão ta phải uống một viên mê dược, sau đó hồi hả cởi chiếc tăng bào của lão, đồng thời lại mặc áo của mình cho lão hoà thượng. Xong đâu đấy, họ Đào lại vỗ vào “cơ dĩ huyệt” phía sau lưng lão hoà thượng, làm cho nội lực của lão tăng đều tập trung cả vào hai cánh tay.

Lão mỉm cười một cách tinh quái, đưa tay trái nắm chặt lấy giây lưng của lão tăng, trong khi đó tay phải lại thò vào trong một cái túi da đeo bên người, nắm lấy một nắm “sách hồn châm” phóng mạnh ra cửa sổ phía Đông. Những mũi châm tung bay khắp nơi như một trận mưa rào. Trong khi đó lão ta lại nắm vị tăng nhân, lao vút về cửa sổ hướng Bắc nhanh như tên bắn.

Khi thân người của lão đã vọt ra khỏi cửa sổ liền xẹt thẳng lên cao theo thế “Phi long tại thiên”, lướt đi mất dạng.

Trời còn chưa bình minh, ánh sáng còn hết sức mờ nhạt, quả thực là một cơ hội rất tốt giúp cho lão thoát thân.

Lại nói số người che mặt đứng ở góc phía Đông vây lấy gác chuông, đều đưa mắt nhìn đăm đăm vào đó, bỗng nhiên nghe tiếng gió rít vèo vèo biết ngay đó là một thứ ám khí tối độc. Bởi thế một người trong bọn kêu lên :

- Cần thận ám khí!

Lúc bấy giờ trời tối như mực, mà thứ ám khí ấy lại nhỏ như sợi tóc, không làm sao biết được nó từ phương hướng nào bay đến, nên khi chỉ còn cách là ùn ùn lách mình nhảy tránh mà thôi!

Đây là thủ pháp “Mãn thiên hoa vũ sái kim tiền” rất cao thâm, nên ám khí tung ra trong một phạm vi rất lớn. Có mấy người đã bị “sách hồn châm” ghim trúng, chỉ kịp cất lên một tiếng “hự” khô khan là lăn ra chết ngay.

Ngay lúc đó thì số người che mặt lại thấy một bóng đen từ cửa sổ phía Tây lao vút ra. Họ nghĩ rằng đó là Đào Như Hải, nên liền phát động trận thế, phối hợp cả chưởng lực và vũ khí, tạo nên một uy thế vô cùng mạnh mẽ. Bóng đen ấy sau khi vừa chạm xuống mặt đất, liền vung chưởng phản công ngay, không kể chi là nguy hiểm, thế chưởng ồ ạt, đầy hiểm hóc. Số người bịt mặt kia không hay biết gì về sự thoát thân của Đào Như Hải, mà đổ xô vào tấn công bóng đen vừa rơi xuống đất. Vì bóng đen ấy vung chưởng đánh ra như búa bổ, khiến kinh phong đầy động ào ào, tung bay cát đá mù mịt, khiến cho cả đám không thể mở mắt lên nổi! Số người che mặt vừa vung chưởng đỡ ra thì đôi nhục chưởng tê buốt, khí huyết tại lồng ngực cuồng loạn hẳn lên. Nhưng số người ấy, kẻ tới người lui, chưởng phong liên miên như sóng Trường Giang, không để lọt một kẽ hở nào, khiến cho bóng đen kia đối phó hết sức mệt nhọc. Mãi đến khi chân trời đã sáng, ánh triều dương bắt đầu lộ dạng thì những người che mặt mới kinh hoàng buột miệng kêu lên :
- Tên này đâu phải lão tặc Đào Như Hải, rõ ràng là hắc trồn đi mất rồi!
Cả đám nghe thế không khỏi kinh hãi, ùn ùn nhảy lui chớ lui ra sau. Khi họ định thần ngó kỹ, thì trông thấy người kia đưa song chưởng hoành ra một thế “Phản lân ngư giáp”, rồi nhảy vọt lên cao độ hai ba trượng như một con cọp điên, tiếp đó, lại từ trên cao rơi thẳng trở xuống phịch một cái thực to, sải tay sải chân nằm yên trên mặt đất, từ miệng trào ra một dòng máu tươi chết ngay tức khắc.

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 33

Bóng ma áo đỏ

Gió xuân lại thổi, cỏ non xanh mượt cả vùng Giang Nam.

Tại Dương Châu, vùng Thập Lý, Châu Liêm gái lầu xanh vẫn đông nghẹt, muôn hồng nghìn tía !

Hôm ấy là một buổi sang tinh sương, gió sớm ít nhiều còn lạnh lạnh, mưa bụi lất phất bay.

Bên cạnh Sáu Tây Hồ có một bãi cát nổi lên giữa mặt nước như là một hòn đảo. Bãi cát ấy người địa phương gọi là “Phù Tang”. Bên dưới những tán cây xanh um, tại đây có mấy gian nhà tranh cao ráo, cửa sổ sang sủa, bốn bên đều có hành lang.

Bên ngoài cửa sổ, hoa lá tốt tươi. Phía trước cửa lại có một cây cầu vắt ngang dòng nước, hang liễu buông lơ ven dòng nước...Nếu nhìn ra xa thì có thể thấy mặt nước hồ xanh biếc, non cao ẩn hiện. Nơi đây chẳng khác nào động Đào Nguyên trên đỉnh Non Thần !

Lúc đó có một chàng thư sinh xinh đẹp, dáng điệu khoan thai đang ngồi một mình ngó ra cửa sổ, đưa mắt nhìn đắm đắm vào mặt nước xa xôi của Sáu Tây Hồ.

Mưa bụi vẫn bay lất phất đầy trời khiến cho cả vùng Sáu Tây Hồ như đang trùm lên một lớp sương mỏng, khiến cảnh sắc lại càng vô cùng xinh đẹp ! Từ phía xa thấp thoáng có một chiếc du thuyền nhỏ thông thả lướt về hướng Phù Tang. Phía sau chiếc thuyền, có một cô gái kiều diễm, đầu đội nón lá, tay chống sào tre, chống chiếc thuyền lướt đi như tên bắn, chẳng mấy chốc mà thuyền đã cập bến.

Cô gái ấy nhún mình nhảy lên bờ, đưa đôi mắt sáng trong nhìn về phía Phù Tang. Cô mặc một bộ đồ ngắn màu tía, bao bọc lấy thân hình mềm mại, nước da trắng mịn, khuôn miệng nhỏ nhẹ, đôi môi như một đoá anh đào, khiến cho khuôn mặt cô đẹp đẽ vô cùng !

Ngay lúc ấy có một lão già từ trong nhà bước ra cười nói :

- Cô nương đến quá muộn làm cho ông khác phải chờ đợi đến sốt ruột !

Cô gái cười tự nhiên nói :

- Nào ai biết tiết trời thế này mà còn có người muốn đi bơi thuyền ? Vậy vị khách ấy đâu ?

Lão già đáp :

- Đây ! Đang ngồi bên cửa sổ kia kìa !

Cô gái đưa mắt nhìn lên thì trên sắc mặt xinh đẹp của cô bỗng hiện lên một

nụ cười tươi như hoa nở, tựa hồ như bắt gặp một vật chi mà nàng vô cùng yêu thích, nàng cất tiếng:

- Xin đa tạ Ông !

Dứt lời nàng đưa tay lên khoát tấm rèm cửa bước vào thẳng phía trong. Cả một gian thủy tạ rộng lớn mà chỉ trơ trọi có một mình Đào Gia Kỳ. Chàng mặc một chiếc áo dài màu lam, đầu đội chiếc mũ tròn, phía trước khảm một viên ngọc lóng lánh trong suốt trong suốt. Chàng đưa mắt nhìn thẳng vào cô gái, sắc mặt lộ vẻ tươi cười, xem ra còn hào hoa phong nhã hơn trước nữa kia.

Đôi má cô gái không khỏi đỏ bừng, sung sướng nói:

- Đào công tử, té ra công tử đã trở lại ! Kể từ ngày xa cách đến nay đã gần một năm, tiện thiếp lúc nào cũng nhớ mong, chẳng ngờ công tử còn nhớ đến một người bạc mệnh như thiếp.. Nói đến đây thì đôi mắt của nàng bỗng đỏ hoe, hai dòng lệ như muốn trào ra, nhưng nàng cố dằn cơn xúc động.

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Xảo Yến, chỉ mới xa nhau hơn một năm mà sao cô có vẻ khách sáo quá thế ! Đừng khóc nữa ! Hãy ngồi lại đây rồi chúng ta cùng thông thả nói chuyện.. Xảo Yến thò tay lấy từ dưới nách ra một vuông lụa đưa lên chấm nước mắt, rồi then thùng nói :

- Tại sao công tử không đến hàn xá ?

Giọng nói của nàng vô cùng buồn bã, ai oán !

Đào Gia Kỳ mỉm cười :

- Một năm xa cách không phải là ngắn ngủi, mọi việc chắc đã có nhiều đổi thay, nên nếu tôi đến thẳng nhà nàng e rằng quá mạo muội chăng ?

Xảo Yến là người thông minh nên mới nghe qua đã hiểu được ngụ ý trong câu nói của chàng, đôi má bắt giắc bừng đỏ, then thùng cúi gằm mặt xuống nói:

- Phận bọt bèo như thiếp thì làm gì có ai dòm ngó đến !

Đào Gia Kỳ cất tiếng cười to :

- Ai bảo là không có người dòm ngó ? Bấy lâu nay tôi vẫn thầm sợ là đã có người đem châu ngọc đến hỏi cưới nàng rồi ! Nói không ngoa thì tôi chính là kẻ lúc nào cũng dòm ngó cô đây !

Xảo Yến nghe qua, tim đập mạnh, chẳng biết nàng vui mừng hay sợ hãi, nhưng trông chừng quá then nên sắc mặt đỏ bừng, mặt cúi gằm xuống đất ! Kể từ sau khi nàng gặp gỡ Đào Gia Kỳ thì lúc nào cũng thương nhớ đến chàng, nhưng vì mặc cảm mình xuất thân từ chốn hàn vi nên chẳng dám đeo bông. Nàng chỉ biết ôm ấp mối tình trong lòng rồi thầm than thân trách phận mà thôi. Sau khi Đào Gia Kỳ đi khỏi Dương Châu thì nàng cảm thấy tâm hồn vô cùng trống trải như vừa mới mất đi điều gì quý báu nhất trong đời, suýt ngã bệnh..Đến hôm nay bất ngờ nàng lại nghe được những câu nói ấy

thì thử hỏi trong lòng không vui mừng như điên sao được ! Thậm chí nàng còn không tin vào đôi tai của mình nữa.

Qua một lúc lâu, Xảo Yến mới ngược mặt lên, đôi má vẫn ửng hồng. Nàng đưa mắt nhìn Gia Kỳ rồi nũng nịu nói :

- Công tử chỉ khéo nói chơi thôi !

Nói đoạn nàng lại cúi gằm mặt xuống, mỉm cười trông thực dịu dàng.

Đào Gia Kỳ nghiêm nghị nói :

- Tôi không phải nói chơi đâu, nhưng chỉ sợ cô nương không đồng ý thôi !

Vậy chúng ta hãy cùng bước xuống thuyền du ngoạn rồi cùng tâm sự. Tôi đã có dặn Phù Tang đại sư phụ chuẩn bị cho chúng ta một ít món ngon rồi. Vừa bơi thuyền giữa cơn mưa bụi, rồi lại cùng đối ẩm với nhau, quả không còn gì lý thú bằng !

Xảo Yến tuy trong lòng hạnh phúc khôn xiết, nhưng vốn là một nữ nhi nên không thể thẳng thắn bày tỏ rõ thái độ được. Nàng đứng lên nói :

- Vậy xin mời công tử.

Giọng nói của nàng nhỏ như tiếng muỗi kêu, gần như không thể nào nghe thấy được.

Đào Gia Kỳ cũng đứng lên, đưa tay nắm lấy bàn tay của Xảo Yến, rồi khoan thai bước ra cửa !

Kể từ khi số người che mặt ở Thất Tinh Bảo tại thành Lạc Dương uy hiếp tất cả những nhân vật võ lâm phải lui khỏi đây, thì suốt mấy tháng trở lại đây giới giang hồ vô cùng yên ổn. Mọi việc qua, đều trở thành đầu đề trong những bữa trà dư tửu hậu của giới giang hồ mà thôi. Sự yên ổn này quả là mấy mươi năm nay chưa hề diễn ra bao giờ.

Hầu hết số người trong võ lâm, đều không hiểu tại sao lại có hiện tượng kỳ lạ đến vậy.

Nhưng trong thực tế thì chẳng có ai dám tìm hiểu cả, vì ai cũng sợ mang cái họa sát thân, nên ai cũng câm như hến.

Trong khi đó, một số nhân vật tên tuổi rung chuyển võ lâm trước đây giờ cũng im hơi lặng tiếng, không ai biết tung tích gì cả ! Cảnh tượng thanh bình này có thật là như vậy không ? Không ai có thể đoán được, trừ một vài người trong giới giang hồ hiểu rõ, còn lại ai cũng mù mờ cả.

Đào Gia Kỳ cũng là một trong những người hiểu rõ tình hình hiện tại. Lần này chàng trở về Duy Dương là có mục đích tìm kiếm môn võ công tuyệt kỹ của một bậc tiền bối võ lâm trước đây. Nhưng vì để tránh tai mắt của giới giang hồ nên chàng đã bố trí mọi việc rất cẩn thận chu đáo. Việc chàng tìm đến với Miêu Xảo Yến chính là một trong những sự bố trí của chàng.

Bởi vì chàng biết rất rõ tình trạng yên bình hiện nay chỉ có thể kéo dài nhiều nhất là nửa năm. Vì vậy mọi chuyện chàng đều hết sức cẩn thận.

Dưới cơn mưa bụi mịt mù không gian, Đào Gia Kỳ cùng người đẹp thả

thuyền trôi bập bênh trên mặt nước Sáu Tây Hồ quanh hiu vắng vẻ này, quả là một thú vui trang nhã.

Chàng đã thẳng thắn nói với Xảo Yến chuyện mình muốn rước nàng về làm hầu thiếp. Danh nghĩa là thế, còn thực ra không có sự phân biệt tôn ti ở đây.

Xảo Yến then thừng nói :

- Công tử cứ đến nói chuyện với má tôi là được rồi!

Đào Gia Kỳ cất tiếng cười vui sướng thật to !

Chiếc thuyền con nhắm ngay ven bờ đầy liễu xanh lướt tới.

oo Thời gian thấm thoát đã hai tuần trôi qua.

Khắp cả vùng sông Tần Hoài, hoa đào đều đang nở rộ, tơ liễu non xanh không ngớt phe phẩy theo chiều gió xuân.

Hôm ấy là một đêm trăng sáng, hoa đăng vừa tỏ khắp nơi, trên mặt sông, du thuyền qua lại như mắc cửi, hai bên bờ tửu quán trà đình mọc như nấm, lời ca tiếng nhạc du dương không ngớt bên tai.

Bên cạnh ngôi miếu Phu Tử, có một tửu quán đang thổi nhạc du dương, trước cửa đèn xanh đèn đỏ chiếu sáng ngời.

Ngay lúc đó, có một cỗ xe ngựa xinh đẹp dừng lại ngay đó. Lập tức bên trong có tiếng hô lớn :

- Tiêu Đại Thiều đã đến !

Liền ngay sau đó, từ trong cỗ xe bước ra một chàng thiếu niên tuấn tú, đầy vẻ hào hoa phong nhã. Sắc mặt tươi cười, ai trông thấy cũng phải tấm tắc khen thắm !

Chàng thiếu niên ấy vừa đưa chân định bước vào quán thì bỗng bên cạnh đó, hai gã đàn ông mặc áo gấm rất sang trọng nhưng mặt mày lại vô cùng hung dữ tràn tới định nhanh chân bước vào trước, bị thân hình của người thanh niên kia cản mất lối.

Trong khi ấy, chàng thiếu niên nọ từ từ quay mặt lại, đưa mắt nhìn thẳng vào hai gã kia rồi lại tiếp tục thông thả đi vào.

Hai gã đàn ông trông thấy ánh mắt của chàng thanh niên có vẻ uy nghi đáng sợ, không khỏi giật mình.

Lúc ấy, từ bên trong tửu quán có một người đàn ông khác bước ra, vòng tay thì lễ rồi hướng về hai gã đàn ông hung dữ kia tươi cười nói :

- Xin hai vị thứ lỗi, đêm nay Tiên lão gia đã bao trọn cả quán rồi, nên cô nương không thể tiếp người khách nào khác được, mong nhị vị rộng lòng khoan dung cho !

Người đàn ông bên trái tròn to đôi mắt, định lên tiếng gây sự, nhưng người bên phải đã vội tươi cười nói :

- Nếu thế thì đợi ngày mai chúng ta sẽ quay trở lại. Chỉ là việc vui chơi có gì đâu mà phải gây sự vô ích.

Nói đoạn, y bèn kéo người bạn của mình, quay gót bỏ đi ra.

Nhưng ngay lúc ấy, một người từ bên trong nhanh nhẹn bước ra, bám sát theo hai người đàn ông đó.

Bên ngoài đường cái, người qua lại đông nghẹt, nên hai gã đàn ông kia không hề hay biết có kẻ đang âm thầm theo dõi mình.

Một trong hai người hạ giọng nói :

- Tôi chỉ muốn đập tan cái quán ấy mới hả tức.

- Hù ! Nơi đây là chốn lành, mọi người đến tìm thú vui, sao lại gây sự làm gì. Chúng ta đừng vì chuyện nhỏ mà làm hỏng chuyện lớn. Không nên gây rắc rối vô ích. Tính của đương gia anh cũng rõ, nếu để ông ấy biết được, chắc chắn anh khó mà chịu nổi hình phạt của ông ấy !

Gã đàn ông nghe vậy không khỏi rùng mình, không nói gì nữa.

Người kia lại cất tiếng than dài :

- Đương gia ra lệnh cho chúng ta đi dò xét tổng đàn của Phi Phụng Bang hiện nay ở đâu, thế mà đến hôm nay cũng không hề thấy có chút manh mối nào.

Lời của đương gia đúng lắm, Phi Phụng Bang chỉ giả vờ giải tán mà thôi, kỳ thực họ đang chỉnh đốn lại hàng ngũ, mong sẽ quét khỏi thêm một lần nữa. Nếu chẳng phải thế thì tại sao bang hội đã giải tán mà số người trong bang lại im bặt, không hề lộ dạng ra giang hồ, chẳng có lẽ lại bị giết chết hết rồi sao ?

Tên đồng đảng trầm ngâm một lúc rồi mới nói :

- Bên trong chuyện này quả thật có nhiều điểm đáng ngờ lắm. Theo ý tôi, chúng ta hãy đến chân núi Thê Hà Sơn, hỏi nơi Trầm Ứng Thái lão sư may ra mới biết rõ được.

- Suốt dọc đường anh đã mấy lần nhắc đến cái tên ấy, chẳng hay giữa anh và ông ấy có mối quan hệ thế nào ?

Người kia cất tiếng cười khan :

- Trước kia tôi với ông ấy cùng chung sức kinh doanh công việc không vốn. Nhưng ông ta nhờ cần kiệm nên lần hồi trở nên giàu có rồi giải nghệ. Ông ta mua ruộng đất, xây thành một trang trại dưới chân núi Thê Hà Sơn, cưới vợ, có cả nàng hầu. Nghiễm nhiên trở thành một vị thân sĩ giàu có. Trong khi tôi thì có bao nhiêu tiêu hết bấy nhiêu, nên đến hôm nay tay trắng vẫn hoàn trắng tay.

- Nếu thế thì hai chúng ta tới đó hỏi thăm xem sao!

- Nửa đêm gà gáy chúng ta lại kéo đến phá giấc ngủ người ta, rất có thể ông ta lại nghi ngờ chúng ta có mục đích bắt lương thì sao ? Chi bằng chúng ta kiếm một tửu lâu uống rượu vui chơi, sáng mai hãy thông thả đến đấy, chẳng phải hay hơn sao ?

- Ha ha, một người thô lỗ như anh mà cũng nghĩ ra được những ý kiến rất tế nhị vậy sao, rõ quý hóa lắm !

Nói đoạn, hai người nhắm hướng Tụ Phong Lâu Phạn Trang thẳng tới!

Bỗng nhiên, ngay lúc ấy từ bên trong cửa hiệu có ba người mặc áo đỏ bước ra. Số người này đều ngoại tứ tuần, sắc mặt âm u như đang đắm chiêu suy nghĩ chuyện gì. Bởi thế họ suýt nữa va trúng vào hai người. Nhưng ba người mặc áo đỏ ấy thân pháp hết sức nhanh nhẹn nên sau khi cất tiếng “hừ” qua giọng mũi bèn lách tránh ngang qua mình hai người bỏ đi tuốt.

Hai người mặc áo gấm sang trọng ấy, không khỏi hết sức tức giận. Hai gã ta liền quay phắt lại, định sẽ gây sự, nhưng khi đưa mắt nhìn lên, trông thấy ba người mặc áo đỏ kia đã bỏ đi xa hơn mười trượng rồi. Chỉ thoáng thấy bóng họ chớp qua mắt là đã lẫn khuất giữa đám đông, khiến hai gã đàn ông mặc áo gấm không khỏi kinh ngạc, đưa mắt nhìn nhau đầy vẻ ngơ ngác !

Bỗng ngay lúc đó, bên cạnh hai gã ta có một giọng cười lạnh lùng truyền đến. Bởi thế, bọn họ lại một phen kinh ngạc nữa, vội vàng quay mặt về hướng có tiếng cười, thì thấy đấy là một lão già, đang đưa mắt nhìn chòng chọc theo ba bóng người áo đỏ, sắc mặt đầy vẻ tức giận.

Lão già ấy hai bên thái dương ấn huyết gò cao, đôi mắt sáng ngời như điện, nhìn qua đã biết lão ta là người có võ công không phải tầm thường !

Hai gã đàn ông mặc áo gấm thấy thế thì không khỏi giật mình. Một trong hai người liền vòng tay thi lễ với lão già, tươi cười nói :

- Các hạ dường như biết lai lịch của bọn người áo đỏ ấy ? Vậy chẳng hay có thể giải bày cho chúng tôi cùng được biết chăng !

Lão già đưa mắt nhìn qua hai người một lượt nói :

- Già đây chưa hiểu được, nhưng biết rằng vùng đất nhiều rồng lăm cộp này, chẳng bao lâu nữa tất sẽ xảy ra biến cố. Một người cháu của già đây, chẳng may đã bị giết một cách thê thảm trên đường đi cách đây mấy hôm, có lẽ án mạng ấy có quan hệ với số người mặc áo đỏ này !

Nói đến đây, lão ta cất tiếng than dài, rồi tiếp rằng :

- Số người mặc áo đỏ chẳng phải chỉ có ba người đó. Bọn họ, người nào cũng võ công cao tuyệt, hành tung bất định, rày đây mai đó, không biết ở đâu mà lần. Suốt hai ngày nay, lão đây hết sức theo dõi mà vẫn chưa tìm hiểu chi được về họ cả !

- Thế tại sao vừa rồi, các hạ lại không đi theo dõi bọn họ ?

- Vì già không có khả năng chiến thắng được họ, nên tuyệt đối không bao giờ liều lĩnh. Phương chi, việc ấy chưa chắc là do họ gây ra !

Nói đến đây, lão ta bèn vòng tay thi lễ, định sẽ bước đi. Một gã đàn ông mặc áo gấm liền cười nói :

- Bèo nước gặp nhau, đây đã là một cái duyên, vậy nếu các hạ không chê là chúng tôi quá đường đột, thì anh em chúng tôi xin mạn phép mời lão tiên bối vào cùng chung vui được không ?

Lão già tỏ vẻ do dự, rồi đáp rằng :

- Như vậy thật không tiện !

Gã đàn ông to lớn ấy liền cất tiếng cười ha hả nói :

- Tứ hải giai huynh đệ, có chi mà không tiện ?

Lão già đáp rằng :

- Nếu thế thì tôi xin tuân mệnh !

Liền đó ba người cùng nổi gót bước thẳng vào gian tử lâu. Bọn hầu sáng liền bước đến dẫn thẳng lên lầu, mời ngồi vào một chiếc bàn trang nhã. Tại đây ba bên đều có bình phong ngăn cách, một bên là cửa sổ, ngó ra ngoài thì có thể nhìn thấy một dòng sông dài như một dải lụa trắng, ánh đèn nhà của dân cư trong vùng lốm đốm như sao giăng, tiếng ca tiếng hát trên sông Tần Hoài bay dìu dặt theo chiều gió, không ngớt văng đến bên tai.

Lão già nói :

- Cao tính đại danh của nhị vị có thể cho lão phu biết được hay chăng ?

Một người đàn ông mặc áo gấm liền đáp rằng :

- Chả dám ! Tai hạ tên gọi là Bùi Thiên Tín !

Tiếp đó, người kia cũng nhanh nhẹn nói :

- Còn tai hạ là Ngạc Phục Sanh !

Lão già liền chấp tay thi lễ mỉm cười nói :

- Thật là vinh hạnh ! Lão phu là Du Triệu Khôi, quan ở vùng Hợp Phố tại Bách Việt. Vì thiên bẩm kém coi, tài nghệ hèn kém nên đành làm võ sư giữ nhà cho người cháu. Người cháu của lão buôn bán lớn, trong chuyến đi vừa rồi, có mang theo hàng trăm viên ngọc quý, nhưng chẳng may đã bị giết chết một cách thảm thiết tại ven sông Bách Lý Giang gần Kim Lăng. Số châu báu ấy đều bị cướp đoạt mất tất cả. Trong khi đó, vì lão phải đi tìm thuyền, nên khi xảy ra việc ấy lão hoàn toàn không biết gì cả !

Nói đến đây, sắc mặt của lão ta tràn ngập vẻ đau đớn !

Ngạc Phục Sanh nói :

- Du lão sư, tại sao lại có ý nghi cho số người mặc áo đỏ kia đã gây ra hành động đó?

Dư Triệu Khôi nói :

- Trước khi đứa cháu của già bị thiệt mạng, thì nó có dùng một ngón tay viết ngoằn ngoèo trên cát một chữ “hồng”. Già căn cứ vào chữ ấy, thì nghi rằng việc đó có tương quan tới số người mặc áo đỏ nọ. Oái già đây hiện nay đang ở đất khách quê người, lại chẳng được ai giúp đỡ, nên chỉ còn nghe theo số mạng của trời mà thôi !

Bùi Thiên Tín cười ha hả :

- Dư lão sư chớ nên quá buồn rầu. Việc tuốt kiếm can thiệp vào những việc bất bình trên đường đi, chính là việc làm của chúng tôi. Nhưng chẳng rõ liên tiếp hai ngày qua, Dư lão sư đã có tìm ra được một manh mối nào chưa ?

Dư Triệu Khôi trầm ngâm trong giây lát nói :

- Già đây chỉ biết số người mặc áo đỏ kia có tương quan với một bang phái bí mật vừa mới hình thành. Hiện nay bang phái ấy còn ở trong thời kỳ mai phục, đến khi họ mở đại lễ ra mắt thì chắc chắn sẽ làm rung chuyển cả võ lâm !

Bùi Thiên Tín và Ngạc Phục Sanh không khỏi sửng sốt, liếc mắt nhìn nhau !

Ngạc Phục Sanh lên tiếng nói :

- Tổng đàn của bang phái ấy hiện đặt ở nơi nào ?

Dư Triệu Khôi nói :

- Nếu ta đoán không lầm thì tổng đàn của họ cũng lẫn lẩn trong vòng một trăm dặm tại vùng Kim Lăng!

Bùi Thiên Tín và Ngạc Phục Sanh bèn nghĩ thầm :

- Việc này chắc chắn có liên quan đến Phi Phụng Bang. Ta nhất định sẽ tìm hiểu đến nơi đến chốn !

Bởi thế, Ngạc Phục Sanh liền mỉm cười nói :

- Dư lão sư, đêm nay chúng ta mượn rượu giải sầu, rồi đến sáng mai, chúng tôi sẽ đưa lão sư đến gặp một người Người ấy đã ở vùng này từ lâu, chắc là biết rõ mọi việc.

Dư lão lộ sắc cảm kích nói :

- Cử chỉ hào hiệp của nhị vị, già đây khắc cốt ghi tâm không thể nào quên !

Thế rồi ba người rót rượu mời nhau, cùng ăn uống vui vẻ !

Bỗng đâu, ngay lúc ấy, Bùi Thiên Tín trông thấy bên ngoài tám bình phong có một bóng người mặc áo đỏ lướt nhanh qua, bèn buột miệng hừ một tiếng, rồi đứng lên lướt thẳng ra ngoài nhanh như chớp. Trong khi đó, hai người đàn ông đứng tuổi, mình mặc áo đỏ mặt mày hung tợn đang đưa xuống lầu !

Ngạc Phục Sanh và Dư Triệu Khôi trông thấy hành động của Bùi Thiên Tín thì biết đã có chuyện nên cũng hối hả bước ra bên ngoài.

Bùi Thiên Tín vội vàng hạ giọng nói :

- Chúng ta hãy theo dõi họ, xem bọn họ trú ngụ ở đâu !

Nói đoạn ba người cùng hối hả bước xuống lầu. Bùi Thiên Tín ném ra một nén bạc xuống bàn rồi lướt thẳng ra ngoài.

Trong khi ấy họ trông thấy hai người mặc áo đỏ kia, đi ra đến giữa đường.

Dáng vẻ của họ không khác gì mọi người. Nhưng nếu nhìn kỹ thì mới thấy bề ngoài họ bước rất chậm chạp, nhưng kỳ thực lại nhanh nhẹn vô cùng.

Tháng ba ở vùng Giang Nam, gió xuân vẫn còn lạnh lạnh. Ánh trăng bạc trong ngần, nhuộm sáng cả mặt nước Mạc Sầu Hồ. Làn gió nhẹ thổi qua, khiến mặt nước gợn lên những đợt sóng lăn tăn trông lại càng thêm xinh đẹp. Trên bờ đê, liễu non xanh mượt, không ngớt phe phẩy trong màn sương mờ mờ, cảnh trí xinh đẹp như mộng, chẳng khác nào chốn thần tiên.

Ba người cùng bám sát theo sau hai người áo đỏ kia, đi thẳng về hướng Mạc

Sầu Hồ.

Hai người áo đỏ ấy khi đến ven hồ thì dừng chân đứng yên lại. Họ sánh vai nhau, tà áo không ngớt phành phạch theo gió.

Cả hai người đều đưa mắt nhìn đắm đắm vào giữa mặt hồ, thực lâu không bước đi đâu cả.

Cả ba người theo dõi ẩn mình sau một gốc liễu to cách đây ngoài mười trượng. Bùi Thiên Tín nói :

- Bọn họ đến bên Mạc Sầu Hồ này có lẽ là chờ đợi đồng đảng chăng ?

Ngạc-Phục-Sanh đáp:

- Tôi cũng có ý nghĩ như vậy!

Quả không vượt ra ngoài sự phán đoán của họ. Sau một tiếng hú khê thì trên mặt hồ bỗng xuất hiện một chiếc thuyền con nhằm hướng hai người đang đứng bơi nhanh tới.

Trong khi chiếc thuyền con ấy chưa cập vào bờ, thì đã thấy trong thuyền một bóng người nhô lên, rồi nhún mình vọt thẳng đến trước mặt hai người mặc áo đỏ nhanh như một luồng điện xẹt.

Người ấy cũng mặc một chiếc áo dài đỏ ối. Y nói nhỏ với hai người đứng chờ trên bờ một lúc, rồi bỗng phi thân lao vút vào khoảng không lộn nhào một vòng, đáp nhẹ nhàng trở xuống chiếc thuyền nhanh như gió hốt. Thế rồi chiếc thuyền nhỏ ấy lại lướt đi như bay vào giữa hồ.

Với thân pháp cao thâm tuyệt diệu ấy, quả ít được trông thấy trong chốn võ lâm.

Bởi thế, ba người đều không khỏi thán kinh hãi!

Liền đó, hai người mặc áo đỏ kia từ từ quay mặt lại, đưa bốn tia mắt sáng ngời lạnh buốt, nhìn thẳng về phía gốc liễu to, nơi ba người đang ẩn mình.

Một người áo đỏ liền cất tiếng cười khanh khách. Tiếng cười của y nghe rùng rợn như tiếng sói tru giữa núi đồi hoang vắng, bay lằng lằng theo chiều gió, khiến ai nghe đến cũng phải kinh tâm tán đờm, rợn óc rùng mình.

Một người mặc áo đỏ khác cũng cất giọng lạnh lùng nói:

- Ba vị đã rình xem được rõ ràng, vậy tại sao không bước ra cho anh em chúng tôi được trông thấy?

Ba người nghe thế đều không khỏi giật bắn người. Vì họ âm thầm theo dõi suốt dọc đường và lúc nào cũng ẩn mình kín đáo, thế nhưng vẫn không làm thế nào tránh khỏi được tai mắt của hai người áo đỏ kia.

Bùi-Thiên-Tín liền cất tiếng cười ha hả, rồi nhanh nhẹn nhảy phắt ra nói:

- Tai mắt của nhị vị thật thính nhạy, tôi đây hết sức khâm phục!

Người mặc áo đỏ đứng ở phía trái sắc mặt có vẻ càng âm u hơn, cười nhạt nói:

- Ba vị theo dõi chúng tôi là có ý định gì?

Lúc đó, Ngạc-Phục-Sanh và Dư-Triệu-Khôi cũng đã bước ra. Họ đoán biết

không làm sao tránh khỏi một cuộc đánh nhau ác liệt nên âm thầm vận dụng chân lực, sẵn sàng đối phó.

Bùi-Thiên-Tín cười như cuồng dại nói:

- Ông bạn, ông đã sai rồi! Mạc-Sầu Hồ là nơi phong cảnh xinh đẹp, ai cũng có thể đến thưởng ngoạn. Vậy, ông bạn đến đây được, còn chúng tôi không đến được hay sao? Đâu lại có lý lạ lùng như thế?

Người mặc áo đỏ ấy không khở cứng họng, nên phá lên cười khanh khách nói:

- Ông bạn sao chưa chịu lấy sự thành thật để nói chuyện với nhau mà lại quanh co lẻo mép như thế, chẳng phải làm nhục đến tiếng anh hùng hào kiệt hay sao?

Bùi-Thiên-Tín bỗng sa sầm nét mặt, cười nhạt nói:

- Ông bạn, đây chính là các ông đã sai rồi! Nếu mình không có làm việc chi xấu hổ với lương tâm, thì dù nửa đêm có bị ai kêu cửa cũng không giật mình. Các bạn nếu chẳng phải là phường bắt lương, cũng như chẳng có làm việc chi xấu xa bỉ ổi, hà tất phải lộ vẻ sợ sệt như vậy?

Dư-Triệu-Khôi nghe qua không khỏi kinh ngạc, thầm nghĩ rằng:” Gã họ Bùi này quả là một tay ăn nói hoạt bát, lý lẽ vững vàng không thua ai cả! “ Trong khi đó, người áo đỏ kia tức giận đến há mồm trợn mắt, mặt xanh chàm, líu lưỡi nói không nên lời!

Người áo đỏ khác bèn lên tiếng nói:

- Chớ nên lắm lời vô ích, kẻ nào muốn tìm hiểu mọi sự cơ mật của bản giáo, thì tội phải móc mắt chặt chân. Vậy, chúng ta hãy ra tay cho sớm, vì còn việc quan trọng hơn phải làm nữa!

Bùi-Thiên-Tín cười nhạt nói:

- Tôi nghĩ các ông cũng không to gan đến thế đâu!

Người mặc áo đỏ ấy hết sức giận dữ, bất thần tràn tới vùng cánh tay phải lên nhanh như điện xẹt, giương thẳng năm ngón tay chụp nhanh về đối phương. Cánh tay của y vùng thành hai nửa vòng tròn, vừa nhanh nhẹn phi thường, vừa hiền hóc không biết đâu mà đoán. Năm ngón tay rít vèo vèo trong gió, nhắm ngay vai của Bùi- Thiên-Tín chụp xuống!

Nếu là một tay giang hồ tầm thường thì chắc chắn không thể nào thoát khỏi được thế đánh vô cùng kì diệu đó. Nhưng, Bùi-Thiên-Tín quả là một người võ công cao cường, nên y đứng yên không thềm lách tránh đi đâu cả. Mãi đến lúc luồng chỉ phong của kẻ địch đã quét đến vai, thì y mới bất thần hít mạnh vào một hơi thở, khiến vai và ngực của y liền hót sâu vô một tắc, trong khi chưởng mặt đã nhanh nhẹn bay ra, dùng thế ”Huyền điều qua sa “ công chớp nhoáng vào cánh tay mặt của người áo đỏ.

Cùng một lúc đó, chân phía trái của y cũng lại nhanh nhẹn dùng thế ” khơi tinh thích đầu “ đá vút vào ”khí hải huyệt “ của kẻ địch.

Cùng một lúc má y đã dùng cả tay lẫn chân để phản công, mà lại phản công nhanh nhẹn như điện chớp, khiến người áo đỏ ấy không khỏi buột miệng khen rằng:

- Thế võ hay tuyệt!

Dứt lời người ấy nhanh nhẹn thu cánh tay về, rồi cũng lại nhanh nhẹn vung bàn tay chụp thẳng vào "khúc tri huyết" nơi cánh tay của Bùi-Thiên-Tín vừa đánh đến. Đồng thời, thay trái của y lại dùng thế "Hải đề lao nguyệt" với lấy gót chân của đôi phương vừa đá tới.

Bùi-Thiên-Tín trông thấy thế, không khỏi giật bắn người. Y hết sức kinh hoàng trước võ công cao tuyệt của người áo đỏ này. Chẳng những người áo đỏ có thể cùng lúc đánh ra hai thế võ mà đồng thời bên trong còn ngâm chứa vô số diễn biến, vừa khó đỡ vừa khó phá tan. Bởi thế, y bắt buộc phải vọt người bay thẳng lên cao, đảo một vòng trên không trung như một con chim, rồi vận dụng chân lực ra chưởng mặt, trong khi chưởng trái siết chặt một món ám khí, nhắm từ trên xẹt thẳng xuống, vung cả hai tay cùng đánh ra một lượt.

Thế là một luồng kinh phong ào ạt như núi đồi sụp đổ, đi đôi với vô số ám khí vô hình, bắt từ trên chụp thẳng xuống người áo đỏ, ồ ạt chẳng thua chi sóng bể thét gào, khiến ai trông thấy cũng phải kinh hãi.

Nào ngờ đâu, trong khi đôi tay của Bùi-Thiên-Tín vừa mới vung lên định đánh ra thì người áo đỏ cất tiếng cười khanh khách đầy ngạo nghễ, rồi cũng vọt người lên không, liếc xéo về phía đối phương, nhanh nhẹn chia tay phải ra, giương thẳng năm ngón tay, chụp lấy mạch cổ tay trái của Bùi-Thiên-Tín nhanh như điện chớp.

Với một thế phản công vừa nhanh nhẹn vừa tuyệt kỹ như vậy, quả vượt ra ngoài sức tưởng tượng của Bùi-Thiên-Tín. Do đó, y không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Ngạc-Phục-Sanh trông thấy thế, biết Bùi-Thiên-Tín không làm sao tránh khỏi được, nên quát lên một tiếng to, định sẽ...

Nào ngờ đâu, một người mặc áo đỏ khác đã buột miệng cười nhạt rằng:

- Có phải định hai người vây đánh một người không?

Tức thì, người áo đỏ ấy tràn nhanh tới như điện chớp, vung chưởng mặt lên, nhắm ngay ngực đối phương đánh tới nghe một tiếng vút!

Thế là một luồng chưởng phong vô cùng mạnh mẽ liền cuốn tới ào ạt, gây thành tiếng động ầm ầm như sấm nổ.

Ngạc-Phục-Sanh tức giận "hừ" lên một tiếng, rồi đưa hai chưởng lên ngực xô ra đỡ thẳng vào luồng chưởng lực của đối phương.

Qua một tiếng "phình" thật to, người áo đỏ đã lão đảo thân mình trong khi Ngạc-Phục-Sanh bị lui ra sau một bước, hai cánh tay cảm thấy có hơi tê buốt, rồi lại thấy máu huyết trong người đều cuồng loạn, nên không khỏi

thầm sợ hãi.

Lúc ấy, Bùi-Thiên-Tín còn đang lơ lửng trên không nên không thể nào lách tránh khỏi thế phản công của đối phương. Do đó, mạch cổ tay của y đã bị năm ngón tay của người áo đỏ siết cứng ngắc, khiến y cảm thấy tê buốt cả cánh tay, và cả thân mình bị người áo đỏ kéo mạnh trở xuống đất.

Dư-Triệu-Khôi trông thấy Bùi-Thiên-Tín bị đối phương chế ngự được, thì liền thò tay vào túi rút ra một ngọn roi da, vung mạnh cánh tay lên, tức thì ngọn roi da vuron dài ra, gây thành những bóng mờ chớp chờn đầy cả không gian, rít gió nghe vèo vèo, công thẳng vào cánh tay đang siết chặt Bùi-Thiên-Tín của người áo đỏ!

Người áo đỏ bèn cất giọng cười nhạt rằng:

- Một hạt châu bé nhỏ như hạt tằm mà cũng tranh đua ánh sáng với người! Nói đoạn, năm ngón tay mặt của y vẫn siết chặt Bùi-Thiên-Tín không buông, trong khi tay trái đã vung ra chụp tới, với một thế võ kì diệu khôn lường. Thế roi của Dư-Triệu-Khôi bỗng bất thần thay đổi, và sử dụng ngay ” Thần long thập bát thức “ của Thác Tháp Thiên Vương Lý Hạo, một nhân vật đã làm rung chuyển võ lâm mấy mươi năm qua, đánh vút tới!

Tức thì, bóng của ngọn roi dày đặc như vách núi, uốn khúc lồng lộn như đuôi một con rồng thần quét ra.

người áo đỏ trông thấy thế, không khỏi kinh hãi, thái độ xem thường kẻ địch liền bay biến đi ngay. Nhưng ngay lúc ấy, vì ngọn roi của Dư-Triệu-Khôi đã áp đảo được thế đánh của y, nên y luống cuống cả tay chân, không còn làm thế nào thi thố tài nghệ được.

Trong khi đó thì Ngạc-Phục-Sanh đang đánh nhau quyết liệt với một người mặc áo đỏ thứ hai. Đôi bên đều sử dụng đến những thế võ rất hiểm hóc, bên này đánh ra thì bên kia đỡ thẳng, hiển kinh khí đầy động ào ào, cát bụi tung bay mù mịt, cây cỏ chung quanh cũng bị gãy đổ không ít.

Ngay lúc đó, Dư-Triệu-Khôi bỗng quát to lên một tiếng, rồi dùng thế ” Thần long xuất huyết “ vung chót roi điểm thẳng vào cánh tay đang giữ chặt Bùi-Thiên-Tín của người áo đỏ!

Thế roi của Dư-Triệu-Khôi chẳng những hết sức nhanh nhẹn, mà lại vô cùng huyền diệu, khiến người áo đỏ hông thể không buông lỏng năm ngón tay đang siết chặt cổ tay của Bùi-Thiên-Tín ra.

Người áo đỏ ấy tức giận ” hừ “ lên một tiếng rồi nhanh nhẹn nhảy lui ra xa! Dư-Triệu-Khôi không bỏ lỡ dịp tốt, ngọn roi của y liền cuốn lên vun vút, bám sát đối phương như hình ỏi bóng, tấn công tới tấp qua những thế võ ồ ạt.

Người áo đỏ ấy tuy bị bắt buộc phải nhảy ra xa để tránh những thế tấn công của Dư-Triệu-Khôi, nhưng trong khi đó, nhờ y đã buông cánh tay siết chặt Bùi-Thiên-Tín, nên cũng không còn bị vướng nữa. Bởi thế, y liền vung

chương lên phản công hết sức mạnh mẽ qua những thế võ hiển hóc khó lường.

Bùi-Thiên-Tín thoát khỏi sự nguy hiểm thì trong lòng hết sức cảm kích Dư-Triệu-Khôi.

Y liền nhanh nhẹn vận dụng chân lực để điều hòa hơi thở, đồng thời cũng đưa mắt theo dõi trận đánh.

Y trông thấy thế roi của Dư-Triệu-Khôi, tuy là” Thần long thập bát thức “ nhưng chưa tinh thông tuyệt đỉnh, bên trong còn rất nhiều sơ hở. Nhưng cũng may thế roi ấy có một uy lực mạnh mẽ vô song, nên tạm thời không đến nỗi bị đối phương đáng bại.

Tuy nhiên, nếu thời gian kéo dài, thì chắc hẳn thế nào cũng bị hại!

Y lại đưa mắt nhìn về phía Ngạc-Phục-Sanh đang đánh nhau quyết liệt với người áo đỏ kia, tuy đôi bên đều đang dùng toàn những thế đánh mạnh bạo, nhưng vẫn chưa phân thắng bại. Do đó, y thấy rằng cần phải tiếp tay trước với Dư-Triệu-Khôi, nên bèn quát to một tiếng tràn ngay người tới, ra tay tấn công thẳng vào người áo đỏ vừa chế ngự y lúc này.

Người áo đỏ ấy thấy vậy, bèn sử dụng toàn những thế võ kì diệu vô song. Y giương năm ngón tay ra chụp lấy ngọn roi của Dư-Triệu-Khôi, rồi giật mạnh về phía mình và vung lên một lượt. Trong khi đó, chương trái của y lại vận dụng chân lực, quét thẳng về phía Bùi-Thiên-Tín!

Dư-Triệu-Khôi bỗng cảm thấy thân mình bị rung chuyển, đồng thời, theo với sức giãn của ngọn roi đối phương, khiến cả thân mình của lão ta bị nhào lộn lên giữa lưng chừng trời. Lão ta quá sợ hãi, liền buông năm ngón tay giữ ngọn roi ra, rồi cong mình búng mạnh một lượt, nhào lộn trở lại xuống mặt đất.

Người áo đỏ ấy giật lấy được ngọn roi vào tay, nên liền vung ra một thế ” Độc mãng dĩ yêu “ đánh thẳng về phía Bùi-Thiên-Tín.

Bùi-Thiên-Tín không ngờ người áo đỏ lại đánh ra một thế võ chớp nhoáng như vậy, nên liền quay người tránh ngang. Nhưng, ngay lúc ấy đã nghe một tiếng rít xé lụa, tức thì, chiếc áo gấm xinh đẹp của Bùi-Thiên-Tín đã bị ngọn roi quét mạnh, tét thành một đường dài. Ngọn roi ấy cũng đã quét trúng cả da thịt của y nữa, nên tại đấy liền nổi lên một làn roi dài cỡ năm tấc, máu tươi cũng theo đó rỉ cả ra ngoài.

Trong lúc ấy, Ngạc-Phục-sanh cũng đang lâm vào tình trạng nguy hiểm không kém. Vì y bị người áo đỏ áp đảo đến nỗi chỉ còn lo gỡ gạc mà thôi. Thực ra thì Bùi-Thiên-Tín và Ngạc-Phục-Sanh đều chưa sử dụng đến chân tài thực học của họ, vì họ sợ bị đối phương nhận ra được lai lịch của mình. Tuy có nhiều lần đối phương đề sơ hở, mà họ có thể sử dụng ngay những thế bí hiểm để chế ngự đối phương được, nhưng vì cần phải giữ kín lai lịch, nên họ đành phải bỏ qua. Nếu chẳng phải thế thì người áo đỏ này nào phải tay

đổi thủ với họ. Hơn nữa, những cao thủ giao tranh thường giành nhau về sự chủ động, nếu bên nào sai chạy đi một li một hào, thì sẽ đưa đến việc chết sống ngay tức khắc!

Bởi thế, Bùi-Thiên-Tín và Ngạc-Phục-Sanh không dám sử dụng đến chân tài thực học của mình, nên đã bị hai người áo đỏ áp đảo toi bời.

Riêng dư-Triệu-Khôi sau khi rơi trở xuống đất, thì sắc mặt biến hẳn. Lão ta đã té ngổl từ trên cao xuống, mồ hôi lạng toát ra như tắm. Xem ra chỉ một cái vung tay vừa rồi của đối phương đã làm cho Dư-Triệu-Khôi bị nội thương không phải nhẹ.

Thốt nhiên, mọi người nghe thấy một tiếng hú dài, trong trẻo, từ chân trời xa xé màn đen truyền đến. Tiếng hú ấy cao vút tận mây xanh, ngân vang mãi trong tai mọi người!

Tiếng hú chưa dứt, thì bỗng trông thấy một bóng người bay xẹt đến nơi nhanh như một luồng điện chớp. Đây là một người mặc áo đỏ, mặt che kín. Bùi-Thiên-Tín, Ngạc-Phục-Sanh và Dư-Triệu-Khôi đều hông khỏi kinh hãi! Hai người mặc áo đỏ vừa mới nhìn thấy người che mặt kia đáp xuống đất, thì trước tiên lộ sắc mừng rỡ, nhưng kẻ đó mặt bỗng biến sắc, bất thần nhảy thối lui ra sau hai trượng, rồi nhìn thẳng vào người che mặt ấy cười nhạt, nói:
- Các hạ là cao nhân phương nào? Tại sao lại ăn mặc đúng theo y phục của chúng tôi?

Ý định vàng thau lẫn lộn của các hạ rõ là bỉ ổi đáng khinh!

Người che mặt ấy bỗng cất tiếng cười dài. Tiếng cười của y khiến ai nghe đến cũng phải rùng mình rợn óc!

Qua một lúc thật lâu, người ấy mới im bật tiếng cười, nói:

- Chỉ có bọn các ngươi mới mặc được áo dài đỏ hay sao? Suốt nửa đời lăn lóc trong chốn giang hồ, lần đầu tiên ta nghe nói đến luật lệ ấy. Vậy chắc các ngươi cũng có chút tên tuổi, mau xưng tên ra xem nào!

Giọng nói của người ấy tuy không to nhưng khi lọt vào tai hai tên áo đỏ thì lại vang rền như sấm nổ !

Hai người áo đỏ bèn đồng thanh hét lên một tiếng rất dài rồi vọt người lên không, vung nhanh song chưởng đánh thẳng về phía người bịt mặt. Sau đó lại nương theo thế chưởng đánh ra, lao mình thẳng về mặt hồ, rồi dùng thuật “lăng ba vi bộ” chạy thẳng ra phía mặt hồ xa tít !

Người che mặt ấy cất tiếng cười ha hả rồi cũng vọt mình bay lên không, nhưng không đuổi theo, mà trái lại xẹt thẳng về hướng đường cũ nhanh như một luồng điện chớp !

Người che mặt ấy đến một cách bất ngờ, mà bỏ đi cũng rất đột ngột ! Bùi Thiên Tín và Ngạc Phục Sanh không khỏi kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau. Họ cảm thấy trong đêm nay toàn là gặp những việc không làm sao hiểu nổi, khiến họ phải điên đầu !

Một việc làm cho họ cảm thấy luống cuống khó hiểu nhất là số người mặc áo đỏ này đều có kinh công tuyệt đỉnh, có thể lướt trên mặt nước như trên đất bằng, thên nhưng tại sao người áo đỏ này lại dùng thuyền để bơi đi ? Phải chăng hành động quá thừa thãi, vẽ thêm chân cho rắn chạy đó hay sao ? Kể đó, tại sao người che mặt nạ lại đến một cách hối hả, rồi bỏ đi một cách vội vàng? Cử chỉ của người ấy, tựa hồ như đến đây để cứu nguy cho họ, mà cũng tựa hồ như bất ngờ đi qua đây thấy chuyện bất bình mà can thiệp thôi ! Tất cả mọi việc ấy, thật có vẻ sâu xa khó hiểu, suy luận cách nào cũng có lý, thực không làm sao phán đoán cho được.

Du Triệu Khôi từ từ đứng dậy, thở phì một hơi dài.

Bùi Triệu Tín tỏ ra rất lo lắng cho lão ta, nên bước tới hỏi rằng :

- Thương thế của Du lão sư thế nào ?

Du Triệu Khôi cười tự nhiên nói :

- Chẳng sao cả ! Già đây đã điều hoà hơi thở một lúc, và hiện giờ không còn điều chi đáng ngại.

Bùi Thiên Tín nói :

- Nếu chẳng được Du lão sư cứu nguy cho thì chắc chắn tôi đã bị hại rồi. Cái ơn to ấy, sau này nhất định tôi sẽ tìm cách đền đáp.

Du Triệu Khôi lắc đầu mỉm cười, nói :

- Đối phó với một kẻ thù chung, đây là bổn phận của mình. Chỉ hiềm là tài nghệ của lão phu quá kém cỏi, nên suýt nữa đã làm hỏng cả việc lớn, thực già đây vô cùng xấu hổ, đâu thể nói chuyện ơn nghĩa.

Sau đó, cả ba bàn bạc suy đoán về lai lịch của số người mặc áo đỏ kia, cũng như của người che mặt nạ, nhưng cuối cùng vẫn không làm thế nào hiểu cho được đích xác. Do đó, họ chán nản, kéo nhau trở về thành Kim Lăng.

Bình minh vừa ló dạng, bóng triệu dương chói rực ở góc trời đông, gió sớm thổi lồng lộng, hkiếm mọi người đều cảm thấy có hơi lành lạnh như tiết tàn đông.

Trên đường cái quan đi đến Thê-Hà-Sơn, có ba người cưỡi ngựa, phi nhanh như bay, vó ngựa nện xuống mặt đường vang động như sấm dậy. Hia bên đườngn đi, hoa đào, hoa lí đang nở rộ, màu đỏ chen lẫn màu trắng đang rực rỡ tươi vui.

Thê-Hà-Sơn cách thành Kim Lăng bốn mươi lăm dặm về phía đông. Trên núi, những cây tùng, cây bách cổ thụ mọc ra xanh um, che rợp cả mặt đường đi. Ngôi chùa Thê-Hà-Tự thấp thoáng trong bóng cây xanh. Phía sau ngôi chùa, có bức vách đá Thiên-Phật-Nham, đâu đâu cũng có chạm tượng phật, đứng xa trông như tổ ong. Đây là những tượng phật do thái tử Văn Huệ nước Tề đã chạm xưa kia!

Mỗi khi đến mùa thu có sương xuống thì những lá phong trong núi đỏ rực khắp nơi, xem rất đẹp mắt. Những màu đỏ ấy xen giữa màu xanh của lá

tùng lá bách, trùng trùng điệp điệp, xem chẳng khác chi một bức tranh. Tại chân núi phía đông, có một trang trại rất rộng rãi, bên trong nhà ngang dãy dọc, lầu gác nguy nga, đỉnh đài xinh đẹp, nghiêm nhiên chẳng thua chi nơi cư ngụ của một Vương hầu.

Ánh mặt trời sớm mai vừa lên cao, thì ba con ngựa đã phi đến trước cửa trang trại.

Trong khi đó, hai cánh cổng sơn màu đỏ hồng vẫn còn đóng im lìm.

Ngạc-Phục-Sanh cười nói:

- Trầm lão nhi quả là người biết xây dựng cuộc đời hạnh phúc. Đáng tiếc là trước kia tôi nắm được tiền bạc vào tay, thì lại tiêu hoang đi cả, nếu chẳng thế, thì Ngạc mỗ chẳng phải cũng như Trầm lão nhi ngày nay hay sao?

Vừa nói, y vừa thò tay lên nắm lấy cái khoen cửa khua mạnh mấy lượt.

Liền đó, bỗng nghe từ phía trong cánh cửa có tiếng vọng ra rằng:

- Mới sáng thế này mà đã có người đến kêu cửa, phá mất giấc ngủ ngon!

Tức thì, hai cánh cổng bỗng được mở ra, chuyển động nghe âm âm, và từ trong lộ ra một người đứng tuổi, đưa đôi mắt ngạc nhiên nhìn qua ba người một lượt, nói:

- Ba vị đến đây định tìm ai thế?

Ngạc-Phục-Sanh nói:

- Trầm trang chủ có ở nhà không? Xin phiền ông vào trong bẩm lại, nói có Ngạc-Phục-Sanh, người bạn cũ thuở xưa đến xin ra mắt!

Người đàn ông ấy liền tươi cười nói:

- Ô! Thì ra là bằng hữu của trang chủ, vì con không được biết, nên có phần thất lễ.

Nhưng, ba vị đến thực không may, vì ngày hôm qua, trang chủ đã đi Tô-Châu thăm viếng bạn bè rồi, có lẽ độ năm sáu hôm nữa mới về!

Ngạc-Phục-Sanh không khỏi sửng sốt, thầm nói: "Có đâu lại rủi quá như thế?"

"Nghĩ vậy, y liền cười nói:

- Trang chủ đã không có ở nhà, thì tại hạ đợi ít hôm nữa sẽ đến xin yết kiến vậy!

Người đàn ông đứng tuổi ấy cúi mình, xá một xá thật sâu, miệng không ngớt nói:

- Xin lỗi các ông! Xin lỗi các ông!

Ba người đều cảm thấy hết sức thất vọng, chán nản nhảy trở lên mình ngựa, giật cương quay về Kim Lăng.

Ngạc-Phục-Sanh cười nhạt nói:

- Theo tôi đoán, thì Trầm-Ứng-Thái chắc chắn là có ở trong trang trại. Trên đời đâu lại có một sự bất ngờ kì khôi như vậy?

Dư-Triệu-Khôi nói:

- Trầm trang chủ không hề biết trước được việc các hạ định đến viếng thăm,

vậy lời nói của người đàn ông ấy chắc chắn là không phải láo khoét!
Ngạc-Phục-Sanh cảm thấy lời nói của Dư-Triệu-Khôi rất hữu lí, nên lại nói:

- Phải đấy, giữa tôi và Trầm-Ứng-Thái chẳng hề có thư từ liên lạc với nhau suốt mười năm qua rồi. Bởi thế, y làm sao biết được tôi hôm nay sẽ đến viếng thăm y. Vậy chớ nên trách oan cho người ta mới phải!

Bùi-Thiên-Tín lắc đầu nói:

- Riêng tôi lại không nghĩ thế, mà trái lại, cảm thấy Trầm-Ứng-Thái có rất nhiều điều khả nghi. Không biết chừng trong trang trại ấy, cũng lại là nơi qui tụ nhiều cao thủ giang hồ!

Dư-Triệu-Khôi nói:

- Bùi lão sư căn cứ vào đâu để nghi như vậy?

Bùi-Thiên-Tín cười nhạt, nói:

- Người giữ cổng vừa rồi khi nói trang chủ hấn đi Tô Châu thăm bạn bè, thì đôi mắt không ngớt chớp lia lịa, chứng tỏ là y đang nói dối. Nhưng, mọi sự thật trước khi chưa tìm hiểu ra được, thì cũng không thể nào chắc chắn là mình đoán đúng. Tôi nhất định sẽ tìm hiểu cho rõ việc này mới được!

Ba người cùng phi ngựa nhanh như bay. Trong khi đó, bỗng ba người đều cảm thấy có một luồng gió mạnh lướt qua sau lưng mình. Bởi thế, cả ba đều quay mặt nhìn lại, nhưng trông thấy trên đường đi vẫn vắng vẻ không có bóng một người nào lạ. Do đó, họ cho đó là gió trời, nên cũng không để ý chi đến nữa.

Khi ba người trở về đến khách sạn, xô cửa bước vào phòng, thì không khỏi kinh hoàng thất sắc, vì trên mặt bàn có để ba nhúm tóc ngắn và một ngọc dao sắc bén ghim chặt lấy một tờ giấy trắng, bên trên có mấy dòng chữ.

Bùi-Thiên-Tín khẽ ”hừ “ một tiếng, rồi thò tay nhỏ mũi dao lên, chụp lấy tờ giấy xem qua, thì thấy có chữ viết rằng:

” Ta cắt tóc của các người thay thế cho việc cắt đầu các người. Đây chỉ là một sự cảnh cáo nhẹ nhàng. Vậy, ta mong các người phải biết tự trọng, giữ gìn thanh danh! “ Vừa xem qua dòng chữ thì y bất giác đưa tay sờ qua sau ót, thấy quả nhiên mớ tóc sau gáy của mình đã bị cắt mất đi một lổm.

Ngạc-Phục-Sanh và Dư-Triệu-Khôi cũng đều bị như thế cả, nên cả ba đứng sững sờ như ba pho tượng gỗ, ớn lạnh cả tâm can, ngơ ngác nhìn nhau không nói nên lời!

Sắc mặt của Bùi-Thiên-Tín dần dần trấn tĩnh lại, mỉm cười nói:

- Bùi mỗ nhất định không chịu bỏ qua việc này!

Ngạc-Phục-Sanh nói:

- Tài nghệ của người ấy quả hết sức cao tuyệt, e rằng chúng ta không phải là địch thủ!

Bùi-Thiên-Tín cười nhạt, nói:

- Nhưng chúng ta nào phải là phường sợ mạnh hiếp yếu đâu!

Ngạc-Phục-Sanh im lặng không nói chi cả.

Ba người ở trong khách sạn bắn khǎon, lo nghĩ suốt ngày, mãi đến khi vǎng trắng đã lên đến đầu liễu, Bùi-Thiên-Tín mới có ý nghĩ đi đến miếu Phu-Tử cạnh sông Tần-Hoài để du ngoạn, vì những nơi tìm gái lầu xanh, rǎn rỗng lẫn lộn ấy, không biết chừng có thể tìm ra lai lịch của số người mặc áo đỏ kia. Bởi thế, họ cùng kéo nhau đi ra khỏi khách sạn.

Tiếng ca tiếng nhạc không ngớt bên tai, du khách đông vǎy như kiến, ba người bất giác đã đi đến trước cửa trà đình bên cạnh miếu Phu-Tử mà họ đã bước vào ngày hôm qua.

Bỗng ngay lúc ấy có tiếng bánh xe lăn, rồi người đi đường tránh ra chừa thành một đường rộng. Liền đó, thấy có một chiếc xe lộng lẫy tiến đến và đậu lại trước cửa trà đình.

Rèm xe vừa kéo lên thì từ trong bước ra một dáng điệu đầy vẻ hào hoa công tử, khí sắc khoan thai, đúng là Tiêu-Đại-Thiếu mà họ vừa gặp đêm qua.

Người ấy đưa chân bước nhẹ nhàng, đi thẳng vào gian trà đình.

Bỗng khi ấy lại trông thấy có một người mặc áo đỏ, cùng đi với một người đàn ông mặc áo dài xanh, cũng bước thẳng vào gian trà đình ấy. Người đàn ông mặc áo xanh có đeo lưng lǎng bên hông một thanh trường kiếm cổ, đã lốm đốm màu ten, khiến cho ai cũng chú ý đến. Bùi-Thiên-Tín và Ngạc-Phục-Sanh thấy thế thì không khỏi giật mình.

Dư-Triệu-Khôi nói khẽ rằng:

- Nhị vị có ý muốn bước vào trong đó để dò xét về người mặc áo đỏ ấy chăng?

Bùi-Thiên-Tín trầm ngâm một lúc, nói:

- Chính chúng tôi có ý nghĩ đó, nhưng e không tìm được lí do, nên cũng sẽ không tìm hiểu được chi thêm, hoang phí thì giờ mà thôi!

Ngạc-Phục-Sanh nói:

- Đi chơi tại chốn ca nhị trà đình này, chỉ sợ là trong túi mình không đủ tiền, chớ sợ chi mình bước vào thiếu danh nghĩa, hoang phí thì giờ đâu?

Bùi-Thiên-Tín nói:

- Tôi không phải nói như vậy, mà chỉ sợ mình bước vào trong, thì bọn gái lầu xanh sẽ vǎy lấy, vậy thì làm thế nào dò xét về người mặc áo đỏ ấy được?

Ngạc-Phục-Sanh nói thầm:

”Quả đúng như vậy! “Bởi thế, y im lặng không nói chi cả.

Dư-Triệu-Khôi nói:

- Nhị vị chớ quá lo nghĩ đến việc có kết quả hay không, giờ chúng ta cứ đi thẳng vào trong đó, rồi tùy cơ mà hành sự. Thánh hiền có nói:”mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên“, vậy chúng ta chỉ cần bình tĩnh tiến hành công việc là đủ rồi!

Ngạc-Phục-Sanh vỗ tay cười, nói:

- Đứng lăm! Đứng lăm!

Gian trà đình ấy tên là ” Phầm-Hương-Viện “, khi ba người bước vào thì liền có tiếng xướng ca báo tin khách đến. TỨC thì, từ trong có một cụ bà bước ra niềm nở đón tiếp ba người vào trong.

Phầm-Hương-Viện kiến trúc thật là trang nhã, chung quanh hành lang nổi tiếp, lan can sơn son đỏ tươi, bông hoa và cây cảnh chưng bày khắp nơi, mùi thơm ngát ngào.

Bên trong cửa sổ treo đèn kết hoa, thấp thoáng trông thấy có rất nhiều đánh hình kiêu diễm, tiếng oanh tiếng yến thánh thót bên tai. Bên trong lại có tiếng tơ tiếng trúc du dương hấp dẫn.

Trong khi ấy, tại dãy hành lang có một lão già tuổi ngoài ngũ tuần, bụng phệ thật to, đang thông thả bước đến. Đôi mắt của lão già ấy cũng hết sức sáng, nên vừa liếc qua là đã trông thấy được Dư-Triệu-Khôi, nên to tiếng gọi:

- Dư lão sư! Dư lão sư!

Dư-Triệu-Khôi vừa thấy lão ấy thì cất tiếng ồ kinh ngạc, nói:

- Hứa chủ nhân, thực không ngờ lại gặp được ông ở nơi đây!

Nói đoạn, Dư-Triệu-Khôi liền nhanh nhẹn bước thẳng về phía ấy.

Bùi-Thiên-Tín và Ngạc-Phục-Sanhc ùng đưa chân bước theo sau.

Lão già bụng phệ họ Hứa kia bèn nói:

- Dư lão sư, tại sao số mình châu ấy đến nay vẫn chưa thấy giao tới? Người buôn bán lúc nào cũng rất trọng lời hứa cả. Tôi đã bằng lòng bán lại số mình châu đó cho Tiêu-Đại-Thiếu, hẹn ngày một sẽ giao đến cho ông ta. Nếu cậu chủ nhỏ của ông lại có lòng tham lam, đem bán nó đi cho một người khác mua đắt giá hơn thì...

Dư-Triệu-Khôi không chờ y nói hết lời, bèn vội vàng giải thích rằng:

- Xin ông chủ họ Hứa chớ nên hiểu lầm, vì cậu chủ nhỏ của tôi, dọc đường gặp bạn bè lưu lại chơi, nên chắc chắn ngày một đây sẽ đến nơi chẳng sai lời!

Lão già bụng phệ ấy nghe qua, thì mắt hiện sắc vui vẻ, nói:

- Số bạn bè cùng đi với ông đây, có thể giới thiệu cho biết được không?

Dư-Triệu-Khôi bèn lần lượt giới thiệu qua từng người một, cho đôi bên được biết nhau, ai nấy đều chào hỏi nhau rất niềm nở.

Lão già họ Hức cất tiếng cười to, nói:

- Đêm nay được gặp nhau ở đây thực là dịp may hiếm có. Hứa mỗ sẽ mời các bạn chung vui và đãi thọ mọi phí tổn. Hơn nữa, Hứa mỗ sẽ giới thiệu cho ba vị được biết một bậc manh thường quân đời nay, lúc nào cũng đầy lòng hào hiệp, đây là Tiêu đại hiệp tên tuổi vang lừng từ lâu!

Dư-Triệu-Khôi vội vàng nói:

- Nếu thế thì sao tiện!

Lão già họ Hứa lại cười to, nói:

- Hứa mỗ tuy không biết võ công nhưng rất thích giao du với những bậc anh hùng hào kiệt trong giới giang hồ. Nhất là Tiêu-Đại-Thiếu lại còn thích anh em võ lâm hơn cả Hứa mỗ nữa. Đêm nay Tiêu-Đại-Thiếu bày tiệc tại Phẩm-Hương-Viện, trong số tân khách được mời, có rất nhiều người tên tuổi vang lừng trong chốn võ lâm.

Bùi-Thiên-Tín nghe thế không khỏi giật mình, vội vàng nói:

- Hứa chủ nhân đã có lòng chiếu cố thì anh em chúng tôi xin tuân mệnh vậy!

Lão già họ Hứa cười ha hả, nói:

- Nói phải lắm! Nói phải lắm! Vậy xin mời ba vị cùng đi!

Dứt lời, lão ta liền dẫn ba người đi thẳng vào sân sau.

Phía sau trà đình có một cái sân rất rộng, chung quanh có ao nhỏ, có hòn non bộ, có khe nước chảy, có cầu bắc ngang. Bên sau chiếc cầu ấy lại có một tòa gác cao. Từ xa nhìn lại, thấy trên tòa gác ấy đèn đuốc sáng choang, tiếng cười đùa ồn ào vang dội.

Lão già họ Hứa dẫn ba người cùng bước vào gian sảnh đường của tòa gác ấy. Họ trông thấy người thiếu niên họ Tiêu được gặp vừa rồi, đang tiếp đón tân khách một cách niềm nở. Số tân khách ấy quả có nhiều người thuộc thân phận giang hồ, đúng như lời nói của lão già họ Hứa.

Trong khi ấy, Lại có đến ngoài hai mươi cô gái xinh đẹp tại Phẩm-Hương-Viện đến tiếp đón tân khách, cô nào cô nấy nhan sắc tuyệt trần, cười nói vui vẻ, liếc mắt đưa tình, thật chẳng khác nào một động tiên. Dư-Triệu-Khôi là một người đã lớn tuổi, thế mà đứng trước cảnh ấy, cõi lòng cũng không khỏi xao xuyến, rung động!

Bùi-Thiên-Tín và Ngạc-Phục-Sanh liếc mắt lướt qua khắp nơi, thì đã trông thấy người mặc áo đỏ và gã đàn ông mặc áo dài xanh, lưng đeo trường kiếm nọ, đang ngồi ngay ngắn tại một chiếc bàn đặt nơi góc nhà đầy bóng tối. Bởi thế, hai người liền đưa mắt nhìn nhau một lượt.

Lão già họ Hứa liền bước đến trước mặt chàng thiếu hiệp họ Tiêu kia, nói nhỏ mấy câu chi đó thì người thiếu niên ấy liền quay mặt lại, tươi cười nhìn thẳng về phía ba người, vòng tay thi lễ, nói:

- Được ba vị đến dự thực là quý hoá, tại hạ là Tiêu-Tông-Kiệt, vì đêm nay đông người nên có chỗ sơ sót, xin ba vị rộng lòng tha thứ cho!

Dư-Triệu-Khôi nói:

- Chả dám!

Tiêu-Tông-Kiệt liền quay về lão già họ Hứa, tươi cười nói:

- Xin nhọc Hứa huynh tiếp đón ba vị giúp cho tại hạ, đồng thời, giới thiệu các bằng hữu võ lâm cho ba vị được biết!

Lão già họ Hứa vội vàng nói:

- Lễ tất nhiên là Hứa mỗ sẵn sàng làm các việc ấy, vậy Tiêu thế huynh cứ tự tiện là được rồi!

Tiêu-Tông-Kiệt lại cùng ba người hàn huyên mấy câu, rồi xin lỗi cáo lui, quay người bước đi nơi khác.

Lão già họ Hứa liền nói:

- Hứa mỗ xin lần lượt giới thiệu qua các bằng hữu võ lâm có mặt ở đây cho ba vị được biết!

Số nhân vật võ lâm có mặt trong buổi tiệc này, độ ngoài mười người. Bọn họ đều là người trong ba môn phái Hoa-Sơn, Bắc-Nhạn và Thanh-Thành.

Nhưng, khi lão già họ Hứa bước đến trước mặt người áo đỏ và gã mặc áo xanh thì vì không biết tên tuổi cũng như lai lịch của họ, chững như không biết họ đã đi cùng ai đến đây, nên ấp úng nói:

- Còn đây là... vị này là...

Trong khi đó, lão ta nhìn thấy đôi mắt sâu hiểm lạnh lùng của người đàn ông mặc áo xanh và người mặc áo đỏ kia thì không khỏi bắt rùng mình, nên lại cànng ấp úng không nói nên lời!

Bỗng ngay lúc đó, từ trong đám tân khách, có một tiếng cười nhạt vọng đến rằng:

- Thực là lên mặt quá đáng!

Bùi-Thiên-Tín liền quay mặt về hướng có tiếng nói, thì trông thấy người vừa lên tiếng ấy chính là Phụng-Hoàng-Tiêu-Trương-Bình trong phái Hoa-Sơn.

Lẽ tất nhiên là tiếng cười nhạt của ông ta, cũng như câu nói vừa rồi, chính là ám chỉ người đàn ông áo xanh và người áo đỏ kia chứ không còn ai nữa!

Gã đàn ông mặc áo dài xanh sắc mặt bỗng tràn đầy sát khí, vung nhanh cánh tay mặt lên, tức thì thanh trường kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ, một đạo ánh thép lạnh ngắt và chói rục liền lóe lên ngay theo đó.

Người mặc áo đỏ vội vàng năgn lại nói:

- Không thể làm như thế được!

Thốt nhiên, ngay lúc ấy có một ngọn kinh phong cuốn vào gian đại sảnh, làm cho tất cả đèn đuốc đều tắt phụt!

Tức thì, từ trong bóng tối bỗng có một tiếng gào thảm thiết vang lên, khiến ai nghe cũng phải rùng mình!

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 34

Thiên Thu Nhất Kiếm

Tiếp đó, từ trong bóng tối lại có tiếng của mấy cô gái kêu thét lên và cuối cùng lại nghe tiếng quát to như sấm rền:

- Đốt đèn lên mau!

Số nhân vật võ lâm phần lớn đều mang trong người hoa? tập nên chỉ “xoạc xoạc” mấy cái là hai ngọn lửa hồng đã sáng lên, họ nhanh nhẹn thấp lại những ngọn nến mới tắt.

Dưới ánh sáng tỏ rõ của bao nhiêu ngọn đèn trong phòng, mọi người kinh hoàng thấy Phụng Hoàng Tiêu Trương Bình đã nằm sóng xoài trong vũng máu chết từ lúc nào.

Dưới nách của y bị đâm một lỗ to, máu từ đó vẫn trào ra không ngớt.

Gã đàn ông mặc áo xanh vẫn còn đang siết chặt thanh trường kiếm khi nãy, đôi mắt y ngó xòng xọc về một nơi, đầu mũi kiếm vẫn còn nhỏ máu.

Trong khi đó thì sắc diện người áo đỏ đầy vẻ giận dữ.

Liền đó lại nghe tiếng la hoảng hốt của đám nữ nhân phục thị trong quán. Họ bùm miệng chạy thẳng ra ngoài.

Tiêu Tông Kiệt cau mày, tăng hắng hai tiếng rồi nói:

- Tại sao lại có việc đáng tiếc như thế này?

Tức thì bên cạnh đấy, có một cao thủ phái Hoa Sơn là Cầu Long Bổng Hoa Trường Xuân nhanh nhẹn lướt ra, đưa mắt nhìn thẳng vào gã đàn ông áo xanh cười nhạt nói:

- Vị Trương hiền đệ của tôi không hề có thù oán gì với các hạ, sao các hạ lại ra tay độc ác như thế? Có phải các hạ muốn dương danh võ lâm nên không từ thủ đoạn nào để gây sự với anh em trong giang hồ?

Gã đàn ông áo xanh nhướng cao đôi mày một lượt nhưng thủy chung vẫn không đáp lại lời nào.

Người áo đỏ lên tiếng:

- Tôn giả chớ nên hiểu lầm, vì ông bạn của tôi đây không hề ra tay sát hại đối phương bao giờ!

Hoa Trường Xuân cười nhạt nói:

- Hừ, mũi kiếm của hãn còn nhỏ máu từng giọt, người còn chối cãi vào đâu!

Người áo đỏ cất tiếng than dài:

- Tôn giả hiểu lầm rồi, nếu việc mình làm thì mình chịu, chúng tôi đâu bao giờ hèn nhát chối tội. Nhưng trường hợp này quả thật có nhiều nội tình khó hiểu.

Sắc mặt Hoa Tường Xuân liền sa sầm, gằn giọng nói:

- Tại hạ không chỉ trích các hạ, các hạ không cần phải nhiều lời Người áo đỏ nghe thế không khỏi cứng họng!

Trong đám người đứng xung quanh có người lên tiếng:

- Hai vị khách ấy đều có hành tung bí hiểm. Họ không hề được Tiêu công tử mời tới, cũng chẳng đi cùng với ai. Rõ ràng là cố tình trà trộn vào đây gây sự. Không cần dài dòng nữa, bắt hết bọn họ lên quan xét xử là được rồi.

Gã đàn ông mặc áo xanh nghe thế thì sắc mặt lộ sát khí, cất tiếng cười cuồng ngạo nói:

- Nếu quả đúng tôi có tâm địa độc ác như thế thì đã sao nào?

Hoa Tường Xuân gằn giọng:

- Chẳng sao cả, giết người đền mạng, nợ máu trả máu, có thể thôi!

Người áo đỏ vội vàng nói:

- Châu huynh, trong trường hợp này đâu thể hành động tùy hứng được, mình làm thế chẳng khác nào để cho lũ chuột hèn nhát mượn dao giết người kia càng đắc chí hay sao?

Nói đoạn y bèn đưa mắt nhìn về phía Hoa Tường Xuân:

- Sao các hạ không bình tĩnh để chúng tôi tìm hiểu ai đã gây ra việc này mà chỉ một mực ngậm máu phun người, thử hỏi như thế có ích lợi gì cho các hạ chứ?

Hoa Tường Xuân quát to:

- Đây là việc trăm người đều thấy, sao lại bảo là ngậm máu phun người?

Không nói nhiều nữa, nhị vị có tài cán gì mau thì thố ra đi kéo tại hạ cam thất lễ đó.

Gã đàn ông áo xanh cất tiếng cười cuồng ngạo nói:

- Ông bạn quyết chí trả thù, Châu mỗ xin tiếp nhận, nhưng ở đây không tiện lắm, vậy chúng ta hẹn một nơi khác được không?

Hoa Tường Xuân cười nhạt nói:

- Người thật giỏi hoạt, làm vậy khác nào thả hổ về rừng. Không mau xưng danh tính ra, ta không khách sáo đâu.

Gã đàn ông áo xanh cười nhạt:

- Chưa hẳn thế đâu!

Đôi mắt của người áo đỏ tràn đầy vẻ cuồng quýt, chứng tỏ y không muốn bị lộ tung tích nơi đây, và cũng không muốn gây thù oán với số người chúng quanh.

Tất cả tân khách trông thấy không khí căng thẳng, đều sợ hoa. lây, nên hồi hủ rút lui êm ra bên ngoài. Vì vậy trong gian đại sảnh chỉ còn lại những nhân vật giang hồ. Tiêu Tông Kiệt cùng lão già họ Hứa sắc mặt lộ đầy vẻ kinh hoàng!

Bùi Thiên Tín bỗng cất giọng cười nhạt nói:

- Châu bằng hữu, nếu nói chẳng phải ông bạn giết Trương Bình thì chẳng ai tin đâu.

Việc này xảy ra trước mặt mọi người, ông còn chối đầu cho được, sao không thẳng thắn thừa nhận cho rồi?

Người mặc áo đỏ trông thấy tình hình trước mặt hoàn toàn bất lợi cho hai người bạn y nên đôi trông mắt liếc quanh một lượt rồi nhanh như chớp quay người lại đưa song chường lên, nhắm ngay hướng cửa sổ xông thẳng tới.. Qua một tiếng ầm thực to, cánh cửa bị luồng kinh lực kinh hồn đánh vỡ tan thành từng mảnh vụn. Tức thì người áo đỏ ấy nhún mình lao thẳng ra ngoài nhanh như điện chớp!

Bùi Thiên Tín liền quát to:

- Người chạy đâu cho thoát!

Trong khi y định lao người đuổi theo thì bỗng nghe một tiếng “hự” khô khan, rồi trông thấy người áo đỏ đã hốt hoảng bay trở vào gian đại sảnh, nhào lăn quay một vòng trên mặt đất, thân hình lảo đảo một lúc mới gắng gượng đứng yên trở lại được. Sắc mặt của y đã trở thành tái nhợt, lồng ngực không ngót phập phồng theo hơi thở hổn hển, máu huyết trong người nhộn nhạo hẳn lên!

Ngay lúc đó bỗng nghe bên ngoài cửa sổ có một tiếng cười nhạt vọng đến rằng:

- Giết người đèn mạng, đâu có bỏ chạy dễ dàng như vậy được?

Giọng nói tuy không lớn lắm, nhưng đã làm rung chuyển màng tai của tất cả mọi người một cách dữ dội!

Gã đàn ông mặc áo dài xanh không khỏi biến sắc mặt nhưng kể đó hẳn lại cất tiếng cười như cuồng dại. Đôi mắt của hắn ta tràn đầy sát khí, mặt xanh trông như màu chàm!

Ngạc Phục Sanh bỗng bắt thần giương nhanh hai ngón tay ra, diêm chớp nhoáng vào “Tinh thúc huyết” của người áo đỏ một lượt!

Người mặc áo đỏ vì máu huyết đang rối loạn, chưa bình phục hẳn nên không làm sao tránh được đòn tấn công bất thần ấy. Bởi vậy hắn liền “hự” một tiếng khô khan rồi té lăn ra đất bất tỉnh hẳn!

Gã đàn ông họ Châu mặc chiếc áo dài xanh, trông thấy thế thì hết sức tức giận, vung trường kiếm công thẳng ra, tạo thành ba đoá sao bạc lạnh ngắt, nhắm đâm thẳng vào những đại huyết phía trước ngực của Bùi Thiên Tín. Thế kiếm của y hết sức nhanh nhẹn, chỉ trong chớp mắt là đã đâm đến nơi!

Bỗng ngay lúc đó, từ bên ngoài sảnh đường có tiếng quát to rằng:

- Châu hiền đệ, chớ nên ra tay một cách lỗ mãng như thế!

Gã đàn ông họ Châu vừa nghe qua thì hồi hã thu lưỡi kiếm trở về. Trong khi ấy từ bên ngoài gian đại sảnh lướt thẳng vào một lão già mày rậm râu đỏ, khí sắc vô cùng oai vệ.

Tiêu Tông Kiệt vừa trông thấy lão già thì mặt lộ sắc mừng rỡ nói:

- Trăm trang chủ đến thực là đúng lúc, tại hạ đang hết sức luống cuống đây!

Ngạc Phục Sanh nhìn kỹ lão già thì thấy đúng là Trầm Ứng Thái, trang chủ Thê Hà Sơn Trang mà bọn họ vừa đi đến viếng thăm nhưng không được gặp, nên trong lòng thầm cười nhạo nói rằng:

“Ngươi cố ý lánh mặt chúng ta, vậy Ngạc mỗ sẽ cho ngươi biết tay!” Lúc ấy Trầm Ứng Thái đang quay mặt về phía Tiêu Tông Kiệt vòng tay nói:

- Lão phu mới từ Tô Châu về hồi khuya này thì tiếp được thiệp của Tiêu công tử.

Nhưng vì hành trang của lão phu chưa sắp xếp xong nên lão mới sai hai vị hiền đệ là Châu Lam và Bành Ảnh đến đây ra mắt trước. Lão phu có bảo chúng nó nói rõ cho công tử biết là lão phu không thể đến dự tiệc đúng giờ. Lão phu vừa mới đến đây thì mới biết có việc rắc rối như vậy. Chắc là sự hiểu lầm mà thôi!

Bùi Thiên Tín cười nhạo nói:

- Việc này trăm mắt đều thấy, sao có thể hiểu lầm được!

Trầm Ứng Thái nghe qua, không khỏi sùng sốt, sắc mặt có vẻ tức giận nói:

- Châu hiền đệ chính là môn đồ kế nghiệp của Tuyền Cơ lão tiên bối tại Thiên Sơn, kiếm thuật đã đến mức xuất thần nhập hoá, nếu đã ra tay sát hại đối phương thì tuyệt đối không bao giờ chạy trốn. Vậy xin các vị hãy dẫn cơn thịnh nộ, lão phu xin hứa sẽ tìm hiểu và phôi bày trước ánh sáng chuyện này!

Hoa Tường Xuân nói:

- Trầm Trang chủ có thể thực hiện đúng như lời nói không?

Đôi mắt của Trầm Ứng Thái liền tròn to, ánh sáng chiếu ngời nói:

- Lão phu đã nói ra rồi thì không khi nào lại có sự sai lệch cả!

Hoa Tường Xuân cười nhạo nói:

- Nếu vậy thì chúng tôi tạm giao Châu bằng hữu lại cho Trầm trang chủ.

Trước khi mọi việc được phôi ra ánh sáng, thì không thể thả cho y tự do, nếu trái lại thì Trầm trang chủ sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm!

Trầm Ứng Thái bồng đồ bưng sắc mặt nói:

- Đó là lẽ tất nhiên!

Tất cả quần hùng có mặt trong đại sảnh đường, vừa rồi nghe nói đến gã đàn ông họ Châu kia chính là môn đồ kế nghiệp của Tuyền Cơ Tử thì không khỏi thán kinh ngạc.

Tuyền Cơ Tử suốt mấy chục năm qua không hề lộ mặt trong võ lâm. Nhưng trước kia lão ta đã dựa vào “Tuyền cơ nhị thập thất thủ kiếm pháp” tung hoành một cõi ở phía ngoài quan ải. Lão ta là một người độc ác, hung dữ.

Các cao thủ hai phe hắc bạch chết dưới tay lão không biết bao nhiêu mà kể.

Những nhân vật giang hồ ở Trung Nguyên cũng bị mất mạng dưới tay lão

cũng không ít, tên tuổi lão ta đã rung chuyển cả võ lâm. Bởi thế lão ta nghiêm nhiên trở thành một vị minh chủ ở ngoài quan ngoại.

Hoa Tường Xuân đã thầm nghĩ trong lòng, biết rằng nếu gây chuyện đánh nhau bây giờ thì không thể nào đối địch nổi với đối phương, nên đành tạm thời nhẫn nhịn, đồng thời phái người về bẩm báo lại với chưong môn, xin thêm các cao thủ ra lo việc trả thù cho Trương Bình.

Gã đàn ông họ Châu cất giọng lạnh lùng sâu hiểm nói:

- Tầm thịnh tình của Trầm trang chủ, tại hạ xin luôn luôn ghi nhớ, nhưng Châu Nhân Ký tôi, không cần đến sự bảo vệ của trang chủ. Tôi xin hứa trong vòng một tháng sẽ tìm ra hung thủ đã giết người giá họa cho tôi hôm nay!

Trầm Ứng Thái tươi cười đáp:

- Chẳng phải già đây có ý lên mặt đứng ra bảo lãnh hiền đệ, nhưng vì đứng trước sự phân uất của số đông, e rằng hiền đệ mất bình tĩnh mà hành động không khéo đó thôi!

Châu Nhân Ký cất giọng sâu hiểm cười:

- Tôi nghĩ rằng, không có ai ở đây dám to gan ngăn cản việc làm của tôi cả!

Ngạc Phục Sanh nghe qua không khỏi tức giận, gằn giọng nói:

- Chỉ mấy đường “tuyên cơ kiếm pháp” là lên mặt xác lão. Ngạc mỗ xin lãnh giáo voi người, thử xem người làm chi được Ngạc mỗ cho biết!

Nói đoạn, ông ta vén gọn vạt áo lại, rồi tuốt ra một thanh “nhuyễn can thương” to bản nghe một tiếng reng, rồi vung lên, đưa thẳng lên trước mặt, ánh thép chiếu ngời lạnh ngắt!

Trên mũi thương của y lại có một chiếc đầu rắn hình lục lăng màu xanh ngắt, chứng tỏ có một chất độc vô cùng nguy hiểm!

Trầm Ứng Thái nhìn qua ngọn thương thì nhớ mang máng như mình đã thấy ở đâu rồi, nhưng nhất thời không làm sao nhớ ra được, bởi vậy đôi mắt y liền nheo lại có moi óc để cố nhớ ra lai lịch ngọn thương này!

Châu Nhân Ký trông thấy Ngạc Phục Sanh rút binh khí ra thì cất tiếng cười nhạt, đưa chân bước tới, vung kiếm lên đánh ra một thế “thiên phong tảo nguyệt” về phía đối phương!

Tức thì cả gian sảnh đường liền đắm chìm trong ánh hàn kiếm kinh người.

Đồng thời một đoá kiếm hoa to như lòng bàn tay, cuốn thẳng tới, công thẳng vào người của Ngạc Phục Sanh!

Thế kiếm của y hết sức ác liệt và kỳ diệu, lại nhanh nhẹn không thua ánh chớp giạt.

Ngạc Phục Sanh liền lách qua phía trái, vung cánh tay mặt lên, sử ngay ba thế nhuyễn can thương. Tuy y đánh sau đối phương, nhưng thế công của y lại tới trước, nhằm thẳng vào mười ba huyệt đạo quan trọng nhất trong người của Châu Nhân Ký giáng xuống!

Một điều làm cho mọi người kinh hãi nhất là ngọn thương của y có thể tự

uốn khúc, trông chẳng khác nào một con rắn độc đang ngoi tới, khiến thể công của y không ai có thể đoán được. Trong khi đó, thì chiếc đầu rắn ở trên đầu ngọn thương lại loé lên vô số ánh sao bạc lạnh ngắt!

Qua một tiếng “xoảng” tức thì hai món binh khí bằng thép đã chạm thẳng vào nhau. Lưỡi kiếm của Châu Nhân Ký đã giáng thẳng vào ngay chiếc đầu rắn trên ngọn thương của Ngạc Phục Sanh!

Tức thì Châu Nhân Ký cảm thấy cả cánh tay mặt ít nhiều bị tê buốt, thể kiếm cũng bị hất bay trở ra xa ba tấc, nên thầm nghĩ rằng:

- Võ công của tên này không phải kém, nếu không để cho hắn biết lợi hại của ta thì Châu Nhân Ký này đâu còn chỗ đứng trên võ lâm Trung Nguyên này nữa!

Nghĩ thế, y bèn cất tiếng cười nhạt, rồi sử dụng ngay kiếm pháp tuyệt luân của “tuyền cơ nhị thất thức” khiến thể kiếm bay ra ào ạt như thủy triều dâng tràn, làm cho cả gian sảnh tràn đầy ánh sao bạc chiếu ngời, gió rít vèo vèo trong không gian liên hồi không dứt!

Ngạc Phục Sanh sau khi dùn một đường thương hất lui được thể kiếm của Châu Nhân Kiệt thì tràn tới tấn công ồ ạt, bóng thương chập chờn, vì y đã sử dụng toàn những thể võ kỳ tuyệt!

Trong khi đó, trong đầu của Trầm Ứng Thái bỗng sực nhớ ra một người, nên thầm nói rằng:

- Té ra là hắn! Vì đã xa nhau lâu năm, nay mới thấy võ công của hắn tiến bộ phi thường, không còn là một tên tiểu tốt thưở xưa nữa. Nhưng sao hắn không đến chào hỏi mình?

Nhưng lúc ấy lão ta không còn cách nào lên tiếng ngăn cản cuộc xô sát giữa hai bên được. Nếu cứ để vậy thì chắc chắn sẽ có một kẻ bị bại dưới tay đối phương. Chừng ấy mới là khó xử. Nghĩ thế nên lão hết sức lo lắng trong lòng!

Tiêu Tông Kiệt và những nhân vật giang hồ đứng quanh đó ai cũng biến sắc, mắt trợn miêng há hốc, ùn ùn thối lui vào các góc tường để tránh né!

Bỗng nhiên Châu Nhân Ký nhy lui nhẹ nhàng ra sau ba bước, hoành thẳng lưỡi kiếm lên cao tới đầu, sắc mặt vô cùng nghiêm nghị, rồi chậm rãi từ trên chém xuống.

Trước sự thay đổi của thể kiếm nọ, tuy xem ra bề ngoài hết sức tầm thường, nhưng kỳ thực thì uy lực của nó mạnh mẽ khó lường được!

Quả nhiên, trong khi thể kiếm của Châu Nhân Ký chưa chém xuống thì Ngạc Phục Sanh đã cảm thấy có một luồng kinh lực vô hình, từ trên đè xuống hết sức mãnh liệt, khiến cho đường thương nhanh nhẹn ác liệt của y cũng phải mất thăng bằng, chậm chạp trở lại.

Đồng thời y cũng cảm thấy cả cánh tay mặt tê buốt, mất hết cả sức mạnh!

Ngạc Phục Sanh không khỏi kinh hãi, đưa mắt nhìn lưỡi kiếm của Châu

Nhân Ký từ trên chậm rãi chém xuống, nhưng chẳng làm thế nào lách tránh cho khỏi, vì lưỡi kiếm lạnh ngắt kia, lúc nào cũng bám sát theo y như hình với bóng, khiến y cảm thấy hồn phi phách tán, thầm nghĩ rằng:

- Thế là mạng ta đã hết rồi!

Số quần hùng có mặt chung quanh trông thấy vậy, ai nấy đều lộ vẻ kinh hãi! Lưỡi trường kiếm của Châu Nhân Ký, khi giáng xuống còn cách đỉnh đầu của Ngạc Phục Sanh độ nửa thước thì đột nhiên y bỗng cảm thấy từ ngoài cửa sổ có một luồng kinh lực bay vút vào, chạm thẳng vào thanh kiếm của y. Thế là qua một tiếng “xoảng” ngân dài, thanh trường kiếm của y đã bị hất văng bắn ra xa!

Tức thì, từ bên ngoài cửa sổ có một tiếng cười nhạt vọng đến rằng:

- Thằng bé kia, chẳng biết người từ đâu học được một thế “Thiên khu cử khúc” đầy thiếu sót như vậy? Thế mà cũng mang ra khoe khoang trước mặt mọi người, quả da mặt của người quá dày nên không biết chi là xấu hổ!

Sắc mặt của Châu Nhân Ký trở thành tái nhợt, đôi mắt lộ đầy vẻ sợ hãi!

Trầm Ứng Thái nghe thế cũng không khỏi giật bắn mình.

Tiêu Tông Kiệt cũng cau chặt đôi mày lại!

Trầm Ứng Thái tăng hắng một tiếng nói:

- Vị cao nhân nào ở bên ngoài cửa sổ, sao không để cho mọi người ở đây được bái kiến?

Nói đoạn lão nhún mình lao vút ra ngoài cửa sổ!

Ngạc Phục Sanh vừa thoát khỏi cơn nguy hiểm, tâm thần cũng dần dần bình tĩnh trở lại, đưa đôi mắt nhìn chòng chọc vào mặt Châu Nhân Ký.

Châu Nhân Ký cũng đưa mắt nhìn sững sờ về phía cửa sổ, như đang moi óc nghĩ ngợi điều gì, hoàn toàn không hề để ý chỉ đến cái nhìn của Ngạc Phục Sanh!

Chẳng mấy chốc sau, Trầm Ứng Thái từ ngoài cửa sổ lao thoát trở vào gian đại sảnh, khoé miệng hiện lên một nụ cười gượng nói:

- Vị cao nhân ấy chẳng khác nào con thần long, chỉ thấy đầu mà chẳng thấy đuôi, có lẽ là không muốn cho chúng ta được diện kiến!

Nói đến đây lão bèn đưa mắt nhìn về phía Ngạc Phục Sanh mỉm cười nói:

- Ngạc hiền đệ, hai ta xa cách đã nhiều năm qua, ngu huynh đã nhiều lần cho người đi tìm kiếm hiền đệ khắp nơi nhưng vẫn bắt vô âm tín. Nếu chẳng phải vừa rồi đệ đã sử dụng đến món binh khí nổi danh của mình thì thực ngu huynh chẳng dám tin là hiền đệ vẫn còn sống. Ôi! Hiền đệ đến đây, thế tại sao chẳng đến chơi tệt xá vậy?

Ngạc Phục Sanh cười nhạt nói:

- Thói đời hễ giàu sang phú quý là quên cả bằng hữu, nhưng nay được Trầm trang chủ nhớ đến thì quả là tôi lấy làm quý hoá thay!

Trầm Ứng Thái nghe qua, không khỏi giật mình.

Bùi Thiên Tín vội vàng nói:

- Thừa trang chủ, cũng không trách được tại sao Ngạc lão sư lại bức tức như vậy, đây là vì ông ấy đã đến tận quý trang để xin yết kiến, song viên thụ hạ của quý trang đã tứ chổi khéo không cho vào!

Trầm Ứng Thái biến sắc, giận dữ nói:

- Lại có chuyện đó nữa sao? Ngạc hiền đệ, không nên chấp nhất kẻ tiểu nhân, ngu huynh sẽ trừng phạt chúng thật nặng chuyện này!

Chẳng đợi Ngạc Phục Sanh trả lời, Trầm Ứng Thái bèn quay lại Tiêu Tông Kiệt vòng tay cười nói:

- Cái lỗi đêm nay là do bọn lão phu hết, vậy trưa mai lão già này sẽ thiết tiệc tại trang trại, hầu có dịp xin lỗi quý vị. Sớm mai lão phu sẽ cho đánh xe đến quý phủ nghênh đón Tiêu công tử!

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Trầm trang chủ, bất tất phải.. Trầm Ứng Thái ngắt lời:

- Nếu Tiêu công tử từ khước thì đó là xem nhẹ lão phu rồi đây!

Nói đến đây lão ta bèn đưa mắt nhìn về phía người áo đỏ đang nằm hôn mê trên mặt đất.

Ngạc Phục Sanh bèn gằn giọng nói:

- Chính Ngạc mỗ đã đánh hấn ngắt lịm đi đây!

Trầm Ứng Thái tăng hắng một tiếng nói:

- Đây chẳng qua là sự hiểu nhầm thôi mà! Giữa ngu huynh và hiền đệ nào phải có chuyện chi gay cán không giải quyết nổi!

Bỗng khi ấy lão già họ Hứa cất tiếng cười to:

- Trầm trang chủ, cái chi gọi là “Thiên khu cử thức”?

Câu hỏi vừa thốt ra thì quần hùng có mặt tại sảnh đường không khỏi giật mình!

Trầm Ứng Thái tăng hắng liên tiếp mấy cái, cốt để che dấu suy nghĩ trong lòng, rồi cười đáp:

- Việc ấy nói ra rất dài dòng, không thể biết được rõ ràng, hơn nữa.. Có lẽ Châu hiền đệ biết.. Thốt nhiên Châu Nhân Ký nhún mình lao thoát ra ngoài cửa sổ, bỏ đi mất hút!

Trầm Ứng Thái vội vàng nói:

- Châu hiền đệ bụng dạ quá hẹp hòi, nếu Trầm mỗ không đuổi theo thì không biết hấn ta còn làm gì nữa đây? Nay Ngạc hiền đệ, ngày mai ngu huynh sẽ chờ đón hiền đệ tại tể trang nhé.

Nói đoạn lão ta liền vọt người bay thẳng ra ngoài cửa đuổi theo Châu Nhân Ký!

oo Việc rắc rối xảy ra tại Phẩm Hương viện và đường kiếm “Thiên khu cử thức” chỉ nội trong ngày đã lan truyền ra khắp chốn giang hồ.

Trời mới bình minh, đã thấy một cỗ xe ngựa cũ kỹ, chở người áo đỏ mà

trong đêm vừa qua đã bị đánh ngất lịm tại Phẩm Hương Viện chạy bay về phía Thê Hà Sơn trang!

Chỉ trong vòng hai tiếng đồng hồ sau, thì trên đoạn đường từ Kim Lăng tới Thê Hà Sơn Trang đã thấy ngựa xe dập dìu. Hôm nay là ngày Trầm Ứng Thái mở đại tiệc, nên tất cả những nhân vật thân hào nhân sĩ ở vùng Giang Hoài này, cũng như những nhân vật có tiếng tăm trong võ lâm, không ai là không được mời đến dự.

Nhưng những nhân vật võ lâm không được mời, mà chỉ nghe phong thanh tự động kéo đến cũng không ít.

Mục đích của họ là muốn tìm hiểu chân tướng về “Thiên khu cửu thức”!

Tuy vừa rồi Châu Nhân Ký đã sử dụng một thế chưa hoàn toàn đúng hẳn, mà cũng chưa chắc là một thế kiếm trong “Thiên khu cửu thức”, ấy vậy mà nó đã có một uy lực vô song, không ai tưởng tượng nổi. Do đó ai nấy đều muốn nhìn thấy tận mặt Châu Nhân Ký, hoặc giả muốn đến để nghe Trầm Ứng Thái nói chuyện, hầu phăng ra một vài manh mối chung quanh việc này chăng!

The Hà Sơn Trang hôm nay có rất nhiều người lo việc tiếp đón tân khách. Người nào người nấy đều ăn mặc sang trọng, miệng lúc nào cũng tươi cười, tới lui tấp nập, lo đón tiếp tân khách thực là chu đáo!

Riêng Trầm Ứng Thái thì không ngớt cất tiếng cười ha hả, bước tới sẵn đón từng người, nhưng trên nét mặt lại thoáng hiện một vẻ lo âu nặng nề!

Sắp đến giờ Ngọ thì Trầm Ứng Thái được đệ tử vào phi báo là có vợ chồng của Tiêu công tử đến, nên lão ta hồi hả bước ra ngoài cửa trang trại để nghênh đón.

Trong số những tân khách có một người lên tiếng hỏi rằng:

- Vị công tử họ Tiêu ấy, mới đến Kim Lăng ở chưa đầy một tháng, thế mà tên tuổi đã vang dội như cồn, chẳng hiểu gốc gác ở đâu đến đây?

Có một người lên tiếng trả lời rằng:

- Nghe đâu Tiêu công tử này có bà con rất gần với Túc Thân Vương tại kinh thành, là con nhà thế phiệt, tất cả những tay lái muối có máu mặt ở thành Dương Châu này đều ở dưới tay cậu ta cả. Thử hỏi như thế làm sao không vang danh cho được.

Ngay lúc đó Trầm Ứng Thái từ ngoài đưa vào một cặp vợ chồng sang trọng đi vào một cách nhẹ nhàng. Người đàn ông mặt mũi tuấn tú, đầy vẻ hào hoa, người đàn bà thì thân hình yếu điệu, xinh đẹp phi thường!

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười nói:

- Tại hạ định dẫn tiểu thiếp đến du ngoạn tại Thiên Phật Nham trên Thê Hà Sơn, tiện đường đưa nàng đến đây dự tiệc luôn. Việc tiểu thiếp đến đây thật mạo muội, xin trang chủ hãy rộng lòng tha thứ cho.

Trầm Ứng Thái cười lớn rồi đáp:

- Được hai vợ chồng công tử không chê đến viếng, lão phu lấy làm vinh hạnh, sao lại nói là mạo muội được!

Liền đó, lão ta bảo gia nhân chạy vào nội thất gọi vợ và con gái ra để tiếp đãi vợ chồng Tiêu Tông Kiệt.

Đến đúng giờ ngọ, Trầm Ứng Thái bày đại yến tại hoa sảnh, thực ăn toàn là những món cao lương mỹ vị cực phẩm.

Suốt buổi tiệc, lão không hề đề cập đến câu chuyện xảy ra tại Phẩm Hương Viện đêm vừa rồi. Số nhân vật võ lâm cũng vì thế mà cảm thấy rất cụt hứng! Bỗng nhiên ngay lúc ấy có một tên gia đình, ăn mặc rất tươm tất từ bên ngoài chạy vào. Hắn đến trước bàn nơi Trầm Ứng Thái ngồi bẩm rằng:

- Có Nhất Bút Chân Thiên La Tiềm, lãnh tụ của ba mươi sáu trại ở Sào Hồ đến!

Trầm Ứng Thái không khỏi ít nhiều đổi sắc mặt, nhanh nhẹn đứng lên nói:

- Người mau chạy ra bảo là ta sẽ ra nghênh đón!

Ngay lúc ấy, từ phía ngoài hoa sảnh có một chuỗi cười to rung chuyển cả gian nhà vọng đến rằng:

- Không cần Trầm trang chủ nhọc công, La mỗ đã tự đi vào đây, xin trang chủ chớ trách La mỗ là vô lễ nhé!

Tiếng cười vừa dứt, thì La Tiềm đã bước thẳng vào gian hoa sảnh.

Trầm Ứng Thái và mấy người nữa nhanh nhẹn bước ra cất tiếng cười to:

- Không dám! Không hay La đương gia cao giá đến tể xá nên Trầm mỗ không kịp nghênh tiếp, thật là thất lễ.

La Tiềm chiêu đôi mắt sáng ngời nhìn thẳng vào mặt Trầm Ứng Thái cất giọng lạnh lùng:

- Trầm trang chủ chẳng biết đại hoa. sắp đến đây rồi sao?

Trầm Ứng Thái không khỏi kinh ngạc nói:

- Từ lâu Trầm mỗ đã không còn nhúng tay vào thi phi ân oán giang hồ, sao lại có đại hoa. sắp đến với Trầm mỗ được?

La Tiềm đáp:

- Về việc Châu Nhân Ký quả có đúng như thế không? Xin trang chủ chớ hiểu lầm La mỗ đến đây gây sự, mà chỉ là đến báo tin thôi. Nội nhậ trong đêm nay, nếu Bắc Quốc Song Ma không đến thì sáng mai tất bọn họ sẽ tìm tới thôi. Việc này La mỗ không nói ra thì chắc Trầm trang chủ cũng hiểu rõ rồi!

Trầm Ứng Thái nhướng cao đôi mày cười to:

- Lão phu rất cảm tạ việc La đương gia đến báo tin. Châu Nhân Ký chính là môn đồ một người bạn của ân sư. Việc hần ta biết được một chiêu “Thiên khu cửu thức” ấy từ đâu, hoàn toàn Trầm mỗ không biết. Hơn nữa ngay sau đó hần đã bỏ đi đâu Trầm mỗ cũng không hề biết!

Nói đoạn lão ta ngừng lại trong giây lát rồi hạ giọng:

- Trầm mỗ hoàn toàn không dính dáng gì đến pho “Hàn Thiết Quan Âm”. Bình thời mỗ cũng rất ngại chuyện rắc rối, nhưng khi đã xảy ra rồi thì cũng chẳng hề sợ phải đối mặt với nó. Bắc Quốc Song Ma chẳng qua cũng chỉ là đám người hữu danh vô thực, nếu bọn họ kéo đến đây Trầm mỗ cũng sẵn sàng nghênh tiếp họ. Thôi, mời đương gia hãy ngồi vào bàn tiệc, Trầm mỗ xin kính ông ba chung rượu gọi là tỏ lòng biết ơn.

La Tiềm gật đầu, mỉm cười nói:

- Trầm trang chủ hào khí vẫn ngút trời, quả thật khiến cho La mỗ xấu hổ! Nói đoạn, bọn họ cùng ngồi vào bàn tiệc, Trầm Ứng Thái đích thân rót rượu cho la Tiềm.

Bắc Quốc Song Ma là những nhân vật hắc đạo có tên tuổi trong hàng Vũ Nội Bát Kỳ, có tiếng là khó trêu chọc. Bởi thế số tân khách trong gian hoa sảnh không ngớt bàn tán huyên náo.. Buổi tiệc chưa được phân nửa thì Tiêu Tông Kiệt và người tiểu thiếp bỗng đứng lên cáo lui để đi ngoạn cảnh Thê Hà Sơn. Trầm Ứng Thái cố giữ nhưng mà không được nên đành cung kính tiễn chân hai người ra khỏi sơn trang.

Trên đường đi, người thiếu phụ xinh đẹp ấy mỉm cười nói rằng:

- Tướng công, dường như đối với việc của Châu Nhân Ký, chàng không hề để ý chi cả. Ngay chính tiện thiếp cũng cảm thấy chàng là người xa xa khó hiểu!

Tiêu Tông Kiệt hạ giọng nói nhỏ:

- Xảo Yên, nàng phải đề phòng người ta nghe thấy đấy. Đó là việc trọng đại, nên huynh phải cố tỏ ra như thế. Suốt một tháng nay, mọi hành động của huynh đều cốt để mọi người tưởng rằng huynh không biết võ công, mà chỉ là kẻ chỉ biết văn chương thi sách, quanh năm suốt tháng chỉ vui đầu vào tửu sắc, ăn chơi trác táng nơi chốn lầu xanh.

Chuyến đi Thê Hà Sơn này là một việc rất quan trọng, nên cần phải thật thận trọng trong lời ăn tiếng nói cũng như mọi hành động đều cần phải hết sức nghiêm ngặt. Đối với việc của Châu Nhân Ký, huynh rất nghi ngờ nên đã bố trí tai mắt khắp nơi, nhưng thời cơ chưa chín muồi nên không thể hành động bừa bãi được!

Hai người kề vai nhau cùng đi, rỉ tai nói nhỏ nên không sợ kẻ khác nghe trộm.

Bỗng lúc đó, Tiêu Tông Kiệt thoáng thấy bóng người từ bên trong cánh rừng bên vệ đường bay thoát qua nên gã bèn lớn tiếng nói:

- Muội có biết tại sao ngọn núi này mang tên Thê Hà không?

Xảo Yên nũng nịu nói:

- Tiện thiếp đâu có đọc nhiều kinh sách, chàng hỏi vậy chẳng khác hỏi đường kẻ mù!

Tiêu Tông Kiệt cười lớn đáp:

- Thời Nam Đường có một ẩn sĩ tên Thê Hà đến tu tại núi này, về sau người ta lấy tên ngôi chùa của vị ẩn sĩ ấy để đặt tên cho ngọn núi!

Đề cập đến lĩnh vực này, Tiêu Tông Kiệt vô cùng hứng thú, đem bao nhiêu kinh điển, thảo thảo bất tuyệt cho người tiểu thiếp nghe. Tại vách đá Thiên Phật Nham trên Thê Hà Sơn này, đâu đâu cũng đầy rẫy những pho tượng Phật sơn son thiếp vàng, đâu có lửa cháy đỏ rực, mình đeo tràng hạt. Nhưng theo thời gian, phần lớn các pho tượng đều bị mưa gió đục khoét, trông rất xơ xác. Những pho tượng ấy lớn thì cao hằng mấy trượng. Nhỏ cũng phải đến ngoài một thước. Đứng từ xa nhìn vào vách đá ấy, chẳng khác nào một cái tổ ong, đường đi rất nhiều, lên đấy chẳng khó chút nào cả. Tiêu Tông Kiệt chẳng ai khác hơn chính là Đào Gia Kỳ đã cải trang. Trước khi chàng cưới Xảo Yên làm thiếp, thì đã đến Kim Lăng để tìm kiếm pho bi kiếp ghi chép võ công tuyệt học của một bậc tiền bối võ lâm là Lý Trọng Hoa. Chàng đã bí mật dò xét suốt hai tháng trời. Nhờ thế, chàng đã biết Lý Trọng Hoa có ẩn cư tại núi Thê Hà một thời gian khá dài.

Vậy chắc chắn ông đã cất giấu bí phổ của mình tại ngọn núi này chứ không đâu xa. Nhưng vì Trầm Ứng Thái đã bố trí các trạm gác bí mật khắp trong dãy núi, nên nhất cử nhất động của ai đều khó mà qua được tai mắt của lão ta. Do đó, chàng mới sắp đặt kế hoạch này hầu che mắt mọi người, để có thể ung dung tiến vào Thê Hà Sơn tìm hiểu.

Hai người đã thông thả bước tới Thiên Phật Nham, trông thấy ai bên đường cây cối um tùm rậm rạp, khắp nơi tượng Phật bằng đá to nhỏ đứng san sát nhau, tất cả đều được chạm chỗ rất khéo léo, một sợi tóc cũng có thể nhận ra rất rõ ràng.

Du khách đi đến đây du ngoạn rất đông, chỉ chỗ nói cười không ngớt. Tiêu Tông Kiệt bước đến quan sát từng pho tượng một, chàng không hề bỏ qua dù bất cứ một điểm khả nghi nào. Vừa quan sát, chàng vừa nói cười với Xảo Yên xem ra rất tự nhiên.

Độ nửa tiếng sau thì đôi mắt của Tiêu Tông Kiệt bỗng tràn đầy vẻ vui sướng, chứng tỏ chàng đã hiểu ra được vấn đề gì rồi!

Sau khi quan sát tất cả các pho tượng, Gia Kỳ nhận thấy nơi lòng bàn tay của mỗi pho tượng đều có khắc một chữ Phạn, chỉ nhỏ li ti như một con kiến, nếu không có đôi mắt thật tốt thì hẳn là không thể phát hiện ra chuyện đó.

Nhưng có một điều khó khăn to lớn là Lý Trọng Hoa đã đem môn võ công cái thể Di hoa tiếp ngọc của ông ta ghi chép rải rác trên khắp pho tượng Phật ấy. Toàn bộ có đến bốn năm ngàn chữ, hơn nữa cũng không biết là chúng bắt đầu từ đâu. Do đó, chàng buộc phải cố ghi nhớ hết vào trong trí óc, rồi sau đó về nhà mới ghi chép chỉnh đốn lại thì mới có thể gia công nghiên cứu

được.

Việc làm đó nếu chẳng phải một bậc tài hoa quán thế, thông minh tuyệt đỉnh, lại phải có một trí nhớ siêu hạng, thì không thể nào đạt được ý nguyện. Hơn nữa còn đòi hỏi ở con người ta một nghị lực phi thường, và một một lòng thiết tha cầu học.

Bóng tịch dương đã lặn về Tây, chim rừng đã lần lượt bay về tổ ấm. Đào Gia Kỳ đầy sắc hân hoan, cùng Xảo Yến bước trở xuống núi, lên xe đi thẳng về Kim Lăng.

Tiếng bánh xe lăn lộc cộc trên đường, cuốn lên những đám bụi vàng mù mịt, chỉ trong chốc lát cỗ xe đã lẫn khuất vào bóng hoàng hôn đang nhạt dần...

oo Trong khi đó tại Thê Hà sơn trang, người đến dự tiệc vẫn chưa tan. Trầm Ứng Thái đã đoán biết trước chuyện này, nên sắc mặt vẫn điềm nhiên, không ngớt nói cười vui vẻ với mọi người, chẳng hề để tâm đến việc Bắc Quốc Song Ma sắp tìm đến gây sự.

Vàng trắng sáng đã lên tới mái hiên, gió núi thổi vi vu không ngừng.. Bỗng nhiên, từ giữa khoảng mờ mịt, có hai tiếng hú dài vọng đến. Hai tiếng hú ấy bay lâng lâng theo gió, nghe qua rất rùng rợn.

Hai bóng người to lớn bay nhanh đến như hai con ó, đáp xuống Thê Hà Sơn Trang!

Tức thì có một giọng cười to nói rằng:

- Té ra là Kỳ đại hiệp và Mộ đại hiệp giá lâm. Từ lâu đã ngưỡng mộ thanh danh hai vị, hôm nay mới có dịp hạnh ngộ, cửu ngưỡng, cửu ngưỡng!

Vừa nói, Trầm Ứng Thái vừa bước ra khỏi gian hoa sảnh, vòng tay tươi cười thi lễ với hai bóng đen mới tới.

Kỳ HỒNG Phi chiếu đôi mắt lạnh lùng thẳng vào mặt Trầm Ứng Thái nói:

- Các hạ là Trầm lão sư, trang chủ Thê Hà Sơn Trang phải không?

Trầm Ứng Thái đáp:

- Đúng, chính là tại hạ!

Kỳ HỒNG Phi nói tiếp:

- Hai huynh đệ chúng tôi mạo muội tới đây mà không báo trước, là có ý muốn tìm gặp Châu Nhân Ký để hỏi thăm về một nghi án trong võ lâm!

Trầm Ứng Thái tươi cười nói:

- Lời đồn đãi trong giang hồ quả thật mau lẹ. Nhị vị đại hiệp chắc đã nghe được câu chuyện vừa xảy ra phải không? Châu Nhân Ký quả đúng là có ở tại tề trang, nhưng đêm hôm qua, sau khi xảy ra câu chuyện thì hắn đã bỏ đi, không hề nhắn lại, đến giờ cũng vẫn chưa hề thấy tung tích gì!

Kỳ HỒNG Phi cười nhạt nói:

- Trầm trang chủ, ông thật khéo giả vờ, Châu Nhân Ký đi đâu lẽ nào ông lại không biết!

Trầm Ứng Thái lộ vẻ tức giận, khẽ cười nói:

- Nhị vị nói vậy chẳng phải ép người quá sao? Tại hạ tuy quy ẩn giang hồ đã lâu, nhưng những bằng hữu giang hồ tới thăm thì có lẽ nào lại không đón tiếp họ? Châu Nhân Ký đến đây, tự xưng là đồ đệ của Tuyền Cơ Tử lão nhân, cũng là chỗ quen biết cũ của sư phụ tại hạ. Tại hạ cũng chỉ biết như vậy thôi, ngoài ra hẳn làm gì tại hạ không thấy cần phải có trách nhiệm chi cả!

Kỳ Hồng Phi giận dữ quát to:

- Đừng nhiều lời! Lão phu tới đây không phải để gây sự với ngươi!

Bỗng nhiên ngay lúc ấy có một giọng nói âm u bay theo chiều gió vọng đến rằng:

- Chẳng tìm đến cửa hiệp đáp người thì còn là gì nữa? Châu Nhân Ký ta ở đây này!

Nói dứt lời, liền thấy một bóng người bay nhanh tới như một cơn gió.

Không ai khác hơn chính là gã đàn ông mặc áo xanh đêm hôm qua, tức Châu Nhân Ký!

Châu Nhân Ký nói:

- Nhị vị muốn hỏi ta chuyện gì?

- Thiên khu cửu thức!

- Nếu thế thì nhị vị là người đã hoàn toàn biết được Thiên khu cửu thức rồi?

Kỳ Hồng Phi không khỏi sùng sốt giận dữ nói:

- Nếu ta đã biết thì cần gì tìm đến các hạ nữa.

Đôi mắt Châu Nhân Ký bỗng chiếu ánh sáng lạnh lùng trông thật đáng sợ.

Từ trong cổ họng của y lại bất thần phát ra những tiếng cười khanh khách đầy ngạo nghễ, nghe rất chướng tai. Tiếng cười ấy làm cho Bắc Quốc Song Ma không khỏi kinh hoàng, biến hẳn sắc mặt!

Qua một lúc lâu, Châu Nhân Ký mới im lặng nói:

- Các người hỏi ta, rồi ta biết hỏi ai?

Mộ Phùng Trường gằn giọng quát rằng:

- Tại Phẩm Hương Viện tô giả đã để lộ đường kiếm tuyệt vời đó, đây có khác nào đã tự nhận là mình am hiểu “Thiên khu cửu thức”! Thế sao hôm nay tôn giả lại chối, thái độ ấy chứng tỏ tôn giả nào phải người quân tử!

Châu Nhân Ký cười lạnh lùng nói:

- Tại hạ thừa nhận mình biết “Thiên khu cửu thức” bao giờ? Ai đã nói ra câu ấy? Và ai nghe được câu nói ấy?

Bắc Quốc Song Ma không khỏi cứng họng, đứng trơ ra như cây gỗ!

Châu Nhân Ký lại cười nhạt nói:

- Vũ Nội Bát Kỳ dưới mắt Châu mỗ chẳng qua cũng chỉ là hạng tầm thường mà thôi.

Trận thảm bại tại Ngũ Hành Cốc chưa mất hết uy danh hay sao mà lần này còn dám muối mặt tới đây gây sự hiệp đáp người khác? Châu mỗ không thể

bỏ qua chuyện này được!

Đêm nay nhị vị muốn rời khỏi đây không phải dễ đâu!

Thế rồi sau một tiếng “reng” ngân dài, thanh trường kiếm đeo lưng lẳng bên hông Châu Nhân Ký đã tuốt ra khỏi vỏ, ánh chớp chói loà lạnh lẽo, khiến mọi người đứng quanh đều hoa mày chóng mặt.

Bắc Quốc Song Ma nghe Châu Nhân Ký nhắc lại chuyện nhục nhã lần trước, chẳng khác nào sát muối vào vết thương chưa lành, nên vừa then vừa cắn tức khôn cùng. Cả hai mặt đỏ gay, đôi mắt phát ánh quang chiếu ngời hung tợn, đồng loạt vung song thủ đánh tới một luồng chưởng lực kinh người cuốn thẳng tới đối phương!

Hai luồng kinh lực của Song Ma cùng đánh ra một lượt thì thật vô cùng mạnh mẽ, cuốn tới ào ạt như ngọn sóng kinh đang dâng, tiếng gào rú âm âm như sấm động giữa trời.

Châu Nhân Ký tuy rút trường kiếm ra khỏi vỏ, nhưng vẫn đứng im nhìn chòng chọc vào đối phương, thân hình không hề lay động.

Mãi đến khi hai luồng kinh lực đã cuốn gần sát đến người y thì y mới tung người lao tới, vung mạnh lưỡi kiếm lên, tức thì sao bạc lập loè một đường trên không gian, trông rất kinh khiếp.

Liên đó, bỗng có hai tiếng “hu” giận dữ, rồi thấy Song Ma bỗng nhảy vọt lên trời rồi cùng lướt đi mất dạng.

Không khí căng thẳng đã chấm dứt. Khắp trong hoa viên, cây cỏ bị hai luồng kinh lực nội gia quét gãy tơi bời một khoảng rất lớn. Ngay đến những gốc cây lớn cỡ miệng chén cũng bị kinh phong xô ngã la liệt.

Có một điều đáng ghê sợ là gốc cây cổ thụ to một người ôm không hết đã bị đánh tét một đường từ trên chạy dài thẳng xuống dưới. Không ai nói nhưng mọi người đều biết đó là do đường kiếm của Châu Nhân Ký gây ra.

Trên mặt đất chỉ còn lại hai vạt áo to và một vài vệt máu kéo dài trên đất.

Bắc Quốc Song Ma bị thương chắc chắn không hề nhẹ chút nào, và đã sớm bỏ cuộc.

Châu Nhân Ký cũng đứng thở dốc, lồng ngực không ngót phập phồng theo hơi thở dồn dập. Tay chống kiếm xuống đất. Sắc mặt y tái nhợt, thân hình cũng xuất hàn ướt đầm.

Rồi bất ngờ y ủa lên một tiếng, há miệng nhả ra một búng máu bầm đen!

Trầm Ưng Thái kinh hãi, nhanh nhẹn chạy ra đỡ lấy y, tỏ vẻ lo lắng hỏi rằng:

- Châu hiền đệ, ngươi thương thế có nặng không?

Châu Nhân Ký lắc đầu cười nhạt:

- Chẳng sao cả, bọn Song Ma còn trúng thương nặng hơn đệ nhiều. Nếu chúng không ngồi yên vận công điều hoà chân nguyên liên tiếp mấy tháng thì không thể nào bình phục được.

Nói đoạn y thò tay vào trong áo lấy ra ba viên hoàn dược nhỏ, bỏ vào miệng nuốt gọn.

Trong lúc ấy quần hùng đều ùn ùn kéo ra hành lang quan chiến, và khi thấy Bắc Quốc Song Ma bại trận bỏ đi thì tranh nhau bước ra sân để nhìn tận mắt Châu Nhân Ký.

Châu Nhân Ký thấy vậy vẫn điềm nhiên không chú ý tới, y ngửa mặt nhìn vàng trắng lơ lửng trên đầu, im lặng một hồi lâu không lên tiếng gì cả.

Trầm Ưng Thái cảm thấy rất ngượng nghịu, sắc mặt hiện rõ vẻ luống cuống. Quần hùng cũng không biết nói gì, chỉ có Nhất Bút Chấn Thiên La Tiềm khẽ may động vành môi hai ba lượt như muốn nói điều gì nhưng lại thôi.

Trầm Ưng Thái cũng cất tiếng than dài hai ba lượt.

Châu Nhân Ký đến lúc ấy mới từ từ cúi mặt nhìn xuống, thở ra một hơi dài, đưa mắt nhìn thẳng vào Trầm Ưng Thái cười rồi nói:

- Vàng trắng vẫn là vàng trắng cũ, người không còn là người xưa! Tiểu đệ quyết định sẽ siết chặt thanh guom, dần bước giang hồ, quyết cùng so tài với các môn phái lớn để phân định võ công, đồng thời cũng sẽ rửa.. Nói đến đây y bỗng nhưng lại rồi chuyển sang đầu đề khác:

- Tiểu đệ trong đêm vừa qua, sau khi rời khỏi Phẩm Hương Viện bèn tìm một nơi vắng vẻ, khổ tâm suy nghĩ, thì thấy lời nói của người ngoài cửa sổ quả chẳng sai. Tức là đường kiếm của tiểu đệ còn nhiều chỗ sơ hở, do đó, tiểu đệ lại tiếp tục nghiên cứu suốt một ngày một đêm, và cuối cùng đã thông suốt được vấn đề nan giải này.

Trầm Ưng Thái nhận thấy trong lời nói của Châu Nhân Ký còn có ngụ ý sâu xa, nên khẽ giật mình nói:

- Hiền đệ, chẳng lẽ trước đây hiền đệ có thù oán với các đại môn phái trong võ lâm?

Châu Nhân Ký cười lạnh một tiếng rồi đáp:

- Việc gì tới khắc tới!

La Tiềm khẽ tăng hắng một tiếng rồi nói:

- Kiếm thuật của các hạ quả là đã đến mức xuất thần nhập chúng. Chỉ một trận vừa rồi cũng đã khiến tên tuổi của các hạ rung chuyển cả võ lâm, danh chấn thiên hạ. Nhưng chẳng rõ vừa rồi có phải các hạ đã sử dụng một chiêu trong Thiên khu cửu thức chăng?

Châu Nhân Ký lạnh lùng nói:

- Việc đó có can hệ gì đến ông?

Đôi mắt của La Tiềm chớp qua một lượt rồi lão hạ giọng nói:

- Tôi chẳng qua là có ý tốt mà thôi, vì việc ấy quả là có quan hệ rất lớn chứ chẳng chơi đâu!

Châu Nhân Ký buột miệng hỏi:

- Tại sao thế?

La Tiềm cất tiếng trả lời:

- Trước kia pho Hàn Thiết Quan Âm bị mất đi đã làm rung chuyển cả thiên hạ. Những năm gần đây, nhiều biến cố khủng khiếp lại không ngớt nối tiếp nhau xảy ra, như việc Hắc Long Đàm, Vi Sơn Hồ, Ngũ Hành Cốc và Thất Tinh Bảo chẳng hạn, đã làm cho người trong võ lâm kho nhấc đến, hết thấy đều biến sắc mặt. Tại sao thế? Đây hoàn toàn là do ba bảo vật gồm Hàn Thiết Quan Âm, Giáng Long Kinh và Ngô Câu Kiếm gây ra.

Ba vật ấy đến nay không một ai biết chính xác tung tích. Chỉ có lời đồn rằng Hàn Thiết Quan Âm nằm trong tay Đào Như Hải, còn Giáng Long Kinh và Ngô Câu Kiếm thì do Lệ Sơn Lão Yêu cướp được.

Nhưng hiện giờ Đào Như Hải và Lệ Sơn Lão Yêu ở đâu thì không ai biết cả. Có lẽ họ đã ẩn lánh ở một nơi nào rồi.

Lão ta nói thao thao bất tuyệt khiến cho Châu Nhân Ký nghe đến bực mình, nên cất giọng lạnh lùng cắt ngang:

- Những việc đó thì có liên can gì đến tại hạ?

La Tiềm mỉm cười nói:

- Bên trong Hàn Thiết Quan Âm chẳng phải cất giấu môn tuyệt học “Thiên khu cử thức” đó sao? Đường kiếm ấy kỳ tuyệt vô song, ai nắm được trong tay thì tung hoành thiên hạ chẳng có ai là đối thủ. Riêng Giáng Long Kinh thì chính là bí kiếp của Đạt Ma Sư Tổ truyền lại, bên trong ghi chép võ học Huyền Môn, uy lực vô song.. Còn thanh Ngô Câu Kiếm là một thanh bửu kiếm vô cùng sắc bén, có thể chặt sắt thép như bùn!

Suốt mấy năm nay, các môn phái lớn ở Trung Nguyên đều đứng ngoài vòng tranh đoạt những bảo vật ấy, nhưng không hề có ai để tâm chú ý là tại sao? Thực ra thì các đại môn phái đều đang âm thầm đào tạo một thế hệ tương lai. Nghe đâu họ đua nhau tìm những trang thiếu niên có thiên bẩm võ học, xương cốt phát triển để truyền dạy cho những thế võ tuyệt học của các môn phái hầu đối phó với những đe dọa. sau này. Vậy nếu các hạ đã sử dụng “Thiên Khu Cử Thức”, thì vô hình trung các hạ đã trở thành địch nhân của cả võ lâm. Tức là rơi vào tình trạng nguy hiểm khôn lường.

Châu Nhân Ký vẫn giữ sắc mặt bình thản cười nhạt:

- Tại hạ đang có ý định tìm đến các cao nhân có tên tuổi trong các đại môn đại phái để cùng tranh tài, vậy thì việc ấy đâu còn đáng sợ!

La Tiềm mỉm cười nói:

- Nếu các hạ thực sự không biết “Thiên Khu Cử Thức” thì trong trường hợp gặp phải Đào Như Hải hoặc môn hạ của lão ta thì sẽ làm như thế nào?

Châu Nhân Ký cất tiếng cười lớn rồi nói:

- Tại hạ không tin “Thiên Khu Cử Thức” thật sự không ai đối địch nổi như thiên hạ vẫn truyền tụng lâu nay.

La Tiềm thấy đối phương quá kiêu căng tự phụ nên cũng không nói gì nữa

mà chỉ cười ha hả nói:

- Các hạ quả là người có nhiều hào khí, vậy xin chúc cho các hạ mau thành công!

Châu Nhân Ký cất tiếng cười ngạo nghễ rồi quay về phía Trầm Ứng Thái chấp tay nói:

- Thôi tiêu đệ xin cáo lui vậy!

Trầm Ứng Thái vội vàng nói:

- Hiền đệ định đi đâu?

Nhưng Châu Nhân Ký đã nhún người lao thẳng lên không, xẹt đi như một luồng điện chớp, chỉ trong chớp mắt hình bóng của y đã mất hút giữa bóng trăng vắng vặc.

La Tiềm cất tiếng than dài:

- Câu ấy bỏ đi thì cũng chẳng sao, chỉ có điều từ nay cục diện võ lâm mỗi ngày thêm rối, nhất là Thê Hà Sơn Trang của Trầm huynh sẽ trở thành tâm điểm của nhiều việc rắc rối!

Trầm Ứng Thái vội vàng nói:

- Lời tục thường bảo, nếu tai họa đến thì không ai tránh được. Trong chốn võ lâm thì đâu bao giờ có lẽ phải. Xem ra cái tâm nguyện tìm về với núi rừng cây cỏ, vui thú với trăng với gió, gác bỏ việc giang hồ của lão phu đành tan thành mây khói.

Hoa Tường Xuân đứng lẫn trong đám quần hùng cười nhạt nói:

- Nào phải như thế mà nói đâu! Theo Hoa mỗ thì Thê Hà Sơn Trang này sẽ hoá thành tro bụi, máu nhuộm thành sông, cây chết thành núi nữa kia!

Nói đoạn y liền cùng sáu bảy người nữa chạy ra khỏi sơn trang.

Trầm Ứng Thái cũng im lặng không nói chi cả.

Những người khác cũng lục tục kéo nhau về, trong trại chỉ còn ngoài mười người mà thôi.

Ngạc Phục Sanh lúc đó mới nói:

- Trầm huynh, Châu Nhân Ký có đúng là môn hạ của Tuyền Cơ Tử hay không?

Trầm Ứng Thái cau mày nói:

- Người cha già của hần là bạn cố tri của lão huynh. Việc tầm sư học đạo của hần cũng chính là ta thân hành dẫn lên Trường Bạch Sơn, có lẽ nào lại là giả được!

Ngạc Phục Sanh sững sờ một lúc rồi nói:

- Nếu vậy thì lạ thực! Tuyền Cơ Tử bấy lâu nổi danh trong giang hồ nhờ “Tuyền cơ kiếm pháp”, chớ không hề nghe Tuyền Cơ Tử lại biết “Thiên Khu Cử Thức” bao giờ!

Trầm Ứng Thái cười nhạt nói:

- Hiền đệ, em có thực biết đấy là “Thiên khu cử thức” không?

Ngạc Phục Sanh không khỏi giật mình, thầm nghĩ rằng:

- Phải đấy! Từ trước đến nay đã ai trông thấy “Thiên khu cửu thức” bao giờ đâu, vậy thử hỏi ai dám quả quyết là phải hay không Vì thế y bèn gật đầu nói:

- Tiêu đệ chẳng qua là hỏi như thế thôi, chứ nào biết rõ. Còn người mặc áo đỏ kia, có phải là thủ hạ của Trầm huynh không?

Trầm Ứng Thái biến sắc mặt nói:

- Người áo đỏ ấy hoàn toàn không quen biết chi với ngu huynh cả. Người ấy là người đã đi chung với Châu Nhân Ký đến đây chơi mà thôi!

Ngạc Phục Sanh cười nhạt nói:

- Trầm huynh quả thật đã mất đi khí phách thuở xưa rồi, vì lời lẽ ấy khó mà tin được.

Tiêu công tử thiết tiệc tại Phẩm Hương Viện, người khách chính trong buổi tiệc ấy là Trầm huynh, nếu không quen biết chi cả, hoặc không có tương quan với nhau thì bọn họ tại sao lại đến dự tiệc?

Sắc mặt của Trầm Ứng Thái có vẻ bức tức nói:

- Bọn họ từ bấy lâu nay đã ngưỡng mộ phong cảnh ở cùng Tần Hoài này, nên muốn đến đó thưởng ngoạn. Hơn nữa chính ngu huynh đã bảo bọn họ đến đó trước, có ý là nhân cơ hội đó giới thiệu cho họ hai cô gái lầu xanh nổi tiếng. Không ngờ sự việc lại ra như thế. Đây là việc mà ngu huynh không thể nào đoán trước được.. Nói đến đây, lão ta ngừng trong giây lát rồi nói tiếp rằng:

- Hiền đệ, lời nói của em có vẻ hơi ép người quá đáng rồi đó!

Ngạc Phục Sanh cười nhạt nói:

- Ngạc mỗ chẳng qua vì nghĩ đến tình quen biết giữa hai ta thuở xưa, nên mới lo lắng đến sự an nguy của anh đó thôi. Hừ, còn nếu anh không muốn thì tình bằng hữu của ta từ đây xem như chấm dứt.

Nói đoạn y bèn quát to một tiếng:

- Đi!

Tức thì y cùng Bùi Thiên Tín, Du Triệu Khôi vọt người bay thẳng lên không, lướt nhanh đi một cơn gió!

Trầm Ứng Thái đưa mắt nhìn theo ba bóng người đã bỏ đi mất dạng, sắc mặt không khỏi hiện lên nét buồn bã vô cùng!

Những người còn lại cũng nối gót nhau về nốt, bước ra khỏi Thê Hà Sơn Trang.

Trầm Ứng Thái đứng sững ở trước sân, chấp tay ra sau đưa mắt nhìn bầu trời đêm, nói lầm bầm rằng:

- Có ai lại biết trước được tình hình lại chuyển biến đến nước này?

Lúc ấy ta thực.. Vừa nghĩ đến đây, sắc mặt của lão bỗng hiện lên vẻ kinh hoàng, trong đầu lão bắt đầu suy tính:

“Việc gì thì cũng phải hành động cho nhanh, cứ chờ đợi mãi thì sẽ hỏng hết chuyện lớn” Tức thì lão liền vung hai cánh tay, tung người bay thẳng lên không, nhắm hướng Thiên Phật Nham thẳng tới!

Ánh trắng vằng vặc soi sáng cả bầu trời, gió thổi lá reo rì rào không ngớt. Trầm Ứng Thái không đi theo đường cái mà chỉ lần theo những đường mòn lẩn khuất trong rừng, nhảy theo mồm đá vượt lên đỉnh núi cao.

Lão ta tuy đang chạy nhanh nhưng tai và mắt đều rất thính nhạy. Trong khi đang chạy tới thì lão ta nghe có tiếng chèo áo giũ phần phật ở phía sau, liền giật mình biết ngay là có người dăng âm thầm theo dõi mình. Bởi thế lão xoay nhanh người lại rồi lao thẳng trở về sau, vung cánh tay trái lên phóng ra một nắm “liên phong tiêu” trong khi tay phải vẫn đưa ngang ngực xô thẳng ra, miệng quát rằng:

- Kẻ nào theo dõi lão phu thế?

Liền đó luồng chưởng lực cuốn tới mạnh mẽ như núi đồi sụp đổ khiến cành lá gãy bay tung toé như mưa!

Thân hình của Trầm Ứng Thái từ trên cao rơi xuống đất, khi đã định vị vững vàng vẫn không thấy có động tịnh gì, nên lão thâm nghĩ:

- Không lẽ ta nghe nhầm chăng?

Vì mấy hôm nay tâm trạng không ổn định, nên Trầm Ứng Thái nghi ngờ đôi tai của chính mình, hoặc giả cũng có thể là chim muông, thú rừng đã giật mình chạy trốn, nên gây ra tiếng động.

Lão ta đưa đôi mắt sáng quắc và lạnh lẽo từ từ quét qua khắp bốn bên, thấy rõ là chẳng có ai theo dõi mình, nên mới lại nhanh nhẹn chạy lên đỉnh Thê Hà Sơn!

Sau khi Trầm Ứng Thái lướt đi ngoài mấy mươi trượng, thì trong cánh rừng bỗng có ba bóng đen nhô ra, lao mình đuổi theo sau như bóng với hình.

Ba bóng người ấy chính là bọn Ngạc Phục Sanh ba người. Bọn họ đoán biết Trầm Ứng Thái đang có một điều bí mật chưa thể nói ra được, nên âm thầm bám theo.

Bởi thế họ vờ bỏ đi, nhưng kỳ thực là lại quay trở vào khu vườn cạnh đây, theo dõi mọi cử động của Trầm Ứng Thái. Khi họ trông thấy Trầm Ứng Thái phi thân lên ngọn núi thì bèn nhanh nhẹn bám sát theo phía sau, vì họ thâm đoán có lẽ Trầm Ứng Thái còn có một sào huyệt bí mật đặt tại Thiên Phật Nham.

Bùi Thiên Tín khẽ nói rằng:

- Thiên Phật Nham là nơi danh lam thắng cảnh, du khách tới lui tấp nập, làm sao mà có thể thiết lập tổng đàn hay phân đà tại đây?

Ngạc Phục Sanh nói:

- Tiểu đệ cũng có ý nghĩ như thế.

Ba người tuy bám sát Trầm Ứng Thái nhưng lúc nào cũng ẩn thân kín đáo.

Dưới ánh trăng, họ trông thấy lão sau khi lên đến Thiên Phật Nham thì chu miệng hú lên một tiếng thật khê. Tiếng hú âm u như tiếng tru của lũ sói đói mồi, nghe qua không khỏi rùng mình.

Tức thì có ngoài mười bóng đen nhanh nhẹn bay về phía Trầm Ứng Thái.

Trầm Ứng Thái cất tiếng:

- Các người xem xét quanh đây có nhân vật võ lâm nào đang ẩn nấp hay không, nếu có thì cứ thẳng tay..

Thế là bọn chúng liền tản ra khắp bốn bên để lục soát. Trong số đó có hai người nhanh nhẹn chạy ngược về hướng lúc này Trầm Ứng Thái đi lên với ý định xem có ai theo dõi lão ta hay không!

Bọn Ngạc Phục Sanh ba người thấy vậy liền vội vàng ẩn thân kín đáo! Họ trông thấy hai bóng người ấy đang tiếp tục chạy tới, sẫm soi từng bụi cây một!

Riêng Trầm Ứng Thái sau khi dặn dò bọn thủ hạ xong thì liền nhanh nhẹn nhắm ngay hướng vách đá có chạm tro những pho tượng Phật nhảy vút tới. Đã mấy năm nay, lão nhận thấy ở trên lòng bàn tay hoặc trên lưng của mỗi pho tượng đều có khắc những dòng chữ Phạn li ti rất kỳ lạ. Lão ta đã hao tốn suốt một năm ròng, mới sưu tập được hoàn toàn số chữ ấy, và đoán biết đây là một pho kinh sách võ xông hi hữu trên đời.

Nhưng khổ nỗi lão lại biết quá ít chữ, nên lão đã không ngần ngại bỏ tiền ra rước một vị túc nho về dạy cho lão kinh sách và Phạn văn. Cứ đúng nửa đêm, lão lại mò lên núi để cố tìm ra chữ bắt đầu của pho sách ấy là chữ nào, nằm trên pho tượng nào, cũng như chữ cuối là ở đâu! Song lão ta vẫn cảm thấy rối như tơ vò, không thể nào tìm ra được manh mối.

Tuy nhiên lão cũng là một con người có nhiều ý chí và nghị lực, nên dù gặp khó khăn cũng không nản lòng, vẫn cố gắng nghiên cứu cho bằng được.

Bỗng ngay lúc ấy, Trầm Ứng Thái đưa đôi mắt nhìn chăm chú vào lòng bàn tay của một pho tượng Phật thật lâu, rồi lại liếc mắt nhìn sang những pho tượng khác.. Tức thì sắc mặt của lão ta trông rất khó coi, thân hình lão đảo nhô ra một bãi máu tươi lớn, rồi té khụy xuống đất.

Dưới ánh trăng, đôi mắt của Trầm Ứng Thái đầy căm tức, lão nghiến răng kèn kẹt nghe rất ghê rợn!

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 35

Một Chuyện Kinh Hồn

Thì ra, Trầm Ứng Thái nhìn thấy những chữ Phạn trên lòng bàn tay của các pho tượng Phật ấy, đều bị xoá mất đi cả! Đôi mắt của lão ta rất sắc bén, nên nhìn qua vết xóa trơn láng và chẳng hề để lại một dấu vết chi, thì biết đây là một người có nội công cái thể, đã dùng chỉ lực của mình để xoá đi. Đây rõ ràng là có dụng ý, chứ không phải ngẫu nhiên.

Đã suốt mấy năm trời lão ta bỏ vào đây vô số công lao, thế mà giờ đây đành trôi cả theo dòng nước, vậy thử hỏi lão ta không uất ức căm hờn, máu huyết trong người cuồng loạn, mặt mày tối sầm, thổ huyết và té luôn xuống đất sao được?

Qua một lúc thật lâu, đôi mắt cụp của lão ta bỗng tuôn hai giòng lệ chã chã, vì trong lòng lão ta đã vô cùng đau xót, chẳng khác nào một người anh hùng đã đến hồi mặc lộ. Lão ta cảm thấy như trời đất đã tối sầm, ngày mai như hoàn toàn sụp đổ!

Lại một khoảng thời gian nữa trôi qua, Trầm Ứng Thái mới từ từ đứng trở lên.

Bỗng có một giọng nói quen thuộc, bay theo làn gió đêm vọng lại rằng:

- Trầm trang chủ, đời ông thực là thanh nhàn, thư thối, thừa lúc đêm trăng gió mát như vậy, để lên đây thưởng ngoạn cảnh đẹp, thì trong đời còn có việc chi vui thú hơn nữa!

Trầm Ứng Thái nghe qua, kinh hoàng không thể tả xiết, mồ hôi lạnh toát ướt cả người. Lão ta đưa mắt nhìn về hướng có tiếng nói, thì trông thấy lại tám vách đá đầy những động nhỏ như tổ ong kia, có ba bóng người đang đứng sững, gió như thổi tung tà áo của họ kêu nghe rào rạc.

Ba người ấy vì đứng cùng một hướng với vầng trăng, nên ánh sáng phản chiếu không thể nhìn rõ mặt mày của họ được. Trầm Ứng Thái gằn giọng quát rằng:

- Bằng hữu, tại sao không chịu xuống đây để nói chuyện?

Tức thì, sau một tiếng cười to ha hả, ba bóng đen ấy liền bay xẹt xuống, đứng thành một hàng ngang cách trước mặt Trầm Ứng Thái ngoài bảy thước.

Chừng ấy, Trầm Ứng Thái mới trông thấy rõ ba bóng đen đó, chính là Ngạc Phục Sanh, Bùi Thiên Tín và Du Triệu Khôi. Lão ta không khỏi giật nảy mình, nhưng bên ngoài vẫn cố giữ nét mặt bình tĩnh lạnh lùng nói:

- Ngạc lão đệ âm thầm theo dõi ngu huynh là có dụng ý gì? Ngu huynh có

điều chi thất lễ với hiền đệ, xin cứ thẳng thắn nói ra đi nào?

Ngạc Phục Sanh cười to nói:

- Ba anh em của Ngạc mỗi sau khi rời khỏi quý trang, bèn lên thẳng Thiên Phật Nham để du ngoạn. Có lẽ Trang chủ vì thấy lời nói của chúng tôi không hợp, nên trong thâm tâm có lòng oán ghét, âm thầm theo dõi anh em của Ngạc mỗi đến đây để tìm cơ hội trừ đi quả thật là lòng dạ hết sức ác độc! Nhưng anh em Ngạc mỗi đây là người như thế nào, mà ông có thể muốn làm chi cũng được hay sao?

Trầm Ứng Thái chẳng ngờ bị Ngạc Phục Sanh lật ngược vấn đề lại như thế, nên không khỏi cứng miệng cất giọng lạnh lùng cười khanh khách nói:

- Đã biết nhau từ lâu, nên ngu huynh đã biết rõ tánh tình của hiền đệ hơn ai hết. Nếu không có việc chi tối cần thiết, thì chắc chắn hiền đệ không khi nào lại đến vùng Thiên Phật Nham này.

Ngạc Phục Sanh nói:

- Nếu thế, còn Trầm Trang chủ anh thì sao?

Giọng nói của y lạnh lùng ghê rợn, khiến ai nghe đến cũng phải rợn óc. Sắc mặt của Trầm Ứng Thái liền tràn đầy sát khí, cất tiếng cười ha hả nói:

- Lúc nào hiền đệ cũng có ý dòn vò người ta cả. Xem ra ân nghĩa giữa hiền đệ và ta đã hết rồi, giờ đây thì Trầm mỗi không kể đến điều gì nữa cả!

Giọng cười của lão ta hết sức to, rung chuyển cả núi đồi, gây thành những tiếng vang vọng về không ngớt. Tiếng cười ấy đã làm cho bọn thủ hạ của Trầm Ứng Thái đều kinh hãi. Ngay sau đó, liền thấy có ngoài hai mươi bóng người từ xa nổi gót nhau chạy bay đến.

Ngạc Phục Sanh cười nhạt nói:

- Trầm Ứng Thái, Ngạc Phục Sanh ta không hề xem anh vào mắt, vậy đêm nay anh định giải quyết như thế nào?

Sắc mặt của Trầm Ứng Thái bỗng tái xanh như chàm, gằn giọng nói:

- Nếu người bó tay chịu trói, thì ta có thể tha chết cho người được.

Lão ta biết Ngạc Phục Sanh đâu lại tuân theo lệnh của mình, nên liền vung tay lên, tức thì, có mấy tên thủ hạ nhún mình lao tới. Nhưng ba người trong bọn Ngạc Phục Sanh lại còn nhanh nhẹn hơn lão ta nữa.

Y bèn cùng Bùi Thiên Tín nhất loạt vung tay ra trong khi Du Triệu Khôi cũng vung ngọn roi da lên vun vút.

Thế tấn công của ba người quả hết sức lợi hại, khiến bọn thủ hạ của Trầm Ứng Thái ngã ra chết không kịp la. Du Triệu Khôi vung ngọn roi da của mình lên, dùng thế Nộ Long Quyền Dĩ quét ra vèo vèo, tức thì, có hai tên thủ hạ của Trầm Ứng Thái lại bị ngọn roi cuốn thẳng lên không, gào la ghê rợn, rồi rơi thẳng xuống dưới hồ sâu bên cạnh Thiên Phật Nham.

Trầm Ứng Thái thấy thế, mặt không khỏi biến sắc, quát to rằng:

- Ngạc Phục Sanh người đã vô tình, thì chớ trách Trầm mỗi đây vô nghĩa!

Nói đoạn, lão ta liền vung cánh tay mặt ra, tức thì một tiếng rít xé không gian vọng đến, và ở trên lưng chừng trời bỗng nổ tung một tiếng pháo hiệu ngũ sắc, sáng chói rực rỡ, hoa cả mắt mọi người.

Du Triệu Khôi nói:

- Chúng ta hãy chạy mau!

Nói dứt lời, ông ta bèn vung đôi cánh tay ra, nhảy thẳng lên không lướt đi nhanh như gió. Bùi Thiên Tín và Ngạc Phục Sanh không khỏi sửng sốt, họ biết Trầm Ứng Thái tung một quả pháo báo hiệu như vậy, là để tập hợp bọn thủ hạ lại, nếu không mau chạy thoát đi, thì sẽ lọt vào vòng vây, khó bề thủ thắng được. Bởi thế, cả hai người nôi gót nhau vượt thẳng lên không, rồi từ trên cao lại tung trở xuống một vùng độc mang phi châm.

Trầm Ứng Thái quát to một tiếng, liền cùng số thủ hạ vung chưởng quét ra, gây nên một luồng kinh phong mạnh mẽ cuống về phía địch.

Nhưng ngay lúc ấy, ba người trong bọn Ngạc Phục Sanh, đã lao vút xuống phía dưới Thiên Phật Nham nhanh như gió hốt, mất cả hình bóng rồi.

Ngay lúc đó, liền nghe bốn bề tiếng hú nổi lên khôn ngớt, cứ chỗ này dứt thì chỗ kia lại tiếp theo, bóng người xao động như những bóng ma, nhằm hướng bọn Ngạc Phục Sanh vừa bỏ chạy đuổi vút tới. Dưới chân núi Thê Hà, vốn đang yên lặng dưới bóng trăng xanh, phong cảnh vô cùng xinh đẹp. Nhưng giờ đây bỗng tràn ngập không khí sát phạt rùng rợn.

Vàng trắng đã lặn, sao sáng đã lu, nhưng trên giòng sông Tần Hoài vẫn còn một chiếc du thuyền thả bập bênh theo dòng nước. Ánh đèn trong thuyền vì bị bức rèm che đi, nên chỉ còn trông thấy một quãng đỏ khi mờ khi tỏ mà thôi.

Lúc ấy, có một chiếc du thuyền từ từ lướt về phía hạ lưu của con sông, rồi tiến đến cạm sào bên cạnh một chiếc cầu nhỏ. Hai bên bờ sông nhà của san sát, nhưng phần lớn đều quay cửa hậu về mặt sông. Bỗng có tiếng kêu kèn kệt nổi lên, rồi một cánh cửa hậu của một gian nhà trên bờ được mở to. Từ trong cánh cửa đó có một chiếc đầu thò ra ngoài nhìn quanh quát bốn bên. Chẳng bao lâu sau người ấy bước thẳng ra ngoài, thấy rõ đây là một lão già mặc áo đen râu tóc bạc phơ.

Ngay lúc ấy, từ trong chiếc du thuyền, Tiêu Tông Kiệt và Xảo Yến cũng đã bước lên bờ và cũng đang tiến về phía hậu của ngôi nhà ấy.

Lão già mặc áo đen liền bước sát theo sau hai người, nhưng im lặng không nói chi cả.

Ngôi nhà này nguyên là một ngôi nhà to của hàng vương công triều nhà Minh, chiếm một diện tích rất rộng rãi, bên trong vòng rào có đủ dinh đài lầu gác, trông hết sức tráng lệ huy hoàng.

Tiêu Tông Kiệt cùng Xảo Yến sánh vai bước thẳng về hướng một cái ao nước nhỏ rộng độ chừng nửa mẫu. Trên mặt nước lá sen non mới trổ, trông

như những đồng tiền nổi nhấp nhô trên mặt nước. Ở giữa ao sen ấy có dựng tám phiến đá Thái hồ Thạch rất xinh xắn.

Tiêu Tông Kiệt đưa mắt nhìn qua những phiến đá ấy một lượt, rồi quay sang lão già áo đen dặn dò rằng:

- Bất luận có ai đến tìm, thì ông cứ nói tôi đã đưa phu nhân đi chơi vùng Thái hồ rồi, mau thì mười hôm, lâu thì một tháng mới trở về. Mọi việc ở ngoài thì thương lượng cùng với Ngu Vạn Lý đại hiệp. Tôi đã để lại hai bức cảm nang, bảo hai ông ấy cứ theo trong cảm nang mà hành sự.

Lão già áo đen luôn luôn vắn dạ tỏ ra vô cùng cung kính. Xảo Yến cất giọng trong trẻo hỏi rằng:

- Chàng định đi chơi Thái Hồ thật hay sao?

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười, đưa tay kéo chiếc thuyền con đang đậu ở cạnh bờ ao, rồi đỡ Xảo Yến bước xuống, đoạn đưa chèo mặt đê mạnh xuống mặt nước, tức thì chiếc thuyền lướt nhanh tới như tên bắn tiến thẳng vào giữa ao sâu.

Thì ra, những phiến Thái hồ thạch kia gồm tất cả có chín miếng, miếng caém ngay chính giữa bị tám miếng kia che kín đi. Tiêu Tông Kiệt liền thò tay vào những khe hở của những phiến đá Thái Hồ, tức thì nghe có một tiếng động khê ngân dài, rồi lại nơi đó để lộ ra một cửa hang, có những cấp đá dẫn thẳng xuống dưới. Xảo Yến trông thấy thế hết sức kinh ngạc, nhưng Tiêu Tông Kiệt không đợi cho nàng lên tiếng hỏi, là đã kéo tay nàng bước thẳng xuống chiếc hang ấy.

Bên dưới chiếc hang là một ngôi nhà đã chìm sâu vào lòng đất, có tất cả năm phòng, trên nóc có khám minh châu, nên ánh sáng chiếu tỏ như ban ngày. Bên trong gian nhà ấy bài trí thực là lộng lẫy, có giường gấm mùng lụa, có bình phong bằng gỗ đàn, nhất là phòng đọc sách, thì trên giá chật nhích hàng trăm quyển, đủ cả các loại. Trên tường có treo những bức sơn thủy xinh đẹp, đều là vật quý giá được lưu truyền nhiều đời.

Xảo Yến cất tiếng trong trẻo cười nói:

- Trong phủ này lại còn có một gian nhà kín đáo và xinh đẹp như vậy nữa, thế tại sao từ trước đến nay tôi chẳng hề được biết?

Tiêu Tông Kiệt cười to nói:

- Còn nhiều việc lạ khác nữa mà em chưa được biết đó thôi. Xảo Yến em đã mệt nhọc suốt đêm, vậy hãy nên đi nghỉ sớm đã.

Vừa nói chàng vừa đi thẳng vào phòng đọc sách, đến ngồi trước bàn lấy viết ra viết thật nhanh, ghi chép lại tất cả những chữ Phạn mà chàng vừa đọc được trên Thiên Phật Nham. Rồi sau đó, chàng mới sử dụng đến tài hoa tuyệt thế của mình, để cố sắp xếp lại cho thành chương cú có đầu có đuôi hẳn hoi.

Xảo Yến xuất thân là cô lái đò, nhưng rất biết lễ độ, lại rất hiền hòa ngoan ngoãn, nên liền nghe theo lời Tiêu Tông Kiệt, đi thẳng vào phòng riêng an nghỉ.

Độ nửa tháng sau, bên song Tương Giang cỏ non xanh mượt bỗng cạnh bờ song có một gã đàn ông mặc áo xanh từ xa chạy bay đến. Gã đàn ông ấy lưng đeo một thanh trường kiếm, tia mắt không nhìn quanh khắp nơi. Sau khi chẳng thấy có điều chi nghi ngờ, người ấy bèn ngồi xuống một góc cây cổ thụ, nhắm mắt để nghỉ ngơi.

Người đàn ông ấy tuổi chưa đến ba mươi, thân hình gầy cao, sắc mặt âm u lạnh lùng, da đen sạm như đồng đỏ. Người ấy chính là Châu Nhân Ký, một nhân vật khét tiếng gần đây trong giới giang hồ.

Bỗng đâu, lại có tiếng chân người chạy hối hả từ xa vọng lại, khiến Châu Nhân Ký không khỏi giật mình, mở to đôi mắt ra nhìn, thì trông thấy một người thiếu niên mình be bét máu tươi, tựa hồ đang bị thương rất trầm trọng, đưa những bước chân loạng choạng chạy về phía ven sông. Trong khi người ấy còn cách mé nước ba trượng nữa, thì bỗng kiệt sức ngã khụy xuống đất. Châu Nhân Ký liền nhanh nhẹn lao người về phía đó, thò tay đỡ người thiếu niên ấy lên. Nhưng đôi mắt của người thiếu niên đã lờ đờ, nói qua giọng mê sảng rằng:

Nước!...Nước!...Nước...!

Người thiếu niên ấy đôi môi đều khô nứt và tái nhợt như một tờ giấy trắng. Châu Nhân Ký vén áo người ấy lên, để xem xét qua thương thế của y, thì đôi mày bất giác cau chặt lại. Vì y trông thấy người thiếu niên kia đã bị đối phương dùng mọi thứ ám khí hết sức độc tung ra qua thủ pháp mẫn thiên hoa vũ hết sức cao tuyệt. Nơi miệng vết thương trên người của nạn nhân đang rỉ ra những vệt máu bầm đen và vô cùng hôi thối.

Trong giới giang hồ, ngoại trừ những phường đại gian ác, hoặc có mối thù hằn chi to tát với nhau, còn thì nào có ai trông thấy kẻ khác lâm nguy mà lại không ra tay tương cứu bao giờ?

Bởi thế, Châu Nhân Ký bèn tận tâm lo cứu chữa cho người thiếu niên này.

Bên trong y cho nạn nhân uống linh đơn, bên ngoài y xoa bóp khắp các huyệt đạo, rồi lại rút ra tất cả những chiếc kim độc đã ghim vào thân người nạn nhân.

Trải qua ngót một tiếng đồng hồ, người thiếu niên ấy mới lần lần tỉnh lại, mở to đôi mắt ra. Y biết Châu Nhân Ký là người đã cứu mình, nên cất giọng yếu ớt nói:

- Tôi lấy làm cảm tạ ơn cứu mạng của ông. Ôn to này, tôi không khi nào quên được!

Trên khung mặt lạnh lùng của Châu Nhân Ký, liền thoáng hiện một nét tươi cười, nói:

- Tôn giả chớ nên nói chuyện, mà nên vận dụng chân khí trong người, để dẫn dắt chất thuốc chạy đều trong cơ thể, hai giờ sau là có thể bình phục hẳn. Nói đoạn, y bèn nhắm đôi mắt lại, ngồi xếp bằng trên đất để điều hoà hơi thở.

Người thiếu niên đàn bị thương kia, cũng nghe theo lời, ngồi yên vận dụng chân khí trong châu thân, chẳng mấy chốc sau là thiếp đi không còn hay biết chi xung quanh nữa.

Bóng mặt trời vẫn rọi những tia nắng ấm áp, ngọn gió song vẫn mát mẻ dịu dàng... Châu Nhân Ký bưng mở đôi mắt ra trước, nhìn thấy người thiếu niên kia đang vận dụng chân khí để chữa thương, sắc mặt tái nhợt của y cũng từ từ đỏ hồng trở lại. Châu Nhân ký biết y chẳng còn điều chi đáng lo ngại, nên một lúc sau, lên tiếng nói:

- Lão đệ, em thấy trong người như thế nào rồi?

Người thiếu niên nghe câu hỏi, liền mở to đôi mắt, cười buồn bã nói:

- Tiểu đệ được ông ra tay cứu nguy, nên hiện giờ đã hoàn toàn bình phục, nếu chẳng có... Sắc mặt của Châu Nhân Ký bỗng trở thành lạnh buốt, gằn giọng nói:

- Chớ nên gọi ta là ông như thế!

Người thiếu niên không khỏi giật mình, ngơ ngác.

Sắc mặt của Châu Nhân Ký ít nhiều ôn hoà trở lại, nói:

- Lão đệ tại sao bị thương như thế?

Người thiếu niên ấy nghe hỏi, thì sắc mặt bỗng bừng đỏ, nói:

- Tại hạ tên là Tấn Lân, quê quán ở phía nam Phúc Kiến, vì trước đây mười lăm năm, cha tôi làm nghề buôn bán, cùng đi với một người bạn đến Thiềm Tây để lo việc thương mại, nhưng chẳng ngờ một ra đi thì không trở về, và chẳng có âm tin chi cả. Gia mẫu vì thế buồn rầu thành bệnh, sai tại hạ ra đi nghìn dặm để tìm cho. Trong chuyến đi này tại hạ có mang theo một túi minh châu, và đi bằng đường thủy, nhưng chẳng ngờ... Nói đến đây, bỗng người thiếu niên ấy mỉm cười buồn bã, rồi tiếp rằng:

Trong khi đáp thuyền, tại hạ dò biết đây là thuyền của một lũ cướp, nên đã nhảy lên bờ định trốn thoát, nhưng chẳng may lại bị chúng đánh lén, mang thương tích trầm trọng. Nếu lúc ấy tại hạ ra tay tấn công đối phương trước, thì sự thắng bại chưa chắc đã về ai.

Đôi mắt của Châu Nhân Ký tràn đầy lửa giận, nói:

- Lại có việc như thế hay sao?

Tấn Lân nói:

- Vâng... Nhưng ông anh cao táng đại danh là chi, có thể cho tiểu đệ được biết hay không?

Châu Nhân Ký đáp rằng:

- Ta đây họ Châu tên Nhân Ký!

Tấn Lân bỗng như gặp phải rắn rết, sắc mặt đầy vẻ kinh hãi ngạc nhiên một lúc thật lâu, mới ấp úng nói:

- Té ra ông anh chính là Châu đại hiệp, người mà gần đây tên tuổi vang lừng cả võ lâm, tài nghệ rung chuyển cả giang hồ đây hay sao? Ôi!

Tại hạ thực là đáng chết, có mắt lại không biết cao nhân!

Châu Nhân ký cất tiếng cười buồn thảm, nói:

- Tấn lão đệ, cái chi gọi là tên tuổi vang lừng cả võ lâm, tài nghệ rung chuyển cả giang hồ? Đây chẳng qua là những lời bịp bợm mà thôi, đây chẳng qua là tôi phải hành động trong trường hợp bất đắc dĩ.

Tấn Lân ngạc nhiên nói:

- Nghe lời đồn đãi, thì kiếm thuật của Châu đại hiệp hết sức cao cường, đang có ý định đi tìm các cao thủ của những môn phái lớn để so tài cho biết ai cao ai thấp. Như vậy, đại hiệp lại bảo là bất đắc dĩ, thì quả đã làm cho tại hạ không thể nào hiểu được!

Châu Nhân Ký nói:

- So tài về võ học chẳng qua là một cái có, chứ kỳ thực là để thừa dịp ấy, tìm ra tông tích của kẻ thù đã giết ân sư.

Tấn Lân cất tiếng than dài nói:

- Té ra là thế!

Nói đoạn y bèn chấp tay xá một cái thực sâu, rồi tiếp rằng:

- Hiện giờ tại hạ cần phải truy đuổi theo chiếc thuyền của lũ cướp, để trả lại mối thù, cũng để lấy lại túi bảo châu. Vậy tôi xin cáo biệt, và xin hứa sẽ tìm cách báo đáp ơn cứu mạng hôm nay.

Châu Nhân ký vội vàng nói:

- Tôi sẽ cùng đi với Tấn lão đệ vậy!

Chỉ với cử chỉ ấy, cũng đủ thấy Châu Nhân Ký là người tuy bề ngoài rất lạnh lùng, nhưng lòng dạ thì lại đầy nhiệt tâm, vừa thấy kẻ hoạn nạn là đã đồng tình thương hại.

Tấn Lân hết sức vui mừng, nói:

- Chớ nên vì việc nhỏ mọn của tại hạ, mà làm hỏng việc lớn của Châu đại hiệp!

Châu Nhân Ký nói:

- Lão đệ và ta đều một thân bơ vơ, trôi giạt khắp nơi, vậy chúng mình cùng đi với nhau cho đỡ buồn. Việc riêng của ta thì lúc nào làm cũng được.

Nói đến đây, sắc mặt của y trở thành lạnh lùng, tiếp rằng:

- Từ nay về sau, lão đệ chớ nên gọi là Châu đại hiệp nữa! Ta lớn tuổi hơn, thì lão đệ gọi ta là Châu huynh được rồi.

Tấn Lân nói:

- Vậy tôi xin tuân mệnh để tỏ lòng cung kính! Nay châu huynh chúng ta hãy lên đường thôi!

Dứt lời, hai người nối gót nhau chạy bay tới trước. Châu Nhân Ký theo sát sau lưng Tấn Lâm, y không chạy nhanh hơn, mà cũng không chạy chậm hơn, cứ giữ khoảng cách chừng một vói tay. Chỉ nhìn qua điểm ấy, cũng đủ thấy võ công của Tấn Lâm, còn kém hơn Châu Nhân Ký một bậc.

Hai người tiếp tục chạy tới độ chừng dùng xong một bữa cơm, thì bất giác đã trải qua một đoạn đường dài bằng bảy tám dặm. Hai người đã bắt đầu tiến vào một vùng ven sông hoang vu, cây cối mọc thưa thớt.

Trong khi ấy, họ trông thấy có một chiếc thuyền to, đang đậu trên một bãi cát tại ven sông. Chiếc thuyền ấy nằm im lặng, không hề nghe có một tiếng người nói chuyện. Bên ngoài khoang thuyền cũng không có một bóng người thấp thoáng.

Bỗng đâu từ trong cây rừng có một giọng nói âm u vọng đến rằng:

Thằng ranh kia quả mạng to nên chưa chết! Thế mà giờ đây lại còn dám dấn thân trở vào lưới, vậy có lẽ ngươi đã chán đời hết muốn sống rồi hay sao?

Câu nói chưa dứt, thì sắc mặt của Châu Nhân Ký đã biến hẳn. Y nhanh nhẹn tuốt kiếm ra khỏi vỏ, rồi vung tay lên côn thẳng về phía có tiếng nói qua một thể kiếm nhanh nhẹn phi thường.

Tức thì một đạo kiếm quang lóe lên sáng ngời, rít gió âm âm như song dẫy cuốn thùng tới, khiến ngoài mười gốc cây rừng to cỡ miệng chén, liền bị chém đứt ngang ngon lành, và tiếp theo đó, là một tiếng gào thảm thiết vang lên.

Tức thì từ sau bóng cây rừng có năm bóng đen vọt người bay thẳng lên không, rồi lại nhanh nhẹn đáp nhẹ nhàng trở xuống trước mặt Tấn Lâm và Châu Nhân Ký.

Năm người ấy đều mặc y phục ngấn màu đen, sắc mặt hung ác. Tên cầm đầu là một gã đàn ông to lớn, đầu nhỏ râu đỏ hoe. Khi thân hình của y vừa đứng yên trên mặt đất, thì liền đưa mắt chăm chú dò xét Châu Nhân Ký một lượt, rồi lại dời tia mắt nhìn kỹ thanh gươm của Châu Nhân Ký đang siết chặt trong tay, cười nhạt nói:

- Chỉ dựa vào một thanh bảo kiếm sắc bén kia, là đã dám nghênh ngang trước mặt lão phu hay sao?

Châu Nhân Ký thản nhiên như không hề nghe đến những lời nói ấy, chìa một bàn tay ra về phía trước mặt của hắn, lạnh lùng quát rằng:

- Đưa đây cho ta!

Gã đàn ông râu đỏ không khỏi lộ vẻ ngơ ngác, gằn giọng hỏi rằng:

- Đưa cái gì mới được?

Giọng nói của Châu Nhân Ký, lại trở thành âm âm u lạnh lùng hơn:

- Đưa một túi Minh Châu!

Gã đàn ông râu đỏ bỗng cất tiếng cười ha hả như điên, nói:

- Đòi bẻ răng cộp, quả là người không biết lượng sức! Ngươi tên là chi mà

lại to gan thế?

Châu Nhân Ký hừ một tiếng to qua giọng mũi, rồi đưa thẳng lưỡi trường kiếm về phía trước, thông thả nói rằng:

- Muốn hỏi tên họ ta, thì cứ hỏi thanh trường kiếm này đây. Nhưng , có lẽ người cũng không thể nhận ra được nó, tuy vậy, chắc người cũng đã có nghe nói đến việc xảy ra tại Phàm Hương Viện ở Kim Lăng, và tại Thê Hà Sơn Trang ở dưới chân núi Thê Hà chứ?

Châu Nhân Ký chưa kịp nói hết lời, thì gã đàn ông râu đỏ đã tái xanh sắc mặt, thối lui ra sau một bước, cất giọng kinh hoàng , nói:

- Người tức là Châu... Châu Nhân kỳ gần giọng nói:

- Đúng thế! Chính là Châu mỗ đây!

Gã đàn ông râu đỏ toát từng hạt mồ hôi to như hột đậu trên vầng trán trong khi cả thân người của y không ngớt rung rẩy. Tấn Lâm thầm than rằng:

Một nhân vật đã thành danh, thì oai phong đến mức ấy.

Như vậy cũng đủ thấy hai chữ danh lợi, thực đã hại con người không phải là ít.

Ngay lúc đó, bỗng có một tên tặc đang lách mình lướt tới bên cạnh gã đàn ông râu đỏ, nói nhỏ rằng:

- Thừa đại ca, e rằng này nó mạo danh đây thôi!

Câu nói ấy như đã lam cho gã đàn ông râu đỏ tán đồng ngay, nên quát rằng:

- Nửa đời người lăn lóc trên chốn giang hồ, thế mà ngày hôm nay, nếu ta quả thực bị thằng ranh này phỉnh gạt, thì...ha ha, còn chi là xui xẻo hơn nữa!

Phải, thằng bé này nào có giống Châu Nhân Ký, một nhân vật tên tuổi lừng lẫy khắp võ lâm gần đây!

Gã đàn ông râu đỏ càng đưa mắt nhìn về phía Châu Nhân Ký, thì càng tin là đồ phươg đã mạo danh, nên cất tiếng cười ghê rợn nói:

- Người lại dám giở trò trước mặt lão phu, mạo nhận tên tuổi của Châu Nhân Ký, quả gan người to lắm!

Châu Nhân Ký liền nhướng cao đôi mày, quát to rằng:

- Có phải hần bảo thế không?

Nói đoạn y liền tràn người tới, tức thì, thanh trường kiếm cũng vung ra, gây thành một đạo kiếm quang chiếu ngời như một chiếc móng bạc. Và tiếp đó, một tiếng gào thảm thiết vang lên, rồi lại thấy máu tươi tung tóe.

Thế kiếm của chàng hết sức nhanh nhẹn, chỉ vung ra một lượt, là đã bỏ tên tặc đang ấy từ đầu đến chân ra làm hai mảnh rồi! Tạng phủ của nó , do đó đổ tuôn ra đấy, máu tươi cũng trào ra như suối, thực ghê rợn đến nỗi chẳng ai thấy mà không kinh hoàng.

Với một kiếm pháp tuyệt diệu vô song như vậy, quả thực trong đời này ít khi được trông thấy.

Không cần phải giải thích chi nữa, chỉ qua đường kiếm đó cũng đủ chứng

minh, người đang đứng trước mặt đây thực sự là Châu Nhân Ký, mà giới giang hồ đã đồn đãi tán tụng.

Gã đàn ông râu đỏ mặt xám ngắt như một xác chết, hồn vía đều bay đi tận đâu đâu.

Châu Nhân Ký lại cất giọng lạnh lùng nói:

- Đưa ra đây!

Gã đàn ông râu đỏ không còn dám chống cự lại nữa, hẩn ngoan ngoãn thò vào lưng lấy ra một chiếc túi vải nhỏ màu lam, đưa trả lại cho Châu Nhân Ký.

Châu Nhân Ký bèn trao ngay lại cho Tấn Lâm, nói:

- Hiền đệ hãy kiểm điểm lại xem có bị thiếu mất đi chăng?

Tấn Lâm liền mở túi ra, hốt lấy một nắm minh châu, mỗi viên to bằng hạt trái nhãn, ánh sáng chiếu ngời. Y lần lượt đếm qua một lúc, rồi cười rằng:

- Chẳng thiếu viên nào cả!

Người đàn ông râu đỏ bèn nói nhỏ nhẹ rằng:

- Tại hạ có mắt không trông, nên đã xúc phạm đến đại hiệp, vậy, nay tại hạ đã hoàn lại đủ số đại hiệp có thể tha cho tại hạ ra đi hay không?

Châu Nhân Ký bỗng tràn đầy sát khí trên nét mặt, cười nhạt nói:

- Chậm đã! Bọn thủ hạ của ngươi, mỗi tên đều phải chặt bỏ đi một tay, để đền bồi lại những vết thương nặng nề ác độc trên khắp người của Tấn hiền đệ ta. Còn riêng ngươi, ngoài việc chặt đi một tay, còn phải móc bỏ đi một mắt, để đền lại cái tội có mắt mà không trông, như ngươi vừa nói!

Gã đàn ông râu đỏ nào chịu bó tay để cho người ta móc mắt chặt tay mình? Bởi thế, đôi tròng mắt của hẩn liền xoay qua một lượt, rồi bất thần vung tay đánh ra một chưởng, gãy thành một ngọn kinh phong mãnh liệt, đi đôi với vô số nguу mang phi châm bay vút tới như điện chớp, miệng quát to rằng:

- Chạy mau!

Dứt lời, hẩn liền quay người nhắm thẳng cánh rừng rậm bỏ chạy như bay.

Bọn thủ hạ của hẩn cũng ùn ùn chạy theo tên đầu đàn.

Châu Nhân Ký đã đoán biết trước là tên đàn ông râu đỏ kia không khi nào lại chịu bó tay để nhận lãnh sự trừng phạt, nên trong khi hẩn ta vừa xoay đôi tròng mắt, thì y đã ra hiệu cho Tấn Lâm nhanh nhẹn nhảy lui ra xa, còn y thì vọt thẳng người lên không trung cao hơn ba trượng, giương người lướt nhanh tới như điện chớp đuổi theo gấp theo số người kia.

Gã đàn ông râu đỏ nào có thể ngờ đến được việc ấy, nên trong khi hẩn chưa kịp chạy vào cánh rừng thì đã thấy trước mắt ánh thép lóe lên sáng ngời, rồi chiếu rục khắp các nơi.

Tức thì, thững tên thủ hạ của y cất tiếng gào thảm thiết đồng thời y thấy có một bóng người đã bay thoăn thoắt đến trước mặt, nên kinh hoàng dừng chân đứng yên trở lại. Y đưa mắt nhìn lên, thì thấy Châu Nhân Ký đang

đứng sững tại phía trước, tay xiết thanh trường kiếm đưa ngang trước ngực, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh lùng.

Gã đàn ông râu đỏ vừa trông thấy thế thì không khỏi giật nảy mình. Y quát to rồi nhanh như điện chớp, vung chưởng chém. thẳng về phía Châu Nhân Ký.

Thế chưởng ấy, hấn đã vận dụng toàn bộ chân lực trong người, nên kinh khí cuốn tới hết sức ồ ạt, chẳng thua chi sức mạnh của núi đồi sụp đổ, khiến ai trông thấy cũng phải hãi kinh.

Nào ngờ đầu luồng kinh lực ấy quét qua thân người của Châu Nhân Ký, chỉ có thể làm cho tà áo của y bay chứ người y vẫn thản nhiên vô sự.

Đôi mắt của Châu Nhân Ký bỗng chiếu sáng ngời ánh sáng lạnh buốt. Y nhanh nhẹn thò cánh tay trái về phía trước, chụp cứng ngắt cổ tay gã đàn ông râu đỏ, rồi vung lưỡi kiếm trong tay mặt hất trở ra ngoài. Tức thì, gã đàn ông râu đỏ gào lên một tiếng hãi hùng, vì đi liền với một vùng kiếm quang chiếu ngời, nguyên cả cánh tay phải của hấn ta đã bị chém đứt lìa khỏi thân xác, máu tươi tuôn trào như suối.

Nhưng thế kiếm của Châu Nhân Ký vẫn không thu trở về, mà trái lại tiếp tục xoay về phía tay phải một lượt... Thế là gã đàn ông râu đỏ lại gào lên một tiếng thảm thiết. Vì khi ấy mũi kiếm của Châu Nhân Ký đã mang một vết máu đỏ lôm.

Kịp khi nhìn kỹ lại, thì mới thấy tròng mắt phía phải của gã đàn ông nọ đã bị mũi kiếm khoét mất khiến một dòng máu tươi đỏ ối, từ lỗ mắt đen ngòm của y chảy dài xuống ướt cả một bên má, trông vô cùng rùng rợn.

Châu Nhân Ký cười nhạt nói:

Lời của Châu mỗ đã nói ra thì chắc chắn như đinh đóng cột, không thể nào thay đổi được. Nếu về sau không biết hối lỗi, thì người hãy coi chừng cả con mắt phía trái của người đó!

Nói dứt lời, y bèn buông lỏng bàn tay trái ra, gã đàn ông râu đỏ liền nhanh nhẹn lùi chạy đi mất.

Tấn Lâm bỗng cất tiếng than dài, nói:

- Võ công của ông anh quả thực cao tuyệt, ít người bì kịp, nếu đem so sánh với tại hạ, thì thực chênh lệch một trời một vực.

Châu Nhân Ký mỉm cười nói:

- Lão đệ thực là khéo nói. Chỉ có tôi là nói chuyện rất vụng về.

Tấn Lâm nói:

- Giờ đây ông anh định đi đâu?

- Đến Hành Sơn!

Tấn Lâm trông thấy y trả lời cộc lốc, thì không khỏi sững sốt, nói:

- Ông anh đến Hành Sơn, có phải để gặp bạn cũ chăng?

Châu Nhân Ký cười ha hả nói:

- Đã suốt mười mấy năm qua, giam mình giữa vách đá tại dãy núi Trường Bạch Sơn, thực là buồn tẻ, giờ đây tôi chỉ có một thân mình, chứ nào có thân quyến bạn bè gì đâu? Tôi đến Hành Sơn, chẳng qua là để so tài về võ công mà thôi.

Tấn Lâm than thầm, rồi mỉm cười nói:

- Tại hạ đi nghìn dặm để tìm cha, hành tung không nhất định, vậy xin cáo biệt từ đây. Cái ơn cứu mạng của ông anh, tôi lúc nào cũng ghi nhớ. Vậy chúc ông anh trong chuyến đi này gặp được mọi điều thuận tiện.

Nói dứt lời, Tấn Lâm chấp tay xá một xá thật sâu.

- Châu Nhân Ký nhận thấy thần sắc của Tấn Lâm rất khác thường, hơn nữa, trong đôi mắt lại có vẻ như luyện tiếu, nên cười nói:

- Tấn lão đệ, có phải trong lòng em đang cười anh là người háo thắng không?

Tấn Lâm nghiêm nét mặt nói:

- Giữa tại hạ với ông anh, nếu gạt bỏ cái ơn cứu mạng ra không nói, thì chúng ta chỉ được cái duyên gặp gỡ bất ngờ, biết nhau rất có giới hạn. Do đó, trong trường hợp sơ giao, thì không thể đề cập đến những vấn đề tâm sự xa xa được, Chính vì vậy, tại hạ mới không muốn hỏi cặn kẽ mọi việc về ông anh. Nhưng, tại hạ có thể đoán chắc rằng, trong lòng ông anh đang có nhiều kiêu rất bí ẩn, ông anh như rất chán ghét những môn phái lớn ở tại vùng Trung Nguyên này. Tuy nhiên mỗi người ai có chí nấy, không thể làm khác hơn được. Dựa vào thông lệ ấy, tại hạ thấy ông anh hà tất phải lấy cớ là đi tìm người để so tài làm chi?

Châu Nhân Ký ngửa mặt lên trời than dài, đôi mắt tràn đầy sắc u buồn, gạt đầu nói:

- Giữa lão đệ và ta gặp nhau là đã hợp ý, nhưng đáng tiếc là mình biết nhau quá muộn. Lời nói vừa rồi của lão đệ, thật đúng không sai tí nào cả. Tiên sư đã bị người ta ám hại, trong khi ngu huynh không có mặt tại đây. Song ngu huynh dám quả quyết kẻ ám hại ấy, là một cao thủ trong các môn phái ở Trung Nguyên, nhưng chưa biết đây là ai mà thôi. Vậy thử hỏi hiền đệ, trong trường hợp mình chưa được biết rõ hung thủ, để tìm trả thẳng với hắn mỗi thù ấy, thì ngoài cách đó ra còn có cách chi hay hơn nữa?

Tấn Lâm nói:

- Xin ông anh tha lỗi cho về chỗ tại hạ hỏi quá đường đột. Vậy, trong khi linh sư bị hại, thì ông anh ở nơi nào? Tại sao lại dám quả quyết đây là hành động của một cao thủ trong các môn phái ở Trung Nguyên?

Châu Nhân Ký nghĩ ngợi một lúc, nói:

- Trong một trường hợp bất ngờ, tôi tìm gặp tại góc núi phía Đông nơi Trường Bạch Sơn có một cái địa huyết sâu, trên vách đá của cái địa huyết ấy, có ghi chép ba đường kiếm pháp cao thâm tuyệt diệu đó, nên đã lưu lại

tại địa huyết ấy đến một ngày hai đêm. Kịp khi mọi việc xong xuôi, tôi trở về sơn động của tiên sư, thì thấy tiên sư đã bị hại, nhưng hoàn toàn không tìm thấy một dấu vết nào lạ cả.

Tân Lâm nhướn cao đôi mày, nói:

- Đã không có dấu vết gì, cũng như không có một ai chứng kiến thì lấy đâu để phán đoán cho được?

Châu Nhân Ký nói:

- Trong khi tiên sư còn sống, thì qua lời nói của ông dường như trước đây ông có mối oán hận chi với các môn phái ở Trung Nguyên. Do đó, cứ mỗi lần nhắc đến, thì râu tóc của tiên sư đều dựng ngược, tia mắt tràn đầy lửa phản nộ.

Tân Lâm lộ vẻ nghi ngờ nói:

- Chẳng hiểu vì lý do gì, mà linh sư lại phản nộ như vậy?

Châu Nhân Ký lắc đầu nói:

- Chính vì chỗ ngu huynh hoàn toàn không được biết, nên mọi việc mới trở thành lời mờ. Nếu có thể biết rõ được những việc trước, thì đâu phải tốn công tốn sức như thế này?

Tân Lâm đưa mắt nhìn về một phía xa xăm, tựa hồ như đang moi óc nghĩ ngợi. Qua một lúc sau mới lên tiếng nói rằng:

- Tại hạ có chỗ hoàn toàn không đồng ý với sự nhận định của ông anh. Vì từ xưa đến nay, những người văn nhân thường hay đổ kỵ khinh khi lẫn nhau, riêng đối với những người trong võ lâm thì cá tính ấy lại càng nặng nề hơn nữa. Có lẽ linh sư trước đây vì ý kiến không hợp với các môn phái lớn ở Trung Nguyên, nên đâm ra bực mình đối với họ mà thôi. Tại hạ được nghe phong phanh là linh sư đã từ lâu rồi, không có bước chân đến vùng Trung Nguyên. Như vậy, chắc là có nguyên nhân chi trong việc đó.

Châu Nhân Ký gật đầu nói:

- Chính ngu huynh cũng có nghĩ đến điều ấy. Nhưng , phạm những cao nhân trong chốn võ lâm, mà bất ngờ lại bị tiêu tán đi hết những ý chí tiến thủ và lòng hào hiệp của mình thì nếu chẳng phải vì chán ngán trong mọi việc đã qua, thì chắc chắn cũng vì đã bị gánh chịu bao nhiêu điều phũ phàng đau đớn. Lời tục thường nói, là không có một sự mất mát nào to tát cho bằng sự mất mát ý chí. Như vậy, mọi sự đau đơn trước đây trong đời sống của tiên sư, ta cũng có thể đoán biết được... Tân Lâm than dài, rồi nói:

- Đời người có biết bao nhiêu việc làm cho người ta phải đau khổ.

Nhất là người trong võ lâm thì lại càng dễ bị lụy về danh vọng, có mấy người được sống an nhàn tới lúc răng long đầu bạc đâu?

Châu Nhân Ký không khỏi giật mình nói:

- Hiền đệ có phải muốn ám chỉ ngu huynh không?

Tân Lâm lắc đầu nói:

- Tại hạ nào dám có ý cười cợt ông anh như vậy, mà đây chỉ nhắm nói đến cái lễ thông thường mà thôi. Nhưng riêng đối với ngu huynh, tiểu đệ vốn có chỗ ngờ vực lắm.

Châu Nhân Ký nói; - Có chỗ nào đáng ngờ vực, xin hiền đệ cứ nói thẳng ra nghe thử?

Tấn Lâm nói; - Một chỗ đáng ngờ vực nhất, chính là ở chỗ thể kiếm tuyệt kỹ ít khi được trông thấy của ông anh.

Châu Nhân Ký không khỏi ngơ ngác, giương to đôi mắt nhìn đăm đăm vào Tấn Lâm.

Tấn Lâm mỉm cười nói tiếp:

- Ông anh đã vô tình gặp nơi có ghi chép ba thể kiếm tuyệt học, thể tại sao lĩnh sư ở tại núi Trường Bạch đã lâu, mà lại hoàn toàn không biết chi về việc ấy? Có khi nào lĩnh sư đề cập đến những kiếm pháp ấy không?

Châu Nhân Ký không khỏi giật mình sững sốt, đưa tay lên vỗ trán nghĩ ngợi nói:

- Ồ, tiên sư quả có lần đã nói đến là ở trong núi Trường Bạch Sơn có một nơi bí mật, ghi chép lại những đồ giải về kiếm học. Kiếm học ấy tuy có một uy lực vô cùng mạnh mẽ, nhưng vì nó còn có nhiều chỗ thiếu sót, nếu rèn luyện học hỏi môn kiếm pháp đó, thì chỉ đưa tới cái họa thiệt thân mà thôi.

Tấn Lâm nói:

- Như thế thì đúng rồi! Ba đường kiếm pháp ấy nếu rèn luyện cho đến nơi đến chốn, thì có một uy lực không thể lường, nhưng cái họa thiệt thân cũng bắt nguồn từ ba đường kiếm học ấy.

Giọng nói của Tấn Lâm tuy rất chậm rãi, nhưng từng chữ từng câu một, đều như quả búa giáng mạnh vào quả tim của Châu Nhân Ký.

Sắc mặt của Châu Nhân Ký liền khế biến đổi, nói:

- Nếu nói như hiền đệ, thì do đó mà bị các môn phái lớn đổ kỵ hay sao?

Tấn Lâm nghiêm nghị nói:

- Tại hạ không có ý nghĩ như vậy, mà gần đây tron giới giang hồ đang đồn rùm lên, là kiếm pháp của ông anh sử dụng, chính là Thiên Khu Cửu Thức!

Châu Nhân Ký lắc đầu, gượng cười nói:

- Chính ngu huynh cũng không được biết có đúng như vậy hay chẳng?

Tấn Lâm nói:

- Tạm thời ta cũng không cần phải tìm hiểu nó có đúng hay không làm gì, vì thử hỏi, trong võ lâm ngày nay có ai được biết Thiên Khu Cửu Thức?

Châu Nhân Ký suy nghĩ một chặp nói:

- Ngoại trừ Hồ Chương Kim Dao Đào Như Hải, thì nào còn có ai được biết? Nhưng, cho đến ngay bây giờ, Đào Như Hải vẫn chưa thể mở pho Hàn Thiết Quan Âm ra được!

Tấn Lâm nói:

- Tại sao ông anh được biết như thế?

Châu Nhân Ký không khỏi cứng miệng. Qua một lúc khá lâu mới nói rằng:

- Có phải ý hiền đệ muốn bảo, là cái chết của tiên sư đáng nghi ngờ ở Đào Như Hải chăng?

Tần Lân nói:

- Tuy tại hạ có ý nghĩ như vậy, nhưng vẫn chưa dám khẳng định.

Nhưng, tên tuổi của ông anh hiện nay, có thể ví như bóng mặt trời đang đứng đỉnh đầu, danh vọng mỗi lúc mỗi lên, không ai có thể đối địch nổi.

Lời tục có nói, cây cao thì chịu gió thổi, danh cao thì lắm điều nguy, vậy nếu tại hạ đoán không sai, thì trong chuyến đi này của ông anh, không có giờ phút nào mà không phải phòng lo sợ.

Châu Nhân Ký biến sắc mặt nói:

- Bọn chúng bộ không biết sợ chết hay sao?

Tần Lân nói:

- Ngọn thương trước mắt dễ đỡ, nhưng mũi tên bắn lên sau lưng khó đề phòng... Vừa nói đến đây, bỗng y trông thấy có một bóng người bay thoát qua trong rừng rồi mất hút. Bởi thế, y không khỏi lộ vẻ kinh ngạc nói:

- Quả đúng như lời tại hạ đã tiên đoán!

Châu nhân ký đã trông thấy bóng người đó rất sớm, nên lao mình vọt thẳng lên không, rồi lướt về phía ấy như tên bắn, thanh trường kiếm cũng tuốt ra khỏi vỏ.

Tức thì một vùng kiếm quang loé dần như mỏng bạc, bay vút thẳng tới, khiến những gốc cây to cỡ miệng chén trong khu rừng, đều bị đứt ngọn ngã nằm la liệt cát bụi cũng như nhành lá tung bay mịt mù.

Liên đó, bỗng nghe từ phía xa có một chuỗi cười lạnh lùng, bay theo gió vọng đến rằng:

- Phía trước mặt là bể mênh mông, mà chỉ có quay đầu lại mới là bến bờ.

Này Châu Nhân Ký nếu ngươi không sớm tỉnh ngộ, thì tất ngươi sẽ lãnh một hậu quả đón đầu.

Châu Nhân Ký giận dữ, quát rằng:

- Ông bạn, tại sao lại không lộ mặt ra, thập thò trong bóng tối để mắng người như thế, thì nào gọi anh hùng?

Nhưng chung quanh đều im lặng, không có tiếng trả lời.

Tần Lân nói:

- Hẳn đã bỏ đi xa rồi, quát tháo cũng vô ích, sau khi chúng ta chia tay nhau, ông anh phải nên thận trọng. Từ đây đến Trường Sa cũng không xa lắm, vậy chúng ta hãy đến đó, để tìm một tửu điểm ăn no trước đã, rồi nói chi sẽ nói sau.

Châu Nhân Ký cố đè nén sự căm tức trong lòng, cùng với Tần Lân sánh vai nhau chạy đi thẳng.

Trường Sa là một thành phố lớn tại đất Hồ Nam, chợ búa rất thịnh vượng, xe ngựa qua lại như mắc cửi, người đi bộ lúc nào cũng đông nghẹt.

Hai người cùng bước đến trước cửa An Thông khách sạn. Họ đưa mắt nhìn thấy trên tường có mấy dòng chữ quảng cáo, cho biết phòng nghỉ sạch sẽ, rượu thịt không thiếu thức gì.

Bởi thế, Tân Lân thầm nói rằng:

- Như vậy là tốt lắm!

Bỗng khi ấy từ trong hiệu có một tên hầu sáng chạy ra, vòng tay cúi người thi lễ cười nói; - Nhị vị có phải muốn đến muộn phòng không? Hiện chúng tôi chẳng những phòng nghỉ sạch sẽ khoáng khoáng, mà ngay đến rượu thịt cũng đứng vào bậc nhất ở tại thành này. Vậy, xin nhị vị hãy bước vào.

Châu Nhân Ký ngửa mặt nhìn lên, thấy màu trời không sớm, bèn gật đầu nói:

- Chúng tôi đang muốn tìm nơi nghỉ trọ đây!

Tên hầu sáng nhanh miệng cười, rồi dẫn đường cho hai người bước vào trong.

Gian khách sạn ấy quả thật rất rộng rãi, họ vượt qua đến ba lớp sân rộng, rồi mới đi quanh co tiến thẳng vào một dãy phòng ở phía Đông.

Dãy phòng đứng riêng rẽ này chỉ có ba gian. Khắp trước sân trồng đủ thứ hoa kiểng màu đỏ màu tía nở rộ khắp nơi, mùi thơm bay thoang thoang khắp chốn. Ở chân tường phía Tây có một chiếc cửa hình tròn, bên trong lại có một gian phòng rộng.

Tên hầu sáng đưa tay chỉ về phía chiếc cửa tròn ấy, cười nói:

- Trong đây là nơi những người phụ nữ trú ngụ, vậy xin nhị vị chờ bước vào.

Ngay lúc ấy bỗng thấy từ trong có hai cô gái mặc áo xanh bước ra.

Hai người con gái ấy cúi mặt nhìn xuống đất, gót sen đi lững thững rất khoan thai. Hai cô gái ấy dung nhan rất xinh đẹp, khi họ đi ngang qua Châu Nhân Ký và Tân Lân, thì lại đưa mắt liếc về phía hai người một lượt.

Châu Nhân Ký trông thấy đôi mắt của hai cô gái ấy, sáng ngời và lạnh buốt tựa hồ như là người có nội công và am hiểu tuyệt học, nên không khỏi giật mình. Y đưa mắt nhìn theo hai cô gái sững sờ một lúc lâu.

Tên hầu sáng vội vàng nói:

- Nhị vị có ưng ý không?

Vừa nói, hắn vừa bước ra mở rộng cánh cửa son tại gian sảnh đường, Tân Lân đưa khuỷu tay thúc nhẹ vào người Châu Nhân Ký nói :

- Xin mời châu huynh!

Châu Nhân Ký như bừng tỉnh trở lại, ồ lên một tiếng, rồi nhanh nhẹn đưa chân bước vào gian sảnh đường. Tại nơi đây chia làm hai gian phòng, sàn nhà lát bằng gạch xanh, trang trí rất thanh nhã.

Châu Nhân ký nhìn qua khắp gian phòng một lượt, gật đầu khen tốt, rồi lại

nói:

- Này phổ ky, ngươi hãy mau đi lo rượu thịt. Ngươi chọn những thức ăn ngon vừa đủ cho hai người ăn mang lên lầu là được.

Tên hầu sáng vâng dạ luôn miệng, rồi bước lui ra.

Tấn Lân nói :

- Ông anh có nhìn thấy hai cô gái vừa rồi là người biết võ công chăng?

Châu Nhân Ký nói:

- Đúng thế! Ngu huynh vì thấy khả nghi, nên mới chăm chú nhìn theo. Tia mắt của bọn họ khi liếc nhìn qua ngu huynh trông thấy lạ lắm!

Tấn Lân cười to, nói:

- Diện mạo và y phục của ông anh, đều đúng như lời đồn đãi trong giới giang hồ đã tả. Nhất là trường kiếm đeo lưng lẳng bên hông lại làm cho mọi người để ý. Hai cô gái ấy nếu là người võ lâm thì tất cũng có nghe lời đồn đãi về ông anh rồi.

Châu Nhân Ký cảm thấy lời nói ấy của Tấn Lân rất sâu sắc nên liền mỉm cười không nói chi nữa. Y ngồi xuống một chiếc ghế dựa, đưa mắt nhìn ra cửa sổ trầm ngâm nghĩ ngợi những việc đã qua.

Tấn Lân đối với y, tuy vừa gặp nhau là đã xem như bạn cố tri, nhưng dù sao, Tấn Lân vẫn cảm thấy Châu Nhân Ký có nhiều điều bí ẩn, sâu xa khó tìm hiểu. Ngay đến con người của Châu Nhân Ký, cũng có những nét rất thần bí, khiến người ngoài không biết đâu mà lường.

Bỗng khi ấy, từ ngoài sân có tiếng chân bước nhẹ nhàng, cùng với tiếng cười trong trẻo như chuông bạc, nghe rất vui tai. Tấn Lân bất giác thò đầu ra ngoài cửa để nhìn, và trông thấy hai cô gái mặc áo xanh đang nói nhỏ với nhau coi vui vẻ lắm. Họ nhằm phía chiếc cửa tròn đi thẳng tới, khiến chung quanh mùi thơm thoang thoảng bay ra khắp nơi.

Sau một tiếng phình rất khẽ, hai cô gái liền đóng cánh cửa gỗ lại thực chắc, sau khi đã bước vào trong.

Đôi mắt của Tấn Lân bỗng chú ý nhìn lên mặt cỏ, sắc mặt không khỏi khẽ biến đổi, nhún người nhảy thoát ra ngoài, thò cánh tay nhặt lên một vật bị đánh rơi trên mặt đất.

Đấy chính là một món đồ trang sức trên tóc của hai cô gái kia. Nó là một con chim long xanh có chín đầu, đang xòe cánh bay, nhưng hình dáng không giống chim phượng, mà cũng không giống con ó trông rất hung dữ, chạm trở khéo léo bằng một thứ ngọc rất tốt.

Tấn Lân cầm trên tay, lật qua lật lại xem kỹ một hồi nghĩ thầm rằng:

- Món đồ trang sức này, chắc chắn là do hai cô gái áo xanh nọ đã đánh rơi.

Qua con quái diệu này, thì có thể đoán biết hai cô gái ấy dường như... Vừa nghĩ đến đây, thì bỗng nghe có tiếng nói của Châu Nhân Ký vọng đến rằng:

- Con người chó nào phải tiên thánh chi, vậy đâu thể nào lạnh nhạt trước

tình yêu. Hai cô gái ấy tuy không phải là hạng quốc sắc thiên hương, nhưng cũng xinh đẹp dễ cảm. Hiền đệ là người tuần tú, tất hai cô ấy cũng rất dễ ghé mắt xanh. Nhưng nên coi chừng hoa hồng tuy đẹp, song lại lắm gai nhọn đó. Tấn Lân không khỏi giật mình, quay mặt nhìn lại thì thấy Châu Nhân Ký đang đứng cách xa đó một trượng, trên khung mặt lạnh lùng đang hiện nét tươi cười.

Tấn Lân không khỏi đỏ bừng cả mặt nói:

- Ông anh chớ nên hiểu lầm, xin xem vật này đây đã.

Vừa nói, Tấn Lân đưa thẳng bàn tay có cầm món trang sức ấy về phía trước.

Châu Nhân Ký đưa mắt nhìn qua, cười nói:

- Ngu huynh không cần xem cũng đã biết đây là một món trang sức trên đầu của những cô gái. Sách có nói:

Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, hiền đệ nên đem trả vật ấy lại cho các cô ấy, va nhân tiện đó làm quen với hai cô ta, cũng là một cơ hội thuận tiện cho mình.

Tấn Lân trông thấy Châu Nhân Ký cứ buộc mình mãi, nên trong lòng bức dọc, nói:

- Ông anh hãy xem kỹ lại vật này, coi phải có điều lạ không, rồi nói chi thì nói cũng chẳng muộn.

Châu Nhân ký đưa mắt nhìn qua Tấn Lân một lượt, rồi thò tay nhận lấy con chim xanh chín đầu bằng ngọc kia, chú ý xem xét thực lâu, mới lắc đầu nói:

- Ngu huynh chẳng nhìn ra vật này có điều chi khác lạ cả, hình dáng của con chim này, chẳng qua là biểu hiện cá tính háo thắng và thích khoe khoang của các cô gái mà thôi.

Trong khi hai người đang nói chuyện, thì tên hầu sáng đã bung thức ăn vào. Hai người trông thấy thế, liền im lặng không nói chi nữa, từ từ đưa chân bước trở về gian sảnh đường.

Tên hầu sáng từ trong mâm dọn ra sáu món ăn và một mó canh gồm có vây cá nấu trứng, cá vò viên ướp đường phèn, gà hấp cay, thỏ đúc lò, vịt quay, cua vò viên, và một tô canh lòng gà, mùi thơm xực mũi.

Ngoài ra, lại còn có một bầu rượu ngon.

Tên hầu sáng liền nói:

- Thứ rượu này gọi là Trúc Diệp Thanh, do bản hiệu tự khắc lấy và để rất lâu năm, chẳng những rất ngon, mà mùi thơm lại dịu dàng, uống vào không làm cho người ta say túy lúy. Xin nhị vị hãy thưởng thức qua một lần, thì sẽ biết lời nói của con đây chẳng ngoa.

Vừa nói, tên hầu sáng vừa rót ra hai ly đầy màu rượu xanh biếc mùi thơm ngát ngào.

Tên hầu sáng sau khi hỏi qua và biết hai ông khách không còn cần chi nữa, mới nhanh nhẹn bước lui ra khỏi sảnh đường.

Châu Nhân Ký để con chim bằng ngọc lên mặt bàn, rồi đưa cao ly rượu cười to nói:

- Hiền đệ, lúc nào có rượu thì say lúc ấy, ngu huynh xin chúc mừng hiền đệ một ly đây.

Tấn Lâm cầm ly lên đáp rằng:

- Xin mời ông anh!

Dứt lời, hai người đều ngửa mặt uống cạn ly. Họ cảm thấy thứ rượu này thực thơm ngon, nên buột miệng khen không tiếc lời.

Bắt đầu từ đó hai người không đề cập đến món trang sức kia nữa.

Thịt ngon rượu nồng, hai người lo ăn uống vui vẻ, và Châu Nhân Ký chỉ nói đến phong cảnh đẹp ở vùng Trường Bạch Sơn mà thôi.

Bóng hoàng hôn rực rỡ rọi thẳng vào bức rèm trước cửa sảnh đường, và chẳng bao lâu, màn đêm đã từ từ buông rũ, bên trong gian phòng đã trở nên mờ tối.

Bỗng lúc ấy, phía bên ngoài cửa sổ, bất thần có tiếng chéo áo giũ trong gió và tiếng chân giậm nhẹ lên mặt đất. Châu Nhân Ký là người lúc nào cũng cảnh giác, nên tuy đang điệu vẫn ngồi yên như cũ, song lại bất thình lình phi người nhanh ra cửa, rồi thò đầu nhìn ra ngoài.

Liền đó, y trông thấy ở ngoài sân có sáu bảy người ăn mặc theo lối giang hồ, già trẻ khác nhau, đang đưa tay chỉ chỗ về phía cánh cửa tròn, thì thầm bàn tán cho vớ nhau. Tuy tiếng nói của họ rất khẽ, nhưng vẫn có thể nghe rõ được.

Lúc bấy giờ, Tấn Lâm cũng đã nhanh nhẹn lướt tới cửa sổ, đưa mắt nhìn ra. Y trông thấy một lão già có hình dáng như một con khỉ, tại gò má phía trái có một nốt ruồi đen, lên tiếng nói rằng:

- Các vị quá thận trọng thôi, hai con bé ấy dù cho võ công có cao cường đến đâu, thì cũng phận gái quần hồng mà thôi! Các vị tỏ ra kiêng sợ như vậy, thì không có việc chi làm được thành công cả!

Một người béo lùn và đứng tuổi liền lắc đầu nói:

- Không thể nói như thế được! Nên biết kẻ lương thiện thì không bao giờ đến, mà kẻ đến thì không bao giờ lương thiện. Trong võ lâm ngày nay, có biết bao nhiêu vị tiền nhân xuất chúng, đều thuộc hàng nữ lưu. Nếu chẳng phải thế, thì pho Giáng Long Kinh làm thế nào lọt được vào tay họ? Tại hạ hiện đang lo lắng nhất, không phải chỉ vì đối phó với hai con hèn này!

- Còn có ai nữa? Số người ấy hiện giờ ở đâu?

Người đàn ông đứng tuổi, có thân hình béo lùn kia liền diên đưa cánh tay mặt lên, chỉ thẳng về hướng gian phòng của Châu Nhân Ký và Tấn Lâm, nói:

- Trong gian phòng này, chắc chắn có người đang rình mò theo dõi chúng ta!

Lão già có hình dáng như con khỉ, bỗng cất tiếng hừ to, đôi mắt sáng quắc, nói:

- Già đây không tin trong gian phòng ấy lại có người ở. Vì trước khi hành sự, già đã có cho người dò xét kỹ, biết gian phòng ấy chưa có ai muốn cả! Già đàn ông đứng tuổi, có thân hình béo lùn, sắc mặt lộ vẻ giận dữ hạ giọng cười nhạt, nói:

- Mùi rượu thơm ngạt ngào từ trong ấy bay ra, mà lại bảo rằng không có người ở? Hừ, hôm nay tại sao chiếc mũi của các lão sư lại kém như thế? Lão già có thân hình như con khỉ nó, liền nhanh như chớp tràn thẳng đến trước cửa gian phòng, gằn giọng nói:

- Xin ông bạn hãy bước ra trả lời đây!

Qua một lúc thật lâu, lão ta vẫn không nghe có tiếng người đáp lại nên bèn phồng mũi lên đánh hơi một lúc, thấy quả từ bên trong có mùi rượu thịt bay ra, nên không khỏi kinh ngạc.

Lão già ấy là một con người rất ngông cuồng tự phụ, nên bèn vận dụng chân lực ra đôi chưởng, đưa lên vào cánh cửa phòng... Cánh cửa phòng ấy, vốn chỉ khép hờ, nên liền cất tiếng kêu kêu kẹt rồi được mở rộng vào phía trong. Tức thì lão già đưa chân tràn thẳng vào gian phòng nhanh như một mũi tên bắn.

Lão già có thân hình như con khỉ ấy, đưa hai chưởng lên ngang ngực, đồng thời, vận dụng cương khí che chở khắp thân người, đề phòng đối phương tấn công bất thành linh vào mình. Nào ngờ, khi lão ta đưa mắt nhìn kỹ, thì trong phòng vẫn không thấy có ai cả nhưng trên bàn thì rượu thịt ê hề!

Bên trong gian phòng tuy bóng tối lờ mờ nhưng lão già cũng trông thấy được trên mặt bàn đang để lại một vật chi chớp lấp lánh. Lão ta liền nhanh nhẹn thò tay ra chụp lấy, nhướng mắt nhìn kỹ, thì sắc mặt không khỏi biến hẳn cả thân người cũng không khỏi lão đảo kinh hoàng!

Trong khi đó, số người ở bên ngoài cũng ùn ùn tràn vào gian phòng.

Họ trông thấy thái độ của lão già kia thì đều thâm kinh hãi lây. Già đàn ông đứng tuổi, có thân hình lùn béo, liền lên tiếng hỏi rằng:

- Cát lão sư, ông làm sao rồi?

Lão già không nói chi cả, mà chỉ cầm chon chim chín đầu bằng ngọc đưa thẳng ra trước mặt. Người đàn ông lùn béo kia đưa mắt nhìn kỹ qua một lượt, thì sắc mặt cũng không khỏi biến hẳn, ấp úng nói rằng:

- Tại sao lão yêu phụ này lại tái xuất hiện nữa?

Vừa nói, y vừa đề con chim chín đầu bằng ngọc trở lại mặt bàn tiếp rằng:

- Đây chính là tín vật riêng biệt của lão yêu phụ ấy, nếu ai lấy nhầm hoặc có tình chiếm làm của riêng, thì không khác nào mang oan hồn vào thân, nếu mụ ta chưa giết chết được người ấy, thì không khi nào chịu buông tha.

Lão già lộ sắc lo lắng nói:

- Nếu đúng là lão yêu phụ ấy, thì việc này hết sức khó khăn!

Lão ta trầm ngâm một lúc, bỗng cho người đi gọi tên hầu sáng đến để hỏi.

Chẳng bao lâu sau, tên hầu sáng bèn theo người bộ hạ của lão ta bước nhanh vào gian sảnh đường.

Lão già lên tiếng hỏi rằng:

- Này phổ ky, ai đã ở trong gian phòng này và đã bảo dọn rượu thịt như thế?

Tên hầu sáng không khỏi sửng sốt, thầm nói rằng:

Sao lại có chuyện quái lạ như thế? Còn bọn họ đâu rồi? Nếu ta gặp đám người ăn quyt thì quả thực là xui xẻo!

Nghĩ thế, nên hần vội vàng tả rõ lại hình dạng của Châu Nhân Ký và Tấn Lân cho lão già nghe.

Sau khi nghe qua, lão già không khỏi lại biến hẳn sắc mặt, vội vàng khoát tay ra hiệu cho tên hầu sáng bước ra ngoài, rồi lại lẩm bẩm rằng:

- Quái lạ thực! Quái lạ thực! Hần tại sao lại là thủ hạ của Cửu Thủ Yêu Phụ được?

Gã đàn ông đứng tuổi lùn béo kia, liền lên tiếng hỏi rằng:

- Hần là ai?

Lão già cười nhạt nói:

- Ông không biết thật, hay là giả vờ?

Gã đàn ông lùn béo ấy cũng cũng cười nhạt nói:

- Nếu tôi biết, thì cần chi phải hỏi ông chứ?

Lão già lạnh lùng nói:

- Hần là Châu Nhân Ký!

Gã đàn ông lùn béo không khỏi kinh hoàng sửng sốt! Bọn người chung quanh trước tiên nghe được cái tên Cửu Thủ Yêu Phụ, giờ đây lại nghe đến tên Châu Nhân Ký, thì người nào người ấy đều há mồm tròn mắt, thất sắc kinh hoàng.

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 36

Gió Mát Trắng Thanh

Lão già bèn lên tiếng nói:

- Rượu thịt để còn nóng hổi, vậy chắc chắn bọn họ đã bỏ đi chẳng bao lâu.

Nhưng bọn họ lại đi đâu thế?

Gã đàn ông đứng tuổi thoảng hiện một nét mặt lạnh lùng và khinh bỉ qua sắc mặt cười nhạt, nói:

- Với người có tên tuổi như Cát Lão sư, suốt ba mươi năm qua đã làm cho cả giới giang hồ đều phải kiêng sợ trước uy danh của Tề Thiên Đại Thánh Cát Tiểu Ba, thế mà nay lại tỏ ra khiếp sợ trước một hạng tiểu bối như Châu Nhân Ký hay sao?

Cát Tiểu Ba cười nhạt nói:

- Ông chớ nên nói khích già, từ trước đến nay già chẳng hề để cho ai khích mình được cả. Suốt mấy mươi năm qua, lúc nào ông cũng nghĩ cách mượn tay kẻ khác để hạ kẻ thù địch với mình. Nay Hà Duy Hùng, với Lăng Hư Bát Chỉ thần công của ông, tại sao ông không mang ra tranh tài thử với Châu Nhân Ký và Cửu Thủ Yêu Phụ, cho già đây được dịp mở rộng tầm mắt? Một lão già râu rìa đứng bên cạnh trông thấy hai người cãi vã nhau, bèn lên tiếng nói:

- Suốt mấy mươi năm qua, nhị vị chỉ vì một ít việc nhỏ nhặt mà sanh mỗi hiềm khích với nhau, mãi cho đến giờ này vẫn không thể thanh toán được. Cùng là môn hạ của của linh chủ, mà lúc nào cũng cãi vã với nhau xung khắc như lửa với nước, nếu người ngoài nghe được thì chẳng phải làm trò cười cho người ta hay sao? Giờ đây, tôi thấy tốt hơn nên trở về thỉnh thị, để nhờ sự định đoạt của linh chủ. Nếu việc này quả có Cửu Thủ Yêu Phụ nhúng tay, thì chúng ta e rằng không đủ sức đối phó, làm hỏng cả việc to.

Hà Duy Hùng cất tiếng cười nhạt, rồi nhanh nhẹn nhảy ra khỏi phòng.

- Số người chung quanh cũng nổi gót nhau nhảy ra ngoài. Trong khi đó, Hà Duy Hùng bỗng lại vọt người bay thẳng lên không, rồi nhào lộn một vòng nhắm hướng sau bức tường nơi hai cô gái trú ngụ xẹt thẳng tới. Số người chung quanh thấy vậy, không khỏi kinh hoàng thất sắc, đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau.

Cát Tiểu Ba nói:

- Không thể để mặc cho ông ấy xông vào chốn hiểm nguy như vậy!

Chúng ta hãy mau chạy theo để giúp cho ông ấy một tay, không thể để một việc hiềm khích nhỏ nhen, lại làm hỏng cả việc to!

Nói đoạn cả bọn đồng nhanh nhẹn vượt qua tường lao thẳng đi.

Lúc bấy giờ, Châu Nhân Ký và Tấn Lâm đã từ ngoài nhanh nhẹn nhảy trở vào gian phòng. Châu Nhân Ký đưa mắt nhìn con chim chín đầu bằng ngọc để trên bàn một lượt, nói:

- Cửu Thủ Yêu Phụ là một nhân vật lợi hại đến bậc nào, tại sao từ trước đến nay ngu huynh chẳng hề được nghe nói tới? Vậy không hiểu hiền đệ có biết rõ chăng?

Tấn Lâm lắc đầu, vì sự thực thì y cũng không biết rõ.

Châu Nhân Ký lại nói:

- Bọn người vừa rồi không hiểu lai lịch ra sao?

Tấn Lâm nói:

- Tiểu đệ so với ông anh, thì chỉ là mới dần bước giang hồ, vậy ông hỏi đường nơi một gã mù, thì làm sao có thể trả lời cho được.

Châu Nhân Ký lộ vẻ trầm ngâm một lúc nói:

- Hai cô gái áo xanh kia chắc chắn là môn hạ của Cửu Thủ Yêu Phụ.

Vậy hai chúng ta cũng nên đến đó rình xem cho biết mọi việc.

Tấn Lâm trầm nghĩ rằng:

- Pho Giáng Long Kinh và Thanh Ngô Câu Kiếm, kể từ khi bị cướp mất trong tay củ Vô Tình Tú Sĩ tại Trung Sơn hồ, thì có một đạo ai nấy đều đồn đãi đây chính là hành động của Ngũ Hành Cốc. Nhưng sau đó thì mọi người tìm hiểu rõ ra, đây là những lời đồn đãi sai ngoa. Thế rồi từ đấy đến nay, không còn ai biết được hai bảo vật đó ở đâu nữa. Xem ra việc hôm nay, có lẽ cũng lại là do những lời đồn đãi sai lạc đã gây ra chăng? Nhưng đối với những việc trọng đại trong võ lâm như vậy ta cũng nên tìm hiểu cho biết.

Bởi thế, Tấn Lâm bèn lên tiếng đáp:

- Tại hạ theo sát ông anh vậy.

Dứt lời, cả hai cùng nhanh nhẹn lướt ra khỏi gian phòng. Ở phía sau bức tường có khung cửa tròn kia, là một khu vườn rộng rãi, bên trong cây cối um tùm, trăm loài hoa đua nở đủ màu sắc. Sau lớp cành lá sum sê, thoáng hiện một tòa lầu xinh đẹp.

Trời đã chạng vạng tối, sao thưa nhấp nháy đó đây, cả khu vườn đang nằm im lặng, trên gian lầu có bóng đèn mờ tỏ, và tựa hồ không có bóng người. Bỗng nhiên, có một bóng đen thoáng hiện trước cửa gian lầu rồi vọt người bay thẳng lên cao ngời hai trượng, sử dụng thế Thê Vân Thiên Không tiếp tục vọt lên cao hơn nữa.

Chiếc bóng đen ấy, nối tiếp thay đổi ba thế nhào lộn, rồi nhanh như điện chớp, buông người rơi trở xuống, đứng yên trên mái ngói cong.

Bóng người ấy sau khi đứng yên lại trong giây lát, liền nhảy nhẹ nhàng xuống dãy hành lang trên lầu cao.

Bóng người ấy hết sức nhanh nhẹn, lướt tới nhẹ nhàng như một đợt khói

mỏng, tiến đến sát cánh cửa có nhiều lỗ thủng tròn, thò mắt nhìn vào phía trong....

Thốt nhiên, bóng người ấy gào lên một tiếng thảm thiết, đưa tay bịt lấy con mắt phía trái, rồi nhào ngửa ra sau!

Tức thì, từ trong gian lâu có một giọng cười nhạt trong trẻo vọng ra rằng:

- Lén đến nhìn trộm vào khuê các, rõ ràng là phường dâm bôn. Cô nương nghĩ tình người mới phạm lỗi lần đầu nên mới hủy đi một mắt của người mà thôi!

Ngay lúc ấy, lại có mấy bóng đen nữa lao thẳng tới dãy hành lang của gian lâu. Tức thì, có một giọng nói nghe lạnh buốt đến tận xương tủy nổi lên rằng:

- Tiệp tỳ, người khi không lại gây thương tích cho kẻ khác, quả là phường tâm địa ác độc, ta không thể nào tha thứ cho người. Vậy, người hãy mau bước ra trả lời câu hỏi của ta, bằng không, thì chó trách lão phu vô tình đẩy nhé.

Từ bên trong gian lâu, liền bay ra một chuỗi cười trong trẻo như chuông bạc, nghe rất vui tai rằng:

- Ra thì ra, có ai sợ con quỷ già người đâu? Nhưng, trong khu vườn này thực ra có lắm ma quái, nên chỉ e rằng bọn các người mới kéo đến đây gây sự, chưa làm được việc chi, thì đã thiệt thân mất mạng rồi. Như vậy, tất không tránh khỏi cái cảnh nước mắt anh hùng phải ướt đầm vạt áo đó.

Lúc ấy, một vầng trăng sáng vừa nhô lên ở góc trời Đông, chiếu rọi lờ mờ mấy cái bóng ma đang hiện rõ ở trên dãy hành lang, mặt mày âm u lạnh lùng, khiến ai nhìn đến cũng phải rung mình rợn ớn.

Trong bọn người vừa xông đến, có một lão già râu ngắn, vừa nghe qua lời nói của cô gái nọ, thì đôi mắt bỗng sáng quắc, quay đầu lại nhìn qua khắp nơi một lượt, rồi cười nhạt nói:

- Lão phu nào lại trúng kế dọa nạt ấy của lũ tiệp tỳ các người sao?

- U Linh quỷ Sứ ông, bấy lâu nay nổi danh là một tên ma đạo đầu xỏ ở tại Trung Nguyên, thế mà đôi mắt lại không sáng suốt tí nào cả, vậy nào có đáng mặt chi kéo đến đây gây sự với cô nương?

U Linh Quỷ Sứ nghe thế thì không khỏi giật mình. Ngay lúc đó, bốn bề bỗng có tiếng hú ghê rợn nổi lên không dứt. Tiếng hú ấy không ngớt bay lằng lằng nữa đêm khuya lạnh lẽo nghe vô cùng thê lương, khiến dù người bạo dạn đến đâu cũng không khỏi kinh hoàng.

Hơn nữa, tiếng hú rùng rợn ấy lại ngầm chứa một luồng nội lực mạnh mẽ vô song, làm cho không khí cả khu vườn đều bị đảo lộn, xoáy tròn như một ngọn gió trốt, rung chuyển cả nhánh lá, khiến cho một số lá cây bị rơi rụng lả tả.

Số quần hùng trong giới giang hồ đang ẩn mình kín đáo giữa nhánh lá dày

đặc kia biết không thể nào tiếp tục ngồi yên được, nên đua nhau buông người bay xệt xuống đất. Liền đó có một tiếng quát to lên rằng:

- Lão quái vật kia, người làm tiếng quỷ khóc ma rên chi thế?

U Linh Quỷ Sứ liền ngưng ngay tiếng hú di động thân mình, nhảy nhẹ nhàng xuống gian lâu, rồi cất tiếng âm u cười ngạo nghễ nói:

- Các người không ai là không biết, bất luận việc gì, khi lão phu đã ra tay hành động thì nhất định không cho phép một kẻ nào lại nhúng tay gài trở. Nếu ai trái lại thông lệ ấy của ta, thì hãy mau đến cửa Diêm Vương để trình diện.

Câu nói của lão ta chưa dứt thì bỗng nghe một chuỗi cười to đáp rằng:

- Cái lệ ấy của ông, chẳng qua có thể dọa được những bọn tiểu tốt trong giới giang hồ mà thôi. Nhưng trong đêm nay, số người đến đây không ai là kẻ tiếng tăm không vang lừng cả. Vậy, thử hỏi số anh hùng hào kiệt này có ai lại sợ người? Ta khuyên người nên cụp đuôi cút đi là hơn, nếu chẳng thế, thì uy danh bấy lâu nay của người sẽ phải trôi theo dòng nước đó!

- Người là ai thế?

U Linh Quỷ Sứ không ngớt xoay chuyển đôi tròng mắt chiếu ngời và sâu hiem, chứng tỏ trong lòng lão ta đang băng khoăn lo sợ.

Ngay lúc ấy, lại có một bóng xệt nhanh tới như gió hốt, rồi đáp nhẹ nhàng xuống trước mặt U Linh Quỷ Sứ. Khi bóng người ấy đứng yên, thì thấy đây là một lão già thần sắc hung tợn, râu dài bạc phơ, cười nói:

- Chắc người biết già đây là ai chứ?

Đôi mắt của U Linh Quỷ Sứ chiếu ngời ánh sáng lạnh buốt, gằn giọng nói:

- Thì ra là Thần Dao Tôn Giả, người cầm đầu Thất Tôn Giả ở Lệ Sơn. Người tại sao lại dám đến làm ngang trước mặt lão phu? Dù cho Lệ Sơn Lão Yêu có đích thân đến đây, lão phu cũng vị tất đã sợ kia mà.

- Thật thế không? Cô nương muốn xem qua cho biết võ công của các ông ai hơn ai kém!

Một giọng nói trong ngần như chuông bạc từ trong vòm vọng ra, tức thì lại thấy đôi chị em song thai nhanh nhẹn bước đến lan can tòa lâu.

Số thủ hạ của U Linh Quỷ Sứ dẫn tới, dường như đều nhanh nhẹn nhảy xuống khỏi hành lang của tòa lâu ấy.

Dưới bóng trăng sáng, hai cô gái song thai ấy, trông xinh đẹp chẳng khác tiên nga, dáng điệu hết sức dịu dàng, đôi mắt trong veo, khiến cho mọi người nhìn đến phải xiêu hồn lạc phách. Hai người giống nhau y hệt, không thể nào phân biệt được ai là ai.

U Linh Quỷ Sứ ngửa mặt cười ngạo nghễ nói:

- Lão phu đâu lại sa vào cái kế mượn tay người để giết kẻ thù của bọn tiện tỳ các người hay sao?

Cô gái áo xanh đứng bên phía trái, đưa tay lên vuốt lại mớ tóc xanh như

mây, rồi mỉm cười tự nhiên qua một nụ cười vô cùng khiêu gợi, thỏ thẻ giềng oanh nói rằng:

- Theo cô nương được biết, thì Lê Sơn Thất Tinh đều là người lòng dạ ác độc, từ xưa đến nay không có kẻ nào khoát chết được dưới bàn tay của họ. Riêng việc mượn tay người để giết kẻ thù, thì cô nương chẳng khi nào thêm làm. Song để xem trong đêm nay, ông có thể sống còn mà rời khỏi nơi đây hay chăng?

Số quần hùng trong giới giang hồ, vừa nghe qua cái tên Thần Đào Tôn Giả, lãnh tụ của Thất tôn Giả Tại Lê Sơn, thì đều giật nảy mình.

Bọn họ tuy ai nấy đều có ý nghĩ bỏ chuồn êm, nhưng người nào cũng sợ làm thế thì sẽ tổn thương đến danh vọng của mình. Do đó, người nấy đưa mắt nhìn người kia, chẳng khác nào đôi chân đã mọc rễ xuống đất không làm sao di động được vậy.

Thần Đào tôn Giả cất tiếng to cười ha hả, nói:

- Lời nói của cô nương phải lắm...!

Cô gái mặc áo xanh đứng ở bên phải cất tiếng cười giòn nói:

- Ông cũng chớ nên quá đắc ý. Dù cho ông có thắng được U Linh Quỷ Sứ, thì trong đêm nay vẫn còn có người hạ được ông kia!

Thần Đào Tôn Giả không khỏi giật mình, gằn giọng quát rằng:

- Ai?

- Ông đánh bại được U Linh Quỷ Sứ xong, thì còn sợ chi người ấy không xuất hiện hay sao?

Thần Đào Tôn Giả cất giọng lạnh lùng cười khanh khách... Thốt nhiên, U Linh Quỷ Sứ dùng thể Thu Long Xuyên Không nhảy thẳng lên gian lầu cao nhanh như một luồng điện xẹt, quát rằng:

- Hai con tiện tỳ kia, mau đưa pho Giáng Long Kinh ra!

Vừa nói, lão ta vừa vung mười ngón tay chụp về phía đối phương nhanh như chớp.

Lão ta có dụng tâm vô cùng ác độc, là muốn bắt thình lình tràn tới tấn công để bắt sống ngay hai cô gái ấy. Nào ngờ đâu, giữa lúc lão ta vọt người bay lên không, thì hai bên cửa Thần Đào Tôn Giả bỗng có Hà Duy Hùng và Cát Tiểu Ba nhanh nhẹn vọt tới vung chưởng đánh ra một ngọn kinh phong từ hai bên công thẳng vào U Linh Quỷ Sứ.

Nhưng các môn hạ của U Linh Quỷ Sứ đã trông thấy kịp, nên đồng loạt tràn tới tấn công thẳng vào sau lưng của Hà Duy Hùng và Cát Tiểu Ba, khiến ánh đao sáng ngời tung bay như gió, kinh phong ồ ạt tiến tới như muôn ngàn đợt sóng ngoài bể khơi.

Thế là chẳng mấy chốc cuộc xô xát đã trở thành một trận hỗn chiến ác liệt. Hơn nữa, cũng chính vì vậy mà những người đến đây đều để lộ lai lịch của mình. Cát Tiểu Ba và Hà Duy Hùng đều chính là môn hạ của Lê Sơn Lão

Yêu. Lê Sơn Lão Yêu kể từ khi đoạt được pho Giáng Long Kinh ở tại Mộng Sơn, đến nay bỗng lại đi tìm kiếm, như vậy, chắc hẳn họ lại bị kẻ khác cướp mất đi rồi. Suốt nửa năm nay, trong giới giang hồ có vẻ hết sức yên ổn, chính là bởi lẽ ấy. Vì tất cả mọi người đều đang âm thầm dò xét về tung tích của pho Hàn Thiết Quan Âm. Giáng Long Kinh và Ngô Câu Kiếm. Trước khi họ tìm hiểu được rõ tung tích của những bảo vật ấy, người nào cũng như người này, không muốn gây mối thù hằn chi với ai cả.

U Linh Quỷ Sứ đối với việc Cát Tiểu Ba và Hà Duy Hùng tràn tới tấn công tại phía sau lưng mình, không xem vào đâu cả. Mười ngón tay của lão ta vẫn tiếp tục chụp thẳng tới về phía sau hai cô gái.

Khi mười đầu ngón tay của lão ta bay đến sát bên cạnh người đối phương thì bỗng lão ta hoa cả đôi mắt, rồi không còn thấy hình bóng của hai cô gái ấy đâu nữa, nên không khỏi giật mình sửng sốt!

Ngay lúc đó bỗng nghe có tiếng Thần Dao Tôn Giả từ phía sau lưng lạnh lùng cười rằng:

- Người cũng quả là to gan làm liều quá, dám xen vào để ngăn cản việc làm của ta đây.

U Linh Quỷ Sứ quay phắt người lại, cất giọng ghê rợn, quát rằng:

- Người mà cũng dám lớn lời trước mặt lão phu nữa hay sao?

Nói đoạn, lão ta liền vung tay đánh mạnh ra, gây thành một luồng kinh lực mãnh liệt, như có thể xô bật được cả núi đồi!

Sau một tiếng ầm thục to, hai luồng kinh lực của đôi bên đã va chạm thẳng với nhau, gây thành một cơn gió trốt mãnh liệt, khiến cây cối trong vòng mười trượng đều gãy nhánh đổ lá tung bay mịt mù, cả cát đá trên mặt đất cũng tung cả lên trời, khiến ai trông thấy cũng phải kinh hãi.

Trong khi đó, thân hình của U Linh Quỷ Sứ đang bay lơ lửng trên không, liền nung vào sức dội lại từ sự va chạm vừa rồi, buông nhẹ người rơi trở xuống mặt đất.

Trong khi đó, thì Cát Tiểu Ba và Hà Duy Hùng đang đánh nhau quyết liệt với số môn hạ của U Linh Quỷ Sứ.

Thần Dao Tôn Giả bỗng quát to lên một tiếng như sấm nổ rằng:

- Hãy ngưng tay đã!

Tiếng quát của lão ta chứa đầy chân lực, nên rung chuyển cả màn tai của những người chung quanh. Bởi thế, hai phe đang đánh nhau đều nhất loạt ngừng tay, vọt người nhảy lui ra sau.

Thần Dao Tôn Giả đưa đôi mắt sáng ngời và đầy uy nghi, nhìn thẳng vào U Linh Quỷ Sứ cười nhạt nói:

- Trước khi chưa tìm hiểu rõ được sự thật, đánh nhau chỉ vô ích mà thôi. Còn ngao tương tranh, chỉ đưa đến ngư ông đắc lợi. Có đúng như thế không?

Hai cô gái mặc áo xanh bỗng lại xuất hiện trên gian lâu. Cô gái đứng bên

phía trái cười giòn nói:

- Ông muốn tìm hiểu được sự thực chi, hãy nói ra cho cô nương nghe thử?

- Pho Giáng Long Kinh và Thanh Ngô Câu Kiếm hiện giờ ở đâu?

Cô gái cất giọng trong trẻo, cười khanh khách nói:

- Ông hỏi cô nương, rồi cô nương biết sẽ hỏi ai?

Ngụ ý trong lời nói ấy, đã bảo cho đôi phương biết các cô ta chỉ là người ngoại cuộc. Đôi mắt của Thần Dao Tôn Giả tròn to đến gần tét cả hai khoe, mặt tràn đầy sát khí, cười nhạt nói:

- Trong bình sinh, lão phu tuyệt đối không khi nào lại hành động một cách mù mờ, vậy chính các ngươi là người hiểu rõ mọi việc hơn ai hết!

Hai cô gái tươi cười, trong chằng khác nào hai đoá hoa bá hợp đang nở nói:

- Ông bảo là ông không khi nào lại bắn tên không có đích, nhưng ông nên biết, hễ sai một li thì lệch đi một dặm. Phương chi, nếu cô nương có thể lấy pho kinh và thanh kiếm ngay trước mặt đương gia của ông, thì đâu lại sợ chi ông mà phải chạy chối?

Thần Dao Tôn Giả không khỏi sửng sốt, vì cảm thấy lời nói của cô gái kia thật là hữu lý. Do đó, thái độ của lão ta cũng liền thay đổi hẳn.

Lão ta tự hối hận vì đúng lý mình không nên tùy hỏi pho kinh và thanh kiếm trước tiên, trong khi có mặt quần hùng trong giới giang hồ. Giờ đây bị cô gái kia vạch trần ra như vậy, thì có khá nào tự thừa nhận là Lệ Sơn Lão Yêu đã lén đến Điệp Thúy Sơn Trang tại Vĩ Sơn Hồ, để cướp pho kinh và thanh kiếm trước đây.

Quả nhiên, số quần hùng chung quanh sau khi nghe qua lời nói ấy thì đều ngơ ngác nhìn nhau, rồi xầm xì bàn tán không ngớt.

Lúc ấy, cô gái áo xanh kia lại nói:

- Dù cho cô nương có biết tin tức của pho kinh và thanh kiếm ấy ở đâu, nhưng số người hiện diện ở đây, ai đều có lòng dạ riêng tư nấy, vậy thử hỏi cô nương biết chọn ai để nói rõ sự thực đó?

Thần Dao Tôn Giả liền hiện lên một nét vui mừng qua đôi mắt, nói:

- Có phải cô nương bảo, là mình đã biết tung tích pho kinh và thanh kiếm hiện giờ ở đâu chẳng?

- Lẽ cố nhiên là ta đây biết rõ hơn ông chút đỉnh.

- Như vậy, ý của cô nương tính sao?

Cô gái nhướn cao đôi mày, cười nói:

- Việc ấy mà còn phải hỏi nữa sao? Hễ kẻ nào mạnh nhất, có thể áp đảo được hết thầy đối phương, thì kẻ ấy sẽ đến hỏi cô nương đây!

Thần Dao Tôn Giả biết hai cô gái có ý định mượn tay kẻ khác, để sát hại kẻ thù giúp mình. Nhưng hiện giờ lão ta đã đang ở trên thế cỡi cọt, vì nếu số quần hùng hiện diện, tại khu vườn này, chỉ cần có một người sống còn để rời đi, thì việc phái Lệ Sơn cướp đi pho kinh và thanh kiếm sẽ được đồn đãi ra

ngoài ngay. Như vậy, từ nay về sau nhóm Lệ Sơn muốn làm việc gì, cũng sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Do đó, lão ta bèn liếc mắt ra hiệu cho Cát Tiểu Ba.

Tức thì, Cát Tiểu Ba bèn nhanh nhẹn lướt tới bên cạnh lão. Thần Dao Tôn Giả hạ giọng nói nhỏ rằng:

- Người của bản sơn được bố trí ra sao?

Cát Tiểu Ba đáp rằng:

- Hiện giờ ở bên ngoài khu vườn đã có người của chúng ta bao vây chặt chẽ, chẳng khác nào thiên la địa võng. Có phải trong đêm nay chúng ta sẽ tóm hết số người hiện diện tại khu vườn này, không để một tên chạy thoát hay chẳng?

Thần Dao Tôn Giả gật đầu nói:

- Còn hành tung của Cửu thủ Yêu Phụ và Châu Nhân Ký...?

Cát Tiểu Ba nói:

- Vẫn chưa dò xét được!

Qua câu hỏi đó, đã chứng tỏ Thần Dao Tôn Giả đang có một sự kiêng sợ trong lòng, nên còn do dự chưa dám hành động. Nhưng sau khi nghe được câu trả lời của Cát tiểu Ba thì trong lòng lão ta đã quyết định dứt khoát, liếc mắt ra hiệu cho Cát Tiểu Ba và người này liền nhanh nhẹn nhảy lui đi.

U Linh Quỷ Sứ đã nhận ra thâm ý ác độc của Thần Dao Tôn giả, cất giọng cười nghe ằng ặc rất quái dị, đôi mắt sáng quắc, gằn giọng nói:

- Thần Dao Tôn Giả, có phải ông định vây tóm hết số người hiện diện ở đây không? Ông nên biết, việc đời vị tất đi theo ý muốn của mình được đâu?

Thần Dao Tôn Giả cười nhạt nói:

- Nếu đặt vào hoàn cảnh của tôi, thì ông sẽ tính như thế nào?

U Linh Quỷ Sứ biến hẳn sắc mặt, gằn giọng nói:

- Nếu ngươi muốn hành động ngang tàn thì phải bước qua cửa ải trần giữ của lão phu đây đã.

Nói đoạn, lão ta bèn ngo sang một tên thủ hạ ở cạnh đấy, quát rằng:

- Hãy mau cho quần hùng có mặt tại đây hay, hợp lực mở đường máu thoát ra khỏi khu vườn này kéo thiệt thân vô ích!

Tiếng nói của lão ta trong trẻo, bay lảng lảng giữa không gian, nên số quần hùng đều nghe được rõ mồn một. Bởi thế, tất cả mọi người đều xôn xao cả lên, ùn ùn nhắm hướng bên ngoài lao vút đi.

Thần Dao Tôn Giả liền quát một tiếng to, tức thì từ trên vai có một vệt ánh sáng xanh lè lóe lên, đồng thời cất tiếng cười nhạt rằng:

- U Linh Quỷ Sứ, ngươi hãy nạp mạng lại đây cho ta!

Sắc mặt của U Linh Quỷ Sứ trông lạnh buốt như băng giá nói:

- Chưa chắc đâu!

Vừa nói, lão ta từ từ đưa tay lên vai, rút xuống một ngọn ác quỷ thủ.

Ngọn Ác Quỷ Thủ này, chính là món binh khí mà U Linh Quỷ Sứ đã nhờ nó mà nên danh. Nó làm bằng một thứ hàn thiết rất tốt, trong năm ngón tay của nó, có chứa những ám khí hết sức độc, có thể phá vỡ được cương khí của đối phương.

Lúc bấy giờ, cả đôi bên đều hiểu rằng, đôi phương là một tay kinh địch, nên mỗi một bước đi của họ đều vô cùng thận trọng, chỉ chực nắm lấy cơ hội tốt, là vùng binh khí đánh ra. Do đó, đôi bên nhìn vào nhau chòng chọc, đưa chân bước đi chậm rãi từ bước một, khiến không khí trở thành hết sức căng thẳng.

Giữa lúc đó, trên gian lầu cao, hai cô gái áo xanh đứng trên nhìn xuống mỉm cười. Cô gái đứng bên phải bỗng lên tiếng nói:

- Phù tử, để tiểu muội làm cái trò này cho chị xem.

Nói đoạn nàng bèn đưa cánh tay phải lên, rồi co một ngón tay lại, nhắm búng thẳng vào một ngọn cây ngắc hạnh cao chọc trời ở phía trước mặt. Tức thì một luồng chỉ phong mạnh mẽ bay ra, khiến nhánh lá rậm rạp của ngọn cây liền được vạch trống ra. Thế là, bỗng có hai bóng người từ nơi ấy bay xẹt nhẹ nhàng xuống, rồi lại đứng yên nơi dãy hành lang của tòa lầu.

Hai bóng người đó, không ai khác hơn là Châu Nhân Ký và Tân Lân.

Châu Nhân Ký sắc mặt đầy vẻ lạnh lùng nói:

- Đôi mắt của cô nương quả sáng lắm, có thể đứng đây mà nhìn thấy rõ cả nơi ẩn mình của chúng tôi. Xin hỏi tách danh và lai lịch của hai cô nương là gì?

Cô gái mặt áo xanh đứng bên phải, cười dịu dàng nói:

- Ngu tử muội đều họ Trần, tôi là Trần Dung, còn tỷ tỷ là Trần Phù.

Các hạ có lẽ chính là Châu đại hiệp, một người chỉ qua một thế kiếm đã làm rung chuyển cả võ lâm đó chăng?

Châu Nhân Ký không khỏi sùng sốt nói:

- Tôi chẳng dám nhận lời khen tặng quá đáng ấy của cô nương.

Trần Dung đưa mắt nhìn xuống phía dưới lầu nói:

- Lai lịch của ngu tử muội tạm chưa thể nói rõ ra được. Vậy xin các hạ hãy đoán thử xem giữa Thần Dao Tôn Giả và U Linh quỷ Sứ ai thắng ai bại?

Châu Nhân ký đưa mắt nhìn qua Thần Dao Tôn Giả và U Linh Quỷ Sứ một lượt thấy hai người đang thủ thế, sửa soạn choảng nhau, nhưng chưa có bên nào ra tay trước, bèn lắc đầu nói rằng:

- Tại hạ không dám đoán càn, mà cũng không muốn nhúng tay vào chuyện thị phi này.

Trần Phù bỗng cất tiếng cười khanh khách, nói:

- Nếu thế thì các hạ đến đây để làm gì?

Châu Nhân Ký cứng miệng không thể trả lời được.

Trần Phù đưa mắt nhìn qua Châu Nhân Ký một lượt, lại nói:

- Lưỡi đao của Thần Đao Tôn Giả hết sức độc, lại thêm lão ta là người có đao pháp rất tinh tuyệt, trong võ lâm ngày nay chẳng có mấy người có thể đối địch nổi với lão ta. Các hạ tuy là người nổi danh trong giới giang hồ, nhưng đây chẳng qua nhờ cái duyên may mắn mà thôi.

Tôi nói thẳng xin các hạ chớ tức giận, và nếu các hạ đánh nhau với Thần Đao Tôn Giả, thì không ngoài mười thế võ, thì các hạ sẽ bị bại ngay!

Châu Nhân Ký nghe qua lời nói khích ấy, thì đôi mày bỗng nhướng cao, nói:

- Cô nương không thể khiêu khích được tại hạ đâu!

Trần Phù mỉm cười nói:

- Các hạ chẳng phải có ý định, đem tài nghệ ra đo sức với các cao thủ trong võ lâm hay sao? Thế vì lẽ gì giờ đây các hạ lại tỏ ra khiếp sợ như vậy?

Châu Nhân Ký giận dữ nói:

- Tại hạ không muốn bị kẻ khác lợi dụng!

Nói đoạn y liền quay qua Tần Lâm nói:

- Chúng ta hãy đi thôi!

Vừa nói dứt lời, thì cả hai bèn nhanh nhẹn quay người định bỏ đi.

Trần Dung vội vàng nạt rằng:

- Hãy đứng yên lại!

Châu Nhân Kỳ không khỏi sửng sốt, quay mặt lại hỏi rằng:

- Cô nương còn có lời chi định nói nữa?

Sắc mặt của Trần Dung như được phủ lên một lớp sương lạnh, cười nói:

- Nếu anh có ý định tìm hiểu nguyên nhân cái chết của linh sư, thì hãy nghe cô nương nói đây hay hơn.

Châu Nhân Ký như bị một đòn đánh mạnh, mặt liền biến sắc.

Trong khi đó, hai cô gái đang đưa mắt nhìn chăm chú vào Thần Đao Tôn Giả và U Linh Quỷ Sứ ở phía dưới lầu. Do đó, Châu Nhân Ký bất giác cũng đưa mắt nhìn theo.

Lúc ấy, U Linh Quỷ Sứ đang vung tròn ngọn ác quỷ thủ trên không rồi tràn tới dùng thế tính thìn di vị công thẳng về phía đối phương.

Một cao thủ trong võ lâm quả chẳng phải tầm thường, liền ngay đó đã thấy cả một vùng sao bạc lạnh buốt nhấp nháy nơi nơi, kinh phong cuốn ra tứ phía, ồ ạt tấn công vào Thần Đao Tôn Giả.

Thần Đao Tôn Giả bèn đưa ngang lưỡi đao độc ra trước mặt, tập trung tinh thần theo dõi thế đánh của đối phương chẳng hề nhúc nhích.

Lão ta đợi đến khi những vì sao bạc lạnh buốt kia cuốn đến sát thân mình, thì mới bắt thần tràn nhanh về phía trước, đi đôi với một vệt ánh sáng xanh lè, chói rực.

Bóng của hai người liền sáp lại sát bên nhau, nhưng lại liền dang ra xa tức khắc. Sau đó, bỗng nghe tiếng sắt thép va chạm nhau, ngân dài không dứt, khiến U Linh Quỷ Sứ phải nhanh nhẹn nhảy ra xa.

Trong khi đó, sắc mặt của U Linh Quỷ Sứ đã trở thành hung dữ, ghê rợn. Chiếc áo dài của lão ta, đã bị lưỡi dao của đôi phương chém tét ra thành từng mảnh.

Riêng Thần Dao Tôn Giả, thì tóc trên đầu đều rối bù, đồng thời trên mớ tóc của lão ta, cũng dính vô số những mũi kim nhọn bé nhỏ, chiếu sáng ngời. Hai người tuy mới đánh nhau qua một thế võ, nhưng trong thế võ ấy, đã diễn biến vô cùng tinh vi kỳ tuyệt.

Châu Nhân Ký nhìn qua, đôi mày không ngớt lay động. U Linh Quỷ Sứ bỗng giương cổ thét lên một tiếng dài nghe vô cùng quái dị tiếng thét ấy bay bổng lên không trung cùng một lúc với con người của lão.

Tức thì trên giữa lòng trời, bỗng có một tiếng quát to rằng:

- Chẳng phải lão phu sợ ngươi, mà chính lão phu muốn nhìn thấy ngươi sẽ bị quả báo một cách thảm thiết, hầu hạ cơn tức giận trong lòng!

Tiếng nói ấy bay lằng lằng trong gió, và người của lão ta cũng đã lướt đi mất hút.

Trần Phù gật đầu nói:

- U Linh Quỷ Sứ nói đúng sự thật đấy!

Châu Nhân Ký nói:

- Tại sao cô nương được biết lão ta nói đúng sự thực?

Trần Phù nói:

- U Linh Quỷ Sứ tuy là cao thủ thuộc phe tà ma, nhưng tâm địa so với bọn môn hạ phái Lệ Sơn, thì còn lương thiện hơn nhiều. Lão ta bỏ đi chính là để cứu thoát số quần hùng trong giới giang hồ, khỏi sự chém giết của bọn môn hạ phái Lệ Sơn. Tôi đoán là lão ta bỏ đi nhưng rồi sẽ trở lại.

Tiếng nói vừa dứt, thì thân hình cô gái bỗng nhanh nhẹn nhảy lui ra sau ba thước. Vì ngay lúc đó, Thần Dao Tôn Giả đã bay vút lên như chim, rồi đáp nhẹ nhàng xuống dãy hành lang của tòa lầu.

Khi đôi chân của Thần Dao Tôn Giả vừa mới đứng yên, thì Châu Nhân Ký bỗng tuốt gươm công tới nhanh như chớp, quát rằng:

- Hãy lui trở xuống!

Liền đó ai nấy đều trông thấy ánh thép lóe lên chiếu ngời, xẹt thẳng về phía Thần Dao Tôn Giả. Bởi thế Thần Dao Tôn Giả cảm thấy không còn cách chi tránh khỏi được đường kiếm tấn công bất thần ấy của đôi phương, nên trong lòng hết sức kinh hãi, đành phải nhào trở xuống tòa lầu.

Châu Nhân ký liền bám sát theo lão ta như hình với bóng, bay thẳng người xuống mặt đất.

Thần Dao Tôn Giả nhanh nhẹn lách mình qua phía phải để tránh, đồng thời vung lên một vùng ánh thép của lưỡi dao, che khắp quanh người. Sau khi lão ta đã nhìn rõ được hình dáng của Châu Nhân Ký thì quát to rằng:

- Tôn giả có lẽ là Châu Nhân Ký chứ còn ai nữa?

- Đúng thế, chính là tại hạ đây!

Châu Nhân Ký lại cất giọng lạnh lùng nói tiếp:

- Được trông thấy đao pháp của các hạ hết sức tinh thâm nên tại hạ ngửa nghề, muốn bước ra xin lãnh giáo vài thế võ.

Đôi mắt của Thần Dao tôn Giả tràn đầy sát khí, cười nhạt nói:

- Già sẽ làm thoả mãn ý muốn của tôn giả!

Châu Nhân Ký nói:

- Nếu thế, thì tại hạ xin đắc tội vậy!

Dứt lời, y bèn vung lưỡi kiếm ra, tức thì vùng kiếm quang xẹt thẳng đến ngay án đường của Thần Dao Tôn Giả. Thần Dao Tôn Giả thấy mũi kiếm của Châu Nhân Ký hết sức nhanh nhẹn, lại chiêu ngời đến hoa cả mắt đang lao vút tới, đồng thời, một luồng kinh lực ồ ạt như muôn nghìn đợt sóng, cũng cuốn đến cùng một lúc, nên không khỏi kinh hãi, quát to rằng:

- Mũi kiếm chưa đến nơi, mà uy lực đã ồ ạt như thế, quả là lời đồn đãi không sai ngoa!

Bởi thế, lão ta chẳng dám xem thường, tập trung tinh thần nhìn chòng chọc vào người Châu Nhân Ký, trong khi đôi chân từ từ bước đi lui ra xa. Và, cuối cùng cánh tay mặt của lão bỗng vung lên, dùng hai thế võ của đường độc đao đánh ra tới tấp.

Thế là, lưỡi đao của lão ta bay vun vút như điện chớp, kinh khí rít gào ầm ầm như sấm động, khiến ai trông thấy cũng phải hãi kinh.

Châu Nhân Ký bèn cất tiếng cười nhạt, rồi đưa thẳng mũi kiếm ra phía trước, tức thì, một luồng kinh lực từ mũi kiếm bắn mạnh ra, khiến thế đao của Thần Dao Tôn Giả bị chao động dữ dội.

Thần Dao Tôn Giả giận dữ hừ to một tiếng, rồi vung tay đánh ra một thế Phát Vân Kiếm Nguyệt khiến một luồng ánh thép lóe lên chiếu ngời, bay xẹt thẳng đến ký môn huyết của Châu Nhân Ký. Đường đao ấy của lão ta thực hết sức nguy hiểm không thể tả xiết.

Châu Nhân Ký thấy thế, bất giác buột miệng khen to:

- Thế võ tuyệt lắm!

Sắc mặt của Thần Dao Tôn Giả bỗng đỏ phừng như máu, râu tóc đều dựng đứng cả lên, và định sẽ chuyển biến thế đao của mình... Nhưng ngay lúc ấy Tân Lâm bỗng kinh hãi kêu lên rằng:

- Các cô ấy đã bỏ chạy cả rồi!

Thần Dao Tôn Giả nghe thế bất giác đưa mắt nhìn lên trông thấy hai cô gái nọ đang lao mình ra khỏi toà lầu nhúm hướng cánh rừng rậm rạp lướt nhanh tới như gió hốt. Bởi thế, lão ta hết sức cuống quýt, không còn muốn đánh nhau với Châu Nhân Ký nữa, nhanh nhẹn dùng thế Tiềm Long Thăng thiên vọt người bay thẳng lên không, nhanh nhẹn đuổi theo hai cô gái.

Châu Nhân Ký trông thấy hai cô gái bỏ đi, trong lòng cũng hết sức cuống

quít. Y sở dĩ cuống quít như vậy, là vì muốn tìm hiểu nơi hai cô gái về nguyên nhân cái chết của sư phụ mình. Do đó, y cũng nhanh nhẹn quay người lại và định vọt người đuổi theo... Nhưng ngay lúc đó, có tiếng tăng hăng to của Tấn Lâm, rồi lại có tiếng nói vọng đến rằng:

- Ông anh chậm đã!

Châu Nhân Ký trông thấy tia mắt của Tấn Lâm có điều khác lạ thì không khỏi chung hửng, nhanh nhẹn nhảy lên tòa lầu, đưa mắt nhìn thẳng vào Tấn Lâm hỏi:

- Tại sao hiền đệ lại ngăn cản ngu huynh như thế?

Tấn Lâm nói:

Bọn họ sẽ chờ đợi ông anh tại Vân Lục Phong nơi Nhạc Lục Sơn vào đêm mai. Vì vừa rồi các cô ấy trông thấy ông anh không làm sao tránh khỏi được thế đạo của Thần Đạo Tôn Giả, nên mới lập mưu dụ cho lão bỏ dỡ trận đánh, đuổi theo họ như vậy.

Châu Nhân Ký không khỏi biến sắc mặt, nói:

- Tại sao lại có việc như thế được?

Tấn Lâm cất tiếng than dài, nói:

- Chẳng ngờ ông anh cũng lại quá thích những lời ngợi khen tang bốc lòng háo danh quá nặng nề. Nên biết là người tài còn có người tài hơn. Võ công của ông anh rất cao cường, nhưng chưa thể đứng vào hàng cao thủ bậc nhất. Lời xưa có nói, là người, biết lợi giỏi thì thường hay chết đuối, vậy ông anh không có sự cảnh giác đó hay sao?

Châu Nhân Ký cất tiếng to, cười ha hả, nói:

- Hiền đệ quả là một người bạn tốt, ngu huynh nào chẳng nghe theo? Nếu thế, thì chúng ta hãy đi ra ngoài khu vườn này, để xem số quần hùng trong võ lâm có thoát khỏi trùng vây được hay chưa?

Tấn Lâm gật đầu tán đồng, thế là cả hai lao mình tiến thẳng vào một ngõ hẻm vắng ngoài khu vườn. Họ thấy nơi ấy có ngoài mười xác chết nằm sóng sượt trên mặt đất, kẻ vỡ ngực, người thủng bụng, máu tươi nhuộm khắp cả người, trong vô cùng thê thảm.

Châu Nhân Ký căm hận nói:

Ngu huynh sau này nếu gặp được môn hạ Lệ Sơn ở đâu, thì tất sẽ thanh toán với bọn họ món nợ ngày hôm nay ở đây.

Hai người lại tiếp tục chạy bay tới chẳng mấy chốc đã lẫn khuất vào bóng đêm mờ mịt.

Nhạc Lục Sơn nằm ở cạnh phía tây Hồ Giang đối diện với Trường Sa, nhưng chỉ cách một dòng sông chính giữa. Từ xa nhìn lại thì thấy ngay ngọn núi chánh của Nhạc Lục Sơn là Vân Lục Phong, đứng cao chọc trời, mây trắng che phủ.

Vào buổi hoàng hôn ngày hôm sau, trên mặt sông Hồ giang có một chiếc

thuyền nhỏ rẽ nước sang ngang, từ từ cập bến tại bờ sông phía tây. từ trong thuyền bước ra, có Châu Nhân Ký và Tấn Lân. Họ cùng nhanh nhẹn bước thẳng lên bờ.

Tại nơi ấy, có một con đường bằng phẳng đi thẳng đến Nhạc Lục Thơ Viện trên sườn núi. Bóng mặt trời đã ngã về tây, càn chiều rực rỡ, đồng ruộng xanh rì, khói nấu cơm cũng đã bốc lên hàng vạn nóc nhà của cư dân trong vùng. Ngọn núi xa xa có màu xanh lục, mây trắng bao quanh mịt mờ. Hai người nhắm hướng ngọn núi cao cùng lướt tới như bay, tà áo giũ rên rẹt trong gió.

Lúc bấy giờ đã vào tiết cuối xuân, nhưng khắp cả trái núi hoa đỏ huyên và hoa mai quế đều đang nở rộ, muôn hồng nghìn tía, xem rất vui mắt. Hai người sau khi đi vòng qua Nhạc Lục Thơ Viện, thì đến phía nam, men theo con đường tam cấp đi thẳng lên núi.

Châu Nhân Ký bỗng nói:

- Nhị vị cô nương ấy chẳng rõ có thực sự đợi chúng ta ở tại Vân Lục Phong không? Ngu huynh có ý nghi ngờ các cô ấy đang có ý định gì?

Tấn Lân mỉm cười nói:

- Các cô ấy chỉ nói là chờ đợi tại Cổ Vân Lục Cung trên ngọn núi mà thôi. Trong chuyến đi này, chúng tùy cơ mà hành sự, muốn ở nán lại hay bỏ đi là tùy ý chúng ta!

Châu Nhân Ký cười nhạt nói:

- Chỉ e là không tùy tiện được cho hiền đệ đó thôi!

Tấn Lân nghe qua trước tiên không khỏi sững sốt, nhưng sau đó như đã hiểu được ngụ ý trong lời nói của Châu Nhân Ký, nên sắc mặt không khỏi bừng đỏ, đưa mắt nhìn chung quanh rồi nói:

- Từ trước đến nay, tôi ít khi đi chơi những vùng núi có tiếng tăm giờ thì thấy cảnh sắc ở đây quả là thanh cao thoát tục.

Châu Nhân Ký biết Tấn Lân có ý muốn nói lảng qua vấn đề khác.

Nhưng sự thực thì phong cảnh trên núi này cũng quả đúng như lời của Tấn Lân nói. Khắp đó đây lá từng không ngớt reo theo ngọn gió rì rào, nước khe không ngớt chảy nghe róc rách, từ phía xa một hồi chuông chùa buồn bã ngân dài, khiến cho ai ở trong cảnh ấy đều có cảm giác như trút bỏ hết những việc phàm trần.

Bỗng nhiên, hai người nghe có tiếng hát rất vui tai, bay theo ngọn gió đưa đến, khi gần khi xa. Do đó, cả hai bèn đứng lại lắng nghe. Bài ca ấy có lời rằng:

Thành cao đường vắng mịt mờ Tà dương nắng nhạt, thần thờ cây xanh.

Chiều xuân luyến tiếc yến oanh Chạnh lòng nhớ đến non xanh ai về Tháng năm dứt cả mộng quê Nỗi niềm khó gởi, nào nề giọng tơ Chỉ cùng sum họp trong mơ Dưa câu soi bóng người giờ đi đâu?

Châu Nhân Ký nói lảm bảm rằng:

- Đây có phải là các cô ấy sao?

Tân Lâm mỉm cười nói:

- Ai bảo là không phải!

Trong khi hai người đang đối đáp với nhau, thì từ trong một con đường mòn nhỏ nơi cánh rừng tong, có một đạo sĩ búi tóc cao, lưng giắt trường kiếm, thân hình to lớn, râu dài đến bụng đang thong thả bước ra.

Vừa nhìn thấy hai người, thì vị đạo sĩ ấy không khỏi sửng sốt, đưa mắt dò xét hai người một lượt, rồi bỗng chấp tay cúi đầu nói:

- Thí chủ có phải là Châu Nhân Ký, một nhân vật lừng danh trong giới giang hồ chăng?

Châu Nhân Ký đáp lễ và nói:

- Chả dám! Chính là tại hạ đây. Chẳng hay đạo trưởng có điều chi chỉ giáo?

Đạo sĩ đưa mắt chăm chú nhìn Châu Nhân Ký nói:

- Bần đạo vừa rồi có được hai vị cô nương họ Trần ủy thác, là nếu có gặp Châu thí chủ thì chuyển lời giúp cho là hai cô ấy trước đây có hẹn chờ đợi tại Vân Lục Cung vào đêm nay, nhưng giờ đây thì lại thay đổi địa điểm tại Ái Văn Đình nơi Thanh Phong Giáp, vậy xin nhị vị thí chủ hãy mau đi đến đó.

Châu Nhân Ký nói:

- Đây là tại sao thế?

Đạo sĩ lộ vẻ trầm ngâm trong giây lát, nói:

- Trong đêm nay tại Vân Lục Cung có thể xảy ra chuyện rắc rối, nhị vị thí chủ chắc cũng đoán biết được. Thân thể của hai cô nương họ Trần ấy rất đáng thương, mong nhị vị thí chủ ra tay giúp đỡ cho. Bần đạo biết nhị vị có lòng nghi ngờ lời bần đạo nói không đúng sự thực. Nhưng cũng không thể tránh được, vì mọi việc trên chốn giang hồ lúc nào cũng mù mờ khó hiểu, tựa hồ như đúng nhưng thực ra thì lại sai.

Không chờ cho vị đạo sĩ nói dứt lời, Châu Nhân Ký ngắt lời rằng:

- Trong đêm nay, tại Vân Lục Cung sẽ xảy ra chuyện gì?

Đạo sĩ nói:

- Thất Tôn Giả tại Lệ Sơn, sẽ dẫn môn hạ đến xâm nhập nơi ấy vào khoảng canh ba đêm nay. Họ có mục đích đến chùa của bần đạo để bắt người, do đó, nhị vị cô nương mới tạm lánh mặt đi, để cho ngôi chùa của bần đạo tránh được cảnh giết chóc.

Đôi mắt của Châu Nhân Ký tràn đầy lửa tức giận, cười nhạt nói:

- Bọn yêu tà tại Lệ Sơn ngang tàn đến mức ấy, nếu Châu mỗ không ra tay, thì bọn họ không hiểu trên đời này người tài còn có người tài hơn!

Bỗng ngay lúc ấy có một tiếng cười nhạt rằng:

- Rõ là lời nói lớn lối!

Giọng nói ấy lạnh lùng như băng, khiến ai nghe nói đến cũng phải rùng

mình. Mọi người quay về hướng có tiếng nói thì thấy từ con đường cũ ở chân núi lên, có hai gã đàn ông mặc áo đen bất thần lướt tới. Hai người ấy đều đứng tuổi, sắc mặt lạnh lùng. Một người trong số ấy tại giữa chân mây phía trái, có một vết sẹo dao dài độ ba tấc mọc, chạy thẳng đến gò má phía trái, nên trông vẻ mặt của y lại càng hung ác đáng sợ.

Đôi mắt của Chân Nhân Ký liền tràn đầy sát khí, cười nhạt, nói:

- Bọn các người chắc là môn hạ của Lệ Sơn? Vậy còn Thần Dao Tôn Giả ở đâu?

Gã đàn ông có vết sẹo dao trên mặt cất giọng sâu hiểm nói:

- Thất Tôn Giả của bảo sơn vào khoảng canh ba đêm nay tất sẽ đến đây. Còn chúng tôi đến trước, để mang thư cho Vân Lục Cung.

- Vừa rồi, chúng tôi nghe tôn giả đã lên giọng khoác lác mà không biết xấu hổ, vậy có lẽ tôn giả đã có ý đối địch với tề phái? Tại hạ xin khuyên là tôn giả nếu đối địch với tề phái thì chẳng khác chi lấy trứng chọi đá mà thôi. Chi bằng chớ nhúng tay vào chuyện không đâu là hơn, kéo hồi hận thì không còn kịp nữa.

Tấn Lâm bỗng cười nhạt nói:

- Tôi không tin môn hạ của phái Lệ Sơn có tài nghệ cao cường, dám đến đây mượn oai cộ để lên giọng dạy đời!

Gã đàn ông có vết sẹo dao trên mặt, bèn cất tiếng cười ghê rợn rồi quát to rằng:

- Không tin thì cứ thử sẽ biết!

Tấn Lâm lạnh lùng đáp:

- Người không thử khi còn mong có thể sống sót trở về...Hừ hừ... ta tin chắc người chẳng dám gây sự đánh nhau.

Gã đàn ông có vết sẹo, liền biến hẳn sắc mặt, vung cánh tay phải lên dùng thế vân tính thạch môn nhắm ngay ngực của Tấn Lâm đánh vút tới. Trong khi đó, năm ngón tay trái của y cũng đồng thời chụp thẳng vào Hung kết huyệt của đối phương. Chưởng lực của y hết sức mạnh mẽ, cũng như chỉ phong không ngọt rít gió nghe vèo vèo, hơn nữa, thế đánh của y lại nhanh nhẹn không thể tả xiết.

Lão đạo sĩ trông thấy thế, không khỏi kinh hãi. Lão ta thấy hai thế võ của gã đàn ông ấy hết sức khó phá vỡ, Tấn Lâm dù có lách tránh đi về phía nào, cũng đều bị chưởng phong và chỉ lực của đối phương chụp tới. Do đó, lão ta không khỏi toát mồ hôi lạnh khắp cả người.

Châu Nhân Ký cũng nhìn thấy Tấn Lâm đang bị lâm nguy, nên cánh tay mặt đã thò xuống siết chặt chuỗi gươm, chuẩn bị nếu Tấn Lâm bị nguy, thì y sẽ vung kiếm ra tương cứu.

Nhưng Tấn Lâm vẫn xem thường thế công ấy của kẻ địch. Y chờ đợi cho thế chưởng và thế chỉ của gã đàn ông mặt sẹo nọ, công tới còn cách thân mình

y nửa thước nữa thì bất thần lách ngang, rồi lại tràn tới nhanh như điện xẹt, tay mặt thò nhanh ra, giương thẳng năm ngón chụp về phía mạch cổ tay của gã đàn ông ấy. Đồng thời chưởng mặt của y lại dùng thế Siêu Sơn điền hải đỡ thẳng vào thế chưởng của địch. Thế võ của Tấn Lâm đánh ra, chẳng những hết sức tinh thâm, mà hơn nữa, lại rất kịp thời và vô cùng chính xác. Châu Nhân Ký trông thấy thế, không khỏi hết sức kinh ngạc. Khi hai luồng chưởng lực vừa va chạm vào nhau, thì liền gây nên một tiếng phình thật to, thế là gã đàn ông mặt theo ấy đã buột miệng gào lên một tiếng thảm thiết, đồng thời, bị hất bắn ra xa ngoài một tượng té xuống đất chết ngay tức khắc. Chừng ấy mọi người mới trông thấy rõ là bàn tay phía phải của gã đàn ông đó đã bị gãy lìa, còn cánh tay phía trái thì bị lợi ngang vai, tai mắt mũi họng đều trào máu bầm đen, trông rất ghê sợ.

Một gã đàn ông mặc áo đen khác trông thấy thế, thì không khỏi kinh hoàng thất sắc, quay người bỏ chạy thẳng xuống chân núi.

Vị đạo sĩ vội vàng nói:

- Không thể để cho người ấy chạy thoát được.

Châu Nhân Ký cười nhạt nói:

- Hắn không thể chạy thoát được đâu.

Nói dứt lời, y đã nhún người vọt thẳng lên không, lướt tới đuôi theo nhanh như gió hốt, vượt qua khỏi đầu của gã đàn ông ấy. Thế rồi, y từ trên buông người rơi nhẹ nhàng xuống đất, quay phắt ngay lại, gằn giọng nói:

- Môn hạ của phái Lệ Sơn mà cũng có lũ tham sống sợ chết như thế này ư? Tiếng nói vừa dứt, thì một vùng kiếm quang liền được vung lên chiếu ngời, cuốn thẳng tới vô cùng ồ ạt.

Gã đàn ông ấy đang siết chặt một món ám khí trong tay, chưa kịp ném ra, thì thế kiếm của đối phương đã cuốn tới trước mặt. Do đó, hắn hốt hoảng nhào lộn xuống đất thối lui ra sau.

Nhưng thân hình của hắn chưa kịp đứng yên, thì Tá Lâm đã vung chưởng quét thẳng ra, gây nên một luồng kinh lực mạnh mẽ vô song, cuốn thẳng về phía gã đàn ông ấy.

Thế là, qua một tiếng gào thảm thiết, lưỡi kiếm của Châu Nhân Ký đã sa xuống người của đối phương, máu đỏ tung tóe, và gã đàn ông nọ đã bị đứt làm đôi té lăn quay ra đất.

Vị đạo sĩ lộ vẻ hết sức khâm phục nói:

- Nhị vị thí chủ võ công trác tuyệt, quả Trần cô nương là người có đôi mắt sắc bén, biết nhận xét nhân tài. Bần đạo hiện đang có việc gấp phải xuống núi theo lệnh của môn chủ, mời một số bạn thân đến ra tay tương trợ. Nếu đêm trong nay ngôi chùa của chúng tôi được bình an vô sự, thì sau này tất sẽ có dịp gặp mặt được hai vị thí chủ nữa.

Nói dứt lời, lão ta di động thân mình lướt thẳng xuống núi nhanh như gió

hốt. Châu Nhân Ký đưa mắt nhìn thẳng vào Tấn Lâm nói:

- Võ công của hiền đệ cao cường lắm!

Tấn Lâm tươi cười nói:

- Đây chỉ là tài nghệ hèn kém, nếu đem ra so sánh với ông anh thì còn chênh lệch nhau một trời một vực, vậy có đáng chi mà phải ngợi khen? Thôi chuyện không thể chậm trễ, chúng ta đi đến Thanh Phong Giáp ngay đi!

Châu Nhân Ký nói:

Vân Lục Cung gặp biến cố, vậy hai anh em ta không thể khoanh tay đứng ngó được.

Tấn Lâm nói:

- Ông là người ngoài lạnh lùng, nhưng tâm địa thì đầy nhiệt huyết, quả thực đáng cảm phục lắm. Nhưng việc gì chúng ta cũng nên cân nhắc nặng nhẹ, hai chị em của Trần cô nương hẹn với ông anh như vậy, tất có điều chi quan trọng, không biết chừng có tương quan đến cái chết của lĩnh sư, như thế, chẳng nên lời hẹn khiến hai cô ấy phải chờ.

Châu Nhân Ký sững sờ một lúc nói:

- Lời nói của hiền đệ đúng lắm, vậy chúng ta hãy cùng nhau mau đi đến đó! Vàng trắng sáng đã nhô lên khỏi ngọn núi phía Đông chiếu tỏa ánh sáng vàng huyền ảo, trông thật xinh đẹp. Hai người cùng lướt thẳng vào khu rừng tòe, rồi chạy bay đi mất dạng.

Ái Vân Đình tọa lạc tại sườn núi phía trước của Thanh Phong Giáp.

Khắp trên Thanh Phong Giáp đâu đâu cũng dày đặc những rừng phong. Phàm khi đến tiết mùa thu, hoặc đến lễ trùng dương, thì du khách đến nơi ấy tấp nập. Trong những tiết ấy, rừng phong dày đặc những lá chín đỏ rực, trông như hoa mùa xuân. So với cảnh lá đỏ ở núi Thê Hà còn có phần xinh đẹp hơn nhiều. Lúc bấy giờ gió mát đang thổi xào xạc cả khu rừng, trăng sáng vàng vạc chiếu rọi nơi nơi.

Trên một chiếc ghế đá tại Ái Vân Đình, có hai cô gái áo xanh đang sánh vai cùng ngồi, gió nhẹ lay động mớ tóc xanh của hai nàng, trông kiều diễm chẳng khác nào môô đôi tiên nữ giáng phàm.

Đôi mắt trong veo của Trần Phù nhìn ra ánh trăng sáng bên ngoài cất giọng chậm rãi nói:

- Sắp đến canh hai rồi, vậy Quả Thiện Trường Lão chắc cũng sẽ đến bây giờ. Giọng nói của nàng thoáng hiện một vẻ chờ đợi rất sốt ruột.

Trần Dung nói:

- Các vị cao tăng trong cửa Phật lúc nào cũng xem trọng lời hứa, chắc chắn là không thất tín đâu.

Vừa nói đến đây, bỗng nàng đưa tay chỉ ra bên ngoài, nói tiếp rằng:

- Ủa, mà không phải đến kia rồi hay sao?

Thân hình kiều diễm của nàng liền đứng thẳng lên. Trần Phù trông thấy thế

cũng đứng lên theo. Hai người đưa mắt cùng nhìn thì trông thấy trên sườn núi xuất hiện một lão tăng râu tóc bạc phơ, đang vịn vai một tiểu sa di, thong thả bước thẳng về hướng Ái Vân Đình.

Sắc mặt của vị lão tăng ấy rất khôi ngô, đôi mắt lơ lơ, thỉnh thoảng lại ho lên vài tiếng, đôi chân đi đứng không còn nhanh nhẹn nữa. Hai cô gái liền lao mình lướt thẳng về phía vị lão tăng đưa tay ra đỡ lấy người lão.

Vị lão tăng ấy liền cất tiếng cười ha hả, nói:

- Bần tăng đã làm nhọc lòng hai cô nương quá!

Liền đó lão bèn quay qua chú tiểu sa di nói rằng:

- Giờ đây thì người có thể trở về được rồi!

Người tiểu sa di ấy chấp tay cung kính xá một xá thật sâu, rồi quay người bước đi trở về đường cũ.

Hai cô gái đỡ vị lão tăng bước thẳng vào Ái Vân Đình. Vị lão tăng ấy bèn đưa mắt nhìn qua hai cô một lượt. Trên khuôn mặt sáng láng và hiền hòa của vị lão tăng, liền hiện lên một nét tươi cười, nói:

- Người bạn xưa có được những người con gái như thế này, thì dù ở chốn xuôi vàng cũng an lòng nhắm mắt!

Nói đến đây bỗng lão ta lộ sắc buồn bã, cất tiếng than dài, rồi nói:

- Hai mươi năm đằng đặc, bần tăng đành ôm hận trong lòng, vì võ công đã bị hoàn toàn phế trừ, nhưng vẫn phải chịu ngục sống lây lất cho đến ngày hôm nay, cũng chỉ chờ ngày trông thấy con gái của người xưa được trưởng thành, hầu trả lại mối thù năm xưa... Hai cô gái nghe đến đây, bất giác lệ ngấn quanh tròn. Vị lão tăng bỗng dừng ngang câu chuyện ấy lại, nghiêm sắc mặt nói:

Có phải ở tại Ái Vân Đình này không?

Trần Dung đáp:

- Thưa, không phải! Ở tại Thanh Phong Giáp kia. Cháu đã bố trí kế nghi binh rồi!

Lão Tăng nói:

- E không làm sao ngăn cản được bọn môn hạ của phái Lệ Sơn!

Trần Phù mím cười tự nhiên đáp:

- Xin cụ chớ lo lắng làm gì, vì cháu còn có hai người tiếp tay, chắc có lẽ cũng sắp đến nơi rồi!

Ngay lúc ấy, bỗng từ phía dưới sườn núi có hai bóng người đang chạy nhanh tới như bay, chỉ trong chớp mắt là đã đến trước Ái Vân Đình.

Trần Phù mím cười nói:

- Nhị vị thực là người biết giữ chữ tín. Có lẽ nhị vị đã có gặp Vân Hạc đạo trưởng rồi?

Châu Nhân Ký cười lạnh lùng nói:

- Nhị vị cô nương hẹn tại hạ đến đây là vì việc gì thế?

Trần Phù đưa tay vuốt lại mớ tóc, mỉm cười dịu dàng nói:

- Phiền nhị vị giúp cho một tay để chống lại với bọn yêu tà phái Lệ Sơn, ngày sau ngu tử muội sẽ tìm cách báo đáp lại công ơn ấy!

Châu Nhân Ký nói:

- Tại hạ và nhị vị cô nương, từ trước đến nay chưa hề được quen biết với nhau, thế mà nay vì việc này, tại hạ phải gây ra một mối thù, chẳng hóa ra có chỗ định ép chúng tôi chăng?

Trần Dung cười nhạt nói:

- Nếu các hạ muốn tìm hiểu về nguyên nhân cái chết của lĩnh sư, thì ra tay giúp cho chúng tôi một lần cũng có ngại chi? Đêm đã khuya rồi, bọn yêu tà phái Lệ Sơn cũng sắp đến, vậy nếu các hạ không bằng lòng, thì chị em chúng tôi cũng không ép bao giờ!

Châu Nhân Ký sững sờ một lúc, nói:

- Thôi thì tại hạ bằng lòng vậy....

Sắc mặt của Trần Phù liền hiện lên nét vui mừng nói:

Nếu thế, thì xin phiền nhị vị các hạ cố thủ giúp cửa Thanh Phong Giáp, Ngu tử muội đã có bố trí nghi trận theo lưỡng nghi lục hợp ở bên ngoài Thanh Phong Giáp, vậy nên có thể cố thủ được cho đến trưa mai, thì mọi việc sẽ được yên ổn tất cả!

Châu Nhân Ký ngờ vực nói:

- Tại sao phải cố thủ đến trưa mai như thế?

Trần Phù nói:

- Vì đại sư này là người bạn cũ của tiên phụ tôi, rất am hiểu phạn văn. Đại sư sẽ giúp cho ngu tử muội giảng giải về Giáng Long Kinh, do đó, từ giờ cho đến trưa ngày mai, chị em chúng tôi không thể nào lo nghĩ đến việc khác nữa, vì sợ bị tẩu hỏa nhập ma thì nguy. Hơn nữa, vị đại sư này đã hoàn toàn bị mất võ công, nên cũng muốn dựa vào Giáng Long Kinh, hầu khôi phục lại tài nghệ trước kia.

Châu Nhân Ký nghe đến đây mới hiểu rõ mọi việc, bèn gật đầu nói:

- Chỉ sợ là hai anh em của tại hạ không đủ sức để chống chọi lại với số đông, làm hỏng cả mọi việc mà thôi.

Trần Phù cười tự nhiên nói:

- Ba đường kiếm Nhất Trụ Kinh Thiên, Thiên Phong cự Tiêu, và Tinh di Thiên Động của anh, nếu sử dụng xuôi ngược, cũng như diễn biến theo phép âm dương, tập trung tinh thần tìm hiểu và phát triển thêm nữa thì chắc chắn không thể nào bị bại được.

Châu Nhân Ký nghe thế, không khỏi sững sờ, ngơ ngác. Trần Phù lại mỉm cười tự nhiên, rồi cùng người em gái là Trần Dung đỡ lấy vị lão tăng, cất gót sen thông thả bước đi thẳng vào cánh rừng phong rậm rạp.

Châu Nhân Ký nói thầm rằng:

- “Lạ thực, cô ấy tại sao lại biết được tên của ba đường kiếm nọ? Ô , chắc hẳn các cô ấy biết được nguyên nhân cái chết của ân sư ta”.

Kể đó, y lại sức nhớ câu nói của Trần Phù vừa rồi, đã vạch trần được những phần cao thâm tinh túy nhất của ba thế kiếm ấy, nên trầm ngâm nghĩ ngợi để tìm hiểu kỹ thêm về ba thế kiếm của mình đã biết.

Tấn Lâm từ đầu đến cuối, vẫn im lặng như không có việc gì, nhưng thái độ tỏ ra rất thận trọng.

Gió đêm đã thổi lồng lộng cây rừng không ngớt reo xạc xào. Vầng trăng trên nền trời cao đã ngã xéo về phía tây, chứng tỏ đêm đã vào canh ba rồi.

Bỗng nhiên, từ phía chân trời xa có một tiếng hú rừng rộn vọng lại, khiến núi đồi gây thành tiếng hồi âm vang lên không dứt.

Châu Nhân Ký từ trong sự trầm ngâm bừng tỉnh trở lại, bất thần rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, khiến ánh thép chói ngời, đưa cao lên ngang ngực, trong khi đôi mắt của y sáng quắc, nhìn chăm chăm về hướng có tiếng hú vừa vọng đến.

Tấn Lâm nói:

- Ông anh còn có đủ thì giờ để nghĩ ngợi tìm hiểu về phần sâu xa của kiếm thuật, vì bọn môn hạ phía Lệ Sơn đã đi về hướng Vân Lục Cung rồi!

Châu Nhân Ký ồ lên một tiếng, đưa mắt nhìn thấy Tấn Lâm vẫn bình thản như thường, nên không khỏi thầm khâm phục, nghĩ rằng:

- “Tại sao đêm nay đứng trước việc này, ta lại tỏ ra rồi lên như thế?” Tức thì, y liền tập trung tâm thần, bình thản tìm hiểu thêm về những phần tinh thâm của thế kiếm.

Độ chừng sau một khắc, thì từ chân trời lại có tiếng hú ghê rộn vọng đến bên tai.

Tức thì, hai người trông thấy có tám chín cái bóng đen nhỏ như hạt đậu, từ xa phi nhanh như bay đến Ái Vân Đình ...

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 37

Vu Oan Giá Họa

Bóng mặt trời đã lặn về Tây, gió đêm đã bắt đầu thổi mạnh.

Trên sông Tần Hoài du thuyền hơi như mắc cửi, tiếng sáo du dương cao vút tận mây xanh, ánh đèn chiếu ngời rực rỡ. Tại thượng du dòng sông, nơi bên Tế Môn bỗng xuất hiện Ngạc Phục Sanh, Bùi Thiên Tín và Du Triệu Khôi, đang thông thả đi bộ theo bờ sông.

Sắc mặt của Du Triệu Khôi đầy vẻ buồn bã, cất tiếng than dài rằng:

- Ôi, suốt hai hôm nay, già đã mỗi một mà vẫn không thu được kết quả gì. Rõ ràng là số người áo đỏ kia, đã bị hai việc xảy ra tại Phẩm Hương Viện và Thê Hà Sơn Trang, làm cho phải dè dặt, tạm thời ẩn kín tung tích. Già đây có ý muốn đưa hải cốt của đứa cháu bất hạnh trở về an táng tại quê nhà, hơn nữa, cũng nhân tiện sắp xếp hộ gia đình cho nó. Riêng việc tìm tung tích kẻ thù, thì phải chờ đợi một dịp may khác, vì người quân tử đối với việc báo thù, thì dù mười năm sau cũng chưa muộn. Về sự giúp đỡ của nhị vị mấy hôm nay, già đây suốt đời không khi nào quên ơn to ấy!

Bùi Thiên Tín tăng hắng một tiếng, nói:

- Trên đời không có việc chi là khó, chỉ e người không có chí mà thôi. Vậy, Du lão sư chớ nên nản lòng!

Du Triệu Khôi lắc đầu, cười đau đớn nói:

- Đêm hôm ấy tại ven Mạc Sầu Hồ, chúng ta đã xung đột với số người mặc áo đỏ kia, và đã được biết bọn họ người nào người ấy võ công hết sức cao cường, nếu không nhờ người che mặt ra tay cứu nguy, thì hôm nay bọn chúng ta, có lẽ đã trở thành một đồng xương khô rồi. Hơn nữa, Châu Nhân Ký kiếm thuật vô cùng cao thâm, già đây từ thuở nhỏ đến giờ, thực chưa hề được trông thấy, thảo nào “Thiên Khu Cử Thức” lại làm rung chuyển cả võ lâm....

Câu nói chưa dứt, thì Ngạc Phục Sanh bỗng cười nhạt nói:

- Châu Nhân Ký tuy võ công có trội hơn Ngạc mỗi một bậc, nhưng đường kiếm ấy của hắn tuyệt đối không phải là “Thiên Khu Cử Thức”!

Đôi mày rậm của Bùi Thiên Tín bất giác nhướng cao lên.

Du Triệu Khôi sửng sốt một lúc, đôi mắt lộ sắc kinh ngạc nói:

- Ngạc lão sư làm thế nào dám quả quyết là kiếm học của Châu Nhân Ký đã thi thố, chẳng phải là “Thiên Khu Cử Thức” vậy xin nói rõ cho tôi được biết.

Ngạc Phục Sanh biết mình đã nói lỡ lời, nên đôi mày không khỏi cau lại, áp

úng đáp rằng:

- Cái đó...cái đó...!

Y cứ lập đi lập lại hai tiếng “cái đó” mãi, mà vẫn không thể tìm được một lý do giải thích cho thỏa đáng. Bởi thế, y không khỏi đỏ mặt tía tai!

Nhưng Bùi Thiên Tín dù sao cũng là người cảnh giác và gian ngoan hơn Ngạc Phục Sanh, nên liền tăng hăng, rồi nói:

- Cái đó nếu nói ra thì chẳng có chi là lạ cả. Vì “Thiên Khu Cửu Thức” có một uy lực vô song, trái lại, đêm hôm ấy khi Châu Nhân Ký và Ngạc hiện đệ đánh nhau tại Phẩm Hương Viện, thì thể kiếm của đôi phương, đã bị một người bí mật bên ngoài cửa sổ, dùng một luồng nội gia kinh lực, xô bật hẳn lưỡi kiếm đi, như vậy, nét quả đúng là “Thiên Khu Cửu Thức” thì dễ chi ai có thể xô bật đi được?

Du Triệu Khôi gật đầu, nói:

- Nói thì nói thế, nhưng người bí mật ở bên ngoài cửa sổ đã nói thẳng là thể kiếm của Châu Nhân Ký, chính là một thể kiếm còn nhiều thiếu sót trong “Thiên Khu Cửu Thức”. Qua sự thật đó, đã chứng minh thể kiếm của Châu Nhân Ký sử dụng, không phải hoàn toàn đúng là Thiên Khu Cửu Thức” như lời nhị vị quả quyết!

Bùi Thiên Tín và Ngạc Phục Sanh nghe thế không khỏi cứng miệng.

Du Triệu Khôi lại nói:

- Xem ra nhị vị là người đã am hiểu “Thiên Khu Cửu Thức” rồi, nếu thế nhị vị hẳn là....

Sắc mặt của Bùi Thiên Tín và Ngạc Phục Sanh bỗng biến thành xanh như màu chàm.

Du Triệu Khôi lén đưa mắt nhìn qua thần sắc của hai người nên đã đoán biết được một vài điểm, vội vàng cất tiếng than dài rồi nói:

- Việc ấy không can chi đến ta, thì mặt tình cho ai làm chi thì làm.

Thế sự khác nào mây bay, có lúc nào mà nền trời lại hết mây đâu, áng mây này qua thì áng mây khác lại đến. Cũng như việc trong giới giang hồ, đâu đâu cũng đầy đầy những sự nguy hiểm, khó lường. Bởi thế, già đây quyết định tạm trở về vùng Quảng Đông trước đã!

Bùi Thiên Tín nói:

- Du lão sư nói như vậy, là không tính đến việc phục thù cho người chủ nhỏ của mình hay sao?

Du Triệu Khôi cười đau đớn, nói:

- Hiện nay muốn tìm dấu vết kẻ thù, thực có khác nào mò kim đáy bể.

Phương chi, già đây đất lạ quê người, tài nghệ lại hèn kém vậy thử hỏi, chỉ một cây thì làm sao dựng nên non cho được? Đây là chưa nói đến trong việc xử thế, mình phải tự biết lấy mình trước, việc phục thù nào có thể tiến hành cầu thả được. Hơn nữa, nhị vị dường như có một việc riêng kín đáo chi, vậy

đâu thể vì việc nhỏ mọn của già mà làm hỏng việc to được?

Bùi Thiên Tín và Ngạc Phục Sanh đưa mắt nhìn nhau một lượt, như muốn nói chi rồi lại thôi.

Trong lúc đó, bỗng trông thấy có một số người từ xa chạy bay lại về phía họ. Người cầm đầu số đông ấy chính là Trầm Ứng Thái, trang chủ Thê Hà Sơn Trang. Ánh trăng thanh soi sáng trên gương mặt của lão ta, nên trông thấy rõ diện mục của lão ta lạnh lùng như băng giá và xanh ngắt như màu chàm, đôi mắt tràn đầy ánh sáng căm tức!

Ngạc Phục Sanh cười nhạt nói:

- Quả đúng như lời tục thường bảo, là bất cứ ở đâu cũng có thể gặp được cố nhân. Nay, Trầm Trang Chủ, chúng ta hôm nay lại được gặp mặt tại nơi này! Trầm Ứng Thái dừng chân đứng lại, lộ vẻ sùng sốt, nói:

- Ngạc hiền đệ, thực chẳng ngờ tình bạn mấy mươi năm qua giữa chúng ta, lại bị hủy đi trong chốc lát, thực là đáng tiếc vô cùng. Giờ đây, Trầm mỗ đang bận việc gấp, nếu chẳng thể đứng lại giải bày cặn kẽ, vậy chờ ngày sau, Trầm mỗ sẽ tìm gặp hiền đệ để chịu lỗi đó!

Nói dứt lời, lão ta bèn cùng số thủ hạ nhún người nhảy thẳng lên không, lướt qua đầu ba người chạy bay đi mất!

Ngạc Phục Sanh không khỏi biến hẳn sắc mặt, quát rằng:

- Chúng ta hãy đuổi theo!

Tức thì quay phắt người lại, nhanh nhẹn lao mình đuổi theo như một làn điện xẹt!

Bùi Thiên Tín thấy thế cũng nhanh nhẹn chạy sát theo bên người của Ngạc Phục Sanh. Riêng Du Triệu Khôi đứng do dự trong trong giây lát, rồi cũng lại lao mình chạy theo hai người họ!

Oo Tại ven Huyện Võ Hồ ánh trăng lơ mờ, trên bờ đê có mấy mươi bóng người đứng lù lù như những bóng ma quái.

Bỗng có một người trong bọn lớn tiếng nói rằng:

- Trầm Trang chủ đã đến kia!

Tức thì, từ phía xa cửa bờ đê, có bóng Trầm Ứng Thái dẫn mấy mươi người chạy tới như bay. Khi lão ta dừng chân đứng lại, liền lên tiếng hỏi rằng:

- Lão phu từ trước đến nay thực chưa hề gặp phải một việc chỉ gay go đến mức này. Nếu quả đúng là do hấn gây ra, thì lão phu thể sẽ không tha chết cho hấn!

- Suốt hai ngày đêm nay, lúc nào Trang chủ cũng đi đứng hồi hã, chẳng rõ đã vì một việc trọng đại chi, vậy có thể cho thuộc hạ được biết hay không?

Trầm Ứng Thái lắc đầu nói:

- Thời cơ chưa đến, không thể tiết lộ. Ôi tâm huyết suốt mười mấy năm qua của lão phu, đành chịu sụp đổ trong phút chốc, vậy thử hỏi không làm cho lão phu nguyền rủa căm hận sao được?

Bỗng ngay lúc ấy, có một tiếng kêu kinh hoàng rằng:

- Thừa Trang chủ, dường như ở phía Thê hà Sơn bị hỏa hoạn!

Trầm Ứng Thái không khỏi kinh hãi quay mặt nhìn về hướng lên cao, và chỉ trong chớp mắt là đã cháy đỏ rực một góc trời, khói đen bay lên mịt mù, che kín cả ánh trăng đêm!

Bỗng lại có tiếng người kinh hoảng kêu lên rằng:

- Không xong, ngọn lửa ấy dường như đã phát lên tại bản trang, vậy chi bằng chúng ta hãy mau chạy trở về, xem đã xảy ra việc chi rồi!

Trầm Ứng Thái lắc đầu cười nhạt, nói:

- Chúng ta trở về đến nơi ấy, thì trang trại đã thành một đồng tro tàn... Bỗng đâu, có một giọng cười lạnh lùng, từ khóm liễu rậm rạp vọng đến rằng:

- Xem ra người cũng là người sáng suốt đấy!

Đôi mắt của Trầm Ứng Thái bỗng chiếu sáng ngời ánh sáng, quát to rằng:

- Ai thế?

Tiếng quát chưa dứt, thì bỗng hai bên bờ đê tràn ra mấy mươi người. Đôi mắt của Trầm Ứng Thái rất lanh lợi, nên liếc nhìn qua là đã biết ngay kẻ cầm đầu chính là Cầu Long bỗng Hoa Tường Xuân, cao thủ của phái Hoa Sơn, nên bất giác gần giọng quát to rằng:

- Nồi lửa đốt tệt trang, chắc là anh em phái Hoa Sơn dưới sự điều khiển của Hoa bằng hữu chứ còn chi nữa?

Hoa Tường Xuân lạnh lùng nói:

- Đúng thế!

Trầm Ứng Thái gần giọng nói:

- Giữa Trầm mỗ và Hoa bằng hữu, chẳng có mối thù chi sâu sa, thế tại sao lại hành động quá ác độc như vậy?

Hoa Tường Xuân cất tiếng cười ngạo nghễ nói:

- Trang chủ trách tôi ác thì được, nhưng nếu nói tôi độc thì chưa hẳn là đúng.

Song, Trang chủ chớ vội trách người, vì tại Phẩm Hương Viện giữa trước mặt anh em, trang chủ đã bằng lòng chấp nhận lời nói của tôi, thế mà trang chủ hứa đó rồi lại bỏ đó, tự ý thả cho Châu Nhân Ký rời đi!

Trầm Ứng Thái không khỏi cứng họng, chẳng làm sao tìm được câu trả lời.

Bỗng từ phía sau lưng của Trầm Ứng Thái, chui ra một gã đàn ông to lớn mặc áo đen, cất tiếng cười nhạt nói:

- Hoa bằng hữu, vậy đêm nay ông có ý định gì?

Hoa Tường Xuân cất tiếng to cười ha hả nói:

- Quý trang chủ đã chính miệng hứa với tại hạ, là tạm thời trao Châu nhân Ký cho quý trang chủ, và trước khi tìm hiểu rõ được mọi việc xảy ra ở Phẩm Hương Viện, thì không thể thả Châu Nhân Ký đi khỏi trang trại, bằng trái lại, thì tìm đến hỏi thẳng nơi ông ấy. Bởi thế, đêm nay Hoa mỗ định đến hỏi quý trang chủ, để bắt Châu Nhân Ký. Vậy, tôn giả lại hỏi thế, chẳng hoá ra

thừa lắm hay sao?

Gã đàn áo đen ấy cười nhạt nói:

- Hoa bằng hữu, như vậy là ông đã sai rồi. Tệ trang chủ trong đêm ấy chẳng qua là tìm cách giải nguy khéo cho bằng hữu đấy mà thôi, vì nếu tệ trang chủ không nói như vậy để chấm dứt cuộc xô xát đi, thì sinh mạng của Hoa bằng hữu, có thể thoát khỏi lưỡi kiếm cay nghiệt của Châu Nhân Ký hay không, thì thực là một việc đáng ngờ lắm. Ha ha, rõ là chó sủa vua Nghiêu, gặp người tốt bụng mà không biết!

Hoa Tường Xuân không khỏi hết sức giận dữ, vung tay rút cây Câu Long Bồng xuống, quát to rằng:

- Khá khen cho tên thất phu lão mép, Hoa mỗ không cần phải đấu khẩu với người vô ích, trong đêm nay, nếu chịu trao Châu Nhân Ký ra thì thôi, bằng không thì tại ven Huyền Ngũ Hồ, là mồ chôn của bọn các người đó!

Gã đàn áo đen cười ha hả như cuồng dại, nói:

- Lý Chính Hạo tôi đây, đang có ý muốn lĩnh giáo mấy thế tuyệt nghệ của Hoa bằng hữu!

Tức thì, sau một tiếng loảng xoảng ngân dài, đã thấy y siết chặt trong tay một đôi Nhật Nguyệt Song Hoàn. Y vung lên một lượt, ánh sáng chiếu nơi rực rỡ!

Trầm Ứng Thái trong lòng hết sức buồn lo. Lão ta không phải lo sợ đối với việc kết thành mối oán thù, cùng phái Hoa Sơn, mà chính lão đang lo lắng đối với một việc khác. Do đó, trước việc Lý Chính Hạo và Hoa Tường Xuân gây sự đánh nhau, lão ta vẫn không xem vào đâu cả, mà vẫn mãi miết cúi gầm đầu trầm ngâm nghĩ ngợi.

Trong khi ấy, bóng song hoàn của Lý Chính Hạo chập chờn khắp cả không gian, cũng như ngọn Câu Long Bồng của Hoa Tường Xuân không ngớt rít vèo vèo ghê rợn, hai người đánh nhau quyết liệt, nhưng vẫn chưa phân được thắng bại.

Bỗng đâu, từ phía xa giữa đêm khuya, có một tiếng hú dài bén nhọn, làm cho cả hai đối thủ đều không khỏi giật mình. Họ cũng đưa mắt nhìn về hướng của tiếng hú, thì trông thấy có hai bóng người đang phi thân lướt tới như gió hót. Khi cả người ấy cùng buông người rơi nhẹ nhàng xuống mặt đất, thì ai nấy mới thấy rõ đây là Bắc Quốc Song Ma.

Kỳ Hồng Phi phát mạnh tay áo, gây nên một luồng kinh phong ồ ạt cuốn tới, xô hất cả Hoa Tường Xuân và Lý Chính Hạo bay ra xa ngoài mấy trượng.

Tức thì, đầu của Lý Chính Hạo liền bị va chạm thẳng vào một miếng đá nhọn nhỏ ra trên cạnh bờ đê, khiến sọ bị vỡ, máu tươi và mỡ óc bay ra tung tóe, chỉ kịp gào lên một tiếng thảm thiết rồi ngã lảo ra chết tức!

Bắc Quốc Song Ma chẳng hề đưa mắt nhìn tới nạn nhân, mà trái lại, cùng đưa bốn tia mắt sáng quắc nhìn chòng chọc vào Trầm Ứng Thái.

Kỳ Hồng Phi liền gần giọng quát rằng:

- Châu Nhân Ký đâu rồi?

Trầm Ứng Thái than thầm một tiếng, nói:

- Hắn đã lên đường đi đến Hành Sơn, nếu không có chi trở ngại, thì có lẽ đã vào đến Động Đình rồi!

Trong khi đó, lão ta thầm nghĩ trong bụng rằng:

“Đêm hôm ấy Châu Nhân Ký bảo Song Ma bị thương rất nặng, nếu không nghỉ yên để vận dụng nội công chữa trị trong vòng mấy tháng, thì không thể nào bình phục được. Vậy, lời nói ấy có lẽ không đúng hẳn. Xem ra Song Ma không dễ chi đối phó được.” Kỳ Hồng Phi lại gần giọng nói:

- Lời nói của người có đúng sự thực không?

Trầm Ứng Thái nghiêm nghị nói:

- Trầm mỗ từ trước đến nay, không hề nói sai bao giờ!

Song Ma đưa mắt nhìn nhau một lượt. Kỳ Hồng Phi nói:

- Nếu người phỉnh gạt lão phu, thì tính mạng của người khó bảo toàn được!

Nói dứt lời, cả hai lão ta lại nhanh nhẹn bỏ chạy đi mất.

Hoa Tường Xuân bị luồng kinh phong của Kỳ Hồng Phi giữ tay áo quét ra, hất bắn đi xa ngoài một trượng, nhưng may ông ta cảnh giác trước, nên đã nương vào thế ấy nhảy luôn đi. Tuy vậy, trong người ông ta máu huyết cũng trở thành cuồng loạn, phải trải qua một lúc vận dụng chân lực điều hòa hơi thở, mới bình phục trở lại được. Ông ta nghe Trầm Ứng Thái nói rõ hành tung của Châu Nhân Ký và thấy Song Ma đã bỏ đi, nên bèn cười nhạt, nói:

- Rõ là phường hiệp kẻ lành sợ kẻ dữ, nếu lời nói của người có đúng sự thực, thì phái Hoa Sơn vẫn không tha mạng cho người đâu!

Nói dứt lời, ông ta đưa tay khoát qua một lượt, tức thì các nhân vật của phái Hoa Sơn đều ùn ùn bỏ chạy đi như bay, chỉ trong chớp mắt là chẳng còn trông thấy hình bóng đâu nữa.

Ngay lúc đó chỉ còn thấy có một lão già mặt áo nâu, tuổi trên dưới ngũ tuần, đưa mắt chăm chú nhìn vào Trầm Ứng Thái, hỏi rằng:

- Trầm Trang chủ tựa hồ có một tâm sự chi nặng nề, vậy tại sao không chịu nói ra để anh em chúng tôi chia sẻ nỗi lo buồn với Trang Chủ?

Trầm Ứng Thái than rằng:

- Già đây sở dĩ đến định cư tại sườn núi Thê Hà, hoàn toàn không phải vì chán ghét cuộc sống giang hồ, mà chính vì muốn tìm hiểu một môn kỳ học trong võ lâm. Nhưng chẳng ngờ trong khi già sắp được thành công, thì bỗng có người lạnh chân hơn, bước đến trước cướp đoạt.

Vậy thử hỏi già không nghiêng răng căm hận sao được? Ngay đêm nay, không hiểu tại sao Song Ma và môn hạ phái Hoa Sơn, lại đến diêu vũ dương oai trước mặt già đây nữa?

Lời nói của lão ta vì không rõ ràng, chẳng có đầu có đuôi, nên khiến mọi

người chung quanh mù mờ không hiểu ra sao cả.

Lão già áo nâu ngơ ngác, không lãnh hội được lời nói của Trầm Ứng Thái, bèn hỏi tiếp rằng:

- Môn tuyệt học của võ lâm ấy, cất giấu tại nơi nào? Nếu so sánh với Giáng Long Kinh, thì nó ra sao?

Trầm Ứng Thái nói:

- Nếu nghiên cứu và rèn luyện thành công, thì có thể tung hoành trong khắp thiên hạ, không ai có thể đối địch được nữa. Riêng pho Giáng Long Kinh, thì làm thế nào có thể so sánh với nó được, mà ngay đến như Thiên Khu Cửu Thức, cũng không thể đối kháng với nó. Môn võ lâm tuyệt học đó, được cất giấu tại Thiên Phật Nham.

Lão già áo nâu lấy làm lạ, nói:

- Vậy trang chủ có biết ai đã lấy mất đi chăng? Xem thái độ của trang chủ, thì dường như trang chủ có điều kiêng dè, vậy chắc người ấy là Châu Nhân Ký?

Trầm Ứng Thái như sực nhớ lại điều gì, nói thầm rằng:

“Tại sao ta lại không kịp nghĩ đến hẳn?” Bởi thế, lão ta vội vàng nói:

- Đúng thế! Suýt nữa già đây đã nghĩ sai rồi. Vậy xin phiền hiền đệ dẫn một số anh em đi trước đến vùng Tương Giang gấp, già còn có chút việc cần phải giàn xếp, rồi sẽ đi theo sau!

Lão già áo nâu nói:

- Tại hạ xin tuân mệnh!

Nói dứt lời, lão ta dẫn một số đông thủ hạ nhanh nhẹn rời đi.

Trầm Ứng Thái sau khi chụp lấy xác chết của Lý Chính Hạo, ném thẳng vào giữa mặt hồ, bèn nhún người nhai vọt lên không, nhắm một phía xa lướt tới, rồi tiếp tục chạy thẳng về phía thành Kim Lăng nhanh như một cơn gió hốt. Hình bóng của Trầm Ứng Thái lướt đi chưa khuất thì trên một cây liễu to, nhanh nhẹn bay xẹt xuống như một con chim hai bóng người.

Đấy chính là Ngạc Phục Sanh và Bùi Thiên Tín.

Bùi Thiên Tín nói:

- Ngu huynh từ trước đến nay chưa hề nghe nói đến một môn võ học nào mà lại cao hơn cả Thiên Khu Cửu Thức và Giáng Long Kinh, vậy lời nói của Trầm Ứng Thái có thể là quá đáng chăng?

Ngạc phục Sanh lắc đầu nói:

- Đối với Trầm Ứng Thái, tiểu đệ hiểu biết rất sâu. Lão ta từ trước đến nay cái chi cũng nói thành thực, không khi nào lại hành động cầu thả. Vậy, lời nói của lão ta chưa hẳn là không có nguyên nhân đâu.

Chúng ta hãy âm thầm theo dõi lão ta, tất có thể tìm hiểu ra được sự thực...

Vừa nói đến đây, thì bỗng y “úy” lên một tiếng kinh ngạc, nói tiếp rằng:

- Còn Du Lão Sư đâu?

Bùi Thiên Tín nghe qua không khỏi ngơ ngác, đưa mắt nhìn qua bốn phía, rồi nói:

- Du lão sư đã chán nản, thực cũng tội nghiệp. Suốt mấy hôm nay ngu huynh có để ý, thấy ông ấy vì cái chết của người cháu trẻ, nên trong lòng lúc nào cũng buồn bã nặng nề, không thấy tươi cười bao giờ. Nếu anh em ta đặt mình vào hoàn cảnh của ông ấy, thì cũng không thể nào khác hơn được. Ông ấy sở dĩ rút lui êm mà không giã từ, chính là sợ anh em chúng ta cố lưu ông ấy lại.

Ngạc Phục Sanh vội vàng nói:

- Nếu thế, thì chúng ta hãy mau bám sát theo Trầm Ứng Thái vậy.

Nói đoạn cả hai nhanh nhẹn lướt tới như bay!

Nhắc lại Tiêu Tông Kiệt, đang ẩn kín tại một gian nhà đá chìm sâu dưới đáy hồ, suốt ngày không hề nghỉ ngơi, lo việc dịch ra thành Hán văn pho tuyệt học “Di Hoa Tiếp Mộc”, rồi lại cố sắp xếp thành ra chương thứ.

Trong công việc làm ấy, thực rồi râm phức tạp, khiến chàng có cảm giác như một cuộn tơ vò trăm mối, không biết phải phẳng từ mối nào trước tiên.

Chàng khắc khổ suy nghĩ suốt hai đêm một ngày, đầu óc mệt mỏi, nhưng vẫn chưa hề tìm ra được một manh mối nào cả.

Chàng có tánh cứng cỏi, nên đứng trước sự khó khăn này, trong lòng vô cùng cuống quýt, không thể nào giữ sự bình tĩnh cho được. Do đó, chàng không khỏi cảm thấy đầu óc xây xẩm choáng váng, ủa lên một tiếng to rồi hộc ra một búng máu tươi, té ngã ngửa ra đất.

Xảo Yến bước vào trông thấy thế, thì không khỏi buột miệng kêu lên một tiếng kinh hoàng, mặt ngọc tái nhợt, tứ chi lạnh buốt đưa mắt nhìn Tiêu Tông Kiệt mà tay chân luống cuống không biết phải hành động như thế nào. Ngay lúc ấy, từ ngoài gian phòng bỗng thấp thoáng có bóng người rồi liền đó có một cô gái xinh đẹp tuyệt trần thong thả bước vào phòng.

Cô gái xinh đẹp ấy vừa nhìn qua tình trạng của Tiêu Tông Kiệt, thì cất tiếng than rằng:

Kỳ đệ, tại sao em lại quá khổ sở như thế?

Vừa nói, nàng vừa thò cánh tay ngọc ra đỡ Tiêu Tông Kiệt lên, rồi đưa chàng phải đè mạnh vào mạng môn huyết tại phía sau lưng của chàng, đồng thời, đưa đôi mắt trong ngần nhìn thẳng vào Xảo Yến nói:

- Cô có phải là Xảo Yến muội muội đây không?

Xảo Yến trông thấy người đẹp lạ mặt này bước vào thì lại càng thêm kinh hãi, quả tim suýt nữa nhảy tung ra khỏi lồng ngực. Nhưng, khi nghe được câu hỏi của nàng, thì Xảo Yến đã giữ lại được sự bình tĩnh cất giọng run nói:

- Tỷ tỷ, chị là ai thế?

Cô gái xinh đẹp này nhếch môi cười tự nhiên nói:

- Muội muội chưa hề nghe kỳ đệ nói về tôi bao giờ hay sao? Tôi là Tô Chi

Quỳnh đây!

Đôi mắt Xảo Yến bỗng tràn đầy sắc vui mừng nói:

- Chị đây là Tô tử tử sao? Những ngày qua, lúc nào anh ấy cũng nhắc đến chị, khiến tiểu muội có lòng trông đợi được gặp tử tử một lần cho biết, nhưng vẫn chưa được mãn nguyện. Anh ấy chẳng sao chứ?

Tô Chỉ Quỳnh lắc đầu cười nói:

- Chẳng sao cả, anh ấy vì quá lao tâm nên mới xảy ra như vậy mà thôi.

Nàng vừa nói đến đây, thì Tiêu Tông Kiệt cũng từ từ tỉnh lại, Tô Chỉ Quỳnh nhanh nhẹn cho chàng uống vào một viên thuốc, nên chẳng mấy chốc sau, thì Tiêu Tông Kiệt đã mở to đôi mắt. Chàng nhìn thấy Tô Chỉ Quỳnh, thì hết sức vui mừng nói:

- Quỳnh tử đến thực là phải lúc, tiểu đệ đã hoàn toàn chịu thua, vậy xin tử tử chỉ giáo cho về việc này.

Tô Chỉ Quỳnh cười nói:

- Mọi việc trong đời thường là dục tốc bất đạt. Đệ đệ đã quá nóng lòng muốn đi đến sự thành công mau chóng, nên đưa đến sự rối rắm trong tâm não, khiến tâm trí của đệ đệ không thể tập trung được. Nên biết là nếu ta sai chạy một li, tất sẽ lệch đi một dặm đó.

Tiêu Tông Kiệt, cũng tức là Đào Gia Kỳ, nghe qua liền mỉm cười nói:

- Nghe một buổi nói chuyện của tử tử, còn bổ ích hơn đọc sách mười năm. Giờ đây, sự bế tắc trong lòng của đệ đã được tử tử khai thông vậy tiểu đệ xin lĩnh giáo những ý kiến sáng suốt đó.

Tô Chỉ Quỳnh mỉm cười, nhưng bỗng lại lộ sắc nghiêm nghị nói:

Trong dịp này, tôi có mang một phong thư của Vân tử đến cho đệ đệ, vậy đệ đệ nên xem qua đã.

Vừa nói, nàng bèn trao ra một phong thư đến tận tay Đào Gia Kỳ.

Đào Gia Kỳ xé ra coi tỉ mỉ một lượt, nói:

- Ý kiến của tiểu đệ không khác hơn Vân tử bao nhiêu, nhưng riêng việc cử hành lễ thành lập môn phái, thì phải đợi đến lúc tiểu đệ hiểu và rèn luyện môn tuyệt học này xong, trở về gặp nhau rồi hãy tính. Riêng việc thanh trừ các phân tử bất lương trong môn phái, thì tốt nhất là nên mượn tay kẻ khác, kéo lại gây ra một sự chia rẽ trong nội bộ, thì sẽ đưa đến một kết quả không hay.

- Đôi mày liễu của Tô Chỉ Quỳnh, nhướng cao lên một lượt, cười nói:

Đệ đệ nghĩ chu đáo lắm, làm như thế thì không khi nào bị thất bại.

Nàng dừng câu nói lại trong giây lát, rồi lại tiếp rằng:

- Trong mấy tháng gần đây, bọn yêu tà trong võ lâm, cũng như các cao thủ trong phe hắc đạo, ùn ùn kéo nhau đến Giang Nam. Nghe đâu pho Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu Kiếm từ trong tay Lê Sơn Lão Yêu, lại bị cướp mất đi và dường như hiện giờ được mang đến vùng Giang Nam. Hơn nữa,

gần đây lại có một gã tên Châu Nhân Ký xuất hiện, sử dụng được những đường kiếm học trong Thiên Khu Cửu Thức!

Việc ấy chắc đệ đã biết rồi?

Đào Gia Kỳ gật đầu nói:

- Tất cả những việc đó, tiểu đệ cũng đã nghe phong thanh. Riêng về Châu Nhân Ký, thì tiểu đệ đã có dịp chính mắt trông thấy. Kiếm học của Châu Nhân Ký tuy siêu tuyệt khó lường, nhưng đây có phải là Thiên Khu Cửu Thức hay không, vẫn chưa có thể xác nhận được, nên không thể đoán liệu linh. Tiểu đệ đã có phái người theo dõi hắn ta rồi.

Tô Chỉ Quỳnh nói:

- Nhưng trong giới giang hồ bỗng lại đặt điều đồn ầm lên bảo là việc Phi Phụng Bang bắt thần rút vào bóng tối, hoàn toàn có liên quan đến việc đó. Ngay đến Châu Nhân Ký, họ cũng bảo là cao thủ trong Phi Phụng Bang. Nếu cứ để mặc cho nguồn dư luận ấy được loan truyền rộng ra, thì sau này bất lợi cho mọi việc làm của Phi Phụng Bang.

Đào Gia Kỳ có vẻ trầm ngâm, nói:

- Đối với việc ấy, tiểu đệ đã sắp đặt việc đối phó rồi. Nếu sự phán đoán của tiểu đệ không sai, thì nửa tháng sau tất mọi sự thực sẽ được phơi bày ra trước ánh sáng.

Bỗng ngay lúc ấy, sắc mặt của Đào Gia Kỳ như có vẻ sửng sốt, đôi mắt chiếu sáng ngời ánh sáng, nhìn thẳng ra ngoài gian phòng, gần giọng quát to rằng?

- Ai đã lên vào địa huyết như thế?

Từ bên ngoài gian phòng, liền có tiếng người đáp lại rằng:

- Chính già là Ngu Lý đây!

Đào Gia Kỳ buột miệng “ồ” lên một tiếng nói:

- Xin mời Ngu đại hiệp bước vào.

Bên ngoài cánh cửa, liền lách mình bước vào một người và người ấy không ai khác hơn là Du Triệu Khôi!

Du Triệu Khôi nói:

- Trầm Ứng Thái đã có lòng nghĩ thiếu hiệp là người đã hủy đi môn tuyệt học được ghi chép trên Thiên Phật Nham. Trong chốc lát đây, hắn có thể tìm đến. Cáo cứ theo sự nhận xét của già, thì Trầm Ứng Thái chính là nha trảo của Lệ Sơn Lão yêu, hay ít nhất cũng là kẻ cầu kết với Lão Yêu ấy... Ngưng lại trong giây lát, Du Triệu Khôi lại nói tiếp rằng:

- Còn bọn Bùi Thiên Tín và Ngạc Phục Sanh, chính là vây cánh của lão tặc Đào Như Hải, họ lúc nào cũng bám sát theo Trầm Ứng Thái cả.

Đôi mày lưỡi kiếm của Đào Gia Kỳ bỗng được nhướng cao, nói:

- Ngu đại hiệp nên tạm thời lưu trú tại đây, chớ để lộ mặt, Trầm Ứng Thái tuyệt đối không nên để cho hắn được sống còn, vậy xin phiền Quỳnh tỷ tỷ

hành động giúp cho, tìm cách vu oan giá họa, khiến cho giữa Bùi Thiên Tín và Ngạc Phục Sanh có lòng nghi kỵ lẫn nhau trong vấn đề này!

Tô Chỉ Quỳnh tươi cười, rồi nhẹ nhàng bước ra khỏi gian phòng.

Ánh trăng sáng như gương, bầu trời trong veo không một áng mây, trên những khóm hoa bụi cỏ, ánh sáng lóng lánh chẳng khác nào như nước đọng trên cành lá. Những luồng gió nhẹ nhàng lùa qua mát rượi.

Trên sông Tàn Hoài, tiếng đàn tiếng sáo du dương, nghe thực vui tai.

Bỗng đâu, có một bóng người to lớn lao mình nhảy qua vách tường, rồi nhẹ nhàng buông chân rơi trên mặt đất, đôi mắt sáng ngời như điện, từ từ quét qua khắp bốn bên.

Ngay lúc ấy, từ trong bóng tối bất thần có một tiếng quát to rằng:

- Lũ chuột to gan kia! Giữa đêm khuya mà dám lẻ vào nhà riêng của người ta, vậy nếu không phải là kẻ gian, thì cũng là phường trộm đạo, sao không bó tay chịu trời cho rồi?

Tiếng quát vừa dứt, thì có một bóng người nhanh nhẹn tràn ra, tay siết chặt thanh trường kiếm, đôi mắt sáng ngời và lạnh lùng như băng giá.

Bóng người to lớn kia, bỗng to tiếng nói:

- Già đây là Trầm Ứng Thái, có việc gấp cần gặp mặt Tiêu Công Tử, nên mới mạo muội vượt tường vào nhà, vậy xin phiền các hạ vào bẩm lại một tiếng cho.

- Chủ nhân của tôi đã đưa phu nhân đi chơi vùng Thái Hồ, độ chừng một tháng nữa mới trở về, vậy xin Trầm Trang chủ chờ đợi đến chừng ấy sẽ trở lại.

Trầm Ứng Thái không khỏi biến hẳn sắc mặt, cất giọng sâu hiểm cười nói:

- Lời nói ấy của các hạ, thực ra nào có gạt được ai? Nếu Tiêu công tử không chịu bước ra gặp mặt già, thì chớ trách già đây là kẻ ác độc nhé!

Bóng người nọ liền gằn giọng nói rằng:

- Trầm Trang chủ, tôi nể mặt ông là một nhân vật có tiếng tăm trong giới giang hồ trước đây, nên mới dùng lời phải quấy giải bày với nhau trước khi phải dùng đến võ lực. Nhưng nếu hôm nay ai vì chủ nấy, khiến ông không thể bỏ đi, thì cũng chớ trách tôi đây thất lễ với ông đó!

Trầm Ứng Thái nghe qua, không khỏi giật nảy mình, đưa đôi mắt âm thầm nhận xét bóng người trước mặt.

Lão ta trông thấy người ấy có vẻ rất oai vệ, tuổi trên dưới tứ tuần, bên cạnh trái chiếc mũi có một nốt ruồi to, đôi mắt sáng ngời lạnh buốt!

Trầm Ứng Thái bèn xoay qua đôi tròng mắt, nói:

- Ông bạn, ông bảo là ai vì chủ nấy nghĩa là sao?

Người đàn ông ấy liền cất tiếng cười lạnh lùng, nói:

- Trầm trang chủ, ông đã biết rõ rồi, vậy xin chớ nên giả vờ làm gì nữa! Tôi đây xin nói thật, là chủ nhân của tôi tuy không am hiểu võ công, nhưng có

tánh thích giao du với các tay hào kiệt trong võ lâm.

Tuy nhiên, chủ nhân của tôi tuy không lúc nào muốn nhúng tay vào chuyện thị phi của giới giang hồ. Trước đây mấy hôm, khi chủ nhân của tôi từ quê trang trở về, liền được Bùi Thiên Tín và Ngạc Phục Sanh đến nói cho biết, trang chủ chính là thủ hạ của Lệ Sơn Lão Yêu, nên trong vòng một tháng trở lại đây, tất sẽ gây ra nhiều biến cố trọng đại. Do đó, chủ nhân của tôi sợ việc xảy ra tại Phẩm Hương Viện sẽ liên lụy tới người nên mới dẫn phu nhân lánh mặt đến vùng Thái Hồ. Tôi đã nói rõ ràng như thế, nếu trang chủ không chịu rút lui, thì tôi bắt buộc phải sử dụng đến võ lực vậy!

Trầm Ứng Thái nghe nói đến Ngạc Phục Sanh đã tìm hiểu được lai lịch của mình, thì sắc mặt không khỏi biến hẳn, quát to rằng:

- Lời nói ấy của ông bạn có đúng sự thực hay không?

Người đàn ông đứng tuổi cười to, nói:

- Tại hạ trước đây cũng là người có tên tuổi trong giới giang hồ, nên chẳng cần phải đặt điều nói ngoa trước mặt tôn giả làm gì. Đêm hôm nay, trong khi tôn giả đến đây, Bùi Thiên Tín và Ngạc Phục Sanh cũng đã âm thầm bám sát tôn giả, nhưng hiện giờ bọn hắn đã bị viên võ sư giữ nhà của chủ nhân tôi chặn lấy rồi, bởi thế, nếu tôn giả bỏ đi ngay thì vẫn còn đủ thì giờ để thoát khỏi sự thanh toán của họ!

Trầm Ứng Thái nghe qua, bèn lên tiếng nói:

- Tôi xin đa tạ sự chỉ giáo của các hạ!

Nói đoạn, lão ta liền vòng tay thi lễ, rồi nhanh nhẹn lướt thẳng ra ngoài ròng tương, bỏ đi mất hút!

Trong khi lão ta chưa đi đến bến đò Đào Diệp, thì đã trông thấy dưới ánh trăng xanh vắng vặc, mười mấy bóng người đang vọt lên rơi xuống vung kiếm chiếu ngời, ác chiến với nhau. Nhờ ánh trăng sáng, nên lão ta đã trông thấy rõ đây là Ngạc Phục Sanh và Bùi Thiên Tín đang bị tám chín người bao vây tấn công dữ dội.

Tám chín người ấy nhanh nhẹn và nhẹ nhàng, không ngớt tràn đến tấn công hai đối phương, nhưng hễ sắp gần đến nhau, thì họ lại thối lui tức khắc, khiến cho Bùi Thiên Tín và Ngạc Phục Sanh tức giận gầm hét ầm ỹ.

Tiếng gầm hét của hai người vang dội cả núi đồi, khiến ai nghe đến cũng phải kinh khiếp.

Trầm Ứng Thái lại càng nhanh nhẹn lướt về phía trước, nhưng trong khi lão ta còn cách nơi xảy ra cuộc ác chiến độ chừng hai ba mươi trượng nữa bỗng nghe có một tiếng hú dài nổi lên, tức thì, tám chín bóng người kia, liền bỏ chạy tứ tán mất hút cả.

Ngạc Phục Sanh cất giọng ghê rợn mắng rằng:

Lũ chuột bất lương này, nếu về sau ta gặp được, thì không khi nào tha chết cho chúng bây!

Bùi Thiên Tín nói:

- Xem qua tình trạng này, có điều thực đáng nghi. Hành động của chúng rõ ràng có ý cản bước tiến của chúng ta, vậy có thể bọn chúng chính là thủ hạ của Trầm Ứng Thái!

Ngạc Phục Sanh nói:

- Ý kiến của anh hữu ý lắm!

Ngay lúc đó, bỗng có một giọng sâu hiểm bay theo chiều gió vọng đến rằng:

- Nhị vị âm thầm theo dõi Trầm mỗ là có dụng ý gì?

Ngạc Phục Sanh cười nhạt nói:

- Hành động của mình nếu không muốn để cho ai biết, thì chỉ có cách là phải từ bỏ hành động ấy mà thôi....

Câu nói chưa dứt, thì Trầm Ứng Thái đã đưa tay tuốt thanh trường kiếm giắt ở sau lưng, dùng thế “Trường Hồng Quán Nhật” đánh thẳng ra, miệng quát to rằng:

- Nếu chẳng nhờ Trầm mỗ kịp thời ngăn Châu Nhân Ký trong đêm ấy, thì hôm nay nào còn mạng sống của họ Ngạc người? Thế mà nay người lại lấy oán để báo ân, lòng dạ vô cùng ác độc, thử hỏi Trầm mỗ đâu tha thứ cho người được?

Nói đoạn thanh trường kiếm của lão ta nhanh nhẹn công tới.

Nhưng thế kiếm của lão ta mới vừa công ra được nửa chừng thì bỗng lại diễn biến khó lường, kiếm quang chiếu ngời cả không gian, bóng kiếm chập cfhờn đây đó, gió lạnh cuốn tới như những đợt thủy triều, công thẳng vào phía Ngạc Phục Sanh.

Trong khi đó, ngọn nhuyễn can thương trong tay của Ngạc Phục Sanh, cũng đã nối tiếp phản công tới tấp, nhanh nhẹn không thua chi một làn điện chớp. Hắn ta nghe tiếng quát của Trầm Ứng Thái, thì sắc mặt không khỏi tràn đầy sát khí.

Riêng Bùi Thiên Tín, cũng nhanh nhẹn vung thanh trường kiếm ra, tràn đến tấn công vào Trầm Ứng Thái. Hắn ta và Ngạc Phục Sanh đã phối hợp thế võ của nhau vô cùng chặt chẽ, khiến sự tấn công hay việc phòng thủ đều vững vàng không thể tả được.

Bọn người họ đều là tay võ nghệ cao cường trong võ lâm, nên thế võ đánh ra chẳng những hết sức kỳ diệu, mà đồng thời, cũng nhanh nhẹn ít khi được trông thấy. Nhất là giữa Ngạc Phục Sanh và Trầm Ứng Thái đôi bên đều tràn đầy sát khí, nên thế đánh của họ vô cùng hiểm hóc, ác độc không thể lường. Bỗng nhiên Trầm Ứng Thái và Ngạc Phục Sanh, đều đồng thanh “hự” lên một tiếng khô khan, rồi cả hai cùng loạn choạng thối lui liên tiếp mấy bước.

Bùi Thiên Tín trông thấy thế, không khỏi sửng sốt, không hiểu tại sao cả hai người lại có cử chỉ lạ lùng khó hiểu như vậy?

Trong khi đó, sắc mặt của Trầm Ứng Thái đã tái nhợt hẳn, trông hết sức ghê

ron. Đôi mắt lão ta tràn đầy ánh sáng căm hận, hai cánh tay đều buông thõng không cử động nữa, cười nói:

- Thì ra đúng là ngươi đã vào làm môn hạ cho lão tặc Đào Như Hải, Trầm mỗi ngày nào còn ba tác hơi, thì nhất định cũng phải trả cho được mỗi thù đêm hôm nay!

Nói dứt lời, lão ta bèn nhún mình lướt đi mất!

Bùi Thiên Tín liếc mắt nhìn về phía Ngạc Phục Sanh, thì thấy thân hình của y đang lao đảo như muốn té khụy, mồ hôi xuống như mưa, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng, nên không khỏi hãi kinh, nhanh nhẹn đưa tay đỡ lấy y nói:

- Hiền đệ....nguy mất....rồi!

Bùi Thiên Tín bỗng nhìn thấy trên ngực phía phải của Ngạc Phục Sanh máu tươi chảy đầm đề, nên vội vàng vạch áo y ra, thì trông thấy tại nơi đây có bảy mũi đinh độc hình hạt táo!

Loại ám khí này chính là loại ám khí riêng biệt của Lê Sơn Lão Yêu, trong giới giang hồ không ai là không biết. Bởi thế, Bùi Thiên Tín không khỏi biến sắc mặt.

Nhưng có một điều nghi vấn mà không làm sao tìm câu giải đáp được đây là trong khi ba người đang đánh nhau như vừa rồi, Bùi Thiên Tín không hề trông thấy hai người vung tay ném ám khí. Đôi mắt của y cũng rất sắc bén, vậy chắc chắn không khi nào lại xem sơ sót được.

Thế mà trong khi đó thì Ngạc Phục Sanh cũng như Trầm Ứng Thái đều bị trúng ám khí trọng thương. Vậy, nếu không phải hai người ấy đã ném ra, thì còn là ai nữa? Đồng thời, cả hai người đều là cao thủ, có võ công cao tuyệt, chắc chắn họ không làm thế nào lại không tránh được ám khí của đối phương ném ra.

Tuy nhiên, đây đã là một sự thực hiển hiện trước mắt, Bùi Thiên Tín làm thế nào lại không tin cho được?

Trong khi y định lên tiếng hỏi Ngạc Phục Sanh về vấn đề kỳ lạ đó, thì Ngạc Phục Sanh đã ngèo cổ tắt hơi chết rồi.

Bốn bề vẫn vắng ngắt, cảnh vật đêm khuya vô cùng thê lương. Bùi Thiên Tín nghi ngờ là có một cao thủ bí mật nào, đã lén ném ra những món ám khí ấy. Như vậy, người đó tất cũng phải ẩn mình đâu gần đây.

Bởi thế, y không khỏi hồi hải bông lất xác chết của Ngạc Phục Sanh, nhanh chân bỏ chạy đi mất.

Riêng Trầm Ứng Thái sau khi rời khỏi địa điểm xô sát, thì vội vàng khóa các huyết đạo chung quanh vết thương, đề phòng chất độc ngấm vào tạng phủ.

Lão ta biết thứ ám khí ném vào người y, chính là “Tam Tuyệt Sách Hồn Châm” vô cùng hiểm độc của Đào Như Hải, nếu trong vòng một tiếng đồng hồ sau mà không có thuốc giải trừ chất độc, thì tất sẽ bị mất mạng ngay.

Lão ta cắn răng chịu đựng mọi sự đau đớn, tiếp tục chạy bay tới mãi đến khi

bình minh đã ló dạng, thì lão ta mới đến ven sông Vu Hồ Giang.
Lão ta nhìn thấy cột buồm trên bến san sát như rừng, nườm nượp qua kẻ lại như mắc cửi.

Bỗng trong số người qua lại, có ai to tiếng gọi rằng:

- Trầm huynh!

Trầm Ứng Thái không khỏi kinh ngạc đưa mắt nhìn về hướng có tiếng gọi, thì trông thấy Nhất Bút Chấn Thiên La Tiềm tổng trại chủ của ba mươi sáu trại tại Ngưu Giác Đảo nơi Sào Hồ đang từ trong đám đông bước ra.

La Tiềm trông thấy thái độ của Trầm Ứng Thái có vẻ khác thường, nên lấy làm lạ nói:

- Trầm huynh có phải anh đang bị thương không?

Trầm Ứng Thái cười đau đớn, nói:

- Trầm mỗ đã bị trúng phải “Tam Tuyệt Sách Hồn Châm” của tên lão tặc Đào như Hải, hiện giờ cách xa cái chết không còn bao lâu nữa!

La Tiềm nghe qua, hết sức kinh hãi, nói:

- Anh đã gặp tên lão tặc ấy ở đâu? Tên lão tặc ấy từ bấy lâu nay không khi nào lại hành động liều lĩnh, mà một khi hắn đã hành động tất phải có một mục đích gì trọng đại. Thế Trầm huynh có việc chi đã làm phật lòng lên lão tặc ấy, đến nỗi hắn phải ra tay định hạ sát Trầm huynh như thế?

Trầm Ứng Thái cười đau đớn nói:

- Nơi đây đông người, không tiện giải bày, hay là...?

La Tiềm đưa mắt nhìn qua Trầm Ứng Thái một lượt, nói:

- Cũng được!

Thế rồi hai người cùng bước thẳng vào một gian trà lâu cách đây không xa, cùng đến một góc kín đáo ngồi xuống.

Trầm Ứng Thái nói:

- Trầm mỗ, không phải bị đích thân tên lão tặc ấy đánh trọng thương mà chính là bị bọn tay chân của hắn. Ôi người bạn tốt thuở xưa nay lại bỗng hóa ra kẻ thù, thế sự diễn biến biết đâu mà lường. Người ấy La đương gia cũng biết được y là Ngạc Phục Sanh, kẻ đã gây sự với Trầm mỗ tại Thê Hà Sơn Trang đêm nọ.

La Tiềm lấy làm lạ, nói:

- Hắn lại là nha trảo của lão tặc Đào như Hải hay sao? Thế bây giờ hắn ở đâu?

Trầm Ứng Thái cười nhạt nói:

- Hắn cũng bị Trầm mỗ đâm cho một kiếm tại lòng ngực phía tay phải nhưng lúc ấy Trầm mỗ đã bị thương, nên không được biết hắn chết sống thế nào.

La Tiềm xoa tay tỏ ra sốt ruột nói:

- Tiểu đệ có mang theo người mấy thứ linh dược, nhưng không có thứ nào chữa được chất của Tam Tuyệt Sách Hồn Châm, vậy phải tính sao đây?

Trầm Ứng Thái cất tiếng than, rồi nói:

- Việc sống chết Trầm mỗ không xem vào đâu. Nhưng khổ nỗi là... Nói đến đây, thì lão ta bỗng ngưng ngang câu nói lại, rồi chán nản cất tiếng than dài. Lúc ấy, từ bên ngoài bỗng có một người ăn mặc theo lối nho sinh, đôi mắt sáng ngời, dáng điệu khoan thai bước vào. Người ấy nói chung có vẻ thực nho nhã, nhưng đáng tiếc là trên sắc mặt lại thoáng hiện nét sâu hiểm, hung tợn.

La Tiềm nhìn qua người ấy, thì không khỏi giật mình, nói nhỏ rằng:

- Tại sao hắn lại đến đây thế?

Trầm Ứng Thái quay mặt lại, thì sắc mặt cũng không khỏi biến hẩn, nói:

Thiết Chỉ Thư Sinh!

- Người nho sĩ ấy, đúng là Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khuru Mộ Bình.

Đôi mắt sáng ngời và lạnh buốt của Thiết Chỉ Thư Sinh, nhìn thẳng về phía bàn của hai người, rồi đưa chân bước đến, to tiếng cười nói:

- La huynh, từ bấy lâu nay nghe anh tọa hướng ở tại Ngưu Giác Đảo, suốt trong hai năm gần đây không hề dấn bước trong giới giang hồ nữa, thế mà chẳng ngờ hôm nay lại gặp được ông anh ở đây, thực còn chi vui mừng hơn!

La Tiềm cũng đứng lên, cười, nói:

- Gần đây tiểu đệ quả ít dấn bước trong chốn giang hồ, mà chỉ lẩn quẩn chung quanh Sào Hồ độ chừng một trăm dặm mà thôi. Xin mời Lữ Khuru đại hiệp hãy cùng ngồi xuống, để tiểu đệ được dịp khoản đãi cho tròn cái tình của người địa phương.

Nói đến đây, ông ta đưa tay chỉ thẳng vào Trầm Ứng Thái, tiếp rằng:

- Tiểu đệ xin giới thiệu cho nhị vị được biết đây là Trầm Ứng Thái huynh, trang chủ Thê Hà Sơn Trang!

Lữ Khuru Mộ Bình vòng tay thi lễ tươi cười nói:

- Tại hạ đã ngưỡng mộ từ lâu! Còn tại hạ đây là Lữ Khuru Mộ Bình!

Trầm Ứng Thái cúi mình thi lễ, nói:

- Thiết Chỉ đại hiệp từ bấy lâu nay tên tuổi vang lừng khắp trong bốn biển, hôm nay tôi được gặp mặt thực là hân hạnh vô cùng!

Nói đến đây, lão ta bỗng cảm thấy trong lòng ngực đau nhói, nên mờ mờ mắt xuống nhể nhại, sắc mặt tái nhợt hẩn!

Thiết Chỉ Thư Sinh kinh hãi nói:

- Trầm Trang chủ làm sao rồi?

La Tiềm cau chặt đôi mày nói:

- Trầm huynh đã bị trúng “Tam Tuyệt Sách Hồn Châm” của tên lão tặc Đào Như Hải... Câu nói chưa dứt, thì Trầm Ứng Thái đã không còn chịu đựng được nổi nữa, thân người lão đảo muốn té khụy.

Thiết Chỉ Thư Sinh liền nhanh như chớp, vung hai ngón tay ra điểm thẳng vào các huyệt đạo “mạng môn”, “tĩnh túc”, và “thiên đường” của Trầm Ứng

Thái, nói:

- Cách đây ngoài một trăm dặm có người chữa được vết thương này, nhưng người ấy tánh tình kiêu căng khác thường, không muốn nhìn thấy người ngoài đến quấy rầy. Tại hạ trước đây đã có dịp gặp mặt được ông ta mấy lần, nên muốn đưa Trầm Lão sư đến đó để nhờ chữa trị, khi vết thương bình phục, thì sẽ đến Sào Hồ yết kiến ông anh.

Nhất Bút Chấn Thiên La Tiềm nói:

- Tiểu đệ nhất định sẽ chờ đón đại hiệp tại Ngưu Giác Đảo!

Lữ Khuru Mộ Bình cười nói:

- Sào Hồ rộng hai vạn bốn nghìn mẫu, nước biếc mịt mù không đâu là bờ bến, khói bốc như sương, xa xa nhấp nhô những cánh buồm trắng và những cánh nhận tung bay đó đây, trông thật xinh đẹp. Tại hạ đã có ý đi đến đây chơi từ lâu. Vậy đúng vào buổi trưa ba hôm nữa tất tại hạ sẽ đến yết kiến ông anh!

Nói đoạn, ông ta đỡ Trầm Ứng Thái vội vàng bước ra đi.

La Tiềm chỉ còn lại một mình, bèn đến đứng dựa lan can, cúi nhìn cảnh dòng sông, tay cầm chung trà, trong khi ngọn gió mát dịu không ngớt thổi phe phẩy, thực là không còn chi sẵn khoái cho bằng. Bỗng ngay lúc ấy, trong óc ông ta bất ngờ có một ý nghĩ lóe lên, thầm nói:

“Không xong, Thiết Chỉ Thư Sinh từ bấy lâu nay nổi danh là người sâu hiểm gian manh, vậy cách đây ngoài một trăm dặm, đâu lại có người chữa được Tam Tuyệt Sách Hồn Châm, mà ta lại không biết? Có lẽ nài Lữ Khuru Mộ Bình mưu tính chi đây chẳng?” La Tiềm tuy là một tay anh chị trong phe hắc đạo, nhưng lòng hào hiệp rất dồi dào, và lại can đảm, bởi thế, những nhân vật trong phe bạch đạo, không ai là không kiêng nể lão ta.

Vì La Tiềm lo nghĩ đến sự an nguy của Trầm Ứng Thái, nên liền hối hả bước ra khỏi gian trà lâu. Vùng này đều nằm trong phạm vi thế lực của lão, đâu đâu cũng có tai mắt đã bố trí sẵn, nên lão ta bèn hạ lệnh cho số thủ hạ của mình, tìm kiếm ngay hành tung của Thiết Chỉ Thư Sinh.

Trong lúc đó, Thiết chỉ Thư Sinh sau khi đỡ Trầm Ứng Thái chạy đi được mấy mươi dặm đường, đến một nơi núi đồi hoang dã, thì liền để Trầm Ứng Thái xuống. Y đưa mắt nhìn khắp bốn bên, thấy đâu đâu cũng là cây rừng um tùm, cỏ hoang mù mịt, không có một bóng người, thì nghĩ rằng:

Nơi đây thực là một địa điểm tốt, không còn lo bị thủ hạ của La Tiềm trông thấy nữa!

Sắc mặt của y bỗng như được phủ lên một lớp sương lạnh, ai nhìn đến cũng phải kinh khiếp. Y đưa chương mặt lên, vỗ nhẹ vào người của Trầm Ứng Thái, giải trừ huyết đạo cho lão ta. Trầm Ứng Thái liền từ từ mở mắt và bừng tỉnh, đôi mi không ngớt lay động.

Sắc mặt của Thiết Chỉ Thư Sinh bỗng lại thay đổi và trở thành rất hiền hòa,

tươi cười đứng lên.

Trầm Ứng Thái sau khi mở to đôi mắt, nhìn thấy Lữ Khuru Mộ Bình đang nhếch môi mỉm cười, thì liền nhanh nhẹn chỗi người đứng dậy. Lão ta cảm thấy sự đau đớn trong người đã bớt đi rất nhiều, nên lấy làm lạ nói:

- Lữ Khuru đại hiệp, đây là nơi nào thế?

Thiết Chỉ Thư Sinh mỉm cười, rồi đưa bàn tay trái ra, giữa lòng bàn tay có một viên linh đơn to cỡ hột trái nhãn, màu đỏ sặc sỡ, mùi thơm ngát ngào, nói:

- Trầm Trang chủ, giữa tôi và ông thì nên nói thẳng thắn mọi việc hay hơn.

Tại hạ biết Trầm trang chủ là nha trảo tâm phúc của Lệ sơn Lão Yêu, nhưng tại hạ nhất định sẽ không làm khó dễ chi đến ông.

Viên linh đơn này, chính là loại thuốc giải độc tuyệt hay của riêng Ngôn Như Băng, cóc chủ Ngũ hành Cốc, nó có thể trị hết được vết thương “Tam tuyệt sách hồn châm” của Trầm Trang chủ, nhưng phải có một điều kiện đánh đổi, chẳng hay Trầm Trang chủ có thể chấp nhận được không?

Sắc mặt của Trầm Ứng Thái không khỏi biến hẳn, nói:

- Lữ Khuru đại hiệp, ông đã thừa lúc người ta đang lâm nguy, để rúng ép hay sao?

Lữ Khuru Mộ Bình cất tiếng cười to, nói:

- Việc này đối với ông không thiệt hại chi cả, trong khi đó, lại có lợi đối với tôi, thì thử hỏi làm thế nào gọi được là tôi đã thừa dịp ông lâm nguy để rúng ép? Trầm Trang chủ, nếu ông không bằng lòng, thì tại hạ cũng không bắt buộc ông đâu?

Nói đến đây, thì bàn tay trái đang cầm viên linh đơn màu đỏ của y cũng từ từ thu trở về.

Trầm Ứng Thái trầm nghĩ rằng:

“chỉ cần tính mạng ta còn sống được, thì nào sợ chi không tìm ra cách xoay sở. Hừ, người gian manh, thì ta cũng lão cá”.

Thiết Chỉ Thư Sinh tựa hồ như đã đoán biết được thâm ý ấy của Trầm Ứng thái, nên cười nhạt, nói:

- Trầm trang chủ, tại hạ đã nói rồi là không khi nào lại rúng ép ông. Nhưng, nếu ông lại dùng thủ đoạn man trá trước mặt tại hạ, thì chắc chắn tránh không khỏi được sự trả đũa ác độc của tại hạ, mà từ trước đến nay chẳng hề có ai chịu đựng nổi!

Trầm Ứng Thái cảm thấy khắp trong người đều lạnh buốt, nghiêm sắc mặt nói:

- Trầm mỗ không được biết ý của đại hiệp nói thế là sao? Hơn nữa tại hạ cũng chưa bằng lòng về điều kiện của đại hiệp đặt ra. Vậy lời nói ấy chẳng hóa ra...?

Thiết Chỉ Thư Sinh cười to, nói:

- Nếu thế, thì tại hạ đã lấy cái lòng của kẻ tiểu nhân để suy gẫm về lòng dạ của người quân tử rồi! Trang chủ nói thế, là đã bằng lòng rồi chứ chi nữa? Trầm Ứng Thái nói:

- Trầm mỗ đối với việc sống chết, vốn chẳng xem vào đâu cả. Vừa rồi đại hiệp chưa nói rõ điều kiện đánh đổi như thế nào, vậy tại sao lại hối thúc Trầm mỗ phải bằng lòng chứ?

Thiết Chỉ Thư Sinh nói:

Nếu còn do dự mãi, không chịu quyết định dứt khoát, đợi đến khi chất độc đã ngấm vào tạng phủ, thì viên linh đơn này cũng không làm thế nào cứu ông được nữa!

Trầm Ứng Thái nói:

- Như Trầm mỗ đã nói việc sống chết Trầm mỗ không xem vào đâu cả. Người trong võ lâm thà chịu mất mạng, chứ không chịu nhục, cũng không chịu hạ mình van xin. Vì như vậy, dù cho có được sống còn, nhưng bị mọi người đồn đãi ra thì thử hỏi làm thế nào xuất đầu lộ diện trong võ lâm được nữa?

Tuy ngoài miệng nói thế, chứ thực ra trong lòng của lão ta, hết sức mong muốn được viên linh đơn kia.

Thiết Chỉ Thư Sinh cười nhạt, nói:

- Con kiến mà còn biết ham sống thay, vậy tại hạ không tin là ông xem cái chết nhẹ như lông hồng. Trầm Trang chủ, ông đã tìm thấy tại Thiên Phật Nham nơi Thiên Hà Sơn, một pho sách võ công kỳ học của võ lâm, nhưng sau đó lại bị mất đi? Giờ đây, tại hạ chỉ muốn biết pho sách ấy tên gọi gì? Của bậc tiền bối nào đã để lại? Và, ai đã đoạt mất đi của ông?

Trầm Ứng Thái không khỏi kinh hãi, thầm nghĩ rằng:

“Hắn làm thế nào biết được mọi việc đó?” - Tiếp đó, lão ta lại thầm nghĩ:

“Hừ, nếu núi đồi còn, thì đâu lại sợ không củi chụm? Ngày hôm nay ta tạm chịu quì gối trước người này cũng không hại chi!” Bao nhiêu ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu óc lão ta, nhưng lão ta chưa kịp nói thẳng ra như thế nào, thì Thiết Chỉ Thư Sinh đã sốt ruột, cạo đôi mày, cất giọng lạnh lùng, nói:

- Trang chủ nếu không bằng lòng giải bày rõ cho tại hạ được biết thì tại hạ chỉ còn cách cất viên thuốc và cáo lui mà thôi!

Nói đến đây, Thiết Chỉ Thư Sinh đưa mắt nhìn quanh, rồi nói lẩm bẩm một mình rằng:

- Đây là một vùng hoang dã, thực phải là chỗ vuì thây!

Trong khi đó, vết nội thương của Trầm Ứng Thái mỗi lúc lại càn nguy kịch hơn, nhưng lão ta cố đè nén sự đau đớn, mỉm cười nói:

- Lữ Khưu đại hiệp, vừa rồi ông đã nói không muốn lợi dụng cơn nguy cấp của người khác, nhưng thái độ của ông, có vẻ không phải là thái độ của

người quân tử... Thiết Chỉ Thư Sinh nghe thế sắc mặt không khỏi bùng đỏ! Trầm Ứng Thái nói tiếp rằng :

- Lữ Khuru đại hiệp, nếu ông là người quang minh chính đại, thì có ngại chi không đưa thuốc ra cứu nguy cho tôi trước. Lẽ cố nhiên, đối với việc ấy, Trầm mỗ sẽ mang nặng ơn sâu, thì đâu có lý nào lại không đem hết sự thật ra nói cho ông nghe hay sao?

Đôi trông mắt của Thiết Chỉ Thư Sinh xoay qua một lượt, thầm nghĩ rằng: “Chắc hẳn ta cũng không làm sao chạy thoát khỏi được tay mình, vậy ta nên tỏ ra rộng rãi một tí là hơn!” Vì nghĩ thế, nên y bèn cất tiếng cười to, rồi đưa thẳng viên thuốc đến trước mặt Trầm Ứng Thái.

Trầm Ứng thái nhận lấy viên thuốc, lên tiếng cảm ơn, rồi bỏ vô miệng nuốt thẳng vào bụng. Sau đó, lão ta cất tiếng than dài nói:

- Trầm mỗ đã bất ngờ tìm thấy được một pho kỳ học của Phật Môn ở tại Thiên Phật Nham, nhưng có điều là, pho kỳ học ấy lại phân tán khắp rải rác trên lòng bàn tay của rất nhiều pho tượng Phật. Pho sách ấy chẳng những ghi chép bằng chữ Phạn, mà lại xáo trộn không biết đầu là đầu, đâu là đuôi. Nếu tập trung lại để xếp thành câu cho có nghĩa, thì thật là khó hơn đi lên trời. Bởi thế, Trầm mỗ đã suốt năm suốt tháng, đi thần thờ trên Thiên Phật Nham, để nặn óc bóp trán suy nghĩ mãi, mà chỉ mới xếp được có vài ba câu mà thôi...!

Thiết Chỉ Thư Sinh nói:

- Hai ba câu ấy là chi?

Trầm Ứng Thái suy nghĩ một lúc, đáp rằng:

- Đây là ba câu:

“Âm dương phân vận, thủy u thái cực, phân ư lưỡng nghi”!

Đôi mắt của Lữ Khuru Mộ Bình chiếu lập lòe ánh sáng, nói:

- Pho sách ấy đã khắc trên tay của các pho tượng Phật, thì tại sao lại bảo bị mất được?

Trầm Ứng Thái bồng lộ vẻ kinh ngạc, nói:

- Trầm mỗ quên hỏi lại đại hiệp, là việc ấy Trầm mỗ giữ rất kín ngay đến cả bạn bè thân thích cũng không biết được, vậy đại hiệp làm thế nào lại hiểu được rõ ràng như vậy?

Lữ Khuru Mộ Bình mỉm cười, nói:

- Tại hạ dọc đường có gặp được Bùi Thiên Tín, hắn căm thù Trang chủ đến mức không đội trời chung. Vì Ngạc Phục Sanh đã bị mất mạng dưới tay của Trang chủ. Trước đây, hắn đến ven hồ Huyền Võ và trộm nghe được lời nói ấy của Trang chủ, nên giờ đây hắn loan truyền tin ấy ra khắp cả võ lâm, để cho trang chủ không còn đất dung thân nữa!

- Bọn nha trảo của Đào Như Hải, dù chết đi cũng đáng đời!

Thiết Chỉ Thư Sinh biến hẳn sắc mặt, lấy làm lạ, nói:

- Bọn họ lại là nha trảo của tên lão tặc ấy hay sao?

Trầm Ứng Thái nói:

- Ai bảo là không phải?

Nói đến đây, lão ta ngửa mặt lên trời than dài, rồi tiếp:

- Mấy tháng trước, Trầm mỗ đã bất ngờ thấy sổ chữ ghi chép pho sách võ học kỳ tuyệt tại Thiên Phật Nham, đều bị một người bí mật nào đó, huỷ đi tất cả!

Thiết Chỉ Thư Sinh lầy lăm lầy, nói:

- Trầm Trang chủ có biết người đã làm việc ấy là ai hay không?

Trong đầu óc của Trầm Ứng Thái liền nhanh nhẹn có một ý định, nên cất tiếng đáp ngay rằng:

- Chính là Châu Nhân Ký!

Thiết Chỉ Thư Sinh kinh hãi nói:

- Con người ấy mà lại có một thiên bẩm quá phi thường, chỉ đưa mắt nhìn qua là đã nhớ hết, mà lại còn lĩnh hội được toàn bộ sự tinh thâm huyền diệu của pho sách đó hay sao?

Trầm Ứng Thái lắc đầu nói:

- Không ai lại có được một tài trí cao tuyệt như vậy. Châu Nhân Ký vị tất đã lĩnh hội được toàn bộ pho sách ấy mà nhiều nhất hẳn chỉ có thể ghi chép lại sổ chữ tản mát ấy mà thôi, hầu chờ dịp thuận tiện nghiên cứu tìm hiểu từ từ! Lữ Khuru Mộ Bình như sức nhớ ra điều gì, nói:

- Châu Nhân Ký hiện giờ đã đi đâu rồi?

Trầm Ứng Thái đáp rằng:

- Có lẽ hiện giờ hắn đang trên đường đi đến Tam Tương!

Bỗng nhiên, Trầm Ứng Thái bất thần buột miệng gào lên một cách thảm thiết, sắc mặt biến hẳn và từ từ ngã khụy xuống đất!

Sự diễn biến quá bất ngờ này, đã làm cho Thiết Chỉ Thư Sinh kinh hãi đến đứng trơ ra như một khúc gỗ. Y tưởng là mình đã lấy lầm thuốc, nhưng sau đó lại thấy hoàn toàn vô lý, nên vội vàng bước tới lật người của Trầm Ứng Thái để xem xét, thì thấy nơi lưng của Trầm Ứng Thái hiện rõ những mũi “Ngũ vân xà đầu đinh” và “Tam tuyệt sách hồn châm”, máu bầm không ngớt rỉ ra ngoài miệng những vết thương!

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 38

Lưỡi Bén Như Gươm

Thiết Chỉ Thư Sinh không khỏi kinh hoàng đến mồ hôi lạnh toát ra khắp cả người.

Ngũ Vân Xà Đầu Đinh chính là môn ám khi riêng biệt từng làm khiếp sợ cả võ lâm của Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Bình, còn riêng về Tam Tuyệt Sách hồn châm lạ chính là món ám khi của Đào Như Hải.

Hai người ấy là hai kẻ thù không đội trời chung với nhau, chắc chắn không thể có được việc họ cùng đi chung một đường, cùng hành động một lúc.

Phương Chi, Lỗ Công Hành đến ngày nay, sống chết ra sao chưa hiểu rõ, vậy việc này là hành động của Đào Như Hải chứ không còn chi nghi ngờ nữa.

Nhưng, từ trước đến nay, Đào Như Hải bất luận làm việc gì, cũng không hề để cho một đối phương nào được sống sót, thế tại sao hắn ta lại không hạ sát mình?

Với một người gian xảo, nhiều mưu lược như Thiết Chỉ Thư Sinh mà vẫn không làm sao phán đoán được sự bí mật trong hành động này của Đào Như Hải. Như vậy cũng đủ thấy sự gian manh sâu hiểm của Đào Như Hải, còn cao hơn cả Thiết Chỉ Thư Sinh một bậc. Đào Như Hải làm như thế, lẽ tất nhiên đã chứng tỏ lão ta có một dụng ý gì.

Thiết Chỉ Thư Sinh càng nghĩ càng kinh sợ, nên vội vàng vứt xác chết của Trầm ứng Thái qua một bên, rồi quay người định bỏ chạy.

Thốt nhiên, ngay lúc ấy, từ trong đám cỏ hoang bỗng có một tiếng cười lạnh lùng vọng đến rằng:

- Tâm địa độc ác, xuống tay giết hại mạng sống của người, vậy lẽ trời có thể nào tha thứ cho được, còn định bỏ chạy đi đâu nữa?

Liền đó, từ trong lùm cỏ bỗng bước ra Nhất Bút Chấn Thiên La Tiềm, tổng trại chủ của ba mươi sáu trại tại Sào Hồ. Ngoài ra, lại còn một lão già mặc áo xanh, râu tóc bạc phơ, thân hình cao lớn, lưng giắt trường kiếm đầy vẻ uy nghi.

Thiết Chỉ Thư Sinh vừa trông thấy hai người ấy, thì không khỏi biến hẳn sắc mặt, than rằng:

“Việc này thực là gay go” Nhưng y bèn vòng tay thi lễ, rồi mỉm cười nói:

- La đương gian đã hiểu nhầm rồi, vậy xin hãy nhìn Trầm trang chủ đã bị vật chi sát hại, thì tất sẽ hiểu rõ chắc chắn chẳng phải tại hạ gây nên.

La Tiềm gằn giọng nói:

- Dù cho ông là người miệng lưỡi có giỏi đến đâu, cũng chẳng làm sao chối tội này cho được.

Thiết Chỉ Thư Sinh mặt xanh như chàm, cười nhạt nói:

- Việc này có bằng cớ hiển nhiên, vậy các hạ sao ngậm máu phun người như thế?

Lão già đứng bên cạnh mỉm cười, nói:

- Nếu có điều khả nghi thì La hiền đệ cũng chớ quá nóng nảy làm gì.

Nói đến đây, lão già quay về phía Thiết Chỉ Thư Sinh gật đầu, nói:

- Già đây là Lương Vô Úy, đã hiểu biết Lữ Khuru đại hiệp lâu rồi, nên không muốn tình cảm bị đổ vỡ từ đây.

Thì ra lão già ấy chính là vị chủ môn của phái Hoài Dương, danh hiệu gọi là Kiếm Hoàn Song Tuyệt Lương Vô Úy.

Thiết Chỉ Thư Sinh “ồ” lên một tiếng, nói:

- Té ra là Lương chủ môn, tại hạ không được biết, nên không khỏi có điều thất lễ.

Trong khi đó, y lại nghĩ thầm rằng:

“Cả hai người này đều là người cầm đầu một môn phái, bộ hạ đông đảo, vậy chắc hẳn giờ nơi đây chẳng phải chỉ có hai người mà thôi, trái lại, trong bãi cỏ hoang này đang mai phục rất đông bộ hạ của hai người.

Vậy ta muốn thoát thân cũng không phải là chuyện dễ.

Nghĩ thế, nên sắc mặt của y không ngớt thay đổi, đôi tròng mắt sáng ngời cũng không ngớt xoay chuyển.

Lương Vô Úy mỉm cười, đưa mắt nhìn thẳng vào La Tiềm nói:

- La hiền đệ, sao lại không xem xét trước vật chi đã sát hại Trầm ứng Thái, kéo lại để Lữ Khuru đại hiệp có một cái cớ chạy chối lỗi mình.

La Tiềm “hừ” một tiếng qua giọng mũi, sắc mặt lạnh như băng giá, đưa chân mạnh dạn bước đến trước xác chết của Trầm ứng Thái, cúi người xuống quan sát kỹ nơi vết thương của nạn nhân.

Qua một lúc lâu Tiểu Linh bỗng đứng phắt người dậy, đôi mắt tràn đầy lửa giận, to tiếng nói:

- Trầm ứng Thái đã bị “Ngũ vân xà đầu đinh” và “Tam tuyệt sách hồn châm” giết chết.

Thiết Chỉ Thư Sinh cất giọng lạnh lùng, nói:

- Các ông biết thế là được rồi.

Sắc mặt của La Tiềm biến hẳn, quát ro rằng:

- Cam miệng lại. Hai môn ám khí kia làm thế nào lại đi đôi với nhau được?

Như vậy, một kẻ thứ ba không thể sử dụng được nói hay sao?

Thiết Chỉ Thư Sinh không khỏi giật bắn người, nói:

- Có phải La đương gia nghi ngờ tại hạ đã gây ra hay không?

La Tiềm gằn giọng, nói:

- Đúng thế! Việc này có ba điều đáng nghi, mà điều nào ông cũng không chạy thoát được cả.

Thiết Chỉ Thư Sinh cười nhạt, nói:

- Ba điều đáng nghi ấy là gì?

La Tiềm nói tiếp:

- Ông bảo là cách xa Vu Hồ độ ngoài một trăm dặm, có người biết chữa được vết thương “Tam tuyệt sách hồn châm”. Như vậy, người ấy phải là một nhân vật võ lâm, thế tại sao La mỗ ở trong vùng Sào Hồ đã lâu, mà lại không hề biết đến việc đó. Đây là một điều khả nghi thứ nhất. Hơn nữa, người ấy lại tánh tình khả nghi khác thường, nên ông từ chối không cho La mỗ cùng đi, đây là việc khả nghi thứ hai. Và kể từ khi ông mang Trầm ứng Thái rời bỏ ven sông Vu Hồ Giang, đến lúc Trầm ứng Thái bị chết, thì nếu tính về thời giờ, tất ông đi ngoài một trăm dặm mới phải. Thế tại sao trong thực tế thì ông chỉ mới đi được có một nửa đường mà thôi? Qua sự thực đó, đã chứng tỏ ông có âm mưu thâm độc từ trước. Nếu chẳng phải La mỗ có lòng cảnh giác, phái người theo dõi, thì chẳng hoá ra cái chết của Trầm trở thành rất mù mờ hay sao?

Lữ Khuru Mộ Bình nghe qua, thì quả tim không khỏi nhảy lên, nghe đập thình thịch, nhưng ngoài mặt y vẫn giữ vẻ bình tĩnh, cười nhạt nói:

- Sự thực thì lúc nào cũng hơn sự cãi vã. Vậy, khi tại hạ phải mang theo một người đang bị trọng thương, thì thứ hỏi làm thế nào có thể sử dụng thuật khinh công như một người đi không được?

Hơn nữa, người có thể trị được chất độc “Tam tuyệt sách hồn châm” hiện ở cách đây chỉ ngoài ba mươi dặm đường nếu chúng ta cùng đi đến đó thì tất các hạ sẽ thấy lời nói của tại hạ chẳng hề sai ngoai.

La Tiềm cười nhạt, nói:

- La mỗ làm thế nào lại trúng mưu gian của ông được? Ba mươi dặm cũng chẳng phải là xa, vậy nếu nói tên họ và địa chỉ của người ấy ra. La mỗ sẽ cho người mang thư đến đó mời người ấy lại đây vậy.

Sắc mặt của Thiết Chỉ Thư Sinh biến hẳn, tự biết thâm ý của mình đã bị La Tiềm nhận xét ra, nên cười nhạt nói:

- La đương gia lúc nào cũng gán tội cho người cả. Tại hạ chẳng phải là phường sợ việc rắc rối đâu, nếu cứ dồn ép tại hạ tới mãi, thì chớ trách tại sao tại hạ lại bỏ việc nơi này, không đếm xỉa tới nữa.

La Tiềm cất tiếng cười to như cuồng dại, nói; - Nếu ông sớm có thái độ biết điều, thì La mỗ đâu phải hao hơi mỗi miệng nhiều đến như thế?

Thiết Chỉ Thư Sinh bỗng quay phắt người lại, rồi nhút người lao thẳng lên không bỏ chạy đi nhanh như một cơn gió hốt. Khi thân người của y từ trên cao rơi xuống cách xa độ năm sáu trượng, và định sẽ nhún mình tiếp tục lao đi nữa, thì bất thần từ trong một lùm cỏ dại gần đây có tiếng quát to truyền

đến rằng:

- Hãy trở lại mau!

Tức thì, từ phía lùm cỏ ấy, liền có một ngọn kinh phong kín đáo và mềm mại, cuối thẳng về phía Thiết Chỉ Thư Sinh.

Giữa lúc đó, thân người của Thiết Chỉ Thư Sinh đã vọt bay lơ lửng trên không, nên vừa nghe tiếng quát thì hết sức kinh hoảng, vung mạnh đôi chưởng xô thẳng ra, đỡ thẳng vào luồng kinh phong vừa cuốn tới. Y định nương vào thế va chạm của hai luồng kinh phong hầu vọt thẳng lên cao hơn nữa, nhưng nào ngờ hai luồng kinh phong vừa chạm vào nhau, thì hai cánh tay của y bị rung chuyển rất mạnh, máu huyết trong người đều cuồng loạn, khiến y bất buộc phải nhào lộn trở về vị trí cũ.

La Tiềm cất tiếng cười ha hả, nói:

- Kẻ có tật thì lúc nào cũng nhúc nhích. Thực không ngờ một người bấy lâu nay được cả võ lâm kính nể như Thiết Chỉ Thư Sinh mà lại đi làm một việc hèn hạ bỉ ổi như thế này.

Qua cái nhảy lùi trở lại phía sau, Thiết Chỉ Thư Sinh chỉ còn đứng cách trước mặt La Tiềm không đầy bảy thước, nên khi nghe qua lời nói ấy, thì không khỏi vừa then thùng vừa tức giận, vội vàng quay đầu nhìn lại, thì đã thấy từ trong lùm cỏ vừa rồi có một lão ni cô đang đứng thẳng người lên. Mớ tóc trên đầu của ni cô ấy trắng như tuyết, đôi mắt phụng đầy vẻ uy nghi, trước mặt mang một xâu chuỗi hạt bồ đề. Bởi thế, y thầm nghĩ rằng:

“Chuyến này thì mạng ta đã hết rồi!” Bởi thế, trong lòng ông ta không khỏi hồi hận về chỗ nôn nóng bắt tay Trầm ứng Thái và dùng thủ đoạn uy hiếp trước như vừa rồi. Phải chi đưa thuốc cho Trầm ứng Thái uống trước, rồi lén ra tay điểm lấy mấy huyết đạo của lão ta, tiếp tục dẫn lão ta chạy xa ngoài một trăm dặm đường, thì chắc chắn sẽ không gặp cái họa như giờ đây. Mọi việc trên đời, nếu nôn nóng thì khó mà thành công được. Cũng như việc gì quá dễ tâm, thì không khỏi rối trí, mất cả sáng suốt.

Thiết Chỉ Thư Sinh không ngớt thăm tự trách, nhưng thử hỏi còn có bổ ích chi nữa?

La Tiềm cất tiếng cười nhạt, nói:

- La mỗ vì bạn mà báo thù, vậy các hạ tại sao không chịu bó tay chờ trời? Nơi núi đồi hoang vu này, đã được tôi bố trí thiên la địa võng, các hạ dù có gấn cánh cũng không bay thoát đi được.

Thiết Chỉ Thư Sinh đứng trước tình trạng này, cũng phải đâm liều, nên ngửa mặt lên trời cười to như điên.

Tiếng cười của y hết sức to, tựa hồ như bay thấu tận mây xanh, gây thành tiếng hồi âm vang dội không ngớt. Qua một lúc lâu ông ta mới im tiếng cười, sắc mặt trở thành lạnh lùng, nói:

Với một vài thế võ hèn mọn của họ La ông, Lữ Khuru Mộ Bình tôi nào có

xem vào đầu. La đương gia, ông hãy tuốt binh khí ra, tôi chỉ dùng tay không đánh với ông vài thế võ cho biết.

La Tiềm tức giận đến tóc râu đều dựng đứng, nghiêng vai nhanh nhẹn thò tay lên lưng rút xuống ngọn “Phán quan bút” dài ba thước hai tấc, tức món binh khí mà lão ta đã nhờ nó mới nên danh.

Lữ Khuru Mộ Bình nhanh nhẹn đưa mắt ngó ra bốn bên một lượt, trông thấy lão ni cô tóc bạc kia vẫn đứng yên một chỗ không hề nhúc nhích. Riêng Kiếm Hoàng Song Tuyết Lương Vô Úy, cũng nhanh nhẹn nhảy lui ra sau ngoài hai trượng. Lữ Khuru Mộ Bình trông thấy thế, trong lòng cũng đỡ lo hơn.

La Tiềm quát to rằng:

- Xem thế võ đây!

Tức thì, ngọn phán quan bút liền dùng thế “Khôi tinh điểm đầu” nhanh nhẹn điểm thẳng về “Kỳ môn huyết” của Thiết Chỉ Thư Sinh, đồng thời ông ta cũng dùng luôn chân phải, nhằm đá thẳng vào “quan ngươn huyết” của đối phương.

Vừa dùng phán quan bút, lại vừa dùng chân cùng một lúc, trong khi thế võ lại nhanh nhẹn tuyệt luân, nên đã gây thành một áp lực mạnh mẽ không tả xiết.

Thiết Chỉ Thư Sinh cất tiếng cười nhạt, lách mình tránh ngang, là đã tránh khỏi thế đá của La Tiềm. Trong khi đó cánh tay trái của y lại vung thẳng ra phía ngoài, dùng thế “Huyền điều qua sa”, gạt thẳng vào ngọn “phán quan bút”. Cùng một lúc đó, ông ta lại đưa chân tràn tới, thò nhanh cánh tay phải ra nhanh như điện chớp, giương hai ngón tay lên như một lưỡi kéo, dùng thế Nhị long song châu chĩa thẳng vào hai mắt của La Tiềm.

Thực không lạ chi về chỗ tại sao Thiết Chỉ Thư Sinh lại vang danh trong võ lâm. Vì, võ công của ông ta chẳng những hết sức kỳ tuyệt, mà đánh ra lại hết sức chớp nhoáng, trong giới giang hồ ít ai bì kịp.

Kiếm Hoàng Song Tuyết Lương Vô Úy, chương môn của phái Hoài Dương, trông thấy thế thì không khỏi khẽ cau đôi mày.

Nhưng, La Tiềm cũng không phải là một tay vừa, thấy chân phải của mình bị đá hụt vào khoảng không, thì vội vàng thu chân trở về, rồi xoay nhanh thân mình, hạ ngọn phán quan bút xuống một cách bất ngờ.

Song, ngay lúc ấy thì hai ngón tay của Thiết Chỉ Thư Sinh đã nhanh nhẹn điểm sát tới đôi mắt của lão ta rồi.

Tuy nhiên, dù đứng trước khung cảnh đầy nguy hiểm, nhưng La Tiềm không hề rối loạn tâm thần. Lão ta ngã ngựa mặt ra sau, rồi vung tay trái lên chém thẳng vào lỗ vai phía phải của Thiết Chỉ Thư Sinh nghe một tiếng vút, trong khi ngọn phán quan bút ở phía phải, lại nhanh nhẹn dùng thế “Độc long xuất huyết” nhằm điểm thẳng vào “thúc kết huyết” của đối phương nhanh như

chóp.

Thiết Chỉ Thư Sinh nếu không nhảy lui để tránh, thì tất sẽ đưa đến tình tranh cả đôi bên đều phải chịu trọng thương như nhau cả. Do đó, y hứ một tiếng to qua giọng mũi, rồi bắt đặc dĩ phải nhanh nhẹn nhảy trở ra sau.

La Tiềm liền quát to một tiếng, rồi lại lao thẳng người tới, bám sát đôi phương như bóng với huỳnh. Lão ta vung ngọn phán quan bút ra, gây thành bóng mờ đầy đặc cả không gian, kinh phong rít nghe vèo vèo, nhằm công thẳng về phía Lữ Khuru Mộ Bình như mưa sa bão táp.

Thiết Chỉ Thư Sinh cất tiếng cười ha hả, rồi nhanh nhẹn đi động thân mình, tràn tới tấn công tới tấp, sử dụng cả chiêu lẫn chỉ. Thế võ của y vô cùng cao sâu hiểm hóc, bám sát theo những đại huyết quan trọng trong người La Tiềm, nên cứ một thế công tới là buộc La Tiềm cũng phải thay đổi thế võ để đỡ một cách luống cuống.

Chỉ trong chớp mắt, là đôi bên đã đánh nhanh qua trên dưới mười thế võ, trong khi đó, Thiết Chỉ Thư Sinh đã giành được phần chủ động.

Lương Vô Úy trông thấy vậy, bỗng quát to rằng:

- Nhị vị hãy ngưng tay đã, để cho già đây giải bày một đôi lời.

La Tiềm và Thiết Chỉ Thư Sinh nghe thế, đôi bên đều nhảy lui ra xa.

Lương Vô Úy mỉm cười nói:

- Những việc thị phi trong võ lâm, tối kỵ là không phân biệt được phải trái rõ ràng, đưa đến một nỗi oan cho kẻ khác. Vậy, già đây xin hỏi Lữ Khuru đại hiệp một việc, chẳng hay đại hiệp có bằng lòng hay không?

Thiết Chỉ Thư Sinh nói:

- Chả dám, Lương chương môn có việc chi cứ hỏi, tại hạ lúc nào cũng trả lời một cách thành thực.

Lương Vô Úy gật đầu nói:

- Về lai lịch của Trầm ứng Thái, đại hiệp có được biết hay chẳng?

Thiết Chỉ Thư Sinh đáp rằng:

- Lão ta chính là môn hạ của Lệ Sơn Lão Yêu đến tiếp tay, nào ngờ đâu lại là một hành động công rắn cắn gà nhà. Lão Yêu sau khi cướp được pho Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu kiếm, thì lại trở mặt, có thái độ qua cầu rút ván, để chiếm cứ hai bảo vật ấy đi. Bởi thế, lúc đầu là bạn, nhưng sau đó đã trở thành thù. Riêng Trầm ứng Thái tuy là môn hạ của Lão Yêu, nhưng vẫn không phải là tên tội phạm đầu sỏ, do đó, dù cho tại hạ lòng dạ có hẹp hòi đến đâu cũng không bao giờ đổ trút sự căm hờn vào cá nhân lão ta như vậy.

Lương Vô Úy trầm ngâm trong một lúc, gật đầu nói:

- Lời nói ấy tuy hữu lý và đáng tin, nhưng tại sao Lữ Khuru đại hiệp lại nói dối là đem Trầm ứng Thái đi chữa trị để đánh lừa La hiên đệ, là có ý gì thế?

Thiết Chỉ Thư Sinh đỏ bừng sắc mặt, nói:

- Đây là vì tôi có việc muốn truy hỏi Trầm ứng Thái mà thôi.

- Vậy xin đại hiệp nói rõ việc ấy cho tôi nghe thử?

- Trầm ứng Thái có tìm thấy một pho lý học của Phật môn tại Thê Hà Sơn. Pho sách đó có thể chế ngự được “Thiên khu cửu thức” nhưng sau đó thì lão ta lại bị mất đi. tại hạ chỉ hỏi để tìm hiểu xem kẻ nào đã cướp đi pho sách ấy mà thôi.

- Trầm ứng Thái có được biết hay chăng?

- Theo sự phán đoán của lão ca, thì chính là Châu Nhân Ký đã cướp đi pho sách ấy.

Lương Vô Uý không khỏi biến sắc mặt, nói lầm bầm rằng:

- Châu Nhân Ký?

La Tiềm cười lạnh lùng nói:

- Chính vì lão ta đã nói ra, nên ông có ý định giết chết đi để giữ kín việc ấy phải không?

Thiết Chỉ Thư Sinh không khỏi giận dữ, nói:

- Nếu tại hạ dám làm thì tất nhiên là dám chịu. Giết một mạng của Trầm ứng Thái, thì nào phải là giết một nhân vật kinh thiên động địa chi đó, đến nỗi khiến tại hạ phải sợ sệt mà chối tội.

Vừa nói, sắc mặt của y vừa lộ vẻ tức tối đến tột độ.

Lương Vô Uý cất tiếng than, rồi nói:

- Việc không có bằng cứ hoặc nhân chứng, vậy thử hỏi già đây làm thế nào tin theo lời cho được?

Lão ni cô có tóc trắng kia, liền bước nhẹ nhàng đến, cất giọng lạnh lùng, nói:

- Lữ Khuru thí chủ, thí chủ nhất định phủ nhận mình đã giết chết Trầm ứng Thái, vậy ai là người đã giết chết lão ta?

Thiết Chỉ Thư Sinh không khỏi khiếp sợ trước sự bao vây cật vấn của ba người chung quanh, nên buột miệng đáp rằng:

- Chính là lão tặc Đào Như Hải, chứ không còn chi nghi ngờ nữa.

Lão ni cô nói:

- A Di Đà Phật! Nếu thế, thì tại sao Đào Như Hải lại tha chết cho thí chủ?

Thiết Chỉ Thư Sinh cười nhạt, nói:

- Đào Như Hải là một tên gian manh nguy hiểm, chắc chắn hẳn có ý muốn giá hoạ cho kẻ khác mà thôi.

- Nếu thế, thì thí chủ đành chịu để yên cho hắn, để mang nỗi hăm oan hay sao?

Lão ni cô ấy, dùng những câu cật vấn lý lẽ vững vàng, hỏi tới mãi.

Bà ta lại nói tiếp rằng:

- Hiện giờ, tại vùng núi rừng hoang dã này, số người được mục kích việc ấy không dưới một trăm mấy mươi người, vậy chắc chắn thí chủ không làm thế nào chạy chối cho khỏi được đâu.

Thiết Chỉ Thư Sinh không khỏi giật bắn người, hạ giọng nói:

- Giữa tại hạ và Đào Như Hải thế sẽ không đội trời chung, nên sau này có cơ hội gặp mặt được hần, thì tại hạ nhất định sẽ đem việc ấy ra cật vấn cho rõ ràng.

La Tiềm cất tiếng cười ha hả như điên dại, nói:

- Người quân tử hành động theo việc nghĩa, kẻ tiểu nhân cầu kết trên quyền lợi nhỏ nhen. Đào Như Hải tuy là một tên gian ác đầu xỏ, nhưng đối với ông ta hoàn toàn không có mối oán thù chi cả, vậy câu nói thế không đội trời chung của ông, chỉ là một câu nói khoác không biết xấu hổ. Châu Nhân Ký là một tên môn đồ giỏi của Đào Như Hải, chính ông chưa chắc đã đánh thắng được hần, huống hồ chỉ nói đến Đào Như Hải?

Thiết Chỉ Thư Sinh cười nhạt, nói:

- Nhưng tại hạ lại nhất định đánh nhau với hần.

Lão ni cô có tóc kia, đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn quan Thiết Chỉ Thư Sinh một lượt, rồi quay qua Lương Vô Úy nói:

- Nghe đâu Lê Sơn Lão Yêu sau khi đoạt được pho Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu kiếm thì lại bị mất đi. Tuy việc xảy ra tại vùng Tam Tương, nhưng đến nay vẫn không biết được đích xác kẻ nào đã ra tay cướp đoạt. Sau đó, các cao thủ trong hai phe hắc bạch đều lánh xa vùng Tam Tương. Hiện nay Lê Sơn Lão Yêu cũng đang trên đường đi đến địa điểm xảy ra việc ấy. Nhưng, bất luận như thế nào, pho kinh và thanh kiếm, cũng không nên để rơi trở vào tay Lão Yêu, do đó, bản ni có ý muốn hai vị tiếp tay để lo về vấn đề này.

Nói đến đây, bà ta dừng lại trong giây lát, rồi tiếp rằng.

- Trầm ứng Thái trước kia làm nhiều điều tàn ác, nên ngày hôm nay phải chịu sự quả báo như vậy. Vậy ai phải ai sai, rồi tự nhiên sau này sẽ rõ, chúng ta chẳng cần nhúng tay vào làm gì! Này, Lữ Khuru thí chủ, ông hãy rời đi thôi, về sau nên thận trọng trên mọi việc làm là được.

Thiết Chỉ Thư Sinh bừng đỏ sắc mặt, chấp tay nói:

- Xin thần ni cho biết pháp danh, hầu sau này có cơ hội, thì tại hạ xin tìm cách báo đáp.

Lão ni cô mỉm cười, nói:

Người đã lánh đời trần tục, thì danh cũng không xem vào đâu cả.

Sau khi chia tay nhanh, mỗi người một ngã, tuyệt đối không còn dịp nào gặp lại nhau, vậy thí chủ cũng chẳng nên hỏi làm gì.

Thiết Chỉ Thư Sinh liền nhún người lao đi như gió hốt, chỉ trong chớp mắt là mất hút.

Lão ni cô đưa mắt nhìn theo bóng của Thiết Chỉ Thư Sinh, khi trông thấy hần đã đi khuất, mới quay về hai người còn lại chấp tay, cúi đầu nói:

- Bản ni xin cáo lui vậy.

La Tiềm mở miệng định nói gì, nhưng trông thấy ở hướng đông có hai bóng

người chạy tới như bay, rồi bất thần dừng chân đứng lại. Lão ta đưa mắt nhìn kỹ, thì thấy là thủ hạ của mình.

Một người bèn lên tiếng hỏi rằng:

- Thừa tổng trại chủ, Bùi Thiên Tín hiện đang dẫn rất nhiều người men theo mé sông chạy nhanh về hướng Hồ Nam, nhưng trong khi đó thì Thang Bà Tử cũng dẫn theo một số nữ môn đồ đuổi theo sau lưng Bùi Thiên Tín.. Nói đến đây, người ấy đưa mắt ngó về phía Kiếm Hoàn Song Tuyệt Lương Vô Úy một lượt, rồi mới tiếp rằng:

- Trong số đó, có cả môn đồ giỏi của Lương chương môn, là Nghiêm thiếu hiệp nữa.

Lương Vô Úy tràn đầy sự tức giận, gằn giọng nói:

- Khá khen cho một tên môn đồ oan nghiệt, chẳng ngờ nó lại mê gái đến thế, lão phu nhứt định sẽ không tha cho người.

Lão ni cô có tóc kia bèn lên tiếng nói:

- Việc này xảy ra tất có nguyên nhân của nó. Theo bản ni phán đoán, thì chắc chắn linh môn đồ đã bị mê loạn tâm trí, vậy Lương bang chủ phải hết sức thận trọng, chớ để bị hiểu lầm mà gây ta nhiều việc đáng tiếc.

Lương Vô Úy nghe thế thì không khỏi giật mình, nói:

- Lời dạy bảo của thần ni, già đây xin nghe theo.

Lão ni cô hiện sắc nghiêm nghị, chấp tay xá thật sâu, rồi quay người đưa chân bước nhẹ nhàng đi thẳng.

Lương Vô Úy quay về La Tiềm nói:

- Hành tung của tên nghiệt đồ ấy đã rõ, vậy già có ý muốn đuổi theo nó ngay.

La Tiềm nói:

- Tiểu đệ cùng đi có được không?

Lương Vô Úy nói:

- Nếu thế thì chúng ta cùng đuổi theo nó vậy.

Vừa nói dứt lời, thì cả hai liền nhanh nhẹn nhún người lao đi nhanh như một mũi tên bắn. Số người ẩn núp trong bãi cỏ hoang, tức thì cũng ùn ùn lao mình chạy nhanh theo sau.

Oo Bóng tịch dương đã lặn về tây, màu trời hoàng hôn thực xinh đẹp.

Trên con sông, ráng chiều đỏ ối phản chiếu xuống mặt nước rực rỡ chói mắt. Những cánh buồm thấp thoáng nhấp nhô khắp cả mặt sông, tiếng hò tiếng hát của những ghe chài lưới vang lên không ngớt. Những ngọn núi xa trở thành xám nhạt, cảnh sắc trông xinh đẹp như một bức tranh.

Trên một thị trấn nhỏ nằm cạnh ven sông, chỉ độ năm sáu chục nóc nhà, có một gian khách sạn nhỏ nằm ở tại đầu đường. Lúc đó, bỗng có năm người cỡi ngựa đến dừng chân trước cửa.

Số người ngồi trên lưng ngựa, gồm có một lão bà đầu tóc bạc phơ, ba cô gái

hết sức xinh đẹp, và một người tuấn tú khôi ngô, mặt đang mỉm cười, nhưng lại có vẻ ngơ ngác.

Lão bà tóc trắng kia, trong tay có cầm một cây gậy sắt nặng nề.

Trên đầu chiếc gậy ấy có chạm một chiếc đầu rắn. Đôi mắt của lão bà ấy sáng ngời như mắt chim cú. Bà ta xuống ngựa bước mạnh dạn vào trong gian khách điểm.

Bọn hầu sáng trong hiệu liền nhanh nhẹn chạy ra nghênh đón.

Nhưng khi chúng vừa nhìn thấy đôi mắt của bà ta, là không khỏi kinh hãi, thậm chí nghĩ rằng:

“Lão Bà Tử này, rõ ràng là một quái vật!” Kể đó, đôi mắt của tên hầu sáng bỗng sáng quắc. Hắn nhìn trân trân vào ba cô gái xinh đẹp, đứng ngơ ngác như một thằng ngốc, trợn mắt há mồm chẳng nói chi cả.

Lão bà tóc trắng giận dữ quát rằng:

- Thằng ranh kia còn phòng tốt nhất không?

Vừa nói bà ta vừa động đầu gậy xuống mặt đất, khiến chiếc gậy cắm sâu vào đất có đến nửa thước.

Tên hầu sáng như hoàn hồn trở lại, biến sắc mặt, nói luôn mồm rằng:

- Có ! Có !

Thế rồi, năm người lần lượt bước theo tên hầu sáng vào ở bốn gian phòng.

Sau khi họ dùng cơm nước xong, thì đêm đã vào khoảng canh ba.

Lão bà tóc bạc ấy không ai khác hơn là Thang Bà Tử, một nhân vật chuyên sử dụng chất độc khét tiếng trong võ lâm.

Thang Bà Tử bèn lên tiếng nói:

- Bọn nha trảo của Đào Như Hải, hiện đang nghỉ tại gian khách sạn ở cuối đường này, vậy ba đồ đệ có thể đến đó rình chúng nó nói với nhanh những gì ? Một việc quan trọng như thế này, thì chắc chắn Đào Như Hải không thể không xuất đầu lộ diện, hoặc trực tiếp nhúng tay.

Sau khi dùng rượu thịt xong, chắc chắn bọn chúng sẽ để nhiều sơ hở, hoặc nói lỡ lời, chúng ta phải tìm biết hầu nghĩ cách đối phó cho hữu hiệu.

Tưởng Nguyệt Hoa nói:

- Hãy bắt sống lấy bọn chúng một người, mang về tra khảo để rím hiệu sự thực, thì chẳng phải tiện hơn hay sao ?

Thang Bà Tử lắc đầu, nói:

- Mình làm thế thành ra kinh động đến bọn chúng không hay, hơn nữa, vị tất trong đám người ấy đều được biết rõ về việc ấy !

Tưởng Nguyệt Hoa không dám nói chi thêm, nên liền cùng hai cô gái kia nhanh nhẹn lao mình ra ngoài cửa sổ.

La Tiềm bèn đứng lên, đi thẳng về phòng riêng của mình. Thang Bà Tử đưa đôi mắt nhìn xuống, tựa hồ như đang trầm ngâm nghĩ ngợi, bỗng nghe trên mái nhà có chân người bước nhẹ nhàng, nên liền “hừ” một tiếng qua giọng

mũi, động mạnh chiếc gậy xuống đất, rồi lao thẳng ra cửa sổ nhanh như điện xẹt, vọt người nhảy luôn lên mái ngói.

Tức thì, bà ta nhìn thấy có một bóng đen cách xa đây ngoài hai trượng đang vọt người từ mái ngói lao thẳng lên không, lướt đi hết sức nhanh.

Thang Bà Tử liền vung chưởng trái đánh ra nghe một tiếng vút, và nhanh nhẹn vọt người đuổi theo bóng đen ấy nhanh như chớp.

Luồng chưởng lực của Thang Bà Tử hết sức mạnh mẽ, cuốn tới ồ ạt như ngọn thủy triều, ai trông thấy cũng phải kinh khiếp.

Bóng đen ấy liền nhanh nhẹn buông người rơi trở xuống đất, cất ta lạnh lùng đầy khinh bạc cười dài, rồi lại tiếp tục chạy bay đi mất hút.

Thang Bà Tử hết sức tức giận, nhanh nhẹn buông người rơi xuống đất, ngay vị trí của bóng người kia vừa rồi, thấy nơi ấy là một cái đường hẻm nhỏ hết sức dơ bẩn hôi thối, nhưng không còn trông thấy bóng ai ở đó nữa.

Nhưng, trong khi bà ta đang ngờ ngác, thì lại nghe có tiếng gió rít khê ở phía sau lưng. Bà ta đoán biết có người tấn công lên mình, song vì ngõ hẻm ấy quá chật chội, không tiện xoay trở cho nhanh nhẹn, nên bà ta giận dữ “hừ” lên một tiếng, rồi vung chưởng đánh xéo trở ra sau.

Ngay lúc ấy, bà ta trông thấy đây là một vật tròn màu đen từ xa đang bay thẳng tới. Vì ánh trăng mờ mờ, hơn nữa, vì quá hồi hải, nên bà ta không thể trông thấy rõ được vật ấy là vật chi. Do đó, bà ta vội vàng biến thể chưởng thành một thể chụp tới.

Qua một tiếng “xoạc” bà ta đã chụp được vật ấy vào tay, và cảm thấy nó là một vật vừa nhão vừa dẻo, y hệt như một cục bùn. Thang Bà Tử bèn đưa lên mắt nhìn kỹ, thì mới biết đây là một cục phân bò vừa mới tiêu ra, mùi hôi thối liền xông thẳng vào mũi.

Thang Bà Tử tức giận đến suýt điên lên, những sợi tóc trắng trên đầu bà ta đều dựng đứng, bực tức về chỗ không thể tóm lấy được ngay người ấy, để xé nát hân ra, hầu hạ cơn tức giận.

Nhưng, thử hỏi tức giận có ích lợi gì? Vì, người ấy đã chuồn đi mất hình dạng rồi. Bởi thế, bà ta chỉ còn nước đè nén lửa giận trong lòng, tiu nghỉu trở về khách điếm.

Chẳng mấy chốc sau, ba cô gái cũng nhẹ nhàng lướt trở vào phòng, trông thấy sắc mặt của Thang Bà Tử có vẻ khác thường, thì không khỏi ngơ ngác nhìn nhau.

Thang Bà Tử tức giận đến mặt xanh như chàm, cất giọng lạnh lùng nói:

- Các ngươi đã tìm hiểu được chưa ?

Tướng Nguyệt Hoa nói:

- Bọn nha trảo của tên lão tặc Đào Như Hải, không hành động đúng theo sự phán đoán của ân sư. Bọn chúng sau khi rượu thịt xong, liền hồi hải rồi khách sạn ra đi tất cả, do đó, chúng con mới gấp rút trở về để bẩm lại cho ân

sư rõ.

Thang Bà Tử biến sắc mặt, lạnh lùng quát mắng:

- Chúng ta hãy mau lên đường ngay. Có lẽ Nghiêm Tiểu Long đã ngủ rồi, vậy mau gọi hắn thức dậy đi ngay.

Tướng Nguyệt Hoa hối hả chạy vào gian phòng của Nghiêm Tiểu Long, nhưng nàng bỗng kêu thét lên một tiếng kinh hãi. Thang Bà Tử không khỏi sửng sốt, vội vàng dẫn hai cô gái kia nhanh nhẹn chạy tới nơi.

Bọn họ trông thấy Tướng Nguyệt Hoa đang kinh hoàng thất sắc, đôi mắt ngẩn lệ, nhưng không còn thấy Nghiêm Tiểu Long đâu cả. Trong khi đó, thì thanh trường kiếm của Nghiêm Tiểu Long hãy còn treo tại chiếc móc bên giường. Hơn nữa, mền gối trên giường của y cũng rối loạn khác thường, chiếc ghế trà cạnh đó cũng bị nghiêng đổ, trên mặt đất hãy còn lưu lại những vết máu mới tinh.

Qua tất cả hiện tượng này, chứng tỏ Nghiêm Tiểu Long đã bị người lạ mặt vào đây bắt mang đi rồi. Và trước đó y đã đánh nhau với đối phương rất quyết liệt.

Thang Bà Tử nhớ lại mọi việc vừa rồi, thì đã biết là đối phương dùng kế điệu hổ ly sơn, để như bà ta ra khỏi nhà hầu tiện bề bắt sống Nghiêm Tiểu Long. Vì thế bà ta lại càng căm tức hơn nữa, sắc mặt trở thành hung dữ đến đáng sợ.

Ngay lúc ấy, có tiếng chân người bước đi rất hối hả, rồi thấy một tên hầu sáng thò đầu vào cửa, cười nói:

- Trước cửa hiệu có hai người đến xin ra mắt, vậy cụ bà đây có phải là Thang ...?

Đôi mắt của Thang Bà Tử sáng quắc, gằn giọng quát rằng:

- Hai người ấy là ai?

Tên hầu sáng không khỏi rùng mình, ấp úng đáp:

- Con ... con ... không được biết.

Tức thì, ngoài sân bỗng có tiếng nói to vọng đến rằng:

- Chúng tôi là những người khách không được mời, vậy xin bà rộng lòng tha thứ cho.

Nói đoạn, người ấy cất tiếng cười to, rung chuyển cả màng tai mọi người.

Thang Bà Tử không khỏi biến sắc mặt, nhanh nhẹn lướt ra, thì trông thấy hai người đang đứng trước cửa. Đây là một lão già râu dài, dáng điệu oai vệ, và một người đàn ông đứng tuổi mặt đỏ gay, râu ria xồm xoàm.

Thang Bà Tử liền sa sầm nét mặt, cất giọng lạnh lùng, nói:

- Xin nhị vị hãy cho biết lai lịch, và đến đây tìm Thang Bà Tử ta có việc gì?

Người mặt đỏ râu ria, nói:

- Tại hạ là La Tiềm ở Sào Hồ.

Lão già râu dài cũng nói tiếp rằng:

- Còn già đây là Lương Vô Úy, đến tìm nghiệt đồ là Nghiêm Tiểu Long để lấy trở lại một tín vật.

Thang Bà Tử cất giọng lạnh lùng, nói:

- Té ra là Lương chương môn. Đúng thế, lĩnh môn đồ quả có đi theo lão Bà Tử đây, vì giữa tiểu đồ là Tưởng Nguyệt Hoa với lĩnh môn đồ đã tâm đầu ý hiệp với nhau. Nhưng, đáng tiếc là Lương bang chủ đã đến chậm một bước, vì mới vừa rồi lĩnh môn đồ đã bị mất tích chính lão bà Tử ta cũng chưa tìm hiểu được ai đã lên vào đây gây ra việc đó?

Sắc mặt Lương Vô Úy bỗng sa sầm, nói:

- Việc đó thực già không thể tin được.

Thang Bà Tử cười nhạt nói:

- Lão Bà Tử ta không cần chi phải nói dối cả.

Lương Vô Úy cất giọng lạnh lùng “hừ” một tiếng, rồi đưa chân bước thẳng vào phòng, trông thấy sắc mặt của cô gái đều có vẻ kinh hoàng buồn bã.

Nhất là Tưởng Nguyệt Hoa thì nước mắt ràn rụa, mi mắt sưng húp. Lão ta lại đưa mắt nhìn qua cảnh vật trong phòng, thầm nói rằng :

“Xem ra Long nhi đã bị người ta bắt sống mang đi thật rồi ! Kẻ nào đã lên vào đây hành động như vậy?” Ngay lúc đó, Thang Bà Tử và La Tiềm cũng đã bước vào đến nơi.

Thang Bà Tử lên tiếng nói:

- Lời nói của lão Bà Tử ta có đúng sự thực không?

Lương Vô Úy chưa kịp trả lời, thì bỗng nghe có một tiếng “phập” rồi mọi người nhìn thấy trên tường nhà có một mảnh thơ được bắn vào.

Thang Bà Tử vừa lạnh mắt vừa lẹ tay, nên đã nhanh nhẹn vọt người bay lên, rồi thò tay nhỏ lấy mũi tên mang bức thơ nọ. Bà ta vừa trông thấy dòng chữ trên mảnh giấy, thì mặt không khỏi biến sắc.

Dòng chữ ấy viết rằng :

“Muốn biết tung tích của Nghiêm Tiểu Long, thì xin đến Bạch Hồ Cung ở phía Tây nam sẽ rõ.” Tưởng Nguyệt Hoa bỗng quay phắt người lại, lao nhanh ra cửa sổ.

Thang Bà Tử vội vàng nói:

- Nguyệt Hoa hãy trở lại, không thể hành sự một cách lỗ mãng như vậy được.

Tưởng Nguyệt Hoa đang sốt ruột về tình lang, nên giả vờ như không nghe, nhún mình vọt thẳng lên nóc nhà, rồi nhắm hướng ngoại ô của thị trấn chạy vút tới.

bóng trăng lạnh trông thực buồn bã, luồng gió xuân vào đêm, vẫn còn ít nhiều hơi lạnh của tiết tàn đông.

Tưởng Nguyệt Hoa sử dụng thuật kinh công cao tuyệt, lướt thẳng về hướng Tây nam như bay, nên chẳng mấy chốc là xa rời khu thị trấn một đoạn đường

dài. Nhưng, có điều là nàng không rõ Bạch Hồ Cung là nơi nào cả. Nàng tiếp tục chạy tới sau một khoảng thời gian độ chừng dùng xong một bữa cơm. Khi ấy nàng đã tiến tới một ngọn đồi khá cao, bên trên ngọn đồi mọc rất nhiều cây bạch dương, gió thổi xào xạc, nhành lá nghiêng ngả. Thỉnh thoảng, lại có tiếng chim cú kêu nghe rất náo nùng ghê rợn. Chung quanh đâu đâu cũng hoang dã, không trông thấy dấu vết của con người. Nàng bèn nghĩ thầm rằng :

“Chẳng hiểu có phải đây là Bạch Hồ Cung không?” Thốt nhiên từ trong chòm bạch dương rậm rạp trên ngọn đồi, có một giọng cười âm u bay theo chiều gió vọng đến bên tai.

Giọng cười ấy hoà lẫn với tiếng chim cú kêu trong rừng, khiến ai nghe đến cũng phải kinh tâm rợn óc.

Tướng Nguyệt Hoa không khỏi sợ hãi, vội vàng thò vào áo hốt ra một nắm “độc đạn”, vận dụng chân lực ra cánh tay, ném thẳng về hướng có tiếng cười vừa phát ra. Đồng thời, nàng cũng nhanh nhẹn thò tay tuốt lưỡi trường kiếm trên vai xuống, vung lên chiếu ngời ánh thép, bảo vệ trước ngực của mình. Nắm “Độc đạn” của nàng rơi thẳng vào cánh rừng bạch dương trên ngọn đồi, nhưng vẫn im lặng như ném vào biển, chẳng thấy có sự động tịnh chi cả.

Tướng Nguyệt Hoa thấy thế, thì hết sức kinh hãi và cũng hết sức ngờ vực. Ngay lúc đó, lại có một chuỗi cười nữa vọng đến bên tai, rồi lại thấy có một bóng đen xuất hiện từ cánh rừng bạch dương, đưa chân bước từng bước một về phía chân đồi, nơi nàng đang đứng.

Bóng đen ấy về thân mình cũng như bước chân, xem ra như rất chậm chạp, nhưng kỳ thực thì lại nhanh nhẹn không thể lường. Nhìn kỹ, thì thấy đối phương đang bay tha thướt như một cọng liễu trước gió, êm ru không hề nghe một tiếng động, thực chẳng khác nào một bóng ma, trông rùng rợn vô cùng. Tướng Nguyệt Hoa là một cô gái rất bạo dạn, thế mà khắp thân người đều nổi da gà, quả tim suýt nữa nhảy tung ra khỏi lồng ngực.

Chỉ trong nháy mắt, là bóng đen đó đã tiến tới sát bên cạnh nàng.

Khi nàng nhìn kỹ, thì thấy từ đầu đến chân của đối phương đều được trùm kín bởi một lớp lụa đen. Tuy thế đôi mắt sáng ngời như điện và lạnh lùng như băng của y, vẫn chiếu rõ ra ngoài như hai ngọn đèn nhà.

Tướng Nguyệt Hoa lấy hết can đảm, nạt rằng:

- Người là người hay là quỷ thế!

Người che mặt đáp:

- Giữa đêm tối thì người và quỷ đều không thể phân biệt được. Nếu người bảo ta là quỷ thì ta là quỷ vậy.

Giọng nói của người ấy nghe lạnh lùng âm u và đầy khinh bạc.

Kể đó, người che mặt ấy lại nói tiếp rằng:

- Chỉ có một mình người đến hay sao? Còn Thang Bà Tử tại sao không đến?

Nắm “đạn độc” vừa rồi của người hoàn toàn vô dụng, nên biết là chất độc vô hình không làm chi ta được đâu.

Tướng Nguyệt Hoa không khỏi sùng sốt nói:

- Người có phải là người bắn bức thư vào nhà đây không?

- Đúng thế !

- Nơi này có phải là Bạch Hồ Cung không ?

- Đúng thế !

Tướng Nguyệt Hoa cảm thấy máu nóng trong người đang sôi lên sùng sục, nạt rằng:

- Thế tại sao ngươi lại bắt sống Nghiêm Tiểu Long mang đi như vậy?

Người che mặt cất giọng sâu hiểm, cười rằng:

- Ai bảo ta bắt sống mang đi người tình của cô nương?

Tướng Nguyệt Hoa lại không khỏi sùng sốt, đứng trơ ra như một khúc gỗ.

Người che mặt nói tiếp rằng:

- Nếu cô nương muốn biết tung tích của Nghiêm Tiểu Long thì tôi có thể điểm chỉ cho cô nương, nhưng chớ phải chịu làm môn hạ của tôi, và suốt đời không được phản lại tôi mới được.

Tướng Nguyệt Hoa quát to rằng:

- Ngươi mà đáng mặt làm sư phụ ta sao?

Nói dứt lời, nàng liền vung thanh trường kiếm đánh ra chớp nhoáng ba thế võ, khiến ánh sao bạc lạnh buốt chiếu ngời ra khắp cả một vùng, thế kiếm rít gió nghe vèo vèo, công thẳng về hướng người che mặt.

Trong khi đó, người che mặt kia không hề tránh né, vung nhanh cánh tay mặt lên, giương thẳng ba ngón tay ra, nhắm ngay lưỡi trường kiếm của Tướng Nguyệt Hoa chụp thẳng tới.

Tướng Nguyệt Hoa cảm thấy bàn tay của đối phương như có một sức hút mạnh mẽ, hút chặt lấy thế kiếm của mình, nên không khỏi kinh hãi, nhanh nhẹn thu thế kiếm trở về.

Nào ngờ đâu sức hút nơi bàn tay của đối phương từ yếu đã trở thành mạnh, khiến thanh trường kiếm trong tay nàng suýt nữa đã vượt khỏi bàn tay bay đi mất.

Bởi thế, nàng hết sức kinh hãi, đoán biết người che mặt này võ công cao cường vô song nếu không bỏ chạy, thì tất sẽ bị bắt sống chứ chẳng chơi.

Nghĩ vậy, nên nàng liền vận dụng hết chân lực trong người dòn vào lưỡi trường kiếm rồi bất thần buông lỏng bàn tay ra, nhanh nhẹn vọt người lướt đi nhanh như điện xẹt. Khi đôi chân nàng vừa rơi chạm đất, thì lại vọt bay trở lên, tiếp tục chạy tới. Bởi thế, nàng chỉ còn nghe tiếng nói của người che mặt theo chiều gió vọng đến rằng:

- Cô nương lại nhẩn tâm, bỏ rơi không đếm xỉa chi đến tình lang hay sao?

Tướng Nguyệt Hoa nghe thế, cảm thấy trong lòng đau đớn như dao cắt ruột.

Nàng chạy nhanh tới trước độ ngoài mấy trăm trượng, và không còn nghe phía sau có tiếng động tịnh gì mới dừng chân đứng lại đưa mắt nhìn khắp bốn bên, quả nhiên chẳng còn trông thấy hình bóng của người che mặt đâu nữa, nên thầm nghĩ rằng :

“Lời nói của người ấy đúng lắm, tại sao ta lại nhẫn tâm bỏ rơi Nghiêm Tiểu Long, không kể chi đến việc sống chết của chàng như vậy?” Bỗng ngay lúc đó, nàng lại nghe từ phía sau lưng có một giọng cười âm u, đầy lạnh lùng bay vào tai, nên không khỏi giật bắn người.

Nhưng, trong khi nàng chưa lấy lại được sự bình tĩnh, thì bất thần cảm thấy thân mình đã bị năm ngón tay rắn như sắt chụp lấy, không tài nào giải thoát cho được. Kế đó, nàng lại nghe bên tai gió rít vèo vèo, và đã bị người che mặt xách bổng chạy thẳng trở lên Bạch Hồ Cung.

Trong khi đó, từ nơi góc trời xa bỗng có một tiếng hú dài xé tan bầu không khí tĩnh mịch của đêm khuya, xao động cả một vùng núi đồi hoang dại.

Tiếng hú chưa dứt, thì tại hướng đông bắc có mấy bóng đen bé nhỏ đang lướt nhanh tới như điệp chớp. Khi số người ấy đến gần, thì thấy thấp thoáng đó là Thang Bà Tử dẫn đầu, phía sau còn có hai nữ môn đồ của bà ta, cùng Lương Vô Úy và La Tiềm.

Khi năm người cùng chạy đến Bạch Hồ Cung, liền dừng chân đứng yên lại, đưa mắt nhìn chăm chú lên trên ngọn đồi. Lương Vô Úy nói:

- Xem ra nơi này chắc là Bạch Hồ Cung đây.

Thang Bà Tử cười nhạt nói:

- Lương bang chủ làm thế nào biết chắc được nơi đây là Bạch Hồ Cung?

Lương Vô Úy là bang chủ của một môn phái, khi nói ra một tiếng là không hề sai chạy bao giờ, do đó, lão ta không khi nào ăn nói cầu thả.

Nhưng, câu nói vừa rồi, lại là một câu nói phỏng đoán mơ hồ, hoàn toàn không có căn cứ, nên khi nghe lời hỏi vặn của Thang Bà Tử, lão ta không khỏi cứng miệng.

La Tiềm trông thấy Thang Bà Tử có vẻ ngạo mạn vô lễ, trong lòng không khỏi giận dữ, gằn giọng nói rằng:

- Nếu thế, thì bà có thể biết chắc được nơi nào là Bạch Hồ Cung chứ gì?

Câu hỏi mắc của La Tiềm đã làm cho Thang Bà Tử phải câm miệng.

Bà ta thầm nói :

“Chỉ trong chốc lát đây, ta sẽ cho ngươi biết sức lợi hại của Lão Bà Tử ta!”

Ngay lúc ấy, bỗng Lâm Nguyệt Châu kinh hãi kêu lên rằng:

- Sư phụ hãy nhìn xem cái chi thế kia?

Thang Bà Tử không khỏi giật mình, quay mặt nhìn về phía Lâm Nguyệt Châu, thấy nàng đưa tay chỉ thẳng về một địa điểm cách đây ngoài ba bốn trượng, dò mắt tràn đầy sắc kinh hãi.

Bà ta bèn nhìn theo hướng tay chỉ của Lâm Nguyệt Châu, và cũng không

khỏi biến hẩn sắc mặt, vì thấy giữa bụi cỏ hoang, không biết ai cầm một thanh trường kiếm sáng lóng lánh.

Thang Bà Tử nhanh nhẹn lao mình về phía ấy, thò cánh tay ra nhỏ lấy thanh trường kiếm lên xem kỹ, thì thấy đây là thanh trường kiếm của Tưởng Nguyệt Hoa.

Lương Vô Úy cất tiếng than dài, nói:

- Tưởng cô nương chắc chắn đã bị bắt sống mang đi rồi.

Bỗng ngay lúc đó, mọi người nghe khắp bốn bên, đâu đâu cũng nổi lên tiếng hú lạ lùng, có tiếng cao, tiếng thấp, khi nhanh khi chậm, hoàn toàn khác nhau, cứ nơi này dứt thì nơi kia lại nổi lên, khi thì gần khi thì xa, nối tiếp nhau không ngớt.

La Tiềm cũng biến sắc mặt, nói; - Không xong! chúng ta đã bị bao vây rồi.

Trên nét mặt của Thang Bà Tử liền tràn đầy sát khí, cười nhạt nói:

- Lũ chuột nhắt này chỉ giỏi bày trò dọa nạt, chứ chẳng làm chi được lão Bà Tử ta đâu.

- Có thực thế không?

Từ trên ngọn đồi bỗng có một giọng nói lạnh lùng, đầy khinh bạc vọng xuống, rồi lại thấy từ trên ấy có một bóng đen chậm rãi đi thẳng xuống chân đồi.

Đôi mắt sáng quắc trông thực khiếp sợ của Thang Bà Tử, không ngờ nhìn chòng chọc vào cái bóng đen đó.

Khi bóng đen ấy đến gần, thì ai nấy mới nhận ra đây là một người mặc áo đen, khuôn mặt cũng che kín bằng lụa đen. Bóng đen ấy cất giọng lạnh lùng, cười nói:

- Nên biết là ta không phải như Huyền Băng Lão Mị, để yên cho bà đến hay đi tùy ý thích đâu.

Lương Vô Úy vẫn đứng im lặng, âm thầm nhận xét hình dáng của người che mặt kia, hầu phỏng đoán lai lịch của đối phương.

Thang Bà Tử quát to rằng:

- Người nên biết lão Bà Tử đây chẳng phải là một con người dễ trêu cợt.

Vậy, hãy mau thả Nghiêm Tiểu Long và Tưởng Nguyệt Hoa ra, bằng không thì chớ trách lão Bà Tử lòng dạ độc ác, xuống tay nặng nề.

Người chen mặt cất giọng lạnh lùng, nói:

- Chết độc vô hình của bà, thực ra tôi chẳng xem vào đâu cả, vậy cứ muốn làm chi thì làm đi.

Nói đến đây, bỗng giọng nói của người ấy hạ thấp xuống, và tiếp rằng:

- Nghiêm Tiểu Long là vị môn đồ giỏi của vị chương môn phái Hoài Dương, vậy bà tỏ ra sốt ruột để làm gì?

Lúc bấy giờ, tiếng hú chung quanh bỗng im bật cả, nên không khí trở thành hết sức tĩnh mịch, song lại càng vô cùng rùng rợn.

Lương Vô Úy này giờ vốn đứng im lặng, nhưng nghe qua câu nói của đối phương, bỗng liền chấp tay mỉm cười nói:

- Tên nghiệt đồ của tại hạ, nếu có điều chi xúc phạm đến các hạ, thì già đây nhất định sẽ trừng trị nghiêm khắc, vậy mong các hạ thả tên nghiệt đồ ấy của già ra cho.

Người che mặt nói:

- Câu nói quả thực là phải, nhưng khổ nỗi lĩnh môn đồ không phải do tôi bắt giữ.

Lương Vô Úy vội vàng nói:

- Nếu thế thì các hạ chỉ rõ manh mối giúp cho, già đây nhất định không khi nào quên ơn đức đó.

Người che mặt lắc đầu nói:

- Việc ấy không phải là ý muốn của tôi.

Lương Vô Úy không khỏi sửng sốt, nói:

- Ngụ ý trong câu nói của các hạ thực là khó đoán, vậy xin các hạ hãy giải bày cặn kẽ cho.

Người che mặt từ từ đưa tay ra, chỉ khắp bốn chung quanh vùng núi đồi hoang dã, cất giọng lạnh lùng cười, nói:

- Đêm hôm nay, tôi đã bố trí thiên la địa võng khắp chung quanh Bạch Hồ Cung này rồi, các ông rất khó thoát khỏi nơi đây, ngoại trừ tất cả đều phải làm môn hạ của tôi. ngoài con đường ấy ra, thì không còn con đường nào khác nữa.

Lãnh Nguyệt Châu và Dư Nguyệt Trinh cùng lách mình nhảy tới nhanh nhẹn rút kiếm ra khỏi vỏ, rồi sử dụng những thế kiếm hết sức kỳ tuyệt, công chớp nhoáng về phía người che mặt chẳng khác nào những làn điện chớp.

Khi lưỡi kiếm công đến sát bên người của đối phương thì người che mặt ấy chỉ cần lách mình tránh nhẹ nhàng là đã tránh khỏi được tất cả.

Hai cô gái trông thấy thế liền giận dữ nạt to, rồi lại nhanh như chớp vung kiếm đánh ra, chẳng khác nào một trận mưa rào từ trên cao đổ xuống đầu người che mặt.

Lúc ấy, La Tiềm bỗng quay về Lương Vô Úy khẽ cười, nói:

- Tại hạ không ngờ món nợ này lại báo ứng nhanh như thế?

Lương Vô Úy ngơ ngác không hiểu ra sao cả, nói:

- Hiền đệ nói thế nghĩa là sao?

La Tiềm nói:

- Đêm vừa rồi, chúng ta bao vây lấy Lữ Khuru Mộ Bình, thực có khác nào cảnh chúng ta bị bao vây trong đêm nay.

Lương Vô Úy chỉ mỉm cười, rồi im lặng không nói chi cả.

Người che mặt lại lên tiếng nói:

- Ta không đánh trả lại, là để cho các ngươi tự hiểu lấy sức lợi hại của ta,

vậy nếu vẫn một mực ngoan cố, thì sau này dù có hối hận cũng không còn kịp nữa.

Thang Bà Tử bỗng quát to lên một tiếng, rồi búng mạnh năm ngón tay ra. Tức thì, năm luồng kinh phong liền bay vèo tới, công thẳng vào người che mặt. Nhưng Thang Bà Tử cảm thấy những luồng kinh phong của mình, chạm trúng vào đôi phương mềm mại như chạm vào thân gỗ mục. Tuy nhiên, sức dội lại thì quả mạnh mẽ khôn lường, khiến năm ngón tay của bà ta đều bị tê buốt. Vì thế, bà ta không khỏi biến sắc mặt.

Ngay lúc ấy, bỗng thấy người che mặt vung cánh tay phải ra một lượt, tức thì liền nghe hai cô gái kêu lên một tiếng kinh hoàng, rồi đánh rơi thanh trường kiếm xuống đất, đồng thời, cảm thấy trước ngực lạnh buốt và cùng ngã lăn quay ra đất bất tỉnh.

Chỉ qua một thế võ, mà cả hai cô gái đã bị chế ngự ngay, thì võ công của đôi phương quả thực là tay cao cường không thể tưởng tượng.

Thang Bà Tử đôi mắt sáng quắc, hai chưởng vận dụng toàn bộ chân lực trong người, đưa cao lên ngang ngực, rồi xô mạnh trở ra, khiến một luồng kinh phong cuốn tới, như có thể xô bạt cả núi đồi. Hơn nữa, đi đôi với luồng kinh phong ấy, lại có cả một thứ chất độc vô hình tối nguy hiểm cũng được tung ra.

Với thế đánh ấy, thực ra Thang Bà Tử từ trước đến nay chưa hề sử dụng đến. Giờ đây, rõ ràng bà ta đã nhận thấy người che mặt này là kẻ thù bất động đại thiên với mình, nên mới đem hết sức bình sinh ra đối kháng với kẻ địch như vậy.

Người che mặt tựa hồ có phần kiêng sợ, nên nhanh nhẹn nhảy lui ra sau ngoài một trượng, rồi mới xoay người lại vung chưởng lên, trong khi cả người của y lại lao thẳng tới trước.

Thế đánh của người che mặt thật cao sâu khó lường, khiến đến Lương Vô Úy là kiến thức rất rộng rãi, thấy nhiều tuyệt nghệ của các môn phái, thế mà giờ đây, lão ta cũng không thể nhận ra võ công của người che mặt này là thuộc về môn phái nào. Do đó, lão ta hết sức kinh dị, thầm nghĩ là Thang Bà Tử chắc chắn rồi đây cũng phải bị bại mà thôi.

Quả nhiên mọi việc không ngoài sự dự liệu của lão ta. Khi hai luồng nội gia kinh lực chạm thẳng vào nhau, thì liền nổ lên một tiếng “ầm” kinh thiên động địa, cát đá cũng như cỏ dại tung bay đầy trời, gió xoáy ồ ạt như một cơn lốc vậy. Tức thì, mọi người đã trông thấy Thang Bà Tử “hự” lên một tiếng khô khan, rồi thân mình bị hất nhào lộn ra sau bước đi loạng choạng, phải cố gắng gượng lắm mới đứng vững trở lại được trong khi sắc mặt tái nhợt như một tờ giấy trắng.

Người che mặt cất giọng lạnh lùng cười nói:

- Nếu bà không liều lĩnh sử dụng đến chất độc vô hình, thì ta đây còn có thể

nhân nhượng được ít nhiều, nhưng giờ đây rõ ràng là bà đã muốn tìm lấy cái chết.

Trong khi đó, thể lao tới của người che mặt vừa rồi vẫn chưa dừng lại, y nhằm người đối phương tiếp tục xẹt tới nhanh như điện chớp.

Đồng thời, y lại giương thẳng năm ngón tay ra, chụp ngay vào vai trái của Thang Bà Tử.

Lương Vô Úy vội vàng nói:

- Xin các hạ hãy chậm đã.

Người che mặt liền nhanh như chớp, thu năm ngón tay trở lại, rồi nhảy lùi về phía sau.

Thang Bà Tử trông thấy người che mặt lao đến, thì đã vận dụng chân lực để tính tới việc thí mạng với đối phương. Nhưng câu nói của Lương Vô Úy đã giải cứu được bà ta, nên bà ta không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng.

Người che mặt nói:

- Lương lão sư là người rất sáng suốt, nên chắc đã cân nhắc được sự lợi hại rất rõ ràng, tôi nhất định sẽ lấy cái lễ chủ khách mà đối xử với lão sư.

Lương Vô Úy trầm ngâm nghĩ một lúc, mỉm cười nói:

- Võ học của các hạ đã tiến tới mức cao siêu tuyệt đỉnh, già đây hết sức khôi phục. Nhưng, già chỉ muốn được trông thấy chân diện mục của các hạ, rồi sẽ quyết định sau.

Người che mặt có ý lưỡng lự, nói:

- Trong giới giang hồ từ xưa đến nay, đều nghe người ta lấy võ công để khuất phục kẻ khác, chứ chưa hề nghe ai nói lấy diện mục của mình để khuất phục kẻ khác bao giờ.

Lương Vô Úy nói:

- Lời nói ấy tuy rất đúng, nhưng tại sao các hạ lại giấu mặt thực kín đáo như thế? Vậy, có lý nào các hạ đang có một ẩn tình không thể nói ra cho ai biết hay sao?

Lão ta dừng câu nói lại trong giây lát, rồi mới tiếp rằng:

- Các hạ dù không cho tôi được thấy chân diện mục, nhưng già đây cũng có thể đoán ra được kia mà.

Thân hình của người che mặt khẽ rung động, giọng nói bỗng trở thành vô cùng ôn hòa rằng:

- Đúng thế không! Nếu Lương lão sư có đoán ra được, thì tại hạ sẽ đưa lão sư rời khỏi nơi đây đúng theo lễ nghi.

Lương Vô Úy không khỏi giật nảy mình, nói:

- Nếu để cho già đây có chút ít thì giờ, ngó hầu quan sát kỹ hơn hình dáng của các hạ, thì chắc chắn sẽ đoán đúng một trăm phần trăm.

Lão ta thấy giọng nói của người che mặt bỗng nhiên thay đổi, chứng tỏ đối phương đang tràn đầy sát khí, nên trong lòng liền nghĩ ra ngay một cách đối

phó lại.

Người che mặt gậy nhẹ đầu, nói:

- Thì cứ thế đi. Nếu Lương lão sư không thể đoán ra, thì phải chịu làm môn hạ của tôi vậy.

Lương Vô Uý nói:

- ấy là lẽ tất nhiên. Vậy xin các hạ hãy thông thả đi vòng quanh hai vòng, để tôi nhận xét.

Người che mặt im lặng một chốc liền đưa chân bước đi, thái độ thực là khoan thai, trông chẳng khác nào là một người đang đi dạo mát trong một khung cảnh hoàn toàn yên lành, chẳng hề lộ vẻ mất tự nhiên.

Thang Bà Tử một mặt lo điều hoà hơi thở, một mặt khác thì đôi tròng mắt không ngớt xoay tròn, muốn thừa cơ hội đó nhanh chân chạy trốn đi.

Người che mặt tuy đang đưa chân bước đi thành vòng tròn, nhưng vẫn nhận thấy được thái độ ấy của Thang Bà Tử, nên liền cười nhạt, nói:

- Thang Bà Tử, bà chớ nên manh tâm bỏ chạy, phải biết là khi tôi xuống tay, thì không còn vị nể đó.

Thang Bà Tử không khỏi cảm thấy ớn lạnh cả tâm can, thầm mắng rằng:

“Đêm nay ta nhất định làm cho người không thể thực hiện được ý muốn mới nghe” Lúc bấy giờ, La Tiềm đang tỏ ra hết sức lo lắng, nói khẽ rằng:

- Lương huynh, anh chắc chắn có đoán được lai lịch người ấy hay không?

Sắc mặt của Lương Vô Uý trở thành lạnh lùng và nghiêm nghị nói:

- Nếu không đoán đúng được, thì nào còn hy vọng chỉ có thể sống sót rời khỏi nơi đây được?

La Tiềm nghe qua, không khỏi sửng sờ, hoang mang không hiểu câu nói của Lương Vô Uý ra sao cả, nên giương đôi mắt ngơ ngác nhìn đắm đắm vào mặt lão ta.

Gió đêm thổi rì rào, trăng sao soi ánh sáng mờ ảo, không khí chung quanh ngọn đồi trở thành ngột ngạt và đầy rùng rợn.

Lúc đó, người che mặt đã đi giáp một vòng tròng và lại bắt đầu đi chậm rãi một vòng thứ hai. Nhưng người ấy chỉ mới đi được một nửa, thì Lương Vô Uý bỗng to tiếng nói:

- Các hạ chẳng phải chính là ...

Người che mặt bỗng dừng chân đứng yên lại, đôi tia mắt sáng ngời khủng khiếp, đang từ trong tấm vải che mặt chiếu rọi ra ngoài.

Lương Vô Uý bỗng cất tiếng than dài, rồi tiếp rằng:

- Các hạ chẳng phải là một nhân vật trước đây tên tuổi rung chuyển cả võ lâm, danh dự vang lừng cả tứ hải, tức Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành đại hiệp đó sao.

Người che mặt phá lên cười to, nói:

- Lương lão sư là người chương môn của một môn phái, thế tại sao kiến thức

lại nông cạn như vậy? Lỗ Công Hành đã chết từ lâu khắp thiên hạ không ai là không biết ...

Lương Vô Úy lắc đầu, nói tiếp rằng:

- Lời đồn đãi sai ngoa trong võ lâm, thì nào có thể tin theo đó được?

Người che mặt tựa hồ sững sốt, nói:

- Nếu nói vậy, thì có lẽ Lương lão sư đã gặp được Lỗ Công Hành rồi?

Lương Vô Úy nói:

- Lỗ đại hiệp chẳng khác nào một con rồng thần trên mây, già đây làm thế nào gặp được? Nhưng , chẳng qua là đêm vừa rồi, già đã gặp phải một việc vô cùng khủng khiếp.

- Việc chi thế? Xin lão sư cứ nói rõ cho tôi được nghe?

- Đây là việc Trầm ứng Thái, trang chủ Thê Hà sơn trang, bị chết dưới những mũi “Ngũ vân xà đầu đinh” và “Tam tuyệt sách hồn châm”.

- Thứ “Tam tuyệt sách hồn châm” ấy, chính là ám khí riêng biệt của Đào Như Hải, vậy làm thế nào lại có như thế được?

Qua giọng nói của người che mặt, ai cũng nhận ra tâm trạng đang lo lắng không yên của y cả.

Lương Vô Úy nói:

- Theo ý của già, thì “Tam tuyệt sách hồn châm” ấy, vị tất Lỗ đại hiệp không thể sử dụng được.

Người che mặt nói:

- Dù cho có thể đi nữa, nhưng Lương lão sư căn cứ vào đâu để quả quyết đây là hành động của Lỗ Công Hành?

Sắc mặt của Lương Vô Úy trở thành nghiêm nghị nói:

- Trong khi già tìm thấy Trầm ứng Thái, thì lão ta chưa chết hẳn, nên được lão ta cho biết là sau khi bị trúng ám khí xong, chính mắt lão ta được trông thấy Lỗ Công Hành và ba thủ hạ của ông ta. Đồng thời, cũng được biết hành động sắp tới của Lỗ đại hiệp nữa.

Vừa nói, Lương Vô Úy vừa đưa mắt nhận xét thái độ của người che mặt.

Người che mặt tuy được một tấm lụa đen che kín diện mục, nhưng đôi mắt của Lương Vô Úy lại hết sức sắc bén, nên nhận thấy đôi vai của đối phương khẽ chao động, chứng tỏ trong lòng đang lo nghĩ không yên.

Người che mặt rõ ràng đã bị xúc động trước lời nói của Lương Vô Úy, nên liền đáp rằng:

- Lỗ Công Hành là một nhân vật từng làm rung chuyển cả võ lâm trước đây, vậy nếu hôm nay lão ta lại tái xuất hiện trong giới giang hồ, thì có thể làm cho cục diện của võ lâm thay đổi lớn lao. Riêng tại hạ chắc chắn trong bước đường giang hồ, tránh không khỏi sự xô sát bằng võ lực với ông ta, vậy xin các hạ cho biết, hành động kế tiếp của Lỗ Công Hành là thế nào?

Lương Vô Úy mỉm cười nói:

- Ông ấy với Đào Như Hải thì không đội trời chung, lần này ông ấy xuất hiện, chẳng qua là để phục thù. Nghe lời nói không được rõ ràng của Trầm ứng Thái, thì Lỗ Công Hành đã tìm hiểu được nơi ẩn mình bí mật của Đào Như Hải, và có ý thanh toán sạch bọn họ, chẳng còn chừa một mạng nào sống sót. Hiện nay, ông ấy đã hối hả đi lo việc đó, đồng thời ra lệnh cho ba tên thủ hạ đi rút tới Hành Sơn, để làm một việc chi quan trọng lắm. Đây là những việc mà già được biết!

Người che mặt trầm ngâm nghĩ ngợi, một lúc sau mới nói:

- Lương lão sư quả được trông thấy Trầm ứng Thái bị trúng hai thứ ám khí rất độc là “Ngũ vân xà đầu đinh” và “Tam tuyệt sách hồn châm” không?

Lương Vô Úy định lên tiếng trả lời, thì bỗng trông thấy Thang Bà Tử vung cả đôi chưởng lên, ném ra một đám “Ngưu mang phi châm” cuốn tới nhanh như điện chớp, rồi lại lạnh lẽo thò tay chụp lấy hai nữ môn đồ, nhắm hướng Tây bắc co giò bỏ chạy.

Bà ta lướt đi nhanh như gió hốt, nên chỉ trong nháy mắt là đã lao đi xa ngoài mười trượng rồi.

Người che mặt cất tiếng cười nhạt, vung tay quét ra một luồng kinh phong, hất bay tất cả những mũi phi châm vừa được phóng đến, trong khi thân người y cũng lao vút lên, đuổi theo Thang Bà Tử.

Dưới bóng trăng buồn bã, thân hình của người che mặt lướt tới như bay, chỉ trong chớp mắt là đã chạy xa tít mù.

Lương Vô Úy như trút được một gánh nặng, ngửa mặt lên trời thở phi ra một hơi dài, rồi đưa năm ngón tay gạt mồ hôi lạnh trên vầng trán, nói:

- Đêm hôm nay, chẳng khác nào chúng ta được sống lại một lần nữa!

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 39

Bóng Yêu Trong Giang Hồ

La Tiềm hết sức hoang mang lấy làm lạ nói:

- Chẳng phải người ấy đã bảo, là nếu không đoán ra lai lịch của hắn, thì chúng ta phải chịu làm môn hạ của hắn đó sao? Giờ đây, tuy hắn ta đang đuổi theo để bắt sống Thang Bà Tử, nhưng chúng ta vẫn không thể nào thoát khỏi nơi đây được, vì như lời của hắn đã nói, là chung quanh vùng đồi núi hoang vu này, đã được hắn bố trí thiên la địa võng.

Câu nói chưa dứt, thì Lương Vô Úy đã mỉm cười, ngắt lời rằng:

- La hiền đệ, theo già đoán thì hắn đã bỏ ra đi, và chắc chắn, không khi nào trở lại, vậy chúng ta hãy yên lòng mà rời khỏi nơi đây vậy.

La Tiềm nghe thế, lại càng hết sức hoang mang, chẳng hiểu ra sao cả. Lão ta đưa đôi mắt ngơ ngác, nói:

- Tiểu đệ bấy lâu nay vẫn khâm phục Lương huynh tiên đoán mọi việc như thần, vậy chúng ta định đi thì đi ngay, kéo chân chờ e lại gặp thêm chuyện rồi.

Lương Vô Úy lắc đầu nói:

- Tên nghịch đồ của già, vẫn chưa tìm biết được tung tích ở đâu, vậy chúng ta hãy đi lên ngọn đồi này xem cho biết đã.

La Tiềm đưa mắt nhìn Lương Vô Úy một lượt nói:

- Tiểu đệ xin cùng đi với ông anh, đây gọi là xả thân vì quân tử đó.

Lương Vô Úy cất tiếng to, cười ha hả:

- La hiền đệ bình thường tỏ ra rất can đảm, nhiều mưu lược, nhiều lòng hào hiệp, thế tại sao hôm nay trông chẳng khác nào con chim đã sợ cung, quá e dè nhút nhát như thế?

Sắc mặt của La Tiềm bỗng bừng đỏ, nói:

- Chẳng giấu chi Lương huynh, vì đêm nay tiểu đệ gặp được người này, chẳng những võ công thật là tuyệt luân, mà lại còn có một sự oai vệ khiến cho kẻ chung quanh phải khiếp sợ. Bởi thế, chẳng hiểu tại sao, tiểu đệ cảm thấy trên tâm linh của mình như đã bị đôi phương chế ngự rồi vậy. Lương huynh, lai lịch của người ấy biết hay không?

Lương Vô Úy chỉ mỉm cười, nhưng không nói, chỉ cả. Lão ta nhún người vọt lên rồi nhắm trên ngọn đồi Bạch Hồ Cang lướt thẳng tới. La Tiềm thấy vậy cũng nhanh chân chạy theo sau. Họ trông thấy trên ngọn đồi ấy, mọc đầy đặc những cây bạch dương, không hề có một gian nhà nào cả nên không khỏi

đều sửng sốt.

La Tiềm nói:

- Trên mặt đất tại chân đồi có để lại một thanh trường kiếm, chính là vật riêng của Tướng Nguyệt Hoa, môn đồ của Thang Bà Tử. Việc đó, đã chứng tỏ Tướng Nguyệt Hoa bị bắt sống mang đi, thế tại sao lại không trông thấy cô ta đâu cả?

Lương Vô Úy bỗng biến hẳn sắc mặt, đưa tay chỉ về phía một vùng hoang dã dưới chân đồi, nói:

- Hiền đệ, hãy xem kia!

La Tiềm ngó theo ngón tay chỉ, trông thấy có một bóng người đang kẹp lấy một người nữa, đang phi thân lướt nhanh về một phía xa, chẳng khác nào một luồng điện xẹt.

Lương Vô Úy quát to rằng:

- Đi mau!

Câu nói vừa dứt, thì người lão ta cũng vọt thẳng lên không, rồi lướt tới như bay. La Tiềm cũng nhanh nhẹn bám sát theo như hình với bóng.

Bất giác cả hai người đã chạy đến ven sông, nhưng bóng người vừa rồi thì không còn trông thấy đâu nữa.

Gió sông thổi thực mạnh, dòng nước chảy thao thao, Lương Vô Úy và La Tiềm đưa mắt nhìn nhau sửng sờ.

Lương Vô Úy cất giọng buồn bã than dài, nói:

- Thân pháp của người ấy, quả thực nhanh nhẹn hiếm có. Xem ra, người che mặt nọ chỉ nhắm chinh phục toàn những cao thủ võ lâm. Ôi, thế cuộc càng ngày càng nguy thêm, khiến già đây hết sức lo buồn.

La Tiềm nói:

- Lương huynh làm thế nào dám đoán chắc người ấy chính là thủ hạ của người che mặt?

Lương Vô Úy nói:

- Dưới sự bố trí thiên la địa võng, thì người ngoài còn có thể xâm nhập được nữa hay sao?

- Nhưng người che mặt ấy vốn thực là ai?

- Đối với việc ấy, già đây chỉ có thể đoán được chín phần mười mà thôi!

Lương Vô Úy đưa tay vuốt râu, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, nói tiếp rằng:

- Người ấy chính là một kẻ vô cùng sâu độc và gian manh khét tiếng từ bấy lâu nay, tức Hồ Chương Kim Dao Đào Như Hải đó!

La Tiềm nghe qua, trong lòng không khỏi kinh hoàng, sắc mặt tái nhợt, sợ hãi đến toát mồ hôi lạnh khắp cả người. Lão ta mới lẩm bẩm rằng:

- Té ra là hắn, thảo nào khi hắn nghe nói Thân Chủ Báo Ứng Lỗ Công Hành định sát hại vợ con hắn, thì lấy cớ đuổi theo Thang Bà Tử rồi bỏ đi luôn

không trở lại nữa!

Lương Vô Úy cất tiếng than, rồi nói:

- Nước cờ ấy của già kể ra cũng thực là sâu hiểm!

La Tiềm giương đôi mắt ngơ ngác nói:

- Vậy có lý nào đây là giả dối hay sao?

- Việc thị phi trong võ lâm, không lúc nào có thể hiểu cho rõ ràng được. Đây vị tất là thật, mà cũng vị tất là giả.

Vừa nói đến đây, sắc mặt lão ta biến đổi hẳn, vội vàng kéo La Tiềm nhảy vào một bụi lao cao hơn đầu người, mọc ở sát ven sông cùng ẩn kín.

Liền đó, hai người nghe có tiếng chéo áo giũ trong gió, rồi lại thấy có mười mấy bóng đen bay xẹt trên không, lướt nhanh qua như gió hốt.

Trong số người ấy, có hay người tựa hồ như là con gái, sức lướt đi của họ hết sức nhanh, nên chỉ trong chớp mắt là đã lướt đi xa mấy mươi trượng rồi.

La Tiềm định vọt người nhảy ra ngoài, nhưng bị Lương Vô Úy nắm áo kéo lại, nói khẽ rằng:

- Đằng sau họ còn có người nữa!

Tức thì lại trông thấy có hai bóng đen, bất thần từ trên không đáp xuống, và chỉ cách đứng xa đám lao của họ ẩn núp không đầy mấy thước.

Lúc bấy giờ trăng sao đều lặn, nên bầu trời đều tối mịt mờ, gió lạnh thổi lồng lộng. Từ phía xa xa, nơi xóm nhà của dân chài lưới, có tiếng gà gáy tan canh vọng đến vắng vắng.

Hai bóng người vừa xuất hiện, có một tăng nhân, đôi mắt sáng quắc, tay áo rộng không ngót giũ trong gió kêu nghe rền rẹt.

Người tăng nhân ấy thân hình to béo, giọng nói ồ ồ nhưng rất âm.

Y lên tiếng nói rằng:

- Hai con bé ấy đêm đi ngày nghỉ chúng cố đi thật nhanh nên suốt mấy ngày nay bản tăng đuổi theo bắt mệt. Ân Dương thí chủ, đuổi theo như thế này, hoàn toàn không có mục đích chi cả, bản tăng thực rất sốt ruột.

Người ăn mặc theo trần tục ấy bèn nói:

- Chớ nói chi là đạt sư, mà ngay đến tại hạ đây cũng không khỏi sốt ruột nữa. Căn cứ theo sự dò xét của tại hạ hai ngày qua, thì pho Giáng Long Kinh và Thanh Ngô Câu Kiếm, dườn như không có trong người hai cô gái này, chắc chắn là có một kẻ khác bí mật mang đến một địa điểm kín đáo để cất giấu rồi. Vậy, nếu chúng ta không theo dõi hai cô gái này đến địa điểm đó mà lạt bỏ dỡ nửa chừng thì e rằng khi trở về không biết phải bám lại với cấp trên ra sao. Theo ý đại sư, thì chúng ta phải làm thế nào?

Người tăng nhân cười nhạt nói:

- Cách nơi đây không bao xa, đã là Đồng Lăng. Bản tăng đoán là bọn chúng nó chắc chắn phải dừng chân nghỉ lại tại đây. Vậy, chúng ta nên dùng thủ đoạn đánh lén, để bắt sống chúng nó đi, rồi tra khảo bắt chúng nó phải khai

pho kinh và thanh kiếm ở đâu, có lẽ đỡ nhọc công mình rất nhiều.

Người kia trầm ngâm trong giây lát, nói:

- Ý của đại sư hay lắm, nhưng vì bọn họ số người đông đảo võ công lại không thua chi ta, nên chỉ sợ chúng ta không thể làm được như vậy.

Việc ấy thì không cần chi phải lo, vì ở tại Đồng Phất Tự nơi Đồng Quan Sơn, có vị trụ trì là Đại Phong Thiền Sư, chính là người bạn cố giao với bản tăng. Vậy, nếu chúng ta nhờ cậy ông ấy phái ra một số cao thủ trong chùa để trợ giúp chúng ta, thì chắc chắn ông ấy không đến đòi chối từ.

- Đại Phong Thiền Sư?Ồ, đây có phải chính là Hắc Phong Tăng, trước kia được xếp vào hàng giang hồ thập ác đó không?

- Đúng thế, chính là ông ấy!

- Thế thì tôi xin theo ý kiến của đại sư, nhưng chúng ta cần phải tùy cơ mà hành động.

Nói đoạn, hai người liền vọt mình lướt đi nhanh như bay, chẳng mấy chốc là lẫn khuất mất giữa màn đêm.

Đợi cho hai bóng người ấy lướt đi được mấy mươi trượng, thì Lương Vô Úy là La Tiềm cũng đuổi theo sau như bay.

Trời vừa sáng tinh sương, khắp đường to hẻm nhỏ trong huyện thành Đồng Lăng, vắng tanh không một bóng người.

Sương sớm còn mờ khắp nơi, mặt đất vẫn còn ướt át. Những lá ngô đồng xanh non hai bên vệ đường, cũng như những mảnh liễu đang bay lả lướt, đã làm cho mọi người phải say đắm với không khí mùa xuân.

Cửa cái của hiệu Thiên Lục Khách Sạn trên một con đường ngang đang mở rộng, những tên hầu sáng đang bận rộn lo tính toán tiền bạc cho những vị khách ghé nghỉ lại trong đêm vừa qua, để họ rời khách điếm tiếp tục hành trình.

Có một tên hầu sáng đưa tay vươn vai, rồi ngáp dài thực uể oải, nói lẩm bầm rằng:

- Suốt cả đêm bận rộn không ngủ được, giờ đây thì khách khứa đã đi sạch, vậy ta phải tìm nơi đánh một giấc dài mới được.

Nói vừa dứt lời, thì nó thấy có một bàn tay vỗ nhẹ vào lưng, nên không khỏi giật nảy mình, tưởng là bạn bè trong hiệu đến phá chơi, nên mắng rằng:

- Mới tảng sáng, mà đã tìm đến ông ...!

Vừa nói đến đây, nó quay mặt lại nhìn, bỗng trông thấy có một gã đàn ông mặc áo đen, khung mặt dài, đang đứng sững trước mặt nó từ lúc nào.

Sắc mặt của người đàn ông ấy chẳng hề có một tí màu máu đỏ, trắng bệch như một tờ giấy. Hai tia mắt của y chiếu ngời ánh sáng, đang nhìn chòng chọc vào mặt nó, khiến nó không khỏi rùng mình, nói ấp úng rằng:

- Thưa ông ...Ông cần đến việc chi?

- Ta cần phòng để ở.

Giọng nói của gã đàn ông đó, còn lạnh hơn cả gió bắc mùa đông.
Tên hầu sáng nghe qua, lại không khỏi bất rung mình một lần nữa. Nó thầm nghĩ rằng:

“Mới vừa bước ra cửa là đã gặp yêu quái, vậy năm nay chắc là xui xẻo lắm!”

Tuy nhiên, nó liền vội vàng lên tiếng hỏi:

- Đại gia muốn mượn phòng để ở chăng? Có..Có.....!

Gã đàn ông mặc áo đen sắc mặt vẫn lạnh lùng, xem chẳng hề có một tí tình cảm, gằn giọng nói:

- Ta muốn mượn hết cả gian khách sạn này, không cho khách lạ vào đây ở nữa, người có nghe không?

Tên hầu sáng trong lòng đầy ngờ vực, vì nó thấy chỉ có một ông khách, mà lại đòi mượn hết cả gian khách sạn, tất nhiên là kẻ đang toan tính việc bất lương chi đây. Nhưng, vì sắc mặt của gã đàn ông mặc áo đen đã làm cho nó khiếp sợ, nên nó vẫn phải làm ra vẻ tươi cười, vâng dạ luôn miệng, rồi dẫn ông khách bước thẳng vào trong.

Gã đàn ông mặc áo đen thò vào áo, lấy ra một nén vàng, nói:

- Ta đưa trước cho một số vàng này, đợi khi thanh toán chung, thiếu đủ gì ta sẽ đưa thêm. Vậy, hãy mau dẫn ta vào xem những gian phòng hạng nhất trong hiệu đã.

Tên hầu sáng nhận lấy số vàng, đôi mắt híp lại, mỉm cười dua nịnh nói:

- Con xin tuân mệnh!

Nói dứt lời, nó bèn hồi hải bước vào trong dẫn gã đàn ông mặc áo đen đi thẳng vào một gian phòng lớn. Trước hành lang, hoa phụng tiên đang trở đủ màu sắc sỡ, chen lẫn với hoa nhài trắng như tuyết, mùi thơm bay ngát ngào.

Nơi ấy, lại có ngăn ra bảy gian phòng nhỏ. Gã đàn ông mặc áo đen xô cửa sảnh đường liếc nhìn qua một lượt, trông thấy bên trong chung dọn trang nhã, cửa sổ sáng sủa, bàn ghế sạch trơn bèn gật đầu vừa ý, rồi bước thẳng ra sân giữa mặt lên nói rằng:

- Xin mời nhị vị cô nương!

Tên hầu sáng nghe thế, thì gương to đôi mắt ngơ ngác không hiểu ra sao cả. Nhưng liền đó, từ trên mái nhà cao bỗng bay thoát xuống mười mấy bóng người. Trong số đó, có hai cô gái hết sức xinh đẹp ăn mặc y hệt nhau, cất gót sen bước thẳng vào trong sảnh đường.

Gã đàn ông mặc áo đen liền gằn giọng nói với tên hầu sáng rằng:

- Người hãy mau cho dọn bàn rượu thịt, thứ ngon lành nhất của hiệu này.

Tên hầu sáng nói:

- Con xin đi làm ngay!

Hắn chưa nói dứt lời, thì đã hồi hải bước thẳng ra ngoài.

Gã đàn ông mặc áo đen quát rằng:

- Chậm đã, ta còn có lời căn dặn người!

Tên hầu sáng vội vàng quay người lại, hiện lên một nụ cười trên nét mặt sợ hãi, nói:

- Đại gia còn có lời dặn chi nữa?

Gã đàn ông mặc áo đen cười “hừ” một tiếng to qua giọng mũi nói:

- Người cho viết lên bảng treo trước cửa, là đã hết phòng, bất luận ai đến hỏi, cũng không cho vào, nếu trái lại thì..... Nói đến đây, gã đàn ông ấy bèn giương thẳng năm ngón tay ra, rồi bất thần chụp mạnh vào một chiếc cột gỗ gần đây, tức thì, hần ta nắm ra một nắm những mảnh gỗ bị nát vụn qua sức chụp của hần, nói tiếp rằng:

- Cây cột này là một cái gương cho người thấy!

Tên hầu sáng kinh hoàng đến hồn phi phách tán, vâng dạ luôn mồm, hồi hả chạy bay ra ngoài.

Trong Thiên Lục Khách Sạn không khí có vẻ rất khác thường, đầu đầu cũng im lặng một cách lạ lùng. Ánh triều dương chiếu rọi lên lớp giấy trắng che cửa sổ, làm cho ai nấy đều hoa cả mắt.

Trong gian phòng, hai cô gái mặc áo xanh đang ngồi xếp bằng trên giường, nhắm nghiền đôi mắt để vận dụng chân lực, điều hoà hơi thở, trên khóe miệng vẫn hiện rõ nét tươi cười.

Hai cô gái ấy là một cặp chị em sinh đôi, nên xem giống y hệt nhau như khuôn đúc. Cả hai đều diễm kiều như hai đóa hoa, duy chỉ có một điểm khác nhau là, trên đôi má của hai người, một có đồng tiền ở phía phải, và một có đồng tiền ở phía trái.

Bỗng ngay lúc ấy, có một đạo ánh sáng trắng bay vèo vào cửa sổ, rồi lướt cái cắm phập vào tường nhà.

Cô gái áo xanh ngồi bên phía trái, liền mở to đôi mắt ra, vung cánh tay thon nhỏ lên một lượt, tức thì, đạo ánh sáng trắng ấy liền tự động bay thẳng vào tay của cô ta.

Cô ta nhanh nhẹn xòe bàn tay ra nhìn, thì thấy đó là một mũi phi tiêu ba góc, có cột theo một cuốn giấy tròn.

Cô gái ấy lộ sắc kinh ngạc, cất giọng trong trẻo gọi rằng:

- Mọii mọii, em hãy xem vật chi đây?

Cô gái ngồi bên cạnh, bèn từ từ mở đôi mắt trong veo như mặt nước hồ thu ra, cười nói:

- Tỷ tỷ, chị lúc nào cũng làm rối người ta cả!

Nói đoạn, nàng liếc mắt nhìn về mũi phi tiêu ba góc kia, rồi thò cánh tay lấy cuốn giấy tròn mở banh ra để hai chị em cùng xem. Sau đó, thì cả hai người không khỏi lộ sắc kinh hãi.

Vì trong tấm giấy ấy viết rằng:

Kính gởi Trâm Phù và Trần Dung nhị vị cô nương. Suốt mấy ngày gần đây, bọn yêu tà trong giới giang hồ, đang ừn ừn kéo nhau theo dõi nhị vị cô

nương, với ý định tranh đoạt pho Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu Kiếm. Vì e rằng để kéo dài thời giờ thì lại gặp thêm nhiều chuyện rối, nên bọn họ có ý định sẽ xuống tay vào ngày hôm nay. Trong số đó, có cánh người của Đào Như Hải, Lê Sơn Lão Yêu và Thiết Chỉ Thụ Sinh, là những ma đầu khét tiếng trong võ lâm. Vậy, sợ nhị vị cô nương không thể nào đối địch với bọn họ nổi, nên tôi mới gấp rút cho nhị vị cô nương hay trước, để sắp đặt cách đối phó, kéo lại phải mang lấy cái họa thiệt thân. Tốt nhất là làm cách nào ly gián cho ba nhóm người ấy tự tàn sát lẫn nhau, rồi dùng thuật thanh đông kích tây, rút lui êm là hay hơn hết.

Bên dưới bức thơ ấy không có ký tên hoặc dấu hiệu chi cả, nên không biết rõ được đây là bức thơ của ai gửi.

Trần Phù nói:

- Bức thơ này chẳng rõ ai viết, nhưng xem ra không phải là không đúng sự thật, thế tại sao suốt dọc đường đi, chúng ta vẫn không thấy có ai theo dõi chúng ta cả?

Trần Dung gật nhẹ đầu, nói:

- Nếu chúng ta đã hay được, thì cần gì phải gửi thơ báo động cho chúng ta thế này? Tuy vậy, việc này vẫn là một việc nằm trong sự dự liệu của tiểu muội. Ôi, nhưng riêng người này thì bạn hay thù vẫn thực là khó hiểu. Song, chúng ta thà là tin lấy lời lẽ trong thơ thì hơn. Việc này hãy để tiểu muội sắp đặt sự đối phó được rồi.

Trần Phù lấy làm lạ, nói:

- Cái chi? Việc này đã nằm trong sự dự liệu của muội muội, thế tại sao chẳng hề nghe muội muội thấu lộ cho biết chi cả?

Trần Dung cười nói:

- Tiểu muội chỉ nghĩ nhiều đến mặt thuận lợi, chứ không dè lại xảy ra việc bất ngờ như thế này. Chính tiểu muội đã sai Đồ Thủ tín đi tìm hiểu hành tung của Châu Nhân Ký, cũng là để phòng mọi sự bất trắc có thể xảy ra!

Trần Phù lắc đầu ngơ ngác nói:

- Lời nói của tiểu muội lại càng làm cho tỷ tỷ đây không hiểu ra sao cả.

Châu Nhân Ký thì lại có dính dấp chi đến việc này?

Trần Dung cười giòn, nói:

- Châu Nhân Ký chỉ sử dụng một thế kiếm mà đã làm rung chuyển cả võ lâm, tên tuổi vang lừng khắp phía nam lẫn phía bắc Trường Giang. Tiểu muội đang muốn tranh thủ người ấy, và tìm cách làm cho người ấy trở thành kẻ đối địch với lũ yêu tà, hầu chúng ta không còn lo nghĩ về mối họa ấy nữa. Nhưng, nào ngờ đầu hành tung của Châu Nhân Ký rất khó hiểu, Đồ Thủ Tín bị hắn ta làm cho phải điên đầu, không theo dõi chi được cả.

Nói đến đây, nàng mỉm cười rồi tiếp:

- Hiện giờ lửa đã cháy đến nơi, mà nước ở xa thì không làm sao cứu được,

vậy dù có nói đến chuyện đó cũng là vô ích mà thôi.

Nói đoạn, thì người nàng đã nhanh như chớp, lướt thẳng ra ngoài.

Lúc bấy giờ, bên ngoài Thiên Lục Khách Sạn bóng lũ yêu ma đang ẩn hiện khắp nơi. Bọn chúng tìm có này hay có khác, đi tới đi lui khắp chung quanh khách sạn. Có một số lại bước thẳng vào khách sạn để hỏi mượn phòng, nhưng tất cả bọn tiểu nhị trong hiệu, đều trả lời là không còn phòng nữa. Bỗng ngay lúc ấy, có một vị tăng nhân và một người ăn mặc thường phục bước thẳng vào khách sạn. Người tăng nhân ấy mập to, thân hình núc ních, đôi mắt híp nhỏ nhưng sáng ngời.

Người ăn mặc theo trần tục kia, tuổi trên dưới tứ tuần, mắt mũi đều dễ coi, nhưng đôi má hóp sâu, sắc mặt tái nhợt và xanh mét, đôi tròng mắt sáng ngời, không ngớt đảo qua đảo lại, chúng tỏ là người hết sức thâm độc.

Tên hầu sáng nhìn thấy hai người lạ mặt ấy bước vào, thì bèn dang rộng hai cánh tay ra ngăn lầy họ lại, nói:

Xin lỗi nhị vị, có phải nhị vị định đến đây mượn phòng không? Vì ở đây đã chật hết cả, vậy xin nhị vị hãy đi hiệu khác thì hơn.

Người tăng nhân to béo ấy liền trợn mắt lên quát rằng:

- Không cần ngươi phải nói, ta nhứt định đến ở tại khách điếm này!

Ngay lúc đó, bỗng từ phía cửa sau có một tiếng cười nhạt vọng đến rằng:

- Đây mới thực là một chuyện lạ, người xuất gia mà không đến ở chùa ở miếu để lo việc tụng niệm, trái lại, đến đây để làm chi thế?

Tiếng nói của người ấy vừa trong trẻo vừa to. Khi câu nói vừa dứt, thì mọi người liền trông thấy có một lão già mặc áo dài lụa xanh hoa lớn, sắc mặt hồng hào, râu dài phất phơ, tươi cười bước đến. Trên khoe miệng của lão già, vẫn còn một nụ cười đầy vẻ trêu cợt, nói:

- Người xuất gia thì xem việc của kẻ khác như cữ của mình, không khi nào tìm đến gây rối cho người chung quanh bao giờ. Vậy đại sư không sợ làm như thế, là xúc phạm đến việc cấm kỵ của giới giang hồ hay sao?

Vị tăng nhân to béo ấy không khỏi lộ sắc sừng sốt, gương to đôi mắt bé nhỏ của ông ta lên, nói:

- Lời nói ấy của thí chủ có nghĩa gì, thực bản tăng đây chưa hiểu được.

Lão già cất tiếng cười kha khá, nói:

- Đại sư giả vờ hay là không hiểu thực? Hai con bé kia hiện giờ chẳng khác nào đồ trong túi của già đây, bởi thế, già đây không để cho ai tự tiện nhúng tay vào ngăn cản việc làm của mình cả!

Vị tăng nhân to béo ấy nghe thế, thì không khỏi hết sức giận dữ sát khí tràn đầy nét mặt. Nhưng, gã đàn ông sắc mặt sâu hiểm đang đứng bên cạnh đấy, liền thò tay ra ngăn lão ta lại. Người này bước tới một bước, cất giọng lạnh lùng nói:

- Xin tôn giả hãy cho biết lai lịch, kéo lại gây ra sự hiểu lầm, mất niềm hoà

khí giữa đôi bên.

Sắc mặt của lão già kia bỗng trở thành nghiêm nghị, từ từ đưa bàn tay phải ra nói:

- Xin xem vật chi trong lòng bàn tay của già đây, thì sẽ biết lai lịch của già vậy.

Liền đó, mọi người nhìn thấy giữa lòng bàn tay của lão ta đang cầm một cây kim bằng thép, nhỏ như một sợi tóc màu đen xanh, dài hơn một tấc.

Gã đàn ông sắc mặt sâu hiểm kia, vừa nhìn thấy vật ấy, thì không khỏi kinh hoàng, buột miệng kêu lên rằng:

- Khiếp Hồn Châm!

Người tăng nhân to béo vừa nghe qua tiếng kêu ấy, thì sắc mặt cũng không khỏi kinh hãi, tâm can cũng không khỏi cảm thấy lạnh buốt.

Lão già kia đưa mắt ngó thẳng vào mặt của gã đàn ông nọ, gật nhẹ đầu nói:

- Đôi mắt của các hạ khá lắm, vừa nhìn qua là đã biết được “Tam Tuyệt Khiếp Hồn Châm”. Vậy tốt nhất là hãy trở về nói lại với Lê Sơn sơn chủ, là khắp bên trong lẫn bên ngoài huyện thành Đồng Lăng này, già đã bố trí các cao thủ chặt chẽ không thua chi thiên la địa võng, những người cố tình tranh đoạt với già, chỉ phải ném mùi thất bại chua cay mà thôi!

Nói đến đây, lão ta dừng lại trong giây lát rồi mới nói tiếp rằng:

- Các hạ có lẽ là Âu Dương Cầu? Vậy già đây xin có lời khuyên, là sau khi bước ra khỏi Thiên Lục Khách Sạn, chớ nên nấn ná ở lại đây làm gì, kéo mang họa vào thân vô ích!

Nói dứt lời, lão già ấy cất tiếng cười nhạt, rồi quay người bước thẳng vào trong. Âu Dương Cầu và vị tăng nhân to béo kia, nghe lời nói của đối phương, thì không khỏi giật bắn người, đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau một lúc. Vị tăng nhân bèn khẽ nói rằng:

- Xem ra hành tung của chúng ta suốt dọc đường, đều bị lọt vào mắt của tên Lão Tặc Đào Như Hải. Chúng ta đi hồng một nước cờ, thì đành chịu thua cả ván.

Âu Dương Cầu không khỏi thầm cảm tức về chỗ suốt dọc đường đi, vị tăng nhân to béo này lúc nào cũng ngông nghênh hành động theo ý muốn của cá nhân, nên để hồng cả mọi việc. Nhưng, khổ nỗi là hiện giờ bọn họ đã ở dưới sự chế ngự Lê Sơn Lão Yêu, nên đành phải cắn răng chịu đựng mà thôi. Y bèn cất giọng cười nhạt nói:

- Chúng ta đã tự làm hồng công việc của mình, thì không thể trách ai được.

Vậy, giờ đây chỉ bằng chúng ta nên lui ra thì hơn. Vì theo tại hạ đoán, thì chắc chắn sơn chủ đã có phái cao thủ đến để ngầm trợ giúp hai anh em chúng ta, nên tốt nhất mình tạm thời nhẫn nhịn đối phương trước hay hơn.

Thế là cả hai người đồng buồn bã thối chí bước lui ra khỏi khách sạn. Khi họ ngửa mặt nhìn lên, thì không khỏi sững sốt, vì lúc ấy ngoài đường phía trước

cửa gian khách sạn này, nhân vật giang hồ đang đứng đông nghet. Mấy mươi tia mắt sáng ngời, không ngớt nhìn chòng chọc vào hai người họ.

Bỗng nghe có một giọng cười nhạt đầy sâu hiểm vọng đến rằng:

- Té ra môn hạ của Lệ Sơn, cũng chỉ là số người quá tầm thường, lúc đầu xông càn vào cửa coi có vẻ rất oai vệ, nhưng cuối cùng thì đành tiu nghỉu bước trở ra. Như vậy, mới thấy rõ là kẻ mạnh còn có kẻ mạnh hơn.

Âu Dương Cầu nghe qua, tức giận đến sắc mặt trở thành xám ngắt, quát to rằng:

- Ông bạn, núp ở sau lưng kẻ khác để nói xiên nói xỏ thì nào phải là một bậc anh hùng?

- Thôi đi, ta nào phải là người có tầm kiến thức ngang với các ông?

Anh hùng chi mà vừa trông thấy “Tam tuyệt Khiếp Hồn Châm” là đã hồn phi phách tán, chẳng dám ra tay đối kháng với người vậy?

Người ấy, nếu không được mục kích mọi việc vừa xảy ra, thì làm thế nào lại được biết rõ ràng như thế?

Quần hùng hiện diện, ai nấy đều quay mặt nhìn về phía người đang nói, để xem người ấy là ai, nhưng tất cả đều không trông thấy được kẻ nào đã lên tiếng nói câu nói ấy.

Vị tăng nhân to béo và Âu Dương Cầu, sắc mặt tức giận đến trở thành tái nhợt hẳn. Họ cảm thấy xâu hổ và đau đớn như bị một lưỡi gươm bén đâm thủng vào tim, thực chết còn sướng hơn là sống.

Bỗng ngay lúc đó, có người nói to lên rằng:

- Ở Đồng Lăng này, quả có nhiều việc hay xảy ra liên tiếp. Thất Tôn Giả của Lệ Sơn đã đến kia rồi.

Âu Dương Cầu nghe qua, không khỏi kinh hãi. Y đưa mắt nhìn về phía đầu đường xa, thì thấy có bảy bóng người đang chạy nhanh tới như bay, nên vội vàng kéo lấy vị tăng nhân to béo lướt tới để đón.

Người cầm đầu trong số bảy nhân vật vừa xuất hiện là một lão già râu tóc bạc phơ, thần sắc oai vệ. Âu Dương Cầu vội vàng bước tới trước mặt lão già ấy, thì thềm nói nhỏ một hồi lâu.

Lão già sau khi nghe qua mọi việc, thì đôi mày rậm bỗng cau chặt, hạ giọng nói:

- Tại sao lão quái vật Đào Như Hải ấy cũng lại đến đây nữa?

Âu Dương Cầu nói:

- Người ấy không phải là chính bản thân Đào Như Hải!

Lão già tóc bạc cất giọng lạnh lùng, cười nói:

- Việc ấy bản chức đã hiểu rồi, nhưng khi có “Khiếp Hồn Châm” xuất hiện, thì chắc chắn lão quái ấy đang đích thân bí mật điều khiển tất cả công việc tại nơi đây.

Vị tăng nhân to béo kia liền lên tiếng nói:

- Thần Dao Tôn Giả quả đoán không sai, chính bản tăng đây cũng có ý nghĩ như vậy. Nếu chẳng phải thế, thì bản tăng nào chịu lui ra khỏi Thiên Lục Khách Sạn như vậy!

Thần Dao Tôn Giả “hừ” một tiếng qua giọng mũi, rồi cúi gầm đầu nghĩ ngợi thật lâu, mới ngửa mặt lên nói:

- Chúng ta hãy tạm thời lòn ra phía sau lưng Thiên Lục Khách Sạn, tìm cách lén vào trong đó dò xét cho biết hư thực thế nào trước đã. Nếu quả có tên lão quái vật ấy hiện diện thì chúng tôi phải thay đổi mọi kế hoạch mới được! Nói dứt lời, lão ta liền khoát tay một lượt, tức thì tất cả mọi người đều nhanh nhẹn lao người lướt tới như gió hốt.

Sự thực thì ngay lúc này trong thành Đồng Lăng bọn nha trảo của Đào Như Hải đã đến không phải ít. Chúng biết việc Âu Dương Cầu và vị tăng nhân to béo đã xông vào Thiên Lục Khách sạn, rồi lại lui ra xầm xì bàn tán với đồng đảng, nên cho là Đào Như Hải đã đến nơi rồi, bèn ùn ùn kéo đến Thiên Lục khách sạn để lo việc tiếp ứng.

Tại chiếc sân trước cửa phòng của hai cô gái, ánh thái dương đang chiếu rọi ấm áp. Chung quanh không có một tiếng người, khung cảnh thực là tĩnh mịch.

Nhưng, trên một ngọn cây táo sát bên mái nhà, bỗng nhành lá tự nhiên rung động, rồi chẳng mấy chốc sau, từ trên đó bay xẹt xuống đất ba gã đàn ông mặc đồ đen, sắc mặt âm u lạnh lùng. Họ di động thân mình êm ru không hề nghe một tiếng động.

Liền đó, có một người nhanh nhẹn lướt thẳng tới trước cửa sổ, thò một đầu ngón tay lên miệng, chấm nước bọt cho ướt, để chọc thủng một lỗ giấy trên khung cửa sổ, rồi đưa mắt nhìn vào bên trong.

Người ấy nhìn thấy bên trong gian phòng đó lại có vẻ như chẳng hề có ai đến ở. Vì thế, y không khỏi lấy làm ngạc nhiên, nhanh nhẹn nhảy lui về phía sau, nói với hai tên đồng đảng rằng:

- Lại thực, tại sao không có ai ở trong ấy cả?

Tiếng nói vừa dứt, thì bỗng từ phía ngoài sân có mấy bóng người bay nhanh tới như gió hốt.

Trong khi những bóng người ấy chưa kịp đáp yên xuống đất, thì bỗng có một người trong bọn gào lên thảm thiết, rồi bắt từ trên rút “Phịch” xuống đất, chết ngay tức khắc.

Người từ trên đáp xuống mặt đất trước tiên, chính là Thần Dao Tôn Giả, môn hạ phái Lệ Sơn. Lão ta biến sắc, quát to rằng:

- Lũ chuột! Các ngươi lại dám cả gan lén hại người như thế này!

Vừa quát, lão ta vừa vung lưỡi dao sáng giới lên, nhắm phía ba gã đàn ông mặc áo đen công nhanh tới như điện chớp!

Ba gã đàn ông ấy vì không kịp đề phòng, nên không kịp ra tay đối phó. Gã

đàn ông đứng về phía ngoài nhất, liền bị lưỡi đao quét tới mạnh mẽ của lão ta, chém đứt làm ba khúc, ngũ tạng đổ ra ngoài, máu tươi tung tóe khắp nơi, trông vô cùng ghê rợn.

Hai người còn sống sót trông thấy thế, không khỏi hồn phi phách tán, vọt người bay lên không lướt đi mất hút.

Thần Dao Tôn Giả cũng không đuổi theo, mà quay lại xem xét tử thi của tên đồng đảng vừa bị giết chết. Sắc mặt của lão ta trông thực âm u ghê sợ, cất tiếng cười nhạt nói:

- Lão tặc ấy lại đem “Tam tuyệt khiếp hồn châm” cho môn đồ của lão ta sử dụng, thực không thể nào nhìn được nữa!

Lệ Sơn Thất Tôn giả hôm nay chỉ đến có hai người, còn thì số đi theo họ đều là những thủ hạ tầm thường cả. Riêng năm tôn giả kia, thì cùng với Âu Dương Cầu và vị tăng nhân to béo nọ, mai phục kín bên ngoài khách điểm.

Trong khi Thần Dao Tôn Giả định quay người bước vào quan sát trong phòng, thì bỗng nghe từ trên không trung có nhiều tiếng cười nhạt, nên không khỏi giật mình sửng sốt. Lão ta vội vàng đưa mắt nhìn lên, thì thấy có mười mấy bóng người đang sa xuống. Trong số người đó, có cả hai gã đàn ông mặc áo đen đã bỏ chạy vừa rồi.

Bởi thế, sát khí liền tràn đầy trên nét mặt của lão ta, cất giọng lạnh lùng cười nói:

- Bọn các ngươi có phải là môn hạ của tên lão tặc Đào Như Hải không?

Tức thì, có một lão già đầu hói bước tới một bước, gằn giọng nói rằng:

- Chính là ...

Không chờ cho lão ta nói dứt lời, Thần Dao Tôn Giả liền cất tiếng cười nhạt, rồi vung thanh đao lên, gây thành một đạo ánh sáng chiếu ngời như một đoá hoa, nhắm công thẳng vào những huyết đạo quan trọng nơi ngực và bụng của lão già đầu hói, với những thế võ vô cùng tuyệt diệu.

Lão già đầu hói trông thấy thế, trong lòng không khỏi kinh hãi, đồng thời, cũng đã biết lai lịch của đối phương, nên nhanh nhẹn lách mình tránh ngang, rồi giương năm ngón tay chụp thẳng vào vai phải của Thần Dao Tôn Giả nhanh như điện chớp.

Thế võ của lão ta hết sức kỳ diệu, luồng chỉ phong lại có thể xô hất được cả thế đao của đối phương, lướt thẳng đến vai của Thần Dao Tôn Giả.

Thần Dao Tôn Giả thấy thế, cũng hết sức kinh khiếp, vai phải nhanh nhẹn thun vào hai tấc, rồi lại nhanh nhẹn dùng thế đao “Kim ti hộ uyển”, nhắm ngay huyết đạo quan trọng tại cổ tay phải của lão già vừa thò tới, chém mạnh xuống.

Thế “Kim ti hộ uyển” tuy là một thế võ tầm thường, nhưng qua sự sử dụng của Thần Dao Tôn Giả, thì chẳng những rất tài tình, mà còn hết sức thần kỳ khó đoán.

Lão già đầu hói không khỏi buột miệng khen rằng:

- Thế võ tuyệt hay!

Vừa nói, thì cánh tay của lão ta cũng vừa hạ thấp xuống, nhắm công thẳng tới “Phúc kết huyết” của Thần Dao Tôn Giả, chỉ phong tí gió nghe vèo vèo. Thần Dao Tôn Giả vì thế đã bị đẩy lui ra sau một bước. Lão già đầu hói liền thừa cơ hội ấy, giành lấy phần chủ động, nhanh như chớp tràn theo, rồi vung lẹ cánh tay phải lên công thẳng tới trước, gây thành bóng chưởng chập chờn đầy trời. Cùng một lúc đó, cánh tay trái của lão ta lại thò vào lưng, rút ra một chiếc ống tròn bằng đồng vàng, dài độ nửa thước, siết chặt trong lòng bàn tay.

Thần Dao Tôn Giả liền sử dụng ngay thể đạo tuyệt nghệ mà bấy lâu nay lão to nhờ đó nên danh. Tức thì, ánh sáng chiếu ngời nơi nơi, gió lạnh rít vèo vèo ghê rợn, chỉ một đường võ mà có đủ tất cả các phương thức tấn công, vừa chặt, vừa đỡ vừa quét ngang, vừa sả dọc, vừa hất lên, thế nào thế ấy đều tuyệt diệu khó lường.

Lúc bấy giờ, đôi bên đều sử dụng đến những thể tuyệt nghệ của mình nên cuộc chiến trở thành vô cùng ác liệt.

Thốt nhiên, ngay lúc ấy bỗng trên mái ngói có một chuỗi cười vọng xuống rằng:

- Nhắm mắt đánh liều mạng với nhau như thế, thì thực trong đời không có chi ngu hơn!

Hai đôi phương nghe qua, liền nhảy lùi ra sau, tạm ngưng trận đánh. Khi cả hai ngửa mặt nhìn lên, thì đã thấy Vô Tình Tú Sĩ đang đứng sững trên nóc nhà, tay chấp ra sau mỉm cười lạnh lùng.

Sắc mặt của Thần Dao Tôn Giả liền biến hẳn, cười ghê rợn nói:

- Lệ lão sư, ông cũng thừa nước đục thả câu nữa hay sao? Nên biết dù nước đục, nhưng không dễ gì thả câu đâu.

Vô Tình Tú Sĩ mỉm cười nói:

- Già đây chẳng phải hành động theo tình cảm như các người đâu.

Việc chính thì lại bỏ không làm, trái lại, đi sinh thù kết oán vô lối.

Nhưng, việc riêng của già, thì tuyệt đối không cho phép ai được can thiệp cả, vậy các người hãy mau rời khỏi khách sạn này, kéo lại chớ trách già đây độc ác vô tình.

Thần Dao Tôn Giả nói:

- Lệ lão sư, ông cũng vì pho Giáng Long Kinh và thanh Ngô Câu kiếm mới đến đây phải không?

Vô Tình Tú Sĩ cất giọng sâu hiểm, cười nói:

- Ta đi tìm lại vật sở hữu xưa kia của ta, vậy có chi là không được hay sao?

Thần Dao Tôn Giả nói:

- Tại hạ không phải bảo Lệ lão sư làm như thế là không được, nhưng đáng

tiếp là Lê lão sư đến chậm một bước thôi. Có lẽ Lê lão sư đã nghe lời đồn đãi, là pho kinh và thanh kiếm ấy, đều bị tên lão tặc Đào Như Hải cướp đi cả rồi?

Nói đến đây, lão ta bèn đưa tay chỉ thẳng về lão già trán hói, nói tiếp rằng:

- Bọn những người này, chính là môn hạ của tên lão tặc Đào Như Hải đấy!

Vô Tình Tú Sĩ bỗng có vẻ lại càng lạnh lùng hơn, sắc mặt của lão ta không khác nào một tảng băng giữa mùa đông giá buốt. Lão ta bay nhẹ nhàng xuống mặt sân, rồi tiến sát đến bên cạnh lão già trán hói, cất giọng lạnh lùng nói:

- Tên đầu đảng của người hiện giờ ở nơi nào? Người phải mau nói ra cho thực, nếu có lời nào láo khoét thì ...hừ hừ, chớ trách ta tại sao lại có lòng dạ ác độc, xuống tay nặng nề đó!

Lão già đầu hói thực sự không biết có Đào Như Hải đến huyện thành Đồng Lăng này không, nhưng lão ta biết chắc là Đào Như Hải lúc nào cũng hành sự một cách bí mật khó lường, dù cho người tâm phúc thân tín đến đâu cũng không làm sao biết sự thực được. Mọi việc xảy ra ngày hôm nay, tuy rất có nhiều điểm khó hiểu, nhưng khổ nỗi là trước mặt đối phương, lão ta không làm sao phủ nhận được.

Lão ta chính là cao thủ số một số hai trong đám thủ hạ của Đào Như Hải, nên cá tánh rất tự phụ, vậy thử hỏi làm thế nào chịu đựng nổi trước thái độ ngông cuồng kiêu ngạo của Vô Tình Tú Sĩ?

Bởi thế, nghe qua câu hỏi ấy, thì đôi mắt cú vọ của lão ta liền trợn to lên, chiếu ngời ánh sáng, cất tiếng cười ha hả như cũống đại, nói:

- Họ Lê kia, ông chớ nên khoác lác, không dễ chi dọa được ta đâu!

Trước đây tại Ngũ Hành Cốc, các ông đã bị thua chạy tơi bời, nếu chẳng nhờ Ngôn Như Băng nương tay cho, thì hôm nay đâu còn được đứng đó mà lăm lờ nữa?

Vô Tình Tú Sĩ bị lão ta nói khích, tức giận đến đỏ mặt tía tai, nên liền từ từ thò cánh tay phải tới.... Lão già đầu hói tuy ngoài mặt làm ra vẻ bình tĩnh, không xem đối phương vào đâu, nhưng thực sự thì bên trong tâm trạng đang hết sức căng thẳng, âm thầm vận dụng chân lực, thủ thế để quét trở ra.

Bỗng đâu, ngay lúc ấy bên ngoài bức vách tường bất thần có một tiếng quát to rằng:

- Đương gia ra lệnh phải mau rút khỏi thành Đồng Lăng!

Tiếng quát vừa dứt, thì từ bên ngoài có một ngọn cờ hình tam giác bằng gấm phóng thẳng vào, bay nhanh như một mũi tên bắn, xẹt thẳng tới số môn hạ của Đào Như Hải.

Lão già đầu hói liền nhanh nhẹn thò cánh tay trái ra, chụp lấy ngọn cờ ấy, liếc mắt nhìn qua rồi hói hả quát rằng:

- Đi mau!

Tức thì, lão ta vọt thẳng người lên không, rồi nhanh nhẹn nhào lộn một vòng, lướt thẳng tới như gió hốt.

Số đồng đảng của lão ta cũng nhanh nhẹn đuổi theo như hình với bóng, chỉ trong chốc lát là mất hút cả.

Vô Tình Tú Sĩ quát to rằng:

- Người bỏ chạy được hay sao?

Dứt lời, lão ta cũng vọt thẳng người lên không, đuổi nhanh theo như điện chớp.

Thần Đào Tôn Giả cười nhạt nói:

- Chúng ta cũng không thể toạ thị được!

Liền đó, lão ta bèn giương cổ hú lên một tiếng dài, gọi bọn người của Âu Dương Cầu đến, rồi nhanh nhẹn cùng lao mình đuổi theo hai tốp người vừa bỏ đi.

Trong khi đó, thì hai chị em Trần Phù và Trần Dung, đã đến tá túc tại một thư trang trong một ngôi biệt thự nằm tại ngoại ô Đại Thông Trấn ở phía Tây thành Đồng Lăng.

Trần Phù cười tự nhiên nói:

- Dung muội quả là người trí khôn và mưu lược đều dồi dào, chị thực xấu hổ không làm sao sánh kịp. Nhưng, chẳng rõ lũ yêu tà ấy giờ phút này đã thế nào rồi?

Trần Dung cười giòn nói:

- Chỉ trong chốc lát đây, là sẽ có người về bẩm lại, chị sốt ruột làm gì? Tiểu muội hiện chỉ lo lắng về Đỗ thủ tín, vì đã suốt hai ngày nay chẳng được tin tức chi của ông ta cả.

Trần Phù ngơ ngác một lúc, nói:

- Trong việc này, chúng ta không thể không nhờ đến Châu Nhân Ký hay sao?

Trần Dung nghiêm nghị nói:

- Chúng ta thực ra không có cách gì đối kháng với lũ yêu tà ấy được.

Trên đường từ đây đến Hành Sơn, còn không dưới một nghìn dặm đường, vậy nếu chúng ta tiếp tục đi tới, thì chắc chắn không làm sao tránh khỏi bị lộ tung tích, nên chỉ bằng chúng ta tạm trú lại nơi đây ít hôm, chờ mọi việc diễn biến như thế nào rồi sẽ định liệu sau.

Trần Phù từ trước đến nay đều rất khâm phục trí mưu của em gái mình, nên liền gật nhẹ đầu, rồi nắm lấy cánh tay của em gái, đưa chân bước thẳng ra ngoài thư trang.

Bên ngoài là một khu vườn không to không nhỏ, có trồng đủ các loại hoa cỏ, màu sắc sặc sỡ. Chung quanh lại có cây to bóng mát, lá non xanh rì. Gần đây lại có hòn non bộ và những tảng đá kỳ hình dị tướng, phủ kín rong xanh, khung cảnh rất là tĩnh mịch.

Hoàng hôn đã xuống, nền trời trở thành xám xịt, mây trôi lơ lửng, sao thưa nhấp nháy.

Trần Dung ngửa mặt nhìn những áng mây trôi trên nền trời cao, đứng trông người như một pho tượng, thực lâu chẳng nói chi cả.

Trần Phù cũng không làm rối nằng, im lặng đứng bên cạnh đưa em gái trầm ngâm suy nghĩ. Hai chị em của hai cô gái này, nếu xét về võ công, thì Trần Phù cao hơn em ít nhiều, nhưng nếu xét về mưu lược thì Trần Phù lại kém sút hơn em một bậc.

Hai cô gái đều tiên đoán là từ nay về sau, họ sẽ gặp rất nhiều việc gian truân nguy hiểm, nên cả hai đều đang suy nghĩ tìm cách đối phó.

Sau độ nửa tiếng đồng hồ, thì Trần Phù đưa mắt nhìn về phía Trần Dung nói:

- Có phải muội muội đang lo lắng về bước đường ngày mai của chúng ta không?

Trần Dung mỉm cười không trả lời ra sao cả.

Trần Phù cất tiếng than dài, nói:

- Chị chỉ ngại là, dù có học được những môn tuyệt học trong pho Giáng long kinh, thì vẫn chưa chắc có thể chiến thắng được con quỷ già Đào Như Hải!

Trần Dung cười nhạt, nói:

- Không hẳn như thế đâu. Tuy pho Hàn Thiết Quan Âm hiện đang rơi vào tay tên lão tặc đó, nhưng theo tôi đoán, thì hẳn ta cũng vị tất đã lĩnh hội được “Thiên Khu Cửu Thức”!

Trần Phù không hoàn toàn tán đồng theo lời nói của em, nên lắc đầu đáp rằng:

- Tên lão tặc ấy tung hoành trong giới giang hồ mấy mươi năm qua, gian manh xảo trá không ai có thể đối địch nổi, vậy e muội muội không phải là đối thủ của hắn ta!

Câu nói ấy đã có ngụ ý cảnh tỉnh khéo đưa em gái mình, không thể tự phụ ở tài trí của bản thân, mà nên biết rằng trong đời, người cao còn có người cao hơn.

Trần Dung cười nhạt nói:

- Tiểu muội không tin thế, mà nhất định phải đánh nhau với hắn một lần cho biết!

Bỗng nhiên, từ trong luồng gió đêm, có một giọng cười âm u sâu hiểm bay đến tai hai cô gái rằng:

- Té ra bọn các ngươi lại lẩn trốn ở đây!

Hai cô gái nghe qua, không khỏi giật bắn người. Trần Phù cất giọng trong trẻo quát to rằng:

- Ai thế?

Tức thì, nàng vung chưởng ngọc lên, khiến một luồng kinh phong mềm mại và kín đáo theo đó cuốn tới, công về phía có tiếng nói vừa rồi. Tiếp đó, bỗng

lại nghe một chuỗi cười to vang dội, rồi lại thấy một bóng người to lớn từ trên không sa xuống. Thì ra, đây là một lão ăn mày già tóc rối phờ, mặt mày dơ bẩn.

Hai cô gái vừa trông thấy lão già ấy, thì liền “ồ” lên một tiếng, rồi cùng sụp lạy sát đất, nói:

- Cữu Chi tiền bối, từ ngày xa cách đến nay cũng được khỏe mạnh chứ? Sao tiền bối lại trêu cợt các cháu làm chi thế?

Lão già vừa đến ấy chính là Cữu Chi Thần Cái. Lão ta nghe qua câu nói của hai cô gái, thì đôi mắt sáng ngời, cười to đáp:

- Nếu chẳng phải lão hóa tử lách mình tránh mau, thì chắc là đã bị chương lực của Phù cô nương đánh thủng bụng rồi còn gì?

Đôi má của Trần Phù liền bừng đỏ, cúi đầu nói:

- Lão tiền bối khéo nói chơi thôi! Nếu biết được là lão tiền bối đến, thì dù cho cháu đây gan có to bằng trời, cũng không khi nào dám xuống tay đánh như thế!

Cữu Chi Thần Cái đưa đôi mắt sáng quắc, dò xét qua hai cô gái một lượt, bỗng nghiêm sắc mặt cất tiếng than dài, nói:

- Hai người quả đã khôn lớn rồi. Dọc đường lão hóa tử đã nghe phong phanh, là Lệ Sơn Lão Yêu bị mất trộm pho kinh và thanh kiếm.

Sau đó, bọn họ có thấy được dấu chân bé nhỏ của người lấy trộm hai bảo vật nọ. Lão hóa tử vừa nghe qua, thì đã biết chính là các người rồi, vì họ cho biết dấu chân ấy là dấu chân của người con gái. Lão Yêu hết sức tức giận, phái người ra khắp nơi để dò xét. Chính vì vậy, lão hóa tử không yên lòng, mới ra đi tìm các người khắp mọi nơi, và tìm đến được nơi đây!

Nói dứt lời, lão ta cất tiếng to cười lên ha hả, rồi lại nhìn thẳng về Trần Dung nói:

- Có phải con bé người đã lập mưu cho bọn họ tàn sát với nhau đấy không?

Trần Dung đưa tay vuốt lại mớ tóc, rồi nhếch môi nũng nịu nói:

- Đây chỉ là bất đắc dĩ mà thôi, vậy lão tiền bối cũng mắng cho hay sao? ...

Ừ mà tại sao lão tiền bối lại biết được, đây là mưu mẹo của cháu chứ?

Cữu Chi Thần Cái nói:

- Nếu không muốn cho ai được biết, thì trừ phi mình không làm việc đó mà thôi. Nhưng, cháu hãy yên lòng, việc ấy chỉ có một mình lão hóa tử biết được mà thôi.

Trần Dung bỗng phì cười, nói:

- Việc này chẳng phải là Thái đại thúc nói cho lão tiền bối biết hay sao? Nếu không gặp được Thái đại thúc, thì lão tiền bối làm thế nào tìm đến đây được?

Cữu Chi Thần Cái cất tiếng to, cười ha hả nói:

- Con tiện tỳ người quả thật là thông minh!

Trần Phù cười tự nhiên nói:

- Nếu đứng ở đây nói chuyện, thì thực là thất lễ đối với lão tiên bối. Trong phòng của các cháu có sẵn rượu thịt rất ngon, vậy lão tiên bối có thể bước vào mặc sức uống đến say!

Cửu Chỉ Thần Cái là người quý rượu chẳng khác nào quý mạng sống của mình, nên nghe thế thì hết sức vui mừng, nắm tay kéo hai cô gái chạy bay vào thư trang.

Thần Cái sau khi hớp một ngụm rượu, bèn nói:

- Các ngươi có biết không? Lữ Yêu tà đã kéo nhau đến một vùng hoang dã cách huyện thành Đồng Lăng mười dặm, đánh nhau một trận ác liệt, lớp chết lớp bị thương, đến mãi về sau mới biết mình đã bị đánh lừa, do đó, số yêu ta ấy căm hận hai đứa bây đến tận xương tuỷ, đang chia nhau đi tìm kiếm hành tung của các ngươi gắt lắm!

Trần Dung cất tiếng “hừ” lạnh lùng, nói:

- Cháu đây nhất định phải diệt trừ hết lũ yêu tà ấy mới bằng lòng cho!

Cửu Chỉ Thần Cái dần mạnh ly rượu, rồi cất tiếng than dài rằng:

- Bọn yêu ma ấy, nghiêm nhiên xuất hiện giữa thanh thiên bạch nhật, thì quả thực võ lâm đã ngày một suy đồi, chẳng biết đến ngày nào mới được yên ổn? Đào Như Hải là một nhân vật phi thường trong võ lâm, suốt gần một trăm năm nay, hắn là người tài trí tuyệt vời, hành động sâu xa khó hiểu, lão hóa tử thực vô cùng khâm phục hắn. Qua sự thực đó, mới thấy được là tài trí nếu dùng vào việc thiện, thì đem đến cái phúc cho mọi người, trái lại, nếu đem dùng vào việc ác, thì sẽ gây ra tai họa không lường được ...!

Vừa nói đến đây, thì bỗng lão ta cảm thấy mặt mày choáng váng, nên vội vàng nói:

- Không xong, ta bị kẻ bắt lương thanh toán lén rồi ...

Liền đó, lão ta muốn đứng phắt dậy, nhưng cảm thấy tứ chi đều uể oải, nên mặt không khỏi biến sắc.

Hai cô gái thấy thế, thì hết sức kinh hãi, biết trong rượu đã bị người ta bỏ chất độc. Trong khi đó, hai cô ta cũng đã uống vào một ít rồi. Trong khi Thần Cái phát giác được chất độc, thì hai cô ta vẫn chưa thấy trong người có điều gì lạ cả, nhưng, đến khi vừa đứng dậy, thì bỗng cảm thấy máu huyết trong người đảo lộn, tứ chi tê buốt, đôi mắt hoa lên, đôi chân mềm nhũn, rồi mất hết tự chủ, té ngòai trở xuống ghế.

Tuy bị trúng độc, nhưng thần trí của ba người vẫn còn tỉnh táo họ giương to đôi mắt kinh hoàng, nhìn đăm đăm ra ngoài cửa.

Bên ngoài gió đêm thổi mạnh, nhành lá kêu xào xạc không ngừng ...

Liền đó, bỗng thấy có một bóng người nhanh nhẹn lướt thẳng vào nhà, rồi đứng sững trước chiều gió lộng. Ngọn đèn khi mờ khi tỏ, khiến bóng đen của người ấy không ngớt chập chờn, nên lại càng có vẻ đáng sợ hơn nữa.

Người vừa đến ấy chính là một lão bà tóc bạc phơ, tay cầm một chiếc gậy sắt, bên trên có chạm hình đầu rắn. Bà ta đưa đôi mắt sáng ngời, lần lượt nhìn qua khung mặt của Cửu Chỉ Thần Cái, Trần Phù và Trần Dung, trên khóe miệng mỉm cười đầy sâu hiểm, kinh rợn:

Cửu Chỉ Thần Cái trông thấy thế, thì không khỏi kêu thầm lên rằng:

“Nguy mất! Chính là Thang Bà Tử!” Thang Bà Tử liền chăm rãi đi quanh trong phòng âm u cười nói:

- Tôi tạm thời phải thất lễ với ba vị. Lão Bà Tử đây chỉ có ý muốn hỏi pho kinh và thanh kiếm hiện giờ ở đâu mà thôi, chứ hoàn toàn không có ý muốn sát hại đến tính mạng của ba vị.

Trần Phù nói:

- Pho kinh và thanh kiếm đã bị Đào Như Hải cướp đi rồi, việc ấy không ai là không biết, vậy bà hỏi thế là quá thừa chăng?

Thang Bà Tử cất giọng lạnh lùng, cười nói:

- Ai bảo lão Bà Tử hỏi thế là thừa? Lũ yêu tà trong võ lâm đã bị người đánh lừa sát hại lẫn nhau, duy chỉ có lão bà Tử đây là không tin theo sự phỉnh gạt ấy. Thử hỏi, nếu pho kinh và thanh kiếm đã bị Đào Như Hải cướp đi rồi, thì bọn các người nào có thể vẫn ngồi yên tại đây uống rượu vui vẻ như thế?

Nên biết là trong rượu, lão Bà Tử đã bỏ một thứ chất độc vô hình, chỉ trong vòng một tiếng đồng hồ sau, thì các người sẽ biến thành máu mủ. Vậy, nếu cá người ngang bướng, thì chớ trách lão bà tử sao lại ác độc vậy nhé.

Ba người nghe qua, đều không khỏi hãi kinh!

Đôi mắt của Trần Phù lộ vẻ sợ sệt, nói:

- Bà dùng thủ đoạn ấy thực hèn hạ!

Trần Dung sợ tỷ tỷ mình thấu lộ mọi sự thật đi, nen nháy mắt ra hiệu bảo nàng chớ sợ, rồi cười nói:

- Thân người mà có thể tan thành máu mủ? Nói chi nghe cho quá đáng thế? Cô nương nhất định không tin những thứ yêu tà ấy đâu. Vậy, bà hãy đứng đó chờ một tiếng đồng hồ sau, xem có thể gây thiệt hại được cô nương một tí gì không nào!

Thang Bà Tử cất giọng ngạo nghễ cười khanh khách, nghe chẳng khác nào tiếng chim ụt kêu, làm cho ai nấy đều nổi da gà khắp cả người!

Qua một lúc thực lâu, bà ta mới ngưng tiếng cười, nói:

- Lão Bà Tử sẽ làm đúng như vậy!

Đôi trông mắt lạnh lùng của bà ta, liền xoay về phía Cửu Chỉ Thần Cái, nói:

- Tặc cái kia, không ngờ người lại gặp khung cảnh như ngày hôm nay!

Cửu Chỉ Thần Cái cười nhạt, nói:

- Độc Bà Tử, người chớ có quá đắc ý làm gì! Nên biết ngựa trời chạp con ve, trong khi chim sẻ đang đứng sát sau lưng mình đó. Chỉ trong chốc lát nữa đây, thì người lại gặp ảnh tượng thâm hiểm còn hơn lão hóa tử bây giờ

nữa!

Thang Bà Tử nghe thế, không khỏi ớn lạnh cả tâm can, thầm nói:

“Lão hóa tử này, là kẻ nổi danh mưu mẹo khó lường, vậy nếu ta trúng kế gian của hắn, thì thực là mất mặt hết cả!” Suy nghĩ đến đây, thì sắc mặt của bà ta bỗng trở thành ghê rợn như một con ác quỷ, gằn giọng nói:

- Tặc cái, ngươi chớ nên nghĩ đến việc có người tới đây cứu thoát ngươi, mà cố kéo dài thời giờ vô ích. Lão bà tử sẽ cho ngươi được toại nguyện ngay bây giờ!

Dứt lời, bà ta liền từ từ giương thẳng năm ngón tay ra, nói:

- Lão bà tử xuống tay phé trừ hết võ công của ba người trước, rồi nói chi sẽ nói sau!

Cửu Chỉ Thần Cái cất tiếng to cười ha hả, nói:

- Nếu thế, thì chất độc vô hình của ngươi bỏ trong rượu, chắc chắn là chẳng có tác dụng chi cả. Nếu chẳng phải vậy, thì còn hành động như thế làm gì, chẳng hóa ra là thừa lăm hay sao?

Trong khi đó, bỗng bên ngoài gian nhà có tiếng chân bước rất khẽ.

Thang Bà Tử liền biến sắc mặt, nhanh nhẹn quay phắt người lại vung chườn phía phải lên, tức thì, có mấy đạo ánh sáng xanh lè, liền từ bàn tay của bà ta bay vút ra ngoài cửa sổ, trong khi cả người của bà ta cũng lao thẳng theo ra ngoài nhanh như điện xẹt!

Thang Bà Tử đáp nhẹ nhàng xuống mặt đất, thấy bên ngoài trăng sao vắng vặc, bóng hoa chập chờn trên tường, chứ nào có một bóng người ở đấy? Bởi thế, bà ta không khỏi sững sốt, và trong óc bỗng lóe lên một ý nghĩ nói thầm rằng:

“Không xong, e ta bị trúng kế điệu hổ ly sơn của lũ chuột ấy rồi!” Do đó, bà ta nhanh nhẹn lướt trở vào phòng, thấy ba người bị trúng rượu độc vẫn còn ngồi y nguyên không nhúc nhích, nhưng sau tia mắt chiếu ngòi của họ, thì đang nhìn chòng chọc vào người bà ta, có vẻ khác lạ lắm. Vì thế, trong lòng bà ta không khỏi sinh nghi.

Bà ta chỉ thấy tiếng động vừa rồi có nhiều điểm rất lạ. Vì nếu là có người, thì trong khi bà ta lướt ra ngoài, tất ba người ở trong phòng sẽ được giải cứu rồi. Và cũng rất có thể là họ vẫn giả vờ còn đang bị hại như cũ, hầu khiến mình không cảnh giác đề phòng, bất thần ra tay tấn công trả lại.

Bà ta càng nghĩ thì lại càng khiếp, cũng như lại càng thấy có lý hơn. Chính vì vậy, bà ta bất giác thối lui ra sau ba bước.

Cửu Chỉ Thần Cái tựa hồ như đã nhận ra ý nghĩ trong lòng của Độc Bà Tử, nên cất tiếng to cười ha hả nói:

- Độc Bà Tử, sao bà lại tỏ ra thập thò sợ sệt như vậy? Lúc nào cũng lo được lo mất cho mình, thì gây ra việc này làm chi?

Sắc mặt của Thang Bà Tử đã trở thành hết sức xấu xí, trong lòng không ngớt

hoang mang sợ hãi.

Đôi mắt của Cửu Chi Thần Cái liền xoay tròn một lượt, cười nhạt nói:

- Chẳng phải bà có ý định phế trừ võ công của ba chúng tôi đây à?

Thế tại sao lại không chịu xuống tay? Ta nói cho bà biết là kéo dài một giây phút nào, thì lão hóa tử ta lại có hy vọng sống còn thêm giây phút đó. Cơ hội tốt chớ nên bỏ qua ...ha ha, kéo dài ra thì lắm việc rắc rối đó!

Thang Bà Tử thăm nhận xét, thấy sắc mặt của ba người hoàn toàn không khác chi người thường, nên lại càng tin rằng sự phân đoán của mình không sai. Bà ta tin chắc đã có một người bí mật mai phục ở gần đầu đây, nên e sợ hãi thối lui đến sát chân tường, và đôi mắt không ngớt xoay động.

Hai cô gái trông thấy cử chỉ ấy của Thang Bà Tử, thì hết sức lấy làm lạ, trước tiên chưa hiểu ra sao, nhưng sau đó thì Trần Dung đã nghĩ ngợi và đã bừng hiểu được mọi lẽ, nên thăm nói rằng:

“Cửu Chi tiên bối quả là tinh ranh tuyệt thế!” Bỗng đâu, từ bên ngoài, có một tiếng kêu trong trẻo và run run bay vào nhà rằng:

- Sư ...Phụ ...!

Thang Bà Tử mặt liền biến sắc, nhanh nhẹn lao vút ra khỏi phòng!

Trần Dung đưa mắt nhìn về Cửu Chi thần Cái nói:

- Kẻ vừa đến ấy có ý muốn giải cứu cho chúng ta, nên dọa cho Độc Bà Tử sợ hãi rút lui. Nhưng, dù làm thế cũng vô ích, vì không có thuốc giải trừ chất độc, thì cũng chịu đành ngồi yên đây chờ chết mà thôi!

Bỗng ngay lúc ấy, từ ngoài cửa sổ có một giọng nói nhỏ vọng đến rằng:

- Xin ba vị hãy há to miệng ra!

Đôi mắt của Cửu Chi Thần Cái bỗng sáng rực, há to miệng ra tức khắc!

Liền đó, thấy có ba vệt đen từ ngoài cửa sổ xẹt nhanh vào, bắn thẳng vào miệng của ba người!

Ai nấy đều thấy đó là một viên thuốc, nên bèn nuốt luôn vào bụng ngay, chất độc nhờ thế cũng liền được giải trừ, tứ chi lần lần đã cử động lại được, chân khí trong người cũng lần lần phục hồi.

Riêng Thang Bà Tử sau khi nhảy phắt ra khỏi nhà, thì trông thấy hai nữ môn đồ đã ngã nằm sóng sượt trên đất, hôn mê bất tỉnh, nên không khỏi hết sức kinh hoàng.

Tiếp đó, bà ta bỗng nghe một giọng nói âm áp bay theo gió, vọng đến rằng:

- Thang Bà Tử, ta tha chết cho tại Bạch Hồ Cang, đã là một việc quá đặc biệt rồi, vậy nếu bà còn nhúng tay vào các việc thị phi trong chốn giang hồ nữa, cũng như phá hoại công việc làm của ta, thì lão phu sẽ bắt bà phải chịu cực hình vô cùng thảm thiết đó!

Tiếng nói ấy cứ mỗi lúc một xa dần, và không còn nghe rõ được nữa.

Thang Bà Tử đứng trơ người ra như một khúc gỗ giữa sân, không hề nhúc nhích ...

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 40

Một Cuộc Ác Chiến

Thang Bà Tử vừa xấu hổ vừa tức giận, nên những sợi tóc trắng trên đầu đều dựng đứng cả lên. Bà ta cất tiếng than thầm, rồi nghĩ rằng:

- “Đào Như Hải hết sức nham hiểm sâu độc, mưu mô khó lường, lão Bà Tử thực xấu hổ, vì không bì kịp với hắn. Pho kinh và thanh kiếm được hắn lấy đi, thì võ lâm e rằng không còn ai có thể ai đối địch được với hắn nữa!” Bà ta nghĩ thế, nên trong lòng hết sức chán nản. Liền đó, bà ta bước tới xem qua hai nữ môn đồ của mình, thì biết chỉ bị điểm huyết nên ngã ra hôn mê mà thôi, do đó, liền đưa tay giải trừ huyết đạo cho hai nàng.

Hai cô gái sau khi bừng tỉnh, bèn đứng lên, mở miệng định nói gì, nhưng Thang Bà Tử liền khoát tay ngăn lại, âm thầm lướt trở về khung cửa, trông thấy Cửu Chỉ Thần Cái, Trần Phù và Trần Dung vẫn còn ngồi y nguyên chỗ cũ, thì không khỏi lại càng sanh nghi.

Bỗng khi ấy, bà ta trông thấy tia mắt của ba người đã trở thành lơ dờ, mi mắt cũng từ từ sụp xuống. Bà ta thầm nghĩ:

“Không xong, bọn họ rất có thể đã bị độc thủ của tên lão tặc Đào Như Hải rồi!” Bởi thế, bà ta liền nhanh nhẹn tràn thẳng vào trong phòng như một luồng điện xẹt! Trong khi đôi chân của bà ta chưa đứng vững xuống đất, thì Cửu Chỉ Thần Cái, Trần Phù và Trần Dung đều bỗng mở to mắt lên, rồi vùng nhanh sáu chưởng xô thẳng ra, gây thành một luồng chưởng lực mạnh hàng nghìn cân cuốn thẳng tới. Thang Bà Tử vì không kịp đề phòng, nên bị luồng chưởng lực giáng trúng thẳng vào người!

Thang Bà Tử buột miệng gào lên một tiếng, tức thì máu tươi từ trong cổ họng vọt ra, nhanh nhẹn quay người lao thẳng trở ra ngoài để thoát thân.

Thần Cái và hai cô gái cũng liền đuổi theo, nhưng Độc Bà Tử và hai nữ môn đồ của bà ta đã bỏ chạy mất hút rồi, chỉ còn lưu lại trên mặt đất từng đóm máu tươi!

Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Chưởng lực vừa rồi, lão hóa tử đã vận dụng toàn bộ chân lực trong người, nên chắc chắn Độc Bà Tử bị thương không phải nhẹ. Bà ta là người xem trọng tiếng tăm chẳng thua chi tính mệnh của mình, vậy chắc chắn việc này bà ta chẳng hề dám nói lại cho ai nghe, cũng chẳng hề dám trở lại đây nữa. Nhưng nếu về sau có gặp lại bà ta thì phải đề phòng mới được. Vì mỗi hận này, chắc chắn bà ta sẽ tìm cách trả, mà khi bà ta xuống tay thì hết sức độc

ác!

Nói đến đây, lão ta bỗng dừng lại trong giây lát, rồi mới cất tiếng khẽ than và tiếp rằng:

- Lão hóa tử lại may mắn thoát khỏi được một con nguy hiểm!

Trần Dung nói:

- Nhưng, chẳng rõ người nào đã ra tay tương cứu chúng ta như vậy?

Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Lai lịch của người ấy Lão hóa tử có thể đoán được một nửa!

- Ai thế?

Hai cô gái đã buột miệng đồng thanh hỏi. Cửu Chỉ Thần Cái đáp:

- Người ấy tuổi rất trẻ, tài hoa lại cái thể, hình dáng xinh như ngọc, tương lai chắc chắn sẽ trở thành một khắc tinh của lão tặc Đào Như Hải.

Lão hóa tử chỉ biết được có bấy nhiêu đó thôi.

Trần Phù cười duyên dáng nói:

- Lão tiên bối tả người ấy nghe như có một dưới thần thể, không hai trên thiên đình, khiến cho cháu đây muốn gặp một lần cho biết.

Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Sau này chắc là có ngày các ngươi cũng sẽ được gặp, vậy chớ nên sốt ruột làm gì. Việc xảy ra đêm hôm nay, chính là do hai con tiện tỳ ngươi quá sơ hở, thiếu đề phòng cẩn mật mà ra. Còn số người đi theo các ngươi, tại sao đông dẫu mất cả?

Trần Phù nói:

- Vì bọn cháu muốn ẩn kín tung tích, nên đã sai đi tới vùng Trường Sa trước rồi. Việc ấy chỉ có Thái Minh Bồn đại thúc được biết mà thôi.

Cửu Chỉ Thần Cái gật nhẹ đầu, nhưng lão ta bỗng ngửa mặt nhìn lên nóc nhà quát rằng:

- Ai thế?

Tức thì, từ trên nóc nhà có một chuỗi cười già nua vọng xuống rằng:

- Chính tôi là Thái Minh Bồn đây!

Liền đó, từ trên nóc nhà đáp nhẹ xuống một lão già miệng rộng râu dài, da dẻ hồng hào, đầy sắc vui tươi!

Thái Minh Bồn thi lễ với Cửu Chỉ Thần Cái xong, bèn nói:

- Cửu Chỉ Thần Cái tiên bối đến đây thật là nhanh!

Thần Cái cười nói:

- Chính vì đi nhanh như thế, nên suýt nữa bị mất mạng!

Đôi mắt của Thái Minh Bồn tràn đầy sắc kinh ngạc, nói:

- Ai lại to gan, dám đối địch với tiên bối như thế?

Trần Phù bèn đem mọi việc vừa xảy ra, nói qua một lượt. Thái Minh Bồn sùng sốt nói:

- Xem ra nơi này không thể nào lưu lại được. Vừa rồi già được Đỗ Thủ Tín

trở về báo tin cho biết, là hiện giờ Châu Nhân ký đang ở tại Đại cũng Hồ, một mình bơi thuyền đi ngao du sơn thủy. Già đã ra lệnh cho Đỗ Thủ Tín bám sát theo hẩn, đồng thời để lại những dấu hiệu bí mật hầu giữ liên lạc với chúng ta.

Cửu Chỉ Thần Cái bỗng nói:

- Già Châu Nhân Ký ấy, có phải môn đồ của Tuyên Cơ Tử hay không?

Trần Phù đáp rằng:

- Đúng thế! Tuyên Cơ Tử đã bị sát hại trước đây, và cái chết của ông ấy tựa hồ cùng một mối với cái chết của tiên phụ, nên chúng tôi muốn khích chàng ta, để ra tay tương trợ mọi việc của chúng tôi hiện giờ. Nhưng không hiểu tiên phụ và Tuyên Cơ Tử trước kia vì lẽ gì lại không ưa nhau, cho đến chết cũng không thềm nói nhau một lời, do đó, chúng tôi e rằng Châu Nhân Ký sẽ không bằng lòng ra tay giúp đỡ cho vì vậy, mà đành phải tìm cách để dẫn dụ hẩn ta!

Cửu Chỉ Thần Cái cất tiếng cười, rồi mắng rằng:

- Con tiện tỳ qui quái, các người đi Hành Sơn chuyến này, chẳng cần ai nói cũng đủ biết, là để tìm Quả Thiện Thiện Sư, hầu nhờ giải thích những chữ Phạn trong GIÁNG long kinh chứ gì? Lão hóa tử vì không tiện đến gặp ông ấy, cũng như có việc gấp cần phải làm, nên xin cáo lui ngay bây giờ đây! Vừa nói dứt lời, thì lão ta đã vọt người bay thẳng lên không, lướt đi như điện chớp, chỉ trong nháy là đã mất hút.

Hai cô gái cũng bỏ ý định lưu lại tại đây thêm ít ngày như vừa rồi, mà liền cùng Thái Minh Bồn sắp đặt kế hoạch mới, rồi cũng hối hả rời đi ngay. Liền đó, trong sân của gian nhà bỗng xuất hiện một chàng thiếu niên tuấn tú. Người ấy không ai khác hơn là Đào gia Kỳ, nhưng xem chàng gầy đi và tái xanh hơn trước chút ít. Chàng chấp tay ra sau, đi tới đi lui trong sân, giữa những hoa lá thoang thoảng mùi thơm và những hòn non bộ với những hoa lá thoang thoảng mùi thơm và những hòn non bộ với những tảng đá kỳ hình dị tướng!

Trên nền trời đang trôi lơ lửng một vành trăng khuyết, trông thực là ảm đạm. Chàng đi bách bộ một lúc dưới ánh trăng khuya, thì bỗng có cảm giác thân mình lẻ loi trợ trợ, nên không khỏi có một nỗi buồn man mác, cất giọng khẽ ngâm rằng:

Xuân đi bao giờ lại?

Đào Lý hỏi không đáp!

Yên về gió tây lộng.

Lê sai cảnh ập ập!

Trăng khuyết rồi lại tròn, Người tan có ngày hợp!

Những mong cảnh đẹp mãi.

Đời người vui lớp lớp!

Chàng nghiêng mắt nhìn đăm đăm vào mảnh trăng trên nền trời rồi lại ngâm rầu:

Chỉ mong mình được như trăng, Hầu theo nàng mãi, tháng năm dăm trường ...!

Hai câu ấy chàng ngâm thực du dương, đầy truyền cảm, nên nghe rất vui tai. Bỗng đâu có một tiếng nói to rằng:

- Thiếu hiệp ở nơi đây hay sao?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói:

- Đoàn huynh đến thực là phải lúc, tôi đang muốn gặp đây!

Tức thì có sáu bảy bóng người từ bên ngoài bức tường phi thân lướt vào. Số người đó chính là Đoàn Thừa Thiên, Trình Nam Giang, Ngu Vạn lý, Ác Di Lặc Trúc Tây và Xuyên Trung Tam Xú.

Đào Gia Kỳ vội vàng kéo lấy Đoàn Thừa Thiên, nói:

- Đoàn huynh, anh hãy mau đi đến Đại cũng hồ để tìm Châu Nhân Ký tìm cơ hội gặp gỡ anh ta, nhưng tuyệt đối không nên nói rõ lai lịch và tên họ thực của mình.

Sau đó, Đào Gia Kỳ lại dặn dò Đoàn Thừa Thiên phải hành động ra sao, hầu thâu được kết quả tốt.

Đoàn Thừa Thiên tuân mệnh, rồi nhanh nhẹn nhún người lao thẳng lên không, nhắm phía trước thẳng tới!

Trình Nam Giang nói:

Thiếu hiệp, trên đường đi già có gặp một lão nhân râu rìa tóc xỏa, diện mục quái dị, tay cầm một phong thơ, bảo già trao tận tay cho thiếu hiệp. Lão già ấy thân pháp thực kỳ lạ, chỉ trong chớp mắt là đã phi thân mất hút.

Vừa nói, lão ta vừa thò tay vào áo, lấy phong thơ ra trao cho Đào Gia Kỳ.

Đào Gia Kỳ không khỏi sửng sốt, đưa tay nhận lấy phong thơ, xé ra xem thì thấy đầy rõ ràng là chữ viết của Đẳng Hải Xuyên, ân sư mình, nên không khỏi hết sức mừng rỡ, hồi hải đọc qua từ đầu đến cuối, rồi xếp kỹ cất vào áo, nói:

- Giờ đây, tại hạ muốn gặp người này, vậy các vị hãy đến vùng An Khánh chờ đợi tại hạ, chỉ trong vòng một ngày, thì tại hạ sẽ trở về ngay!

Nói dứt lời, chàng vòng tay thi lễ với mọi người, rồi vọt mình bay thẳng lên không, lướt thẳng ra ngoài gian nhà to lớn ấy, nhắm hướng Hoàng Sơn phi thân vút tới như gió hốt.

Ba cảnh kỳ lạ tại Hoàng Sơn Vân hải, bằng nghìn năm qua được mọi người không ngớt truyền tụng. Nhưng, nơi ấy phong cảnh xinh đẹp có thể nói đứng hàng đầu trong cả nước. Vì nơi đó có nhiều cây tùng cổ thụ rất quái dị, những tảng đá lạ lùng, có nước suối nóng và mây trắng mịt mờ, trông vô cùng ngoạn mục.

Trời vừa mới bình minh, thì Đào Gia Kỳ đã xuất hiện tại chân núi Hoàng

Sơn, và đang tiếp tục lướt thẳng về phía trước nhanh như điện chớp. Đào Gia Kỳ ngược mắt nhìn lên, trông thấy hai ngọn núi chọc trời, chẳng khác nào một khung cửa trên mây. Nơi mà chàng định đến cũng chính là Vân môn Phong ấy!

Vân môn Phong tuy đã trông thấy rõ trước mắt, nhưng thực tế hãy còn cách xa mấy mươi dặm đường. Suốt đường đi, đâu đâu cũng thấy núi đồi xanh biếc, mây khói mịt mờ, đá tảng ngổn ngang, rừng cây dày đặc, cảnh sắc vô cùng hùng vĩ.

Đào Gia Kỳ tràn ngập niềm vui trong lòng, sử dụng đến thuật khinh công thượng thặng, nhắm ngay khe núi giữa hai ngọn núi cao chạy nhanh tới. Chàng vừa chạy vừa nhảy tung tăng trên sườn núi, trông thấy chung quanh vách đá cao hằng nghìn trượng, vô cùng hiểm nguy. Gió thổi ào ào khiến ai trông thấy cũng có cảm giác ghê sợ, nhìn xa thì thấy mây bay mịt mờ như sóng trên mặt sông, không đâu là bờ bên, xem rất lạ mắt.

Chàng tiếp tục đi đến một bức vách đá rộng hơn mười trượng thì dừng chân đứng lại. Dức vách đá ấy trơn láng như gương, ánh triều dương đang chiếu rọi thẳng vào mặt vách đá, nên phản chiếu thành những ánh sáng rực rỡ hoa cả mắt. Nếu nhìn xuống bên dưới, thì chỉ thấy sương khói mịt mờ, không biết đâu là đáy.

Đào Gia Kỳ nói lầm bầm rằng:

- Chính là nơi đây rồi!

Chàng đưa mắt nhìn xuống, thì trong lòng không khỏi kinh hoàng, bởi thế, chàng tỏ ra do dự trong giây lát, rồi mới vùng hai cánh tay lên, lao thẳng vào khoảng không như một con hạc, tiếp đó chàng lại dùng thân pháp “Thiên Long Bát Biến” bay xoay vần và lướt thẳng vào giữa vùng mây khói mênh mông.

Về mây khói mịt mờ, nên đôi mắt không làm sao trông thấy được cảnh vật bên dưới sơn cốc. Nhưng chàng cảm thấy từ dưới sơn cốc có một luồng gió mạnh không ngớt cuốn tới đỡ lấy thân chàng, để có thể đáp xuống từ từ một cách nhẹ nhàng.

Sau một khoảng thời gian đứng xong nửa tách trà, thì chàng cảm thấy luồng gió mạnh ấy từ từ yếu đi, nên vội vàng vận dụng chân lực trong người, thay đổi thân pháp, rồi từ từ buông nhẹ đến đáy sơn cốc.

Chừng ấy, chàng mới thấy rõ được cảnh vật bên trong sơn cốc này, đâu đâu cũng có các loại kỳ hoa dị thảo, cũng như cá loại trái cây lạ lùng, mùi thơm bay ngào ngạt, khiến ai ngửi đến cũng cảm thấy khỏe khoắn lạ lùng.

Đào Gia Kỳ đưa mắt nhìn chung quanh, thì thấy có một lão già đang ngồi xếp bằng dưới gốc một cây đào. Cây đào ấy đang đơm trái trĩu cành. Trái nào trái nấy to bằng miệng chén, màu đỏ xen lẫn màu trắng xem thật là vui mắt.

Chàng nhìn thấy lão già, thì không khỏi vui mừng như điên, to tiếng gọi rằng:

- Thừa ân sư!

Liền đó chàng chạy bay tới, rồi quì lại trước mặt lão già.

Đảng Hải Xuyên thò bàn tay mặt ra, vuốt đầu của Đào Gia Kỳ, đôi mắt đầy vẻ hiền hòa, mỉm cười nói:

- Này con, xa nhau đã lâu quá, thôi đứng lên đi, ở đây không cần phải thủ lễ như ở chốn trần tục nữa.

Đào Gia Kỳ nghe lời đứng dậy, đưa mắt nhìn đôi chân của lão già, thì thấy chiếc chân trước đây đã bị chặt, giờ thì được thắp dính lại y nguyên như cũ, nên lên tiếng hỏi rằng:

- Ân sư đã thắp dính được chiếc chân tàn phế kia rồi sao?

Đảng Hải Xuyên khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn qua Đào Gia Kỳ một lượt, mỉm cười nói:

- Con ra đi hành đẩung chốn giang hồ chẳng được bao lâu, thế mà nhờ cơ duyên may mắn, ngày hôm nay gần như đã hiểu rõ được hết sự ân oán trong võ lâm hiện thời. Việc ấy thực ra cũng nhờ nhần đến con nhiều quá. Này con, hiện giờ con còn có sự băn khoăn, thắc mắc chi không?

Đào Gia Kỳ nói:

- Hiện giờ trong lòng con đang có rất nhiều sự băn khoăn và thắc mắc, nhưng nhất thời không làm thế nào nói ra cho hết được. Hơn nữa con cũng không muốn tìm ra được câu giải đáp ngay làm gì, vì chừng ấy tất nhiên con sẽ lần hồi tìm hiểu được mọi sự. Song có điều là trong Vũ Nội Bát Kỳ, thực sự có một con người gọi là Ngọa Long Cốc Chủ không?

Thừa ân sư, việc ấy có lẽ ân sư được biết rõ?

Đảng Hải Xuyên mỉm cười nói:

- Kỳ nhi, tài hoa và mưu lược của con quả không thua chi sư phụ cả.

Mọi việc làm trước đây một năm của con, đã chứng tỏ con là người mưu lược già giặn, cũng như khôn ngoan lanh lợi lắm rồi. Vậy con hãy thử đoán xem, trong võ lâm có một người gọi là Ngọa Long Cốc Chủ không?

Đào Gia Kỳ trầm nói:

“Sư phụ ta thực là lạ lùng, ta hỏi ông ấy, thì ông ấy lại đem câu hỏi đó cật vấn lại ta! Nghĩ thế, nên chàng bèn đưa mắt nhìn thẳng vào sư phụ, trông thấy Đảng Hải Xuyên đang ngửa mặt nhìn mây bay, có vẻ trầm ngâm nghĩ ngợi.

Chàng do dự một lúc thật lâu, mới nói:

- Thừa ân sư, con không làm thế nào đoán ra được!

Đảng Hải Xuyên tựa hồ như không nghe câu trả lời của Đào Gia Kỳ, ông ta có vẻ như đang đi sâu vào dĩ vãng.

Qua một lúc thực lâu, mới nói:

- Kỳ nhi, con cảm thấy sơn cốc này như thế nào?

Đào Gia Kỳ đưa mắt nhìn khắp nơi một lượt, đáp rằng:

- Nơi đây chẳng khác nào một cảnh tiên giữa chốn phàm trần, khung cảnh không đâu có thể so sánh được!

Đảng Hải Xuyên liền hỏi tiếp rằng:

- Sư phụ chọn sơn cốc này làm nơi nghỉ ngơi, con cảm thấy thế nào?

Đào Gia Kỳ trả lời ngay rằng:

- Nơi đây là một vùng địa linh nhân kiệt, cũng chính là nơi rồng cọp ẩn mình.

Nói vừa dứt lời, thì chàng không khỏi giật mình, buột miệng hỏi rằng:

- Ân sư, vậy có lý nào ân sư chính là Ngọa Long Cốc Chủ hay sao?

Đảng Hải Xuyên cất tiếng to, cười ha hả nói:

- Kỳ nhi, con đoán không sai tí nào cả! Người trong võ lâm từ trước đến nay, đều ngộ nhận rằng có một địa phương tên gọi là Ngọa Long Cốc, nhưng thực ra sư phụ chỉ dựa vào danh nghĩa Ngọa Long Cốc ấy, để dè dặt chỗ ở của mình luôn. Suốt mấy mươi năm qua, đã làm cho nhân vật võ lâm phải điên đầu về điểm đó.

Nói đến đây, lão ta đưa mắt nhìn Đào Gia Kỳ, rồi tiếp rằng:

- Kỳ nhi, con có vẻ gầy và xanh đi nhiều, vậy có phải vì đang buồn lo về một điểm nào chưa hoàn toàn toại nguyện chăng? Nên biết, dù là anh hùng cái thế, hào hiệp siêu phàm, nhưng cũng chẳng dễ chi vượt qua khỏi ái tình đó.

Đào Gia Kỳ nghe thế, không khỏi bừng đỏ sắc mặt, nói:

- Ân sư, nói thế là đã hiểu lầm con rồi. Sự thật thì con chẳng phải khổ tâm về việc đó, mà trái lại chính vì chưa thể tìm hiểu được một pho sách tuyệt học hy hữu trên đời. Suốt những ngày gần đây, con vì việc ấy mà trong lòng không ngớt băn khoăn nghĩ ngợi, khắc khổ tìm tòi, mỗi ngày phải thổ ra mấy lần máu tươi. Nếu chẳng nhờ Cửu Chuyển Phản Hồn Đơn trợ lực thì có lẽ Kỳ nhi đã nằm yên trong lòng mộ rồi.

Đảng Hải Xuyên không khỏi giật mình, nói:

- Con làm thế nào mà có được “Cửu Chuyển Phản Hồn Đơn” Ngôn Như Băng xem thứ thuốc ấy quý như chính sinh mệnh của mình, không lúc nào là không tiếc rẻ kia mà?

Đào Gia Kỳ nói:

- Con đã được ông ấy tặng cho, trên tinh thần hoàn toàn tự nguyện!

Đảng Hải Xuyên mỉm cười nói:

- Ngôn Như Băng là người tính tình lạnh lùng cô độc, không giống ai cả, vậy mà ông ấy lại có lòng thích con, quả là một việc hiếm có, sau này chắc là con sẽ còn nhờ cậy được nhiều ở ông ta nữa.

Đào Gia Kỳ lắc đầu nói:

- Không hẳn thế đâu, vì ông ấy chỉ bằng lòng giúp cho con một lần thôi, do

đó, con đã yêu cầu ông ta tặng cho ba viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đơn” ấy. Đẳng Hải Xuyên cười to, nói:

- Ông ta đã thích con rồi, thì nếu con biết khéo chiều ý ông ta, tất chắc chắn sẽ nhờ chi được nấy!

Nói đến đây, Đẳng Hải Xuyên dừng lại trong giây lát, rồi mới tiếp rằng:

- Sư phụ đã đoán biết trước con sắp đến, nên có chuẩn bị một ít thức ăn và rượu ngon, vậy thầy trò ta ngồi tại gốc cây này vừa ăn uống, vừa chuyện trò một thể. Trong dịp này, con có thể đem hết mọi việc làm đã qua, cũng như mọi sự gặp gỡ nói rõ lại cho sư phụ nghe.

Nói dứt lời, ông ta thò tay ra sau gốc cây, lấy một cái gói bằng lá sen và một bầu rượu quý.

Trong gói lá sen ấy, gồm có thịt gà rừng quay, thịt nai tơ nướng, mùi thơm bay sực mũi.

Đào Gia Kỳ vừa ăn uống, vừa kể lại cho sư phụ nghe mọi việc đã qua, chẳng hề giấu giếm điều chi cả.

Chàng nói đến việc tìm thấy được một quyển sách tuyệt học, nhưng rối loạn không chương thứ, gọi là Dĩ hoa Tiếp Mộc, tá đạo truyền công” tại Thiên Phật Nham nơi dãy núi Thê Hà Sơn, thì đôi mắt của Đẳng Hải Xuyên không khỏi chiếu ngời ánh sáng, đứng phắt dậy nói:

- Con có nhớ được hết cả không? Vậy hãy chép toàn bộ số chữ ấy ra, rồi thầy trò ta cùng tìm hiểu, chắc có thể tìm ra được manh mối và nhờ đó sẽ lĩnh hội được phần sâu xa của nó chẳng?

Đào Gia Kỳ nói thảm rằng; “Chính ta và Tô Chỉ Quỳnh đã bỏ ra bao nhiêu tâm trí thì giờ, nhưng vẫn không thể nào tìm hiểu chi được cả, vậy ân sư cũng vị tất tìm hiểu được những điểm sâu xa của nó!” Tuy nhiên, bề ngoài chàng vẫn không dám chối từ, bèn lên tiếng đáp rằng:

- Kỳ nhi đã có chép sẵn ra một tờ, và hiện giờ còn giữ bên mình đây!

Đẳng Hải Xuyên nói:

- Con hãy đưa cho sư phụ xem nào!

Tiếp đó, ông lại buột miệng cười to nói:

- Thế là ngày đền tội của Đào Như Hải, cũng chẳng còn bao xa nữa!

Đào Gia kỳ thò vào áo, lấy ra hai tờ giấy mỏng, bên trên ghi chép bằng chữ phạn nhỏ như kiến bò.

Đẳng Hải Xuyên nhận lấy và đưa mắt xem qua một lượt, cất tiếng than rằng:

- Các bậc cao nhân tiền bối, thực lúc nào cũng nghĩ ngợi hết sức chu đáo.

Các ông ấy không muốn tuyệt học của mình bị thất truyền, nhưng cũng không muốn nó rơi vào tay lũ yêu tà, nên phải đảo lộn tất cả những chữ, những câu trong pho sách như vậy.

Nói dứt lời, lão ta lại đưa mắt nhìn thẳng vào hai trang giấy đầy đặc những chữ phạn, trầm ngâm suy nghĩ.

Đào Gia Kỳ đứng bên cạnh, tập trung tinh thần theo dõi, ngay cả hơi thở cũng không dám thở mạnh.

Chẳng mấy chốc, hai tiếng đồng hồ đã trôi qua ...

Đảng Hải Xuyên bỗng thò một ngón tay ra vẽ ngoằn ngoèo trên đất một lúc thực lâu. Tiếp đó, bỗng đôi mắt của Đảng Hải Xuyên chiếu ngời ánh sáng, cất tiếng to cười như sấm nổ, nói:

- Kỳ nhi, mọi việc có thể được phơi ra ánh sáng, công lao to tát này rất có thể được thành tựu! Con hãy lại đây, cùng đi với thầy vào nơi sự phụ cư ngụ đã!

Dứt lời, lão ta đưa tay kéo lấy Đào Gia Kỳ, chạy nhanh nhẹn thẳng vào một khu rừng đầy hoa lá.

Ba hôm sau, trong khi nửa vầng trăng khuyết đang treo lơ lửng trên nền trời, thì giữa mặt hồ tại vùng An Khánh, có một chiếc thuyền con không mui đang trôi lững lờ theo dòng nước. Trên chiếc thuyền ấy đang ngồi sáu người, gồm có Trình Nam Giang, Ngu Vạn lý, Xuyên Trung Tam Xú và Ác Di Lặc Trúc Tây. Bọn họ đang cùng nhau uống rượu xem có hứng thú lắm.

Mặt nước hồ phẳng lì như gương, một màu xanh biếc rộng hừng hực dậm. Chung quanh đấy lại còn có những cánh đồng lúa thoang thoang mùi thơm nhẹ nhàng.

Trình Nam Giang mặt đang đỏ như gấc, lên tiếng nói:

- Trong kiếp phù sinh, có khi nào lại được rảnh rỗi an nhàn? Vậy chúng ta hãy nhân đêm thanh gió mát này, vui say một bữa cho thỏa thích!

Ác Di Lặc Trúc Tây cất tiếng to cười ha hả nói:

- Bần tăng cũng có ý nghĩ như vậy, nhưng chỉ e rằng Đào thiếu hiệp lại đến đây tìm chúng ta!

Ngu Vạn Lý buột miệng tăng háng một tiếng, nói:

- Ngu mỗ cảm thấy Đào thiếu hiệp gần đây gầy đi quá nhiều, trên nét mặt lại đầy vẻ ưu phiền, chẳng hiểu có phải đang bị khổ vì tình chăng?

Trình Nam Giang cười nói:

- Việc ấy cũng chẳng có chi là lạ, nên biết:

“Gió xuân hoa cũ vẫn cười, đời người nào mãi đôi mươi chẳng già”? Vậy, chúng ta gặp dịp nào vui chơi được thì cứ lo vui chơi, còn chuyện khổ lụy vì tình dù sớm hay muộn, tự nó cũng giải quyết được cả, chẳng cần chúng ta lo ngại cho mệt!

Lúc ấy, trên mặt hồ bỗng xuất hiện một chiếc thuyền con, đang từ từ nhắm hướng chiếc thuyền của sáu người bơi tới. Trên chiếc thuyền ấy, có bóng một người gầy cao, đang chấp tay đứng sững trước mũi.

Khi hai chiếc thuyền đã gần kề bên nhau, Ngu Vạn Lý trông thấy rõ được bóng người ấy thì buột miệng nói nhỏ rằng:

- Châu Nhân Ký kia!

Châu Nhân Ký chẳng hề đưa mắt nhìn qua chiếc thuyền bên này, thái độ có vẻ hết sức ngạo nghễ lạnh lùng. Chẳng mấy chốc, hai chiếc thuyền đã ngược chiều lướt qua khỏi nhau.

Đại Đầu Quỷ Phán Tang Hương Lương một trong Xuyên Trung Tam Xú, liền cất tiếng cười nhạt, nói:

- Con người ấy có vẻ ngông nghênh qua, nếu Đào thiếu hiệp cảnh cáo thêm một lần nữa, thì Tang mỗi nhất định phải ra tay trừng trị hắn ta.

Ngu Vạn Lý nói:

- Tang huynh chớ nên xem thường hắn, hắn là một con người có võ công vô cùng quái dị. Vừa rồi, chính Bắc Quốc Song Ma cũng vì xem thường hắn nên bị chiến bại nặng nề. Giữa tôi và anh, đều không phải là tay địch thủ với hắn đâu!

Nói đến đây, lão ta đưa mắt ngó theo chiếc thuyền đi xa của Châu Nhân Ký rồi, tiếp rằng:

- Đoàn lão đệ chắc giờ này cũng có mặt trên Long Hồ, nhưng chẳng rõ tại sao mình chưa gặp ...

Câu nói chưa dứt, thì bỗng thấy Xú Vô Thường Dương Công Lượng đưa tay chỉ thẳng về một phía xa trên mặt hồ, cất giọng kinh ngạc nói:

- Xem chi thế kia?

Lúc ấy ánh trăng đang soi sáng mặt hồ, nên mọi người đều thấy về phía xa, có một chiếc thuyền con, đang lướt nhanh như tên bắn, đuổi theo về chiếc thuyền của Châu Nhân Ký.

Câu Mạng Hồn Sứ Thân Lâm lên tiếng nói:

- Chúng ta hãy quay đầu thuyền lại, bơi về hướng đó xem việc chi cho biết.

Ngu Vạn Lý gật đầu, nói:

- Ý kiến đó hay lắm, nhưng chúng ta tuyệt đối không nên ra tay can thiệp vào việc làm của đôi bên.

Sau đó, bọn họ liền cho quày đầu thuyền lại, rồi bơi nhanh tới như bay, cập sát gần bờ, nơi còn cách chiếc thuyền của Châu Nhân Ký độ ngoài một trăm trượng.

Lúc bấy giờ, chiếc thuyền của Châu Nhân ký vẫn chưa cập bến, và y đã trông thấy có người đang đuổi theo mình, nên trên khóe miệng liền hiện ra một nụ cười lạnh lùng, đôi mắt cũng tràn đầy sát khí!

Bỗng nhiên, dường như y có một ý nghĩ chi khác, nên nhún mạnh đôi chân, vọt thẳng người lên không, nhắm phía bờ lướt tới. Tiếp đó, y lại sử dụng thân pháp thượng thặng, chạy bay đi tuốt, chỉ trong nháy mắt là mất hút.

Người đang ngồi trên chiếc thuyền nhỏ đuổi theo, trông thấy thế cũng không khỏi kinh ngạc, tất cả đều ừn ừn vọt người bay lên không, đuổi theo nhanh như điện chớp.

Trên thuyền của Ngu Vạn Lý, ai nấy cũng đã bước lên bờ. Họ trông thấy thế

thì không khỏi sửng sốt. Ngu Vạn Lý lên tiếng nói:

- Châu Nhân Ký là người tự phụ, cho mình võ công cao cường, đang có ý định dùng võ công ấy để trang thủ tiếng tăm trong giới giang hồ, thế tại sao y lại bỏ lỡ một cơ hội tốt như thế này, chưa đánh nhau mà lại rút lui?

Trong một cụm rừng táo ở cạnh ven hồ, bỗng có một tiếng cười lạnh lùng sâu hiểm vọng đến, khiến tất cả sáu người không khỏi sửng sốt quay mặt nhìn thẳng về hướng có tiếng cười ấy. Mọi người đều trông thấy rõ, đấy không ai khác hơn là Vô Tình Tú Sĩ.

Đôi mắt lạnh lùng sâu hiểm của Vô Tình Tú Sĩ, đang nhìn đăm đăm vào mặt Xuyên Trung Tam Xú, cất giọng âm ú nói:

- Té ra bọn các ngươi lại ở đây! Chẳng biết có bao nhiêu việc to của lão phu đều bị hỏng vì các ngươi, vậy giờ đây các ngươi còn định nói chi nữa không?

Tang Hướng Lương cười nhạt nói:

- Hợp ý thì chúng tôi ở, mà không hợp ý thì chúng tôi đi, chúng tôi nào phải là kẻ bán thân cho ông đâu ...?

Vô Tình Tú Sĩ quát to rằng:

- Câm miệng lại! Cái phường bán chủ để cầu vinh, thì không thể nào tha thứ cho được!

Nói dứt lời, lão ta bèn nhanh nhẹn đánh một chưởng ra phía trước.

Thế chưởng mới vừa chuyển động, thì liền đó ba luồng kinh phong lạnh buốt, cuốn tới công thẳng vào ba huyết đạo quan trọng tại trước ngực của Tang Hướng Lương, nhanh không thể tả.

Tang Hướng Lương đã thủ thế, sẵn sàng đối phó ngay từ lúc đầu, nên không chờ luồng chưởng lực của Vô Tình Tú Sĩ cuốn tới, là y đã rút ngọn qui đầu đao xuống nghe một tiếng “reng”, vung lên chiếu ngời ánh thép.

Xuyên Trung Tam Xú là những nhân vật tiếng tăm lẫy lừng trong phe hắc đạo, ở tại miền tây nam. Võ công của họ chẳng phải tầm thường. Bởi thế, vừa vung tay đánh ra, là Tang Hướng Lương đã tấn công chớp nhoáng ba thế võ, ánh đao chập chờn dày đặc như núi, gió lạnh cuốn nghe ào ào, tạo nên một áp lực ai trông thấy cũng phải kinh sợ.

Vô Tình Tú Sĩ cất giọng lạnh lùng quát rằng:

- Ngươi to gan thật!

Dứt lời, lão ta biến thế chưởng thành thế chụp, giương năm ngón tay ra, nhắm ngay ngọn qui đầu đao của Tang Hướng Lương chụp tới với một thế võ hết sức kỳ diệu. Một luồng nội gia cương khí cũng liền theo đó cuốn tới vèo vèo.

Tức thì, Tang Hướng Lương cảm thấy có một luồng kinh lực vô hình xô bật hẳn thế đao của y, nên không khỏi hết sức kinh hãi!

Lúc bấy giờ, Dương Công Lượng và Thân lâm trông thấy Tang Hướng

Lương đang lâm vào vòng nguy cấp, nên đồng thanh quát to, rồi tràn đến vây đánh Vô Tình Tú Sĩ. Cả ba người, họ đều đem hết sức bình sinh ra ác chiến với đối phương.

Trong khi đó, Trình Nam Giang, Ngu Vạn Lý và Ác Di Lạc Trúc Tây đều cảm thấy không thể đưa mắt ngó Xuyên Trung Tam Xú bị hại dưới tay đối phương, nên liền nháy mắt ra hiệu cho nhau, rồi tràn tới vây đánh Vô Tình Tú Sĩ.

Ác Di Lạc Trúc Tây và Thân Lâm mỗi người đều ném ra một loại ám khí riêng biệt của mình, bay vèo vèo tới như một đám mưa tấn công thẳng về phía kẻ địch.

Vô Tình Tú Sĩ đối với việc năm người cùng vây đánh lão ta, tựa hồ chẳng xem vào đâu cả. Số người vây đánh chung quanh, bỗng cảm thấy trong người của Vô Tình Tú Sĩ phát ra một luồng cương khí hết sức mạnh mẽ, làm cho ai nấy đều bị hất lui ra xa. Số ám khí vừa bay tới, cũng bị đánh rớt tất cả. Bởi thế, ai nấy cũng đều hết sức kinh hãi.

Trong khi đó, năm ngón tay của Vô Tình Tú Sĩ, đã chụp lấy ngọn đao của Tang Hướng Lương. Lão ta cất tiếng cười lạnh lùng, rồi giăng mạnh cánh tay một lượt, khiến Tang Hướng Lương bất giác bị ngã chúi về phía Vô Tình Tú Sĩ.

Sắc mặt của Vô Tình Tú Sĩ trở thành hết sức ghê rợn, vung nhanh cánh tay trái lên, rồi giáng thẳng chưởng trái xuống ngay “bách hội huyết” trên đỉnh đầu của Tang Hướng Lương!

Chỉ trong chớp mắt, là chưởng thế của Vô Tình Tú Sĩ, đã giáng xuống sát đỉnh đầu của Tang Hướng Lương, và xem mạng sống của Tang Hướng Lương thật nguy hiểm như chỉ mảnh theo chuông ...

Nhưng lúc ấy bỗng có một đạo ánh thép sáng ngời, bay xẹt thẳng về phía sau ót của Vô Tình Tú Sĩ nhanh như một luồng điện chớp.

Làn kiếm lạnh buốt ấy, đã chém vỡ lớp cương khí hộ thân của Vô Tình Tú Sĩ khiến lão ta không khỏi giật nảy mình, lách người nhảy lui ra xa ngoài một trượng.

Khi làn kiếm quang được thu trở về, thì trên nền trời có một bóng người bay xẹt xuống đất ...

Ngu Vạn Lý thầm kinh hãi, buột miệng kêu lên rằng:

- Châu Nhân Ký! Tại sao hắn bỏ đi mà còn trở lại?

Vô Tình Tú Sĩ sau khi đã nhìn thấy rõ đối phương là ai, liền gằn giọng nói:

- Thì ra là ngươi!

Châu Nhân Ký nói:

- Đúng thế, chính là tôi đây. Ông có phải là Vô Tình Tú Sĩ một trong Vũ Nội Bát Kỳ hay không?

Vô Tình Tú Sĩ cất giọng lạnh lùng cười nói:

- Đã biết tên tuổi của lão phu, thế tại sao còn chưa chịu bỏ kiếm bó tay chờ trời?

Châu Nhân Ký to tiếng cười nói; -Vũ Nội Bát Kỳ chỉ là số người có cái tên rỗng mà thôi, nào dọa được Châu mỗ? Bắc Quốc Song Ma so với ông thì thế nào? Châu mỗ đang có ý định thử cho biết võ công của ông cao tuyệt đến đâu?

Đôi mắt của Vô Tình Tú Sĩ nhìn chòng chọc vào Châu Nhân Ký, gật nhẹ đầu nói:

- Người quả là ngông cuồng đến mức, nên biết lão phu nào như Song Ma ấy hay sao?

Châu Nhân Ký cất tiếng to cười ha hả, nói:

- Châu mỗ thực không ngờ một người tên tuổi rung chuyển cả tứ hải như ông, mà lại giỏi ăn nói khoác lác như những phường bán thuốc dạo, thử hỏi ai có tin được chứ?

Câu nói ấy chẳng những có ý trêu cợt, mà lại còn có ý xem thường, nên làm cho Vô Tình Tú Sĩ tức giận đến sắc mặt tràn đầy sát khí. Tuy nhiên lão ta biết Châu Nhân ký không phải là một nhân vật dễ đối phó, nên không muốn hành động liều lĩnh, mà còn dè dặt chờ đợi một sơ hở của đối phương.

Cánh tay mặt của lão ta từ từ đưa lên, trong khi đầu bàn chân điểm nhẹ lên mặt đất, đôi mắt ngó đăm đăm vào con người Châu Nhân Ký.

Châu Nhân Ký nói:

- Ông hãy lấy binh khí ra, chớ nói suông vô ích!

Vô Tình Tú Sĩ sắc mặt tái nhợt như pha lẫn với màu xanh chàm, gằn giọng nói:

- Lão phu đối phó với thằng ranh nguoi, thì nào cần chi đến binh khí?

Châu Nhân Ký bỗng quát to rằng:

- Tốt lắm!

Nói đoạn, y bèn dùng một thế “Tiên Nhân Ván Lộ” công thẳng tới như điện chớp, nhắm ngay “Hung Khảm Huyệt” của Vô Tình tú Sĩ giáng thẳng xuống.

Vô Tình Tú Sĩ lách về phía trái ba thước hết sức nhanh nhẹn, hạ thấp cánh tay xuống, rồi quật ngược trở lại chụp thẳng vào lưng của Châu Nhân Ký.

Thế võ của lão ta cao tuyệt và quái dị thực ít khi được trông thấy.

Đường kiếm của Châu Nhân Ký mới công tới nửa chừng, thì thấy Vô Tình tú Sĩ đã nhanh như chớp, lách tránh đi nên y cũng liền biến thế võ “Thiên phong tảo nguyệt” quét thẳng tới.

Tức thì cả không gian ánh thép chiếu ngời, kinh phong cuốn tới ồ ạt như thủy triều đang dâng, lạnh buốt cả da thịt.

Thế kiếm của Châu Nhân Ký cũng tinh thâm kỳ diệu không thể lường, nhanh nhẹn không thua điện xẹt.

Qua một tiếng “xoạc”, tức thì vạt áo dài phía sau của Vô Tình Tú Sĩ đã bị đường kiếm hiểm hóc của Châu Nhân Ký chém đứt lìa. Liền đó, lưỡi kiếm của Châu Nhân Ký lại hất lên, khiến vạt áo của Vô Tình Tú Sĩ bị đứt tan nát ra thành từng mảnh vụn.

Thế nhưng, ngay lúc ấy Vô Tình Tú Sĩ đã vung ngược cánh tay phản công trả lại, năm ngón tay của lão ta chỉ suýt chút nữa là chụp được vào bả vai của Châu Nhân Ký.

Vô Tình Tú Sĩ thâm kinh hãi trước thế kiếm cao tuyệt của Châu Nhân Ký, trái lại, Châu Nhân Ký cũng không phải khỏi khiếp sợ trước võ học cao sâu lạ lùng của đối phương.

Châu Nhân Ký đã lanh lẹ rùn thấp vai phía phải xuống, để tránh khỏi thế chụp của Vô Tình Tú Sĩ, rồi lại xoay nhanh người, vung cánh tay trở ra, dùng thế “Tĩnh vị thiên động” quét mạnh lưỡi kiếm tới trước, gây thành vô số sao bạc lạnh buốt, chiếu ngời khắp nơi.

Lưỡi kiếm của châu Nhân Ký hiểm hóc khó lường, làm cho đối phương không làm sao dám xáp lại gần.

Vô Tình Tú Sĩ sau khi đã chụp hụt vào khoảng không, liền hồi hả thu tay trở về, biến thế chụp thành thế chưởng, tiếp tục công thẳng tới trước.

Thế chưởng ấy, chính là một thế được qui tụ tất cả sức mạnh trong người của Vô Tình Tú Sĩ, nên luồng kinh lực cuốn tới có thể xô bật được cả núi đồi, đánh tan được cả sắt đá, vì trong sự cứng rắn ồ ạt, còn bao gồm cả một luồng kinh lực mềm dẻo kín đáo, hỗ trợ cho nhau, nên trở thành hết sức nguy hiểm.

Châu Nhân Ký cảm thấy thế kiếm của mình bị xô bật ra xa hai thước, nên không khỏi thâm kinh hãi, nghĩ rằng:

Vô Tình Tú Sĩ thực không hổ với cái danh Vũ Nội Bát Kỳ, chẳng phải là kẻ dễ đối phó.

Nghĩ thế, nên y bèn cất tiếng cười nhạt, rồi sử dụng ngay đến một thế kiếm có uy lực mạnh mẽ nhất, tức thế “Nhứt trụ kinh thiên”.

Nhưng ánh thép vừa mới lóe lên và thế kiếm chưa kịp đánh ra, thì y bỗng cảm thấy có một luồng cương lực vô cùng mạnh mẽ cuốn thẳng tới về phía mình. Trong khi đó, y cũng đồng thời cảm thấy có một luồng kinh lực mềm dẻo tràn tới, quần lấy thân lưỡi kiếm, rồi sau đó bỗng lại biến thành một sức hút mạnh, khiến lưỡi kiếm trong tay y suýt nữa bị vượt bay ra ngoài. Bởi thế, y liền lắc mạnh đôi vai, quát lên một tiếng to, rồi vung lưỡi kiếm giật mạnh trở lại. Đồng thời y cũng nhanh nhẹn vọt người bay thẳng lên không, rồi bắt từ trên giáng thẳng thế kiếm trở xuống, chiếu ngời như một cái móng bạc.

Nhưng trong khi đó, Vô Tình Tú Sĩ cũng đã nhảy vọt lên cao rồi vung chưởng trái quét thẳng ra nhanh như chớp.

Thế rồi, hai bóng người vừa xáp lại là đã dang ra, luồng kiếm quang của

Châu Nhân Ký cũng tắt hẳn. Và bỗng nghe hai tiếng “hự” khô khan vang lên, rồi thấy Vô Tình Tú Sĩ lại vọt thẳng lên cao lướt đi mất hút.

Trong khi đó, Châu Nhân Ký từ trên rơi trở xuống mặt đất, và té ngổn lòng. Sắc mặt của y đã trở thành tái nhợt, mồ hôi xuống ướt đầm cả vàng trán. Y vội vàng lấy ra một viên thuốc nuốt vào bụng, rồi nhắm mắt vận dụng chân lực để điều hòa hơi thở.

Qua tình trạng ấy, chứng tỏ y đã bị thương không phải nhẹ. Dưới ánh trăng mờ mờ, sắc mặt của y lần lần trở thành trắng bạch như một tờ giấy.

Số người của Trình Nam Giang đã thừa lúc đôi bên đánh nhau, bỏ chạy đi mất từ lúc nào rồi.

Bỗng từ trong cánh rừng bên cạnh bất thần Đoàn Thừa Thiên nhảy thoát ra và đứng sững cách Châu Nhân Ký độ năm sáu trượng. Y tỏ ra do dự trong giây lát, rồi lại nhanh nhẹn nhảy trở vào cánh rừng ẩn kín.

Trăng sao đã lặn, khắp cả bầu trời đang tối mịt mờ. Châu Nhân Ký bỗng đứng phắt dậy, chứng tỏ thương thế đã được bình phục. Y nói lầm bầm rằng: Võ công chưa tiến tới mức cao tuyệt, thì nói tới chuyện phục thù nào phải là dễ.

Vì nghĩ thế, nên y bất giác có ý muốn tìm lấy cho được pho Hàn Thiết Quan Âm, hầu học hỏi “Thiên Khu Cứu Thúc”. Y có vẻ rất ngao ngán, bèn cất bước nhẹ nhàng men theo ven sông đi ngược dòng trở lên rồi tiến vào Lư Sơn để đến Thâm Dương Hồ.

Khi y từ trên Lư Sơn đi xuống đến chân núi, thì bỗng gặp một lão già có dáng điệu rất uy nghi, tóc râu đều bạc hoa râm. Lão già ấy đang đi có vẻ hối hả lắm. Lão ta chỉ đưa mắt nhìn sơ qua Châu Nhân Ký rồi chạy bay thẳng lên núi luôn.

Song ngay khi ấy, từ trong áo của lão ta đánh rơi ra một vật chi kêu thành một tiếng “keng” nhỏ trên mặt đá, rồi lăn thừng vào một đám cỏ dại bên vệ đường.

Châu Nhân Ký nghe tiếng động, không khỏi giật mình, nhìn về phía bụi cỏ thấy vật ấy đang chiếu sáng ngời. Y nhanh nhẹn thò tay ra nhặt lên thấy đó là một ngọn tiêu thép có chạm đầu cọp rất khéo léo, dài độ một tấc một.

Y biết đây là vật của lão già vừa rồi đã đánh rơi, nhưng lão ta đã bỏ đi mất hút rồi. Chàng quay người lại đuổi theo một đoạn đường, nhưng thấy núi rừng trống trơn, chim kêu riu rít, mây bay mịt mờ, không còn trông thấy hình bóng của lão già đâu nữa, nên thầm nghĩ:

“Đây cũng chẳng phải là vật quý giá chi, mà chỉ là một ngọn tiêu thép mà thôi, vậy ta tạm cất giữ, chờ sau này có gặp được lão già ấy thì trả lại cũng không muộn.” Nghĩ thế, nên y cất ngọn tiêu thép ấy vào áo, rồi tiếp tục chạy nhanh xuống núi.

Khi đến vùng Thâm Dương Hồ, thì y say mê trước khung cảnh nước hồ

mênh mông, buồm trắng nhấp nhô, núi xa mờ tỏ, nên đã lưu luyến lại đến hai ngày, rồi mới xuyên qua dãy núi Cửu Linh, đi thẳng đến vùng Hồ Nam. Nào ngờ đâu, khi y vừa đi đến dãy núi Cửu Linh, thì nhất cử nhất động của mình, đều bị vô số cặp mắt đang âm thầm theo dõi. ...

Oo Cạnh Ái Vân Đình, trắng xanh vắng vặc, Đêm dài gió lộng, phong reo rì rào!

Châu Nhân Ký đang nghĩ ngợi về những câu nói mà y vừa được Trần Phù dạy cho, hầu từ đó suy ngẫm ra những phần tinh túy của ba đường kiếm pháp. Do đó, tâm trí y gần như đang đắm chìm hẳn trong sự trầm tư.

Bỗng đâu, từ phía chân trời xa, có nhiều tiếng hú cao vút vọng đến tức thì, đã thấy có bảy tám bóng đen nhỏ li ti chạy tới như gió hốt.

Tấn Lân vội vàng nói; - Châu huynh không nên để gián đoạn sự nghĩ ngợi, vậy một mình tại hạ chận chúng lại là được rồi.

Châu Nhân Ký sợ Tấn Lân không thể đối địch nổi với bọn người kia bèn nói:

- E rằng chỉ có một mình hiền đệ, thì không đối phó nổi với số đông như thế đâu.

Tấn Lân cười nói:

- Chỉ trong trường hợp bất đắc dĩ, tại hạ mới ra tay đánh nhau với họ. Trước hết tại hạ sẽ thử dùng ba tác lược của mình chắc cũng không có chi đáng ngại.

Châu Nhân Ký gật đầu im lặng, rồi cố moi óc nghĩ ngợi những phần sâu xa bên trong các câu nói vừa rồi của Trần Phù.

Những bóng đen ấy chạy tới nhanh như gió, nên chỉ trong chớp mắt là số người đó đã tiến đến nơi. Đây là chín gã đàn ông mặc áo đen mặt mày lạnh lùng hung tợn.

Trong số bọn người ấy, có một gã mắt phải đã bị chột, nên dùng một chiếc khăn bịt xéo lấy con mắt ấy. Người đó tuổi trên dưới ngũ tuần. Khi lão ta nhìn thấy thái độ của Châu Nhân Ký và Tấn Lân đều có vẻ khác biệt nhau, thì không khỏi sửng sốt.

Lúc ấy, Châu Nhân Ký một tay đang cầm lấy thanh gươm, che trước ngực, còn một tay khác thì lại để hai ngón tay lên tại chuôi gươm, đôi mắt ngó xuống, có vẻ đang trầm tư nghĩ ngợi, chẳng xem việc bọn họ kéo đến vào đâu cả. Trái lại, Tấn Lân thì chấp tay ra sau, đứng sững bên cạnh, sắc mặt tươi cười, trong dáng điệu thật là khoan thai, tự tại.

Trước thái độ ấy của hai người, đã làm cho số người mới kéo đến đều dăm ra ngơ vực, luống cuống.

Lão già chột mắt không ngớt nhìn về phía Tấn Lân, đắn đo một lúc lâu mới nói:

- Nhị vị ở đây làm chi thế?

Tấn Lân mỉm cười nói:

- Số người của các hạ đến đây để làm gì, mà lại hỏi anh em chúng tôi?

Lão già chợt mắt nghe thế, thì sững sờ một lúc mới nói:

- Không giấu chi nhị vị, chúng tôi đến đây là để tìm hai cô gái áo xanh, nếu nhị vị biết được chúng nó ở đâu, thì xin chỉ giúp cho, cái ơn ấy chúng tôi lúc nào cũng ghi nhớ.

Tấn Lân lắc đầu nói:

- Hai anh em của tại hạ chỉ vừa mới đến đây, thấy nơi này gió mát trăng thanh, rừng phong reo rì rào, cảnh sắc vui mắt nên mới dừng lại đây để thưởng ngoạn. Về việc các hạ hỏi, anh em tại hạ thực không được biết.

Con mắt duy nhất của lão già kia liền lộ vẻ ngờ vực nói:

- Còn vị này tại sao lại ngồi trơ người ra mãi thế?

Vừa nói lão ta vừa đưa tay chỉ về phía Châu Nhân Ký.

Tấn Lân không khỏi thăm cười, đưa mắt nhìn về phía Châu Nhân Ký một lượt, nghiêm sắc mặt nói:

- Người bạn của tôi vì có tánh thích võ, nên khi đến đây bỗng có một ý nghĩ thoáng qua về một kiếm pháp cao sâu, nên mới trầm ngâm tìm hiểu. Ông bạn ấy của tôi, có những cử chỉ như thế là rất thường, bất luận lúc nào và ở đâu, hễ khi nghĩ về võ học thì lại ngồi trầm ngâm không xem người chung quanh là hiện diện nữa. Tại hạ thường trêu cợt anh ấy là một anh chàng điên rồ, nhưng anh ấy cũng không phủ nhận.

Bỗng đâu, trong số người vừa mới đến có một người lên tiếng nói rằng:

- Vu huynh, nên đề phòng kéo bị mắc lừa, hai thằng bé này không phải là người tốt đâu.

Tấn Lân liếc mắt nhìn về người ấy một lượt, rồi cất giọng lạnh lùng cười nói:

- Đúng thế, hai anh em của tại hạ cũng chẳng phải là người tốt gì, nhưng anh đường anh, tôi đường tôi, mạnh ai nấy đi thì cũng chẳng cần gì tôn giả phải lăm lờn như thế.

Lão già chợt mắt liền khoát tay, rồi khẽ tăng hắng một tiếng nói:

- Già đây không tin các hạ hoàn toàn không trông thấy hai con bé ấy. Có lẽ nhị vị cũng biết là trong đêm nay tại sườn núi này, sẽ đổ máu đỏ. Quân hùng trong võ lâm sắp kéo nhau đến đây, hơn nữa, lại còn có rất nhiều ma đầu khét tiếng cũng sẽ nhúng tay vào việc đêm nay! ...

Không chờ cho lão ta nói hết câu, Tấn Lân bèn ngắt lời rằng:

- Đêm nay sẽ xảy ra việc kinh thiên động địa chi thế?

Lão già chợt mắt gần giọng nói:

- Hai cô gái mặc áo xanh mà già vừa nói, trong người đang giữ pho Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu Kiếm. Mọi việc rắc rối đều xuất phát từ hai cô gái ấy cả.

Tấn Lân giả vờ ngạc nhiên nói:

- Lại có việc như thế hay sao? Hai cô gái ấy có phải hiện giờ đang ở trong núi này chăng?

Lão già chột mắt lắc đầu, nói:

- Không phải!

Tấn Lân bỗng phá lên cười to. Tiếng cười của y bay bổng tận mây xanh, gây thành những tiếng vang trong núi đồi không ngớt.

Lão già chột mắt, biến hẳn sắc mặt nói:

- Các hạ cười chi thế?

Tấn Lân im hẳn tiếng cười, nghiêm sắc mặt nói:

- Nếu các cô ấy không có ở trong núi này, thì có lý nào họ lại không biết bỏ đi nơi khác hay sao? Trên đời này có ai lại bằng lòng ngồi yên để chờ chết bao giờ? Cứ đuổi theo đối phương một cách mù mờ như các hạ thì không khiến cho mọi người phải cười rớt cả răng cửa sao được?

Lão già chột mắt lại biến hẳn sắc mặt, trông lão ta âm u lạnh lùng đến phát sợ.

Bỗng đâu, ngay lúc ấy, bất thần có một bóng đen bay thoát đến, vung một lưỡi dao sáng giới, nhắm chém thẳng vào người của Châu Nhân Ký.

Bóng người ấy hành động thật chớp nhoáng, hơn nữa, Tấn Lân cũng chẳng hề ngờ đến được việc đó, nên không khỏi kinh hãi, nhanh nhẹn tràn tới vung chưởng phải lên nhanh như điện chớp, quét thẳng về phía lưng của người ấy. Nào ngờ đâu khi ngọn dao của người đó chém tới còn cách ngực của Châu Nhân Ký ba tấc nữa, thì bỗng nghe Châu Nhân Ký cất tiếng “hừ” lạnh lùng rồi xoay mạnh lưỡi kiếm trong tay ra, khiến ánh kiếm sáng ngời như một cái bánh xe tròn, uy thế vô cùng mạnh mẽ ...

Thế là người ấy liền bị cuốn cả thân hình vào giữa vùng kiếm quang đang xoay tròn như chong chóng, gào lên một tiếng thảm thiết, và bị hất bắn luôn trở ra xa, chạm thẳng vào luồng chưởng lực của Tấn Lân vừa đánh tới.

Qua một tiếng “phình” thực to, gã đàn ông đó lại bị luồng chưởng lực của Tấn Lân hất bắn ra xa ngoài ba trượng, rơi trở xuống đất chết tốt.

Chùng ấy, mọi người mới trông thấy rõ, là hai bàn tay của gã đàn ông đó đều bị lưỡi kiếm chém đứt lìa, máu tươi từ miệng vết thương trào ra như suối, tại bụng cũng bị mũi kiếm rạch toát mấy đường dài.

Trong khi đó, Châu Nhân Ký vẫn ngồi y nguyên như cũ, không hề nhúc nhích. Một bàn tay y siết chặt lấy chuôi gươm, đưa cao ngang ngực để bảo vệ thân mình, đôi mắt vẫn ngó xuống tiếp tục trầm tư nghĩ ngợi.

Lão già chột mắt và đồng bọn trông thấy thế, thì không khỏi hết sức kinh hãi. Đồng thời, cũng chính vì việc đó đã làm cho lão già chột mắt nổi cơn hung dữ, cất tiếng lạnh lùng cười khanh khách nói:

- Nhị vị làm như thế có khác nào lấy lửa châm vào người mình?

Hành động ác độc như vậy, già đây không khi nào dung tha cho đâu!

Tấn Lân mỉm cười nói:

- Tại hạ không tin là các hạ không có mắt. Vì ai là người hành hung trước, chả lẽ các hạ không trông thấy hay sao?

Câu hỏi ấy chẳng khác nào chọc thẳng vào vết thương của lão già chột mắt, khiến sắc mặt của lão ta lại càng ghê rợn hơn, cất tiếng quát to như sấm, nói:

- Các ngươi muốn chết mà?

Lão ta biết nếu đánh một xuất một, thì không làm sao thủ thắng cho được, nên bèn vẩy cánh tay mặt lên một lượt, tức thì, tạm người kia liền tràn tới nhanh như gió, ai đứng theo phương vị này, vây chặt lấy Tấn Lân và Châu Nhân Ký vào chính giữa.

Bỗng ngay lúc ấy, lại có một tiếng hú dài bay theo chiều gió vọng đến, và lại có ngoài mười bóng đen nữa lướt nhanh tới như điện xẹt. Lão già chột mắt bỗng thấy thể liền lộ sắc mừng rỡ nói:

- Thất Tôn Giả cũng kéo đến kia!

Thế là, chẳng mấy chốc sau, bóng bọn yêu tà ùn ùn từ trên cao sa xuống đất. Khi nhìn rõ lại, thì thấy quả là số người của Thần Dao Tôn Giả.

Thần Dao Tôn Giả nhìn thất xác chết trên mặt đất, và Châu Nhân Ký đang ngồi yên cạnh đấy, thì sắc mặt không khỏi biến hẳn, đưa mắt nhìn đăm đăm vào lão già chột mắt, gần giọng quát rằng:

- Vu Gia, tại sao ngươi không hành sự đúng theo kế hoạch đã định?

Vu Gia trông thấy sắc mặt của Thần Dao Tôn Giả đang tức giận thì cũng không giám che dấu sự thật, cất giọng nhỏ nhẹ thuật lại tất cả mọi việc vừa xảy ra.

Thần Dao Tôn Giả bỗng xa xăm nét mặt, cười nhạt nói:

- Làm hỏng việc lớn, tất phải chịu cực hình, già đây làm sao che chở được. Chỉ trong chốc lát đây, sơn chủ sẽ đến, vậy xem ngươi sẽ nói sao cho biết? Vu Gia sợ hãi đến mặt xanh như chàm.

Thần Dao Tôn Giả đưa tia mắt nhìn về phía Châu Nhân Ký, cười nói:

-Châu đại hiệp, các hạ và già đã gặp nhau lần thứ hai, thực là quý hóa. Vậy để già làm xong mọi việc, rồi sẽ trở lại xin lĩnh giáo với đại hiệp vài thế võ. Châu Nhân Ký từ từ ngược mặt nhìn lên cất giọng lạnh lùng cười nói:

- Chả dám! Xin hỏi Tôn Giả phải huy động một số người đông đảo đến đây là vì chuyện chi thế?

Thần Dao Tôn Giả vuốt râu, cười to nói:

- Chính là vì hai con yêu nữ mặc áo xanh ấy, nên già mới phải đến đây để truy tầm lại số bảo vật đã mất.

Châu Nhân Ký nói:

-Chính rồi đây cũng đang muốn tìm pho kinh và thanh kiếm nhưng không hiểu Tôn Giả có biết hai cô gái áo xanh đó hiện giờ ở đâu không?

Thần Dao Tôn Giả biến hẳn sắc mặt, nói:

- Pho kinh và thanh kiếm là vật sở hữu trước đây của tề sơn chủ hiện nay đã biết được tin tức nên mới phái người ra truy tầm, nếu Châu đại hiệp muốn nhúng tay vào, thì e rằng ngôn không chính danh không thuận đó!

Tấn Lân bỗng cất tiếng cười nhạt nói:

- Thanh Ngô Câu Kiếm và pho Giáng long Kinh là vật sở hữu trước kia của Lê Sơn Chủ hay sao?

Thần Dao Tôn Giả không khỏi cứng họng, im lặng một lúc thực lâu, nhưng vẫn không tìm được câu trả lời cho hợp lý.

Châu Nhân Ký mỉm cười nói:

- Việc ấy tạm thời chớ nên nói đến làm gì. Tôn giả nên biết là trong đêm nay Vô Tình Tú Sĩ và Ngũ Đài Cao Tăng ở phái Thiếu Lâm cũng kéo đến đây.

Vậy kẻ nào mạnh thì kẻ ấy sẽ được hai báu vật kia, đây hoàn toàn không phải là tôi có ý gây khó khăn chi cho tôn giả đâu!

Thần Dao Tôn Giả nói:

- Tôi chỉ mong rằng Châu đại hiệp chớ nên nhúng tay vào việc này, hầu giữ tình cảm để sau này chúng mình còn gặp gỡ nhau!

Châu Nhân Ký cất tiếng cười ha hả nói:

- Nhưng tôi chỉ xin Tôn Giả nói rõ cho biết, là hai cô gái áo xanh ấy hiện giờ ở đâu. Nếu chúng tôi được biết sự thực, thì không lúc nào lại quên ơn của ông!

Thần Dao Tôn Giả không muốn giằng co lâu dài, nên liền vung bàn tay mặt lên, ra hiệu cho số người của Vu Gia và những người tùy tùng của lão ta tản đi!

Tức thì, bọn yêu tà ấy liền phân tán ra, nhắm hướng Thanh Phong Giáp lướt thẳng tới như gió hót.

Thần Dao Tôn Giả cũng liền vọt mình bay lên, nhắm hướng ấy đuổi gấp theo.

Nhưng thân pháp của Châu Nhân Ký lại càng nhanh nhẹn hơn, y vùng người dậy rồi lao thoát lên không, vung lưỡi kiếm công thẳng về phía sau lưng của Vu Gia.

Vu Gia liền cảm thấy có một luồng hơi lạnh, cuốn thẳng vào người mình, nên không khỏi sợ hãi, vội vàng nhào lặn mấy vòng trên đất, rồi mới tiếp tục lao người vọt lên không, định bỏ chạy đi. Nhưng ngay lúc ấy lão ta đã thấy vàng kiếm quang chiếu ngời trước mắt, nên bất đắc dĩ phải vung lưỡi đao ra đỡ lại.

Nào ngờ đâu đường kiếm của Châu Nhân Ký hết sức kỳ tuyệt, lưỡi đao đỡ ra của đôi phương không tài nào gạt được thế kiếm của y, mà trái lại chỉ chém hệt vào khoảng không. Vì thế, đường kiếm của Châu Nhân Ký vẫn tiếp tục công thẳng vào người đối phương.

Thế là ai nấy đều trông thấy rõ năm vì sao bạc lóe lên chiếu ngời xuyên thẳng vào cơ thể của Vu Gia, khiến lão này chưa kịp gào lên một tiếng nào, là đã ngã lăn ra đất chết tốt, máu tươi tung tóe khắp nơi.

Thân người của Châu Nhân Ký vẫn chưa chịu đứng yên. Y nhanh nhẹn tràn tới như điện xẹt, rồi vung lưỡi kiếm lên quét thẳng vào ba tên yêu tà chạy gần đây!

Trong khi đó, Tấn Lâm cũng vung chưởng đánh thẳng vào lũ yêu tà.

Chưởng phong của y cũng vô cùng mạnh mẽ, cơ hồ có thể đánh vỡ cả sắt đá! Thần Dao Tôn Giả vừa đáp yên xuống mặt đất, trông thấy rõ tình trạng trước mắt, thì vừa kinh hãi vừa giận dữ, vội vàng gọi sáu tôn giả nữa đến, để hiệp lực diệt trừ Châu Nhân Ký, kẻ đã gây tai hại liên tiếp cho lão ta.

Thế là, Thất Tôn Giả liền dàn trận theo phương vị thất tinh, sẵn sàng chiến đấu.

Châu Nhân Ký và Tấn Lâm cùng đầu lưng nhau, đứng giữa vòng vây đôi mắt sáng ngời nhìn chòng chọc vào đối phương, nhưng im lặng không nói chi cả. Thần Dao Tôn Giả cười nhạt nói:

- Châu đại hiệp, giữa chúng ta chưa thể phân định được ai cao ai thấp khi ở Trường Sa, vậy đêm nay, chúng ta hãy dựa vào võ công để xem ai thắng ai bại cho biết.

Nói vừa dứt lời thì lão ta đã vung tay lên, tức thì nghe một tiếng “rẽng” ngân dài, rồi lại thấy ánh thép chiếu ngời và xanh ngắt lóe lên.

Lúc ấy, gió đêm lại đưa về một tiếng hú dài. Nhưng khi tiếng hú đầu tiên vừa dứt, thì lại có tiếng hú thứ hai nối tiếp nổi lên, cứ thế kéo dài không dứt. Chẳng bao lâu sau, ai nấy đều trông thấy có vô số bóng đen từ phía núi đồi hoang dã, ùn ùn kéo nhau chạy đến.

Ánh trăng trên nền trời sáng vàng vạc, nhưng chung quanh Ái Vân Đình tràn ngập không khí chém giết rùng rợn.

Số người kéo nhau chạy đến ấy, chẳng mấy chốc là đều đến nơi cả.

Thần Dao Tôn Giả và những bộ hạ của lão ta đưa mắt quét qua, thì thấy đây là Vô Tình Tú Sĩ, Huyền Băng Lão Mị, và Bắc Quốc Song Ma, nên không khỏi giật nảy mình, thàn nói:

“Tại sao sơn chủ lại chưa đến?”

Việc hôm nay xem ra may ít rủi nhiều!” Kế đó, lão ta lại trông thấy giữa đám đông ấy có cả Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khuru Mộ Bình, bảo chủ Thất Tinh Bảo Đồng Tung Hầu, phó bảo chủ Thiết Toán Bàn Tổng Thu Trạch và vô số nhân vật võ lâm khác, thì không khỏi tái hấn sắc mặt.

Chẳng bao lâu sau, lại thấy Ngũ Đài Sĩ Thiên đại sư và ba cao tăng thủ tọa của phái Thiếu Lâm cũng lục tục kéo đến.

Ngoài ra, lại còn có Hắc Bạch Song Kỳ xuất lĩnh một số đông người cũng vừa xuất hiện.

Thốt nhiên, có người cất giọng sâu hiểm đầy lạnh lùng nói:

- Thần Dao lão Quỷ, trong đêm hôm nay lão phu được dịp xem ngươi lãnh lấy quả báo thâm đây.

Thần Dao Tôn Giả liền ngó về hướng có tiếng, thấy U Linh Quỷ Sứ đang giương đôi mắt đầy căm hận, ngó chòng chọc vào mình.

Việc đã đến nước này, trái lại làm cho Thần Dao Tôn Giả cảm thấy bình tĩnh hơn. Lão ta cất tiếng to cười ha hả, nói:

- U Linh Quỷ Sứ, tại sao chưa chịu bước ra thử tài với ta, xe, ai cao ai thấp?

Vô Tình Tú Sĩ bỗng cất giọng lạnh lùng thấu xương tủy, nói:

- Thực không ngờ kẻ đến Điệp Thúy Sơn Trang để cướp pho kinh và thanh kiếm, lại chính là Lệ Sơn Lão Quỷ! Vậy, Lão quỷ ấy đã đâu rồi?

Lệ mồ phải thanh toán cho xong món nợ máu nấy với lão ta!

Thần Dao Tôn Giả cười nhạt nói:

- Ông bảo pho kinh và thanh kiếm vốn thực là của ai? Tại sao đứng trước mặt các đại sư ở phái Thiếu Lâm mà ông lại dám ăn nói ngông cuồng như vậy?

Sĩ Thiên Đại sư sắc mặt đầy vẻ lạnh lùng, gằn giọng nói:

- A Di Đà Phật, lời nói của Thần Dao thí chủ không sai tí nào cả.

Nỗi hăm oan khó giải của bản tăng, phải thanh toán với Lệ lão sư mới được.

Vô Tình Tú Sĩ “hừ” một tiếng to qua giọng mũi, nói:

- Ông nào có đáng mặt là kẻ ra so tài với tôi?

Nói vừa dứt lời, thì lão ta đã vung chưởng lên, quét thẳng về phía trước, tức thì, một luồng kinh lực hết sức mạnh mẽ liền cuốn thẳng về phía Sĩ Thiên Đại sư.

Sĩ Thiên Đại Sư biến hẳn sắc mặt, vung tay áo rộng ra đỡ thẳng.

Ba vị cao tăng của phái Thiếu Lâm cũng nhất loạt vung tay áo xông ra.

Huyền Băng Lão Mị, Bắc Quốc Song Ma, lúc bấy giờ đang đứng trong hàng ngũ của Vô Tình Tú Sĩ, nên cũng tràn tới vung chưởng đánh ra.

Hai đối phương đều là những cao thủ bậc nhất trong võ lâm cả, người nào người ấy võ công cao tuyệt, nên những luồng kinh lực va chạm với nhau, gây thành những tiếng nổ “ầm ầm” liên tiếp như trời long đất lở, cuốn phong cuốn tới ồ ạt, tung bay cát đá mịt mù.

Vì thế, ánh trăng sáng trên nền trời cũng bỗng dưng tối sầm lại, khiến số quần hùng hiện diện, phải ùn ùn thối lui ra sau để tránh những luồng chưởng lực của đôi bên ...

Thế là, chỉ trong chớp mắt, cả vùng Ái Vân Đình và Thanh Phong Giáp đã trở thành một bãi chiến trường nồng nặc mùi máu tươi.

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 41

Biến Động Tại Thanh Phong

Trên một phiến đá to, sắc đen lóng lánh trong Thanh Phong Giáp, một vị lão tăng gầy gò và hai cô gái mặc áo xanh xinh đẹp tuyệt trần, đang ngồi xếp bằng theo hình chân vạc.

Trước mặt vị lão tăng, đang để pho Giáng Long kinh. Lão ta cất tiếng nhỏ như tiếng muỗi kêu giảng giải từng chữ, từng câu một, rất tỉ mỉ cho hai cô gái nghe.

Hai cô gái mặc áo xanh tập trung tinh thần, nghiêng tai lắng nghe lời giảng giải và cố gắng tìm hiểu ý nghĩa sâu xa của pho kinh.

Nhưng bên ngoài Thanh Phong Giáp cũng như tại Ái Vân Đình, không khí đang căng thẳng đến mức chỉ cần khẽ va chạm là bùng nổ ngay một cuộc ác chiến.

Số quần hùng võ lâm nghe phong thanh kéo nhau đến vùng này tập nập.

Cạnh bờ sông cách Thanh Phong Giáp mấy mươi dặm có một bóng người bí mật bỗng xuất hiện trên đường cái quan. Đôi chân người ấy bước nhanh nhẹn và nhẹ nhàng, cơ hồ như không động đến một hạt bụi trên mặt đường, mới xem như đi rất chậm nhưng kỳ thực thì hết sức nhanh chóng, nhằm hướng Thanh Phong Giáp đi rút tới.

Người ấy mặt được che kín bằng một miếng lụa đen, chỉ để lộ đôi tròng mắt, thân hình mặc một chiếc áo dài đen tuyền, cắt rất vừa vặn, dáng điệu hết sức khoan thai tuấn tú.

Vì trên đường cái quan có từng tốp nhân vật giang hồ, kéo nhau hướng đến Thanh Phong Giáp, nên bước đi của người ấy mỗi lúc một cũng khác nhau. Trong khi có đông người thì người ấy lại đi rất chậm chạp rồi tìm đường tắt vượt qua mặt họ. Trái lại nếu không có ai cả, thì người đó lại đi nhanh như gió hốt.

Bỗng nhiên từ phía sau lưng người ấy bất thần có tiếng vó ngựa vang lên.

Người ấy bèn đưa mắt nhìn quanh bốn phía bỗng thấy phía sau lưng mình có ba kỵ mã đang phi nhanh tới như bay. Phía sau lưng những con ngựa đó, cát bụi tung bay mù mịt.

Trong khi ấy sau lưng của ba con ngựa, lại có hai bóng đen nữa, cũng đang chạy như bay giữa đám cát bụi mù mịt.

Người thiếu niên che mặt đa nhìn rõ số người ngồi trên mình ngựa.

Đây chính là Kiếm hoàn song tuyệt Lữ Vô Uý, chưởng môn phái Hoài

Dương, Nhất bút chấn thiên La Tiềm Tổng trại chủ của ba mươi sáu trại tại Sào Hồ, và một người đàn ông to lớn, sắc mặt đỏ gay, râu ria xồm xoàm, trên lưng giắt một cặp Tử kim hồ đầu song câu. Người ấy đã to lớn, mà lại cười một con ngựa cao nên xem rất oai vệ.

Nhưng hai bóng người nữa đang chạy bộ ở phía sau, bước chân lại còn nhanh nhẹn hơn cả ngựa nữa nên chẳng bao lâu là họ đã đuổi theo kịp ba người kỵ mã. Thân pháp của họ thật hết sức phi thường, ai nhìn thấy cũng phải hãi hùng.

Người che mặt đưa mắt liếc qua, thì thấy hai người ấy gồm có một lão già thân hình lùn thấp, khuôn mặt tròn trịa, và một người nữa mặt đen thui như lọ chảo, phía trước ngực có một chòm râu đen mượt, không ngớt lay động, thỉnh thoảng lại đưa tay lên vuốt râu, có vẻ oai vệ lắm.

Người che mặt vừa liếc mắt nhìn qua, là đã nhìn thấy được hình dáng của lão già mặt đen như đất chảo kia rất quen mặt, nên không khỏi sửng sốt. Kể đó, chàng ta cũng đã nghĩ ra được người ấy là ai nên thầm nói:

- Bất luận là người giả dạng cải trang như thế nào, nhưng người vẫn không che dấu được dáng điệu và cử chỉ hàng ngày, nên không làm sao qua được đôi mắt sắc bén của ta.

Nghĩ thế nên người ấy mỉm một nụ cười lạnh lùng!

Ba người ngồi trên mình ngựa đã hay được là có người bám sát theo dõi mình. Do đó người đàn ông to lớn mặt đỏ gay kia liền gò mạnh sợi cương to lại, rồi nhún đôi chân bay người khỏi yên ngựa, dùng thể Mãnh long ma vân lao vút đến trước mặt hai người ở phía sau lưng, quát lên như sấm rền:

- Này, sao lại bám sát mãi theo chúng tôi như thế?

Lão già lùn thấp liền phì cười nói:

- Chẳng phải ba vị định đi đến núi Nhạc Lục hay sao?

Gã đàn ông mặt đỏ nghe qua, không khỏi sửng sốt nói:

- Phải, chúng tôi đang đi đến núi Nhạc Lục đây.

Lão già lùn thấp liền cất tiếng cười nói:

- Như thế là được rồi. Già đây cũng đang đi riết đến Nhạc Lục để xem truyện vui. Ngựa của các hạ có đến bốn chân, mà lại chạy thua hai chân của chúng tôi, vậy mà còn trở lại đây trách già lý do gì?

Gã đàn ông mặt đỏ thầm nghĩ:

Phải đấy, đó là lẽ tự nhiên, sao lại trách người ta được?

Nghĩ thế nên y tươi cười trở lại.

Trong khi đó Lương Vô Úy và La Tiềm cũng đã quay đầu ngựa trở lại. Họ bèn chấp tay thi lễ nói:

- Ông bạn này của tôi có ý ăn nói ngay thẳng, nên không khỏi có điều xúc phạm, mong nhị vị hãy tha thứ cho.

Lão già lùn thấp nói:

- Lời nói ấy phải lắm.

Câu nói này tỏ ra hết sức ôn hòa, nhưng trong tia mắt lại tràn đầy sát khí.

Lão già mặt đen như lọ chảo bỗng lên tiếng nói:

- Kẻ thực sự theo dõi ba vị chẳng phải bây giờ đã đến rồi hay sao?

Trong khi đó quả nhiên ở về đầu đường phía sau lưng họ đang có một bóng người chạy bay đến như tia chớp.

Gã đàn ông mặt đỏ và hai lão già kia nghe thế thì không khỏi giật mình.

Chẳng mấy chốc sau, bóng người ấy cũng chạy sắp đến nơi. Lương Vô Úy đưa mắt nhìn, thì thấy đó chính là Thiết chỉ thư sinh Lữ Khuru Mộ Bình.

Lữ Khuru Mộ Bình vừa trông thấy số người của Lương Vô Úy bỗng dưng dừng chân đứng lại, đưa đôi mắt sâu hiểm lạnh lùng nhìn thẳng vào La Tiềm.

La Tiềm cười nhạt nói:

- Lữ Khuru quả là một người biết giữ chữ tín, đi một mình đến Nhạc Lục để so tài với Châu Nhân Ký. Theo ý của La mỗ, thì các hạ không nên đến đây là hơn, vì Châu Nhân Ký là môn đồ giỏi của Đào Như Hải, chẳng phải là người dễ gây sự, bằng trái lại thì chắc chắn sẽ bị chết dưới lưỡi kiếm của Châu Nhân Ký mà thôi.

Lúc ấy, người che mặt đã nhanh nhẹn ẩn kín mình sau một gốc cây to bên vệ đường, nghe qua lời nói đó, thì chàng không khỏi tức cười thầm.

Thiết chỉ thư sinh nghe câu nói khích của đối phương thì trong lòng không khỏi tức giận, đỏ mặt tía tai cười nhạt nói:

- La đương gia lại bắt chước theo lối ăn nói lẻo mép của đàn bà trẻ con, vậy chẳng sợ cho người ta cười hay sao?

Lão già mặt đen như ớt chảo kia, bỗng đôi mắt lộ đầy sắc ngạc nhiên, quay sang La Tiềm nói:

- Việc Châu Nhân Ký là môn nhân của Đào Như Hải chẳng rõ có đúng không? Tại sao già này lại chẳng biết chi về việc ấy cả.

La Tiềm cười đáp:

- Đây chỉ là lời đồn đại mà thôi nhưng về kiếm pháp của Châu Nhân Ký thì ai nấy đều được tận mắt chứng kiến, đây chính là Thiên khu cử thức! Đào Như Hải là người lấy được đường kiếm học Thiên khu cử thức trong pho Hàn thiết quan âm, vậy Châu Nhân Ký nếu không được Đào Như Hải truyền dạy cho thì còn có ai vào đây nữa?

Lão già mặt đen nghe thế, thì sắc mặt không khỏi khẽ thay đổi, nói:

- Về việc ấy thì thực già đây không biết được. Nhưng già rất muốn được nhìn thấy tận mắt Châu Nhân Ký một lần. Hắn ta tên tuổi rung chuyển cả võ lâm, có lẽ con người cũng chẳng phải tầm thường.

Nói đến đây lão ta bèn đưa tia mắt nhìn về phía Lữ Khuru Mộ Bình nói tiếp:

- Các hạ có lẽ là Thiết chỉ thư sinh Lữ Khuru đại hiệp, một người mà bấy lâu

nay được cả võ lâm tán tụng đấy chẳng?

Lữ Khuru Mộ Bình nói:

- Chả dám! Đây là những bằng hữu trong giới giang hồ thương mến, nên khen ngợi quá lời mà thôi.

Lão già mặt đen tươi cười nói:

- Nếu thế thì già đây thực là thất lễ. Gần đây nghe mọi người đồn đại, bảo các hạ đã sát hại Trầm Ứng Thái, trang chủ của Thê hà sơn trang. Bởi thế, Lệ sơn lão yêu xem các hạ như cây đinh trước mắt, vậy lần đi đến Nhạc Lục này, các hạ phải đề phòng mới được. Theo già đây được biết, thì các cao thủ của phái Lệ sơn hiện đều tập trung ở Nhạc Lục cả.

Thiệt chỉ thư sinh nghe qua mặt không khỏi biến sắc, nói:

- Sự chỉ giáo của tôn giá, tại hạ xin ghi nhận, nhưng đây chẳng qua là việc không nói có mà thôi. Việc Trầm Ứng Thái bị giết, chính là do ba mũi Tam tuyệt khiếp hồn châm của Đào Như Hải, và những mũi Ngũ vân xà đầu đinh của Lỗ Công Hành gây ra.

Lão già mặt đen bỗng phá lên cười to nói:

- Chuyện này già là người ngoại cuộc, nên dù ai phải ai sai cũng không bận tâm chi đến già, nhưng nói ra các hạ chớ trách cho, Lệ sơn lão yêu nào chịu tin là những mũi Tam tuyệt khiếp hồn châm và Ngũ vân xà đầu đinh ấy không phải là do các hạ đã ném ra. Vì trong đời này không ai không biết Đào Như Hải và Lỗ Công Hành là hai người có mối thù sống chết với nhau, vậy thử hỏi họ làm sao xuất hiện cùng một lúc được?

Thiệt chỉ thư sinh nói:

- Chính mắt được mục kích, còn cho đó là giả dối thay, vậy thì chỉ nghe người ta đồn đại, làm sao tin là thực được? Bởi thế tại hạ không muốn tranh biện làm gì.

Lão già mặt đen cất tiếng than dài nói:

- Tính tham danh lợi của con người thực chẳng khác chi một lũ ruồi bám theo mật. Vì danh lợi mà dễ lỡ sa chân, thì thực đành ôm hận nghìn thu. Đêm hôm nay sự biến động tại núi Nhạc Lục chính là do pho Giáng Long kinh và Ngô câu kiếm đã gây ra. Vậy biết đầu Đào Như Hải lại không đem thân vào dự cuộc tranh đoạt này? Các hạ chính bị nguy về chỗ đó.

Tiếng nói vừa dứt, thì bỗng từ phía vệ đường có tiếng cười nhạt rất khế vọng lại. Lão già mặt đen biến hẳn sắc mặt quát to rằng:

- Ai thế?

Tiếng quát vừa dứt, thì lão ta đã nhanh như chớp, lao thẳng đến gốc cây, nơi có người che mặt đang ẩn mình.

Nhưng lão ta mới đi được phân nửa đường, thì bất thần thì từ phía sau gốc cây có một bóng đen nhăm thẳng ngay cánh đồng lúa mạch sát cạnh đấy bay vút đi như một mũi tên bắn, chỉ trong chớp mắt là đã chạy xa hằng bảy tám

trượng rồi.

Lão già mặt đen trông thấy thế, nhất định truy đuổi không chịu bỏ.

Lão già thấp lùn kia cũng lao thoát người đi đuổi theo riết, chẳng mấy chốc là đã lướt đi tít mù xa, và cuối cùng lẫn khuất giữa bóng hoàng hôn mịt mù.

Thiết chỉ thư sinh bèn quay về số người của Lương Vô Úy cất tiếng cười nhạt, rồi cũng lao mình lướt thẳng tới nhanh như điện xẹt.

Trong khi đó Đồng Tung Hầu, Tổng Thu Trạch và một số người nữa đã đi đến núi Nhạc Lục trước rồi, hơn nữa, vì quyết tranh đoạt chokỳ được pho Giáng Long kinh nên Thiết chỉ thư sinh cũng không muốn sanh sự dọc đường, trể nải cả thời gian đi.

Lương Vô Úy nói:

- Lão già mặt đen ấy lai lịch ra sao thế? Thân pháp của lão ta rất lạ lùng, chứng tỏ lão ta là một cao nhân rất có tên tuổi trong võ lâm.

Nhưng trong ký ức của già thì khắp võ lâm lại không có một cao nhân nào hình dáng giống lão ta cả.

La tiêm nói:

- Dù ai cũng thế, theo ý của tiêu đệ, thì chúng mình nên đuổi theo gấp để xem qua cho rõ.

Lương Vô Úy gật đầu nói:

- Cũng được.

Tuy Lão già mặt đen ấy, đã bỏ chạy mất dạng từ lâu, nhưng chắc chắn hướng đi của họ vẫn là núi Nhạc Lục. Do đó ba người đồng lên ngựa, rồi ra roi chạy bay tới trước.

Trần Phù và Trần Dung đang ngồi yên trong Thanh Phong Giáp tập trung tinh thần lắng nghe Quả thiện trưởng lão giảng giải về pho Giáng Long kinh. Đôi tai của Trần Dung rất thính, nên nằng bồng nghe ở phía sau lưng mình có tiếng chéo áo rũ trong gió và tiếng chân người đáp lên mặt đất rất khê, nên bất giác quay đầu nhìn lại.

Liền đó nằng trông thấy một quái nhân mình mặc áo đỏ đôi mắt lõm sâu, thân hình khô đét như que trúc, đang đứng sững cách lưng mình ngoài năm trượng. Đôi mắt của quái nhân ấy chiếu ngời như hai bó đuốc, ai nhìn đến cũng phải kinh tâm khiếp đảm. Trên hai khóe miệng của hắn ta, đang hiện lên một nụ cười lạnh lùng. Bởi thế Trần Dung không khỏi giật bắn mình, thàm nói:

Hắn ta làm thế nào mà tiến vào Thanh Phong Giáp được?

Khắp chung quanh Thanh Phong Giáp đã được bố trí Tuyền cơ mê trận do vô số cao thủ trấn giữ. Vậy quái nhân này tiến vào được, chắc chắn là kẻ có võ công cao cường tuyệt đỉnh. Nhưng tại sao trước khi hắn tới đây lại chẳng hề trông thấy có một sự động tĩnh nào cả? Ít ra là số người được bố trí xung quanh cũng lên tiếng báo động, khi trông thấy hắn ta vừa xâm nhập vào đây

mới phải?

Nghĩ thế nên nàng không khỏi hết sức lấy làm lạ, tâm trạng vô cùng hoang mang dao động.

Quả thiện trưởng lão cũng đã nhận thấy quái nhân ấy nên khẽ nói rằng:

- Hãy giữ bình tĩnh như thường, để hấn sanh lòng ngờ vực, không dám xuống tay làm liều. Trong vòng năm trượng lại đây, dù cho hấn có muốn xâm nhập cũng không phải là chuyện dễ. thời gian trôi qua thì sẽ mất đi, vậy hai người nên lắng lặng nghe già giải thích tiếp.

Lúc bấy giờ, Trần Phù cũng đã trông thấy được sự hiện diện của quái nhân ấy nên không khỏi kinh hoàng. Nhưng khi nàng nghe qua câu nói của Quả thiện trưởng lão, thì cố giữ sự bình tĩnh để tiếp tục nghe lời giảng giải. Tuy nhiên trong khung cảnh đó, thực ra muốn giữ tâm trạng bình thản cũng như muốn giữ tinh thần hoàn toàn tập trung nào phải là một chuyện dễ, bởi thế trong lòng nàng vẫn thấy phập phồng không yên.

Quả thiện trưởng lão trái lại, tỏ ra rất bình tĩnh, xem như chẳng hề có mặt đối tượng.

Đôi trông mắt chiếu ngời ánh sáng và trông vô cùng ghê rợn của quái nhân áo đỏ bỗng lại bùng sáng hơn nữa. Hấn có vẻ hết sức lấy làm lạ trước thái độ bình thản của ba người trước mặt.

Bởi thế hấn ta không khỏi sanh lòng ngờ vực nên thái độ cũng trở thành do dự, không biết nên hành động như thế nào?

Nước cờ của Quả thiện trưởng lão thực cao sâu khó lường, làm cho quái nhân áo đỏ phải kiềm dè chùn bước.

Quái nhân áo đỏ là người vốn hiểu biết được tất cả mọi sự bố trí trong Thanh Phong Giáp và hết sức coi thường đối với sự bố trí đó.

Nhưng giờ đây hấn ta bỗng cảm thấy lúng túng tiến thoái lưỡng nan!

Tiếng gió thổi rì rào qua những cánh đồng phong, không ngót vang lên trong đêm vắng.

Quái nhân áo đỏ đứng trơ người ra như một pho tượng gỗ, song đôi trông mắt sâu hiểm của hấn ta thì không ngót xoay tròn.

Bỗng nhiên sắc mặt của Quái nhân áo đỏ ấy bất thần biến, hấn đưa chân chậm rãi bước tới ba bước rồi lại đứng yên không đi tới nữa.

Quả thiện trưởng lão đang ngồi trên phiến đá to, vẫn điềm nhiên như thường, không xem hành động của quái nhân ấy vào đâu cả, chăm chỉ lo tiếp tục giảng giải về pho Giáp Long kinh. Tuy nhiên đôi môi của Quả thiện trưởng lão lúc ấy không ngót mấp máy, tuy quái nhân áo đỏ chẳng hề nghe thấy chi cả nhưng chắc chắn đây là một phương pháp chế ngự chi của lão ta.

Quái nhân thâm nghĩ:

Đã bước vào đây, thì đâu lại chịu trở về tay không hay sao? Dù cho lão ta có sử dụng đến phương pháp chế ngự vô hình nào thì cũng làm sao ngăn chặn

được lão phu? Cần hành động thì nên hành động ngay, nếu e dè kéo dài mãi, thì tất cả sẽ gặp nhiều chuyện rắc rối.

Đã quyết định như vậy, nên quái nhân ấy liền từ từ thò cánh tay phải ra, vận dụng chân lực sẵn sàng tấn công.

Bỗng nhiên có một tiếng cười nhạt vọng đến rằng:

- Ông bạn ơi, hãy chậm đã. Kẻ nhìn thấy được tất phải có phần, đâu lại đoạt lấy một mình hay sao?

Quái nhân áo đỏ ấy không khỏi bật rùng mình, nhanh như chớp thu cánh tay trở về, rồi quay phắt người lại. Hắn ta đưa mắt nhìn lên, thì trông thấy đây là một lão già bé nhỏ, trên đầu láng trơn chẳng hề có một sợi tóc, đang mỉm cười sâu hiểm nhìn thẳng về phía mình, nên không khỏi biến sắc mặt quát rằng:

- Tiểu bối kia người định liều lĩnh bẻ răng cộp phải không? Đây thực là muốn tìm cái chết.

Lão già đầu hói híp đôi mắt lại, rồi cất tiếng cười khanh khách, nói:

- Ai định tìm cái chết chưa biết được! Ông nào chẳng hiểu kẻ đến được nơi đây thì chẳng phải là tầm thường. Vậy nếu muốn nuốt chửng một mình pho Giáng Long kinh thì thực là hết sức điên rồ.

Quái nhân áo đỏ bỗng từ bên sườn rút ra một lưỡi Long lân nhuyễn kiếm, quát to rằng:

- Muốn giành mỗi trước miệng cộp, thì chớ trách lão phu đây là người tâm địa độc ác.

Tiếng “ác” vừa mới nói ra khỏi miệng, thì hắn đã vung lưỡi nhuyễn kiếm lên, dùng thế Nộ bộ duệ không chém thẳng về phía ngực của lão già đầu hói nhanh nhẹn như một luồng điện chớp.

Tức thì ánh thép xanh ngắt lóe lên hoa cả mắt mọi người, hơi lạnh buốt cả da thịt, rõ đây là một lưỡi kiếm được trui rèn công phu.

Lão già đầu hói trông thấy đối phương bất thần tấn công về phía mình, thì trong lòng hết sức giận dữ nói:

- Lão già ngông kia, Quỷ Ảnh Tử Cao Thiết Sơn ta chẳng hề xem ngươi vào mắt đâu.

Nói đoạn, lão ta liền lách mình tránh ngang, rồi nhanh nhẹn vung cánh tay phải ra, lòn vào phía dưới lưỡi kiếm chụp thẳng về phía địch.

Thế võ ấy của lão ta, thực sâu xa khó lường, khiến Quái nhân áo đỏ không khỏi thán kinh hãi nghĩ rằng:

Thực không ngờ lão già này lại chính là Quỷ Ảnh Tử, một tay cường đạo khét tiếng trong giới giang hồ trước đây hai mươi năm, thảo nào võ công hắn lại phi thường như vậy.

Riêng lão Quái nhân áo đỏ này cũng là một ma đầu trong võ lâm, võ công hết sức trác tuyệt, thế kiếm hết sức vững vàng, nhanh nhẹn nhắm chém

thăng vào cổ tay thò tới của Quỷ Ảnh Tử.

Lưỡi kiếm của hắn ta vừa chém tới, thì ánh thép xanh ngắt lóe sáng ngời khắp cả vùng, đi với hàng nghìn đốm sao lạnh buốt, chứng tỏ thế kiếm ấy vô cùng kỳ tuyệt.

Khi luồng kiếm quang bay đến sát cổ tay của Cao Thiết Sơn thì bỗng nghe Cao Thiết Sơn cất tiếng cười lạnh lùng rồi lách người bay đi mất hút.

Cao Thiết Sơn quả là một người danh bất hư truyền, khiến Quái nhân áo đỏ không khỏi hãi hùng. Trong khi hắn ta còn đang ngơ ngác, thì bỗng cảm thấy ở phía sau lưng có một luồng kinh lực mạnh mẽ từ trên giáng xuống, chẳng thua chi núi đồi sụp đổ.

Bởi thế đôi mắt của quái nhân liền chiếu ngời lửa giận, cất tiếng to thét lên rằng:

- Hay lắm!

Tức thì hắn ta bèn xoay ngược lưỡi kiếm chém trở ra phía sau, với thế võ Kim ty điều ngao vô cùng lợi hại.

Thế là ánh kiếm chiếu ngời xanh biếc, liền lóe dài ra như một chiếc cầu vòng, nhắm quét thẳng vào luồng kinh lực vô hình đang cuốn tới.

Qua một tiếng rít ghê rợn nghe như tiếng xé lụa tức thì đã thấy Quỷ Ảnh Tử mang thương tích nặng nề, loạng choạng bước thối lui ra sau liên tiếp bảy tám bước, sắc mặt tái nhợt hẳn.

Nhưng trong khi đó thì Quái nhân áo đỏ cũng bị hất bắn ra sau năm sáu bước, và cảm thấy máu huyết trong lồng ngực đang cuồn cuộn loạn quay cuồng. Sau đó bốn tia mắt của hai đối thủ nhìn thẳng vào nhau tràn đầy sự căm thù oán hận.

Độ một khoảng thời gian dùng xong một chén trà nóng trôi qua, thì cả hai bỗng lại quát to lên, rồi nhanh như chớp xáp vào nhau, giao tranh hết sức nhanh nhẹn và ác liệt.

Thế kiếm của quái nhân ấy ồ ạt chẳng khác chi phong ba ngoài bể khơi, bắt đầu từ trên cao tuôn thẳng xuống, trong khi thân người của hắn thì di động nhẹ nhàng tung kiếm rít vèo vèo không ngớt bên tai.

Thế chiêu của Quỷ Ảnh Tử Cao Thiết Sơn cũng dày đặc như núi, thân hình lẹ làng như một bóng ma, luồn theo các khe hở của đối phương, tràn tới tấn công tới tấp.

Các cao thủ đánh nhau, thường tranh lấy phần chủ động để thủ thắng, nên chỉ trong chớp mắt là thế võ đã diễn biến không biết bao nhiêu mà kể.

Ngay khi ấy bỗng có một bóng người từ trên không rơi nhẹ nhàng trở xuống.

Người ấy không ai khác hơn chính là Thiết chỉ thư sinh Lữ Khuru Mộ Bình.

Lữ Khuru Mộ Bình trông thấy hai người đang đánh nhau không kể sống chết, thì liền mỉm một nụ cười sâu hiểm rồi từ từ đưa chân bước thẳng về phía

Quả thiện trường lão và hai cô gái, đồng thời bắt thần xô mạnh đôi chưởng

ra.

Sau một tiếng âm thực to, Thiết chỉ thư sinh cảm thấy hai cánh tay đều bị sức dội lại làm cho tê buốt, nhưng vị lão tăng và hai cô gái kia lại ngồi điềm nhiên như thường, chẳng hề bị thiệt hại chi cả.

Thiết chỉ thư sinh trông thấy thế không khỏi vừa kinh hoàng vừa tức giận, vận dụng Huyền môn lưỡng nghi chân khí ra dội cánh tay rồi từ từ xô thẳng đôi chưởng ra.

Quý Ảnh Tử Cao Thiết Sơn và quái nhân áo đỏ, đã trông thấy được sự có mặt của Lữ Khuru Mộ Bình. Họ biết đôi phương thừa lúc đôi bên đánh nhau quyết liệt định cướp pho Giáng Long kinh đi nên trong lòng hết sức cuống quýt. Nhưng cả hai người đều không ai nhường ai, nếu để sơ hở một tý, thì có thể bị thiệt thân ngay. Chính vì vậy mà dù họ cuống quýt cũng vẫn không làm sao được.

Lữ Khuru Mộ Bình sử dụng đến lưỡng nghi chân khí thì liền thu được kết quả, đánh lui được vòng chế ngự vô hình nhanh nhẹn tràn vào phía lão tăng và hai cô gái nhanh như một luồng điện chớp.

Trần Phù và Trần Dung cất giọng trong trẻo nạt to, rồi nhanh nhẹn quay phắt lại, vung chưởng đánh ra.

Khi hai luồng kinh lực của đôi bên chạm thẳng vào nhau, thì hai cô gái cảm thấy luồng chân lực của mình đã bị một sức hút mạnh mẽ hút lấy, muốn thu trở lại hay tiếp tục đánh tới cũng đều khó khăn cả. Bởi thế hai cô đều kinh hoàng thất sắc.

Trong khi ấy thì sắc mặt của Thiết chỉ thư sinh đang đỏ gay, lồng ngực phập phồng không ngớt, chứng tỏ y sử dụng lưỡng nghi chân khí thì sức trong người bị hao hụt nặng nề.

Trong giờ phút đó thực hết sức quan trọng, nếu bỏ lỡ cơ hội tốt đi, thì không sao tìm lại được nữa, do đó Thiết chỉ thư sinh không ngại chi nguy hiểm, cứ tiếp tục tăng cường luồng lưỡng nghi chân khí để giằng co với đôi phương. Mặt ngọc của hai cô gái cũng lần lượt trở thành tái nhợt, trên vùng trán mồ hôi lạnh đã toát ra như mưa.

Quả thiện trưởng lão trông thấy thế thì không khỏi thảm than dài, nhắm nghiền đôi mắt lại như chẳng hề trông thấy tình trạng đang xảy ra hầu giữ tâm trạng khỏi bị bối rối.

Giữa lúc hai cô gái đang lâm vào vòng nguy hiểm như chỉ mảnh treo chuông, thì từ trên không trung bỗng có ba bóng người xẹt nhanh xuống. Thì ra đây là Kiếm hoàn song tuyệt Lương Vô Úy chưởng môn phái Hoài dương và Nhất bút chân thiên La Tiềm tổng trại chủ ba mươi sáu trại ở Sào hồ và một gã đàn ông to lớn mặt đỏ gay, râu xồm xoàm, trên lưng có giắt một đôi hồ đầu song mâu.

Lương Vô Úy vừa đứng yên đôi chân trên mặt đất, thì liền vung ném ra ba

ám khí chiếu rọi ánh sáng màu đỏ.

Thứ ám khí đó gọi là Lục dương hoàn, là loại ám khí bấy lâu nay từng làm rung chuyển cả giới giang hồ, chung quanh được đúc bằng một thứ thép có hình tam giác và rất bén. Thứ thép ấy là do Tử kim sa và thép Miến điện hòa lại làm nên, nó có hiệu lực phá vỡ được lớp cương khí che chở chung quanh thân người.

Hơn nữa về thủ pháp ném ám khí của lão ta cũng hết sức cao tuyệt, nên ba món ám khí ấy mới bay ra sắp theo hình chân vạc nhưng khi bay được nửa chừng, chiếc thứ hai bỗng nhiên lao nhanh về phía trước và chiếc thứ ba cũng vượt khỏi chiếc thứ nhất và tự động thay đổi vị trí cho nhau, nhắm ba huyệt đạo Linh đài, Chí thất, và Điện môn của Thiết chỉ thư sinh bay vào tới như những vì sao sa.

Lương Vô Úy vừa mở đầu cuộc tiến công thì La Tiềm cũng liền vung ngọn Phán quan bút lên dùng thế Độc long cầm huyệt đánh tới nghe vèo vèo.

Gã đàn ông mặt đỏ cũng vung song câu lên dùng thế Thu phong lạc điệp đánh thẳng ra, khiến ánh thép lóa lên sáng ngời, nhắm ngay hai đùi của Thiết chỉ thư sinh chặt thẳng xuống.

Cả ba người hợp lực vây đánh khiến Thiết chỉ thư sinh dù là người có võ công cái thế, cũng không thể không lo đến việc bảo toàn tánh mạng. Chính vì vậy y đã hối hả thu luồng lưỡng nghi chân khí trở về, rồi vọt thẳng người bay lên không, co hai chân lại rồi mới quay phắt trở về phía địch, vung chưởng đánh ra nhanh chẳng thua chi gió hốt.

Gã đàn ông mặt đỏ giáng thân đôi song câu lướt qua để giày của Thiết chỉ thư sinh.

La Tiềm thì trái lại, bị luồng chưởng phong của Thiết chỉ thư sinh quét ra hất bay ngọn phán quan bút của lão đang công tới.

Còn ba món lục dương cương hoàn của Lương Vô Úy cũng bị luồng lưỡng nghi chân khí của Thiết chỉ thư sinh hất mạnh và bay lui trở lại.

Thế là sự vây đánh của ba người không thu được kết quả chi cả.

Cũng may là võ công của Thiết chỉ thư sinh hết sức cao cường, nếu chẳng thế thì nào có thể thoát khỏi vòng hiểm nguy?

Ba người trong bọn Lương Vô Úy trông thấy thế đều không khỏi giật mình sửng sốt.

Bỗng ngay lúc đó, Gã đàn ông mặt đỏ quát to lên một tiếng rồi vung nhanh song câu lên, tràn tới tấn công một lần thứ hai.

La Tiềm và Lương Vô Úy trông thấy thế cũng đồng loạt tràn tới tấn công một lần nữa chẳng để cho Thiết chỉ thư sinh một giây nào rảnh tay để nghỉ ngơi.

Thiết chỉ thư sinh liền cất tiếng cười nhạt, giương thẳng mười ngón tay trên đôi chưởng lên, lắc mạnh một lượt tức thì mười ngón tay rắn như sắt của y

liền bay ra, qua một thế võ cao sâu khôn lường vừa chụp vừa điểm vừa khóa vừa quét.

Trần Phù và Trần Dung trông thấy Thiết chỉ thư sinh bị ba người vây đánh giải nguy cho hai nàng thì lấy làm mừng rỡ. Nhưng chân lực trong người của hai nàng cũng bị tổn hao nặng nề, nên vội vàng điều hòa hơi thở để cho máu huyết trong người vận chuyển lại được bình thường. Tuy nhiên đôi mắt của hai nàng vẫn nhìn chăm chú vào trận ác chiến, trong lòng hết sức phập phồng lo sợ.

Hai cô đoán biết số người xâm nhập vào Thanh Phong Giáp hôm nay, đều có mục đích tranh đoạt pho Giáng Long kinh nên dù cho ai thắng ai bại, đều bất lợi cho mình cả.

Trần Dung là người có nhiều mưu lược, nên bèn hạ giọng nói nhỏ với Trần Phù rằng:

- Tỷ tỷ, khi hai chị em chúng ta được khôi phục thì sẽ do tiểu muội cất giữ pho Giáng Long kinh còn tỷ tỷ kệp lấy Quả thiện tiên bối để chúng mình nhanh nhẹn rời khỏi nơi đây. Xem ra mê trận của chúng ta bố trí bên ngoài không làm sao ngăn chặn được lũ yêu tà này đâu.

Trần Phù lộ sắc lo lắng nói:

- Rút lui là thượng sách nhất, hiện giờ chỉ còn có một con đường đó mà thôi. Nhưng tỷ tỷ e rằng bên ngoài bọn cường địch đã vây chặt lấy, dù có gắn cánh cũng khó bề bay thoát được. Ôi, vòng đai phòng ngự vô hình đã bị phá vỡ thì chúng ta còn biết nương nhờ vào đâu nữa!

Trần Phù nói:

- Cần phải xông vào cái chết để tìm lấy một con đường sống, như thế vẫn còn hơn là ngồi yên chờ cái chết đến với mình. Vậy chúng ta hãy mở đường máu thoát ra khỏi vòng vây rồi nói chi sẽ nói sau.

Trong khi hai nàng còn đang nói chuyện, thì bỗng thấy một lão già mặt đen như lọ chảo, tràn nhanh tới thò cánh tay ra chụp thẳng vào pho Giáng Long kinh đang để trước mặt Quả thiện trưởng lão nhanh như điện xẹt. Sau đó lão ta lại vung hai cánh tay lên, vọt người bay thẳng lên không định bỏ chạy đi. Hai cô gái bèn cất giọng nạt to, rồi cùng vọt người lên, vung cả bốn chưởng ra đánh vút tới.

Lão già ấy vừa vọt lên cao độ bảy tám trượng, bỗng thấy hai cô gái đuổi theo tấn công, thì liền phát mạnh tay áo phía trái ra quét to như sấm rền:

- Trở xuống mau.

Tức thì hai cô gái như bị trúng một thế đánh nặng nề, từ trên rơi thẳng xuống đất như hai con diều bị đứt dây.

Trong khi lão già mặt đen vung tay áo quét ra, thì bỗng trên không lại có một bóng người bay xẹt đến, thò cánh tay phải cướp mất đi pho Giáng Long kinh của lão ta vừa lấy được.

Tài nghệ của bóng người ấy quả nhanh nhẹn phi thường, năm ngón tay vừa đề lên pho Giáng Long kinh là đã cướp đi một cách dễ dàng.

Lão già mặt đen giận dữ quát lên rằng:

- Khá khen cho lũ chuột này.

Vừa quát lão ta vừa vung chưởng trái lên, nhắm ngay ngực người ấy vỗ mạnh tới.

Thế là đối phương tuy đã chụp được pho Giáng Long kinh vào tay, nhưng bị lão già mặt đen đánh trúng thẳng một chưởng vào ngực, nên không khỏi buột miệng gào to một tiếng, rồi phun ra một búng máu tươi. Trong khi đó pho Giáng Long kinh đang nằm trong lòng bàn tay của y cũng bị sút tay buông rơi trở xuống đất, rồi lướt thẳng người bỏ đi mất hút.

Đôi mắt của Lão già mặt đen rất nhanh nhẹn, nên đã trông thấy rõ được người cướp lấy pho Giáng Long kinh là một chàng thiếu niên che kín mặt bằng một vuông lụa đen.

Nhưng lão ta không đuổi theo ngay, mà trái lại buông người rơi trở xuống, nhanh nhẹn thò tay chụp lấy pho Giáng Long kinh vừa đánh rơi trên đất.

Nào ngờ ngay lúc đó có một lão già đôi máo nho sinh mặc áo xanh, bỗng từ đâu bay xẹt tới nhanh hơn lão ta một bước, rồi chụp lấy pho Giáng Long kinh lao người bay vút đi mất.

Lão già mặt đen trông thấy bảo vật ấy đã lọt vào tay mình, thế mà bị kẻ khác cướp đi mất, nên bất giác hét lên một tiếng căm hờn rồi vọt người lên không, nhắm hướng lão già mặc áo xanh rồi vọt người lên không đuổi theo nhanh như một luồng điện chớp.

Tất cả những sự diễn biến đột ngột đó, làm cho ba người của Lương Vô Úy và Thiết chỉ thư sinh cũng như quái nhân áo đỏ và Quỷ Ảnh Tử Cao Thiết Sơn đều dừng tay lại nhìn nhau ngơ ngác.

Lương Vô Úy quay về phía Quỷ Ảnh Tử Cao Thiết Sơn nói:

- Vừa rồi các hạ đã đi chung với Lão già mặt đen ấy, vậy chắc các hạ biết được lai lịch của lão, xin chỉ dạy cho tôi được hiểu.

Cao Thiết Sơn sắc mặt xanh như chàm lắc đầu nói:

- Chỉ gặp nhau dọc đường, cùng đi cho có bạn chứ nào ai được biết tên tuổi lai lịch của lão ta.

Lương Vô Úy cười nhạt nói:

- Già đây không tin là các hạ không biết được danh hiệu của lão ta.

Cao Thiết Sơn nói:

- Tên họ thì nào có thể tin chắc được, chính lão ta đã tự xưng là Phạm Đồng Minh, vậy các hạ là người lẫn lóc trong giới giang hồ lâu năm, tất cũng sẽ hiểu rõ trong võ lâm có ai gọi Phạm Đồng Minh hay không?

Lương Vô Úy nghĩ ngợi một lúc thấy cũng rất hữu lý, nên thầm nghĩ rằng:

Nếu ta đây thay đổi y phục và hóa trang lại, cũng như sửa giọng nói đi, thì

dù cho người quen biết đến đâu e rằng cũng khó nhận ra ta được.
Tuy vậy lão ta vẫn không tin là Cao Thiết Sơn thực sự không biết được lai lịch của lão già mặt đen đó. Lão ta trông thấy lão già mặt đen ấy rất có thể là người đã cải trang, nên không cất vấn Quỷ Ảnh Tử Cao Thiết Sơn nữa, mà tự mình đã thầm nghĩ ra một kế hoạch tìm hiểu riêng.
Bởi thế lão ta liền quay mặt về phía La Tiềm hỏi rằng:
- Không hiểu lão già đôi mắt nhỏ sinh mặc áo xanh vừa cướp đi pho Giáng Long kinh ấy là ai thế?
Thiết chỉ thư sinh bèn cười nhạt nói:
- Ông là người cầm đầu một môn phái, mà ngay đến Ngôn Như Băng, cóc chủ Ngũ hành cốc mà cũng không biết?
La Tiềm cất tiếng cười ha hả nói:
- Có lẽ ông đã ném mùi đầu đón dưới tay Ngôn Như Băng rồi nên mới nhớ dai đến bực đó?
Lữ Khuru Mộ Bình nghe thế, không khỏi đỏ bừng sắc mặt đôi mắt thoáng hiện một làn sát khí.
Quái nhân áo đỏ bỗng lên tiếng nói lảm bảm rằng:
- Thì ra hần chính là con quỷ già Ngôn Như Băng.
Nói đoạn bỗng hần ta vọt người bay bỗng lên không, rồi lướt đi mất hút.
Tiếp đó từ một hướng khác, bỗng có bóng người nhanh nhẹn như một con ó, từ trên không đáp nhện nhàng xuống mặt đất.
Lương Vô Uý vừa trông thấy người ấy liền chấp tay cười nói:
- Thần Cái từ ngày xa cách đến nay ông vẫn được khỏe mạnh chứ?
Lữ Khuru Mộ Bình và Quỷ Ảnh Tử Cao Thiết Sơn vừa trông thấy Cử Chỉ Thần Cái xuất hiện thì sắc mặt không khỏi biến hẳn, cả hai đồng loạt lao vút lên không rồi lướt đi mất.
Lương Vô Uý vội quay về La Tiềm nói:
Hãy may đuổi theo Cao Thiết Sơn để dò xét về y, nên dùng ám hiệu để liên lạc với nhau.
La Tiềm và người đàn ông mặt đỏ liền phi thân đuổi theo đối phương, chẳng mấy chốc là đã mất hút.
Trần Phù và Trần Dung đều cau chặt mày liễu, cất bước đi thẳng tới, nói qua giọng buồn bã rằng:
- Lão tiên bối, pho Giáng Long kinh đã bị Ngôn Như Băng cướp mất đi vậy phải làm thế nào? Mọi sự bố trí xung quanh Thanh Phong Giáp đều là hoài công cả?
Cửu Chỉ Thần Cái lộ sắc kinh hãi hỏi:
- Lão ta cũng nhúng tay vào việc này nữa sao?
Nói đến đây Cửu Chỉ Thần Cái cất tiếng than dài, rồi nó tiếp rằng:
- Ngôn Như Băng là người võ nghệ cao cường, học vấn uyên thâm, vậy thử

hỏi Truyền cơ mê trận làm thế nào ngăn được lão ta? nhưng không thể nói là hoàn toàn vô dụng, vì ít nhất quá nửa số cao thủ trong hai phe hắc bạch đều bị chặn lại cả bên ngoài Thanh Phong Giáp, chẳng hề dám mạo hiểm xông vào.

Lão ta dừng lại trong giây lát rồi tiếp rằng:

- Châu Nhân Ký quả không hổ là người tên tuổi rung chuyển cả giang hồ. Những đường kiếm pháp của hắn quả cao sâu khó lường, uy lực vô song, đánh bị thương liên tiếp hai mươi tám cao thủ, nhưng về lai lịch của hắn, giả đây thực lấy làm ngờ vực, không biết hắn phải thực sự là môn hạ của Tuyên Cơ Tử hay không?

Trần Dung đáp rằng:

- Riêng cháu thì biết chắc y chính là môn đồ nổi nghiệp của Tuyên Cơ Tử.

Cửu Chỉ Thần Cái hết sức lấy làm lạ nói:

- Nếu vậy thì thực là lạ lắm.

Trần Phù nói:

- Có điều chi không phải hay sao?

Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Châu Nhân Ký và Thất Tôn Giả của phái Lệ Sơn đánh nhau vô cùng ác liệt. Chỉ một mình y mà đối địch đến bảy người. Do đó không thể nào dùng sức mạnh để thủ thắng được nên y đã sử dụng ám khí liên tiếp làm cho Thất Tôn Giả bị thương hết ba người. Nhưng khi Thần đao tôn giả nhỏ ám khí ra, thì thấy rõ ràng là Bạch hổ tiêu, một thứ ám khí riêng của Đào Như Hải, và chính tên lão tặc đó cũng rất ít khi dùng đến.

Chính vì lẽ ấy nên đã gây ra một trận phong ba to tát. Các cao thủ trong hai phe hắc bạch đều căm tức, xúm vây lại tấn công Châu Nhân Ký. Trong khi đó Lệ Sơn lão yêu cũng kịp thời đến nơi, tiếp tay đánh Châu Nhân Ký trọng thương bỏ chạy. Nhưng Lệ Sơn lão yêu quyết đuổi theo đến cùng không chịu buông tha, riêng lão hóa tử biết hắn là môn đồ của Đào Như Hải nên đứng ngoài vòng không ra tay cứu nguy cho hắn làm gì!

Trần Phù và Trần Dung cất giọng kinh hoàng đồng thanh nói:

- Như vậy là các cháu đã hại anh ấy rồi, vậy chúng ta phải mau đi lo tiếp tay với anh ấy mới được. Xin lão tiên bối hãy chỉ giúp cho về phương hướng bỏ chạy của Châu Nhân Ký.

Cửu Chỉ Thần Cái bỗng sa sầm nét mặt nói:

- Tự mình lo cho mình còn chưa xong, có đâu lại nói đến việc cứu nguy cho kẻ khác. Vậy các cháu hãy mau đỡ lấy vị hòa thượng này, đi khỏi nơi đây ngay. Riêng về pho Giáng Long kinh thì lão hóa tử sẽ lo liệu giúp cho.

Nói đoạn lão ta không ngớt hồi thúc hai cô gái lánh đi, rồi lại tiếp rằng:

- Bất luận là pho Giáng Long kinh đã bị mất đi thực sự rồi chẳng, nhưng các cháu cũng biết được khá nhiều bí mật trong ấy rồi, nên bọn yêu tà chắc chắn

là không khi nào chịu buông tha cho các cháu.

Hai cô gái không dám cãi lời, quay người lại đỡ lấy Quả thiện trưởng lão rồi bước thẳng vào cánh rừng phong rậm rạp.

Cửu Chỉ Thần Cái cất tiếng than và nói:

- Lữ Khuru Mộ Bình vừa rồi đã cùng với bọn người của Đồng Trung Hầu tụ tập tại Ái Vân Đình. Bọn họ đứng ngoài khoanh tay nhìn nên lão hóa tử tưởng là trong đêm nay y không nhúng tay vào việc này.

Nhưng nào ngờ mọi việc lại xảy ra hết sức lạ lùng, chỉ trong chớp mắt là lão hóa tử không còn trông thấy hình bóng của y đâu nữa, nên đoán biết y đã tìm cách lẻn vào Thanh Phong Giáp rồi. Lúc đầu, lão hóa tử vẫn tin rằng Tuyền cơ ma trận có thể ngăn chặn được đối phương xâm nhập nhưng thực không ngờ cốc chủ Ngũ Hành cốc nhúng tay vào việc này. Chính vì có chỗ sơ hở đó, nên pho Giáng Long kinh mới bị mất đi.

Nói đến đây thì sắc mặt của lão ta tỏ ra vô cùng xấu hổ.

Lương Vô Úy mỉm cười nói:

- Chuyện ân oán trong võ lâm, cũng như mọi diễn biến trong giới giang hồ, lúc nào cũng oái ăm khó hiểu, Thần Cái chỉ biết có Ngôn Như Băng xuất hiện tại nơi đây nhưng nào biết vừa rồi, còn có cả hai cao thủ không ai biết tên tuổi cũng đã lẻn vào Thanh Phong Giáp này. Cuộc xung đột vừa rồi, thực đúng là cò ngao đánh nhau, để cho ngư ông là Ngôn Như Băng đắc lợi.

Cửu Chỉ Thần Cái hết sức ngạc nhiên nên yêu cầu Lương Vô Úy nói rõ đầu đuôi sự việc ấy lại cho mình nghe.

Lương Vô Úy bèn đem việc trên đường đi mình đã gặp lão già mặt đen và Quỷ ảnh tử Cao Thiết Sơn cũng đang hối hả kéo nhau về phía núi Nhạc Lục. Và sau đó lại thấy Thiết chỉ thư sinh cũng đi một mình đến nơi.

Lương Vô Úy là người mà trong cả võ lâm, ai cũng có ý định bắt sống lão ta, vì lão ta chính là người có hiểu biết nhất về mối ân oán bí mật giữa Lỗ Công Hành và Đào Như Hải. Bởi lẽ trước đây lão ta đã cứu nguy cho Nhất Chân Tử.

Do đó, khi Lương Vô Úy vừa trông thấy lão già mặt đen ấy cũng như thấy có cả Quỷ ảnh tử Cao Thiết Sơn và Thiết chỉ thư sinh thì đoán biết không làm sao tránh được một việc xô sát ...

Nhưng bất ngờ lão già mặt đen bị một tiếng cười nhạt từ bên vệ đường vọng lại khiến lão ta phải đuổi theo bóng người đó chạy đi mất luôn. Riêng Thiết chỉ thư sinh thấy vậy cũng nhắm hướng núi Nhạc Lục chạy bay đi.

Lương Vô Úy và hai người bạn đồng hành liền nhảy lên ngựa, tra roi đi thẳng. Trong khi đó họ lại phát giác Quỷ ảnh tử Cao Thiết Sơn và lão già mặt đen đang nhắm hướng Thanh Phong Giáp lướt nên cả ba đồng bỏ ngựa âm thầm theo dõi ở phía sau.

Bọn ba người họ trông thấy lão già mặt đen xông thẳng vào cánh rừng phong

ở phía trước và ra tay đánh nhau với số người ở đó. Lão ta đã điểm ngã liên tiếp năm người một cách dễ dàng. Bởi thế số người của Lương Vô Úy hết sức kinh hãi, ẩn mình núp kín sợ lão già mặt đen vào đến Thanh Phong Giáp thì biến cố đã xảy ra ...

Lương Vô Úy kể lại đại lược câu chuyện mà mình đã gặp, khiến Cửu Chỉ Thần Cái nghe qua hết sức kinh ngạc. Lão ta không biết được lão già mặt đen ấy là ai, cũng như không làm sao đoán ra được lai lịch của người quái nhân áo đỏ.

Bỗng ngay lúc đó, từ trong cánh rừng phong cạnh đó, có nhiều bóng người ùn ùn lướt tới, khi ai nấy nhìn rõ, thì thấy đây là một số đông có đến mấy mươi người, gồm có cả ba vị tăng của phái Thiếu lâm, Ngũ Đài Si thiền đại sư và Vô tình tú sĩ. Bọn họ trông thấy Lương Vô Úy đứng đối diện với Cửu Chỉ Thần Cái nói chuyện thì không khỏi đều cảm thấy sững sốt.

Cửu Chỉ Thần Cái cười nhạt nói:

- Đáng tiếc là các vị đã đến chậm một bước, nên pho Giáng Long kinh đã bị Ngôn Như Băng cướp đi mất rồi.

Si thiền đại sư không khỏi sùng sờ nói:

- A di đà phật, lời nói của thần cái có đúng sự thật hay không?

Cửu chỉ Thần nghiêm sắc mặt nói:

- Trong bình sinh lão hoá tử không khi nào biết nói dối. Nhưng rất tiếc là lão hoá tử cũng đến chậm một bước. Số người đuổi theo Ngôn Như Băng gồm có Thiết chỉ thư sinh, Quý ảnh tử Cao Thiết Sơn cùng một quái nhân mặc áo đỏ và một lão già mặt đen mà chẳng ai được biết tên tuổi cả.

Quần hùng nghe qua ai nấy đều lộ sắc kinh ngạc, ngơ ngác nhìn nhau, rồi xầm xì bàn tán không ngớt.

Si thiền đại sư chấp tay nói:

- Bần tăng tất nhiên là rất tin theo lời của Thần cái song Thần cái có biết được lai lịch của quái nhân mặc áo đỏ và lão già mặt đen ấy không?

Cửu Chỉ Thần Cái cười to ha hả nói:

- Nếu lão hoá tử biết được, thì nào lại giấu kín làm gì? Lão hoá tử đến đây chẳng qua là có mục đích xem cuộc tranh đấu vui mắt này chơi thôi, chớ chẳng hề có ý chi đến pho Giáng Long kinh ấy cả.

Si thiền đại sư sắc mặt không khỏi đỏ bừng nói:

- Xin hỏi Thần cái, hai cô gái áo xanh và Quả thiện trưởng lão giờ đã bỏ đi đâu? Thần cái có thể dạy cho biết hay không?

Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Việc ấy mà còn cần chi phải hỏi nữa? Chắc chắn là họ đã tìm đến Ngũ Hành cốc tại miền Tây đất Tứ Xuyên rồi, hầu tìm Ngôn Như Băng để đòi lại pho Giáng Long kinh.

Quần hùng nghe thế liền ùn ùn hỏi rằng:

- Ngôn Như Băng tại sao lại mưu đoạt pho Giáng Long kinh ấy?
 Câu hỏi đó rõ ràng không phải cốt để hỏi Cửu Chỉ Thần Cái mà chẳng qua là họ cùng hỏi nhau vì họ chưa hoàn toàn tin những việc ấy chưa xảy ra, nên mới muốn tìm một sự giải đáp hữu lý hơn mà thôi.
 Cửu Chỉ Thần Cái cũng lười không muốn nói nhiều đến vấn đề đó đối với số quần hùng trước mặt nên quay qua Lương Vô Uý nói:
 - Lương chương môn, chúng ta hãy rời khỏi nơi đây vậy.
 Lương Vô Uý đáp:
 - Lương mỗ xin tuân lệnh.
 Bỗng ngay lúc đó, Si thiền đại sư trợn mắt giận dữ, nhìn thẳng về phía Vô tình tú sĩ nói:
 - Món nợ ấy bản tăng chưa thanh toán dứt khoát, vậy gặp được ở đâu thì hãy thanh toán ở đó cho rồi.
 Vô tình Tú Sĩ cười nhạt đáp:
 - Lệ mỗ xin sẵn sàng.
 Cửu Chỉ Thần Cái vội vàng quay về phía Lương Vô Uý nói:
 - Một địa điểm lắm việc thị phi như vậy. Chớ nên nán lại lâu, đi mau.
 Dứt lời, hai người vội vọt người bay lên, lướt thẳng người ra khỏi cánh rừng phong.
 Bóng trăng đã lặn, núi rừng đã chìm trong bóng tối mờ mờ, thành Trường sa chạy dài uốn khúc cũng đã hiện ra trước mắt. Hai người liền vọt người nhanh nhẹn bay lên đầu thành.
 Cửu Chỉ Thần Cái nói:
 - Lương chương môn giờ đây định đi đâu? Ông chẳng biết là đêm nay rất nguy hiểm đối với ông hay sao?
 Lương Vô Uý kinh ngạc nói:
 - Lương mỗ có điều chi nguy hiểm, xin thần cái giải bày rõ cho biết?
 Cửu Chỉ Thần Cái nói:
 - Vừa rồi ở trong Thanh phong giáp, lão hoá tử nhận thấy có mấy mươi tia mắt của các cao thủ trong hai phe hắc bạch không ngớt liếc nhìn về phía Lương chương môn. Bao nhiêu cặp mắt đó đều có vẻ bất lương cả có lẽ chính vì Lương chương môn, là người biết được nhiều điểm bí mật xung quanh pho Hàn thiết quan âm.
 Câu nói chưa dứt thì Lương Vô Uý đã mỉm cười nói:
 - Đó chính là việc ngoa truyền cả, Nhất Chân Tử thực sự có được Lương mỗ cứu nguy nhưng suốt thời gian đó Nhất Chân Tử lúc nào cũng bị hôn mê, và đã được môn nhân của ông ấy đến mang đi lo việc cứu chữa. Bởi thế cho đến ngày hôm nay, Lương mỗ vẫn chưa biết được Nhất Chân Tử ra sao và đang ở đâu.
 Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Chuyện thị phi trong võ lâm thực không biết ra sao mà nói. Bởi vậy Lương mỗ chỉ cần giữ tâm trạng mình cho bình tĩnh mà thôi, dù cho có nơm nớp lo sợ thì vẫn không làm sao tránh được mọi sự rắc rối xảy đến.

Nói đoạn lão ta cất tiếng cười to, rồi lại tiếp rằng:

- Nhất bút chân thiên La Tiềm đã bám theo Quỷ ảnh tử Cao Thiết Sơn để theo dõi hành động của tên này. Tại Giang thiên trà lâu trong thành Trường sa có thủ hạ của ông ấy tại đây, vậy đợi khi trời sáng tỏ, chúng ta cùng đến đó xem ông ta có nhả tin chi lại không?

Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- La Tiềm tuy là một nhân vật trong hắc đạo, nhưng không khi nào sát hại người tốt, cũng như tiền tài phi nghĩa thì ông ta không khi nào nhận, lòng dạ ngay thẳng, thực là hiếm có.. Nói đến đây lão ta bỗng lộ vẻ nghi ngờ đưa mắt nhìn về phía Lương Vô Úy một lượt hỏi rằng:

- Quỷ ảnh tử Cao Thiết Sơn là người chẳng hề dính dấp chi đến việc pho Giáng Long kinh bị cướp đi, vậy theo dõi hắn ta hoá ra là lạc hướng rồi hay sao?

Lương Vô Úy nói:

- Đây là vì Thần cái chưa hiểu rõ mà thôi. Trái lại chính Quỷ ảnh tử Cao Thiết Sơn mới là người dính dấp quan trọng vụ này. Hắn ta đã cùng lão già mặt đen kéo đến núi Nhạc Lục, rồi chia nhau xông thẳng vào Tuyên cơ trận tại Thanh phong giáp, rõ ràng là có ý muốn đánh lạc hướng chú ý của mọi người. Hơn nữa theo lời của Cao Thiết Sơn nói thì lão già mặt đen ấy tên gọi là Phạm Đồng Minh bất ngờ gặp gỡ trên đường nên kết làm bạn đồng hành cho vui chứ y không biết chi về lão già ấy cả.

Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Lương chương môn có ý nghi ngờ lời nói của Cao Thiết Sơn là không đúng sự thật?

Lương Vô Úy lộ vẻ rất trịnh trọng, gật đầu nói:

- Chẳng những không đúng sự thực mà còn rất có thể tương quan giữa họ còn sâu sắc hơn nữa.

Hai người ngồi trên đầu thành nói chuyện thực lâu với nhau. Gió sớm mai đang thổi mạnh mang theo cả hơi lạnh của buổi bình minh. Tà áo và râu tóc của họ không ngớt tung bay trước gió.

Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Nếu thế chắc có lẽ Lương chương môn đã đoán biết được lai lịch của lão già tên gọi là Phạm Đồng Minh ấy rồi?

Lương Vô Úy mỉm cười nói:

- Đúng thế Phạm Đồng Minh chính là Đào Như Hải.

Lão ta lúc ở Bạch Hồ Cang đã thâm đoán người che mặt xuất hiện tại đây chính là Đào Như Hải, mặc dù lúc đó Đào Như Hải đã sửa đổi giọng nói của

mình. Lần này, mặc dù Đào Như Hải đã hoá trang thành một lão già mặt đen nhưng vì sơ ý nên giọng nói của lão ta vẫn nói y hệt như giọng nói của người che mặt tại Bạch Hồ Cang do đó Lương Vô Úy mới nhận được chân tướng của lão ta.

Cửu Chỉ Thần Cái nghe qua hết sức kinh hãi nói:

- Thì ra chính là tên lão tặc ấy sao?

Nói đến đây, lão ta bỗng đứng phắt dậy, rồi tiếp rằng:

- Vậy chúng ta hãy cùng đến Giang thiên trà lâu đã.

Ánh bình minh đã ló dạng ở góc trời phía đông, hai người bèn đứng lên đi từ từ xuống bức tường thành.

Giang thiên trà lâu tọa lạc tại giữa thành Trường sa, gồm có hai tầng, vì xây cất đã lâu nên có vẻ hết sức cũ kỹ. Trước cửa gian trà lâu có bắc hai chảo dầu thực to đang sôi sùng sục, chiên các loại bánh bay mùi thơm phức.

Hai người thợ làm bánh đang cời trần trùng trục mồ hôi xuống như mưa.

Bốn tên hầu sáng không ngớt chạy tới chạy lui, mồm xướng inh ỏi.

Ở dưới nhà và ở trên lầu, gồm có tất cả mấy mươi chiếc bàn bằng gỗ trắng.

Khi trời sáng hẳn, thì khách uống trà đã ngồi chật năm sáu chiếc bàn.

Trước cửa gian trà lâu, những hàng bán thức ăn san sát, tiếng buôn bán ồn ào điếc óc điếc tai.

Trong khi ấy có một người hầu sáng mặc áo xanh ngắn, tuổi ngoài bốn mươi, trong tay đang bưng một mâm bánh chiên nóng hổi, đi tới đi lui rất hối hả, nhưng đôi mắt không ngớt liếc nhìn từng người khách đang ngồi ăn trong tiệm.

Bỗng ngay lúc ấy hắn trông thấy Cửu Chỉ Thần Cái và Lương Vô Úy từ ngoài bước thẳng vào trà lâu nên đôi mắt không khỏi bừng sáng, vội vàng bước thẳng đến trước mặt hai người nói nhỏ rằng:

Trên lầu yên tĩnh hơn, vậy nhị vị hãy theo con lên bước lên trên ấy cho tiện.

Khi hai người đi lên tới gian lầu và ngồi yên xuống bàn xong, thì gã đàn ông bèn thò tay vào áo lấy ra một tấm giấy nhỏ, lén trao đến tay Lương Vô Úy và nói khẽ rằng:

La đương gia có dặn con nói lại là Cao Thiết Sơn đường đi nhắm thẳng tới Kim Lăng đi rút tới vậy xin Lương chớ quên môn hãy đi mau tới Kim Lăng, trên đường đi La đương gia sẽ có đặt người liên lạc để báo tin.

Lương Vô Úy nói:

- Xin đa tạ ông bạn.

Sau đó Lương Vô Úy mở tấm giấy ra xem thì thấy đó là một bức hoạ đồ chỉ dẫn đường đi của La Tiềm. Ý của La Tiềm muốn bảo Lương Vô Úy đi theo sự chỉ dẫn đó, để cho khỏi mất liên lạc giữa hai người.

Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Quý Ảnh Tử Cao Thiết Sơn đi về hướng Kim Lăng thì chắc chắn Đào Như

Hải cũng đi theo hướng đó. Vậy có lý nào Ngôn Như Băng lại chưa trở về Ngũ Hành cốc ở vùng tây Tứ Xuyên hay sao?

Lương Vô Úy nói:

- Lời nói của thần cái có phải là muốn bảo Đào Như Hải đang đuổi theo Ngôn Như Băng hay không?

Cửu Chỉ Thần Cái gật đầu.

Lương Vô Úy cất tiếng khê than nói:

- Đào Như Hải là một con người lắm mưu mẹo và hết sức thâm độc có thể nói lão ta là người số một trong võ lâm về hai mặt đó. Trước khi hành động một việc gì, lão ta đều xếp đặt kỹ lưỡng, không khi nào làm liều. Lần này bị thất bại tại Thanh Phong Giáp hoàn toàn không phải là vì lão ta thiếu cẩn thận mà chính vì lão ta dè dặt không muốn hành động liều lĩnh theo sự nóng nảy của tình cảm, gây ra sự bất lợi cho mình mà thôi.

Hai người nói chuyện đến đây, thì bọn hầu sáng đã mang thức ăn tới.

Lương Vô Úy thò tay gấp một cuốn chả chiên bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến một lúc sau mới nói tiếp rằng:

- Việc này rồi đây sẽ đưa đến một trận phong ba bão táp. Vậy muốn khỏi bị chiến bại thì ta phải nắm vững các nguyên tắc chắc ăn, táo bạo và thâm độc mới được. Ngôn Như Băng cướp đi pho Giáng Long kinh các cao thủ trong hai phe hắc bạch không ai là không biết, và chắc chắn họ không làm lơ. Như vậy Ngũ Hành cốc sẽ là nơi lại xảy ra một cuộc xô sát khủng khiếp, đến chừng ấy Đào Như Hải sẽ chờ cho đôi bên đánh nhau đến kiệt lực, thì lão ta mới nhúng tay vào.

Cửu Chỉ Thần Cái nghe qua những lời nói hữu lý và rất sâu sắc ấy của

Lương Vô Úy thì trong lòng hết sức khâm phục nói:

- Nếu nói thế thì giữa Ngôn Như Băng và Đào Như Hải tất sẽ có một người bị chiến bại trong cuộc xô sát đó. Vậy theo như sự phán đoán của Lương chưởng môn, thì bên nào có điều kiện thủ thắng hơn?

Theo Lương mỡ phán đoán, thì chắc chắn Đào Như Hải sẽ là kẻ chiến thắng.

Cửu Chỉ Thần Cái bỗng lộ vẻ lo lắng nói:

- Nếu vậy thì Ngôn Như Băng hành động như vừa rồi là có mục đích gì? Có lý nào lão ta cũng ham muốn về những võ công tuyệt học của Thiền môn trong pho Giáng Long kinh hay sao?

- Không phải thế.

Lương Vô Úy lại gấp một cuốn chả chiên khác, nhai ngấu nghiến rồi sau đó mới nói tiếp rằng:

- Sở dĩ Ngôn Như Băng hành động như vậy, một nửa là xuất phát từ sự háo thắng, còn một nửa là có ý muốn khuất phục Đào Như Hải.

Cửu chỉ Thần cười nói:

- Xin bỏ lỗi cho về chỗ lão hoá tử kém sáng suốt, nên không hiểu được lời

nói ấy, vậy Lương chương môn hãy nói tách bạch ra cho.

- Năm vừa rồi trong giới giang hồ có lời đồn đại, bảo Ngôn Như Băng chính là Ngoạ long cốc chủ, và Hàn thiết quan âm, Giáng Long kinh cũng như Ngô câu kiếm đều bị ông ta lấy được cả. Do đó mới đưa đến tình trạng quần hùng trong võ lâm tràn đến xâm nhập Ngũ Hành cốc. Chính vì việc ấy mà Ngôn Như Băng căm hận Đào Như Hải đến tận xương tủy. Ông ta cho rằng việc ấy chính là do Đào Như Hải đã giả hoá cho mình, nên mới quyết chí phục thù cho hả cơn tức giận.

Cửu chỉ Thần gật đầu nói:

- Lời nói ấy rất có lý, nhưng tại sao Ngôn Như Băng lại không hợp với các đồng đạo võ lâm, để xếp đặt kế hoạch diệt trừ Đào Như Hải, mà trái lại đích thân ra nhúng tay vào việc thị phi đó, thực là kém sáng suốt vô cùng.

Lương Vô Úy buột miệng cười nói:

- Số người kéo nhau đến tranh đoạt pho Giáng Long kinh ngày hôm nay vô cùng phức tạp, vậy Thần cái bảo ông ấy phải hợp tác với ai? Nếu để thời giờ kéo dài thì lại mất cơ hội tốt đi. Phương chi Ngôn Như Băng là người có tính lạnh lùng cô độc, không thích giao du với ai, hơn nữa cá tính ông ta lại ngạo mạn tự cao thử hỏi đâu chịu hạ mình nhờ cậy đến kẻ khác?

Cửu chỉ Thần nghe thế liền phá lên cười to ha ha nói:

- Bất luận thế nào nếu người gây ra lăm điều bất nghĩa thì sớm muộn chi rồi sẽ đưa đến sự thiệt thân cho mình mà thôi. Thói thường kẻ biết lỗi giỏi, thì thường hay chết đuối. Đào Như Hải chắc chắn sẽ khó thoát khỏi được ngày đền tội.

Sau khi hai người đã dùng điểm tâm xong, bèn căn cứ theo bức hoạ đồ chỉ dẫn của La Tiềm, cùng kéo nhau đi thẳng tới Kim Lăng.

Suốt dọc đường đi họ được số bộ hạ của La Tiềm tiếp xúc báo tin cho biết, nên chẳng những hiểu được Quỷ Ảnh Tử Cao Thiết Sơn đang đi về Kim Lăng mà đồng thời cũng biết được Châu Nhân Ký đang bị thương rất trầm trọng và đang cùng Lệ sơn lão yêu kẻ chạy người đuổi về hướng Kim Lăng nữa.

Sau khi họ biết được tin như vậy, bèn đi không kể ngày đêm.

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 42

Tai Hoạ Gần Kề

Bên dưới một gốc tùng cổ thụ tại Hoả Long Lãnh trong dãy núi Hành sơn ở về hướng nam Nhạc Lục, có một chàng thiếu niên che mặt đang xếp bằng ngồi yên.

Người thiếu niên ấy từ từ đưa cánh tay lên gỡ vuông lụa đen che mặt xuống thì thấy rõ đây chính là Đào Gia Kỳ, một người thần sắc đầy vẻ hiên ngang trước đây.

Thế mà lúc ấy sắc mặt chàng đang tái nhợt, tại khoé miệng còn dính một vệt máu tươi. Dưới bóng trăng xanh, trông sắc mặt của chàng lại càng ảm đạm hơn.

Vừa rồi tại Thanh Phong Giáp, chàng đã bị lão mặt đen đánh trúng thẳng một chưởng vào ngực, trào máu tươi, bị thương nặng nề, nên phải bỏ chạy. Nếu chàng không phải là người có võ công cáo tuyệt, thì chắc chắn đã bị chết ngay dưới chưởng lực của đối phương rồi.

Chàng giật hàm hàm, cất tiếng nói lẩm bầm:

- Lão tặc, sau này ta nhất định sẽ trả mối thù một chưởng ngày hôm nay.

Chàng rất hối hận về chỗ mình chưa thể trao đổi được môn kỳ học Di hoa tiếp mộc, tá lực truyền công lúc còn ở Vân Giáp Môn tại núi Hoàng Sơn.

Bởi vì chàng cần phải đến gặp Trình Nam Giang đúng như lời hẹn, nên phải hối hả rời Hoàng Sơn đi ngay.

Pho sách kỳ học Di hoa tiếp mộc, tá lực truyền công tuy đã được ân sư của chàng là Đặng Hải Xuyên xếp ra thành ra chương thứ nhưng chàng chưa thể tìm hiểu được phần cao thâm bên trong quyển sách, rồi phải hối hả đi đến An Khánh, nên mới đưa đến sự thất bại như ngày hôm nay.

Chàng ngồi xếp bằng trên những rễ cây tùng, đưa mắt nhìn đăm đăm vào ánh trăng sáng một lúc thật lâu, bỗng cất tiếng than dài nói:

- Bị trộm rồi mới lo rào nhà, nhưng chưa phải là muộn.

Dứt lời, chàng thò tay vào áo lấy ra một viên Cửu chuyển phản hồn đơn, bỏ vào miệng nuốt xuống, và lẩm bầm đọc những câu chữ trong pho kỳ học Di hoa tiếp mộc, tá lực truyền công, rồi lần lần tìm hiểu phần ngụ ý sâu xa trong những câu sách đó. Với thiên bẩm phi thường của chàng, nên chẳng mấy chốc là chàng đã tìm hiểu được phần thâm cao của pho sách. Vì bất giác chàng đã đi sâu vào sự suy tư, không còn hay biết chi đối với sự việc xung quanh nữa.

Đến khi mặt trời lên đến đỉnh đầu, thì chàng bỗng nghe một tiếng cười nhạt vang lên sát bên cạnh mình, nên không khỏi sùng sốt, mở to mắt ra nhìn, thấy đây là một gã đàn ông đứng tuổi, mặt nhọn như mặt sói, đang đưa đôi mắt sâu hiểm nhìn chòng chọc vào mình, hắn ta cất tiếng cười nhạt nói:

- Người ngồi yên nói này để làm gì?

Đôi mắt lưỡi kiếm của Đào Gia Kỳ liền nhướng lên cao, gằn giọng nói:

- Cảnh núi non xinh đẹp, thì ai cũng có quyền đến thưởng ngoạn cả, vậy thử hỏi có can chi đến ông?

Đôi mắt của người đàn ông đứng tuổi ấy liền chiếu ngời những tia sáng hung dữ, quát to lên:

- Nơi đây chính là nơi cư ngụ của ta, tên tiểu tặc có ý bất lương, thế mà còn lẻo mép, vậy có phải muốn tìm chết hay không?

Nói chưa dứt lời thì người ấy vung nhanh cánh tay lên.

Đôi mắt của Đào Gia Kỳ rất lạnh lợi, nên trông thấy gã đàn ông mặc áo xanh đỏ trong tay nắm một nắm Tam tuyệt khiếp hồn châm nên trong lòng hết sức kinh hãi, nhanh nhẹn buông người phi thân bay thẳng xuống chân ngọn núi. Chàng không muốn để lộ võ công trác tuyệt của mình nên khi phi thân lướt đi, chàng sử dụng đến một thân pháp hết sức thâm thường mà thôi.

Gã đàn ông áo xanh cũng không đuổi theo ngay, nắm Tam tuyệt khiếp hồn trong tay y cũng không ném ra. Y đưa mắt hung tợn nhìn theo bóng Đào Gia Kỳ đang luống cuống chạy trốn chết xuống chân Hoả long lãnh bèn cười nhạt nói:

- Té ra hắn ta chỉ là một gã thiếu niên được bộ mã bề ngoài, nhưng thực sự thì tài nghệ thấp kém, không khỏi đánh giá nó quá cao mất.

Đào Gia Kỳ tại sao trông thấy Tam tuyệt khiếp hồn châm là đã kinh hoàng bỏ chạy?

Thực ra nào phải chàng khiếp sợ trước những mũi Tam tuyệt khiếp hồn châm vô cùng độc địa ấy, nhưng vì bất ngờ chàng bắt gặp số nha trảo của Đào Như Hải ở tại đây, nên ngờ rằng họ có âm mưu thâm độc chi, nên mới bỏ chạy đi để tránh đi.

Có lẽ nào Đào Như Hải đang có ý định tấn công phái Hành sơn hay sao?

Đào Gia Kỳ đã băn khoăn tự hỏi như vậy. Do đó chàng mới giả vờ bỏ chạy, để nhận xét thái độ của gã đàn ông áo xanh ấy hầu tìm hiểu ý định của hắn như thế nào?

Bởi thế sau khi chàng đã vượt ra khỏi tầm mắt của gã đàn ông áo xanh ấy, bèn lại nhanh nhẹn lách mình vượt trở lên ngọn Hoả long lãnh rồi ẩn kín mình vào những cây rừng rậm rạp để theo dõi đối phương.

Chàng thấy gã đàn ông áo xanh ấy bỗng đứng sững y nguyên chỗ cũ, nhưng đôi mắt sáng ngời vẫn đang nhìn đăm đăm về một hướng khác.

Đào Gia Kỳ liền ngó theo về hướng mà người đàn ông ấy đang nhìn thì

trông thấy ở phía dưới chân ngọn núi, có mười mấy bóng đen bé nhỏ, đang nhắm hướng ngọn núi leo lên. Do đó chàng liền nín hơi giương mắt nhìn thẳng về số người ấy, định chờ xem họ là những nhân vật nào.

Chỉ trong chốc lát thì mười mấy bóng đen ấy đã nối gót nhau vượt lên ngọn Hoả long lãnh và đến tiếp xúc với gã đàn ông mặc áo xanh.

Trong đám ấy có ba người tựa hồ không phải là nhân vật võ lâm ở Trung nguyên. Cả ba màu da đều đen đúa, mặc y phục ngắn, đôi mắt lõm sâu.

Đào Gia Kỳ nhận biết ba người đó giống dân Mèo ở vùng biên cương phía nam. Ba người mèo ấy trên vai có vác một chiếc bao gai, vật đựng trong số bao gai đó không ngót giầy giũa nhúc nhích.

Qua hiện tượng đó cũng đủ biết trong bao gai của họ có đựng thứ chi rất độc. Thỉnh thoảng ba người mèo lại đưa tay lên vỗ nhẹ vào bao gai rồi chu miệng huýt lên những tiếng sao rất khê.

Đào Gia Kỳ đưa mắt nhìn kỹ ba người mèo đó rồi lại liếc nhìn qua số người khác trong bọn, và chàng đã thấy một người quen mặt, nên không khỏi giật nảy mình.

Thì ra người đó không phải ai khác hơn là Sử Đông Dương ở trong Đào phủ thừa nọ. Trước đây y đã bị trúng Ngũ Vân xà đầu định và bị kẻ vô danh nào lén vào Đào phủ bắt đi mất. Trong khi đó kẻ vô danh nọ còn để lại hình ba con chim én để tiêu biểu cho mình.

Giờ đây sự thực đã phơi bày ra trước mắt, ấy là Sử Đông Dương không hề bị ai bắt đi đâu cả, mà đây rõ ràng là Đào Như Hải muốn giá hoạ cho Yên Nam tam kiệt.

Suốt những năm gần đây Yên Nam tam kiệt vẫn bình yên như thường, Đào Như Hải thấy kế độc của mình vô hiệu, nên mới lại bày ra một kế thứ hai, ngõ hầu đẩy Yên Nam tam kiệt vào cõi chết mới nghe.

Nhưng sở dĩ Đào Như Hải chưa thực hiện độc kế của mình, là vì lẽ thứ nhất, mọi việc trong giới giang hồ diễn biến khó lường, chính Đào Như Hải cũng không sao tiên liệu được. Kế đó Đào Như Hải cũng không xem Yên Nam tam kiệt vào đâu. Hiện giờ, trong võ lâm có vô số những người đối địch mạnh mẽ, không làm sao giết hết cho nổi, hơn nữa khắc tính của Đào Như Hải chính là Thân thủ báo ứng Lỗ Công Hành và Ngoạ long cốc chủ Đảng Hải Xuyên mà mãi đến nay hai người ấy vẫn chưa hề xuất hiện trong võ lâm. Suốt những năm gần đây, không giờ phút nào mà Đào Như Hải không tìm hiểu tung tích của hai người đó, đồng thời cũng luôn luôn cố gắng tìm hiểu Thiêu khu cử thức trong pho Hàn thiết quan âm.

Nhưng cho mãi đến ngày hôm nay, Đào Như Hải đã lấy lại được pho Hàn thiết quan âm một lần nữa, nhưng không hiểu lão ta đã nghiên cứu và lĩnh hội được Thiêu khu cử thức hay chưa, đây vẫn còn là một câu đố chưa ai giải nổi.

Tại sao Sử Đông Dương bất ngờ xuất hiện nơi đây, việc ấy làm cho Đào Gia Kỳ không khỏi quyết tâm tìm hiểu cho mình bạch.

Sử Đông Dương bỗng quay qua người đàn ông mặc áo xanh hỏi rằng:

- Ban huynh, anh đã bố trí xong hết chưa?

Người đàn ông mặc áo xanh đáp qua giọng nghiêm trang rằng:

- Tại Hoả long cốc đã bố trí chu đáo cả rồi, chỉ còn chờ lão gia tử giá lâm mà thôi.

Sử Đông Dương gằn giọng nói:

- Tốt ! Lão gia tử không thể đến nhưng trong đêm nay lão ân nhân và tiểu thư chắc chắn sẽ đến. Nay Ban huynh anh hãy đi trước dẫn đường, Sử mỗ còn bận phải bố trí thêm nữa.

Gã đàn ông mặc áo xanh liền nhanh nhẹn quay người bước nhanh đi, dẫn đường cho số mười mấy người vừa mới đến.

Đào Gia Kỳ trông thấy thế, thì đã đoán ra được mọi việc, nói thầm rằng:

Ta tưởng là tên lão tặc ấy chỉ có một mình mà thôi, nhưng chẳng ngờ lại có gia quyến của hắn nữa. Như thế chắc là hắn sắp cho gia quyến dọn đến nơi hẻo lánh này cư trú để hắn khỏi bận tâm đối với việc gia đình mà thôi.

Liền đó chàng bám sát sau lưng số người của Sử Đông Dương, trông thấy bọn họ trước tiên đi thẳng vào một sơn cốc rất hiểm trở, hai bên vách đá cao chọc trời, địa thế vô cùng kín đáo. Phía bên dưới vách đá lại là một hồ sâu muôn trượng, có dòng nước chảy âm âm không ngớt bên tai.

Số người của Sử Đông Dương men theo một con đường mòn bên cạnh vách đá, đi thẳng xuống một cái hang sâu, con đường mòn ấy rộng chỉ độ một thước, nên mặc dù bọn họ võ công cao cường nhưng người nào người nấy đều tỏ ra hết sức thận trọng. Bước tiến của họ chỉ nhanh hơn người thường một tý mà thôi. Vì nếu lỡ sa chân, thì chắc chắn bị rơi xuống hồ sâu tan xương nát thịt.

Vách đá ở hai bên đi mỗi lúc càng hẹp dần, chẳng mấy chốc Số người của Sử Đông Dương đã đi xuống đáy hồ, rồi lại quanh vào một khe đã chỉ rộng độ một thước rồi mất hút.

Đào Gia Kỳ không đi cùng theo một con đường với số người của Sử Đông Dương mà chỉ chạy nhanh trên những bức vách đá cao nghìn trượng, nhưng lúc nào cũng thò đầu nhìn theo số người nọ.

Khi chàng lên đến đỉnh vách đá, thì gió thổi càng mạnh, mây trắng không ngớt bay qua dưới chân cúi đầu nhìn xuống thì không khỏi giật mình.

Thì ra ở bên dưới là một cái thung lung chung quanh vách đá cao chọc trời, và còn có một dòng nước to bao bọc lấy chung quanh nữa.

Dòng nước ấy chảy thật xiết, nên bọt nước bắn tung toé.

Bởi thế tuy đây là một cái thung lung, nhưng nếu gọi là một hòn đảo thì đúng hơn. Giữa hòn đảo ấy có vô số cây to cổ thụ bóng mát khắp nơi.

Chàng chỉ trông thấy số người của Sử Đông Dương bé li ty như hạt đậu, cùng kéo nhau vượt qua một chiếc vầu gỗ, rồi lại lần khuất vào giữa rừng cây rậm rạp, không còn trông thấy nữa.

Đào Gia Kỳ do dự trong giây lát, nghĩ thầm rằng:

Không vào hang cộp sao bắt được cộp con.

Tức thì chàng liền sử dụng ngay tài khinh công tuyệt thế của mình bắt đầu từ trên vách đá nhảy thẳng xuống vùng thung lung ấy.

Sức rơi xuống của thân người chàng mỗi lúc càng nhanh. bên tai gió rít vèo vèo, nên cảm thấy gần như bị ngẹt thở.

Khi còn cách mặt đất độ chừng mấy mươi trượng nữa, thì chàng bèn vung chưởng ra, xô thẳng mạnh xuống ấy lượt, làm cho tốc độ đang rơi xuống của thân người trở thành chậm chạp lại. Rồi hai tay chàng lại giương thẳng ra nhào lộn thân người giữa khoảng không dùng thế Thiên long bát thức đáp nhẹ nhàng xuống mặt đất như một cánh lá.

Liền đó chàng liền nhún mình vọt thẳng qua một dòng nước xanh rộng độ ngoài mười trượng rồi xẹt thẳng vào cánh rừng rậm rạp quanh đó nhanh như một mũi tên bắn.

Bên trong cánh rừng ấy đầy gai góc, cỏ dại lại mọc rậm rạp bên trên tàn lá che kín, không thấy bóng mặt trời lọt vào.

Chàng đi sâu thêm mấy mươi trượng, thì thấy giữa rừng cây thưa dần, xa xa thấp thoáng một toà nhà cao và to lớn. Số người của Sử Đông Dương đang đứng ở trước cửa nhà, chỉ chỗ khắp nơi nói chi với nhau.

Nhưng vì khoảng cách khá xa, nên chàng không nghe được họ nói gì.

Đào Gia Kỳ đang định lao mình lướt thẳng vào toà nhà to kia, để tìm cách lên nghe câu chuyện của số người ấy. Nhưng bất ngờ chàng trông thấy có một bóng người bay thoát qua trước mặt nên không khỏi hừ thầm một tiếng rồi lùi trở lại ngay.

Bóng người ấy tựa hồ như đã phát hiện có kẻ đang âm thầm theo dõi mình, nên liền dừng chân đứng lại, đưa hai chưởng lên che ngực, và vận dụng chân lực lên sẵn sàng ứng phó. Đồng thời đưa hai mắt sáng quắc nhìn chòng chọc vào mặt Đào Gia Kỳ.

Nhưng thần sắc của người ấy từ chỗ kinh ngạc trở thành vui mừng nói:

-Chẳng phải là Đào thiếu hiệp ấy hay sao?

Đào Gia Kỳ nghe thế không khỏi giật mình, đưa mắt chăm chú nhìn về phía đó và bất giác vui mừng nói:

-Lê huynh, từ ngày xa cách đến nay vẫn được mạnh giỏi chứ? Sau ngày Lê huynh mất tích, tiểu đệ lúc nào cũng mong nhớ cả.

Người ấy chính là Lê Ngọc Hàng mà trước đây chàng đã gặp tại Đồng Quan.

Lê Ngọc Hàng đưa tay lên che miệng, suyt khẽ một tiếng rồi nói nhỏ rằng:

-Việc ấy nói ra rất dài dòng, vậy để sau này tôi sẽ thưa lại cặn kẽ.

Giờ đây chúng ta mau rời khỏi Hoả Long cốc kéo lại hại đến tính mạng.

Đào Gia Kỳ không khỏi sửng sốt nói:

-Bọn họ có thể làm gì, mà Lê huynh lại nói nghe có vẻ nghiêm trọng đến thế?

Đôi mắt của Lê Ngọc Hàng tràn đầy vẻ cuồng quít nói:

-Trong số người đó, có ba người mèo, họ mang theo mấy bao gai rắn độc hiểm có trên đời gọi là Thiết giáp long lân kim tuyến xà, chỉ trong chốc lát đây là chúng sẽ thả ra cánh rừng này. Loài rắn ấy thân hình nói chắc đến nỗi gươm đao không thể xâm phạm được, nó cắn thấy máu là nạn nhân chết ngay tức khắc.

Đào Gia Kỳ cười nhạt nói:

-Chỉ một con rắn nhỏ thì nào có đáng sợ chi, vậy Lê huynh hãy yên lòng đi. Lê Ngọc Hàng nghe thấy bèn đưa mắt nhìn Đào Gia Kỳ một lượt nghi rằng: Cậu ấy y vào một việc gì đó nên mới nói lớn lối như vậy.

Bởi thế y bèn gật đầu nói:

-Tôi xin tuân theo mệnh lệnh của thiếu hiệp vậy.

Đào Gia Kỳ nói:

-Lê huynh vừa mới đến đây chẳng?

Lê Ngọc Hàng nói:

-Tôi đã đến đây vào hồi hôm nay, địa điểm kín đáo này của tên lão tặc mà thiếu hiệp lại tìm biết được, thực cũng hết sức tài.

Đào Gia Kỳ cười nói:

-Tại hạ chỉ bắt ngờ vừa tìm hiểu được mà thôi.

Lê Ngọc Hàng gật đầu nói:

-Gia quyến của tên lão tặc ấy nếu đêm nay không đến kịp, thì chậm nhất là vào sáng ngày mai cũng đến. Trong số người hộ tống có rất nhiều cao thủ. Trong số đó người anh bất lương của tôi là Lê Kim Hành cũng có trong bọn. Trong khi hai bên còn đang nói chuyện, thì bỗng trông thấy gã đàn ông áo xanh là Sử Đông Dương dẫn ba người mèo đi thẳng về cánh rừng mà hai người đang ẩn nấp. Trong khi bọn họ đến một địa điểm còn cách xa hai người ngoài mười trượng nữa, thì ba người mèo ấy bèn để ba chiếc bao gai xuống đất, rồi mở banh miệng bao ra.

Tức thì từ trong những chiếc bao gai ấy có hàng nghìn con rắn độc dài độ ba thước, vẩy đen ngoắc lúc nhúc bò thẳng vào khu rừng.

Lũ rắn ấy há mồm thè lưỡi kêu lên khè khè thật là ghê rợn.

Lê Ngọc Hàng kinh hãi nói nhỏ rằng:

Thiếu hiệp hãy xem kìa.

Thì ra ngay lúc đó, có mấy mươi con rắn độc đang cất cao đầu nhằm phía hai người bò nhanh tới. Lê Ngọc Hàng sắc mặt đầy vẻ lo lắng.

Nhưng mấy mươi con rắn độc ấy khi bò đến còn cách họ mấy thước nữa, thì

bỗng quay đầu bỏ chạy như gặp phải một vật khắc kị chi. Chỉ trong chớp mắt là mấy mươi con rắn độc vừa bò đến đều quay đầu bỏ chạy sạch trơn. Lê Ngọc Hàng lộ sắc kinh ngạc, và một lúc sau y mới tựa hồ bừng hiểu ra cười nói:

-Tôi đã quên mất chiếc quạt Hồng hoàng tinh của thiếu hiệp có thể trừ được các chất độc trên đời, nên thiếu hiệp mới bình tĩnh và tỏ ra không sợ sệt chi cả.

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói:

-Lê huynh, chỉ bằng chúng ta cứ ẩn mình tại nơi đây chờ cho gia quyến của tên lão tặc ấy đến, rồi sẽ sắp đặt mọi kế hoạch sau.

Lê Ngọc Hàng đưa mắt nhìn Đào Gia Kỳ một lượt nói:

-Thiếu hiệp phải chăng có ý định bắt lấy một người trong gia đình tên lão tặc ấy để làm con tin chăng?

Đào Gia Kỳ gật nhẹ đầu nói:

-Lão ta lúc nào cũng làm điều tàn ác, vậy tại hạ bắt buộc phải dùng đến một thủ đoạn để đối phó.

Nói dứt lời chàng liền nhún chân vọt thẳng người bay lên không rồi đáp lên một cành cây lấy đà và vọt bay luôn lên đầu ngọn cây cao.

Lê Ngọc Hàng cũng nhanh nhẹn bắt chước Đào Gia Kỳ vọt người bay theo. Khi lên đến ngọn cây, hai người cùng ngồi đối diện nhau, lấy lương khô và nước uống mang theo trong người ra, vừa ăn uống vừa nói chuyện vui vẻ. Chẳng mấy chốc thì bóng tịch dương đã ngả về Tây cả vùng thung lung chìm trong bóng tối lờ mờ, tiếng nước đổ ầm ầm như sấm động vang bên tai không ngớt.

Trong gian nhà to lớn kia, vẫn đen tối mịt mờ, không hề trông thấy có một bóng đèn đuốc chi cả.

Gần đến canh ba, thì vầng trăng hạ huyền từ từ nhô lên, cảnh sắc trông lại càng thê lương buồn bã.

Bỗng đâu ngay lúc đó, từ phía ngoài cửa khe núi, có tiếng sáo bèn nhọn huyết vang lên. Tiếng sáo ấy như đứt quãng từng cơn nhưng nghe rõ mồn một.

Tức thì Trong gian nhà to lớn ấy, bỗng có một ánh lửa loé lên, rồi đèn đuốc được đốt sáng choang. Từ trong nhà lại có mấy bóng người chạy bay ra, xuyên qua cánh rừng rậm và nhằm hướng cửa thung lung lướt tới thẳng.

Số người ấy có Sử Đông Dương và người đàn ông mặc áo xanh mà Đào Gia Kỳ đã gặp.

Lê Ngọc Hàng đưa tay chỉ người đàn ông mặc áo xanh ấy nói:

-Người ấy chính là một tên cướp biển đã hoành hành tại Hoàng Hải trước kia, danh hiệu của y gọi là Náo Hải Thần Giao Ban Hải Y bị Đào Như Hải thu phục nên về đây làm môn nhân cho tên lão tặc ấy. Võ công của hắn ta rất cao cường, chẳng nên xem thường hắn.

Đào Gia Kỳ nói:

-Chỉ cần không có mặt tên lão tặc ấy thì bao nhiêu số người khác tại hạ không xem vào đâu. Tiếng sao vừa nổi lên, chắc chắn là Tiếng sao báo hiệu gia quyến của Đào Như Hải sắp tới.

Nói đến đây, Đào Gia Kỳ liếc nhìn thấy Lê Ngọc Hàng đang cúi đầu suy nghĩ, tựa hồ chẳng để ý nghe đến lời nói của mình bèn lên tiếng hỏi rằng:

-Lê huynh anh đang nghĩ ngợi chi thế?

Lê Ngọc Hàng đáp:

-Tôi đang nghĩ đến việc thiếu hiệp định bắt một người trong gia quyến của Đào Như Hải để làm con tin thì với võ công của thiếu hiệp thực ra chẳng có chi là khó cả. Nhưng muốn mang một người thoát khỏi cửa sơn cốc chẳng phải là một chuyện dễ.

Đào Gia Kỳ nói:

-Tại hạ đã nghĩ xong một kế hoạch rồi, vậy Lê huynh chớ nên quá lo lắng làm chi.

Lúc đó từ ngoài cửa sơn cốc, có hơn một trăm người nối gót nhau đi thẳng vào. Số người ấy hộ tống hai chiếc kiệu to đi chính giữa, rèm buông phủ kín, do tám gã đàn ông lực lưỡng khiêng chạy như bay, nhắm ngay ngôi nhà to lướt thẳng tới.

Đào Gia Kỳ bỗng nói nhỏ rằng:

-Lê huynh hãy tạm ở lại đây, chớ nên rời đi chỗ khác, tại hạ đi một chốc sẽ trở lại ngay.

Chàng không chờ Lê Ngọc Hàng kịp trả lời, liền buông mình từ trên ngọn cây rơi xuống. Sau đó chàng lấy bầu nước mang theo mình rồi lấy viên phích độc châu bỏ vô ngâm một lúc, kế lấy nước ấy bỏ ra khắp chung quanh gốc cây.

Sở dĩ chàng làm như thế là đề phòng lũ rắn độc cò thể bò lên ngọn cây cắn Lê Ngọc Hàng.

Xong đâu đấy Đào Gia Kỳ nhanh như chớp lướt ra phía cửa cửa sơn cốc.

Khi chàng lướt ra sắp đến nơi, thì bỗng có một bóng người nhảy thoát ra khê quát rằng:

-Ai thế?

Người lên tiếng quát ấy là một gã đàn ông to lớn, tay đang đưa ngang lưỡi đao thép ánh sáng chiếu ngời.

Đào Gia Kỳ liền đáp ngay rằng:

-Tôi phụng mệnh của lão phu nhân..... Chữ nhân vừa mới thốt ra khỏi miệng, thì chàng liền quét thẳng chưởng phải về hướng gã đàn ông to lớn!

Tức thì gã đàn ông đó hự lên một tiếng khô khan, té lăn ngay quay ra đất chết tốt, thất khiếu đều trào máu bầm đen.

Đào Gia Kỳ không hề dừng chân đứng lại một tý, nhanh nhẹn bước thẳng về

phía cửa sơn cốc, và chỉ trong một cái búng tay, là đã giết chết luôn một loạt mười ba cao thủ.

Sau khi đã trừ được một chướng ngại, chàng lại nhanh nhẹn quay người chạy bay trở vào, ra hiệu gọi Lê Ngọc Hàng xuống, rồi lao qua tường tiến thẳng vào ngôi nhà to lớn kia.

Lúc đó tại gian đại sảnh đèn đuốc sáng choang đồng thời có mười mấy bàn tiệc đang được dọn sẵn. Số nha trảo của tên Đào Như Hải đang ăn nhậu hả hê, cười nói ồn ào, chẳng đề phòng chi đến có kẻ lạ xâm nhập.

Hai người nằm sát mái ngói, đưa chân móc lấy mái nhà rồi thòng đầu xuống nhìn kỹ vào gian đại sảnh, nhưng chẳng trông thấy người vợ và đứa con gái của Đào Như Hải đâu cả.

Lê Ngọc Hàng lấy làm lạ nói khẽ rằng:

-Tại sao không thấy có người anh bắt lương của tôi trong số này.

Đào Gia Kỳ nói:

-E rằng anh ta đã phải đi làm việc khác, không có đến đây chăng?

Hiện giờ không thấy người vợ và đứa con gái của lão tặc ở đây, vậy có thể vì đi đường mệt nhọc nên đi nghỉ sớm rồi. Chúng ta có thể nhân bọn nha trảo không đề phòng, nhanh nhẹn xuống tay, thì thực là cơ hội tốt trời cho vậy.

Vừa nói chàng vừa cất thân người rồi nhón chân đi thực khế, để tìm nơi vợ con Đào Như Hải yên nghỉ.

Hai người vừa vượt qua ba lớp nhà, thì trông thấy có một toà lầu cao, bên trong có ánh đèn rọi sáng qua lớp giấy che cửa sổ.

Đào Gia Kỳ vui mừng nói:

-Chính là nơi đây rồi.

Dứt lời chàng vọt người bay thẳng lên nóc gian lầu ấy, đưa mắt dò xét phía dưới, chung thấy chung quanh gian lầu có bốn gã đàn ông to lớn, đang cầm đao to đứng sững canh gác.

Chàng liền mỉm cười thò tay vào túi lấy ra ba viên đạn sắt, nhỏ như hạt đậu xanh rồi vung tay ném thẳng ra bốn phía.

Thủ pháp của chàng quả thực hết sức cao tuyệt bốn gã đàn ông có trách nhiệm canh gác kia liền bị những viên đạn sắt của chàng ném trúng thẳng vào huyệt đạo hôn mê. Bởi thế cả bọn đều hôn mê bất tỉnh ngay, nhưng thân hình thì vẫn đứng yên như thường.

Lê Ngọc Hàng trông thấy được rõ ràng tất cả những việc đó và không khỏi kinh hãi.

Nên biết trong võ lâm hiện nay rất ít người có thể sử dụng được thuật ném huyệt đạo bằng những hạt bắp hay hạt gạo như thế. Phương chi từ ở nơi xa mà có thể nhận định được huyệt đạo của đối phương một cách chính xác rồi lại điều khiển vật ném ra nặng nhẹ đúng như ý muốn mình, làm cho đối phương vẫn đứng y nguyên như cũ, không bị té khuya xuống đất. Tài nghệ

đến mức ấy, thì quả thật là cao tuyệt, không còn ai hơn nữa. Vậy thử hỏi sao Lê Ngọc Hàng không kinh hãi cho được?

Đào Gia Kỳ sau khi đã thu được kết quả, liền nhanh nhẹn bay thoát vào gian lầu êm ru, không gây một tiếng động.

Chàng đưa một ngón tay lên miệng, thấm cho ướt nước bọt, rồi chia thủng một lỗ nhỏ trên lớp giấy che cửa sổ, kê mắt nhìn vào bên trong, thấy có một người đàn bà tóc đã bạc phơ, sắc mặt rất hiền từ đang ngồi yên trên giường. Trong khi đó có một cô gái tuổi độ mười ba mười bốn, diện mạo tuấn tú đang ngồi dựa vào lòng của lão bà nói trên. Cô gái ấy cất tiếng hỏi:

-Suốt hai ngày hôm nay thực mệt muốn chết. Này má, tại sao ba lại làm như thế? Cứ rời dặc gia đình từ chỗ này sang chỗ khác mãi? Ba sợ ai thế? Kể từ ngày con có trí nhớ đến nay suốt cả năm ít khi con được gặp mặt ba đến hai lần. Cứ mỗi lần ba về nhà lại cũng không thấy khi nào ở nhà liên tiếp hai ba hôm. Đòi người chẳng qua sống được đến trăm tuổi là cùng, vậy lại vì chuyện chi mà phải bận rộn quá đến thế?

Lão bà cất tiếng than dài rồi nói:

-Này con, cha con là một người tham vọng quá to, lúc nào cũng mong muốn trở thành con người số một trong võ lâm. Do đó ngày hôm nay đã ở vào cái thế lỡ cười lên lưng cọp rồi, thì đâu thể nào leo xuống cho được? ôi một cái họa to tát, thường xuất phát từ lòng tham lam của con người. Này con, thôi hãy đi ngủ cho sớm đi, má đã suy nghĩ nhiều lắm rồi.

Đào Gia Kỳ nghe thế trong lòng không khỏi bui ngủi cảm động, nghĩ rằng: Có một người hiền nội trợ như thế này, tênlão tặc ấy đáng lý ra phải tỉnh ngộ và thậm xấu hổ mới đúng.

Vì nghĩ thế nên chàng không muốn xuống tay. Nhưng khi nghĩ đến đại cuộc của võ lâm và hàng vạn sinh linh, thì chàng không khỏi thầm nhủ rằng: thà là để cho một nhà phải khóc, còn hơn là để cho muôn nhà phải khóc lóc vì họ.

Do đó chàng liền hạ quyết tâm, đưa ngón tay lên điểm cách không hai lượt, khiến hai luồng kìnhlực vô hình, liền xuyên qua cửa sổ bầy thẳng vào trong. Tức thì lão bà và cô gái bỗng cảm thấy một luồng gió lạnh quét qua ngực. rồi đôi mắt tối sầm lại, ngã ra giường bất tỉnh.

Đào Gia Kỳ đưa chưởng xô mạnh cánh cửa sổ ra, rồi nhanh nhẹn nhảy thẳng vào trong, dùng một chiếc khăn to túmlấy hai mẹ con bà ta, rồi quạt tắt cả đèn đuốc, xách cái bọc đựng người lên, nhảy thẳng trở ra ngoài cửa sổ.

Lê Ngọc Hàng nói:

-Đã xong cả rồi sao?

Đào Gia Kỳ vội vàng gật đầu nói:

-Chạy mau.

Tức thì hai người chạy nhanh như bay.

Bọn nha trảo của Đào Như Hải vì quá thờ ơ, nên để sơ hở, hơn nữa họ tưởng đầu địa thế hiểm trở của vùng sơn cốc này cũng như lũ rắn độc vừa thả ra khắp cánh rừng chung quanh, có thể ngăn chặn được bất cứ ai muốn xâm nhập. Phương chi trong lần dọn đến đây, họ đã sắp kế hoạch rất chu đáo và hết sức bí mật, tin rằng chẳng ai được biết cả. Bởi thế họ rất khoái trá ở việc làm của họ, nào hay đâu mọi việc trên đời, thường hay bị thất bại ở những chỗ sơ hở thật nhỏ nhặt chẳng ai ngờ đến.

Trên con đường núi gồ ghề từ Hồ Nam đi đến Giang Tây, tiếng vó ngựa và tiếng bánh xe vang lên không ngớt.

Mưa bụi mịt mù cả không gian gió thổi lạnh buốt cả da thịt.

Từ một khe núi bỗng xuất hiện một cỗ xe ngựa. Tại phía trước cỗ xe, có một lão già đang cầm cương điều khiển một con ngựa kéo. Lão ta thỉnh thoảng mới vung ngọn roi lên, nện vào giữa gió lạnh kêu nghe bộp bộp.

Phía sau cỗ xe lại có hai người kỵ mã. Hai người ấy một mặc đồ võ màu đen và một mặc màu áo xanh, đầu đội nón rơm to vành lại kéo xuống thật thấp, người ngoài chỉ nhìn thấy từ sống mũi trở xuống mà thôi. Một trong hai người ấy sau lưng có giắt một thanh trường kiếm, tua kiếm không ngớt bay phất phơ theo chiều gió lộng. Người ấy xem ra tuổi cũng không phải nhỏ.

Cỗ xe và hai con ngựa chạy phía sau đều tiến bước rất chậm chạp.

Trong khi đó hai người đang ngồi trên lưng ngựa lại đầy vẻ huyền bí khó hiểu.

Lúc bấy giờ trên nền trời mây xám đang mờ mịt, ánh sáng hết sức lù mù, tiếng vó ngựa lại nghe hết sức uể oải, tiếng bánh xe lăn lạch cạch u buồn, làm cho không khí càng trở nên nặng nề, khó thở.

Bỗng đâu từ hướng đường phía sau, bất thần có tiếng vó ngựa chạy hối hả. Và chẳng bao lâu đã thấy trên mười người kỵ mã đang phi ngựa tới như bay. Chỉ trong chớp mắt là họ đã tiến đến sát bên cạnh cỗ xe ngựa rồi.

Hai người đội nón rơm to vành đang cưỡi ngựa đi theo sau chiếc xe, liền thúc ngựa lướt tới chạy sát hai bên cỗ xe nhưng thái độ vẫn điềm nhiên như không hề thấy số người kỵ mã kia đang phi tới. Họ vẫn cho ngựa đi một cách chậm chạp như cũ.

Trong số ngoài mười người kỵ mã vừa tiến đến ấy, có cả Náo Hải Thần Giao Ban Hồng cưỡi ngựa đi sau cùng, sắc mặt âm u lạnh lùng, tay cầm một ngọn roi dài, lướt nhanh như điện chớp cuốn thẳng đến bức rèm của cỗ xe.

Bất thần có một tiếng quát to rằng:

-Lũ chuột bay dám to gan.

Tiếng quát ấy vừa thốt ra từ miệng người mặt đồ võ phục màu xanh và đội nón to vành nọ. Liền đó y thò nhanh cánh tay ra nhắm thẳng ngọn roi chụp tới và đã chụp cứng lấy ngọn roi, cất tiếng cười nhạt rồi lấy sức giằng lấy

ngọn roi về phía mình.

Thế là chỉ kịp nghe Ban Hồng buột miệng kêu lên một tiếng kinh hãi, là cả người y liền bay ra khỏi yên ngựa té lăn xuống con đường núi.

Trên mười người kỵ mã đi ở phía trước, nghe có động đều gò cương quay đầu ngựa lại. Họ trông thấy thế thì hết sức kinh hãi, đồng thanh quát to như sấm.

Người đội nón vành to ấy sau khi giáng Ban Hồng té xuống đất bèn đưa tay trái lên đỡ mạnh vành nón lên, tức thì mọi người thấy rõ đây là một lão già sắc mặt âm u lạnh lùng, đôi mắt sáng quắc, cười nhạt nói:

Đi đường mà lại cố ý vung roi đánh vào đầu lão phu, thì thực là quá quất!

Đương gia của các người là ai. mau trả lời cho ta biết?

Mười mấy người kỵ mã ấy, rõ ràng là nha trảo của Đào Như Hải, sau khi bọn họ phát giác người vợ và đứa con gái của Đào Như Hải đã bị kẻ vô danh lén vào sơn cốc bắt cóc mang đi mất, thì hết sức kinh hoàng, vội thả người đi khắp bốn bên để xét, truy đuổi theo kẻ địch.

Nhưng vì Đào Gia Kỳ và Lê Ngọc Hàng hành động rất khéo léo không để lại một dấu vết chi cả, hơn nữa ở ngoài sơn cốc cũng không hề thấy những điểm chỉ khả nghi chứng tỏ họ đã dùng xe cộ để chuyên chở vợ con Đào Như Hải đi nơi khác.

Bởi thế vụ án ấy hoàn toàn bị mật, gần như không thể khám phá ra được.

Chính vì vậy nên Sở Đông Dương buộc phải phái một số người kỵ mã đi tủa ra khắp nơi để dò xét kẻ địch. Và giờ đây số người kỵ mã này bất ngờ gặp một cỗ xe khả nghi nên theo dõi mãi, chờ khi đến một nơi hẻo lánh sẽ xuống tay tìm hiểu.

Dù vậy họ vẫn không tin chắc rằng trong cỗ xe ngựa này có chở vợ con của Đào Như Hải. Hơn nữa hai gã đàn ông cưỡi ngựa đi sau tựa hồ đều là cao thủ trong hắc đạo không dễ gì chọc tới họ.

Nhưng thực sự thì hai người đó không ai khác hơn Đào Gia Kỳ và Lê Ngọc Hàng đã cải trang. Sau khi hai người biết được kẻ địch đuổi theo sau lưng mình, liền có ý nghĩ sẽ diệt trừ hết bọn chúng đi, hầu tránh được mầm hại sau này, vì thế nên mới cho cỗ xe đi chậm lại để chờ!

Số người của Ban Hồng vì thấy cỗ xe đi chậm chạp chẳng hề tỏ ra hồi hả, nên tưởng là một cỗ xe thường, không lấy gì làm chú ý lắm. Hắn chỉ vung ngọn roi lên khoác chiếc màn lên xem qua cho biết mà thôi.

Hắn tin rằng hai gã đàn ông cưỡi ngựa đi hai bên cỗ xe, không làm sao đối địch nổi hắn, do đó mới hành động ngang tàng như vậy. Nhưng nào ngờ hắn lại bị mang hoạ vào thân trước tiên.

Lão già mặc áo xanh ấy chính là Đào Gia Kỳ đã cải trang, trông có vẻ vô cùng oai vệ, khiến chẳng ai dám nhìn thẳng vào mặt.

Ban Hồng sau khi quát to một tiếng, liền từ dưới đất nhảy phắt dậy, cười ghê

ron nói:

-Con quý gia kia, nếu biết điều thì hãy đưa đồ đạc chở trong cỗ xe ra cho ta, bằng không..haha chớ trách ta đây độc ác.

Đào Gia Kỳ cất tiếng cười to, đôi mắt sáng quắc nói:

-Cái phường giá áo túi cơm như người mà lại dám làm nghề cướp bóc.

Người có biết trong cỗ xe của lão phu chở thứ gì không?

Câu nói chưa dứt thì chàng đã từ trên yên ngựa nhả Ban Hồng lao vút tới. Khi hai bóng người vừa sáp lại, thì đã nghe Ban Hồng gào lên một tiếng thảm khóc, và cả thân người y bị hất bắn ra xa, nhào lặn xuống đất hộc máu tươi chết tốt.

Ngay lúc ấy trong tay Đào Gia Kỳ đã siết chặt một nắm Tam tuyệt khiếp hồn châm. Thì ra Ban Hồng đã nắm sẵn ám khi trong tay định ném ra tấn công vào Đào Gia Kỳ trước nhưng chẳng ngờ Đào Gia Kỳ lại ra tay nhanh nhẹn hơn hẳn nhiều.

Ban Hồng vừa trông thấy Đào Gia Kỳ bước tới thì hết sức kinh hãi, mới vừa vung tay định ném Tam tuyệt khiếp hồn châm ra, là đã bị bàn tay trái của Đào Gia Kỳ nhanh như điện chớp thò tới tóm lấy tất cả trong khi chưởng phải đã nện thẳng vào lồng ngực của Ban Hồng.

Ban Hồng bị Đào Gia Kỳ đánh mất mạng quá ư nhanh nhẹn khiến cho bọn nha trảo đồng hành cũng không kịp nhìn tận mắt. Liền đó Đào Gia Kỳ lại vung chưởng ném thẳng đám Tam tuyệt khiếp hồn châm trong tay ra, đi đôi với một luồng chưởng lực mãnh liệt như có thể xô bạt cả núi đồi, khiến cho số người kia ùn ùn nhào lặn ra đất, gào la thảm thiết rồi tất hơi chết tốt tất cả. Việc ấy trong thực tế đã xảy ra cùng một lúc với cái chết của Ban Hồng.

Hành động mau mắn ấy khiến cho Lê ngọc Hàng không kịp trông thấy rõ, là Đào Gia Kỳ đã ra tay như thế nào, bởi thế Lê ngọc Hàng không khỏi hết sức kinh hãi.

Sau đó Đào Gia Kỳ thò vào áo lấy ra một chiếc lọ nhỏ, rồi dùng móng tay khều ra một ít bột vàng, rắc lên từng xác chết một. Thế là chỉ trong nháy mắt trên mười mấy xác chết ấy đều tan biến thành nhữn vung nước vàng, chẳng còn trông thấy dấu vết chi nữa.

Đào Gia Kỳ bèn đuổi những con ngựa vô chủ của bọn tặc đang chạy thẳng vào rừng phong, và quay mặt về phía Lê ngọc Hàng cười nói:

-Như vậy là đã diệt trừ được mầm hậu hoạn rồi. Dù cho bọn nó có tìm hiểu được đi nữa, thì lúc ấy chúng ta cũng đã đi xa nghìn dặm rồi.

Lê ngọc Hàng khen rằng:

-Võ công của thiếu hiệp thật quán tuyệt trong đời. Hành động nhanh nhẹn của thiếu hiệp thực làm cho tôi đây vô cùng khâm phục.

Đào Gia Kỳ cười to nói:

-Võ công của tại hạ nào có thể gọi là quán tuyệt? Đây chỉ là dựa vào bí

quyết nhanh nhẹn mà thôi. Đối với bọn nha trảo của Đào Như Hải thực ra chúng ta không thể nào có lòng nhân đạo. Nếu thả cọp về rừng, thì hậu hoạ không thể nào lường được.

Lão già đánh xe là một người vừa điếc vừa câm, hơn nữa trong khi hai người ra tay đánh nhau với bọn tặc đảng thì Lê ngọc Hàng đã điễm huyết cho lão ta ngủ mê, đến khi mọi việc xong xuôi thì Lê ngọc Hàng mới bước tới giải trừ huyết đạo cho lão. Chừng ấy lão ta mới hay được mọi việc đã xảy ra, và cảm thấy như mình đã qua một cơn ác mộng.

Sau đó Đào Gia Kỳ và Lê ngọc Hàng vọt ngựa đi tới thật gấp.

Dưới cơn mưa bụi lờ mờ, cỗ xe và hai người kỵ mã càng đi càng xa và cuối cùng mất hút về phía đầu đường xa tím ...

Trên dòng sông ở Giang Tây, có một chiếc thuyền to đang từ từ lướt thẳng về hướng Trường Giang rồi trực chỉ thành Kim Lăng.

Nước sông mênh mông, chảy về hướng đông thao thao bất tuyệt

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 43

Kế Hay Thắng Dịch

Đêm khuya thanh vắng, mây xám phủ kín bầu trời, chẳng hề trông thấy một vì sao lấp lánh, cả vu trụ đều đen tối, ngửa bàn tay không trông thấy.

Một vài ánh đèn le lói, rải rác khi tỏ khi mờ tại Hương khẩu trấn.

Qua ánh sáng vàng úc của những ngọn đèn ấy, đang soi chập chờn những con chó hoang đi rong trên những con đường lát đá vắng bóng người làm cho khung cảnh thị trấn còn có vẻ thê lương ảm đạm hơn.

Tại cuối một ngõ hẻm ở phía tây thị trấn, hai chiếc đèn lồng cũ kỹ treo trước cửa Phúc tường khách sạn toả ánh sáng nhợt nhạt không ngớt chao động, giữa ngọn gió đêm.

Hai cánh cửa của gian khách sạn chỉ khép hờ, ngay lúc ấy chỉ thấy có hai chiếc bóng đen thoáng hiện tại cửa, rồi lại nhanh nhẹn lướt đi mất.

Tại sân phía sau của Phúc tường khách sạn, có một dãy phòng trệt, lúc ấy ánh đèn hầy còn chiếu sáng qua lớp giấy che cửa.

Trên giường đặt trong phòng ấy, Châu Nhân Ký đang nằm yên và hơi thở đang thực là mỏng manh. Vết máu bầm trên khoé miệng của y vẫn chưa chùi sạch hết. Sắc mặt của y tái nhợt như một tờ giấy trắng, nằm buông xuôi hai tay và chẳng hề nhúc nhích, trông như một xác chết.

Ngay lúc đó, bỗng nhiên Đào Như Hải bước thẳng tới trước giường của Châu Nhân Ký cởi hết áo của y ra, rồi dùng đôi chưởng xoa bóp khắp các đại huyệt trên người y liên tiếp.

Nhờ sự chữa thương của Đào Như Hải, nên Châu Nhân Ký đã dần dần bình phục, khí huyết trong người đã được điều hoà như trước, nên từ từ hồi tỉnh lại.

Đào Như Hải trông thấy Châu Nhân Ký đã tỉnh dậy thì vội vàng lấy ra ba viên thuốc bỏ vào miệng cho y nuốt. Sau đó Châu Nhân Ký đã hoàn toàn bình phục, nên đứng phắt dậy chấp tay xá dài nói:

- Ôn cứu mạng của nhị vị tiền bối, sau này vẫn bối nhất định tìm cách báo đáp lại.

Đào Như Hải mỉm cười nói:

- Già đây là người đã xa lánh thế gian, không còn nhúng tay vào việc thị phi của giới giang hồ nữa. Hôm nay bất ngờ đi ngang đây và gặp người đang lâm nguy, nên ra tay cứu chữa giúp cho. Sau này chắc không còn dịp gặp gỡ nữa, vậy cần chi nói đến việc báo đáp.

Nói đến đây, lão ta ngừng lại trong giây lát rồi tiếp rằng:

- Già đây đi khắp và được nghe tên tuổi của người đang nổi bật trên chốn giang hồ. Người thanh niên thường hay ỷ lại vào võ học của mình mà lên mặt kiêu ngạo, hơn nữa tính tình lại nóng nảy, nên dễ để lộ tất cả tài nghệ của mình. Bởi thế rất dễ đưa đến những tai họa thiệt thân.

Vậy việc đêm nay chính là bài học hay, người cần phải lấy đó mà suy ngẫm.

Châu Nhân Ký đỏ bừng sắc mặt nói:

- Lời dạy dỗ của lão tiên bối, tại hạ xin ghi nhớ mãi, nhưng mối thù của ân sư sâu tựa bể, nếu vãn bối không lo việc báo thù, thì nào xứng đáng làm con người nữa.

Đào Như Hải có vẻ nghi ngại rồi nói:

- Lệnh sư là Tuyền cơ tử trước kia cũng là người bạn thân với già, thế mà không may ông ấy đã bị người ta thanh toán đi, chẳng hay người có biết kẻ nào đã ra tay ám hại như thế không?

Châu Nhân Ký nói:

- Chính vì không biết nên vãn bối mới phải mang kiếm đi khắp chốn giang hồ, hầu gây chuyện thị phi khắp đó đây may nhờ đây tìm ra manh mối gì đó chăng?

Quý Ảnh Tử Cao Thiết Sơn bỗng cười nhạt nói:

- Chỉ mới mấy đường kiếm của người thì có thể tung hoành khắp chốn giang hồ sao?

Câu nói ấy đã đụng chạm thẳng đến tính kiêu ngạo của Châu Nhân Ký nên y liền nhướng cao đôi mày rậm lên cãi lại rằng:

- Nếu võ học của vãn bối còn có phần thiếu sót thì đâu lại có thể chống nổi với số đông người vây đánh đến thế?

Quý Ảnh Tử cười nhạt nói:

- Đây là nông cuồng và kém sáng suốt. Dù cho có đánh suốt một với đôi phương thì người cũng vị tất có thể địch nổi với họ. Trong võ lâm ngày hôm nay, những người tương đối có danh vọng không ai là không có những tuyệt nghệ riêng biệt của mình. Vậy người nào có thể so sánh được với bọn họ chứ?

Châu Nhân Ký nghe thế thì lửa giận cháy bùng bùng trong lòng nói thảm rằng:

- Nếu ta chẳng vị nể cái ơn cứu mạng của người thì tất sẽ gây sự đánh nhau hầu biết ai là người võ học kém hơn.

Đào Như Hải mỉm cười nói:

- Lão tiên bối này là người có tiếng ăn nói ngay thẳng, bởi thế lời nói của ông ấy hoàn toàn đúng sự thật, vậy người chớ nên phật lòng.

Những đường kiếm của người tuy cũng cao thâm, nhưng chẳng phải là không có chỗ sơ hở.

Châu Nhân Ký nghe thế trong lòng không hoàn toàn đồng ý, nhưng khó bề nói thẳng ra ngoài.

Quý Ảnh Tử Cao Thiết Sơn nói:

- Nếu người không đồng ý với sự nhận xét của ta, thì giờ đây có vị lão tiền bối này, là người kiếm học cao gấp trăm lần người, người cứ thử xem cho biết lời nói của già có sai chăng?

Đào Như Hải cười nói:

- Chớ nên tin lời nói của ông ấy. Về mặt kiếm thuật tuy già cũng có rèn luyện nhiều năm, cao thâm hơn người đôi chút, nhưng không đến nỗi vượt người đến hàng trăm lần. Song nếu người đem ba đường kiếm pháp ấy ra vượt qua với già, cũng là dịp trau dồi thêm tài nghệ, chắc cũng có ích đối với sự nâng cao kiếm thuật của người.

Châu Nhân Ký vội vàng nói:

- Văn bối cần phải linh giáo sự cao minh của tiền bối mới phải.

Thanh trường kiếm của y lúc bấy giờ đang treo trên một chiếc móc trên giường nên y liền quay người lấy xuống, rồi bước thẳng ra giữa sân, y đứng theo bộ tuyên cơ, tập trung hơi vào đan điền, và bàn tay siết lấy chuôi kiếm.

Đào Như Hải và Cao Thiết Sơn nhìn nhau mỉm cười, rồi bước thẳng ra sân, cùng đứng yên dưới một cây ngô đồng lá xanh mướt.

Đào Như Hải nói:

- Về kiếm học rất khó đạt tới mức cao thâm. Nếu ta bị lệch đi một ly, thì có thể sai đi nghìn dặm. Khi sử dụng đường kiếm nếu chậm chạp thì phải nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy, mà khi nhanh chóng thì phải ồ ạt như sấm động điện chớp. Vậy người hãy đánh thông thả thì già đây sẽ hiểu rõ được đường kiếm của người sử dụng là đường kiếm gì.

Châu Nhân Ký nói:

- Văn bối xin tuân mạng.

Nói đoạn y liền tuốt kiếm ra khỏi vỏ, rồi từ từ đánh ra những thế kiếm của mình, khiến kiếm quanh lạnh buốt chiếu ngời khắp nơi, lướt ngang không gian như một chiếc mỏng bạc.

Đào Như Hải giương đôi mắt nhìn trân trối, để theo dõi sự diễn biến trong đường kiếm của Châu Nhân Ký.

Chỉ trong chốc lát Châu Nhân Ký đã đánh qua ba đường kiếm của mình, rồi thu kiếm lại quay về phía Đào Như Hải nói:

- Thưa lão tiền bối, kiếm pháp của văn bối còn có sơ hở nào không?

Đào Như Hải chỉ mỉm cười mà không trả lời ra sao cả. Lão ta thò tay bê lấy một nhánh ngô đồng dài độ hai thước lên tiếng nói:

- Già đây lấy nhanh cây thay lưỡi kiếm, vậy người hãy cứ ra tay đánh thật tình, trong vòng ba thế võ nếu binh khí trong tay ai bị vượt đi thì người ấy thua. Đồng thời cũng chứng minh là kẻ thắng có một kiếm pháp chặt chẽ,

hoàn toàn không có sơ hở.

Châu Nhân Ký nghe thế trong lòng lấy làm bức tức thầm nghĩ:

Ta không tin là trong vòng ba thế kiếm, là có thể bại dưới lưỡi kiếm của ông đâu.

Nói dứt lời, y bèn thủ thế Đồng tử tham phật nói:

- Văn bối đã sẵn sàng.

Liền đó hai người cùng nhanh nhẹn vung kiếm đánh ra, ánh thép chiếu ngời khắp nơi, bóng kiếm chập chờn đây đó, gây thành những ngọn kinh phong lạnh buốt tản mát ra khắp cả vùng.

Đào Như Hải chỉ vung mạnh cánh tay lên, tức thì nhánh ngô đồng trong tay lão giương thẳng ra như một ngọn bút, lão ta lách mình tránh ngang, rồi lướt thẳng vào bóng kiếm chập chờn của Châu Nhân Ký.

Châu Nhân Ký không khỏi kinh hãi, vì y chưa kịp nhìn thấy Đào Như Hải đánh ra thì cảm thấy nhánh ngô đồng điểm đến mạch cổ tay của mình rồi.

Thế là cả cánh tay của y đều tê dại, năm ngón tay đang xiết chặt chuôi gươm bỗng xuôi lơ, không còn sức mạnh để cầm lấy chuôi gươm nữa. Do đó thanh trường kiếm của y liền bị vụt tay bay thẳng lên không trung.

Chùng ấy y đưa mắt nhìn Đào Như Hải thì thấy lão ta vẫn đứng trơ trơ như lúc chưa đánh nhau, nên trong lòng hết sức kinh hãi và khâm phục cúi lạy sát đất nói:

- Kiếm thuật của lão tiên bối quả là siêu quần bạt chúng, văn bối bằng lòng ra mắt theo lễ của người đệ tử.

Đào Như Hải cười to nói:

- Già đây không muốn làm thầy của ai cả, tuy nhiên già vẫn sẵn sàng chỉ dạy cho người. Nhưng giờ đây chưa phải là lúc người học tập.

Nếu muốn học võ nghệ với già, thì ít nhất cũng phải trải qua mười năm mới mong thu thập được kết quả tốt.

Châu Nhân Ký nghe thế không khỏi sững sờ.

Cao Thiết Sơn cười nói:

- Ngô lão nhi, có phải ông e ngại tư chất của hần không đủ để thu thập tuyệt học của ông hay không?

Đào Như Hải nghiêm sắc mặt nói:

- Già không phải có ý nghĩ như thế, nhưng trước khi làm việc gì, không thể suy nghĩ cho chín chắn, trước đây già đã có lời thề là không nhúng tay vào chuyện thị phi của giới giang hồ nữa, do đó già có ý muốn ra tay trừ khử bọn chúng. Nhưng cũng lại không muốn làm sai lời thề.

chính vì lẽ ấy nên việc hần muốn vào làm môn hạ của già vẫn không phải là không được song chỉ có điều là đã vào làm môn hạ của già rồi, thì phải gánh vác bao nhiêu công việc nặng nề mà già đang cần hành động.

Châu Nhân Ký là người say mê võ học gần như điên dại, trước đây y vào

làm môn hạ của Tuyền cơ tử cũng chính vì quá say mê võ học của ông ấy. Giờ đây y trông thấy kiếm pháp của Đào Như Hải hết sức cao tuyệt nên đầu lại chịu bỏ qua dịp tốt, bèn lên tiếng hứa rằng:

- Văn bối bằng lòng gánh vác tất cả những công đức mà lão tiền bối muốn ban ra cho đời.

Đào Như Hải sa sầm nét mặt nói:

- Những việc ấy rất nặng nề, chẳng phải là dễ dàng đâu.

Châu Nhân Ký nói:

- Văn bối không phải là kẻ sợ khó.

Đào Như Hải đưa đôi mắt dò hỏi, nhìn thẳng vào Châu Nhân Ký một lượt nói:

- Trừ đi một kẻ gian ác, thì còn hơn làm một vạn việc phúc đức, mười kẻ hung ác trong võ lâm hiện nay, người có biết được hết trên chăng?

Châu Nhân Ký suy nghĩ một lúc đáp rằng:

- Mong lão tiền bối dạy cho văn bối biết tên tuổi của mười gã gian ác đầu xỏ ấy.

Đào Như Hải nói:

- Đây là:

Lệ sơn lão yêu, Thang bà tử, Vô tình tú si, Bắc quốc song ma, Huyền băng lão mị, Ngu hành cốc chủ, Thiết chỉ thư sinh, Lãnh diện la sát và Cửu Chỉ Thần Cái.

Mười kẻ gian ác đầu xỏ ấy đều là những nhân vật tên tuổi vang lừng trong võ lâm. Châu Nhân Ký cũng đã gặp mặt một số người ấy tại Ái Vân Đình trước đây rồi.

Đào Như Hải sau khi kể ra hết các tên mà lão ta gọi là Mười kẻ gian ác đầu xỏ thì đôi mắt có vẻ đăm chiêu nói:

- Việc làm ấy chẳng phải dễ dàng, nếu người cảm thấy không thể cáng đáng nổi gánh nặng hoặc có điều chi hối hận thì hiện giờ người vẫn còn thay đổi ý kiến kịp, già chẳng hề muốn rúng ép người.

Châu Nhân Ký là người rất có ý chí, nên nghe qua bèn lên tiếng hứa hẹn ngay. Nhưng có điều khiến y lầy lăm lăm, ấy là còn một số người gian ác hơn số người lão ta vừa kể ra rất nhiều, nhưng chẳng rõ tại sao lão ta không hề đề cập đến, trái lại Cửu Chỉ Thần Cái sao lại bị lão ta cũng kéo vào kẻ gian ác thực rõ là khó hiểu.

Đào Như Hải hạ giọng nói:

- Đúng vào ngày hôm nay sang năm tới, già sẽ đợi người tại Hoa Cái phong trong núi Hằng sơn, vậy giờ người hãy đi đi.

Châu Nhân Ký liền sụp lạy nói:

- Văn bối xin tuân mệnh.

Khi y ngửa mặt nhìn lên, thì đã thấy Đào Như Hải và Cao Thiết Sơn bỏ đi

mắt hút từ bao giờ rồi. Bởi thế y bèn nghĩ thầm rằng: thực là ta đáng chết, lai lịch và tánh danh của hai vị tiên bối ấy ta chưa biết được, thế tại sao ta lại quên hỏi cho rõ.

Nhưng y lại nghĩ còn lại một năm sau, tất sẽ được gặp lại. Vậy chừng đó tìm hiểu cũng chưa muộn.

Tuy nhiên khi y nghĩ đến việc trong vòng một năm mà phải trừ đi hết mười tên gian ác đầu xỏ thì chẳng phải là một chuyện dễ dàng. Do đó y không khỏi lo lắng trong lòng, song còn có một điều an ủi được, là cụ già kia chẳng hề cấm y tìm người tiếp tay để hoàn thành công việc nặng nề đó.

Thực ra thì Đào Như Hải đang lợi dụng điểm ấy cho Châu Nhân Ký. Vì tất cả những người trong hai phe hắc bạch hiện nay đều xem lão ta như cây đinh trước mắt cần phải trừ bỏ đi. Do đó lão ta đang cần một người tương đối có khả năng để đối kháng lại với số người đó.

Châu Nhân Ký chính là một người có điều kiện nhất. Hơn nữa, trong võ lâm hiện nay lại ngộ nhận Châu Nhân Ký là môn hạ của lão ta, đây là một dịp may trời cho, lão ta đâu lại không lợi dụng.

Lúc bấy giờ trong lòng Châu Nhân Ký bỗng có một nỗi buồn khó tả. Y đưa mắt nhìn khắp bốn bên, rồi lao mình ra khỏi bức tường thấp, lướt thẳng tới và mất hẳn giữa bóng đêm mịt mù.

Châu Nhân Ký vừa đi khỏi, thì trong sân bỗng xuất hiện hai bóng người đầy chính là Đào Như Hải và Cao Thiết Sơn.

Đào Như Hải mỉm cười nói:

- Chúng ta hãy thi hành từng bước đúng theo kế hoạch, làm cho Châu Nhân Ký không thể nào sinh lòng phản trắc được, và do đó hẳn sẽ diệt trừ từng kẻ thù một của già.

Bỗng đâu ngay lúc ấy, có một bóng đen từ ngoài tường lướt vào sân, lên tiếng hỏi:

- Thừa lão gia!

Đào Như Hải vừa nhìn thấy người ấy, thì không khỏi hết sức kinh ngạc nói:

- Khương Thành, ngươi đến đây làm gì?

Khương Thành lộ sắc kinh hãi nói:

- Bẩm lão gia ở nhà đã xảy ra chuyện biến to. Đây là lão phu nhân và tiểu thư đều bị kẻ lạ mặt bắt mang đi mất. Sử tổng quản đã phái ra rất nhiều cao thủ, để đi dò xét và truy đuổi kẻ địch, nhưng đến nay hôm nay vẫn chưa được biết tin tức chi cả.

Đào Như Hải có cảm giác như bất thần bị rơi vào hố sâu, đứng trơ người không nói được chi cả. Lão ta chỉ có một đứa con gái, nên yêu quý không khác gì tính mạng của mình. Bởi thế lão ta đã dè dặt chỗ ở luôn, hầu tránh đi tai mắt của đối phương nhưng không ngờ nay lại gặp biến cố như thế này.

Sắc mặt Đào Như Hải trông hết sức đau thương, quát to rằng:

- Đi mau!

Thế là cả ba người lao vút lên không, rồi lướt đi như điện chớp.

Châu Nhân Ký sau khi vượt qua khỏi sân của Phúc tường khách sạn, liền đưa chân bước chậm rãi trên con đường đá vắng vẻ, không một bóng người. Trời vừa mới bình minh, gió sông đang thổi mạnh, khiến người đi đường đều có cảm giác lạnh lạnh. Châu Nhân Ký bỗng thấy trong lồng ngực đang khó chịu, bèn vận chuyển thử chân lực trong ngực, thì thấy không có gì khác lạ cả nên y tưởng mình bị thương mới khỏi, sức khỏe còn yếu nên sinh ra hiện tượng như thế thôi, do đó y không còn để ý đến nữa, mà chỉ lo tiếp tục đi tới.

Trong lúc đó từ phía đầu đường trước mặt, có một bóng người đang đi tới. Hình dáng của người ấy, Châu Nhân Ký xem rất quen thuộc, nhưng nhất thời không nhớ rõ là ai, vì vậy y bèn dừng chân đứng yên, chăm chú ngó người ấy.

Bỗng nhiên đôi mắt của y chiếu ngời ánh sáng, to tiếng gọi rằng:

- Có phải Tấn hiền đệ đó không?

Người ấy có vẻ ngạc nhiên một chút, rồi mừng rỡ kêu lên rằng:

- Châu huynh đó à? Tiểu đệ tìm anh thật muốn đứt hơi.

Giọng nói của y nghe tràn đầy vui mừng và chân thật.

Tấn Lâm vừa nói dứt lời, liền chạy bay tới, nắm lấy hai tay của Châu Nhân Ký. Hai dòng lệ long lanh trong hai tròng mắt của y rồi bắt giáng lặn xuống hai bên má. Sau đó hai người đưa mắt nhìn nhau, trân trối thật lâu không nói nên lời.

Đây quả là một hiện tượng ai nhìn thấy cũng phải cảm động. Châu Nhân Ký ghen ngào nói:

- Hiền đệ, từ ngày xa nhau đến nay, em vẫn được bình yên chứ?

Tấn Lâm nói:

- Tiểu đệ bị trọng thương và được cứu nguy mới sống sót đến ngày nay. Dọc đường đi tiểu đệ nghe phong thanh về hành tung của Châu huynh, nên mới ra sức tìm kiếm, chẳng ngờ lại gặp được Châu huynh ở đây.

Châu Nhân Ký cũng hoàn toàn không nghi ngờ về trường hợp tại sao lại có cái may lạ lùng như vậy, nên kéo lấy Tấn Lâm cùng đi thẳng tới ven sông bên ngoài thị trấn, ngồi xuống đất nói:

- Chẳng bao lâu nữa trời sáng hẳn, hai anh em chúng ta sẽ đến hiệu ăn dùng no nê một bữa, rồi sẽ định việc làm mai sau.

Y dừng lại trong giây lát, rồi hỏi rằng:

- Hiền đệ em đã được ai cứu nguy cho đó?

Tấn Lâm cất tiếng than dài nói:

- Tiểu đệ bị Bắc quốc song ma đánh trúng một quả đấm, khiến tạng phủ đều bị trọng thương. Trước tình trạng đó tiểu đệ không cam tâm chịu nhục nên

phóng người nhảy xuống dòng sông định sẽ tìm đến làm bạn với Thủy long cho rảnh nợ đời. Nhưng chẳng ngờ trời hãy còn thương nên ngay lúc đó có một chiếc ghe to đang xuôi dòng thả xuống, nên tiểu đệ được vị thuyền chủ vớt lên, để chữa trị vết thương giúp cho và bình phục hẳn.

Châu Nhân Ký nói:

- Vị thuyền chủ ấy là ai? như vậy chắc người ấy cũng là một nhân vật võ lâm?

Tấn Lâm nói:

- Vị chủ nhân của chiếc thuyền đó là một chàng thiếu niên hào hoa, phong nhã xinh đẹp uy nghi. tiểu đệ chẳng rõ cậu ta có biết võ công hay không, nhưng số người đi chung với cậu ta, đều là những cao thủ có võ công cao tuyệt cả.

- Những người ấy là ai?

- Người ấy là công tử Tiêu Tông Kiệt, một nhà cự phú ở vùng Kim Lăng.

Châu Nhân Ký ồ lên một tiếng dài nói:

- Người ấy với ngu huynh cũng có dịp gặp qua một lần, nhưng chưa có dịp nói chuyện với nhau.

Tấn Lâm nói:

- Tiêu Tông Kiệt là người thích phong cảnh xinh đẹp, nên lấy thuyền làm nhà, hầu tiện việc đi chơi khắp cả ngũ hồ. Cậu ấy là người tài hoa tuyệt thế, học vấn uyên thâm, nhận xét sâu sắc. Cùng nói chuyện với cậu ta, khiến mình có cảm giác hết sức khoan khoái. không ai là không say mê. Ngay đến những chuyện cổ tích trong võ lâm, hay những về nguồn gốc võ học, cậu ấy cũng hiểu biết rõ ràng. Xem ra Tiêu Tông Kiệt tựa hồ là người có võ công cao tuyệt, nhưng vẫn giữ kín không để lộ ra.

Châu Nhân Ký gạt nhẹ đầu, chưa kịp lên tiếng trả lời, thì bỗng cảm thấy trong ngực căng tức đến muốn ngẹt thở, nên mặt không khỏi khế biến sắc. Lúc đấy tại chân trời phía đông đã sáng tỏ nên Tấn Lâm không thấy rõ được sắc mặt của Châu Nhân Ký có điều khác lạ bèn hỏi rằng:

- Châu huynh anh làm sao rồi?

Châu Nhân Ký lắc đầu cười nhạt nói:

- Chẳng làm sao cả, có lẽ vì ngu huynh bị trọng thương mới hết sức khoẻ còn kém, nên thỉnh thoảng lồng ngực thấy còn hơi tức nhói đấy thôi.

Đôi mắt của Tấn Lâm hơi xuất hiện vẻ ngờ vực và lo âu, chăm chú nhìn thẳng vào mặt của Châu Nhân Ký một lúc rồi bỗng thò tay chụp lấy cánh tay phải của Châu Nhân Ký xem mạch cho y.

Qua một chốc sau, Tấn Lâm bỗng gượng cười nói:

- Theo sự nhận xét của tiểu đệ thì Châu huynh tựa hồ bị một chương pháp âm độc chế ngự. Hiện giờ Châu huynh không sao cả nhưng sau này thì hậu quả rất tai hại.

Câu nói của Tấn Lâm đã có tác động làm thức tỉnh hẳn lý trí của Châu Nhân Ký. Y không khỏi biến hẳn sắc mặt, thâm nghĩ:

Có lý do đâu hai lão già mà ta vừa gặp lại có một dụng tâm chi đối với ta hay sao?

Tuy nhiên y không hề đem việc ấy nói thẳng ra, mà chỉ phập phồng lo sợ.

Bỗng ngay lúc đó, từ trong ngọn gió đêm vọng đến một tiếng cười nhạt sâu hiểm, khiến ai nghe lọt vào tai cũng không khỏi ớn lạnh cả tâm can.

Tấn Lâm vừa nghe tiếng cười nọ, thì nhảy phắt dậy ngay, y trông thấy từ bên góc phía phải, có bốn lão già sắc mặt âm u lạnh lùng lướt nhanh tới như gió hốt.

Một lão già trong bọn, có một cái bớt màu tía chiếm nguyên cả nửa bên mặt, nhìn chòng chọc vào mặt của Châu Nhân Ký, cất tiếng cười nhạt nói:

- Đi nát cả gót giày tìm không gặp, nhưng đến khi gặp lại quá uể oải!

Này, Châu Nhân Ký sao ngươi hãy còn chưa chịu bó tay chịu trời?

Châu Nhân Ký từ từ đứng lên, cười khinh bỉ nói:

- Các ông có phải là môn hạ của phái Lệ sơn không?

Lão già ấy gằn giọng nói:

- Đúng vậy.

Châu Nhân Ký nói:

- Nếu muốn Châu mỗ bó tay chờ trời, thì ngoại trừ trường hợp Lệ sơn lão yêu đến đây, còn thì các ông không đáng mặt nói lên câu nói đó.

Dứt lời thì y bất thần rút gươm ra khỏi vỏ, tức thì một luồng kiếm quang chói ngời liền bay vút về phía lão già có bộ mặt âm dương kia.

Thế kiếm của y thật lạ lùng cao tuyệt, đánh ra lại nhanh nhẹn không thể tưởng.

Lão già có bộ mặt âm dương kia tuy võ công rất cao, nhưng cảm thấy trước thế kiếm ấy không biết tránh đi đâu cho khỏi, nên không khỏi sững sờ luống cuống.

Giữa lúc lão ta còn đang do dự, thì lưỡi kiếm đã nhắm ngay vai trái của lão ta giáng thẳng xuống.

Thế là qua một tiếng xoạc, máu đỏ liền tung bay, và nguyên người lão ta đã bị chém ra làm hai mảnh, tạt phũ tuôn ra đầy đất, trông hết sức khủng khiếp.

Ba lão già còn lại trông thấy thế, thì hết sức giận dữ, ùn ùn tuốt binh khí rồi tràn tới tấn công Châu Nhân Ký. Sức tấn công của họ hết sức ồ ạt, qua toàn những thế võ hiểm hóc, mãnh liệt.

Châu Nhân Ký sau khi vung gươm chém chết lão già kia, thì bỗng cảm thấy chân lực trong người đã bắt đầu đảo lộn, nên lúc ấy tuy đánh nhau với ba lão già vẫn chưa phân thắng bại nhưng đường kiếm không còn vận dụng đúng theo ý muốn của mình nữa. Chính vì lẽ ấy, kiếm pháp của chàng cũng bị suy

giảm đi thật nhiều.

Ba môn hạ của phái Lệ sơn, đều là những tay giang hồ lão luyện, thấy rộng hiểu nhiều, nên khi trông thấy Châu Nhân Ký bị trọng thương, thì không khỏi vui mừng như điên, tiếp tục tấn công vào y toàn những thế võ mãnh liệt, tối nguy hiểm.

Thế kiếm của Châu Nhân Ký vì lẽ đó, mỗi lúc càng chậm chạp hơn, thấy rõ là chân lực của chàng không còn vận dụng đúng theo ý muốn được nữa.

Bồng Tấn Lâm bắt thân quát to lên một tiếng, rồi vung cả đôi chưởng xô mạnh ra, tràn tới tấn công thẳng vào kẻ địch.

Nhờ thế áp lực của kẻ địch đối với Châu Nhân Ký được giảm nhẹ hơn. Tức thì Châu Nhân Ký liền dùng thế Lưu tinh cản nguyệt vung gươm đâm xéo tới.

Mũi gươm của y gây lên ba đoá hoa sao bạc lạnh lùng, nhắm thẳng ngay ngực của mỗi đôi phương giáng thẳng xuống.

Sau một tiếng gào thảm thiết, lão già ấy đã bị hất bắn ra đi xa ngoài một trượng, ngay giữa tam tinh đã bị đâm thẳng ba lỗ tròn to bằng đầu dưa, máu tươi bắn ra có vòi, tắt thở chết ngay tức khắc.

Hai lão già còn lại trông thấy thế, không khỏi hết sức kinh hoàng.

Họ biết nếu tiếp tục đánh nhau, thì chắc chắn may ít rủi nhiều. Bởi thế cả hai bèn đua mắt ra hiệu cho nhau, có ý định bỏ chạy thoát thân.

Tấn Lâm quát to rằng:

- Bọn các người còn có ý định trốn thoát hay sao? Hãy mau nạp mạng lại đây.

Dứt lời, y đưa hai chưởng lên, rồi dùng thế Nhật nguyệt thôn thôn nhắm từ trên giáng thẳng xuống.

Cùng trong một lúc đó, Châu Nhân Ký cũng đã nhanh nhẹn vung lưỡi gươm lên đánh thẳng xuống một thế Thiên hà đảo tả.

Thế là một vùng kiếm quang lạnh lùng và chói rục cùng đi đôi với chưởng lực âm âm như sấm dậy công thẳng về phía đối phương.

Sau một tiếng gào ghê rợn, một trong hai lão già đã bị số máu huyết hỗn loạn trong người tung lên, bay cả chiếc thủ cấp lên lưng chừng trời, còn một người khác thì cánh tay mặt bị đứt lìa, đầu đón đến hôn mê. Ngay lúc đó lão ta bị luồng chưởng lực của Tấn Lâm nện thẳng vào lưng, kêu lên một tiếng phình. Cả thân xác của lão già vì thế bị hất tung ra xa ngoài hai trượng, nát cả xương cốt chết không kịp chới.

Châu Nhân Ký vì đã vận dụng hết cả chân lực trong người đánh ra đường kiếm ấy, nên sau khi thấy đối phương đều bị chết cả, thì trong người cũng vừa kiệt sức, hai chân mềm nhun, té ngửa ra sau, miệng trào máu tươi đỏ ối.

Tấn Lâm kinh hãi kêu lên rằng:

- Châu huynh!

Y hồi hải bước tới đỡ lấy Châu Nhân Ký lên, thì thấy sắc mặt của Châu Nhân Ký đã tái nhợt như tờ giấy trắng, đôi tròng mắt lơ lơ của y xoay qua một lượt, gương cười đau đớn, lắc đầu rồi nói qua giọng yếu ớt rằng:

- Ngu huynh ý chí tràn trề, thế mà sinh mạng lại chỉ ngắn ngủi như thế vậy, thực cũng chẳng làm sao khác hơn được! Nay hiền đệ, giữa chúng ta có cái tình tương giao với nhau, vậy hiền đệ hãy giúp đem ngu huynh chôn cất bên ven sông này. Được thế, dù có chết ngu huynh xuống cửu tuyền lúc nào cũng theo sát bên mình hỗ trợ cho hiền đệ cả.

Tấn Lân nói:

- Châu huynh đâu lại nói lên những lời tuyệt vọng như thế? Châu huynh nào phải là người có tướng chết yếu, vậy đâu có thể chết bất tử như vậy được?

Vừa nói y vừa đưa tay điểm lên mạng môn huyết của Châu Nhân Ký rồi bồng Châu Nhân Ký lên tay, nhắm phía hạ du của con sông chạy bay tới. Châu Nhân Ký đã từ từ tỉnh lại, nhưng hai mắt vẫn còn nhắm nghiền. Y cảm thấy mình đang nằm trên một vật chi bồng bênh, lắc lư, và tiếng nước chảy ào ào không ngớt bên tai.

Y hết sức lấy làm lạ, nên từ từ mở to đôi mắt ra, thì thấy mình đang nằm yên trong mũi một chiếc thuyền trang hoàng sang trọng, nên bất giác nhòm mình ngồi dậy.

Y nhìn thấy trong khoang thuyền bên cạnh có bốn người đang ngồi quây quần nhau. Trong số ấy có cả công tử Tiêu Tông Kiệt một chàng thiếu niên đầy vẻ hào hoa phong nhã, mà trước đây y có gặp mặt tại Phẩm hương viện ở Kim Lăng một lần.

Tiêu công tử đang ngồi đánh cờ với một vị tăng nhân to béo, hình dáng như một pho tượng Di lạc cổ. Những quân cờ bằng ngà voi giáng xuống bàn nghe bồm bộp. Đôi bên ai nấy đều đang tập trung tinh thần vào cuộc sát phạt nên chẳng hề biết chi đến việc y vừa tỉnh lại.

Còn hai người nữa là Tấn Lân và một võ sinh trẻ tuổi. Người võ sinh ấy đưa lưng về phía Châu Nhân Ký, nên y không nhìn thấy rõ được mặt mũi ra sao. Nhưng riêng Tấn Lân thì đang quay mặt về phía y.

Tấn Lân đang cúi gằm mặt xuống xem cuộc cờ. Và bất ngờ y ngược lên nhìn thấy Châu Nhân Ký đã hồi tỉnh, nên lộ sắc hết sức vui mừng.

Tấn Lân đưa hai tay ra hiệu bảo Châu Nhân Ký nằm yên trở xuống, chớ nên làm gián đoạn cuộc cờ của Tiêu Tông Kiệt.

Tiêu Tông Kiệt bỗng nhận ra cử chỉ của Tấn Lân, nên bỏ dở cuộc cờ, cất tiếng cười to nói:

- Đại sư, nước cờ của tôi và của đại sư huê nhau thôi, chớ khi có rảnh chúng ta sẽ tranh cao thấp lại có được không?

Vị tăng nhân to béo ấy cũng cất tiếng cười to nói:

- Được! Được! Bàn tăng nhất định sẽ hâu. Nhưng Tiêu công tử phải chấp

cho mấy con, bằng không thì chẳng mấy chốc là tôi chẳng còn một manh giáp.

Tiêu Tông Kiệt nhếch môi cười, rồi từ từ quay sang Châu Nhân Ký nói:

- Châu đại hiệp, kể từ khi xa nhau đến nay, đại hiệp vẫn được bình yên chứ? Châu Nhân Ký tuy trong ngực hầy còn có hơi đau nhói, nhưng tinh thần đã thấy tươi tỉnh hơn trước khi chưa bị thương, nên đoán biết mình đã được Tiêu Tông Kiệt chữa lành nhanh nhẹn đứng lên xá một xá sâu tới đất, cảm tạ rằng:

- Ôn công tử cứu nguy cho hôm nay, Châu mỗi lúc nào cũng ghi nhớ.

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười nói:

- Đây chỉ là những việc nhỏ nhặt có đáng chi mà phải nhắc. Tại hạ cảm thấy Châu đại hiệp dường như bị kẻ nào đó bí mật xuống tay chế ngự. Kẻ đó thâm ý rất ác độc, chắc chắn có một dụng tâm chi.

Nói đến đây đôi mắt của chàng nhìn thẳng vào Châu Nhân Ký một lúc rồi nói:

- Hoặc giả Châu đại hiệp vừa rồi có gặp việc chi chẳng?

Châu Nhân Ký cảm thấy rất luống cuống muốn nói nhưng lại thôi.

Tiêu Tông Kiệt thấy thế mỉm cười nói:

- Tại hạ ngay từ lúc nhỏ đã có tính ham học hỏi, nên hiểu biết được nhiều vấn đề. Bởi thế sự hiểu biết tuy có rộng rãi. Nhưng không có môn nào được tinh thông, tuy biết Châu đại hiệp đã bị người ta xuống tay chế ngự, song vì không biết kẻ ấy là ai, nên không làm sao chữa tận căn cho Châu đại hiệp được. Sau này tất Châu đại hiệp sẽ gặp khó khăn luôn vì vết nội thương đó khi lành khi phát, làm hao hụt chân khí trong người không ít.

Châu Nhân Ký nói:

- Công tử phải biết người đó là ai thì mới chữa dứt được hay sao? Vì điểm đó xin tha thứ cho, vì Châu mỗi cũng không được biết rõ.

Tiêu Tông Kiệt im lặng không nói chi cả mà chỉ mời Châu Nhân Ký ngồi yên trở xuống.

Trong khi đó thì hai vợ chồng già của lão lái thuyền cũng vừa bưng rượu bước vào, và có cả những món ăn ngon lành nữa.

Tấn Lâm bèn giới thiệu cho Châu Nhân Ký được biết Ác Di Lặc Trúc Tây và Lê Ngọc Hàng. Sau đó năm người cùng rót rượu mời nhau ăn uống vui vẻ.

Qua ba tuần rượu, Tiêu Tông Kiệt bỗng quay về phía Châu Nhân Ký nói:

- Đối với võ công tại hạ chỉ biết nhập nhèm, cho nên không dám nói đến việc võ. Nhưng đối với các tuyệt học độc đáo của các nhân sĩ trong giang hồ, cho dù môn phái nào, tôi cũng được biết rất rõ ràng. Vậy chẳng hay Châu đại hiệp đã gặp ai? Xin nói rõ hình dáng để tại hạ đoán xem, hầu tìm cách giải cứu cho Châu đại hiệp?

Châu Nhân Ký như có ý không tin, tỏ vẻ do dự trong giây lát và cuối cùng tả

rõ lại hình dáng của hai lão già và mọi việc đã xảy ra tại Phúc tường khách sạn cho mọi người nghe, không hề giấy giếm mảy may nào cả.

Tiêu Tông Kiệt tỏ ra rất kinh ngạc, cất tiếng than nói:

- Nếu thực sự là người ấy, thì thứ lỗi cho về chỗ tại hạ không làm sao giải cứu cho được. Vậy chỉ còn cách duy nhất là tìm đến với người ấy mà thôi.

Ác Di Lặc Trúc Tây nói:

- Tiêu công tử đoán ra người ấy là ai thế?

Tiêu Tông Kiệt cất tiếng than dài rồi nói:

- Tại hạ đã đoán được sáu bảy phần về con người ấy, nhưng thứ lỗi cho về chỗ hiện giờ tại hạ không tiện nói ra. Tính chất của người đó là chánh phái hay gian tà, cũng chưa dễ chi xác định được. Nhưng tất cả những hành động đã qua của người đó ngay cả đến những tay đầu xỏ gian ác cũng chưa thể sánh kịp.

Châu Nhân Ký nghe qua không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Tiêu Tông Kiệt như có ẩn ý gì, đưa mắt nhìn qua Châu Nhân Ký một lượt nói:

- Có lẽ người ấy đã vừa lòng về tư chất và thiên bẩm của Châu đại hiệp, cũng như thán phục về võ công của ông anh, cho nên có ý muốn thu dùng. Ôi ông ta giả vờ mượn danh nghĩa đứng đắn để sai khiến Châu đại hiệp diệt trừ mười tên gian ác đầu xỏ giúp cho ông ta. Song Cửu Chỉ Thần Cái nào phải là người gian ác vậy cũng đủ thấy dụng tâm của ông ta thật là ác nghiệt.

Châu Nhân Ký vội vàng nói:

- Chính Châu mỗ cũng có ý nghĩ đó.

Sắc mặt của Tiêu Tông Kiệt có vẻ đăm chiêu nói:

- Ông ta đã thích Châu đại hiệp thì thực có khác nào bị hồn oan bám theo, nếu phản trắc thì sẽ bị chết ngay.

Châu Nhân Ký cười nói:

- Thái độ của ông ta có vẻ rất chân chính, thế tại sao lại dùng thủ đoạn thâm lén để chế ngự Châu mỗ. Nếu chẳng nhờ Tiêu công tử cứu nguy cho thì chẳng phải Châu mỗ đã chết một cách mờ ám lắm hay sao?

Tiêu Tông Kiệt cười đáp:

- Châu đại hiệp chắc chắn không thể chết được. Nếu Tấn huynh không gặp đại hiệp thì cũng chỉ bị ngất lịm đi trong giây lát là ông ta sẽ đến ra tay cứu chữa ngay. Đây là một thủ đoạn làm cho đại hiệp phải thọ ơn nặng nề, hầu chẳng còn có ý nghĩa phản trắc ông ta nữa.

Châu Nhân Ký nghe qua, trong lòng hết sức kinh hãi, nghĩ thầm rằng:

- Tiêu Tông Kiệt nếu nói không sai, thì lão già ấy quả là người vô cùng sâu hiểm.

Nghĩ vậy nên y liền lên tiếng nói:

- Nếu thế Tấn hiền đệ mang tôi tới đây để tìm công tử cứu nguy chắc chắn

người sẽ bị người ấy đuổi theo.

Không chờ y nói dứt lời, Tiêu Tông Kiệt đáp ngay rằng:

- Đúng thế, lời nói của Châu đại hiệp không sai chút nào cả, nhưng tại hạ đã dùng một mưu mẹo đánh lạc hướng tên lão tặc ấy rồi. Sau này nếu Châu đại hiệp có gặp lão ta, thì tốt nhất nên đề phòng cảnh giác, ngoài mặt nói cười nhưng trong lòng phải thận trọng!

Sắc mặt của Châu Nhân Ký đầy vẻ tức giận nói:

- Châu mỗ tuyệt đối không khi nào lại chịu trợ lực với bọn gian ác!

Tiêu Tông Kiệt cười nói:

- Lời nói của tại hạ là không ngoài mục đích nghĩ đến đại cuộc, Châu huynh nên tạm gác cá nhân của mình, đừng lấy đó xem là việc riêng.

Được thế, tại hạ sẽ giúp cho Châu đại hiệp tìm ra manh mối kẻ đã sát hại lệnh sư.

Châu Nhân Ký hết sức vui mừng nói:

- Kể từ nay, lúc nào tôi cũng nghe theo lệnh dạy của công tử.

Ác Di Lặc Trúc Tây bỗng phá lên cười nói:

- Nếu nói thế thì chẳng khác chi công tử đã bằng lòng đứng ra điều khiển đại cuộc của cả võ lâm! Bần tăng xin thay mặt cho trăm nghìn sinh linh khắp võ lâm cảm tạ công tử.

Tiêu Tông Kiệt lắc đầu nói:

- Võ công của tại hạ còn kém cỏi, đức hạnh lại không đủ để cho kẻ khác kính phục, thì nào có thể nói được đến việc điều khiển đại cuộc của võ lâm.

Lê Ngọc Hàng nói:

- Kẻ chỉ biết dùng sức mạnh, thì dù cho có sức mạnh xô bạt cả núi đồi, một tay có thể đối địch với cả nghìn quân, nhưng thiếu mưu trí thì đó vẫn là thứ võ lực mù quáng. Chúng tôi sở dĩ tôn công tử lên để lo việc lớn, chính bởi công tử là người ngồi yên trong nhà mà có thể sắp đặt cho sự thắng lợi ngoài xa ngàn dặm đó!

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười im lặng, chỉ nâng cốc rượu lên cạn cùng mọi người vui vẻ.

Bỗng ngay khi đó thân chiếc thuyền bị rung chuyển nhẹ, rồi nghe Tiêu Tông Kiệt nói:

- Trình lão sư, tại sao vừa đi lại trở về thế?

Giọng nói của chàng có vẻ lo lắng, không yên lòng.

Liền đó từ phía trước mũi thuyền, có một bóng người lướt thoát vào, đấy là một lão già lưng gù, len tiếng nói:

- Tiêu công tử, Xuyên trung tam xú chẳng may gặp kẻ kinh địch năm xưa tại Trì Châu, nên bị thua và bị bắt sống mang đi mất cả rồi.

Ác Di Lặc Trúc Tây biến hẳn sắc mặt nói:

- Vậy chúng ta hãy mau đi cứu nguy cho ba ông ấy!

Thiết bối đà long Trình Nam Giang lắc đầu nói:

- Mọi việc không phải đơn giản thế đâu. Ở ngoại ô Trì Châu, sắp xảy ra một trận phong ba trong giới giang hồ. Đây có lẽ là một môn phái bí mật chi đó, do những ma đầu vừa mới nổi dậy điều khiển, song cũng có thể là do số yêu ta ẩn tích bấy lâu trở ra điều khiển gây rối.

Xuyên trung tam xú đã gặp phải số kinh đại địch năm xưa của họ phình gát, đến gây sự đánh nhau với một số nhân vật đó đang tập trung trước một ngôi miếu ở Trì Châu. Lúc bấy giờ già không có mặt tại đó, và khi hay tin chạy đến nơi, Xuyên trung tam xú đã bị bắt mang đi từ lúc nào rồi. Theo sự quan sát tỷ mỉ của già, thì thấy trước ngôi miếu ấy, có rất nhiều nhân vật giang hồ, ăn mặc quái dị đi ngông nghênh trên đường. Đồng thời họ lại loan truyền là đầu đảng của họ đã gửi thiệp mời khắp các nhân vật võ lâm để cử hành đại lễ ra mắt của môn phái.

Tiêu Tông Kiệt khề cau đôi mày nói:

- Trình đại hiệp có độ biết người cầm đầu của bọn chúng là ai không?

Trình Nam Giang lắc đầu tỏ ý mình chưa tìm biết được.

Trúc Tây cất tiếng to cười ha hả nói:

- Lại một trận phong ba mới sẽ nổi dậy trong võ lâm nữa, vậy bản tăng sẽ có dịp vui để xem cho thoả thích.

Tiêu Tông Kiệt trầm ngâm trong giây lát nói:

- Chúng ta hãy đến Trì Châu để dò xét trước, rồi mới định cách cứu nguy cho Tam xú. Nhưng ...

Đôi mắt của chàng bỗng liếc nhìn về phía Châu Nhân Ký nói tiếp rằng:

- Châu đại hiệp là người tên tuổi đang nổi vang lừng, vậy nếu cùng đi với chúng tôi cũng chẳng có chi là bất tiện, nhưng e rằng sẽ đưa đến nhiều sự rắc rối cho đại hiệp mà thôi.

Châu Nhân Ký nói:

- Dấn bước vào giang hồ thì nào còn sợ chi đến việc rắc rối nữa? Vậy nếu công tử không chê, thì Châu mỗ xin đi đến đó một thể!

Tiêu Tông Kiệt vỗ tay cười nói:

- Châu đại hiệp khéo nói lắm! Khéo nói lắm!

Sau đó chàng bèn giới thiệu cho Trình Nam Giang và Châu Nhân Ký được biết nhau, hai người cùng vòng tay thi lễ rất vui vẻ.

Tiêu Tông Kiệt lại ra lệnh cho lão già chủ thuyền kéo buồm lên, tiếp tục xuôi dòng lướt tới, nên chẳng đến nửa ngày là thuyền đã đến Trì Châu.

Trên khắp các đường phố Trì Châu, đang có vẻ rất nhộn nhịp hơn ngày thường, nhất là nhân vật giang hồ thì đông nghẹt, ăn mặc đủ các sắc phục, nhớn nhoe đầy đường.

Trình Nam Giang đưa tay chỉ vào số người đang đi thành từng toán năm ba tên, lưng cột một sợi lụa đỏ và mang cả binh khí bên mình nói nhỏ:

- Đây là bọn người mà già đã nói.

Tiêu Tông Kiệt đưa mắt nhìn kỹ số người đó một lượt, rồi mỉm cười nói:

- Từ đây đến ngày đoan ngo, là ngày mà bọn họ loan truyền sẽ cử hành đại lễ ra mắt môn phái, còn đến mười hôm. Vậy chúng ta thông thả dò xét, thế nào cũng tìm hiểu được một số manh mối.

Năm người của Tiêu Tông Kiệt vừa xuất hiện giữa đường phố Tri Châu, đã làm cho tất cả nhân vật giang hồ hiện diện đều không ngớt sầm xì bán tán, chú ý theo dõi. Những tia mắt của họ đều đổ dồn về phía Châu Nhân Ký.

Tiêu Tông Kiệt khẽ cười nói:

- Tại hạ biết tên tuổi của Châu đại hiệp đang vang lừng quả là không sai.

Châu Nhân Ký sắc mặt đầy vẻ lạnh lùng tay sờ chuôi gươm, ngửa mặt nhìn lên đồng dục bước tới.

Trong khi ấy có người xầm xì nói:

- Người này có phải chính là Châu Nhân Ký đó không?

Tin tức loan truyền ra thực là mau chóng, chẳng bao lâu sau, tất cả những người đi đường đều đổ dồn tia mắt về số người của Tiêu Tông Kiệt.

Tiêu Tông Kiệt cười nói:

- Tại hạ đoán không sai, mọi chuyện rắc rối cũng sẽ xảy ra đến ngay bây giờ. Vừa nói chàng vừa thò tay vào tay áo rút ra một chiếc quạt xếp.

Chiếc quạt xếp này hết sức quý giá. Sườn quạt làm bằng bạch ngọc, thân quạt bồi bằng lụa vàng, phía mặt có vẽ hình hoa mẫu đơn, lá xanh cánh hoa đỏ trông rực rỡ như một đoá hoa tươi thực sự. Phía mặt trái có đề một bài từ khúc, viết bằng chữ tiểu giai xinh đẹp, to cỡ đầu đưa. Tại cán quạt lại có một chiếc tua lông lẳng, kết vào một miếng đá trong như ngọc có màu vàng cam, mùi thơm bay ra ngào ngạt.

Chàng đưa tay quạt phe phẩy nhẹ nhàng, có vẻ rất phong lưu.

Tấn Lâm và Lê Ngọc Hàng cũng là hai thiếu niên mặt sáng như ngọc, dáng điệu không phải tầm thường, thế mà khi lại gần Tiêu Tông Kiệt thì lại thấy kém sút hơn thật nhiều.

Bỗng đâu từ phía ven sông có một gã đàn ông trên dưới ba mươi tuổi, nhắm ngay phía Tiêu Tông Kiệt lướt thẳng tới, chấp tay thi lễ nói:

- Chủ nhân của tôi có lời mời Tiêu công tử!

Tiêu Tông Kiệt không khỏi ngạc nhiên nói:

- Chủ nhân của tôn giả là ai? Hiện giờ ở nơi nào?

Gã đàn ông ấy lộ vẻ rất cung kính đáp rằng:

- Chủ nhân của tôi là La Tiềm, tổng trại chủ ở Sào hồ. Ngoài ra lại còn có chương môn phái Hoài Dương là Lương Vô Uý. Hiện giờ các ông ấy đang chờ công tử quang lâm tại Nhất phẩm hương tửu lầu đối diện nơi đây.

Tiêu Tông Kiệt đưa mắt nhìn lên, trông thấy một gian tửu lầu đồ sộ, bên trên có treo một tấm bảng vàng kim đề ba chữ đại tự “Nhất phẩm hương” bèn gật

đầu nói:

- Phiên tôn giá trở lại bẩm báo, cho biết Tiêu mỡ sẽ đến ngay bây giờ!
Gã đàn ông ấy chấp tay xá thực sâu, rồi quay lưng đi thẳng về hướng tử lâu ấy.

Trên nền trời, mây đang kéo phủ, tuy lúc đó đang trưa, mà xem u ám như màu trời hoàng hôn, không khí thực là ngột ngạt, làm cho ai cũng cảm thấy khó chịu cả.

Bởi thế, ngoài Tiêu Tông Kiệt còn giữ được sắc mặt tươi cười đáng đi khoan thai hào phóng, còn thì bốn người kia, ai ai cũng đều lộ vẻ buồn thiu.

Nhất phẩm hương là một gian tử lâu sáng lập lâu đời nhất tại phủ Tri Châu, cửa hiệu đồ sộ, lại có nhiều món ăn độc đáo nổi tiếng, mà họ lại còn tự khaph lấy một thứ rượu ngon, tên gọi là Lê xuân hoa, được ai nấy đều truyền tụng không ngớt miệng. Tử lâu này thực xứng đáng là một hiệu ăn danh tiếng. Suốt những ngày gần đây, tại Nhất phẩm hương tử lâu thực khách lại càng đông nghẹt. Khi số người của Tiêu Tông Kiệt bước lên đến gian lâu thì trên ấy gần như chật hết chỗ.

Lương Vô úy và La Tiềm lúc đó đang ngồi quanh một chiếc bàn bát tiên kê sát cửa sổ, họ vừa trông thấy số người của Tiêu Tông Kiệt bước lên, thì vội vàng đứng lên để nghinh đón.

Sau một lúc hàn huyên và giới thiệu, ai nấy đều ngồi vào bàn.

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Nghe lời đồn đại là Lương chương môn cũng có tham dự cuộc biến động tại Nhạc Lục sơn, vậy có phải chương môn hiện đang đi trên đường về và đi ngang qua phủ Tri Châu này không?

Lương Vô úy cất tiếng than dài nói:

- Già đây vì tìm kiếm đứa học trò ngõ nghịch là Nghiêm Tiểu Long nên mới phải bôn ba lặn lội như vậy.

Kế đó lão ta bèn đem hết mọi việc nói rõ lại cho Tiêu Tông Kiệt nghe rồi tiếp rằng:

- Trên đường về già lại được La hiền đệ mời cùng đến Sào hồ. Nhưng La hiền đệ lại bất ngờ tiếp được thiệp mời của Thiên vô giáo chủ, mời đến ngày doan ngộ tham dự đại lễ ra mắt bang chúng.

Tiêu Tông Kiệt cười nhạt nói:

- Có lẽ tổng đàn của Thiên vô giáo hiện được đặt tại miếu Tiên tập?

La Tiềm nói:

- Không phải thế đâu! Tổng đàn của họ được đặt tại Cửu Hoa sơn, nhưng lễ ra mắt lại cử hành tại một khoảng đất trống ở về phía đông của Miếu Tiên Tập.

Lương Vô úy nói tiếp rằng:

- Riêng già cũng được môn hạ tìm đến Sào Hồ, trao cho một tấm thiệp mời,

đồng thời lại có cả bức thư do chính tay tên học trò ngỗ ngược của già là Nghiêm Tiểu Long, cho biết nó đã được Thiên vô giáo chủ cứu nguy cho nên mang ơn ông ấy và đã gia nhập vào Thiên vô giáo để đền đáp công ơn! Lời nói của Lương Vô úy nghe có vẻ hết sức bức tức.

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười nói:

- Việc đó chắc chắn không phải ý của lệnh đồ đâu, vậy nên xin Lương chương môn chớ nên lo buồn làm gì. Lai lịch của Thiên vô giáo chủ ra sao, nhị vị có biết hay không?

Lương Vô úy và La Tiềm đều lắc đầu, La Tiềm lên tiếng nói:

- Từ nay đến ngày đoan ngo, hãy còn cách đến mười hôm, sở dĩ La mỗ đến đây sớm, cũng chính là để tìm hiểu xem Thiên vô giáo chủ là nhân vật nào.

Tiêu Tông Kiệt đưa mắt nhìn khắp xung quanh một lượt nói:

- La đương gia huy động hết cả những cao thủ ở Sào hồ, đã chứng tỏ việc này hết sức nghiêm trọng!

La Tiềm hết sức kính phục sự quan sát của Tiêu Tông Kiệt nói:

- Đúng thế! La mỗ nhận thấy rằng giữa lúc giới giang hồ nổi cơn sóng gió, mà Thiên vô giáo lại dám gửi thiệp mời cả quần hùng trong võ lâm đến dự đại lễ ra mắt. Như vậy chắc chắn bên trong việc này có một âm mưu chi rất to lớn.

Tiêu Tông Kiệt cười to nói:

- La đương gia nhận xét thực là sâu sắc, tế nhị, quả không hổ là người có tên tuổi vang lừng ở Giang Nam. Chính vì tại hạ cũng có ý nghĩ như thế.. Thốt nhiên trên đường có tiếng vó ngựa vang lên, ban đầu ở xa và chẳng mấy chốc đã tiến lại gần, rồi dừng lại ở trước cửa tử lâu.

Liền đó thấy từ bên dưới có chín người nối gót nhau bước thẳng lên lầu. Số người ấy già trẻ không đều nhau, nhưng đầu mặc áo dài lam, lưng buộc dải lụa đỏ rất to.

Người cầm đầu trong bọn, có một chiếc bướu nhỏ trên trán, mặt vàng như nghệ, đôi mắt sáng ngời lạnh buốt, trông hết sức ghê rợn, bên dưới cằm lại còn có ba chòm râu dài. Người ấy tuổi độ ngoài ngũ tuần trên tay cầm một xấp thiệp mời màu đỏ in chữ vàng.

Hai người đi sau có thân hình to lớn, và phía sau nữa còn có ba gã đàn ông tuổi trên dưới ba mươi hai tay cầm bút và nghiên.

Chín người ấy nhắm ngay phía bàn của Tiêu Tông Kiệt đang ngồi bước thẳng tới.

Lê Ngọc Hàng khề cười nói:

- Rắc rối đến rồi đây!

Tức thì lão già mặt vàng như nghệ trên trán có một chiếc bướu nhỏ kia liền bước thẳng tới trước bàn, tươi cười nói:

- Bọn anh em chúng tôi là người giữ nhiệm vụ nghênh đón tân khách trong

Thiên vô giáo. Trong kỳ lễ ra mắt trọng đại này tuy đã gửi thiệp mời đến cho tất cả danh si trong võ lâm, nhưng vẫn không làm sao tránh khỏi được sự thiếu sót ...

Vừa nói nhưng đôi tia mắt sáng ngời của y không ngớt nhìn thẳng vào mặt Châu Nhân Ký rồi tiếp rằng:

- Ngay như Châu đại hiệp đây, là một bậc tên tuổi vang lừng trong võ lâm, nhưng vì không biết địa chỉ nào để gửi, nên mãi tới ngày nay vẫn chưa mời được. Song cũng may là hôm nay chúng tôi vừa được báo tin cho biết, có Châu đại hiệp giá lâm đến Tri Châu, nên chúng tôi mới đến đây để đưa lên một tấm thiệp mời. Mong Châu đại hiệp sẽ đến dự thì thực là rất hân hạnh. Vừa nói lão già ấy vừa trao cho Châu Nhân Ký một tấm thiệp màu đỏ.

Châu Nhân Ký đưa tay nhận lấy, rồi cất giọng lạnh lùng nói:

- Dù cho quý giáo không gửi thiệp mời cho Châu mỗ, thì Châu mỗ cũng nhất định đến để chiêm ngưỡng đại lễ khai đàn của quý giáo.

Lão già ấy mỉm cười nói:

- Phàm những người không được tể giáo mời, thì tuyệt đối không được đón tiếp, bằng trái lại xông càn vào để dò xét, rình rập thì chắc chắn sẽ bị gặp sự trừng trị ngay.

Tiêu Tông Kiệt bỗng phá lên cười to nói:

- Vậy vạn nhất Quý giáo còn bỏ sót những nhân vật giang hồ thì sao?

Lão già ấy ngơ ngác một lúc, rồi đáp rằng:

- Cuộc lễ ra mắt của tể giáo, đã chuẩn bị suốt gần một năm, phàm những nhân vật có tên tuổi trong võ lâm, đều đã được tìm hiểu kỹ lưỡng, chắc chắn không khi nào lại để sót bao giờ. Nhưng Châu đại hiệp đây là người mới nổi lên trong võ lâm, đây là một trường hợp đặc biệt rất hiếm có.

Tiêu Tông Kiệt tươi cười chỉ thẳng vào Trình Nam Giang và Trúc Tây nói:

- Như nhị vị đây chính là người tên tuổi vang lừng, mộ vị là Thiết bối đà long Trình Nam Giang khét tiếng ở vùng Phúc Kiến, và vị này là Ác Di Lặc Trúc Tây thiền sư, người cầm đầu trong nhóm Giang hồ thập ác, vậy quý giáo vẫn không xem vào mắt hay sao?

Lão già lộ sắc ngạc nhiên, có vẻ sợ hãi vội vàng xem qua số thiệp mời còn đang cầm trong tay, nhưng đầu không thấy cánh thiệp nào đề tên hai người ấy cả, nên hồi hã nói rằng:

- Chúng tôi sẽ trở về bổ khuyết sự ấy ngay.

Tiêu Tông Kiệt bỗng sa sầm nét mặt, cười nhạt nói:

- Còn tại hạ có lẽ không thuộc hàng người được quý giáo lập danh sách để mời?

Lão già cười đáp:

- Tiêu công tử không phải là người trong võ lâm, bởi thế dù cho công tử có biết được võ công đi nữa, nhưng vì tên tuổi chưa được truyền tụng nên

thứ lỗi cho, chúng tôi không thể gửi thiệp mời được.

Tiêu Tông Kiệt cười nhạt nói:

- Các hạ xin dạy cho được biết cao tính đại danh.

Lão già đáp rằng:

- Tôi đây họ Quách, thảo tự gọi là Vạn Bửu, phỉ hiệu là Độc giác thương cầu.

Tiêu Tông Kiệt đưa mắt nhìn sang La Tiềm nói:

- La đương gia là người đã lăn lóc nhiều năm trong giới giang hồ, tai nghe mắt thấy rất rộng rãi, nhưng có từng nghe một vị nào trong võ lâm là Quách lão sư không?

La Tiềm đã đoán được ý định trong câu hỏi đó của Tiêu Tông Kiệt nên đáp rằng:

- La mỗ chưa từng nghe nói đến, vậy có lẽ cũng là hạng người không có tên tuổi chi.

Tiêu Tông Kiệt cười nói:

- Thực chẳng ngờ ông cũng có một ý nghĩ giống như tôi.

Quách Vạn Bửu nghe thế hết sức tức giận, hai tia mắt sáng ngời hung dữ, gằn giọng nói:

- Tôn giá nếu đỡ được một thế đánh của tôi, thì tôi sẽ đưa thiệp mời đến ngay, hơn nữa lại sắp xếp tôn giá ngồi vào hàng ghế quý.

Tiêu Tông Kiệt liền nhướn cao đôi mày lưỡi kiếm, tươi cười nói:

- Có thực thế không? Tại hạ tự tin rằng có thể đỡ được một thế đánh của tôn giá, nhưng mong tôn giá nói ra thì phải giữ lời hứa. Tôi chỉ e rằng trước mặt Thiên vô giáo chủ địa vị của tôn giá cũng chẳng được là bao, nên khó tự ý sắp xếp như vậy được.

Kỳ thực thì Độc giác thương cầu Quách Vạn Bửu cũng là một nhân vật nổi tiếng như còn ở vùng trung du sông Hoàng hà mười bảy năm về trước, nhưng La Tiềm lại giả vờ như không biết, vậy thử hỏi lửa giận không cháy bùng bùng trong lòng y sao được?

Phương chi lão ta lại bị Tiêu Tông Kiệt mỉa mai trêu chọc, vậy làm thế nào đè nén được cơn bực tức trong lòng, nên đã to tiếng quát rằng:

Người trượng phu đã nói ra việc gì, thì cũng chắc chắn như đinh đóng cột.

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười nói:

- Nếu thế thì tôn giá cứ ra tay đi.

Vừa nói chàng vừa đứng lên, tay trái từ từ xếp chiếc quạt đang cầm trong tay lại, nét mặt vẫn giữ vẻ hân hoan, không hề tỏ ra sợ hãi tí nào cả. Thái độ ung dung tự tại ấy rõ ràng là không xem Quách Vạn Bửu vào đâu cả.

Quách Vạn Bửu thấy thế không khỏi giật nảy mình. Ông ta là một người có rất nhiều kinh nghiệm, khi một đối phương tỏ ra bình thản, thì kẻ ấy lại có võ công cao tuyệt bấy nhiêu. Do đó bỗng y lại có một ý nghĩ khác loé lên

thầm nói:

- Nếu ta vận dụng hết toàn lực trong người đánh ra, thì dù đá xanh cũng phải nát ra thành bột. Vậy để xem hắc đồ cách nào cho biết, rồi sau đó sẽ tìm cách đối phó cũng không muộn.

Hắc đồ đã quyết tâm nên đưa chân tràn tới, vung chưởng ra quát to rằng:

- Xem thế võ đây!

Dứt lời hắc đồ dùng thế Lực hãm ngũ nhạc vung chưởng đánh ra khiến kinh lực cuốn tới ồ ạt chẳng thua chi núi đồi sụp đổ.

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 44

Mưa Gió Bốn Phương

Số người của Lương Vô Úy thấy thế chưởng của Quách Vạn Bửu vừa mạnh mẽ vừa nhanh nhẹn phi thường thì không khỏi toát mồ hôi lạnh. Nhất là Châu Nhân Ký thì giương mắt ngó nhìn đăm đăm vào Tiêu Tông Kiệt xem chàng sẽ đối phó bằng cách nào.

Giữa lúc thế chưởng của Quách Vạn Bửu vừa đánh tới, thì tay trái của Tiêu Tông Kiệt nhanh như chớp, vung cán quạt điểm thẳng vào lòng bàn tay của Quách Vạn Bửu. Thế võ ấy xem hết sức tầm thường nhưng kỳ thực thì nó cao thâm không thể tả được.

Nếu cán quạt của chàng giáng trúng thẳng vào lòng bàn tay của đối phương, thì Quách Vạn Bửu tất sẽ bị thương nặng nề, võ công sẽ bị phế trừ hết, không làm sao cứu chữa được nữa.

Đôi mắt của Quách Vạn Bửu nhân xét rất tinh vi, biết đây là một thế võ lợi hại, nên trong lòng hết sức kinh hãi, vội vàng thu bàn tay trở về.. Nào ngờ đầu chiếc quạt của Tiêu Tông Kiệt lại bám sát theo bàn tay của Quách Vạn Bửu như hình với bóng khiến Quách Vạn Bửu phải loạng choạng nhảy lui ra sau bảy tám bước, suýt nữa đụng đổ cả một chiếc bàn.

Trong khi đó thì cán quạt của Tiêu Tông Kiệt chỉ còn cách xa trong lòng bàn tay của Quách Vạn Bửu không đầy nửa tấc nữa.

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười nói:

- Quách lão sư, một lời nói đáng giá ngàn vàng nói ra thì phải biết giữ lời hứa, vậy xin bỏ lỗi cho về chỗ tại hạ phải thất lễ với lão sư.

Nói đến đây, chàng đưa tay phải lên chỉ về phía Tấn Lâm và Lê Ngọc Hàng nói rằng:

- Hai vị này cũng muốn đến chiêm ngưỡng cuộc đại lễ của quý giáo, vậy xin lão sư hãy thêm hai cánh thiệp mời nữa.

Vừa nói chàng vừa từ từ thu chiếc quạt trở về.

Sắc mặt của Quách Vạn Bửu bừng đỏ, đôi mắt cũng tràn đầy các tia mắt căm hận, nhìn thẳng vào Tiêu Tông Kiệt một lượt, cười ghê rợn nói:

- Tiêu công tử quả là người tài nghệ vô song, nhưng giấu kín không hề lộ.

Nhưng Quách mỗ thực là đã thất kính vậy thiệp mời sẽ được gửi đến ngay.

Nói đoạn lão ta chấp tay thi lễ rồi cùng bọn tùy tùng lùi thẳng xuống lầu.

Châu Nhân Ký lộ sắc kinh hãi trên nét mặt, vì y không hề nhận ra thế quạt vừa rồi của Tiêu Tông Kiệt có chỗ nào cao sâu. Đây chẳng qua là một thế

thông thường Phát điệp trích đào được biểu diễn thêm một chút mà thôi. Nó sở dĩ nguy hiểm là vì sử dụng nhanh nhẹn đến mức tuyệt vời.

Tiêu Tông Kiệt thông thả bước về chỗ ngồi, và đã nhận ra ý nghĩ của Châu Nhân Ký qua sắc mặt của y bèn cất tiếng cười to nói:

Đây chẳng qua là một tài nghệ hèn mọn, xin Châu đại hiệp chớ cười cho.

Lương Vô Úy khen rằng:

- Công tử là người bấy lâu nay ẩn kín võ công của mình, qua võ công ấy thấy rõ là đã dựa trên hai bí quyết nhanh nhẹn và vững vàng, tuy rất đơn giản nhưng khi đem ra đánh nhau thì đôi phương không dễ dàng chi đối phó. Già đây suốt đời ham mê chui rèn về võ học, nhưng vẫn chưa làm thế nào đạt đến mức thượng thừa ấy như Tiêu công tử được.

Tiêu Tông Kiệt khiêm tốn nói:

- Lương chương môn khen thế, thì thật làm cho tại hạ xấu hổ khôn cùng.

Mọi việc vừa mới xảy ra, nhưng chỉ trong chốc lát là đã đồn đại khắp cả Trì châu phủ.

Chẳng bao lâu sau thấy có một gã đàn ông to lớn, cầm lấy năm cánh thiệp mời nhanh nhẹn bước đến trước mặt Tiêu Tông Kiệt dâng lên, sắc mặt rất cũng kính nói:

- Tệ giáo chủ cũng thỉnh năm vị đến ngày đoàn ngộ quang lâm tham dự lễ ra mắt của tệ giáo.

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Đây là lẽ tất nhiên.

Gã đàn ông to lớn ấy chấp tay xá một xá, rồi quay người bước lui.

Sau đó, bỗng có ba người từ dưới bước thẳng lên lầu. Trong số ấy có hai người mặc áo dài hai người mặc áo tìn, tuổi độ ngoài ba mươi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng, mắt lươn, mũi ó, chân đi giày trắng như bông.

Hai người đó chẳng những ăn mặc giống nhau mà đến sắc diện cũng như cử chỉ đều y hệt như nhau. Chỉ nhìn qua điếm ấy không cần ai nói, cũng biết họ là hai anh em sinh đôi. Đôi mắt của họ lạnh lẽ và sáng ngời như điện.

Ngoài ra lại còn có một cô gái khoác choàng đỏ có thêu tám đoá hoa sen, mình mặc y phục bằng lãnh trắng có viền đen rất gọn gàng. Diện mạo của nàng trông xinh đẹp chẳng khác chi tiên giám phạm, mình liễu lưng ong, thân hình yếu điệu, cũng lướt theo hai người mặc áo trắng nọ đi thẳng đến một chiếc bàn trống.

Người thiếu nữ đó tuy xinh đẹp như hoa đào hoa lý nhưng mặt lạnh lùng như giá băng. Thực khách xung quanh đều bị cô gái ấy hấp dẫn nên không ngớt đưa mắt liếc nhìn.

La tiếm vừa nhìn thấy hai người mặc áo trắng bước vào thì đôi mày rậm liền cau chặt ngó xuống suy nghĩ để nhớ lại về lai lịch của hai người ấy.

Lương Vô Úy nói:

- La Hiền đệ dường như biết được lai lịch của hai người ấy thì phải?

La Tiềm trầm ngâm trong giây lát đáp rằng:

- Hai người này rất giống một đôi sát tinh mà giới giang hồ đã đồn đại vang dội trước đây, danh hiệu là Truy hồn ác khách và La hầu độc phán. Nhưng sau đó thì họ đều ẩn kín tung tích nên giới giang hồ đã gần như quên mất họ đi. Chẳng ngờ hôm nay họ lại bất ngờ xuất hiện, và hình dáng vẫn y hệt thừa xưa, chẳng hề thấy già mặc dù thời gian đã hai mươi năm trôi qua.

Lương Vô Uý lấy làm lạ nói:

- Chính là bọn họ đấy hay sao?

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Hai người ấy là anh em ruột hay sao?

La Tiềm đáp rằng:

- Họ là một cặp anh em sinh đôi, có họ đôi gọi là Đông Phương, người lớn gọi là Hiếu Tinh, người nhỏ gọi là Hiếu Bạch, võ công độc đáo lạ lùng. Trước đây hai mươi năm, trong giới giang hồ không ai dám chọc đến họ, vì khi họ xuống tay thì độc ác khôn lường. Nhưng họ xuất hiện trong giới giang hồ không bao lâu thì lại ẩn kín, nên tên tuổi chỉ vang dội trong chốc lát rồi lại tan biến đi như mây khói.

Lê Ngọc Hàng hỏi:

- Còn cô gái kia?

La Tiềm đáp:

- Già không được biết rõ, nhưng có lẽ đây chính là Lãnh diện la sát mà bấy lâu nay giới giang hồ đồn đại Tiêu Tông Kiệt đáp:

- Không phải đâu.

Châu Nhân Ký lại lên tiếng hỏi:

- Có lẽ Tiêu công tử được quen biết nhiều với Lãnh diện la sát ?

Tiêu Tông Kiệt gật đầu, mỉm cười thâm nghĩ:

Nào phải quen biết nhiều mà thôi đâu.

Sau đó chàng từ từ liếc mắt nhìn về phía Đông Phương song sát...

Chẳng ngờ ngay lúc ấy đôi mắt sáng như làn thu thủy của cô gái kia cũng từ dưới chiếc bàn đó vừa nhìn qua. Khi bốn tia mắt của hai người chạm thẳng vào nhau, thì trên đôi má ứng hồng như màu ráng pha của cô gái liền thoáng hiện một nét tươi cười.

Tiêu Tông Kiệt nhìn thấy thế, không khỏi giật mình, vội vàng quay mặt ngoảnh đi nơi khác.

Những thực khách thông thường sau khi dùng xong bữa cơm, chẳng ai dám ở nán lại, tất cả đều hối hả trả tiền rồi bước lui. Nhưng số người võ lâm thì mỗi lúc bước vào hiệu càng đông, đủ cả các nhân vật trong hai phe hắc bạch.

Lương Vô Uý bỗng ồ lên một tiếng nói:

- Đến cả Độ Ách chân nhân phái Nga mi và Võ đương thất kiếm cũng đến

nữa kia.

Độ Ách chân nhân và Võ đương thất kiếm là số người ngoài vị chương môn ra, họ có quyền lực rất cao trong môn phái. Như vậy cũng đủ thấy họ rất xem trọng cuộc lễ ra mắt của Thiên vô giáo.

Tiếp đó từ dưới lại bước lên số người của Yến Nam tam kiệt do đó gian lâu đã ngồi chật cả mười bàn.

Chẳng bao lâu sau, lại có hai võ sinh mặt trắng môi hồng, một người mặt bộ đồ võ màu lục, và một người khác mặt áo dài màu tía, thân hình vạm vỡ, diện mạo tuấn tú, bốn con mắt sáng ngời không ngớt xoay động.

Tiêu Tông Kiệt bỗng nghe từ một chiếc bàn phía sau, có tiếng cười nhạt vọng đến rằng:

- Hai tên dâm tặc ấy mà cũng đến đây nữa à?

- Hai người ấy là ai thế?

Đây chính là Phấn hồ điệp Vân Cúc Minh và Hí nhụy kim phong Thái Tiểu Hồng, tất cả con gái nhà lương thiện nếu tương đối có sắc đẹp chút đỉnh, đều bị họ hãm hiếp, hành động gian ác của họ, không kể sao cho xiết. Ở vùng Cam Túc không ai là không biết họ. Hừ, e rằng chuyên đến Giang Nam này thì họ phải chịu mất mạng thôi.

Đôi mắt háo sắc của Phấn hồ điệp không ngớt đảo nhìn khắp nơi, và bỗng dừng lại tại bàn của Đông Phương song sát, có vẻ say sưa ngây ngất đưa bàn tay thúc nhẹ vào người Hí nhụy kim phong Thái Tiểu Hồng một lượt rồi bước thẳng đến chiếc bàn ấy.

Số người của Đông Phương song sát cùng ngồi nơi một chiếc bàn bát tiên, nhưng còn chỗ trống quá nửa. Như vậy nếu Vân Cúc Minh và Thái Tiểu Hồng đến cùng ngồi chung, và ai lo ăn nấy thì cũng chẳng có chi là bất tiện. Nhưng ở đây thì hai gã ta có ý nghĩ bất lương nên lại là một chuyện khác.

Ngay lúc ấy chẳng rõ ai đã cất tiếng cười nhạt nói:

- Có chuyện vui xem rồi đấy! Hai gã dâm đồ Hạ ngũ môn kia có mắt lại không trông, đoá hoa mai quế đầy gai nọ dễ chi mà bẻ được kia chứ?

Tiếp đó lại có một giọng nói cười cợt rằng:

- Cái đồ không mắt như thế, thì lại mang đầu đến đây làm gì, bộ hết muốn sống rồi hay sao?

Trong khi Vân Cúc Minh và Thái Tiểu Hồng đang định ngồi xuống thì bỗng nghe những tiếng xầm xì cười cợt vọng đến liên tiếp, rõ ràng là số người đó muốn ám chỉ mình, nên sắc mặt của họ bỗng sượng sùng, bốn tia mắt sáng quắc liền nhìn về hướng có những câu nói ấy.

Nhưng họ hoàn toàn không thấy được người nói ấy là ai, bởi thế cả hai liền đưa mắt nhìn nhau rồi tức giận ngồi yên xuống ghế.

Trong khi đó Đông Phương song sát và cô gái kia hoàn toàn chẳng để ý chi đến Vân Cúc Minh và Thái Tiểu Hồng cả.

Cả gian lâu chẳng mấy chốc đã ồn ào huyên náo, tiếng quát nạt gọi rượu thịt inh ỏi, cứ nơi này dứt tiếng, thì nơi khác lại nổi lên, thực chẳng khác nào một cái chợ.

Lúc bấy giờ Độc giáo thương cầu Quách Vạn Bửu bỗng lại bước trở lên, đi thẳng tới trước Tiêu Tông Kiệt chấp tay thi lễ nói:

- Tệ giáo chủ ái mộ võ công của công tử, nên sai tại hạ đến để mời công tử trước ngày đoan ngo một hôm, dời gót ngọc đến Cửu Hoa Sơn, và tệ giáo chủ sẽ chờ tôn giá tại chân núi.

Tiêu Tông Kiệt tươi cười đáp:

- Xin ông hãy trở về thưa lại với quý giáo chủ, không cần phải có những cử chỉ đặc biệt đối với Tiêu mỗ như thế. Đến ngày đoan ngo Tiêu mỗ sẽ chắc chắn đến dự đại lễ không hề sai lời, Nhưng nếu quý giáo chủ có thực sự nể tình Tiêu mỗ thì xin hãy thả ba thủ hạ của Tiêu mỗ ra, tất Tiêu mỗ sẽ vô cùng cảm kích.

Quách Vạn Bửu lộ sắc ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng hay thủ hạ của Tiêu công tử là ai?

Tiêu Tông Kiệt đáp:

- Chính là Xuyên trung tam xú.

Quách Vạn Bửu nghe qua liền biến hẳn sắc mặt nói:

- Xuyên trung tam xú lại là thủ hạ của Tiêu công tử hay sao? Tôi sẽ về bẩm lại cho giáo chủ hay việc này, đến mặt trời lặn tất sẽ tin lại cho Tiêu công tử biết kết quả.

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười nói:

- Nếu thế thì tôi xin phiền Quách lão sư vậy.

Quách Vạn Bửu liền nhanh nhẹn quay người bước thẳng xuống lầu.

Ngay khi ấy bỗng nghe La Tiềm nói nhỏ rằng:

- Các vị có trông thấy sắc mặt của Yến Nam tam kiệt tựa hồ như đang căng thẳng, có vẻ họ đang khiếp sợ trước Đông Phương song sát thì phải?

Số người của Lương Vô Uý bèn đưa mắt nhìn lên, thì quả nhiên trông thấy Yến Nam tam kiệt đang liếc mắt nhìn trộm Đông Phương song sát, rồi thầm bàn tán cho với nhau, sắc mặt trông căng thẳng lắm.

Với tiếng tăm trong võ lâm của ba người họ, cũng như với võ học cao thâm của ba người họ, thế mà còn lộ sắc kinh sợ trước võ lâm song sát như vậy, cũng đủ biết Đông Phương song sát chẳng phải là người tầm thường.

Đông Phương song sát lên tiếng hỏi thúc bọn hầu sáng đưa rượu thịt tới. Sắc mặt của hai gã lạnh lùng như băng giá, chẳng hề liếc nhìn về phía Phấn hồ điệp Vân Cúc Minh và Hí nhụy kim phong Thái Tiểu Hồng một lượt nào cả. Hai gã dường như chẳng hề trông thấy hai người ấy đang ngồi đối diện với mình.

Riêng cô gái xinh đẹp như tiên nọ, cũng ngồi rất ngay ngắn, sắc mặt cũng

lạnh lùng như giá băng.

Vân Cúc Minh và Thái Tiểu Hồng cùng ngửi thấy mùi thơm thoảng như lan như xạ từ cô gái ấy phát sinh ra, nên lòng háo sắc lại càng sống mạnh như ngòi ngựa ngáy không yên.

Thái Tiểu Hồng bỗng nhìn thẳng về cô gái nói:

- Cô nương, cô có trông thấy thằng lưu manh ngồi bên kia, đang dùng đôi mắt đầy thèm khát và đang mỉm cười gian xảo nhìn chòng chọc về cô đó không? Cô nương phải đề phòng hắn mới được.

Cô gái vẫn ngồi điềm nhiên, im lặng như cũ, tựa hồ không nghe câu nói đó.

Thái Tiểu Hồng lộ vẻ luống cuống, đưa mắt nhìn về phía Vân Cúc Minh một lượt.. Vân Cúc Minh mỉm cười nói:

- Ta xem cô nương này là người có võ công tuyệt thế vậy không cần em phải lo lắng giúp cho cô ta.

Thái Tiểu Hồng cười lạt nói:

- Tiểu đệ trông thằng bé ấy chướng mắt quá.

Đông Phương Hiểu Tinh cất giọng lạnh lùng nói:

- Xá muội lần này đi theo chúng tôi, thật đã gây ra nhiều điều phiền toái, làm cho tại hạ thực hết sức mệt óc. Vì làm sao giết chết hết được những người như thế? Tôn giá là người nhiệt thành trước lẽ phải như vậy, thiệt là...

Thái Tiểu Hồng trông thấy Đông Phương Hiểu Tinh lại bất ngờ quay qua nói chuyện với mình, hơn nữa, sắc mặt lại tỏ ra rất hiền hoà, nên trong lòng hết sức vui mừng, vội vàng nói:

- Ông anh quá khen ngợi, thực làm tôi xấu hổ!

Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Tôi giá trông chướng mắt như vậy, tại sao lại không ra tay trừng trị gã ấy cho xá muội, vì làm như thế tất xá muội vô cùng cảm kích.

Thái Tiểu Hồng bỗng đứng phắt dậy, mỉm cười dua nịnh nói:

- Đây là một việc đáng làm, và tôi lấy mạng của thằng ranh ấy dễ như trở bàn tay.

Nói đoạn, hắn bèn bước thẳng tới trước mặt người mà hắn đã mắng là thằng ranh kia.

Đây là một chàng thanh niên mũi ó, mắt điều hâu, sắc mặt hung dữ, tuổi trên dưới ba mươi.

Thái Tiểu Hồng bước đến trước mặt người đó, bèn cất tiếng cười nhạt nói:

- Thằng ranh, người cứ đưa đôi mắt thèm khát nhìn thẳng về cô gái kia là có ý định gì?

Người đàn ông mặc áo đen ấy không khỏi sùng sốt, và liền nổi cơn tức giận quát to rằng:

- Cô gái ấy bộ là vợ anh hay sao? Có chi ta lại không thể nhìn?

Thái Tiểu Hồng cười nhạt nói:

- Người mà lại dám tỏ thái độ ngông nghênh trước mặt ta à? Thằng ranh kia, người muốn tìm cái chết mà.

Gã đàn ông mặc áo đen ấy hết sức tức giận, nhanh nhẹn rún chân dùng thế Trục đảo hoàng long xô thẳng chương tới.

Tức thì một luồng chương phong ồ ạt như sấm sét, nhanh nhẹn cuốn thẳng về phía địch.

Thái Tiểu Hồng cười nhạt nói:

- Chỉ là một viên ngọc bé tí ti, mà cũng đòi khoe khoang ánh sáng.

Dứt lời hắn ta bèn vùng chương đánh thẳng ra. Chính vì hắn ta đã đoán lầm về võ công của người mặc áo đen này nên cứ tưởng là hắn sẽ bắt sống được đối phương ngay sau một thế đánh. Nhưng nào ngờ mọi việc xảy ra đều hoàn toàn khác hẳn. Khi chương lực của đôi bên chạm thẳng vào nhau, thì cả hai đều cảm thấy cánh tay tê buốt, hộ khẩu tay nóng bỏng, và đồng thời đôi bên đều bị hất lui ra sau một bước.

Thế rồi cả hai lại quát to, vùng chương lên tràn tới tấn công nhanh như chớp. Ở một vị trí quá ư chật hẹp, người chung quanh lại đông đảo, nên đôi bên rất khó bề thi thố tài năng. Tất cả quần hùng hiện diện, đều hồi hã đứng lên tránh xa, nhưng không ai lên tiếng ngăn cản.

Vân Cúc Minh thấy thế liền nhanh nhẹn bước tới, với ý định là nếu Thái Tiểu Hồng bị bất lợi thì hắn ta sẽ ra tay tiếp cứu ngay.

Bỗng giữa lúc đó có một tiếng cười lạnh lùng vọng đến rằng:

- Hỡi ngưng tay đã.

Giọng nói ấy nghe thực oai vệ, khiếp người. Thái Tiểu Hồng và Gã đàn ông mặc áo đen đều nhảy lui và tạm ngưng trận đánh.

Quần hùng có mặt tại đó đều đưa mắt nhìn về hướng vừa phát ra tiếng nói, thì thấy người ấy chính là Châu Nhân Ký, một nhân vật tên tuổi vang lừng khắp tả hữu ngạn sông Trường Giang. Đôi mắt của Châu Nhân Ký chiếu ngời ánh sáng, trông thực vô cùng oai vệ.

Gã đàn ông mặc áo đen kia trông thấy thế thì không khỏi kinh hãi nhưng Thái Tiểu Hồng thì chưa hiểu được Châu Nhân Ký là ai nên liền giương to đôi mắt đỏ ngầu đầy những tia máu của y lên, quát rằng:

- Tôn giá dám nhúng tay vào việc này, có lẽ là người đã ăn gan cộp tim rồng rồi thì phải?

Châu Nhân Ký vẫn giữ thái độ xem thường nói:

- Muốn đánh nhau, thì các ông có thể dẫn ra ngoài đường đánh sống chết chi cũng được, nhưng ở trên tửu lầu chật chội này, thì đánh nhau có nên trò trống gì, chỉ làm trở ngại việc ăn uống của anh em mà thôi.

Những người vô cớ gây sự như thế này, thực là tiểu nhân hèn hạ, Châu mỗ không thèm nói chuyện với các người đâu.

Nói dứt lời y liền quay người đi về chỗ ngồi.

Thái Tiểu Hồng tức giận đến đôi mắt đều nảy lửa, quát to rằng:

- Người định bỏ đi đâu?

Dứt lời hần bèn cất bước đuổi theo. Vân Cúc Minh nhanh nhẹn đưa tay kéo hần lại, nói khẽ rằng:

- Hiền đệ, em không biết người ấy là ai hay sao? Ngu huynh vừa được biết hần ta chính là Châu Nhân Ký đó.

Thái Tiểu Hồng nghe qua kinh hoàng đến toát mồ hôi lạnh khắp người, vội vàng xem gió trở cờ, cười nhạt nói:

- Nếu không nể mặt ngăn cản của huynh trưởng thì tiểu đệ nào chịu buông tha đâu.

Nói dứt lời, hần hăm hăm bước về chỗ cũ.

Đông Phương Hiểu Tinh trái lại cười nhạt nói:

- Tại sao tôn giá hành động lại có vẻ đầu voi đuôi chuột vậy? Làm thế chẳng hoá ra thi ơn mà không trọng vẹn hay sao?

Thái Tiểu Hồng hết sức luống cuống đứng ngòai không yên, đôi mắt tràn đầy vẻ căm hận.

Trong khi đó thì Đông Phương Hiểu Bạch và cô gái kia vẫn ngòai điềm nhiên, như chẳng hề có xảy ra những chuyện chi cả.

Giữa lúc Châu Nhân Ký quát to ngăn không cho hai người đánh nhau, thì từ phía dưới có một người lướt nhanh lên gian tử lâu, mang cho Tiêu Tông Kiệt một phong thư niêm rất chắc chắn rồi lại hối hả bỏ đi ngay.

Tiêu Tông Kiệt vội vàng xé ra xem, thì thấy bên trong có một miếng thẻ đồng, bên trên khắc chín con rồng đang bay lượn, và một bức thư kèm theo với miếng thẻ đồng ấy. Nét bút trong thư chính là do nét bút của Tô Chỉ Quỳnh.

Tiêu Tông Kiệt hối hả xem qua, rồi cất gọn vào áo hạ giọng nói thì thầm với Trình Nam Giang một lúc.

Trong khi đó Lương Vô Úy và La Tiềm đã rời chỗ ngòai bước đến Độ Ách chân nhân phái Nga mi và Võ đương thất tử và Yến Nam tam kiệt để cùng nói chuyện với nhau.

Tiêu Tông Kiệt nhân cơ hội đó, lên xuống khỏi gian lâu, rồi đi thẳng ra cửa thành phía nam nhắm hạ du con sông chạy bay tới.

Chẳng mấy chốc sau chàng bỗng dừng chân đứng lại, thấy nơi đây là một khúc quanh của con sông dưới bóng liễu xanh thấp thoáng một chiếc thuyền con đang đậu.

Bỗng từ dưới chiếc thuyền con ấy có tiếng ca trong trẻo, bay lên dịu dặt, tiếng ca rằng:

“Bóng trúc lưa thưa, tiêu diu dặt.

Tương tư khúc ngắn, sầu biệt ly Tình càng thắm mộng càng bi Non xanh mãi nhớ nước đi mịt mù Cánh nhận về nam thu đã đến Phi lao non nước hầy

còn xanh Một thân bờ ngõ đầu cành Đơn côi thắm thía tàn canh lạnh lùng.”.

Tiêu Tông Kiệt nghe xong liền vỗ tay cười to nói:

- Quỳnh tỷ hiện giờ mới đầu hạ, thế tại sao chị đã xúc cảm đến tiết thu rồi? Cùng một lúc với tiếng cười, chàng đã lao người lướt nhẹ nhàng đến bên ven sông, rồi nhảy vút xuống mũi thuyền. Liền đó từ trong mũi thuyền có tiếng trong ngân của Tô Chỉ Quỳnh vọng ra rằng:

- Kỳ đệ, hãy bước vào đây.

Tiêu Tông Kiệt chui thẳng vào trong thấy Tô Chỉ Quỳnh đang ngồi dựa người vào mũi ghe, tươi cười nói:

- Tỷ tỷ không ngờ đệ đệ lại đến nhanh như thế.

Tiêu Tông Kiệt làm ra vẻ cũng kính nói:

- Mệnh lệnh của Quỳnh tỷ thì tiểu đệ nào dám chậm trễ được.

Tô Chỉ Quỳnh nhìn Tiêu Tông Kiệt nung nịu rằng:

- Tôi nói chuyện đứng đắn kia, trong lúc tiểu đệ ở tại Nhất phẩm hương tửu lâu, có được trông thấy một cô gái hết sức xinh đẹp ấy không?

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Có thấy.

- Tiểu đệ có yêu cô ấy không?

Tiêu Tông Kiệt đỏ bừng sắc mặt nói:

- Quỳnh tỷ, chị nói thế là có nghĩa làm sao?

Tô Chỉ Quỳnh cất tiếng cười giòn nói:

- Đệ đệ chớ nên quá sốt ruột, tỷ tỷ không hề trách đệ đệ là người cách mặt xa lòng, hay quá đa tình đâu.

Nói đến đây, sắc mặt của nàng nghiêm trang trở lại, rồi tiếp rằng:

Sau khi Thiên vô giáo cử hành đại lễ ra mắt, chớ nên hành động liêu linh.

Hiện nay đến ngày đoan ngo hãy còn mấy hôm nữa, và trong thời gian đó sẽ có một biến cố kinh thiên động địa sẽ xảy ra.

Tiêu Tông Kiệt lộ vẻ sùng sốt hỏi rằng:

- Có chuyện chi thế?

Tô Chỉ Quỳnh nói:

- Lữ Khuru Mộ Bình đã sắp xếp mưu sâu, để tóm hết số người đến dự đại lễ.

Những người nào chịu khuất phục, thì hấn thu làm thủ hạ, còn người nào chống đối thì hấn sẽ giết chết hết đi.

Tiêu Tông Kiệt cười nhạt nói:

- Hấn có tài ba đến đâu để làm như vậy?

Tô Chỉ Quỳnh cười nói:

- Lễ tất nhiên là Lữ Khuru Mộ Bình tài nghệ tầm thường không có điều chi phải sợ nhưng đáng sợ là có kẻ đỡ đầu cho hấn.

- Ai thế?

Chính là Đào Như Hải.

- Tiêu Tông Kiệt không khỏi kinh hãi, giương to đôi mắt đầy sắc nghi ngờ nói:

- Tên lão tặc ấy làm thế nào lại có thể cấu kết được với Lữ Khuru Mộ Bình? Như vậy chẳng hoá ra mất mặt hãn lâm hay sao?

Tô Chi Quỳnh cười nói:

- Vợ con của tên lão tặc ấy bị bắt cóc đi mất, trong lòng y nghĩ đây là hành động của những nhân vật chính phái. Nhất là Lương Vô Úy, chủ môn của phái Hoài Dương, nếu không đề phòng thì e rằng có điều nguy hiểm đến tính mạng. Từ trước đến nay tên lão tặc ấy lúc nào cũng có thể lùi và có thể tiến, trong trường hợp cần thiết, lão ta đâu lại không thể bắt tay với Lữ Khuru Mộ Bình. Tuy nhiên, theo sự phán đoán của tôi, rồi đây tên lão tặc ấy tất sẽ hoá trang để thay đổi diện mạo của y, và do đó, hành động của hãn lại càng đáng sợ hơn trước kia nữa.

Tiêu Tông Kiệt gật nhẹ đầu nói:

- Đây chính là một việc rất đáng lo ngại.

Tô Chi Quỳnh nói:

- Kẻ đáng lo ngại không riêng chi Đào Như Hải, mà còn có Đông phương song sát và cô gái ấy nữa.

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Có lý nào Đông phương song sát lại còn đáng sợ hơn Đào Như Hải nữa hay sao?

Tô Chi Quỳnh đưa tay vuốt lại mớ tóc rối, cười dịu dàng nói:

- Riêng về việc ấy, phải tách bạch ra làm đôi để giải bày, thì đệ đệ mới hiểu được rõ hơn. Trước tiên, mấu chốt là ở nơi đệ đệ.

Tiêu Tông Kiệt nghe đến đây, không khỏi lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng Tô Chi Quỳnh đã nói tiếp ngay rằng:

- Hiện nay pho Hàn thiết quan âm cũng như pho Giáng Long kinh đều ở trong tay Đào Như Hải. Đệ đệ tuy gặp được cái may mắn trời cho, tìm học được thứ võ công có một không hai trên đời, nhưng nếu đánh nhau với Đào Như Hải vẫn chưa biết ai thắng ai bại. Nếu đúng như sự phán đoán của tỷ tỷ, khi tên lão tặc cải trang làm một người khác lạ, thì đệ đệ để lộ tuyệt học của mình ra, tất làm cho lão phải kiêng sợ, và do đó, hãn muốn trở lại với diện mục cu, sẽ cảm thấy khó khăn chẳng khác nào đi lên trời.

Tiêu Tông Kiệt gật đầu nói:

- Sự phán đoán của Quỳnh tỷ sâu sắc lắm, làm cho tiểu đệ lĩnh hội được không còn sót chỗ nào!

Tô Chi Quỳnh lườm chàng một lượt, nung nịu nói:

- Đệ đệ chớ nên nói lảng sang chuyện khác, kể đó còn có Đông phương song sát nữa. Võ công của song sát hết sức kỳ lạ, nếu đem so với Lữ Khuru Mộ Bình, thì hai người ấy có hơn chứ không kém. Nhất là bọn họ lại có mối oán

thù với Yến nam tam kiệt, nên chắc chắn họ sẽ tìm đến gây thù với tam kiệt không sớm thì muộn...

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Tam kiệt chắc chắn không phải là đối thủ của Song sát chứ gì?

Tô Chỉ Quỳnh gật đầu cười nói:

- Đó là lẽ tất nhiên, nhưng Tam kiệt kết giao khắp thiên hạ, nên đứng trước tình trạng ấy, các nhân vật chính phái sẽ không khi nào khoan tay đứng nhìn. Như thế là trúng ngay ý muốn của Đào Như Hải và Lữ Khưu Mộ Bình. Vì do đó một cuộc chém giết to tát sẽ xảy ra, những nhân vật tinh anh thuộc chính phái, tất cũng bị mất mạng đi quá nửa.

Tiêu Tông Kiệt lộ vẻ kinh hãi và đầy lo lắng nói:

- Vậy theo ý của Quỳnh tỷ, thì tiểu đệ phải đối phó bằng cách nào?

Tô Chỉ Quỳnh đưa mắt nhìn đăm đăm vào Tiêu Tông Kiệt nói:

- Như thế, chỉ xem đệ đệ có bằng lòng nghe theo lời dạy của tôi hay không?

Tiêu Tông Kiệt cười nói:

- Tiểu đệ đã quỳ gối dưới chân tỷ tỷ để xưng thần, lúc nào cũng trung thành với tỷ tỷ, vậy làm thế nào mà không nghe theo mệnh lệnh của tỷ tỷ được. Dù cho Quỳnh tỷ có bảo phải lội vào nước sôi lửa bỏng, tiểu đệ cũng không chối từ.

Tô Chỉ Quỳnh cất giọng nung nịu nói rằng:

- Chỉ giỏi leo mép thôi! Muốn phá tan được cái hoạ to tát đó, thì không thể nào không mạo hiểm, để bắt buộc song sát phải nghe theo ý kiến của mình.

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Vậy kế ấy ra sao?

Tô Chỉ Quỳnh nói:

- Cô gái đi theo song sát tên gọi là Trương Uyển Hoa, chính là ái nữ của tiên sư Đông phương song sát. Hai người họ tuy tính tình hung dữ nhưng lúc nào đối với sư môn cũng tỏ ra kính sợ vô cùng. Trương Uyển Hoa có giữ tín phù của cha để lại, do đó nếu lệnh phù ban ra, thì song sát nhất định sẽ đứng ngoài vòng tranh chấp.

Tiêu Tông Kiệt lắc đầu nói:

- Đây là chuyện riêng của Trương Uyển Hoa, thử hỏi có dính líu chi đến đệ đệ đâu?

Tô Chỉ Quỳnh cười tự nhiên nói:

- Trương Uyển Hoa tuy là người lạnh lùng và tự cao nhưng đối với đệ đệ thì mắt xanh nàng đã ghé.

Tiêu Tông Kiệt bừng đỏ sắc mặt, mở miệng định cãi lại, nhưng Tô Chỉ Quỳnh đã khoát tay nói:

- Không cần phải phân bua, tỷ tỷ đã có đến Nhất phẩm hương trau lâu, và để ý đến đôi mắt của Trương Uyển Hoa, không ngớt liếc nhìn, đệ đệ đã lọt vào

tim vàng của nàng rồi.

Nói đến đây Tô Chỉ Quỳnh ngừng lại trong giây lát rồi nói tiếp rằng:

- Trương Uyên Hoa đã có trao đổi khăn tay với tôi, vậy đệ đệ trong khi hành sự, tìm cách khéo cho nàng trông thấy Cửu Long phù lệnh thì nàng tất sẽ biết. Hiện giờ tỷ tỷ cần trở về gấp để bàn với Ý vân muội muội một việc quan trọng hầu đôi phó cho kịp thời.

Nói đến đây, nàng rún đôi chân vọt thẳng qua khỏi mũi thuyền rồi lướt đi mất.

Tiêu Tông Kiệt nói to rằng:

- Quỳnh tỷ, hãy chờ tôi một tý đã, tiểu đệ còn có việc này cần phải nói.

Liền đó, chàng cũng lao người đuổi theo, nhưng hình bóng của Tô Chỉ Quỳnh đã lướt đi mất hút, không còn trông thấy đâu nữa.

Tiêu Tông Kiệt bỗng cảm thấy có một nỗi buồn vô danh tràn đến xâm chiếm cả tâm hồn. Chàng thâm than dài một tiếng, rồi nhắm hướng thành Trì châu hướng tới.

Khi chàng bước trở lên gian tử lâu, thì thấy quần hùng đã ra đi độ vài ba phần, nhưng số nhân vật chủ chốt thì hãy còn ở đầy đủ cả.

Trương Uyên Hoa đưa đôi mắt trong veo như làn thu thủy, nhìn đăm đăm vào Tiêu Tông Kiệt đang bước trở lại chỗ. Tiêu Tông Kiệt không khỏi búng đỏ sắc mặt, trong lòng cảm thấy rất bồn chồn.

Châu Nhân Ký hỏi rằng:

- Vừa rồi Tiêu công tử đã bỏ đi đâu thế?

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Tôi đã trở lại chiếc thuyền, vì đã bỏ quên một vật cần thiết.

Bỗng ngay lúc đó, Đông phương song sát bất thần đứng lên, đôi mắt trông âm u lạnh lùng như băng giá, từ từ bước thẳng tới chỗ Yên nam tam kiệt.

Tiêu Tông Kiệt thầm kêu lên rằng:
nguy mất rồi.

Liền đó, chàng cũng đứng phắt dậy, bước ra. Chàng không đi về hướng Yên nam tam kiệt mà lại đi về hướng Trương Uyên Hoa.

Trong khi đó, Phần hồ điệp Vân Cúc Minh và Hí nhụy kim phong Thái Tiểu Hồng vẫn còn dầy da mặt ngồi y nguyên chỗ cũ. Hắn ta trông thấy song sát rời bàn bước đi, cho là cơ hội tốt để tấn công cô gái. Do đó Vân Cúc Minh giả vờ say rượu, lão đảo đôi chân rồi té thẳng vào lòng của Trương Uyên Hoa, năm ngón tay nhanh như điện chớp chụp thẳng vào hạ bộ của nàng. Trương Uyên Hoa không ngờ Vân Cúc Minh lại dám hành động bỉ ổi như thế trước mặt mọi người, nên quả tim nhảy thình thình, kinh hoàng buột miệng kêu lên thành tiếng, rồi giương một ngón tay ngọc ra điểm thẳng vào bàn tay của Vân Cúc Minh đang chụp tới.

Nào ngờ đâu Thái Tiểu Hồng đã thừa lúc Trương Uyên Hoa đang bối rối

kinh hãi, búng thẳng vào mặt nàng một thứ thuốc mê của bọn họ mang theo. Cô gái vì không đề phòng, nên đã hít số thuốc ấy vào mũi, và bất giác cảm thấy choáng váng cả mặt mày.

Sự tính toán của hai tên dân tộc thật là khéo léo vô song. Chúng dự định khi cô gái bị hôn mê đi, thì sẽ bắt lấy rồi vọt ra ngoài cửa sổ bỏ chạy.

Nào ngờ đâu, ngay lúc đó Tiêu Tông Kiệt vừa bước tới, với ý định thừa cơ song sát bỏ đi, gọi chuyện với nàng, để tiến tới tranh thủ nàng ngăn chặn việc xung đột giữa song sát và Yên nam tam kiệt, nên đã kịp thời vung chiếc quạt xếp điểm thẳng tới.

Trong khi Thái Tiểu Hồng đang vui mừng như điên, thì bỗng cảm thấy có một luồng gió lạnh buốt công thẳng đến sau lưng y nên y hết sức kinh hãi, quay phắt người lại.... Tiêu Tông Kiệt có một thủ pháp nhanh nhẹn không thể tả nên không đợi Thái Tiểu Hồng kịp ra tay thì cán quạt của chàng đã nhanh như chớp, điểm thẳng vào ngực phía trái của đối phương rồi.

Thái Tiểu Hồng chưa kịp nhìn thấy rõ đối phương là ai thì đã cảm thấy trước ngực mình đau buốt, tâm thần bị hôn mê, ngã phịch xuống đất không còn đứng dậy được nữa.

Thế quạt của Tiêu Tông Kiệt còn đang ngon trớn, liền xoay qua điểm thẳng vào mặt của Vân Cúc Minh luôn.

Vân Cúc Minh vừa rồi đã lao người tới, thò năm ngón tay ra chụp thẳng vào hạ bộ của cô gái, nhưng bị cô gái giương hai ngón tay đâm thẳng vào mạch cổ tay của hắn, nên y vội vàng thu cánh tay trở về, rồi ngửa người ra sau để tránh. Hắn trông thấy Thái Tiểu Hồng đã búng thuốc mê ra, chắc chắn là sẽ bắt sống được cô gái nọ vào tay, nhưng nào ngờ mọi việc lại diễn biến quá đột ngột...

Hắn trông thấy Thái Tiểu Hồng bị té lăn quay ra đất, thì hết sức kinh hãi, tự biết không thể nào hành động liều lĩnh được nữa, nếu không bỏ chạy thì tất sẽ bị mất mạng dễ dàng. Nhưng hắn ta nào bỏ chạy cho kịp, vì ngay lúc đó, chiếc quạt xếp của Tiêu Tông Kiệt đã điểm thẳng tới nơi rồi. Bất đắc dĩ hắn phải nghiêng rằng dùng thế Thiên thiên thác thác đỡ thẳng ra.

Tiêu Tông Kiệt cất tiếng cười nhạt, rồi bất thần mở mạnh chiếc quạt ra nghe một tiếng xoạc quạt thẳng vào mặt Vân Cúc Minh!

Tức thì một luồng kinh lực ồ ồ cuốn tới ồ ạt như núi đồi sụp đổ.

Thế là Vân Cúc Minh chỉ kịp cảm thấy đôi mắt tối sầm, lồng ngực nghẹn thở, chỉ gào lên được nửa tiếng hãi hùng thì đã ngã lăn ra đất.

Sau đó mọi người trông thấy tai mắt mũi hong của Vân Cúc Minh đều trào máu bầm đen chết ngay tức khắc.

Lẽ trời lúc nào cũng công bằng, quả báo nhãn tiền, một đôi dân tộc tội ác đầy dẫy cuối cùng rồi cũng phải chịu tru diệt.

Trương Uyển Hoa là người có nội công rất dồi dào, nên dù hít phải thuốc mê

của kẻ địch, nhưng nàng cũng không bị hôn mê bất tỉnh. Nàng vận dụng tam muội chân hoả trong người đốt cháy hết số thuốc độc xâm nhập vào cơ thể đi.

Tất cả những việc đó tuy nói dài dòng nhưng trong thực tế thì nó chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt.

Trương Uyển Hoa bèn quay về phía Tiêu Tông Kiệt cười tự nhiên nói:

- Tôi hân hạnh được công tử ra tay cứu nguy cho thật hết sức cảm kích.

Tiếng nói của nàng trong ngần như chuông bạc nghe thật là vui tai.

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Chả dám! Nếu hai tên dâm tặc này không xúc phạm đến cô nương, thì tại hạ cũng phải ra tay diệt trừ, hầu tránh đi mối đại hoạ trong võ lâm. Tại hạ đến đây chính là được người uỷ thác, để hỏi thăm sức khoẻ của cô nương.

- Ai thế?

Trương Uyển Hoa lộ vẻ ngơ ngác qua đôi mắt sáng ngời.

Tiêu Tông Kiệt bèn xoè bàn tay ra, để lộ một tấm Thần long lệnh bài rồi lại nhanh nhẹn nắm bàn tay lại bỏ vào áo.

Đôi mắt của Trương Uyển Hoa lộ sắc hết sức vui mừng nói:

- Cô ta hiện giờ ở đâu? Công tử hãy dẫn tôi đến gặp cô ấy!

Tiêu Tông Kiệt lắc đầu nói:

- Cô ấy hiện nay có việc bận đi xa, không tiện gặp được, nên chỉ uỷ thác tại hạ vấn an cô nương mà thôi. Dứt lời chàng liền quay người bước trở về chỗ cũ.

Đôi môi anh đào của Trương Uyển Hoa khẽ lay động, như có ý định gọi chàng lại, nhưng vì đang có hàng trăm con mắt của những người chung quanh ngó về nàng nên nàng đành phải ngồi yên như cũ.

Trong khi Tiêu Tông Kiệt đưa tấm Thần long lệnh bài cho Trương Uyển Hoa xem, đã dùng một thủ pháp rất khéo léo, nên chỉ mình nàng được trông thấy.

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 45

Thần Châu Song Sát

Sau khi Thang Bà Tử giết chết một người, bèn cất giọng ngạo nghễ cười khanh khách.

Sắc mặt của Đông Phương Hiểu Bạch liền trở thành lạnh lùng, cất tiếng cười nhạt rồi vung năm ngón tay lên quét xéo đến ngay trước mặt của Thang Bà Tử.

Thang Bà Tử trông thấy thế liền im ngay tiếng cười vung chưởng mặt ra định đỡ thẳng vào thế công của đối phương, nhưng chẳng ngờ võ công của Đông Phương Hiểu Bạch quả hết sức lạ lùng, năm đạo kinh phong từ năm ngón tay bắn ra đã tự động chuyển thẳng vào Yêu nhãn huyết của Thang Bà Tử.

Liền đó một tiếng hự khô khan bỗng phát ra từ lỗ mũi của Thang Bà Tử, rồi lại thấy bà ta loạng choạng thối lui mấy bước, những sợi tóc trắng trên đầu cũng dựng đứng lên như những sợi lông nhím, đôi mắt chiếu ngời những tia sáng căm hận.

Đông Phương Hiểu Bạch nói:

- Thang Bà Tử bà chớ nên có ý định sử dụng chất độc. Bà nên an phận một tý, nếu không thì sinh mệnh sẽ chẳng an toàn.

Thang Bà Tử tựa hồ mất bình tĩnh trước giọng nói ghê rợn ấy của Đông Phương Hiểu Bạch nên tâm thần đã giao động, miễn cưỡng nói:

- Cũng chưa hẳn thế đâu.

Đông Phương Hiểu Bạch cười nhạt nói:

- Nếu bà không tin thì hãy cứ thử xem. Anh em chúng tôi rất ghét phường vụ lợi vong ơn, sớm đầu tối đánh. Giờ đây vẫn là chưa muộn, nếu bà bằng lòng đứng yên qua một bên để hành sự theo mệnh lệnh của chúng tôi.

Thang Bà Tử hừ một tiếng qua giọng mũi nói:

- Lão bà tử ta sẽ đứng yên để xem bọn các người hoành hành đến lúc nào cho biết.

Tuy ngoài miệng bà ta hãy còn nói cứng cỏi, nhưng thực sự thì bên trong đã hoàn toàn kiêng dè trước võ công quái dị của Đông Phương Hiểu Bạch.

Đông Phương Hiểu Bạch đã nhận định được thái độ miệng hùm gan sứa của Thang Bà Tử nên chỉ cười nhạt rồi không nói chi nữa.

Sau đó song sát im lặng đưa mắt nhìn về phía chân trời xa, thân người đứng trơ trơ như hai pho tượng đá sắc mặt lạnh lùng âm u.

Trong khi ấy từ phía xa có ba bóng người đang chạy nhanh tới nơi. Thang Bà Tử nhìn thấy người cầm đầu chính là Thiết Chỉ Thu Sinh Lữ Khuru Mộ Bình, người theo sau chính là Thiết toán bàn Tổng Thu Trạch, bảo chủ Thất tinh bảo, và người cuối cùng lạ mặt tóc bạc hoa râm, râu dưới cằm đen muốt, có vẻ lạnh lùng, mình mặc áo dài xám, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng, nhưng không ngớt đảo qua đảo lại, đôi chân chạy nhẹ nhàng, cơ hồ không đụng đến một hạt bụi. Nói chung người ấy có vẻ lạnh lẽo nhẹ nhàng và âm u đáng sợ.

Thang Bà Tử khi vừa chạm thẳng vào hai tia mắt với người đi sau cùng đó, thì có cảm giác nhần thần của đối phương sắc bén và lạnh lùng như lưỡi dao thép. Bà ta cảm thấy tựa hồ người ấy rất quen thuộc, nên không khỏi giật nảy mình.

Riêng Đông Phương song sát cũng hoàn toàn không quen biết chi với người ấy, nên lúc nhìn thấy được đối phương thì sắc mặt lộ vẻ kinh ngạc lắm.

Đông Phương Hiểu Bạch nói:

- Đây, Lữ Khuru huynh còn vị lão sư này là ai?

Lữ Khuru Mộ Bình mỉm cười nói:

- Vị này là Châu Thiệu Khương lão sư, trước kia ở tại Ma Thiên lãnh thuộc vùng Liêu Đông, chẳng hề xuất hiện trong giới giang hồ lần nào. Ông ấy là người bạn thân mật với tại hạ nên lần này tại hạ mới cố kéo Châu lão sư đến để giúp cho một tay, vì vậy Châu lão sư mới nể tình đến đây.

Đông Phương song sát trông thấy Lữ Khuru Mộ Bình nói thao thao bất tuyệt, nên đôi mày rậm của hai người bất giác cau lại.

Lữ Khuru Mộ Bình nào chẳng thấy hiện tượng đó, nên vội vàng nói:

Châu lão sư là người võ công trác tuyệt, mưu lược vô song, nếu so sánh với tại hạ thì thực chênh lệch một trời một vực.

Đông Phương Hiểu Bạch liền ồ lên một tiếng dài nói:

- Thì ra Châu lão sư là bậc cao nhân ẩn thế, nên thật là quá thất kính.

Ngụ ý sâu xa của lời nói trên rõ ràng là có ý mỉa mai xem thường Châu Thiệu Khương vậy.

Sắc mặt của Châu Thiệu Khương chẳng hề thấy có một nét tươi cười cất giọng lạnh lùng như băng giá nói:

- Chả dám.

Chỉ với hai tiếng ngắn ngủi, nhưng chứa đầy sát khí, cũng như chứa đầy sự lạnh lùng đến ghê rợn, khiến người nghe không khỏi kinh hoàng.

Bởi thế từ lỗ mũi song sát bất giác phát lên hai tiếng hừ lạnh lùng rất khế.

Lữ Khuru Mộ Bình nhìn qua thái độ của hai người thì đã hoàn toàn xét được tâm trạng của hai người lúc ấy nên liền đưa tay chỉ vào xác chết dưới đất, cất giọng ngạc nhiên nói:

- Ai đã gây ra sự chết chóc như thế này?

Đông Phương Hiểu Tinh cười nhạt nói:

- Đây chính là hành động của lão bà tử không biết chi là sống chết kia.

Vừa nói y vừa đưa tay lên chỉ thẳng vào mặt Thang Bà Tử.

Lữ Khuru Mộ Bình nghe qua, không khỏi sửng sốt. Riêng Thang Bà Tử cũng tức giận đến mớ tóc bạc trên đầu thấy đều dựng ngược, gằn giọng nói:

- Không biết ai mới là kẻ không biết chi đến sống chết! Bọn các người bắt sống và giam giữ hai cô gái họ Trần và Quả thiện trưởng lão dù lão bà tử ta có giữ thái độ bàng quang thì tất cả các nhân vật võ lâm khác cũng nào chịu buông tha cho người đâu?

Đông Phương Hiểu Tinh quát to nói:

- Chuyện này không can chi đến bà, nếu còn lảm lời thì có chi xảy ra thì hãy ráng chịu lấy.

Thang Bà Tử hừ một tiếng to qua giọng mũi rồi im lặng không nói chi thêm. Thiết Chỉ Thư Sinh trông thấy thế, không khỏi thầm tức cười trước thái độ tỏ ra hung hăng ngoài mặt nhưng kiêng dè bên trong của Thang Bà Tử. Nhưng ông ta cũng đoán biết được là Đông Phương song sát không khi nào lại chịu buông tha cho đối phương vì song sát là người không có thái độ khoan hồng đại lượng, khi một ai đã giết chết thủ hạ của họ rồi thì chẳng dễ chi bỏ đi yên với họ được.

Tuy nhiên Thang Bà Tử cũng chẳng phải là hạng người tầm thường.

Bà ta là người sâu hiểm thâm độc chẳng kém chi ai, tuy hiện giờ đang kiêng sợ trước Đông Phương song sát, nhưng nếu có thời cơ thuận tiện thì bà ta sẽ trả đũa một cách hết sức tàn nhẫn.

Lữ Khuru Mộ Bình là một kẻ rất sở trường về môn lợi dụng những mối mâu thuẫn chung quanh hầu đạt đến mục đích riêng của mình, nên liền quay về Thang Bà Tử mỉm cười nói:

- Thang lão sư, người đồng đạo với nhau mà gây sự đánh nhau đến cả hai đều bị tổn hại, thì đối với mình hay đối với người cũng chỉ có hại mà không có lợi chi cả. Việc ấy Thang lão sư nào không biết?

Thang Bà Tử vẫn im lặng không trả lời.

Thiết Chỉ Thư Sinh lại mỉm cười quay về song sát nói:

- Tại hạ đối với việc Yên Nam Tam Kiệt đến đây vào sáng sớm ngày mai này đã có sự bố trí chu đáo cả rồi. Số quân hùng trong võ lâm chắc chắn sẽ không chịu khoanh tay đứng nhìn, nên sẽ cùng tam kiệt kéo đến đây phó hội. Đến chừng ấy chúng ta sẽ tóm hết cả bọn một thể.

Thang Bà Tử bỗng cất giọng sâu hiểm nói:

- Trên đời nào có việc chi lại hoàn toàn đi đúng theo ý muốn của mình như vậy. Hừ để rồi xem ra sao cho biết.

Đôi mày lưỡi kiếm của Thiết Chỉ Thư Sinh khẽ nhướng lên nói:

- Ô, Thang lão sư chắc có những ý kiến hay, vậy tại sao chúng ta không

cùng bước vào Phúc thọ am để bàn cách đối phó.

Đông Phương Hiểu Bạch bỗng lên tiếng nói:

- Còn sư muội đâu? Đại ca, anh hãy mai đi tìm gặp sư muội đã.

Nói xong song sát liền phi thân lướt thẳng vào rừng. Hai thủ hạ của họ liền nhanh nhẹn tràn tới, chụp lấy xác chết đang nằm trên mặt đất, rồi dùng những tia mắt căm hận quét qua Thang bà tử một lượt, mới nổi gót chạy thẳng vào rừng theo hướng song sát vừa bỏ đi.

Độc bà tử đưa mắt nhìn theo số người ấy, mãi đến khi trông thấy họ đã bỏ đi khuất thì bỗng cất giọng cười khanh khách hết sức lạnh lùng.

Thiết Chỉ Thư Sinh vội vàng đưa một ngón tay lên miệng, khẽ nuốt một tiếng nói:

- Song sát là người khi gặp một mối hận chi, tất sẽ tìm cách trả thù, nên chắc chắn không phải bỏ đi như thế là yên, trái lại không mấy chốc họ sẽ kéo trở về để gây sự đánh nhau. Vậy bà và tôi hãy bước vào trong am để cùng bàn bạc cách đối phó là hơn.

Độc bà tử cười nhạt nói:

- Lão bà tử tự biết nếu không nhẫn nhịn được việc nhỏ, thì tất sẽ làm rối đến việc lớn, nên mới hạ mình chịu lép như vậy. Hừ lão bà tử ta nào phải là hạng người dễ hiếp đáp đâu.

Thiết Chỉ Thư Sinh tươi cười hồi thúc Thang bà tử đi vào ngôi am gần đấy.

Tổng Thu Trạch và Thang bà tử là người cố giao với nhau, nên y cũng tươi cười khuyên lơn Thang bà tử nên cùng họ vào Phúc thọ am bàn kế hoạch đối phó. Thang bà tử nghe qua, tuy sắc mặt hãy còn giận hằm hằm, nhưng đã đồng ý bước theo họ đi thẳng vào trong ngôi am.

Song sát bỗng từ trong khu rừng nhanh nhẹn lướt mình bay thoát ra, sắc mặt có vẻ giận dữ, Đông Phương Hiểu Bạch nói:

- Nếu sáng mai này, ta không cho bà chết thê thảm thì La hầu độc phán này từ đây kể về sau xóa bỏ tên hiệu trong giới giang hồ rồi vậy!

Đông Phương Hiểu Tinh đưa mắt nhìn người em một lượt nói:

- Muốn giết chết lão bà tử thật dễ như trở bàn tay. Nếu chẳng vì chúng ta vắng bóng giang hồ từ lâu và không muốn mọi người hiểu mình là kẻ tâm địa tối ư độc ác, thì vừa rồi bà ta nào có thể sống sót để rời khỏi nơi đây được? Nhưng đây vẫn là chuyện nhỏ, mà sư muội bỗng dưng bỏ đi đâu mất mới thực là chuyện to trước mắt. Vậy chúng ta phải đi tìm ngay mới được. Dứt lời, song sát liền lao thoát đi mất hút.

Đêm đã vào canh bạ. Phía sau Phúc thọ am ba dặm, cạnh một ven sông to liễu buông rủ chấm nước, đèn thuyền câu mờ tỏ nơi nơi. Trên bờ sông Tiêu Tông Kiệt và Trương Uyển Hoa đang cùng đứng sánh vai nói chuyện.

Trương Uyển Hoa thỉnh thoảng cất tiếng cười trong ngần như chuông bạc, nghe thực vui tai. Họ cùng nhau chuyện trò xem có vẻ tương đắc lắm!

Giữa màn đêm bỗng có một tiếng hú dài bay theo chiều gió vọng đến.

Trương Uyển Hoa vội vàng nói:

- Hai vị sư huynh của tôi, có lẽ tìm tôi không thấy, nên họ đã cuống quýt cất tiếng hú dài để gọi đây.

Nói dứt lời, nàng liền cất tiếng hú trong trẻo để đáp lại.

Tiêu Tông Kiệt bèn nhanh nhẹn nhảy thoát đến một nơi kín đáo để ẩn mình.

Đông phương song sát phi thân lướt tới thật nhanh, trong khi tiếng hú của Trương Uyển Hoa chưa dứt, thì cả hai đã nổi gót nhau rơi xuống ven sông như một cơn gió hốt.

Trương Uyển Hoa đưa tay vuốt lại mớ tóc rối cất tiếng trong trẻo cười nói:

- Nhị vị sư huynh có phải đi tìm tiểu muội đó không ?

Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Ô! tại sao em lại đến đây một mình như thế? Đêm khuây canh vắng, em đi như vậy, nếu bị nhiễm sương thì không phải chuyện chơi đâu.

Trương Uyển Hoa nũng nịu nói:

- Sư huynh lúc nào cũng xem tiểu muội như trẻ con cả. Ở trong Phúc thọ am quá ồn ào nên không làm sao ngủ được, nên tiểu muội mới đến đây để tìm một tý không khí thanh tịnh, thưởng ngoạn cảnh sóng vỗ ven bờ, đêm chài mờ tỏ trên sông. Vì cảnh đẹp như thế này, trong đời người ít có cơ hội nào được gặp lắm.

Đông Phương Hiểu Tinh cất tiếng cười ha hả nói:

- Sư muội không phải là trẻ con hay sao?

Trương Uyển Hoa chu cao đôi môi, nũng nịu nói:

- Tiểu muội không muốn ở nghỉ tại Phúc thọ am mà nên đến một gian khách sạn nào yên tĩnh để ở thì hơn, vì tiểu muội không muốn can dự vào những chuyện thị phi vô ích đó.

Đông Phương Hiểu Bạch nói:

- Có phải sư muội không tin tưởng vào sự thắng lợi trong cuộc xung đột sáng mai này chăng?

Trương Uyển Hoa cười nói:

- Quả là tiểu muội đang có ý nghĩ như thế.

Đông Phương Hiểu Bạch nói:

- Nếu thế tiểu muội đã xem thường võ học của ngu huynh rồi.

Trương Uyển Hoa cất tiếng cười giòn nói:

- Người tài còn có người tài hơn, sư huynh dám tự xem mình là nhân vật số một trong võ lâm hay sao?

Song sát nghe qua không khỏi sững sờ, vì bấy lâu nay Trương Uyển Hoa có tánh trầm lặng, ăn nói đanh đo kỹ lưỡng, hễ khi nàng nói ra là chắc chắn lý lẽ rất vững vàng. Bởi thế cả hai muốn cất tiếng hỏi lại cặn kẽ, thì Trương Uyển Hoa đã mỉm cười nói tiếp rằng:

- Tiểu muội không muốn lấy sự phán đoán kém sáng suốt của mình, để làm gián đoạn mọi việc lớn của nhị vị sư huynh. Vậy để tiểu muội tạm lánh mặt vào buổi sáng ngày mai được rồi. Việc ân oán trong võ lâm, kéo dài mãi không bao giờ dứt nên tiểu muội mới thức tỉnh nhị vị sư huynh như thế, thật ra cũng không có lợi ích chi riêng cho tiểu muội cả!

Nói đoạn nàng bèn nhún mình lao vút lên không, lướt đi như điện chớp, chỉ trong chớp mắt là đã bỏ đi xa ngoài mười trượng.

Đông Phương Hiểu Tinh hết sức cuống quýt, to tiếng gọi rằng:

- Sư muội, chớ nên bỏ đi như thế, ngu huynh còn có ý kiến cần giải bày.

Tiếng nói Trương Uyển Hoa từ xa bay theo chiều gió vọng đến rằng:

Nhị vị sư huynh nên nghĩ đến lòng hiếu sinh của trời đất, khi đáng tha thứ thì nên tha thứ cho người ta.

Tiếng nói sau cùng của nàng, đã không còn nghe rõ được chứng tỏ nàng bỏ đi xa.

Song sát đưa mắt nhìn nhau cùng cười gượng. Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Hãy mau đi tìm cô ta, vì nếu vạn nhất có chuyện chi xảy ra thì chúng ta còn mặt mũi nào nhìn thấy sư mẫu nữa.

Đông Phương Hiểu Bạch nói:

- Cá tính của sư muội rất cứng rắn, anh nào lại chẳng biết việc ấy.

Cô ta bảo là sáng sớm ngày mai thì trở lại, chắc là đúng chứ chẳng hề sai.

Vậy chúng ta làm như thế chẳng hoá ra thừa lăm hay sao? Vì chộc giận cô ta thì càng thêm bất lợi. Phương chi võ công của sư muội lại không kém hơn hai chúng ta, xa nhau chỉ trong mấy tiếng đồng hồ, chắc không có chuyện chi bất lợi xảy ra đâu.

Đông Phương Hiểu Bạch cúi đầu ra chiều nghĩ ngợi, nên tựa hồ chẳng nghe câu nói ấy của người em.

Qua một chốc sau, y ngược mặt nhìn lên và cất tiếng khẽ than nói:

- Sư muội là người từ bấy lâu nay bề ngoài xem như lạnh lùng, nhưng kỳ thực thì bên trong lúc nào cũng nhiều nhiệt tình. Trong khi cùng đi đến đây, thì cô ta có vẻ rất hăng hái, thế nhưng tối nay tại sao bỗng lại thay đổi thái độ một cách bất ngờ, như vậy trong chắc có điều chi khó hiểu!

Đông Phương Hiểu Tinh cất giọng hừ lạnh lùng nói:

- Tính tình của người con gái thường đa sầu đa cảm, vậy đó là lẽ thường, chứ có điều chi là lạ? Số người trong Phúc thọ am nếu nói đúng ra thì đều là lũ ngu đầu mã diện khiến cô ta trông rất chướng mắt, nên mới có thái độ như vậy. Đại ca nói thế là có lòng quá đa nghi mất. Thôi, chúng ta hãy trở về am đã.

Dứt lời, song sát mang một tâm trạng buồn bã cùng kéo nhau trở về Phúc thọ am.

Đêm khuya chưa đến canh năm, bầu trời vẫn còn tối đen mù mịt.

Trước cửa Phúc thọ am tiếng gió thổi tòng reo không ngớt. Bên trong cánh rừng có vô số bóng đen xuất hiện chập chờn khắp các nơi.

Trong khi đó có ba bóng người từ bên ngoài cánh rừng bất thần lướt tới nhanh như gió hốt. Tức thời có một tiếng quát to rằng:

- Có phải Yến Nam Tam Kiệt đến đây chăng?

Liền đó tiếng nói của Cầu Long tẩu Trạch Kỳ đáp:

- Chính là ba anh em Trạch mỗ đây, xin phiền các vị hãy vào trong thông báo cho Đông phương lão sư nói Trạch mỗ đã đến sớm hơn giờ hẹn.

Bỗng nghe Đông Phương Hiểu Tinh cất giọng lạnh lùng nói:

- Không cần phải thông báo nữa! Hai anh em chúng tôi đã chờ ba vị tại đây lâu rồi. Còn có bao nhiêu bằng hữu võ lâm nữa, sao này giờ vẫn chưa thấy tới?

Câu nói chưa dứt thì Đông Phương song sát đã từ trên cao đáp xuống, nhẹ nhàng như một đôi chim.

Trạch kỳ cười ha hả thật to nói:

- Đánh nhau thì cần chi phải có người tiếp tay? Nghe qua lời của nhị vị, thì tựa hồ nhị vị cũng có ý tức giận đến cả bằng hữu võ lâm nữa?

Nhưng nhị vị cũng chẳng đã bố trí thực đông đảo người tiếp tay tại khắp khu rừng này rồi hay sao?

Song sát nghe qua không khỏi giật mình thầm nói:

Tại sao hắn ta lại biết được như vậy?

Đông Phương Hiểu Tinh gằn giọng nói:

- Trạch lão sư chớ nên đa nghi, số người canh gác trong khu rừng này đều là thuộc hạ của anh em chúng tôi, chỉ có một mục đích ngăn chặn không cho người ngoài can dự vào việc này mà thôi. Chỉ cần số bằng hữu võ lâm giữ thái độ bằng quang, không can thiệp đến việc riêng giữa chúng tôi và các ông, thì chúng tôi không khi nào làm khó dễ chi với bọn họ cả.

Diêm la phán Ứng Triệu Hùng bỗng phá lên cười đến rung cả bầu trời nói:

- Chả lẽ ngay đến Lữ Khuru Mộ Bình, Độc bà tử và Thất tinh bảo chủ cũng đều là thuộc hạ của nhị vị nữa hay sao?

Đông Phương song sát nghe qua, trên nét mặt tái nhợt, và... của họ không khỏi bùng đỏ.

La Hầu độc phán Đông Phương Hiểu Bạch cũng phá lên cười như cồồng dai nói:

- Té ra nhị vị đã biết rõ tất cả. Đúng thế, đây hoàn toàn đúng sự thật, nhưng không phải là nhằm đối phó với nhị vị, mà trái lại chính là để đối phó với người khác.

- Tiếng cười của hắn ta tựa hồ chẳng phải là tiếng cười của con người, mà giống như tiếng tru ghê rợn của loài lang sói khiến người nghe không khỏi bất rùng mình ghê sợ.

Bầu trời đã sáng tỏ dần, và không gian đã trở thành xám xịt.

Bỗng nhiên có một bóng người từ trong rừng bay thoát ra quát to rằng:

- Đối phó với ai? Tại sao các hạ không chịu nói rõ ra?

Song sát nhìn thấy thân pháp của đối phương vô cùng nhanh nhẹn, nên trong lòng không khỏi kinh hãi, họ ngược mắt nhìn lên thì trông thấy đây là một gã đàn ông gầy cao, diện mục âm u lạnh lùng, mình mặc áo xanh. Người ấy đúng là Châu Nhân Ký, một nhân vật tên tuổi rung chuyển cả nam bắc ngân Trường giang gần đây!

Bởi thế cả hai liền hiện đầy vẻ sát khí trên nét mặt.

Đông Phương Hiểu Tinh lúc đến Nhất phẩm hương tửu lầu đã được người ta nói cho biết về Châu Nhân Ký nên lẽ tất nhiên và giờ đây hẳn ta đã nhận ra được đối phương là ai ngay. Do đó hẳn ta bèn hừ một tiếng nói:

- Thằng ranh, người không khỏi quá ngông cuồng mất! Trước đây tên tuổi của Truy hồn ác khách ta còn nổi bật hơn người hiện giờ, và nếu đem so sánh với người, thì thực chênh lệch nhau một trời một vực.

Vậy nếu ta không cho người một bài học khôn thì ta đâu còn xứng đáng với cái tên Truy hồn ác khách nữa?

Nói đến đây bỗng giọng nói của y trở thành lạnh lùng hỏi tiếp rằng:

- Tôn giá có phải là Châu đại hiệp mà gần đây tên tuổi vang lừng cả vùng nam bắc sông Trường giang không? Chúng tôi thực là thất kính quá!

Câu nói ấy tuy có vẻ tán tụng Châu Nhân Ký nhưng thực ra bên trong lại ngầm chứa đựng sự xỏ xiên và khinh lờn.

Châu Nhân Ký nào lại không biết điều đó, nên sắc mặt bỗng trở thành lạnh lùng nói:

- Chả dám! Chả dám! Tại hạ nào có thể so sánh được với Thần châu song sát, mà trước kia đã làm rung chuyển cả vùng Hoa hạ?

Đông Phương Hiểu Tinh cười lạnh lùng nói:

- Chúng tôi chẳng dám nói dối, hiện giờ số người của Độc bà tử sở dĩ đến đây, chính là để đối phó với tôn giá. Vì lẽ tất nhiên số người sẽ can dự vào việc này không phải chỉ có một mình tôn giá mà thôi.

Châu Nhân Ký nói:

- Nếu thế, thì xin các hạ hãy gọi bọn ra đây. Việc Yên Nam Tam Kiệt cùng so tài với nhị vị xin để lại sau tiên hành cũng được.

Đông Phương Hiểu Tinh cất tiếng cười nhạt nói:

- Tốt! Chúng tôi đang có ý muốn chiêm ngưỡng tuyệt nghệ của tôn giá đây. Vừa nói hẳn ta vừa quay mặt về phía Phúc thọ am đưa tay lên vẫy:

- Tức thì thấy từ trong ngôi am có mười mấy bóng người nối gót nhau chạy nhanh ra như gió hốt.

Lúc bấy giờ quần hùng đã lục tục kéo nhau tới bên ngoài khu rừng.

Chỉ trong chớp mắt bọn họ đã giàn thành thế trận Bát quái cửu cung và hai

mặt công và thủ đều vững vàng, không hề sơ hở.

Tuy thế trận của họ mới xem qua thì rất bình thường chẳng có chi lạ, phàm người có học qua về bày binh bố trận, đều có thể đoán biết được sự tương sinh tương khắc của thế trận ấy cả.

Song thực ra Thần châu song sát là người tài cao học rộng, nên họ càng nhìn kỹ thì thấy thế trận ấy ngầm chứa một sự diễn biến khó lường, nên sắc mặt không khỏi biến đổi.

Châu Nhân Ký bắt thần thò tay tuốt lưỡi trường kiếm trên vai xuống, đôi mắt nhìn chòng chòng vào số người đang từ trong am chạy ra. Y trông thấy ba người dẫn đầu, chính là Độc bà tử, Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khuru Mộ Bình và Châu Thiệu Khương.

Y không biết mặt Châu Thiệu Khương nhưng trái lại Châu Thiệu Khương trông thấy Châu Nhân Ký thì đôi mắt liền hiện lên những tia sáng vui mừng. Đông Phương Hiểu Tinh bỗng to tiếng cười nói:

- Lữ Khuru lão sư, vị này chẳng phải là Châu đại hiệp, một nhân vật đang nổi tiếng lừng lẫy ở khắp cả hai vùng nam bắc sông Trường giang đấy không? Thiết Chỉ Thư Sinh chưa kịp trả lời, thì Châu Nhân Ký bỗng tràn người đến trước mặt Thang Bà Tử đôi mắt sáng quắc như hai luồng điện nói:

- Bà có phải là Độc bà tử không? Châu mỗ đang tìm bà đây.

Vừa nói là y đã đưa lưỡi kiếm tới trước, mũi kiếm rung động và gây thành mười mấy ngôi sao bạc lạnh ngắt, nhằm Thang Bà Tử công thẳng tới.

Đường kiếm ấy thực hết sức kỳ diệu. Mấy mươi ngôi sao bạc bắt từ trên giảng thành một hàng thẳng đứng tới dưới, nhắm công vào các huyết đạo bá hội, thần đình, thiên đột, khí hải, khuyết ngươn của Thang Bà Tử.

Thang Bà Tử trông thấy từ đỉnh đầu của mình cho đến dưới bụng không đâu là không nằm dưới thế tấn công của lưỡi kiếm ác liệt ấy.

Trong khi đó hơi lạnh buốt của da thịt, gió rít vèo vèo, khiến bà ta không khỏi kinh hãi.

Giữa lúc ấy Tiêu Tông Kiệt liền từ trong đám quần hùng bước nhẹ nhàng ra, bước đi của chàng khoan thai bình tĩnh, trên tay đang phe phẩy chiếc quạt xếp, mặt không ngớt tươi cười, lắc đầu to tiếng khen rằng:

- Thế kiếm của Châu đại hiệp thực hết sức thần kỳ, xem ra Thang Bà Tử khó thoát khỏi phải bị hạ dưới kiếm này. Câu nói ấy của Tiêu Tông Kiệt đã làm cho Thang Bà Tử hết sức giận dữ. Vì thế kiếm của Châu Nhân Ký đánh ra chính là một thế kiếm tấn công bất thần, khiến bà ta không thể nào chống trả lại được. Do đó bà ta buộc phải nhanh nhẹn xoay người thối lui ra sau.

Nào ngờ đâu thế kiếm kỳ lạ của Châu Nhân Ký lại bám sát theo bà ta như hình với bóng, khiến Thang Bà Tử lại phải ngã ngựa người rồi lại vọt lui ra sau nữa để né tránh.

Thế là sau một tiếng xoạc, lớp áo của Thang Bà Tử đã bị lưỡi kiếm của Châu

Nhân Ký rọc đứt một đường dài độ ba tấc từ ngực đến bụng.

Thang Bà Tử tức giận gầm thét inh ỏi, rồi chụp lấy ngực nhanh nhẹn chạy thẳng vào trong Phúc thọ am.

Tiêu Tông Kiệt phe phẩy chiếc quạt mím cười nói:

- Tại hạ nói có đúng không nào?

Câu nói ấy của chàng chính là để nói với quần hùng đang đứng tại sau lưng mình.

Số quần hùng đang giàn thành thế trận, do Kiếm hoàn song tuyệt Lương Vô Úy chưởng môn phái Hoài dương cầm đầu. Ông này nghe qua bèn đáp rằng:

- Nhãn quang của Tiêu công tử quả sáng như điện, đoán trước mọi việc chẳng sai chút nào cả.

Đông Phương Hiểu Bạch bỗng lên tiếng nói:

- Độc bà tử nào chịu bỏ qua, Châu đại hiệp rắc rối lớn cho mình rồi.

Tiêu Tông Kiệt mím cười nói:

- Việc ấy cũng không hấn đâu! Thang Bà Tử nếu không sử dụng chất độc, mà chỉ dựa vào võ công, chân lực của mình để tranh tài cao thấp, tại hạ dám quả quyết là Châu đại hiệp sẽ thủ thắng được.

Thần châu song sát đối với Tiêu Tông Kiệt có nhiều thiện cảm, vì họ thấy ngày hôm qua chàng đã ra tay tương trợ cho Trương Uyển Hoa, Đông Phương Hiểu Tinh nghe qua lời nói của chàng thì khẽ cau đôi mày hung tợn của y lại nói:

- Tôn giá nói thế không khỏi quá xem thường Thang Bà Tử đó!

Tiêu Tông Kiệt nhếch môi cười nói:

- Các hạ nếu chưa chịu tin lời nói của tại hạ, thì hãy khuyên bảo Thang Bà Tử chớ dùng chất độc, thì sẽ thấy lời nói của tại hạ không phải là hoàn toàn vô căn cứ đâu.

Lúc ấy bảo chủ Thất tinh bảo là Thiết toán bàn Tổng Thu Trạch đã bắt đầu đánh nhau với Châu Nhân Ký tại phía sau lưng Lữ Khưu Mộ Bình.

Tổng Thu Trạch là người có võ công cao cường, trong tay lại có chiếc bàn toán bằng thép tinh đúc rỗng nên, vung trong gió nghe vèo vèo, gây thành những luồng kinh lực ồ ạt như vũ bão.

Qua một tiếng loảng xoảng, mọi người đã thấy bảy hạt toán đã được tung ra, bay nhanh như gió, sắp theo phương vị thất tinh.

Những bàn toán của Tổng Thu Trạch có hình dáng như những con ngao, chung quanh vừa đẹp lại vừa sắc bén, chẳng những bên trong chứa rất nhiều chất độc mà lại còn có sức mạnh đánh vỡ được huyết đạo của đối phương.

Hơn nữa, thủ pháp của ông ta lại vô cùng tinh xảo, tung những hạt bàn toán ấy ra lúc nào cũng nhằm huyết đạo của đối phương rất chính xác.

Một điều lợi hại nhất, là tất cả mười sáu bàn toán ấy có thể nối tiếp bay ra không ngừng chẳng khác nào những giọt mưa rơi đầy không gian, nhằm

chụp xuống cả người đối phương. Do đó rất ít có đối phương nào lại có thể thoát chết được dưới Thiết toàn bàn của ông ta. Vì lẽ ấy tên tuổi của Tổng Thu Trạch đã rung chuyển cả vùng Hà lạc ở Trung Nguyên.

Châu Nhân Ký đã trải qua mọi sự dấn dò trước, nên lúc nào cũng đề phòng cẩn mật. Y dừng ngay thế lại chú ý theo dõi những bàn toán kia, và đứng yên không hề né tránh. Vì y biết Tổng Thu Trạch còn có những thế đánh hiểm hóc tiếp theo sau đó nữa.

Quả nhiên nối tiếp theo sau những hạt bàn toán ấy lại còn sáu mươi hạt bàn toán khác bỗng được tung ra, bay đầy cả một vùng. Trong khi đó thân hình của Tổng Thu Trạch cũng theo với chiếc bàn toán lao tới ồ ạt.

Châu Nhân Ký bỗng vọt thẳng bay người lên cao, giương cổ thét lên một tiếng dài, rồi bỗng xoay ngược đầu, bắt từ trên cao lao trở xuống và dùng thế Thiên giao tinh ly vung kiếm đánh ra, khiến sao bạc lạnh ngắt loé lên đầy bầu trời, nhắm công thẳng về phía Tổng Thu Trạch nhanh như những làn điện xẹt.

Qua một tiếng loảng xoảng của hai loại sắt thép vang lên chạm nhau, tức thì tất cả những hạt bàn toán của Tổng Thu Trạch đều bị hất bay đi, trong khi luồng kinh lực của lưỡi kiếm tiếp tục uy hiếp làm cho Tổng Thu Trạch phải nhảy lùi ra sau để né tránh.

Giữa lúc thân hình của Châu Nhân Ký chưa rơi đến đất, thì y lại vung gươm đánh lên gây thành một đạo kiếm quang chói ngời, công thẳng về phía đối phương.

Tổng Thu Trạch vung chiếc thiết bàn toán lên đỡ thẳng ra, thế võ của ông ta là một thế võ đánh mạnh đỡ thẳng với kẻ thù.

Hai món võ khí vừa va chạm vào nhau, thì Tổng Thu Trạch liền cảm thấy hộ khẩu như muốn té ra, cả cánh tay tê buốt, mất hết tự chủ, thối lui liên tiếp ra sau, máu huyết trong lồng ngực đảo lộn dữ dội!

Châu Nhân Ký đã chiếm được ưu thế, nên bám sát theo tấn công tiếp ba thế kiếm nữa, thế nào thế nấy vô cùng mạnh mẽ, chạm thẳng vào chiếc thiết bàn toán của Tổng Thu Trạch toé lửa đỏ lòm, gây thành những sức rung chuyển mạnh mẽ, làm cho hai cánh tay của Tổng Thu Trạch cơ hồ như mỗi rung, loạng choạng liên tiếp thối lui ra sau bảy tám bước.

Tổng Thu Trạch nguyên vì y lại võ công của mình, nên có công mà thiếu thủ, vừa chụp được chủ động thì đã đem hết toàn lực ra tấn công đối phương. Y tưởng Châu Nhân Ký không làm sao thoát được mấy mươi hạt bàn toán của y. Do đó y biến hẳn sắc mặt định quay đầu bỏ chạy, nhưng bất ngờ Châu Nhân Ký lại vung gươm công xéo tới, vô cùng nguy hiểm.

Thế là hai đạo ánh sáng xanh ngắt vừa chạm vào nhau, ai nấy đã nghe Tổng Thu Trạch gào lên một tiếng thảm thiết rồi ngã lăn quay nằm sóng sượt trên vung máu đào, trong khi cánh tay phải của y mang theo một trận mưa máu

bay bổng lên giữa lưng chừng trời.

Song sát trông thấy thế, không ngớt nhướn cao đôi mày rậm của họ lên, mặt lộ sắc kinh ngạc vô cùng.

Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khưu Mộ Bình thì sắc mặt trở thành tím ngắt.

Trong khi đó Châu Thiệu Khương vẫn bình tĩnh như không hề thấy chuyện gì xảy ra trước mặt.

Thế là lũ yêu tà phần lớn đều kinh hãi, liền đó có hai tên lách người bước ra, đỡ lấy Tống Thu Trạch chạy vào Phúc thọ am để lo chữa trị.

Ngay lúc đó, bỗng lại nghe một tiếng thét đầy giận dữ vang lên từ phía ngôi am, rồi thấy một bóng người chạy bay trở ra nhanh như điện chớp, và bóng người đó không ai khác chính là Độc bà tử.

Độc bà tử chưa chạy tới nơi đã vung chiếc gậy sắt đầu rắn trong tay ra gậy thành vô số bóng gậy chập chờn trong không gian đi đôi với những luồng kinh lực dày đặc và mãnh liệt như núi đồi sụp đổ, cuốn thẳng về phía Châu Nhân Ký.

Châu Nhân Ký lánh mình tránh ngang một bước rồi lại vung gươm đâm xéo tới, y nhắm ngay chỗ sơ hở của đối phương dùng những thế võ hiểm hóc và mãnh liệt công thẳng vào những nơi mà đối phương không thể không lo tự cứu.

Đông Phương Hiểu Tinh bỗng cất giọng lạnh lùng nói:

- Xin nhị vi hãy ngưng tay đã!

Hai đối thủ nghe thế, liền nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau, Châu Nhân Ký đưa ngang lưỡi kiếm lên trước ngực, đứng yên không nhúc nhích.

Riêng Độc bà tử thì đưa mắt nhìn thẳng về phía Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Đông Phương lão sư có điều chi giải bày?

Đông Phương Hiểu Tinh cất giọng chậm rãi, nói rằng:

- Nhân vật võ lâm so tài với nhau cần đánh vừa tới rồi thu tay trở lại, cũng đủ biết tài nghệ ai hơn ai kém. Khi nãy Thang lão sư rõ ràng đã bị bại, vậy mỗi thù ấy chỉ nên để sau này hẹn một địa điểm khác để thanh toán với nhau. Trái lại nếu cứ vì ầm ức giao tranh mãi với nhau như thế này thì đến lúc nào mới phân thắng bại được?

Thang bà tử nghe qua vô cùng bức dọc, đôi mắt tràn đầy ánh sáng căm hận nói:

- Vừa rồi lão bà tử bị thua thế võ ấy, trong lòng vẫn còn ầm ức chưa chịu phục đâu!

Đông Phương Hiểu Tinh cất tiếng cười nhạt nói:

- Tại hạ vốn có ý tốt nên mới nói như thế. Nếu nói về võ công chơn thực thì Thang lão sư vị tất có thể đối địch với Châu bằng hữu. Trái lại nếu Thang lão sư sử dụng đến chất độc vô hình, thì đấy là một việc khác. Nhưng hiện

giờ và ở nơi đây, Thang lão sư lại không thể sử dụng đến chất độc ấy. Vì vạn nhất võ lâm đồng đạo đứng ngoài bị hại lây thì Thang lão sư nào có thể gánh chịu được trách nhiệm nặng nề ấy?

Thang bà tử nghe qua những lời nói hữu lý ấy thì không khỏi sững sờ ngơ ngác.

Thiết Chỉ Thư Sinh mỉm cười nói:

- Lời nói của Đông Phương đại hiệp thật chí lý, xin Thang lão sư hãy suy nghĩ lại cho kỹ.

Thang bà tử gằn giọng nói:

- Lão bà tử nhất định sẽ không thể sử dụng đến chất độc được rồi.

Bà ta rõ ràng tức giận vì những lời nói có vẻ quả quyết của Đông Phương Hiểu Tinh, là chắc chắn bà ta sẽ bị bại dưới tay của Châu Nhân Ký. Vì nói thế có khác nào xem thường võ công của bà ta. Do đó vừa dứt lời, thì bà ta vung chiếc gậy trong tay ra, khiến kinh phong rít vèo vèo nhắm ngay Châu Nhân Ký quét tới.

Châu Nhân Ký đã đề phòng trước, nên vừa trông thấy chiếc gậy của Thang bà tử quét tới thì liền vung lưỡi kiếm lên, gậy thành vô số ánh sao bạc lạnh buốt công trả lại đối phương.

Cả hai bên đều đánh nhau hết sức nhanh nhẹn, thân hình của họ xê dịch như gió hốt, kẻ bay lên người rơi xuống đánh nhau vô cùng ác liệt, nhưng vẫn không thể nào phân được thắng thua.

Thiết Chỉ Thư Sinh đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Yến Nam Tam Kiệt mỉm cười nói:

- Việc hôm nay chính là việc mà ba vị đóng vai chính. Vậy ba vị có thể ung dung đứng ở ngoài nhờ vào thực lực của kẻ khác để tạo nên một cuộc chém giết đẫm máu trong võ lâm, hầu mang cái lợi đến cho riêng mình không?

Lôi thân Từ Vi Quang là người tánh nóng như lửa, nghe thế thì giận dữ quát lên rằng:

- Nay Lữ Khưu Mộ Bình, chuyện riêng của Yến Nam Tam Kiệt xin ông chớ can dự tới là tốt hơn.

Thiết Chỉ Thư Sinh cất tiếng cười to nói:

- Chuyện của thiên hạ thì người thiên hạ dự vào, có chi là lạ? Tại hạ là người võ lâm, đâu lại khoanh tay đứng nhìn việc của võ lâm hay sao?

Tiêu Tông Kiệt bỗng lảm bảm nói rằng:

- Bản thân mình còn lo không xong, có đâu lại can dự đến việc của người khác, như vậy chẳng hoá ra ngốc lảm ru?

Giọng nói của chàng rất khế, nhưng từng tiếng một đều lọt vào tai của Thiết Chỉ Thư Sinh khiến màn tai của ông ta không ngớt kêu lên o o như muốn điếc, đồng thời cũng khiến sắc mặt biến hẳn.

Ngay lúc ấy bỗng nghe một giọng cười to như cuồng dại, phát ra từ trên

ngọn tòng, rung chuyển cả bầu trời cao. Cùng một lúc với tiếng cười vang đến ấy, mọi người trông thấy có một bóng đen to lớn từ trên không bay xuống, như một con ó khổng lồ.

Thiết Chỉ Thư Sinh vừa trông thấy người ấy, thì sắc mặt lại không khỏi biến hẳn.

Trong lũ gian tà, có kẻ buột miệng kêu lên kinh hoàng rằng:

- Lệ Sơn lão yêu!

Liền đó tất cả những nhân vật thuộc hai phe hắc bạch đang hiện diện đều sôi động hẳn lên.

Thang Bà Tử và Châu Nhân Ký đang quyết đấu với nhau ác liệt, cũng dừng tay lại nhảy lùi ra xa.

Đôi mắt của Lệ Sơn lão yêu tràn đầy sắc âm u lạnh lùng đưa chân từng bước từng bước một, nhắm ngay Thiết Chỉ Thư Sinh tiến thẳng tới.

Thiết Chỉ Thư Sinh quát to rằng:

- Ông muốn tìm ai thế?

Lệ Sơn lão yêu gằn giọng nói:

- Ta tìm người đây! Môn đồ của ta là Trầm Ứng Thái đã bị chết dưới tay người, vậy nợ máu thì phải trả lại bằng máu.

Thiết Chỉ Thư Sinh tự biết nỗi hảm oan này dù có nhảy xuống sông Trường giang cũng không sao gột rửa cho sạch được. Nhưng dù sao y cũng là người gian manh nhiều mưu lược, nên liền cất tiếng cười to nói:

- Sự thực lúc nào cũng đáng tin hơn lời hùng biện. Ai phải ai quấy trong vấn đề đó, hiện nay vẫn chưa thể xác định được. Bởi thế nên ông và tôi gây sự đánh nhau trong lúc này, hoàn toàn không thích hợp, hợp chỗ. Vì làm thế này kẻ khác sẽ được hưởng phần lợi của ngư ông, chẳng hoá ra mình kém trí lẫn hay sao. Bởi thế ông đến đây ngày hôm nay thực chẳng khác nào tự đến nạp mạng mình vậy.

Đôi mắt của Lệ Sơn lão yêu bỗng trợn to chiếu gờ ánh sáng hung dữ nói:

- Kẻ nào dám ăn tim rồng gan cọp, mới dám động đến lão phu.

Lữ Khuru Mộ Bình đưa tay chỉ về phía quần hùng đang bố trí thành trận thế bát quái cửa cũng nói:

- Bọn chúng đã bủa lưới kín mít cả chúng quanh, với mục đích thách thức chúng ta, xem ai dám xông vào trận thế của họ hay không?

Lệ Sơn lão yêu cười nhạt nói:

- Người cố tình muốn kéo lão phu vào phe người, thì thực là uống công vô ích.

Thiết Chỉ Thư Sinh cười nhạt nói:

- Ông đến đây với mục đích tìm hiểu pho Giáng long kinh hay chỉ vì Trầm Ứng Thái?

- Ta đến đây có cả hai mục đích đó.

Nếu thế thì pho Giáng long kinh đã bị Ngôn Như Băng cướp đi rồi, ông không đến Ngũ Hành cốc để tìm mà trái lại đến đây để làm gì?

Ngôn Như Băng hiện nay chưa trở về Ngũ Hành cốc. Trong khi đó, nhân dịp đại lễ ra mắt của Thiên vô giáo ông ta chắc chắn sẽ tới đây, chừng ấy ta sẽ hỏi lại ông ấy lấy cũng không muộn.

Thiết Chỉ Thư Sinh bỗng cất tiếng cười to nói:

- Tại hạ xin nói thật với ông anh, là kẻ đã sát hại lệnh đồ tức Trầm Ứng Thái, hiện đang có mặt ở tại đây, song chỉ e là ông anh không dám gây sự với người đó mà thôi.

- Nào lại có như vậy? Người thử chỉ rõ người ấy cho lão phu xem nào?

Thiết Chỉ Thư Sinh bèn đưa tay chỉ thẳng vào người Lương Vô Úy chường môn phái Hoài dương nói:

- Ông hãy hỏi Lương Vô Úy thì sẽ rõ.

Lệ Sơn lão yêu lộ vẻ do dự trong giây lát, rồi mới quay người đồng dục bước thẳng về phía Lương Vô Úy.

Thế là sau một tiếng quát to, Châu Nhân Ký đã bắt thần vung lưỡi trường kiếm lên, gây thành một đạo kiếm quang sáng ngời công thẳng tới Lệ Sơn lão yêu nhanh như chớp.

Lệ Sơn lão yêu cười nhạt nói:

- Thăng bé kia, người không chết đã là một cái phúc to rồi, thế hôm nay sao lại tự đi tìm cái chết nữa? Rõ ràng người là kẻ không biết tự lượng sức mình! Vừa nói lão ta vừa xoay người lách tránh, rồi giương năm ngón tay ra nhắm ngay lưỡi kiếm của Châu Nhân Ký chụp thẳng tới.

Châu Nhân Ký trông thấy thế chụp của Lệ Sơn lão yêu kỳ diệu khó lường, trong khi đó lại có một luồng kinh lực lạnh buốt ồ ạt cuốn tới, làm cho thế kiếm của y bị luống cuống chậm chạp trở lại.

Chính vì vậy thế kiếm của Châu Nhân Ký nhất thời mất hẳn sự linh động, nên đã bị Lệ Sơn lão yêu thò năm ngón tay tới xiết chặt cứng ngắt.

Châu Thiệu Khương đang đứng bên cạnh đưa đôi mắt lạnh lùng theo dõi sự xô sát của đôi bên, khi trông thấy thế, thì lão ta bỗng lộ sắc kinh hãi, nhưng chỉ thoáng qua rồi lại giữ được sự bình tĩnh ngay.

Tuy nhiên những cử chỉ bất thường ấy của Châu Thiệu Khương đều không thoát được khỏi cặp mắt của Tiêu Tông Kiệt vì suốt từ đầu đến giờ Tiêu Tông Kiệt không giờ phút nào là không chú ý theo dõi Châu Thiệu Khương cả!

Sau khi Lệ Sơn lão yêu đã xiết chặt được lưỡi kiếm của Châu Nhân Ký thì chưởng trái nhanh như chớp nhắm ngay lồng ngực của Châu Nhân Ký giáng mạnh xuống.

Thế đánh ấy của lão ta, ngầm chứa vô số sự biến hoá tuyệt luân, dù cho Châu Nhân Ký có chống trả đến mức nào, cũng không làm sao thoát khỏi

được cái chết.

Châu Thiệu Khương kinh hãi nói thầm rằng:

Hay lắm, bọn các người tên nào tên nấy đều để dành mấy đường võ hiểm hóc ác độc, hầu chờ dịp đối phó với lão phu. Song cũng may là lão phu không hành động liều lĩnh. Hừ bọn các người chẳng làm sao thoát khỏi được mưu lược của lão phu đâu.

Châu Nhân Ký đang lâm vào tình trạng hiểm nguy như chỉ treo mảnh chuông, bỗng Tấn Lâm đã nhanh như chớp lao mình nhảy ra, vung hai quyền dùng thế Nhật nguyệt đương phong đem toàn lực nhắm ngay sau lưng Lê Sơn lão yêu xô thẳng tới.

Tiêu Tông Kiệt vẫn làm ra vẻ không hề để ý tới, đưa chiếc quạt xếp quạt mạnh ra một lượt, tức thì một luồng kinh lực kín đáo liền bay ra nhắm thẳng điểm vào Uyển mạch nơi cổ tay phải của Lê Sơn lão yêu tức cánh tay mà lão ta đang xiết chặt lưỡi kiếm của Châu Nhân Ký.

Lê Sơn lão yêu bất ngờ cảm thấy có một luồng kinh phong từ phía sau lưng mình cuốn tới, nên bắt đắc dĩ phải thu chiêu phía trái lại, quét trở ra sau, nhưng trong khi đó thì lão ta lại cảm thấy một luồng kinh lực lạnh buốt, điểm thẳng vào Uyển mạch của mình, nên trong lòng không khỏi kinh hãi, buông lỏng năm ngón tay đang siết chặt lưỡi kiếm ra và thu thế võ trở về. Châu Nhân Ký vừa quát to vừa nhanh nhẹn vung lưỡi kiếm lên, gây thành những đốm sao bạc lấp ló bầu trời nhắm ngay Lê Sơn lão yêu cuốn tới, luồng kiếm phong cũng rít giào vèo vèo chẳng thua chi muôn ngàn đợt sóng. Lê Sơn lão yêu đang lâm vào cảnh lưỡng đầu thọ nạn, nên không khỏi giận dữ, vung nhanh đôi quỹ trao chụp thẳng vào Châu Nhân Ký và Tấn Lâm. Giữa lúc đó Châu Thiệu Khương bỗng ho lên hai tiếng to, rồi phun ra một cục đàm.

Số quần hùng trong võ lâm cũng bất thần phóng ra mười mấy món ám khí, nhắm thẳng Thần châu song sát tiến công tới.

Song sát là người võ công hết sức trác tuyệt nên khi ám khí tới gần, thì Đông Phương Hiểu Tinh bèn cất tiếng cười nhạt, rồi vung chiêu phải ra, quét số ám khí ấy bay thẳng lên lưng chừng trời. Kế đó y lại đồng đặc bước thẳng tới trước mặt số người vừa rồi ném ám khí, gằn giọng nói:

- Bọn người nào mới vừa hung hăng tung ám khí, hãy bước ra tự thừa nhận chớ để liên lụy đến người khác.

Đông Phương Hiểu Bạch cũng đi theo sát sau lưng ông anh xông thẳng vào cửu cung bát quái trận.

Ngay lúc đó có một gã đàn ông to lớn, mình mặc áo đen vung một lưỡi kim đao lên gây thành một vùng ánh thép chói ngời, rồi gằn giọng quát to rằng:

- Hãy lui trở lại!

Đông Phương Hiểu Tinh quả không hổ với cái tên Truy hồn ác khách. Y tràn

người tới, rồi quét ngang một chưởng ra tức thì gã đàn ông to lớn nọ đã gào lên một tiếng thảm thiết, trong khi thân người đã bị hất bay ra xa ngoài năm trượng, từ trên cao rơi xuống đất nghe một tiếng sầm. Thế là lưỡi kim đao đang cầm trong tay liền xấn thẳng vào ngực y khiến máu tươi tuôn trào như suối chết tức khắc không kịp trời!

Quần hùng trông thấy thế đều kinh hoàng thất sắc. Vì chỉ mới chạm mặt nhau, mà đối phương đã vung ra một chưởng, đánh chết ngay một cao thủ thuộc hàng thứ hai trong phái Bắc nhạc. Như vậy võ công của đối phương cao cường và quái dị đến mức nào ai cũng có thể đoán biết được cả.

Yến Nam Tam Kiệt bất thần vọt người bay thẳng lên không rồi xẹt tới nhanh như chớp, đáp xuống trước mặt của Thần châu song sát.

Trạch kỳ nói:

Nhị vị không thể giận cá chém thớt! Món nợ này Trạch mỗ xin gánh chịu tất cả.

Đông Phương Hiểu Tinh cất giọng cười khinh dễ, cười nhạt nói:

- Như vậy là tốt lắm! Ông tự biết thế nào cũng khó thoát khỏi được một cái chết, nên mới ôm đồm tất cả vào một mình, như vậy phải không?

Trạch Kỳ cười to nói:

- Lễ thường thì người võ tướng làm thế nào tránh khỏi được cái chết ngoài trận mạc? Vậy kẻ đại trượng phu dù sống cũng không mừng, mà chết cũng không sợ. Song mọi việc không phải dễ dàng như lời các hạ đã nói đâu.

Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Có thực như thế hay không?

Trong lúc ấy song sát đã đưa chưởng lên ngang lòng ngực, đồng thời bốn tia mắt ngó chòng chọc vào người của Yến Nam Tam Kiệt.

Tam kiệt cũng đang đứng theo thế chân vạc, sắc mặt có vẻ căng thẳng vô cùng.

Giữa lúc đó nếu song sát đem toàn lực ra đánh thẳng Yến Nam Tam Kiệt thì dù họ không chết cũng tất bị trọng thương. Trước kia khi Song sát và Tam kiệt gây thành mối hiềm khích với nhau, thì võ công của song sát cũng đã cao cường hơn tam kiệt rất nhiều. Lúc ấy nếu không nhờ Thân thủ báo ứng Lỗ Công Hành kịp thời ra tay tương trợ thì tam kiệt ngày nay nào còn mạng sống nữa?

Nhưng hiện giờ Thần châu song sát đang có phần kiêng dè vì nếu họ ra tay tấn công tam kiệt thì quần hùng sẽ phát động trận thế ngay.

Như vậy dù họ có giết chết được Tam kiệt, cũng khó bề thoát khỏi vòng vây của quần hùng. Chính vì vậy nên họ còn đang đắn đo nghĩ ngợi.

Châu Thiệu Khương bỗng đưa tay ra hiệu cho Thiết Chi Thư Sinh rồi lão ta xông thẳng về phía Lương Vô Uý.

Bỗng nhiên ngay lúc ấy có tiếng tiêu diu dật từ phía ngoài cánh rừng tòng

vọng lại. tiếng tiêu ấy nghe rất ai oán, khiến mọi người đều không khỏi có cảm giác buồn ngủ.

Song sát vừa nghe tiếng tiêu ấy thổi lên, thì sắc mặt không khỏi biến hẳn. Cả hai dùng thể Tiềm long thăng thiên vọt thẳng người lên nền trời cao, rồi nhắm hướng có tiếng tiêu lao vút tới như điện chớp.

Chỉ trong nháy mắt họ đã mất hút!

Châu Thiệu Khương vừa mới bước tới độ bốn năm bước, bất ngờ trông thấy song sát đã bị tiếng tiêu xa lạ ngoài khu rừng thu hút đi mất, nên không khỏi sửng sốt.

Trong khi đó bỗng có một bóng đen từ trong một góc kín đáo của khu rừng bất thần chạy ra ném trước mặt Châu Thiệu Khương một bức thư rồi lại nhảy lui ẩn vào cánh rừng.

Tất cả những sự diễn biến đột ngột đó làm cho Châu Thiệu Khương sửng sò, ngờ ngác.

Lão ta bước tới nhặt phong thư lên, thì thấy bên ngoài phong bì trống trơn, không có một chữ nào. Đến khi lão ta xé phong bì rút ra một cánh thư dày đặc những chữ viết theo thể tiểu giai, cỡ đầu móc đĩa ăn thì sắc mặt không khỏi biến hẳn.

Trên vùng trán của Châu Thiệu Khương mồ hôi tuôn ra như mưa, đôi vai không ngớt chao động, tựa hồ lão ta đã gặp phải một biến cố chi vô cùng to lớn vậy.

Thốt nhiên Châu Thiệu Khương lại bất thần vọt người bay thẳng lên không, rồi phi thân lướt đi mất hút.

Lữ Khuru Mộ Bình trông thấy thế, không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Trên khuôn mặt sáng như ngọc của Tiêu Tông Kiệt liền lộ nét tươi cười và không ngớt phe phẩy chiếc quạt trong tay, dáng điệu vô cùng hào phóng.

Trong khi đó Lê Sơn lão yêu đang lưỡng đầu thọ địch. Lão ta ngoại trừ cảm thấy chướng lực của Tấn Lâm và kiếm phong của Châu Nhân Ký lại có một luồng kình lực vô hình không ngớt thu hút lấy chân lực của mình làm cho lão ta phải lâm vào một tình trạng hết sức nguy hiểm.

Lão ta đoán biết, việc này chắc chắn có một cao thủ đang bí mật tác quái, nhưng khổ nỗi là lão ta không thể nào tìm ra được một nhân vật khả nghi cả. Bởi thế lão ta mỗi lúc mỗi kinh hoàng thêm, liền cất tiếng hú dài, rồi giữ tay áo bay thẳng lên không bỏ đi mất dạng.

Lúc bấy giờ Nhất bút chân thiên La Tiềm trong số quần hùng bèn nhìn thẳng vào Thiết Chỉ Thư Sinh cất giọng lạnh lùng cười nói:

Bao nhiêu mưu lược sắp đặt nhọc nhằn, kết cục rồi cũng hỏng bét tất cả.

Thiết Chỉ Thư Sinh nghe thế, sắc mặt liền biến hẳn. Trong khi đó, y lại trông thấy ở hướng đông và hướng tây có hai bóng người lướt tới nhanh như điện xẹt, rồi từ trên đáp nhẹ nhàng xuống đất như hai cánh lá rơi.

Người đáp xuống đất trước, chính là một người đàn ông đứng tuổi, sắc mặt âm u lạnh lùng, mình mặc áo dài ngũ sắc, trong tay cũng cầm một lá cờ tam giác ngũ sắc, đưa đôi mắt sáng ngời như điện quét qua mọi người một lượt, rồi cất giọng sâu hiểm nói:

- Trước ngày cử hành đại lễ ra mắt của Thiên vô giáo ta, các bằng hữu võ lâm không được gây sự đánh nhau như thế này, trái lại xin các vị hãy tự giữ gìn lấy danh dự của mình, hầu đề phòng mọi sự bất trắc.

Nói dứt lời, người ấy lắc mạnh đôi vai, phi thân lên cao bảy tám trượng nghe một tiếng vù, rồi đưa hai cánh tay quạt mạnh trong không khí, tiếp tục lướt đi như gió hốt, chỉ trong nháy mắt là đã bay đi mất.

Người đến sau chính là một lão già đội mào nho sĩ, mình mặc áo xanh, dáng điệu rất đạo mạo, tà áo không ngớt tung bay trước gió, xem có vẻ vô cùng thanh tao thoát tục.

Trong số quần hùng bỗng có người kinh hoàng kêu lên:

- Cốc chủ Ngũ Hành cốc!

Đôi tia mắt sáng ngời của cốc chủ Ngũ Hành cốc tức Ngôn Như Băng không ngớt nhìn chòng chọc vào mặt của Thiết Chỉ Thụ Sinh.

Thiết Chỉ Thụ Sinh cảm thấy một luồng hơi lạnh buốt đang từ chót sương sống lần lần tràn lên. Y không ngớt mọi óc tìm ra một cách đối phó với cục diện trước mặt.

Truy hồn ác khách tức Đông Phương Hiểu Tinh và La hầu độc phán tức Đông Phương Hiểu Bạch sau khi nghe được tiếng tiêu diu dặt ai oán bi thương vọng đến bên tai liền phi thân nhắm ngay hướng có tiếng tiêu ấy lướt tới để tìm kiếm.

Tất cả những trạm gác bí ẩn kín trong khu rừng, tên nào tên nấy đều lộ vẻ kinh ngạc sửng sốt, chúng tỏ bọn chúng cũng đang bị tiếng tiêu lạ lùng kia gây xúc động rất mạnh.

Tiếng tiêu ấy nghe khi gần khi xa, tựa hồ như khi có khi không vậy. Đông Phương song sát đều cau chặt đôi mày, sắc mặt có vẻ đang xúc động mạnh mẽ lắm.

Thân pháp của họ nhanh nhẹn không thua một luồng điện chớp, nên bắt giắc đã lướt đi xa hàng năm sáu dặm, và sắp đến một ven sông.

Họ trông thấy tại ven sông ấy, trúc xanh mọc um tùm, có đến hàng vạn cây, lá non xanh mướt. Tiếng sáo du dương đã phát ra từ trong khu rừng trúc ấy. Đông Phương Hiểu Tinh to tiếng gọi rằng:

- Sư muội! Sư muội!

Sau tiếng gọi ấy, không hề nghe tiếng của Trương Uyển Hoa trả lời, mà chỉ nghe tiếng sao bỗng vút tận mây, lằng lằng trên không rồi trong chốc lát âm điệu lại trở thành âm áp uyển chuyển, khiến người nghe lúc thì cảm thấy tâm thần phấn chấn sôi động, lúc thì cảm thấy thoi thới êm đềm.

Song sát liền lướt nhanh vào rừng trúc, trông thấy Trương Uyên Hoa đang ngồi yên trên một phiến đá xanh thối sáo.

Đông Phương Hiểu Bạch nói:

- Sư muội tiếng sao của sư muội gọi ngu huynh có việc gì?

Trương Uyên Hoa liền để ống sáo trên tay xuống, rồi đứng lên tươi cười nói:

- Tiểu muội sợ nhị vị sư huynh bị kẻ khác lợi dụng, làm cho thanh danh bị tổn thương, thân xác bị thiệt hại, nên mới thối sáo để gọi nhị vị sư huynh đến đây.

Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Sư muội, nói thế là quá xem thường ngu huynh rồi!

Trương Uyên Hoa nghiêm sắc mặt nói:

- Dù cho võ công của sư huynh có cao cường đến đâu cũng khó bề chống đỡ lại được trước sự bao vây tấn công của quần hùng trong khắp thiên hạ.

Đông Phương Hiểu Bạch cười nhạt nói:

- Số người ô hợp ấy thì nào có thể chịu đựng nổi một cái đánh?

Phương chi Lữ Khuru Mộ Bình bố trí thiên la địa võng khắp chung quanh rồi.

Trương Uyên Hoa nói:

- Lữ Khuru Mộ Bình là kẻ có tâm địa gian manh độc ác có ý muốn lợi dụng nhị vị sư huynh, nếu thắng thì tốt, bằng không thắng, thì hẳn vùi xác nhị vị sư huynh ở trong cánh rừng tòng ấy rồi bỏ đi là hết chuyện.

Nói đến đây, nàng dừng lại trong giây lát rồi đưa mắt nhìn thẳng vào song sát nói tiếp rằng:

- Sư huynh chớ nên khoác loác, trong số quần hùng có mấy nhân vật mà sư huynh đâu thể địch nổi với họ.

Đông Phương Hiểu Bạch nghe qua, trong lòng lấy làm không vui, vội vàng nói:

- Những người ấy là ai?

Trương Uyên Hoa cười tự nhiên nói:

- Trước tiên phải kể là Tiêu công tử, vì chắc chắn sư huynh không phải địch thủ của cậu ấy đâu!

Đông Phương Hiểu Tinh tức giận hừ lên một tiếng nói:

- Để ngu huynh tìm đến cậu ấy so tài một lần, xem có phải đúng với lời sư muội nói hay không?

Sắc mặt của Trương Uyên Hoa bỗng trở nên lạnh lùng như được phủ lên một lớp sương cười nhạt nói:

- Cậu ấy chẳng hề có mối oán thù chi với sư huynh, vậy tìm người ta để làm gì? Sư huynh đã đến tuổi này thế mà vẫn còn háo thắng, vậy tiểu muội không muốn đi với huynh nữa đâu.

Song sát nghe qua, không khỏi sửng sốt. Vì họ không ngờ Trương Uyên Hoa

lại tức giận họ thực. Trước tiên họ ngạc nhiên không hiểu lý do nào, song vì họ đều là những người từng trải nên nghĩ ngợi trong giây lát là đã đoán biết sự muội của mình đang thâm yêu Tiêu Tông Kiệt rồi.

Tiêu Tông Kiệt là người diện mạo xinh đẹp như ngọc, thái độ hào hoa phong nhã nếu được làm bạn trăm năm với sự muội thì quả thực là xứng đôi vừa lứa không làm sao tìm đâu ra được một đôi lứa như thế nữa.

Song sát đã bừng hiểu ra, nên đồng thanh ồ lên một tiếng rồi nhìn nhau mỉm cười.

Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Ngu huynh nếu gặp mặt Tiêu Tông Kiệt thì liền tránh đường ngay, như vậy chắc chắn sự muội không còn nói chi nữa?

Trương Uyển Hoa biết song sát đã nhận xét được tâm trạng của mình nên liền bừng đỏ đôi má nói:

- Kế đó lại còn có Ngôn Như Băng cóc chủ Ngũ Hành cốc .

Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Ngôn Như Băng chưa hề xuất đầu lộ diện vậy sự muội doạ các anh là gì? Vừa rồi tiểu muội có trông thấy Ngôn Như Băng đã lướt thẳng về phía Phúc thọ am. Ngoài ra lại còn có một người không phải dễ chi trêu trọc nữa.

Song sát đều lấy làm ngạc nhiên đồng thanh hỏi:

- Ai thế?

Trương Uyển Hoa nói:

- Người ấy chính là Châu Thiệu Khương!

Đông Phương Hiểu Bạch nói:

- Lão ta chỉ là người thuộc hàng vô danh tiểu tốt vậy sao tiểu muội lại bảo là khó trêu chọc?

- Phàm kẻ càng vô danh bao nhiêu thì lại chính là người có nhiều điều đáng sợ bấy nhiêu. Lão ta là một nhân vật hết sức lợi hại.

Đông Phương Hiểu Tinh lộ vẻ ngờ vực nói:

- Sự muội, có phải vừa rồi em có tới nơi đó hay không?

Trương Uyển Hoa nói:

- Đây là lẽ tự nhiên, nếu chẳng phải thế, thì tiểu muội làm sao dám nói càn.

Thiết Chỉ Thư Sinh tuy đã bố trí thiên la địa võng nhưng có lẽ trong giờ phút này đã bị tan rã cả rồi.

Truy hồn ác khách nói:

- Ngu huynh muốn đi xem qua cho biết đâu nào lại xảy ra việc như thế được, ngu huynh không tin đâu.

Trương Uyển Hoa nói:

- Muốn trở lại xem cũng được chứ nào có hại chi, nhưng nhị vị sư huynh chớ nên can dự vào việc ở đây, kéo lại bị cái họa thiệt thân.

Song sát gật đầu nói:

- Ngu huynh nghe theo lời nói của sư muội là được rồi!

Nói đoạn cả ba người cùng nhau chạy trở lại Phúc thọ am.

Quả nhiên khi ba người lướt tới khu rừng thì trông thấy tất cả những tên giữ nhiệm vụ canh gác bí mật tại đây đều bị đối phương chế ngự huyết đạo tất cả.

Bọn họ xem qua thủ pháp của kẻ vô danh ấy thì thấy tựa hồ toàn thể bọn tay chân của Lữ Khuru Mộ Bình đều cũng bị một người duy nhất xuống tay chế ngự huyết đạo. Tên nào tên nấy trợn mắt há mồm, trán rướm mồ hôi to như hạt đậu.

Song sát trông thấy thế, không khỏi giật mình kinh hãi, đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau.

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 46

Cục Diện Khủng Khiếp

Bốn tia mắt của Ngôn Như Băng cốc chủ Ngũ hành cốc và Thiết chỉ thư sinh Lữ Khuru Mộ Bình không ngớt nhìn chòng chọc vào nhau, nhưng đôi bên vẫn im lặng không nói chi cả, âm thầm vận dụng nội lực thủ thế, sẵn sàng mở cuộc xô sát.

Tại phía sau lưng của Thiết chỉ thư sinh chừng bảy tám trượng, còn có ngoài hai mươi tay cao thủ của phe hắc đạo đang đứng sững. Bọn họ đều lo lắng cho số phận của Thiết chỉ thư sinh, đồng thời cũng lấy làm lạ tại sao bọn người giữ nhiệm vụ canh gác bí mật trong khu rừng lại chẳng trông thấy Lê Sơn lão yêu, người của Thiên vô giáo và Ngôn Như Băng đã xâm nhập vào đây. Chẳng lẽ tất cả số người ấy, đều bị độc thủ của đối phương rồi hay sao? Chẳng mấy chốc Ngôn Như Băng quay mặt qua Tiêu Tông Kiệt và quần hùng hỏi:

- Các vị nếu không muốn nhúng tay vào việc này của lão phu, thì xin hãy mau rời khỏi nơi đây vậy.

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười, rồi quay người lại đưa mắt ra hiệu cho Yến Nam Tam Kiệt.

Thế là Yến Nam Tam Kiệt liền dẫn đầu số quần hùng nhanh nhẹn rời khỏi địa điểm ấy ngay.

Lữ Khuru Mộ Bình gằn giọng nói:

- Ngôn cốc chủ, ý định của ông là gì?

Sắc mặt của Ngôn Như Băng lạnh lùng như băng giá, nói:

- Già trước đây đã bị người phỉnh gạt, bảo pho Giáng Long Kinh đã bị bang chủ Phi Phụng bang cướp được, nào ngờ đây là người muốn giá họa cho kẻ khác, hầu đánh lạc hướng già, để già đây kết thành mối oán thù với bang chủ Phi Phụng bang!

Thiết chỉ thư sinh nói:

- Ngôn cốc chủ, lời nói cần phải căn cứ vào những bằng cứ xác đáng, trái lại, nếu nói bừa bãi, thì sẽ mất đi danh giá của một cốc chủ.

Ngôn Như Băng quát to rằng:

- Bọn Đại kiệt lục diệu mạo nhận là môn hạ của Phi Phụng bang, còn chẳng phải là kẻ gian thâm độc của người nữa hay sao?

Thiết chỉ thư sinh không khỏi kinh hãi, cười nhạt nói:

- Danh vọng của Lữ Khuru Mộ Bình tôi trong võ lâm không kém hơn cốc

chủ, vậy những lời nói có tính cách ngậm máu phun người ấy, xin cốc chủ bớt nói đi là hơn.

Đôi mắt của Ngôn Như Băng bỗng sáng quắc, cười nhạt nói:

- Nếu nơi này chẳng phải thuộc vùng đất của Thiên vô giáo, thì lão phu cũng sẽ thử xem một tên tuổi rung chuyển cả võ lâm như Thiết chỉ thư sinh người có tuyệt nghệ gì cho biết.

Thiết chỉ thư sinh cất tiếng cười to nói:

- Thực chẳng ngờ Ngôn cốc chủ lại sợ uy trước Thiên vô giáo.

Ngôn Như Băng gằn giọng nói:

- Người thuộc giới giang hồ, thì nào lại không biết giữ theo quy củ của giang hồ hay sao? Riêng việc có kiêng sợ uy trước Thiên vô giáo hay không thì đây là việc riêng của lão phu, không bận chi đến các hạ phải lo nghĩ vô ích.

Thiết chỉ thư sinh biết Ngôn Như Băng không dám ra tay đánh mình, thì trong lòng đã thấy đỡ lo, bèn mỉm cười nói:

- Nếu thế Ngôn cốc chủ đến đây là có mục đích gì?

Ngôn Như Băng nói:

- Lão phu đến đây là bảo các hạ phải trao hai cô gái họ Trần và Quả thiện trưởng lão để lão phu mang về.

Lữ Khuru Mộ Bình cười nhạt nói:

- Hừ, rõ là túi tham không đáy, pho Giáng Long Kinh đã bị ông cướp lấy, và ông trở thành kẻ thù chung của võ lâm.

Câu nói chưa dứt thì có một bóng người từ trong Phúc thọ am chạy ra như bay.

Bóng người ấy chính là Châu Thiệu Khương vừa bỏ đi và đã trở lại.

Sắc mặt của Châu Thiệu Khương có vẻ tiu nghỉu. Khi lão ta đứng yên lại, bèn lên tiếng hỏi rằng:

- Lữ Khuru huynh, tất cả số người lo việc canh gác trong khu rừng đều bị đối phương điểm huyết té ngã tất cả, vậy chẳng rõ ai đã hành động như thế?

Ngôn Như Băng đáp:

- Đây chính là việc làm của lão phu.

- Thế còn việc hai cô gái họ Trần và Quả thiện trưởng lão đã bị mất tích cũng là việc làm của ông nữa hay sao?

- Cũng chính là lão phu!

Thiết chỉ thư sinh nghe qua không khỏi kinh hoàng, vì trong Phúc thọ am đã xảy ra việc biến thế mà y vẫn chẳng hề hay biết chi cả!

Châu Thiệu Khương gằn giọng nói:

- Ông là ai thế?

Chẳng hiểu lão ta thực sự không biết hay là giả vờ.

Ngôn Như Băng cất giọng lạnh lùng đáp rằng:

- Già đây chính là Ngôn Như Băng.

Châu Thiệu Khương không khỏi sửng sốt nói:

- Pho Giáng Long Kinh cũng chính do ông lấy đi?

- Đúng thế.

- Vậy hãy đưa trả lại đây.

Ngôn Như Băng nói:

- Hiện giờ ta đang ở tại Ngũ hành cốc, và hai cô gái họ Trần và Quả thiện trưởng lão hiện cũng đang trên đường đi tới Ngũ hành cốc.

Bất luận vị nào có ý muốn tranh lấy pho Giáng Long Kinh thì trong vòng ba tháng trở lại đây, lão phu sẵn sàng chờ đợi tại Ngũ hành cốc.

Châu Thiệu Khương gằn giọng nói:

- Như thế thì tốt lắm, trong vòng ba tháng trở lại đây, già sẽ đến tận Ngũ hành cốc của ông, xem thử cho biết nơi ấy có phải là ổ rồng hang cọp hay không?

Vừa nói dứt lời, bất thần lão ta xô đôi chưởng về phía Ngôn Như Băng rồi bỏ đi ngay. Tức thì một luồng kinh lực đi đôi với vô số mũi kim nhỏ bay vèo tới, chẳng khác nào một trận mưa sa bão táp!

Số người của Lữ Khưu Mộ Bình cũng chụp lấy cơ hội ấy tràn tới đem toàn lực ra tấn công vào Ngôn Như Băng.

Bọn họ đều biết Ngôn Như Băng là người giỏi sử dụng chất độc có thể nói là hạng nhất trong võ lâm nên tràn đến cố đánh dồn dập để cho Ngôn Như Băng không còn thời giờ để gỡ ngón tay ra nữa.

Bởi thế kinh phong cuốn tới ào ào như muôn nghìn đợt sóng đang dâng trong vòng mười trượng, tất cả những cây tùng to lớn đều bị xô bật gốc bay bổng lên nền trời cao khiến ai trông thấy cũng phải kinh khiếp.

Bỗng ai nấy nghe một chuỗi cười ha hả rồi lại nghe tiếng của Ngôn Như Băng từ lưng chừng trời vọng xuống rằng:

- Từ trước đến nay già vẫn quen đấu trí chứ không quen đấu sức, vậy nếu các vị không giận, thì già lúc nào cũng chờ đón các vị tại Ngũ hành cốc cả. Nói đến tiếng cuối cùng thì lão ta đã đi xa hàng mấy mươi trượng rồi, và chẳng mấy chốc là đã mất hút.

Châu Thiệu Khương quát to rằng:

- Đuổi theo mau!

Tức thì cát bụi tung bay mù mịt, bóng người ùn ùn lao thẳng lên không lướt đi như chớp.

Châu Thiệu Khương cũng lướt thẳng vào rừng theo hướng ngược lại với số người vừa phi thân bỏ đi.

Trước cửa Phúc thọ am đã trở lại với cảnh tĩnh mịch như cũ, lá từng rơi rụng đầy đất, nhánh cây gãy đổ ngổn ngang hiện rõ cảnh tang thương sau một trận ác chiến.

Từ một nơi kín đáo của khu rừng, bỗng có ba bóng người thông thả bước ra.

Ba người ấy chính là Truy hồn ác khách Đông Phương Hiểu Tinh, La Hầu độc phán Đông Phương Hiểu Bạch và người con gái xinh đẹp tuyệt trần Trương Uyên Hoa .

Đông Phương Hiểu Bạch nói:

- Ngôn Như Băng không đánh mà lại bỏ rút lui vậy không thể gọi là người có võ công trác tuyệt, riêng Châu Thiệu Khương cũng không thấy điều gì chứng tỏ lão ta có sở trường đặc biệt. Như vậy sư muội đã đánh giá cao họ quá rồi.

Trương Uyên Hoa mỉm cười tự nhiên nhưng im lặng không nói chi cả.

Đông Phương Hiểu Tinh lộ vẻ ngờ vực nói:

- Châu Thiệu Khương tại sao lại đi về hướng tương phản với số người kia, xem ra dường như có điều chi khả nghi lắm.

Trương Uyên Hoa sợ song sát lại gây ra nhiều chuyện rắc rối, nên vội vàng nói:

- Thôi chúng ta hãy trở về Trì Châu đã, tất cả mọi việc gì đợi đến sau khi Thiên vô giáo cử hành đại lễ ra mắt xong sẽ tính đến chẳng muộn.

Song sát xem ra chẳng dám cãi lại ý muốn của Trương Uyên Hoa nên bèn nhắm hướng Trì Châu cùng đi tới.

Riêng về Châu Thiệu Khương sau khi đã lướt vào khu rừng, thì liền chậm chân lại, đưa mắt chú ý nhìn kỹ từng gốc từng một.

Bỗng nhiên đôi mắt của Châu Thiệu Khương sững sốt, sắc mặt biến hẳn.

Thì ra trên một gốc tùng to, đã bị ai vạt đi một lớp da dài độ một thước, đồng thời lại vẽ tại nơi đấy ba cái đầu quỷ trông thật ghê rợn màu đỏ tươi.

Châu Thiệu Khương chú ý nhìn một chốc, thì trên vàng trán đã rướm những hạt mồ hôi to, đôi mắt lộ vẻ sợ hãi, nghĩ bụng rằng:

Hắn ta vẫn chưa chết, tại sao lại chưa chết như vậy?

Châu Thiệu Khương sợ dĩ chưa dám hành động ngang tàng chính vì trong lòng lão ta còn kiêng sợ mấy người, mà người này chính là một trong số những người đó. Lão ta vừa nhìn thấy những chiếc đầu quỷ đó thì trong lòng lại không khỏi nhớ đến bao nhiêu chuyện cũ đáng lo ngại.

Lão ta cất tiếng khẽ than, rồi bỗng vọt người bay thẳng lên ngọn cây ấy. Và khi thân người của lão ta bay lên cao độ năm sáu trượng, đến một cái chạc hai cây, thì liền thò tay ra nhanh như chớp chụp lấy một cuộn giấy tròn rồi lại buông người rơi trở xuống đất.

Trong khi lão ta chưa kịp mở tấm giấy ấy ra thì đôi cánh tay đã khẽ run rẩy, đủ thấy trong lòng của lão ta đang sợ sệt đến mức nào!

Khi lão ta mở banh tấm giấy ấy ra, thì thấy bên trên bức thư nét chữ cứng cáp, trông bay bướm như phượng múa rồng bay. Nhưng chữ ấy viết rằng: Kính gửi Như Hải nhân huynh.

Đã xa cách nhau mấy thu đông rồi, không có dịp nào nhận được sự chỉ dạy

của các hạ, khiến tại hạ lấy làm mong nhớ!

Vừa rồi, tôi nhân dịp có việc đi đến vùng Hành Nhạc, và bất ngờ gặp Lệnh phu nhân và lệnh ái bị bọn tiểu tốt trong giới giang hồ bắt sống mang đi.

Các hạ tuy là người bất nhân, nhưng thể diện của các hạ là người vô tội, do đó tôi đã ra tay cứu nguy cho.

Các hạ đã biết rõ cá tính của tại hạ là tuyệt đối không khi nào có ý nghĩ làm ác, cũng như không khi nào lại từ khước việc làm lành. Vậy nếu các hạ lo lắng đến sự an nguy của lệnh ái, thì nên lập tức lấy ngay pho Hàn thiết quan âm đến để trao đổi. Trong vòng một tháng tại hạ sẽ túc trực tại Sư tử lâm ở Hoàng Sơn để chờ đợi.

Bên dưới bức thư không có ký rõ tên ai cả.

Châu Thiệu Khương xem qua xong, không khỏi tức giận tràn hông, râu tóc đều dựng ngược, nghiêng răng mắng rằng:

- Lão phu không giết con quỷ già người thì thể không khi nào ngồi yên được cả.

Vì quá tức giận nên lão ta vung song chưởng quét trở lại, khiến bảy tám gốc tùng bị làm chường phong quét trúng đều gãy ngang, đổ xuống ầm ầm.

Châu Thiệu Khương liền vọt thẳng người lên cao, lướt đi mất hút.

Bỗng nhiên ngay lúc ấy Tiêu Tông Kiệt đã bất thần xuất hiện, chàng đưa mắt theo Châu Thiệu Khương đã bỏ đi xa, mới cất tiếng than dài nói:

- Tên lão tặc này đã quá u mê, không còn thuốc chi để cứu chữa được nữa, vậy xin người tha thứ cho ta về chỗ trước đây người đã tỏ lòng chiếu cố đến mẹ con ta lúc hàn vi.

Chàng có vẻ xúc cảm, buồn rầu một lúc thật lâu, rồi mới nhẹ nhàng đưa chân bước đi thẳng.

Oo Giữa một đồng cỏ xanh mênh mông, Thần châu song sát và Trương Uyển Hoa đang bước thong thả, cùng trò chuyện với nhau xem rất tương đắc.

Bỗng nhiên từ phía xa có mấy mươi bóng người đang nhanh nhẹn lướt tới.

Trương Uyển Hoa cười tự nhiên nói:

- Số người của Thiết chỉ thư sinh đã đi không về rồi kia, xem ra tất cả mưu gian của họ đều biến thành mây khói.

Chỉ trong chớp mắt sau, Thiết chỉ thư sinh đã tiến đến sát ba người. Y vừa trông thấy song sát, thì liền lên tiếng hỏi ngay rằng:

- Nhị vị tại sao lại qua cầu rút nhịp như thế?

Đông Phương Hiểu Bạch là người tính tình nóng như lửa, nên nghe qua lời nói ấy, thì tức giận tràn hông, gằn giọng nói:

- Lời nói của ông nên giải bày cho rõ ràng. Thần châu song sát không phải là kẻ thiếu sáng suốt đâu. Tất cả mọi việc đều hồng từ Châu Thiệu Khương, người bạn chí thân của ông đó. Hừ, nếu ông còn ngậm máu phun người như

thế, thì chớ trách ta lại độc ác vô tình.

Thiết chỉ thư sinh thầm nói:

Châu Thiệu Khương bỗng nhiên lại bỏ đi, chẳng có lý do gì rõ ràng cả, thật đáng nghi ngờ. Riêng ta đang ở vào nghịch cảnh, vậy hà tất lại đi tạo thêm những kẻ thù hùng mạnh để đối kháng với mình.

Bởi thế y liền đổi sắc mặt vui vẻ nói:

- Tại ha vì đang bức tức, nên lời nói không khỏi có phần đùng chạm với nhị vị đó! Thế hiện giờ nhị vị có ý định đi đâu?

Đông Phương Hiểu Bạch như chưa nguôi cơn giận, đáp cộc lốc rằng:

- Trì Châu.

Lữ Khuru Mộ Bình tỏ thái độ ôn hoà nói:

- Nếu thế thì chúng ta tạm chia tay, vì tại hạ còn phải đến Phúc thọ am để lo thu xếp mọi việc, khi xong lão trở về ngay.

Song sát đồng hồ lên một tiếng to qua giọng mũi, rồi quay lưng cùng Trương Uyển Hoa tiếp tục đi tới.

Khi họ trở về thành Trì Châu, vẫn thấy nơi này có vẻ yên lành như thường, mặc dù các nhân vật thuộc hai phe hắc bạch đông nghẹt cả đường phố.

Đến khi mặt trời đã lặn, thì có hai nguồn tin đang chuyển miệng trong khắp các nhân vật võ lâm, và chẳng mấy chốc là được truyền đi khắp nơi.

Nguồn tin thứ nhất bảo là Thiên vô giáo đã thay đổi ý định mở đại lễ ra mắt, mà sẽ dời đến Đoan ngo năm tới.

Nguồn tin thứ hai, bảo là hoàng hôn ngày mai này sẽ có một việc kinh thiên động địa xảy ra khiến ai nấy đều kinh khiếp.

Hai nguồn tin ấy đang làm cho tất cả các nhân vật võ lâm hiện diện, đều không ngớt băn khoăn lo nghĩ, Tất cả mọi người đều không tin rằng sẽ có những việc như vậy xảy ra, song những nguồn tin ấy đồn đại mỗi lúc một nhiều, mặc dù không ai biết được kẻ nào tung ra hai nguồn tin ấy.

Quần hùng trong võ lâm ai nấy đều cảm thấy ngột ngạt, băn khoăn nhưng chỉ còn cách là chờ đợi đến ngày mai, xem hư thực thế nào mà thôi.

Một đêm đã qua yên tĩnh!

Đến sáng tinh sương thì quần hùng ai nấy đều được một bức mật thư của Thiên vô giáo, những lời lẽ trong bức thư ấy, quả nhiên đúng y như lời đồn đãi vừa qua, tức họ đã thay ý định tiến hành đại lễ ra mắt vào ngày mai, mà dời lại đến ngày Đoan ngo năm tới. Bức thư ấy cũng cáo lỗi vì đã làm nhọc nhằn quần hùng trong võ lâm phải đi đến đây.

Tuy nhiên số người trong Thiên y giáo lại không nói rõ lý do đã khiến họ phải thay đổi ý định. Bởi thế việc ấy đã trở thành một câu đố khó giải trong võ lâm.

Nhưng quần hùng trong võ lâm không ai muốn tìm hiểu những sự bí ẩn ấy vì nguồn tin thứ hai có một sự hấp dẫn to tát đối với họ hơn.

Bóng tà dương đã lặn xuống dưới núi, màn đêm đang từ từ buông rủ ...
Đèn đuốc ở trong thành Trì Châu đã bắt đầu cháy tỏ, người qua kẻ lại trên đường đông nghẹt, cũng như xe ngựa tới lui tấp nập.
Bỗng đâu giữa đám người đông đảo, bất thần có một tiếng gào thảm thiết vang lên. Tức thì mọi người trông thấy một gã gầy cao té lăn quay ra đất, tai mắt mũi họng đều trào máu bầm tím.
Số người đang đi trên đường ùn ùn kéo đến để xem, trông thấy gã đàn ông bị giết chết ấy hai tay đang ôm chặt một pho tượng Quan âm cao không đầy chín tấc, màu đen bóng.
Trong số người đang vây xem, bỗng có kẻ buột miệng kêu lên rằng:
- Hàn thiết quan âm!
Tiếng kêu kinh hoàng ấy liền gây ra một sự xáo động mạnh mẽ trong đám người đang đứng chung quanh.
Tức thì có một bóng người nhanh như chớp, lướt đến trước xác chết nọ giương năm ngón tay ra chụp thẳng vào pho Hàn thiết quan âm mà nạn nhân đang ôm chặt vào trong tay.
Năm ngón tay của người ấy vừa mới chạm đến pho Hàn thiết quan âm thì liền thấy một đạo ánh sáng xanh ngắt từ trên nền trời cao giáng xuống.
Thế là qua một tiếng xoạc, cánh tay phải của người ấy đã bị chém đứt lìa, máu tươi bắn ra như suối. Người ấy chỉ kịp gào lên một tiếng to rồi ngã lăn ra đất bất tỉnh.
Khi ánh thép xanh vừa tắt, thì từ trên cao có một gã đàn ông đầu hươu mắt chuột, miệng mỉm cười ghê rợn, buông người rơi nhẹ nhàng xuống đất. gã đàn ông ấy trong tay đang xiết chặt một thanh trường kiếm lạnh buốt, cất tiếng cười ghê rợn, rồi thò tay trái ra chụp lấy pho Hàn thiết quan âm nhanh như điện chớp và nhún đôi chân vọt thẳng lên trời.
Khi thân hình của y bay cao khỏi mặt đất ba thước thì bỗng nghe có một tiếng quát to rằng:
- Người muốn bỏ chạy hay sao?
Tức thì gã đàn ông đầu hươu mắt chuột ấy đã bị một luồng kinh phong mãnh liệt cuốn tới đánh rơi trở xuống đất.
Cùng một lúc với tiếng quát, ai nấy trông thấy một gã đàn ông to lớn kệch cỡm, thân hình cao như một ngôi tháp từ trong đám đông lách người bước tới. Y thò bàn tay khổng lồ của mình ra nhắm ngay gã đàn ông kia chụp tới. Gã đàn ông đầu hươu mắt chuột nọ võ công quả chẳng phải tầm thường. Khi thân hình của y vừa rơi xuống đất thì liền vung kiếm lên, dùng thế Đoạn vân trăm long tấn công thẳng tới, khiến ánh thép loé lên sáng ngời, rít vèo vèo trong gió.
Gã đàn ông có thân hình như ngôi tháp kia liền nhanh nhẹn vung chưởng lên lách mình rồi giương thẳng những ngón tay ra nhắm chụp vào khúc trì huyệt

của đối phương trong khi chưởng trái cũng thò đến nhanh như một con gió hốt.

Chỉ qua một tiếng phịch là chưởng lực đã giáng thẳng trúng vào lồng ngực của Gã đàn ông đầu hươu mắt chuột nọ, khiến lồng ngực của hắn bị vỡ toang, máu trào như suối, gào lên một tiếng to rồi tắt hơi chết tốt.

Thế là Gã đàn ông có thân hình như ngôi tháp ấy liền nhanh nhẹn thò tay chụp lấy pho Hàn thiết quan âm và định sẽ vọt người bỏ đi ...

Nhưng ngay lúc đó, Yên Nam Tam Kiệt từ trong đám đông lách người bước ra. Cầm long tẩu Trạch Kỳ mỉm cười nói:

- Xin Khổng lão sư hãy chậm chân đã! Trạch mỗ chỉ có ý xem kỹ lại pho Hàn thiết quan âm này coi nó thực hay giả, rồi sẽ đề cho lão sư tự ý rời đi.

Thì ra người đàn ông có thân hình như ngôi tháp kia chính là Kinh Thiên Thần Khổng Gia Hổ, một cao thủ có tên tuổi trong phái Bắc Nhạc. Y là người có một thân hình cứng rắn đến nỗi giáo mác không thể nào xâm phạm được. Hơn nữa, về Hồn nguyên chưởng lực của y, cũng rất nổi tiếng trong giới giang hồ. Chưởng lực ấy có thể đánh vỡ tan đến cả sắt đá.

Khổng Gia Hổ trông thấy Yên Nam Tam Kiệt xuất hiện thì không khỏi giật mình nói:

- Lời nói ấy của Trạch đại hiệp có thực không?

Trạch Kỳ cất tiếng than rồi nói:

- Anh em Yên Nam Tam Kiệt chúng tôi từ xưa đến nay, lúc nào cũng trọng lời nói của mình, chẳng hề ăn nói câu thả bao giờ. Hàn thiết quan âm từ trước đến nay nổi tiếng là một vật mang đến cho mọi người những điều chẳng lành, nên chỉ có người tài cao đức trọng thì mới giữ được mà thôi.

Anh em Trạch mỗ là người tài kém đức hèn, nào dám nhòm ngó đến vật ấy bao giờ, vì chỉ sợ phải mang họa vào thân mà thôi.

Tánh người vốn tham lam, nên khi đã lấy được bảo vật vào thân rồi, thì thử hỏi nào chịu trao lại cho ai bao giờ?

Bởi thế Khổng Gia Hổ đã nghĩ thầm rằng:

Khi đã luyện thành Thiên khu cửu thức thì có thể tung hoành khắp chốn giang hồ vậy ngày hôm nay ta mạo hiểm như vậy cũng là xứng đáng lắm.

Liền đó y bèn đưa thẳng pho Hàn thiết quan âm đến trước mặt Trạch Kỳ nói:

- Xin Trạch đại hiệp hãy xem qua nó có phải là pho tượng thật hay không?

Trong khi ấy năm ngón tay của y vẫn nắm chặt pho Hàn thiết quan âm không hề chịu buông lỏng, đồng thời cũng không ngớt đưa mắt nhìn kỹ xung quanh.

Trạch Kỳ mỉm cười, đưa mắt nhận xét kỹ pho tượng trong tay của Khổng Gia Hổ.

Lôi thần Từ Vi Quang, Diêm La phán Ứng Triệu Hùng cũng đưa bốn tia mắt lạnh buốt nhìn thẳng vào pho Hàn thiết quan âm.

Hàng ngàn tia mắt của tất cả những người hiện diện cũng đang nhìn chòng chọc vào pho tượng trong tay của Khổng Gia Hổ.

Đông phương song sát và Trương Uyên Hoa cũng có mặt trong đám đông.

Trương Uyên Hoa khẽ hỏi rằng:

- Pho Hàn thiết quan âm này không rõ thật hay giả? Tại sao nó lại ở trong tay của gã đàn ông gầy cao kia được? Tại sao hắn ta lại chết? Kẻ nào đã giết chết hắn ta? Võ công của hắn ta kém cỏi như vậy thì làm thế nào có được pho Hàn thiết quan âm?

Bao nhiêu những nghi vấn ấy, chẳng phải chỉ riêng Trương Uyên Hoa mới có, mà tất cả quần hùng, không ai là không băn khoăn tự hỏi như vậy.

Bởi thế họ đều chờ đợi xem Trạch Kỳ bảo đây là pho tượng thật hay giả rồi sẽ định thái độ và hành động sau.

Đông phương song sát đều cau đôi mày. Đông Phương Hiểu Tinh liền lên tiếng đáp rằng:

- Sư muội hãy bình tĩnh, chớ nên sốt ruột, chỉ trong chốc lát đây là sẽ biết được thật hay giả ngay.

Trương Uyên Hoa trông thấy cách xa đây bốn năm người, cũng có mặt Tiêu Tông Kiệt trong đám đông. Chàng đang phe phẩy chiếc quạt xếp trong tay, có vẻ như không hề để ý đến việc ấy lắm, mà chỉ vì háo kỳ nên bước đến xem mà thôi.

Do đó nàng liền đưa tay vạch đám đông, bước thẳng về phía chàng.

Tiêu Tông Kiệt vừa trông thấy Trương Uyên Hoa thì không khỏi sùng sốt cười nói:

- Cô nương cũng có mặt ở đây nữa à?

Trương Uyên Hoa đưa đôi mắt ngó đăm đăm nhìn Tiêu Tông Kiệt nói:

- Pho Hàn thiết quan âm đây là thực hay giả đây?

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười nói:

- Tại hạ không được biết nhưng nhãn quan của Yến Nam Tam Kiệt sáng suốt lắm, hơn nữa ông ta là người hiểu biết rộng rãi, chắc chắn có thể nhận ra được. Nhưng tại hạ thấy rằng một vật quý báu nhất trong võ lâm mà lại ở trong tay cái gã vừa bị chết kia tức một người võ công kém cỏi, tên tuổi chẳng nghe ai nói đến, thì đây quả là một chuyện lạ lắm.

Trương Uyên Hoa nói:

- Tôi cũng có ý nghĩ như vậy.

Tiêu Tông Kiệt khẽ than rồi nói:

- Nhưng nếu khi Yến Nam Tam Kiệt lên tiếng phán đoán đây là một pho tượng thật, thì quần hùng trong võ lâm chắc chắn sẽ nhảy ra tranh đoạt, và sẽ có không biết bao nhiêu người bị mất mạng trong cuộc tranh đoạt đó.

Câu long tẩu Trạch Kỳ đưa mắt chú ý nhìn pho Hàn thiết quan âm đang nắm chặt trong tay của Khổng Gia Hổ một lúc thực lâu, rồi mới từ từ ngửa mặt

nhìn lên.

Quần hùng trong võ lâm vì sốt ruột muốn được sự giải đáp nhanh chóng, nên giữa lúc Trạch Kỳ còn đang đưa mắt quan sát pho Hàn thiết quan âm thì tâm trạng của họ còn có vẻ nặng nề hơn chính bản thân Trạch Kỳ nữa.

Khi họ thấy Trạch Kỳ ngửa mặt nhìn lên, thì ai nấy mới khẽ thở phì một hơi dài nhẹ nhõm như vừa trút được một gánh nặng. Và hàng trăm ngàn tia mắt đổ dồn vào mặt Trạch Kỳ.

Từ Vi Quang, Ứng Triệu Hùng vừa mấp máy đôi môi như muốn nói điều gì, nhưng Trạch Kỳ đã vội vàng liếc mắt ra hiệu cho họ im lại ...

Sau đó Trạch Kỳ bèn quay về Không Gia Hổ mỉm cười nói:

- Không lão sư, ông có thể đi được rồi!

Trong số quần hùng có người khẽ kêu lên:

- Đây là đồ giả.

Tức thì đám đông đều xôn xao cả lên.

Đôi mắt của Không Gia Hổ bỗng sáng quắc nói:

- Trạch lão sư, pho tượng này là thực hay giả vậy?

Trạch Kỳ nói:

- Không lão sư đã lấy được nó vào tay rồi, vậy Trạch mỗ không vội nói nó là thực hay giả làm gì, mà chỉ để Không lão sư thông thả tự biết lấy là được rồi.

Không Gia Hổ gần giọng nói:

- Nếu thế Trạch lão sư gọi tôi trở lại để xem pho Hàn thiết quan âm là một việc làm quá thừa mất!

Trạch Kỳ lộ vẻ tươi cười lên tiếng tự trách rằng:

- Trạch mỗ làm như vậy quả là có điều thất lễ, mong Không lão sư rộng lượng tha thứ cho. Thôi, xin Không lão sư hãy lên đường cho sớm.

Không Gia Hổ như đã thâm hiểu ra, nên vội vàng quay lưng rào bước bỏ đi ngay.

Quần hùng liền tránh ra thành một con đường trống, và Không Gia Hổ đã nhanh nhẹn chạy đi bay như gió, chỉ trong chớp mắt là y đã lướt đi tận một đầu đường cách xa đây có ngoài mấy mươi trượng.

Độ Ách chân nhân đang đứng trong đám đông như không còn giữ được bình tĩnh, cất tiếng ho mấy lượt nói:

- Trạch đại hiệp, chẳng lẽ pho Hàn thiết quan âm ấy lại là đồ giả mạo hay sao?

Trạch Kỳ nghiêm sắc mặt lắc đầu nói:

- Không, đây là một pho tượng thật.

Chỉ với mấy tiếng ngán ngủi ấy, mà nó ngân vang không khác nào một tảng đá nặng nghìn cân ném vào mặt nước.

Quần hùng hiện diện ai nấy không khỏi biến hẳn sắc mặt.

Trạch Kỳ cất tiếng than dài nói:

- Đây là một vật bất tường, nếu ai được nó mà kém đức, thì tất sẽ mang họa ngay. Như vừa rồi, Trạch mỗ lên tiếng nói thẳng đây là pho tượng thật, thì chắc chắn có không biết bao nhiêu võ lâm đồng đạo sẽ phải tuôn đổ máu tươi, chết nằm giữa chợ vì pho tượng ấy.

Câu nói chưa dứt thì đã thấy mấy mươi bóng người nối gót nhau ùn ùn đuổi theo Khổng Gia Hổ.

Độ Ách chân nhân lấy làm lạ nói:

- Trạch đại hiệp chẳng lẽ ông lại không muốn đoạt lấy pho tượng ấy lại giúp cho Lỗ Công Hành thí chủ hay sao?

Đôi mắt Trạch Kỳ hiện sắc buồn bã nói:

- Chẳng phải không muốn mà chính vì không thể đó thôi! Dưới hàng ngàn tia mắt đang nhìn chòng chọc của mọi người, nếu Trạch mỗ ra tay tranh đoạt pho Hàn thiết quan âm ấy, thì một là sợ gây ra điều ngộ nhận đối với phái Bắc Nhận, kẻ đó tự lượng sức mình không đủ tài để bảo toàn pho tượng, nên đành phải để thông thả, rồi sẽ tính cách khác vậy.

Nói đến đây, ông ta đứng lại giây lát rồi lại cất tiếng than và nói tiếp:

- Hàn thiết quan âm hôm nay tái hiện trong giới giang hồ, bên trong còn có lắm điều khả nghi. Trạch mỗ phải phăng lần manh mối, để tìm hiểu chân tướng về vụ này mới được.

Vừa nói ông ta vừa đưa mắt nhìn về phía xa, có vẻ thương hại và cũng tràn đầy sự đau buồn nói:

- Chỉ e rằng Khổng Gia Hổ sẽ gặp rủi nhiều may ít.

Độ Ách chân nhân cũng cất tiếng khẽ than nói:

- Mọi việc trong võ lâm thay đổi vô cùng nhanh chóng, không làm sao có thể đoán biết được. Giờ đây không còn việc gì, nên bản đạo gấp rút trở về, vậy xin ba vị hãy thận trọng trong mọi việc làm.

Nói dứt lời lão ta bèn cúi đầu thi lễ, rồi dẫn mười mấy môn nhân cất bước nhẹ nhàng chạy bay đi.

Lúc bấy giờ, số quần hùng xung quanh đã bỏ đi gần hết. Trạch Kỳ lên tiếng nói:

- Chúng ta cũng đi vậy.

Mọi sự chuyển biến kinh hồn đã xảy ra tại thành Trì Châu, và chẳng mấy chốc là đã lan truyền khắp cả nam bắc ngạn sông Trường Giang.

Nguồn tin thứ hai ấy là do ai tung ra trong ngày hôm qua thực chẳng thể nào biết được. Song việc ấy chứng tỏ đã có người bày ra mưu, chứ không phải là ngẫu nhiên.

Nhưng người đó là ai?

Thực sự thì chẳng có ai biết được cả!

Số quần hùng trong võ lâm, ai nấy cũng có lòng nghĩ như vậy cả.

Nhưng pho Hàn thiết quan âm trước mắt họ lại là một pho tượng thật kia! Cá

tính của con người lúc nào cũng vụ lợi, vậy thử hỏi có ai bằng lòng cân nhắc hơn thiệt sâu xa, nên tự mình đã dần thân vào chuyện rắc rối mà không chút e dè.

Tại vùng ngoại ô vùng An Khánh mười dặm về phía Tây, sơn cốc đang được nhuộm hồng dưới ánh tịch dương. Giữa một khu rừng xanh biếc, thấp thoáng một ngôi chùa đã đổ nát, vách tường đã loang lỗ nhiều nơi.

Bóng tịch dương trông thật là xinh đẹp dịu dàng, nhưng màu trời đang càng lúc càng sẫm tối.

Giữa ánh sáng mờ tỏ, ngôi chùa hoang dại này đã dần dần chìm đắm trong màn trời đêm. Trước gian đại điện, bên dưới những gốc tùng bách cổ thụ cao chọc trời, được phủ lên một lớp lá khô, nên khi có một trận gió thổi qua, thì số lá khô ấy lại tung bay và xoay vờn trên không như những cánh bướm.

Bên trong ngôi chùa hoàn toàn không có một ánh đèn, mà cũng không nghe một tiếng người. Ngôi chùa này đã bỏ hoang vắng từ lâu, chỉ còn tiếng gió reo rì rào, và thỉnh thoảng nghe từ xa những tiếng chim cú rúc lên não ruột, khiến không khí chung quanh càng trở thành âm u lạnh lùng đáng sợ.

Thốt nhiên ...

Có hai bóng người bay nhẹ nhàng như chim, lướt nhanh như gió, từ trên cao đáp xuống sân trong trước gian đại điện. Một bóng người bèn lên tiếng hỏi nhỏ rằng:

- Có phải nơi này hay không?

Một bóng đen khác đáp rằng:

- Đúng thế! Suốt dọc đường đi, tôi cảm thấy có người đang theo dõi chúng mình, song chẳng rõ mình đã bỏ rơi được người ấy hay không ...

Hành động quý hồ nhanh chóng, khi đã thành công thì hãy bỏ đi ngay. Như vậy bọn chúng cũng chẳng làm chi mình được. Hơn nữa, chúng ta cũng chẳng phải là bọn người vô danh tiểu tốt vậy hãy nhanh lên.

Liền đó hai bóng đen ấy nhanh nhẹn lướt thẳng vào gian đại điện.

Một người trong bọn cất giọng sâu hiểm cười nhạt rằng:

Khổng Gia Hồ xin ông hãy bước ra nói chuyện, thì anh em tôi đây còn nghĩ tình để cho được sống sót rời khỏi nơi đây!

Nhưng chung quanh vẫn im phăng phắc, bên trong gian đại điện nồng nặc mùi máu tanh.

Hai bóng đen ấy không khỏi sửng sốt.

Qua một tiếng xoạc cả gian đại điện liền được sáng tỏ, vì một trong hai bóng đen ấy đã bật lửa đánh lên.

Qua ánh lửa đỏ hồng, thấy vẻ mặt của người rất hung dữ dễ sợ, trên đầu tóc rối bù, miệng nhọn mũi ó, khung mặt dài như mặt ngựa, và tái nhợt không hề có màu máu, hai gò má lõm sâu, trông như không có thịt.

Đôi mắt của người ấy sáng quắc và lạnh buốt, khiến ai nhìn thấy cũng phải

kinh tâm.

Còn người kia thì da mặt như đang sưng phù, mày và mắt như dính liền với nhau, môi dày mà lại trớn, để lộ hai hàng răng chồm chồm, ai nhìn đến cũng phải bắt rùng mình.

Bốn tia mắt sáng ngời của họ quét qua khắp gian thần điện, và bỗng nhiên gã đàn ông mặt ngựa kinh hoàng úy lên một tiếng rồi nhanh nhẹn lướt thẳng tới cạnh bên trái của gian điện ấy.

Người kia thấy thế cũng nổi gót theo sau.

Thì ra tại nơi đó có năm xác chết nằm sóng sượt, kẻ vỡ ngực người vỡ bụng, máu thịt lầy nhầy, cổ bị gãy lọi, chứng tỏ đối phương dùng một thủ pháp mạnh sát hại.

Trong số xác chết đó, có một xác chết đúng là Khổng Gia Hổ, cao thủ của phái Bắc Nộn. Nạn nhân hãy còn trợn to đôi mắt, mười ngón tay đều bị gãy lọi, trông hết sức rùng rợn.

Qua hiện tượng đó chứng tỏ nạn nhân đã bị kẻ khác cướp mất pho Hàn thiết quan âm và chết rất ảm ức.

Máu tươi trên mặt đất hãy còn ảm ướt, chứng tỏ năm người này vừa mới chết trước đây chẳng bao lâu.

Ngoài Khổng Gia Hổ ra, bốn xác chết kia cũng đều là cao thủ có tên tuổi của phái Bắc Nộn. Đồng thời qua thương thế của họ, đã thấy rõ là cả năm người đều bị một địch thủ ra tay sát hại mà thôi.

Chẳng cần ai bảo cũng có thể đoán biết được kẻ ấy phải là một người nội công tuyệt cao, tên tuổi lừng lẫy, hoặc là một ma đầu khét tiếng trong hắc đạo.

Hai người vừa trông thấy thế, thì không khỏi đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau, đồng thời, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy kinh rợn.

Bỗng nhiên trong gian đại điện bất thần có một luồng gió lạnh nổi lên, làm cho ánh lửa đỏ trên chiếc bệ lửa lao nhao muốn tắt. Tiếp đó bỗng nghe một giọng nói lạnh buốt bay theo chiều gió vọng đến rằng:

Với hai tên ngu ngạo đầu mã diện nguoi mà cũng muốn liều lĩnh xông vào đây tranh đoạt pho Hàn thiết quan âm thực là đáng tức cười. Có phải chúng bay đã chán không còn muốn sống nữa hay sao?

Giọng nói ấy tựa hồ như không phải thốt ra từ miệng của con người.

Dù cho hai người kia có bạo dạn đến đâu, nghe qua cũng không khỏi kinh hoàng thất sắc, khắp mình đều nổi da gà.

Gã đàn ông mặt ngựa, có vẻ lanh lợi hơn đồng đảng của mình, nên thầm nghĩ rằng:

pho Hàn thiết quan âm nếu bị chính là người này đã đoạt được, thì chắc chắn đối phương đã bỏ đi mất dạng rồi, nào lại nấn ná ở đây làm gì. Hừ, nếu ta bị đối phương đe dọa và sợ hãi rút lui đi thì chẳng hoá ra ngu dại lắm hay sao?

Hắn ta đã nghĩ như vậy, nên trong lòng cũng thấy bạo dạn hơn, cười nhạt nói:

- Ông bạn, chớ giả ma nữa. Sử Mai ta không sợ cái trò ấy đâu, nếu có ngon thì bước ra đây nào.

Tức thì lại nghe một chuỗi cười ngao nghễ nổi lên nói:

- Sử Mai và Vu Cửu Quế tức Hoắc sơn nhị quỷ các người tuy trong giới giang hồ cũng có thể nói là những nhân vật tên tuổi vang lừng, nhưng trước mặt lão phu thì các người là kẻ vãn bối kém cỏi mà thôi.

Câu nói vừa dứt thì thấy một bóng người nhanh nhẹn và nhẹ nhàng như một bóng ma từ trên cao đáp xuống trước mặt Hoắc sơn nhị quỷ.

Ngọn lửa khi ấy đã sáng tỏ trở lại, nên Hoắc sơn nhị quỷ trông thấy rõ kẻ vừa đến là ai. Do đó cả hai không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Sử Mai buột miệng kinh hãi kêu lên rằng:

- Quỷ thủ thần ông!

Hình dáng của Quỷ thủ thần ông trông chẳng khác nào Nam cực tinh quân trong các bức tranh vẽ, đầu hói trán gồ cao, tóc râu trắng như tuyết, dài chấm ngang vai, mặt đỏ hồng như sâu sa, mày dài mắt phượng, mình mặc một chiếc đạo bào bát quái, tay phải cầm một cây Quỷ thủ thiết quai, tay trái đang xiết chặt một pho Hàn thiết quan âm.

Quỷ thủ thần ông nói:

- Đúng thế! Âu Dương Tuyền ta mấy mươi năm nay không có dân bước giang hồ, nên ngỡ là tên tuổi đã bị quên lãng trong võ lâm, thế mà hai người vẫn còn nhận ra được lão phu, thực là quý hoá. Vậy hôm nay ta tha chết cho hai người một lần.

Nói đến đây, giọng lão ta trở thành âm u đến đáng sợ nói:

- Ta sẽ nhờ cái miệng của hai người loan truyền khắp chốn giang hồ, cho mọi người biết chính xác lão phu đã đoạt lấy pho Hàn thiết quan âm, vậy nếu kẻ nào không phục, thì hãy đến ven Thái hồ mà tìm lão phu vậy.

Trong khi lão ta nói chuyện, thì Sử Mai liền lén đưa mắt ra hiệu cho Vu Cửu Quế nên cả hai liền bắt thần tràn tới, đồng loạt vung bốn cánh tay ra, giương những mười ngón thành những móc sắt, nhanh như chớp chụp thẳng vào hai cánh tay của Quỷ thủ thần ông, khiến gió rít nghe vèo vèo.

Nhị quỷ đã sử dụng đến một lối đánh lén thực là thâm độc, nếu kẻ nào bị họ chụp trúng thì chắc chắn sẽ mất mạng ngay. Trong võ lâm có rất nhiều người đã bị mất mạng dưới Âm thủ quái trảo của nhị quỷ.

Quỷ thủ thần ông chẳng thềm né tránh đi đâu cả, trong khi đôi mắt tràn đầy sát khí!

Thế là bốn bàn tay của Hoắc sơn nhị quỷ đã chụp trúng vào hai cạnh sườn của Âu Dương Tuyền nhưng họ chỉ cảm thấy thân người của Quỷ thủ thần ông mềm như bông gòn, và ngay lúc đó, chân lực trong người họ đã bị mất

đi tất cả!

Nhị quý biết đã nguy, nên hồi hả định thu tay về, nhưng không còn kịp nữa. Âu Dương Tuyền đã thót bụng lại trong khi đôi phương vừa chụp tới nhưng giờ đây lão ta bỗng phình bụng trở ra, khiến cho những ngón tay của Nhị quý như bị một quả búa nặng nghìn cân đánh trúng, liền gãy lìa tất cả, máu tươi tuôn trào như suối, gào lên một tiếng thảm thiết, rồi ngã ra bất tỉnh hẫc. Lúc bấy giờ ở bên ngoài ngôi chùa có mấy tiếng hú dài vọng lại, và không ngớt bay lằng lằng theo chiều gió!

Quý thủ thần ông Âu Dương Tuyền bèn thông thả quay người lại, rồi đi khuất sau gian đại điện.

Trước sân của ngôi chùa, bất thần nổi gót nhau nhảy xuống bảy bóng đen, trông nhẹ nhàng như những bóng ma. Sau đó họ nhanh như chớp lướt thẳng vào bên trong gian đại điện và chẳng mấy chốc họ lại nhanh nhẹn lướt trở ra. Việc nhiều cao thủ của phái Bắc nhạc đã bị mất mạng trong ngôi chùa hoang, cũng như việc pho Hàn thiết quan âm bị Quý thủ thần ông Âu Dương Tuyền đoạt lấy, chẳng mấy chốc đã loan truyền đi khắp mọi nơi. Và chỉ trong một thời gian ngắn, khắp cả võ lâm là chẳng còn ai là không biết được tin ấy.

Chính vì lẽ đó, nên trên đường đi Thái hồ, bỗng lại trở thành nhộn nhịp.

Trên hoang lộ bằng phẳng màu vàng nhạt, cách Thái hồ độ ba mươi dặm, bỗng có ba người kỵ mã thông thả phi ngựa tiến tới.

Những người ngồi trên mình ngựa chính là Truy hồn ác khách Đông Phương Hiểu Tinh, La hầu độc phán Đông Phương Hiểu Bạch và cô gái xinh đẹp Trương Uyển Hoa.

Đôi mày liễu của Trương Uyển Hoa đang cau chặt, khuôn mặt ngọc cũng đang dăm chiêu, lạnh lùng như băng giá, hoàn toàn khác với ngày thường. Song sát rất quý mến cô tiểu sư muội này của mình, nên thấy suốt đường đi Trương Uyển Hoa không hề lên tiếng một lời nào thì trong lòng họ lấy làm khó chịu. Cả hai vì buồn bực nên sắc mặt trông âm u lạnh lùng thực là đáng sợ.

Bỗng từ một lùm cỏ dại ven đường, có tiếng rên rỉ yếu đuối vọng lại.

Song sát nghe qua không khỏi sửng sốt. Đông Phương Hiểu Tinh liền nhanh nhẹn nhảy xuống mình ngựa, nhắm ngay bụi cỏ dại ấy lao tới.

Y vạch bụi cỏ ra và trông thấy một gã đàn ông mặc áo đen đang nằm sóng sượt trên vung máu, cánh tay trái đã bị chặt đứt tự bao giờ.

Gã đàn ông ấy độ tuổi trên dưới tứ tuần, vì bị mất máu quá nhiều, nên sắc mặt của y tái nhợt như tờ giấy trắng, đôi mắt nhắm nghiền, đôi môi hé mở, thỉnh thoảng lại cất tiếng rên rỉ yếu đuối.

Đông Phương Hiểu Bạch và Trương Uyển Hoa cũng đã xuống ngựa lướt tới nơi. Trương Uyển Hoa trông thấy cảnh tượng rùng rợn trước mặt thì không

khỏi cau chặt đôi mày liễu, quay mặt nhìn đi chỗ khác.

Đông Phương Hiểu Bạch nói:

- Người này đã sắp chết rồi, vậy chi bằng ta hãy đâm vào tử huyệt của y, cho hắn được chết khỏe thân.

Truy hồn ác khách thấy lời nói ấy hữu lý, nên khề gật đầu nói:

- Đúng lắm.

Tức thì y vung cánh tay mặt lên, rồi nhanh như chớp giương thẳng hai ngón tay ra đâm tới ...

Nhưng bỗng nghe Trương Uyên Hoa cất giọng trong trẻo nạt rằng:

- Chậm đã.

Đông Phương Hiểu Tinh nghe thế, liền nhanh nhẹn thu cánh tay trở về, đưa đôi mắt ngạc nhiên nhìn vào Trương Uyên Hoa nói:

- Sư muội, tại sao em lại ngăn cản ngu huynh vậy?

Trương Uyên Hoa nói:

- Có ai thấy chết mà lại không cứu bao giờ? Phương chi người này rất có thể là kẻ dính líu đến pho Hàn thiết quan âm kia!

Đông Phương Hiểu Tinh biết sư muội mình là người nhận xét rất tế nhị, phán đoán mọi việc cũng rất tài tình nên thấy lời nói của nàng cũng hữu lý, bèn đáp rằng:

- Lời nói của sư muội phải lắm. Nhưng nếu muốn cứu người ấy phải tốn rất nhiều công phu, và ít nhất cũng phải chậm trễ năm sáu tiếng đồng hồ. Hơn nữa nơi đây lại sát đường cái quan có lắm điều bất tiện.

Trương Uyên Hoa nói:

- Tại sao không giúp cho chơn khí đan điền của hắn được mạnh hơn, rồi đỡ hắn lên ngựa, mang về khách sạn lo việc chữa trị.

Vừa nói nàng vừa đưa tay chỉ về phía trước tiếp rằng:

- Phía trước mặt chúng ta khói nấu cơm đang bốc lên, vậy chắc chắn nơi ấy có thị trấn hoặc xóm nhà.

Đông Phương Hiểu Tinh lộ vẻ luống cuống nhún vai nói:

- Nếu làm như vậy thì mọi người xung quanh sẽ để ý, không biết chừng lại gây ra nhiều điều rắc rối.

Trương Uyên Hoa nũng nịu nói:

- Thần châu song sát tên tuổi rung chuyển cả võ lâm, thế mà lại tỏ ra sợ rắc rối như vậy, thì nói chi đến việc dẫn bước giang hồ nữa?

Đông Phương Hiểu Tinh bỗng to tiếng cười ha hả, rồi vung hai ngón tay lên đâm vào Khí hải huyệt của gã đàn ông ấy, rồi lại đưa năm ngón tay ra chụp lấy hắn ta, xách bổng lên để mang lên lưng ngựa nói:

- Chúng ta hãy đi thôi!

Ba người cùng nhảy phắt lên yên, quát to một tiếng, tức thì ba con tuấn mã liền giương vó phi nhanh như bay, lướt gió nghe vèo vèo.

Trong khi họ đang tiến tới, thì trông thấy ở phía trước mặt có cát vàng tung bay mịt mù, rồi lại nghe tiếng vó ngựa vang dội. Chẳng mấy chốc họ trông thấy tại nơi ấy có mười mấy bóng đen xuất hiện.

Qua một lúc sau, số người đó đã tiến tới mỗi lúc một gần hơn, nên đã thấy rõ đây là mười mấy người cỡi ngựa đang chạy nhanh như gió hốt. Số người ngồi trên lưng ngựa đều mặc võ phục màu đen, dáng điệu hung tợn, đôi mắt sáng ngời như hai bó đuốc.

Chỉ trong nháy mắt là đôi bên đã lướt qua mặt nhau. Trong số đó có một người nhìn thấy sau lưng ngựa của Đông Phương Hiểu Tinh có chở theo một người bị thương thì buột miệng kinh hoàng kêu lên thành tiếng.

Đôi bên đều đang phi ngựa rất nhanh, nên ba con ngựa của song sát và Trương Uyển Hoa đã lướt qua khỏi số người kia ngoài mười trượng.

Nhưng liền đó họ trông thấy đoàn người kia đã nhanh nhẹn quay đầu ngựa trở lại, rồi đuổi theo về phía họ, vung roi nện nghe bốp bốp trên không.

Song sát trông thấy thế, liền cau đôi mày, gò mạnh cương tơ. Đông Phương Hiểu Tinh quay mặt nhìn lại, cất giọng lạnh lùng nói:

- Các vị có phải đuổi theo già đây hay không?

Số người cưỡi ngựa ấy cũng đã nhanh nhẹn gò cương cho ngựa đứng lại.

Trong số đó có một gã đàn ông to lớn, đưa mắt chú ý nhìn người bị thương đang nằm trên mình ngựa của Đông Phương Hiểu Tinh rồi tươi cười chấp tay nói:

- Tại hạ vì xem nhầm nên tưởng người bị thương này chính là người của tại hạ đã bị lỗi lầm và bị đuổi đi nên mới quay ngựa trở lại, vậy sự thất lễ đó, xin ông hãy rộng lòng bỏ thứ cho.

Nói dứt lời, người ấy lại vòng tay thi lễ rồi quay đầu ngựa cất tiếng quát rằng:

- Đi mau.

Tức thì ngoài mười con ngựa trong đoàn, liền nhanh như gió tiếp tục phi tới trước.

Trong khi gã đàn ông to lớn kia quay đầu ngựa trở lại, thì sắc mặt của Đông Phương Hiểu Bạch đã tràn đầy sát khí. Y nhanh nhẹn vung cánh tay mặt lên muốn giáng thẳng vào lưng của người đó.

Đông Phương Hiểu Tinh trông thấy thế vội vàng ra hiệu ngăn lại nói:

- Trong giờ phút này chúng ta không thể gây sự với kẻ khác.

Trương Uyển Hoa cất tiếng cười giòn nói:

- Sau khi bọn họ đã tìm hiểu đích xác sự thật rồi, thì chúng ta nào sợ bọn họ không tìm tới cửa để nạp mạng.

Đông Phương Hiểu Tinh to tiếng cười ha hả nói:

- Thế là sư muội đã cười rồi đấy! Suốt mấy ngày hôm nay sư muội lúc nào cũng có vẻ buồn rầu, nên ngu huynh lo lắng, e sư muội vì quá phiền muộn

mà sanh bệnh mắt.

Trương Uyên Hoa nũng nịu:

- Tiểu muội có cười hay không cũng chẳng có dính líu chi đến nhị vị sư huynh kia mà.

Nói đoạn nàng giật mạnh sợi cương tơ, phi ngựa lướt tới như bay.

Song sát lại cất tiếng cười to, rồi cũng giục ngựa đuổi theo như gió. Dưới ánh tà dương, cát bụi tung bay mịt mù, và chỉ trong chốc lát, cả ba người đã lẫn khuất tận chân trời xa.

Vùng phụ cận Thái hồ, cư dân sống bằng nghề chài lưới và ruộng nương, đời sống tất dư dả. Chung quanh đầy đồng bằng bát ngát, dính liền với chân trời, cỏ cây xinh tốt, trông thật là đẹp mắt.

Tại đây lại có Bình dương trấn, là một thị trấn rất trù phú, gồm đến ba bốn nghìn nóc gia đường phố xe ngựa dập dìu.

Lúc bấy giờ, trời đã hoàng hôn, mọi nhà vừa mới đốt đèn. Song sát và Trương Uyên Hoa cùng bước vào một gian khách sạn để thuê phòng nghỉ ngơi.

Bọn hầu sáng liền dẫn ba người vào một gian phòng rộng rãi, gồm có ba phòng ngủ riêng biệt. Tên hầu sáng ấy giương đôi mắt tròn xoe không ngớt nhìn vào gã đàn ông bị thương kia sắc mặt có vẻ lo lắng lắm.

Đông Phương Hiểu Tinh đã trông thấy được thái độ ấy của tên hầu sáng, cất giọng lạnh lùng nói:

- Hãy mau bưng trà nóng đến đây.

Tên hầu sáng vâng dạ luôn mồm, rồi hồi hải lui ra, bưng vào một mâm trà.

Trong mâm trà ấy gồm có một bình trà quý giá, và bốn cái chung trà có nắp.

Tên hầu sáng mang mâm trà đến, để yên trên bàn.

Đông Phương Hiểu Bạch nói:

- Không còn việc chi nữa, người hãy lui ra. Nếu chúng ta không gọi thì người không được phép bước vào càn.

Tên tiểu nhị cúi đầu vâng lệnh, rồi bước thẳng ra ngoài.

Nhưng nó đã đưa mắt lên nhìn gã đàn ông bị thương kia một lượt, trước khi lui ra khỏi phòng.

Trương Uyên Hoa cũng liền bước ra theo. Chẳng mấy chốc sau bỗng nghe từ ngoài sân có tiếng bốp vang lên, rồi đó đã lại nghe tiếng tên hầu sáng buột miệng kêu ối chao.

Trương Uyên Hoa cất tiếng mắng rằng:

- Người không có lỗi tai hay sao? Nếu người dám xông càn vào nữa thì xem chừng cái mạng sống của người đó.

Tên hầu sáng sau khi buột miệng kêu lên một tiếng kinh hãi, liền đưa chân bước những bước loạng choạng lui đi ngay.

Đông Phương Hiểu Tinh mỉm cười nói:

- Sư muội mà giận lên rồi, thì tên hầu sáng tất phải ném đủ mùi thống khổ.

Đông Phương Hiểu Bạch nói:

- Hẳn là thế rồi.

Trương Uyển Hoa trở vào phòng, trên sắc mặt còn nét tươi cười nói:

- Tên hầu sáng này rõ ràng là quân bất lương, đôi mắt gian manh của nó không ngớt nhìn láo liên. Gian khách điểm này chắc chắn có thông đồng với bọn người cười ngửa mà chúng ta đã gặp trên đường.

Vậy trong đêm nay chúng ta phải đề phòng mới được.

Đông Phương Hiểu Tinh cười nói:

- Sư muội quả là người tế nhị, tiên đoán mọi việc chẳng sai, ngu huynh cũng đã sẵn sàng đối phó rồi.

Nói đến đây y bèn đưa tay chỉ mâm trà trên bàn tiếp rằng:

- Trong bình trà ấy, chắc chắn có bỏ thuốc mê, vậy sư muội tuyệt đối chớ nên dùng.

Trương Uyển Hoa vừa nghe nói trong bình trà có độc thì sắc mặt liền trở thành lạnh lùng như được phủ lên một lớp sương, nói:

- Tên tiểu nhị này thực là đáng chết.

Nó chỉ là kẻ thừa hành theo mệnh lệnh của kẻ khác, vậy nó chẳng có tội gì!

Đông Phương Hiểu Tinh vừa nói chuyện nhưng cũng vừa bắt đầu lo chữa trị vết thương cho gã đàn ông kia. Khi y cởi áo của nạn nhân ra, thì trông thấy rõ trên người nạn nhân dấu một bàn tay tím bầm, nên không khỏi cau mày nói:

- Độc sa chương! Hừ, lại dùng đến chín phần công lực. Nếu người này không có nội công cao cường thì đã mất mạng ngay lúc đó rồi.

Vừa nói y vừa đưa tay xoa bóp khắp người của nạn nhân.

Đông Phương Hiểu Tinh lại lấy ra ba viên thuốc màu xanh đen, cậy răng gã đàn ông bị thương cho y nuốt xuống.

Độ nửa tiếng đồng hồ sau, thì gã đàn ông ấy đã cất tiếng nói mê rằng:

- Hàn.. thiết ... quan ...âm.

Song sát nghe thế, không khỏi sửng sốt. Quả nhiên người này sở dĩ bị thụ thương là có tương quan rất chặt chẽ với tung tích của pho Hàn thiết quan âm.

Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Thực không ngoài sự tiên đoán của sư muội. Vậy hãy để hẳn ta yên nghỉ một tiếng đồng hồ nữa, hầu máu huyết trong người trở về kinh mạch xong, rồi sẽ hỏi cũng không muộn.

Nói đoạn y bèn thò tay điểm vào huyệt ngủ của nạn nhân, khiến gã đàn ông ấy nằm ngủ yên trên giường.

Bỗng nhiên sắc mặt của Trương Uyển Hoa biến hẳn, nhanh nhẹn vọt người trước lao thẳng đến cửa sổ, đưa tay lên vuốt mái tóc, rồi lại vung ra ngoài

một lượt.

Tức thì một đạo ánh sáng lạnh lướt liền xuyên thủng qua lớp giấy che cửa bay vèo thẳng ra ngoài.

Song sát trông thấy thế, không khỏi sửng sốt, nhưng liền đó bỗng nghe ngoài cửa sổ có tiếng mắng khê rằng:

Già đây từ xa đến, không phải là dễ, thế tại sao cô nương không mở cửa đón khách mà trái lại còn dùng ám khí tấn công? Nếu chẳng nhờ già lách tránh được, nếu không thì lồng ngực đã bị toạc ra mất rồi.

Đông Phương Hiểu Bạch cười nhạt nói:

- Tôn giá là cao nhân phương nào, tại sao lại vô cớ xâm nhập vào nơi cư ngụ của chúng tôi thế?

Bên ngoài cửa sổ có tiếng cười to đáp:

- Các hạ tại sao đến cả tiếng của Lệ mẫu cũng không còn nhận ra nữa?

Đông Phương Hiểu Bạch cất tiếng cười dài nói:

- Té ra là Lệ lão sư, xin mời vào.

Nói đoạn y bèn đưa mắt cho Trương Uyển Hoa bước vào phòng.

Trương Uyển Hoa thấy thế bèn nhanh như chớp, lướt thẳng vào trong phòng riêng.

Lúc ấy cánh cửa phòng đang thông thả mở lớn và trước cửa đang đứng sững Vô tình tú si. Sắc mặt của lão âm u lạnh lùng chẳng hề có một nét vui cười.

Thần châu song sát lại càng nghiêm nghị, lạnh lùng hơn Vô tình tú si nữa.

Tuy lúc ấy ở vào tiết trời tháng năm, vì vậy không khí chung quanh có vẻ đã giá lạnh, chẳng khác chi giữa mùa đông giá lạnh.

Đông Phương Hiểu Tinh cất giọng lạnh nhạt nói:

- Lệ lão sư xem thường nên không muốn bước vào phòng chúng tôi hay sao? Đôi mày của Vô tình tú si bỗng nhướng cao, đưa chân bước thẳng vào phòng nói:

- Hai mươi năm không phải là thời gian ngắn, hôm nay mới được gặp lại nhị vị tái xuất hiện trong giới giang hồ, đây quả là một cái duyên may mắn hiếm có.

Đông Phương Hiểu Tinh cười qua giọng nham hiểm rồi mời khách ngồi qua xuống ghế, đoạn nói:

- Lệ lão sư, người đứng đầu không nói quanh co. Vậy ông mang theo bao nhiêu cao thủ, tại sao không dẫn cả vào đây cho chúng tôi được ra mắt luôn. Hơn nữa, xin ông cũng nói thẳng cho biết ý định ông đến đây làm gì?

Vô tình tú si cất tiếng to cười ha hả nói:

- Cá tính của nhị vị thực chẳng khác xưa kia, lúc nào cũng dồn ép người ta vào ngõ bí cấn. Lệ mẫu tuy có dẫn theo một số thủ hạ, nhưng mục đích là để đối phó với Quỷ thủ thần ông Âu Dương Tuyền kia.

Đông Phương Hiểu Bạch nói:

- Nếu thế thì Lệ lão sư đến đây để làm gì?

Đôi mắt của Vô tình tú si bỗng sáng quắc, đáp rằng:

- Lệ mỗ đến đây là vì người này.

Vừa nói lão ta vừa đưa tay chỉ vào gã đàn ông đang nằm trên giường nói tiếp rằng:

- Lệ mỗ chỉ hỏi mấy câu là đi ngay, nếu nhị vị còn nể tình bạn cu, thì chắc không từ chối?

Đông Phương Hiểu Bạch cười nói:

- Nếu chúng tôi từ chối thì sao?

Vô tình tú si cười nhạt nói:

- Người thức thời vụ, thì mới đáng gọi là hào kiệt.

Đông Phương Hiểu Bạch biến hẳn sắc mặt tức giận nói:

- Có phải ông ý lại vào số đông không?

Vô tình tú si mỉm cười, rồi từ từ đưa bàn tay phải lên, rồi xoè cả năm ngón tay để lộ giữa lòng bàn tay một viên đạn tròn to cỡ hạt đào, có ánh sáng màu tím lóng lánh nói:

- Nhị vị là người kiến thức rộng rãi, vậy có lẽ không đến nỗi không biết ở lòng bàn tay Lệ mỗ là vật gì?

Song sát chú ý đưa mắt nhìn viên đạn tròn ấy một lượt, và Đông Phương Hiểu Tinh như chợt nhớ ra việc gì, sắc mặt biến hẳn nói:

- Chẳng lẽ vật này chính là Phích lịch lôi hỏa châu một hung vật độc đáo của Phích Lịch chân nhơn một trăm năm trước đây hay sao?

Vô tình tú si càng lộ vẻ đắc ý hơn gật đầu nói:

- Cái tên Thần châu song sát quả bất hư truyền, kiến thức rộng rãi, nên nhìn qua là đã biết Phích lịch lôi hỏa châu ngay. Lệ mỗ một khi sử dụng đến nó, thì chắc nhị vị cũng biết nó nguy hại đến đâu? Vậy nhị vị hà tất bảo vệ một người không tương quan chi đến mình, mà phải lâm vào cảnh nguy hiểm có thể bị nổ tan ra thành tro bụi? Nếu đổi vào địa vị của Lệ mỗ, thì không khi nào Lệ mỗ lại từ chối như vậy.

Sắc mặt của Thần châu song sát trông lạnh lùng đến đáng sợ tuy nhiên trong lòng họ cũng không khỏi kiêng dè trước viên Lôi hỏa châu đó.

Trương Uyên Hoa đang núp sau cánh cửa phòng trông thấy thế thì hết sức sốt ruột. Nàng thò tay hốt một nắm Mai hoa châm vung tay lên định ném ra. Bỗng nàng cảm thấy cổ tay mình bị ai nắm cứng lại nên không khỏi kinh hãi, mặt hoa tái nhợt hẳn.

Tiếp đó nàng nghe sau lưng có tiếng nói của Tiêu Tông Kiệt nói nhỏ rằng:

- Cô nương, xin chớ liều lĩnh như vậy.

Trương Uyên Hoa vừa nghe được tiếng nói ấy thì quả tim không ngớt nhảy nghe thành thịch, đôi má cũng đỏ bừng nói:

- Tại sao anh lại biết tôi ở đây thế?

Tiêu Tông Kiệt bỗng từ phía sau lưng im lặng bước tới, đưa đôi mắt sáng ngời nhìn đắm đắm vào Vô tình tú si đang đứng bên ngoài.

Ngay lúc đó bỗng từ phía ngoài sân có một tiếng gào thảm thiết vang lên.

Tiếng gào ấy nghe đau thương ghê rợn, ai nghe cũng không khỏi xúc động cõi lòng.

Vô tình tú si không khỏi sửng sốt.

Chính trong giờ phút chớp nhoáng đó, Tiêu Tông Kiệt đã nhanh như một luồng điện xẹt, lướt thẳng ra ngoài vung chiếc quạt xếp lên một lượt. Tức thì lưng bàn tay của Vô tình tú si đã bị một ngọn gió mạnh hất bắn lên, khiến viên Lôi hỏa châu trong lòng bàn tay của lão ta cùng bị tung lên cao. Thế là Tiêu Tông Kiệt đã nhanh như chớp, thò cánh tay ra chụp lấy.

Vô tình tú si vừa trông thấy một cái bóng đen lao thoát tới biết là đã nguy nên tay trái dùng thế Huyền điều quạ, chém thẳng ra.

Nhưng thân pháp của Tiêu Tông Kiệt hết sức nhanh nhẹn, nên thế võ của lão ta mới vừa đánh ra được nửa chừng, thì viên Lôi hỏa châu đã bị Tiêu Tông Kiệt đoạt mất.

Tiêu Tông Kiệt lại nhanh nhẹn vung chiếc quạt xếp lên, điểm thẳng vào mạch cổ tay của Vô tình tú si.

Trương Uyển Hoa từ trong phòng cũng nhanh nhẹn vung kiếm lướt ra, một đạo kiếm quanh xanh lè và lạnh buốt liền quét thẳng vào đôi chân của Vô tình tú si.

Thế là chỉ kịp nghe Vô tình tú si hự lên một tiếng khô khan, rồi nhanh như điện chớp lao thẳng người qua khung cửa sổ bỏ chạy đi mất ...

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 47

Hung Tinh Chiếu Mệnh

Trong khi Đông Phương Hiểu Tinh và Đông Phương Hiểu Bạch đang bị Vô Tình Tú Sĩ dùng viên “Phích lịch lô hỏa châu” đe dọa, trong lòng lửa giận cháy bùng bùng nhưng khổ nỗi là không biết làm cách nào để đối phó bỗng nhiên họ trông thấy Trương Uyển Hoa và Tiêu Tông Kiệt từ trong phòng bất thần bước ra, tấn công Vô Tình Tú Sĩ, cướp lấy được viên “Lô hỏa châu” đồng thời lại đánh trọng thương lão ta, thì cả hai hết sức vui mừng.

Nhưng khi Song Sát vừa nhìn thấy Tiêu Tông Kiệt, thì sắc mặt bỗng trở thành lạnh lùng. Đông Phương Hiểu Bạch nói:

- Các hạ đã lên vào phòng riêng của tặc sư muội lúc nào thế?

Trương Uyển Hoa nghe câu hỏi ấy, thì sắc mặt bỗng sa sầm, giận hằm hằm nói:

- Sư huynh, việc riêng của sư muội, các anh ít can dự vào là tốt hơn.

Người ta đã ra tay cứu nguy cho các anh, bảo toàn được danh dự của các anh, vậy chẳng ngờ lời cảm ơn người ta thì chớ, trái lại, còn trách móc người ta nữa. Hừ! Thực là chẳng biết chi phải quấy cả!

Đông Phương Hiểu Bạch bất ngờ bị những lời trách móc ấy của Trương Uyển Hoa nên không khỏi sững sốt, đứng trơ người ra đấy không biết phải ăn nói làm sao?

Đông Phương Hiểu Tinh đưa mắt lườm em một lượt rồi cất tiếng to cười ha hả nói:

- Mắng như vậy phải lắm! Lão nhị thật không biết điều, nên bị mắng là phải. Giờ đây các anh có việc bận đi ra ngoài. Đợi một chốc nữa sẽ trở về nói chuyện sau.

Nói đoạn, y bèn đưa mắt nhìn thẳng vào Tiêu Tông Kiệt mỉm cười nói:

- Lão đệ, hai người cứ nói chuyện thân mật đi!

Dứt lời, y đưa tay kéo lấy Đông Phương Hiểu Bạch, rồi bước đi ra khỏi cửa, lên tiếng trách Đông Phương Hiểu Bạch rằng:

- Người ấy chính là bạn tình của sư muội. Em nào phải chẳng biết.

Ăn nói như vậy, bị sư muội mắng là phải!

Trương Uyển Hoa cũng nghe được câu nói ấy, nên đôi má không khỏi đỏ bừng, nói thầm rằng:

“Thực đáng chết! Ai bảo anh lại nói rõ ra như thế? Quả là quá ư hồ đồ!”

Tiếp đó nàng đưa mắt thẹn thùng, liếc nhìn về phía Tiêu Tông Kiệt, mỉm

cười.

Dáng điệu đầy tình tứ, trong khi đôi má ửng hồng e ấp, trông nàng thực vô cùng xinh đẹp và hết sức quyến rũ.

Tiêu Tông Kiệt đưa mắt nhìn nàng, lửa tình như cháy rực trong lòng. Chàng đã hoàn toàn say sưa trước sắc đẹp của Trương Uyển Hoa .

Oo Song Sát đi ra khỏi cửa là đã trông thấy một thảm cảnh hiện ra trước mắt. Khắp trong sân, có đến bảy tám cái xác chết nằm sõng sượt.

Số người ấy chắc hẳn đều là thủ hạ của Vô Tình Tú Sĩ.

Bọn họ biết đây là nhờ sự ám trợ của một số bằng hữu võ lâm đã theo Tiêu Tông Kiệt đến đây. Nhưng khi họ xem xét vết thương của các xác chết, thì không khỏi kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Thì ra vết thương trên những xác chết, đều bị trúng một thứ ám khí gọi là “Lang đình” tức loại ám khí đặc biệt của Vô Tình Tú Sĩ.

Như vậy số xác chết này đều không phải là nha trảo của Vô Tình Tú Sĩ.

Song bên trong việc này lại có một điều rất mâu thuẫn với nhau. Sự mâu thuẫn ấy làm cho đảo lộn cả sự nhận xét của mọi người, khiến ai nấy đều không khỏi hoang mang, chẳng hiểu ra sao cả.

Song Sát ngơ ngác nhìn nhau một lúc, rồi lấy một thứ thuốc bột ra, rắc lên các xác chết ấy. Tức thì, chẳng mấy chốc sau, chúng đều tan thành những bãi nước vàng. Xong đâu đó, họ lại cùng bước trở vào phòng.

Khi ấy, họ trông thấy Trương Uyển Hoa và Tiêu Tông Kiệt đang ngồi đối diện với nhau, thăm thẳm thì nói chuyện. Khi thấy Song Sát bước vào, thì cả hai người đều đứng lên.

Đông Phương Hiểu Tinh cười nói:

- Cứ nói chuyện đi. Già đây phải cứu tinh người này để hỏi qua mọi việc cho biết đã.

Nói dứt lời, y liền cùng Đông Phương Hiểu Bạch dùng nội công đặc biệt của mình, lo việc cứu trị cho gã đàn ông bị thương kia.

Tiêu Tông Kiệt và Trương Uyển Hoa ngồi im lặng cạnh đấy để xem.

Gã đàn ông kia sau khi được cứu chữa, đã từ từ hồi tỉnh trở lại nhưng tâm trí chưa được hoàn toàn bình phục, mà chỉ cất tiếng rên rỉ rất khẽ.

Bỗng nhiên sắc mặt của Trương Uyển Hoa biến hẳn, nhìn ra ngoài cửa sổ, nạt rằng:

- Ai thế?

- Chính là thuộc hạ, tức Tiền Cảnh đây. Có sự phụ ở trong đấy hay không?

Đông Phương Hiểu Bạch cất giọng lạnh lùng “hừ” một tiếng, rồi lướt nhẹ nhàng ra ngoài. Chẳng mấy chốc sau, y lại bước trở vào phòng, nhìn thẳng vào Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Theo sự báo cáo của Tiền Cảnh, thì số quần hùng trong hai phe hắc bạch tụ tập về Thái Hồ đều chưa tìm biết được tung tích của Quỷ Thủ Thần Ông

Âu Dương Tuyền hiện ở đâu. Nhưng Động Đình Sơn Chủ Ngụy Hùng Hào ở phía tây Thái Hồ, khi hay tin quần hùng kéo đến thì lên tiếng là sẵn sàng lấy tư cách người địa phương, đề tiếp đãi tất cả quần hùng. Ông ta sẽ dựng một nhà tiếp tân tại Mã Tích Sơn để thực hiện lời hứa đó. Hơn nữa ông ta bảo là trong vùng phụ cận Thái Hồ độ bốn năm trăm dặm, không có một nhân vật võ lâm tên tuổi nào mà ông ta lại không biết, song chẳng có người nào tên gọi là Quỷ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền cả. Tuy nhiên, ông ta lại hứa là sẽ sẵn sàng tiếp tay với quần hùng để tìm kiếm tung tích của Âu Dương Tuyền.

Bỗng nhiên gã đàn ông bị thương nọ bắt thần mở to đôi mắt ra, nói:

- Ngụy... Hùng... Hào... không... Mới nói đến đây thì bỗng y rùng mình, rồi nhắm nghiền đôi mắt, không nói nữa.

Đông Phương Hiểu Tinh cau mày nói:

- Xin tôn giả hãy nói hết lời đi nào!

Tiêu Tông Kiệt cất tiếng than, nói:

- Hắn ta đã chết rồi, còn nói chi được nữa.

Song Sát không khỏi giật mình, và biến sắc mặt.

Vì với võ công của họ, cũng như với sự thính nhạy phi thường của đôi tai đôi mắt họ, thế mà người ấy bị kẻ khác ám hại, họ không hề hay biết chi cả. Trường hợp này, thực họ không còn biết ăn nói làm sao nữa.

Đông Phương Hiểu Bạch tựa hồ vẫn chưa tin lời nói của Tiêu Tông Kiệt nên nhanh nhẹn bước tới, đỡ lấy thân người ấy lên, thì quả nhiên, trông thấy xác nạn nhân đã lạnh ngắt như băng, không còn mong chi cứu chữa nữa.

Truy Hồn Ác Khách Đôn Phương Hiểu Tinh trông thấy thế đã biết lời nói của Tiêu Tông Kiệt không sai tí nào, nên sắc mặt bỗng trở thành lạnh lùng và xanh như tàu lá. Kế đó, bỗng y cất tiếng than dài, nói:

- Lão đệ, em làm thế nào mà biết được như vậy?

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Người ấy rùng mình như vậy, chúng tỏ y đã bị trúng “Lăng hư âm chỉ” của một võ lâm cao thủ rồi.

Đông Phương Hiểu Bạch kinh ngạc nói:

- “Lăng hư âm chỉ”? Nói thế chắc lão đệ đã biết đây là hành động của ai rồi?

Tiêu Tông Kiệt lắc đầu nói:

- Trong võ lâm, số người biết “Hư không điểm huyết” không dưới hai mươi người, gồm cả nhị vị trong đó. Bởi thế tại hạ thực chẳng làm thế nào biết rõ được là ai. Song người đáng nghi thì chỉ có một mà thôi.

- Ai thế?

- Đây chính là Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khưu Mộ Bình!

Trương Uyển Hoa nói:

- Thế tại sao anh lại không đuổi theo hắn ta?

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười nói:

- Y vừa hành động xong là đã bỏ chạy mất dạng rồi. Bởi thế tại hạ tuy có ý muốn truy đuổi, nhưng thực sự thì không đủ khả năng. Vậy thử hỏi làm một việc nhọc sức mà không kết quả thì có lợi ích gì?

Đông Phương Hiểu Tinh bức tức nói:

- Lữ Khuru Mộ Bình! Tất có một ngày lão phu sẽ cho ngươi biết sức lợi hại của lão phu đây.

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Nhị vị hà tất phải tức giận? Lữ Khuru Mộ Bình dù nhiều mưu lược, nhưng đều bị hỏng cả. Rồi đây chắc chắn có một ngày y sẽ bị thiệt thân.

Vậy chúng ta hãy bình tĩnh chờ xem.

Đông Phương Hiểu Bạch cười nhạt nói:

- Lão phu nào chịu để cho nó xem thường. Nếu việc này đồn đãi ra giới giang hồ, mọi người lấy đó làm một đề tài để cười cợt, thì lão phu còn mặt mũi nào nữa?

Tiêu Tông Kiệt nghiêm sắc mặt nói:

- Nhị vị là cao thủ trong võ lâm, nên tại hạ nào dám lên mặt dạy đời. Nhưng nếu nhị vị nhúng tay vào chuyện thị phi không đâu này, thì khó tránh khỏi bị mất mạng, hoặc tiêu tan danh vọng từ bấy lâu nay.

Song Sát nghe qua không khỏi sững sốt. Đông Phương Hiểu Tinh lộ vẻ ngạc nhiên nói:

- Tại sao lại gọi là không đâu? Xem ra chắc lão đệ có điều chi bí ẩn.

Vậy mong lão đệ giải bày cho chúng tôi được biết?

Tiêu Tông Kiệt trầm ngâm một lúc, nói:

- Vừa rồi gã đàn ông xấu số kia đã nói đến Ngụy Hùng Hào. Tuy hắn ta đã bất thần bị trúng ám khí mà chết, chưa kịp nói hết lời nhưng tại hạ xét đoán thì Ngụy Hùng Hào chắc chắn có sự kết với Quỷ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền... Đông Phương Hiểu Bạch kinh ngạc nói:

- Như vậy là lão đệ có ý bảo trại nghinh tân của Ngụy Hùng Hào dựng lên tại Mã Tích Sơn chính là độc kế của hắn, định sẽ diệt trừ hết tất cả nhân vật võ lâm đến đây hay sao?

Tiêu Tông Kiệt lắc đầu nói:

- Đây chỉ là một mưu kế rất tầm thường. Ngụy Hùng Hào nào lại làm như vậy để đưa đến cái họa thiệt thân cho mình? Phương chi quần hùng trong võ lâm nào phải là những người ngu xuẩn.

Trương Uyển Hoa cười tự nhiên nói:

- Nếu thế thì ý định thực sự của Ngụy Hùng Hào là thế nào?

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Giữa con người và con người, thường vì một sự hiểu lầm nhỏ nhen mà đưa đến một sự xích mích to lớn. Trong võ lâm tình trạng ấy lại càng thường xảy

ra hơn nữa. Vì không ưa nhau, đến chỗ oán giận nhau.

Ban đầu chỉ là việc nhỏ, nhưng sau đó lại gây thành sóng gió to. Như vậy đều là những việc không đâu cả.

Nói đến đây, chàng dừng lại trong giây lát, rồi mỉm cười tiếp rằng:

- Theo tại hạ đoán thì Ngụy Hùng Hào sẽ lợi dụng điểm đó để ly gián quân hùng chém giết lẫn nhau. Như vậy, nếu nhị vị đến Mã Tích Sơn để khích nhau với Yên Nam Tam Kiệt, thì sẽ đưa đến một kết quả như thế nào?

Thần Châu Song Sát nghe qua không khỏi đỏ bừng sắc mặt. Đông Phương Hiểu Tinh cười ha hả nói:

- Kẻ thù gặp nhau thì tất nhiên không còn chi gai mắt hơn. Lão đệ nói như thế là đúng rồi. Nhưng chúng tôi vị nể lão đệ nên bằng lòng gác mối thù ấy lại không đề gặp đến nữa.

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười nói:

- Nhị vị có lòng nhân từ khoan dung như thế, tất sẽ mang được cái phúc đến cho võ lâm. Song nhị vị là những nhân vật mà đối phương rất chú ý, do đó chậm nhất là sáng mai, thì thế nào cũng nhận được thiệp mời. Vậy nhị vị cần phải đề phòng cho lắm mới được.

Đông Phương Hiểu Bạch cười nhạt nói:

- Việc ấy còn chờ xem bọn họ có bao nhiêu tài năng đã.

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười, đứng lên cáo từ nói:

- Tại hạ còn có hẹn với một số bằng hữu, không thể ở đây lâu được.

Vậy sáng mai tại hạ đến ra mắt một lần nữa.

Trương Uyển Hoa đứng lên tươi cười nói:

- Để tôi đưa anh một đoạn đường.

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Như vậy là nhọc cô nương lắm!

Nói đoạn chàng quay về Song Sát xá một xá thực sâu nói:

- Đêm nay cũng có thể lại xảy ra việc rồi. Vậy nhị vị cần chú ý đề phòng!

Trong khi Song Sát hãy còn đang kinh ngạc thì Tiêu Tông Kiệt và Trương Uyển Hoa đã cùng nhau lướt ra khỏi nhà.

Oo Một vầng trăng trong đang treo lơ lửng trên nền trời cao, soi sáng vằng vặc cả mặt Thái Hồ rộng hàng ba vạn sáu nghìn mẫu, mênh mông nước bạc, không thấy đâu là bến bờ, khiến cảnh sắc xinh đẹp như một bức tranh.

Cạnh ven hồ, tại một nơi nhiều đá tảng ngổn ngang, từng bách um tùm, có một cô gái tuyệt sắc mình mặc áo đen đang đứng im lặng trong chiều gió lộng. Ngọn gió mát trên mặt hồ thổi tung tà áo của nàng như tiên nữ đang phiêu diêu trên thiên đường.

Nàng đang đưa mắt ngó đăm đăm về một hướng xa, tựa hồ đang nghĩ ngợi điều gì. Bỗng đôi mắt phượng của nàng giương to lên, rồi quay mặt trở lại cười nói:

- Có phải Hoa muội đấy không?

Liền đó, nghe có tiếng cười vui mừng và trong ngân như chuông bạc. Tức thì Trương Uyển Hoa từ trong cánh rừng cạnh đấy nhanh nhẹn lướt người bay ra. Khi nàng đã buông người rơi trở xuống đất, liền lên tiếng nói:

- Quỳnh tỷ, chị có nhớ tiểu muội không?

Cô gái áo đen ấy chính là Lãnh Diện La Sát Tô Chỉ Quỳnh. Nàng cầm lấy đôi tay của Trương Uyển Hoa nhấc cao lên, xem qua một lượt, rồi tươi cười nói:

- Ô, lâu quá không được gặp. Ngày nay Vỹ muội trông lại càng xinh đẹp như một bó hoa tươi. Thảo nào Kỳ đệ ngày đêm phải điên đảo vì muội.

Trương Uyển Hoa mặt đỏ bừng, nũng nịu nói:

- Quỳnh tỷ, chị chớ nói nhảm! Ai là Kỳ đệ đâu?

Tô Chỉ Quỳnh chu nhận đôi môi nói:

- Ủa? Chính cậu ta không phải hay sao?

Trương Uyển Hoa quay mặt nhìn lại, trông thấy Tiêu Tông Kiệt đang im lặng đứng sững ở sau lưng nên lại càng hết sức thẹn thùng, nói:

- Anh ấy là Tiêu Tông Kiệt kia mà! Nào phải là Kỳ đệ như Quỳnh tỷ nói?

Tô Chỉ Quỳnh đưa mắt nhìn Tiêu Tông Kiệt cười nói:

- Bọn họ đang trông chờ, vậy đệ đệ hãy đi đi. Độ sau một canh đệ đệ sẽ quay trở lại vì chúng ta xa nhau lâu ngày mới được gặp, có nhiều chuyện cần phải nói riêng.

Tiêu Tông Kiệt cất tiếng cười to, rồi vọt người bay thẳng lên không, nhằm hướng đông buông rơi người xuống mặt đất, và tiếp tục chạy bay tới trước.

Bỗng nhiên từ trong cánh rừng cạnh đấy có tiếng người nói chuyện.

Chàng nghe văng vẳng họ nói đến bốn tiếng “Hàn Thiết Quan Âm” nên không khỏi lấy làm lạ, nhanh nhẹn lướt thẳng về phía có tiếng nói ấy.

Đến nơi chàng trông thấy có bốn người đang ngồi dưới gốc tùng, bày rượu thịt trên đất để ăn uống. Thức ăn họ đựng trong những chiếc lá sen to, gồm có gà quay, vịt nướng tương, giò heo bắc thảo, sườn nướng, và bốn cái bầu đựng rượu to để ngay trước mặt bốn người. Mùi rượu thịt bay thơm ngào ngạt. Họ cùng nhai thức ăn nghe chóc chách, xem có vẻ ngon lành lắm.

Một người trong bọn họ cất tiếng nói khẽ rằng:

- Tôi cảm thấy thái độ và hành động của lão gia tử có vẻ khác thường lắm.

- Anh căn cứ vào đâu để nói thế?

- Pho “Hàn Thiết Quan Âm” đã lấy được vào tay, thế mà nay lại bị kẻ khác cướp mất đi. Trong khi đó, gia tử có vẻ hết sức buồn bã, phải anh em ta đến vùng Thái Hồ, công việc hết sức trọng đại, thế mà lão gia tử lại không đích thân đến đây. Như vậy chúng tôi ngoài việc này ra, lại còn có một việc trọng đại chi hơn nữa, đang làm lão gia tử phải bận tâm.

- Hừ, anh chớ nên nói nhảm. Lão gia tử là người hành động lúc nào cũng

khó lường. Đâu phải sức anh có thể hiểu được.

Tiêu Tông Kiệt thăm nói rằng:

“Quả không ngoài dự đoán của ta.

Pho Hàn Thiết Quan Âm ấy là một pho tượng giả. Tiếng lão gia tử mà bọn họ nói đến chắc chắn là muốn chỉ Đào Như Hải chứ không còn ai.

Nhưng tại sao Yên Nam Tam Kiệt lại bảo pho Hàn Thiết Quan Âm trong tay Không Gia Hồ là pho tượng thật? “ Suốt mấy ngày nay chàng đã vì việc ấy mà cảm thấy vô cùng bồn khoăn khó hiểu.

Bỗng nhiên chàng chợt nhớ ra một điều gì, mặt liền biến sắc thăm nói:

“Vị chủ môn của phái Hoài Dương nguy mất rồi!” Liền đó chàng lách mạnh thân người nhanh như chớp lao vút đi như một mũi tên bắn.

Chung quanh ven Thái Hồ đâu đâu cũng là chùa chiền san sát. Tiêu Tông Kiệt nhắm ngay một ngôi chùa nhỏ lướt thẳng tới.

Chàng vừa tiến tới trước ngôi chùa thì liền nghe một tiếng niệm Phật vang rền, nói:

- A Di Đà Phật! Bần tăng chờ đợi tại đây đã lâu rồi. Thế sao thiếu hiệp đến nay mới tới?

Từ trong một lùm cây rậm rạp bỗng thất Ác Di Lạc Trúc Tây lách mình lướt ra.

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Bộ có người đến đây gây sự hay sao?

Trúc Tây đáp:

- Chẳng phải thế, chỉ có Yên Nam Tam Kiệt đến đây và muốn gặp thiếu hiệp. Họ chờ đợi đã lâu rồi.

Tiêu Tông Kiệt “ồ” một tiếng dài, nói:

- Vậy xin phiền đại sư bước vào cho họ hay là tôi đã đến.

Nói dứt lời, chàng bèn nhanh nhẹn đi thẳng vào ngôi chùa.

Yên Nam Tam Kiệt, Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang, Kim Dao Đoàn Long Ngu Vạn Lý, Đoàn Thừa Tiên, Châu Nhân Ký, Xuyên Trung Tam Xú và Lê Ngọc Hành, trông thấy Tiêu Tông Kiệt bước vào đều ùn ùn đứng lên chào đón.

Tiêu Tông Kiệt tươi cười chấp tay thi lễ nói:

- Tại hạ vì bận việc nên chậm trễ, vậy có điều thất lễ với ba vị đại hiệp, mong ba vị niệm tình tha thứ cho.

Cầu Long Tẩu Trạch Kỳ nói:

- Chả dám! Già đến đây lần này là để cảm tạ cái ơn giải cứu của thiếu hiệp tại Trì Châu. Hơn nữa để nói rõ mọi việc xảy ra sau khi chúng ta đã xa nhau.

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Chuyện nhỏ nhặt như thế có đáng chi mà nhắc. Ba vị có biết hiện nay Lương chương môn, bang chủ của phái Hoài Dương ở đâu hay không?

Diêm La Phán Ứng Triệu Hùng nói:

- Ông ấy hiện giờ đang ở tại phủ của Kim Câu Đàm Khuê trong huyện thành Ngô Giang. Đàm Khuê là người xuất thân từ phái Hoài Dương, và là sư đệ đệ của Lương Vô Uy.

Tiêu Tông Kiệt vội vàng nói:

- Trong đêm nay Lương chương môn sẽ gặp việc nguy hiểm. Vậy chúng ta hãy mau đến đó tiếp cứu người. Song khi chưa cần thiết thì chúng ta tuyệt đối chớ nên ra mặt tương trợ hầu tránh đi trường hợp khiến đôi phương phải kiêng sợ mà đề phòng hơn.

Yến Nam Tam Kiệt nghe qua không khỏi biến sắc mặt. Cầu Long Tẩu Trạch Kỳ mở miệng như định nói gì nhưng Tiêu Tông Kiệt lại lên tiếng tiếp rằng:

- Chuyện chớ nên chậm trễ. Các vị lão sư hãy lên đường đi ngay cho.

Nói dứt lời chàng liền quay người đi thẳng ra cửa. Số người chung quanh cũng hồi hải bước theo sau.

Huyện thành Ngô Giang đang nằm im dưới ánh trăng vắng vặc.

Chung quanh im lặng không hề nghe một tiếng động. Thỉnh thoảng từ đường phố hoặc từ trong ngõ hẻm chỉ có tiếng mõ canh vọng đến mà thôi.

Trên những nóc nhà nối tiếp ở phía nam huyện thành, bỗng xuất hiện tám cái bóng đen, đang vọt lên rơi xuống, nhắm ngay một toà nhà to lớn lướt thẳng tới.

Khi bọn họ vừa mới lướt đến nóc nhà ấy, thì bỗng nghe có một tiếng quát to rằng:

- Đứng lại!

Tức thì trên nóc nhà có một bóng đen to lớn, đôi mắt sáng ngời như hai luồng điện, bất thần xuất hiện và tràn nhanh tới, quát to rằng:

- Các bằng hữu là người ở phương nào? Đêm khuya đến viếng có việc làm quý hoá chi?

Chín bóng đen vừa lướt tới, trông thấy tại phủ của Kim Câu Đàm Khuê canh chừng cẩn mật, thì trong lòng không khỏi kinh hãi. Một người trong bọn họ liền cất giọng âm u lạnh lùng, cười dài nói:

- Chúng ta đến viếng ông bạn họ Đàm, để thanh toán một việc chưa thanh toán dứt khoát, cách đây ba tháng tại Ngưu Đầu Sơn.

Liền đó bỗng nghe từ không trung có một tiếng quát to rằng:

- Ai đến tìm Đàm mỗ như vậy??

Tiếng quát vừa dứt, thì Kim Câu Đàm Khuê đã từ trên lưng chừng trời đáp nhẹ nhàng xuống mái ngói.

- Tại hạ là Lưu Diệu. Trại chủ Ngưu Đầu Sơn Trại, tức Kim Trọng Lượng chính là sư đệ của tại hạ. Đàm bằng hữu đã cản trở không cho người ta kiếm tiền bạc, đây chỉ là việc nhỏ. Song bằng hữu lại ra tay ác độc, giết chết sư đệ

của tại hạ mới là việc to. Mối thù không đội trời chung này, tại hạ không thể nào không trả được.

Kim Câu âm thầm đưa mắt dò xét chín người vừa mới đến, thấy ngoại trừ Lưu Diệu, còn thì tất cả đều che kín mặt bằng một vuông khăn đen, có vẻ bí mật khó lường, nên không khỏi thầm kinh hãi, cười nhạt nói:

- Lưu bằng hữu đến báo thù cho em, thì còn chi phải lễ hơn nữa.

Vậy Đàm mỗ sẵn sàng chờ sự báo thù ấy.

Lưu Diệu cười sâu hiểm, nói:

- Đánh nhau tại nơi này e rằng sẽ làm kinh động đến những người xung quanh. Vậy Lưu mỗ xin chờ đón ông tại ngoại ô phía nam huyện thành này.

Nói đoạn, y quay mặt qua số đồng đảng, quát rằng:

- Đi mau!

Tức thì chín bóng người ấy nổi gót nhau bay vọt lên không, lướt đi nhanh như gió.

Đàm Khuê nhận thấy thân pháp tám người che mặt kia hết sức kỳ tuyệt, không người nào là không cao cường hơn Lưu Diệu cả. Do đó ông ta không khỏi kinh hoàng, đôi mắt tràn đầy những tia sáng lo âu.

Lúc bấy giờ, từ trong ngôi nhà lớn ấy đã có năm bóng người phi thân vượt lên mái ngói. Đây chính là Kiếm Hoàn Song Tuyệt Lương Vô Uy, chương môn phái Hoài Dương, Nhất Bút Chấn Thiên La Tiềm, và ba người nữa đều là cao thủ ở Sào Hồ.

Nhất Bút Chấn Thiên La Tiềm cất tiếng cười to, cười ha hả nói:

- Đàm lão sư, có chuyện chi xảy ra to tát lắm hay sao? Dù cho trời có sập xuống, thì chúng ta cùng nhau đỡ lấy, nhiều nhất là vỡ sọ chết mà thôi.

Phương chi có Lương chương môn ở đây rồi, thì còn chi đáng lo ngại nữa? Thôi chúng ta hãy đi, La Mỗ muốn xem cho biết bọn họ là những nhân vật ba đầu sáu tay nào!

Đàm Khuê nói:

- Những chuyện rắc rối nhỏ nhen như thế nào cần phải nhọc đến sức Lương chương môn và La đương gia.

Lương Vô Uy nói:

- Lời của La huynh nói rất đúng. Đàm huynh chớ nên khách sáo như vậy.

Đàm Khuê nghe qua trong lòng mới cảm thấy đỡ lo rồi hợp cùng số người của Lương Vô Uy và La Tiềm, lướt thẳng ra ngoại ô phía nam huyện thành. Bóng trắng sáng vằng vặc, bầu trời trong như gương.

Lưu Diệu trông thấy Kim Câu Đàm Khuê dẫn người chạy đến trong lòng không khỏi kiêng dè. Y đưa mắt nhìn về phía tám người che mặt, cất tiếng cười to, nói:

- Đàm bằng hữu là người biết giữ đúng lời hứa. Nhưng hà tất phải dẫn theo một số người cùng về châu Diêm Vương đông như vậy.

Kim Câu Đàm Khuê nghe qua trong lòng hết sức tức giận, quát to rằng:

- Lư lão sư! Ông có tin là trong đêm nay, ông có thể lấy được mạng sống của sáu anh em Đàm mỗi đây không?

Lưu Diêu bỗng sa sầm nét mặt, cười sâu hiểm nói:

- Có lý nào các ông còn mong được sống để trở về nữa hay sao?

Cùng một lúc với tiếng quát to, liền thấy một ngọn thiết bút vung lên, gió rít vèo vèo, nhắm ngay Lưu Diêu tới nhanh như một luồng điện chớp.

Thì ra La Tiềm trông thấy Lưu Diêu tỏ vẻ ngang tàng vô lễ, thì hết sức tức giận, vung ngọn thiết bút lên, dùng thế “Bút lực như hồng” bất thần tấn công về phía Lưu Diêu.

Lưu Diêu cũng chẳng phải tay thường, nghe tiếng gió rít liền nhanh như chớp dùng thế “Yên thanh thập bát cốn” nhào lặn ra xa ngoài một trượng để tránh thế công của đối phương, đồng thời vung tay phải lên một lượt, tuốt lưỡi kiếm trên vai ra khỏi vỏ, cười nhạt nói:

- Đường đường là một bậc tổng trại chủ ở Sào Hồ mà lại dùng thủ đoạn đánh lén, quả chẳng khác nào con chó ngoạm trộm.

La Tiềm đã đánh hụt vào khoảng không, liền nhanh nhẹn thu ngọn thiết bút trở về, gằn giọng nói:

- Nhãn lực bằng hữu khá lắm! Lão phu chính là La Tiềm đây.

Nhưng đôi mắt lão phu không hề bị cát bụi làm mờ, nên biết chắc chắn bằng hữu chẳng phải là người họ Lưu tên Diêu đâu.

Lưu Diêu nghe qua không khỏi giật nảy mình, nhưng liền cười to nói:

- Tại hạ nếu chẳng phải là Lưu Diêu thì là ai? Câu nói ấy của La đương gia không khỏi quá thừa rồi.

Nói đoạn y vung tay lên một lượt, tức thì ánh thép chiếu sáng ngời, nhắm công thẳng về phía La Tiềm, qua một đường kiếm vô cùng hiểm hóc.

La Tiềm tức giận cười lên một tiếng to, vung ngọn phán quan bút trong tay vun vút, khiến ngọn bút chập chờn đầy cả không gian, nhắm công thẳng vào các huyệt đạo quan trọng trên thân người của Lưu Diêu.

Chính vì thế mà ông ta đã giữ được phần chủ động.

Tám người che mặt đứng bên ngoài, bỗng cùng một lúc xê dịch thân hình, rồi nhắm ngay Lương Vô Úy, Đàm Khuê và số thuộc hạ của La Tiềm tràn tới.

Có ba người che mặt trong bọn ấy đã đem hết sức mình, vung kiếm lên công thẳng vào Lương Vô Úy. Mỗi đường kiếm của họ cũng đều vô cùng kỳ diệu và ác liệt, chẳng hề để lộ một sơ hở, khiến Lương Vô Úy phải luống cuống, không sao phản công trả lại được.

Qua thế đánh của họ, đã thấy rõ được dụng ý của họ là đâu rồi.

Nhưng đáng tiếc là Lương Vô Úy vẫn còn mù mờ chưa nhận thức được ý định của đối phương.

Tuy nhiên Lương Vô Uý thực không hổ là vị chương môn của một môn phái. Ông ta có một nhãn lực không phải tầm thường, nên đã thấy số người che mặt kia, tên nào tên nấy đều là người có võ công cao cường đến tuyệt đỉnh, đáng đứng vào hàng cao thủ bậc nhất của võ lâm. Ngay đến như Lưu Diêu cũng là người cao cường không kém chi số người kia.

Quả nhiên La Tiềm nói không sai tí nào cả. Trong giang hồ, những nhân vật nổi tiếng không hề có ai tên gọi Lưu Diêu cả. Như vậy, họ đến đây chẳng phải vì mục đích thanh toán mối thù với Đàm Khuê, mà thật sự thì họ có một mục đích khác. Song nhất thời số người của La Tiềm vẫn chưa thể xét đoán được.

Liền đó bỗng có một tiếng gào thảm thiết vang lên, xé tan sự tịch mịch của đêm khuya, nghe thật vô cùng rùng rợn.

Thế là, một thuộc hạ của La Tiềm đã bị một người che mặt dùng thế kiếm tuyệt diệu “Phẫu lân phân giáp” rọc thành một đường máu dài từ trên ngực đến bụng, ngã ngửa ra đất.

Người che mặt ấy cất tiếng cười nhạt, rồi nhanh nhẹn hất mạnh lưỡi kiếm, định hạ sát luôn đối phương.

Nhất Bút Chân Thiên La Tiềm trông thấy thế, hết sức kinh hãi, liền dùng thế “Thiên sơn như bình” hất lui đối phương một bước rồi quay người lại, vung nhanh chưởng trái lên, dùng thế “Truy bộc nộ triều” quét thẳng ra và quát to: - Ngươi quả là kẻ ác độc! Không thể nào tha chết cho ngươi được!

Chưởng lực của ông ta mạnh mẽ như xô bay được cả núi đồi, bắt từ trên giáng xuống như mưa sa bão táp.

Người che mặt ấy vì cần tự bảo vệ lấy mình nên liền thu nhanh lưỡi kiếm về, rồi nhảy lui ra xa năm bước, dùng thế “Hi nhuy kim phong” tung mạnh lưỡi kiếm trở ra.

Thế kiếm ấy vô cùng kỳ tuyệt, làn kiếm quang loé lên năm đóm sao lạnh buốt, to như cái chén, đâm thẳng vào năm đại huyệt quan trọng trên ngực của La Tiềm nhanh như chớp.

La Tiềm cất tiếng cười nhạt, rồi vung ngọn thiết bút ra, dùng thế “Cửu tinh liên hoàn” đỡ thẳng tới.

Nhưng không ngờ ngay lúc đó, tại sau lưng lão ta, lại có một luồng kiếm công tới. Do đó lão không khỏi kinh hãi, nhanh nhẹn đưa chân phải tràn tới, lánh xa bảy bước, rồi lại vung ngọn thiết bút lên phản công ô ạt.

Lưu Diêu và một người che mặt nữa cùng vung kiếm vây đánh La Tiềm. Đôi bên đánh nhau rất quyết liệt, không thể nào phân thắng bại được.

Trong khi đó Đàm Khuê và hai cao thủ của Sào Hồ còn lại đang bị ba người che mặt khác vây đánh tơi bời, đỡ gạt luống cuống, lâm vào một tình thế vô cùng nguy hiểm.

Riêng Lương Vô Uý, chương môn phái Hoài Dương cũng thế. Lão ta bị ba

người che mặt dùng toàn những thế kiếm có tánh cách chế ngự thế kiếm của Lương Vô Úy áp đảo, tựa hồ họ đã biết trước được tất cả những đường kiếm của vị chưởng môn phái Hoài Dương rồi. Chính vì vậy mà bao nhiêu tuyệt học của Lương Vô Úy đều bị họ chế ngự hết, không làm sao thi thố được, mà chỉ còn lo phòng thủ mà thôi. Song cũng may là lão ta không đến nỗi bị thảm bại.

Dù vậy, Lương Vô Úy vẫn bị ba người che mặt kia đẩy lui liên tiếp, nên đã đang xa dần số người của La Tiêm đến mấy mươi trượng, và đã lọt vào một khu rừng tùng.

Chẳng mấy chốc sau, Đàm Khuê cảm thấy hai cánh tay đều mỏi rụng, song câu của ông cũng trở thành chậm chạp hẳn, nên đã bị một thế kiếm của đối phương nhanh như chớp đâm thẳng vào trước ngực.

Ông ta thảm nghĩ rằng:

“Thế là mạng ta đã hết”.

Nhưng ngay lúc đó, ông cảm thấy có một luồng gió mạnh từ đâu cuốn tới, hắt xéo ông ra một bên nên may mắn thoát khỏi được mũi kiếm của đối phương đang đâm tới.

Liền đó lại có một cái bóng đen nhẹ nhàng như một bóng ma bay thoát đến đáp xuống trước mặt của người che mặt nọ.

Đàm Khuê đưa mắt lên nhìn, thì thấy đó lại là một chàng thiếu niên che mặt nữa, nên không khỏi kinh hoàng.

Nhưng chàng thiếu niên ấy đã nhanh như chớp, giương năm ngón tay ra chụp thẳng vào lưỡi kiếm của đối phương.

Người che mặt nọ quát to rằng:

- Người muốn tìm cái chết mà!

Tiếng “mà” chưa dứt thì bỗng nhiên hắn ta đã gào lên một tiếng thảm thiết rồi ngã ngửa ra đất.

Thế là lưỡi trường kiếm trong tay y đã quật lại xấn thẳng vào ngực y, khiến máu tươi tuôn trào như suối, chết ngay tức khắc.

Đàm Khuê trông thấy thế, hết sức mừng rỡ, nhưng cũng hết sức kinh hoàng.

Ông ta mừng rỡ vì bản thân mình cũng như số người xung quanh, có thể thoát được cơn nguy hiểm, nhưng ông ta kinh hoàng vì thấy võ học của chàng thiếu niên che mặt mới đến trác tuyệt có một không hai trên đời.

Thân pháp của chàng thiếu niên che mặt lại càng cao cường tuyệt đỉnh. Chỉ trong nháy mắt là chàng ta đã lướt tới trước mặt hai cao thủ Sào Hồ, vung nhanh đôi thiết chưởng lên một lượt, tức thì hai tiếng gào thảm thiết liên vang lên. Thế là hai người che mặt nọ đã bị chưởng lực của chàng hất bay lên lưng chừng trời rồi lại từ trên cao rơi thẳng trở xuống đất, vỡ sọ, gãy xương chết tốt.

Lưu Diệu và số người che mặt còn lại trông thấy thế đều kinh hoàng thất sắc,

biết mọi việc đã hỏng nên có ý định bỏ chạy đi. Nhưng chàng thiếu niên che mặt ấy đã nhanh như chớp, tràn đến trước mặt họ. Và họ chỉ kịp cảm thấy lồng ngực mình lạnh buốt, đôi mắt tối sầm rồi té lăn quay ra đất.

Liền đó chàng thiếu niên che mặt lại nhanh nhẹn vọt thẳng người lên không, nhắm hướng cánh rừng tùng lướt thẳng tới như điện xẹt.

La Tiềm cũng như số người của Đàm Khuê trông thấy thế đều há mồm tròn mắt, nói không nên lời.

Riêng Trương Vô Uý sau khi bị ba người che mặt vung kiếm áp đảo và đẩy lui vào cánh rừng tùng, thì mặc dù lão ta vẫn duy trì được thế thủ, không đến nỗi phải chiến bại, nhưng vì võ công của ba người che mặt quá ư cao tuyệt, hiểm hóc nên Lương Vô Uý không làm sao phản công trả lại họ được.

Lương Vô Uý nhờ vào võ học cao cường của mình, phòng thủ rất vững chắc, song đứng trước thế công dồn dập của ba đối thủ, lão ta cũng không tránh khỏi luống cuống sợ hãi.

Bỗng nhiên ba gã che mặt kia bất thần cùng vung nhanh chưởng trái lên, tức thì ba luồng ánh sáng màu đen hắc đã từ trong tay họ xẹt thẳng ra như điện chớp.

Thế là Lương Vô Uý đã bị ám khí của đối phương đánh trúng. Lão ta cảm thấy đôi chân và cánh tay trái bị tê buốt, đồng thời một luồng hơi lạnh lạ lùng, cũng theo đó tràn ngập cả cơ thể. Lớp cương lực hộ thân đã hoàn toàn vô dụng, chúng tỏ ám khí của đối phương là loại ám khí hết sức độc.

Đôi chân của Lương Vô Uý liền mềm nhũn, cất tiếng “hự” khô khan rồi té ngổn trên mặt đất.

Giữa giờ phút hiểm nguy như chỉ mảnh treo chuông ấy, bỗng có hai người mặc áo đen, che kín mặt, từ hai phương hướng khác nhau đồng thời lướt tới, thò tay ra chụp lấy người của Lương Vô Uý.

Chỉ trong nháy mắt, bóng người lướt đến sau mà lại nhanh tay hơn, chụp được Lương Vô Uý vào tay, và trong khi thân hình chưa rơi đến mặt đất, thì lại vọt thẳng lên không, tiếp tục lướt đi tới.

Người che mặt đến sau quát to rằng:

- Lũ chuột kia! Hãy bỏ lão già ấy xuống!

Bóng người ấy dưới cằm có râu dài, không ngót bay phát phơ theo chiều gió.

Lão ta dùng sức xuống đôi chân, rồi nhanh như chớp lao người đuổi theo bóng người che mặt vừa bỏ chạy. Thế là kẻ chạy người đuổi, nhanh chảnh khác nào hai vì sao xẹt.

Chẳng mấy chốc, hai người đã chạy ra hẳng mấy trượng. Người che mặt đang kẹp lấy Lương Vô Uý trong tay bỗng buông người rơi trở xuống đất, xoay mặt lại cười nhạt hỏi:

- Tôn giả đuổi theo tại hạ để làm gì?

Người che mặt đến sau nghe hỏi thế, không khỏi sửng sốt, cười nhạt nói:

- Các hạ vì lẽ gì lại bắt sống Lương chương môn mang đi?
- Chỉ giỏi nói nhảm! Chính ại hạ ra tay cứu lấy ông ấy đây!
- Lão phu cũng đang có ý định đó!
- Hừ ai biết ý định của ông ra sao? Ông chỉ giỏi nói ngon nói ngọt ngoài miệng, nhưng trong lòng ẩn chứa gươm đao, thì ai biết được.
- Nói bá láp. Người xem lão phu là hạng người như thế nào?
- Nào ai biết ông là hạng người chi!
- Nhưng người có khác gì hơn ta chứ?
- Ha ha ít nhứt Lương chương môn được biết tại hạ là ai?

Lương Vô Úy tuy đang bị thương, nhưng tâm thần rất bình tĩnh, nên nghe qua tiếng nói của người đã ra tay cứu nguy cho mình thì biết đây là ai rồi. Do đó trong đôi mắt của lão ta tràn đầy những tia sáng vui mừng.

Lão già che mặt kia nghe nói thế, không khỏi cứng miệng, song cũng cất giọng lạnh lùng nói:

- Lương chương môn đã bị trúng một loại ám khí thật độc. Nếu không sớm chữa trị thì khi bị nguy hại đến tính mệnh, chớ trách lão phu tại sao không nói trước đây nhé!

- Xem ra ông đã biết rõ sức lợi hại của những mũi ám khí này?

- Tất nhiên!

- Như vậy chả lẽ đây lại chính là một thứ ám khí riêng của ông, và được ông bí mật trao cho số người kia sử dụng. Giờ đây ông lộ mặt ra để chữa trị, hầu lấy cái ơn ấy rúng ép Lương chương môn trong một việc chi đó phải không? Lão già che mặt nghe qua không khỏi giật bắn người, giận dữ nói:

- Tại sao tôn giả lại ngậm máu phun người như vậy?

Người thiếu niên che mặt cười nhạt nói:

- Nếu chẳng phải thế, thì tại sao ông lại đuổi theo tại hạ mãi như thế này?

Trong khi đó Lương chương môn lại chẳng hề quen biết chi với ông cả.

- Nói thế chả lẽ Lương chương môn lại là người quen biết với tôn giả hay sao?

Lương Vô Úy bỗng lên tiếng nói:

- Lương mỗ và các vị thiếu hiệp này đã quen biết nhau lâu rồi. Vậy tâm thịnh tình của các hạ, Lương mỗ lúc nào cũng ghi nhớ. Xin các hạ hãy về đi thôi.

Lão già che mặt không khỏi cứng họng, đôi tròng mắt không ngớt xoay tròn, cất tiếng than dài, nói:

- Lương chương môn đã bị trúng ám khí. Chỉ trong chốc lát đây thì chất độc sẽ tác quái ngay. Đến chừng ấy, dù cho có tiên thánh cũng không cứu nguy cho được.

Lương Vô Úy nghe thế, không khỏi giật mình kinh hãi.

Giọng nói của chàng thiếu niên che mặt bỗng đổi thành ôn hoà, hỏi tiếp

rằng:

- Tại sao các hạ vẫn khăng khăng đòi cứu chữa giúp cho Lương chương môn. Chả lẽ...?

Lão già che mặt gần giọng nói:

- Đúng thế! Già đây có việc muốn nhờ đến Lương chương môn, chứ không phải đến đây hoàn toàn vô mục đích. Nhưng tôn giả hãy yên lòng, già đây chỉ đem đến cái lợi cho Lương chương môn, chứ không khi nào làm chi hại đến ông ấy cả.

- Nếu thế thì các hạ cứ nói thẳng ra nghe thử?

- Đây là việc riêng, xin tôn giả thứ lỗi cho, về chỗ không thể nói rõ ra được. Đôi bên ăn miếng trả miếng, không ai chịu thua ai cả.

Chàng thiếu niên che mặt trầm ngâm trong giây lát, nói:

- Cứu nguy cho người mới là việc cấp bách. Vậy các hạ cứ đưa thuốc ra trước, đợi đến lúc thương thế của Lương chương môn được hoàn toàn bình phục rồi nói chi sẽ nói sau.

- Đây là lẽ tất nhiên, nhưng xin tôn giả hãy đi tránh ra chỗ khác đã.

- Lòng người lúc nào cũng khó lường. Vậy tại sao các hạ không để cho mọi người được trông thấy mặt thực?

Lão già che mặt này vì đi sai một nước cờ, nên đành chịu hổng cả ván. Bởi thế, lão ta tuy phải đuổi theo đôi phương đến cùng, song chỉ là một hành động miễn cưỡng mà thôi.

Giờ đây, bảo lão ta để cho mọi người trông thấy được mặt thực, thì là một chuyện không thể có được. Lão ta cười nhạt nói:

- Người hãy gỡ vuông khăn che mặt xuống trước đã!

Nói đoạn lão ta liền quét chưởng phải lên một lượt, gây ra một ngọn kinh phong cuốn thẳng vào mặt của người thiếu niên.

Người thiếu niên che mặt ấy liền đưa chân phải bước ngang để lách tránh, đồng thời mang cả Lương Vô Úy theo. Thân pháp của chàng ta hết sức tuyệt diệu.

Lương Vô Úy bỗng lên tiếng nói:

- Xin thiếu hiệp hãy để già xuống, và bước tránh đi một chỗ. Chắc lão ta cũng chẳng dám làm hại già đâu!

Người thiếu niên che mặt lộ vẻ sửng sốt, nói nhỏ rằng:

- Lương chương môn tự tin như thế hay sao?

Lương Vô Úy gật đầu nói:

- Già đây tự tin như vậy!

Người thiếu niên che mặt tỏ vẻ do dự trong chốc lát, và cuối cùng đã để Lương Vô Úy xuống, nói:

- Cũng được! Tại hạ xin tuân mệnh mà bước đi nơi khác nhưng tối đa là trong vòng nửa tiếng đồng hồ mà thôi.

Nói dứt lời, chàng ta nhún mình nhẹ nhàng lao thoát đi, mới xem qua như rất chậm chạp, nhưng kỳ thực thì nhanh nhẹn vô cùng, nên chỉ trong nháy mắt, là hình bóng của chàng đã trở thành nhỏ xíu như hạt đậu.

Nhắc lại ba người che mặt đa vây đánh Lương Vô Úy vừa rồi, sau khi đã phóng ám khí ra, khiến Lương Vô Úy phải bị thương té xuống đất thì họ không ngờ lại có hai bóng đen lướt tới chụp lấy Lương Vô Úy mang đi như vậy.

Sự diễn biến quá bất ngờ đó đã vượt ngoài sức tưởng tượng của họ.

Bởi thế trong khi họ vùng kiếm lên định truy đuổi theo những người che mặt cướp công của mình thì bỗng nhiên từ phía xa của cánh rừng tùng, có một giọng cười âm u lạnh buốt vọng đến, khiến ba người che mặt ấy không khỏi biến sắc mặt.

Liền đó họ trông thấy ánh thép lập loè trước mắt, rồi có một gã đàn ông gầy, cao, tay cầm một thanh trường kiếm, nhanh như chớp lướt đến trước mặt họ.

Cả bọn kinh hoàng, buột miệng hỏi rằng:

- Tôn giả là ai?

- Huynh đệ là Châu Nhân Ký - Hừ, chỉ có cái tên rỗng, thì nào có dọa được ai.

Đôi mắt của Châu Nhân Ký bỗng tràn đầy lửa giận, cất tiếng cười nhạt rồi đưa chân tràn tới vùng nhanh gươm lên, dùng thế “Thiên phong tảo nguyệt” quét ngang ra phía trước.

Tức thì kinh phong lạnh buốt liền ồ ạt cuốn tới, đi đôi với một luồng sao bạch sáng ngời, quét thẳng vào eo lưng của đối phương.

Ba người che mặt vội vàng nhảy dang ra xa, ai đứng theo vị trí nấy, rồi vùng gươm lên gây thành ba đạo ánh thép chiếu ngời qua những thế kiếm vô cùng hiểm hóc.

Châu Nhân Ký cất tiếng cười to rồi nhanh nhẹn nhảy lui ra sau hai trượng, đưa cao lưỡi kiếm ngang vai, đôi mắt chăm chú nhìn về phía địch thủ đứng yên không hề nhúc nhích.

Ba người che mặt kia tựa hồ đã đoán biết sức lợi hại của đối phương nên vẫn đứng y nguyên tại vị trí cũ, đưa cao lưỡi kiếm thủ thế, chớ không tràn tới tấn công.

Ba gã ta mỗi người thủ theo một thế. Một gã thì đưa thẳng ngang lưỡi kiếm về phía trước, cất cánh tay cao ngang đầu, thân hình chồm tới với thế “Thượng ung phúc thổ”. Một gã thì rùn đôi chân xuống, chống thẳng đứng mũi kiếm trở lên trên với thế “Nộ hoả thu thiên”. Và gã thứ ba thì đưa nằm ngang lưỡi kiếm trước ngực, trong khi cánh tay trái co lại, kẹp sát lấy bên hông, với thế “Phát phong vô liễu”.

Ba người ấy đều nắm được tâm pháp cao nhất trong võ học, nghĩ là nếu địch đứng yên thì ta đứng yên mà địch di động thì ta phải di động trước. Đây là

một bí quyết để thủ thắng đối phương.

Ngọn gió đêm thổi rì rào qua cánh rừng, ánh trăng sáng soi vằng vặc khắp cả vùng hoang dã... Không khí xung quanh như đang đông đặc lại khiến ai nấy đều cảm thấy vô cùng ngột ngạt.

Số người của Nhất Bút Chấn Thiên La Tiềm khi tràn vào được đến khu rừng và trông thấy thế đều không khỏi kinh hoàng sửng sốt.

Thốt nhiên, Châu Nhân Ký quát lên một tiếng to rồi thân hình xoay nhanh như gió cuốn. Tức thì ánh thép chiếu ngời cả không gian và vô số sao bạc chập chờn hoa cả mắt.

Ba người che mặt cũng nhanh nhẹn vung kiếm phản công, ánh thép giương lên như những chiếc móng bạc, uy thế mạnh mẽ vô song.

Thế là bốn bóng người bất thần sáp lại nhau lại rồi nhanh nhẹn dang ra xa ngay, đồng thời tất cả đều “hừ” lên một tiếng khô khan... Ba gã che mặt kia bỗng vọt người bay cả lên không, mang theo một trận mưa máu bỏ chạy đi mất, chứng tỏ họ đã bị thương rất nặng nề.

Trong khi đó chiếc áo dài xanh của Châu Nhân Ký cũng đã bị te tua thành từng mảnh, nhưng chưa hoàn toàn đứt lìa hẳn. Hơn nữa, trên một cánh tay và một bên chân, máu tươi cũng đang trào. Sắc mặt của y tỏ ra vô cùng giận dữ, trông hết sức ghê sợ.

Số người của La Tiềm trông thấy thế, không khỏi kinh hãi, nhanh nhẹn lướt tới, hỏi rằng:

- Châu đại hiệp! Ông đã bị thương như thế nào?

Lúc ấy, số người của Trình Nam Giang, Ngu Vạn Lý cũng đã từ một nơi kín đáo trong khu rừng lướt ra và nhanh nhẹn bước tới hỏi han không ngớt.

Châu Nhân Ký bỗng gượng cười nói:

- Ba người ấy, rõ ràng đã đoán biết trước được thế kiếm của Châu mỗ, nên họ đã sử dụng ba thế kiếm riêng biệt, nhằm chế ngự kiếm học của Châu mỗ. Nhưng cũng may là Châu mỗ đã kịp thời nhận xét ra được sớm, nên nhanh nhẹn chuyển biến được thế kiếm của mình, mới có thể thủ thắng được đối phương.

La Tiềm không trông thấy Lương Vô Uý thì kinh hãi kêu thất thanh lên rằng:

- Lương chương môn đâu rồi?

Liên đó bỗng từ trên nền trời cao, Tiêu Tông Kiệt nhanh nhẹn buông mình đáp xuống, nói:

- La lão sư, xin chớ lo ngại đến Lương chương môn.

Sau đó, chàng vội vàng dặn dò riêng mấy câu với Trình Nam Giang rồi lại vọt mình bay lên, lướt đi mất hút.

La Tiềm nhận ra đây là chàng thiếu niên che mặt đã xuất hiện vừa rồi để cứu nguy cho số người mình, nên lên tiếng nói:

- Người ấy võ công cao tuyệt, hiếm có trên đời, nhưng chẳng rõ là ai thế?
 Trình Nam Giang chỉ khẽ mỉm cười, chứ không nói thẳng ra. Một chốc sau, lão ta mới lên tiếng bảo mọi người rằng:

- Chỉ trong giây lát đây, thì sẽ biết được người ấy là ai. Nhưng ngay bây giờ, chúng ta phải cùng nhau kéo đi lo việc cứu nguy cho Lương chương môn đã. Nói đoạn, ai nấy đều vọt người bay bổng lên không, lướt đi như gió hốt. Lương Vô Úy đang nằm xuội lơ trên mặt đất, đưa mắt nhìn đắm đắm vào lão già che mặt.

Hai tia mắt sáng quắc của lão già ấy, từ trong vuông khăn che mặt chiếu ra, trông thật là ghê rợn. Bởi thế Lương Vô Úy không khỏi cảm thấy rờn rợn trong lòng.

Nhưng lão ta đã có sẵn cách đối phó, nên bình tĩnh nói:

- Vị thiếu hiệp ấy đã bỏ đi rồi, vậy xin các hạ hãy ban cho tại hạ món thuốc chữa trị chất độc của những mũi ám khí này.

Lão già che mặt nói:

- Lương chương môn có thể trả lời trước cho lão phu một câu hỏi hay không?

Lương Vô Úy mỉm cười nói:

- Các hạ có thể cho tôi thấy được mặt thực trước chăng?

Lão già che mặt đáp một cách mạnh mẽ rằng:

- Không thể được!

Giọng nói của lão ta quả quyết như dao cắt, chứng tỏ không làm thế nào đòi hỏi chi được nữa.

Lương Vô Úy nói:

- Nơi đây chỉ có tôi và ông, vậy có chi lại không được?

Lão già che mặt cười nhạt, nói:

- Vì làm như vậy là quá thừa!

Lương Vô Úy nói:

- Tôi dù được xem mặt thực của các hạ hay không, đều phải bị chết cả, vậy các hạ tiếc rẻ làm gì?

Lão già che mặt tựa hồ rất sững sốt qua câu nói ấy.

Lương Vô Úy lại nói:

- Các hạ yêu cầu Lương môn trả lời câu hỏi của các hạ, chính là một vấn đề nếu nói ra thì khó sống, mà giấu kín thì cũng không thoát chết được.

Lão già che mặt càng thêm ngơ ngác, qua một lúc lâu mới cất giọng lạnh lùng cười nói:

- Lương chương môn quả là người hết sức sáng suốt.

Lương Vô Úy lạnh lùng nói:

- Lương môn dù bị chết, nhưng các hạ cũng khó thoát được cái cảnh bị phân thân.

Lão già che mặt liền cất tiếng cười to. Tiếng cười của lão ta vang rền, bay lảng lảng giữa nền trời đêm, rồi theo chiều gió lộng loang ra khắp chốn, khiến núi đồi đều rung chuyển.

Lương Vô Uý cười nhạt, nói:

- Các hạ là người thường tự cho mình khôn hơn kẻ khác nhưng cuối cùng dần thân vào cõi chết. Các hạ dù không đỡ vuông khấn ra, Lương mỗ cũng biết được các hạ là ai rồi.

Lão già che mặt nghe qua, không khỏi rung mình một lượt, chưởng phải ngậm vận dụng nội lực, mỉm cười nói:

- Lương chưởng môn hãy cứ nói thử xem nào!

Lương Vô Uý nói:

- Các hạ có phải là người mà Lương mỗ đã gặp qua một lần tại Bạch Hồ Cang không?

Nói đến đây, lão ta bỗng cất tiếng than, rồi mới tiếp rằng:

- Thê nhi của các hạ hiện đang bị giam cầm. Đây là việc ai nghe đến cũng bất nhẫn. Song đây âu cũng là hậu quả của bao nhiêu chuyện làm ác của các hạ. Các hạ nếu muốn giải cứu thê nhi ra khỏi cơn nguy hiểm như chỉ mảnh treo chuông, thì tốt nhất nên mau sớm tỉnh ngộ, kéo đến khi tai họa giáng tới đầu thì dù hối hận cũng không còn kịp nữa.

Lão già che mặt bắt thần vọt người nhảy tới, giương năm ngón tay ra, chụp lấy Lương Vô Uý, gằn giọng quát to rằng:

- Người đã dùng một thủ đoạn bỉ ổi, bắt sống lấy thê nhi của lão phu đây phải không?

Lương Vô Uý bị siết lấy mạch cổ tay, nên trên vàng trán, mồ hôi đã rướm ra thành những hạt to như hạt đậu, hết sức đau khổ nhưng lão ta vẫn cố nghiêng rằng chịu đựng, nói:

- Lương mỗ là chưởng môn của một môn phái, vậy thử hỏi có nào lại đi làm những chuyện hèn hạ ấy hay sao? Các hạ nói thế chẳng hoá ra đã lấy cái bụng của kẻ tiểu nhân để xét đoán lòng dạ của người quân tử rồi đó. Hừ nếu các hạ muốn biết thê nhi hiện giờ ở đâu, thì nên buông lỏng bàn tay ra đã. Người che mặt không khỏi sùng sốt, từ từ buông bàn tay ra, cất giọng sâu hiểm, nói:

- Lương chưởng môn nên nói hết sự thật, kéo lại chuốc lấy sự đau khổ vô ích.

Lương Vô Uý cười nhạt, nói:

- Thê nhi của ông hiện giờ đang ở trong tay của Thiết Chỉ Thụ Sinh Lữ Khưu Mộ Bình.

Lão già che mặt ngơ ngác trong giây lát, nói:

- Lão phu không tin! Hừ, người định nhờ tay người khác để hạ đối phương của người, lão phu nào bị phỉnh gạt như vậy?

Nói đoạn, lão ta giương thẳng hai ngón tay ra như một lưỡi giáo, nhắm ngay lồng ngực của Lương Vô Úy, từ từ đâm thẳng xuống... Bỗng nhiên, lão già che mặt như bị rắn độc cắn phải, kinh hoàng nhún mình nhảy xẹt tới trước ngoài ba trượng, rồi lại nhanh nhẹn nhảy sang phía trái bảy thước, mới xoay người lại để nhìn. Thì ra chàng thiếu niên che mặt vừa rồi đã bất thần trở lại. Bóng trắng trên trời đã trở thành vàng úa buồn bã, nên hình bóng của chàng thiếu niên che mặt kia cũng chỉ còn thấy lơ mờ. Tà áo đen của chàng không ngớt tung bay trong gió, trông mơ hồ như một bóng ma, đang đứng sững cách trước mặt lão già độ ngoài một trượng.

Lão già che mặt không khỏi rùng mình. Vì lão ta hết sức khiếp sợ trước thân pháp kỳ diệu của chàng thiếu niên này. Chàng đã tiến sát đến bên lão, mà vẫn không hề nghe một tiếng động nhỏ.

Chàng thiếu niên che mặt liền cất tiếng cười nhạt nói:

- Toàn thể bộ hạ của ông đã bị tiêu diệt cả rồi. Giờ đây chỉ còn lại một mình ông sống sót mà thôi. Vậy ông còn định hành động ngang tàng hay sao?

Lão già che mặt im lặng không nói chi cả, nhưng trong đầu óc của lão ta đang suy nghĩ tìm cách đối phó.

Chàng thiếu niên lại nói:

- Thương thế của Lương chương môn vẫn chưa thấy được chữa trị chi cả. Hừ, tại hạ đã biết ngay từ lúc đầu, ông chẳng phải là một con người tốt kia mà... Lão già che mặt ấy bỗng giương cổ hú lên một tiếng dài, vang rền cả không gian, loang truyền đi xa tận bốn chân trời.

Chàng thiếu niên cười lạnh lùng nói:

- Ông làm tiếng quỷ rên để làm gì?

Lão già che mặt liền tràn ngay tới trước, thò nhanh cánh tay phải ra như một thanh kiếm, vung thành một cái vòng bán nguyệt trên không trung trong khi năm đầu ngón tay bay vèo vèo tới trước.

Thế võ của lão ta mới xem qua như là một thủ pháp dùng để điểm huyết, nhưng kỳ thực thì đây chính là một thế kiếm thâm sâu khó lường.

Khi luồng chỉ phong bay ra, liền chụp kín khắp cả năm mươi bảy đại huyết trên ngực và bụng của chàng thiếu niên che mặt. Hơn nữa, thế võ của lão ta lại nhanh như một luồng điện xẹt, quả là hiếm có trong võ lâm.

Người thiếu niên che mặt trông thấy thế, không khỏi giật mình, lẹ làng lách sang tay phải, rồi vung tay rút ra một chiếc quạt xếp.

Liền đó, chàng xoè chiếc quạt ra một nửa, rồi nhanh nhẹn quạt xéo về đối phương.

Thế võ của chàng thiếu niên tuy mới xem qua rất tầm thường, nhưng kỳ thực thì nó bao gồm tất cả những thế võ tuyệt học của các phái Côn Lô, Thiếu Lâm và Thanh Thành. Thế võ ấy, đúng là một thế võ riêng dùng để chế ngự thế kiếm của lão già trước mặt.

Lão già che mặt là người kiến thức rộng rãi, nên vừa nhìn thấy thì không khỏi kinh hoàng, quát to rằng:

- Thế võ hay tuyệt!

Dứt lời, lão ta nhanh nhẹn hạ thấp cánh tay xuống rồi vung ngược trở lên và quét ngang qua, khiến bóng chỉ chập chờn dày đặc rít gió nghe vèo vèo, nhắm công thẳng vào mặt của chàng thiếu niên.

- Một thế “Thiên cân vân điệp” hay tuyệt. Nhưng có làm chi được tại hạ! Chàng thiếu niên che mặt liền buột miệng cười nhạt, rồi biến đổi ngay thế quạt, vừa vỗ, vừa điểm đánh, vừa quét, thực vô cùng kỳ tuyệt.

Mỗi một thế nào của chàng cũng ngầm chứa một kinh lực mạnh mẽ, khiến cát bụi cỏ rác tung bay mù mịt, ai trông thấy cũng phải kinh khiếp.

Lão già che mặt thâm kinh hãi, nghĩ rằng:

“Gã thiếu niên này lai lịch ra sao, mà võ công lại tổng hợp tất cả sở trường của các môn phái, hơn nữa, lại hết sức cao thâm?” Vừa nghĩ thế, lão ta nhanh nhẹn vung cánh tay phải lên, dùng toàn thể kiếm đánh ra tới tấp.

Trên nền trời, ánh trăng lại sáng tỏ, soi vàng vạc khắp núi đồi hoang vắng. Bóng hai người, kẻ này vọt lên thì kẻ khác rơi xuống, đánh nhau vô cùng quyết liệt.

Ngay lúc ấy, bỗng từ phía xa có mấy tiếng hú dài, xé tan màn trời đêm tĩnh mịch...

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 48

Biến Động Tại Thái Hồ

Tiếng hú vừa lọt vào tai, thì lão già che mặt như có vẻ hăng hái hơn, nên những thế võ của lão ta lại càng hiểm hóc mãnh liệt, lúc nào cũng nhắm công thẳng vào các tử huyệt của đối phương.

Chàng thiếu niên che mặt cười, nói:

- Chỉ nghe tiếng mà không thấy người, chắc là ông đã mừng hụt rồi!

Nói đoạn, chàng lại vung quạt lên đánh tiếp ra những thế võ kỳ lạ, và đã giành được phần chủ động về mình.

Lão già che mặt nghe qua câu nói ấy của chàng thiếu niên, thì đã biết ngụ ý sâu xa trong câu nói đó, là số người đến tiếp cứu cho mình chắc chắn sẽ bị chặn dọc đường, nên không làm thế nào tiến tới đây được.

Liền đó chàng thiếu niên cất giọng lạnh lùng cười nói:

- Dụng tâm của ông quá ư thâm độc, sẵn sàng hy sinh thuộc hạ để giành lấy phần lợi cho mình, nhưng đáng tiếc là trời lại không chiều ý người đâu.

Lão già che mặt nghe qua, lại không khỏi kinh hãi. Lão ta vốn có ý sử dụng đến những thế võ tuyệt học hiếm có trong đời, nhưng lão ta còn băn khoăn chờ đợi đến phút chót. Vì không phải là trường hợp tối ư cần thiết, hoặc cần phải đối phó với những nhân vật tối ư nguy hiểm, thì lão ta không khi nào mang ra sử dụng một cách cầu thả những thế võ ấy.

Thế nhưng, người thiếu niên trước mặt lão ta, thực sự còn lợi hại hơn những nhân vật mà lão ta tưởng tượng nữa.

Chàng thiếu niên che mặt ấy có một lai lịch như thế nào? Qua việc chàng ta biết đủ các thứ tuyệt học riêng biệt của các môn phái trong võ lâm, đã khiến cho mọi người khó phán đoán được về lai lịch của chàng ta. Hơn nữa, về võ công của chàng lại kỳ dị ít khi được thấy trong võ lâm.

Lão già che mặt hết sức kinh hãi trước một đối thủ hoàn toàn xa lạ này.

Bỗng nhiên, lão ta quát to rằng:

- Hãy dừng tay đã!

Tức thì, lão ta nhanh nhẹn nhào ngược thân người trở ra sau, xa hăng bảy, tám thước.

Chàng thiếu niên che mặt cũng nhanh nhẹn bám sát theo như hình với bóng, cười nhạt nói:

- Có lẽ ông đã tự nhận, là không thể nào đối kháng nổi với tôi rồi chẳng?

- Hừ! Lão phu nào sợ người. Nếu sau này có gặp nhau nữa thì người sẽ biết

tay ta.

Nói dứt lời, lão ta bèn vọt người bay thẳng lên không, lướt đi mất hút. Chàng thiếu niên che mặt cất tiếng cười nhạt, nhưng cũng không đuổi theo. Chàng ta nhanh nhẹn lướt tới nơi Lương Vô Úy đang nằm, ngồi xuống lo việc chữa thương cho lão ta.

Lương Vô Úy nói:

- Thiếu hiệp, sao cậu không nhân cơ hội này bắt sống lấy hắn, để trừ đi một mối họa cho võ lâm?

Chàng thiếu niên che mặt đưa tay gỡ vuông khăn lụa xuống, thì thấy rõ đây chính là Đào Gia Kỳ. Chàng lắc đầu mỉm cười nói:

- Tên lão tặc ấy còn có những võ công thâm độc, chưa đem ra dùng.

Hơn nữa, tại hạ cũng không đủ khả năng để thủ thắng. Phương chi, trong khi pho Hàn Thiết Quan Âm chưa thể đoạt trở về được, nếu hành động quá táo bạo, làm cho đôi phương phải kinh sợ kiêng dè, tất sẽ bất lợi hơn.

Lương Vô Úy kinh ngạc nói:

- Pho Hàn Thiết Quan Âm không phải chính là do Quỷ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền đã lấy đi hay sao?

- Tại hạ không tin là thực sự Âu Dương Tuyền đã lấy được pho tượng ấy?

- Tại sao Yên Nam Tam Kiệt lại công nhiên tuyên bố, pho Hàn Thiết Quan Âm trong tay Khổng Gia Hồ, cao thủ của phái Bắc Nhạc, chính là một pho tượng thật?

Đôi mắt của Đào Gia Kỳ bỗng loé lên hai tia sáng, nói:

- Lúc bấy giờ, có thể pho tượng trong tay Khổng Gia Hồ là một pho tượng thật. Nhưng sau khi Khổng Gia Hồ đã chết, và Âu Dương Tuyền đoạt đi, thì lại là một pho tượng giả.

Nói đến đây, chàng chậm rãi mỉm cười rồi tiếp:

- Nhưng thực hay giả, vẫn còn phải chờ tìm hiểu cho xác thực. Nếu chúng ta phán đoán một cách thiếu căn cứ, thì e rằng sẽ bị sai lạc, và như thế, là đã trúng vào độc kế của tên lão tặc. Tại hạ biết rõ cá tánh của tên lão tặc ấy rất đa nghi. Do đó, Lương chương môn giá họa cho Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khưu Mộ Bình thì chắc chắn là hắn ta không được yên thân đâu.

Lương Vô Úy bỗng đứng phắt dậy, chấp tay cảm ơn rằng:

- Cái ơn cứu nguy của thiếu hiệp, già đây lúc nào cũng khắc cốt ghi tâm.

Đào Gia Kỳ cười to, nói:

- Vì tại hạ đến chậm một bước, nên Lương chương môn mới phải thọ thương. Thực lòng tại hạ áy náy vô cùng, có đâu lại còn nói tới chuyện ơn nghĩa.

Nói đến đây, chàng bèn đưa mắt nhìn về hướng tên lão tặc vừa bỏ chạy, nói:

- Tại hạ đã có dặn dò mấy cao thủ võ lâm, bám sát để theo dõi tên lão tặc, hầu tìm hiểu sào huyệt của lão ta.

Lương Vô Úy nói:

- Thiếu hiệp là người mưu trí vô song, xét đoán mọi việc như thần, già đây hết sức khâm phục.

Bỗng nhiên, lão ta như nhớ ra điều gì, vội vàng nói:

- La đương gia ở Sào Hồ...?

Đào Gia Kỳ nói:

- Bọn họ bình yên không có việc chi cả. Giờ đây, tại hạ muốn thương lượng với Lương chương môn một việc, chẳng rõ có được hay chăng?

Lương Vô Úy nói:

- Thiếu hiệp chớ nên quá khiêm tốn, già đây sẵn sàng nghe lời chỉ dạy của thiếu hiệp.

Đào Gia Kỳ trầm ngâm trong giây lát nói:

- Nơi này không tiện bàn đến chuyện cơ mật, vậy hãy tìm đến một nơi kín đáo hơn mới được.

Lương Vô Úy gật đầu rồi nhanh nhẹn cùng Đào Gia Kỳ chạy bay đi.

Trên đường, Đào Gia Kỳ bỗng trông thấy từ phía sau lưng mình có hai bóng người xinh xắn đang chạy nhẹ nhàng, nhắm phía chàng lướt tới. Bởi thế, chàng không khỏi sửng sốt. Và chẳng bao lâu, chàng đã thấy đó là Tô Chỉ Quỳnh và Trương Uyên Hoa đang cùng chạy bay đến nơi.

Đôi bên chưa kịp chào hỏi nhau thì Tô Chỉ Quỳnh đã kéo ngay Đào Gia Kỳ, kề tai nói nhỏ một hồi.

Đào Gia Kỳ vội vàng nói:

- Tiểu đệ sẽ gấp rút đi đến đó ngay!

Tô Chỉ Quỳnh chưa kịp nói chuyện chi với Lương Vô Úy cả thì đã hối hả cùng Trương Uyên Hoa nhanh nhẹn bỏ chạy bay đi.

Riêng lão già che mặt, sau khi rời bỏ địa điểm giao tranh, trong lòng hết sức căm hận, nhắm phía trước tiếp tục lao vút tới. Gần đây, lão ta đã gặp phải liên tiếp bao nhiêu là sự thất bại, nên lòng dạ ác độc của lão cũng đang sống mạnh, không lúc nào là không nghĩ đến việc gây tai họa cho võ lâm. Tuy nhiên, trong lòng lão ta vẫn còn mối lo buồn, là chưa biết cách nào để mở pho tượng Hàn Thiết Quan Âm ra được.

Hơn nữa, chỗ non kém nhứt của lão ta chính là không kịp thời bắt sống lấy Quả Thiện Trưởng Lão trong cuộc xô xát tại Nhạc Lục. Chính vì vậy mà Quả Thiện Trưởng Lão đã bị Lữ Khuru Mộ Bình bắt đem đi giấu kín một nơi. Lão ta tìm đủ mọi cách, nhưng mãi đến ngày nay vẫn không làm sao tìm biết được Lữ Khuru Mộ Bình đã giấu kín Quả Thiện Trưởng Lão ở đâu.

Sự thất bại lần này của lão ta chính là xuất phát từ lòng tham lam của lão.

Lão ta vì tham lam pho Giáng Long Kinh, đồng thời, lại quên đi việc Quả Thiện Trưởng Lão tuy đã bị mất hể cả võ công trước kia, không làm sao thoát khỏi được tay lão, nhưng chẳng ngờ kẻ khác lại phổng tay trên như

vậy.

Trước kia, Quả Thiện Trường Lão tuy không thể sánh kịp với những cao thủ thượng thặng, nhưng lão ta vẫn là người học rộng tài cao, mưu lược tuyệt thế, bất luận là vật quý báu bí mật chi, khi lão ta đã nhìn qua, thì liền nhận định được chỗ kỳ dị của nó, cũng nhu biết cách mở nó ra ngay. Cái tài ấy, trong cả võ lâm không còn người thứ hai nào có thể sánh kịp.

Suốt mấy năm qua, lão ta đã tốn bao nhiêu công cán để tìm hiểu tin tức của Quả Thiện Trường Lão, nhưng chẳng ngờ nhất thời sơ xuất, lại uổng phí tất cả tâm huyết bấy lâu.

Nghĩ thế, lão ta hết sức buồn rầu, và cũng hết sức uất hận.

Vừa rồi Lương Vô Úy lại nhắc đến việc vợ con của lão ta đã bị Lữ Khuru Mộ Bình bắt sống, phải chịu đựng bao nhiêu sự hành hạ khổ sở.

Tuy lời nói ấy không đáng tin, nhưng lão ta cũng không khỏi căm tức, uất ức về chỗ không tóm ngay được Lữ Khuru Mộ Bình để phân thân hẳn ra làm năm bảy mảnh, hầu hạ lòng căm hận đó.

Nhưng Đào Như Hải dù sao vẫn là một tên lão tặc rất trầm tĩnh và nhiều mưu mô, kinh nghiệm lại phong phú. Quả lão ta đúng là một ác ma không ngoan đáng sợ nhất trong phe hắc đạo. Lão ta không khi nào bị rối trước việc gì. Trong mọi việc, lúc nào lão ta cũng sắp đặt sẵn mọi kế hoạch, rồi mới bắt đầu thực hiện từng bước những kế hoạch ấy.

Song trong công việc đêm nay, lão ta nghĩ mãi vẫn không ra tại sao ý định bắt sống Lương Vô Úy của lão lại bị tiết lộ ra ngoài. Lão ta tự xét thấy mình rất cẩn mật, thế mà chẳng ngờ vẫn gặp phải một sự thất bại chua cay. Khi lão ta chạy đến một ngọn đồi, thì tại đây đã hiện lên một thảm cảnh, khiến lão nhìn thấy liền biến hẳn sắc mặt.

Thì ra trên một cái cháng hai bên vệ đường, đang treo lơ lửng một xác chết, thân thể loã lồ, từ đầu đến chân bị lột mất lớp da bên ngoài, máu thịt bầy nhầy trông vô cùng thê thảm.

Khi lão ta nhìn kỹ khuôn mặt của xác chết ấy, thì thấy rõ ràng, đây là một cao thủ đắc lực của lão ta, nên không khỏi giật nảy mình.

Lần này, Đào Như Hải dẫn theo đến bốn mươi tám cao thủ thực hiện ý định thâm độc của lão ta, nhưng xem như thế này, thì có lẽ tất cả thuộc hạ của lão ta đều đã bị sát hại hết rồi.

Tên lão tặc nghĩ đến đây thì không khỏi kinh hoàng thất sắc, máu huyết trong người của lão ta như đang chảy cuộn cuộn, lửa căm tức cũng đang cháy phừng phừng.

Đôi mắt của lão ta tràn đầy lửa giận, không ngớt nghiền răng kêu trèo trẹo. Bỗng nhiên, ngay lúc ấy, lão ta nghe một tiếng cười nhạt đầy âm u, theo chiều gió vọng đến bên tai.

Đào Như Hải lại không khỏi giật mình và biến hẳn sắc mặt.

Liền đó, bỗng có một luồng gió mạnh cuốn ào ào đến trên đỉnh đầu của lão ta. Bởi thế, lão vội vàng gần giọng quát rằng:

- Lũ chuột! Quả là to gan!

Dứt lời, lão ta bèn vung chưởng quét thẳng lên.

Nhưng ngọn gió mạnh ấy đã cuốn lấy vuông khăn che mặt của lão ta bay bổng lên lưng chừng trời. Tiếp đó, lại nghe một tiếng “phình” vang lên trên đỉnh đầu, nên lão ta vội vàng ngửa mặt nhìn lên, thì thấy một con chim ưng khổng lồ đang chụp lấy vuông khăn che mặt của lão, và đã bị chưởng lực của lão vừa đánh ra hất bổng lên trên nền trời cao.

Con chim ưng ấy, tựa hồ đã bị thương nhẹ, nên vỗ cánh mấy lượt rồi bay bổng đi mất.

Con chim ưng đó, rõ ràng là một con chim của người vừa lên tiếng cười nhạt ấy đã nuôi. Nó đã đến trêu chọc lão ta theo mệnh lệnh của chủ.

Do đó, lão ta tức giận quát to như sấm rằng:

- Ai lại dám trêu chọc lão phu như thế?

Tiếng quát của lão ta, vang dội cả núi đồi hoang dại, và không ngớt bay lảng lảng trong màn trời đêm.

Nhưng sau đó thì khung cảnh lại im lặng, không nghe một tiếng trả lời nào cả.

Đào Như Hải trợn to đôi mắt cọp, chẳng khác nào hai chiếc lục lạc đồng, lửa giận chiếu ngời, trông hung dữ ghê rợn.

Sau đó, lão ta trông thấy có bốn năm bóng đen đang nhắm hướng lão ta chạy nhanh như bay. Chẳng mấy chốc, số người ấy đã tiến tới gần, và thấy rõ chính là Từ Long Tướng, Lê Kim Hành, và ba gã đàn ông khác.

Từ Long Tướng vừa nhìn thấy xác chết bị lột da treo trên cây, cũng như thấy sắc mặt giận dữ của Đào Như Hải thì không khỏi rùng mình.

Đào Như Hải chậm rãi đưa mắt nhìn qua năm người một lượt, nói:

- Chỉ còn sống sót lại năm người đấy thôi sao?

Giọng nói của lão ta nghe đầy vẻ bùi ngùi.

Số người của Từ Long Tướng đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau, trong lòng không khỏi rờn rợn.

Canh tư đã qua, bóng trăng đã xế, tinh tú trên trời đã thay đổi vị trí, gió đêm bắt đầu thổi mạnh, sương lạnh xuống mù trời, làm cho lòng người cảm thấy lạnh lùng tê tái.

Bỗng, lại có một giọng âm u cười nhạt bay theo chiều gió rằng:

- Nói thế thì e sớm quá. Số năm người này không có một tên nào sống sót cả.

Giọng nói tuy không to nhưng đã làm rung chuyển cả màng tai mọi người.

Hơn nữa, có một điều đáng sợ, chính là tiếng cười nhạt ấy lại từ bốn hướng, tám phương vọng về, không làm sao xét đoán được vị trí của người cất tiếng

cười ấy ở đâu.

Số người của Đào Như Hải đều hết sức kinh hoàng, mười hai tia mắt sáng ngời như điện, đang quét khắp bốn bên.

Thốt nhiên, có tám bóng người chập chờn như những bóng ma, từ nơi một vùng cỏ dại trên ngọn đồi phía Tây bắt đầu xuất hiện. Thân hình của những bóng đen ấy, tựa hồ như không hề đạp chân trên đất, lướt đi nhẹ nhàng như gió, bắt đầu từ trên lao nhanh xuống.

Vì sức tiến của những bóng đen đó hết sức nhanh nhẹn, nên chỉ trong nháy mắt, là họ đã đến nơi rồi.

Khi Đào Như Hải đưa mắt nhìn tám bóng đen ấy, thì xương sống không khỏi cảm thấy lạnh buốt. Tuy nhiên, lão ta cố trấn tĩnh, cất tiếng cười như cuồng dại, nói:

- Té ra là các người. Các người nào phải là đối thủ của lão phu, chỉ đến đây tìm cái chết mà thôi.

Tám bóng người kia gồm có cả đàn ông lẫn đàn bà, nhưng đều là người đứng tuổi, đôi mắt sáng ngời, đang nhìn chòng chọc vào mặt Đào Như Hải, đầy vẻ giận dữ.

Một lão già mình mặc áo xanh, lưng giắt trường kiếm, bỗng đưa chân bước tới, giương thẳng một ngón tay, chỉ vào mặt Đào Như Hải, giận dữ quát rằng:

- Người quả là đồ u mê, chỉ biết hiếp đáp kẻ khác, thế mà còn dám tỏ ra ngông cuồng sao?

Đào Như Hải cười ghê rợn, nói:

- Lão phu không phải gian manh như người, dám cả gan mạo danh Giáng Nguyệt Kiếm Khách Hà Trùng Uy tại Cổ Tùng Cốc ở Hắc Long Đàm thuộc vùng núi Thái Sơn. Cái chết thảm thiết của Hồ Vân Bằng, tổng tiêu đầu của Thành Vân Tiêu Cục, cái chết oan uổng của Vương Ốc Nhất Lão Đào Vĩnh Thọ, cũng như mối hận vì bị sỉ nhục của Hoa Sơn Ngũ Kiếm, Hắc Bạch Song Kỳ, đều là... Câu nói chưa dứt, thì lão già áo xanh đã quát to rằng:

- Câm miệng! Chính người đã làm cho lão phu không dám lộ mặt ra nhìn ai nữa. Mối thù ấy không thể nào không trả. Vậy đêm nay gặp nhau, giữa ta và người phải có một kẻ chết.

Đào Như Hải cười nhạt nói:

- Lão vẫn nghĩ tới tình bạn cũ, không hề để việc trước kia vào lòng, nên bấy lâu nay ông mới được ăn no ngủ yên, tiêu dao đây đó cho đến ngày hôm nay. Hừ, thế mà ông không biết ơn, còn định trả oán. Con người quý hồ ở chỗ tự biết lượng sức mình, vậy thử hỏi ông có đủ tài nghệ để đối địch nổi với lão phu không?

Lão già mặc áo xanh hết sức tức giận, vung hai cánh tay lên một lượt, tức thì một tiếng “reng” ngân dài, rồi hai đạo ánh thép sáng ngời liền loé lên chói

rực.

Từ Long Tướng quát to một tiếng, liền vung gươm công tới ngay, gây ra một vàng sao bạc lạnh buốt, nhắm chụp thẳng vào các huyết đạo quan trọng của lão già mặc áo xanh.

Đào Như Hải không ngờ Từ Long Tướng lại nhanh nhẹn ra tay như vậy. Lão ta biết Từ Long Tướng không thể nào đối địch nổi với lão già áo xanh nên không khỏi hết sức kinh hãi, nhưng ngăn lại không còn kịp nữa.

Trong khi đó, Lê Kim Hành cũng vung kiếm công ra, đồng thời lại vung chưởng mặt quét tới.

Lão già áo xanh cất giọng lạnh lùng, cười lên thành tiếng rồi song kiếm trong tay lão ta bay ra vun vút. Thế là ba vầng ánh thép chói ngời nhanh nhẹn chạm thẳng vào nhau, rồi cũng lại nhanh nhẹn dang ra xa, trong khi ba bóng người cũng loạng choạng thối lui liên tiếp.

Cánh tay trái của Từ Long Tướng và Lê Kim Hành bị mũi kiếm của lão già áo xanh rọc thành một đường máu, do đó, máu tươi chảy đầm đề.

Nhưng lão già áo xanh cũng cảm thấy trên đùi mình đã bị ám khí ném trúng, nên vội vàng vận dụng chân lực khoá cứng huyết đạo. Song lão vẫn cảm thấy tại chiếc đùi ấy đang nóng bỏng như bị lửa đốt.

Đào Như Hải cất giọng lạnh lùng cười khanh khách, tay phải siết chặt, từ từ bước thẳng tới trước, nói:

- Người không có ý hại cộc, mà cộc lại muốn giết người, vậy lão phu đành phải mở khai sát giới thôi.

Số người đi theo lão già áo xanh đến đây, gồm có năm đàn ông và hai đàn bà, đều là người trên năm mươi tuổi cả, võ công cũng hết sức trác tuyệt.

Năm lão già xê vừa xê dịch thân người, là đã bao vây lấy Đào Như Hải vào chính giữa. Trong khi đó, bàn tay trái của họ đều đang siết chặt, và tay phải thủ thế sẵn sàng đánh ra!

Bỗng có giọng ồ ề nổi lên rằng:

- Đào Như Hải! Chúng ta dù có chết thì ngươi cũng không sống được. Giáo chủ có phân phối cho chúng ta đây một món ám khí đặc biệt dùng để hạ sát người. Nếu ngươi không tin thì hãy thử cho biết.

Đào Như Hải nghe qua không khỏi giật bắn người, thầm nghĩ:

“Phàm băng giá đóng cao ba thước, tất không phải do khí hậu giá rét trong một ngày gây nên được. Vậy, lão bà tử này tâm địa còn thâm hiểm hơn ta nữa. Suốt mấy năm gần đây lúc nào cũng lo nghĩ đến việc chế ra một thứ ám khí lợi hại để diệt trừ ta. Do đó, lời nói này không thể không tin được!” Vì lẽ ấy nên lão ta không dám liều lĩnh ra tay tấn công đối phương, mà chỉ đưa đôi mắt ngó đăm đăm vào bàn tay trái đang nắm chặt của năm lão già, không ngớt đắn đo suy nghĩ, xem có phải trong tay của họ đang siết chặt một thứ ám khí nguy hiểm không, đồng thời cũng không ngớt suy nghĩ tìm cách

thoát thân cho được an toàn.

Năm lão già kia cũng chẳng dám liều lĩnh tấn công đối phương mà chỉ từ từ đưa chân bước thành vòng tròn xung quanh Đào Như Hải.

Bỗng nhiên, hai lão bà đứng bên cạnh bắt thần tuốt kiếm ra siết chặt trong tay rồi vung thẳng về phía của Từ Long Tướng.

Hai lão bà tóc bạc hoa râm này đã tấn công một cách bất thần, qua những thế kiếm nhanh chóng không kém chi điện xẹt.

Bởi thế, tiếng gào thảm thiết liên vang lên liên tiếp, và sau đó, Từ Long Tướng và hai tên tặc tử nữa đã ngã lăn quay xuống đất nằm tắt thở trên vũng máu đào. Riêng Lê Kim Hành và một tên tặc tử áo đen nữa, thì nhanh nhẹn bỏ chạy bay đi, mang theo cả một trận mưa máu rưới khắp mặt đất.

Đào Như Hải trông thấy thế hết sức tức giận, nhưng chẳng hề dám lộ ra, vì trong lúc đó vòng vây của năm lão già cứ mỗi lúc lại được siết chặt hơn. Lão ta thầm nghĩ rằng:

“Nếu ta không liều lĩnh đánh giải vây, thì chả lẽ lại bó tay chờ trời hay sao?”

Nghĩ thế nên lòng hung ác của lão ta cũng sống dậy. Lão ta đưa tay trái giả vờ thò vào áo, trong khi tay phải liền nhanh nhẹn vung thẳng ra ngoài.

Năm lão già kia trông thấy thế thì sắc mặt không khỏi biến hẳn, hồi hải vung chưởng phải quét ra một luồng kinh lực, trong khi chưởng trái cũng nhanh như chớp vung lên... Tức thì đi đôi với những kinh phong thét gào như sóng bể, những viên đạn “Thanh lân tinh cầu” liền được năm lão già nhất loạt tung ra.

Chưởng trái của Đào Như Hải tuy giả vờ thò vào trong áo, nhưng kỳ thực thì không có lấy chi cả. Do đó lão ta liền nhanh nhẹn thò tới trước chụp vào các mặt của đối phương, rồi vung mạnh cả hai cánh tay ra một lượt, vọt người bay thẳng lên không trung.

Với một trình độ võ công có thể thoát ra an toàn khỏi một đám mưa “Thanh lân tinh cầu”, cách xa mình chỉ trong gang tấc, thì thật là một người cao tuyệt, và cũng hết sức nguy hiểm.

Số “Thanh lân tinh cầu” tung bay đầy trời, khi va chạm vào nhau thì liền phát nổ lên những tiếng “ầm ầm”, gây ra những đám cháy đỏ rực.

Đào Như Hải đang lơ lửng trên không trung, nhanh nhẹn vung chưởng phải lên quét thẳng trở xuống dưới, gây thành một đạo kinh phong ồ ạt, chẳng thua chi núi đồi sụp đổ, nhưng hoàn toàn không ai trông thấy được hình bóng số ám khí của lão ta.

Năm lão già vừa trông thấy Đào Như Hải bắt thần vọt thẳng lên cao, khiến cho số ám khí trong tay của họ phải ném hệt vào khoảng không, nên đã vội vàng nhún mình nhảy vọt trở lại phía sau.

Nhưng không còn kịp nữa. Qua những tiếng nổ ầm ầm rung chuyển cả trời đất, năm lão già ấy chẳng những bị trúng phải loại ám khí tuyệt độc của Đào

Như Hải, mà đồng thời cũng bị ngọn lửa từ những viên “Thanh lân tinh cầu” bắn ra, đốt cháy họ thành năm khúc than đen hắc.

Hai lão bà tóc bạc hoa râu trông thấy thế, đều không khỏi kinh hãi.

Đào Như Hải liền cất to tiếng cười ha hả, trong lòng tỏ ra đắc ý vô cùng.

Bỗng đâu có một giọng già nua vọng đến rằng:

- Gã nông cuồng kia, ngươi đã sắp chết đến nơi rồi, mà còn dám tỏ ra hung hăng hay sao?

Đào Như Hải nhanh nhẹn như một luồng điện chớp, xê dịch thân người rồi quay mặt nhìn lại, trông thấy một lão già bé nhỏ, tóc đã bạc phơ, đôi mắt tràn đầy căm hận, đang đứng cách xa đây ngoài một trượng.

Đào Như Hải vừa hạ được đôi phương, nên lòng tin càng vững mạnh, cất tiếng cười to, nói:

- Không hẳn như thế đâu! Này Cửu Long Giáo Chủ, bà chỉ biết trách người mà không biết trách ta, vì khi chúng ta ra tay đánh nhau, thì không làm sao tránh khỏi được sự chết chóc và bị thương tích cả.

Nói đến đây, bỗng lão ta hạ giọng nói tiếp rằng:

- Mấy năm qua bà đã khổ công nghĩ ngợi cách diệt trừ già đây, nhưng giờ thì bao nhiêu công lao ấy đã trôi theo cả dòng nước rồi. Ám khí của bà tuy lợi hại, nhưng thử hỏi có làm chi được già đây chứ?

Lão bà nghe qua, tức giận đến mặt xanh như chàm, cười nhạt, nói:

- Đào Như Hải! Ngươi dám dùng võ công chân thực để so tài với ta không?

Đào Như Hải cười như cuồng dại, nói:

- Có chi lại không dám! Trước kia, võ công của bà nếu so sánh với già đây, thì cũng suýt soát với nhau mà thôi. Do đó ngày hôm nay bà cũng khó thắng được già đây lắm.

Lão bà cất giọng lạnh lùng, nói:

- Chỉ giỏi lẻo mép! Quả là một tên thất phu không biết điều. Vậy hãy ra tay đánh nhau thử?

Nói đoạn, bà ta liền vung hai chưởng lên, dùng thế “Hoàn đoạn định sơn” xô thẳng ra.

Đào Như Hải vừa cười nhạt, vừa vung cả hai chưởng lên, dùng thế “Cấp lôi kinh thiên” đỡ thẳng ra.

Sau một tiếng nổ rung chuyển cả bầu trời, cuồng phong cuốn tới ồ ạt, đôi bên liền bị đẩy lui ra xa, và đều thâm kinh sợ trước cường lực mạnh mẽ của đối phương.

Hai đối thủ đều thuộc lớp người võ công tiến đến mức cao tuyệt trong đời, nên khi đánh mạnh đỡ thẳng tay đây về hẳn học với những thế võ chân tài thực học thì thực là ác liệt vô cùng, suốt cả trăm năm chưa thấy xảy ra một lần trong võ lâm.

Chính vì vậy mà cuồng phong không ngớt dấy động ào ào, chẳng thua chi

ngọn thủy triều mùa xuân tại sông Tiền Đường, lúc nào cũng cuốn hai người vào giữa, và cứ người này tiến thì người kia lùi, người này vọt lên thì người kia lại đáp xuống.

Cả đôi bên đều có những ý nghĩ thâm độc, nên tuyệt đối không để cho đối phương giành được phần chủ động, đồng thời cũng sẵn sàng chụp lấy thời cơ để đẩy đối phương vào cỏi chết.

Góc trời phía Đông đã lần lần sáng tỏ, đôi bên đã đánh nhau suốt một tiếng đồng hồ. Vì đôi bên đều dùng cách đánh mạnh đỡ thẳng, nên chân lực trong người đã bị hao mòn rất nhanh, do đó, họ đều cảm thấy có phần mệt nhọc.

Hai đối phương tuy dùng võ công thuần túy để đánh nhau nhưng tất cả đường võ của họ đều tinh thâm tuyệt vời, trải qua hàng mấy mươi năm điều luyện, không dễ gì phá vỡ được.

Đào Như Hải lên tiếng, nói:

- Nếu không xử dụng đến tài nghệ riêng biệt, mà tiếp tục đánh nhau như thế này, thì sẽ đánh tới bao giờ mới định đoạt được sự thắng bại?

Vừa nói, lão ta vừa thò nhanh cánh tay trái ra, dùng cánh tay ấy thay thế cho lưỡi kiếm, vận dụng cả tay lẫn chưởng, thế đánh toàn những đường võ lạ lùng, nên chỉ sau ba đường võ tấn công liên tiếp, là lão ta đã đẩy lui được Cửu Long Giáo Chủ lùi ra sau một bước.

Cửu Long Giáo Chủ biết được là nếu để tên lão tặc Đào Như Hải vượt đi thì đại họa sẽ đến ngay trước mắt. Bởi thế bà ta liền vận dụng hết chân lực trong người, quát to một tiếng, rồi lao thẳng về phía đối phương.

Nào ngờ đâu, Đào Như Hải đã lợi dụng giờ phút chớp nhoáng ngắn ngủi, khi Cửu Long Giáo Chủ bị đẩy lui, nhanh nhẹn vọt người lên không, phi thân trở ra sau ngoài một trượng. Lão ta siết chặt bàn tay phải lại, rồi cất tiếng cười ha hả như điên cuồng.

Cửu Long Giáo Chủ vừa lao người tới, và trông thấy thế, thì liền nhanh nhẹn nhảy thối lui ra sau. Đôi mắt phượng của bà không ngớt nhìn chòng chọc vào bàn tay phải của Đào Như Hải, tựa hồ như có vẻ đang kiêng sợ.

Hai lão bà đến trước đang đứng cạnh đấy, sắc mặt cũng tràn đầy vẻ lo ngại. Tiếng cười rung chuyển trời cao của Đào Như Hải vừa dứt, thì sắc mặt lão ta trông lại càng ghê rợn hơn nữa, gần giọng quát rằng:

- Một ngọn núi thì làm sao ở được hai con cọp? Vậy bà có cần nói chi nữa không?

Nói đoạn lão đưa chân bước chậm rãi về phía Cửu Long Giáo Chủ.

Bước chân của lão ta mạnh mẽ và vững vàng như một quả núi.

Không khí chết chóc đang trùm kín chung quanh, cứ theo từng bước chân của lão ta mà trở thành nặng nề, ngột ngạt hơn.

Cửu Long Giáo Chủ im lặng không nói sao cả. Đôi mắt bà ta vẫn ngó đăm đăm vào bàn tay phải đang siết chặt của Đào Như Hải, đồng thời không

ngừng lùi bước ra sau, cố moi óc tìm một cách thoát ra khỏi vòng nguy hiểm.

Hai lão và đứng cạnh đường như cũng đang hết sức khiếp sợ, nên chẳng dám ra tay trợ lực cho Cửu Long Giáo Chủ, mặc dù họ đang băn khoăn đến việc an nguy của bà ta, hơn cả đối với sự an nguy của chính bản thân họ.

Vì họ sợ nếu tràn tới tấn công mà không thu được kết quả, thì sẽ làm cho Đào Như Hải tức giận, tung thứ ám khí tuyệt độc của lão ta ra, tất Giáo Chủ sẽ bị hại ngay chứ chẳng phải chuyện thường. Do đó, họ còn đang do dự và trong lòng hết sức cuống quýt.

Bỗng nhiên Đào Như Hải bất thần cảm thấy có một luồng kinh lực mềm dẻo và kín đáo, cơ hồ như xô bật được cả núi đồi, từ phía hông của lão ta tràn tới, hất bắn lão ta ra xa đến bảy, tám trượng.

Tên lão tặc ấy đã biết mình đang ở vào một tình trạng hết sức hiểm nguy, nên giữa lúc thân hình chưa rơi đến đất thì đã hồi hải lướt tới phía sau lưng của Giáo Chủ Cửu Long Giáo.

Cửu Long Giáo Chủ trông thấy thế, không khỏi giật mình kinh hãi, nhanh nhẹn lách người qua phía trái để tránh ra xa.

Nhưng Đào Như Hải đã bám sát theo bà ta như hình với bóng, không làm thế nào đẩy lui lão ta ra xa được, nên bà ta kinh hoàng đến mồ hôi lạnh toát cả khắp người.

Liên đó, Đào Như Hải bỗng lại nghe từ phía sau lưng của mình có một giọng âm u lạnh lùng nói rằng:

- Tội lỗi của ngươi đã đầy rẫy, ngày chết của ngươi đã đến nơi. Này tên lão tặc kia, thế mà ngươi còn dám hành động ngang tàng nữa hay sao?

Đào Như Hải nhanh nhẹn vọt người xéo ra phía trước để tránh và khi đôi chân của lão vừa đứng yên thì không khỏi sửng sốt. Vì người xuất hiện trước mặt lão ta, lại chính là chàng thiếu niên che mặt vừa rồi.

Bởi thế lão ta cất tiếng cười ghê rợn, nói:

- Thằng bé kia, ngươi tự tin rằng có thể sống được để bỏ đi hay sao?

Nói dứt lời, lão ta bèn vung cánh tay mặt lên... Chàng thiếu niên che mặt quát to rằng:

- Chậm đã! Ông không sợ cùng chết hết cả hay sao?

Vừa nói, tức thì ba ngón tay trên bàn tay mặt của chàng thiếu niên cũng đang kẹp chặt một viên đá có ánh sáng tím lóng lánh, to cỡ hạt đào.

Đào Như Hải vừa trông thấy viên đạn trong tay của chàng thiếu niên che mặt, thì sắc mặt không khỏi biến hẳn, đôi mắt tràn đầy vẻ kính sợ, nói:

- Vật trong tay của tôn giả có phải là món ám khí riêng biệt của Thế Ngoại Nhất Tà Phích Lịch Chân Quan trước đây một trăm năm, gọi là “Phích lịch lôi hỏa châu” đấy không?

Chàng thiếu niên che mặt cười nhạt nói:

- Nhãn quan của ông khá lắm, nên nhìn qua là biết được “Phích lịch lôi hoả châu” ngay.

Đào Như Hải hết sức kinh hoàng, nên sắc mặt biến đổi một lần nữa, nói:

- Tôn giả có phải chính là đệ tử kế nghiệp của Phích Lịch Chân Quân không?

- Phải hay không có can hệ chi đến ông chứ?

Đào Như Hải cười nhạt, nói:

- Vật trong tay của lão phu đây, nếu sử dụng ra, thì tôn giả tự tin rằng mình có thể thoát khỏi cái chết hay chăng?

Chàng thiếu niên che mặt cười to, nói:

- Nếu không tự tin như vậy thì tại hạ đâu lại đến đây làm gì?

Đào Như Hải không khỏi thấy ớn lạnh cả tâm can, mỉm cười nói:

- Phích lịch lôi hoả châu tuy là lợi hại nhưng vị tất làm chi được lão phu.

Nếu đôi bên cùng xử dụng ám khí của mình, thì e rằng ý muốn đến đây để giải cứu cho linh bằng hữu, sẽ hoàn toàn có kết quả trái ngược đó!

Chàng thiếu niên che mặt nói:

- Lời nói của ông, thực tại hạ không được hiểu rõ.

Đào Như Hải không khỏi kinh hoàng, đưa tay chỉ về phía Cửu Long Giáo Chủ nói:

- Tôn giả đến đây, chẳng có ý giải cứu cho vị Cửu Long Giáo Chủ này hay sao?

Chàng thiếu niên che mặt cất tiếng to, cười nói:

- Cửu Long Giáo Chủ? Xin ông bỏ lỗi cho, về chỗ tại hạ vì sinh sau đẻ muộn, nên không hiểu trong võ lâm... Câu nói chưa dứt thì bất thần Đào Như Hải đã vọt thẳng người lên không, phi thân lướt đi thẳng.

Chàng thiếu niên che mặt cũng nhanh như chớp vọt thẳng lên nền trời, quét ra một luồng kinh lực vô hình, ngầm chứa đến ba phần mười sức mạnh của môn kỳ học “Di hoa tá mộc”.

Đào Như Hải cảm thấy gió rít vèo vèo ở phía sau lưng, nên không khỏi hồn phi phách tán. Nhưng lòng hung ác của lão ta vẫn chưa chết hẳn, nên định vung tay ném món ám khí tuyệt độc ấy ra hầu sát hại cả chàng thiếu niên che mặt lẫn Cửu Long Giáo Chủ hầu trừ hậu hoạn sau này.

Nhưng vì quá nguy cấp cần phải tự bảo vệ mạng sống của mình trên hết, nên lão ta không kịp hành động, mà lại gia tăng thêm sức mạnh xuống đôi chân, tiếp tục lướt nhanh tới trước như một vì sao xẹt, để chạy thoát khỏi vòng hiểm nguy.

Chàng thiếu niên che mặt đuôi ra xa độ mấy mươi trượng, liền dừng chân quay trở về địa điểm cũ, chàng trông thấy Cửu Long Giáo Chủ và hai lão bà kia đang chú ý nhìn vào mình, sắc mặt tràn đầy vẻ cảm kích và kinh ngạc.

Cửu Long Giáo Chủ lên tiếng nói:

- Chúng tôi được đại hiệp... Vừa nói đến đây thì bỗng chàng thiếu niên che mặt đưa tay gỡ vuông khăn xuống để lộ một khuôn mặt trẻ trung, xinh đẹp như ngọc nhưng không kém uy nghi, rõ ràng là một người xương cốt thích hợp với việc luyện võ mà trăm năm khó gặp được một lần. Bởi thế bà ta lại càng thêm kinh ngạc, nên im ngay lời đang nói lại.

Chàng thiếu niên bèn chấp tay hướng về Cửu Long Giáo Chủ xá một xá thực sâu mím cười nói:

- Vì tại hạ đến giải cứu quá chậm, nên để lão tiên bối phải một phen kinh sợ, vậy xin lão tiên bối hãy tha thứ cho.

Cửu Long Giáo Chủ lộ sắc ngạc nhiên, nói:

- Nào dám thế! Xin thiếu hiệp hãy cho biết lai lịch?

Câu nói chưa dứt thì chàng thiếu niên đã ngắt lời rằng:

- Tại hạ là Tiêu Tông Kiệt, đến đây theo sự uỷ thác của Tô Chỉ Quỳnh tỷ tỷ!

Cửu Long Giáo Chủ liền nói:

- Cô ấy hiện giờ ở đâu? Tại sao lại không đến đây gặp già?

Tiêu Tông Kiệt thò vào áo, lấy ra một phong thư mật, trao tận tay Cửu Long Giáo Chủ, nói:

- Quỳnh tỷ tỷ có bảo là lần này Giáo Chủ xuất hiện trong giới giang hồ, để tham dự vào việc tranh đoạt Hàn Thiết Quan Âm, thực là một hành động kém sáng suốt.

Cửu Long Giáo Chủ nhận lấy phong thư và sau khi đã xé ra xem tường tận, liền cất tiếng than dài, nói:

- Lời nói của Quỳnh nhi phải lắm. Việc này khi chưa chắc đoạt được kết quả, thì đâu lại hành động một cách cầu thả được? Quỷ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền tuy đoạt được pho Hàn Thiết Quan Âm, nhưng đây là một pho tượng thật hay giả vẫn chưa ai được biết rõ ràng.

Nếu đây là một pho tượng giả thì chẳng hoá ra lại rơi vào kế độc của Đào Như Hải, nhằm mục đích làm cho quần hùng trong võ lâm tàn sát lẫn nhau ấy hay sao?

Vừa nói đến đây thì bà ta bèn đưa đôi mắt sáng ngời, nhìn khắp người của Tiêu Tông Kiệt một lượt rồi mím cười nói:

- Già đây đã gần một năm nay không được tin tức chi của Quỳnh nhi cả, nên bí mật cho người đi tìm kiếm khắp nơi, nhưng vẫn chẳng hề biết được chi về nó. Giờ đây già mới được hiểu rõ mọi việc, vậy mong thiếu hiệp hãy thận trọng tiến hành cho có kết quả.

Mặt ngọc của Tiêu Tông Kiệt không khỏi bừng đỏ, đáp rằng:

- Quỳnh tỷ chờ khi mọi việc đã xong, thì sẽ trở về bái kiến Giáo Chủ!

Cửu Long Giáo Chủ gật đầu mím cười, đưa ánh nhìn về phía ba xác chết cháy thành than ở dưới đất, bất giác cất tiếng than dài, nói:

Đây là cái tội của già, nên những nạn nhân này mới phải bị chết thảm thiết.

Tiêu Tông Kiệt thừa cơ hội ấy, bèn nói:

Tại hạ xin cáo lui ngay bây giờ!

Dứt lời chàng chấp tay thi lễ, rồi quay người vọt đi nhanh như một luồng gió.

Cửu Long Giáo Chủ dẫn dò hai lão bà đứng bên cạnh lo chôn cất năm xác chết kia, rồi đỡ lấy lão già áo xanh đứng lên, cùng chậm rãi bước đi dưới ánh triều dương chói lói... Đào Như Hải kinh hoàng đến hồn phi phách tán, tiếp tục chạy bay tới trước độ năm bảy dặm, rồi dừng chân đứng lại bên ven Thái Hồ. Lão ta càng nghĩ càng cảm tức thêm, vì suốt trong đời lão ta không có lúc nào lại bị thất bại nhục nhã như lần này. Lão ta đưa mắt nhìn sừng sờ vào nước trời xanh biếc của Thái Hồ, sắc mặt không ngớt thay đổi và cũng không ngớt dăm chiêu.

Bỗng nhiên lão ta cảm thấy có tiếng gió nhẹ thoảng qua tại sau lưng mình.

Vì lão ta đã như một con chim sợ tên, nên đã nhanh như chớp, lách người qua phía trái, rồi quát to rằng:

- Ai thế?

Tức thì, có một tiếng “hừ” và đáp rằng:

- Thừa lão gia tử!

Lão ta quay mặt ngó lại, thì trông thấy đấy chính là Lê Kim Hành và gã đàn ông mặc áo đen, vai và ngực đều băng bó.

Đào Như Hải như tỉnh lại, cất tiếng than dài, nói:

- Trong bình sinh lão phu chưa hề gặp một sự thất bại nào chua cay đến như vậy. Mỗi thù này nếu không trả được, thì thực khó sống làm người.

Lê Kim Hành an ủi rằng:

- Chuyện thắng bại là thường của binh gia, hơn nữa người quân tử dù bao năm mới báo thù, vẫn là chưa muộn. Vậy, lão gia tử hà tất phải canh cánh bên lòng?

Đào Như Hải cười nói:

- Lão phu trong bình sinh chưa lúc nào lại chịu cái nhục như vậy, nên mỗi oán hận không làm sao dẹp bỏ cho được. Lão phu nếu chẳng thể làm cho điên đảo cả võ lâm, thì bọn họ chưa biết Đào Như Hải ta là lợi hại.

Sắc mặt của lão ta đang tràn đầy sát khí, trông thực ghê rợn.

Tiếp đó, lão ta lại cất tiếng than dài, nói:

- Đáng thương cho Từ hiền điệt, bấy lâu nay đi theo già đây, chí anh hùng chưa toại mà nay phải ôm mối hận về chốn cửu tuyền. Lão phu có ý định đi đến Mao Sơn, hầu kêu gọi sư phụ của nó ra tiếp tay và trong vòng ba ngày thì về. Nay Lê hiền điệt, người hãy kể tai cho ta nói nhỏ việc này đã.

Lê Kim Hành nhanh nhẹn bước tới để nghe Đào Như Hải dặn dò.

Hắn gật đầu lia lịa, rồi cùng gã đàn ông mặc áo đen cáo từ, chạy bay đi.

Đôi mắt của Đào Như Hải tràn đầy ánh sáng căm hận và đắc ý. Lão ta đã sắp

đặt xong một âm mưu thâm độc, nên liền đưa chân bước đi theo ven hồ. Gió mát không ngớt tung bay tà áo của lão ta, và chẳng mấy chốc, hình bóng của lão ta đã lẩn khuất tận nơi chân trời xa tím.

Ngay lúc ấy, tại một cụm trúc xanh bên ven hồ, bỗng có Đoàn Thừa Tiên, Xuyên Trung Tam Xứ, Châu Nhân Ký và Kim Dao Đoàn Long Ngu Vạn Lý bất thần bước ra.

Ngu Vạn Lý nói:

- Tên lão tặc đã đi Mao Sơn, vậy chúng ta có nên theo dõi hắn đi đến đó hay không? Việc này khiến già cảm thấy thực khó quyết định.

Bỗng nhiên, có một bóng người bất thần từ trên cao đáp xuống nhanh như điện chớp, và đây không ai khác hơn là Đào Gia Kỳ. Chàng lên tiếng nói:

- Tên lão tặc ấy rất gian manh, chắc chắn lão ta không đi Mao Sơn đâu, vậy các vị lão sư hãy mau bí mật bám sát theo sau lão ta, để tìm hiểu hắn định làm việc gì!

Sáu người trong bọn Ngu Vạn Lý nghe thế, liền hồi hải nhắm hướng Đào Như Hải vừa bỏ đi, đuổi gấp theo.

Ánh triều dương vừa ló dạng, bầu trời rực rỡ huy hoàng, trên mặt hồ nước xanh mênh mông, núi xa mờ tỏ, cảnh sắc xinh đẹp vô cùng.

Bỗng đâu, có một thuyền con bất thần xuất hiện ở giữa sóng nước và đang nhắm hướng bờ hồ bơi nhanh tới. Khi chiếc thuyền con ấy từ từ cập vào bến thì thấy một lão già áo xanh, dáng điệu oai vệ, đôi mắt sáng ngời, từ dưới thuyền bước lên.

Đào Gia Kỳ không khỏi sững sờ thăm nói:

“Té ra là lão ta!” Lão già áo xanh nhìn thấy dáng điệu của Tiêu Tông Kiệt có vẻ hào hoa phong nhã, diện mục xinh đẹp như ngọc, khiến ai nhìn qua cũng có một ấn tượng sâu xa. Lão ta không ngớt đưa mắt nhìn vào chàng mấy lượt.

Đào Gia Kỳ bỗng đứng bước thẳng tới, nói:

- Ngôn lão tiên bối, từ ngày xa cách đến nay, tiên bối vẫn bình an chứ?

Ngôn Như Băng không khỏi sững sờ, cau mày nghĩ ngợi, nói:

- Người là ai? Già đây nào có quen biết với người bao giờ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói:

- Sao tiên bối lại chóng quên thế? Tại hạ có lần được gặp tiên bối tại Hùng Vũ Phiêu Cuộc ở Gia Lăng, đồng thời, lại được tiên bối tặng cho ba viên “Cửu chuyển hồn đơn”. Duy có điều là lúc ấy vì tại hạ đã cải trang, nên tiên bối mới không nhận ra được.

Ngôn Như Băng nghe qua hết sức kinh ngạc, đưa đôi mắt sáng ngời nhìn chòng chọc vào Đào Gia Kỳ, lắc đầu nói:

- Có phải chính là người không?

Đào Gia Kỳ nói:

- Tại hạ gạt lão tiên bối để làm gì? Hơn nữa, tại hạ cũng không có chuyện chi cần nhờ đến lão tiên bối kia mà Ngôn Như Băng bỗng phá lên cười to nói:

- Lời nói ấy già đây không tin.

- Tại sao thế?

Ngôn Như Băng cất giọng lạnh lùng nói:

- Vì pho Giáng Long Kinh hiện đang ở trong tay già, quần hùng trong thiên hạ, không ai là không muốn ra tay tranh đoạt, vậy người nào có thể khác hơn mọi người.

Đào Gia Kỳ nhếch môi cười nói:

- Tại hạ đối với pho Giáng Long Kinh chẳng xem vào đâu cả, nhưng chỉ lo lắng cho lão tiên bối sẽ gặp nguy hiểm đó thôi.

- Già đây có chi lại gặp nguy hiểm? Người chớ nên đánh lạc hướng ta. Nói cho cùng thì chắc chắn người đang dòm ngó pho Giáng Long Kinh trong tay ta đây rồi!

Đào Gia Kỳ lộ vẻ nghĩ ngợi trong giây lát, cười nói:

- Nếu tại hạ có cần đến pho Giáng Long Kinh ấy thì sẽ xin với lão tiên bối tặng cho tại hạ cũng được kia mà!

Ngôn Như Băng nghe qua không khỏi sửng sốt. Trên nét mặt của lão ta hiện lên vẻ tươi cười, nói:

- Người nói thế cũng chưa chắc là đúng. Già đây muốn thử xem người có biện pháp gì để làm cho già phải vui lòng tặng nó cho người?

Đào Gia Kỳ mỉm cười rồi thò tay vào áo lấy ra một chiếc vòng bằng ngọc xanh nói:

- Tại hạ sẽ dựa vào vật này!

Ngũ Hành Cốc Chủ Ngôn Như Băng vừa trông thấy chiếc vòng ngọc trong tay của Đào Gia Kỳ thì liền nhớ lại một việc xa xưa, trên mặt không khỏi lộ vẻ kinh ngạc, nói:

- Chiếc vòng ngọc này sao lại lọt được vào tay tôn giả?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói:

- Chiếc vòng ngọc này nguyên là vật sở hữu của lão tiên bối, nhưng trước đây lão tiên bối đã tặng nó cho thê phòng của tại hạ, và có dặn rằng, về sau lấy chiếc vòng ngọc này để làm tín vật, và muốn cầu xin chi, lão tiên bối cũng sẽ bằng lòng giúp cho cả.

Ngôn Như Băng gật đầu nói:

- Đúng thế! Già đây có nói như vậy, nhưng cô ấy có thật là thê thất của tôn giả hay không?

Ngôn Như Băng không tin Tô Chỉ Quỳnh lại là vợ của chàng thiếu niên trước mặt mình.

Đào Gia Kỳ nghiêm sắc mặt nói:

- Tại hạ không cần phải phỉnh gạt lão tiên bối để làm gì!

Ngôn Như Băng nhận xét qua thái độ, thấy lời nói của Đào Gia Kỳ quả không phải man trá, nên lộ vẻ suy nghĩ một lát, và nét lạnh lùng trên sắc mặt cũng hoàn toàn mất hẳn, tươi cười nói:

- Già đây cũng biết tôn giả có ý muốn hỏi xin pho Giáng Long Kinh của già, nhưng cũng được, già đây giữ nó cũng không có dùng vào đây, vậy sẵn sàng biếu cho tôn giả để vẹn tình vẹn nghĩa.

Nói dứt lời, lão ta thò tay phải vào áo ngay tức khắc.

Đào Gia Kỳ nói:

- Xin tiên bối hãy chậm lại đã! Tại hạ không có ý muốn lấy pho Giáng Long Kinh. Vì pho bí cấp ấy của Đạt Ma Sư Tổ, bên trong ghi chép toàn những môn võ học phức tạp rộng rãi, lại cao sâu khó lường, nếu muốn dựa vào năm tháng ngắn ngủi của một đời người để tìm hiểu toàn bộ pho kinh, thì ngoại trừ một người thiên bẩm hết sức đặc biệt, cũng như xương cốt hết sức tốt, còn thì không ai có thể làm được cả. Tại hạ tuy đã thuộc lòng những chữ trong quyển kinh nhưng chỉ mới tìm hiểu một vài phần chính yếu và đơn giản mà thôi. Từ nay, nếu muốn được tiến bộ vượt bậc, tất cần phải tìm một nơi vắng vẻ kín đáo, và đem hết tâm trí trong người ra suy ngẫm, thì hoạ may mới có thể thu được kết quả... Câu nói chưa dứt thì Ngôn Như Băng đã kinh hãi buột miệng nói:

- Nếu nói vậy, thì tôn giả đã có xem qua pho Giáng Long Kinh rồi?

Đào Gia Kỳ nói:

- Không giấu chi lão tiên bối, tại hạ chính là người đã đoạt lấy thanh Ngô Câu Kiếm và pho Giáng Long Kinh này từ trong tay của Vô Tình Tú Sĩ tại Diệp Thuý Sơn Trang sở Vi Sơn Hồ đây. Sau đó, tại hạ đã mang tặng nó cho bang chủ của Phi Phụng Bang, nhưng chẳng ngờ lại trải qua nhiều cuộc tranh đoạt, và ngày nay lại lọt vào tay của lão tiên bối.

Ngôn Như Băng mỉm cười, rồi gật nhẹ đầu nói:

- Nói vậy thì bang chủ Phi Phụng Bang chắc có một mối tương quan không phải thường với tôn giả?

Nghe qua câu hỏi ấy sắc mặt của Đào Gia Kỳ bỗng bừng đỏ, nhưng liền thành thật cười, nói:

- Đây chính là người bạn tri kỷ, mà cũng là người yêu của tại hạ!

Ngôn Như Băng nghe qua mới bỗng hiểu bèn cười to nói:

- Nếu nói như thế dù tôn giả không có chiếc vòng ngọc kia, già đây cũng sẽ trao trả pho Giáng Long Kinh cho nguyên chủ.

Đào Gia Kỳ nói:

- Nếu lão tiên bối tặng cho tại hạ pho Giáng Long Kinh ấy, ngay bây giờ thì sẽ làm cho lão tiên bối sau này gặp lắm điều khó khăn.

Nhưng, tại hạ thực ra không sao hiểu được vì lẽ gì lão tiên bối lại cần đến

pho Giáng Long Kinh ấy?

Ngôn Như Băng cười to nói:

- Già đây chẳng qua tức giận lũ ác tà đã kéo nhau đến Ngũ Hành Cốc phá rối nên mới hành động như vậy để chọc tức chúng chơi, hầu hạ được phần nào sự tức giận trong lòng của già mà thôi!

Nói đến đây lão có vẻ nghĩ ngợi trong giây lát rồi nói tiếp rằng:

- Tôn giá có phải được Ngụy Hùng Hào mời đến Mã Tích Sơn không?

Đào Gia Kỳ:

- Buổi yến tiệc tổ chức tại Mã Tích Sơn, chính là cạm bẫy nhưng tại hạ nhất định phải đi đến đó.

Ngôn Như Băng gật đầu nói:

- Như vậy tốt lắm! Già sẽ đến Mã Tích Sơn và lấy pho Giáng Long Kinh ra trước mắt các nhân vật võ lâm để trêu chọc chúng một mẻ rồi mới trả về tay tôn giá một cách bí mật không để lộ tung tích chi.

Ngôn Như Băng đưa mắt nhìn thẳng vào Đào Gia Kỳ một lúc lâu nói:

- Tô phu nhân là người võ công không phải tầm thường, vậy chắc tôn giá cũng là người không kém hơn Tô phu nhân. Vậy già đây và tôn giá sẽ có đủ điều kiện để bày trò khéo léo khiến pho Giáng Long Kinh vào tay tôn giá một cách hợp lý kia mà.

Đào Gia Kỳ lắc đầu, mặt lộ sắc luống cuống nói:

- Bất luận thế nào tại hạ chắc chắn không phải là tay đối địch với lão tiên bối, hơn nữa trong chuyến đi Mã Tích Sơn này tại hạ muốn che dấu chân diện mục của mình nên chỉ e rằng lão tiên bối không thể nhận ra tại hạ được!

Ngôn Như Băng bỗng đưa tay vuốt râu cười to ha hả nói:

- Trong lúc gặp mặt tại hạ Hùng Vũ phiêu cục chẳng phải tôn giá đã bảo già đây không sử dụng đến chất độc vô hình thì trong vòng một trăm thế võ, già chưa chắc thắng được tôn giá, nhưng mà trước đây tại sao lại tỏ ra kiêu ngạo, còn giờ thì lại tỏ ra khiêm tốn đến thế?

Đào Gia Kỳ không khỏi đỏ bừng sắc mặt, nói:

- Vì lúc bấy giờ khung cảnh nơi ấy bất buộc, nên tại hạ không thể không nói như vậy.

Ngôn Như Băng mỉm cười nói:

- Già đây còn nhớ lúc bấy giờ già cũng có ý bảo rằng:

“Nếu đúng như lời tôn giá nói, thì kể từ nay về sau, già sẽ không can dự việc của giới giang hồ nữa”. Lời nói ấy, đến ngày nay vẫn còn ...

Đào Gia Kỳ vội vàng khoát tay, nói:

- Trước kia khác còn bây giờ khác, lão tiên bối sao lại quá giữ lời như vậy?

Ngôn Như Băng nhướng cao đôi mày, to tiếng cười rằng:

- Tôn giá là người thiên bẩm đặc biệt, diện mục siêu quần, tương lai thật không dám ai lường được. Hôm nay, giữa tôn giá và già đây được gặp mặt

một lần, song giả đã coi như người quen biết cũ không khác chi đôi bạn vong niên, thì việc so tài cao thấp về võ học thử chơi, có chi là không được? Đào Gia Kỳ nghe Ngôn Như Băng nói thế, thầm đoán đo trong giây lát, liền đáp rằng:

- Nếu lão tiền bối nói vậy, thì tại hạ xin tuân theo, nhưng mong tiền bối hãy nương tay cho ít nhiều.

Ngôn Như Băng thấy Đào Gia Kỳ đã bằng lòng, thì niềm vui hồn nhiên của thời niên thiếu, cũng bỗng sống lại trong lòng.

Lão tươi cười nói:

- Trong những thế võ so tài với tôn giá, già sẽ dùng ba thứ võ học, gồm có cả “Thập Tuyệt chỉ pháp”!

Đôi mắt của Đào Gia Kỳ bỗng chiếu ngời ánh sáng, nói:

- Lão tiền bối... Ngôn Như Băng lắc đầu nói:

- Giữa tôn giá và già đây, tốt nhất nên xưng hô bằng huynh đệ. Nếu tôn giá không chê, thì gọi già là lão ca ca được rồi.

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói:

- Đâu lại như thế được? Nhưng không rõ trong ba thứ võ học mà lão tiền bối sẽ đem ra sử dụng, có chất độc vô hình hay không?

Ngôn Như Băng cười to nói:

- Này lão đệ! Nếu chẳng phải là một kẻ đại gian ác, thì ta tuyệt đối không khi nào sử dụng đến chất độc vô hình. Ngu huynh bắt đầu đánh đây nhé.

Đào Gia Kỳ thò tay vào áo, lấy một chiếc quạt xếp ra, cười nói:

- Tiểu đệ xin dùng vật này để làm binh khí, kéo lại không đối địch nổi với lão ca ca.

Ngôn Như Băng cất tiếng cười to rồi vung cả đôi chưởng lên, tràn lên tới trước tấn công chớp nhoáng ba thế võ, mỗi thế đều hết sức cao thâm kỳ tuyệt, hơn nữa, lại hết sức hiểm hóc, khó lường. Thế này tiếp theo thế kia không đứt đoạn, chẳng khác chi thủy triều thao thao trên dòng Trường Giang.

Đào Gia Kỳ không dám lơ là, vung nhanh chiếc quạt lên, tức thì gió vèo vèo, cán quạt luôn luôn nhắm điểm vào lòng bàn tay của Ngôn Như Băng.

Ngôn Như Băng để ý nhìn xem những đường võ của Đào Gia Kỳ, trông thấy thế võ của chàng hết sức tầm thường, không có chi là kỳ lạ cả. Phàm những người am hiểu võ công, chẳng ai là không biết những thế võ đó. Nhưng nếu xem kỹ hơn, thì mới thấy trong các thế võ của chàng, ngầm chứa một sự diễn biến không thể ước lượng được. Đồng thời, thế nào thế ấy cũng nhằm chế ngự thế võ của đối phương, nên lão ta hết sức kinh ngạc.

Càng đánh lâu thì Ngôn Như Băng lại càng cảm thấy võ công của Đào Gia Kỳ quả hết sức cao thâm kỳ tuyệt, làm cho lão ta cơ hồ không còn đứng vững, và cũng không làm sao đỡ gạt cho kịp. Bởi thế, lão ta cất tiếng to cười “khá

khá” nói:

- Ngu huynh có đôi mắt già dặn lắm, nên chẳng hề xem lầm ai bao giờ. Đôi bạn vong niên chúng ta từ nay về sau, chắc chắn là càng ngày càng khắng khít.

Nói đoạn lão ta bèn thay đổi chương pháp, gây thành bóng chương chập chờn khắp cả không gian, đi đôi với những luồng “Huyền thiên kinh lực” tấn công tới tấp về phía Đào Gia Kỳ.

Cũng gần như cùng một lúc ấy, thế quạt của Đào Gia Kỳ liên biến đổi theo. Và những thế quạt đó, đều là những thế tuyệt học trong pho Giáng Long Kinh của Đạt Ma Sư Tổ, được chàng diễn biến nên.

Ngôn Như Băng bỗng cảm thấy mình phải đối phó hết sức mệt nhọc, nên bất giác cười nói:

- Những thế võ hay tuyệt!

Tức thì lão ta vọt người bay kên cao năm thước, dùng thế “Thiên long bàn không” nhào xuống, thò mười ngón tay ra, khiến những luồng kinh lực vô hình không ngớt bắn ra vèo vèo.

Sức tấn công của Đào Gia Kỳ đã làm cho lão ta phải luống cuống, và không thể không sử dụng đến “Thập tuyệt chỉ pháp”.

Đào Gia Kỳ bèn giương to chiếc quạt xếp ra, quạt mạnh vào khoảng không, rồi vọt người ra xa ngoài bảy tám trượng, cả tiếng cười to, nói:

- Lão ca ca! Tiểu đệ xin tự nhận là thua rồi!

Ngôn Như Băng còn đang bay lơ lửng trên giữa tầng trời, thì đã thấy “Thập tuyệt chỉ lực” của mình đều bị Đào Gia Kỳ vung quạt quét ra gây thành một luồng kinh lực mạnh mẽ, hất xéo cả vào những tảng đá ngổn ngang cạnh đấy.

“Thập tuyệt chỉ lực” của lão ta không có vật cứng rắn chi có thể đỡ nổi, nên khi chạm thẳng vào những tảng đá bên cạnh đó, thì liền toé lửa ra đỏ lòm, rồi lại nghe tiếng ầm ầm tiếp theo, và những tảng đá ấy đã hoàn toàn sụp đổ, biến thành một đồng đá vụn nhuyển như bột.

Ngôn Như Băng buông mình từ trên cao đáp xuống, đưa đôi mắt hết sức kinh ngạc, nhìn thẳng vào Đào Gia Kỳ, thực lâu không nói chi được cả.

Qua một lúc lâu, lão ta mới lên tiếng nói rằng:

- Lão đệ, đây là một thứ võ công thần kỳ chi thế? Có phải đây là môn tuyệt học đã được ghi chép trong pho Giáng Long Kinh hay không?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói:

- Không phải! Đây chính là một thứ võ học riêng biệt khác, gọi là “Phích trọng tự khinh, xá lực tha dân” - Lão đệ, võ học của ngươi đã tiến tới mức cao thâm tuyệt vời. Vậy có thể nói cho lão ca ca được biết lai lịch của sư môn chăng?

- Ân sư của tiểu đệ chính là Ngoại Long Cốc Chủ!

- Ngoạ Long Cốc Chủ?

Ngôn Như Băng lộ vẻ hết sức kinh hãi, nói tiếp rằng:

- Trong võ lâm thật sự có một nhân vật gọi là Ngoạ Long Cốc Chủ hay sao?

- Tiểu đệ tuyệt đối không bày trò nói quanh làm gì Ngôn Như Băng bỗng chán ngán than dài rằng:

- Ngu huynh tưởng là trong võ lâm ngày nay, chỉ có một mình Hồ Chương Kim Dao Đào Như Hải mới là địch thủ của mình mà thôi, nhưng không ngờ lại còn có cả Ngoạ Long Cốc Chủ nữa.

Bỗng nhiên một giọng cười lạnh lùng bất thần theo chiều gió bay tới. Giọng cười ấy lạnh lùng không thua giá băng, khiến ai nghe đến cũng bắt rùng mình.

Đào Gia Kỳ vội vàng dùng một vuông khăn lụa che kín lấy khung mặt. Sắc mặt của Ngũ Hành Cốc Chủ cũng trở thành lạnh lùng và xanh như chàm, đưa mắt nhìn về hướng có tiếng cười phát ra và trông thấy có một bóng người nhẹ nhàng như một bóng ma, đang đáp nhanh xuống cách người lão ta độ bảy thước.

Bóng người ấy vừa đứng yên, thì lão ta đã trông thấy đối phương chính là Huyền Băng Lão Mị và một lão già mũi hếch, mắt cú vọ, răng hô chòm chòm, tóc phủ tới vai.

Huyền Băng Lão Mị nói:

- Ngôn Cốc Chủ, ông đã gặp Ngoạ Long Cốc Chủ ở đâu?

Có lẽ Huyền Băng Lão Mị vừa nghe được một phần câu nói giữa Đào Gia Kỳ và Ngôn Như Băng, nên mới lên tiếng hỏi như vậy.

Ngôn Như Băng cất giọng lạnh lùng, cười nói:

- Dường như các hạ muốn tìm Ngoạ Long Cốc Chủ để choảng nhau một trận chăng?

Huyền Băng Lão Mị nói:

- Đúng thế! Ta rất muốn choảng nhau với lão ấy, nhưng hiện giờ Ngoạ Long Cốc Chủ ở đâu?

Ngôn Như Băng cất giọng âm u lạnh lùng nói:

- Hừ! Ông hỏi tôi, thì tôi biết hỏi ai bây giờ?

Huyền Băng Lão Mị cười khanh khách, nói:

- Té ra ông cũng không biết như tôi! Đưa đây cho ta nào!

- Cái chi?

- Pho Giáng Long Kinh ấy!

- Ông là một tướng bại trận, vậy đến hỏi Ngôn mỗ để lấy pho Giáng Long Kinh, thì có khác nào đến trước miệng cọp tranh mồi.

Huyền Băng Lão Mị lại cất giọng ngạo nghễ, cười khanh khách nói:

- Không hẳn như thế đâu! Ông hãy nghe theo lời khuyên của ta, mau lấy pho Giáng Long Kinh đưa ra, bằng trái lại, thì hối hận cũng không còn kịp nữa.

Ngôn Như Bang không khỏi sửng sốt, biết lão ta đang ý lại vào một việc gì, nên mới tỏ ra ngang tàng như vậy. Có lẽ lão ta đã ý lại vào lão già quái dị đang đứng bên cạnh lão ta.

Ngôn Như Băng bèn đưa mắt nhận xét qua đối phương một lượt, thấy lão già quái dị kia, rất có thể là một kinh địch nguy hiểm. Vì nếu chẳng phải thế, thì Huyền Băng Lão Mị đâu có dẫn theo làm gì? Tuy nhiên, nếu ra tay đánh nhau, thì chắc chắn Đào Gia Kỳ chẳng bao giờ lại chịu bó tay đứng nhìn.

Lão ta suy nghĩ đến đây, bèn cất tiếng cười to nói:

- Trong bình sanh, Ngôn mỗ không khi nào lại hối hận trước việc làm của mình.

Huyền Băng Lão Mị cất tiếng cười khanh khách như cuồng dại.

Tiếng cười của lão ta theo với ngọn gió từ trên mặt hồ thổi đến, bay lảng lảng khắp mọi nơi, nghe thật là ghê rợn.

Sắc mặt của Ngũ Hành Cốc Chủ lạnh buốt như giá băng, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng.

Trong khi đó, lão già quái dị kia không ngớt đưa mắt nhìn chòng chọc vào khuôn mặt được che kín của Đào Gia Kỳ, rồi bỗng cất một giọng cười lạ lùng từ trong cổ phát ra, đồng thời, nhanh nhẹn vung cánh tay phải lên, thò năm ngón có móng nhọn như móng ó, nhắm ngay mặt của Đào Gia Kỳ chụp thẳng tới.

Qua một tiếng quát to, hai bóng sáp lại, rồi nhanh nhẹn dang ra ngay, mỗi bên đều nhảy lui năm sáu trượng...

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 49

Người Đẹp Kinh Hoàng

Ngũ Hành Cốc Chủ Ngôn Như Băng trông thấy lão già quái dị kia bất thần ra tay tấn công Đào Gia Kỳ thì mặt không khỏi biến sắc.

Hai bóng người vừa sáp lại là đã dang ra xa ngay. Và lão già quái dị kia gằn giọng thét lên một tiếng ghê rợn, nhảy vọt trở lui ngoài bảy tám trượng, trong khi đôi mắt cú vọ của lão ta tràn đầy sắc kinh dị.

Đào Gia Kỳ sau khi nhảy lui, vì có vuông khăn che kín khuôn mặt nên không làm sao trông thấy rõ được sắc mặt của chàng, chỉ thấy lồng ngực không ngót phập phồng, hơi thở hỗn hển, chứng tỏ nội thương không nhẹ. Ngôn Như Băng hết sức kinh hoàng, vì với tài nghệ của Đào Gia Kỳ mà còn bị thương dưới tay lão già quái dị này thì chắc chắn đối phương võ công cao cường không thể tưởng tượng nổi. Ngôn Như Băng cố moi trí nhớ nhưng vẫn không thể nhớ ra được trong võ lâm có một nhân vật nào như thế cả. Thái độ lạnh lùng của lão già quái dị kia lại còn đáng sợ hơn. Lão đưa đôi mắt sáng ngời nhìn chằm chằm vào người của Đào Gia Kỳ một lúc thật lâu rồi mới cười sằng sặc nói:

- Quả là mạng của thằng nhỏ này rất lớn, từ trước đến giờ hể lão phu đánh ra một lần là không bao giờ đánh thêm nữa. Nhưng ngươi nên nhớ là sau này nếu có gặp lại thì lão phu sẽ không khách sáo với ngươi như hôm nay đâu.

Ngôn Như Băng cười nhạt nói:

- Giữa hần và ông có thù oán gì mà ông đánh lén như vậy?

Lão già quái dị cất tiếng cười khanh khách nói:

- Chẳng có thù oán gì cả, chỉ vì ta xem nó chướng mắt vậy thôi.

Ngôn Như Băng cũng cười nhạt nói:

- Nếu kẻ khác cũng thấy ông chướng mắt thì sao?

Lão già quái dị ấy cứng miệng, đôi mắt ngời ánh hung dữ nói:

- Nó cần phải xem xét lại xem nó có đáng hoàng không.

Ngôn Như Băng cười to nói:

- Thế ông đáng hoàng lắm hả?

Lão già quái dị nghe qua thì tức giận đến xanh mặt, gầm lên một tiếng.

Huyền Băng Lão Mị cất giọng lạnh lùng nói:

- Sư thúc, hần chính là Ngôn Như Băng, một kẻ chuyên môn sử dụng chất độc vô hình đấy.

Lão già quái dị liền trợn đôi mắt lên nói:

- Là hấn sao? Hừ, ta đã đi tìm mòn cả gót giày mà không gặp. Đưa pho Giáng Long Kinh ra đây ...

Lão chưa nói xong thì Ngôn Như Băng đã nhanh như chớp tràn người tới xuất kỳ bất ý vung chưởng tấn công luôn.

Bị tấn công bất ngờ, lão già quái dị không còn cách nào khác là phải thối lui liên tục hơn mười trượng, miệng thét gào không ngớt.

Thập Tuyệt Chỉ Pháp của Ngôn Như Băng không có gì cứng rắn mà không xuyên qua nổi, nên lão già quái dị mặc dù đã luyện được một luồng cương khí hộ thân nhưng vẫn không thể chịu nổi, chỗ bị trúng chỉ đau buốt, máu huyết cuồng loạn, tim nhảy thành thịch.

Nhưng lão cũng quyết không để cho Ngôn Như Băng giành thế chủ động nên sau khi nhảy xéo ra sau, liền nhanh nhẹn tràn người tới trước bằng một thân pháp tuyệt diệu vô song.

Ngôn Như Băng cũng nhanh nhẹn như một mũi tên, bám sát theo lão ta như hình với bóng, vung chưởng tấn công không cho lão ta một cơ hội phản đòn. Thế là tại ven hồ cát bụi tung bay mù mịt, thân hình của đôi bên di chuyển nhanh chóng đến nỗi không còn phân biệt được ai với ai nữa.

Cuồng phong không ngớt dấy động, ai trông thấy cũng phải rùng mình.

Huyền Băng Lão Mị đứng ngoài nhìn cũng phập phồng lo lắng không yên, chỉ sợ Ngôn Như Băng sử dụng chất độc vô hình thì sư thúc của mình chắc sẽ thảm bại. Hơn nữa, chàng thiếu niên che mặt kia cũng không biết có thực sự bị thương hay không, hay chỉ giả vờ nhằm bắt thần tấn công lén?

Lão ta không ngớt nghĩ ngợi, cuối cùng quyết định nhảy vào tiếp tay cho sư thúc. Lão vận dụng Hàn Băng Chân Cương xuống lòng bàn tay rồi từ từ từng bước một tiến tới gần chỗ hai người đang giao đấu.

Bất thần lão cảm thấy có một luồng gió lạnh thổi tới, tấn công ngay vào mạng môn của mình. Lão vội vàng lách ngang rồi nhanh nhẹn quay người lại xem. Kỳ lạ thay, chàng thiếu niên che mặt vẫn đứng im một chỗ, đang vận chuyển chân lực nhằm chữa thương, lồng ngực không ngớt phập phồng, hơi thở vẫn còn hào hển.

Khoảng cách giữa chàng thiếu niên và lão có đến ngoài hai mươi trượng, dù tài nghệ của chàng thiếu niên có cao cường đến đâu chẳng nữa cũng không thể phóng ra một luồng kinh lực mạnh như vừa rồi. Vì vậy lão quả quyết là không phải y ra tay.

Chẳng lẽ chung quanh đây còn có một người khác đang ẩn mặt hay sao?

Huyền Băng Lão Mị là một trong Vũ Nội Bát Kỳ, võ công không phải là tệ, nhưng lúc bấy giờ trong lòng cũng bất giác cảm thấy rờn rợn.

Hai năm gần đây lão gặp vô số thất bại ê chề, lớp người trẻ mới xuất hiện trên giang hồ toàn là hạng khó chơi, không dễ đối phó chút nào.

Lão vội đưa mắt nhìn khắp bốn bên, chỉ thấy trời nước xanh biếc mênh

mông, trúc xanh xào xạc, núi xa mờ tỏ chứ không thấy bóng ai khác. Trong lòng thâm yên tâm được một chút, lão lại vận dụng Hàn Băng Chân Công, lần này lão cẩn thận bố trí chân khí bảo vệ thân thể, rồi lại quay lại bước về trận chiến.

Nhưng chân phải của lão ta bỗng như vấp vào một phiến đá to, đau buốt, làm cho lão loạn choạng suýt té lăn quay ra đất.

Lão vội cúi người xuống nhìn, thì không khỏi biến sắc mặt, vì dưới chân chẳng có viên đá nào, dù chỉ là một viên sỏi, toàn là cỏ xanh mướt, mịn màng như nhung.

Lúc này Ngôn Như Băng và lão già quái dị đang đánh nhau tới hồi quyết liệt, đôi bên sử dụng toàn là võ công thượng thừa, nhưng vẫn bất phân thắng bại.

Ngũ Hành Cốc Chủ Ngôn Như Băng bấy lâu tự phụ mình là người tài hoa cái thế, võ công cao tuyệt, thế mà bây giờ là bị một lão già quái dị đánh ngang ngửa, thì trong lòng lão hết sức kinh ngạc.

Nhưng lão cũng nhận ra là lão già quái dị ấy dường như có vẻ kiêng dè, lúc nào cũng bé khí, không dám thở mạnh, sợ trúng phải chất độc vô hình của lão, nên không thể phát huy võ công bản thân đến mức tột đỉnh.

Ngôn Như Băng là người túc trí đa mưu nên biết phải tấn công vào tâm lý của đối phương để thủ thắng nên lão cười lạnh lùng nói:

- Chất độc vô hình của Ngôn mỗ, đã không màu sắc lại không mùi vị, bất luận dính vào chỗ nào trên cơ thể cũng có thể xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng. Nay ông chỉ bé khí còn lỗ chân lông để trống, như vậy làm sao mà tránh được chất độc của Ngôn mỗ đây? Hôm nay ta sẽ cho ông phơi thây tại ven hồ này.

Lão già quái dị nghe thế thì không khỏi kinh hoàng, lão tin rằng lời nói của Ngôn Như Băng không phải là nói chơi, trong lòng có ý muốn tẩu thoát, nhưng vì đã leo lưng cọp, nay chạy thì không khỏi mất mặt nên quỳnh quáng không biết phải làm sao.

May cho lão, đúng lúc ấy Huyền Băng Lão Mị bỗng la to lên:

- Sư thúc, chúng ta còn có việc phải đi làm, chậm trễ là không kịp đâu, nay hãy tạm tha cho bọn chúng, tin rằng bọn chúng không thể thoát được đâu.

Lão ta chưa nói hết tiếng cuối cùng thì thân hình đã lướt đi.

Lão già quái dị nghe thế thì mừng thầm, vội dòn chân lực đánh bừa ra hai chưởng, buộc Ngôn Như Băng phải lùi lại sau ba bước để tránh né, rồi cũng xoay mình lướt đi luôn.

Khi bóng hai lão đã mất hút thì Đào Gia Kỳ bỗng cất tiếng cười dài, rồi tháo vuông khăn che mặt ra, khuôn mặt của chàng hồng hào, chẳng có gì ra vẻ là đang bị nội thương nghiêm trọng cả.

Ngôn Như Băng không khỏi sững sốt, lão hỏi:

- Lão đệ chẳng phải đã bị nội thương sao?

Đào Gia Kỳ cười nói:

- Tiểu đệ nào có bị thương? Nhưng vì muốn cho bọn chúng ý y khinh địch nên mới giả vờ như thế.

Ngôn Như Băng nghe vậy mới hiểu ra vấn đề, lão ngửa mặt cười ha ha không ngớt, một hồi sau mới hỏi tiếp:

- Mục đích của lão đệ có phải là truy tầm pho Hàn Thiết Quan Âm hay không?

Đào Gia Kỳ nói:

- Đúng vậy! Nếu tiểu đệ đoán không lầm thì pho tượng mà Quỷ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyên đoạt được chỉ là giả, pho tượng thật hiện vẫn trong tay của Đào Như Hải.

Ngôn Như Băng không khỏi ngạc nhiên nói:

- Tại sao hẳn phải làm vậy?

Đào Gia Kỳ nói:

- Cũng không có gì là khó hiểu. Lão biết rằng nếu tin tức pho tượng thật hiện đang ở trong tay lão bị lộ ra ngoài thì ai cũng sẽ chú ý tới lão, nên mới bày ra cách đánh lạc hướng mọi người, giả họa cho Âu Dương Tuyên như thế. Trong lúc mọi người đánh nhau tranh giành pho tượng giả thì lão sẽ có thời gian tìm cách mở pho Hàn Thiết Quan Âm nghiên cứu Thiên Khu Cửu Thức.

Ngôn Như Băng nói:

- Chỉ vậy thôi sao?

Đào Gia Kỳ nói:

- Chưa hết đâu. Suốt mấy ngày hôm nay, tiểu đệ nhân xét thấy trong số người nghe đồn đãi mà kéo đến vùng Thái Hồ này chẳng có cao nhân nào thuộc chính phái cả, một việc trái hẳn với lẽ thường, e rằng bên trong có mưu gian của Đào Như Hải.

Ngôn Như Băng thở dài nói:

- Trong võ lâm việc gì cũng mập mờ, không biết đâu mà phán đoán cho được, nếu lão đệ quá chú trọng như vậy thì e rằng sẽ bị lạc hướng đấy.

Đào Gia Kỳ nói:

- Tiểu đệ biết lão tặc rất rõ, nhất cử nhất động của lão ta lúc nào cũng có dính líu tới võ lâm. Bây giờ xin chia tay, hẹn gặp lão ca ở Mã Tích Sơn nhé. Ngôn Như Băng thò tay vào trong túi áo lấy ra bảy viên Cửu Chủy Hoa Ớn Hồn Đơn trao cho Đào Gia Kỳ, nói giọng bùi ngùi:

- Ngu huynh không có gì quý giá, chỉ xin tặng cho lão đệ mấy viên đơn dược nhằm cứu thế độ nhân sau này. Cá tánh của ngu huynh cô độc khác thường, chẳng giống ai cả, nhưng vừa gặp lão đệ thì đã có thiện cảm ngay. Cái đó cũng là ý trời vậy, mong rằng ta còn gặp lại.

Nói xong lão quay mình lướt đi.

Đào Gia Kỳ thần thờ nhìn theo cho đến khi bóng lão khuất hẳn, rồi cũng xoay mình lướt đi.

Oo Trên con đường cái quan rộng rãi đến Tô Châu, Lê Ngọc Hàng và Đoàn Thừa Tiên đang cùng nối gót chạy nhanh như gió, trên vầng trán của cả hai đều thấm đẫm mồ hôi, chứng tỏ đã rất mệt nhọc.

Đoàn Thừa Tiên đưa tay lên gạt mồ hôi trên trán, cười nói:

- Lê huynh, phía trước mắt chúng ta có bóng mát của một gốc cây to, hay là chúng ta dừng đó nghỉ trong giây lát.

Lê Ngọc Hàng lắc đầu nói:

- Sắp đến Tô Châu rồi, hơn nữa, Xuyên Trung Tam Xú có sai người đến cho hay là người anh bắt lương của tôi hiện đang đồng hành với một gã hắc y nhân, đi nhanh về hướng Tô Châu. Tôi tin rằng Xuyên Trung Tam Xú có để lại ám hiệu liên lạc, nếu ta không đi nhanh thì chỉ sợ không kịp liên lạc với họ.

Đoàn Thừa Tiên khẽ gật đầu nói:

- Anh nói vậy cũng phải, thôi đi thôi.

Rồi cả hai không nói gì nữa, cắm đầu lướt nhanh.

Tục ngữ có câu “thượng giới có thiên đàng, hạ giới có Tô, Hàng”, chính là Tô Châu, Hàng Châu.

Tô Châu là một vùng non xanh nước biếc, trù phú tài nguyên, cảnh sắc vô cùng tươi đẹp, ai đến một lần cũng phải nhớ mãi. Tại cửa Xương Môn có xây dựng một cái lầu cao sừng sững, hết sức nguy nga tráng lệ, người qua kẻ lại dập dìu, xe ngựa nối đuôi tới lui không ngớt.

Lê Ngọc Hàng và Đoàn Thừa Tiên cũng chen lẫn giữa đám đông người đi đường, bỗng họ nhìn thấy tại góc tường thành có ai đó đã dùng đá đỏ vẽ lên ba cái khoanh tròn dính vào nhau.

Lê Ngọc Hàng nói nhỏ:

- Người anh bắt lương của tôi hiện đang ở trong thành.

Đoàn Thừa Tiên gật đầu, rồi hai người rảo bước đi nhanh, lẫn lộn vào đám người đông nghịt.

Bây giờ đang ở thời thái bình thịnh trị, dân chúng an cư lạc nghiệp, nhất là ở vùng Ngô - Trung, dân cư khá giả, sống một đời sống thanh nhàn, đàn ca hát xướng vui tươi.

Nơi thích hợp cho việc đàn ca ăn uống không đâu khác ngoài trà đình. Trà đình nhấm nhàn trở thành nơi tụ họp của các loại nhân vật, sang hèn lẫn lộn nhau.

Lê Ngọc Hàng và Đoàn Thừa Tiên đi theo những ám ký của Xuyên Trung Tam Xú thì đến một ngôi trà đình hiệu “Thanh Thuật Viên”.

Đoàn Thừa Tiên hỏi:

- Nơi đây ư?

Lê Ngọc Hàng không nói gì, cùng Đoàn Thừa Tiên bước vào trong.

Trà đình tại Ngô - Trung đều xây cất theo kiểu cách xưa, tường nhà chạm trổ khéo léo, bàn ghế trong tiệm đều được làm bằng gỗ đỏ quý giá, đồ sứ cũng toàn là đồ cổ đắt tiền. Một địa điểm trang nhã như vậy, nếu cùng bạn bè đến uống trà thơm, nói chuyện tâm tình thì còn gì vui thích hơn nữa?

Thêm vào đó, cửa hiệu lại rộng rãi, chia làm mấy gian, đâu đó phân mình, khiến mỗi nhóm người đều có thể tùy thích mà tìm đến một chỗ hợp với mình.

Vừa vào trong tiệm thì hai người thấy có một dãy hành lang bằng gỗ, bên trong có đề bàn ghế. Số người ăn uống trong gian này phần lớn là những người buôn gánh bán bưng, hoặc dân nghèo nản lam lũ. Đi sâu thêm thì đến một cái phòng to rộng, thực khách có vẻ sang trọng hơn.

Sâu hơn nữa là một khu vườn trúc, lá xanh rì rào, chung quanh có mấy gian sảnh đường, khách khứa bên trong chật ních.

Hai người cùng đi thẳng vào đấy, chưa đến nơi đã nghe tiếng đàn sáo du dương, tiếng ca diu dặt vọng ra, không cần nói cũng biết có người đang vui chơi cùng đám kỹ nữ.

Lê Ngọc Hàng gọi tiểu nhị tả hình dạng của Xuyên Trung Tam Xú rồi hỏi thăm, tiểu nhị nghĩ một hồi rồi lắc đầu nói:

- Thực khách đông đảo vô cùng, không làm sao mà nhớ rõ nổi.

Nhưng theo sự mô tả của ông thì ba người đó hình dáng rất đặc biệt, nếu trông một lần thì khó mà quên, vì vậy có lẽ họ không đến đây.

Lê Ngọc Hàng thất vọng, khoát tay ra hiệu cho tiểu nhị lui, rồi quay qua nói với Đoàn Thừa Tiên:

- Lại thực, sao ám ký lại dẫn tới đây?

Đoàn Thừa Tiên mỉm cười nói:

- Lê huynh đừng nóng, có thể Xuyên Trung Tam Xú thấy lệnh huynh ở đây, nhưng họ không vào ăn uống mà chỉ để ám ký lại.

Lê Ngọc Hàng nói:

- Cũng có lý, nhưng rồi Xuyên Trung Tam Xú lại đi đâu rồi?

Đoàn Thừa Tiên hơi khựng lại, một lúc sau y mới nói:

- Cái đó..... cái đó tiểu đệ cũng chịu không đoán ra.

Lê Ngọc Hàng bỗng đứng lên nói:

- Tôi ra ngoài dò xét chung quanh một chút, sẽ trở lại ngay.

Rồi y bước thẳng ra ngoài.

Một lúc sau Lê Ngọc Hàng quay lại, lắc đầu ngán ngẩm nói:

- Tìm khắp các nơi mà chẳng thấy gì hết.

Đoàn Thừa Tiên an ủi:

- Có câu “Dục tốc bất đạt”, theo đệ nghĩ thì Xuyên Trung Tam Xú là những

người lão luyện giang hồ, kinh nghiệm phong phú, chắc không khi nào làm chuyện không có mục đích đâu, ta thử chờ xem.

Lê Ngọc Hàng nhếch môi định nói thì bỗng thấy tên tiểu nhị bung thức ăn lại bàn nên đành ngưng lại, không nói nữa.

Đoàn Thừa Tiên thưởng cho tiểu nhị một nén bạc rồi hỏi hắn có trông thấy một người hình dáng giống với Lê Kim Hành hay không.

Tiểu nhị suy nghĩ một lát rồi cười nói:

- Có đây, ông ấy có thuê một gian phòng trang nhã, cạnh đây thôi.

Nhưng ông ấy ra ngoài rồi, tối mới quay về. Hai vị là bạn của ông ấy ư?

Đoàn Thừa Tiên cười nói:

- Ừ, nhưng người không cần báo lại với ông ta làm gì. Bạn cũ gặp nhau, phải để bất ngờ mới vui chứ.

Tiểu nhị cất nén bạc vào túi rồi nói:

- Xem ra nhị vị còn phải chờ khá lâu, nếu ngồi không thì buồn lắm.

Tửu điểm có hai danh ca, chẳng hay hai vị có muốn gọi họ tới giải phiền chăng?

Lê Ngọc Hàng đang định từ chối thì tiểu nhị đã nói tiếp:

- Hai danh ca ấy hết sức xinh đẹp, lại là dòng dõi nhà quan, chỉ vì gia cảnh sa sút nên mới dấn thân vào cái nghề hèn mọn này. Tuy nhiên họ chỉ bán nghệ chứ không bán thân, sao hai vị không giúp cho họ?

Đoàn Thừa Tiên cười nói:

- Vậy cũng được, thôi người gọi họ đi.

Tiểu nhị dạ một tiếng rồi đi ra.

Một lúc sau thì có hai thiếu nữ dung mạo xinh đẹp bước vào phòng, dáng vẻ rất đoan trang diễm lệ, không giống kỹ nữ bình thường. Một cô mặc áo gấm viền đen, tay cầm một cây đàn tỳ bà, cô còn lại mặc y phục hồng, tay cầm một ống sáo xinh xắn. Hai cô nhìn Lê Ngọc Hàng và Đoàn Thừa Tiên, cúi đầu chào:

- Lộng Ngọc và Triều Vân xin bái kiến nhị vị tướng công.

Đoàn Thừa Tiên mỉm cười nói:

- Xin chớ nên quá thủ lễ, mời ngồi.

Hai cô gái cúi đầu cảm tạ rồi ngồi xuống. Lộng Ngọc nói:

- Nhị vị tướng công muốn nghe bài hát chi?

Đoàn Thừa Tiên cười to nói:

- Tất nhiên là những bài hát hay rồi. Tuy nhiên cũng không cần gấp, ta cứ nói chuyện chơi một chút đã.

Y dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Chẳng hay nhị vị cô nương có thể nói thực thân thế của mình cho anh em chúng tôi biết được không?

Triều Vân buồn bã than:

- Chúng tôi bạc mạng như rơm rác, thực chẳng đáng nhắc làm gì, chi bằng để hai chị em cùng đàn khúc Giang Thần Tử để hầu nhị vị, nếu có gì sơ sót thì xin hai vị bỏ lỗi cho.

Rồi hai nàng cùng đàn hát:

Tiếng phách ròn Giọng hát trong Cầu soi bóng nước Hoa nở đầy sân Gió hương mơn trớn Men ngấm đê mê Tình vào mái tóc Đẹp tuyệt làn mi Đến đó thì tiếng sáo thay đổi cung bậc, chuyển qua khúc Ngu Mỹ Nhân:

Chàng say chung rượu Ly Đình Tiệc tàn nỗi khổ ly tình càng sâu Hoàng thành cao ngất, người đâu ...

Rời quê đành phải du sầu ra đi Hát lên bao điệu lâm ly Lệ sầu lả tả nhớ thì chiều xưa Đông thành tơ liễu lưa thưa Bóng râm còn đó, trời trưa thần thờ. Đoàn Thừa Tiên và Lê Ngọc Hàng nghe qua liền vỗ tay tán thưởng không ngớt. Lê Ngọc Hàng nói:

- Chẳng khác gì khúc hát trên tiên cảnh, dưới phàm trần mấy khi nghe được.

Lộ Ngọc tươi cười nói:

- Công tử quá khen đấy thôi, tiện thiếp xin thêm một khúc hát nữa.

Rồi nàng lại đưa những ngón tay ngọc lên khảy đàn, cùng Triều Vân hát rằng:

Tự cổ đã sầu niềm ly biệt Ven sông lưu luyến phút chia tay Cỏ xào hoa héo chiều nay Lòng buồn cảnh cũng đổi thay đượm buồn Loan phụng từ nay đành xa cách Mất huyền uớt đắm lệ chia ly Thành cao lầu vắng còn chi?

Hồng trần nào dám nghĩ gì chuyện xưa.

Lê Ngọc Hàng nói:

- Bài hát hay, nhưng giọng ca bi thảm quá, làm người nghe không khỏi thoáng u buồn.

Đôi mắt của hai cô gái bỗng long lanh ngấn lệ, Đoàn Thừa Tiên và Lê Ngọc Hàng biết họ đang tủi thân thế, đang định lên tiếng an ủi thì bỗng ở phòng bên cạnh có tiếng đập bàn, rồi có tiếng người quát to:

- Những con bé thói tha kia, có hát thì hát cho hay chứ đừng bắt các đại gia phải bỏ tiền ra nghe những lời lẽ như thế.

Lê Ngọc Hàng và Đoàn Thừa Tiên nghe thế đều biến sắc mặt, lộ vẻ giận dữ.

Triều Vân vội nói:

- Họ không phải mắng chị em tiện thiếp đâu, nhị vị tướng công hà tất phải tức giận.

Rồi hai nàng lại hát:

Mẫu đơn lóng lánh giọt sương Trước rèm bỗng có cô nương qua thềm Tươi cười cất giọng êm êm Hỏi chàng thử sánh hoa đêm với người?

Chàng vờ kém nét vui cười Bảo rằng “Hoa đẹp hơn người thực xa” Nghe qua nàng bỗng cười xòa Dù hoa có đẹp, nhưng mà hoa cầm Trong tiếng ca diu dặt, Lê Ngọc Hàng và Đoàn Thừa Tiên cảm thấy có một mùi thơm

thoang thoảng bay vào mũi, cả hai cho rằng đó là mùi thơm từ trong người hai cô gái bay ra nên không để ý, vẫn thả hồn theo tiếng hát.

Khi bài hát dứt, Đoàn Thừa Tiên vỗ tay cười nói:

- Nhị vị cô nương xinh đẹp hơn hoa, quý giá hơn ngọc, hà tất phải khổ sở ... Đang nói Đoàn Thừa Tiên bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, hai mắt tối sầm, liếc qua Lê Ngọc Hàng thì thấy y cũng đang lão đảo, cả hai nhìn nhau, cùng than thầm “nguy mất” Liền đó, quả nhiên cả hai cùng thấy trời đất đảo lộn, té lăn quay xuống sàn nhà, bất tỉnh không còn biết gì nữa.

Chẳng biết qua bao lâu, Lê Ngọc Hàng mới tỉnh lại, y thấy mình đang nằm yên trong một gian phòng được bài trí hết sức sang trọng. Y cảm thấy trong đầu óc vẫn còn xây xẩm, toàn thân vô lực, thử vận công thì thấy chân lực không biết đã đi đâu hết nên trong lòng rất kinh hãi, thâm nghĩ:

- “Nơi đây là đâu? Còn Đoàn huynh ra sao rồi?” Nghĩ tới đó y cố gắng nhớ lại mọi chuyện, rồi bất giác cảm phần hét lên:

- Hai con tiện tỳ Lộng Ngọc và Triều Vân dung mạo xinh như hoa mà tâm địa ác độc như rắn rết. Sau này nếu ta gặp được thì nhất quyết giết không tha.

Bỗng nhiên từ ngoài cửa phòng có một cô thiếu nữ áo xanh bước vào, tay bưng một cái chén sứ. Đặt chén sứ lên bàn, cô gái xoay mình đóng cửa phòng lại rồi đến bên Lê Ngọc Hàng nói nhỏ:

- Công tử chớ nên trách bọn họ, bọn họ bị ép buộc nên mới phải làm như vậy thôi.

Lê Ngọc Hàng thầm kinh ngạc, y cũng dịu giọng hỏi:

- Đây là đâu?

Cô gái lắc đầu nói:

- Tôi chịu sự sai khiến nên không dám tiết lộ cơ mật, xin công tử thứ lỗi.

Nói đoạn cô gái bưng chén sứ lên nói:

- Đây là nước sâm, dùng xong thì công tử có thể ngồi dậy và đi đứng chậm rãi trong gian phòng này được, dù sao thì cũng còn hơn là nằm bẹp dí trên giường.

Lê Ngọc Hàng chán nản không trả lời, cũng không đụng đến chén nước.

Cô gái nói nhỏ:

- Lê công tử, đại trượng phu phải biết tùy cơ ứng biến, nếu câu chấp như vậy thì chẳng phải chết oan uổng hay sao? Nếu vậy thì đại thù làm sao mà báo được? Cái chết có lúc nặng tựa Thái Sơn, cũng có lúc nhẹ như lông hồng, công tử nên suy nghĩ cho kỹ.

Lê Ngọc Hàng nghe qua thì giật mình, nói:

- Tại hạ biết rồi.

Cô gái áo xanh nói:

- Công tử đã biết thì tốt, chứ không thì lại phí bao nhiêu nỗi lo lắng của

Lộ Ngọc tử tử.

Rồi nàng múc nước sâm trong chén cho Lê Ngọc Hàng uống, chẳng mấy chốc sau thì Lê Ngọc Hàng đã uống hết.

Cô gái áo xanh trước khi đi ra ngoài còn nói:

- Công tử xin nhớ lời tiểu tỳ, chớ nên tỏ ra cổ chấp mà nên ngủ đi, đừng nghĩ ngợi vẩn vơ.

Lê Ngọc Hàng gật đầu nhưng không làm sao mà nhắm mắt được. Y đang suy nghĩ thì bỗng bên ngoài cửa sổ có một tiếng gào thảm thiết vang lên, y vội bước lại gần cửa sổ, nhìn ra.

Cảnh tượng bên ngoài thật là dễ sợ. Trên khoảng sân trống có cắm năm chiếc cọc gỗ, mỗi chiếc cọc trói chặt một tăng nhân. Một gã hắc y nhân cởi trần đang nung một thanh sắt đỏ, còn có ba gã hắc y nhân đứng kề bên, cười lạnh lùng như giám thị.

Một trong năm tăng nhân bị trói đã bị thanh sắt nung đỏ dí vào hai vết nơi vai, da thịt nám đen, ngất đi tự bao giờ. Bốn vị còn lại thì nhắm nghiền đôi mắt, niệm Phật hiệu luôn.

Gã hắc y nhân cởi trần cười ghê rợn, rút thanh sắt trong lò ra rồi lại dí vào vai một tăng nhân khác, người ấy gào la thảm thiết, mồ hôi toát ra ướt đầm. Lê Ngọc Hàng trông thấy thế thì không dám nhìn nữa, y nhắm chặt hai mắt, bên tai vẫn còn nghe tiếng gào la thảm thiết của các tăng nhân.

Bỗng có tiếng “hừ” lạnh lùng phía sau làm cho Lê Ngọc Hàng ớn lạnh cả xương sống, y vội quay lại thì thấy có một lão già tóc bạc hoa râm, dáng điệu oai vệ, đang nhìn chòng chọc vào mình bằng đôi mắt sáng ngời.

Lão già ấy gần giọng nói:

- Thuận ta thì sống, mà nghịch ra thì chết. Năm tên giặc trọc ngoài sân kia chính là cái gương cho ngươi đó.

Lê Ngọc Hàng nhận ra đó chính là Hồ Chương Kim Dao Đào Như Hải, một tên đầu sỏ gian ác khét tiếng giang hồ, y không khỏi kinh hãi trong lòng, nhưng vẫn giữ vẻ bình tĩnh, cười nhạt nói:

- Tại hạ có tội tình gì mà bị giam cầm thế này?

Lão già lên tiếng nói:

- Ngươi có biết ta là ai không?

Lê Ngọc Hàng giả vờ lắc đầu nói:

- Tại hạ mới dần bước giang hồ, kiến thức còn nông cạn nên không biết được nhiều, xin thứ lỗi cho.

Lão già gần giọng nói:

- Thực là không biết?

Lê Ngọc Hàng cười nhạt nói:

- Tại hạ nói dối làm gì?

Sắc mặt của lão già dịu lại, lão nói:

- Thế người đến Thanh Thuật Trà Viên để làm gì?

Lê Ngọc Hàng nói:

- Để tìm người anh bất nhân cùng cha khác mẹ với tại hạ.

Lão già lại hỏi:

- Là ai?

Lê Ngọc Hàng nói:

- Y tên Lê Kim Hành.

- Còn người là ai?

- Lê Ngọc Hàng.

- Sao người gọi anh người là bất nhân?

- Vì cái chết của tiên phụ có điều đáng nghi, tại hạ nghi ngờ rằng chính y đã giết cha, nên mới truy tìm để hỏi cho rõ.

- Có thực vậy không? Tại sao ta không biết việc đó.

Lê Ngọc Hàng nghe thế thì thầm mắng trong bụng tên lão tặc gian manh sâu hiểm. Y nói:

- Xem ra hình như lão tiên bối biết được tung tích của Lê Kim Hành, nếu có thể chỉ đường cho tại hạ thì tại hạ rất cảm kích.

Lão già nói:

- Hiện nay hãn ta đã phụng mệnh đi làm việc phương xa, nếu mau thì trong vòng một tháng sẽ trở về. Ta có thể giúp người trả thù nhưng..... Lão dừng lại một chút rồi nói:

- Ta làm gì cũng có ơn nghĩa và trừng trị, nếu đã nhận ơn của ta thì suốt đời phải làm môn hạ cho ta, không được sinh lòng phản trắc. À mà khoan đã, cái gã đi cùng với người là ai?

- Hãn tên là Đoàn Thừa Tiên.

- Người có biết lai lịch của hãn không?

- Xin lão tiên bối tha lỗi, tại hạ và hãn chỉ mới gặp nhau mà thôi.

- Sao người biết Lê Kim Hành có mặt ở trà đình?

- Do một người bạn trông thấy rồi báo cho tại hạ.

- Là ai?

- Chính là Xuyên Trung Tam Xú.

- Bọn này lúc trước đã được Huyền Băng Lão Mị thu dụng, nhưng chẳng hiểu sao lại bội phản, bây giờ chúng làm môn hạ cho ai?

- Hiện giờ bọn họ là võ sư giữ nhà cho công tử Tiêu Tông Kiệt ở Kim Lăng.

Lão già nghe vậy thì “hừ” một tiếng nói:

- Bọn chúng đã nổi danh võ lâm mà sao lại cam tâm làm tay sai như vậy?

- Tại hạ chỉ biết Tiêu Tông Kiệt có võ công rất cao cường, tiêu tiền như nước, lòng dạ hào hiệp, nên tuy là mê đắm tử sắc, lúc nào cũng tìm thú vui nơi lầu xanh nhưng không vì thế mà kém đức. Xuyên Trung Tam Xú làm kẻ dưới cửa cho y cũng đâu có gì là lạ.

Lão già trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nếu người muốn khôi phục lại võ công thì phải chịu quy thuận làm môn hạ của ta, lại còn phải làm ngay một việc cho ta nữa. Ta đây chính là Hồ Chương Kim Dao Đào Như Hải.

Lê Ngọc Hàng giả vờ ngạc nhiên, nói:

- Trong võ lâm lúc nào cũng đầy đầy những sự gian manh, đúng sai thực khó xét đoán. Uy danh của lão tiên bối hiện giờ đang nổi tiếng khắp võ lâm, nhưng trước khi nhận thức được cách đối nhân xử thế của lão tiên bối thì vẫn bối thực không dám hứa. Tuy nhiên chỉ cần lão tiên bối giúp vẫn bối trả thù cha thì cho dù có nhảy vào nước sôi lửa bỏng vẫn bối cũng không chối từ.

Đào Như Hải cất tiếng cười to nói:

- Tốt, ba hôm nữa lão phu sẽ sắp xếp mọi việc cho người.

Rồi lão bước ra khỏi phòng.

Lê Ngọc Hàng thấy cánh cửa phòng tự động đóng mở, chuyển động âm âm thì biết là gian phòng này có đặt những máy móc bí mật, tại cửa sổ lại còn có những song sắt to cỡ hai ngón tay chặn lại. Y không khỏi chán nản, ngồi chờ người ra.

Một lúc sau thì có một cô gái áo xanh bước vào phòng, nói:

- Lão gia tử ban cho một viên thuốc để giúp cho công tử khôi phục lại võ công. Công tử uống đi.

Lê Ngọc Hàng đưa mắt nhìn viên thuốc, thầm nghĩ:

- “Tên lão tặc nếu muốn giết ta thì thực dễ như lấy đồ trong túi, chắc không cần dùng độc dược”.

Nghĩ đoạn y cảm tạ rồi cầm viên thuốc uống luôn. Cô gái thấy y uống xong thì cười khẽ rồi lui ra.

Lê Ngọc Hàng đang nghĩ ngợi thì cửa lại mở ra, rồi một cô gái khác lại vào, chính là Lộng Ngọc, nàng tỏ vẻ cuống quýt, hạ giọng hỏi ngay:

- Công tử uống viên thuốc rồi hay sao?

Lê Ngọc Hàng không khỏi ngạc nhiên, gật đầu.

Lộng Ngọc lộ vẻ buồn rầu nói:

- Ôi, uống viên thuốc ấy rồi thì trong vòng ba hôm nữa công tử sẽ bị mất hết bản tính cố hữu và cam chịu sự sai khiến của người ta. Tiệp thiệp biết công tử là người đứng đắn nên không nhờ thấy người bị hại.

Giờ đây công tử hãy ráng nghĩ ra ai có thể cứu được người, rồi tiệp thiệp sẽ mạo hiểm đi gặp người ấy.

Lê Ngọc Hàng nghe thế thì giật mình kinh hãi, thầm nghĩ lại thì chỉ có Đào Gia Kỳ là có thể cứu nguy cho mình nên vội tả hình dáng của y cho Lộng Ngọc nghe. Y biết là hành tung của Đào Gia Kỳ vô định nên Lộng Ngọc khó mà tìm được, tuy nhiên trước mắt thì y không còn cách nào khác.

Lộng Ngọc nói:

- Tiện thiếp xin cố hết sức mức.

Nàng quay lưng định đi thì Lê Ngọc Hàng bỗng hỏi:

- Còn người bạn đồng hành của tại hạ hiện ra sao rồi?

Lộng Ngọc quay lại, thở dài nói:

- Ông ấy cũng chịu chung số phận với công tử ...

Bỗng này biến sắc mặt, nhanh nhẹn lướt ra khỏi phòng.

Lê Ngọc Hàng còn đang ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì thì bên ngoài vọng vào tiếng nói:

- Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, các vị lão sư đã suy nghĩ chín chắn chưa?

Chính là giọng của Đào Như Hải. Lê Ngọc Hàng liền bước ra cửa sổ nhìn.

Dưới ánh trăng sáng bây giờ đã có trên mười tầng nhân mình mặc cả sa, đầu tóc bạc phơ, trên tay đều cầm binh khí, sắc mặt cực kì căng thẳng. Đào Như Hải thì đứng xoay lưng lại phía Lê Ngọc Hàng nên y không trông thấy sắc mặt của lão ra sao.

Năm tầng nhân bị buộc trên cọc gỗ lúc nãy đã bị dời đi. Lê Ngọc Hàng trông thấy mười tầng nhân mới này đều là người võ công cao tuyệt, chắc chắn sắp sửa xảy ra một cuộc ác đấu kịch liệt.

Đào Như Hải bỗng nói:

- Mấy năm trước đây già đã gác đao quy ẩn, chẳng ngờ vẫn bị người ta đổ oan, vì vậy mới không thể không áp dụng thủ đoạn ...

Một vị lão tăng ngắt lời:

- Lời nói đó quả là sai lầm lắm. Chuyện thị phi, phải quấy rồi có ngày cũng phải lộ ra, thí chủ hà tất phải hành động ngang tàng như vậy, coi chừng sau này phải gánh chịu sự trừng phạt của trời đất.

Đào Như Hải cười nhạt nói:

- Vô độc bất trượng phu. Các vị tự nhận là danh môn chính phái, vậy sao lại ăn nói bừa bãi, vu oan cho già, hôm nay già phải ăn miếng trả miếng với các vị.

Vị lão tăng nói:

- Thế nào là vu oan?

Đào Như Hải cười ha hả nói:

- Suốt mấy năm gần đây, chẳng phải mọi người trong thiên hạ đều vu cáo già là đầu sỏ tội ác, giết Lỗ Công Hành, cướp Hàn Thiết Quan Âm sao?

Cũng may là sự thật đã rõ ràng ...

Lại có một vị lão tăng khác ngắt lời:

- Lão nạp không tin pho tượng trong tay Âu Dương Tuyền là thật.

Đào Như Hải quát to:

- Chính cao thủ phái Bắc Nhạc là Khổng Gia Hổ đã cướp được, rồi lại bị mất đi, lúc đó Yên Nam Tam Kiệt cũng đã quan sát kỹ và xác nhận đó là pho

tượng thật. Với tên tuổi của họ thì chẳng lẽ còn chưa đủ tin hay sao?

Vị lão tăng cười nhạt nói:

- Vàng thau lẫn lộn nên nhất thời có thể Yến Nam Tam Kiệt đã nhận lầm, việc ấy cũng không cần bàn đến. Giờ đây thí chủ dẫn dụ anh em bản tăng đến đây có phải vì chưa hả cơn tức trong lòng, nên muốn đối địch với cả võ lâm, và đầu tiên là khiêu chiến với anh em bản tăng phải không?

Đào Như Hải cười ha hả nói:

- Đúng thế!

Vị lão tăng biến sắc, giận dữ nói:

- Thí chủ quả không biết lượng sức. Anh em bản tăng tuy có dạ từ bi nhưng cũng quyết không buông tha cho những kẻ ngông cuồng kiêu ngạo đâu.

Đôi mắt của Đào Như Hải tràn đầy sát khí, cười nhạt nói:

- Giết một nhưng làm phúc trăm thì cũng chẳng phải là phạm giới.

Thiếu Lâm Tự từ lâu nay tự coi mình là minh chủ võ lâm nên quen tự cao tự đại. Đào Như Hải này không làm thì thôi, làm thì phải làm cho ra làm, các vị muốn đánh nhau từng người một, hay là định nhào cả vào thì làm ngay đi.

Một vị lão tăng mày bạc đưa thiền trượng lên nói:

- Bản tăng là Nhẫn Không, xin lãnh giáo tuyệt nghệ của thí chủ.

Đào Như Hải cười ha hả, rút ra một thanh kim đao sáng ngời, dùng thế Bình Sa Lạc Nhạn đánh ra luôn, thế võ nhìn rất bình thường nhưng lại ẩn chứa nhiều biến hóa khó lường.

Nhẫn Không cảm thấy tất cả các đại huyệt đều bị ánh đao uy hiếp thì không khỏi cả kinh, thầm cất tiếng niệm Phật, rồi bước lùi lại ba bước, sau đó quét mạnh thiền trượng ra.

Thế võ ấy có sức mạnh như xô bạt được cả núi đồi, gió cuốn ào ào như triều dâng dậy sóng, uy thế mạnh mẽ vô song.

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 50

Hàn Băng Độc Chỉ

Đào Như Hải cất tiếng cười ha hả rồi vung ngọn kim đao trong tay lên dùng thế Họa Long Điểm Nhãn, gây thành một đạo ánh sáng lạnh buốt, nhằm chém thẳng vào ngọn thiên trượng của Nhẫn Không nhanh như điện chớp tuyệt diệu vô song!

Nhẫn Không trông thấy thế võ tuyệt học đó của Đào Như Hải chính là một thế võ tuyệt học của Phật môn, ngầm chứa một sức mạnh phi thường, thì không khỏi ngậm kinh hoàng thất sắc.

Thiên trượng của Nhẫn Không chưa kịp thu trở về thì đã bị kim đao của Đào Như Hải điểm trúng, lão tăng cảm thấy hổ khẩu tê buốt, thiên trượng bị hất văng ra xa, trước ngực cảm thấy máu huyết đảo lộn. Ngọn đao của Đào Như Hải như có mắt, vòng ngược trở lại, rồi chỉ thấy ánh đao lóe lên, máu tươi văng tung tóe, cả cánh phải của Nhẫn Không đã bị chém đứt. Lão tăng lão đảo, té khụy xuống đất.

Sắc mặt của tất cả các tăng nhân đều biến hẳn.

Lê Ngọc Hàng trông thấy thế thì hết sức kinh hãi, thầm nghĩ:

- “Tên lão tặc quả là võ công cái thế, nếu không trừ hẳn đi thì hậu họa không biết sao mà kể. Ôi, xem ra các tăng nhân Thiếu Lâm không ai còn có thể sống sót để rời khỏi chỗ này”.

Lúc đó đã có một lão tăng khác bước ra đồng dạng quát to:

- Tâm địa của Đào thí chủ quả là quá ác độc, chỉ e rằng trời đất khó dung.

Đào Như Hải cất tiếng cười to nói:

- Già đây từ trước đến nay không bao giờ tin cái thuyết nhân quả, nếu các vị đại sư đồng ý qui đầu làm môn hạ của già thì già có thể tha chết cho.

Vị lão tăng ấy giận dữ nói:

- Câm miệng! Anh em bản tăng không khi nào chịu làm tay sai cho yêu tà.

Đào Như Hải lạnh lùng nói:

- Từ bấy lâu nghe đồn Nhẫn Vô là người đứng đầu trong Đạt Ma Viện, có giáng ma chương lực lợi hại không ai sánh kịp. Hôm nay thật là may cho già có cơ hội được chiêm ngưỡng rồi.

Vừa nói vừa tra thanh kim đao vào vỏ, rồi vung chương lên chờ đợi.

Nhẫn Vô thấy Đào Như Hải chỉ một chiêu mà đã đả bại Nhẫn Không thì biết là hôm nay mình gặp kinh địch lợi hại nhất trên đời, lão tăng không khỏi than dài, thầm khấn nguyện trời Phật phù hộ cho mình khỏi bị chiến bại

ngày hôm nay.

Rồi lão tăng nhướng cao đôi mày, gằn giọng quát:

- Đỡ chiêu!

Lão co tay lại, rồi vùng mạnh trở ra, dùng thế Thạch Phá Thiên Kinh, đánh thẳng tới.

Đào Như Hải cũng nhanh nhẹn vùng chưởng lên đỡ. Nghe âm một tiếng long trời, kinh phong đảo lộn, cát đá bay mù mịt.

Nhẫn Vô bị hất bắn ra sau hơn mười bước, sắc mặt tái nhợt như một tờ giấy trắng, đôi mắt trở thành lơ đãng, mất hẳn vẻ tinh anh.

Các tăng nhân còn lại trông thấy thế thì kinh hoàng tái mặt. Họ nghe tiếng xương gãy rắc rắc, rồi nhìn lên thì thấy hai bàn tay của Nhẫn Vô đang buông thõng, chắc hẳn đã bị gãy xương. Tất cả đều ủa tới bên Nhẫn Vô để hỏi thăm.

Nhẫn Vô hạ giọng nói nhỏ:

- Tay gãy chỉ là ngoại thương, trước ngực của huynh bị nội thương khá nặng, tình hình này thì các vị sư đệ đừng cương cường hiếu thắng nữa, phải tạm nhẫn nhịn thôi.

Lão tăng nói rất nhỏ như sợ Đào Như Hải nghe thấy, nhưng võ công của Đào Như Hải quả thật thâm hậu, lão nghe được nên cười hăng hắc gằn giọng nói:

- Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Các tăng nhân Thiếu Lâm còn lại đều cúi đầu niệm Phật hiệu, rồi ném binh khí xuống đất. Đào Như Hải đắc trí cười nói:

- Tốt lắm, các vị nếu mà nhận ra sớm hơn thì đâu phải có chuyện như vậy. Rồi lão nhanh như chớp cách không điểm huyết toàn bộ tăng nhân Thiếu Lâm, rồi quay lại nói với đám lâu la:

- Các người mau bày yến tiệc tiếp đón các vị đại sư.

Tức thì có hai bóng đen lướt tới, đỡ lấy Nhẫn Vô và Nhẫn Không mang đi cứu chữa, số còn lại theo Đào Như Hải đi vào trong.

Lê Ngọc Hàng nhìn theo, trong lòng kinh hoàng, thầm nghĩ:

- “Lão tặc quả thật lợi hại, các vị tăng nhân này chắc sẽ giống như ta, phải uống thuốc làm cho mất tâm trí, trở thành công cụ cho lão tặc gây rối phá Thiếu Lâm. Nếu như thành công thì chắc chắn là sau Thiếu Lâm sẽ là các phái khác, võ lâm chắc sẽ không được bình an”.

Y nghĩ đến thế, rồi lại nhìn lại hoàn cảnh của mình, bất giác thở dài chán nản.

Trăng đã lặn, bầu trời tối mịt mờ, một ngọn gió đêm lạnh lùng lùa qua cửa sổ, làm cho Lê Ngọc Hàng run mình ớn lạnh. Y bỗng cảm thấy choáng váng đầu óc, té phịch xuống đất bất tỉnh.

Ánh triều dương vừa ló dạng, sương sớm hazy còn mịt mờ, khách bộ hành

qua lại như mắc cửi trên khắp đường phố của thành Tô Châu, những người buôn gánh bán bưng chen chúc trên đường, miệng không ngớt rao hàng, huyền não cả đường phố.

Hai bên hành lang của Thanh Thuật Trà Viên, thực khách đã ngồi đông đảo. Số người này đều là những người bình dân thô lỗ, áo banh ngực, co giò ngồi chồm hồm trên ghế, vừa đưa mắt nhìn người đi đường, vừa nói chuyện âm ỉ. Giữa đám đông bỗng xuất hiện một thanh niên áo xanh, mặt mày trắng trẻo như bôi một lớp phấn mỏng, người dong dỏng cao, tay cầm một cái quạt xếp quý giá thong thả bước vào Thanh Thuật Trà Viên.

Dáng điệu của y thực là thanh cao thoát tục, không hề có một nét tầm thường của người đời, nên ai nhìn vào cũng thấy dễ gần gũi, thân cận, mấy chục cặp mắt đều chăm chú nhìn vào y.

Bỗng có một tiếng “ủa” khê vang lên, dường như có ai rất ngạc nhiên khi nhận ra y, tuy nhiên giữa khung cảnh ồn ào này nên tiếng “ủa” rất khê đó cũng bị chìm vào sự huyền não.

Chàng thanh niên vừa bước vào cửa quán thì đã có tiểu nhị nhanh chóng chạy ra đưa rước, hẩn trông thấy dáng điệu của y không phải tầm thường nên dẫn y vào những gian phòng thanh tịnh tận phía sân sau.

Chàng thiếu niên chọn một gian phòng sạch sẽ, có cửa sổ sáng sủa và bàn ghế trang trọng, rồi bước vào ngồi xuống. Tiểu nhị cúi mình cười giả lả nói:
- Công tử muốn dùng món điểm tâm nào?

Chàng thiếu niên áo xanh cười nói:

- Mang cho ta một bình trà ngon, còn đồ ăn điểm tâm thì lựa mấy món nổi tiếng nhất đem lên là được.

Giọng của y là giọng kinh thành, nghe rất trong trẻo vui tai. Tiểu nhị thấy có món hời thì vội cúi mình nói:

- Xin vâng.

Rồi vội hă bước ra ngoài.

Y vừa bước ra ngoài thì từ bên ngoài cửa sổ bỗng có một vật màu trắng bay thẳng vào, rớt nhẹ trên bàn. Chàng thiếu niên không khỏi sửng sốt, đưa mắt nhìn thì thấy đó là một cục giấy tròn, liền cầm lên rồi mở ra xem.

Chữ viết trên giấy rõ ràng là của nữ giới, đọc xong nội dung thì chàng thiếu niên bỗng biến sắc mặt, nhưng chỉ lát sau đã lấy lại bình tĩnh, rồi cắt mảnh giấy vào ngực, sau đó cúi đầu trầm tư nghĩ ngợi.

Lát sau thì tiểu nhị bưng đồ ăn vào, chàng thiếu niên bỗng cất tiếng cười khê rồi nói:

- Nơi đây có cô nương nào đàn hay hát giỏi thì ngươi kêu vào đây cho ta, ta sẽ trọng thưởng.

Tiểu nhị cười giả lả nói:

- Có thì có, nhưng mà quá sớm như vậy thì... để tiểu nhân đi xem xem đã.

Chàng thiếu niên lấy ra một thỏi bạc nói:

- Đây coi như là tiền thưởng trước cho ngươi, nhớ phải là gái đẹp, xấu xí thì không được đâu đó.

Tiểu nhị tươi cười nói:

- Tiểu nhân không dám nhận tiền thưởng đâu.

Miệng nói thế nhưng tay hắn đã thò ra cầm lấy bạc rồi chạy thẳng ra ngoài.

Chỉ một lát sau hắn đã dẫn vào hai cô gái xinh đẹp tuyệt trần bước vào. Vừa nhìn thấy thì chàng thiếu niên đã cau mày lắc đầu nói:

- Không được, xấu quá, người khác đi.

Tiểu nhị vâng dạ luôn miệng rồi lại quay người cùng với hai cô gái trở ra.

Lát sau hắn lại dẫn vào một cô gái, người này có một nốt ruồi duyên bên má trái, nhìn trông xinh xắn vô cùng.

Cô gái vừa nhìn thấy chàng thiếu niên thì đã nháy mắt ra hiệu.

Chàng thiếu niên thấy thế liền gật đầu, lấy thêm một nén bạc nữa rồi mỉm cười nói với tiểu nhị:

- Tốt lắm, cô này được đó, ngươi xuống bếp đem thêm mấy món rượu thịt nữa lên đây. Nén bạc này coi như ta thưởng thêm cho ngươi.

Tiểu nhị cười tí mắt cầm nén bạc bước ra. Y vừa khuất dạng thì chàng thiếu niên đã hạ giọng nói nhỏ:

- Có phải cô nương đã ném thư cho tại hạ không?

Cô gái cười nói:

- Đúng vậy, tiện thiếp tên là Lộng Ngọc, ở đây tại vách mạch rừng, xin công tử cứ gọi thẳng tên thiếp ra để bọn họ khỏi nghi ngờ. Công tử có phải họ Tiêu?

Chàng thiếu niên gật đầu nói:

- Tại hạ chính là Tiêu Tông Kiệt, lời nói của cô nương tuy không kể chi tiết nhưng qua đó tại hạ cũng suy đoán được phần nào. Lê Ngọc Hàng và Đoàn Thừa Tiên bị Đào Như Hải bắt đi không biết có nguy hiểm đến tính mạng không?

Lộng Ngọc vừa định trả lời thì bỗng liếc nhìn ra cửa rồi khẽ biến sắc.

Tiêu Tông Kiệt nhanh nhẹn cất tiếng cười to, rồi choàng tay qua ôm lấy

Lộng Ngọc, nói giọng lè nhè say sưa:

- Mắt hoa miệng khó nên lời, tâm hồn bay bổng tuyệt vời ai ơi. Có người đẹp ở trước mắt thì làm sao tại hạ kiềm chế cho nổi?

Lộng Ngọc đỏ bừng mặt, hai tay không ngờ gỡ tay của Tiêu Tông Kiệt ra.

Bên ngoài bỗng có tiếng “hừ” lạnh lùng nổi lên.

Lộng Ngọc cất giọng run run nói:

- Xin công tử hãy tỏ ra đứng đắn, chớ xem tiện thiếp là gái bán hoa mà có cử chỉ thô lỗ, còn ra thể thống gì nữa.

Vừa nói nàng vừa ra hiệu cho Tiêu Tông Kiệt, cho biết là người lạ vẫn còn ở

trước cửa. Tiêu Tông Kiệt buông lỏng ra rồi nói:

- Cô nương, xin thứ lỗi, vì tại hạ quá xúc động nên không thể kiềm chế lòng mình, cô nương không xót thương cho tại hạ hay sao?

Lộng Ngọc hết sức then thùng nói:

- Từ trước đến nay tiện thiếp chưa gặp ai mà nóng nảy như công tử, xin chờ tiện thiếp hát một bài có được không?

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Vậy tại hạ xin lắng nghe.

Lộng Ngọc liền đưa tay lên gảy đàn rồi cất giọng hát lên cao vút.

Ngay lúc đó, Tiêu Tông Kiệt bất thần vọt thẳng người ra ngoài cửa sổ, trong thoáng chốc đã mất hút.

Lộng Ngọc trông thấy mà thảm kinh hãi, nàng quả thật phục Lê Ngọc Hàng đã biết chọn đúng người để nhờ vả, tuy nhiên vẫn không dám ngưng ca hát.

Tiêu Tông Kiệt sau khi lướt ra khỏi cửa sổ thì bay thẳng lên nóc nhà, rồi nằm sát xuống đưa mắt quan sát nhìn chung quanh. Chàng trông thấy bên cạnh một giàn hoa leo, có một gã đàn ông to lớn, mặt mày hung tợn đang ẩn kín thân người, đưa đôi mắt sáng quắc như hai luồng điện không ngớt nhìn chòng chọc vào gian phòng của chàng.

Nhưng hắn ra vẫn chưa hay biết Tiêu Tông Kiệt đã ra khỏi phòng và theo dõi mình.

Tiêu Tông Kiệt “hừ” lạnh một tiếng rồi cách không điếm một cái.

Gã đàn ông lập tức cảm thấy có một luồng gió lạnh buốt quét vào người, rồi máu huyết trong người như đông đặc lại, trợn mắt há mồm, chết cứng ngay lập tức.

Tiêu Tông Kiệt liền nhanh nhẹn phi thân trở vào trong phòng, ngồi yên xuống, làm ra vẻ vẫn đang lắng nghe Lộng Ngọc hát, đồng thời vỗ tay tán thưởng không ngớt.

Tiếng hát của Lộng Ngọc vừa dứt thì tiểu nhị cũng bung rượu vào.

Tiêu Tông Kiệt đợi y ra ngoài rồi mới cười to nói:

- Tại hạ tuy không rành về âm luật, nhưng cũng biết tiếng đàn và giọng hát của cô nương quả là hay tuyệt vời. Nay xin mời cô nương một ly rượu.

Lộng Ngọc vội vàng nói:

- Đâu dám, kẻ rình ngoài cửa... Tiêu Tông Kiệt khoát tay ngắt lời, ra hiệu là chàng đã xử lý xong.

Lúc đó Lộng Ngọc mới hạ giọng kể lại chuyện của Lê Ngọc Hàng và Đoàn Thừa Tiên.

Tiêu Tông Kiệt nghe xong thì lộ vẻ trầm ngâm, một lúc sau chàng mỉm cười nói:

- Mưu gian của lão tặc thì ra là muốn khống chế tâm trí của các nhân vật võ lâm, từ đó bá chủ giang hồ.

Lộng Ngọc gật đầu:

- Đúng như vậy, tiện thiếp nghe phong thanh là bước đầu tiên lão sẽ nhắm vào Thiếu Lâm, Côn Lôn, còn có nhóm người của Vô Tình Tú Sĩ nữa.

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Cô nương có thể cho tại hạ biết lão hiện đang cư ngụ ở nơi nào không?

Lộng Ngọc lắc đầu, gương cười nói:

- Lão lúc nào cũng giữ bí mật chỗ ở, nhằm tránh thuộc hạ sinh lòng phản trắc. Đừng nói là tiện thiếp mà ngay cả những thuộc hạ thân cận nhất cũng không biết chính xác lão ở đâu.

Tiêu Tông Kiệt thở dài nói:

- Nếu chỉ dùng hai tiếng thâm hiểm thì có lẽ chưa đủ để mô tả con người của lão tặc. Lão hành động bao giờ cũng có dự mưu trước, lại còn có tâm kế sâu sa. Nếu như chẳng phải trong thời gian gần đây còn có người có tâm kế cao hơn lão một bậc thì chỉ e võ lâm ngày nay đã cúi đầu làm nô lệ cho lão hết cả rồi.

Chàng dừng lại một chút, nhìn thẳng vào Lộng Ngọc nói:

- Xem ra cô nương và Lê huynh mới vừa gặp nhưng đã có cảm tình sâu đậm, nếu không thì cũng không mạo hiểm báo tin. Xin cô nương yên tâm, tại hạ quyết không phụ long mong mỏi của mọi người.

Lộng Ngọc đỏ bừng mặt, lộ rõ vẻ thẹn thùng.

Bỗng nghe bên ngoài có tiếng lao xao, mọi người đã phát hiện ra xác chết cứng đờ ở ngoài giàn hoa. Lộng Ngọc vội đứng lên bước ra cửa, từ bên ngoài có một lão già mập mạp giống như phú thương cũng đang bước đến, không ngớt xì xầm với nàng, vẻ mặt đầy kinh dị.

Bên ngoài bỗng có người nói:

- Người này trúng phải tuyệt học Hàn Băng Chỉ, một kỳ học riêng của Hàn Băng Lão Mị mà chết, xác chết giá lạnh như một tảng băng, quả là không thể nào nhằm lần được.

Lão già phú thương nghe thế bỗng nở nụ cười nham hiểm rồi nói to:

- Ông đây biết rõ như thế thì chắc là đồng đảng với Huyền Băng Lão Mị rồi.

Người vừa nhận xét là một trung niên có khuôn mặt khỉ, má hóp, mắt lơ mơ. Y nghe qua lời nói của lão già phú thương thì lộ sắc giận dữ, quát to:

- Các hạ chớ nên ngậm máu phun người như thế.

Lão già cười nhạt nói:

- Ông hãy nói thực ra đi, bằng không thì không toàn mạng để rời khỏi đây đâu.

Người đàn ông trung niên giận đến xanh mặt, bất ngờ tràn tới vùng chưởng quét thẳng vào vai trái của lão già phú thương, tốc độ cực nhanh.

Lão già phú thương tuy to béo phịch phịch nhưng thân pháp lại nhanh nhẹn vô song, chỉ khẽ lách người đã tránh thoát, rồi bất ngờ thò cánh tay mặt ra

chụp vào Khúc Trì huyết của người đàn ông trung niên, khiến y lập tức cảm thấy máu huyết cuồng loạn, nội lực công tâm, mồ hôi vã ra như tắm, đau đớn vô cùng.

Bỗng trong đám đông có một người quát to:

- Buông tay ra!

Lão già sừng sốt, hỏi ngược lại:

- Là ai?

Câu hỏi vừa dứt thì bỗng nghe có một tràng cười ngạo nghễ nổi lên, lạnh buốt như băng giá, khiến người nghe phải rùng mình rợn ớn.

Lão già phú thương tưởng rằng Huyền Băng Lão Mị xuất hiện nên trên mặt thoáng lộ nét sợ hãi. Từ sau đám đông có hai bóng người nhảy vọt đến trước mặt lão, nhìn kỹ thì đó là một cặp quái nhân song thai, diện mục lạnh lùng kiêu ngạo.

Quái nhân bên trái lạnh lùng nói:

- Ta bảo ngươi buông ra ngay, thủ hạ của lão phu không phải ai muốn hiếp đáp cũng được.

Vừa nói quái nhân ấy vừa phóng ra một chỉ, bắn thẳng vào Thiên Phủ huyết của lão già phú thương. Chỉ phong nhanh như chớp, lại mạnh mẽ vô cùng, bắt buộc lão ta phải buông tay rồi ngã ngửa ra sau thì mới tránh được.

Tiêu Tông Kiệt nhận ra cặp quái nhân đó chính là Thần Châu Song Sát.

Chàng trầm nghĩ:

- “Ta không nên ngăn trở, võ công của Thần Châu Song Sát cũng như tài trí chưa chắc đã kém Đào Như Hải, lại có thêm ta yểm trợ thì chắc cũng phải làm cho lão tặc phải nhúc nhích đầu một phen, mà nhụt đi cái ý chí làm bá chủ võ lâm” Lão già phú thương sau khi phải ngã ngửa ra đất để tránh chỉ phong thì liền bật người dậy, nói:

- Nhị vị là anh em ruột phải không? Tại sao lại ra tay độc ác như vậy?

La Hầu Độc Phán Đông Phương Hiểu Bạch gằn giọng cười nói:

- Thủ hạ của anh em ta có thù oán gì với ngươi không? Sao ngươi lại ý võ công cao cường rồi ra tay hiếp đáp hèn?

Lão già phú thương nghe thấy thế thì cứng họng, thẹn quá hóa giận, lão tràn tới, bắt kẻ hay dở, tấn công luôn ra bảy chiêu.

Đông Phương Hiểu Bạch cười nhạt, vung chưởng lên dùng thế Hoành Sơn Đoạn Vân chém xéo qua, thế võ nhìn tưởng như đơn giản nhưng bên trong ẩn chứa vô số biến hóa.

Lão già phú thương cảm thấy bị kinh lực bao phủ khắp các đại huyết thì sợ đến mất vía, vội nhảy lùi ra sau. Nhưng Đông Phương Hiểu Bạch đã thi triển thân pháp cao cường, theo sao lão như hình với bóng, tấn công liên tiếp.

Nghe một tiếng gào thảm vang lên, rồi lão già phú thương đã té ngửa ra đất, đôi chân của lão ta từ đầu gối trở xuống đã bị đứt lìa khỏi cơ thể, thất khiếu

chảy máu, chết tự lúc nào rồi.

Từ trong đám đông có một lão già mặc áo đen bước ra, nhìn thẳng vào Đông Phương Hiểu Bạch rồi cúi xuống xách bổng cái xác của lão già phú thương lên, miệng nói:

- Các hạ xuống tay ác độc vô tình, xin để lại danh tánh để sau này chúng tôi biết người mà trả thù.

Đông Phương Hiểu Tinh nãy giờ đứng im, lúc ấy cười nhạt rồi bất thần phóng ra một chưởng về lão già áo đen.

Đông Phương Hiểu Tinh đã nhanh nhưng lão già áo đen còn nhanh hơn, chưởng phong của Đông Phương Hiểu Tinh chưa kịp tới thì lão ta đã nhảy lên cao, ném ra chín mũi Hoàng Phong Tiêu vào anh em Thần Châu Song Sát, thân hình nhanh nhẹn lướt đi xa, vẫn vác theo cái xác của lão già phú thương.

Chín mũi Hoàng Phong Tiêu tới gần Thần Châu Song Sát thì lại nổ tung ra làm vô số những mũi kim nhỏ, bay toán loạn, làm cho Thần Châu Song Sát cũng phải bất ngờ. Hai lão vội dùng chưởng lực hất mạnh ra nhằm đánh văng những mũi kim đó đi, rồi cùng hét lên một tiếng, lao người đuổi theo lão già áo đen.

Lộng Ngọc trở vào phòng thì đã không thấy chàng thiếu niên đâu, nàng đoán Tiêu Tông Kiệt đã theo dõi lão già áo đen ấy nên bất giác thảm kinh hãi, cũng nhảy ra ngoài cửa sổ phóng đi.

Lão già áo đen lúc này đang triển khai khinh công chạy trên con đường ra ngoại ô. Lão vẫn vác cái xác của lão già phú thương nhưng tốc độ không hề giảm sút, mà trái lại còn nhanh hơn, chứng tỏ là một tay cao thủ hạng nhất trong võ lâm hiện nay. Anh em Thần Châu Song Sát dù đã cố hết sức chạy theo nhưng vẫn không thu ngắn được khoảng cách.

Đi qua một cánh đồng lúa trĩu nặng hạt chín vàng thì bỗng lão già áo đen chậm hẳn lại, như cố ý dụ cho anh em Thần Châu Song Sát đến gần. Anh em Thần Châu Song Sát nổi tiếng trên giang hồ, uy danh không nhỏ, kinh nghiệm giang hồ cũng phong phú nên lẽ nào không biết, tuy nhiên họ ỷ y võ công của mình nên không thêm đề ý, cứ tiến tới phía trước.

Khi họ chạy đến cánh đồng lúa thì bất thần từ trong đó có hai mươi người bất thần nhảy ra, có già có trẻ nhưng ai nấy đều có huyết Thái Dương nhô cao, chứng tỏ là nội gia công lực không phải tầm thường.

Anh em Thần Châu Song Sát vẫn ngang nhiên không hề sợ sệt, nhìn nhau cười khanh khách.

Trong số người vừa mới nhảy ra bỗng có một tiếng “hừ” lạnh lùng nổi lên, rồi có một người sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng bước ra, nói:

- Hai vị chính là Thần Châu Song Sát oai danh vang lừng tứ hải có phải không?

Đông Phương Hiểu Tinh gần giọng nói:

- Đã biết tên tuổi của anh em ta sao còn dám cuồng ngạo chặn đường?

Người kia cười nhạt nói:

- Tuế nguyệt vô tình, Thần Châu Song Sát nếu như trước đây thì còn có thể dọa nạt được những tên nhát gan trong giang hồ, nhưng giờ đây thì... Đông Phương Hiểu Bạch mới nghe đến đó đã chịu không nổi, quát to:

- Câm miệng, đã vậy thì đừng trách lão phu độc ác.

Lão chưa nói xong thì đã đánh mạnh ra một chưởng.

Người kia nhanh nhẹn nhảy lùi ra phía sau rồi cười ha hả nói:

- Thần Châu Song Sát đúng là không hổ danh ngang tàn, đã lọt vào thiên la địa võng mà vẫn còn làm phách.

Anh em Thần Châu Song Sát nghe thế còn đang ngơ ngác thì bỗng ngửi thấy một mùi thơm thoang thoảng, rồi lập tức cảm thấy đầu vầng mắt hoa, ngã lăn ra đất bất tỉnh luôn.

Lập tức có hai người chạy ra vác hai anh em Thần Châu Song Sát lên chạy như bay đi.

Tiêu Tông Kiệt lúc này đang ẩn trong cánh đồng lúa, chàng đang định đuổi theo thì bỗng nghe sau lưng có tiếng nói của Lộng Ngọc:

- Tiêu công tử hãy đợi một chút.

Rồi Lộng Ngọc từ phía sau lưng chàng lướt lên, tay cầm một gói dược hoàn nói:

- Bọn họ chắc chắn sẽ mang Thần Châu Song Sát đến Linh Nghiêm Tự, tiện thiếp không tiện đến đó, vậy công tử xin hãy cầm lấy dược hoàn giải độc này rồi hãy tùy cơ hành sự.

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười, đưa tay nhận lấy gói dược hoàn rồi nói:

- Cô nương quả là người biết đại nghĩa, lòng dạ tốt không ai bì được.

Tại hạ xin gắng hết sức tác thành cho cô nương cùng Lê huynh nên duyên cầm sắt.

Lộng Ngọc đỏ mặt nói:

- Công tử nên thận trọng, tiện nữ xin bái biệt.

Rồi nàng và Tiêu Tông Kiệt mỗi người xoay lưng đi một phía, chỉ trong chốc lát đã mất dạng.

Linh Nghiêm Tự là một ngôi chùa có tiếng ở Ngô – Trung, tọa lạc trên ngọn Linh Nghiêm Sơn, cách Tô Châu ba mươi dặm, sát với Mộc Độc Trấn. Cả khu chùa nguy nga đồ sộ, nhà cửa kiến trúc uy nghi, còn có một ngọn tháp cao bảy tầng, đứng sừng sững.

Trời đã bắt đầu về đêm, một vầng trăng tròn nhô trên trời cao, sao thưa nhấp nháy khi mờ khi tỏ, gió đêm thổi lạnh khiến lá từng không ngớt reo rì rào, thỉnh thoảng nghe tiếng chó sủa từ những căn nhà xây dựng gần với chùa vọng ra.

Dưới ánh trăng sang bỗng xuất hiện hai bóng người phi thân nhẹ nhàng như hai bóng ma lướt lên Linh Nghiêm Tự. Đi đến gần Linh Nghiêm Tự thì cả hai bỗng dừng lại rồi một người lên tiếng:

- Đã cho người báo tin nhiều lần mà sao lão gia tử vẫn chưa thấy đến? chẳng lẽ người đã đi xa rồi? nếu thật vậy thì xử lý anh em Thần Châu Song Sát bằng cách nào đây nhỉ?

Người kia trả lời:

- Hay là giết quách đi cho xong, kéo dề dây dưa biết đâu lại sinh ra hậu hoạn.

Người nói ban đầu lại nói:

- Tự tiện hành động kiêu này, e rằng anh em ta sẽ bị trừng trị thôi, ta không nghĩ là chịu nổi sự trừng phạt của lão gia tử.

Người kia nghe thế thì bỗng rùng mình, y nói:

- Vậy thì thôi đừng nói nữa, lão gia tử dặn chúng ta dời Lê Ngọc Hàng và Đoàn Thừa Tiên đi chỗ khác, và không cho Lê Kim Hành hay, kéo lại có chuyện thì chúng ta cứ y lệnh mà làm là được rồi, chuyện tới đâu hay tới đó vậy.

Hai người cùng gật đầu rồi nhanh nhẹn lướt thẳng phía sau khu rừng rậm, có lẽ là hai tên canh gác chỗ này.

Hai tên vừa di chuyển thì có một bóng người như chim én lướt qua trên đầu chúng, nhẹ nhàng không một tiếng động rồi mất hút trong màn đêm.

Tại Linh Nghiêm Tự nơi tàng kinh các có bốn đao thủ đứng canh gác khá cẩn thận, vì nơi đó là nơi giam giữ anh em Thần Châu Song Sát. Bốn đao thủ tuy đã rất cẩn thận canh gác nhưng vẫn không phát giác được có một bóng đen đã nhẹ như một làn gió thoảng lướt vào trong.

Rồi bên trong tàng kinh các bỗng có tiếng cười ha hả nổi lên, bốn tên đao thủ giật mình, vội chạy vào trong để xem xét thì thấy anh em Thần Châu Song Sát đã tỉnh lại từ bao giờ, và đang ngồi xếp bằng cười ha hả. Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Chỉ với cái thứ thuốc mê hồn còn con con ấy mà tưởng rằng đã khuất phục được anh em Thần Châu Song Sát sao? Các ngươi quá coi thường chúng ta rồi đó.

Đông Phương Hiểu Bạch cười tiếp lời:

- Bọn các ngươi mời anh em ta đến đây mà rượu thịt không có, thật không giống với nguyên tắc đãi khách trên giang hồ tí nào.

Nói đến đó lão bất thành linh đứng dậy, mọi người chỉ thấy bóng lão hoa lên một cái rồi đã trở về chỗ cũ, bốn tay đao thủ kia thì gào lên thê thảm, mỗi tên một cánh tay đã đứt lìa, máu tươi tung tóe.

Đông Phương Hiểu Tinh cười nhạt nói:

- Võ công kém như vậy thì thật là nhục công lão đệ của ta quá, bọn bay mau

gọi đương gia ra đây nói chuyện với chúng ta.

Bốn tay đao thủ gắng gượng đứng dậy rồi chạy ra khỏi cửa, chỉ một chút sau đã có nhiều tiếng hú nối tiếp nhau vang dội như báo động, rồi một ngọn pháo hiệu bay thẳng lên trời cao, tỏa ánh sáng rực rỡ.

Tại sườn Linh Nghiêm Sơn, hai bóng đen đi tuần lúc nãy vừa nhìn thấy pháo hiệu, chưa kịp biết chuyện gì thì đã bị ai đó điểm trúng huyết đạo, rồi thì lập tức cảm thấy như có muôn ngàn con kiến đang bò trong huyết quản, đau đớn khó chịu vô cùng.

Tiếp đó trước mặt chúng có một thiếu niên áo đen che mặt xuất hiện, cất tiếng cười nhạt nói:

- Các ngươi muốn chết hay muốn sống? Trên đời này trừ ta ra không ai có thể giải được thủ pháp Thất Âm Sách Huyết này cả, các ngươi sẽ phải trải qua bảy ngày bảy đêm đau đớn như thế này rồi mới thất khiếu chảy máu mà chết.

Hai tên canh gác sợ đến mất vía, chúng run bần bật, không nói nên lời.

Chàng thiếu niên che mặt cười nhạt nói:

- Mau dẫn ta đến chỗ giam giữ Lê Ngọc Hàng và Đoàn Thừa Tiên.

Hai tên canh gác không dám cãi lời, vội đi trước mở đường. Chẳng mấy chốc sau, ba người đã đến một khu núi hoang vắng, cây cối mọc um tùm, đá tảng ngổn ngang, có một ngôi nhà đá đứng trơ trọi.

Một tên đưa tay chỉ về phía trước, hạ giọng nói:

- Họ hiện đang bị giam trong ngôi nhà ấy, bên ngoài còn có Lạc Thủ Thần Ưng Doãn Hồng, một nhân vật hoành hành tại sa mạc miền Bắc canh giữ. Chàng thiếu niên che mặt gật đầu, rồi bỗng xuất chỉ điểm rất nhanh, hai gã canh gác không nói thêm được tiếng nào đã ngất đi.

Chàng thiếu niên lặng lẽ đi về phía ngôi nhà đá, khi còn cách khoảng hai mươi trượng thì có tiếng quát nổi lên:

- Đứng lại.

Rồi một lão già to lớn, mắt sáng như hai luồng điện, lạng người tới cản đường.

Chàng thiếu niên che mặt cười nhạt nói:

- Linh Nghiêm Sơn là một nơi thắng cảnh tại Ngô – Trung, ta đến thăm quan thì có gì là sai?

Lão già lạnh lùng nói:

- Đừng có leo mép, mau nói rõ ra.

Chàng thiếu niên nói:

- Lạc Thủ Thần Ưng Doãn Hồng danh lừng bốn bể, sao nay lại cam chịu làm chó giữ nhà cho người khác thế?

Lão già nghe vậy thì giận dữ, vung chưởng đánh thẳng ra, trong lúc nóng giận nên lão vận dụng toàn bộ công lực, định một chưởng đánh chết ngay

chàng thiếu niên cho hả giận.

Chàng thiếu niên chẳng có vẻ gì là sợ sệt, vung chưởng lên đỡ.

Nghe bùng một tiếng, rồi Doãn Hồng lão đảo lùi lại phía sau, hồ khẩu đã rách toạc, máu huyết cuồng loạn, ọc một tiếng phun ra một búng máu tươi.

Lão gầm lên một tiếng uất hận rồi không kể sống chết nhào tới đánh ra một thế liều mạng.

Chàng thiếu niên che mặt cười gằn, đảo người né rồi vung chưởng đánh xéo ra.

Lạc Thủ Thần Ung Doãn Hồng “hự” một tiếng rồi té ngựa ra sau, mặt mày nát nhừ, chết ngay đương trường.

Chàng thiếu niên che mặt chính là Đào Gia Kỳ, chàng không thềm để ý đến tình trạng của Doãn Hồng mà nhanh nhẹn chạy thẳng vào trong ngôi nhà đá, chàng thấy Lê Ngọc Hàng đang nằm mê man trên mặt đất, còn Đoàn Thừa Tiên thì bị trói treo trên tường, da thịt rách nát, chứng tỏ vừa bị tra tấn rất tàn nhẫn. Cả hai đều mê mết không tỉnh lại được, dù Đào Gia Kỳ đã dùng đủ cách cũng đành phải bó tay.

Đào Gia Kỳ đang lo lắng thì Lộng Ngọc từ bên ngoài lướt vào, cùng đi với nàng còn có một cô gái nữa, cả hai chào Đào Gia Kỳ rồi cô gái đi cùng với Lộng Ngọc nói:

- Tiệm thiếp là Triều Vân, bây giờ không thể cứu tỉnh Lê, Đoàn hai vị công tử được đâu, vì thuốc giải chỉ có trong người của lão tặc Đào Như Hải, lão sẽ đến đây trong phút chốc, công tử hãy tạm ẩn thân đã rồi hãy tính.

Đào Gia Kỳ nghe vậy thì nhanh như chim én lướt ra ngoài, rồi nhảy lên một cành cây cao, Lộng Ngọc và Triều Vân thì đến bên xác chết của Doãn Hồng, vẻ mặt làm ra vẻ đầy kinh sợ.

Chỉ phút chốc sau đã có một bóng đen lướt đến với một tốc độ kinh hồn, chính là Đào Như Hải, lão nhìn qua xác chết của Doãn Hồng rồi nói:

- Doãn lão sư vì sao mà chết?

Lộng Ngọc ra vẻ sợ sệt nói:

- Tỳ nữ không biết được kẻ ấy, chỉ thấy hắn cao bảy thước, trên trán có một cục bướu to, tuổi ngoài ngũ tuần. Hắn chỉ đánh có hai chiêu thì Doãn lão sư đã mất mạng, hắn bẻ khóa vào nhà đá nhưng không hiểu sao lại quay người bỏ đi.

Đào Như Hải lạnh lùng nói:

- Hai kẻ bị giam trong đó thế nào?

Triều Vân nói:

- Kẻ đến đây có lẽ không vì hai tên họ Đoàn và họ Lê, vì hắn chỉ nhìn thoáng qua bọn họ một chút là đã bỏ đi ngay, chắc là có thù oán riêng với Doãn lão sư, nên ra tay cực kỳ tàn độc, không hề nương tình.

Đào Như Hải trầm ngâm một chút rồi cúi xuống xem xét xác chết của Doãn

Hồng thật kỹ, nhằm tìm ra nguyên nhân của cái chết.

Rồi lão gần giọng nói:

- Các người lập tức di chuyển hai gã họ Lê và họ Đoàn đến Xuyên Sơn Động phía sau Vọng Hồ Đài trên Thiên Bình Sơn ở gần Thái Hồ chờ đợi ta. Hai cô gái dạ lớn rồi quay mình bước đi.

Đào Như Hải suy nghĩ thêm một lúc, rồi đứng dậy quay lưng định bước đi. Bỗng có một lão già từ trong bụi rậm lướt ra, cười hềnh hếch nói:

- Đào lão sư, lâu nay không gặp, lão sư vẫn mạnh giỏi chứ?

Đào Như Hải nhìn kỹ thì nhận ra đó chính là Huyền Băng Lão Mị, lão liền cười nhạt nói:

- Thì ra là Huyền Băng lão sư, cảm ơn lão sư có lòng thăm hỏi, Đào mỗ vẫn bình thường. Xin hỏi lão sư có việc gì mà lại dừng chân nơi đây thế?

Huyền Băng Lão Mị cười nói:

- Người đứng dẫn thì không thích nói dài dòng. Tôi đến đây là muốn tìm tung tích của Quỷ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền, Đào lão sư có tin tức gì hay không vậy?

Đào Như Hải nói:

- Lạ thật, sao ai cũng tìm lão phu để hỏi về Quỷ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền là thế nào? Lão phu cũng đang muốn tìm lão ta để rửa sạch hàm oan về vấn đề pho tượng Hàn Thiết Quan Âm đây.

Huyền Băng Lão Mị không nói gì, chỉ nhìn đăm đăm vào Đào Như Hải, một lúc sau lão bỗng chỉ vào xác chết của Doãn Hồng và nói:

- Người chết kia là ai thế nhỉ?

Đào Như Hải chỉ âm ừ không nói.

Huyền Băng Lão Mị cười nhạt nói:

- Có lẽ đó là Quỷ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền phải không?

Đào Như Hải nghe thế thì không khỏi biến sắc, hai mắt chiếu ngời hung quang, trán đầy sát khí.

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 51

Truy Tìm Tung Tích

Đào Như Hải cười nhạt nói:

- Huyền Băng lão sư có nhận ra Quỷ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền không?

Huyền Băng Lão Mị đưa mắt nhìn vào xác chết của Lạc Thủ Thần Ứng

Doãn Hồng rồi lắc đầu nói:

- Tôi không biết mặt của hắn, nhưng có lẽ xác chết này đúng là Âu Dương Tuyền rồi.

Đào Như Hải gằn giọng nói:

- Lão sư dựa vào đâu mà nói vậy?

Huyền Băng Lão Mị cười nhạt nói:

- Nếu là một nhân vật tầm thường thì Đào huynh làm gì lưu luyến ở nơi này lâu đến như vậy?

Đào Như Hải cười nhạt nói:

- Nếu nói thế thì Huyền Băng lão sư xác nhận người này chính là Âu Dương Tuyền, đồng thời nạn nhân cũng bị chết dưới tay của Đào mỗ?

Đào Như Hải không muốn nói rõ là Lạc Thủ Thần Ứng Doãn Hồng chính là thủ hạ của lão ta, vì nếu vạn nhất Huyền Băng Lão Mị hỏi tới mãi, và nếu đối đáp chẳng khéo thì sẽ để lộ sơ hở không hay.

Huyền Băng Lão Mị nói:

- Chính tôi có ý nghĩ như vậy.

Đào Như Hải phá lên cười to như cuồng dại, nói:

- Nếu thế, Huyền Băng lão sư định làm gì?

Sắc mặt của Huyền Băng Lão Mị bỗng sa sầm, nói:

- Nếu Đào lão sư thừa nhận là mình đã giết chết Âu Dương Tuyền thì pho Hàn Thiết Quan Âm cũng đã rơi vào tay của lão sư rồi. Bởi thế tôi muốn lão sư cho mượn xem qua vật quý báu ấy có được không?

Đào Như Hải cười to nói:

- Nếu Đào mỗ không bằng lòng thì sao?

Giọng nói của Huyền Băng Lão Mị nghe rất giá lạnh:

- Đào huynh là người biết chuyện, vậy chớ bắt buộc tôi phải nói trắng ra làm gì?

Đào Như Hải cười nhạt nói:

- Người không hợp ý nhau, nói chuyện nửa câu cũng đã quá nhiều, vậy xin

Huyền Băng lão sư hãy ra tay đi nào.

Huyền Băng Lão Mị biến hắc sắc mặt, quét tay áo ra, gây thành một luồng “Huyền Băng chân cương”. Tức thì gió to nổi lên ào ào, chung quanh trở thành giá rét như trời đông đổ tuyết, làm cho đối phương có cảm giác như máu huyết đều bị đông đặc cả lại.

Đào Như Hải rùn thấp đôi chân, đứng vững như núi, trong khi tóc râu và vạt áo không ngớt tung bay, đôi tròng mắt cũng chiếu ngời ánh sáng lạnh buốt. Sau một thời gian độ dùng xong một chén trà, luồng “Huyền Băng chân cương” đã yếu dần thì Đào Như Hải mới quát to một tiếng rồi vung mạnh hai tay xô thẳng tới.

Một tiếng nổ to như trời long đất lở, gió cuốn ào ào khiến Huyền Băng Lão Mị không đứng vững được phải thối lui ra sau liên tiếp ba bước dài.

Sắc mặt của Đào Như Hải đỏ hồng như gấc, chứng tỏ chân khí trong người đang có phần rối loạn.

Ngay lúc đó bỗng từ xa có mấy tiếng hú nghe thực rùng rợn vọng đến, ba bóng người từ xa phi thân tới nhanh như điện, chính là Vô Tình Tú Sĩ và Bắc Quốc Song Ma.

Ba lão yêu ấy vừa trông thấy cảnh tượng trước mắt thì không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Đào Như Hải cười nhạt nói:

- Huyền Băng lão sư, ông không còn hồi hận kịp rồi!

Dứt lời lão ta đã vọt người phi thân thẳng lên không, lướt đi như gió cuốn, chỉ trong nháy mắt là mất hút.

Vô Tình Tú Sĩ cau mày bước thẳng đến trước mặt Huyền Băng Lão Mị nói:

- Huyền Băng lão sư, nguyên nhân nào lại đưa đến cuộc xô xát như thế?

Huyền Băng Lão Mị bị luồng chưởng phong của Đào Như Hải va chạm mạnh, khiến máu huyết và tạng phủ trong người đều bị đảo lộn.

Lão vội vàng vận dụng chân lực điều hòa hơi thở để điều chỉnh lại.

Cũng may là Đào Như Hải chưa sử dụng hết toàn lực, nếu không thì lão đã chẳng còn mạng sống.

Huyền Băng Lão Mị nghe câu hỏi của Vô Tình Tú Sĩ liền cất giọng bức tức đáp:

- Tên lão tặc đó đã hạ độc thủ giết chết Quỷ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền và cướp đi pho Hàn Thiết Quan Âm rồi.

Bắc Quốc Song Ma đồng thanh la lên kinh hoàng:

- Có thật thế không?

Vô Tình Tú Sĩ có vẻ không hoàn toàn tin lời, nghĩ bụng:

- “Âu Dương Tuyền phải trải qua bao nhiêu gian nguy mới lấy được bảo vật đó vào tay, lẽ nào lại dễ mất đi dễ dàng quá như thế? Nếu lão ta chưa kịp cất giấu thì đại gì chường mặt ra để lãnh cái họa thiệt thân như vậy.

Bởi thế Vô Tình Tú Sĩ liền lộ sắc mặt ngờ vực nói:

- Huyền Băng lão sư căn cứ vào đâu mà nói thế?

Huyền Băng Lão Mị khẽ “hừ” một tiếng, đưa tay chỉ cái xác chết của Lặc Thủ Thần Ứng Doãn Hồng đang nằm dài trên mặt đất nói:

- Đây chẳng phải là Âu Dương Tuyền đó sao?

Vô Tình Tú Sĩ lạnh lùng đưa mắt nhìn qua xác chết của Doãn Hồng một lượt rồi nói:

- Xem ra Huyền Băng lão sư biết được mặt của Âu Dương Tuyền.

Huyền Băng Lão Mị vội vàng lên tiếng phủ nhận:

- Tôi nào biết được mặt thật của lão.

Vô Tình Tú Sĩ cười nhạt nói:

- Như vậy tại sao Huyền Băng lão sư lại quả quyết xác chết này chính là Âu Dương Tuyền?

Huyền Băng Lão Mị tức giận tràn hông, đôi mắt giương tròn xoe gần giọng nói:

- Đào lão tặc không phủ nhận xác này là Âu Dương Tuyền thì tất nhiên không còn gì phải nghi ngờ nữa.

Vô Tình Tú Sĩ cười to nói:

- Có lý nào lão thừa nhận như vậy, làm gì có ai ngu đến thế? Xác này diện mục bị lầy nhầy không còn nhận rõ ra được là ai, mà Huyền Băng lão sư lại không biết mặt Âu Dương Tuyền thì thử hỏi hấn đại gì mà thừa nhận chứ? Huyền Băng Lão Mị nghe xong không khỏi cứng họng, sắc mặt khó coi vô cùng. Mộ Phụng Tường vội nói:

- Xin nhị vị chớ nên cãi vã, chờ tiểu đệ xem kỹ coi xác chết này là ai.

Nhưng cái xác bị đánh nát tan, máu thịt lầy nhầy nên Mộ Phụng Tường xem xét một lúc lâu vẫn không làm cách nào nhận ra được. Mãi đến khi lão thấy ngón tay giữa ở bàn tay bên trái của xác chết thì mới giật mình ngờ ngợ.

Ngón này bị cụt mất một lóng nên có đeo một cái lóng giả hình con chim ưng.

Lúc này Kỷ Hồng Phi cũng vừa bước tới nên Mộ Phụng Tường liền lên tiếng gọi:

- Anh có nhận ra người này không?

Kỷ Hồng Phi đưa mắt nhìn ngón tay giữa đó rồi cất giọng kinh ngạc, buột miệng kêu lên:

- Lặc Thủ Thần Ứng Doãn Hồng đây mà.

Mộ Phụng Tường hạ giọng nói:

- Đúng thế, chính là hấn đây. Trước kia trong lúc giữa tôi và anh có một chuyện nhỏ nhặt mà sinh ra giận hờn nhau, tôi đã bỏ ra đi và hợp tác với hấn, xưng hiệu là Tái Ngoại Song Hùng, uy danh rung chuyển khắp sa mạc. Sau đó hấn bỗng thất tung, không còn ai biết được tin tức nên tôi tưởng hấn

đã chết, nào ngờ hôm nay lại gặp hấn bị ám hại ở đây.

Vô Tình Tú Sĩ nói:

- Nhị vị nhìn kỹ xem có phải chính là Lặc Thủ Thần Ưng Doãn Hồng không?

Kỷ Hồng Phi to tiếng nói:

- Còn gì không phải nữa.

Vô Tình Tú Sĩ đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn qua Huyền Băng Lão Mị.

Huyền Băng Lão Mị không khỏi tỏ ra luống cuống, sắc mặt biến đổi liên tiếp.

Vô Tình Tú Sĩ bỗng than dài:

- Lệ mồ từ trước tới nay cứ tự phụ mình là người túc trí đa mưu, nhưng xem ra vẫn còn kém Đào Như Hải một bậc. Hấn tự nhận mình giết chết Âu Dương Tuyền để nhờ cái miệng của Huyền Băng lão sư loan truyền ra khắp nơi. Như thế không còn ai chú ý đi tìm Âu Dương Tuyền nữa, và hấn sẽ ung dung tìm Âu Dương Tuyền hạ độc thủ. Tâm địa của hấn thật thâm độc vô cùng.

Kỷ Hồng Phi nói:

- Hấn xuất hiện tại vùng Thái hồ này, vậy chắc hẳn chưa bỏ đi xa. Chúng ta chờ nên trì hoãn để cho hấn đạt được ý định một cách dễ dàng.

Hãy cùng lên đường thôi.

Tiếng “mau” vừa dứt thì lũ gian tà đã vọt người lướt đi như chớp.

Thiên Bình sơn, hay còn có tên là Phạm Phần sơn vì hướng Bắc quả núi có phần mộ Phạm Trọng Yên, nằm tại ngoại ô thành Tô Châu hai mươi dặm về phía Tây. Chung quanh có rất nhiều ngọn núi thấp hơn vây quanh, rừng cây rậm rạp, nước suối chảy róc rách uốn lượn, cảnh sắc vô cùng xinh đẹp. Trên đỉnh núi bằng phẳng nên còn gọi là Thiên Bình, trên đó có Vọng Hồ Đài, vì đứng tại đó cũng có thể thấy Thái Hồ sông nước mênh mông, buồm trắng nhấp nhô in rõ trên nền trời xanh biếc.

Ngọn núi này lại nổi tiếng là một nơi có nhiều lá đỏ. Khi gió mùa thu bắt đầu thổi tới thì cả núi rừng đỏ rực như màu ráng chiều, du khách đến thưởng ngoạn không ngớt.

Đêm hôm ấy là một đêm trăng sáng, một bóng người xẹt qua khoảng không rồi nhẹ nhàng đáp xuống đỉnh Thiên Bình, dưới bóng trăng thấy rõ đó là Hồ Chương Kim Dao Đào Như Hải, một tên tội phạm đầu sỏ trong giới giang hồ.

Đào Như Hải đưa mắt nhìn khắp tứ phía rồi lên tiếng gọi:

- Lộng Ngọc và Triều Vân đâu?

- Tiện tỳ có mặt tại đây.

Câu nói vừa dứt thì từ phía sau Vọng Hồ Đài có hai bóng nhỏ nhẩn bước ra, trang nghiêm nói:

- Kính chúc lão gia tử vạn an.

Đào Như Hải nói:

- Được rồi! Hai gã ấy vẫn chưa tỉnh sao?

Lộng Ngọc đáp:

- Thừa vâng, xin lão gia tử cho lịnh.

Đào Như Hải lộ vẻ trầm ngâm, đôi tròng mắt xoay chuyển qua một lượt, mỉm cười hỏi:

- Suốt mấy năm qua hai người lúc nào cũng tỏ ra trung thành, thật đáng khen ngợi. Hai gã họ Lê và họ Đoàn này nhân cách cũng không phải tầm thường, nay lão muốn tác thành chúng với hai người để nên vợ nên chồng với họ.

Hai người thấy sao?

Lộng Ngọc và Triều Vân nghe qua thì tỏ vẻ hết sức thẹn thùng, cùng cúi đầu nói:

- Tỳ nữ chẳng dám có những ý nghĩ ngông cuồng!

Đào Như Hải mỉm cười nói:

- Lão phu đã quyết rồi, không thay đổi nữa. Giờ đây lão phu có việc phải đi ngay, hai người có thể dùng thuốc cứu tỉnh chúng nó dậy. Sau đó chúng nó chắc chắn sẽ tìm đến một gã gọi là Tiêu Tông Kiệt, hai người cũng theo bọn chúng cùng đi, giữa đường thì mật báo cho lão phu biết những tin tức về bọn chúng, không được chậm trễ ...

Ngay lúc ấy bỗng có tiếng hát to bay theo chiều gió vọng đến. Đào Như Hải không khỏi sững sốt, lão lắng tai nghe thì thấy tiếng hát rằng:

Trăng tròn hoa nở vui thay Song người đâu thể giữ hoài niềm vui Hết vui rồi lại buồn Bao nhiêu chuyện cũ đã lùi vào mơ.

Rừng xanh xinh đẹp nên thơ Vui buồn quá khứ, thần thờ lòng ai Dù cho ngày có thêm dài Nhưng mà thử hỏi mấy ai hưởng tròn?

Cùng với tiếng hát có một bóng người từ xa nhẹ nhàng tiến tới.

Người ấy đi cùng hướng với mặt trăng nên Đào Như Hải thấy được đó là một chàng thiếu niên tuấn tú nhưng không thấy rõ được mặt mày.

Đôi mắt của Đào Như Hải có thể nhận thấy mọi vật trong bóng đêm dễ như ban ngày, thế mà lúc này lại chỉ thấy mờ mờ, nên trong lòng lão lấy làm lạ.

Người thiếu niên ấy thông thả bước qua bên cạnh lão, tựa hồ xem như ba người bọn lão không hề có mặt, miệng vẫn cất tiếng ngâm:

Đường Thái Hành xe đi dễ đỗ Nhưng so lòng người còn bằng phẳng hơn

Nước Vu Giáp thuyền đi dễ chìm Nhưng so lòng người còn yên lành lắm

Đào Như Hải không khỏi cau mày, hai mắt sáng quắc bất thần quát to lên:

- Đứng lại đã.

Tiếng quát của lão to như sấm nổ, vang dội cả núi đồi khiến bao nhiêu chim rừng đang ngủ gà ngủ gật đều kinh hoàng bay lên nghe xào xạc.

Chàng thiếu niên thông thả quay mặt lại nói:

- Có phải ông quát bảo tại hạ đây không?

Đào Như Hải cười nhạt hỏi lại:

- Chẳng lẽ ở đây còn có ai khác?

Đôi mày xinh đẹp của chàng thiếu niên khẽ nhướn lên, chàng nói:

- Bèo nước gặp nhau chỉ trong giây lát rồi mạnh ai nấy trôi giạt, ông gọi tôi có phải là quá thừa hay không?

Đào Như Hải gần giọng nói:

- Đôi mắt của lão phu vẫn chưa bị cát bụi làm mờ đâu. Người hãy mau xưng tên họ ra, từ trước đến nay ta chưa hề giết người không tên không tuổi.

Chàng thiếu niên bỗng ủa lên một tiếng nói:

- Đôi mắt của ông chưa bị cát bụi làm mờ thì tại sao lại lên giọng trách móc tại hạ. Tên tuổi của tại hạ có dính dáng chi đến ông đâu?

Xem ra trong trần thế này hầu hết đều là hạng người tự cao tự đại cả.

Đào Như Hải biến sắc mặt, vung cánh tay phải lên chụp thẳng về chàng thiếu niên nhanh như chớp.

Khi năm ngón tay của lão ta còn cách xa thân người chàng thiếu niên chừng năm tấc thì bỗng nhiên chàng ta lách người tránh ngang, loáng một cái đã tránh khỏi thế chụp của Đào Như Hải.

Đào Như Hải trong lòng không khỏi kinh hoàng, chàng thiếu niên cười to nói:

- Ông bỗng dừng lại gây sự, thực tôi không thể nào tha thứ cho ông được.

Nói đoạn chàng đưa cao tay lên, một chưởng xòe thẳng ra như một lưỡi búa nhắm ngay cánh tay của Đào Như Hải chém xuống nhanh như chớp.

Chiêu thức của chàng thiếu niên thật thần kỳ khó đoán, làm cho Đào Như Hải càng kinh hoàng hơn. Lão đã nhanh nhẹn đưa chân lách tránh, thay đổi vị trí mấy lượt song vẫn cảm thấy luồng chưởng phong sắc bén như dao lướt qua sát thân mình.

Bỗng nhiên thiếu niên cất tiếng cười ha hả, nhắm chân núi Thiên Bình lao vút đi. Đào Như Hải kinh hoàng đến toát mồ hôi lạnh, biết chàng ta có ý dẫn mặt mình nên vừa then thùng vừa tức giận, lập tức quay về phía Lộng Ngọc và Triều Vân nói:

- Hãy theo mệnh lệnh của lão phu mà hành sự.

Dứt lời lão nhắm hướng bỏ đi của chàng thiếu niên phóng người đuổi theo.

Bóng trắng sáng vằng vặc khiến những bóng đen của cánh rừng phong in loang lổ trên mặt đất như được trải lên một lớp gấm. Trên mặt hồ ánh nước loang loáng menh mông, ngọn gió đêm đang thổi mạnh khiến lá rừng không ngớt reo xào xạc.

Những tà áo gấm của Lộng Ngọc và Triều Vân bay phát phơ theo chiều gió, họ đưa mắt nhìn nhau, trong lòng hai người vừa có một nỗi vui mừng khó tả, vừa có một nỗi buồn man mác.

Triều Vân nói:

- Chúng ta hãy mau cứu tính hai anh ấy dậy kéo chậm trễ lại sinh ra nhiều điều ...

Đột nhiên có một tiếng quát to, bay theo chiều gió vọng lại:

- Hãy đứng yên đây.

Mặt hoa của hai cô gái biến sắc, họ vội đưa tay lên vai rút ra Cửu Không ngọc tiêu, đồng thời đưa mắt nhìn về hướng có tiếng quát.

Trong bóng đêm xuất hiện mười mấy bóng người. Kẻ cầu đầu là một thiếu niên diện mục đầy vẻ âm u.

Hai cô gái vừa trông thấy người thiếu niên ấy thì không khỏi hết sức kinh hoàng, trong lòng than thầm nhưng vội vàng thi lễ nói:

- Lê đường chủ, tỳ nữ xin có lời vãn an.

Thiếu niên ấy chính là Lê Kim Hành. Đôi mắt y thoáng hiện những tia sáng thâm hiểm và ác độc, nhưng khóe miệng vẫn nở nụ cười nói:

- Hai cô nương chớ nên quá thủ lễ. Tôi đã được báo tin cho biết là hai người đang nhận mệnh lệnh canh giữ hai gã họ Lê và họ Đoàn tại đây. Trong hai kẻ đó có một người là bạn cũ của Lê mỗ, chẳng hay hai người có biết việc ấy chăng?

Lộng Ngọc đáp:

- Quả có chuyện đó, nhưng tiểu tỳ chỉ phụng mệnh canh giữ họ mà thôi chứ hoàn toàn không biết họ là ai.

Lê Kim Hành nói:

- Như vậy là rất tốt, hai người vui lòng mang bọn chúng ra cho Lê mỗ nhận mặt có được không?

Lộng Ngọc tỏ vẻ luống cuống nói:

- Vừa rồi lão gia tử có ra lệnh là hai chị em chúng tôi phải trông coi nghiêm ngặt, đồng thời bắt luận là ai cũng không được đến đây dòm ngó, kẻ nào cãi lệnh sẽ bị giết chết. Vậy xin đường chủ bỏ quá cho, tiểu tỳ không thể làm như vậy được.

Lê Kim Hành biến sắc mặt cười nhạt nói:

- Cô dám cãi lệnh của bản đường chủ hay sao?

Triều Vân đoán biết Lê Kim Hành đã tìm hiểu được phần lớn việc này rồi, vậy không làm sao tránh được một cuộc xô xát nên nàng nạt lớn:

- Giữa Lê đường chủ và lão gia tử thì địa vị ai lớn ai nhỏ? Nếu như địa vị của người lớn hơn thì bọn tiểu tỳ dù có to gan bằng trời cũng không làm sao dám cãi lệnh đường chủ, đằng này ...

Lê Kim Hành cất giọng khô khan cất lời:

- Rõ là hạng tiểu nhân vụ lợi, leo mép lắm lời. bản đường chủ há lại là người ngang hàng với bọn người sao?

Nói dứt lời hắn quay người lướt thẳng vào Xuyên Sơn động.

Lộng Ngọc thấy thế không khỏi cuống quýt, nhanh nhẹn lách mình chắn ngang trước mặt Lê Kim Hành và vung cánh tay nhỏ lên, bóng ngọc tiêu chập chờn phủ đầy cả một vùng không gian, tấn công thẳng về phía đối phương:

Lê Kim Hành cười nhạt nói:

- Người to gan lắm.

Hắn vung tay lên, một lưỡi trường kiếm theo thế Liêm quyền tập phong đánh thẳng ra, ánh kiếm chiếu lên ngời ngời, nhằm thẳng vào bóng ngọc tiêu mà công kích. Thế kiếm có sức mạnh phi thường, chiêu thức vô cùng kỳ tuyệt.

Choảng một tiếng, ngọc tiêu và trường kiếm va chạm với nhau.

Ngọc tiêu trong tay Lộng Ngọc bị dội mạnh ra, khiến nàng cảm thấy cánh tay tê buốt, bất giác lùi lại phía sau một bước.

Lê Kim Hành gằn giọng nói:

- Tiện tỳ! Người tự tiện muốn tìm cái chết thì chớ trách bản đường chủ nhé. Nói đoạn hắn vung lưỡi gươm lên, kinh phong rít lên veo veo, sao bạc lập lè khắp nơi.

Bỗng ngay lúc ấy chiếc tiêu của Triều Vân từ phía sau lưng hắn xông tới, đồng thời nàng nạt to:

- Nếu lão gia tử biết được chuyện này thì chẳng biết ai là kẻ mang họa vào thân?

Lê Kim Hành nghe nói giật mình, hắn nghiêng răng xoay mình lại phía sau, quét ngang lưỡi kiếm về phía Triều Vân với một sức mạnh phi thường, đầu mũi kiếm rung rung không ngớt.

Lộng Ngọc thấy thế kinh hãi, biết Lê Kim Hành có dụng ý muốn sát hại hai nàng nên mới dùng toàn những chiêu thức hiểm độc. Thế kiếm đó nếu Triều Vân mà không lách khỏi thì sẽ mất mạng ngay.

Nàng không kể gì nữa, tấn công liền ba thế vào phía sau lưng y. Lê Kim Hành cảm thấy sau ót mình có kinh phong nổi lên thì buộc phải lách người tránh ngang để tự bảo vệ tánh mạng.

Hai cô gái cũng biết nếu thua là phải chết nên chủ động tấn công, bám sát đối phương như hình với bóng. Hai chiếc ngọc tiêu như hai con rồng đang giận dữ, công ra toàn những thế kỳ tuyệt hiểm hóc. Lê Kim Hành buộc phải thủ nhiều hơn công, tay chân bắt đầu luống cuống.

Bỗng nhác thấy đám thủ hạ đang đứng trơ như phỗng, y chợt nảy ra một ý, quát to lên:

- Sao bọn các ngươi không mau xông vào Xuyên Sơn động bắt lấy hai cái thằng ranh ấy cho ta?

Bọn thủ hạ nghe tiếng quát thảy đều giật mình, tuy khiếp sợ Đào Như Hải nhưng cũng không dám trái lệnh. Chúng do dự giây lát rồi ủa nhau kéo thẳng

vào trong.

Lộng Ngọc và Triều Vân thấy thế không khỏi biến sắc mặt, cuống quýt cả lên, thế tiêu cũng không khỏi trở thành rối loạn.

Chính đó là dụng ý của Lê Kim Hành, y vừa nhận thấy hai nàng mất bình tĩnh liền vung gươm tấn công như chớp nhoáng. Nghe xoảng một tiếng, cả hai chiếc tiêu trong tay va mạnh vào trường kiếm rồi tuột khỏi tay hai nàng bay mất.

Lê Kim Hành cất giọng cười ghê rợn, mũi kiếm chỉ thẳng vào cổ họng Lộng Ngọc chỉ cách chừng vài tấc, quát to:

- Đã chịu bó tay chưa?

Lộng Ngọc chỉ cười nhạt:

- Tiểu tỳ chết vạn lần cũng chẳng tiếc, chỉ tiếc cho Lê đường chủ sao lại tự hại đến tính mệnh của mình như vậy.

Lúc đó Triều Vân tuy thấy Lộng Ngọc bị nguy hiểm nhưng cây tiêu cũng bị văng mất rồi nên chỉ đành giương mắt nhìn chòng chọc vào mặt Lê Kim Hành mà thôi.

Lê Kim Hành cất giọng lạnh lùng cười nói:

- Bản đường chủ nếu không có chỗ dựa thì há lại dám hành động thế này?

Dù cho lão gia tử có đến đây thì ta cũng có cách đối đáp, hai người nói nhiều dọa nạt phỏng có ích gì?

Lúc này bọn thủ hạ đã khiêng Lê Ngọc Hàng và Đoàn Thừa Tiên vẫn còn đang mê man bước ra, để họ nằm xuống trước mặt Lê Kim Hành. Y vừa thấy Lê Ngọc Hàng thì mặt liền lộ sát khí, cười nhạt nói:

- Tiểu súc sinh! chớ trách ta độc ác.

Vừa nói y vừa vung lưỡi kiếm lên nhắm ngay mặt của Lê Ngọc Hàng chém thẳng xuống.

Nhưng bỗng y cảm thấy cổ tay rung chuyển mạnh, trường kiếm bị hất văng ra xa, lòng không khỏi kinh hoàng thất sắc. Quay đầu lại hẳn đã thấy Đào Như Hải đang đứng sững, sắc mặt lạnh lùng như giá băng, đôi mắt sáng ngời nhìn chòng chọc về phía mình thì không khỏi rùng mình liên tiếp mấy lượt.

Y vội vàng cúi người thi lễ nói:

- Lão gia tử.

Đào Như Hải buột miệng cười lạnh lùng nói:

- Người vẫn còn xem lão phu ra gì ư?

Lê Kim Hành nghe vậy thì biết Đào Như Hải đang vô cùng tức giận, y hồn phi phách tán cúi đầu đáp ứng:

- Thuộc hạ ...tự hỏi lương tâm mình từ trước đến nay chưa từng làm gì ...

Đôi mắt của Đào Như Hải tràn đầy phẫn nộ, lão quát to cất lời:

- Người xem lệnh của ta chẳng khác lời nói đùa con nít, còn dám tỏ ra phản nghịch bất kính như vậy ...

Lê Kim Hành vội đỡ lời:

- Lão gia tử cũng biết giữa thuộc hạ và thằng em ngỗ nghịch này có lời thề không đội trời chung, như lửa với nước mà. Thuộc hạ nghĩ giết nó đi để trừ hậu hoạn thì chẳng có gì là sai cả.

Đào Như Hải lại quát lên:

- Câm miệng! Đã làm môn hạ của lão phu thì người không còn hoàn toàn tự do nữa. Hiện giờ Lê Ngọc Hàng đã mất hết sáng suốt, ta muốn lợi dụng nói để hoàn thành một công việc hết sức trọng đại, chẳng có gì là thiên vị hẳn cả. Người đã biết tội chưa?

Nói tới câu cuối cùng về mặt của Đào Như Hải lộ sát khí rõ rệt. Lê Kim Hành run rẩy nói:

- Thuộc hạ biết tội rồi!

Đào Như Hải lại quát lên:

- Còn chờ ta hạ thủ nữa hay sao?

Lê Kim Hành biến sắc mặt, tim đập thình thịch, mồ hôi tuôn như suối. Bỗng ngay lúc ấy có một giọng nói già nua vang lên:

- Nghĩ tình Lê đường chủ mới phạm tội lần đầu, nể tình tiểu đệ lão huynh tha cho y một lần được không?

Cùng một lúc với tiếng nói ấy, Quỷ Ảnh Tử Cao Thiết Sơn từ xa lướt đến nhanh như chớp.

Đào Như Hải gằn giọng nói:

- Lão phu thi hành kỉ luật lúc nào cũng nghiêm minh, tội nào trừng trị thế ấy, tuyệt không sai chạy.

Lê Kim Hành nghiêng chặt răng nói:

- Thuộc hạ xin cảm ơn lão gia tử tha mạng.

Nói dứt lời y vung trường kiếm lên chém thẳng vào cánh tay trái của mình. Nghe xoẹt một tiếng, bàn tay trái của y đã rơi xuống đất, máu tươi tuôn như suối. Y cắn răng chịu đau, lấy ra một gói thuốc trị thương rắc lên rồi xé một vạt áo ra băng bó.

Cao Thiết Sơn đưa mắt nhìn Lê Kim Hành một lượt rồi quay qua Đào Như Hải nói:

- Nghe đâu Âu Dương Tuyền hiện đang trú ngụ trên một hòn đảo nhỏ ở giữa Thái Hồ, đảo ấy rộng không hơn năm dặm, chung quanh đá ngầm dày đặc, vô cùng nguy hiểm. Hơn nữa số đá ngầm ấy trời sinh đã ngẫu nhiên thành một Mê Tung trận đồ, rất khó xâm nhập.

Đào Như Hải trầm ngâm trong giây lát rồi nói:

- Chỉ có thế thì có gì đáng sợ. Có điều lão già đó đang bị số đông nhân vật võ lâm để ý vậy chi bằng ta cứ để cho bọn họ ra tay trước, gặp trở lực mà rút lui hết đi, chừng ấy chúng ta thông thả xuống tay cũng không muộn.

Cao Thiết Sơn lại nói:

- Thế thì bây giờ ta cũng nên đến đó để dò xét qua một lần cho biết.

Đào Như Hải gật đầu nói:

- Cũng được.

Lão quay qua Lê Kim Hành gần giọng nói:

- Kể từ nay ngươi phải theo lão phu, không được đi bừa bãi. Những người khác trở về phân đàn chờ lệnh.

Cao Thiết Sơn đưa tay kéo Lê Kim Hành rồi cùng Đào Như Hải chạy bay đi. Bọn thủ hạ của Lê Kim Hành cũng giải tán.

Gió đêm thổi thực mạnh, trăng sáng vằng vặc. Lộng Ngọc và Triều Vân qua một cơn nguy hiểm cùng thở ra một hơi nhẹ nhõm. Hai nàng liếc nhìn Lê Ngọc Hàng và Đoàn Thừa Tiên đang nằm mê man mà nước mắt tuôn như mưa.

Qua một lúc sau Triều Vân mới chui đôi dòng lệ rồi nói:

- Tỷ tỷ, chúng ta có khóc cũng vô ích, vậy mau cứu tỉnh họ trước đã.

Lộng Ngọc đưa tay áo gấm lên lau nước mắt, thở dài nói:

- Nói thì nói thế chứ hai người họ hiện giờ đã mất hết sáng suốt, khi tỉnh dậy cũng ngơ ngơ ngáo ngáo, vậy thử hỏi làm sao chúng ta vui cho được.

Bỗng có một tiếng cười vọng đến:

- Không sao đâu, tại hạ có một cách làm cho hai anh ấy trở lại sáng suốt như xưa.

Hai cô gái nghe qua không khỏi giật mình. Họ quay đầu nhìn lại thì thấy Tiêu Tông Kiệt và Thần Châu Song Sát đang đứng sau lưng. Cả hai hết sức mừng rỡ, nhanh nhẹn sụp xuống thi lễ.

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười nói:

- Nhị vị cô nương xin hãy đứng lên, phiền hai người đi lấy cho tôi một chén nước suối.

Giữa núi rừng không biết tìm đâu ra vật đựng nên hai nàng nhìn nhau ngơ ngác.

Đông Phương Hiểu Tinh lấy trong lưng ra một cái bầu rượu, cười nói:

- Tạm thời dùng đỡ cái này nhé.

Lộng Ngọc nhận lấy rồi cất bước chạy thật nhanh.

Tiêu Tông Kiệt lấy hai viên thuốc ra bỏ vào miệng Lê Ngọc Hàng và Đoàn Thừa Tiên rồi nhanh nhẹn vung chỉ lên điểm vào mười mấy huyệt đạo trên người họ.

Thần Châu Song Sát trong thấy chỉ pháp của y cao siêu lạ lùng thì không khỏi lấy làm thán phục, tự cảm thấy chính mình không sao bì kịp.

Phút chốc sau Lộng Ngọc bưng một bầu nước chạy về.

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Cô nương, thuốc giải độc ở đâu?

Lộng Ngọc vội lấy thuốc giải ra nói:

- Thuốc này chỉ có thể cứu tỉnh hai người chứ thần trí thì vẫn còn bị tên lão tặc khống chế.

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười đáp:

- Xin hai vị yên tâm, tại hạ cam đoan trao trả lại hai đức lang quân hoàn toàn khỏe mạnh và tươi tỉnh.

Hai cô gái nghe thế không khỏi đỏ bừng mặt, cúi đầu e thẹn không tả xiết.

Tiêu Tông Kiệt sau khi cho hai người uống thuốc xong thì nói:

- Khoảng nửa tiếng sau họ sẽ tỉnh dậy, giờ đây tại hạ muốn nhờ nhị vị dẫn đường để cứu các vị tăng nhân Thiếu Lâm. Trong đêm nay thì chắc chắn là lão tặc ấy không thể có mặt ở phân đàn.

Lộng Ngọc nói:

- Tại phân đàn tuy không có lão nhưng bọn đệ tử rất đông, vậy muốn giải cứu các vị tăng nhân thì phải nhọc sức đánh nhau với chúng, vạn nhất lọt vào mưu gian của lão tặc thì càng nguy hơn. Bởi thế ý của tỳ nữ là bắt giặc nên bắt tên đầu sỏ, ta trừ tên lão tặc thì hay hơn.

Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Cô nương có biết lão đi đâu không?

Lộng Ngọc nói:

- Vừa rồi Cao Thiết Sơn có đến rủ lão đi một hòn đảo hoang nhỏ trên Thái Hồ, nghe nói đó là nơi ẩn náu của Âu Dương Tuyên.

Tiêu Tông Kiệt cất tiếng cười ha hả, hoàn toàn không để ý gì đến lời nói của Lộng Ngọc.

Lộng Ngọc đỏ bừng mặt nói:

- Có phải công tử nghi ngờ lời nói của tỳ nữ không?

Tiêu Tông Kiệt lắc đầu đáp:

- Tại hạ nào lại không tin cô nương, nhưng vì cô nương chưa biết tính lão tặc ấy vô cùng gian manh sâu hiểm ...

Chàng ngưng lại quay người bước đến một tảng đá lớn, đưa mắt nhìn Thái Hồ trầm ngâm nghĩ ngợi. Lúc bảy giờ trăng hãy còn sáng vàng vạc, trên mặt hồ rộng ba vạn sáu nghìn mẫu như được trùm lên một lớp the mỏng, trắng xóa mông lung, xinh đẹp vô cùng.

Thần Châu Song Sát đưa mắt nhìn nhau một lượt rồi bước đến gần Tiêu Tông Kiệt. Đông Phương Hiểu Tinh cất tiếng ho một tiếng rồi nói:

- Lão nhận thấy lời nói của Lộng Ngọc cô nương rất đúng, chẳng hay thiếu hiệp có ý nghĩ thế nào?

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười hỏi:

- Nhị vị chưa quên pho Hàn Thiết Quan Âm chứ?

Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Đó là một vật quý báu vô cùng trong võ lâm, ai mà không ham muốn. Tuy nhiên giờ đây anh em của lão không còn tha thiết như lúc trước nữa. Nhưng

cũng không thể để cho tên lão tặc ấy lấy đi mà dựa vào đó giày xéo võ lâm. Anh em lão cũng muốn nhân đó mà trả cái thù bị lão ngằm ám hại.

Tiêu Tông Kiệt cất tiếng than dài:

- Nhị vị không biết cá tánh gian manh của tên lão tặc ấy đâu. Pho Hàn Thiết Quan Âm thực đang ở trong tay lão, pho mà Âu Dương Tuyền lấy đi chỉ là đồ giả.

Thần Châu Song Sát kinh hãi cùng hỏi:

- Thật ư?

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Tại hạ dám quả quyết như vậy.

Đông Phương Hiểu Bạch lấy làm lạ hỏi:

- Pho Hàn Thiết Quan Âm đã ở trong tay lão rồi thì lão còn đến Thái hồ làm gì? Thực lão không sao hiểu nổi.

Tiêu Tông Kiệt nhìn Thần Châu Song Sát nói:

- Nguyên nhân sâu xa thì nhất thời khó mà nói ra minh bạch. Nếu hai vị muốn trả thù thì chúng ta cứ ở lại đây. Theo tại hạ đoán thì nội trong vòng sáng ngày mai thế nào lão tặc cũng quay trở lại.

Thần Châu Song Sát nếu không được Tiêu Tông Kiệt cứu nguy cho thì thanh danh cả đời đã bị trôi theo dòng nước. Nên mỗi lần nghĩ đến thì lại hết sức căm hận Đào Như Hải, xem y như cái gai trước mắt, không thể không nhổ bỏ.

Tiêu Tông Kiệt biết Song Sát tánh tình rất ngạo mạn, chỉ vì nhất thời thiếu cẩn thận mà bị Đào Như Hải thanh toán ngằm nên họ coi đó là một sự nhục nhã to lớn không thể không báo thù. Chàng cũng thấy rằng nếu không để cho Song Sát gặp phải một vài vố đau để dịu bớt tính kiêu ngạo đi thì đó còn là một mối lo lớn.

Bởi thế khi Song Sát đồng ý ở lại Thiên Bình để chờ đợi Đào Như Hải thì Tiêu Tông Kiệt liền mỉm cười nhanh nhẹn lướt tới trước mặt Lộng Ngọc và Triều Vân, kề tai nói nhỏ với họ một hồi. Hai cô nghe xong vội vàng đỡ lấy Lê Ngọc Hàng và Đoàn Thừa Tiên hối hả bỏ đi ngay.

Kể đó Tiêu Tông Kiệt cũng nhanh nhẹn lao người đi mất hút. Trên Vọng Hồ Đài chỉ còn lại Thần Châu Song Sát sừng sững giữa đêm khuya, tà áo không ngớt tung bay theo gió.

Sao sáng đầy trời, nhấp nháy không ngớt. Gió đêm thổi to lạnh buốt cả xương tủy.

Tiếng chuông chùa từ hướng Linh Nghiêm Tự vọng đến, theo gió loan truyền ra tận tít mù xa.

Trăng lặng sao mờ, cả bầu trời đang đắm chìm trong màn đêm bao la. Bên dưới sườn núi, tiếng sóng trên mặt hồ không ngớt vỗ xào xạc vào mé bãi, nghe như tiếng thầm thì oán thán.

Bỗng đâu Thần Châu Song Sát nhanh nhẹn quay người lại cùng đưa mắt nhìn thẳng vào đám cây rậm rạp. Đông Phương Hiểu Tinh cất giọng lạnh lùng nói:

- Anh em lão phu ở đây chờ đợi đã lâu rồi, sao Đào lão sư không bước ra cho anh em lão phu được gặp?

Liền đó bỗng nghe một giọng cười ha hả, rồi có tiếng nói đáp lại:

- Đôi tai và đôi mắt của nhị vị hết sức thính nhạy, vừa nghe qua tiếng gió đã biết ngay vị trí của đối phương. Tên tuổi Thần Châu Song Sát vang lừng bấy lâu nay thực không ngoa tí nào.

Cùng một lúc với tiếng nói, Đào Như Hải với dáng điệu uy nghi dẫn theo đám người nữa bước ra.

Đông Phương Hiểu Bạch nói:

- Đào lão sư, anh em lão phu chỉ muốn giành lại công bình ...

Đào Như Hải cất tiếng cười ha hả, ngắt lời:

- Trong võ lâm chuyện phải trái rất khó bình luận, kẻ nào thắng là hơn.

Huống chi Đào mỗ đối với nhị vị không hề có ác ý, nếu nhị vị cho rằng đó là thù hằn thì Đào mỗ cũng không biết làm cách nào hơn, đành thẳng thắn đón nhận vậy.

Ngụ ý của lời nói ấy tràn đầy vẻ ngông cuồng kiêu ngạo. Thần Châu Song Sát nghe thấy sa sầm nét mặt, thái độ lạnh lùng ngay. Đông Phương Hiểu Bạch quát:

- Đào Như Hải! Chân tài thực học của ngươi thì xoàng, chỉ ý vào âm khí tuyệt độc là Thanh Lân Tinh Cầu thì to mồm làm gì?

Đào Như Hải nghe qua không khỏi giật nảy mình. Suốt nửa năm trở lại đây lão đã gặp rất nhiều thất bại chua cay, ngay cả thể nhị bị người ta bắt đi đến bây giờ vẫn chưa biết tung tích ở nơi nào khiến cho lão căm hận đến xương tủy, mà trong lòng cũng ngậm kinh hoàng tột độ. Hơn nữa mấy hôm trước lão còn bị một chàng thiếu niên che mặt ra tay làm nhục trước mặt Cửu Long Giáo chủ phải bỏ chạy, cũng là một chuyện khiến lão nghiêng răng căm hận mỗi khi nghĩ qua.

Đồng thời lão cũng được biết sư thúc của Huyền Băng Lão Mị, tức lão già quái dị tóc phủ tới vai kia, hiện cũng xuất hiện tại Thái Hồ. Lão già ấy võ công cao tuyệt. Cứ theo tình hình mà nói thì tất cả yêu tà thuộc lớp già đã ẩn cư nay cũng sẽ ùn ùn kéo trở ra. Bước đường ngày mai sẽ đầy dẫy những gian nguy hiểm trở, khiến lão không khỏi hết sức lo âu canh cánh.

Hai tháng gần đây số tóc trắng trên đầu Đào Như Hải mỗi ngày một nhiều, chứng tỏ trong lòng lão ta hết sức phiền muộn. Tình thế hiện nay cho thấy trừ phi lão tỉnh ngộ quay đầu là bờ, còn không thì tất sẽ lâm vào tình trạng lơ leo lưng cọt không dám xuống nữa.

Sắc mặt của Đào Như Hải bỗng trở nên hằm hằm, tràn đầy sát khí, lão nghĩ:

- “Nếu không làm thì thôi, mà làm thì phải làm cho tới cùng. Muo sự tại nhân mà thành sự tại thiên. Nếu ta cứ rụt rè thì e rằng mãi cũng chẳng thành công được”.

Nghĩ đoạn lão cất tiếng cười cuồng dại, nói:

- Nói dài dòng chỉ chỉ làm trò cười cho bọn tiểu nhân vô sỉ, nhị vị hãy ra tay cho rồi.

Nói dứt lời lão tròn tròn xoe đôi mắt cộp, dáng điệu vô cùng uy nghi.

Đông Phương Hiểu Tinh đưa chân bước tới một bước rồi từ từ nâng cao đôi chưởng lên.

Đào Như Hải ngoài mặt tuy tỏ ra ung dung nhưng đứng trước đại địch trong lòng cũng không khỏi hết sức căng thẳng.

Gió đêm thổi mạnh, trên đỉnh Thiên Bình tràn ngập không khí chém giết rùng rợn.

Bên ngoài một ngôi chùa tọa lạc cách Thiên Bình sơn mười dặm về phía Nam có hàng vạn gốc cổ thụ cao chọc trời. Bóng trăng soi lên nhành lá của những cây cổ thụ tạo thành những bóng đen loang lổ trên mặt đất. Đêm khuya tịch mịch, chỉ nghe tiếng gió thổi rì rào.

Bỗng đâu có một bóng người lướt nhanh trên nền trời rồi đáp nhẹ nhàng xuống một cây cổ thụ cành lá cong queo. Y được trùm kín trong một lớp vải đen, chỉ có lộ hai cánh tay ra ngoài, mới nhìn qua chẳng khác gì một con yêu tinh nơi rừng hoang núi vắng, trông thật ghê rợn.

Bỗng có tiếng quát to:

- Lũ yêu ma mà cũng dòm ngó bản tự hay sao?

Cùng một lúc với tiếng quát có hai gã đàn ông đứng tuổi mặt mày quái dị, tay cầm trường kiếm lướt thẳng tới.

Người che mặt áo đen vừa xuất hiện cười một nụ cười sâu hiểm, nói:

- Mau vào gọi bọn Vô Tình Tú Sĩ ra đây chịu tội.

Gã đàn ông đứng phía bên trái vung thanh kiếm lên chém vào người che mặt đồng thời quát:

- Với tài nghệ của ngươi nào đáng đến đây ngông cuồng, mau đỡ... Y nói chưa dứt lời thì người che mặt đã nhanh như chớp chụp lấy thanh kiếm của y kéo về phía mình, đồng thời vung mạnh trở lại.

Tức thì, cùng với một tiếng gào thảm thiết, thân hình của gã đàn ông ấy đã ngã lăn ra đất, thanh trường kiếm của y cắm vào ngực của chính y, máu tươi phun xối xả, chết ngay lập tức.

Gã còn lại thấy thế không khỏi kinh hoàng thất sắc, quay người định bỏ chạy đi.

Nhưng có một luồng kinh phong từ phía sau ập tới, gã cảm thấy đôi vào đau đớn vô cùng, không kìm được bắt tiếng la thảm.

Thì ra đôi vai của hắn đã bị người che mặt bóp gãy hết xương cốt.

Người che mặt cất tiếng cười nhạt nói:

- Người còn giữ được cái mạng, mau chạy vào trong gọi bọn chúng ra nhanh lên.

Bỗng từ trong lùm cây rập rập có nhiều bóng người bước ra. Nhìn kỹ thì thấy đó là năm người khỏe mạnh, nhưng không thấy bóng dáng bọn Vô Tình Tú Sĩ trong đó.

Người đi đầu mình mặc một chiếc áo dài trắng, sắc mặt tái nhợt như một tờ giấy, răng hô lộ cả ra ngoài trông hết sức ghê rợn.

Kế đó là một lão già thấp bé tóc rối bù, dưới cằm có một chòm râu ngắn, đôi mắt chuột không ngớt chớp chớp.

Phía sau hai lão già đó là hai gã đàn ông khổng lồ, một áo vàng một áo đỏ, tay cầm một ngọn phướn giương lên, trông chẳng khác gì hai cái xác chết khô.

Sau chót hết là một người đàn bà da trắng như tuyết, tuổi trên dưới bốn mươi nhưng hầy còn duyên dáng. Minh y thị mặc áo ngắn đen bó sát thân hình, đôi nhũ hoa nhô cao, những đường cong trên thân thể hoàn toàn lộ liễu.

Gã quái nhân áo trắng gần giọng nói:

- Khá khen cho thằng nhãi kia dám đến đây giả ma giả quỷ. Người hãy gỡ cái khăn che mặt xuống rồi xưng tên họ, bằng không lão phu vung chưởng đánh chết người lập tức.

Người che mặt cất giọng lạnh lùng đáp:

- Ta dám chắc ông không thể đánh chết được ta. Huống chi ta đến đây cũng không phải muốn gây sự với năm vị. Cả năm vị đều là người xa lạ, chắc đều là yêu ma mới dần bước giang hồ phải không?

Quái nhân mặc áo trắng quát to:

- Câm miệng, nếu bọn lão phu xưng lai lịch thì có lẽ người sẽ sợ đến vỡ cái mặt chó ra đó.

Người che mặt cất giọng khinh lờn nói:

- Đã sợ thì không đến đây, lời nói của ta có đúng không?

Đôi mắt của quái nhân áo trắng trợn to, nói:

- Lão phu là Thôi Mạng Vô Thường Viên Tông Nam.

Lão lại chỉ về phía những người kia nói tiếp:

- Lão thấp bé là Minh Kha Di Quân Kha Dục, hai người to lớn là Thiên Tàn Tinh Tả Phi Long và Địa Sát Tinh Chung Chấn Giang. Cô nương đó chính là Mê Dương Xà Nữ Thôi Nhân Nhân.

Người che mặt nghe xong cất tiếng cười to nói:

- Tên tuổi của các vị thật là xa lạ với ta. Hôm nay ta đến đây chỉ muốn gặp bọn Vô Tình Tú Sĩ, các vị mau tránh ra đừng làm mất thời giờ của ta nữa.

Thực ra tên tuổi của Nam Hoang Ngũ Hung rất nổi tiếng thì người che mặt lẽ nào không biết, y chỉ giả vờ như vậy.

Viên Tông Nam nghe qua lời nói đó thì hết sức tức giận, lão cười nhạt:

- Muốn gặp bọn người Vô Tình Tú Sĩ cũng chẳng có gì khó, chỉ cần đánh bại Viên mỗ là được.

Ngay lúc đó Mê Dương Xà Nữ Thôi Nhân Nhân lao thoát tới trước, vung cánh tay ngọc lên chụp thẳng vào mặt của người che mặt, đồng thời cười giòn nói:

- Người chẳng dám cho người ta thấy mặt hay sao?

Chỉ lực của bà ta rít trong gió nghe vèo vèo, một mùi thơm tỏa ra ngào ngạt.

Năm ngón tay của Thôi Nhân Nhân chỉ còn cách khuôn mặt của người che mặt không đầy một thước thì bỗng bà ta như bị rắn độc cắn phải, vội đảo người quay trở về, miệng khê rên rì, chân loạng choạng phải mất một lúc mới đứng vững được, mắt lộ vẻ giận dữ kinh hoàng.

Vì vừa rồi bà ta bị một luồng chỉ lực bắn thẳng nhũ hoa làm cho khắp người tê dại, chân lực cũng tiêu tan mất. Mặc dù bà đứng lại trên mặt đất rồi mà cảm giác tê dại trong người vẫn không hết mà trái lại còn gia tăng thêm. Bà ta không khỏi hết sức kinh hoàng, nhìn chòng chọc về phía người che mặt.

Người che mặt lạnh lùng nói:

- Oan có đầu, nợ có chủ. Ta chẳng có liên quan gì đến năm vị, nếu năm vị cố tình gây sự thì ta bắt buộc phải thất lễ đó.

- Thế người đến đây vì Lê mỗ hay sao?

Cùng một lúc với giọng nói lạnh buốt ấy, năm bóng người lướt nhanh đến, chính là bọn Vô Tình Tú Sĩ, Huyền Băng Lão Mị, Bắc Quốc Song Ma và lão nhân tóc dài chấm vai.

Vô Tình Tú Sĩ đưa mắt nhìn khắp trên dưới người che mặt một lượt.

Người che mặt liền lên tiếng nói:

- Ta đến đây chính vì người.

- Người là ai?

- Ta là Lê Kim Hành, đến đây theo lệnh của lão gia tử ta, tức là Đào Như Hải lão nhân gia.

Vô Tình Tú Sĩ kinh ngạc, nhưng kể đó liền cất tràng cười dài, nói:

- Người thật là to gan, dám đến đây gặp Lê mỗ.

Người che mặt cười nhạt đáp:

- Tin hay không tùy người. Đào lão gia tử ta nói trước nay lão gia tử vì pho Hàn Thiết Quan Âm mà phải chịu hàm oan, do đó lão gia tử nhất định phải tìm hiểu cho rõ sự thực, không cho bất cứ ai nhúng tay vào chuyện này. Vì vậy lão gia tử có lời khuyên các người trước khi trời sang nên rời khỏi chốn thị phi này... Vô Tình Tú Sĩ ngắt lời:

- Nếu Lê mỗ không bằng lòng?

- Nếu thế lão gia tử sẵn sàng chờ đợi các người trên đỉnh Thiên Bình sơn để giải quyết chuyện này trước khi trời sáng... Người che mặt nói đến đây thì

ngừng lại một chút, cười nhạt rồi nói tiếp với giọng hết sức khinh nhờn:

- Lão gia tử nói chỉ sợ các người không có gan thôi.

Nói dứt lời y vọt mình đi mất.

Vô Tình Tú Sĩ và lão nhân tóc dài chấm vai cùng quát to lên một tiếng rồi vung chưởng ra gây thành một luồng gió lốc cuốn thẳng theo bóng người che mặt.

Nhưng người che mặt đã nhanh nhẹn dùng thể Thần Long phi không nhào lộn thân mình giữa lưng chừng trời, rồi tiếp tục vọt ra xa ngoài mười trượng.

Vô Tình Tú Sĩ vừa thu chưởng về thì bất thành linh nghe tiếng cười lọt vào tai, đồng thời lão bỗng thấy hoa mắt, sau đó nghe bốp bốp hai tiếng.

Hóa ra người che mặt đột ngột quay trở lại, y thân tốc đến bên người Vô Tình Tú Sĩ tát hai cái tát hết sức nặng nề.

Vô Tình Tú Sĩ vừa đau vừa nhục, lão dồn hết sức bình sinh xô ra hai chưởng vào ngực người che mặt. Cùng lúc đó, lão nhân tóc dài chấm vai đứng bên hông lão cũng công ra hai chưởng nhắm vào người che mặt.

Nào ngờ người che mặt đã nhanh nhẹn lách người đi, y lướt thẳng đến sau lưng của Thiên Tàn Tinh và Địa Sát Tinh tung ra hai chưởng đẩy hai gã vào luồng chưởng lực của Vô Tình Tú Sĩ và lão nhân tóc chấm vai.

Thiên Tàn Tinh và Địa Sát Tinh bỗng cảm thấy trước mặt sau lưng đều có kình phong chưởng lực, không kịp suy nghĩ nữa giờ hết sức bình sinh tung chưởng ra. Ầm ầm mấy tiếng, hai gã bị hất văng ra xa, xương bả vai xuyết nữa gãy nát. Cố gắng rùn chân đứng vững lại, hai gã căm hờn nhìn chòng chọc vào Vô Tình Tú Sĩ và lão nhân tóc dài chấm vai, định gây sự.

Huyền Băng Lão Mị vội vàng nói:

- Đều là hiểu lầm cả, xin nhị vị chớ tức giận.

Dưới ánh trăng mờ, người che mặt vọt người lao đi xa, cất tiếng cười to nói:

- Tốt nhất các người nên rút khỏi nơi này trước khi trời sáng, kéo lại mang họa vào thân đây.

Tiếng nói chưa dứt thì bóng y đã mất hút.

Thôi Mạn Vô Thường Viên Tông Nam gầm lên một tiếng rồi phi thân đuổi theo, cả đám còn lại sau một thoáng ngơ ngác cũng liền chạy theo tức tốc.

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 52

Giả Thật Khó Phân

Vàng trắng đã lặn, sao thưa đã chìm, sương trắng phủ mờ cả bầu trời cao. Trên đỉnh Thiên Bình Sơn gió lạnh buốt cả da thịt, rừng thông reo rì rào, bỗng lũ yêu ma ùn ùn xuất hiện, làm cho không khí trên đỉnh núi lại ngột ngạt mùi sát phạt.

Tại Vọng Hồ Đài, Thần Châu Song Sát và Hồ Chương Kim Dao Đào Như Hải đang trông mặt nhau mà thủ thế, chờ đợi bùng nổ một cuộc xô xát ác liệt.

Từ phía sau Đào Như Hải bỗng có một bóng người lách mình tràn tới nói:
- Giết gà hà tất phải dùng đến dao mổ bò, xin lão gia tử hãy để cho thuộc hạ đối phó được rồi.

Tiếng nói vừa dứt thì người ấy đã lao vút về phía Đông Phương Hiểu Tinh, vung cả song chương lên đánh một đòn thật ác liệt.

Tức thì, một tiếng gào thảm vang lên từ chính miệng của người ấy.

Hắn bị hất bắn trở về, rơi xuống đất nghe một tiếng “bịch”, chết tốt.

Đào Như Hải đưa mắt nhìn kỹ thì thấy thất khiêu của hắn đều trào máu đen, tứ chi gãy lìa rơi rải rác trên mặt đất.

Với đôi mắt của Đào Như Hải mà chỉ kịp nhìn thấy hai anh em Thần Châu Song Sát bay thoát thân người tới, chứ chưa kịp nhìn thấy họ đã ra tay như thế nào cả.

Bởi thế lão ta không khỏi thảm kinh hãi, cười nhạt nói:

- Quả là hết sức ác độc.

Đông Phương Hiểu Bạch nói:

- Hai tiếng ác độc phải gắn cho ông mới hợp. Hai anh em lão phu tuy xuống tay nặng nề, nhưng chẳng hề sát hại ai mà không có lý do.

Song hề ai xúc phạm đến Thần Châu Song Sát này thì chỉ có đường chết.

Nếu không như thế thì cái tên Truy Hồn Ác Khách và La Hồn Độc Phán chẳng hóa ra là những cái tên rỗng hay sao?

- Quả là ăn nói lớn lối.

Tiếng nói vừa dứt thì Quỷ Ảnh Tử Cao Thiết Sơn đã nhanh nhẹn lướt ra như một luồng gió.

Đông Phương Hiểu Bạch cất tiếng hừ lạnh lẽo rồi đưa chương phải quét ngang qua.

Cao Thiết Sơn lách mình tránh ngang rồi tràn tới bên cạnh Đông Phương

Hiếu Bạch, đưa tay phải chặt vào đối phương hết sức nhanh nhẹn. Đông Phương Hiếu Bạch vừa nhìn qua đã nhận ra ngay đối phương chính là Cao Thiết Sơn nên lập tức có ý muốn giết chết hắn. Vì thế chưởng vừa rời của ông ta chỉ là hư chưởng, và khi Cao Thiết Sơn vừa lách mình tránh đi thì thân người của Đông Phương Hiếu Bạch cũng lao theo ngay, rồi nhanh nhẹn đánh thẳng vào lưng y một chưởng hết sức lực.

Khi chưởng lực vừa chạm vào người đối phương thì Quỷ Ảnh Tử Cao Thiết Sơn liền nhanh như chớp nhảy lùi về phía sau. Nhưng khi hắn vừa đứng yên lại thì sắc mặt đã biến đổi một cách thảm hại, lão đảo hai lượt rồi té sấp xuống đất, máu bầm từ miệng trào ra như suối.

Đào Như Hải trông thấy thế hết sức kinh hoàng.

Thì ra Cao Thiết Sơn có ác tâm nên đã vận dụng Thất Độc Công Lực trong toàn thân tập trung vào chưởng trái, định đánh ra một thế võ là giết ngay được Đông Phương Hiếu Bạch. Nào ngờ Đông Phương Hiếu Bạch tài nghệ cao cường hơn y một bậc, hơn nữa lão cũng tập trung hết sức lực đánh ra một đòn đó nên Thất Độc Công Lực của Cao Thiết Sơn bị hất ngược trở về, khiến máu huyết trong người y bị cuồng loạn và tràn vào tạng phủ.

Cao Thiết Sơn hại người không được mà trái lại còn rước họa vào thân, đây âu cũng là quả báo nhãn tiền nên hắn mới bị chết một cách thảm thiết.

Đông Phương Hiếu Bạch tuy đánh chết được Quỷ Ảnh Tử Cao Thiết Sơn nhưng chân lực trong người cũng bị hao hụt rất nhiều, máu huyết trong người đảo lộn, sắc mặt trở thành trắng nhợt như một tờ giấy trắng.

Truy Hồn Ác Khách Đông Phương Hiếu Tinh biết em mình bị nội thương khá nặng nên không khỏi cau đôi mày, nhanh nhẹn tràn tới che chắn cho em, rồi cười nhạt nói:

- Đào lão sư, bọn chúng đều là phường vô danh tiểu tốt, hà tất phải xua chúng ra chịu chết làm gì như thế chứ.

Đào Như Hải lúc ấy sắc mặt tràn đầy sát khí, cũng cười nhạt nói:

- Đào mỗ không còn khoan dung nhân đạo được nữa, mời.

Bỗng đâu lúc ấy có nhiều bóng người cùng ủa tới, chính là bọn người Vô Tình Tú Sĩ.

Đào Như Hải vừa đưa mắt nhìn thì không khỏi kinh hãi, thềm kêu khổ trong lòng.

Ánh bình minh đã lộ dạng nên thấy rõ sắc mặt của bọn người Vô Tình Tú Sĩ đều lạnh lùng như băng giá, nhìn chòng chọc vào Đào Như Hải.

Thiên Tàn Tinh Tả Phi Long nhìn Vô Tình Tú Sĩ hỏi:

- Lão ta có phải là Đào Như Hải đây không?

Vô Tình Tú Sĩ gật đầu nói:

- Đúng thế, chính là lão ta đó.

Đôi mày chỗi xuể của Tả Phi Long nhướng lên, lão quát hỏi:

- Này Đào Như Hải, còn Lê Kim Hành đâu rồi?

Đào Như Hải nghe qua không khỏi giật mình và đang định lên tiếng trả lời, thì bỗng nghe có giọng nói nhỏ như muỗi kêu vọng vào tai:

- Đào huynh, bọn người này đều cho rằng pho Hàn Thiết Quan Âm là do ông anh đang cất giữ, vậy nếu không diệt trừ chúng đi thì hậu họa khó mà lường được.

Giữa lúc lộn xộn, Đào Như Hải không thể nào phân biệt được tiếng nói ấy là của ai. Nhưng thuật truyền âm ấy nếu không phải là người có võ công cao cường thì nhất quyết không thể làm được. Lão ta không biết đó là bạn hay thù, nên nhất thời không khỏi đứng thù người ra.

Tả Phi Long trông thấy thái độ của Đào Như Hải thì lại tưởng là lão ta khinh thường mình nên tức giận bùng bùng, vung song chưởng đánh mạnh một đòn ra.

Đào Như Hải bỗng thấy đối phương đánh mình thì cũng không kìm được cơn giận, vung song chưởng đánh ra. Chưởng của lão mạnh mẽ, khí thế muốn xô bạt cả núi đồi, bên trong lại kèm theo chín mũi độc châm, mắt thường khó mà nhìn thấy rõ.

Ầm một tiếng thực lớn, Tả Phi Long lão đảo, y cảm thấy chín đại huyết trên người đều tê buốt, gào lên một tiếng lớn rồi tay chân mềm nhũn, té lăn quay ra đất chết luôn.

Địa Sát Tinh Chung Chấn Cang trông thấy nghĩa huynh bị chết thảm thì gào lên một tiếng nhanh như chớp xông tới Đào Như Hải, bất kể sống chết đánh ra liên tiếp bảy tám chưởng. Thế chưởng nào cũng mạnh mẽ như búa bổ, kinh phong dấy động ầm ầm.

Thôi Mạng Vô Thường Viên Tông Nam, Minh Phù Diêm Quân Kha Dục, Mê Dương Xà Nữ Thôi Nhân Nhân cũng đều ủa tới tấn công Đào Như Hải. Tiếp đó Vô Tình Tú Sĩ, Huyền Băng Lão Mị, Bắc Quốc Song Ma và lão già quái dị cũng gia nhập cuộc chiến.

Cuộc xô xát này thật vô cùng ác liệt, quyền chưởng chỉ phong rít ầm ầm, cát đá bay tung mù mịt. Những gốc thông to bằng miệng bát chung quanh đây cũng bị gãy rụng và cuốn thẳng lên không trông vô cùng rùng rợn.

Thần Châu Song Sát nhanh nhẹn nhảy lùi về phía sau đứng nhìn, không tham gia cuộc chiến.

Bỗng Đào Như Hải cất tiếng hú dài rồi vọt người bay thẳng lên cao, thân hình còn đang lơ lửng thì trong tay lão đã vọt ra một thanh kim đao, vung nhanh lên một lượt, ánh thép sáng lóa cả một vùng, biến thành vô số điểm bạc từ trên cao cuốn thẳng xuống.

Nghe “hự” một tiếng khô khan, Thôi Mạng Vô Thường Viên Tông Nam đã té lăn quay ra đất, trước ngực thủng bảy lỗ, máu trào ra như suối.

Lũ yêu tà trông thấy thế thì vừa kinh hãi vừa tức giận, càng nổi cơn điên ủa

vào Đào Như Hải tấn công bất kể sống chết.

Đào Như Hải siết chặt lưỡi kim đao trong tay, tung hoành như một con rồng đang nổi cơn thịnh nộ giữa biển khơi. Ánh thép chiếu ngời khắp nơi, sao bạc chập chờn đây đó, thân hình của lão thoát ẩn thoát hiện.

Lại một tiếng “xoạt” vang lên, một phần tay áo rộng của Huyền Băng Lão Mị bị đứt lìa, bay tung lên trời, cánh tay phải của lão ta cũng bị mũi đao rạch một đường dài năm tấc.

Đao pháp của Đào Như Hải quá ư lợi hại khiến cho bọn yêu tà bị đẩy lùi về sau ba bước.

Đào Như Hải vẫn đứng giữa vòng vây với lưỡi kim đao đưa ngang trước ngực, mũi đao rung rung ngân lên những tiếng dài không ngớt.

Đôi mắt của lão già quái dị trở nên hết sức âm u, lão lạnh lùng nhìn thẳng vào Đào Như Hải quát rằng:

- Đao pháp mà ngươi đang sử dụng có phải là Thiên Khu cửu thức đó không?

Đào Như Hải cười ngất như điên cuồng nói:

- Nếu Đào mỗ thực sự đã lấy được pho Hàn Thiết Quan Âm, rèn luyện được Thiên Khu cửu thức thì này giờ các ngươi đã mất mạng từ lâu rồi.

Lão già quái dị lại quát lên:

- Không hẳn là thế!

Đào Như Hải nói:

- Các hạ có lẽ là sư thúc của Hàn Băng lão sư, Hàn Phách lão nhân phải không?

Hàn Phách lão nhân gần giọng nói:

- Ngươi còn biết được tên ta thì thực là quý hóa, nếu ta sử dụng Hàn Phách thần công thì e rằng ngươi đã chết từ lâu rồi.

Đào Như Hải cười ha hả nói:

- Đào mỗ chính là đang muốn được thử Hàn Phách thần công xem nó có lợi hại như lời đồn từ trước đến nay hay không đây. Nhưng chỉ e rằng nó không hạ nổi Đào mỗ.

Hàn Phách lão nhân hết sức tức giận, quát to:

- Xin các vị hãy bước tránh xa một đường tên cho.

Lũ yêu tà nghe thấy thế liền nhanh nhẹn nhảy lùi về phía sau.

Trong khi đó Thần Châu Song Sát đã bỏ đi đâu mất dạng.

Giữa lúc Đào Như Hải và Hàn Phách lão nhân đang gìm nhau thì Vô Tình Tú Sĩ đã nhận định được sơ hở trong đao pháp của Đào Như Hải nên xâm xì bàn tán với đồng bọn, phải dùng chiêu nào để diệt trừ y.

Vô Tình Tú Sĩ là một trong Vũ Nội Bát Kỳ, tài trí hơn người, trí nhớ lại siêu việt, không ai sánh kịp.

Huyền Băng Lão Mị vừa bị thua một đường kiếm, cảm thấy vô cùng nhục

nhã, cảm tức hận không thể đánh tan xương thịt của Đào Như Hải ra. Nam Thiên Ngũ Hung bị mất hai nên hiện giờ có mối thù không đội trời chung với Đào Như Hải, nhưng còn kiêng sợ đạo pháp biến ảo của y nên chưa dám ra tay.

Hàn Phách lão nhân tức giận tràn hông, râu tóc đều dựng đứng cả lên, vận dụng toàn thể chân lực, chuẩn bị tấn công.

Riêng Đào Như Hải thì dựng đứng lưỡi dao lên, chiếu lập lòe ánh thép và chập chờn sao bạc.

Toàn thể bọn người Vô Tình Tú Sĩ ai đứng theo phương vị nấy, tập trung tinh thần thủ thế chờ đợi. Mỗi người đều sẵn sàng sử dụng võ công tuyệt học của mình, cũng như những ám khí vô cùng lợi hại mà chỉ riêng họ mới có.

Ánh triều dương đang nhô lên tại chân trời phía Đông, màu vàng chói lọi, muôn ngàn đợt sóng bạc trên mặt Thái Hồ mênh mông phản chiếu ánh sang lên tận đỉnh Thiên Bình sơn, làm cho ai nấy hoa cả mắt.

Bỗng Hàn Phách lão nhân hừ to rồi vung cả hai tay áo lên.

Đào Như Hải vội nhún mình vọt lên cao ba thước, vung mạnh cánh tay ra.

Ánh thép lạnh ngắt chói lòa khắp nơi, lưỡi dao vút qua đến đâu sao bạc lập lòe đến đó.

Minh Phù Diêm Quân Kha Dục vung tay ném ra một nắm ám khí, tỏa khói đen mù mịt hôi tanh nồng nặc.

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa rung chuyển cả núi đồi, khói đen cuộn cuộn, hơi lạnh thấu xương thì nghe mấy tiếng “hự” khô khan, rồi tất cả im lặng như cũ.

Vàng khói đen bị ngọn gió to từ mặt hồ thổi đến bay tan dần rồi trở nên nhợt nhạt.

Cảnh vật ở đỉnh Thiên Bình sơn đã có ít nhiều thay đổi, lũ yêu tà đã biến đi đâu mất dạng, chỉ còn lại hai cái xác chết của Tả Phi Long và Viên Tông Nam đang bị băng tuyết đóng long lánh như pha lê và máu tươi lổm đổm mà thôi.

Cỏ non khắp vùng cũng bị phủ lên một lớp sương lạnh trắng toát, những cành thông cạnh đây cũng tương tự, nước nhỏ xuống tong tong.

Chung quanh hơi lạnh tràn ngập, thoang thoang mùi hôi tanh khiến ai ngửi cũng phải buồn nôn.

Ánh thái dương chiếu rọi khắp nơi, cánh rừng xung quanh đang lộ màu xanh tươi mơn mớn.

Địa chỉ cũ của Quân Oa Cung trước kia của Ngô Vương trước kia mái ngói cong san sát, lâu đài thủy tạ mọc khắp nơi thì bây giờ chỉ còn lại một đồng gạch vụn đổ nát, đâu đâu cũng thấy một màu thê lương tan tác. Nơi một bức vách tường sụp đổ có một lão già áo đen đang ngồi xếp bằng nhắm mắt, sắc mặt tái nhợt trông chẳng khác nào một vị tăng nhân đang ngồi nhập định.

Qua một lúc khá lâu sắc mặt của lão ta mới thoáng hiện màu máu tươi, lồng ngực không ngớt nhấp nhô có vẻ mệt nhọc lắm.

Lão già ấy chính là Hồ Chương Kim Đào Đào Như Hải. Lão từ từ mở đôi mắt ra, chiếu ngời hai tia sáng trông thật khủng khiếp rồi thở phì một hơi dài nhẹ nhõm.

Cách đây chẳng bao xa bỗng có tiếng bước chân thật khẽ, làm cho Đào Như Hải không khỏi kinh hoàng, đưa mắt về hướng có tiếng động, quát to:

- Ai thế?

Tiếng quát của lão ta rền như sấm nổ khiến ai nghe lọt vào tai cũng phải kinh hoàng.

Liền lúc đó có một giọng lạnh lùng đáp lại:

- Chính tôi đây.

Câu nói vừa dứt, tức thì có một bóng người bay thoát đến trước mặt Đào Như Hải, bóng người ấy gầy cao, trên lưng có giắt một thanh trường kiếm.

Đào Như Hải đứng phắt dậy đưa mắt nhìn đăm đăm vào đối phương, lão nhận ra người đó chính là Châu Nhân Ký.

Châu Nhân Ký không ngừng đưa mắt nhìn khắp từ đầu đến chân Đào Như Hải, hần chẳng nói gì cả.

Đào Như Hải giả bộ cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Người là ai?

- Tại hạ là Châu Nhân Ký.

Nói đến đây, Châu Nhân Ký dừng lại trong giây lát, mặt lộ vẻ kinh ngạc nói tiếp:

- Tôn giá đây có lẽ là vị lão tiền bối mà tại hạ đã có dịp gặp tại Hương Khẩu Trấn một lần đây chăng?

Đào Như Hải không khỏi kinh ngạc và cũng không khỏi luống cuống, lão thừa nhận thì cảm thấy không hay, nhưng không thừa nhận cũng không được. Trong lòng lão ta không khỏi lấy làm lạ tại sao Châu Nhân Ký lại nhận ra mình. Cuối cùng lão lắc đầu nói:

- Lão phu không hề biết mặt ngươi, mà cũng chưa hề đến Hương Khẩu Trấn bao giờ.

Châu Nhân Ký nghe thế thì đôi mắt lộ sắc buồn bã nói:

- Nếu chẳng phải thì tại hạ thực là thất lễ quá.

Nói đoạn y từ từ quay người lại bước đi.

Đào Như Hải như sực nhớ ra điều gì, to tiếng gọi:

- Chậm đã, lão phu có điều này muốn hỏi.

Châu Nhân Ký quay mặt lại nói:

- Tôn giá nếu có điều gì xin nói nhanh nhanh, vì tại hạ còn vội đi tìm người nữa.

Đào Như Hải cười nhạt nói:

- Lão đệ là người mới nổi danh trong võ lâm, tên tuổi vang dội cả hai miền Nam Bắc sông Trường Giang, gặp được thật quý hóa vô cùng.

Chẳng hay lão đệ muốn tìm ai thế? Lão phu cũng quen biết không ít nhân vật võ lâm, biết đâu khi lão đệ nói cho lão phu nghe thì lão phu có thể giúp được gì chăng?

Châu Nhân Ký tỏ vẻ trầm ngâm trong giây lát, nói:

- Tại hạ đang muốn tìm một vị tiền bối có ngoại hiệu là Hồ Chương Kim Đào Đào Như Hải. Lão tiền bối ấy tên tuổi rung chuyển cả võ lâm, khắp vùng Thần Châu không ai là không biết. Tôn giá chắc cũng nghe đến danh hiệu của ông ấy rồi, nhưng chắc tôn giá không biết tung tích của ông ấy rồi. Đào Như Hải không khỏi giật nảy người, sắc mặt biến đổi nói:

- Thì ra là ông ấy.

Đôi mắt của lão ta vừa chiếu ra những tia sáng lạ lùng, rồi nói tiếp:

- Người lão đệ gặp ở Hương Khẩu Trấn là Đào Như Hải sao?

Châu Nhân Ký đáp:

- Rất khó xác nhận, vì từ đầu đến cuối lão tiền bối ấy chẳng hề cho biết danh hiệu thực cũng như lai lịch của mình.

Đào Như Hải hỏi tiếp:

- Thế tại sao lão đệ lại biết đó chính là Đào Như Hải?

Châu Nhân Ký gượng cười nói:

- Đây chỉ là do sự phán đoán của tại hạ, vì ngoài ông ấy ra thì chẳng còn ai nữa.

Đào Như Hải ngạc nhiên nói:

- Tại sao thế?

Châu Nhân Ký đáp:

- Vì kẻ khác thì không làm sao có được một trình độ võ học cao cường tuyệt đỉnh như vậy.

Đào Như Hải cất tiếng cười ha hả nói:

- Hồ Chương Kim Đào Đào Như Hải là người lòng dạ ác độc, tánh tình xảo quyệt thâm hiểm, tất cả nhân vật chính phái đều nguyên rủa và có ý diệt trừ, thế tại sao lão đệ lại tỏ ra tôn kính như thế?

Châu Nhân Ký cười nhạt nói:

- Giữa cái thiện và cái ác chỉ là đường tơ kẽ tóc, hơn nữa chuyện phải trái trong võ lâm thực khó bề xét đoán, mà chỉ chờ đợi đến khi con người nằm yên trong áo quan rồi thì mới có thể nhận định được, vậy tại hạ nào dám phỉ báng người ta bừa bãi.

Đào Như Hải gật đầu nói:

- Tung tích của lão ta chỉ có một mình lão phu được biết, nhưng vì lẽ gì mà lão đệ lại muốn gặp lão ta gấp rút như vậy?

Sắc mặt của Châu Nhân Ký lộ vẻ kinh ngạc, đáp rằng:

- Ba hôm trước đây tại hạ có gặp một vị cao nhân trong võ lâm, và vị này có đưa một phong thư mật, bảo tìm cách trao đến cho Đào Như Hải lão tiên bối. Vị cao nhân ấy đã dặn dò là không được làm mất phong thư này, đồng thời còn chỉ điểm cho tại hạ là cứ tìm xung quanh Thái Hồ, tất sẽ gặp Đào Như Hải lão tiên bối.

Đào Như Hải cau mày hỏi:

- Có thực thế không? Hãy đưa phong thư mật ấy cho lão phu xem thử.

Châu Nhân Ký lộ vẻ luống cuống, lắc đầu nói:

- Tại hạ cần phải trao tận tay Đào Như Hải lão tiên bối, xin ông hãy chỉ dùm đường đi nước bước, tại hạ vô cùng cảm ơn.

Đào Như Hải nói:

- Lão phu chính là Đào Như Hải đây.

Trong ý nghĩ của Đào Như Hải thì bất luận lời nói ấy của Châu Nhân Ký là thật hay giả, hoặc có âm mưu gì bên trong thì lão tự tin rằng cũng có thể đối phó được. Do đó lão mới đánh bạo nhìn nhận như vậy. Nếu lão thấy ra Châu Nhân Ký có gì gian trá thì sẽ xuống tay giết ngay.

Châu Nhân Ký lộ vẻ kinh ngạc nói:

- Nếu vậy người mà tại hạ được gặp tại Hương Khẩu Trấn chẳng phải là ...

Đào Như Hải ngắt lời:

- Lão đệ không tin lão phu chính là Đào Như Hải hay sao?

Nói đoạn lão vung tay lên, sau một tiếng cách đã siết chặt lưỡi kim đao trong tay rồi nói:

- Nghe nói rằng kiếm pháp của lão đệ rất cao cường ...

Châu Nhân Ký không chờ lão nói hết câu, vội vàng khoát tay nói:

- Chẳng cần phải làm như thế đâu. Tại hạ tin lời nói của tôn giá là được rồi. Và lại nếu tôn giá không phải là Đào Như Hải thì phong thư này cũng hoàn toàn vô dụng với tôn giá mà thôi.

Vừa nói y vừa nhìn Đào Như Hải một lượt rồi rút trong tay áo ra một phong thư đưa sang.

Đào Như Hải không vội cầm lấy phong thư mà đưa mắt nhìn vào dòng chữ đề bên ngoài trước. Lão ta thấy mấy chữ bay bướm đề rõ ràng “Thân gửi Đào Như Hải huynh”.

Nét bút ấy hoàn toàn y hệt với nét bút đã viết tại gốc tùng lớn trước cửa Phúc Thọ Am trước đây.

Bởi thế lão không khỏi biến sắc, năm ngón tay run run nhận lấy phong thư, tâm trạng cũng không khỏi nặng nề như có một phiến đá đè nặng lên.

Tất cả những cử chỉ và thái độ ấy không lọt qua được cặp mắt của Châu Nhân Ký khiến gã thấy rất tức cười.

Đào Như Hải xé phong bì, thò tay vào trong lấy ra một cánh thư dày đặc những chữ. Bức thư viết rằng:

- “Trước đây tại hạ có lưu bút tích trên một cột tùng lớn ở trước cửa Phúc Thọ Am, tin rằng các hạ của đã xem qua và hiểu được mọi lẽ.

Thê nhi của các hạ đến nay vẫn bình an vô sự.

Nhưng vừa rồi Thân Thủ Báo Ứng Lỗ Công Hành bất ngờ viếng thăm tề xá, nhìn thấy sự hiện diện của họ nên không khỏi nhớ lại mối thù xưa và định sẽ xuống tay sát hại để thanh toán mối hận cũ. Tại hạ thấy vậy đã cố gắng khuyên giải hơn thiệt và không cho ông ấy xúc phạm đến thê nhi của các hạ, vì thế mà Thân Thủ Báo Ứng Lỗ Công Hành không thể làm gì khác hơn được.

Kỳ hạn một tháng nay đã sắp hết rồi. Vậy mong tôn giá vì sự an nguy của tôn thất và lệnh ái mà mau thanh toán mọi ân thù, kéo quá muộn ăn năn không kịp nữa”.

Bên dưới phong thư không ký tên ai cả mà chỉ vẽ một cái hình đầu quỷ trông hết sức ghê rợn mà thôi.

Sắc mặt của Đào Như Hải lạnh lùng như băng, xếp kỹ phong thư cất vào áo. Châu Nhân Ký chờ khi Đào Như Hải vừa thò tay vào áo thì sắc mặt bất chợt thay đổi, gãi quát to:

- Lão tặc, tiên sư là Tuyên Cơ Tử có phải bị chết dưới tay của ngươi không? Câu nói vừa dứt thì y đã phi thân vọt thẳng lên không rồi nhào lộn đầu trở xuống, tuốt lưỡi trường kiếm ra, vung thành một chuỗi sao bạc sáng ngời, từ trên cao giáng xuống đầu của Đào Như Hải.

Võ công của Đào Như Hải đã đến mức cao cường tuyệt đỉnh nên trong khi ngọn gió vừa rít lên thì lão đã nhanh nhẹn lách mình nhảy ngang ra ngoài một trượng, đồng thời vung nhanh chuôi kiếm phải ra.

Tức thì một luồng kinh phong cuốn thẳng về phía Châu Nhân Ký, mang theo bảy mũi Bạch Hổ Đinh và mười ba mũi Tam Tuyệt phách hồn châm rít gió nghe vèo vèo.

Châu Nhân Ký đánh huyệt, thế kiếm rơi vào khoảng không, thân hình từ trên cao rơi nhẹ xuống đất. Y hoàn toàn không ngờ rằng mình đang rơi vào một tình thế vô cùng nguy hiểm. Hơn nữa, vì hành động của đôi bên đều quá nhanh nên chẳng còn đủ thời giờ cho y lách tránh, y đành liều mạng dùng thế Phong quyện lạc hoa, vung lưỡi kiếm thành một bức màn dày đặc đỡ thẳng vào thế công của đối phương.

Ngờ đâu luồng kinh phong quá mạnh đã hất bay vàng kiếm quang của Châu Nhân Ký, những món ám khí tuyệt độc thì vắn vèo bay tới, nhằm vào hai mươi huyệt đạo quan trọng trên khắp người của y.

Giữa lúc những mũi ám khí chỉ còn cách người Châu Nhân Ký trong gang tấc và mạng sống của y đang như chỉ mảnh treo chuông, thì bất ngờ có một luồng kinh phong mạnh mẽ vô song không biết từ đâu cuốn thẳng tới thổi bạt chúng đi nơi khác. Thân hình của Châu Nhân Ký cũng bị hất ra xa bảy

tám trượng.

Đào Như Hải cảm thấy thân hình bị rung chuyển mạnh, lão còn đang thắc mắc thì từ phía sau có một giọng cười lạnh lùng vọng ra, đồng thời có một giọng nói:

- Lão tặc, chính ngươi lo cho mình còn chưa xong, vậy mà còn dám ra tay hạ sát kẻ khác ư?

Câu nói vừa lọt vào tai thì Đào Như Hải không khỏi nổi da gà, lão nhanh nhẹn xoay người lại, nhận ra đó là một chàng thiếu niên che mặt, chính là người đã xuất hiện ngăn chặn lão ta không cho sát hại Cửu Long Giáo chủ. Chàng thiếu niên này đã làm cho Đào Như Hải có thêm một mối lo nghĩ bất khoản, ngủ không yên giấc. Giờ đây là gặp mặt thì lão không kinh hoàng sao được. Điều làm cho lão sợ nhất chính là viên Phích Lịch lôi hỏa đạn, một hung vật độc đáo riêng của Thế Ngoại Nhất Tà Phích Lịch Chân Quân, một ma đầu khét tiếng cách đây một trăm năm mà chàng thiếu niên này đang giữ trong túi áo.

Viên lôi hỏa châu ấy nếu mang ra sử dụng thì cả một vùng chừng mười mấy trượng vuông cũng bị sức nổ của nó hủy diệt tất cả, người có võ công cao cường đến đâu cũng chống không nổi. Vì thế lão bắt giắc thối lui một bước, đôi mắt sáng ngời như điện, quát to:

- Lại là ngươi.

Chàng thiếu niên ung dung đáp:

- Đúng thế, chính ta đây.

Đào Như Hải nói:

- Tôn giá nếu quả đúng là môn đồ kế nghiệp của Phích Lịch Chân Quân thì hà tất phải che giấu chân diện mục như thế.

Chàng thiếu niên che mặt cười ha hả, nói:

- Ta chẳng phải là kẻ dối đầu, mà cũng chẳng có thù oán chi với các hạ, nếu để lộ chân tướng chẳng hóa ra thừa sao? Ta có lời khuyên tốt nhất các hạ nên dẹp bỏ lòng dạ ác độc, chân thành hối cải, hiện nay vẫn chưa muộn. Trái lại chờ đến khi đại họa lâm đầu thì dù có hối cũng không còn kịp đâu.

Vừa nói y vừa đưa cao cánh tay lên, lắc qua mấy lượt. Đào Như Hải thấy rõ giữa ba ngón tay của y có một viên đạn tròn, to cỡ hạt đào, màu tía lóng lánh.

Lão vừa nhìn qua thì đã hồn phi phách tán, đôi chân nhún mạnh vọt người bay thẳng ra xa, lướt nhanh như điện chớp, chỉ trong phút chốc đã mất hút. Châu Nhân Ký đang đứng cách xa đấy ngoài một trượng bỗng kêu to lên:

- Thiếu hiệp, sao lại để cho lão tặc ấy chạy vượt đi? Thả cộp về rừng rồi nó sẽ gây đại họa.

Chàng thiếu niên che mặt đưa tay lên gỡ vuông khăn che mặt xuống, thì ra đó chính là Tiêu Tông Kiệt. Chàng nhướng cao đôi mày, cười to nói:

- Châu huynh xin đừng quá nóng nảy. Lão tặc ấy không phải tầm thường. Tại hạ không tin rằng mình có thể thủ thắng được trong một thế đánh, nhưng lưới trời lồng lộng thưa mà khó lọt, sẽ có một ngày lão ta phải chịu đền tội mà thôi.

Châu Nhân Ký cất tiếng than:

- Lão ta chạy vượt đi như vậy, rồi đây trong giang hồ sẽ phải có thêm không biết bao nhiêu là oan hồn uổng tử nữa.

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Lão ta không chạy vượt đi được đâu, xin Châu huynh hãy an lòng.

Tại hạ nhất định tìm cách bắt buộc tên lão tặc ấy phải nhìn nhận mọi tội lỗi của mình, để Châu huynh được toại nguyện, và cũng để cho linh sư được ngậm cười nơi chín suối.

Nói đến đây, chàng dừng lại trong giây lát rồi tiếp rằng:

- Xin Châu huynh hãy trở về trước, hiện giờ tại hạ còn có một việc gấp cần làm, khi xong xuôi tại hạ sẽ trở về ngay.

Nói đoạn hai người chia tay, mạnh ai nấy lướt đi.

Mặt trời nóng bỏng như lửa khiến không khí khắp nơi đang hết sức oi bức.

Đào Như Hải đang tiếp tục lướt đi trên một con đường núi.

Trong một khu rừng dày đặc có một gian nhà to ẩn hiện giữa nhánh lá đang lay động theo chiều gió. Chung quanh gian nhà này có rất nhiều từng bách cổ thụ mọc vây quanh, nhánh nhóc cong vòng che rợp trời, bóng râm mát mẻ, tiếng ve sâu kêu diu dặt khắp ngọn cây. Nơi này không khí không oi bức như mùa hạ mà đâu đâu cũng có gió thổi phe phẩy mát dịu.

Đào Như Hải lướt tới bên ngoài gian nhà to lớn ấy thì không khỏi giật mình, dừng chân đưa mắt nhìn khắp bốn bên thăm nghĩ:

- “Chung quanh đây có rất nhiều trạm canh bí mật, thế tại sao lại chẳng thấy động tĩnh gì cả? Chẳng lẽ chúng nó lại bị hạ độc thủ hết rồi sao?” Những nghi ngờ trong lòng lão hóa ra hoàn toàn đúng với sự thật.

Lão đã nhìn thấy ở cánh rừng từng cách đây không xa có ba xác chết đang nằm lẩn trên đất. Lão vội lao người đến đấy.

Ba xác chết ấy đều bị vỡ sọ, máu óc bắn ra tứ tung, chứng tỏ số nạn nhân này đã bị đối phương dùng một thủ pháp mạnh để hạ sát nên cảnh tượng chết chóc của họ trông mới ghê rợn đến như vậy.

Đào Như Hải trông thấy thế thì biết sự việc không hay, lão nhanh nhẹn vọt thẳng người nhắm hướng căn nhà lao vút tới.

Ở trong nhà là một cảnh tượng thảm khốc. Lê Kim Hành nằm chết bên góc tường, đôi mắt đã bị kẻ địch móc mất, chỉ còn lại hai lỗ sâu hoắm đầy máu bầm, trước trán bị đánh vỡ một đường to, lồng ngực cũng bị vỡ toang, quả tim bị móc mất, tạng phủ đổ cả ra ngoài.

Trước cái chết ghê rợn của Lê Kim Hành dù cho Đào Như Hải là con người

khét tiếng tàn ác cũng không khỏi kinh hoàng biến sắc.

Khắp trong căn nhà đầu đầu cũng có xác chết nằm la liệt trong hết sức khủng khiếp, tất cả những cao thủ chính phái mà họ giam giữ cũng đều được giải thoát rồi, chỉ còn Đào Như Hải được sống sót, còn thì ngay đến một con gà, con chó cũng bị đối phương giết sạch tất cả.

Đào Như Hải giận đến râu tóc dựng đứng, hai mắt lộ tia sáng ghê rợn, lâm bầm:

- Quả là một lũ người hết sức ác độc, lão phu nếu không trả được mối thù này thì quyết không chịu ngồi yên.

Bỗng ngay lúc đó có một chuỗi cười lạnh lùng bay theo gió vọng đến:

- Việc đó e còn khó hơn lên trời đây.

Đào Như Hải biến sắc mặt, lão lao người ra vung chưởng đánh thẳng về hướng có tiếng nói, quát to:

- Lũ chuột muốn tìm lấy cái chết mà.

Chưởng lực của lão ta hết sức mạnh mẽ, cuốn tới như triều dâng, một gốc cây to bị chưởng lực đánh gãy lìa, nhánh lá tung bay đầy trời, cát bụi mịt mù đây đó trông hết sức ghê rợn.

Nhưng giọng nói khi nãy lại từ phía sau của lão ta vọng lên:

- Đào Như Hải, tức giận chỉ có hại cho tấm thân mình mà thôi, chẳng ích lợi gì trong việc đối phó với những chuyện này đâu. Mau tìm hiểu số người kia tại sao mà chết, như thế ông sẽ biết lời nói của ta không ngoa chút nào cả.

Đào Như Hải khựng người lại hỏi:

- Tôn giá là ai?

Nhưng chung quanh vẫn im lặng như một cõi chết, chẳng hề nghe một câu trả lời nào, chứng tỏ đối phương đã bỏ đi từ lúc nào rồi.

Đào Như Hải chỉ còn biết trơ trơ tức giận suông một mình, mặt tái xanh như chàm, chẳng thể làm gì hơn được.

Liên đó lão bèn xem xét kỹ lại từng xác chết và không khỏi rùng mình liên tiếp. Sự xúc động của lão từ trước đến nay chưa hề có, lão có cảm giác cả trời cao đang sụp xuống đè lên lão.

Thì ra tất cả số người kia đều trúng Ngũ Vân Xà đầu đình, chứng tỏ Lỗ Công Hành thực sự chưa chết.

Lão là người xét đoán nhanh nhẹn, nên đoán rằng Ngoạ Long Cốc chủ Đồng Hải Xuyên, cũng như Thân Thủ Báo Ứng Lỗ Công Hành và một số đại địch khác sở dĩ chưa ra mặt đối kháng với lão là vì bọn họ chưa biết rõ tung tích của pho Hàn Thiết Quan Âm, nên mới diệt trừ bọn thủ hạ của lão trước, khiến lão bị cô thế, không còn xoay sở được mà bắt buộc phải tự động dâng pho Hàn Thiết Quan Âm cho đối phương.

Nghĩ thế Đào Như Hải không khỏi cười nhạt, lão nghĩ thầm:

- “Lão phu nhất định không cho bọn mi được toại nguyện mà phải làm cho

bọn mi chết thảm thì mới hả được cơn giận của phu hôm nay”.

Nhưng lão lại nghĩ đến hoàn cảnh của thê nhi, cùng với bọn người đối địch ai cũng có võ công cao cường, tài trí vô song, rồi bỗng cảm thấy cùng đường mặt lộ, hết sức bi quan.

Liền đó, sắc mặt của lão lại biến đổi, thoáng hiện một làn sát khí, rồi dùng thể Thần Long Cửu Tiêu trong nháy mắt đã lướt đi mất hút.

Trong gian nhà to bỗng có mấy bóng người xuất hiện, phi thân nhắm hướng Đào Như Hải đuổi theo như gió cuốn.

Bóng tịch dương đã ngã về Tây, hoàng hôn trùm kín cả vũ trụ.

Trên mặt Thái Hồ sóng nước đang phản chiếu ánh sáng rực rỡ của buổi chiều tà. Những con nhạn trắng bay lượn đó đây, những cánh buồm căng gió nhấp nhô xa gần, càng làm cho cảnh sắc thêm ngoạn mục, ai nhìn thấy cũng cảm thấy thư thái trong lòng.

Giữa sóng nước mênh mông bỗng xuất hiện một cánh thuyền con, bập bênh trôi theo ngọn sóng, khi ẩn khi hiện. Trên chiếc thuyền ấy, Vô Tình Tú Sĩ đang nhắm nghiền đôi mắt, sắc mặt tái lợt.

Lão ta đã ngồi trên cái thuyền không ngớt nhấp nhô này suốt một ngày qua. Trận xô xát trên Thiên Bình sơn tuy lão ta may mắn thoát chết nhưng đã bị chưởng lực và đao chiêu của Đào Như Hải làm cho nội thương nặng nề, phải bỏ chạy tháo thân. Lúc đó lão nhắm phía dưới Vọng Hồ Đào buông mình rơi thẳng xuống, cũng may rơi vào một chiếc thuyền nhỏ bỏ trống, vội cắt dây cho chiếc thuyền trôi bập bênh theo dòng nước Thái Hồ, rồi vận dụng chân lực điều hòa hơi thở lo việc điều trị nội thương.

Ngoài ra đồng bọn của lão vận mạng như thế nào lão cũng chưa biết, nhưng đoán rằng họ cũng không hơn gì mình. Vì thế lão hết sức căm hận Đào Như Hải, và cũng hối hận là mình quá khinh địch, tự phụ nên mới gặp một thất bại chua cay như thế.

Giờ đây trên mặt hồ bỗng lại xuất hiện một chiếc thuyền con đang lướt nhanh như tên bắn. Người ngồi trong đó không ai khác hơn chính là Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khuru Mộ Bình. Hai chiếc thuyền sắp sửa lướt mặt nhau thì cả hai người trên thuyền đều nhận rõ mặt nhau, Thiết Chỉ Thư Sinh không khỏi “ủa” lên một tiếng, nói:

- Chẳng phải là Vô Tình lão sư đó sao?

Vô Tình Tú Sĩ tuy có sự chống đối ngầm với Thiết Chỉ Thư Sinh, nhưng sự giao thiệp của kẻ tiểu nhân thường nhắm vào những quyền lợi vật chất, vì thế ngoài mặt họ vẫn làm ra vẻ tương đắc, lão cười to đáp:

- Bạn cố tri thì ở đâu cũng có thể gặp nhau được cả. Quý hóa thay, quý hóa thay.

Hai chiếc thuyền đã cập sát vào nhau nên Thiết Chỉ Thư Sinh đã trông thấy rõ thân hình tiêu tụy toi tả của Vô Tình Tú Sĩ. Lão cũng là người gian xảo có

tiếng nên vừa nghe qua tiếng cười có vẻ gượng gạo, cùng dáng điệu xốc xếch của Vô Tình Tú Sĩ đã thầm đoán biết có chuyện không hay ...

Nhưng lão ta không ngờ rằng Vô Tình Tú Sĩ bị toi tả như vậy là do Đào Như Hải mà ra, nên cười thầm, nghĩ bụng:

- “Nhân vật tên tuổi như Vũ Nội Bát Kỳ tài nghệ cũng chỉ đến thế mà thôi”

Lão nhìn Vô Tình Tú Sĩ rồi làm ra vẻ kinh ngạc hỏi:

- Vô Tình lão sư, sao trông có vẻ thiếu nỗ lực?

Vô Tình Tú Sĩ nghe qua gượng cười đáp:

- Vì nhất thời khinh địch nên mới ra nông nỗi này.

Thiết Chỉ Thư Sinh cười nói:

- Còn có kẻ nào lại dám cả gan xúc phạm đến Vô Tình lão sư hay sao? Có lẽ kẻ ấy lai lịch cũng chẳng phải tầm thường đâu nhỉ.

Giọng nói của y lộ rõ vẻ xiên xỏ, khinh miệt.

Vô Tình Tú Sĩ tất nhiên nhận ra được điều đó, lão nóng mặt cười nhạt nói:

- Nếu Thiết Chỉ lão sư đánh nhau với hắn thì tin rằng tình trạng còn tệ thảm hơn Lệ mỗ.

Thiết Chỉ Thư Sinh cười cười hỏi:

- Ai vậy?

Vô Tình Tú Sĩ trầm giọng nói:

- Đào Như Hải.

Sắc mặt của Thiết Chỉ Thư Sinh biến đổi ngay, lão nói:

- Lại là hắn. Con người ấy nếu không trừ đi thì thực không làm sao mà ăn ngon ngủ yên được. Chính tại hạ cũng bị lão làm cho điều đứng đây.

Vô Tình Tú Sĩ lạnh lùng nói:

- Có phải Thiết Chỉ lão sư muốn nói đến chuyện ở Phúc Thọ Am phải không?

Thiết Chỉ Thư Sinh gật đầu nói:

- Nếu Vô Tình lão sư không chê thì trên thuyền tại hạ có sẵn rượu thịt, lão sư qua đây ta cùng uống rượu, đồng thời bàn kế hoạch diệt trừ tên lão tặc ấy được không?

Vô Tình Tú Sĩ vui vẻ nhận lời ngay. Lão ta gượng người nhảy qua thuyền của Thiết Chỉ Thư Sinh, nói:

- Tình hình hiện giờ nếu chúng ta hợp lực thì cả hai cùng có lợi, nếu không thì đảm bảo không thể tránh khỏi bị Đào Như Hải dùng độc kế hạ từng người một. Việc xảy ra tại Phúc Thọ Am cũng như một hồi chuông báo động. Chẳng lẽ Thiết Chỉ lão sư không biết Châu Thiệu Khương chính là Đào Như Hải cải trang hay sao?

Thiết Chỉ Thư Sinh nghe qua gượng cười nói:

- Châu Thiệu Khương và tại hạ trước kia giao du rất thân mật, ngờ đâu lại bị Đào Như Hải hạ độc thủ, rồi giả dạng y tìm đến tại hạ. Vì vậy tại hạ mới làm

mưu gian của lão tặc đó. Đến ngày nay mỗi khi nhớ lại tại hạ đều nguyền rủa căm hận.

Sau đó Thiết Chỉ Thư Sinh lại hỏi Vô Tình Tú Sĩ tại sao lại đụng độ với Đào Như Hải, mọi việc xảy ra thế nào. Vô Tình Tú Sĩ cũng đem việc xô xát kể lại tỉ mỉ cho lão nghe.

Thiết Chỉ Thư Sinh nghe xong không khỏi kinh hãi, lão nói:

- Nếu không diệt trừ lão tặc đó thì có ngày chúng ta đều chết không có đất chôn thân.

Nói đến đó sắc mặt của lão trở nên nghiêm nghị, đưa mắt nhìn thẳng vào Vô Tình Tú Sĩ, nói tiếp:

- Tại hạ giả vờ đi ngắm phong cảnh Thái Hồ, thực chất là đang khổ tâm suy nghĩ tìm một kế hoạch đối phó với Đào Như Hải. Tại hạ đã nghĩ kĩ rồi, nếu không lấy được pho Hàn Thiết Quan Âm cũng như Giáng Long kinh thì chắc chắn không còn đường nào có thể thực hiện được mục đích.

Vô Tình Tú Sĩ cười nhạo nói:

- Việc ấy không dễ làm đâu.

Thiết Chỉ Thư Sinh bồng quả quyết nói:

- Trên đời này không có việc gì khó, chỉ e lòng người sợ khó mà thôi. Theo lời đồn đãi thì Quỷ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyên hiện đang ẩn cư tại một hòn đảo hoang nhỏ giữa Thái Hồ này, có lẽ Vô Tình lão sư vì phải tìm nơi vắng vẻ để trị nội thương nên không được biết.

Tại hạ tin rằng chuyện đó là thực.

Vô Tình Tú Sĩ nói:

- Nếu nói thế thì việc đó chắc chắn Ngụy Hùng Hào cũng biết được.

Chi bằng chúng ta đến Sơn Minh ở phía Tây Động Đình bắt Ngụy Hùng Hào trước có phải hay hơn không?

Thiết Chỉ Thư Sinh gật đầu nói:

- Tại hạ cũng có ý nghĩ đó, nhưng vì đi một mình thì không khỏi cô thế, mà dẫu một số đông theo lại sợ giang hồ chê cười ỷ đông hiếp yếu, nên vẫn còn do dự chưa biết phải làm sao.

Vô Tình Tú Sĩ cười nói:

- Tôi và ông nào phải người dễ bị trêu chọc, ta cùng đến đó thôi.

Thiết Chỉ Thư Sinh thở dài nói:

- Nói thì nói thế nhưng nếu chúng ta có thể đến đó, thì Đào Như Hải cũng có thể đi đến đó được, tình hình không dễ chịu đâu.

Vô Tình Tú Sĩ không khỏi ngơ ngác, cười nhạt nói:

- Thực không ngờ Thiết Chỉ Thư Sinh bị rấn căn một lần mà ba năm sau trông thấy sợi dây vẫn còn sợ.

Thiết Chỉ Thư Sinh đỏ mặt nói:

- Cũng phải đề phòng chứ.

Nói đến đó y bỗng cất tiếng cười lớn, rồi nói tiếp:

- Vô Tình lão sư hào khí ngất trời, làm cho tại hạ cũng phấn chấn theo.

Được, anh em chúng ta cùng đi đến đó.

Nói đoạn y quay mũi thuyền lại, nhắm phía Tây Động Đình lướt tới.

Một vầng trăng tròn đang treo lơ lửng trên trời cao, chiếu rọi ánh sáng vàng vạc xuống Thái Hồ làm cho mặt nước trong sáng như gương.

Giữa khung cảnh trời cao lồng lộng, mặt nước nhấp nhô này thì ai cũng phải say đắm.

Trên mặt hồ bỗng xuất hiện một chiếc thuyền lớn ba buồm đang lướt nhanh.

Trên thuyền gắn một chiếc đèn tỏa ánh sáng vàng nhợt nhạt, rọi thẳng vào chiếc thuyền nhỏ của Vô Tình Tú Sĩ và Thiết Chỉ Thụ Sinh.

Hai lão ác ma trông thấy thế không khỏi sửng sốt, cùng đưa mắt nhìn lên.

Trước mũi thuyền to có ba bóng người đang đứng sát nhau.

Người đứng chính giữa tay cầm một ngọn đèn soi thẳng vào thuyền của hai lão.

Liền đó có một tiếng quát to như sấm:

- Ai thế? Đêm khuya sao lại nhởn nhơ trên mặt hồ làm gì?

Vô Tình Tú Sĩ cười nhạt nói:

- Ngụy Hùng Hào xem Thái Hồ này như là của riêng, thật khiến cho người ta tức cười quá.

Một tiếng quát to lại vọng đến:

- Bằng hữu, ăn nói hãy thận trọng ...

Câu nói chưa dứt thì Vô Tình Tú Sĩ đã nhắm chiếc thuyền to lao vút tới.

Chân của lão chưa đứng vững trên thuyền thì tay phải đã nhanh như chớp vung chưởng đánh ra.

- Ôi chao! ...

Cùng một lúc với tiếng kêu đó, gã đàn ông chính giữa đã bị lão đánh văng xuống nước. Gã đàn ông bên trái biến sắc, vung lưỡi đao thép lập lòe ánh sáng lên chém thẳng vào lão ta, đao thế hết sức mãnh liệt, rít gió nghe vèo vèo.

Vô Tình Tú Sĩ nào coi đám thủy tặc ấy ra gì, lão lách mình tránh ngang rồi vung tay kẹp cứng lưỡi đao thép của đối phương. Chưởng trái tung mạnh ra đánh thẳng vào ngực của gã đàn ông ấy.

Nghe phịch một cái, gã đàn ông bị chưởng lực trúng giữa ngực, xương cốt đều gãy nát, tâm mạch cũng vỡ, miệng trào máu tươi té ngửa chết ngay.

Trong mũi thuyền bỗng có một bóng người nhanh nhẹn lao ra, quát to:

- Bằng hữu quả là người tâm địa ác độc, không làm sao buông tha cho người được nữa rồi.

Một thanh đoản kiếm chiếu ngời ánh thép nhanh như chớp nhắm vào ngực của Vô Tình Tú Sĩ đâm thẳng tới.

Vô Tình Tú Sĩ hừ một tiếng, đứng yên không thềm nhúc nhích. Mũi kiếm của đối phương còn cách lão độ một thước thì bỗng dừng lại, chừng ấy lão mới nhận thấy đối phương là một lão già gầy cao, tuổi độ ngũ tuần, đôi mắt sáng quắc không ngớt nhìn chòng chọc vào mình như muốn đoán biết lai lịch đối phương.

Lúc ấy Thiết Chỉ Thư Sinh cũng đã nhảy qua chiếc thuyền lớn, chấp tay ra sau lưng, đứng nhìn đôi bên đang thủ thế.

Từ trong khoang thuyền có khoảng mười tên thủy tặc nữa ủa ra, nhưng chúng đều khiếp sợ võ công của Vô Tình Tú Sĩ mà chỉ đứng vòng quanh, không dám ủa vào tấn công.

Vô Tình Tú Sĩ bỗng phá lên cười nói:

- Tại sao tôn giá chưa ra tay?

Người kia sau khi nhìn rõ lai lịch của hai lão thì không khỏi rùng mình, thu kiếm lại cất tiếng cười nói:

- Thực chẳng ngờ Vô Tình Tú Sĩ và Thiết Chỉ Thư Sinh, hai nhân vật tên tuổi lẫy lừng bốn biển mà lại đi gây sự đánh nhau với đám vô danh tiểu tốt. Tại hạ tự biết mình không địch nổi, bây giờ hai vị muốn chém muốn mổ thì tùy. Nhưng tại hạ không rõ vì lẽ gì mà hai vị lại đến đây gây sự như vậy?

Vô Tình Tú Sĩ cười gằn nói:

- Một lũ ngang tàng hống hách, toàn là đáng chết.

Lão già nghe qua không khỏi rùng mình luôn mấy lượt.

Thiết Chỉ Thư Sinh vội vàng nói:

- Đây chẳng qua chỉ là một sự hiểu lầm, thôi bỏ qua đi. Nhưng chúng tôi muốn gặp Ngụy đương gia, tôn giá có thể đưa chúng tôi đến gặp được không?

Lão già lộ vẻ sững sốt nói:

- Nhị vị đến đây thực là rủi rồi, hồi sáng sớm nay đương gia đã đi Kim Lăng để lo việc hôn nhân của Thiếu đương gia, đến tối mai mới về kịp. Nếu nhị vị có chi gấp thì cứ nói với tại hạ, tại hạ là Tiền Chấn Trạch, giữ chức vụ Tuần Hồ đà chủ.

Thiết Chỉ Thư Sinh mỉm cười nói:

- Tiền đà chủ, nghe người ta đồn đãi bảo là Âu Dương Tuyên hiện đang ẩn cư tại một hòn đảo nhỏ hoang vắng giữa Thái Hồ, chẳng biết có thật hay không?

Tiền Chấn Trạch đáp:

- Quả có như thế, nhưng nơi ẩn cư của lão ta chung quanh có đến hai mươi ba hòn đảo nhỏ vây bọc, nằm chằng chịt như bàn cờ, nước sâu lại chảy xiết, vô cùng nguy hiểm. Hơn nữa, nơi đây lại là một trận đồ trời sanh, quanh co khúc khuỷu vô cùng, người đi dễ lạc vào đường cùng, chắc chắn sẽ mất mạng. Giữa ông ấy và tề đương gia từ trước đến nay không ai xâm phạm đến ai, mà

cũng chẳng hề qua lại với nhau bao giờ.

Vô Tình Tú Sĩ cười nhạt nói:

- Thế sao Ngụy đương gia lại giữ kín như vậy?

Tiền Chân Trạch đáp:

- Vì đôi bên là láng giềng, nếu gây việc hiểu lầm thì họa sẽ vào mình ngay, nên buộc phải im miệng để khỏi sinh rắc rối.

Nói đến đó lão nhìn hai tên ác ma một lượt, nói tiếp:

- Có lẽ nhị vị đến đây vì pho Hàn Thiết Quan Âm ...

Vô Tình Tú Sĩ gằn giọng ngắt lời:

- Đúng vậy, phiền Tiền đà chủ dẫn đường đến đó.

Tiền Chân Trạch lộ sắc luống cuống, không biết trả lời sao.

Vô Tình Tú Sĩ quát to:

- Người không bằng lòng ư?

Tiền Chân Trạch than dài:

- Nếu nhị vị muốn đến đây lẽ nào tại hạ không bằng lòng. Nhưng tại hạ chỉ có thể dẫn đường đến những hòn đảo nhỏ chung quanh đây thôi. Vì tại hạ từ trước đến nay cũng chưa hề ghé ngang chỗ trú ngụ của Âu Dương Tuyên lần nào cả. Khi đến gần đây nhị vị có thể dùng thuyền nhỏ xâm nhập, xin thứ lỗi tại hạ không thể làm hơn được nữa.

Thiết Chỉ Thư Sinh cười lớn nói:

- Đây là lẽ tất nhiên, cái ơn chỉ đường này tất sẽ có ngày bọn ta đền đáp, chứ ai lại đi gây khó khăn cho Tiền đà chủ, xin người cứ yên lòng.

Tiền Chân Trạch vòng tay thi lễ nói:

- Nếu thế thì tại hạ xin đích thân cầm lái.

Nói đoạn lão ta xoay người chạy dầm dẫm ra sau lái thuyền.

Vô Tình Tú Sĩ đưa mắt nhìn dầm dẫm về phía Thiết Chỉ Thư Sinh, tựa hồ không đồng ý với cách giải quyết đó.

Thiết Chỉ Thư Sinh mỉm cười nói nhỏ:

- Chừng tới đó mình sẽ có cách khác, giờ phải nói sao cho hắn yên tâm chứ.

Vô Tình Tú Sĩ lắc đầu nói:

- Vạn nhất hắn nhảy xuống nước rồi đục thuyền cho chìm, trong khi tôi và ông đều không biết lợi thì tính làm sao?

Thiết Chỉ Thư Sinh cũng không khỏi biến sắc, nhanh nhẹn nhắm hướng lái thuyền lao vút tới.

Tiền Chân Trạch trông thấy Thiết Chỉ Thư Sinh chạy như bay tới thì trong lòng đã đoán được sự việc, mỉm cười nói:

- Thiết Chỉ tiên bối có ý nghi ngờ tại hạ dùng mưu gian để hãm hại hai vị hay sao? Tục ngữ có câu “Đã dùng thì không nghi, còn nghi thì không dùng”, tại hạ dù có đưa tay lên trời thề cũng vô ích thôi.

Thiết Chỉ Thư Sinh thấy Tiền Chân Trạch đoán biết được thâm ý của mình

thì không khỏi kinh ngạc. Nhưng dù sao lão cũng là nhân vật có nhiều mưu lược, nên nhướng cao đôi mày, cười ha hả nói:

- Tiền đà chủ, tại hạ nào có ý nghĩ như vậy, chẳng qua muốn xuống đây nói chuyện, hỏi Tiền đà chủ về võ công của Âu Dương Tuyền để chuẩn bị đối phó mà thôi.

Tiền Chấn Trạch nói:

- Chẳng nói giấu gì lão tiền bối, tại hạ chưa bao giờ gặp Âu Dương Tuyền nên cũng chẳng biết võ công của lão cao thấp như thế nào. Tuy nhiên theo lời tể đương gia thì võ công của lão rất cao cường tuyệt đỉnh.

Trong khi hai người đối đáp thì chiếc thuyền vẫn chỉ mũi lướt về hướng sông nước mênh mông.

Vô Tình Tú Sĩ lúc đó chấp tay ra sau lưng đi đi lại lại, tựa hồ như chẳng để tâm đến việc gì. Kỳ thực lão đã âm thầm dùng vô hình chỉ lực hết sức thâm độc điểm huyết hết tất cả mọi người trên thuyền.

Bầu trời trong veo, trăng sáng như ngọc.

Chiếc thuyền tiếp tục lướt tới độ một giờ đồng hồ thì giữa trời nước mênh mông bỗng xuất hiện một hòn đảo nhỏ. Dưới ánh trăng sáng có thể trông thấy thấp thoáng chung quanh hòn đảo ấy, đá ngầm nhô cao lên trên mặt nước san sát như rừng, chẳng khác nào nanh vuốt của một loài thủy quái. Bỗng ngay lúc ấy sóng trên mặt hồ nổi lên dữ dội, khiến chiếc thuyền chòng chành lắc lư chao đảo. Những ngọn sóng vỗ vào vách đá nghe ầm ầm, tung bọt trắng xóa khắp nơi.

Tiền Chấn Trạch đưa tay chỉ về hòn đảo ấy nói:

- Đến rồi, hòn đảo ấy chính là nơi trú ngụ của Âu Dương Tuyền, nhị vị nên xuống thuyền tại đây. Từ đây đến đó còn nhiều hòn đảo nhỏ nằm san sát nhau, với thuật khinh công tuyệt đỉnh của nhị vị thì sẽ đến nơi một cách dễ dàng.

Vô Tình Tú Sĩ thong thả từ trên mũi thuyền đi xuống sau lái, lão đi rất thong thả, sắc mặt tươi cười.

Chiếc thuyền lúc ấy đã cập vào gần hai tảng đá lớn nhô lên trên mặt hồ.

Vô Tình Tú Sĩ bỗng cất tiếng cười ha hả nói:

- Tiền đà chủ mệt nhọc rồi.

Vừa dứt lời năm ngón tay của lão đã nhanh như chớp điểm thẳng vào trước ngực của Tiền Chấn Trạch. Y liền cảm thấy mấy huyết đạo trước ngực tê dại, mắt tự chủ té gửa ra sau.

Bọn thủy tặc đứng chung quanh trông thấy thế còn đang kinh hãi thì cũng cảm thấy đầu óc choáng váng quay cuồng, đôi mắt tối sầm rồi đều ngã cả ra. Thiết Chi Thư Sinh không khỏi hãi hùng, bắt đầu để tâm đề phòng Vô Tình Tú Sĩ. Lão nhìn bọn người Tiền Chấn Trạch một lượt rồi quay sang Vô Tình Tú Sĩ nói:

- Không vào hang cộp làm sao bắt được cộp con, thôi chúng ta đi.
Vừa nói dứt lời lão nhắm hướng hòn đảo phi thân lướt đi. Vô Tình Tú Sĩ cũng cất bước loạng choạng phi thân theo, chớp mắt đã không thấy bóng dáng hai lão đâu nữa. Trong khi đó ở một góc khác của hòn đảo, cũng có hai bóng người đang giở thuật phi hành lướt nhanh tới trung tâm.
Đồng thời ở một góc khác cũng lại có hai bóng người nữa đang phi hành, một trước một sau cách nhau chừng hai mươi trượng. Người đi sau thân hình nhanh nhẹn, lách phải luôn trái lướt nhanh trên những tảng đá, cố gắng không gây tiếng động để người đi trước không biết có người đang đi theo. Người đi trước là một lão già diện mạo âm u lạ lùng, dưới ánh trăng sáng trông lão ta như một xác chết vô hồn, khiến ai nhìn cũng phải rùng mình rợn óc. Thân pháp của lão cực nhanh, tràn tới không khác gì một làn gió thoảng, nhưng tựa hồ trong lòng đang ngổn ngang tâm sự nên cứ lướt tới mà không hề biết có người đang theo dõi.
Người theo sau có nhãn lực thật tốt, theo sát lão già như hình với bóng, chứng tỏ đó phải là một nhân vật tài hoa cái thế, võ học cao tuyệt chứ không phải tầm thường.
Tại hòn đảo này có vô số đá ngầm từ dưới mặt nước nhô lên, chẳng những chi chít mà lại tạo thành một thế trận thiên nhiên hết sức quái dị, nên không phải ai cũng có thể xâm nhập được một cách dễ dàng.
Lão già đi trước chạy một lúc thì chậm lại, nhắm một gian nhà đá xây lên bởi những tảng đá kỳ dị bước thẳng tới.
Bóng người theo dõi ở phía sau liền nhanh nhẹn phi thân lướt lên nóc ngôi nhà ấy, rồi rùn thấp người xuống, nằm sát mình trên mái nhà.
Kế đó y đưa hai ngón tay ra dúi mạnh xuống mái nhà bằng đá.
Bỗng đâu lại có hai bóng người nữa bất thần vọt đến. Người đang nằm trên mái nhà nhìn rõ hai người đó thì suýt nữa buột miệng kêu thành tiếng, nghĩ thầm:
- “Tại sao nhị vị ấy cũng đến đây?” Thì ra hai bóng người vừa đến chính là Ngọc Long Cốc chủ Đồng Hải Xuyên và Thân Thủ Báo Ứng Lỗ Công Hành. Đôi mắt của Đồng Hải Xuyên rất lạnh nên vừa lướt tới đã trông thấy bóng người nằm phục trên mái nhà, lão không khỏi sửng sốt quay qua nói với Lỗ Công Hành:
- Kỳ nhi cũng đến đây rồi kìa.
Chỉ trong nháy mắt là hai bậc dị nhân ấy cũng đã lướt đến, rồi cùng đáp nhẹ nhàng xuống mái nhà. Đào Gia Kỳ định mở miệng nói chuyện nhưng Đồng Hải Xuyên vội vàng ra hiệu ngăn lại.
Lúc ấy mái nhà đã bị Đào Gia Kỳ xoi thủng một lỗ nên Lỗ Công Hành có thể nhìn vào trong. Lão thấy một lão già diện mạo âm u lạnh lùng đang ngồi trước một cái bàn bằng đá, trên bàn có để hai pho tượng Hàn Thiết Quan

Âm, đôi mắt của lão già ấy sáng ngời, thỉnh thoảng cất tiếng cười thật là ghê rợn.

Lỗ Công Hành trông thấy thế thì không khỏi giật mình vì hai pho Hàn Thiết Quan Âm đó giống hệt nhau. Lão là chủ cũ mà cũng không nhận ra được pho nào thực, pho nào giả.

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 53

Quần Ma Thần Phục

Nhìn thấy hai pho Hàn Thiết Quan Âm giống hệt nhau thì Lỗ Công Hành không khỏi sửng sốt, thầm nghĩ:

- “Xem thái độ của tên lão tặc này dường như lão đang suy nghĩ đến một âm mưu thâm độc chi đây. Để xem hắn định làm gì rồi hãy tính” Lỗ Công Hành là người già dặn kinh nghiệm, lúc nào cũng bình tĩnh sáng suốt. Trước khi cướp được pho Hàn Thiết Quan Âm trở về thì lão ta nhất định không ra tay một cách liều lĩnh.

Đồng Hải Xuyên lúc này cũng đã xoi được một lỗ thủng trên mái nhà, nhìn xuống và cũng không khỏi sửng sốt, lão khẽ nói với Lỗ Công Hành:

- Lỗ huynh, pho nào mới là pho tượng thật?

Lỗ Công Hành gượng cười đáp:

- Tiểu đệ cũng không làm sao phân biệt được.

Đồng Hải Xuyên nói:

- Tôi và anh hãy tràn vào gian nhà đá, rồi bắt thần ra tay đoạt lấy cả hai pho Hàn Thiết Quan Âm, chừng ấy từ từ sẽ tìm ra cái nào thật, cái nào giả.

Lỗ Công Hành nói:

- Nêu ra tay mà đạt được kết quả ngay thì thực là may mắn vô cùng, nhưng nếu mà thất bại thì chỉ sợ sau này muốn tìm hắn cũng không phải là dễ.

Đồng Hải Xuyên nói:

- Có phải Lỗ huynh muốn bảo là tên lão tặc ấy còn có võ công cao cường mà bình nhật hắn che dấu không sử dụng, chỉ để chờ đối phó với những người như chúng ta không?

Lỗ Công Hành nói:

- Chính là vậy. Dụng tâm của tên lão tặc này rất sâu độc, chân giả khó lường, không ai xét đoán cho thấu được. Hiện nay sở dĩ hắn chưa dám hành động ngang tàng theo ý muốn là vì hắn chưa biết được anh và tôi đã thực sự chết hay chưa, vì lẽ đó nên hắn còn kiêng dè. Trái lại nếu tôi và anh ra mặt đấu với lão thì vì túng nước phải làm liều, hắn lấy mạng đổi mạng thì ai thắng ai bại cũng khó mà biết trước được.

Hôm nay chúng ta đến đây chỉ có mục đích là đoạt lấy pho Hàn Thiết Quan Âm trở về, nhất thiết phải cẩn thận mới được.

Đào Gia Kỳ bỗng xen vào nói:

- Kỳ nhi cũng có ý nghĩ như vậy, vì nếu lỡ không thành công làm cho lão đề

phòng cẩn thận hơn thì không hay. Tuy nhiên theo Kỳ nhi nhận xét thì hai pho Hàn Thiết Quan Âm kia đều là giả.

Lỗ Công Hành và Đồng Hải Xuyên nghe qua không khỏi sùng sốt.

Đồng Hải Xuyên hỏi:

- Làm sao con biết?

Đào Gia Kỳ nói:

- Quí Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền ẩn trốn tại hòn đảo nhỏ này, hiện nay võ lâm ai cũng biết. Kỳ nhi đoán đó là do chính tên lão tặc Đào Như Hải loan tin ra nhằm câu nhử quần hùng thiên hạ vào bẫy của hắn. Một dụng tâm chính nỡ của hắn là muốn nhệ vị đại nhân phải ra mặt mà rơi vào cạm bẫy, nhưng thiên bất dung gian, hắn không ngờ là nhệ vị đại nhân và Kỳ nhi lại đến đây quá sớm như thế, giữa lúc thế trận của hắn chưa bố trí chu đáo.

Đồng Hải Xuyên tươi cười nói:

- Chẳng phải chỉ có bấy nhiêu phải không?

Đào Gia Kỳ cười cười nói tiếp:

- Hai pho Hàn Thiết Quan Âm ấy chẳng những là hai pho tượng giả, mà theo Kỳ nhi thì chúng còn được bôi lên một thứ thuốc cực độc, trong ruột lại có chứa ám khí. Riêng pho tượng thật thì chắc lão không kịp giấu ở đâu xa mà chỉ giấu ở những hòn đảo nhỏ gần đây thôi.

Lỗ Công Hành nói:

- Vậy theo ý người thì thế nào?

Đào Gia Kỳ nói:

- Nhệ vị đại nhân chớ nên chạm mặt với tên lão tặc ấy mà chỉ nên tìm hiểu xem pho tượng thật đang được cất giấu ở đâu, nhằm cướp lấy đem về. Như vậy mình không sợ chi Đào Như Hải không tìm đến Vân Môn Giáp tại Hoàng Sơn mà cướp nó. Ta đảo lộn địa vị chủ khách để buộc Đào Như Hải tự dẫn thân đến nộp mạng.

Lỗ Công Hành gật đầu nói:

- Ý của con rất hay, cứ vậy mà làm thôi.

Bỗng ngay lúc ấy có một bóng người phi thân rất nhanh, lướt thẳng đến căn nhà. Y vừa đến trước cửa thì đã nghe Đào Như Hải từ bên trong hạ giọng hỏi:

- Có phải Thạch hiền đệ không?

- Chính là thuộc hạ đây!

Bóng người mới đến lập tức lên tiếng trả lời, nhưng không dám vào nhà, y đứng ngoài nói tiếp:

- Bẩm lão gia tử, ngoài thế trận có người xâm nhập.

Đào Như Hải nói:

- Hiền đệ có biết là lũ chuột nào không?

Người đứng trước cửa trả lời:

- Bọn chúng có đến mấy nhóm. Theo như thuộc hạ dò xét được thì một nhóm gồm Vô Tình Tú Sĩ, Thiết Chi Thụ Sinh, nhóm khác thì đều là thuộc hạ của Lệ Sơn Lão Yêu, nhưng không thấy Lệ Sơn Lão Yêu xuất hiện. Ngoài ra, những nhóm khác thuộc hạ cũng đang cho người đi dò xét. Vậy xin lão gia tử định đoạt.

Đào Như Hải nói:

- Hiền đệ mau trở lại đảo lộn trận thế ngay và tạm thời đứng ra đốc suất mọi việc canh phòng, ngu huynh cũng sẽ ra đó ngay.

Bóng người trước cửa dạ một tiếng rồi lao người đi luôn.

Lỗ Công Hành từ chiếc lỗ thủng trên mái nhà nhìn xuống chú ý theo dõi mọi cử động của Đào Như Hải. Lão cầm lên một pho Hàn Thiết Quan Âm rồi đi thẳng đến trước một bức vách đá, đưa tay trái ra nhấn mạnh vào một mảnh đá gỗ cao.

Tức thì bức vách đá ấy bỗng mở ra một cánh cửa, để lộ một cái học vuông độ ba thước. Đào Như Hải cất pho tượng lão đang cầm vào đấy, trên khoe miệng lộ nụ cười ghê rợn, vách đá từ từ khép lại.

Lỗ Công Hành thầm nghĩ:

- “Nếu sắc mặt người vẫn bình thường thì ta còn tưởng là người cất pho tượng thật đi. Người quả thật là một con cáo già, nhưng đáng tiếc vẫn không che dấu được nguyên hình” Sau đó Đào Như Hải đi lại vòng quanh trong phòng hai lượt, tựa hồ như đang nghĩ ngợi một việc gì, cũng chẳng thèm để ý đến pho Hàn Thiết Quan Âm còn lại đang để trên bàn. Giấy lát sau, dường như đã có sự quyết định, lão nhanh nhẹn chạy thẳng ra khỏi cửa.

Đào Gia Kỳ liền nhẹ nhàng phi hành đuổi theo. Thân pháp của chàng lanh lợi, lại đề phòng cẩn thận nên dù Đào Như Hải quay đầu mấy lượt để kiểm tra xem có ai theo dõi không, lão vẫn không nhận biết sự có mặt của chàng.

Đào Như Hải nhắm hướng một hòn đảo nhỏ hướng Đông Nam lướt thẳng tới. Đào Gia Kỳ thì vừa bám sát theo vừa lưu ý nhớ hướng đi thật kỹ, vì những tảng đá ngổn ngang trên hòn đảo là một “bát trận đồ” trời sinh.

Hướng đi của Đào Như Hải là tử môn nên lão bước từng bước rất cẩn thận, Đào Gia Kỳ cũng cẩn thận bám theo.

Đào Như Hải vừa đến mé nước thì dừng chân lại một lát rồi nhảy vọt lên, phóng về phía trước, khi hết trớn rơi xuống mặt hồ thì lão lại điểm nhẹ chân một cái rồi vọt lên ngay, chẳng khác gì con chuồn chuồn điểm nước, thân pháp vô cùng cao tuyệt khiến ai nhìn đến cũng phải thán phục.

Đào Gia Kỳ cũng không chậm trễ phóng người theo ngay. Dưới ánh trăng sáng kẻ trước người sau cứ tiếp tục tiến tới mãi.

Hai hòn đảo nhỏ chỉ cách nhau độ mấy mươi trượng nhưng mặt nước hồ vì bị những tảng đá ngầm bên dưới cản trở nên nhấp nhô rất dữ tợn, bọt nước bắn lên trắng xóa chẳng khác nào sương lạnh, ai trông thấy cũng phải e dè.

Đào Như Hải không thể nào tưởng tượng được rằng có kẻ đang theo dõi mình, lại càng không nghĩ được là Đồng Hải Xuyên và Lỗ Công Hành đã xâm nhập vào trung tâm sào huyệt của lão. Lão quá sơ hở khi cho rằng với trận đồ trời sinh, địa hình hiểm trở thì ai muốn xâm nhập cũng phải mất một hai ngày. Con người dù mưu trí đến đâu cũng không tránh khỏi một vài sơ suất nhỏ, mà họa lớn lại phát sinh từ sơ suất nhỏ ra.

Mặt hồ rộng mấy mươi trượng, nhưng hai người đều sử dụng thuật khinh công tuyệt đỉnh nên chỉ trong chớp lát đã qua tới bờ bên kia.

Đào Như Hải thở phào một cái, rồi lại tiếp tục lướt đi. Đào Gia Kỳ vừa bám sát theo sau vừa để tâm chú ý địa hình của hòn đảo. Y bất giác sửng sốt, thậm chí quá lạ vì hòn đảo nhỏ này là do vô số tảng đá ngầm từ dưới nước nhô lên kết thành, lồi lõm cao thấp, trơn trượt cực kỳ nguy hiểm. Thình thoảng lại xuất hiện một vài tảng đá kỳ hình dị tướng đứng sừng sững rất lạ mắt. Còn có vô số đường nước nhỏ chảy quanh, dày đặc như mạng nhện, tiếng nước chảy róc rách.

Đào Như Hải bỗng dừng chân trên một phiến đá to, lại quay đầu lại như kiểm tra. Đào Gia Kỳ thấy thế vội lách ngang, ẩn mình sau một tảng đá cách lão mấy mươi trượng, đưa mắt lên nhìn.

Chàng trông thấy Đào Như Hải đứng sững trên phiến đá, rồi đưa mắt sáng ngời nhìn quanh khắp bốn bên, miệng thoáng hiện nét tươi cười. Lão rùn thấp người xuống thò tay vào dưới nước, lòn vào dưới một phiến đá lấy ra một pho Hàn Thiết Quan Âm cầm trong tay trầm ngâm nghĩ ngợi.

Pho tượng này từ khi lão lấy được cho đến nay thì đã làm lão tốn không biết bao tâm huyết nhưng vẫn không làm sao mà mở ra được.

Lão cũng không biết Thiên Khu Cửu Thức có thật sự ở trong ruột của pho tượng hay không.

Tuy pho tượng có thể dùng những loại đao kiếm sắc bén bẻ ra được, nhưng lão lại sợ làm thế sẽ hỏng nó nên chẳng dám sử dụng cách ấy.

Nên biết Đào Như Hải là người lúc nào cũng thận trọng, phạm làm việc gì cũng tính toán hết sức kỹ lưỡng nên ít khi bị thất bại. Pho Hàn Thiết Quan Âm đã rơi vào tay Thân Thủ Báo Ứng Lỗ Công Hành nhiều năm qua, nếu thực sự Thiên Khu Cửu Thức có trong ruột pho tượng thì với tài nghệ của y tất có thể tìm được thần vật từ thời Xuân Thu để mở pho tượng ta, hoàn toàn không có gì khó khăn cả. Nhưng tại sao y không làm chuyện đó là điều cho Đào Như Hải phải nghĩ đến nhưc cả óc vẫn không hiểu ra điều bí ẩn bên trong.

Kể từ khi lão đoạt được pho tượng thì tai họa đến với lão dồn dập, tan nhà nát cửa khiến lão phải điên đầu, vậy mà lão vẫn không biết hỏi ngộ thì cũng dư biết lão rất khó rời bỏ con đường ác.

Trong khi lão đang trầm ngâm nghĩ ngợi thì Đào Gia Kỳ vẫn không bỏ sót

một hành động của lão.

Qua một lúc lâu, Đào Như Hải cất tiếng thở dài chán nản, cất pho tượng vào chỗ cũ rồi nhắm hướng Tây Nam lướt đi. Lão tới mé nước rồi dùng một chiếc thuyền con giấu kín trong hốc đá chèo đi như bay, trong chớp mắt đã mất dạng.

Đào Gia Kỳ trông thấy bóng lão đã khuất liền thở phào một tiếng, nhanh nhẹn đến chỗ cất giấu thò tay lấy pho tượng Hàn Thiết Quan Âm rồi hối hả chạy trở lại gặp Đồng Hải Xuyên và Lỗ Công Hành.

Hai lão vẫn còn đang ở chỗ cũ nói chuyện, đổ nhau xem Đào Như Hải có thể mở được pho tượng và nghiên cứu Thiên Khu Cửu Thức hay không.

Lỗ Công Hành cho rằng Đào Như Hải dù sao cũng là một bậc tài hoa xuất chúng, chẳng qua là đi lầm vào con đường tà nên với khả năng của hắn thì việc mở pho tượng ra nghiên cứu Thiên Khu Cửu Thức không có gì là khó cả. Sở dĩ lão còn giấu chưa đem môn tuyệt học đó ra thi thố là vì muốn dành riêng đối phó với kinh địch mà thôi.

Đồng Hải Xuyên cười nói:

- Tiêu đệ suốt đời diệt trừ yêu tà, lẽ nào không biết thói quen của chúng hay sao? Tiêu đệ tin chắc là Đào Như Hải chưa thể thu thập được Thiên Khu Cửu Thức. Lão là người không chịu cam tâm nằm yên nên nếu có tuyệt học ấy rồi thì chắc chắn sẽ đem ra thi thố mà không chịu nhẫn nhục như vậy.

Lỗ Công Hành nói:

- Một kẻ lòng dạ gian manh bao nhiêu thì bề ngoài càng làm ra vẻ chân thành bấy nhiêu, cũng như kẻ đại trí bề ngoài lơ đãng như kẻ ngu xuẩn vậy. Đào Như Hải chẳng phải là con cừu non, lẽ đâu lại không biết câu hư hư thực thực. Đồng huynh chính vì quá xem thường hắn nên mới lãnh cái họa chặt chân trước đây.

Đồng Hải Xuyên tức giận nói:

- Lỗ huynh chớ nên nhắc lại chuyện cũ, chúng ta đánh cược với nhau được không?

Lỗ Công Hành hỏi:

- Đánh cược thế nào?

Đồng Hải Xuyên trả lời:

- Nếu như Đào Như Hải chưa tìm hiểu được những bí mật trong pho Hàn Thiết Quan Âm thì... hừ ... hừ ... anh phải bái tiêu đệ làm sư phụ.

Lỗ Công Hành nói:

- Bái làm sư phụ cũng được, nhưng anh sẽ lấy võ công gì để dạy cho tôi?

Đồng Hải Xuyên làm ra vẻ bí mật nói:

- Thời cơ chưa đến, chưa thể nói rõ được.

Lỗ Công Hành nói:

- Thế nếu tôi đoán trúng thì sao?

Đồng Hải Xuyên cười nói:

- Nhât ngôn kí xuất tứ mã nan truy, lẽ tự nhiên là tôi cũng bá anh làm sư phụ.

Ngay lúc ấy bỗng có tiếng Đào Gia Kỳ nói:

- Ân sư và nhạc phụ không cần tranh chấp làm gì, xin hãy xem vật này đã. Y phi thân nhẹ nhàng đến như một con chim, hai tay bung pho tượng Hàn Thiết Quan Âm.

Lỗ Công Hành vừa trông thấy pho tượng thì hết sức vui mừng, vội vàng đưa tay đón lấy, lật qua lật lại xem xét thật kỹ rồi nói:

- Chính là nó đây, người lấy từ đâu thế?

Đào Gia Kỳ bèn đem mọi chuyện thuật lại cho hai lão nghe.

Đồng Hải Xuyên cất tiếng than:

- Tên lão tặc gian manh như một con cáo già. Nếu chẳng có Kỳ nhi theo dõi tìm hiểu thì chẳng ai có thể tưởng tượng được là lão giấu pho tượng thật ở dưới một tảng đá ngầm nơi hoang đảo như thế.

Lỗ Công Hành đưa mắt chăm chú nhìn Đào Gia Kỳ nói:

- Bây giờ chúng ta sẽ về Hoàng Sơn tìm hiểu Thiên Khu Cửu Thức, chừng nửa tháng sau người tìm cách dẫn dụ Đào Như Hải đến đó rồi chúng ta sẽ thừa dịp đó mà diệt trừ hắn.

Lão dừng lại một chút rồi lại nói:

- Vận tử của người mỗi khi nhớ đến cái chết thảm thiết của mẹ và em trai thì quyết tâm đòi chính tay rửa hận chứ không chịu nhờ vả ai cả. Nó tuy bây giờ võ công đã cao cường nhưng so với Đào Như Hải thì chênh lệch nhau một trời một vực, cho dù học được Thiên Khu Cửu Thức nhưng tài nghệ chưa tiến đến mức tinh thâm thì cũng hoài công thôi. Vì thế chỉ còn một cách bô cứu là dùng Ngô Câu Kiếm, nghe đâu hiện giờ đang trong tay Ngôn Như Băng, bạn vong niên của người. Nếu người hỏi xin thì biết đâu lão sẽ bằng lòng đấy.

Đào Gia Kỳ nói:

- Tiểu tể xin vâng mệnh.

Lỗ Công Hành cười to rồi cùng Đồng Hải Xuyên phi thân lướt đi.

Đào Gia Kỳ đoán biết Đào Như Hải còn trở lại gian nhà đá nên tìm đến một tảng đá cao ráo ngồi chờ.

Bóng trăng đêm sáng vằng vặc, chung quanh hòn đảo khói sóng mịt mờ, cảnh vật khiến Đào Gia Kỳ không khỏi thoáng có cảm giác u buồn của ly biệt, sắc mặt bùi ngùi ngơ ngác.

Vầng trăng đã lặn, cả bầu trời đang chìm trong bóng tối. Tại chân trời phía Đông có một đám mây to bay ngang, sương khói mịt mờ phủ kín mặt Thái Hồ.

Bỗng có mười chiếc thuyền con lướt sóng cập bờ, rồi có mấy mươi người từ

những chiếc thuyền đó tràn lên đảo.

Đào Gia Kỳ lấy một vuông lụa đen ra che mặt rồi nhanh nhẹn phi thân bám sát theo. Chàng nhận ra trong số người ấy có Lệ Sơn Lão Yêu, Vô Tình Tú Sĩ và Thiết Chỉ Thư Sinh, trong lòng không khỏi thầm phục bọn chúng có thực tài, sự hiềm yếu của thiên nhiên chung quanh không thể ngăn chặn được chúng.

Mấy mươi yêu tà tiếp tục chạy thẳng tới trước, khi còn cách xa gian nhà đá độ ngoài mười trượng thì dừng chân cả lại. Lệ Sơn lão Yêu đưa mắt nhìn một lão già bé nhỏ nói:

- Có phải người nói Quỷ Thủ lão tặc Âu Dương Tuyền đang ở trong đó không?

Lão già bé nhỏ đáp:

- Đúng thế!

Lệ Sơn Lão Yêu nói tiếp:

- Người hãy gọi hắn ra để trả lời những câu hỏi của ta.

Lão già gầy bé tỏ vẻ do dự trong chốc lát rồi bước thẳng vào bên trong gian nhà đá.

Đào Gia Kỳ chú ý nhìn kĩ thái độ của bọn yêu tà thì thấy tên nào cũng tỏ ra mệt nhọc, quần áo rách nát, chứng tỏ đã phải trải qua một cuộc đấu cam go.

Lệ Sơn Lão Yêu quay qua Thiết Chỉ Thư Sinh nói:

- Âu Dương Tuyền có địa lợi như vậy thì trong cuộc xô xát này võ lâm đồng đạo ắt phải vong mạng quá nửa. Nếu chúng ta không bắt sống được tay sai của hắn thì e rằng đến được đây cũng không dễ đâu.

Lũ yêu tà này bình nhật thì lúc nào cũng chống đối ngầm, không ai thành thật với ai cả, thậm chí còn giở thủ đoạn ám hại nhau là đằng khác. Nhưng giờ đây vì vừa cùng nhau trải qua một cơn hoạn nạn nên tạm thời gạt bỏ hiềm khích mà cầu kết với nhau.

Thiết Chỉ Thư Sinh khẽ cau đôi mày nói:

- Tại hạ có cảm giác rằng cho dù chúng ta có đến được đây rồi cũng hoài công vô ích.

Lệ Sơn Lão Yêu ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao lại như vậy?

Thiết Chỉ Thư Sinh đáp:

- Âu Dương Tuyền nghe được tin quân hùng kéo đến thì chắc chắn đã ôm pho Hàn Thiết Quan Âm cao bay xa chạy rồi, công lao của chúng ta chẳng phải phí cả hay sao?

Lệ Sơn Lão yêu nghe qua cũng không khỏi ngơ ngác, sắc mặt biến đổi. Lão tuy là một yêu tà cái thể, nhưng trải qua một cuộc ác chiến thì cũng tỏ ra kinh sợ nơm nớp như chim sợ cung. Nếu không phải thế thì lẽ nào lão lại không xông thẳng vào căn nhà đá kia?

Đào Gia Kỳ trông thấy thế thì cười thầm trong bụng, phục Đào Như Hải quả là người không dễ trêu chọc, đã ánh tan tác cả cá tính ngạo mạn ngông cuồng của bọn yêu tà nổi danh có tiếng.

Lão già bé nhỏ sau khi đi thẳng vào gian nhà đá một lúc lâu vẫn không thấy trở ra. Lũ yêu tà bên ngoài thấy vậy thì trong lòng vừa nghi ngờ vừa lo sợ, không ngớt đưa mắt nhìn nhau, đầy vẻ ngơ ngác.

Thiết Chỉ Thư Sinh nói:

- Quả đúng như dự toán của tại hạ, Âu Dương Tuyên đã nghe động và biến đi rồi.

Lệ Sơn Lão Yêu sắc mặt trở nên xanh như chàm, nói:

- Chẳng lẽ lão già đó trốn luôn trong nhà, không trở ra nữa sao?

Lão chờ thêm giây lát rồi nói tiếp:

- Nếu lão phu bức lên thì thà một chưởng đánh nát căn nhà đá cho rồi.

Bỗng nhiên trong gian nhà đá có một giọng nói vọng ra:

- Chưa chắc đâu.

Sắc mặt của Lệ Sơn Lão Yêu biến đổi, lão quát to:

- Người là ai? sao không dám bước ra đây cho mọi người nhìn thấy?

Giọng nói lại cất lên:

- Lão phu chính là Âu Dương Tuyên, bấy lâu ẩn cư ở đây, không còn muốn bước chân vào giang hồ nữa. Lão phu tự xét mình không oán thù chi với các vị thế mà các vị lại tìm đến cửa gây sự, vô cớ sát hại thủ hạ của lão phu, nên lão phu muốn biết lý do.

Lệ Sơn Lão Yêu cười nhạt nói:

- Cần gì phải hỏi? Cá nhân ngươi không có tội, tội ở chỗ là giữ gìn bảo vật võ lâm trong người. Hôm nay chúng ta đến đây rồi thì chắc chắn ngươi không thể nào mà yên thân được. Nếu ngoan ngoãn đưa pho Hàn Thiết Quan Âm ra thì chúng ta sẽ rời khỏi nơi này ngay tức khắc.

Giọng nói lại tiếp tục:

- Qua giọng nói thì chắc các hạ là Lệ Sơn Lão Yêu phải không? Bấy lâu lão phu cũng đã nghe tiếng tăm nhưng bây giờ mới được gặp, thật đáng tiếc.

Ngừng một chút, người trong nhà lại nói:

- Hàn Thiết Quan Âm bấy lâu nổi tiếng là một hung vật, kẻ kém đức giữ lấy nó thì chỉ mang họa vào thân thôi. Lão phu lúc đầu không tin nhưng giờ đây thấy quả đúng như vậy. Lão phu chiếm giữ nó sự thực chỉ có ý tốt, muốn chấm dứt một cuộc chém giết liên miên vì nó mà thôi, ai ngờ lại bị kẻ tiểu nhân đâm tếu.

Lệ Sơn Lão Yêu gằn giọng nói:

- Lão phu không tin Âu Dương lão sư lại có lòng nhân từ như thế.

Người trong nhà cười ha hả nói:

- Lão phu cũng biết các vị không tin nhưng pho Hàn Thiết Quan Âm thật sự

có trong tay lão phu. Nhưng lão phu lấy được nó rồi thì không muốn dùng mà sẵn sàng biếu lại cho người khác. Chỉ tiếc các hạ không phải mình chủ võ lâm, vì thế nếu tặng riêng cho các hạ thì người khác không khỏi so bì. Đứng trước tình trạng cháo ít mà sư sãi đông như vậy thì thử hỏi lão phu biết làm sao?

Câu nói vừa dứt thì quả nhiên lũ yêu tà kẻ tai xì xầm bàn tán với nhau không ngớt.

Mưu kế ấy của Âu Dương Tuyên quả là tuyệt diệu, nó thâm độc không kém những âm mưu ly gián ác độc nhất từ trước tới nay.

Sắc mặt của Lệ Sơn Lão Yêu bỗng thay đổi hẳn, trông vô cùng ghê rợn. Lão gầm giọng quát to:

- Người chỉ cần đưa pho Hàn Thiết Quan Âm ra là được, còn những vấn đề khác không liên quan đến người.

Trong gian nhà đá Âu Dương Tuyên cười ha hả nói:

- Làm gì có chuyện nhân nhượng dễ như vậy. Tuy nhiên các vị đã đến đây thì lão phu cũng không để các vị về không, vả lại lão phu cũng muốn xem các vị giải quyết pho tượng này như thế nào.

Lũ yêu tà đoán Âu Dương Tuyên sắp bước ra khỏi căn nhà nên không ai bảo ai đều im phăng phắc, không ngớt nhìn chòng chọc vào khung cửa.

Trời đã sáng hẳn, ánh triều dương chói lọi ở góc trời Đông trông thực sắc sỡ vui mắt.

Tại khung cửa gian nhà đá Âu Dương Tuyên bất ngờ xuất hiện. Đó là một lão già đầu hói lảng trơn, tóc râu bạc phều, đôi mày dài phất phơ, mặt đỏ như châu sa, mắt phượng xinh đẹp. Lão mặc một chiếc áo đạo bào mình thêu bát quái trông chẳng khác gì Nam Cực Tinh Quân.

Bàn tay mặt của lão chống cây Quỷ Thủ thiết quày, bàn tay trái rõ ràng cầm một pho tượng Hàn Thiết Quan Âm cao chín tấc, sắc xám đen.

Lũ yêu tà vừa trông thấy thì không khỏi giật mình, tim đập thành thịch.

Chỉ riêng có Đào Gia Kỳ là biết cái lão già tự xưng Âu Dương Tuyên kia là ai nhưng trong lòng cũng không khỏi kinh dị, nghĩ mãi mà vẫn không biết lão đã trở vào căn nhà đá từ lúc nào.

Lúc ấy Lệ Sơn Lão Yêu đã quay mặt lại nói:

- Sư, Vu nhị vị lão sư, người này có đúng là Âu Dương Tuyên không?

Trong lũ yêu tà có hai gã đàn ông đầu trâu mặt ngựa bước ra, chính là Hoắc Sơn Nhị Quỷ, với bốn bàn tay bị gãy đã được “Tục cốt linh dược” chữa lành.

Cả hai đều nhìn Âu Dương Tuyên căm hận nói:

- Chính là lão quỷ này rồi.

Âu Dương Tuyên cất tiếng cười dài rung chuyển cả trời cao. Khi tiếng cười vừa dứt thì sắc mặt của lão ta đã trở nên lạnh lùng, gầm giọng nói:

- Pho Hàn Thiết Quan Âm ở đây, ai bước tới nhận?

Lệ Sơn Lão Yêu quát lên:

- Hãy trao cho lão phu.

Nói đoạn lão tràn ngay ra tới trước.

Bỗng nhiên Thiết Chỉ Thư Sinh cười nhạt nói:

- Chậm đã.

Lệ Sơn Lão Yêu nghe thấy vậy thì dừng chân lại, biến sắc mặt, sát khí tràn đầy đôi mắt, nói:

- Thiết Chỉ lão sư có gì nói chẳng?

Thiết Chỉ Thư Sinh vẫn bình tĩnh mỉm cười nói:

- Phạm việc gì cũng nên suy nghĩ chín chắn rồi hãy làm, các hạ thử xét xem có thể đối địch nổi chúng tôi hay không?

Lệ Sơn Lão Yêu hỏi:

- Ông nói vậy là có ý gì?

Thiết Chỉ Thư Sinh cười nhạt nói:

- Nói trắng ra là pho tượng này dù sao đi nữa cũng không vào tay các hạ được đâu.

Lúc bấy giờ bỗng có thêm tám bóng người khác bay xẹt tới như điện chớp, chính là Hàn Phách Lão Nhân, Huyền Băng Lão Mị, Bắc Quốc Song Ma, Nam Thiên Tam Hung, còn có cả Thang Bá Tử nữa.

Lệ Sơn Lão Yêu thấy Thiết Chỉ Thư Sinh nhục mạ mình trước mặt bao nhiêu người thì bùng bùng tức giận, vung chưởng đánh mạnh ra.

Hàn Phách Lão Nhân lách mình tới quét tay áo ra đỡ thẳng, quát to:

- Tránh ra đi!

Bùng một tiếng, Lệ Sơn Lão Yêu bị hất văng ra sau liên tiếp ba bước, sắc mặt tái nhợt gần giọng nói:

- Tôn giá võ công thực đáng sợ, xin cho biết tánh danh để khi nào sẵn sàng tại hạ sẽ lãnh giáo tuyệt học.

Huyền Băng Lão Mị cướp lời nói:

- Đó là sư thúc của ta.

Lũ yêu tà nghe qua không khỏi giật mình thất sắc. Lệ Sơn Lão Yêu gật đầu nói:

- Nếu thế thì tại hạ có thua cũng không xấu hổ.

Trong đám yêu tà bỗng có tiếng nói:

- Sơn chủ làm thế nào lại thua lão ấy? Chẳng qua là sơn chủ đã quá mệt nhọc mà thôi.

Hàn Phách Lão Nhân sa sầm nét mặt nhìn về hướng có giọng nói.

Âu Dương Tuyền bỗng cất tiếng cười ha hả thực to nói:

- Lão phu không muốn phải đứng chờ đợi lâu như thế này, pho tượng này chỉ là đồ vô dụng với lão phu, các vị cứ lấy mang đi.

Lão tung pho Hàn Thiết Quan Âm lên không rồi quay mình bước thẳng vào

trong.

Pho tượng từ trên cao rơi nhanh xuống, chỉ còn cánh đỉnh đầu lũ yêu tà chừng bốn thước thì cả bọn ùn ùn nhảy lên, thò tay ra chụp lấy.

Khương Định Viễn trong nhóm Hắc Bạch Song Kỳ thò tay nhanh hơn mọi người nên đã chụp được pho Hàn Thiết Quan Âm vào tay. Bang Trường Hồng thì vung ngọn thương lên thành vô số những đốm sao bạc lạnh ngắt, đẩy lui lũ yêu tà ra xa để bảo vệ Khương Định Viễn, rồi cùng nhau phi hành thẳng ra phía mé nước.

Lũ yêu tà cũng hò hét đuổi theo.

Cả bọn cùng chạy ra đến mé nước thì bất giác khựng người cả lại, vì ghe thuyền không biết đã bị ai đánh cắp mang đi hết.

Huyền Băng Lão Mị nhanh nhẹn lướt tới trước mặt Khương Định Viễn, thò cánh tay phải ra quát:

- Đưa đây.

Khương Định Viễn cười nhạt nói:

- Cho dù ông có lấy được thì cũng chạy không thoát kia mà.

Huyền Băng Lão Mị hừ một tiếng nói:

- Người xem thường lão phu đến thế ư?

Sắc mặt của Khương Định Viễn trở thành lạnh lùng, đưa tay chỉ về phía hồ nước mênh mông nói:

- Khương mỗ không tin ông có thể lướt qua mặt hồ này mà về đất liền được.

Huyền Băng Lão Mị nghe thế không khỏi biến sắc, tất cả lũ yêu tà cũng đều lộ vẻ kinh hoàng.

Vô Tình Tú Sĩ cất tiếng than:

- Nhất thời sơ hở nên chúng ta đã trúng mưu gian của Âu Dương lão tặc rồi.

Pho tượng kia chắc chắn cũng là đồ giả. Một báu vật võ lâm, ai cũng muốn tranh đoạt thì lẽ nào lão lại hai tay biểu không cho người khác như thế.

Lệ Sơn Lão Yêu cười nhạt nói:

- Đến bây giờ mới biết có muộn quá không?

Vô Tình Tú Sĩ quát to:

- Lệ mỗ biết chậm nhưng vẫn còn hơn các hạ là kẻ không biết gì hết.

Lệ Sơn Lão Yêu đỏ mặt tía tai, nhưng không làm sao nói gì được, đành quay mặt về phía gian nhà đá nói:

- Lão phu thề không tha chết cho ngươi.

Vừa nói lão vừa đi thẳng về phía gian nhà đá.

Vô Tình Tú Sĩ cười to nói:

- Giờ này mà lão tặc đó còn ở trong kia hay sao?

Lệ Sơn Lão Yêu nghe qua thì dừng bước lại ngay, đứng trơ như một khúc gỗ, sắc mặt hết sức ghê rợn, giận đến mức tóc râu dựng đứng cả lên.

Vô Tình Tú Sĩ cũng chẳng chú ý gì đến lão, gượng cười nói:

- Ở đây không cây cỏ, cầm thú, không ngờ Lê mỗ có ngày lại phải chịu chết đói như hôm nay.

Lữ yêu tà nghe qua không khỏi lo âu ra mặt.

Lê Sơn Lão Yêu quay mặt lại hạ giọng nói:

- Thiết Chi lão sư phán đoán chẳng sai. Pho tượng này là giả, nhưng kẻ làm ra thật khéo léo phi thường, ngay đến như chúng ta cũng bị gạt.

Vừa nói lão vừa thò tay lấy pho tượng trong tay Khương Định Viễn, y không muốn đưa nhưng trong hoàn cảnh này thì không làm sao cự tuyệt được, bắt đắc dĩ đành phải buông tay ra.

Lê Sơn Lão Yêu cầm lấy pho tượng, lật qua lật lại xem kỹ một lúc nhưng chẳng nhận ra điều chi khác thường, bèn cất giọng hỏi:

- Đây là một pho tượng giả hay thật, xin các vị thứ lỗi tại hạ không làm sao phán đoán được. Có ai biết pho tượng thật có đặc điểm gì không?

Lữ yêu tà đều trợn mắt há miệng, không biết nói sao.

Lê Sơn Lão Yêu bỗng thay đổi sắc mặt, ném mạnh pho tượng xuống đất, nói:

- Chi bằng hủy nó đi, kéo lại gây mối họa cho người khác.

Pho tượng rơi xuống đất vỡ tan, rồi có một làn khói độc không màu sắc, mùi vị xông lên, mắt thường không làm sao thấy được. Ngay đến Thang Bá Tử là kẻ chuyên dùng độc mà cũng không biết.

Hơi độc mỗi lúc một nhiều, lữ yêu tà bắt đầu trông thấy một làn khói xanh mỏng, tỏa lên không trung.

Thang Bá Tử kinh hãi la lên:

- Không xong, trong pho tượng có độc.

Câu nói ấy chưa dứt thì lữ gian tà đã cảm thấy trong người khang khác, vội vàng nín thở để khói độc không xâm nhập thêm. Nhưng đã quá muộn, cả bọn đã hít vào không ít khói độc.

Sắc mặt của Thang Bá Tử hiện rõ nét lo âu, thềm vận dụng chân lực đuổi chất độc ra ngoài. Mụ cảm thấy chân lực bị đình trệ, tạng phủ đau đớn nên vội thò tay vào áo lấy thuốc giải độc ra uống vào.

Hai người bị độc nặng nhất là Lê Sơn Lão Yêu và Khương Định Viễn. Lê Sơn Lão Yêu đứng gần pho tượng nhất, lại là người đập vỡ nó ra. Khương Định Viễn thì tuy đứng xa nhưng do cầm pho tượng nên bị dính chất độc bôi bên ngoài. Cả hai đều cảm thấy khí huyết đảo lộn, tim nhảy mạnh, đầu vầng mặt hoa, tạng phủ đau nhói.

Có một điều đáng buồn cười nhất là ngay cả chuyên gia dụng độc Thang Bá Tử bây giờ cũng không thể giải độc được cho mình.

Mặt trời buổi sáng đã lên cao, trên mặt hồ mênh mông đang chói lọi nhưng ánh vàng rực rỡ. Lữ yêu tà kệt trên hoang đảo đều ngồi bệt xuống đất, ngửa mặt nhìn thẳng vào ánh triêu dương, sắc mặt tái nhợt.

Riêng Đào Gia Kỳ sau khi Âu Dương Tuyền ném pho Hàn Thiết Quan Âm giả về phía lũ yêu tà rồi quay mình bỏ vào trong thì chàng cũng nhanh nhẹn lướt đến gian nhà đá, nhìn vào bên trong. Chàng thấy Âu Dương Tuyền lấy pho Hàn Thiết Quan Âm giấu trong vách đá ra, rồi nhanh như chớp xê dịch cái bàn đá đi một nơi khác.

Tức thì phía dưới cái bàn đá lộ ra một địa huyết. Âu Dương Tuyền nhanh nhẹn nhảy vào đấy rồi chiếc bàn đá lại trở về vị trí cũ.

Đào Gia Kỳ không khỏi sùng sốt, chàng nghĩ:

- “Thì ra trong gian nhà đá này có những bố trí tinh vi như thế.

Quả nhiên tên lão tặc hết sức chu đáo, làm sẵn cả những đường rút lui.

Xem ra những việc này không phải một sớm một chiều mà xong được, chỗ đáng sợ của lão chính là ở chỗ ấy”.

Chàng đoán rằng lão sẽ trở lại nơi giấu pho tượng thật để lấy nó đem theo, nên chàng không tìm hiểu thêm bí mật trong gian nhà đá nữa mà nhanh nhẹn nhắm hướng hòn đảo hoang lướt tới. Vì vậy chuyện bọn yêu tà trúng độc chàng không được mục kích.

Đào Gia Kỳ chờ đến khi mặt trời lên tận đỉnh đầu mà vẫn chưa thấy Đào Như Hải đến, trong lòng hết sức nghi ngờ rằng trên đảo đã có biến.

Chàng suy nghĩ thêm một lúc thì bỗng kinh hoàng, không khỏi biến sắc mặt.

Vì chàng chợt nghĩ ra biết đâu Đào Như Hải đã phát hiện ra mình cùng Đồng Hải Xuyên và Lỗ Công Hành ẩn mình trên mái nhà, nên mới lấy pho tượng thật giấu trong vách đá, rồi khéo léo lợi dụng sự đa nghi của con người để làm cho số đông theo dõi mình tưởng nó là đồ giả.

Nếu quả thật như vậy thì pho tượng giấu dưới nước cũng là giả. Đào Gia Kỳ không khỏi sợ đến run cả người, thậm chí lo ngại cho Lỗ Công Hành, Đồng Hải Xuyên, Vân tử, Quỳnh tử. Nhưng trong thâm tâm chàng vẫn thầm mong sự nghi kỵ của mình là sai lầm, không ngót nguyên rửa tên lão tặc Đào Như Hải.

Khi chàng quay lại hòn đảo có gian nhà đá thì phát giác ra những mảnh vỡ của pho Hàn Thiết Quan Âm giả nằm trên mặt đất. Chàng thò tay nhặt lên, xem xét một lúc nhưng vẫn không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Bỗng giữa những tảng đá ngổn ngang cách đấy không xa có những tiếng rên rất khẽ vọng lại. Chàng đưa mắt nhìn về hướng có tiếng động thì thấy có một lão già trên dưới ngũ tuần đang cố gắng bò ra.

Lão già ấy trông thấy Đào Gia Kỳ cầm mảnh vỡ của pho tượng thì biến sắc, cố hết sức cất giọng khàn khàn nói:

- Mau bỏ đi, có..... độc!

Đào Gia Kỳ lắc đầu, mỉm cười nói:

- Chẳng sao đâu, có lẽ tôn giá bị chất độc trong vật này hại mới ra nông nổi này phải không?

Lão già liền gật đầu.

Đào Gia Kỳ lấy một viên thuốc giải độc ra cho lão ta uống, chẳng mấy chốc sau sắc mặt của lão đã hồng hào trở lại, thở phì ra một hơi dài rồi đứng thẳng người lên, vòng tay cảm tạ:

- Thân lão chịu nhiễm chất độc tưởng là phải chết, thế mà may mắn được các hạ cứu nguy cho. Lão không bao giờ dám quên ơn, xin hỏi ...

Đào Gia Kỳ mỉm cười ngắt lời:

- Tôn giá tại sao lại chỉ bị nhiễm độc có một mình như vậy? còn số người Lê Sơn Lão Yêu, Vô Tình Tú Sĩ đâu cả rồi?

Lão già lộ vẻ ngạc nhiên nói:

- Té ra các hạ cũng biết nhiều chuyện thật. Câu chuyện rất dài dòng, để lão kể cho các hạ nghe.

Lão già này chính là một tay cường khấu khét tiếng ở Lĩnh Nam, gọi là Tam Thủ Thời Thiên Chu Quán Hồng. Vì lão lúc nào cũng đi đơn độc một mình nên không quen biết lũ yêu tà kia. Đối với pho Hàn Thiết Quan Âm lão không có lòng ham muốn mà chỉ vì hiếu kì nên đi xem cho biết. Nếu có lấy được thì đáng mừng, còn không thì cũng chẳng sao.

Chính vì thái độ không tha thiết ấy của lão nên mạng sống của lão mới không bị nguy hại. Vừa rồi lão đứng ở rất xa nên nhiễm hơi độc không nhiều. Khi nghe Thang Bá Tử la lên thì lão vội nhảy tránh ra xa mấy chục trượng, trốn trong một hốc đá vận dụng công lực bảo vệ huyết đạo để duy trì tánh mạng.

Trong khi lũ ác ma đang thoi thóp thì Âu Dương Tuyên từ trong gian nhà đá bước ra ...

Nghe đến đây Đào Gia Kỳ hỏi:

- Âu Dương Tuyên giết hết bọn họ rồi ư?

Chu Quán Hồng lắc đầu thở dài nói:

- Chu mỗ tuy thuộc hắc đạo nhưng chưa bao giờ trông thấy ai ghê gớm như Âu Dương Tuyên. Lão cứu tính bọn họ nhưng ngầm chế ngự hết, rồi dùng uy lực và quyền lợi để dụ dỗ, thu dụng họ làm môn hạ sai khiến suốt đời.

Đào Gia Kỳ không khỏi kinh hãi nói:

- Nguy! Dụng tâm của tên lão tặc thật ghê gớm. Lão đã thu dụng yêu tà trong thiên hạ làm tay sai rồi thì chắc chắn lão sẽ còn hành động ngang tàn hơn thế nữa.

Nói đến đây, chàng ngừng một chút, rồi nói tiếp:

- Tôn giá may mắn thoát khỏi tay tên lão tặc thì cũng là may trong cái rủi. Ông chó tiết lộ việc hôm nay mà hãy về Lĩnh Nam, giải nghệ và tìm nơi ẩn mình, như thế mới mong được yên thân sau này.

Chu Quán Hồng nghe thế gật đầu nói:

- Lão xin nghe các hạ, nhưng khổ nỗi bây giờ ghe thuyền không có thì làm sao rời khỏi nơi đây?

Đào Gia Kỳ không trả lời, chàng chụp lấy lão nhắm phía những tảng đá
ngồn ngang cạnh đấy lướt tới, rồi từ trong mé nước kéo ra một chiếc thuyền
nhỏ, hai người cùng nhảy xuống, chèo đi.
Chỉ trong phút chốc bóng dáng chiếc thuyền đã biến mất giữa trời nước
mênh mông.....

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 54

Thái Hồ Loang Máu

Cây cỏ xanh tươi chạy dài, trời cao trong ngần không gợn một áng mây. Mới bắt đầu giở mùi thì ở tại Tuyết Khu Kiều, một địa điểm mà trên đường đi đến Mã Tích Sơn ở Thái Hồ không thể nào không đi ngang, đã thấy có vô số nhân vật võ lâm nối gót nhau đi như một dòng nước chảy không ngừng. Cảnh tượng ấy đã làm cho tiểu trấn vùng Tuyết Khu Kiều này lại thêm phần náo nhiệt.

Trên một đoạn đường cách tiểu trấn độ năm dặm bỗng có tiếng vó ngựa nổi lên từ xa vọng lại, cát bụi tung bay mịt mù, thấp thoáng thấy có sáu kỵ mã đang phi tới như bay.

Người đi đầu râu dài đến bụng, mắt sáng như mắt điều hâu, dáng điệu vô cùng oai vệ. Đôi mắt lão đang chiếu sáng ngời, khí thế hiên ngang thì bỗng con ngựa của lão như khiếp sợ một vật gì, đôi chân trước bỗng chùng lại rồi đứng thẳng hai chân sau lên, cất tiếng hí dài, suýt nữa làm cho lão già phải rơi xuống ngựa.

Năm người kỵ mã đang chạy phía sau trông thấy thế không khỏi kinh hãi, vội gò cương cho ngựa đứng lại. Có một người trong bọn nhanh nhẹn nhảy phóc xuống đất, đưa tay nắm lấy cương ngựa của lão già rồi quát:

- Súc sinh, mày bị gì thế?

Con ngựa có vẻ bình tĩnh trở lại nhưng vẫn lắc đầu vẩy đuôi, bốn chân run cầm cập.

Lão già ngồi trên mình ngựa đôi mắt chiếu sáng ngời, cười nhạt nói:

- Lũ chuột cả gan dám ám hại người, sao chưa chịu lộ mặt ra cho ta thấy?

Từ trong một bụi cây rậm rạp bên vệ đường bỗng có tiếng cười trong veo như chuông bạc vọng đến, rồi nạt lại lão:

- Mạc Khương! Bản cô nương đã tìm ngươi từ lâu rồi.

Cùng một lúc với tiếng nạt đó, có hai bóng cô gái lao vút ra chặn ngang trước mặt của sáu con ngựa. Hai cô gái xinh như hoa đỏ không ai khác chính là Hàn Thanh Quân và Đỗ Nguyệt Phấn.

Lão già ngồi trên mình ngựa chính là Thị Vệ Lãnh Ban trong đại nội tên là Mạc Khương, kẻ thù giết cha của Hàn Thanh Quân. Lão thấy nàng thì trước tiên lộ vẻ sửng sốt, sau đó lại cất tiếng cười to nói:

- Hàn cô nương, lão phu và lệnh tôn trước kia giao du với nhau vô cùng thân mật, như tay với chân. Thế mà ông ấy cấu kết phản nghịch nên hoàng

thượng truyền lệnh bắt giết đi. Lão phu chỉ tuân theo thánh chỉ, sao cô nương lại trách.

Hàn Thanh Quân tức giận xanh mặt, nàng quát:

- Mạc Khương, cho dù lão có khéo ăn nói đến đâu thì hôm nay ta cũng không tha cho lão đâu, hãy chuẩn bị đèn tội đi.

Bát Tỷ Nhân Ma Mạc Khương nghe qua câu nói ấy liền biến đổi sắc mặt, nhưng vẫn cười ha hả nói:

- Lão phu nghĩ tình qua lại với cha ngươi mấy chục năm, muốn giữ cho lão một người hương lửa nên mới chừa cho ngươi một con đường sống. Ngươi tưởng lão phu sợ ngươi hay sao?

Phía sau lưng lão có một người lướt ra quát:

- Tiện tỳ, ngươi còn nhận ra Âu mỗ không?

Hàn Thanh Quân đưa mắt nhìn thì nhận ra đó là Ác Quỷ Thủ Âu Ngươn Hoài, một kẻ trước đây đã từng dùng thuyền chặn đường nàng trên sông Hoàng Hà, sau đó bị Đào Gia Kỳ chế ngự, may mắn mà thoát chết. Bởi thế nàng cười nhạt nói:

- Âu Ngươn Hoài, trước đây trên sông Hoàng Hà ...

Âu Ngươn Hoài thấy Hàn Thanh Quân muốn nhắc lại mối nhục cũ của y thì buột miệng quát to chặn họng:

- Câm miệng lại, nạp mạng đi!

Hắn vung ngọn Ác Quỷ Thủ to bằng cườm tay, dùng thế Chỉ Thiên Hoạch Nhật đánh thẳng ra, ánh thép chiếu ngời lạnh ngắt.

Thế võ mới đi được nửa chừng thì lại biến thành ba thế khác liên hoàn bay vèo tới, bóng chập chờn cả không gian, hết sức hiểm hóc.

Hàn Thanh Quân tuốt lưỡi trường kiếm ra, lách người một cái dùng thế Vân Mẫn Vu Sơn đâm xéo về phía địch. Lưỡi kiếm đánh ra, ánh thép chói mắt, gió lạnh rít vèo vèo.

Mạc Khương là người có kiến thức rộng rãi, vừa nhìn qua thế võ của Hàn Thanh Quân đã biến đổi sắc mặt, thầm nghĩ:

- “Không xong, thế kiếm con tiện tỳ này sử dụng chính là Phong Vân Cửu Kiếm độc tôn của Thanh Vân tặc ni. Âu Ngươn Hoài e rằng không đối địch nổi”.

Liền đó đã nghe xoảng một tiếng, ngọn Ác Quỷ Thủ của Âu Ngươn Hoài đã bị thanh trường kiếm của Hàn Thanh Quân hất bay ra xa, rồi nhanh như điện chớp lưỡi kiếm đã điểm thẳng vào lồng ngực y.

Âu Ngươn Hoài chỉ kịp gào lên một tiếng thảm thiết là đã ngã lăn quay ra đất, trước ngực bị thủng một lỗ to, máu tươi trào ra như suối.

Bốn người còn lại sau lưng Mã Khương đều tràn lên, quát to:

- Khá khen cho con tiện tỳ ác độc, hôm nay chúng ta không thể tha chết cho ngươi được nữa.

Bốn gã ấy đều là những cao thủ trong đại nội, võ công đều rất cao cường, khi tràn tới tấn công hay lui về phòng thủ đều rất chặt chẽ, phối hợp rất tài tình.

Phong Vân Cửu Kiếm của Hàn Thanh Quân tuy tinh thâm tuyệt đỉnh nhưng hoàn toàn không thể giành được quyền chủ động, nàng không khỏi cảm thấy cuống quít.

Trong khi đó Bát Tý Nhân Ma Mạc Khương cũng đã nhảy xuống ngựa, thò tay nhanh như chớp chớp về phía Đỗ Nguyệt Phấn.

Đỗ Nguyệt Phấn đang tập trung tinh thần chú ý theo dõi cuộc xô xát giữa Hàn Thanh Quân với bốn người kia, đồng thời đang thầm tính toán xem mình phải tiếp tay với Hàn Thanh Quân như thế nào, nên hoàn toàn không ngờ đến việc Mạc Khương ra tay đánh lén. Bởi thế khi nàng hay được thì đã quá muộn, cánh tay phải của nàng đã bị nắm chặt rồi.

Nhưng đầu ngón tay của Mã Khương cắm sâu vào thịt làm Đỗ Nguyệt Phấn đau đến run lấy bầy, nàng tức giận quát lên:

- Tên lão tặc hèn hạ chỉ giỏi đánh lén, nhục nhã thay danh tiếng cao thủ đại nội.

Mã Khương cất tiếng cười to, chẳng thèm để ý đến lời nói của Đỗ Nguyệt Phấn.

Hàn Thanh Quân nghe Đỗ Nguyệt Phấn quát lên liền nhìn qua phía đó, nàng không khỏi thất sắc, thế kiếm chậm lại.

Bốn cao thủ đại nội lập tức thừa lúc đó ủa tới tấn công, làm Hàn Thanh Quân lâm vào tình trạng hiểm nguy vô cùng.

Phàm các cao thủ đánh nhau, chỉ sơ sẩy một li một tí cũng có thể quyết định đến việc sống chết. Hàn Thanh Quân vì nóng lòng báo thù cha, lại giật mình trước tình cảnh lâm nguy của Đỗ Nguyệt Phấn nên thay vì có thể áp đảo được địch nhân thì lại trở nên sút kém đi, lâm vào tình trạng chỉ mảnh treo chuông.

Bát Tý Nhân Ma Mạc Khương không khỏi đắc trí, cất tiếng cười như điên dại. Bất ngờ lão bỗng nghe sau lưng có tiếng nói trầm trầm:

- Buông tay ra!

Liền đó lão cảm thấy có một vật cứng đang chia thẳng vào lưng mình, khiến mạng môn huyết tê buốt.

Mạc Khương không khỏi rùng mình, nhưng vẫn tiếc rẻ chưa chịu buông Đỗ Nguyệt Phấn ra. Lão lách mình về phía trái, trong khi tay mặt kéo nàng theo, mục đích là mượn tay đối phương sát hại nàng, nhờ đó lão cũng có thể thoát khỏi sự chế ngự.

Nào ngờ thân hình của lão tuy nhanh nhưng người phía sau còn nhanh hơn nữa. Vật cứng rắn đó vẫn chia vào mạng môn huyết của lão, bám sát như đĩa đói, không làm cách nào thoát được.

Lại nghe người phía sau lưng cất giọng lạnh lùng quát:

- Ta bảo ngươi buông tay ra sao ngươi dám cãi lại, ngươi không còn muốn sống nữa sao?

Đỗ Nguyệt Phần đưa mắt nhìn thì thấy phía sau lưng Mạc Khương có một lão ăn mày già đang đứng sững, chính là Cửu Chỉ Thần Cái sư bá, nên trong lòng hết sức vui mừng.

Mạc Khương bắt đắc dĩ phải buông tay ra, lạnh lùng nói:

- Ngươi là ai? sao dám có hành động phản nghịch như vậy?

Lúc bấy giờ bốn cao thủ đang vây đánh Hàn Thanh Quân sắp áp đảo được đối phương thì bỗng bất ngờ trông thấy chủ soái bị chế ngự nên không khỏi chần động tinh thần, tay chân luống cuống.

Hàn Thanh Quân không bỏ lỡ cơ hội tấn công liền ba chiêu hiểm hóc, lật ngược tình thế và giành lại quyền chủ động.

Ngờ đâu giữa lúc ấy thì cục diện lại thay đổi một lần nữa.

Cửu Chỉ Thần Cái đang yên trí rằng có thể chế ngự đối phương thì bỗng cảm thấy sau lưng có một luồng kinh phong cuốn tới, rồi một tiếng quát âm u ghê rợn vang lên:

- Buông tay ra!

Cửu Chỉ Thần Cái thấy luồng kinh phong quá mạnh thì biết đó là một cao nhân võ học trong hắc đạo nên nhanh nhẹn lách tránh, rồi quay người lại phía sau để nhận biết đối phương. Lão thấy có một người đàn ông đứng tuổi mình mặc áo xanh đang đứng cách đó bảy thước.

Gã đàn ông này dáng điệu khá thanh cao, lưng eo vai nở, mày rậm mắt to trông rất quắc thước. Nhưng đáng tiếc là chiếc mũi lại cong như mũi ó, đôi môi lại quá mỏng, hai con mắt lảo liên ngầm chứa một sự hung ác gian manh.

Mạc Khương thấy người đó thì không khỏi nhẹ nhõm trong lòng, lão cất tiếng cười ha hả nói:

- Âu Dương huynh đến thực là đúng lúc.

Tiếp đó lão đưa đôi mắt căm hận nhìn thẳng vào Cửu Chỉ Thần Cái cười nhạt nói:

- Tưởng ai té ra lại là lão ăn mày nhà ngươi. Nên biết hại người thì người hại, ta sẽ băm nát thân ngươi ra cho hả dạ.

Cửu Chỉ Thần Cái chẳng thèm để ý đến lời nói của lão mà nhìn chăm chú vào người mặc áo xanh hỏi:

- Tôn giá là ai? Trước tới giờ lão hóa tử này nổi tiếng xuống tay ác độc, nếu kẻ nào vô cớ can thiệp vào việc của lão thì..... Không đợi cho lão dứt lời, gã đàn ông mặc áo xanh đã cười nhạt nói:

- Tại hạ là Âu Dương Cầu. Kẻ khác kiêng sợ cái tên Vũ Nội Bát Kỳ của ông, chứ tại hạ chỉ là con cừ non nên chưa biết sợ cọp, mà trái lại còn đang

muốn vượt thử râu cộp đây.

Mạc Khương vỗ tay, cười nói:

- Âu Dương huynh thực là người khí phách ngang tàn, ai cũng phải khâm phục.

Ngay lúc ấy có tiếng Hàn Thiết Quân nạt to, thanh trường kiếm trong tay vun vút như một con rồng vẩy đuôi, ánh thép chiếu ngời, hai trong bốn gã đang bao vây nàng bị chém vào vai, máu tuôn đỏ ối, cùng lộn trở về phía sau.

Hai gã vừa tức giận vừa xấu hổ, hét lên một tiếng rồi nhảy lên cao, lộn đầu trở xuống, vung tay ném ra vô số ám khí như mũi kim. Ám khí từ trên cao bay xẹt xuống như chớp, trong vòng mấy trượng vuông khôn cách chi mà tránh khỏi được.

Hàn Thanh Quân trông thấy, định nhảy tránh thì đã không kịp nữa. Nàng nghiêng chặt đôi hàm răng, định dùng mạng đổi mạng mà vung kiếm chém sả về phía địch.

Nào ngờ ngay lúc đó có một luồng kinh lực vô hình cuốn tới, hất nàng bay ra xa bảy tám trượng. Hai gã đàn ông từ trên không lao xuống như hai con diều đứt dây, ngất lịm đi luôn.

Hàn Thanh Quân không khỏi sửng sốt, nhưng người đã ám trợ cho nàng vẫn chưa xuất hiện.

Mạc Khương cũng không khỏi giật mình, nhìn chòng chọc vào Hàn Thanh Quân. Biến cố vừa rồi quá đột ngột nên lão ta chẳng thể nào hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra. Nhưng qua một lúc sau, lão tựa hồ đã đoán ra được một phần sự thực, liền lập tức tỏ ra nơm nớp sợ hãi, như có một đại họa sắp giáng xuống đầu mình.

Âu Dương Cầu trái lại không để ý gì đến chuyện đó, cười nói:

- Cữu Chi lão hóa tử, nếu ông tự nhận không thể đối địch với ta thì xin ông rời đi ngay, ta vẫn hờ cho ông một góc lười, cho ông sống nốt quãng đời già của mình.

Cửu Chi Thần Cái nghe thế hết sức tức giận, tóc râu đều dựng đứng, đôi mắt tràn đầy lửa căm hờn.

Tục ngữ có câu “người tranh nhau một lời nói, phạt tranh nhau một lư hương”. Cửu Chi Thần Cái tên tuổi được liệt vào một trong Vũ Nội Bát Kỳ thì có lẽ nào lại sợ một tên vô danh tiểu tốt như Âu Dương Cầu.

Nhưng Cửu Chi Thần Cái cho dù rất tức giận vẫn chưa gây sự đánh nhau.

Vì Cửu Chi Thần Cái là một con người già dặn. Lão biết Âu Dương Cầu dám khiêu chiến như vậy thì chắc chắn phải có một chỗ dựa. Hiện nay trong võ lâm nhân tài rất nhiều, tre già măng mọc, người mới xuất hiện thay thế người cũ là chuyện rất thường, lão không thể không thận trọng được.

Hơn nữa nguyên nhân chính yếu khiến lão phải dè dặt là vì trước đây trong

một lần theo dõi hành tung Thang Bá Tử, lão đã bị bọn yêu tà Vô Tình Tú Sĩ đánh trọng thương, nguy kịch đến nỗi tính mạng chỉ còn không quá ba mươi ngày. Sau đó may mắn nhờ Đào Gia Kỳ biểu thuốc Cửu Chủyển Hoa ƠN Hồn Đơn để uống, tuy thương thể đã bình phục nhưng nếu đánh nhau với cao thủ thì sợ rằng sẽ tái phát.

Đào Gia Kỳ có hứa với lão là sau khi xin thêm được Cửu Chủyển Hoa ƠN Hồn Đơn thì sẽ biểu thêm để cho thương thể bình phục hẳn, song vì y cứ bận việc này việc nọ mãi nên kéo dài cho đến tận hôm nay.

Chính vì vậy nên Cửu Chỉ Thần Cái đang đắn đo không biết có nên ra tay đánh nhau với đối phương hay không.

Âu Dương Cầu tựa hồ biết rõ Cửu Chỉ Thần Cái bề ngoài hung hăng nhưng trong lòng kiêng dè nên chỉ mỉm cười nham hiểm chờ đợi.

Bỗng từ đằng sau lưng hắn bỗng có tiếng cười khế vọng đến.

Tiếng cười thật quen thuộc làm cho Âu Dương Cầu không khỏi giật mình, vội quay người lại. Y nhận ra người đó chính là Thất Xảo Phích Lịch Thoa Đồ Lôi, một người mà y lúc nào cũng kiêng dè nên liền cười giả lả chào:

- Đồ huynh!

Đồ Lôi mỉm cười nói:

- Âu hiền đệ!

Vừa nói Đồ Lôi vừa liếc mắt về phía Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Hiền đệ, giữa hiền đệ và Cửu Chỉ Thần Cái đã xảy ra tranh chấp gì à?

Âu Dương Cầu cau mày nghĩ:

- “Người và Cửu Chỉ Thần Cái có sự giao thiệp từ khi nào vậy” Sắc mặt của y lộ vẻ không vui. Nhưng y chưa kịp trả lời thì Đồ Lôi tựa hồ đã đoán được ý nghĩ trong lòng hắn nên vội vàng nói:

- Giữa huynh và Cửu Chỉ Thần Cái không phải là chỗ bạn bè thân mật gì với nhau đâu. Chẳng qua trước đây có dịp gặp mặt nhau một lần mà thôi. Ngươi huynh nhất định không can thiệp vào chuyện này, nhưng xin hiền đệ cho ngu huynh hỏi ông ấy một câu trước đã.

Âu Dương Cầu nói:

- Đồ huynh muốn hỏi lão ta điều gì?

Đồ Lôi nghiêm sắc mặt, tăng hắng một tiếng nói:

- Việc này tin chắc hiền đệ còn thiết tha muốn biết hơn ngu huynh, là tung tích của Tô hiền muội.

Cửu Chỉ Thần Cái nghe hai người đối đáp mà chẳng hiểu ắt giáp gì cả. Lão cũng chẳng quen biết với Đồ Lôi, cố moi trí nhớ nhưng vẫn không làm sao nhớ được mình gặp hắn lúc nào. Trong lòng bỗng phẫn chấn thâm nghĩ:

- “Có lẽ gã này do ai đó sai khiến, tới đây trợ giúp ta cũng nên” Âu Dương Cầu nghe lời nói của Đồ Lôi thì không khỏi đứng trơ ra ngơ ngác.

Đồ Lôi mỉm cười, rồi bước về phía Cửu Chỉ Thần Cái.

Bát Tý Nhân Ma Mạc Khương bỗng quát to:

- Âu Dương huynh, người này có vẻ man trá lắm.

Dứt lời lão nhanh như chớp thò cánh tay ra chụp về phía Đồ Lôi.

Giữa Âu Dương Cầu và Đồ Lôi từ trước đến nay vốn đã có hiềm khích, lúc nào cũng mong ước sao cho Đồ Lôi chết đi cho rồi. Nhưng giờ đây vì muốn biết tin tức của Tô Chỉ Quỳnh nên trái lại y không muốn hấn bị sát hại, vội quát lên:

- Chậm đã!

Hắn chưa dứt lời thì đã thấy Đồ Lôi nhanh nhẹn quay người lại, vung chưởng quật lại vào tay của Mạc Khương. Chỉ nghe Mạc Khương hự lên một tiếng khô khan rồi thân người lão đã bị bắn ra sau bốn năm trượng.

Âu Dương Cầu biến sắc mặt, trong lòng hết sức kinh hãi.

Đồ Lôi cất tiếng cười nhạt rồi nhanh nhẹn lướt tới trước mặt Cửu Chỉ Thần Cái, cất tiếng như muỗi kêu nói:

- Lão tiên bối, là văn bối Đào Gia Kỳ đây, xin hành động theo văn bối cho được việc.

Nói đoạn chàng vung tay chụp lấy Cửu Chỉ Thần Cái rồi vọt người ra xa bảy tám trượng.

Cửu Chỉ Thần Cái biết đó là Đào Gia Kỳ thì trong lòng hết sức vui mừng, lão vội hỏi:

- Có thực là thiếu hiệp không?

Đồ Lôi cười nói:

- Chính là văn bối đây.

Trong lúc đó Âu Dương Cầu sợ hai người bỏ chạy đi nên tức tốc vọt người theo.

Đồ Lôi quay mặt lại, cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Âu Dương hiền đệ, em làm vậy là có ý gì?

Thái độ của Đồ Lôi trông hết sức uy nghi làm cho Âu Dương Cầu bất giác kinh sợ. Hơn nữa lúc này được mục kích thể đánh của Đồ Lôi y cảm thấy quả là cao siêu khôn lường, thật khó đối phó, nên y bất giác rung mình, thối lui ra sau, cất giọng khô khan cười nói:

- Tiểu đệ không có ý gì, song vì nóng lòng muốn biết tin tức Tô hiền muội nên mới quên hết phép tắc mà thôi.

Đồ Lôi thừa lúc Âu Dương Cầu đang nói chuyện liền nhanh nhẹn nhét một viên thuốc vào tay Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Lão tiên bối hãy mau uống viên Cửu Chỉ Thần Hoa ỏn Hồn Đơn này đi.

Rồi chàng xê dịch thân người, bước đến trước mặt Âu Dương Cầu cười nhạt nói:

- Nếu hiền đệ không tin ngu huynh thì việc này chờ đến khi hiền đệ so tài với lão hóa tử xong rồi sẽ hỏi cũng không muộn.

Âu Dương Cầu mỉm cười nói:

- Tiểu đệ nào lại có ý như thế.

Sắc mặt của Đồ Lôi trở nên lạnh lùng, gằn giọng nói:

- Ngu huynh từ trước đến nay bao giờ cũng nói như đinh đóng cột.

Nói đoạn y bước tránh ra xa.

Cửu Chỉ Thần Cái lúc này đã uống xong viên Cửu ChUYỂN Hoa ƠN HỒN ĐƠN nên tràn đầy lòng tự tin, cất tiếng cười to nói:

- Âu Dương Cầu, xem đây.

Lão trăn người tới vùng chưởng đánh thẳng vào đối phương, trong nháy mắt đã tung ra bảy thế võ, kinh phong đầy động ào ào.

Cao thủ đánh nhau, giành được chủ động thì đối phương sẽ bị áp đảo luồng cuồng ngay. Vì thế Âu Dương Cầu không khỏi rối loạn chân tay, lách tránh liên tiếp, chỉ biết vận dụng Thái Ất Chân Lực, thừa sơ hở của đối phương mà phản công trở lại.

Đồ Lôi bước tới trước mặt Hàn Thanh Quân nói nhỏ:

- Mạc Khương là kẻ đại thù với cô nương, tại sao không nhân dịp này rửa sạch mối hận ấy đi? Thả cộp về rừng ắt có hậu hoạn, nếu cô nương đánh không lại đã có ta giúp sức.

Hàn Thanh Quân tuy không biết y là ai nhưng biết chắc đó là một cao thủ, và vừa rồi chính y vừa mới cứu nàng chứ không còn ai khác nữa. Nàng lập tức gật đầu cảm ơn rồi vùng nhanh trường kiếm, xông tới Mạc Khương.

Bốn tên cao thủ tay sai thì đang trọng thương ngất xỉu, hai tên còn lại thì chứng kiến Mạc Khương bị Đồ Lôi đánh văng ra xa nên trong lòng khiếp sợ, chỉ biết đứng chôn chân như khúc gỗ, nhìn chòng chọc vào Đồ Lôi mà thôi.

Mạc Khương bất ngờ thấy Hàn Thanh Quân xông lại, lão giật mình quát lên:

- Giỏi cho con tiện tỳ, người dám đánh lên ...

Chưa dứt lời lão đã vận nội lực lên đỉnh đầu, định một chưởng đánh chết tươi Hàn Thanh Quân.

Bỗng lão cảm thấy hai huyết đạo sau lưng bất thần tê buốt, đôi chân đứng không vững phải lão đảo, và đôi tay cũng buông thõng xuống, không còn điều khiển được nữa.

Hàn Thanh Quân chém tới nhanh như chớp, chỉ nghe hự một tiếng thì Bát Tý Nhân Ma Mạc Khương đã bị chém đứt lìa cánh tay trái, máu tươi tuôn như suối.

Lão biết mình đã bị đối phương thanh toán ngầm, hôm nay không cách nào thoát chết nên nhắm mắt lại, cất tiếng than:

- Nhỏ cỏ không nhỏ tận gốc nên mới có kết quả hôm nay.

Hàn Thanh Quân rút lên:

- Ác tặc, người bán đứng bằng hữu, thật không bằng cảm thú. Hôm nay ta phải giết chết người để an ủi linh hồn song thân nơi chín suối.

Nói đoạn nàng dùng hết sức đâm mũi kiếm vào ngực trái của Mạc Khương. Bát Tý Nhân Ma gào lên một tiếng thê thảm rồi té ngựa ra phía sau chết ngay.

Trong khi đó, lũ nha tráo của lão cũng đã bất ngờ bị điểm huyết rồi có mấy bóng người nhảy ra mang chúng đi mất.

Âu Dương Cầu và Cửu Chỉ Thần Cái vẫn còn đang đánh nhau ác liệt, cả hai đều có sở trường riêng, sử dụng toàn thể võ kĩ tuyệt khiến ai nhìn cũng phải kinh tâm táng đờm.

Bỗng nhiên Đồ Lôi đang đứng bên cạnh bất ngờ lên tiếng:

- Âu Dương hiền đệ, để ngu huynh giúp đệ một tay nhé.

Vừa nói y vừa vung chưởng nhanh như chớp chụp vào vai trái của Âu Dương Cầu.

Âu Dương Cầu hết sức kinh hãi kêu lên:

- Anh..... Đồ Lôi cười nhạt một tiếng, đắc thủ rồi liền vọt thẳng lên cao, mang theo cả Âu Dương Cầu, nhắm hướng Nam lướt đi nhanh như gió, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng.

Cửu Chỉ Thần Cái đưa mắt nhìn theo một lúc lâu, trong lòng không khỏi cảm khái tuổi già.

Bỗng nghe Đỗ Nguyệt Phấn nói:

- Hàn tử, lão đã chết rồi, dù chị có bám vằm lão ra cũng vô ích thôi.

Cửu Chỉ Thần Cái quay lại nhìn thì thấy Mạc Khương toàn thân máu me bết bết, mặt mày không còn nhìn rõ nữa. Lão bất giác trầm nghĩ:

- “Tuy biết có nhân quả báo ứng nhưng con bé này xuống tay quả là nhẫn tâm thật” Đôi mắt của Hàn Thanh Quân đỏ hoe, rạch lòng ngực của Mạc Khương cắt lấy trái tim cho vào túi da beo đeo sau lưng, rồi quay mặt về hướng Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Sư bá, còn người vừa ám trợ chúng ta đâu rồi?

Cửu Chỉ Thần Cái híp đôi mắt lại, vừa cười vừa nói:

- Đã đi rồi.

Hàn Thanh Quân rất thông minh, nhìn thấy Cửu Chỉ Thần Cái có thái độ như vậy thì lờ mờ đoán ra ẩn ý, sắc mặt không khỏi đỏ bừng, nũng nịu nói:

- Diệt nhi muốn bái tạ cái ơn tương trợ của y chứ có ý gì đâu mà sư bá lại cười. Sư bá có biết y là ai không?

Cửu Chỉ Thần Cái lắc đầu nói:

- Con bé người chó sói ruột, ta cũng mới biết người đó là ai thôi. Kể cũng lạ, người phải biết rõ hơn ta mới phải chứ, vậy mà lại để cho nó đi mất.

Hàn Thanh Quân ngơ ngác không hiểu:

- Sư bá lúc nào cũng nói chuyện ra vẻ bí ẩn, sao không nói thẳng cho Diệt nhi biết?

Cửu Chỉ Thần Cái như không hề nghe thấy Hàn Thanh Quân, chỉ lẩm bầm

nói trống không:

- Nó đang bận việc gấp, làm gì rảnh rồi kể lẽ sự thương nhớ với các người. Thôi đừng sốt ruột, rồi từ từ cũng biết ngay thôi mà.

Hàn Thanh Quân không khỏi tức mình giậm chân thành thịch, khiến cho Đỗ Nguyệt Phần không khỏi phì cười.

Cửu Chỉ Thần Cái trợn mắt nói:

- Hai con bé này nhìn mặt thì thông minh, hóa ra lại ngốc ời là ngốc, có thể cũng không biết.

Hàn Thanh Quân nói dối:

- Nếu diệt nhi biết thì còn hỏi sư bá làm gì?

Cửu Chỉ Thần Cái cười ha hả, xem ra rất khoái chí nói:

- Thôi đi! Lên núi Mã Tích Sơn thôi. Trên đường đi ta sẽ nói cho các người biết.

Từ Tuyết Khu Kiều tới Mã Tích Sơn phải đón hai lần thuyền, đầu tiên ngồi thuyền tới Tân Trang, sau đó thay thuyền đến Mã Tích Sơn.

Nhưng đó chỉ là con đường đi của du khách bình thường, riêng nhân vật võ lâm không muốn mất thời giờ nên tự thuê thuyền đi một mạch tới Mã Tích Sơn.

Cửu Chỉ Thần Cái cùng hai cô gái cũng thuê lấy một chiếc thuyền rồi nhắm Mã Tích Sơn chèo tới. Lúc ấy trời đã về chiều, sóng nước phản chiếu rắng chiều vô cùng rực rỡ, tiếng hò hát của thuyền câu trên mặt sóng du dương nơi nơi, cảnh sắc trông như một bức tranh vẽ.

Cửu Chỉ Thần Cái ngồi dựa mạn thuyền, cầm một ống điếu bằng tre, vừa nhét thuốc vào vừa châm lửa kéo ro ro, rồi phì khói thuốc ra trắng xóa, trông thanh thoi vô cùng.

Hàn Thanh Quân sốt ruột lên tiếng hỏi:

- Sư bá, sao người cứ im lặng thế?

Cửu Chỉ Thần Cái giật mình nói:

- Ta biết nói gì bây giờ?

Nhưng lão sực nhớ ra, cười nói:

- À, người muốn biết lai lịch và danh tánh của chàng ta phải không?

Hai chữ “chàng ta” lão cố tình vừa nhấn mạnh, vừa kéo dài như có ẩn ý sâu xa.

Hàn Thanh Quân tựa hồ đoán được mang máng nên sắc mặt bỗng ửng đỏ.

Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Còn ai nữa? chính là Đào Gia Kỳ, người mà người chẳng khi nào quên đó.

Cả Hàn Thanh Quân và Đỗ Nguyệt Phần đều giật mình, mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Không để cho hai nàng kịp nói gì, lão đã nói tiếp:

- Ta biết hai người không tin, vậy thôi đi, nói chi cho uổng lời.

Hàn Thanh Quân im lặng không nói gì, trầm nghĩ:

- “Sao huynh ấy không chịu ra mặt gặp mình, chẳng lẽ ...” Tánh con gái rất dễ nghi ngờ, sắc mặt nàng không khỏi hiện vẻ u buồn.

Đỗ Nguyệt Phần trong lòng không có cảm xúc gì, khẽ khuyên nhủ:

- Đào công tử có lẽ đang có chuyện chi gấp nên không tiện lưu lại chuyện trò, tỷ tỷ hà tất phải buồn bực.

Hàn Thanh Quân dàu dàu nói:

- Tỷ nào có buồn bực chi đâu.

Bỗng nhiên từ phía trời nước tím xa có một chiếc thuyền con rẽ nước lướt nhanh tới, trên thuyền có một lão già đầu hói, mặc áo dài màu lam đứng sững. Khi hai chiếc thuyền gần nhau thì lão nhìn Cửu Chỉ Thần Cái, chấp tay xá một lượt rồi nói:

- Có phải Cửu Chỉ Thần Cái tiền bối đây không?

Vừa nói, lão vừa nhìn hai cô gái như dò xét.

Cửu Chỉ Thần Cái từ từ gỡ nhẹ ông điều vào mạn thuyền, cười đáp:

- Đúng là lão đây, tôn giá là ai?

Lão già lộ vẻ cung kính nói:

- Tại hạ là Hà Đỉnh, giữ chức vụ đàn chủ Lễ Tân Đàn ở Thái Hồ.

Tại hạ nghe lời đồn đãi nói tiền bối và nhị vị cô nương đây ở Tuyết Khu Kiều đã sát hại Mạc đại nhân, lãnh ban đội Thiết Vệ Sĩ trong đại nội ...

Cửu Chỉ Thần Cái biến sắc mặt quát:

- Bọn ung khuyến Thanh triều ấy có liên quan gì đến Thái Hồ?

Hà Đỉnh có nén cơn tức giận trong lòng, tươi cười nói:

- Nào có thể nói như vậy? Các vị làm gì ở chỗ khác thì không nói, nhưng đi qua Thái Hồ thì có thể đem lại nhiều rắc rối cho tề trại. Vì vậy tại hạ phụng mệnh Ngụy đương gia đến mời các vị đi đường khác.

Đây là chuyện bất đắc dĩ, mong các vị lượng thứ cho.

Cửu Chỉ Thần Cái cười nhạt nói:

- Lão hóa tử ta đâu phải là hạng người mới nghe dọa nạt vài câu đã bỏ chạy.

Đôi mày của Hà Đỉnh khẽ nhướn cao, chấp tay ngang nhiên nói:

- Nếu các vị tiếp tục đi tới thì có chuyện gì xảy ra, bản trại không chịu trách nhiệm.

Nói dứt lời lão quay mũi thuyền lướt đi.

Hàn Thanh Quân nói:

- Lão già đó nói năng vô lễ, tựa hồ chẳng phải người lương thiện, sao sư bá không chịu xuống tay trừ hấn đi?

Cửu Chỉ Thần Cái cười nói:

- Chớ nên làm bản tay lão hóa tử ta.

Chẳng bao lâu thuyền đã cập bến một xóm chài lưới. Ba người bỏ thuyền đi bộ, nhắm hướng núi đồi cổ thụ đi thẳng tới.

Bóng hoàng hôn đã buông rủ, cảnh sắc chung quanh đã trở thành mịt mờ.

Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Chúng ta lên được Thảng Tử Lãnh thì chẳng còn lo không ai đón rước.

Đỗ Nguyệt Phần nói:

- Sư bá, sao không thấy thủ hạ của Ngụy Hùng Hào và quần hùng võ lâm đâu cả?

Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Ngọn Mã Tích Sơn này gồm có tất cả hai mươi ba bến thuyền, trong khi số thủ hạ lo việc nghênh đón tân khách của Ngụy Hùng Hào chỉ có mặt ở mặt núi phía trước mà thôi. Ngọn núi phía sau này là khu cấm địa của họ, ta đi vào đây thì chắc chắn chẳng bao xa nữa sẽ có người ra ngăn lại ngay thôi.

Hàn Thanh Quân nói:

- Tại ngọn núi phía sau này chắc có điều chi bí ẩn nên từ trước tới nay họ mới xem là khu cấm địa.

Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Lão hóa tử từ trước đến giờ chẳng hề kiêng dè lũ yêu tà, để coi thử chúng làm gì với ta cho biết.

Lão vừa dứt lời thì có một giọng cười lạnh lùng bay theo gió vọng đến:

- Cũng chưa hẳn thế đâu.

Cùng một lúc với tiếng cười nhạt ấy, liền thấy có hai bóng người thực to lớn từ trong cánh rừng cổ thụ nhảy ra như đôi chim khổng lồ, đáp xuống trước mặt Cửu Chỉ Thần Cái độ ngoài hai trượng.

Hàn Thạch Quân và Đỗ Nguyệt Phần đưa mắt nhìn lên thì thấy đó là hai lão già, đầu đội một vương khăn trắng, mình mặc áo dài vàng sậm giống nhau. Đôi mắt của hai lão lạnh lùng, khóe miệng mím một nụ cười ghê rợn, nhìn chòng chọc vào Cửu Chỉ Thần Cái.

Cửu Chỉ Thần Cái bỗng cười ha hả nói:

- Tưởng là ai hóa ra là Bắc Quốc Song Ma. Giữa chúng ta có mối thù sống chết, vậy hôm nay thanh toán luôn cho rồi.

Hai bóng người bay tới quả là Bắc Quốc Song Ma Kỷ Hồng Phi và Mộ Phụng Tường.

Kỷ Hồng Phi hừ lạnh lùng, nói:

- Kẻ chiến bại thì còn nói tướng làm gì? Lần trước ngươi không mất mạng đã là may mắn lắm rồi. Chắc mối thù này ngươi không báo được đâu.

Cửu Chỉ Thần Cái cười nói:

- Có báo hay không là chuyện của ta, hai ngươi làm chó giữ cửa cho Ngụy Hùng Hào từ bao giờ vậy?

Kỷ Hồng Phi biến hắc sắc mặt quát to:

- Bá láp, Kỷ mỗ đến đây là vì chuyện Mạc Khương. Ai đã giết Mạc Khương?

Hàn Thanh Quân tuốt trường kiếm cầm tay, nghiêng răng nói:

- Chính là bản cô nương, người định làm gì?

Kỷ Hồng Phi trợn to đôi mắt hung dữ lên quát:

- Con tiện tỳ kia, người mau nạp mạng đi.

Không đợi Kỷ Hồng Phi quát xong, Hàn Thanh Quân đã vung trường kiếm dùng Phong Vân kiếm pháp công ra ba thế nhanh như chớp, vô cùng hiểm hóc.

Kỷ Hồng Phi không ngờ Hàn Thanh Quân có thể tấn công nhanh nhẹn và mãnh liệt đến như vậy nên không kịp đề phòng, buộc phải thối lui hai bước, mặt đầy sát khí, lách mình tránh rồi thò tay ra chụp thẳng vào thanh kiếm của đối phương, quát to:

- Buông kiếm!

Thế võ của lão thực hết sức cao thâm huyền diệu, không ai có thể tiên liệu được. Năm ngón tay của lão ta lướt gió vèo vèo nhắm thân kiếm chói ngời của Hàn Thanh Quân chụp xuống.

Trước khi đầu ngón tay của lão chạm vào kiếm thì Hàn Thanh Quân đã cảm thấy thanh kiếm của mình bị rung chuyển mạnh, hồ khẩu tay tê buốt, trong lòng thầm kêu nguy tai.

Cửu Chỉ Thần Cái trông thấy Hàn Thanh Quân bị lâm nguy thì vung chưởng lên công thẳng vào bên hông của Kỷ Hồng Phi, cười nhạt nói:

- Từng ấy tuổi đầu mà lại đi hiếp đáp một cô con gái nhỏ, thực là hèn hạ.

Thế chưởng ấy của Cửu Chỉ Thần Cái chỉ nhằm mục đích làm cho kẻ địch phải tự cứu nguy, vì thế Kỷ Hồng Phi đành phải xoay tay đỡ.

Hai luồng chưởng phong chạm nhau nghe bùm một tiếng, rồi cả hai đều bị bắn ra sau nửa bước.

Nhưng cả hai lại nhanh nhẹn tràn tới, dùng thế đánh chớp nhoáng tấn công vào đối phương, chưởng phong dấy động ào ào chẳng thua chi một cơn bão táp. Đôi bên đều dùng toàn những thế võ cao sâu kỳ diệu, khó bề phân được thắng bại.

Mộ Phụng Tường cất tiếng cười nhạt rồi cất bước về phía hai cô gái.

Bỗng sắc mặt lão biến đổi hẳn, nhanh nhẹn nhảy lùi về phía sau.

Hai cô gái thấy thế không khỏi ngạc nhiên, chống kiếm thẳng nghiêm ngặt thủ thế.

Bỗng từ phía sau lưng hai nàng có tiếng cười nhạt vọng ra:

- Có phải tên Quỷ Thủ Lão Tặc Âu Dương Tuyên đã sai khiến bọn người tiếp tay với lũ gian ác để hành động ngang tàng phải không?

Hai cô gái vội quay mặt lại nhìn thì thấy Yên Nam Tam Kiệt cùng với bảy vị cao thủ võ lâm nữa đang đứng cách đó ngoài một trượng, trong số đó có cả Xích Sa Chấn Sơn Chưởng Dương Thiên Hành. Hàn Thanh Quân vừa nhìn qua, trong lòng hết sức vui mừng, cất tiếng kêu:

- Dương thúc thúc ...

Dương Thiên Hành đưa mắt ra hiệu, có ý bảo Hàn Thanh Quân chớ lên tiếng.

Kỷ Hồng Phi đang giao đấu với Cửu Chỉ Thần Cái, thấy tình hình như vậy thì nhảy ra phía sau, trầm giọng nói:

- Bọn các người dù có đông gấp mười cuối cùng cũng phải chết hết mà thôi.

Cửu Long Tẩu Trạch Kỳ cất giọng lạnh lùng nói:

- Hai người nếu ý vào chất độc vô hình của Quỷ Thủ lão tặc thì đã làm to rồi, bọn ta nào phải các người.

Song Ma nghe qua biến đổi sắc mặt. Mộ Phụng Tường gằn giọng quát:

- Có gì thì nói rõ ra đi.

Trạch Kỳ cười nói:

- Nghe đồn các người ...

Bỗng ngay lúc đó từ trong sơn cốc có một tiếng hú dài vọng ra, khiến núi đồi vọng lên những tiếng ngân không ngớt.

Song Ma bỗng nhắm hướng có tiếng hú vọt đi nhanh như chớp, Kỷ Hồng Phi còn nói vọng lại:

- Đội lão phu làm xong việc này rồi sẽ trở lại lấy mạng các người.

Cửu Chỉ Thần Cái bỗng phá lên cười, nói:

- Hành động đầu voi đuôi chuột, lão hóa tử thực xấu hổ dùm bọn bay.

Dứt lời lão quay qua hàn huyên với Yến Nam Tam Kiệt.

Dương Thiên Hành nói nhỏ với Hàn Thanh Quân:

- Vừa rồi ta có gặp Đào thiếu hiệp, cậu ấy có chuyển lời với cô nương là chúc mừng cô nương đã trả được thù. Ân oán đã xong, vậy cô nương không cần phải nhúng tay vào chuyện thị phi của giang hồ nữa.

Hàn Thạch Quân nói:

- Đây là tại Dương thúc thúc có điều chưa rõ. Hiện Đỗ muội đây đang có ý định tìm Thang Bá Tử để thanh toán món nợ máu khi xưa, cháu làm sao khoanh tay đứng nhìn được.

Dương Thiên Hành tỏ ra do dự trong giây lát rồi mỉm cười nói:

- Nếu thế cháu có thể đi cùng số người chúng ta. Chuyến đi này rất nguy hiểm, vì chưa biết Ngụy Hùng Hào và Quỷ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền đang có âm mưu thâm độc gì. Vì thế phải hết sức đề dặt, không nên gây sự đánh nhau một cách cẩu thả.

Hàn Thanh Quân nói:

- Cháu xin tuân mệnh.

Dưới bóng hoàng hôn mịt mờ, trên mười bóng người liền nối đuôi nhau nhắm hướng rừng núi phía trước mặt lướt tới.

Vàng trắng sáng trong như ngọc đang treo lơ lửng trên nền trời cao, cả vùng Mã Tích Sơn đang phơi mình dưới ánh trắng bạc, trông chẳng khác nào một

con ốc bằng ngọc đựng trong một chiếc chậu pha lê, khi mờ khi tỏ. Cảnh vật như trong mộng, vừa xinh đẹp vừa êm đềm.

Trên đỉnh cao tại ngọn Huyền Phong thuộc Mã Tích Sơn, bóng người chập chờn như những bóng ma. Trong đám đông ấy thì Quỷ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền đang đứng chính giữa, sắc mặt lạnh lùng như giá băng, đôi mắt cụp chiếu ngời ánh sáng.

Số người chung quanh lão ta đều là những ma đầu khét tiếng võ lâm, hoặc là những yêu tà hung tợn trong phe hắc đạo. Nhưng tất cả đều đứng im thin thít.

Âu Dương Tuyền bỗng gằn giọng nói:

- Chắc hẳn có kẻ đã thoát được tại hòn đảo hoang vừa rồi, nếu chẳng phải thế thì Yến Nam Tam Kiệt làm sao biết được nội tình của ta.

Kỷ Hồng Phi nói:

- Chỉ cần cất vắn Yến Nam Tam Kiệt thì sự thật thế nào rồi cũng lộ rõ.

Âu Dương Tuyền lắc đầu nói:

- Không được, Yến Nam Tam Kiệt chỉ là bọn người tầm thường, không đáng kể. Bất sống chúng chỉ làm cho người ta kiêng dè, không hay. Kẻ đáng sợ nhất hiện giờ chính là Ngũ Hành Cốc Chủ Ngôn Như Băng, suốt mấy tháng gần đây lão phu truy tìm tung tích của lão ta mà vẫn không ra.

Vô Tình Tú Sĩ nói:

- Âu Dương lão sư võ công cao cường tuyệt đỉnh, mưu lược vô song thì tại sao lại kiêng sợ Ngôn Như Băng như vậy?

Lũ yêu tà sau khi bị trúng mưu kế độc của Âu Dương Tuyền thì tuy bị ép buộc phải thần phục, làm tay sai cho lão ta, nhưng trong lòng không giây phút nào là không muốn thoát khỏi cảnh cá chậu chim lồng đó. Bởi thế chúng luôn tìm cách xúi giục Âu Dương Tuyền đối đầu với những nhân vật lỗi lạc nhất, nhằm bắt lão hứng chịu thất bại.

Nhưng Âu Dương Tuyền là một con cáo già thì lẽ nào không biết điều đó, lão mỉm cười nói:

- Xem ra Lệ lão sư chẳng hề ngán sợ Ngôn Như Băng chút nào ...

Câu nói chưa dứt thì một cục đá to bằng nắm tay bỗng từ trên nền trời cao, rơi đánh phịch xuống ngay trước mặt của Âu Dương Tuyền, rồi vỡ thành bốn năm mảnh nhỏ.

Đồng thời từ trên ngọn cây ô bác cổ thụ cao chọc trời cành lá xum xuê có một tiếng cười nhạt rất khế vọng xuống.

Tiếng cười lọt vào tai bọn yêu tà thì bỗng rền vang làm cho cả bọn đều giật mình kinh hãi.

Âu Dương Tuyền biến hẳn sắc mặt, vọt người bay thẳng lên không rồi bắt thần vụng chưởng đánh mạnh ra.

Ầm một tiếng, cây cổ thụ đã bị đánh thủng một vùng to rộng, cành lá gãy đổ

bay như mưa.

Âu Dương Tuyền buông chân đứng nhẹ trên cành cây, tức thì trông thấy một bóng người từ trong ngọn cây vụt bay đi nhẹ nhàng như một con chim, đồng thời lại buông ra tràng cười không ngớt. Lão không khỏi tức giận, hét to:

- Loài chuột nhắt, chạy đi đâu?

Dứt lời lão lao người đuổi theo, một trước một sau lướt vèo vèo trên không như hai luồng điện xẹt.

Người bí ẩn có thân pháp vô cùng cao tuyệt, y bắt thần xẹt lệ thân hình xuống đất rồi chui thẳng vào một cánh rừng rậm rạp. Âu Dương Tuyền cất tiếng hừ lạnh lùng rồi cũng nhào vào cánh rừng đó. Nhưng lão vừa đưa tay vạch lá rừng ra thì bóng người đã mất hút.

Âu Dương Tuyền không khỏi tức giận đến râu tóc dựng đứng, đưa đôi mắt sáng ngời ngó khắp bốn bên. Bất giác lão biến sắc mặt vì tại một góc cây cạnh đây lão thấy có một cái đầu quỉ nấp bằng đất, to cỡ nắm tay, trông thật hung dữ, rừng rợn.

Lão vội nhặt cái đầu quỉ lên, nghiêng răng thàm nói:

- Con quỉ già này cũng đến Thái Hồ rồi sao? Nếu quả thực là hắc thì mọi việc rắc rối vô cùng.

Nhưng khi lão ta nghĩ đến việc đối phương không dám chạm mặt với mình thì lại đoán chắc rằng không phải là con quỉ già kia. Nhưng dù thật hay giả thì lão ta cũng phải thay đổi ít nhiều kế hoạch, vì nếu không làm thế thì e rằng mọi việc đều sẽ gặp trở ngại gay go.

Con quỉ già ấy không ai khác hơn là Ngọa Long Cốc Chủ Đồng Hải Xuyên. Còn kẻ chạy vụt đi chắc là đồ đệ của hắc, và hắc đã biết lão đang cải trang giả dạng. Mà người duy nhất biết lão giả dạng và lọt lưới khỏi đảo hoang chính là hắc.

Nghĩ thế nên lão không khỏi hoang mang, lòng tự tin cũng bắt đầu lay chuyển.

Nhưng dù sao lão ta cũng là một con người lắm mưu mẹo, nên quyết định vẫn thi hành theo kế hoạch đã định, nhưng chỉ thay đổi kế hoạch mà thôi.

Lúc bấy giờ lũ yêu tà cũng đã ùn ùn kéo tới. Thiết Chỉ Thư Sinh hỏi:

- Hắc là ai vậy?

Âu Dương Tuyền mỉm cười đáp:

- Không phải kẻ địch mà chỉ là một đồ đệ giỏi của một người bạn xưa của lão phu, y mang đến một nguồn tin mật.

Nói đến đây lão chuyển đề tài, nói:

- Các vị lão sư, ngày mai các vị hãy giả dạng làm tân khách đến viếng thăm núi của ta, rồi trà trộn vào quần hùng, khi nào cần thiết phải hành động ta sẽ cho người thông báo.

Đám yêu ta nghe xong lập tức tản đi ngay, chỉ còn một mình Âu Dương

Tuyền ngồi lại trầm ngâm nghĩ ngợi.

Từ trong cánh rừng bỗng có một bóng người bất thần lướt tới. Âu Dương

Tuyền ngược mắt nhìn lên, nói:

- Người đã làm việc ấy ra sao rồi?

Người kia cung kính đáp:

- Thuộc hạ đã đem lệnh của lão gia tử truyền cho Ngụy Hùng Hào để ông ta thi hành. Trong nước uống và thức ăn ông ta sẽ bỏ một thứ thuốc độc không màu, không mùi vị. Thứ thuốc phát tác rất chậm chạp, ăn xong thì hai ngày sau chất độc mới ngấm vào tạng phủ và huyết đạo.

Chính thuộc hạ đã đích thân trông nom họ làm việc ấy nên chắc chắn không có sơ suất.

Nói đến đây người kia dừng lại một chút rồi mới tiếp:

- Kế hoạch ấy tuy hay nhưng chỉ e nếu người ngoài biết được họ sẽ đàm tiếu mà thôi.

Âu Dương Tuyền mỉm cười đầy gian manh:

- Người khỏi cần lo xa, sau ba ngày nữa ta sẽ đem pho Hàn Thiết Quan Âm làm miếng mồi nhử mọi người tranh đoạt và dùng võ lực xô xát nhau. Càng sử dụng chân lực nhiều thì chất độc càng phát tác mau và bị đối phương giết chết. Như vậy bề ngoài chẳng ai biết họ bị chất độc sát hại.

Người kia cười nói:

- Lão gia tử tính toán hết sức tài tình, thuộc hạ không làm sao bì kịp.

Âu Dương Tuyền cất tiếng cười ha hả rồi cùng người kia phi thân vút đi.

Khi hai người vừa bỏ đi thì trong lùm cây rậm rạp lại lướt ra hai bóng người, chính là Ngôn Như Băng và Đồ Lôi.

Đồ Lôi cất giọng căm hận nói:

- Dụng tâm của tên lão tặc thật quá ác độc. Ngôn cốc chủ nếu không sớm đối phó thì quần hùng võ lâm y sẽ mất mạng cả.

Ngôn Như Băng cất tiếng than rồi nói:

- Khi tội ác của lão đã đầy dẫy thì tất sẽ bị trời trừng phạt, ngày đền tội của lão chẳng còn xa đâu. Chỉ mong lão sẽ chịu tội dưới tay của lệnh sư và lệnh nhạc phụ tại Vân Môn Giáp. Nay lão đệ, chúng ta cứ theo kế hoạch mà làm thôi.

Nói đoạn cả hai cùng lướt đi.

Ánh bình minh vừa ló dạng, bầu trời hãy còn lơ mờ.

Tại phía sau một xóm nhà nằm về hướng nam Mã Tích Sơn có một sườn núi bằng phẳng, chu vi rộng độ chừng bốn năm trăm trượng, hai bên có trên mười tòa lầu được kiến trúc dưới rừng cây mát mẻ, tường quét vôi trắng tinh.

Chung quanh những tòa lầu ấy có rất nhiều nhân vật võ lâm đang đi lại nhớn nhोर. Số thuộc hạ của Ngụy Hùng Hào không ngớt tới lui giữa đám quần

hùng, tỏ ra rất bận rộn.

Trên góc sườn núi có dựng một hí đài ngó mặt ra bờ hồ. Nó nguyên là để hát cúng thần, nhưng bây giờ dùng làm võ đài tỷ thí võ công cho số quân hùng hiện diện.

Hai bên sân khấu có hai câu đối rằng:

Ai đứng khoanh tay nhìn Ta vào diễn xuất chơi Nhưng bây giờ khung cảnh đã hoàn toàn khác hẳn, không ai có thể khoanh tay đứng nhìn, mà cũng không ai có thể nhảy vào diễn xuất chơi được.

Cửu Chỉ Thần Cái và Yến Nam Tam Kiệt cùng ăn ở chung với nhau trong những gian lầu dùng làm nơi tiếp khách ấy, họ vừa uống rượu, vừa xầm xì bàn tán.

Rượu thịt mà Ngụy Hùng Hào mang ra tiếp khách đều là thổ sản Thái Hồ, những vùng khác không sao có được.

Cửu Chỉ Thần Cái vừa vuốt râu vừa uống ừng ực một chén rượu to rồi nói:
- Lão hóa tử đến đây chỉ có mục đích là ăn uống cho thỏa thích mà thôi, hề thấy rượu là không để ý đến mạng nữa. Thứ rượu này đã để lâu trên mười năm, lại được khạp bằng nước suối trong với loại gạo thơm quý giá, đồng thời lại ngâm thêm trái dương mai, một loại quả chỉ có ở vùng này nên chất rượu hết sức thơm ngon. Thực không uống công lặn lội cực nhọc đến đây hôm nay.

Trạch Kỳ cười to nói:

- Chẳng ngờ đối với thuật uống rượu lão tiên bối lại am hiểu như thế, chỉ vừa uống qua là đã biết ngay rượu gì. Trạch Kỳ này thực lấy làm xấu hổ. Cửu Chỉ Thần Cái thấy Trạch Kỳ khen ngợi thì càng đắc trí, đưa tay chỉ vào các món ăn trên bàn nói:

- Loài bạch ngư này là một món ăn đặc biệt của Thái Hồ, các địa phương khác chắc chắn không thể có cơ hội thưởng thức được. Bạch ngư Thái Hồ tuyệt ngon nổi tiếng thiên hạ, vào đời nhà Tùy các quan chức ở đây đều lấy nó làm vật tiến vua, vì thịt nó vừa ngọt, vừa bùi mà lại béo.

Ngoài ra còn có loài tôm trắng vỏ mềm, ngân ngư, cua đỏ, hào đều là món ăn quý giá cả. Nếu đem so với sơn hào hải vị thì còn vượt hơn nhiều.

Cửu Chỉ Thần Cái đang nói thao thao bất tuyệt về nghệ thuật ăn uống thì Dương Thiên Hành hồi hải bước vào nói:

- Bên ngoài có lời đồn rằng ba hôm nữa Qui Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền sẽ đến đây, và sẽ lấy pho Hàn Thiết Quan Âm để làm phần thưởng cho vị nào có võ công cao nhất.

Đôi mắt của Cửu Chỉ Thần Cái bỗng sáng ngời, cười to nói:

- Nếu thế thì còn nhiều chuyện vui đây. Lão hóa tử ăn nhậu no nê rồi lại còn được xem sừng mắt nữa.

Diêm La Phán Ứng Triệu Hùng nói:

- Trong việc này e có mưu gian chi đây.

Lôi Thần Từ Vi Quang cười nhạt nói:

- Họ nào chẳng hiểu kẻ lành thì không đến, kẻ đến thì không lành cơ chứ.

Cửu Long Tẩu Trạch Kỳ thì trầm ngâm không nói gì.

Cửu Chỉ Thần Cái nhìn Dương Thiên Hành hỏi:

- Còn hai con bé ấy đâu rồi?

Câu hỏi vừa dứt thì Hàn Thanh Quân và Đỗ Nguyệt Phần đã nhanh như chớp lướt vào. Hàn Thanh Quân hỏi:

- Sư bá tìm bọn tiểu đệ đệ phải không?

Cửu Chỉ Thần Cái trợn mắt nói:

- Ta chỉ e hai đứa bay lên đi ra bên ngoài rồi gây sự thì lại rắc rối nên mới hỏi thăm, chứ ai tìm hỏi nào?

Hàn Thanh Quân chu môi có vẻ không bằng lòng.

Cửu Chỉ Thần Cái cười ha hả nói:

- Ai chẳng biết được hai đứa bay đang giở trò gì. Một thì đang nhớ chàng, còn một thì tìm kẻ thù phải không?

Sắc mặt của hai cô gái cùng đỏ bừng, không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn Cửu Chỉ Thần Cái.

Lúc ấy bên ngoài khung cửa sổ có tiếng cười của Thiết Bối Đà Long

Trình Nam Giang:

- Cửu Chỉ tiên bối trông nom quá chặt chẽ không phải là thượng sách đâu.

Hai cô nương này đã đi ra ngoài một vòng rồi đây.

Cửu Chỉ Thần Cái trợn mắt nói:

- Trình lão sư tưởng lão phu không biết hay sao?

Trình Nam Giang từ ngoài bước vào, trông thấy thái độ của hai cô gái dường như có vẻ bất mãn mình thì bất giác cười phá lên, nói:

- Trình mỗ đang sợ xảy ra chuyện rắc rối thì chuyện rắc rối đã xảy ra rồi.

Lão nói tiếp:

- Đỗ cô nương, cô không tìm ra Thang Bá Tử nên cho rằng mục ta chưa đến, vậy là lầm. Mục đang có mặt ở tòa lầu phía Nam trong một gian phòng bí mật, chưa đến lúc cần thì chưa lộ mặt ra đâu. Lão phu có thể dẫn dụ mục ta ra giùm cô nương, nhưng có một điều kiện.

Đỗ Nguyệt Phần nghe thế vội nói:

- Trình đại hiệp nói đi.

Cửu Chỉ Thần Cái trợn mắt nhìn Trình Nam Giang nói:

- Trình lão sư lại đứng ra cầm đầu cho mấy con bé này rồi. Không có chuyện thì thôi, có chuyện rắc rối thì lão hóa tử sẽ tính sổ với ông đây nhé.

Trình Nam Giang vội đưa mắt ra hiệu cho Cửu Chỉ Thần Cái rồi nói:

- Trình mỗ bảo đảm không có chuyện gì.

Nói xong lão quay sang hai cô gái, nói tiếp:

- Nhị vị cô nương hãy về phòng sửa soạn đi, chắc không tránh khỏi xô xát quyết liệt vì thế hãy mang theo nhiều ám khí để ra tay tấn công bất thần cho mục ta không kịp sử dụng chất độc.

Hàn Thanh Quân cười cười nói:

- Trình đại hiệp, nhưng ông còn chưa nói điều kiện cơ mà.

Trình Nam Giang nói:

- Để chốc nữa sẽ nói sau, có lẽ Đổ cô nương cũng không đến nỗi chối từ.

Hai cô gái lấy làm mừng, nhanh nhẹn về phòng riêng.

Cửu Chỉ Thần Cái trợn to đôi mắt nhìn thẳng vào Trình Nam Giang như muốn hỏi lão đang giở trò gì. Trình Nam Giang liền nghiêm sắc mặt rồi nói nhỏ với Cửu Chỉ Thần Cái và Yến Nam Tam Kiệt một lúc.

Thần Cái và Tam Kiệt nghe qua thì biến đổi sắc mặt. Từ Vi Quang cười nhạt nói:

- Chẳng ngờ lão tặc lại nham hiểm độc ác đến thế, muốn thâm tóm quần hùng trong thiên hạ. Đào Như Hải xem ra hãy còn thua xa hần.

Cho đến giờ Trình Nam Giang vẫn chưa biết Âu Dương Tuyền chính là Đào Như Hải cải trang, Yến Nam Tam Kiệt lại càng không biết, họ chỉ nghe đồn đãi là chúng đã cấu kết với nhau mà thôi.

Cửu Chỉ Thần Cái cất tiếng than:

- Quả là tính tham ăn hại con người ta không ít, xem ra ta còn trúng độc nặng hơn ba vị nhiều.

Trình Nam Giang mỉm cười nói:

- Người lành thì gặp được việc may do đó chúng ta mới được Đào thiếu hiệp, do đã biết trước nên bỏ thuốc giải độc vào rượu thịt rồi. Lão tiên bố có ăn uống nhiều hơn cũng chẳng hề bị hại đâu. Ba hôm nữa Quỷ Thủ lão tặc chắc chắn sẽ bật ngửa và rũ rời cả hàng ngũ, thất bại ê chề.

Nhưng Đào thiếu hiệp có ý muốn cho lão nếm mùi gậy ông đập lưng ông, vì vậy không trừ Thang Bá Tử không xong.

Trạch Kỳ ngạc nhiên nói:

- Thang Bá Tử hung ác tàn bạo, từ trước tới giờ không chịu phục tùng ai thế sao bây giờ lại bằng lòng làm tay sai cho Quỷ Thủ lão tặc?

Trình Nam Giang cười nói:

- Kẻ bơi giỏi thường hay chết đuối. Hần bị trúng độc của Âu Dương Tuyền, sau đó bị kiềm chế ba nơi huyết đạo, vì vậy phải trốn kín trong một gian phòng để lo giải trừ chất độc trong người.

Cửu Chỉ Thần Cái bất giác chặc lưỡi nói:

- Núi cao còn có núi cao hơn, thực không ngờ Thang Bá Tử và Ngôn Như Băng từ bấy lâu nổi danh là sử dụng chất độc vô song, vậy mà bây giờ trở thành vô dụng.

Từ bên ngoài bỗng có giọng nói lạnh lùng vọng vào:

- Không hẳn thế đâu.

Cửu Chỉ Thần Cái không khỏi biến sắc mặt, vung chưởng đánh ra ngoài cửa sổ.

Chưởng của lão bay ra ngoài khoảng không mà không chạm vào gì cả. Lão còn đang ngơ ngác thì có hai bóng người từ cửa sổ bay vút vào, buông người xuống lầu, chính là hai anh em Thần Châu Song Sát Đông Phương Hiểu Tinh và Đông Phương Hiểu Bạch.

Đông Phương Hiểu Bạch mỉm cười vòng tay nói:

- Nếu không phải thân già này còn một tí sức lực tránh khỏi chưởng lực của Thần Cái thì chẳng phải lão đã làm oan hồn dưới tay ông rồi hay sao?

Cửu Chỉ Thần Cái và mọi người cùng cười rộ lên, sau đó đứng dậy thi lễ chào hỏi.

Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Nghe lời đồn đãi là ba hôm nữa Ngôn Như Băng cũng đến đây, Ông ấy sẽ dùng pho Giáng Long kinh để đổi lấy Hàn Thiết Quan Âm, hoặc dùng nó như một vật đánh cuộc ...

Bỗng ngay lúc ấy bên ngoài cửa sổ vang lên tiếng gào thảm thiết, giữa đêm khuya nghe như tiếng ma rên quỷ khóc, khiến ai nghe cũng phải rùng mình rợn óc.

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 55

Trận Đánh Kinh Hồn

Quần hùng vừa nghe tiếng gào ầm ầm, ai nấy đều không khỏi biến sắc mặt, ùn ùn bước ra khỏi cửa. Họ trông thấy tại một gốc cây long trảo hộc bên ngoài cửa sổ có một xác chết đang nằm sóng sượt, trên ngực và bụng bị thủng bản lỗ, máu tươi tuôn trào như suối, trông vô cùng rùng rợn.

Bên cạnh xác chết, Châu Nhân Ký đang đứng sững, tay còn siết chặt thanh gươm, cười gằn nói:

- Tên tặc tử này chính là thủ hạ của Vô Tình lão tặc, hẩn rình nghe câu chuyện của các vị. Tại hạ sợ nó đi thoát cho nên phải dùng ác chiêu, làm cho các vị phải giết mình, vậy xin có lời nhận lỗi.

Tiếng gào thảm thiết ấy cũng làm kinh động bọn thủ hạ của Ngụy Hùng Hào, có ba gã đàn ông mặc võ phục chạy tới ngay, và khi vừa trông thấy thảm cảnh thì chúng không khỏi biến sắc mặt.

Cửu Chỉ Thần Cái cất giọng lạnh lùng quay về ba người ấy nói:

- Gã này nghe trộm câu chuyện của bọn anh em già đây, lại bỗng dưng dùng thủ đoạn tà môn nên chính hẩn tự tìm lấy cái chết. Phiền các vị mang tử thi của gã đi cho, đồng thời mong quý đương gia dò xét kỹ lai lịch của hẩn hầu đề phòng không để xảy ra những việc đáng tiếc như thế nữa.

Ba gã đàn ông nọ vì kiêng sợ uy danh của Cửu Chỉ Thần Cái nên cất tiếng vâng lời rồi khiêng tử thi lên chạy bay đi.

Số người của Cửu Chỉ Thần Cái quay trở về thì không còn trông thấy Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang và hai cô gái Hàn Thanh Quân, Đỗ Nguyệt Phấn đâu nữa, nên bất giác cười nói:

- Trình lão sư dẫn hai con bé ấy đi tìm Thang Bá Tử gây sự rồi, chẳng hiểu họ định giờ trò chi đây?

Trạch Kỳ cau đôi mày nói:

- Thang Bá Tử không phải là con người dễ gây sự, nên e rằng Trình lão sư và nhị vị cô nương ấy không phải là tay đối địch nổi với bà ta, vậy chẳng hay chúng ta có nên bí mật tiếp ứng cùng họ hay không?

Cửu Chỉ Thần Cái trầm ngâm trong giây lát rồi lắc đầu cười nói:

- Già thấy không cần, vì Trình lão sư là người lúc nào cũng rất chín chắn, nếu việc chi còn thiếu điều kiện thì không khi nào hành động liều lĩnh.

Chúng ta kéo đến đây quá đông thì chỉ có hại là dễ bị lộ tung tích mà thôi. Sau đó, quần hùng cùng bàn bạc với nhau về mọi kế hoạch để đối phó với

cuộc chiến ác liệt sắp xảy ra tại vùng Thái Hồ này.

Trong khi ấy, tại một cánh rừng rập rập trên một sườn núi ở phía sau những tòa lầu tiếp tân này bỗng có ba bóng người bay thoát đi, chính là Trình Nam Giang, Hàn Thanh Quân và Đỗ Nguyệt Phần.

Đỗ Nguyệt Phần bay vọt lên sườn núi rồi dừng chân đứng lại, nghiêng đầu mỉm cười tự nhiên nói:

- Trình đại hiệp, ông có điều kiện chi thì bây giờ cứ thẳng thắn nói ra đi.

Trình Nam Giang nghiêm sắc mặt lại nói:

- Già biết cô nương nóng lòng muốn trả mối thù nhưng vì chúng ta đang có việc cần dùng tới Thang Bá Tử nên chủ ý của già là bắt sống bà ta mang về, giao cho hai người trông coi, nhưng cô nương phải tạm thời lánh xa nơi này. Đỗ Nguyệt Phần không khỏi lộ vẻ luống cuống, không biết phải nói gì, vì nàng cảm thấy lời nói của Trình Nam Giang thật là khó hiểu, hơn nữa chính nàng cũng không muốn bỏ lỡ một dịp chứng kiến quần hùng đại hội. Do đó nhất thời nàng không biết phải trả lời ra sao.

Hàn Thanh Quân nói:

- Đỗ tử tử phải rời khỏi đây, còn tôi thì sao?

Trình Nam Giang nói:

- Lẽ tất nhiên là cô nương cũng phải cùng đi.

Hàn Thanh Quân chu chiếc miệng bé nhỏ lên, lắc đầu nói:

- Tôi đâu lại bỏ lỡ dịp may ngàn năm một thuở để xem quần hùng tranh tài như thế này.

Trình Nam Giang cố ý than dài nói:

- Già cũng không muốn nhị vị cô nương bỏ lỡ, nhưng riêng về Hàn cô nương thì e rằng nếu ở lại đây thì sẽ mất một dịp tốt để làm chuyện khác còn to tát hơn nữa.

Hàn Thanh Quân không khỏi giật mình nói:

- Là gì vậy?

Trình Nam Giang nói:

- Hiện giờ ở Thái Hồ tuy sắp nổi cơn sóng gió nhưng trong chớp mắt sẽ sóng yên gió lặng, không thể nào biến thành một cục diện làm rung chuyển võ lâm đâu. Lũ yêu tà kia còn phải chờ một dịp khác mới có thể diệt trừ được.

Then chốt của vấn đề đều nằm tại bản thân của Đào thiếu hiệp. Riêng Thang Bá Tử cũng có một vai trò quan trọng không kém. Hiện giờ cô nương không muốn gặp mặt Đào thiếu hiệp hay sao?

Hàn Thanh Quân vừa nghe qua liền lộ vẻ mặt tươi cười nói:

- Có thực thế không? Anh ấy hiện giờ ở đâu?

- Cái đó ...

Trình Nam Giang lại trầm ngâm trong giây lát mới tiếp:

- Tạm thời chưa thể nói cho cô nương biết được vì việc ấy có liên quan đến

những việc rất trọng đại, nên không thể không giữ bí mật.

Đỗ Nguyệt Phần không tin, lắc đầu nói:

- Trình đại hiệp cố ý phỉnh gạt chúng tôi để chúng tôi tránh đi nơi khác hòng khỏi vướng tay vướng chân các vị chứ gì?

Trình Nam Giang trợn to đôi mắt nói:

- Già cần gì phải phỉnh gạt?

Lão dừng lại một chút rồi nói:

- Thôi, những lời không đâu chớ dài dòng, Đỗ cô nương hãy nghe già nói nhỏ điều này.

Hàn Thanh Quân liền quay người tránh đi nơi khác, đưa mắt nhìn về phía mặt hồ rộng mênh mông, đang lóng lánh ánh trăng vàng vạc, tương tự về Đào Gia Kỳ. Nàng cảm thấy có trăm ngàn lời muốn nói với chàng nhưng lại luống cuống không biết bắt đầu từ đâu.

Bỗng Đỗ Nguyệt Phần nhảy phắt đến nói:

- Sư tỷ, chúng ta đi thôi.

Nói dứt lời nàng đưa tay kéo Hàn Thanh Quân rồi cả hai cùng vọt đi mất hút. Trình Nam Giang cũng chẳng biết đã bỏ đi tự lúc nào.

Tại sườn núi phía sau xóm chài có thể ánh đèn từ mấy tòa lầu tiếp tân chói ra sáng rực, nghe văng vẳng tiếng nói cười huyền ảo, ồn ào không ngớt.

Trong một gian phòng nơi tòa lầu tiếp tân nằm ở chót sườn núi phía Nam có một người từ bên trong không ngớt cử động, bóng rọi rõ lên lớp giấy che cửa sổ.

Bỗng đâu hai cánh cửa sổ mở rộng ra, người đó thò đầu ra ngoài, mái tóc bạc trắng, đôi mắt rực lửa căm hờn, chính là Thang Bá Tử.

Bà ta thò đầu ra nhìn một lượt rồi khẽ thở dài. Rồi bà đóng cửa sổ lại, không ngớt đi tới đi lui trong phòng như có việc gì trọng đại đang chờ đợi làm cho bà ta phải băn khoăn, chưa quyết định được dứt khoát.

Thình thoảng bà ta lại cất tiếng thở dài, nhưng ngay sau đó lại trợn mắt như muốn hét cả khước. Bà là một quái kiệt bấy lâu tên tuổi vang lừng cả võ lâm thế mà trong phút chốc lại bị Âu Dương Tuyền chế ngự, sai khiến, thử hỏi bà ta không căm tức sao được.

Còn một điều sỉ nhục hơn hết chính là một người bấy lâu nổi tiếng là giỏi dùng độc như bà ta mà lại không thể nào giải trừ chất độc trong cơ thể mình, mà nó lại mỗi ngày một ngấm sâu hơn, đến nỗi khiến cho bà ta không thể không cam chịu cúi đầu nghe mệnh lệnh của tên lão tặc Âu Dương Tuyền. Bởi thế cứ mỗi lần nhớ đến việc ấy là bà ta lại cảm thấy căm hận tột đỉnh, từng sợi tóc trắng trên đầu lại dựng đứng cả lên.

Trên hành lang của tòa lầu bỗng nghe tiếng bước chân đi hồi hả.

Sắc mặt hầm hầm của Thang Bá Tử mất ngay, những sợi tóc trên đầu cũng xụi xuống.

Tiếng chân đã dừng lại trước cửa phòng bà ta, có tiếng gõ nhẹ vào khung cửa. Thang Bá Tử nói:

- Cứ vào.

Liền đó có một tên hán tử hai tay bung một cái mâm hai tầng bước thẳng vào cửa, tỏ vẻ cung kính nói:

- Thức ăn tối đã có rồi đây!

Vừa nói hần vừa để cái mâm xuống, dọn tất cả thức ăn ra rồi cười nói:

- Xin mời lão tiên bối, tiểu nhân cáo lui.

Nói dứt lời, hần cúi người hành lễ rồi bước lui ra khỏi phòng, lại đóng kín cánh cửa như cũ.

Thức ăn nấu thực ngon, có một tô canh nấm đông cô nấu gà và bốn món xào, đều là những món ăn tươi ngon và quý giá ở vùng Thái Hồ.

Ngoài ra còn có một bầu “Bích Lan Xuân Tửu”, thứ đế lâu năm, và cơm trắng thơm phức.

Thang Bá Tử lại cất tiếng thở dài nhưng cũng ngồi xuống rót lấy rượu và cầm đũa gấp thức ăn.

Bà ta cứ tưởng uống say là có thể giải sầu nhưng không ngờ khi rượu vào thì nỗi buồn lại tràn ngập cõi lòng bà ta. Bao nhiêu chuyện cũ ập về làm cho Thang Bá Tử không kiềm chế nổi, bà để mạnh ly rượu xuống rồi cất tiếng thở dài náo ruột.

Bỗng ngay lúc ấy có tiếng búng nhẹ vào cửa sổ rồi một bóng người hiện ra bên ngoài, nói:

- Ân sư, Đỗ Nguyệt Phấn, môn đồ của ân sư đến đây.

Thang Bá Tử nghe nói mặt bất giác hiện rõ vẻ tức giận, nói:

- Sao không chịu bước vào?

Đỗ Nguyệt Phấn cất giọng thỏ thẻ như oanh vàng nói:

- Không có lệnh sao con dám tự tiện bước vào.

Rồi nàng mở cửa sổ ra, nhanh nhẹn từ ngoài lao vào phòng rồi đứng yên cách chiếc bàn của Thang Bá Tử ngoài một trượng, sắc mặt rất trang nghiêm.

Thang Bá Tử cười nhạt nói:

- Người còn nhớ đến sư phụ thì thực là quý hóa thay.

Nụ cười của mục lộ vẻ ghê rợn làm cho Đỗ Nguyệt Phấn không khỏi rùng mình, nàng nói:

- Ân sư là người có công ơn cao dày, đồ nhi làm sao dám quên được.

Thang Bá Tử hỏi:

- Sau khi Thủy Nguyệt Am bị đốt cháy thì ngươi bỏ đi đâu?

Đỗ Nguyệt Phấn đáp:

- Con suýt nữa bị chết cháy giữa đám lửa to, nhưng sau đó may mắn được người khác cứu sống mang đi giữa lúc đang hôn mê ...

Thang Bá Tử ngắt lời hỏi:

- Ai?

Đỗ Nguyệt Phần nói:

- Hồ Chương Kim Đào Đào Như Hải.

Thang Bá Tử biến sắc nói:

- Có thực vậy không?

Đỗ Nguyệt Phần nói:

- Hoàn toàn là thật, ngay cả Hàn Thanh Quân sư tử cũng bị bắt đi.

May mắn sau đó cả hai gặp được Thanh Vân Thần Ni cứu thoát, và rồi bọn con đã lạy người làm sư phụ, ở đây học võ công cho tới giờ.

Thang Bá Tử cất giọng cười khẩy nói:

- Người đã bò lên cao quá rồi thì còn tìm đến ta làm gì? có phải định làm bị mặt ta phải không?

Vừa nói năm ngón tay của mụ cũng âm thầm thò ra khỏi ống tay áo, vận dụng chân lực sẵn sàng tấn công.

Đỗ Nguyệt Phần biết rất rõ tính tình hung bạo của mụ ta nên nàng đã có đề phòng trước, nhanh nhẹn bước thối lui ra sau nói:

- Con nào dám thế, hiện giờ con biết ân sư đang bị Âu Dương lão tặc chế ngự nên mạo hiểm đến đây giải cứu ân sư đây.

Thang Bá Tử nghe qua không khỏi biến sắc mặt, tức giận nói:

- Ai nói thế? Ta chẳng đang đi đứng hoàn toàn tự do sao? Kẻ nào dám nói gian ngoa làm tổn thương uy danh của Thang Bá Tử này thì không bao giờ ta tha thứ cho kẻ đó.

Đỗ Nguyệt Phần không khỏi cười thầm, nói:

- Ân sư tưởng không ai biết hay sao? Lúc số người của ân sư bị ám hại thì có người tránh thoát kịp thời và đã nhìn xem rất kĩ. Nếu ân sư không chịu rời khỏi nơi này thì e rằng về sau cả tâm linh cũng sẽ vĩnh viễn bị Âu Dương Tuyền khống chế, không còn cách nào tự cứu được nữa đâu.

Đôi mắt của Thang Bá Tử chiếu ngời những tia sáng đáng sợ, làm cho Đỗ Nguyệt Phần không khỏi thầm lo, nàng lập tức gia tâm đề phòng mọi việc.

Không khí trong phòng trở nên im phăng phắc rất ngọt ngào.

Đỗ Nguyệt Phần tựa hồ đoán được tâm trạng của Thang Bá Tử nửa muốn giết mình, nửa do dự nên nàng khẽ nói:

- Ân sư định giết đồ nhi hay sao? nếu ân sư làm vậy thì chỉ tự gây họa cho mình mà thôi.

Thang Bá Tử gằn giọng hỏi:

- Tại sao mi nói thế?

Đỗ Nguyệt Phần nói:

- Chất độc ân sư trúng phải là rất nguy hiểm, đang ngấm vào tạng phủ của người. Nếu người vận dụng chân lực thì nó sẽ phát tác ngay, dù cho người

có thoát chết thì cũng phải chờ bốn ngày sau mới có thể sử dụng võ công lại. Nhưng lúc đó thì sự sáng suốt của người cũng hoàn toàn bị mất, chỉ còn biết nghe mệnh lệnh của Âu Dương Tuyền mà thôi.

Thang Bá Tử cười nhạt nói:

- Không ngờ hôm nay ngươi lại biết dùng lời lẽ man trá để đánh lạc hướng ta. Ai dạy ngươi như thế?

Đỗ Nguyệt Phần nói:

- Tất cả những lời con nói đều là sự thực, chẳng hề có một tí man trá nào cả. Ân sư là người sử dụng chất độc khét tiếng trong đời thì hãy thử những thứ rượu thịt này xem xem có phải tất cả đều có độc không?

Thang Bá Tử kinh hãi, vội lấy một cây kim bạc ra thử những thức ăn trên bàn. Mụ biến đổi hắc sắc mặt, há hốc miệng khi thấy cây kim bạc đã chuyển sang màu đen.

Đỗ Nguyệt Phần nói:

- Ân sư nếu không suy nghĩ lại thì sau này hối không kịp đâu. Con nhớ tình thầy trò xưa nên mạo hiểm đến đây thông báo cho người biết.

Bây giờ con sẽ ra vách núi bên ngoài cửa sổ đợi người trong giây lát, nếu chậm trễ hơn thì con bắt buộc phải bỏ đi, vì còn có việc gấp phải làm.

Nói dứt lời nàng nhảy ra ngoài cửa sổ, phút chốc đã mất hút.

Thang Bá Tử vung chưởng quạt khê làm tắt hết những ngọn nến trong phòng rồi cũng vọt người ra theo.

Kế cận gian phòng của bà ta là phòng riêng của Vô Tình Tú Sĩ và Bắc Quốc Song Ma. Ba gã ma đầu ấy cũng đang căm tức vì bị Âu Dương Tuyền chế ngự. Họ không ngót bàn bạc kế sách làm sao thoát đi nhưng khổ nỗi cả ba đều bị điểm huyết, nếu bỏ đi thì càng chết sớm nên đành bó tay không tìm được cách thoát thân.

Kỷ Hồng Phi đôi mắt tràn đầy lửa giận nói:

- Thủ pháp điểm huyết của lão tặc thật lợi hại, chẳng thể nào giải trừ.

Mộ Phụng Tường than:

- Nếu không quái dị như thế thì sao gọi là Quỷ Thủ Thần Ông?

Chẳng ngờ anh em ta tên tuổi rung chuyển tứ hải thế mà chết bởi một cái tên tầm thường như Âu Dương Tuyền, thực khiến lòng ta oán hận vô cùng.

Kỷ Hồng Phi trợn to đôi mắt nói:

- Nói nhằm mãi có ích gì. Cứ mỗi hôm đến giờ Tý và giờ Ngọ thì lão tặc lại cho người mang thuốc đến bảo chúng ta uống. Cứ nhìn mấy hoàn thuốc mà ghen cả họng, không làm sao nuốt trôi được, chỉ muốn vung chưởng đánh vào đầu mình cho rồi, hầu thoát khỏi cái nhục nhã đắng cay như vậy.

Vô Tình Tú Sĩ lạnh lùng nói:

- Chỉ nên trách bản thân chúng ta tham lam quá nên mới tự dẫn thân vào bẫy của kẻ thù. Bây giờ có tự trách cũng không làm chi được mà phải tìm cách

giải trừ chất độc trong người mới là cấp thiết.

Mộ Phụng Tường nói:

- Nói thế chắc là Lệ lão sư đã có một ý kiến sáng suốt gì đó, xin cứ nói thẳng ra.

Vô Tình Tú Sĩ nói:

- Lệ mẫu sau một ngày suy nghĩ đã tìm được manh mối trong việc giải trừ thủ pháp của tên lão tặc ...

Bắc Quốc Song Ma nghe thế thì vui mừng như điên, đồng thanh nói:

- Xin hãy nói mau ra cho.

Vô Tình Tú Sĩ gượng cười nói:

- Lệ mẫu còn sót ruột hơn cả hai vị, song việc ấy quả không dễ. Lão tặc tâm địa ác độc nên điểm những huyết đạo hoàn toàn tương khắc với chất độc trong người chúng ta. Nếu chúng ta giải được huyết đạo thì sẽ kích thích chất độc phát tác, chết ngay lập tức.

Bắc Quốc Song Ma nghe thấy thế thì chán nản thở dài.

Vô Tình Tú Sĩ nói tiếp:

- Tuy nhiên Lệ mẫu có nghĩ ra được một cách, chẳng biết có thực hành được hay không? Thang Bá Tử phòng kế bên nổi tiếng dùng độc, chắc bà ta biết cách giải trừ chất độc, vậy Lệ mẫu muốn cùng bàn bạc với bà ta, phối hợp kiến thức đôi bên lại, không biết chừng sẽ thoát được cảnh cá chậu chim lồng này.

Bắc Quốc Song Ma đồng thanh nói:

- Có lý, chúng ta nên làm ngay thôi.

Cả bọn bàn bạc xong liền bước sang phòng Thang Bá Tử. Nhưng chưa đi đến nơi thì thấy cả gian phòng tối om, Vô Tình Tú Sĩ không khỏi giật mình nói:

- Bà ta ngủ rồi hay sao?

Bắc Quốc Song ma bước tới cửa phòng gõ nhẹ hai tiếng nói:

- Thang lão sư có trong phòng không?

Bên trong vẫn im lặng, không có tiếng trả lời.

Kỷ Hồng Phi đưa tay xô nhẹ cánh cửa phòng. Ánh trăng sáng soi rõ trên bàn rượu thịt vẫn còn e hề, mùng màn chắn gối vẫn còn ngay ngắn, nhưng Thang Bá Tử thì không thấy đâu cả. Thức ăn hãy còn nóng cho thấy bà ta đi chưa lâu.

Sắc mặt của Vô Tình Tú Sĩ không ngớt biến đổi, lão nghĩ:

- “Chẳng lẽ bà ta đã giải trừ được huyết đạo và chất độc trong người nên đã bỏ đi rồi hay sao?” Bắc Quốc Song Ma cũng có ý nghĩ tương tự, cả ba người ngơ ngác, đưa mắt nhìn nhau. Vô Tình Tú Sĩ cất giọng căm hận cười nhạt nói:

- Thang Bá Tử không nghe đến cái tình võ lâm đồng đạo, sau này nếu gặp

được mụ ta thì ta nhất định phải làm cho mụ bị điều đứng mới hả dạ. Mộ Phụng tường hừ một tiếng rồi nhanh nhẹn bước ra ngoài, đến từng gian phòng báo tin cho lũ yêu tà còn lại biết.

Chẳng bao lâu sau bọn yêu tà đều tập trung lại. Họ nghe chuyện Thang Bá Tử đã bỏ đi mà không khỏi vừa khâm phục vừa ganh tị. Thiết Chỉ thư Sinh trầm ngâm một chút rồi nói:

- Thang Bá Tử có thể làm được thì chúng ta tại sao không làm được.

Chỉ cần chúng ta tập trung toàn bộ năng lực lại thì tìm ra giải pháp chắc cũng không khó, nhưng chỉ e rằng chúng ta bề ngoài tỏ ra hợp tác mà bên trong lại ngầm ngầm chống đối nhau, rồi tất cả đều bị chôn chặt cuộc đời ở đây mà thôi.

Câu nói của y chẳng khác nào một tiếng chuông cảnh tỉnh giấc mộng trầm luân của bọn yêu tà, tất cả đều trầm ngâm suy nghĩ.

Bỗng ngay lúc ấy có một giọng cười lạnh lùng truyền đến:

- Các người đừng có nằm mộng giữa ban ngày, Âu Dương chủ nhân võ học cái thế, làm sao để cho các người giải trừ huyết đạo. Chớ nên hành động liều lĩnh mà làm cho chất độc trong người phát tác, thất khiếu chảy máu chết ngay.

Bọn yêu tà nghe thấy thế thì liền quay người về phía có tiếng cười.

Họ thấy một lão già gầy bé, mình mặc áo đen, đôi mắt sâu hiểm đang đứng ở đầu phòng, chính là Sách Mệnh Thất Chương Kha Viễn Sơn, cánh tay mặt của Âu Dương Tuyên.

Thiết Chỉ Thư Sinh cười nói:

- Kha lão sư nói thế quá đáng rồi, việc Thang Bá Tử bỏ đi là một minh chứng rõ ràng trước mắt. Võ học trong thiên hạ tuy chia thành nhiều môn nhiều phái nhưng cũng cùng chung một mối, không có lẽ lại không thể tìm hiểu ra.

Kha Viễn Sơn nghe thấy thế thì biến sắc, vội chạy qua phòng Thang Bá Tử kiểm tra. Lão thấy phòng trống thì quát lên:

- Mụ ta đi đâu rồi?

Vu Quế cười nhạt nói:

- Dù anh em bọn ta biết cũng vị tất đã nói cho người nghe. Hừ, cái lũ dựa oai hùm ấy, sau này người sẽ biết mùi của bọn ta.

Kha Viễn Sơn hết sức tức giận, vung chưởng nhằm ngực của Vu Quế đánh thẳng tới. Vu Quế hừ một tiếng, lách tránh rồi cũng vung chưởng đánh ra.

Kha Viễn Sơn dường như chỉ chờ có thế, lão cười nhạt không thèm nhúc nhích như chẳng coi thế đánh của Vu Quế ra gì.

Thế chưởng của Vu Quế đánh ra được nửa chừng thì lão bỗng cảm thấy máu huyết nơi lồng ngực cuồng loạn, cổ họng thấy mẫn mẫn rồi phun ra một ngụm máu bầm đen như suối. Kế đó tai mắt mũi họng cũng trào máu bầm,

ngã ra đất chết ngay.

Kha Viễn Sơn cất tiếng cười ghê rợn nói:

- Ta đã nói mà không nghe, thật đáng đời. Các vị nên lấy đó làm tấm gương, nếu không ...

Thiết Chỉ Thư Sinh bỗng gầm lên:

- Câp ngay, chớ cáo mượn oai hùm, người có thể chạy thoát được sự vây đánh của anh em bọn ta không?

Kha Viễn Sơn nghe thấy thế thì biến sắc, cười nhạt nói:

- Lời của Kha mỗi xuất phát từ lòng tốt mà các vị không nghe thì Kha mỗi cũng chẳng biết làm sao.

Nói đoạn lão xoay người nhảy ra khỏi cửa sổ lao vút đi.

Vàng trắng sáng treo lơ lửng trên không, khiến núi đồi được phủ lên một màu bạc lóng lánh.

Bên cạnh một gốc cây cổ thụ có ba xác chết nằm sóng sượt. Kha Viễn Sơn trông thấy thì giật mình vì đó là một trạm gác bí mật, vội cúi người xem xét. Lão thấy cả ba đều bị điểm vào tử huyệt mà chết nên kinh hoàng, vội chạy đến những vùng chung quanh để xem xét các trạm gác bí mật khác thì thấy mười bảy trạm gác xung quanh vách đá của tòa tiếp tân lầu này đều bị tương tự. Lão sợ hãi run bần bật, vội nhanh như chớp lao đi.

Trên một hòn đảo hoang giữa Thái Hồ, Âu Dương Tuyền và Ngụy Hùng Hào đang ngồi nói chuyện. Ngụy Hùng Hào nói:

- Lão gia tử bày mưu bắt sống được cả bọn yêu tà thì làm sao bọn Yến Nam Tam Kiệt lại có thể biết được mọi việc? bên trong việc này hẳn có chuyện đáng ngờ.

Âu Dương Tuyền cười nhạt nói:

- Chắc chắn có kẻ đã lọt lưới. Ta cũng đang muốn biết đó là ai, nhưng vẫn không sao biết được.

Ngụy Hùng Hào nói:

- Có thể truy ra từ bọn Yến Nam Tam Kiệt.

Âu Dương Tuyền lắc đầu:

- Như thế không hay, bọn chúng chỉ là người nghe kẻ khác nói lại, nếu bắt bọn chúng thì không khỏi bứt rứt động rừng. Ta có ý muốn từ trong số người bị bắt sống truy ra, nhưng vì chưa có dịp. Hơn nữa ta cũng chưa tiện ra mặt cắt vãn bọn chúng.

Đôi mắt của Ngụy Hùng Hào lộ vẻ lo âu nói:

- Việc này nếu tiết lộ ra ngoài chỉ e sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch định trước của lão gia tử.

Âu Dương Tuyền gật đầu nói:

- Tất nhiên. Ta đã định ba hôm nữa sẽ dùng pho Hàn Thiết Quan Âm làm miếng mồi nhử khiến cho bọn người tự nhận là chính phái kia phải ra tay tàn

sát lẫn nhau, rồi mình làm ngư ông đắc lợi. Nếu việc ấy tiết lộ ra thì chắc chắn chúng ta không thu được kết quả tốt mà còn bị thiệt hại là đằng khác. Nói đến đây lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhưng cũng may là số thuốc độc bỏ vào trong rượu thịt chưa bị phát hiện nên chỉ cần thay đổi phương pháp hành động, ly gián cho bọn chúng tự đánh nhau thì tuy rằng đi khác đường như vẫn đến cùng một kết quả.

Nói đoạn lão phá lên tràng cười ha hả rất đắc ý.

Bỗng đâu từ phía chân trời có một con bồ câu bay đến đáp xuống vai Ngụy Hùng Hào. Y bắt con chim xuống rồi mở lấy một cái ống đựng thơ dưới chân chim ra, sau đó vung tay một cái, con bồ câu lại vỗ cánh bay lên trời cao, chỉ trong chớp mắt đã mất hút.

Ngụy Hùng Hào đưa bức thơ cho Âu Dương Tuyền, nói:

- Bồ câu mang thư đến thì chắc là có chuyện chi rất cấp bách.

Âu Dương Tuyền mở thư ra đọc, sắc mặt lộ vẻ vui mừng nói:

- Ngôn Như Băng lão quỷ cũng đến và dùng pho Giáng Long Kinh làm mồi nhử cho quần hùng tự tàn sát nhau nhằm trả mối thù họ xâm nhập Ngũ Hành Cốc trước kia. Như vậy thì trời cũng chiều lòng người, ta cũng bớt được một nỗi lo rồi.

Ngụy Hùng Hào gật đầu nói:

- Đây là hồng phúc của lão gia tử, vô tình giúp cho người tránh được tiếng ác, sau này hành động cũng ít gặp trở lực hơn.

Y dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Bọn người Vô Tình Tú Sĩ giữ lại cũng vô dụng, chỉ e rằng dùng bọn chúng cũng giống như lấy thân mình dụ cọp, hậu họa thật khó lường.

Âu Dương Tuyền mỉm cười nói:

- Người không biết được ẩn ý của ta đâu. Sau này bọn chúng sẽ vĩnh viễn phải nghe lời ta sai khiến ...

Bỗng Kha Viễn Sơn từ xa lướt người tới nói:

- Bẩm lão gia tử, Thang Bá Tử đã trốn mất, mười bảy trạm canh bí mật của chúng ta cũng đã bị đối phương tìm thấy và sát hại, thuộc hạ vẫn chưa biết là do ai làm.

Âu Dương Tuyền không khỏi biến sắc, nhưng lão lại cười ha hả nói:

- Thang Bá Tử trong mắt ta là một nhân vật không đáng kể, mục sẽ không qua khỏi giờ Tý hôm nay đâu.

Lão quắc mắt nói:

- Hai người mau trở về lo sắp đặt lại những trạm canh bí mật cho chu đáo. Để cho đối phương vào ra tự do như vậy chẳng phải là trò cười cho cả võ lâm hay sao?

Ngụy Hùng Hào và Kha Viễn Sơn dạ một tiếng, cùng phi thân lướt đi.

Âu Dương Tuyền cũng đứng lên nhắm hướng Đông Nam lướt tới.

Dưới bóng trăng sáng, hình bóng của lão chập chờn như con én giỡn sóng trên mặt hồ khiến ai thấy cũng phải khâm phục. Lão lướt tới một vùng đá tảng ngồn ngàng thì dừng lại, cúi người xuống rút ra một pho Hàn Thiết Quan Âm.

Từ phía xa, đằng sau một tảng đá lớn bỗng xuất hiện nửa thân người, chính là Đào Gia Kỳ. Chàng mỉm cười đắc ý vì lão tặc đã hành động đúng theo dự đoán của chàng, trở về hòn đảo này để đổi lấy một pho tượng giả nhằm gây ra tình trạng lộn lộn vàng thau.

Âu Dương Tuyền bung pho tượng trong tay, cúi đầu nghĩ ngợi, không để ý chung quanh nữa.

Đào Gia Kỳ mỉm cười rồi nhanh nhẹn phi thân lướt đi.

Qua ngày thứ ba, ánh triều dương từ từ nhô lên tại góc trời phía Đông chói lọi, khiến cả vùng Thái Hồ tung bừng dưới ánh nắng mai.

Tại Nam thôn bên cạnh Mã Tích Sơn, sương mù đã tan dần, bao nhiêu tòa nhà màu trắng đang được tô lên một lớp ánh nắng mai vàng nhạt. Khắp ba bên cây xanh bao phủ, còn phía trước là mặt hồ rộng mênh mông, từng đàn chim nhạn đang bay vùn trên mặt nước làm cho cảnh sắc xem thực vui mắt. Hai câu đối tại hai bên tả hữu của hí đài cao vẫn còn nhưng hôm nay lại được sơn phết sắc sỡ, nền đỏ chữ vàng làm cho nổi bật, ai cũng phải chú ý. Trên hí đài trông rất hoang tàn ấy, các nhân vật võ lâm đang ngồi tùm năm tùm ba nói chuyện rì rầm, xem ai sẽ là người khoanh tay đứng nhìn, còn ai là người sẽ diễn xuất chơi.

Suốt hai ngày trước, số quần hùng võ lâm nghe đồn đả kéo nhau đến đây không phải là ít. Bọn họ đều đến với mục đích tranh đoạt pho Hàn Thiết Quan Âm và pho Giáng Long Kinh. Lẽ tất nhiên là cũng có một số người đến đây chỉ với mục đích mở rộng tầm mắt.

Số người Vô Tình Tú Sĩ trong một đêm đã rút đi hết, không còn trông thấy họ tại tòa lầu phía Nam nữa, nhưng quá nửa số người còn lại trong tòa lầu cũng là những người đồng cảnh ngộ với họ.

Trong khi quần hùng Cửu Chỉ Thần Cái, Yến Nam Tam Kiệt ... đang quây quần nói chuyện thì bỗng thấy Trình Nam Giang lướt nhanh tới, vẻ mặt nghiêm trọng, lão nói:

- Chẳng hiểu Âu Dương lão tặc có mưu đồ chi mà lại rút hết số người Vô Tình Tú Sĩ về Trung Châu. Đào thiếu hiệp đã phái người âm thầm theo dõi bọn họ.

Cửu Chỉ Thần Cái hỏi:

- Còn y hiện giờ ở đâu?

Trình Nam Giang đáp:

- Hiện giờ thì vẫn còn ở đây, vì Âu Dương lão tặc không đi theo đám yêu tà ấy. Y nhờ tại hạ chuyển lời đến các vị là xin chờ mạnh động, kéo lại rơi vào

mưu gian của lão tặc.

Yến Nam Tam Kiệt rất kính phục và ngưỡng mộ Đào Gia Kỳ nên lên tiếng đáp ngay:

- Nếu Đào thiếu hiệp đã có lời dặn như vậy thì anh em lão phu xin nghe lời mà chờ đợi xem sao.

Bỗng ngay lúc đó có tiếng thanh la nổi lên, có tám gã đại hán lực lưỡng mặc y phục sắc sỡ từ trong bước ra rồi chia thành hai hàng đứng hai bên rất nghiêm chỉnh.

Ngụy Hùng Hào từ trong hậu đài đi ra, chấp tay hướng về phía quần hùng thi lễ rồi nói:

- Chư vị tân khách từ xa đến mà tại hạ tiếp đón chưa được chu đáo, quả là có lỗi. Nếu các vị hôm nay có hứng thì chúng ta nhân dịp này so tài võ học với nhau, hầu biết ai cao ai thấp. Tuy nhiên trong việc so tài chỉ nên vừa đánh tới là thu tay trở về, chớ nên gây ra việc đả thương mà làm mất hòa khí.

Lão tuyệt nhiên không đả động tới pho Hàn Thiết Quan Âm và Giáng Long kinh.

Trình Nam Giang mắng thầm:

- “Cái tên cáo già gian manh, khôn ngoan nói trớ đi tất cả. Tuy nhiên cuối cùng thì người cũng đừng hòng thoát được cái nhục thảm bại chua cay” Liền đó có một giọng nói thực to nổi lên:

- Ngụy đương gia, anh em chúng tôi đến đây đều vì pho Hàn Thiết Quan Âm và Giáng Long kinh, vậy tại sao ngài lại không đề cập đến?

Ngụy Hùng Hào nhận ra người vừa nói chính là Quá Thiên Tinh Cao Tiêu Hồ, một tên đại cường khấu hoành hành vùng Nam Quới Châu, y tươi cười nói:

- Cao đại hiệp xin chớ nóng lòng. Tại hạ tuy thân trong giang hồ nhưng không phải là người đua đòi danh lợi, tổ chức cuộc họp mặt hôm nay với mục đích riêng tư.

Cao Tiêu Hồ cười như điên đại nói:

- Thế anh em chúng ta không quản ngại đường xa đến đây công cốc ư?

Ngụy Hùng Hào bỗng sa sầm nét mặt nói:

- Tại hạ không hề gửi thiệp mời mà là do tôn giá tự đến. Đứng ở địa vị dân địa phương thì tại hạ nhận thấy việc mình làm chẳng có gì là sai cả, tôn giá tại sao lại buông lời trách móc như thế?

Cao Tiêu Hồ cứng họng, đang định cãi thì bỗng sau lưng có tiếng nói:

- Đối với pho Giáng Long kinh tôn giá cũng có hứng thú hay sao?

Tiếng nói không to lắm nhưng mọi người đều nghe rõ mồn một. Tất cả đều quay lại xem xem người nói là ai, và ai nấy đều lộ vẻ kinh hoàng ra mặt.

Thì ra người vừa nói chính là Ngũ Hành cốc chủ Ngôn Như Băng, một nhân vật mà tên tuổi rung chuyển cả thiên hạ. Lão mặc áo dài xanh, thái độ ung

dung bình tĩnh, đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào mặt Cao Tiêu Hồ. Cao Tiêu Hồ từ bấy lâu nay hoành hành ở miền Nam Quới Châu, võ công độc đáo, chẳng những rất quái dị mà còn vô cùng thâm độc. Số cao thủ bị chết dưới tay y không phải là ít, ví thế y đã quen xem người không ra gì, tuy biết Ngôn Như Băng là người tiếng tăm lừng lẫy nhưng vẫn bị pho Giáng Long kinh quyến rũ, cười to nói:

- Giáng Long kinh là pho sách ghi chép tuyệt học của võ lâm, trên đời hiếm có, nên chẳng riêng gì Cao mỗ mà toàn bộ quần hùng hiện diện cũng đều muốn tranh đoạt ...

Ngôn Như Băng ngắt lời:

- Già đây chỉ hỏi tôn giá mà thôi, còn những người khác thì tôn giá không cần nói đến.

Cao Tiêu Hồ cất giọng lạnh lùng nói:

- Cần gì phải hỏi nữa.

Ngôn Như Băng cất tiếng cười dài, rồi thò tay vào áo rút ra một quyển sách và lật ra trước mắt mọi người, để lộ ba chữ cổ tự đã cũ kĩ “Giáng Long kinh”.

Cao Tiêu Hồ buột miệng la to, phi thân lao vút tới, giương mười ngón tay ra những móng ó, rít gió nghe vèo vèo, chụp thẳng về phía Ngôn Như Băng với một thế võ hết sức mãnh liệt.

Ngôn Như Băng cất tiếng cười khẽ rồi vung năm ngón tay búng nhẹ ra.

Tức thì Cao Tiêu Hồ như bị trúng phải một vó đánh nặng nề, cả người lộn nhào ra sau, bay đi ngoài ba trượng, khi rơi trở xuống y phải gắng gượng lắm mới đứng vững được, sắc mặt tái nhợt hẳn, giận dữ nói:

- Ông sử dụng chất độc vô hình thì đâu phải hảo hán.

Ngôn Như Băng cười nói:

- Nếu già sử dụng chất độc vô hình thì ngươi làm gì mà còn sống để nói chuyện như vậy.

Cao Tiêu Hồ nghe qua thì càng tức giận y quát lên:

- Ý vào chất độc thì chỉ là hạng bàng môn tả đạo mà thôi.

Ngôn Như Băng cười to nói:

- Đối với hạng như ngươi thì không xứng đáng cho ta phải dùng chất độc vô hình, võ công hèn kém như ngươi thì với tới pho Giáng Long kinh sao nổi.

Cao Tiêu Hồ là một nhân vật hùng cứ nhất phương mà giờ đây chịu nhục trước mặt cả trăm người thì y làm sao nhịn nổi. Xoạt một tiếng, trong tay y đã nắm chặt một thanh bảo đao bén ngót. Ngôn Như Băng cũng phải thâm công nhận đó là một thanh đao quý.

Lão ta mỉm cười nói:

- Tôn giá nếu có thể đỡ nổi ba thế võ của già đây thì già sẽ trao tặng pho Giáng Long kinh ngay, và già hứa là không dùng đến chất độc vô hình.

Cao Tiêu Hổ nghe qua càng thêm vững tin, y tính rằng chỉ cần Ngôn Như Băng không dùng chất độc vô hình thì với võ công của y cũng có thể miễn cưỡng đỡ được ba thế công của lão.

Bởi thế y quát to:

- Tốt lắm!

Rồi vung lưỡi đao lên, dùng thế Kinh đào cự lãng nhắm tới Ngôn Như Băng công vào nhanh như điện chớp.

Ngôn Như Băng cười khẩy, lướt người vào thẳng đao quang, tựa hồ coi đao pháp của Cao Tiêu Hổ như trò chơi con nít. Hai bóng người vừa xấp vào nhau đã lập tức dang ra xa, ánh thép vụt tắt, thân người của Cao Tiêu Hổ bị hắt tung bay ra xa, khoe miệng trào máu đen, sắc mặt xám ngắt, ngất lịm đi không cựa quậy được nữa.

Ngôn Như Băng xiết thanh Thất tinh bảo đao của đối phương trong tay, cười nhạt rồi xếp pho Giáng Long kinh cất lại vào túi áo. Chỉ cần một chiêu mà lão đã làm trọng thương một tay cường đạo lừng danh ở góc trời Nam thì tài nghệ không khỏi làm cho quần hào khiếp phục.

Cửu Chỉ Thần Cái cất tiếng than:

- Tuy tính tình của lão ta lạnh lùng cô độc không giống ai nhưng quả thật võ công đã vượt hẳn mọi người. Lão hóa tử tử lấy làm xấu hổ, không thể nào so sánh kịp.

La Hầu Độc Phán Đông Phương Hiểu Bạch không phục, cười nhạt nói:

- Để ta thử đấu với lão xem sao.

Truy Hồn Ác Khách Đông Phương Hiểu Tinh trợn mắt nhìn em, nói nhỏ:

- Đệ đệ chớ nên hành động theo cảm tính mà làm rối kế hoạch của Đào thiếu hiệp, nếu làm hỏng kế hoạch thì anh em ta còn mặt mũi nào nhìn Uyển Hoa hiền muội nữa.

Đông Phương Hiểu Bạch không sợ trời không sợ đất mà chỉ sợ mỗi Trương Uyển Hoa mà thôi. Hơn nữa trong lòng lão cũng biết ơn Đào Gia Kỳ cứu mạng và cũng bái phục tài nghệ xuất chúng của chàng nên nghe nói thế lão liền cất tiếng cười khà khà, nói:

- Tôi xin nghe lời dạy của huynh trưởng, chờ dịp khác so tài với lão ta vậy.

Bỗng từ hướng Đông có một tiếng hú trong trẻo vang lên, rồi có một bóng người từ trong một cánh rừng rậm rạp lướt ra nhanh như chớp, chỉ trong nháy mắt đã đứng cạnh Ngôn Như Băng, nhẹ nhàng như một cánh hoa rơi. Quần hùng trông thấy thế đều không khỏi thảm kinh ngạc, hàng trăm ánh mắt đổ dồn về phía ấy. Chỉ thấy đối phương là một người lưng thon, vai nở, da mặt đen sạm, mắt cụp mũi sư tử, dưới cằm không râu, mình mặc một chiếc áo dài màu thổ hoàng, trên vai có giắt bảy món ám khí hình thoi, chiếu ánh sáng xanh lập lòe, dáng điệu vô cùng oai vệ.

Quần hùng phần lớn đều không biết lai lịch của người mới đến, chỉ riêng có

Cửu Chỉ Thần Cái và Trình Nam Giang là đưa mắt nhìn nhau mỉm cười mà thôi.

Yến Nam Tam Kiệt và Thần Châu Song Sát trong lòng đầy dẫy nghi ngờ, hỏi:

- Người đó là ai vậy?

Cửu Chỉ Thần Cái cười đáp:

- Là Đào thiếu hiệp cải trang thành đệ nhất cao thủ của Cửu Long Giáo Thất Xảo Phích Lịch Thoa Đồ Lôi đấy.

Liền đó, từ đằng xa nghe thấy Đồ Lôi nói:

- Từ ngày chia tay đến nay, Ngôn cốc chủ vẫn bình yên chứ?

Ngôn Như Băng giả vờ giật mình nói:

- Tưởng là ai hóa ra là Đồ lão sư, xin hỏi có điều gì chỉ giáo?

Đồ Lôi nói:

- Nghe lời đồn đãi là Ngôn cốc chủ đã lấy được pho Giáng Long kinh, chẳng hiểu có đúng thế hay không?

Ngôn Như Băng cười nói:

- Không sai chút nào cả.

Đồ Lôi quay mặt nhìn Cao Tiêu Hồ đang nằm dưới đất nói:

- Người này là Ngôn cốc chủ làm cho như vậy phải không?

Ngôn Như Băng nói:

- Hắn dòm ngó pho kinh của già, già giao ước nếu hắn đỡ được ba chiêu thì sẽ biểu hắn pho kinh, nào ngờ chưa được một chiêu.... Rồi lão thử dài lắc đầu.

Đồ Lôi lại nói:

- Chỉ qua việc này cũng đủ biết võ công của Ngôn cốc chủ đã cao tuyệt lắm rồi, tại hạ khâm phục, khâm phục. Nhưng chẳng lẽ trong quần hùng không có ai ra nữa hay sao?

Ngôn Như Băng cười nói:

- Phạm bất cứ việc gì cũng quý ở chỗ biết lượng sức, chắc không có ai có gan đâu.

Quần hùng nghe thấy đều không khỏi tức giận, nhưng ai cũng khiếp vía trước võ công của lão nên chẳng ai dám xông ra.

Bỗng ngay lúc đó có một giọng cười âm u sâu hiểm nổi lên:

- Rõ là khoác lác không biết xấu hổ! Lão phu muốn thử xem võ công của Ngôn cốc chủ cao cường tới đâu.

Liền đó có một bóng người lướt ra, chính là Quỷ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền, một nhân vật mà khắp giang hồ đã đồn đãi gần đây.

Sắc mặt của Ngôn Như Băng như được phủ một lớp sương lạnh, lão gằn giọng nói:

- Các hạ là Âu Dương Tuyền mà tên tuổi vang dội phải không?

Âu Dương Tuyền nói:

- Không dám, không dám. Tại hạ nào dám so với Ngũ Hành cốc chủ.

Ngôn Như Băng lại hỏi:

- Các hạ phải chăng cũng dòm ngó pho Giáng Long kinh của ta?

Âu Dương Tuyền cười nói:

- Đúng vậy.

Ngôn Như Băng cười ha hả nói:

- Ngôn mỗ cũng đang dòm ngó pho Hàn Thiết Quan Âm trong tay các hạ đó.

Âu Dương Tuyền nói:

- Vậy chúng ta làm một cuộc đánh cuộc, lấy võ học ra thi thố, ai thắng thì lấy cả hai nên chăng?

Ngôn Như Băng gật đầu:

- Chính hợp ý Ngôn mỗ.

Đồ Lôi bỗng quát to:

- Chậm đã! Phạm việc gì cũng có kẻ trước người sau ...

Âu Dương Tuyền cất giọng lạnh lùng ngắt lời:

- Xem ra tôn giá đến đây cũng vì pho Giáng Long kinh. Con người nên biết tự lượng sức mình, tôn giá nghĩ mình có thể chống nổi Ngôn cốc chủ hay sao?

Đồ Lôi nghe qua thì mặt lộ rõ vẻ tức giận, quát lên:

- Ta dù không đối địch nổi cũng vẫn cứ đấu, không những thế mà còn dòm ngó cả pho Hàn Thiết Quan Âm của người nữa kia.

Âu Dương Tuyền cười to nói:

- Già đây giữ kỹ vật này để chờ các hạ lấy, chỉ e các hạ không có cái phúc được trông thấy nó mà thôi.

Nói đoạn lão nhanh nhẹn nhảy lùi ra xa.

Đồ Lôi nói với Ngôn Như Băng:

- Ngôn cốc chủ đã tuyên bố là nếu ai đỡ nổi chiêu thì ông sẽ tặng pho Giáng Long Kinh phải không?

Ngôn Như Băng gật đầu nói:

- Lời nói của già đây chắc chắn như đinh đóng cột, không khi nào hồi hận bao giờ.

Tức thì Đồ Lôi liền xê dịch đôi chân, đưa chưởng phải ngang ngực nói:

- Tốt lắm, mời Ngôn cốc chủ tấn công đi thôi.

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 56

Đồ Võ Tan Tành

Ngôn Như Băng tuy đã biết Đồ Lôi chính là Đào Gia Kỳ cải trang, tất cả mọi việc đều tiến hành theo kế hoạch đã định, nhưng lão muốn thử cho biết chân tài của Đào Gia Kỳ nên ném lưỡi đao của Cao Tiêu Hồ xuống đất, cười nói:

- Hãy đỡ!

Vừa nói lão vừa dùng thế Nhật Nguyệt tranh huỳnh búng mười ngón tay ra. Thế võ rất nhanh lại kì diệu, là một chiêu trong Thập tuyệt chỉ pháp có một không hai trong võ lâm.

Thế võ này dùng cả chưởng lẫn chỉ, cả cứng rắn lẫn mềm dẻo, kinh lực ồ ạt như núi nhấn các đại huyết trên người của Đồ Lôi đổ xuống.

Ngay lúc ấy Đồ Lôi dùng thế Hoàn đoạn vân sơn nhấn ngay Khúc trì huyết của Ngôn Như Băng chụp tới.

Ngôn Như Băng cảm thấy có một luồng kinh lực mạnh mẽ xô bật của Thập tuyệt chỉ pháp của mình ra thì không khỏi thán kinh hãi. Lão nhận ra thế võ của Đồ Lôi có nhiều kỳ tuyệt khó lường, uy lực vô cùng mạnh mẽ, làm cho lão không thể tìm ra cách phá chiêu.

Trong khi lão đang nghĩ ngợi thì năm ngón tay của Đồ Lôi đã chụp sát cánh tay phải của lão ta rồi, bắt buộc Ngôn Như Băng phải dùng Tiên Thiên ngũ hành bộ pháp lách trách như tinh tú đổi ngôi mới may mắn thoát khỏi thế võ đó. Tuy nhiên cánh tay của lão vẫn bị đầu ngón tay của Đồ Lôi quét trúng, ít nhiều cảm thấy tê dại.

Đến chừng đó Ngôn Như Băng mới biết võ học của đối phương đã thực sự đạt được tinh hoa võ học, chỉ có vậy mới có thể biến những chiêu thức bình thường thành kỳ diệu, làm cho lão hết sức kinh dị.

Đồ Lôi lớn tiếng nói:

- Chiêu thứ nhất.

Nói đoạn y lại dùng chiêu thức cũ, bám sát Ngôn Như Băng như hình với bóng.

Thế võ tuy không thay đổi nhưng kỳ thực bên trong lại diễn biến tinh tuyệt vô cùng, không ai có thể lường được.

Ngôn Như Băng đã biết khi Đồ Lôi đánh ra một chiêu thì chiêu tiếp theo sẽ ồ ạt như dòng Trường Giang thao thao bất tuyệt nên vội sử dụng Tiên Thiên Ngũ Hành bộ pháp không ngớt xô dịch thân mình, thay đổi vị trí liên tục,

đồng thời sử dụng hai chiêu Kim Ty hệ uyển và Ly Long thám châu quét xéo trở lại để đối phó.

Thân pháp của lão ta vô cùng tuyệt diệu, thế võ cũng lạ mắt khiến những người xung quanh vỗ tay tán thưởng không ngớt.

Đồ Lôi nhanh nhẹn thu tay phải trở về, thân người nhảy lùi về phía sau tránh chiêu.

Ngôn Như Băng hét lớn một tiếng, mười ngón tay vung lên nhanh như gió điểm ra, bóng chỉ chớp chồn khắp nơi, bức bách Đồ Lôi phải liên tiếp lui về phía sau.

Bỗng Đồ Lôi hú lên một tiếng dài rồi tràn ngay thân hình tới, hai chưởng xô thẳng ra trước va chạm mạnh vào chỉ lực của Ngôn Như Băng. Sau một tiếng nổ khê cả hai đều bị hất ra xa, bóng chỉ đầy trời cũng biến mất hết.

Tuy chỉ đánh ra ba thế võ nhưng dưới mắt của những tay cao thủ thì từ bộ pháp đến thế đánh của cả hai đều bộ lộ thân pháp tuyệt đỉnh, tất cả quần hùng đều nín thở trở mắt theo dõi cuộc tranh tài của đôi bên.

Qui Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền theo dõi mà không khỏi trầm kinh hãi. Lão nhận thấy Đồ Lôi tuy toàn đánh ra những chiêu thức tầm thường nhưng bên trong lại ẩn chứa biến hóa kỳ bí khó lường làm cho lão cảm thấy e dè, không còn coi thường đối phương như lúc trước.

Đồ Lôi cười ha hả nói:

- Ngôn cốc chủ, ba thế võ đã qua, lời nói của cốc chủ có đúng sự thật không?

Ngôn Như Băng đứng ngơ ngác, sắc mặt buồn thiu. Qua một lúc lão tươi cười trở lại, rút trong tay áo ra pho Giáng Long kinh nói:

- Thực ra già chẳng dùng gì đến pho kinh này, võ công của Đồ lão sư lại cao cường như thế nên có giao lại cho lão sư cũng chẳng sao. Tuy nhiên chỉ có người đức hạnh mới giữ được nó, chỉ lo Đồ lão sư ...

Đồ Lôi không nói gì, đưa tay ra cầm lấy pho kinh.

Bỗng Âu Dương Tuyền cất giọng lạnh lùng nói:

- Chậm đã!

Vừa nói lão vừa thò tay chụp thẳng vào pho kinh.

Cánh tay phải của Đồ Lôi nhanh như chớp nhắt lấy thanh Thất Tinh bảo đao rồi vung thành một bức màn thép sáng ngời che chở trước mặt, trong khi cánh tay trái ung dung rút pho kinh vào trong áo.

Chỉ một thế đao mà đã sử dụng đến nhiều tuyệt học của ngũ đại môn phái nên có một uy lực mãnh liệt vô cùng, Âu Dương Tuyền đang lao người tới cũng phải hồi hải vọt người về phía sau.

Đồ Lôi cười nhạt nói:

- Muốn cướp giật ngang thì quả là bỉ ổi, sao không dùng võ công chân thực ra mà so tài cao thấp?

Khuôn mặt của Âu Dương Tuyền đỏ bừng, lão cười ghê rợn nói:

- Đồ Lôi, ngươi thắng nổi ta hay sao?

Đồ Lôi nghe qua thì cười như điên dại, sắc mặt bỗng thay đổi, gằn giọng nói:

- Nói nhiều làm gì? Đánh đi rồi biết, lão không tìm ta thì ta cũng sẽ tìm lão thôi.

Âu Dương Tuyền nghe thế không khỏi sửng sốt, nói:

- Tìm ta làm gì? Ngươi muốn cả pho Hàn Thiết Quan Âm ư?

Đồ Lôi nói:

- Đó là điều thứ yếu thôi.

Âu Dương Tuyền càng hoang mang, lão nói lớn:

- Có gì sao không nói trắng ra?

Đồ Lôi cười to nói:

- Chỉ e khi ta nói ra thì lão chẳng còn đất chôn thân đâu.

Âu Dương Tuyền biến sắc mặt nói:

- Chỉ giỏi hù dọa, ngươi có bản lĩnh gì?

Đồ Lôi bỗng tràn người tới trước mặt Âu Dương Tuyền nói:

- Lão có thực sự đúng là Quỷ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền hay không?

Âu Dương Tuyền biết đối phương đã nhận ra mọi sự bí mật của mình nên sắc mặt lập tức lộ sát khí, dồn chân lực vào hai tay chuẩn bị đánh ra.

Đồ Lôi nói tiếp:

- Chớ nghĩ đến việc hại ta. Hôm nay ta đến đây chỉ muốn hỏi xem có phải lão đang giữ hai pho Hàn Thiết Quan Âm phải không?

Âu Dương Tuyền nghe thấy thế như bị một quạ tạ ngàn cân giáng thẳng vào ngực, kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh, trong đầu thắc mắc vô cùng tại sao đối phương lại biết rõ như thế, thầm nghĩ phải bắt lại để tra cho ra lẽ.

Nhưng liền đó lão lại có một ý nghĩ khác. Qua cuộc đấu vừa rồi thì lão nhận thấy gã Đồ Lôi này có võ học cao sâu tuyệt đỉnh, chẳng kém gì mình, bất giác trong lòng lại dậm ra do dự mà không dám manh động.

Lúc ấy Ngũ Hành cốc chủ Ngôn Như Băng đã ung dung bỏ đi, bước qua chỗ nhóm người Cửu Chỉ Thần Cái đang đứng.

Không khí xung quanh trở nên vô cùng ngột ngạt, ai nấy im lặng phăng phắc, hàng trăm con mắt nhìn vào Âu Dương Tuyền chờ đợi lão lên tiếng.

Ngụy Hùng Hào lấy làm lạ nghĩ thầm:

- “Lão gia tử từ trước đến nay trải qua không biết bao nhiêu biến cố to lớn nhưng không khi nào lại có thái độ như vậy. Xem ra tất cả những kế hoạch của lão gia tử sắp tan thành mây khói rồi” Một việc làm cho hấn kinh dị hơn là những nhân vật quan trọng của ngũ đại môn phái không có ai đến dự cả, chỉ có chương môn phái Nga Mi đang đứng cách xa xa khoanh tay nhìn mà thôi.

Hiện tượng này quả thật khó hiểu, vì sáng sớm hôm qua hấn đã được tin báo

là các nhân vật quan trọng trong ngũ đại môn phái đang lục tục kéo đến Thái Hồ, và đã xuất hiện ở Kim Đàn, Thường Châu rồi.

Như vậy chẳng lẽ hành tung của nhóm người Vô Tình Tú Sĩ đã bị phát hiện và truy đuổi rồi sao?

Hắn nghĩ tới nghĩ lui, tỏ ra lo sợ còn hơn cả Âu Dương Tuyền nữa.

Lúc bấy giờ sự tấn công tâm lý của Đồ Lôi dường như đã có hiệu quả.

Chàng cười nhạt nói:

- Âu Dương Tuyền, những điều mà ta biết về lão chẳng phải chỉ có bấy nhiêu đâu. Lão chó đẻ voi đòi tiên, bắt được bọn người Vô Tình Tú Sĩ thì hôm nay lại muốn giở mùng cũ. Ngay bây giờ nếu quay đầu lại thì vẫn còn kịp ...

Mồ hôi lạnh đã toát ra đầm đề ướt cả trán của Âu Dương Tuyền, đôi tròng mắt của lão không ngớt xoay chuyển. Trong khi đó Đồ Lôi vẫn thao thao:

- Lão đã phí bao tâm huyết để mưu đồ bá nghiệp võ lâm nhưng ngày nay xem ra tất cả đều đã tan thành mây khói. Pho Giáng Long kinh thì lọt vào tay ta, hai pho Hàn Thiết Quan Âm lão giữ thì đều là tượng giả. Nhà Phật có dạy mỗi người đều có lương duyên, khó mà cưỡng cầu. Ta nói đến đây là hết lời, sau này phước hay họa đều do lão mà thôi.

Âu Dương Tuyền cất giọng khô khan cười nói:

- Lão phu nào phải đứa trẻ ba tuổi để cho người lừa gạt dễ như vậy?

Đồ Lôi cười to nói:

- Lão hãy xem lại xem pho Hàn Thiết Quan Âm dưới nước có còn là vật cũ hay không?

Âu Dương Tuyền kinh hoàng, lão biết là mọi việc đã đổ bể rồi, mặt tái nhợt như tờ giấy trắng. Qua một lúc lão chợt quát to lên:

- Là mi đánh cắp nó phải không? Ta ... ta thề không đội trời chung với mi.

Đồ Lôi dùng thuật truyền âm nói:

- Ta lấy làm gì? Nếu lão còn lưu luyến thì hãy đến Vân Môn Giáp mà lấy lại, mặc cho thê nhi nước mắt ướt đầm mỗi ngày ...

Âu Dương Tuyền không đợi Đồ Lôi nói hết lời đã vọt người lướt đi ngay.

Nhóm người Cửu Chi Thần Cái đã đoán trước nên khi Âu Dương Tuyền vừa mới lướt đi thì lão đã nghe có tiếng Thần Chấn Song Sát quát to:

- Trở lại đi!

Rồi có bốn luồng kinh lực vô cùng mạnh mẽ cuốn tới. Lão cười lạnh lùng, vung hai chưởng khoát mạnh ra nói:

- Chưa chắc đâu!

Nghe bùng một tiếng thật to, thân hình của Thần Châu Song Sát đã rơi nhanh xuống. Âu Dương Tuyền lợi dụng tình hình tiếp tục lao người về hướng Đông Bắc nhanh như điện xẹt.

Nhưng ngay lúc ấy Cửu Chi Thần Cái đã vận dụng Thái thanh quyền cương

đánh ra, lão hóa tử chờ lúc Âu Dương Tuyền còn chưa điều hòa công lực đã nắm quyền chủ động, không cho lão tặc có thì giờ vận công chống trả.

Ngũ Hành cốc chủ Ngôn Như Băng cũng phóng ra một chỉ.

Âu Dương Tuyền cắn răng vùng chưởng phải hứng đòn, rồi mượn thế đánh của Cửu Chỉ Thần Cái xoay người vọt đi rất nhanh. Tuy thoát được vào rừng nhưng cánh tay phải tê buốt dữ dội, trong lòng lão không khỏi căm hận và kinh hãi.

Trong khi ấy Ngụy Hùng Hào cũng đã nhận ra tình thế không ổn, lão ta vội xoay người tìm đường rút lui.

Bỗng có một bóng người chập chờn trước mắt, lão nhìn lên thì thấy đó là Đồ Lôi, không khỏi giật bắn người vội nói:

- Ngươi mờ mịt xét thấy không có điều chi thất lễ, sao Đồ lão sư lại chặn đường như vậy?

Đồ Lôi cười nhạt nói:

- Người và Âu Dương Tuyền câu kết với nhau làm hại quần hùng, ngoài miệng ngon ngọt mà bên trong đầy đầy gươm đao, làm sao mà chối tội cho được?

Ngụy Hùng Hào biến sắc, lão biết âm mưu đã bại lộ liền vùng cánh tay phải lên, bọn lâu la tức thì từ bốn phía ùn ùn tràn về phía Đồ Lôi.

Cùng lúc lão đánh bật ra một chiêu rồi xoay người bỏ chạy.

Đồ Lôi chẳng xem bọn lâu la ra gì, cười nhạt nói:

- Người muốn chạy à, đâu có dễ thế?

Tức thì chàng vùng tay chụp ra, một luồng hấp lực níu Ngụy Hùng Hào lại, kéo lão sa nhanh xuống đất. Lão còn chưa kịp định thần thì mạch cổ tay đã bị Đồ Lôi nắm giữ.

Bọn lâu la lúc đấy đã tràn tới, đưa vùng đao, đưa vùng chưởng công tới ồ ạt. Đồ Lôi mỉm cười, vùng thanh Thất Tinh bảo đao trong tay phải chém ngang một thế, ánh thép chiếu ngời khắp nơi.

Bọn lâu la kêu lên thảm thiết, đã có năm cánh tay bị đứt lìa dưới ngọn bảo đao, máu đỏ tuôn như suối. Những tên còn lại hết sức kinh hãi nhưng đang thế tràn tới nên nhất thời không sao lui lại kịp.

Ngay lúc ấy Kim Dao Đoàn Long Ngư Vạn Lý từ trên cao buôn mình xuống, dùng hết sức đánh ra một đường đao mạnh ngàn cân. Lại nghe thêm nhiều tiếng kêu thảm nữa, đã có nhiều tên lâu la bị đứt cổ, đứt tay, ngã quay ra đất. Những tên còn lại không dám tham đánh nữa, quay lưng bỏ chạy toán loạn.

Đồ Lôi ném thanh Thất Tinh bảo đao về phía Ngư Vạn Lý nói:

- Được ông tiếp tay thật là rất cảm kích. Nay tại hạ xin tặng cho ông lưỡi đao này.

Ngư Vạn Lý tiếp lấy đao, cười nói:

- Xin cảm ơn.

Đồ Lôi mỉm cười, tay phải nhanh như chớp điểm vào âm huyết của Ngụy Hùng Hào.

Ngụy Hùng Hào liền cảm thấy thân người nóng ra như lửa đốt, sắc mặt xám ngắt, đau đớn vô cùng.

Bỗng nhiên có mấy tiếng Phật hiệu vọng lên, rồi có sáu bóng người cao lớn lướt tới. Đó là sáu tăng nhân cao thấp không đều nhau, mình mặc cà sa, tuổi trên lục tuần, mày râu đều bạc trắng như tuyết, chính là Ngoại Đường Lục Tăng của Thiếu Lâm Tung Sơn, Nhẫn Cơ, Nhẫn Trí, Nhẫn Không, Nhẫn Châu, Nhẫn Vô và Nhẫn Phương. Cả sáu người võ công đều rất cao cường, trước đây cùng hành hiệp giang hồ, danh tiếng rung chuyển cả hai miền tả hữu ngạn Trường Giang, ai cũng kính sợ.

Nhẫn Cơ hướng về Đồ Lôi chấp tay nói:

- Bần tăng là Nhẫn Cơ ở Tung Sơn, dám xin Đồ thí chủ trao trả Giáng Long kinh cho bọn lão nạp.

Đồ Lôi cười nói:

- Pho kinh này tuy theo đồn đãi là do Đạt Ma Tổ Sư dốc tâm huyết viết ra, cao thâm ngang với Dịch Cân Kinh nhưng lời nói của đại sư có phần hơi võ đoán, thực sự không có gì chứng minh nó thuộc về Thiếu Lâm Tự cả. Xin thứ lỗi tại hạ không thể tuân mạng.

Nhẫn Cơ nhíu mày lại, lão không biết nên nói làm sao. Lão cảm thấy lời lẽ của Đồ Lôi thật hữu lý, thực khó mà tranh luận. Nhưng nếu dùng võ công tranh đoạt thì trước mặt quần hùng không khỏi làm mất phong độ của một môn phái lớn. Bởi thế lão chỉ cúi đầu trầm ngâm mà không biết nói sao.

Trong khi đó năm tăng nhân còn lại đều hằm hằm sắc mặt, như chỉ chờ Nhẫn Cơ ra hiệu là ủa vào tấn công đối phương ngay.

Đôi mắt Đồ Lôi rất sắc bén, chàng nhận ra tay phải của Nhẫn Cơ đã bị cụt, đồng thời hai mạch cổ tay của Nhẫn Vô đại sư cũng có một đôi vòng vàng siết chặt lấy nên chàng liền nhớ ra là lúc mình cứu nguy cho Lê Ngọc Hàng và Đoàn Thừa Tiên đã nhân tiện vào một tòa nhà lớn giải cứu cho một số tăng nhân Thiếu Lâm, và cả hai vị này cũng có trong số đó.

Bởi thế chàng bình tĩnh trở lại, mỉm cười không nói gì.

Bỗng nghe Nhẫn Cơ nói:

- Đồ thí chủ có ý chiếm pho Giáng Long kinh mà không chịu qui hoàn cho nguyên chủ hay sao?

Đồ Lôi nói:

- Phạm vật vô chủ ai cũng có thể chiếm lấy. Hiện nay tại hạ chưa tìm ra nguyên chủ của pho kinh này nên thử hỏi tại hạ giữ nó có chi là không được?

Nhẫn Cơ cất tiếng than:

- Thí chủ nói ngang như vậy thì bản tăng chắc phải đắc tội rồi, vì bản tăng đến đây là phụng mệnh đi lấy lại pho kinh.

Sáu vị tăng nhân liền đứng dàn ra, hai người vung thiền trượng lên, bốn người còn lại chấp tay dùng thế Đồng tử tham Phật, dồn chân lực sẵn sàng tràn đến.

Bổng Ngôn Như Băng quát to:

- Chậm đã!

Sắc mặt của lão lạnh lùng như băng giá, tràn người đến trước.

Nhân Cơ giật mình nói:

- Ngôn cốc chủ muốn can dự vào chuyện này hay sao?

Ngôn Như Băng gằn giọng nói:

- Pho kinh này là do Ngôn mõ lấy được trong tay Phạm Đồng Ngô tại Thanh Phong Giáp ở núi Nhạc Lục.

Nhân Cơ gật đầu nói:

- Việc này bản tăng đã biết, Phạm Đồng Ngô chính là Đào Như Hải cải trang ra.

Ngôn Như Băng cười nhạt nói:

- Đại sư biết như thế là được rồi. Vừa rồi Ngôn mõ và Đồ lão sư có đánh cuộc, Ngôn mõ đã thua và đã tặng pho kinh cho Đồ lão sư như đã hứa.

Nhân Cơ lại gật đầu nói:

- Bản tăng vừa đến đây cũng đã nghe nói đến việc đó.

Ngôn Như Băng nói:

- Vậy pho kinh không phải là cướp đi từ Thiếu Lâm Tự, các vị đến đây nhận cần không sợ người ta cười cho sao?

Nhân Cơ đỏ bừng mặt nói:

- Anh em của bản tăng hành sự theo mạng lệnh, không thể làm khác, xin Ngôn thí chủ hiểu cho.

Ngôn Như Băng giận dữ nói:

- Ngay như Ngôn mõ còn không đối địch nổi Đồ lão sư, các vị đại sư nói thế là không tự lượng sức rồi.

Nhân Cơ nghe qua bưng bưng lửa giận, nhưng vẫn cố cười nhạt nói:

- Anh em bản tăng có chết cũng không hối hận. Ngôn thí chủ không cần nhọc lòng làm chi.

Bổng ngay lúc đó Thần Châu Song Sát to tiếng quát:

- Trâu bò húc nhau ruồi muỗi chết, các vị hãy rút lui đi.

Quần hùng nghe thế thì không còn có ý định ở lại xem nữa, tất cả ùn ùn kéo nhau bỏ đi.

Liền đó Thần Châu Song Sát bước đến, Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Dù cho pho kinh có là vật sở hữu của Thiếu Lâm đi nữa thì nay tạm cho Đồ lão sư mượn cũng chẳng phải là quá đáng.

Nhẫn Cơ không khỏi sửng sốt nói:

- Lời nói ấy nghĩa là ...

Đông Phương Hiểu Bạch cắt lời:

- Sáu vị bị Đào Như Hải làm nhục, kẻ bị chém đứt tay, người bị chặt bỏ bàn tay, vết thương vẫn còn đó, các vị đã quên sao? Nếu các vị không có Đồ lão sư âm thầm cứu nguy cho thì bây giờ vẫn còn đang dờ sống dờ chết. Tại hạ đây dù không phải là nhân vật chính phái nhưng cũng lấy làm chướng mắt đối với cái kiểu báo ân như vậy.

Sáu vị tăng nhân nhìn nhau ngạc nhiên rồi cùng cúi mình sụp lạy nói:

- Nếu chẳng nhờ Đông Phương thí chủ nói rõ ra thì bọn bản tăng vẫn còn mù mờ như trong mộng. Ôn đức này có ngày bọn bản tăng xin đền đáp, nhưng không thể nào vì cá nhân mà bỏ việc chung được.

Đông Phương Hiểu Tinh cười ha hả nói:

- Khá khen cho lời nói của các ông. Tại hạ xin hỏi có gì chứng minh pho Giáng Long Kinh là của Thiếu Lâm Tự? Cái việc tự vẽ bùa mà đeo như vậy thì thực ra chỉ có phái Thiếu Lâm mới làm được mà thôi.

Nhẫn Cơ đỏ mặt, cất tiếng niệm Phật hiệu thật to.

Đồ Lôi mỉm cười nói:

- Tại hạ tuyệt đối không khi nào làm khó dễ các vị, nhưng hiện giờ tạm thời chưa thể trao pho Giáng Long kinh này cho các vị ngay được.

Khoảng nửa tháng sau, tại hạ sẽ đi đến Tung Sơn ra mắt quý chương môn.

Nói đến đây chàng bỗng ngừng lại trong giây lát rồi nghiêm sắc mặt nói tiếp:

- Tôi xin khuyên các vị đại sư hãy mau trở về Tung Sơn, vì Đào Như Hải đã lung lạc được đám yêu tà trong võ lâm, tìm đến gây sự phá rối các môn phái lớn, nên chỉ e rằng khi các vị về đến nơi thì Thiếu Lâm Tự đã tan tành rồi cũng nên.

Sáu vị tăng nhân nghe qua không khỏi biến sắc mặt. Nhẫn Cơ nói:

- Lời nói của Đồ thí chủ hoàn toàn là sự thực chứ?

Đồ Lôi nói:

- Tại hạ trước nay không quen nói dối bao giờ.

Nhẫn Không bỗng bước tới một bước, chấp tay cúi đầu nói:

- Đồ thí chủ đã biết được tin ấy sao không cho người thông báo cho tệ tự hay, hầu có một sự đề phòng?

Đồ Lôi nghiêm sắc mặt nói:

- Tại hạ không khi nào có ý khoanh tay đứng nhìn để làm ngư ông đắc lợi.

Đào lão tặc là người vô cùng gian manh ác độc, hành sự rất khó lường nên việc hấn cho đám yêu tà xâm nhập Trung Châu tại hạ cũng vừa được biết thôi. Huống chi quý phái bấy lâu nay vẫn an phận thủ thường, đối với chính nghĩa võ lâm ít khi để ý đến. Ngay như việc Thân Thủ Báo Ứng Lỗ Công Hành đại hiệp và Côn Lôn Nhất Chân Tử lão tiên bối bị hại quý phái chẳng

những bỏ ngoài tai, mà sau đó phái Côn Lôn đến thỉnh cầu quý phái tiếp tay với họ nêu cao chính nghĩa võ lâm cũng bị quý phái thẳng thắn chối từ ...

Ngừng một chút, Đồ Lôi nói tiếp:

- Đây là chưa nói giữa tại hạ và quý phái chẳng hề có quan hệ chi, nếu phái người báo tin thì chưa chắc quý phái đã chịu tin lời mà có lẽ xin vào cửa tự còn không được nữa là khác.

Sắc mặt của Nhẫn Không lập tức nghiêm lại, lão nói:

- Xưa kia Thân Thủ Báo Ứng Lỗ Công Hành thí chủ hành sự quá cứng rắn, không chịu tìm hiểu nguyên nhân xa gần cũng như những nỗi khúc chiết của sự việc mà chỉ dựa vào những gì mục kích để hành sự, sát hại nhân mạng như cỏ rác. Vì vậy cả hai phái chính tà đều oán hận, lập mưu hợp lực diệt trừ Lỗ thí chủ. Tiền nhiệm chương môn của bản tự đã đích thân đi gặp Lỗ thí chủ, khuyên nhủ ông ấy trong bất luận việc gì cũng nên chừa cho người ta một cơ hội cải hối, để tránh khỏi sự oán hận của người đời. Nào ngờ Lỗ thí chủ đã không chịu nghe mà còn nổi cơn thịnh nộ, không giải bày hơn thiệt đã đẹp trà đuổi khách ngay.

Tiền nhiệm chương môn của bản tự đành phải bỏ về, sau đó tuy bệnh nặng nhưng vẫn viết thư cho các môn phái lớn, khuyên nhủ chớ nên gây oán với Lỗ thí chủ.

Đây là những chuyện bí mật trong võ lâm mà hầu hết những người hiện diện đều không biết, nên ai cũng im lặng nghiêng tai lắng nghe.

Nhẫn Cơ tiếp lời sư đệ:

- Sau đó thái độ rộng lượng của tiền nhiệm chương môn của bản tự chẳng những không được đền đáp hợp lý, mà trái lại, Lỗ thí chủ ra tay tàn sát bảy mươi ba đệ tử của tệ tự đang hành hiệp trên giang hồ. Lúc bấy giờ hành tung của Lỗ thí chủ không nhất định, nên đã ba tệ tự cho người tìm đến tận cửa để phân bày hơn thiệt nhưng đều không gặp mặt.

Tiền nhiệm chương môn của tệ tự tuy không đạt được ý nguyện nhưng đến giờ phút lâm chung vẫn dặn dò vị đương kim chương môn không được gây thù oán với Lỗ thí chủ, cũng như không cho phép nhúng tay vào việc giang hồ ...

Lão dừng lại một chút rồi nói:

- Đồng thời người cũng nói rằng lẽ trời rất công minh, việc báo ứng không sai chạy tí nào cả, rồi đây Lỗ thí chủ sẽ có ngày phải chịu hậu quả đen tối do mình gây ra. Chính vì tệ tự phải tuân theo lời dặn dò của tiền nhiệm chương môn nên bắt buộc phải gạt bỏ mọi ân oán trong võ lâm, vậy nên Đồ thí chủ chớ nên quá dễ tâm trách móc.

Đồ Lôi vừa lắng nghe xong thì đã nhận ra ngay một việc vô cùng bí mật trong câu chuyện đó. Chàng cất tiếng than dài nói:

- Quý phái chỉ biết trách người mà không biết trách mình. Sao đại sư không

thử nghĩ xem có phải thực sự tất cả những tội ác đó đều là do Lỗ đại hiệp làm hay không?

Nhân Cơ không khỏi sửng sốt nói:

- Chẳng lẽ ... chẳng lẽ có kẻ khác mạo danh hay sao?

Đồ Lôi nói:

- Lỗ đại hiệp lúc ấy có đến năm năm không dấn thân vào giang hồ, người ẩn cư trong một nơi kín đáo, dốc hết tâm trí vào việc mở pho Hàn Thiết Quan Âm.

Nhân Cơ nói:

- Nếu sự thật quả đúng như vậy thì đúng là có kẻ đã mạo danh, vậy kẻ đó là ai?

Đồ Lôi nói:

- Chính là Đào Như Hải.

Nhân Cơ cau mày nói:

- Thí chủ có bằng chứng không?

Đồ Lôi đáp:

- Việc ấy chờ khi lão ta dền tội thì sẽ tự thú nhận cho mọi người biết. Lúc này chỉ phỏng đoán thôi chứ chưa có gì là chắc chắn hết.

Bổng chàng nghiêm sắc mặt nói:

- Lão ta chừng nào dền tội thì còn phải chờ xem các môn phái có bằng lòng gạt bỏ ý nghĩ riêng tư để cùng góp sức diệt trừ lão hay không?

Câu nói vừa dứt thì Đồ Lôi đã siết chặt tay của Ngụy Hùng Hào lao mình lướt đi.

Ánh thái dương mùa hạ đang chiếu rọi khắp nơi, không khí nóng bức như thiêu như đốt.

Trên một con đường cái quan phẳng lì bỗng có tiếng vó ngựa nổi lên, cát vàng bay mù mịt, chẳng mấy chốc sau đã xuất hiện sáu kỵ sĩ đang phi nhanh như gió hốt.

Trong số ấy có một người mặc y phục ngắn màu đen, miệng không ngớt kêu ôi chao, đồng thời tay vung ngọn roi ngựa liên tục, chứng tỏ y đang có chuyện rất gấp.

Người cầm đầu tuổi ngoài bốn mươi, thân hình to lớn, mày rậm như chổi xể, sắc mặt sạm đen, da thịt hồng hào, thái độ hiên ngang. Y đưa tay chỉ về một dãy núi xa, cất tiếng cười to nói:

- Đỉnh Hoa Sơn đã thấy kia rồi, đến hoàng hôn thì chắc chắn ta sẽ đến đó kịp. Máy con ngựa này cũng không đến nỗi phải chết dọc đường vì kiệt sức.

Người đi ngay phía sau hỏi:

- Nhị sư huynh, khi chúng ta gặp chương môn thì sẽ bẩm báo ra sao đây?

Người được gọi là nhị sư huynh nói:

- Cuộc họp mặt ở Mã Tích Sơn tuy có vẻ đầu voi đuôi chuột nhưng chúng ta

lại biết được pho Hàn Thiết Quan Âm trong tay Âu Dương Tuyền là giả. Những người còn lại nhao nhao nói:

- Thế còn pho tượng thực ở đâu?
- Chắc là trong tay tên lão tặc Đào Như Hải rồi.
- Hiện nay tên tuổi của lão đang vang dội cả võ lâm, oai quyền đang hồi cực thịnh, chẳng khác chi bóng mặt trời trên đỉnh đầu. Ngoại hiệu của lão cũng đã đổi từ Hồ Chương Kim Dao thành Hồn Thế Ma Vương, nghe càng kinh khiếp.
- Ôi số anh em đồng môn phái Hoa Sơn ta chết thật oan uổng, ngay cả cái bóng của pho Hàn Thiết Quan Âm cũng chưa có ai trông thấy mà đã chết đi một số thật đông, chẳng trách suốt hai năm nay chương môn chẳng hề có nét tươi cười.

Kế đó đoàn người lại mọp sát mình ngựa, rồi thúc ngựa chạy thật nhanh. Người được gọi là nhị sư huynh bỗng trông thấy chính giữa đường cái có một bóng người áo xám đang đứng như muốn cản đường thì giật mình, vội gò cương cho ngựa đứng lại.

Người mặc áo xám là một gã đàn ông, y ngao nghể nhìn gã nhị sư huynh cười khanh khách nói:

- Đái Thời Khôi, ngươi không ngờ Thạch Vân ta đón đường phải không?

Đái Thời Khôi quát to:

- Họ Thạch kia, ngươi muốn gì?

Thạch Vân trầm giọng nói:

- Ngươi thấy sắc thì động lòng dâm, xuống tay ác độc để giày xéo thân gái yếu đuối, rõ là phường dâm loạn ác đức. Thạch mỗ mang kiếm hành hiệp khắp giang hồ, lần trước đã để cho người thoát được, nhưng lần này thì không đâu.

Nói đoạn y tuốt kiếm nghe một tiếng reng, ánh thép chiếu ngời sáng ngất.

Đái Thời Khôi sạm mặt, y quát to:

- Bá láp, năm vị sư đệ, hãy diệt trừ thằng ranh này đi.

Tiếng quát vừa dứt thì cả sáu người đã nhảy xuống lưng ngựa, rút binh khí nhắm ngay đầu đối phương chém xuống.

Nào ngờ Thạch Vân lại đứng yên, không thèm tránh né, các loại binh khí đều chém trúng vào người y. Một tiếng gào thê thảm vang lên, y đã té ngựa ra đất chết ngay.

Sáu môn đồ của phái Hoa Sơn ngơ ngác nhìn nhau không hiểu.

Đái Thời Khôi kinh nghiệm già dặn, y đoán có cao thủ nào đó đã bí mật trừng trị Thạch Vân nên cúi xuống xem xét kỹ thi thể của gã, nhưng cũng chẳng thấy vết thương nào khác.

Bỗng ngay lúc ấy mọi người lại nghe một giọng cười âm u lạnh lùng nói:

- Rõ là ác độc, môn hạ Hoa Sơn lại ỷ chúng hiệp cô, hầu giấu diếm tội lỗi

tày trời của mình, thực ai biết cũng phải căm hận.

Cả bọn sáu người nghe qua không khỏi kinh hãi cùng nhìn lên thì thấy bên vệ đường có ba bóng người.

Đái Thời Khôi trông thấy người đứng giữa thì sắc mặt biến đổi, cất giọng run run nói:

- Thân..... Thù Báo Ứng..... Lão già đứng giữa gằn giọng nói:

- Đúng thế, là ta đây, ta phải thế thiên hành đạo.

Vừa nói lão vừa vung chưởng lên, năm bóng đen nhỏ xẹt ra nhanh như chớp. Năm người trong bọn Đái Thời Khôi gào lên thê thảm rồi té ngựa ra đất chết ngay.

Gã sống sót duy nhất thì gần như hồn lìa khỏi xác, vội lướt người vọt đi ngay.

Lỗ Công Hành vung tay đánh với theo, quát to:

- Người muốn chạy hay sao?

Tức thì gã kia đang chạy nhanh bỗng hự lên một tiếng, té xuống đất như một con diều đứt dây, không cựa quậy nổi nữa.

Lỗ Công Hành quát to:

- Ta chưa mạng cho người. Mau trở về nói với Hoa Sơn chưởng môn là phái này đã theo tà đạo, giờ Tý đêm nay lão phu sẽ đến núi Phù Dung thanh lọc hàng ngũ giùm Hoa Sơn phái.

Câu nói vừa dứt, lão ta cất tiếng cười dài rồi vọt đi luôn.

Người còn sống sót trong nhóm sáu đệ tử phái Hoa Sơn vẫn chưa chết hẳn.

Gã bị nội gia kinh lực đánh trọng thương, võ công hoàn toàn mất hết, máu huyết đảo lộn, mặt tái nhợt như một tờ giấy trắng.

Gã loạng choạng bước đến cạnh xác chết của năm huynh đệ đồng môn, nhìn kỹ thì thấy cả năm đều bị dính một mũi Ngũ Vân Xà Đầu đinh tại ấn đường, chính là món ám khí thành danh của Lỗ Công hành, vô cùng ác liệt, thấy máu là chết.

Gã tràn đầy căm hận, lẩm bẩm:

- Cái chết của Thạch Vân rõ ràng không phải là chết dưới tay của anh em ta, vậy mà Lỗ Công Hành không tìm hiểu trắng đen đã hạ độc thủ. Xem ra lời đồn đã giang hồ chẳng sai tí nào. Cho dù nhị sư huynh có đúng là đã háo sắc thì cũng chỉ nên trừng trị một mình huynh ấy chứ sao lại liên lụy cả đến anh em ta?

Gã bỗng rùng mình khi nhớ lại lời nhắn của Lỗ Công Hành, vội gắng gượng lê bước đến bên một con ngựa, rồi lấy hết sức tàn leo lên yên phi nhanh.

Mặt trời đã lặn về Tây, ráng chiều đỏ ối rực rỡ ...

Trên núi Hoa Sơn có ba bóng người đang lướt nhanh xuống. Khi cả bọn vừa xuống chân núi thì bỗng nghe từ đằng xa có tiếng vó ngựa rồi một con ngựa phi nhanh tới, nhưng lại chẳng có ai ngồi trên ngựa.

Ba người cùng lầy lầm lạ, khi con ngựa chạy đến gần thì họ mới thấy một gã đàn ông nằm sát trên lưng ngựa. Một trong ba người kêu lên:

- Chẳng phải là Cao Phàn Vân sư đệ hay sao?

Cao Phàn Vân sau một lúc bị xóc xáo trên lưng ngựa thì có cảm giác như xương cốt trong người đều rã rời, máu huyết trong người cuồng loạn.

Nhưng may mắn là tâm thần y còn tỉnh táo, nên vừa nghe thấy thế liền thều thào nói:

- Phiền các vị sư huynh mau đưa tiểu đệ vào gặp chưong môn, có việc rất gấp phải bẩm báo ...

Đang nói đến đó gã học một tiếng rồi phun ra cả ngụm máu bầm đen.

Ba người kia nghe vậy thì không khỏi biến sắc mặt, vội đỡ Cao Phàn Vân xuống ngựa rồi khiên hấn ta chạy lên đỉnh núi.

Gió núi đang thổi mạnh, cây cối nơi nơi không ngớt reo xào xạc.

Trên đỉnh Phù Dung thấy có một ngôi chùa mái đỏ cao ngệu, chen lẫn với ánh vàng son huy hoàng, nằm ẩn hiện giữa tàn là xum xuê của rừng cổ thụ.

Ba bóng người khiêng Cao Phàn Vân chạy thẳng vào trong.

Trải qua thời gian độ dùng xong một bữa cơm thì trong đại điện có một tiếng chuông to nổi lên vang rền, theo chiều gió lan truyền khắp nơi.

Tức thì có nhiều bóng người nối gót nhau lướt thẳng lên núi rồi chạy vào đại điện. Cả Hoa Sơn chìm hẳn giữa một bầu không khí kinh hoàng sợ hãi, ai nấy đều nơm nớp lo âu.

Đêm đã về khuya, trăng sao đã bắt đầu lặn vào nền trời mờ tối.

Trong gian đại điện im lặng phăng phắc, bình yên như mọi ngày mà chẳng thấy có động tĩnh chi cả.

Chẳng lẽ Thân Thủ Báo Ứng Lỗ Công Hành lại bất ngờ thay đổi ý định rồi sao?

Không! Trước tới giờ không bao giờ ông ta nói điều chi mà không làm cả.

Trời đã sáng hẳn, thấy rõ trong gian đại điện xác chết nằm ngổn ngang, không dưới bảy tám mươi người, toàn bộ đều bị Ngũ Vân Xà Đầu đinh sát hại.

Trong số nạn nhân có cả Hoa Sơn chưong môn Phù Trần Tử, lão vẫn còn đội mũ ngôi sao, mặc áo lông, mắt mở trừng trừng như trải qua một cơn kinh hoàng khủng khiếp trước khi chết.

Đây quả là một vụ án kinh khủng nhất trong võ lâm, gần như cả Hoa Sơn phái không còn ai sống sót.

Trên đường hướng lên ngọn Phù Dung bỗng xuất hiện một người lướt nhanh như điện xẹt, chỉ trong chớp mắt đã lên đến đỉnh.

Bóng người đó chính là Đào Gia Kỳ, chàng dừng chân trước đại điện, bước vào rồi trợn mắt lú lười không khỏi kinh hoàng thất sắc, nghĩ thầm:

- “Quả đúng như ta tiên liệu, chỉ tiếc là ta đến quá chậm nên Hoa Sơn phái

đành phải chịu diệt vong”.

Thì ra trên đường cái quan chàng phát giác xác chết của bọn Đái Thời Khôi, biết họ là đệ tử Hoa Sơn, mà cái chết lại do trúng phải Ngũ Vân Xà Đầu đình nên đoán rằng lão tặc Đào Như Hải đã giả dạng nhạc phụ của chàng Lỗ Công Hành mà bắt lợi cho Hoa Sơn phái nên trong lòng hoảng sợ, vội nhắm Hoa Sơn mà đi nhanh tới.

Không ngờ chỉ chậm chân một chút mà Đào Như Hải đã hạ sát cả phái Hoa Sơn như vậy. Cảnh tượng này khiến máu nóng của Đào Gia Kỳ sôi sùng sục, cái ơn trước đây Đào Như Hải giúp đỡ cho mẹ con chàng cũng đã không còn làm chàng do dự trong việc diệt trừ lão ta nữa.

Trong Đình Thanh Tửu Lâu ở Trường An, có một chàng nho sinh công tử mặt sáng như ngọc, phong độ hào hoa đang ngồi tại một cái bàn kê sát cửa sổ. Chàng vừa rót rượu uống rất ung dung, vừa phe phẩy chiếc quạt xếp quý giá, trong miệng không ngớt ngâm nga. Tiếng ngâm văng vẳng:

“Chàng say men rượu Ly Đình Tiệc tàn nổi khổ ly tình càng sâu Hoàng thành cao ngất người đâu Rời quê đàng phải âm thầm ra đi Hát lên bao điệu lâm ly Lệ sầu lả tả nhớ gì chiều xưa Đông thành tơ liễu lưa thưa Bóng râm còn đó, trời trưa thần thờ ...” Trường An nằm sát cạnh Hoa Sơn nên tin tức lan đi rất nhanh chóng, thực khách trong tửu lâu không ngớt bàn bạc về án mạng tại Hoa Sơn. Kẻ nói vậy, người nói khác, ồn ào huyên náo, ai cũng miêu tả sự việc xảy ra như chính mình thấy vậy.

Bên cạnh bàn của thiếu niên có một gã đàn ông đứng tuổi, sắc mặt vàng như nghệ, đôi mắt sáng quắc, miệng nở nụ cười gian xảo.

Bỗng nhiên người đàn ông đứng tuổi ấy biến sắc mặt vì trước ngực chiếc áo dài đen của y bỗng có một đốm lửa nhỏ cháy bốc khói lên như có ai dùng cây nhang châm vào vậy, chỉ trong phút chốc đã thủng một lỗ to.

Gã cuống quýt đưa tay lên phủi, nhưng đốm lửa cháy rất nhanh, chỉ trong phút chốc đã cháy cùng khắp cái áo dài của y.

Tất cả thực khách chung quanh đều không khỏi kinh ngạc trước một việc xảy ra quá đột ngột như thế, hàng trăm con mắt đều đổ dồn vào người của gã đàn ông mặt vàng nọ.

Bỗng có một tiếng nói the thé cất lên:

- Kẻ ấy xúc phạm Hồ Tiên nên mới chịu như thế đó.

Người đàn ông mặt vàng nghe thế thì buột miệng kêu một tiếng kinh hoàng rồi lao người chạy đi.

Số thực khách đều chết lười, cho đó là một việc kì lạ, chẳng ai để ý là chàng thiếu niên ngồi bàn cạnh đây cũng đã bỏ đi mất tự bao giờ.

Riêng gã đàn ông mặt vàng thì sau khi cầm đầu chạy một mạch khỏi thành, liền nhắm hướng Đại Nhạn Tháp lướt thẳng tới.

Chiếc áo dài đen của y đã hoàn toàn cháy rụi, và bắt đầu lan sang áo trong,

làm cho y hết sức cuống quít.

Ngôi Đại Nhạn Tháp tọa lạc phía sau Từ Ân Tự. Từ cửa chùa cho đến gian đại điện hai bên đều có tượng thần linh. Tại sân chùa có mấy cây bách cổ thụ, lá không ngớt reo trong gió. Chung quanh có những bia đá san sát như rừng, khắc danh sách của các vị tiền sĩ trong nhiều triều đại qua.

Bên dưới những gốc bách cổ thụ ấy có mấy người đang đi tới đi lui, chính là bọn người của Bắc Quốc Song Ma.

Mộ Phụng Tường vừa trong thấy y phục của gã đàn ông đứng tuổi kia đang bốc khói trắng thì quát to:

- Đồ hiền đệ, chuyện gì vậy?

Gã đàn ông đứng tuổi đưa tay chỉ vào lớp y phục đang cháy khắp mình, nhưng vì quá mệt nên không nói ra lời nữa.

Kỷ Hồng Phi vung chưởng quét ra một luồng Huyền Âm kinh khí, khiến gã đàn ông lạnh run, nhưng cũng may nhờ đó mà ngọn lửa đang cháy cũng tắt hẳn, lộ ra nửa thân trên trần trụi trụi, trông thật thêu não.

Kỷ Hồng Phi liền hỏi gã chuyện gì đã xảy ra. Gã đàn ông nhăn nhó buồn bã kể lại hết, nhưng không biết vì sao lại như thế.

Mộ Phụng Tường cười nhạt nói:

- Làm gì có chuyện quái dị vậy.

Tuy lão chính mắt thấy tình cảnh nhưng vẫn còn chưa tin.

Bỗng ngay lúc đó có một tiếng cười nhạt đầy âm u từ sau hậu điện vọng đến, rồi hai lão già diện mục lạnh lùng bước ra.

Mộ Phụng Tường bật tiếng kêu:

- Thần Châu Song Sát!

Đông Phương Hiểu Tinh cười nhạt nói:

- Đúng vậy, chính là hai anh em ta đây. Song Sát mà so với Song Ma thì sao nhỉ?

Bắc Quốc Song Ma tên tuổi được liệt vào Vũ Nội Bát Kỳ nên chẳng coi Song Sát vào đâu. Kỷ Hồng Phi cười nhạt nói:

- Nhị vị muốn so sánh tên tuổi nên đến đây ư?

Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Còn một việc khác nữa.

Kỷ Hồng Phi ngạc nhiên:

- Còn gì nữa?

Đông Phương Hiểu Tinh cười gằn nói:

- Các ngươi làm điều gì thì tự hiểu, cần gì phải giả bộ hỏi. Dùng Ngũ Vân Xà Đầu đỉnh thăm sát cả Hoa Sơn phái để giả họa cho Lỗ Công hành, chắc hẳn các ngươi vâng lệnh lão tặc Đào Như Hải phải không?

Bắc Quốc Song Ma biến sắc mặt, Kỷ Hồng Phi nói cứng:

- Đông Phương lão sư sao lại ngậm máu phun người như vậy? Dưới tay Kỷ

mỗ oan hồn nhiều không kể xiết nhưng Kỷ mỗ chẳng bao giờ hèn nhát giá họa cho kẻ khác cả. Trong võ lâm ngày nay thử hỏi có ai dám ra mặt đối địch thẳng với Kỷ mỗ chứ?

Câu nói vừa dứt thì Đông Phương Hiểu Tinh đã bất thần vung tay lên, một ngọn chưởng phong ồ ạt như gió thổi bay cả núi đồi lập tức cuốn tới.

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 57

Tung Sơn Thảm Bại

Bắc Quốc Song Ma cất tiếng cười ghê rợn, rồi cùng xô mạnh bốn chưởng ra. Đông Phương Hiểu Bạch cũng tràn người tới, vung chưởng tấn công vào số tùy tùng của Song Ma.

Khi hai luồng chưởng lực va chạm nhau thẳng vào nhau liền gây nên một cơn gió mạnh, cát bụi tung bay mù trời, rồi nghe nhiều tiếng gào thảm thiết vang lên.

Song Ma liếc mắt nhìn thì thấy số người đi chung với mình thấy đều mất mạng dưới chưởng lực của đối phương.

Thần Châu Song Sát tấn công xong thì nhanh nhẹn nhảy lùi về phía sau.

Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Tên tuổi của các vị hiện nay không còn dọa được ai đâu, huống chi giờ này các ông lại còn cam tâm làm tay sai cho bọn hung tàn, khiến ai nghe cũng phải nghiêng răng căm hận. Sao hai ông còn chưa chịu bó tay chịu trói?

Mộ Phụng Tường gằn giọng quát:

- Các ngươi tự đến đây tìm cái chết vậy chớ trách bọn ta ác độc ...

Đông Phương Hiểu Bạch cười ngắt lời:

- Anh em bọn ta cũng nổi tiếng là lòng dạ độc ác, hành sự lúc nào cũng khát khe, nếu so với Song Ma các ông thì chỉ có hơn chứ chưa chắc đã kém. Hai ông liệu hôm nay có thể chạy thoát khỏi Từ An Tự hay không?

Bắc Quốc Song Ma nghe thế không khỏi sửng sốt, thầm nghĩ Thần Châu Song Sát có cái gì đó chống lưng. Tùy tùng của hai lão đều chết một cách quá nhanh chóng, mà chắc chắn võ công của Thần Châu Song Sát không thể cao cường đến thế được, vì vậy cả hai hoang mang không hiểu sự thể ra làm sao, có khi ở chung quanh nơi này đã có mai phục rất đông rồi cũng nên.

Nghĩ tới đó, hai lão bất giác đưa bốn mắt nhìn ngó khắp bốn bên.

Quả nhiên ngay lúc đó, từ trong đại điện có nhiều tiếng cười vọng ra, nghe rất quái dị, làm ai cũng nổi da gà.

Song Ma nghe thấy tiếng cười thì giật nảy mình, sắc mặt lập tức biến thành hung tợn, râu tóc dựng đứng lên, vận dụng toàn bộ công lực chuẩn bị tấn công.

Thần Châu Song Sát thì trái lại, tỏ ra thản nhiên như bình thường, chẳng coi việc đó vào đâu cả.

Những tiếng cười lạnh lùng trong đại điện vang lên không ngớt, mỗi lúc một

to, một ghê rợn, khiến Song Ma rùng mình kinh hoàng.

Cũng may hai lão đều là những ma đầu khét tiếng nên kinh nghiệm giang hồ phong phú, càng sợ hãi thì càng có ý thức chuẩn bị đối phó, đánh một chiêu không thành là chạy ngay.

Tiếng cười vẫn vang lên không ngớt, Song Ma không nhin nổi nữa, đưa mắt ra hiệu cho nhau rồi bất thần xoay lưng bỏ chạy thật nhanh.

Cả hai lão đang dờ hết tốc lực chạy trốn thì bỗng cảm thấy có một luồng kinh lực kín đáo và mềm mại, cuốn thẳng vào người, làm cho thân hình cả hai đều dao động, chân khí trong người phút chốc tiêu tan hết, ngã ngửa ra.

Đông Phương Hiểu Bạch cười ha hả nói:

- Tưởng chạy mà được à?

Sắc mặt của Song Ma bùng đỏ, rồi trong chốc lát đã chuyển thành màu xanh như chàm.

Mộ Phụng Tường chẳng khác nào một con cọp điên, lão lồng lộn lên. quát to:

- Quân đánh lén chỉ là kẻ thất phu hèn nhát bỉ ổi, có gan thì chường mặt ra đây.

Tức thì từ sau một gốc cổ thụ có một giọng nói lạnh lùng vọng ra:

- Những kẻ âm thầm ám hại cả môn phái khác thì cũng có thể mắng người khác là bỉ ổi hay sao?

Giọng nói vừa ngừng thì sau gốc cổ thụ có một chàng thiếu niên sang trọng hào hoa tay cầm quạt xếp ung dung bước ra.

Mộ Phụng Tường gằn giọng hỏi:

- Kẻ ám toán lão phu vừa rồi là người phải không?

Chàng thiếu niên cười nói:

- Tại hạ là người trời gà không chặt thì làm gì ám hại nổi các ông.

Tên tuổi Bắc Quốc Song Ma vang lừng võ lâm mà hình như đôi mắt lại chẳng hề sáng suốt tí nào.

Song Ma không khỏi sững sờ. Chàng thiếu niên này đôi mắt ẩn kín ánh hoa, rõ ràng là một nội gia cao thủ. Hai lão càng nghĩ càng cảm thấy kinh sợ, mặt mày dần dần tái nhợt đi, thanh danh của hai lão coi như đã trôi theo dòng nước, không làm sao lấy lại được nữa.

Cuối cùng Song Ma thở dài thườn thượt. Hai lão đưa mắt ra hiệu cho nhau rồi cùng vung chưởng tự đánh xuống đầu mình, thà chết chứ sống nữa thì chỉ thêm nhục.

Chàng thiếu niên cười nói:

- Các ông không thể chết được đâu.

Rồi chàng vung tay một cái, Song Ma bỗng cảm thấy đôi mắt hoa lên, dưới nách lạnh buốt, cả cánh tay phải của hai lão đều cứng đờ, dừng lại cách đỉnh đầu chưa tới một phân, thoát chết trong gang tấc.

Đôi mắt của Kỷ Hồng Phi trợn to, cơ hồ muốn té cả khố, lão gầm lên” - Kẻ sĩ có thể chết chứ không thể làm nhục, ngươi định làm gì anh em lão phu nữa đây?

Chàng thiếu niên nghiêm sắc mặt nói:

- Nhị vị lẳng nhục kẻ khác đã quá nhiều nên cứ tưởng rằng ai cũng như vậy. Tại hạ không có ý lẳng nhục nhị vị mà chỉ muốn hỏi nhị vị về hành tung của Lê Sơn Lão Yêu và bọn người Vô Tình Tú Sĩ mà thôi.

Bắc Quốc Song Ma đưa mắt nhìn nhau. Kỷ Hồng Phi thăm thán dài, nói:

- Họ đã vâng lệnh của Âu Dương Tuyền, chia nhau đi đánh Thiếu Lâm, Nga Mi và Côn Lôn, mạo danh Thân Thủ Báo Ứng Lão Công Hành, hầu mở cuộc chém giết trên giang hồ.

Chàng thanh niên cau mày nói:

- Liệu họ có thành công hay không?

Kỷ Hồng Phi nói:

- Dù không thành công thì cũng đạt được mục đích giá họa cho kẻ khác. Căn cứ vào việc đã xảy ra tại Hoa Sơn thì rất có thể ba môn phái kia cũng khó mà thoát khỏi tai họa.

Chàng thiếu niên ấy không ai khác ngoài Đào Gia Kỳ. Nghe Kỷ Hồng Phi nói xong chàng biến sắc mặt, cúi đầu nghĩ ngợi trong giây lát rồi bỗng cười nhạt nói:

- Nhị vị đã biết hồi lỗi chưa?

Song Ma cười ha hả nói:

- Anh em ta tên tuổi vang lừng, chẳng lẽ đầu hàng một đứa nhóc như ngươi hay sao?

Giọng cười của hai lão tràn đầy vẻ thê lương thâm nảo. Đang cười bỗng cả hai oẹ một tiếng, phun ra hai ngụm máu bầm đen.

Đào Gia Kỳ nhanh nhẹn vung tay ra, điểm thẳng vào mấy huyệt đạo trên người hai lão, cả hai cầm máu lại ngay. Sắc mặt chàng lộ vẻ thương hại nói:

- Nhị vị trúng độc nặng lắm rồi, nếu không có thuốc giải thì suốt đời sẽ bị Đào Như Hải sai khiến nhục nhã.

Song Ma nghe thế chợt biến sắc mặt, Mộ Phụng Tường trầm giọng nói:

- Sao ngươi biết chính là Đào Như Hải đã ám hại bọn ta?

Đào Gia Kỳ không trả lời, chàng lấy ra hai viên thuốc giải độc, nhét vào miệng hai lão rồi nói:

- Âu Dương Tuyền chính là Đào Như Hải, nhị vị hiện giờ chắc cho rằng lời nói của tại hạ là vô căn cứ, nhưng sau này sẽ thấy nó không giả tí nào đâu. Nói xong chàng bất ngờ xoè rộng chiếc quạt xếp ra rồi quạt mạnh vào mặt của Song Ma.

Hai lão tức thì cảm thấy một luồng kinh lực mạnh mẽ ập tới, bất giác cảm thấy ngẹt thở, hai mắt tối xầm, ngã ngửa ra sau ngất đi luôn.

Đào Gia Kỳ nói lớn:

- Đem bọn họ về giam tại Vân Môn Giáp.

Tức thì có hai gã đàn ông áo đen nhanh nhẹn lướt ra, kẹp lấy Song Ma rồi xoay mình đi ngay.

Đào Gia Kỳ và số người Thần Châu Song Sát cũng nhanh nhẹn lướt đi.

Bầu trời trong veo chẳng gợn mây, dưới ánh mặt trời quang đãng là huyện thành Đăng Phong chạy dài uốn khúc như một con rồng, trông thực nguy nga hùng vĩ.

Huyện thành này thuở xa xưa có tên là Dương Thành Ấp, đời Tần sửa thành Dương Thành Huyện, đến đời Đường thì Võ Tắc Thiên đổi tên địa phương ấy thành Đăng Phong Huyện, và giữ nguyên cho đến ngày nay.

Núi Tung Sơn có Thiếu Lâm Tự nên đặc biệt nổi bật, Đăng Phong Huyện cũng được nổi tiếng lây vì muốn đi tới Tung Sơn thì phải đi ngang qua đó.

Vì vậy nó so với các huyện thành lân cận thì phồn thịnh hơn, phố xá vui vẻ, buôn bán tấp nập, ngựa xe qua lại dập dìu.

Hôm ấy tại một gian nhà ngoại thành bỗng xảy ra một vụ thảm sát khiến ai nghe đến cũng phải ghê rợn. Một người quả phụ bị hãm hiếp đến chết, thân thể lỏa lồ, bên cạnh còn có xác chết của ba tăng nhân Thiếu Lâm cũng lỏa lồ thân thể, cổ bị bẻ gãy lìa, tại lồng ngực có cắm một mũi Ngũ Vân Xà Đầu Đinh, chết thật thảm thiết.

Trên vách gian nhà có một dòng chữ viết bằng máu “Dâm ô thì phải chết”, phía dưới có chữ kí “Thân Thù Báo Ứng Lỗ Công Hành” Án mạng vừa xảy ra thì người lân cận khi hay được lập tức tri hô lên, chẳng mấy chốc đã lan truyền khắp chốn. Cả huyện thành đều xôn xao, từng đoàn người kéo nhau đến xem đông như kiến.

Trong khi đó tại ngọn Thiếu Thất thuộc dãy Tung Sơn, ngôi chùa Thiếu Lâm Tự tên tuổi vang lừng giang hồ vẫn ẩn hiện tường đỏ ngói xanh giữa bóng cây chập chờn, tiếng gió thoảng đưa hồi chuông câu kệ làm cho ai nghe đến cũng có ý nghĩ quên mất cõi phàm trần.

Tại sườn núi phía Bắc bỗng có sáu bóng người đang chạy như bay giữa con đường mòn trong núi rừng, nhắm ngay Thiếu Lâm Tự lướt thẳng tới, chính là Ngoại Đường Lục Tăng thuộc La Hán Đường của phái Thiếu Lâm.

Một vị tăng nhân đang gác cửa chùa thấy bóng dáng họ như vậy thì ngạc nhiên hỏi:

- Các vị sư huynh có chuyện gì mà gấp gấp đến thế?

Nhẫn Cơ hạ giọng nói:

- Chương môn phương trượng đâu rồi?

- Hiện ở Đạt Ma viện.

Nhẫn Cơ ừ một tiếng rồi nói:

- Cám ơn sư đệ.

Câu nói chưa dứt lời lão đã dẫn năm tăng nhân theo sau mình lướt nhanh đi. Đến một cánh rừng trúc xanh um thì cả sáu người mới chậm chân lại, nối gót nhau bước thẳng vào cánh rừng trúc.

Trong cánh rừng bỗng có tiếng quát khê:

- Đứng yên lại!

Đoàn người của Nhẫn Cơ lập tức dừng chân đứng yên, chấp tay nói:

- Phiền sư huynh cầm lại với chương môn phương trượng cho tiểu đệ là Nhẫn Cơ cùng năm vị huynh đệ đã trở về, và có một việc hết sức cơ mật cần trình báo lại. Việc ấy không thể nào chậm trễ vì đại họa đã đến nơi, có quan hệ đến sự tồn vong của môn phái chứ không phải tầm thường.

Chẳng mấy chốc trong cánh rừng trúc có tiếng nói vọng ra:

- Các sư đệ vào đi.

Sắc mặt của sáu vị tăng nhân thuộc hàng chữ Nhẫn đều tỏ ra rất nghiêm trang, thông thả nối gót nhau đi vào cánh rừng. Trước mặt họ là một vị lão tăng gầy cao, râu tóc bạc phơ đang đứng trước một cội bồ đề.

Cạnh gốc bồ đề có một ngôi nhà xinh xắn sơn trắng, chiếm một vuông đất rất rộng, trên cửa có treo một tấm biển đề ba chữ to “Đạt Ma Viện”. Sáu vị tăng nhân liền sụp lạy sát đất, miệng nói:

- Đệ tử xin ra mắt chương môn phương trượng.

Vị lão tăng tươi cười nói:

- Các người hãy đứng lên nói chuyện.

Nhẫn Cơ nói:

- Bọn đệ tử trong chuyến đi Thái Hồ lần này đã làm tổn thương đến uy danh của bản môn không ít, xin chịu sự trừng phạt của chương môn.

Kể đó lão kể ra tất cả những việc bị Đào Như Hải bắt giữ, hành hạ nhục nhã, rồi được người ta cứu ra ngoài, gặp được Đồ Lô ra sao, Giáng Long Kinh cuối cùng như thế nào, nhất nhất kể lại tỉ mỉ.

Vị lão tăng nhíu mày nói:

- Đồ Lô chẳng qua chỉ là một cao thủ hạng nhất trong Cửu Long Giáo, võ công của hắn làm sao cao hơn Ngôn Như Bằng được, thật là khó hiểu. Tin tức gã nói liệu có thật không?

Nhẫn Cơ cúi mình nói:

- Bọn đệ tử lúc đầu cũng hết sức hoang mang không biết có nên tin hay không, nhưng trên đường về thì xảy ra nhiều chuyện làm cho không tin cũng không được.

Vị lão tăng hỏi:

- Là chuyện gì thế?

Nhẫn Cơ nói:

- Trước tiên là phái Hoa Sơn trong một đêm bị tiêu diệt, sau đó khi bọn đệ tử về đến Đăng Phong Huyện thì trong Huyện lại xảy ra một cuộc thảm sát có

liên quan đến danh dự của phái ta.

Rồi lão kể lại cho vị lão tăng nghe.

Chương môn Thiếu Lâm Tự nghe xong sắc mặt lập tức biến đổi, cất tiếng than dài nói:

- Nếu vậy thì đêm nay số yêu tà của Đào Như Hải sẽ tấn công phái ta, mau cho đánh chuông báo động.

Tức thì sáu vị tăng nhân lập tức quay người chạy bay đi, nhắm hướng lầu chuông chạy thẳng tới.

Chẳng mấy chốc sau tiếng chuông đã nổi lên vang rền, lan truyền khắp núi đồi. Khắp trong rừng có vô số tăng nhân, tốp năm tốp ba cùng nhắm hướng Đạt Ma Viện chạy tới.

Bóng tịch dương đã về Tây, ráng chiều đỏ ối cả một góc trời. Cả khu vực Thiếu Lâm Tự rộng lớn cũng dần dần bị màn đêm mờ mịt trùm lên che kín mít. Khắp đây đó im lặng phăng phắc, không hề nghe một tiếng người, mà cũng không hề thấy một ánh lửa.

Một bầu không khí chết chóc đầy rừng rợn đang bao trùm cả khu Thiếu Lâm Tự. Canh một đã qua, canh hai lại qua, vầng trăng sáng đang treo lơ lửng trên nền trời cao, canh ba cũng sắp hết.

Bỗng đâu từ phía chân trời xa có mấy tiếng hú cao vút theo chiều gió vọng đến, khiến ai nghe lọt vào tai cũng không khỏi rùng mình.

Tại chân núi phía Bắc bỗng xuất hiện vô số bóng đen đang nhắm hướng Thiếu Lâm Tự chạy nhanh đến như những luồng điện xẹt. Những bóng đen ấy lướt đi thật là nhanh nên chỉ trong chớp mắt đã xâm nhập vào vòng tường của ngôi chùa, có không dưới ba mươi người.

Trong số ấy có một người giống hệt Thân Thủ Báo Ứng Lão Công Hành, ngoài ra những người khác thì đều che kín mặt nên không thể đoán ra lai lịch của bọn họ.

Người có hình dáng và khuôn mặt giống hệt Lão Công Hành ấy có đôi mắt thật sáng, phát ra những tia nhìn ghê rợn.

Bỗng từ sau một gốc cổ thụ có tiếng quát to:

- Hãy đứng yên đó!

Tiếng quát vừa dứt thì có một đám tăng nhân tràn tới, vây chặt số người vừa xâm nhập lại.

Lão Công Hành liền quét mắt nhìn qua khắp bốn bên, trông thấy số tăng nhân kéo đến mỗi lúc một đông thì đôi mắt càng rực sáng, cất tiếng cười ha hả, nói:

- Lão phu thật may mắn, đêm nay được trông thấy La Hán trận pháp của Thiếu Lâm Tự.

Một vị tăng nhân cười nhạt nói:

- Thí chủ giữa đêm khuya dẫn người xâm nhập bản tự là có ý gì?

Lỗ Công Hành khinh khỉnh nói:

- Gọi chương môn của các người ra đây nói chuyện với ta.

Vị tăng nhân kia nói:

- Bần tăng có thể không đáng nói chuyện với thí chủ, nhưng thí chủ cũng phải cho bần tăng biết danh tánh, để còn vào bẩm với chương môn chứ.

Lỗ Công Hành gằn giọng quát:

- Quả là làm phách, hãy vào nói với chương môn các người có ta là Thân Thủ Báo Ứng Lỗ Công Hành hôm nay đến giúp Thiếu Lâm Tự thanh lọc môn phái đây.

Liền đó từ xa bỗng có một giọng nói già nua vọng đến:

- Lỗ thí chủ từ xa đến mà lão tăng không kịp ra nghênh đón, thực là có lỗi rất nhiều.

Cùng lúc với tiếng nói, vị chương môn phái Thiếu Lâm đã từ trên nền trời cao buông mình xuống, nói tiếp:

- Lão tăng có điều chưa biết rõ, muốn nhờ Lỗ thí chủ giải bày cho mình bạch. Bấy lâu nay nghe nói Lỗ thí chủ ẩn cư tại Vu Sơn, lại còn bị kẻ thù sát hại cả nhà rồi cướp đi pho Hàn Thiết Quan Âm, chỉ còn mình là được sống sót. Sao thí chủ không đi thanh toán mối ân oán đó mà còn rảnh rỗi đến đây thanh lọc môn phái giùm cho lão tăng?

Lỗ Công Hành cất tiếng cười ha hả nói:

- Việc ân oán riêng tư của Lỗ mỗ đã được thanh toán xong, ông khỏi cần quan tâm đến làm gì.

Vị chương môn phái Thiếu Lâm cất tiếng nói to:

- A Di Đà Phật, thí chủ nói thế quả là có lý. Việc riêng của ai thì tự mình lo liệu lấy. Vậy cho nên việc của Thiếu Lâm Tự cũng cảm phiền thí chủ đứng ngoài cho, chẳng cần phải nhúng tay vào làm gì cho thêm mệt.

Lỗ Công Hành cất giọng nham hiểm cười nói:

- Việc này lại khác, môn hạ Thiếu Lâm không giữ giới luật, xúc phạm tà dân làm cho ai ai cũng căm hận. Lỗ mỗ thế thiên hành đạo có gì là không đúng?

Vị chương môn phái Thiếu Lâm không khỏi thảm than dài, lão tự biết không thể tránh khỏi một cuộc xô xát. Nếu ra tay đánh nhau thì môn hạ Thiếu Lâm sẽ lớp chết, lớp bị thương, thật là khó nghĩ.

Bởi thế lão chỉ còn biết lăm bẩm khẩn nguyện linh hồn của các vị tiền nhiệm chương môn, mong họ phù trợ để Thiếu Lâm Tự có thể vượt qua khỏi kiếp nạn đêm nay, tránh khỏi thảm họa tan tành cả môn phái.

Khẩn vái xong, lão liền vung tay áo ra, nhắm Lỗ Công Hành đánh tới ngay.

La Hán trận cũng lập tức phát động, tất cả các tăng nhân đều tràn tới, vung chưởng đánh ra, gây thành những luồng kinh phong như sóng gào gió thét, trông thực vô cùng rùng rợn.

Bọn người che mặt cũng đều là những yêu tà có võ công cao cường cả, bởi thế chiêu thức cũng nội lực đánh ra đều rất ác hiểm, kinh phong rít vù vù. Vị chương môn phái Thiếu Lâm đã biết đối thủ chắc chắn không phải là Lỗ Công Hành, nhưng cũng biết đó là một ma đầu có võ công lợi hại, nên lão tràn tới dùng phương pháp tấn công dồn dập, sử dụng tuyệt học Đạt Ma qui ngươn chương nhằm áp đảo để giành thế chủ động.

Chương phong của lão không khác gì một lưỡi búa to khai sơn phá thạch, toàn nhằm vào huyết đạo trọng yếu của đối phương công tới.

Nhân vật tự xưng là Lỗ Công Hành ấy không ngờ vị chương môn phái Thiếu Lâm lại dùng phương pháp này nên không khỏi luống cuống, chỉ tránh né mà chưa phản kích được chiêu nào.

Nhưng dù sao hắn cũng không phải là một kẻ tầm thường, sau khi lách tránh được một lúc thì bất thần vung ngược cánh tay phải trở lại, nhằm ngay cổ tay trái của vị chương môn phái Thiếu Lâm chém xuống.

Thế võ ấy được lão sử dụng thật thần tình, lập tức giành lại ngay thế chủ động vì vị chương môn phái Thiếu Lâm bị luồng kinh lực quá mạnh áp đảo, bất đắc dĩ phải lui về sau một bước.

Chính ngay lúc ấy, Lỗ Công Hành nhanh như chớp tràn tới xuất liền ba chiêu thức vô cùng kỳ bí nhằm vào vị chương môn phái Thiếu Lâm.

Vị chương môn phái Thiếu Lâm đứng trước thế công nguy hiểm đó vẫn bình tĩnh không rối loạn, lão lập tức kết hợp quyền chương trong bảy mươi hai tuyệt nghệ của Thiếu Lâm Tự để phòng ngự. Tuy thủ nhiều hơn công nhưng hết sức chặt chẽ, không hề có sơ hở.

Lỗ Công Hành trông thấy thế cũng phải thầm khen vị chương môn phái Thiếu Lâm không hổ danh tôn sư một phái đứng đầu thiên hạ, tài nghệ quả tình tuyệt vô song.

Bỗng nhiên có mấy tiếng gào thảm vang lên, vị chương môn phái Thiếu Lâm liếc mắt nhìn thì thấy môn hạ của mình đã có bảy tám người bị thương vong mạng. Lão không khỏi thảm than khổ, cầu xin Đức Phật từ bi cứu độ.

Tuy có nhiều người thương vong nhưng La Hán trận vẫn không hề bị rối loạn, trái lại còn có vẻ chặt chẽ hơn, vì khi một người vừa ngã xuống thì lập tức có một người khác tràn đến án ngữ phương vị, thế công sau thời gian đầu đã trở nên nhuần nhuyễn hơn, như thủy triều nơi sông Tiền Đường, khiến bốn bề cát bụi tung bay mù mịt.

Đứng trước tình thế ấy, lũ yêu tà cũng phải chùn tay, Lỗ Công Hành thầm nghĩ:

- “Môn hạ Thiếu Lâm đông đến cả ngàn người, trong khi nhân mã bên ta chỉ có hạn, nếu cứ đánh mãi chỉ e bất lợi mất” Quả như lão dự đoán, uy lực của La Hán trận quá lợi hại nên đã có ba tên trong số bọn yêu tà bị đánh trọng thương, té ngựa ra sau.

Lỗ Công Hành quyết định không dây dưa nữa, lão lách mình nhảy ra sau, rút ra một nắm Ngũ Vân Xà Đầu đinh quát to:

- Các người đừng trách lão phu nhé.

Vị chương môn phái Thiếu Lâm biết Lỗ Công Hành có ý muốn sử dụng ám khí tối độc nên cũng nhanh nhẹn móc ra một nắm Bồ Đề Tử, ngưng thần đối phó.

Tuy nhiên giữa lúc cả hai còn chưa kịp đánh ra thì bỗng có một bóng người không biết từ đâu xẹt ra, quát to:

- Khá khen cho đồ nghiệt chủng.

Câu quát chưa dứt bóng người đó đã nhắm ngay Thân Thủ Báo Ứng Lỗ Công Hành đánh thẳng tới.

Lỗ Công Hành hết sức kinh hãi, còn chưa kịp phòng thủ thì ám khí Ngũ Vân Xà Đầu đinh đã bị cướp mất, đồng thời lồng ngực như bị một chiếc búa tạ giáng thẳng vào, hự lên một tiếng, thân người đã bị hất văng ra xa.

Bóng người ấy vẫn không dừng lại, nhanh như chớp tràn tới bọn yêu tà tấn công tới tấp.

Số yêu tà che mặt vô cùng kinh hãi, ùn ùn đảo đác tìm đường tẩu thoát.

Trên những cành cây cổ thụ xung quanh bỗng có nhiều tiếng cười lạnh lùng vang lên, rồi một giọng nói vọng xuống:

- Đến thì dễ nhưng đi lại khó, các người đừng hòng bỏ chạy.

Lũ yêu tà bỗng bị những luồng kinh phong đánh bật trở lại, còn bị sức tấn công của La Hán trận đôn ép nên chỉ trong chốc lát đã có thêm mấy tên bị đánh trọng thương, gào la thảm thiết.

Vị chương môn phái Thiếu Lâm nhận ra bóng người mới đến là Thất Xảo Phích Lịch Thoa Đồ Lô thì không khỏi sửng sốt, lão không ngờ chỉ trong thời gian ngắn mà võ công của y đã tiến bộ đến như thế, trong lòng cứ ngỡ ngác không hiểu tại sao.

Lúc bấy giờ Lỗ Công Hành cũng đã gượng đứng lên được, hay tay run run rút ra một cái lọ nhỏ, đổ ra mấy viên linh dược trị thương uống vào ngay.

Đồ Lô đưa mắt chú ý nhìn về Lỗ Công Hành, cười nói:

- Người cũng biết sợ chết nữa sao? Yên tâm đi, chương lực ta dùng rất vừa phải, không làm người chết được đâu.

Lỗ Công Hành đôi mắt tràn đầy lửa căm hờn, nói:

- Lỗ mỗ nếu không chết thì thề sẽ có ngày rửa cái nhục hôm nay.

Đồ Lô cười ha hả nói:

- Thân thủ như người mà cũng dám tự xưng là Thân Thủ Báo Ứng Lỗ Công Hành hay sao?

Rồi chàng cất tiếng nói to:

- Các vị có thể ra mặt được rồi.

Tức thì từ trên những cành cây rậm rạp có nhiều bóng người nhảy xuống. Vị

chương môn phái Thiếu Lâm trông thấy số người ấy gồm có anh em Thần Châu Song Sát, Ác Di Lạc Trúc Tây, Xuyên Trung Tam Xú, Châu Nhân Ký. Lão không khỏi thán kinh hãi, trong lòng vừa yên được một chút đã lại nổi phong ba, chỉ e đuổi cộc cửa trước thì sói lại vào cửa sau, đôi mắt hiện rõ vẻ lo lắng.

Đồ Lôi nhìn thấy thế thì không khỏi buồn cười, chàng nói:

- Xin chương môn chớ lo, bọn tại hạ tuyệt đối không có ý làm hại quý phái đâu. Bọn tại hạ tuy ngoài mặt hung ác nhưng so với những người tự cho là cao siêu, chính phái thì lại đứng đắn hơn nhiều lắm.

Vị chương môn phái Thiếu Lâm nghe qua, khuôn mặt già nua bỗng đỏ bừng, nói:

- Lão tăng tuyệt không có ý ấy. Các vị ân nhân đến cứu nguy cho bản tự, toàn bộ tăng chúng Thiếu Lâm tự quyết không quên ơn.

Đồ Lôi mỉm cười quay lại nói với Tang Hướng Lương:

- Tang lão sư, phiền lão sư nhọc lòng.

Tang Hướng Lương cười cười, tay bóp nát một viên thuốc Hóa Dung Hoàn rồi bước đến trước mặt Lỗ Công Hành, thò tay xoa xoa khắp khuôn mặt của hắn.

Đồ Lôi mỉm cười nói:

- Nếu tại hạ không lầm thì người này chính là Lệ Sơn Lão Yêu.

Quả nhiên gương mặt thật của kẻ giả mạo đã từ từ hiện ra, chính là Lệ Sơn Lão Yêu.

Đồ Lôi đưa mắt nhìn lão, cất tiếng than dài:

- Các hạ cũng là một bậc cao thủ trên giang hồ, là tông sư của một môn phái, vậy tại sao lại cam tâm hạ mình đi làm tay sai cho Đào Như Hải?

Đôi mắt của Lệ Sơn Lão Yêu chiếu ngời lửa căm hờn, giận dữ nói:

- Chỉ khéo nói bá láp! Ta đi làm tay sai cho Đào Như Hải lúc nào?

Đồ Lôi nói:

- Các hạ đến giờ phút này vẫn chưa biết Đào Như Hải chính là Âu Dương Tuyên ư?

Lệ Sơn Lão Yêu cười khẩy nói:

- Ta không tin!

Đồ Lôi thở dài nói:

- Rồi các hạ sẽ phải tin thôi. Các hạ vì bị uy hiếp nên mới làm điều này, cũng không đến nỗi đáng chết.

Lệ Sơn Lão Yêu giận dữ nói:

- Ta chịu sự sai khiến lúc nào?

Đồ Lôi cười to nói:

- Thế ông giả mạo Lỗ Công Hành làm gì?

Lệ Sơn Lão Yêu cười nhạt nói:

- Việc ấy chỉ có thể trách Lỗ Công Hành hành động lúc nào cũng cứng rắn theo ý riêng của mình, trời người đều ghét, ta thích giả mạo để chồng chất thêm tội trạng cho hắn thì ta làm đây, có gì không được?

Đồ Lôi thở dài:

- Ông che dấu tội trạng cho Đào Như Hải thì có lợi gì cho ông không? Mỗi ngày đến hai giờ Tý và Ngọ thì ông đều phải dùng thuốc độc, tại sao vậy?

Lệ Sơn Lão Yêu thở dài không nói gì.

Vị chương môn phái Thiếu Lâm bước tới một bước chấp tay nói:

- Đồ thí chủ, đại nạn đã qua, vậy xin các thí chủ hãy cùng bước vào thiên đường ngồi nói chuyện, chuyện còn lại để cho môn hạ tề tựu giải quyết là được rồi.

Đồ Lôi lắc đầu nói:

- Bảo là đại nạn đã qua thì có hơi sớm. Quý phái giữ địa vị đứng đầu trong chín môn phái lớn, nhân tài thực đông, môn hạ vô số, vì thế Đào Như Hải đã phái ba bốn tốp cao thủ đến tấn công, cuối cùng hắn sẽ ra mặt nữa. Bọn người vừa rồi đi tiên phong, số người còn lại cũng sẽ đến ngay.

Vị chương môn phái Thiếu Lâm lộ vẻ kinh hãi nói:

- Được Đồ thí chủ giải bày cho biết thực là ơn to vô cùng, không biết tốp sau có những ai?

Đồ Lôi suy nghĩ một chút rồi nói:

- Theo như tại hạ biết được thì tốp thứ hai gồm Vô Tình Tú Sĩ, Nam Hoang Tam Hung và thủ hạ.

Vị chương môn phái Thiếu Lâm lấy làm lạ nói:

- Lão tăng có nghe nói đến Nam Hoang Ngũ Hung, chứ chưa hề nghe nói đến Nam Hoang Tam Hung, lại có bọn yêu tà khác ư?

Đồ Lôi nói:

- Hai trong số đó là Tả Phi Long và Viên Tông Nam đã bị giết trong cuộc xô xát trên Thiên Bình Sơn, bây giờ chủ còn lại tam hung mà thôi.

Vị chương môn phái Thiếu Lâm gật đầu nói:

- Ra là vậy.

Đồ Lôi nói tiếp:

- Tốp thứ ba gồm Thiết Chỉ Thư Sinh, Huyền Băng Lão Mị cùng sư thúc là Hàn Phách Lão Nhân. Cuối cùng Đào Như Hải, nếu thấy vẫn chưa xong thì mới xuất hiện. Hiện nay quý phái đang ở trong tình trạng nguy hiểm vô cùng. Theo ý tại hạ thì chương môn nên ra lệnh cho thuộc hạ ai giữ phương vị nấy, không được ra tay liều lĩnh, số người của tại hạ sẽ ra tay đối phó, nếu không thắng được thì sẽ tìm kẻ khác sau.

Bỗng ngay lúc đó có một tiếng hú vọng tới, Đồ Lôi vội vàng nói:

- Ta nên hành sự thôi.

Vị chương môn phái Thiếu Lâm biết lời nói của Đồ Lôi không ngoa nên lập

tức ra lệnh cho thuộc hạ ẩn mình ngay. Nhấn Cơ sau khi chấp tay thì lễ với Đồ Lôi mới mang Lệ Sơn Lão Yêu ẩn mình đi.

Vị chương môn phái Thiếu Lâm nói:

- Xin hãy thận trọng, lão tăng tạm thời cáo lui.

Dứt lời lão nhanh nhẹn ẩn vào rừng cỏ thụ rạp rạp.

Thần Châu Song Sát và mọi người cũng ẩn kín. Đồ Lôi đưa mắt về hướng vừa có tiếng hú rồi cũng hú dài một tiếng, chỉ trong chốc lát đã có mười mấy bóng người ùn ùn từ xa lướt tới, chính là Vô Tình Tú Sĩ, Nam Hoang Tam Hung và bọn tay chân.

Cả bọn yêu tà vừa tới thì đã thấy đồng bọn nằm la liệt trên mặt đất mà chẳng biết Lệ Sơn Lão Yêu đã đi đâu, tên nào cũng biến sắc, ngơ ngác nhìn nhau.

Đôi mắt âm u của Vô Tình Tú Sĩ nhìn Đồ Lôi chăm chăm, lão biết chàng không phải là môn hạ Thiếu Lâm nên gần giọng hỏi:

- Người là ai?

Đồ Lôi cười nhạt nói:

- Thất Xảo Phích Lịch Thoa Đồ Lôi.

Vô Tình Tú Sĩ cất giọng lạnh lùng nói:

- Lão phu cũng có nghe tên tôn giá rồi.

Nói đến đây lão chỉ tay về phía lũ yêu tà che mặt đang nằm la liệt trên mặt đất hỏi tiếp:

- Việc này chắc tôn giá có biết.

Đồ Lôi nói:

- Dĩ nhiên là biết. Bọn chúng thất kính với ta, không thể tha thứ.

Vô Tình Tú Sĩ nghe nói chợt rung mình, nhưng chợt nghĩ ra điều gì, lão nói tiếp:

- Chưa chắc đã thế. Tôn giá mau nói ra chương môn Thiếu Lâm Tự và Lệ Sơn sơn chủ ở nơi nào, bằng không ...

Đồ Lôi cười nhạt, ngắt lời:

- Ai là Lệ Sơn sơn chủ? Ta chỉ thấy có một kẻ mạo danh Thân Thủ Báo Ứng Lỗ Công Hành, và đã bị giết chết rồi mà thôi. Các hòa thượng Thiếu Lâm đang tụng kinh cho vong hồn gã trong đại điện.

Lũ yêu tà nghe qua không khỏi kinh hoàng, Vô Tình Tú Sĩ nói:

- Để lão phu đi xem thử.

Rồi xô dịch thân người chuẩn bị lướt đi.

Bỗng Đồ Lôi quát to:

- Chậm đã! Phật môn thanh tịnh ai cho phép lũ yêu tà các ngươi tùy tiện, mau bó tay chịu trời hết thì ta tha chết cho.

Lão nhị trong Nam Hoang Tam Hung là Minh Phủ Diêm Quân Kha Dục hết sức tức giận, tuốt thanh trường kiếm ra quát:

- Khá khen cho người tự tìm lấy cái chết.

Cùng với tiếng quát, tay phải lão đã nhắm Thiên Phủ huyết của Đồ Lôi đâm kiếm tới, đồng thời tay trái cũng ném ra một nắm Thôi Hồn Kim Sa, một loại ám khí to cỡ hạt gạo, có hình tam giác, rất cứng rắn và cực độc, nhờ nó mà lão thành danh trên giang hồ.

Ngờ đâu nắm Thôi Hồn Kim Sa bay được nửa chừng thì bỗng tan biến mất dạng, chẳng thấy tăm hơi đâu.

Đồ Lôi hừ một tiếng nói:

- Người có ngoại hiệu là Minh Phủ Diêm Quân, vậy sống trên dương thế này cũng chỉ là vô dụng, để ta cho ngươi xuống dưới đó.

Vừa dứt lời chàng đã vươn tay ra chụp thẳng vào thanh kiếm đang phóng tới, rồi xoay ngược lại, đâm về phía Kha Dục.

Trong lúc Kha Dục vừa tuốt kiếm tấn công Đồ Lôi thì Vô Tình Tú Sĩ và bọn lâu la cũng tràn vào đại điện, ở bên ngoài chỉ còn Đồ Lôi và Nam Hoang Tam Hung.

Nghe một tiếng gào thảm thiết vang lên, Kha Dục đã ngã ngựa ra sau, mũi kiếm của chính hắn ghim vào ngực hắn, mắt vẫn trợn trừng tựa như không tin rằng mình lại chết bởi kiếm của mình.

Địa Sát Tinh Chung Chấn Cang thấy Kha Dục chết thảm thì tức giận hét to một tiếng, vung ngọn chiêu hồn phướn đánh ra.

Đồ Lôi cười gằn, né người lách trách chiêu phướn của Chung Chấn Cang, rồi trong khi đối phương còn chưa kịp biến chiêu, cánh tay trái đã giáng thẳng vào ngực y một chưởng cực mạnh.

Chàng ra tay cực nhanh, nghe bộp một tiếng Chung Chấn Cang đã vỡ xương ngực, tâm mạch đứt đoạn chết ngay.

Mê Dương Xà Nữ Thôi Nhân Nhân không còn quan tâm đến tình nghĩa nữa, thị xoay lưng bỏ chạy thật nhanh. Đồ Lôi cũng không thèm đuổi, chàng quay lưng chạy về hướng Đại Hùng Bửu Điện.

Trước cửa đại điện là một cuộc chiến không cân sức giữa bọn người Vô Tình Tú Sĩ với nhóm người Thần Châu Song Sát và Thiếu Lâm Tự, bọn yêu tà không chống nổi nên bị đánh trọng thương gần hết, chỉ có Vô Tình Tú Sĩ vẫn vùng vẫy chống trả quyết liệt mà thôi.

Lão biết mình sắp nguy nên không ham đánh, bất ngờ nhảy thật mạnh về phía sau xoay lưng lướt nhanh đi.

Giữa lúc đó bất ngờ Đồ Lôi từ phía sau một góc cổ thụ bước ra, giáng một đòn quyết liệt.

Bị bất ngờ không kịp phòng bị, nội lực lại kém hơn đối phương nên Vô Tình Tú Sĩ hộc một tiếng, hông trúng đòn rồi ngã ra. Đồ Lôi không chậm trễ, giao ngay Vô Tình Tú Sĩ cho vị chương môn Thiếu Lâm Phái vừa chạy tới, nói:

- Số người Hàn Phách Lão Nhân sẽ đến ngay bây giờ, chương môn xin hãy

canh giữ tên này.
Rồi chàng nhanh nhẹn xoay lưng lướt đi.

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 58

Xác Chết Tại Thiếu Lâm

Trăng soi vàng vạc cả ngọn Thiếu Thất Phong, bóng trắng loang lổ làm cho cả mặt đất như được phủ một lớp gấm hoa. Khắp nơi gió thổi thông reo rì rào, cảnh vật trở thành tịch mịch vô cùng.

Bỗng có những tiếng hú cứ nối tiếp nhau từ xa vọng đến, rồi bay lằng lằng trên nền trời, vang dội cả đồi núi, xé tan bầu không khí tĩnh mịch của đêm khuya.

Dưới bóng trăng lạnh lẽo, tại chân ngọn Thiếu Thất Phong bỗng xuất hiện ba bóng đen nhỏ như hạt đậu, nhanh nhẹn lướt lên núi, chính là Thiết Chỉ Thư Sinh, Huyền Băng Lão Mị và Hàn Phách Lão Nhân.

Thiết Chỉ Thư Sinh cau đôi mày nói:

- Chỉ e rằng mọi việc đêm nay sẽ gặp nhiều rắc rối. Việc xảy ra đêm trước tại Hoa Sơn chắc chắn không thể loan truyền nhanh đến đây kịp để khiến phái Thiếu Lâm biết mà đề phòng, vì vậy chỉ có thể là có sơ xuất ở huyện thành Đăng Phong, làm cho Thiếu Lâm phái đề phòng kịp thời.

Huyền Băng Lão Mị nói:

- Nhưng nếu chúng ta không tạo ra cái cớ là môn hạ Thiếu Lâm gian dân giết người thì làm sao tránh khỏi giang hồ dị nghị?

Thiết Chỉ Thư Sinh nói:

- Nhưng chúng ta đã cất tiếng hú dài để ra ám hiệu với số người đi trước mà vẫn không nghe hồi âm. Nếu tiểu đệ đoán không lầm thì tất cả những người đi trước đều đã gặp rủi ro rồi.

Huyền Băng Lão Mị nghe qua không khỏi biến sắc, lão nghĩ một hồi rồi nói:

- Theo tôi thì không đến nỗi như thế đâu. Tuy võ công của Thiếu Lâm cao cường nhưng quyết không thể đánh thảm bại những người đi trước được.

Hơn nữa bọn họ đã phụng mệnh dùng thuốc mê trước rồi mới tấn công cơ mà.

Thiết Chỉ Thư Sinh lộ vẻ ngờ vực nói:

- Nếu như vậy chẳng lẽ bọn họ đã thành công và rút đi êm ái rồi sao?

Lũ yêu tà không ngờ được rằng Đào Gia Kỳ đã tìm hiểu được mưu gian của chúng, rồi sai Ác Di Lặc Trúc Tây cùng hai tăng nhân trà trộn vào Thiếu Lâm tự, dùng giải dược phá tan âm mưu sử dụng thuốc mê, vì thế cho nên âm mưu của chúng mới phải chịu thất bại như vậy.

Hàn Phách Lão Nhân cất giọng lạnh lùng nói:

- Nói nhiều vô ích, chỉ bằng lên thẳng trên đó coi coi chuyện gì đã xảy ra.

Thiếu Lâm Tự có phải hang rồng hổ huyết đâu mà chúng ta phải sợ sệt?

Thiết Chỉ Thư Sinh cười nhạt nói:

- Tiền bối chớ nên liều lĩnh mà hối hận không kịp.

Hàn Phách Lão Nhân gần giọng nói:

- Bình sinh lão phu hành sự chưa bao giờ hối hận.

Bỗng ngay lúc đó có một giọng cười âm u lạnh lùng vọng đến:

- Lời nói của Thiết Chỉ Thư Sinh thế mà đúng. Thiếu Lâm tự chẳng khác nào hang rồng hổ huyết, nếu xông vào thì hối hận cũng không kịp đâu.

Hàn Phách Lão Nhân tức giận nhắm hướng có tiếng nói vọng đến công mạnh ra một chưởng.

Ầm ầm, ba gốc cổ thụ đã bị chưởng lực của lão đánh gãy ngang, bụi cát văng mù mịt. Nhưng tiếng cười âm u ấy dường như vẫn không hề hấn gì, lại vọng đến:

- Trút giận lên cây cối phỏng có ích gì? Thật chẳng thấy ai trên đời ngu ngốc u mê không chịu nhìn ra lẽ phải như ông.

Hàn Phách Lão Nhân bị chửi thẳng vào mặt thì giận đến râu tóc dựng đứng, lão còn đang chưa biết phải làm sao thì trong đám cát bụi mờ mịt đã xuất hiện một bóng gã đàn ông đứng tuổi, dáng điệu oai phong, trên lưng có giắt bảy loại ám khí.

Thiết Chỉ Thư Sinh nói:

- Các hạ là ai?

Người đàn ông đứng tuổi mỉm cười nói:

- Tại hạ là Đồ Lôi, còn các hạ phải chăng là Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khuru đại hiệp nổi tiếng giang hồ?

Thiết Chỉ Thư Sinh nói:

- Hai chữ đại hiệp thật tình không dám nhận. Chẳng hay Đồ lão sư có phải là người quen thân với Thiếu Lâm Tự hay không?

Đồ Lôi cười nhạt nói:

- Võ lâm tuy chia ra nhiều môn phái, nhưng nguồn gốc thì chỉ là một. Chẳng hay câu hỏi của Lữ Khuru lão sư có ý gì? Nhưng tại hạ là người có quan hệ rất sâu xa đến Thân Thủ Báo Ứng Lễ Công Hành đây.

Ba gã ma đầu nghe thế không khỏi kinh ngạc biến sắc mặt. Thiết Chỉ Thư Sinh rung mình hai lượt rồi nói:

- Là mối quan hệ gì?

Đồ Lôi ung dung nói:

- Vấn đề ấy không nói ra thì vương cổ như mắc xương gà vậy. Thật ra người chính là ân sư của tại hạ.

Ba ma đầu giật nảy mình, Huyền Băng Lão Mị gần giọng quát:

- Người này không thể tha được, tấn công mau.

Nói đoạn lão vung song chưởng công mạnh về Đồ Lôi. Hàn Phách Lão Nhân và Thiết Chỉ Thụ Sinh cũng nhanh như chớp lao vào hợp công. Ba gã ma đầu cùng hợp công nên sức mạnh không phải tầm thường, kinh phong đầy động ào ào, cây cối gãy đổ, cát bụi mù mịt. Đồ Lôi cười ha hả rồi nhanh nhẹn lướt người mất hút trong đám cát bụi mù trời.

Ba gã ma đầu cảm thấy kinh lực đánh ra chỉ vào khoảng không mà Đồ Lôi thì mất dạng thì không khỏi giật mình ngỡ ngàng. Hàn Phách Lão Nhân sắc mặt xanh như chàm, cất giọng nói:

- Thăng nhãi vừa rồi chỉ mạo nhận đệ tử của Lão Công Hành mà thôi. Lão phu nhất quyết xông lên Thiếu Lâm tự xem xem chuyện gì đã xảy ra trên đó. Rồi cả ba kẻ trước người sau lướt nhanh lên đỉnh núi.

Khi cả ba vừa qua vòng tường ngoài thì đã thấy vô số xác chết của lũ yêu tà che mặt trên mặt đất. Thiết Chỉ Thụ Sinh biến hẳn sắc mặt, vội cúi xuống giở khăn che mặt của một xác chết ra, và khi nhận ra kẻ đó là ai thì buột miệng “ú” lên một tiếng kinh hãi.

Huyền Băng Lão Mị thấy thế thì biết có chuyện không hay, vội hỏi:

- Ai đó?

Thiết Chỉ Thụ Sinh cất tiếng than dài nói:

- Chính là một trong Lệ Sơn Thất Tôn Giả.

Sắc mặt của Huyền Băng Lão Mị lộ vẻ kinh hoàng nói:

- Nếu thế thì e rằng Lệ Sơn sơn chủ đã lành ít dữ nhiều, chúng ta mau rút lui thôi, khi nào tìm hiểu ra sự thực sẽ tìm cách đối phó sau.

Hàn Phách Lão Nhân bỗng nói:

- Trở về gặp Âu Dương Tuyên thì chúng ta ăn nói sao đây?

Thiết Chỉ Thụ Sinh và Huyền Băng Lão Mị nghe thấy thế thì lập tức buồn bã ra mặt. Hàn Phách Lão Nhân nói tiếp:

- Bọn ta đều là anh hùng một đời, vậy mà bây giờ chẳng khác gì ung khuyến. Đáng lý ra nên chết quách đi cho đỡ nhục, nhưng ta nghĩ kỹ rồi, chết như thế trong lòng hãy còn ảm ức, vì vậy đành phải kéo dài kiếp sống tàn đến hôm nay.

Thiết Chỉ Thụ Sinh nói:

- Nếu tiên bối may mắn thoát được sự kiềm chế của Âu Dương lão tặc thì tiên bối sẽ làm gì?

Hàn Phách lão nhân cười nhạt nói:

- Ta sẽ giết hết kẻ nào chống đối ta trên cõi đời này.

Thiết Chỉ Thụ Sinh sáng bừng đôi mắt nói:

- Vãn bối sẽ theo tiên bối để xây dựng lại cuộc đời anh hùng bá nghiệp còn dở dang.

Lúc cả ba đang nói chuyện thì tại một góc tối cách đó chừng mười trượng,

Đồ Lôi đang theo dõi cả ba. Nghe bọn yêu tà nói chuyện thì chàng không khỏi thở dài, thầm tiếc cho bọn yêu tà đã lún quá sâu, không thể cứu vãn, chỉ còn cách diệt trừ bọn chúng để khỏi có hậu hoạn về sau.

Bỗng đâu ngay sau lưng chàng có tiếng cười nhạt rất khế, Đồ Lôi không khỏi giật mình quay người lại thì nhận ra sau lưng chàng chính là Quỷ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền. Lão không nói không rằng đưa hai ngón tay điểm trúng ngay huyệt Thần Phong của Đồ Lôi, sau đó đôi mắt lão lại quay sang nhìn đăm đăm về phía số người Thiết Chỉ Thụ Sinh, nghiêng tai lắng nghe lời đối đáp của họ.

Ba gã ma đầu ấy sau khi bàn bạc một lúc thì quyết định lướt mình về Tàng Kinh Các để xem xét sổ phận của Lệ Sơn Lão Yêu và Vô Tình Tú Sĩ ra sao. Âu Dương Tuyền không ngờ được là Đồ Lôi đã luyện được thần công Di hoa tiếp mộc, có thể tùy ý dời đổi các huyệt đạo trong người nên vị trí Thần Phong huyệt mà lão điểm vào thực chất chỉ là một nơi trống không. Đồ Lôi vẫn không bị sao, nhưng chàng đứng im lìm giả như là bị điểm trúng huyệt vậy.

Chàng có thể thừa cơ hội này giết chết tên lão tặc thật dễ dàng, nhưng sau khi suy xét thì thấy nếu giết lão ta ngay thì nỗi oan của Lỗ Công Hành sẽ không được gột rửa, ông ta đành phải mang hàm oan, và Huỳnh Ý Vân, người vợ thân yêu của chàng cũng phải chịu chung nỗi buồn khổ đó.

Ngoài ra còn có vụ án oan của Đoàn Thừa Tiên, ân sư của Châu Nhân Ký, cùng vụ đổ máu ở Cô Tùng Cốc, tất cả những việc đó đều phải từ miệng của tên lão tặc thú nhận thì mới có thể phơi bày sự thật ra ánh sáng.

Vì vậy chàng phải gắng nhịn không ra thay lỗ mẫn.

Nhưng khi chàng thấy ba tên ma đầu đi về hướng Tàng Kinh Các thì không khỏi cuống quýt, vì tuy có sổ người của Thần Châu Song Sát nhưng chưa chắc đã thủ thắng được, vì vậy chàng không ngớt nghĩ ngợi, tìm cách dọa cho Âu Dương Tuyền phải kinh sợ mà bỏ chạy.

Khi Âu Dương Tuyền quay mặt lại thì Đồ Lôi cười nhạt nói:

- Âu Dương Tuyền lão đã thấy chưa? Độc dược của lão tuy chế ngự được lũ yêu tà nhưng không thể tránh được tâm lòng phản trắc của họ.

Âu Dương Tuyền nói:

- Bọn chúng dù có ý muốn phản loạn nhưng không thể giải trừ chất độc của lão phu thì làm chi được?

Đồ Lôi nói:

- Đợi đến lúc họ giải được độc dược thì e rằng đã không còn kịp nữa.

Âu Dương Tuyền cười nhạt nói:

- Trừ khi bọn chúng chết mà thôi.

Đồ Lôi nói:

- Cũng chưa hẳn thế đâu.

Âu Dương Tuyền gần giọng nói:

- Đừng nói bá láp nữa, giao pho Giáng Long Kinh ra đây.

Đồ Lôi cười nói:

- Ta đại gì mà mang theo bên người?

Âu Dương Tuyền mặt lộ sát khí, cười nhạt hỏi:

- Sao ngươi biết lão phu giấu pho Hàn Thiết Quan Âm dưới nước?

Đồ Lôi nói:

- Lão muốn biết câu trả lời thì hãy trả lời ta mấy câu hỏi trước đã.

Âu Dương Tuyền nói:

- Mạng sống của ngươi còn đang nằm trong tay ta mà còn dám ra giá với ta ư?

Đồ Lôi khẽ cười nhạt rồi bỗng rùn mình xuống, xoay người nhảy thẳng ra ngoài.

Âu Dương Tuyền hết sức kinh hãi quát to:

- Đứng lại, ngươi chạy đi đâu?

Tức thì lão vọt người bám theo.

Đôi bên chỉ cách nhau chưa tới mười trượng mà Âu Dương Tuyền dù đã giở hết tốc lực vẫn không làm sao bắt kịp Đồ Lôi, trong lòng lão thâm kinh hãi.

Chớp mắt đã xuống chân núi Thiếu Thất, Đồ Lôi nhanh như chớp ẩn mình vào cánh rừng rậm rạp cây cối xanh tươi.

Âu Dương Tuyền biết Đồ Lôi đang núp trong rừng cây nên hết sức đề ý, lão chờ xem nếu có bụi cây nào động đậy thì sẽ xuất toàn lực đánh ngay vào đấy.

Bỗng dưng từ lùm cây phía xa xa có tiếng hát vọng ra:

“Vì đâu tuần mã mệt nhòai Giang hồ mấy độ đông đoài bốn ba Nay sóng gió lại thổi qua Thuyền to ta phải bước ra lái lèo Cuộc đời lắm nỗi cheo leo

Xoay vần như một ngọn đèn kéo quân Nhưng bao giờ mới chịu dừng?

Trăm mê ngoan cố thì đừng trách ai.” Tiếng ca văng vẳng khi gần khi xa, không biết đích xác từ đâu vọng lại.

Đôi mắt của Âu Dương Tuyền chiếu ngời ánh sáng, lão đưa chân nhẹ nhàng từng bước từng bước một tiến về hướng có tiếng ca văng vẳng.

Tiếng ca ấy dừng lại một chút rồi lại trỗi lên:

“Hoàng hôn trời đã tối rồi Sớm lo đến việc phản hồi quê xa Chớ nên mãi miết lân lân Trẽ tràng rồi lại trôi qua một ngày!

Đời người như thể mây bay Lợi danh như thể sương mai đầu cành!

Buông lơi cả việc tu hành Mai đây chín tuổi cam đành khổ đau!

Nhân tiên chẳng thấy hay sao?

Luật hình nghiêm khắc, trời cao công bình!”.

Từng câu từng chữ một đều có ngụ ý khuyên tên lão tặc nên sớm quay đầu trở lại với lẽ phải.

Nhưng tên lão tặc đã chìm đắm quá sâu, không còn cách nào tự cứu nữa, lão cứ nhắm hướng có tiếng ca bước lần tới mãi. Cuối cùng thì lão trông thấy Đồ Lôi đang chấp tay đứng sững giữa rừng, liền nhanh lẹ lướt tới, công ra một chưởng luôn.

Đồ Lôi chỉ xô dịch thân mình một chút đã thoát khỏi thế công của đối phương, chàng nhảy lùi về sau hai trượng rồi bất chợt quát to:

- Chậm đã!

Âu Dương Tuyền dừng tay hỏi:

- Có gì nói mau.

Đồ Lôi mỉm cười nói:

- Khi còn ở Mã Tích Sơn ta đã nói rồi, nếu lão muốn tìm lại Hàn Thiết Quan Âm thì cứ tới Vân Môn Giáp mà tìm.

Âu Dương Tuyền sắc mặt liền trở thành hung tợn, quát to:

- Người có đúng là đồ đệ của Lỗ Công Hành không?

Đồ Lôi cười nhạt nói:

- Phải hay không thì đến đó lão sẽ rõ, chỉ sợ lão không dám mà thôi.

Âu Dương Tuyền trầm nghĩ:

- “Nếu hắn đúng là đồ đệ của Lỗ Công Hành thì ta nên nhân dịp này bắt sống rồi đem đến Vân Môn Giáp đổi lấy vợ và con gái về, sau đó sẽ lên kế hoạch diệt trừ hai lão tặc Lỗ Công Hành và Ngọa Long Cốc chủ luôn”.

Nghĩ thế lão ta bất chợt vung tay ra, dùng thế Thiên La Địa Vọng đánh thẳng vào Đồ Lôi, thế võ bao gồm cả kiếm pháp, chưởng lực và chỉ lực, vô cùng độc đáo.

Đồ Lôi không khỏi thầm phục lão tặc không hổ danh là một bậc tông sư võ học, chỉ tiếc là đi lầm đường ác mà thôi. Chàng lập tức ngã ngựa người ra, rồi xoay lưng vọt thẳng lên, dùng thế Kim Long Thám Trảo, nhanh như chớp chụp thẳng vào cổ tay lão tặc.

Âu Dương Tuyền nhận ra đó là một thế võ trong Giáng Long Kinh, đủ sức phá vỡ thế công của mình thì thầm kinh dị. Lão bước xéo qua một bước tránh rồi lại liên tiếp đánh ra bảy thế võ liên hoàn trong chớp mắt.

Đồ Lôi sau khi sử một thế phản công giành lại được quyền chủ động thì nhanh nhẹn lướt ra ngoài, cười khanh khách nói:

- Tại hạ thấy lệnh ái xinh xắn dễ thương nên đã tận dụng làm tiểu thiếp, nay tiểu tể đành nhân nhượng nhạc phụ ba phần vậy.

Nói rồi chàng lướt đi mất hút, nhưng từng câu từng chữ vẫn lọt vào tai của Âu Dương Tuyền một cách rõ ràng.

Tên lão tặc nghe thế thì lòng đau như cắt, gào to lên:

- Lão phu thế không đội trời chung với một tên thất phu hèn mạt như ngươi.

Rồi lão cũng lướt người đuổi theo.

Trong lúc đó tại Thiếu Lâm tự, một cuộc xô xát đẫm máu đã nổ ra.

Thần Châu Song Sát đang vây đánh Thiết Chỉ Thư Sinh rất ác liệt, làm cho lão ta phải trở hết cả tuyệt học ra mới cố gắng duy trì thế công bình. Châu Nhân Ký và Ác Di Lặc Trúc Tây thì vây công Huyền Băng Lão Mị. Vị chương môn Thiếu Lâm phái cùng toàn thể môn hạ thì dàn thành La Hán Trận tấn công Hàn Phách Lão Nhân, lúc này như một con hổ điên, từng sợi tóc bạc trên đầu đều dựng đứng cả lên, không ngừng vung chưởng đánh ra. Chưởng phong của lão ta hết sức âm độc, môn hạ Thiếu Lâm thương vong rất nhiều, nhưng vì La Hán Trận uy lực cũng mạnh mẽ vô biên nên Hàn Phách Lão Nhân mấy lần muốn thoát ra ngoài mà không làm sao thoát ra được.

Nhẫn Châu đại sư biết cuộc chiến đêm nay quyết định sự tồn vong của Thiếu Lâm, mắt lão thấy đồng môn thương vong la liệt nên trong lòng nảy sinh ý định liều mạng. Lão vung ngọn thiền trượng lên, dùng hết sức lực sử chiêu Lực phách Hoa Sơn đánh mạnh ra, nhằm đầu Hàn Phách Lão Nhân bổ thẳng xuống.

Hàn Phách Lão Nhân cười nhạt, công thẳng vào chiêu số của Nhẫn Châu đại sư.

“Bùng” một tiếng, Nhẫn Châu đại sư thân hình bị hất văng ra xa, ngọn thiền trượng bay tít lên trời, hồ khẩu hai tay rách toạc, máu chảy đầm đề.

Hàn Phách Lão Nhân nhanh nhẹn đánh bồi theo một chưởng. Nhẫn Châu đại sư không thể tránh kịp, lão gào một tiếng thảm thiết rồi ngã ra đất, chết ngay.

Các tăng nhân chung quanh trông thấy thế thì hết sức bi phẫn, cùng liều mạng tấn công như lũ tràn vào ba tên ác ma.

Ba tên ác ma tuy võ công trác tuyệt nhưng không thể chịu đựng nổi nữa, cùng hú lên một tiếng dài rồi lao vút lên trên cao, tìm đường bỏ chạy.

Giữa nền trời khuya bỗng có tiếng niệm Phật hiệu to, rồi có giọng quát lên:

- Ba vị thí chủ hãy ở lại đã.

Ba gã ma đầu bỗng cảm thấy có một luồng chưởng lực hùng hậu đánh thẳng vào hậu tâm, hự lên mấy tiếng rồi rớt cả xuống đất.

Tiếp đó có một vị lão tăng diện mạo thanh tú, mày dài phất phơ nhẹ nhàng nhảy xuống.

Ba gã ma đầu nhận ra đó chính là Trường Mi Tôn Giả, trụ trì Phổ Đà Viện ở Nam Hải, lão tăng chấp tay nói:

- Thiếu Lâm có gì thất đức mà làm cho ba vị thí chủ tức giận đến chém giết như thế? Môn hạ Thiếu Lâm lớp chết lớp bị thương, xin ba vị thí chủ cho một lời giải thích cho hợp lý.

Thiết Chỉ Thư Sinh cười nhạt nói:

- Thiếu Lâm môn hạ gian dân hiếu sát nên anh em ta thế thiên hành đạo, có chi là sai trái? Thiếu Lâm phương trượng bệnh vực môn hạ mà dùng lời lẽ

nặng nề nhục mạ anh em tạ.... Trường Mi Tôn Giả lạnh lùng ngắt lời:

- Chuyện riêng của Thiếu Lâm thì đã có người của Thiếu Lâm lo liệu, ai khiến ba vị xem vào rồi chém giết ở đây? Bần tăng tuy nhân từ nhưng hôm nay không thể tha thứ cho hành động ngang ngược đó.

Thiết Chỉ Thụ Sinh quát to:

- Người muốn gì?

Trường Mi Tôn Giả nói:

- Bần tăng muốn ba vị thanh toán món nợ máu ngay nơi này.

Ba gã ma đầu cười gằn rồi bất chợt chồm dậy, cùng vung chưởng đánh ra, khoảng cách quá gần, chỉ e Trường Mi Tôn Giả không tránh né kịp.

Bỗng nhiên ba gã ma đầu biến hẳn sắc mặt, lộ vẻ vô cùng đau đớn, vằn trán toát mồ hôi lạnh, lão đảo muốn té.

Trường Mi Tôn Giả và vị chưởng môn Thiếu Lâm không khỏi ngơ ngác, không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Ba gã ma đầu sau một hồi run rẩy toàn thân thì đôi mắt bỗng trở nên lơ đãng, rồi té ngã ra đất. Dưới ánh trăng sáng mọi người đều trông thấy sau lưng mỗi tên có cắm một ngọn Phích Lịch Thoa.

Rồi từ một ngọn cổ thụ cạnh gian đại điện, có một bóng người nhảy xuống, chính là Thất Xảo Phích Lịch Thoa Đồ Lô.

Chàng quay về phía hai vị cao tăng, chấp tay tươi cười nói:

- Tại hạ vừa rồi có chuyện chậm trễ, để cho sự việc ra như thế này, thật là áy náy.

Vị chưởng môn phái Thiếu Lâm mặt đầy vẻ cảm kích nói:

- Đồ thí chủ xin đừng nói thế, nếu không có thí chủ tương cứu thì đại nạn khó qua. Bây giờ xin mời thí chủ vào thiền phòng cùng đàm đạo, lão tăng cũng có một chuyện muốn nhờ thí chủ giải đáp cho minh bạch.

Đồ Lô suy nghĩ một hồi rồi gật đầu nói:

- Cũng được, nhưng tại hạ còn có việc gấp, nên đến sáng sớm là phải đi ngay.

Rồi mọi người cùng bước vào trong Đạt Ma Viện, cùng dùng trà.

Vị chưởng môn phái Thiếu Lâm mỉm cười nói:

- Bần tăng được Nhẫn Cơ cho biết là nhờ có thí chủ ra tay ám trợ nên thoát được cái nạn thiệt thân. Ôn đức đó thật to tát, nhưng nghe đâu thí chủ còn có điều phật lòng với tệ phái, vậy xin thí chủ nói rõ ra, để tệ phái biết đường mà sửa chữa.

Đồ Lô nghiêm nghị nói:

- Thật ra không có gì đáng gọi là phật lòng cả, chỉ là chuyện của nhạc phụ Lão Công Hành lão nhân gia thôi. Lão nhân gia bị Đào Như Hải vu oan, rồi bị các phái hiểu lầm làm cho không còn chỗ dung thân, phải ẩn thân nơi Vân Môn Giáp, suýt nữa bị mất mạng dưới tay Đào Như Hải ...

Chàng ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Nhạc phụ lão nhân gia tuy có tiếng ghét ác như thù, nhưng ngoại trừ một số kẻ đại gian đại ác ra, ai người cũng chữa cho một đường để tự cải hối, vậy mà... ..

Vị chương môn phái Thiếu Lâm thở dài nói:

- Mọi việc đã qua không làm sao sửa chữa được. Từ nay thí chủ có việc gì sai bảo thì dù có lọt vào nước sôi lửa bỏng, Thiếu Lâm cũng không chối từ.

Đồ Lôi nói:

- Hiện nay đã thấy rõ kẻ đầu sỏ chính là Đào Như Hải. Bởi thế tại hạ nhất định buộc hẳn phải thừa nhận tội trạng của mình trước võ lâm.

Nếu nhị vị lão tăng không chê thì xin đến Vân Môn Giáp ở Hoàng Sơn, tại nơi đó sẽ có người tiếp đón, còn tại hạ sẽ đi dụ tên lão tặc đến đền tội trước mặt mọi người.

Vị chương môn Thiếu Lâm bỗng lộ vẻ thẹn thùng, muốn lên tiếng nói điều gì nhưng lại thôi.

Đồ Lôi nói:

- Chương môn có việc gì xin cứ thẳng thắn nói ra.

Lão hòa thượng ngập ngừng nói:

- Lão tăng ... lão tăng không dám xin thí chủ hoàn lại pho Giáng Long Kinh, nhưng muốn mượn thí chủ xem qua một lượt.

Đồ Lôi nói:

- Pho Giáng Long Kinh tại hạ đã tặng cho một người khác nên hiện giờ không có ở đây, nhưng sau khi Đào Như Hải đền tội xong thì tại hạ sẽ qui hoàn pho kinh lại nguyên chủ.

Bỗng có một tăng nhân từ ngoài hót hả chạy vào nói:

- Bên ngoài có Tang thí chủ, muốn gặp Đồ thí chủ có việc rất quan trọng.

Đồ Lôi vội vàng nói:

- Xin mời y vào.

Vị tăng nhân ấy quay trở ra. lát sau dẫn vào một người đầu to như cái thúng, răng hô lởm chởm, bước đến nơi.

Đồ Lôi đứng lên giới thiệu:

- Đây là Tang Hướn Lương lão sư, hiện đã cải tà qui chánh, xin nhị vị lão tăng chớ xem ông ấy là yêu tà nữa.

Hai vị lão tăng niệm phật hiệu rồi nói:

- A di đà phật, buông đao đồ tể thì thành Phật.

Tang Hướn Lương nói:

- Tên lão tặc đang đi gấp rút về hướng Long Môn, hiện giờ hai vị Dương và Thân hiền đệ đang bí mật theo dõi hành tung của lão.

Trường Mi Tôn Giả bỗng biến sắc nói:

- Không xong! Trong Long Môn có một ma đầu cái thể mà ít ai được biết,

nhưng không biết hiện nay còn..... Đồ Lôi cau mày hỏi:

- Người ấy là ai?

Trường Mi Tôn Giả nói:

- Đa Tỳ Na Tra Mạc Vô Cữu.

Đông Phương Hiểu Tinh bỗng xen vào nói:

- Tại hạ cũng nghe nói về người này, nhưng chẳng phải trước đây lão ta đã bị Võ Thánh Thiên Khu Chân Nhân giết chết rồi hay sao?

Trường Mi Tôn Giả nói:

- Thí chủ chưa biết rõ ngọn nguồn. Kỳ thực Thiên Khu Chân Nhân thương tiếc kẻ có tài nên tha chết mà chỉ dùng dây gân giao long xỏ qua xương bả vai, giam tại một địa huyết ở Long Môn. Nếu Đào Như Hải mà nắm được Mạc Vô Cữu thì hậu hoạn thật khó lường.

Đồ Lôi nói:

- Trước đây không biết Thiên Khu Chân Nhân đã dùng thứ võ công nào để khuất phục Đa Tỳ Na Tra Mạc Vô Cữu?

Trường Mi Tôn Giả cười nói:

- Chính là Thiên Khu Cửu Thức. Pho Hàn Thiết Quan Âm mà bị Đào Như Hải cướp lấy, rồi cùng nghiên cứu với Mạc Vô Cữu thì e rằng trên đời không còn ai có thể đối địch nổi nữa.

Đồ Lôi mỉm cười nói:

- Hàn Thiết Quan Âm đã được nhạc phụ tại hạ thu trở về rồi.

Trường Mi Tôn Giả ồ một tiếng, nói:

- Thật là đáng mừng.

Đồ Lôi nói tiếp:

- Tà không thể thắng chính, xin hai vị lão tăng áp giải lũ yêu tà đến Vân Môn Giáp, còn tại hạ sẽ đến ngay Long Môn, xin hẹn gặp lại.

Dứt lời chàng đã lướt đi xa.

Long Môn cách thành Lạc Dương hai mươi lăm dặm về phía Nam.

Tại đây hai bên có núi cao, chính giữa có một dòng nước chảy, tên gọi Y Thủy.

Núi tên là Y Khuyết Sơn, vách đá cao sừng sững, rừng xanh um như tranh.

Hai bên vách núi có rất nhiều tượng Phật lớn nhỏ tạc vào đá, lại có những tấm bia ghi chép văn chương cổ tích, di tích từ thời Bắc Ngụy.

Tổng cộng có đến mười bốn vạn hai nghìn hai trăm tám mươi chín pho, điêu khắc rất tinh xảo, trông như người sống.

Nơi cửa ra vào của Long Môn có một dòng suối trong trẻo từ bên trong vách núi bắn ra, mù mịt như mưa, lóng lánh như châu ngọc.

Bỗng có một lão già tóc bạc hoa râu xuất hiện. Lão ta dáng điệu oai vệ, đôi mắt sáng quắc trông rất khủng khiếp, nhưng sắc diện lại thoáng hiện vẻ bồn chồn không yên.

Lão già ấy đứng trên ven hồ, có vẻ do dự, buồn bã. Gió mát không ngớt phe phẩy, rồi bỗng có tiếng hát nhẹ nhàng vang lên:

“Đã qua cơn hoạn nạn Nên tìm đường Đào Nguyên Chớ để cuộc đời phải Bùn nhơ vùi hồn thiêng U mê không thức tỉnh Bát Nhã thuyền kế bên Người cũ đâu chẳng thấy Để thuyền mãi lênh đênh Hỏi ra thì mới hiểu Người còn nhiều tham lam Đường thiện bằng phẳng lắm Thì từ bỏ sao cam Nghiệt căn ăn sâu mãi Mai hậu xuống hoàng tuyền Trầm luân không tự cứu Tất phải chịu truân chuyên Chừng ấy khó siêu độ Linh hồn mãi khổ đau Biết ai cùng than trách Thực khinh khiếp biết bao” Lão già nghiêng tai lắng nghe, sắc mặt biến hẳn, thăm nói:

- “Người ấy chẳng lẽ lại là Đa Tỳ Na Tra Mạc Vô Cữu? Nghe tiếng ca thì chẳng lẽ lão đã có ý hối ngộ mà quay về đường thiện?” Lão bước về hướng có tiếng hát Tiếng hát lại vang lên:

“Chung đình không duyên phận Phú quý thoáng trôi mau Ước ao đời chim chóc Rừng xanh mãi vui ca Cuộc đời sâu đau lắm Hư danh phụ ta hoài Phong trần tung lười kiếm Thanh xuân sớm tàn phai.” Lão già vẫn bước tới nhẹ nhàng, tiếng hát mỗi lúc một xa, tựa hồ người hát đang tản bộ thưởng ngoạn cảnh sắc thiên nhiên tươi đẹp.

Càng đi sâu vào núi thì càng nghe rõ tiếng thác nước chảy ầm ầm.

Khi còn cách một cái ao sen không xa thì đã trông thấy có bóng một người đang đứng chấp tay ra sau, quay lưng đưa mắt nhìn lên vách núi, xem một câu đối rằng:

Ngựa rộng mở chân trời Ròng ắn dật nhân gian Câu liễn mười chữ ấy viết rất cứng cáp, lại bay bướm như rồng bay phượng múa.

Người ấy mặc một chiếc áo dài xám, hai cái tay trắng mịn như ngọc, râu tóc bạc phếu như bông.

Lão già tóc hoa râu từ từ bước đến sau lưng người ấy rồi tăng hắng mấy tiếng.

Lão già tóc bạc quay đầu lại. Diện mạo của lão ta hết sức thanh tú, đôi mắt sáng ngời, lão nhìn lão già tóc hoa râu nói:

- Tôn giá là ai? có lẽ cũng là người yêu thích cảnh núi non xinh đẹp chăng?

Lão già tóc hoa râu mỉm cười nói:

- Tại hạ là Đào Như Hải, còn tôn giá có phải họ Mạc không?

Lão già tóc bạc bỗng hiện nét giận dữ qua đôi mắt nói:

- Tôn giá làm sao biết lão phu họ Mạc?

Đào Như Hải chấp tay xá sâu xuống rồi nói:

- Xin tiên bối đừng giận, tiên sư cũng bị lão mũi trâu Thiên Khu ấy sát hại, nên trước khi lâm chung có dặn dò là phải trả thù cho người, có nhắc qua lão tiên bối nữa.

Lão già tóc bạc cười ha hả nói:

- Thiên Khu Chân Nhân đã chết rồi thì làm thế nào mà trả thù được. Già đây đã hối lỗi việc làm trước kia của mình, vậy chớ nên dùng lời lẽ khích bác để xúi giục già nữa, xin tôn giá đi đi.

Đào Như Hải nói:

- Thiên Khu Chân Nhân đã chết nhưng số môn đồ gọi lão bằng sư tổ vẫn còn.

Lão già tóc bạc lạnh lùng nói:

- Thì có liên quan gì đến già?

Đào Như Hải cất tiếng than nói:

- Số người ấy toan tính bá chiếm võ lâm, rêu rao rằng sẽ tính sổ với lão tiền bối, trong vòng ba hôm nữa sẽ đến vùng Long Môn này.

Lão già tóc bạc nghe qua, đôi mắt hiện lên vẻ kì lạ, gằn giọng nói:

- Bọn chúng mà có tài năng gì.

Đào Như Hải nói:

- Bọn chúng nói là đã luyện thành Thiên Khu Cửu Thức.

Nghe qua bên tiếng Thiên Khu Cửu Thức, sắc mặt của lão già tóc bạc tràn đầy sát khí, quát:

- Bọn chúng là những ai?

Đào Như Hải thấy thế thì đoán mưu kế của mình đã có hiệu quả, lão nói tiếp:

- Kẻ cầm đầu tên là Tiêu Tông Kiệt, khoảng hai mươi tuổi.

Lão già tóc bạc nghe qua cất tiếng cười ha hả nói:

- Tôn giá không nệ đường xa đến đây tìm già là vì chuyện ấy chăng?

Đào Như Hải không khỏi giật mình nói:

- Tại hạ cũng bị hấn ám hại, tự biết không đối địch nổi nên đến đây cầu xin tiền bối tương trợ.

Lão già tóc bạc cười nhạt nói:

- Ta đây đã hoàn toàn hiểu được hai chữ danh lợi chẳng qua là mây khói thoáng qua trước mắt thôi. Oan oan tương báo cứ kéo dài mãi thì đời nào kiếp nào mới chấm dứt? Tôn giá về đi.

Đào Như Hải tràn đầy thất vọng, gượng cười nói:

- Lão tiền bối không tỏ ra thương xót sanh linh vô tội trong thiên hạ sắp bị tàn sát sao? Thảo nào Tiêu Tông Kiệt dám khoác lác là nếu hấn tới Long Môn thì Đa Tỳ Na Tra Mạc Vô Cửu sẽ phải giương cổ ra chờ chặt đầu.

Đôi mắt của lão già tóc bạc không khỏi lộ ra vẻ buồn bã, lão cười nhạt nói:

- Nếu thế thì cũng chỉ là việc riêng của già, tôn giá không cần phải lo nghĩ làm gì cho nhọc trí.

Bỗng nhiên từ vách đá bên cạnh ao sen có một tiếng cười lạnh lùng ghê rợn nổi lên. Lão già tóc bạc và Đào Như Hải giật mình, cùng đưa mắt nhìn lên.

Thì ra tại nơi đó có một khe nứt rộng không đầy một thước, dù cho ai cũng không thể chui vào được. Vậy mà tiếng cười lại từ đó phát ra, quả là khó

hiếu.

Bỗng trong khe đá nhỏ có một vật nhỏ bé nhảy ra, rồi trong tức khắc đã phình to ra thành quái nhân quần áo rách rưới, gầy đét như que củi, lông lá khắp người, tóc dài xuống mặt. Lão già tóc bạc và Đào Như Hải thầm khâm phục môn Xúc Cốt Công tuyệt diệu của quái nhân.

Quái nhân ngửa mặt lên trời cười ha hả rồi quay về hướng lão già tóc bạc nói:

- Tôn giá có biết lai lịch của lão phu không?

Lão già tóc bạc lạnh lùng nói:

- Có liên quan gì đến ta?

Quái nhân gằn giọng nói:

- Trong đời đâu lại có chuyện trùng hợp đến vậy, vì ta cũng tên là Mạc Vô Cửu đây.

Lão già tóc bạc bỗng lắc người ra xa, lướt nhanh đi.

Đào Như Hải giận dữ quát to:

- Người chạy đi đâu?

Cùng một lúc với tiếng quát, lão đã phóng người đuổi theo.

Quái nhân cũng không nói không rằng lướt người đi theo.

Hoàng hôn đã xuống, khói mây mờ mịt.

Lão già tóc bạc nhắm hướng Y Thủy, nơi có vô số tượng Phật chạy thẳng tới.

Hồ Chương Kim Dao Đào Như Hải và Đa Tỳ Na Tra Mạc Vô Cửu cũng gấp rút đuổi theo.

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 59

Tự Sa Vào Lưới

Trên Long Môn Sơn tượng Phật vô số nên lão già áo xám lướt thẳng vào đấy thì mất hút ngay.

Đa Tỳ Na Tra Mạc Vô Cữu lông lộn như một con hổ điên, gầm hét đỉnh tai nhưc óc, râu tóc dựng đứng cả lên. Lão quay lại Đào Như Hải hỏi:

- Kẻ đó là ai mà dám mạo danh lão phu?

Đào Như Hải mỉm cười, thành thực nói:

- Nếu vãn bối biết được thì làm gì còn bị hấn gạt như thế?

Mạc Vô Cữu bất giác cười ngất. Hình dáng của lão ta rất quái dị, nụ cười lại càng xấu xí khiến cho ai nhìn cũng phải rùng mình. Lão cười xong liền nói:

- Đúng là việc này ta không thể nghĩ ra được.

Rồi lão lại nhìn Đào Như Hải dò xét một lúc, nói:

- Còn người là ai? Làm sao biết được lão phu ở chỗ này? Người tìm ra có việc gì?

Đào Như Hải trầm nghĩ:

- “Chẳng phải lão ta đã nghe hết rồi sao? Nếu không như thế thì làm gì có chuyện xuất hiện đúng lúc đến thế? Xem ra Mạc Vô Cữu là một con người tánh tình kỳ lạ, chẳng thể gây sự được.” Mạc Vô Cữu nhếch môi cười nhạt nói:

- Đừng tưởng rằng ra không biết người đang nghĩ gì. Người đang cười trong bụng là ta hỏi một câu hỏi quá thừa phải không?

Dừng lại một chút, lão tiếp:

- Đúng vậy, câu chuyện giữa hai người các người ta đã nghe thấy hết, người là Đào Như Hải?

Đào Như Hải cung kính đáp:

- Đúng là vãn bối.

Mạc Vô Cữu cười nhạt nói:

- Đã lâu rồi ta không còn để ý đến chuyện giang hồ nữa. Người chó đặt điều gạt ta, người đã làm nhiều điều ác nên bịa đặt chuyện nhằm đánh lạc hướng ta, muốn cho ta ra tay giúp người áp đảo kẻ thù có đúng không?

Đào Như Hải nghe qua không khỏi kinh hoàng, vội nói:

- Lời nói của vãn bối đều là sự thật, không hề có ý lừa gạt tiền bối.

Mạc Vô Cữu híp đôi mắt nói:

- Người nói gã đó tên là Tiêu Tông Kiệt?

- Đúng thế.

- Nếu Tiêu Tông Kiệt không đến đây thì sao?

Đào Như Hải sững sờ, thâm phục lão tặc quả là khó đối phó. Nhưng lão ta đã dự liệu trước nên vẫn không đổi sắc mặt, nói:

- Nhân vật võ lâm nói ra một lời thì phải chắc như đinh đóng cột.

Tiêu Tông Kiệt trẻ người háo thắng, chắc chắn không chịu tỏ ra là mình kém cỏi đâu.

Mạc Vô Cửu cất giọng ngạo nghễ cười khanh khách nói:

- Chớ tưởng là mình khôn ngoan hơn người. Dù cho người có xảo trá đến đâu cũng đừng hòng qua mắt lão phu. Bây giờ nếu người chịu trở về, dùng mưu gian bắt sống vợ con hoặc bạn bè của Tiêu Tông Kiệt để dụ hắn đến đây thì ta còn xem xét lại. Trước kia ta làm quá nhiều chuyện sai rồi nên bây giờ không dễ gì để cho người khác lợi dụng đâu.

Đào Như Hải giật mình, gượng cười nói:

- Văn bối nào dám đặt điều dối gạt tiền bối. Nhưng nếu tiền bối không tin thì dù văn bối có nói nữa cũng vô ích, vậy xin bái biệt tại đây, sau này nếu có dịp sẽ lại đến bái kiến.

Nói đoạn lão ta quay người định bước đi.

Mạc Vô Cửu bỗng trợn mắt nói:

- Gượng đã, bây giờ Tiêu Tông Kiệt đang ở đâu?

Đào Như Hải lập tức cảm thấy phẫn chấn, vội quay lại nói:

- Hắn đang ở Vân Môn Giáp thuộc núi Hoàng Sơn.

Mạc Vô Cửu bắt giác lộ vẻ sững sốt nói:

- Vân Môn Giáp ...

Rồi lão ngửa mặt lên trời không nói gì. Một lúc sau lão mới như sực tỉnh, nói:

- Người đi đi, ta biết rồi.

Đào Như Hải thất vọng, quay người lướt đi.

Mạc Vô Cửu đưa mắt nhìn theo bóng Đào Như Hải cho đến khi mất hút, miệng lầm bầm:

- Thằng ranh này đúng là không biết ta đã có sạn trong đầu, cái mạng già này của ta làm sao mà lại chịu chết bởi tay người?

Bỗng từ sau lưng lão ta có người to tiếng nói:

- Đúng lắm! Lão tiền bối vừa nghe qua là đã biết mọi việc, không bị lời nói huyễn hoặc lôi kéo. Tại hạ tự thấy còn kém xa.

Mạc Vô Cửu vội quay lưng lại, lão thấy lão già áo xám đang từ sau một pho tượng Phật nhô mình ra thì không khỏi tức giận, “hừ” một tiếng, vung chưởng đánh ra luôn.

Lão già áo xám cười nói:

- Như thế này đâu phải là cung cách chào đón khách phương xa.

Rồi cũng nhấc tay lên tung chưởng ra nghênh tiếp.

Kì lạ thay, hai chưởng lực chạm nhau không hề gây ra một tiếng động nhỏ mà hoàn toàn triệt tiêu lẫn nhau. Lão già áo xám lắc nhẹ thân hình một chút rồi bước thẳng tới.

Mạc Vô Cửu thấy đôi phương có thể thẳng thắn nghênh tiếp một đòn mà lão đã dồn chín phần mười công lực vào đó thì không khỏi giật mình, quát lên:

- Các hạ là ai? Lai lịch ra sao?

Lão già áo xám tươi cười nói:

- Khoan nói đến lai lịch của tại hạ đã. Lão tặc Đào Như Hải khi nãy quả đúng là một kẻ đã làm nhiều điều gian ác trong võ lâm, khiến người người đều oán hận. Tại hạ được tin lão ta muốn đến đây lôi kéo tiền bối nên vội đến trước, mượn phép mượn danh của lão tiền bối để ngăn chặn ý đồ đó. Xin tiền bối tha thứ.

Mạc Vô Cửu quát:

- Công chuyện của lão phu không mượn người xen vào.

Lão già áo xám nói:

- Tại hạ nào có ý xen vào, sao tiền bối lại võ đoán như thế?

Mạc Vô Cửu không khỏi sửng sốt, cười nhạt nói:

- Quả là miệng lưỡi leo mép, chắc ngươi là đồng bọn của Tiêu Tông Kiệt phải không? Tiêu Tông Kiệt là đồ tử đồ tôn của Thiên Khu Chân Nhân ư?

Lão già áo xám cười ha hả nói:

- Việc ấy thì chắc lão tiền bối hiểu rõ hơn ai hết. Xin hỏi lão tiền bối rằng Thiên Khu Chân Nhân có đệ tử kế nghiệp hay không?

- Không có.

- Đã không có đệ tử thì làm gì còn có đồ tôn?

Dưới ánh trăng sáng, thấy rõ khuôn mặt quái dị của Mạc Vô Cửu thay đổi.

Lão lầm bầm:

- Trước kia Thiên Khu Chân Nhân đã chính miệng hứa với Mạc Vô Cửu ta là Thiên Khu Cửu Thước của người sẽ bị phong kín lại, không truyền cho ai, chỉ cần ta ...

Bỗng lão đổi sắc mặt, nói:

- Ngươi hãy nói cho ta nghe những hành động gian ác của Đào Như Hải.

Lão già áo xám liền kể lại mọi việc cho Mạc Vô Cửu nghe.

Nghe xong, đôi mắt của Mạc Vô Cửu sáng ngời, lão nói:

- Chuyện của Đào Như Hải lão phu tuyệt đối không can thiệp, nhưng hiện giờ pho Hàn Thiết Quan Âm ở đâu?

- Hiện giờ vẫn còn mù mờ, chưa rõ tung tích. Mà có đúng Thiên Khu Chân Nhân phong kín Thiên Khu Cửu Thước vào trong pho Hàn Thiết Quan Âm hay không cũng là một chuyện khó mà tin được.

Nói đoạn, lão già áo xám lại cười to nói:

- Đào Như Hải không còn chỗ nào nương tựa nên bày điều nói láo để lợi dụng lão tiên bối. Thật ra Thiên Khu Chân Nhân đã qua đời, lại không có đồ tử đồ tôn, cho dù lão tiên bối có muốn phục thù thì cũng không được.

Mạc Vô Cửu bỗng cười nham hiểm nói:

- Đó là việc riêng của lão phu, không cần ngươi xía vô.

Rồi bất chợt lão vung tay ra chụp thẳng về phía lão già áo xám.

Lão già áo xám thấy thế công quá hiểm hóc, tựa hồ có vô số cánh tay từ bốn phương tám hướng chụp tới thì không khỏi thán kinh hãi.

Lão liền giơ thẳng cánh tay lên nhắm ngay mặt của Mạc Vô Cửu đánh ra một chưởng.

Thật ra lão già áo xám biết thế công của Mạc Vô Cửu chính là tuyệt nghệ thành danh Đa Tỳ Na Tra của lão, nên không dám coi thường, vội đánh ra một chiêu coi rất tầm thường, nhưng thực chất có chứa nhiều biến hóa, nhằm ép đối phương phải tự cứu để giảm bớt sức công, rồi từ đó nhảy tránh ra.

Quả nhiên lão già áo xám đoán không lầm, Mạc Vô Cửu phải hơi lùi lại một bước, lão vội nhảy tránh, nhưng tay áo cũng đã bị đầu ngón tay của Mạc Vô Cửu rạch đứt.

Mạc Vô Cửu thấy thế đánh của mình không tổn thương được đối phương thì rất tức giận, gào thét định tai nhức óc, vung chưởng lên lại định đánh ra.

Lão già áo xám bỗng cười ha hả, tung mình lên cao rồi sử thể Mãnh Long Phiêu Thân vọt ra, đang được nửa chừng thì lại đổi thành thể Bạch Hạc Triển Xí vọt ra xa hơn nữa, vượt luôn qua dòng Y Thủy. Lão đáp xuống một tảng đá nhô ra ở vách đá bờ bên kia sông, tính ra đã nhảy ra hơn hai mươi trượng.

Chưa cần nói đến võ công, chỉ riêng tài nghệ khinh công như vậy đã làm cho Mạc Vô Cửu phải kinh ngạc trợn mắt há miệng.

Mạc Vô Cửu bỗng có ý nghĩ háo thắng, lão ta cũng vọt người dùng hết sức nhảy qua dòng Y Thủy, đáp xuống vách đá đó.

Bỗng lão già áo xám quay mặt lại, cười nói:

- Trước kia tại hạ cũng mang gươm tung hoành khắp võ lâm, nhưng rồi cũng không tránh khỏi bị thế nguyệt vô tình xóa đi tuổi thanh xuân.

Bây giờ nghĩ lại thì danh lợi cũng chỉ như mây khói thoáng bay, có đó rồi mất đó. Tiên bối đã lánh xa chốn trần tục thì còn gì đáng cho người tranh đua nữa?

Mạc Vô Cửu tuy hình thù xấu xí nhưng tâm địa lại rất thẳng thắn, lão ta cười ngạo nghễ nói:

- Câu nói ấy không sai. Nhưng trong trời đất mọi vật đều phải đấu tranh sinh tồn, thắng thì còn mà thua thì bị đào thải. Đời người không lâu, do đó chỉ cần lão phu còn sống trên đời ngày nào cũng quyết không để cho ai bôn cợt mình hết.

Lão già ám xám nói:

- Võ công của tiền bối cao tuyệt vô song, tiếng tăm vang rền trong thiên hạ, tại hạ nào dám bốn cột. Giết chết tại hạ thì có được lợi gì cho tiền bối đâu?

Mạc Vô Cửu nói:

- Con nhà võ có tánh ganh tào, đến chết cũng không thay đổi đâu.

Lão già áo xám cười to nói:

- Thói thường tre già thì măng mọc, người mới thay người cũ.

Chẳng lẽ lão tiền bối nghĩ rằng không ai thắng được mình ư?

Mạc Vô Cửu lầm lì nói:

- Ít nhứt là người không thể thắng ta.

Lão già áo xám lại cười ha hả nói:

- Nếu lão tiền bối có hứng thì cứ thử xem.

Mạc Vô Cửu nghe thế thì rất tức giận, quát to lên một tiếng, vung chưởng đánh ra.

Lão già áo xám không hề né tránh, cũng thẳng thắn giơ chưởng lên nghênh tiếp.

Lần này thì hai luồng chưởng lực không triệt tiên lẫn nhau, mà trái lại, nghe bùng một tiếng thật lớn, cát đá bay mù mịt.

Lão già áo xám cười lớn rồi nương theo chưởng phong lướt đi xa.

Mạc Vô Cửu tuy vẫn đứng vững nhưng cánh tay bị phản lực làm cho tê buốt, máu huyết trong người nhộn nhạo. Lão giương đôi mắt kinh hoàng nhìn theo bóng đối phương, lúc này đã bay đi mất tích.

Mạc Vô Cửu thở dài một tiếng, trong lòng bỗng có cảm giác buồn bã ngậm ngùi của một kẻ anh hùng đã đến thời xế bóng.

Qua một lúc khá lâu, lão ta mới quay lưng nhắm phía ao sen bước đi.

Vàng trắng sáng treo lơ lửng trên nền trời cao, vùng ngoại ô thành Lạc

Dương cảnh đêm có vẻ lạnh lùng buồn bã. Từ nơi thôn xóm phía xa có một tiếng chó tru dài, lại càng làm cho cảnh khuya thêm âm đạm.

Trên con đường cái quan rộng rãi và chằng chịt dấu bánh xe, có một bóng người đang bước khấp khểnh cô độc giữa đêm khuya. Người ấy có vẻ như đang chất chứa bao nhiêu là tâm sự, dáng điệu mệt nhọc uể oải vô cùng, giống như một người ngã bệnh đã lâu năm, làm cho cơ thể trở nên yếu đuối vậy.

Người đó không ai khác hơn chính là Hồ Chương Kim Dao Đào Như Hải.

Hiện giờ lão chỉ còn trơ trọi một mình, không còn ai tiếp tay nữa.

Sau khi lão rời khỏi Long Môn được một lúc thì bắt gặp một tên thủ hạ, qua đó biết được mọi âm mưu độc ác mà mình sắp đặt đã bị vô hiệu, thủ hạ yêu tà lão sai đi cũng bị bắt sống, bao nhiêu công sức tiêu tan. Vì thế lão thôi chí vô cùng, trong lòng tự biết chỉ còn hai con đường, một là chết đi để trốn thoát mọi việc, hai là đến Vân Môn Giáp tỏ ý thần phục trước anh hào võ

lâm thiên hạ, tự nhận lấy tội lỗi nhằm đánh đổi lấy sự tự do của vợ con. Trong lúc bình thường, lão ta tuyệt đối không bao giờ chịu cúi đầu trước mặt quần hùng. Nhưng bây giờ thì ngoài con đường thứ hai ra, chắc lão ta không còn sự lựa chọn nào khác.

Giữa lúc lão đang thất thủ bước đi thì bỗng có tiếng gọi:

- Có phải Đào huynh đây không?

Đào Như Hải không khỏi giật mình, vội quay mặt lại nhìn. Lão thấy có mấy mươi bóng người đang chạy lại, người cầm đầu là một đạo nhân trên dưới ngũ tuần, mình mặc áo đạo bào đen, trên đầu có búi một búi tóc cao, trên lưng có giắt một thanh trường kiếm, thân hình gầy đét nhưng cao ngạnh. Đi sát theo lưng lão già ấy là Hắc Bạch Song Kỳ Khương Định Viễn và Ban Trường Hồng.

Theo sau Song Kỳ lại còn Mê Dương Xà Nữ Thôi Nhân Nhân và một số tay cao thủ khác. Đào Như Hải tuy chưa từng gặp qua bọn họ nhưng chỉ nhìn qua thân pháp đã biết tất cả đều có võ công thượng thặng, không phải tầm thường.

Hai bên gần lại thì Đào Như Hải cũng nhận ra được lão đạo sĩ đi đầu là ai, liền phấn khởi nói to:

- Cung hiền đệ phải không? Ta chờ hiền đệ đã lâu lắm rồi.

Lão đạo sĩ đó chính là sư phụ của Từ Long Tướng, Lao Sơn Vũ Sĩ Cung Mộng Khách.

Cung Mộng Khách bước tới nắm chặt tay của Đào Như Hải lắc lắc, nói:

- Bần đạo sau khi phái đồ đệ đến Đào phủ thì phải lên Trường Bạch Sơn tìm hái một thứ linh dược nên ba lần Đào huynh cho sứ giả đến tìm đều không thể tiếp kiến, thực là có lỗi lắm lắm. Đào huynh võ công cái thế, mưu lược lại không ai bì kịp, thế mà lần này thất bại nặng nề, thật làm cho bần đạo không thể hiểu nổi.

Đào Như Hải cười đau đớn nói:

- Chớ nói chi Cung hiền đệ, ngay cả bản thân ngu huynh còn không làm sao nghĩ ra được vì sao mà tất cả những kế hoạch của ngu huynh đều bị vô hiệu. Chắc cũng là do thời vận, biết nói chi hơn nữa.

Cung Mộng Khách nói:

- Đào huynh chớ nên ngã lòng, giờ đây vẫn còn có thể xoay sở được.

Tập trung lực lượng của chúng ta lại rồi liệu một phen, biết đâu có thể lật ngược được tình thế.

Nói đoạn lão ta bèn giới thiệu số người lạ mặt cho Đào Như Hải biết, tất cả đều là những tay võ công cao cường ở ngoài quan ải.

Đào Như Hải hết sức vui mừng, tỏ ý mang ơn nặng nề với lão đạo sĩ. Kế đó lão nhìn Thôi Nhân Nhân nói:

- Thôi nữ hiệp, chuyển đi Tung Sơn thế nào?

Thôi Nhân Nhân lộ vẻ buồn bã, gượng cười nói:

- Tất cả đều thảm bại, chỉ có một mình tôi thấy trước tình thế bất lợi nên nhanh chân bỏ chạy, nhờ đó mà thoát chết.

Đào Như Hải chỉ buồn rầu im lặng, không nói gì thêm nữa.

Cung Mộng Khách nói:

- Bây giờ Đào huynh định liệu thế nào?

Đào Như Hải trầm ngâm trong giây lát rồi nói:

- Ngoại trừ liều một trận ra thì còn làm gì hơn được, bây giờ ta đi Hoàng Sơn.

Cung Mộng Khách nói:

- Kẻ địch ở Hoàng Sơn ư?

- Chính là Thân Thù Báo Ứng Lỗ Công Hành.

- Lão ta chưa chết hay sao?

- Nghe đâu là chưa chết, ngoài ra còn có Ngọa Long cốc chủ nữa.

Ngu huynh sở dĩ bị thất bại đến nước này có lẽ cũng vì hai con quỷ già đó.

Tuy nhiên ... tuy nhiên ...

Lão nói liên tiếp đến hai lần tiếng “tuy nhiên” nhưng lại im lặng mà không nói hết.

Cung Mộng Khách vội hạ giọng hỏi:

- Đào huynh còn gì khó nói ư?

Đào Như Hải than dài rồi nói:

- Đến nước này thì ngu huynh cũng không giấu hiền đệ nữa. Ngu huynh không ngán hai con quỷ già đó, mà chỉ sợ một người che mặt mà thôi.

Cung Mộng Khách tròn mắt:

- Người che mặt? Hắn võ công còn cao hơn cả Đào huynh hay sao?

Đào Như Hải nói:

- Võ công của hắn tuy cũng làm cho ngu huynh e dè, nhưng cái làm cho ngu huynh sợ nhất là hắn có một viên Phích Lịch Lô Hỏa Châu, một ám khí hung tợn của Phích Lịch Chân Quân, từng làm điên đảo giang hồ hơn một trăm năm trước.

Cung Mộng Khách ban đầu biến sắc mặt, lộ vẻ kinh hoàng, nhưng sau một lúc lâu bỗng cười nói:

- Đó là Đào huynh nghe đồn đãi, hay là chính mắt thấy hắn ta cầm viên Phích Lịch Lô Hỏa Châu?

Đào Như Hải nghiêm sắc mặt nói:

- Chính mắt ta mục kích, viên ám khí đó hình dáng giống hệt như lời đồn đãi từ trước tới nay.

Cung Mộng Khách nói:

- Hắn đã ném nó ra chưa?

Đào Như Hải lắc đầu:

- Chưa, nếu không thì ngu huynh đâu còn ở đây nói chuyện với hiền đệ.

Cung Mộng Khách cười ha hả nói:

- Đào huynh hiện giờ đã thành cái đích ngắm của muôn người, đối phương nhất định phải giết chết Đào huynh mới hả dạ. Thế mà hắn ta có một thứ ám khí vô cùng lợi hại như vậy, tại sao vẫn để cho Đào huynh chạy đi?

Đào Như Hải biến sắc nói:

- Có phải ý hiền đệ muốn nói là ngu huynh bị hấn phỉnh gạt hay không?

Cung Mộng Khách gật đầu nói:

- Đúng như vậy.

Đào Như Hải suy nghĩ một chặp, cảm thấy rất hữu lý, nỗi lo lắng canh cánh bao lâu bỗng nhiên tựa hồ như được trút bỏ đi hết.

Cung Mộng Khách nói:

- Việc này chớ nên chậm trễ, chúng ta phải gấp rút đi cứu thoát đại tẩu và lệnh ái. Từ đây đến Hoàng Sơn đường xa không dưới ngàn dặm, trên đường đi ta có thể bàn kế hoạch tỉ mỉ đối phó với bọn chúng.

Hoàng Sơn là vùng núi từ lâu đã nổi tiếng có nhiều cây tùng cổ thụ lạ lùng, nhiều tảng đá kỳ hình dị tượng, mây trôi mờ mịt như biển cả.

Du khách đến tham quan, đưa mắt nhìn thì chỉ thấy rừng tùng mênh mông.

Sáng hôm đó, khi khói sương còn mờ mịt thì ở trước cửa Văn Thù Viện bỗng có một tiếng hú trong trẻo nổi lên, nghe chẳng khác nào tiếng phượng gáy rỗng găm, theo chiều gió loan truyền ra khắp bốn bên, lâng lâng mãi trên nền trời cao.

Tiếng hú vừa dứt thì có một chàng thiếu niên áo trắng, diện mạo xinh đẹp không kém gì Tống Ngọc, Phan An nhẹ nhàng đáp xuống.

Trong Văn Thù Viện cũng có một giọng nói ngọt ngào trong veo vọng ra:

- Kỳ đệ phải không?

Rồi một cô gái xinh đẹp như hoa bước ra.

Chàng thiếu niên áo trắng mỉm cười nói:

- Kính chào Quỳnh tỷ.

Hai người nắm tay nhau cùng bước vào trong điện. Cả hai vừa đi vừa nhìn nhau, ánh mắt ngời sáng tràn đầy tình thương yêu, tựa hồ có nhiều lời muốn nói nhưng lại không biết nói gì trước hết.

Qua một lúc lâu sau, hai người mới bắt đầu kể lại cho nhau nghe mọi việc xảy ra trong thời gian xa cách.

Đào Gia Kỳ hỏi:

- Còn Vân tỷ đâu rồi?

Tô Chỉ Quỳnh cười nói:

- Đệ đệ đang nhớ đến người ta ư?

Đào Gia Kỳ đỏ mặt nói:

- Quỳnh tỷ lúc nào cũng thích pha trò.

Tô Chỉ Quỳnh cười khanh khách nói:

- Chẳng lẽ tôi nói sai à? Nhưng hiện giờ đệ đệ chưa gặp được đâu.

Đào Gia Kỳ lấy làm lạ hỏi:

- Tại sao thế?

Tô Chỉ Quỳnh nghiêm sắc mặt nói:

- Lệnh sư và lệnh nhạc phụ đã mở được pho Hàn Thiết Quan Âm và đang hợp lực nghiên cứu phần huyền diệu trong Thiên Khu Cửu Thức, đang ở vào giai đoạn rất quyết liệt, phải tuyệt đối tịnh tâm, hầu tránh cái nạn tẩu hỏa nhập ma.

Dừng một chút, nàng nói tiếp:

- Vân tử cùng mọi người đang lo việc bảo vệ cho hai vị lão nhân gia.

Khắp vùng núi có chừng môn Nga Mi, Thiếu Lâm, Yên Nam Tam Kiệt, cùng nhiều người khác đang canh phòng rất cẩn mật. Vì vậy đệ đệ không gặp được đâu.

Đào Gia Kỳ gật đầu nói:

- Còn bọn yêu tà bị bắt sống mang về đây hiện như thế nào?

Tô Chỉ Quỳnh đáp:

- Chúng đang bị nhốt trong một cái hang đá sâu, dưới một vách đá cao ngàn trượng.

Đào Gia Kỳ trầm ngâm một lát rồi nói:

- Không rõ Thiên Khu Cửu Thức đến bao giờ mới có kết quả.

Tô Chỉ Quỳnh nói:

- Trong vòng bảy hôm nữa mới xong.

Đào Gia Kỳ bỗng lộ vẻ lo lắng nói:

- Chỉ e tên lão tặc sẽ xâm nhập vào đây trước thời hạn đó. Hiện giờ bọn chúng đang trên đường kéo nhau đến đây, gồm có rất nhiều cao thủ trong hắc đạo, do Lao Sơn Vũ Sĩ Cung Mộng Khách dẫn đầu, tiếp tay với Đào Như Hải.

Tô Chỉ Quỳnh nghe qua không khỏi giật mình, nói:

- Thật là gay go. Nếu lần này cho lão tặc ấy chạy thoát đi thì hậu họa không biết đâu mà lường, sự hàm oan của lệnh nhạc phụ cũng sẽ không thể gột rửa được. Hơn nữa, nếu chúng ta không ngăn chặn được bọn chúng thì hai vị lão nhân gia sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, biến thành tàn phế ngay.

Lúc ấy quần hùng nghe tiếng hú của Đào Gia Kỳ cũng đã tụ tập lại trước cửa Văn Thù Viện. Đào Như Hải trầm ngâm một lát rồi mạnh mẽ nói:

- Việc này đề tiểu đệ sắp đặt cách đối phó. Nhưng trước khi gia sư và nhạc phụ bước ra khỏi tịnh thất thì Quỳnh tử chớ nên để lộ mặt cho mọi người trông thấy.

Rồi chàng chạy ra ngoài thi lễ với quần hùng, sau đó chàng nhìn lướt qua mọi người một lượt, nói:

- Tên lão tặc Đào Như Hải sắp xâm nhập, xin quý vị theo tại hạ mai phục ở những nơi hiểm yếu nhằm ngăn chặn không cho bọn chúng xâm nhập trước khi gia sư và nhạc phụ của tại hạ thành công.

Quần hùng liền lập tức gật đầu tán thành, rồi cùng Đào Như Hải lướt đi.

Đêm đã về khuya.

Tại sườn núi phía Bắc, nơi có ngôi Diêm La Miếu ẩn mình trong bóng tùng rập rập có một ánh đèn vàng nhợt nhạt từ trong miếu hắt ra, xung quanh có mấy mươi bóng người đang ngồi quây quần, ra chiều nghiêm trọng.

Số người này chính là bọn yêu tà dẫn đầu bởi Đào Như Hải.

Lão cất giọng rất khẽ nói:

- Các vị lão sư, già này được các vị ra tay giúp đỡ thật mang ơn rất nhiều, sau này sẽ tìm cách đền đáp lại ơn sâu nặng. Việc hôm nay quyết định thành bại của đại cuộc, vì vậy chúng ta phải hành sự hết sức cẩn trọng, kỹ lưỡng.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Già muốn trong đêm nay và đêm mai, ta dùng kế phô trương dọa nạt làm hoang mang đối phương. Sau đó khi các vị xông vào gặp bọn họ thì rút lui ngay để cho bọn họ phải đuổi theo mệt nhọc. Trong khi đó già và Cung lão sư sẽ thừa cơ xâm nhập Vân Môn Giáp để dò xét qua một lượt rồi sẽ định kế hoạch sau.

Lũ yêu tà đều tán thành. Sau khi thương lượng một lúc thì chúng chia ra làm mười lăm tốp, bủa đi khắp các hướng. Đào Như Hải và Cung Mộng Khách mỗi người dẫn theo ba cao thủ rồi cũng chia tay lướt đi.

Tại Hoàng Sơn thì Bách Bộ Vân Thê là một địa điểm hết sức hiểm yếu, vách đá cao sừng sững, mây khói mịt mờ, muốn đi qua chỉ có cách lấy tay sờ soạng rồi bước từ từ, nếu không thận trọng thì bị rơi thẳng xuống vực sâu muôn trượng mà tan xương nát thịt ngay.

Số người của Đào Như Hải đang cùng chậm chạp từng bước một trèo lên được phân nửa Bách Bộ Vân Thê thì bỗng từ trên đỉnh đầu có tiếng hát vọng xuống:

“Vì đâu tuần mã mệt nhòai Giang hồ mấy độ đông hoài
bôn ba Nay sóng to lại thổi qua Thuyền to ta phải bước ra lái
lèo Cuộc đời lắm nổi cheo leo Xoay vần như một ngọn đèn
kéo quân Nhưng bao giờ mới chịu dừng?

Trầm mê, ngoan cố thì đừng trách ai!” Tiếng hát sang sảng nhằm đánh thức lòng người, tuy mỗi lúc một xa nhưng câu nào câu nấy đều rõ mồn một.

Đào Như Hải bỗng nhớ đến ngày trước ở ngọn Thái Thất lão cũng từng nghe qua bài hát này, do đồ đệ của Thân Thủ Báo Ứng Lão Công Hành là Thất Xảo Phích Lịch Thoa Đồ Lôi hát. Nay đối phương lại hát lên bài này, lão không khỏi biến sắc mặt.

Bỗng đâu một tên thủ hạ cùng đi bỗng cảm thấy đôi chân đau nhói, tê buốt như bị rắn độc cắn phải, rồi mất hết cảm giác. Hắn mất tự chủ, buông tay

khụy chân, ngã luôn xuống vực sâu ở phía dưới.

Đào Như Hải không khỏi kinh hoàng nói:

- Mau đứng yên, có địch.

Cả ba người cùng đưa tay ôm cứng vách núi, không dám thở mạnh.

Nhưng một lúc lâu sau vẫn không có động tĩnh gì, một tên thủ hạ đánh bạo lên tiếng nói:

- Đào lão sư, nếu tôi đoán không sai thì Phàn huynh vì không cẩn trọng nên bị trượt chân, chứ chưa hẳn là có địch đâu.

Đào Như Hải trong lòng vẫn còn ngờ vực, nhưng cũng biết là không thể tỏ ra sợ hãi. Lão bèn cất tiếng than dài nói:

- Mới vừa xuất trận, chưa lập được công trạng gì đã thiệt thân, già thật xấu hổ với Phàn lão sư.

- Việc chết sống đều có số mạng, làm sao trách Đào lão sư được.

- Nói thì nói thế, nhưng nếu không vì già thì Phàn lão sư đâu phải phơi thân dưới vực sâu muôn trượng như vậy. Khi mọi việc xong xuôi, già nhất định phải tìm thi thể của ông ấy để an táng cho chu đáo.

Rồi cả ba lại tiếp tục thận trọng trèo lên Bách Bộ Vân Thê.

Bỗng tiếng ca khi nãy lại nổi lên:

“Đời người như thể mây bay Lợi danh như thể sương mai đầu cành Buông
lơi cả việc tu hành Mai đây chín tuổi cam đành khổ đau Nhãn tiền chẳng
thấy hay sao?

Luật hình nghiêm khắc, trời cao công bình.” Đào Như Hải nghe qua thì biến sắc mặt, thân hình run rẩy, suýt nữa trượt chân rơi thẳng xuống vực.

Lão biết Đồ Lôi đã nhận ra, vì vậy lão vội vàng nói nhỏ:

- Nhị vị lão sư!

Nhưng chung quanh bỗng im phăng phắc.

Đào Như Hải không khỏi giật mình sững sốt, chung quanh chỉ còn tiếng lá tung reo trong gió rì rào liên miên. Lão liên tưởng đến số mạng của hai tên yêu tà đồng hành, lòng bỗng cảm thấy lạnh như băng, vội trở xuống chân núi, chạy thẳng về Diêm La Miếu.

Phàn Cung Mộng Khách dẫn theo ba cao thủ từ Diêm La Miếu ra đi, vòng qua Bạch Long Đàm, Thủy Tín Phong đến Tây Hải Môn, tìm đường xâm nhập Vân Môn Giáp.

Nào ngờ khi bọn chúng vừa đến Thủy Tín Phong thì bỗng nghe mấy tiếng cười ha hả, rồi có bảy người che mặt từ trong rừng tung bay vút ra, một người lạnh lùng nói:

- Quả là tặc tử to gan, dám xông càn vào cấm địa Hoàng Sơn, tự tìm lấy cái chết. Một tên đồng bọn của Cung Mộng Khách quát lên:

- Câm miệng, Quách Tử Minh này xem các ngươi có tuyệt nghệ gì.

Rồi hần rút ra đôi song câu, đánh thẳng ra.

Người che mặt cất tiếng cười nhạt, vung tay trái giương thẳng năm ngón tay ra, nhắm ngay ngọn câu bên phải của Quách Tử Minh chụp vào, trong khi thanh trường kiếm tay phải cũng chậm rãi ra chiêu. Thế đánh nhìn rất chậm chạp nhưng kỳ thực rất nhanh chóng.

Quách Tử Minh cảm thấy khi thanh kiếm của đối phương chạm vào ngọn câu trái thì kinh lực của ngọn câu liền theo đó mất hẳn, còn ngọn câu phải thì tí nữa đã bị chụp mất. Gã không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Người che mặt bỗng cười nói:

- Quách Tử Minh, nộp mạng đi.

Rồi trường kiếm vung ra, kiếm chiêu kì ảo thần tốc vô cùng.

Quách Tử Minh không thể tránh kịp. Gã gào lên một tiếng thảm thiết, cả cánh tay trái bị chém đứt lìa, thân hình văng ra phía sau, máu tươi phun như suối.

Người che mặt không hề dung tình, mũi gươm lại nhanh như chớp điểm thẳng ra, đâm xuyên ngực Quách Tử Minh. Gã ngã ngửa ra sau, chết ngay. Cung Mộng Khách cũng là thánh thủ kiếm thuật nên đôi mắt cực kì sắc bén. Lão nhận thấy thế kiếm của người che mặt cao sâu khó lường nên không khỏi giật mình, trầm giọng quát:

- Thật là tàn độc, bần đạo không thể tha người được.

Người che mặt cười ha hả nói:

- Tiếp tay cho kẻ gian ác mà còn dám bảo người khác là độc ác ư?

Cung Mộng Khách tức giận cùng cực, nhưng hấn chưa kịp ra tay thì hai tên yêu tà còn lại đã nhảy ra, nói:

- Cung lão sư, hai chúng tôi là bằng hữu của Quách huynh, vậy việc phục thù xin cho hai chúng tôi đảm trách.

Cung Mộng Khách nói:

- Nhị vị cẩn trọng.

Hai tên yêu tà cùng cất tiếng quát rồi nhảy lại phía người áo đen che mặt. Nào ngờ người áo đen che mặt bỗng nhảy lùi ra phía sau một trượng, rồi sáu người che mặt còn lại nhanh nhẹn nhảy ra phía trước, chặn lấy hai tên yêu tà. Cung Mộng Khách giật mình, nghĩ thầm:

- “Chẳng lẽ gã áo đen che mặt kia muốn đối địch với ta” Quả nhiên không ngoài dự liệu của lão, người áo đen che mặt đã nhanh như chớp nhắm lão vung kiếm đánh luôn.

Cung Mộng Khách tràn đầy sát khí, vung tay tuốt thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, dùng thế Ngọc Đái Chỉ Yêu làm thành một làn kiếm quang che chở trước ngực, chặn lại thế công của người áo đen che mặt.

Người áo đen che mặt cười nhạt nói:

- Liên Hoàn Tam Tuyệt chẳng qua cũng tầm thường như vậy thôi.

Cung Mộng Khách tức giận đến xanh mặt, gằn giọng nói:

- Người đã nhận ra bản đạo là ai thì thực là quý hóa lắm.

Lời nói chưa dứt thì cả hai đã lại lao vào nhau, đôi bên đều có kiếm pháp tinh tuyệt nên xung quanh kiếm phong ào ạt, ánh thép chiếu ngời, khiến ai nhìn cũng phải rùng mình.

Sau khoảng một tuần trà thì bỗng nghe Cung Mộng Khách cười ha hả nói:

- Té ra người là môn hạ của Tuyền Cơ Tử, bảy đường Tuyền Cơ kiếm pháp thử hỏi làm gì được bản đạo?

Nói đến đó bỗng lão giật mình, quát lên:

- Người là Châu Nhân Ký?

Người áo đen che mặt cười to nói:

- Đúng là ta, đừng nói nhiều nữa, đỡ kiếm đi.

Dứt lời y đưa thẳng mũi kiếm lên trời, sắc mặt nghiêm trang như đang tập trung hết tinh thần vào chiêu kiếm.

Cung Mộng Khách biết thế kiếm này của Châu Nhân Ký chắc chắn rất lợi hại nên không dám coi thường, cũng hết sức tập trung chờ đợi.

Đột nhiên cả hai cùng quát lên một tiếng rồi hai ánh thép lạnh ngắt lướt qua thật nhanh. Kiếm phong tắt hẳn, cả hai đã lại cách nhau ngoài ba trượng.

Tay áo trái của Cung Mộng Khách đã bị chém rách, tại bắp tay có một vòng tròn đỏ hiện lên rất rõ.

Đùi của Châu Nhân Ký cũng bị lưỡi kiếm cắt đứt, máu tươi chảy ra, nhưng trong phút chốc đã ngưng lại, chứng tỏ y đã ngưng vận chân lực phong tỏa huyết đạo không cho máu chảy ra nữa.

Châu Nhân Ký cười lạnh lùng nói:

- Nợ máu phải trả bằng máu, đêm nay hai ta một mất một còn.

Ngay lúc ấy bỗng có hai tiếng gào thảm thiết, hóa ra hai tên yêu tà không thể địch nổi sáu người che mặt giáp công, đều đã tử thương ngã ra đất.

Liền đó sáu người che mặt lập tức tràn đến, hợp với Châu Nhân Ký bao vây Cung Mộng Khách lại.

Cung Mộng Khách biết đến nước này thì tẩu vi thượng sách nên lập tức thi triển Liên Hoàn Tam Tuyệt, đồng thời phóng ra một nắm phi châm, trong khi thân hình đã nhắm sườn núi phía Bắc xông thẳng ra.

Hai người áo đen che mặt cùng cảm thấy nhói đau nơi đầu vai, rồi hự một tiếng, loạng choạng lùi lại.

Châu Nhân Ký và số người còn lại biết có theo cũng không kịp nên đành bức tức quay lại, chăm sóc cho hai người bị thương, là Dương Công Lượng và Thân Lâm.

Châu Nhân Ký xem qua vết thương trên vai của hai người thì thấy không có chi lạ, nhưng vết thương lại nóng như lửa đốt, và vẻ mặt của hai người lại đau đớn vô cùng nên không khỏi kinh dị. Y lớn tiếng nói:

- Chỉ còn cách đưa hai vị đến cho Đào thiếu hiệp xem, họa may còn cứu

chữa được.

Ngay lúc ấy bỗng có tiếng nói theo chiều gió vọng đến từ đằng xa:

- Ai bị thương thế?

Rồi có hai bóng người nhanh nhẹn lướt đến, chính là Đào Gia Kỳ và Ngũ Hành Cốc chủ Ngôn Như Băng.

Đào Gia Kỳ vội xem xét vết thương rồi quay qua Ngôn Như Băng nói:

- Cốc chủ tinh thông y đạo, xin phiền ra tay chữa trị giúp cho.

Ngôn Như Băng không nói gì, bước qua xem xét vết thương của Dương Công Lượng và Thân Lâm. Một lát sau lão thở dài nói:

- Đây chính là Càn Ngươn Vô Hình độc châm, nếu so với Tam Tuyệt Sách Hồn châm của Đào Như Hải thì còn độc hơn gấp bội. Thật không ngờ Cung Mộng khách lại luyện thành công nó.

Lão ngưng lại một chút, rồi nói:

- Thứ độc châm này vô cùng nguy hiểm, sau khi vào cơ thể thì sáu tiếng sau sẽ phát tác chất độc, hai vị Dương, Thân chắc chắn bị trúng rất nhiều nên mới phát tác nhanh chóng. Nếu lão phu không nhầm thì mọi người đều đã trúng châm rồi, mau cởi y phục và giày vớ ra cho lão phu kiểm tra.

Số người Châu Nhân Ký đều nhanh nhẹn làm theo, để cho Ngôn Như Băng dùng đá nam châm hút ra kim độc.

Qua một lúc khá lâu Ngôn Như Băng mới nói:

- Lão đệ, em lại xem này.

Đào Gia Kỳ vội chạy đến xem, thấy viên đá nam châm của Ngôn Như Băng có tập trung một nhúm kim nhỏ màu trắng như sữa. Chàng không khỏi thở dài nói:

- Xem ra bắt tên lão tặc thật là khó quá.

Ngôn Như Băng cười nói:

- Lão đệ lo lắng quá nên đâm ra mất sáng suốt. Trong pho Giáng Long Kinh có một thế trận gọi là Đại Diễn Hư Ảo, nếu dùng đối phó với tên lão tặc thì có gì là khó đâu. Chỉ khó làm sao dụ được hắn tự đưa đầu vào tròng mà thôi. Ta có một kế, hy vọng nếu bố trí thành công sẽ làm cho mọi việc dễ dàng hơn.

Đào Gia Kỳ nghe qua như bưng tỉnh nói:

- Thật cảm ơn lão huynh.

Rồi cả đoàn người cùng kéo nhau trở lại Văn Thù Viện.

Ma Dao Sát Tinh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 60

Kẻ Gian Đền Tội

Hồ Chương Kim Dao Đào Như Hải sau khi bị thất bại tại Bách Bộ Vân Thê thì hốt hoảng chạy trở về Diêm La Miếu. Trong lòng lão ta đang căm tức tràn hông nhưng khi đưa mắt nhìn chung quanh, thấy ngôi miếu hầy còn trống trải, chưa có ai trở về cả thì lại chán ngán cất tiếng than dài, nghe đầy sự thê lương của một anh hùng chiến bại, thực vô cùng ai oán.

Ánh trăng xuyên qua lá tùng rậm rạp, soi sáng một đôi liễn treo trước cửa miếu. Đào Như Hải đưa mắt nhìn thì thấy ngụ ý của đôi liễn là muốn khuyên nhủ người ta nên sớm bỏ những oan nghiệt để trở về với đời sống thiện lương, tôn kính thần linh.

Sắc mặt của Đào Như Hải không khỏi lộ vẻ buồn rầu, lão trầm nghĩ:

- “Lần này đến Hoàng Sơn có phải ta đã càng dần sâu thêm vào tội lỗi oan nghiệt hay không?” Trong giây phút đó, lương tri của lão ta bỗng hồi sinh, làm cho lão nảy ra ý định muốn rút lui trở về nẻo chánh.

Bỗng có một bóng người từ trong sơn cốc lướt ra, chạy thẳng về Diêm La Miếu, Đào Như Hải nhìn kỹ thì nhận ra đó chính là Lao Sơn Tú Sĩ Cung Mộng Khách, lão vừa nhìn thấy Đào Như Hải thì đã hỏi ngay:

- Chuyến đi của Đào huynh kết quả ra sao?

Đào Như Hải cười thê thảm nói:

- Ba người cùng đi thì một chết hai mất tích, ngay cả bản thân ngu huynh cũng suýt nữa phải vùi thây nơi vực thẳm Bách Bộ Vân Thê.

Cung Mộng Khách lộ vẻ kinh ngạc nói:

- Có lẽ nào lại đụng đầu với hai con quỷ già ấy rồi sao?

Đào Như Hải lắc đầu nói:

- Chẳng phải thế, ngu huynh đã gặp Đồ Lôi, đồ đệ của Lỗ Công Hành.

Nhưng tức là ở chỗ ngu huynh chỉ nghe được giọng nói mà chưa trông thấy được con người hẳn.

Rồi lão kể lại mọi chuyện cho Cung Mộng Khách nghe. Sau đó lão lại hỏi:

- Còn ba người đi theo hiền đệ thì sao rồi?

Cung Mộng Khách lắc đầu nói:

- Cũng chẳng khác gì trường hợp của Đào huynh, họ chết cả rồi. Tuy nhiên bản đạo cũng đã phóng được độc châm vào đối phương, trong vòng nửa giờ nữa tất cả sẽ chết hết.

Tiếp đó lão kể lại mọi việc cho Đào Như Hải nghe. Nghe xong Đào Như Hải

trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Có đến bảy người che mặt ư?

Cung Mộng Khách gật đầu nói:

- Tất cả là bảy người che mặt, trong đó một là Châu Nhân Ký.

Đào Như Hải vừa nghe qua Châu Nhân Ký thì sắc mặt biến đổi, lão đã bỏ không biết bao nhiêu tâm cơ nhằm thu phục người này, nhưng cuối cùng lại về tay kẻ khác. Hơn nữa khi nhớ lại Tuyền Cơ Tử ở Thiên Sơn thì trong lòng lão cũng rất áy náy, nên bất giác cất tiếng thở dài.

Cung Mộng Khách nhìn qua thái độ của Đào Như Hải, chậm rãi nói:

- Tuyền Cơ Tử ở Thiên Sơn chẳng phải lúc trước giao du rất thân mật với Đào huynh hay sao?

Đôi mắt của Đào Như Hải thoáng lộ nét buồn bã, nói:

- Vì hiểu lầm trong nhất thời mà dẫn đến hậu quả vô cùng tai hại.

Sau khi mọi việc đã xảy ra thì tuy ngu huynh đã xóa hết mọi dấu vết khả nghi, Châu Nhân Ký vẫn biết được mọi chuyện.

Cung Mộng Khách nói:

- Chuyện đã qua thôi không nhắc nữa ...

Câu nói chưa dứt thì ngoài cửa đã xuất hiện bóng người lồ lộ, thì ra lũ yêu tà được phái đi đã quay trở về. Một tên trong bọn là Hắc Thủy Nhất Bá

Đồng Ngươn Thần nói:

- Chúng tôi bị trúng kế của địch nên phải chạy trốn chết, lại được biết tin Đào lão sư cũng bị trúng mai phục nên trong lòng cảm thấy rất tức giận, khó chịu lắm.

Đào Như Hải gật đầu ra vẻ cảm ơn nói:

- Lòng dạ của các vị già xin tâm lãnh, nhưng nếu cứ hành động theo cảm tính thì không thể thu được kết quả tốt đâu, chúng ta cần có kế hoạch lâu dài.

Rồi lão đưa mắt nhìn Cung Mộng Khách nói tiếp:

- Nếu chúng ta tấn công thẳng vào thì e rằng sức ta kém cỏi hơn địch. Ngu huynh đã điều động số thủ hạ ở năm tỉnh miền Nam, nhưng không rõ họ có đến kịp không nữa.

Cung Mộng Khách cười nói:

- Có nôn nóng hơn cũng không làm được gì. Bây giờ chúng ta hãy tạm thời chờ đợi thêm một ngày nữa, hòng bàn bạc kỹ lưỡng mọi kế hoạch, khi nào thủ hạ của Đào huynh đến thì cùng xuất trận luôn.

Đào Như Hải im lặng không nói gì, lão cố gượng cười nhưng trong lòng thì nặng nề như đeo đá, tâm trạng phập phồng lo sợ.

Cả đêm đó đối với lũ yêu tà như dài vô tận.

Vào đêm thứ hai, khắp dãy Hoàng Sơn vẫn khói mây mờ mịt. Đã vào canh ba, đêm khuya càng thêm tịch mịch, ngôi Diêm La Miếu vẫn đứng im lìm giữa cánh rừng tùng rậm rạp.

Trong bóng tối bỗng xuất hiện mấy bóng người nối gót nhau nhăm ngòi miếu lướt tới. Nhưng họ không đến thẳng miếu mà dừng lại ở một bãi đất bằng phẳng trước rừng tùng, vì ở nơi đó có một tảng đá nhô ra, trên tảng đá có một lão tăng tướng mạo thanh tú đang ngồi, hai bên tả hữu của lão còn có hai thanh y thiếu nữ đứng hầu, mỗi cô cầm một thanh trường kiếm.

Thanh kiếm trong tay cô bên phải sáng ngời, rõ ràng là một thanh kiếm báu. Đó chính là Ngô Câu Kiếm, một thần vật đời Xuân Thu, chặt sắt thép dễ dàng như chặt chuối.

Xung quanh tảng đá bị một vàng sáng nhạt bao phủ, không biết là gì.

Trong đám người mới tới không thấy có mặt Đào Như Hải, không biết lão đã bỏ đi đâu.

Đôi mắt của Lao Sơn Vũ Sĩ Cung Mộng Khách sáng ngời, nhìn chăm chăm vào ba người trước mặt. Lão bỗng chợt giật mình khi sức nhớ ra hình như Đào Như Hải đã từng nói qua về lai lịch của ba người kia, đó có lẽ là Quả Thiện Trường Lão, cùng Trần Phù và Trần Dung.

Lão đang ngẫm nghĩ thì bất chợt phía sau lưng đã có một bóng người lách ra, quát to lên một tiếng rồi tràn thẳng về phía tảng đá.

Cung Mộng Khách hình hãi, vội quát lên:

- Không thể lỗ mãng được.

Nhưng đã muộn, bóng người đó đã lao đến tảng đá. Bỗng hân gào lên một tiếng thê thảm rồi cả thân người bị bắn tung lên cao, rớt đánh phịch trở xuống như một con diều đứt dây.

Cung Mộng Khách và lũ yêu tà còn lại cùng đưa mắt nhìn xem và đều rùng mình kinh hãi. Thì ra tên yêu tà đó đã bị gãy lìa hai cánh tay, mắt trợn to, thất khiếu xuất huyết, chết tự lúc nào rồi.

Cung Mộng Khách sợ run người, lão biết vàng sáng xung quanh tảng đá chính là Đại Thừa Thiên Công của Phật môn, mềm mại nhưng mạnh mẽ như thép. Lão ngập ngừng hỏi:

- Đại sư ... phải chăng là Quả Thiện Trường Lão mà giang hồ bấy lâu nay đồn đãi?

Cô gái đứng bên phải bỗng cười giòn tan, nói:

- Gã mũi trâu đã biết sao còn chưa quỳ lạy?

Tiếng cười của cô trong veo như một chuỗi chuông bạc kêu leng keng, nhưng tựa hồ như có ẩn chứa sự khiêu khích, khinh miệt.

Cung Mộng Khách dù sao cũng là một kẻ thành danh, làm sao chịu được sự khinh miệt như vậy. Lão tức giận nói:

- Đại sư là người trong cửa Phật, tại sao lại ngạo mạn vô lễ thế?

Quả Thiện Trường Lão vẫn ngồi yên không hề nhúc nhích.

Cô gái bên phải chính là Trần Phù, đôi mắt nàng thoáng hiện sát khí, nhưng chỉ trong chớp mắt đã tan biến. Nàng lại cười nói:

- Đại sư là cao tăng đắc đạo, còn gã mũi trâu nguoi là cái quái gì mà lại dám ngang tàn bắt lỗi bắt phải?

Cung Mộng Khách dẫn không nổi cơn giận nữa, lão vung chưởng đánh ra một luồng Càn Ngươn chân khí.

Luồng chân khí của Cung Mộng Khách vừa chạm vào vàng sáng bên ngoài tảng đá thì như chạm phải một chướng ngại vật, cứ duy trì ở đó, đồng thời Cung Mộng Khách bỗng cảm thấy kinh lực phản hồi gia tăng, lão vội gia tăng nội lực mạnh hơn nữa.

Quả Thiện Trưởng Lão cũng nhúu chặt đôi mày, chứng tỏ lão ta cũng đã dồn hết sức ra. Trong trường hợp này thì bên nào bị bại coi như sẽ mất mạng ngay, nên không thể nào phân tâm nghĩ đến chuyện khác được.

Bỗng Trần Phù cười nhạt, khẽ xô dịch thân hình rồi lạng người đi, chỉ trông thấy ánh thép sáng ngời rồi lưỡi Ngô Câu Kiếm trong tay nàng đã nhanh như chớp đánh vào bọng yêu tà lâu la, chúng còn chưa kịp định thần thì một số tên không tránh kịp chiêu số kì ảo nên đã gào lên thê thảm rồi bỏ mạng tại đương trường.

Lũ yêu tà còn lại tức giận gào thét ầm ĩ rồi ùn ùn tràn lại tấn công Trần Phù. Trần Phù cười khê, rồi bất chợt không tấn công nữa mà xoay người chạy thẳng vào rừng tùng, bọn yêu tà cũng gào thét đuổi theo.

Sự việc xảy ra Cung Mộng Khách đều trông thấy hết, nhưng lão ngoài việc than khổ trong lòng ra thì không dám làm gì khác, vì chỉ cần hơi núng thế là vàng sáng của Quả Thiện Trưởng Lão đã ùn ùn tấn công sang.

Bỗng Cung Mộng Khách nghe đau buốt khắp người, lão vội liếc nhìn thì thấy trên lồng ngực, bái, bụng và bắp đùi của mình đã bị bám đầy là bò cạp, rít, thần lằn, nhện nhện độc, con nào cũng đang cắn và nhả nọc độc vào người lão. Chỉ trong phút chốc lão bỗng nghe bải hoải rồi hai mắt nổ đom đóm, trong lòng thâm kêu:

- “Mạng ta thế là xong” Giữa lúc nguy ngập đó bỗng nghe tiếng quát to của Đào Như Hải:

- Lão trọc to gan thật!

Tức thì áp lực đè nặng lên Cung Mộng Khách lập tức bị triệt tiêu, lão ta nhanh như chớp vận nội lực phong bế huyết đạo để tránh nọc độc xâm nhập thêm, rồi ngược mắt nhìn lên. Lão chỉ thấy Đào Như Hải đang đứng sững ra đó, còn Quả Thiện Trưởng Lão và Trần Dung đã không còn ở đó nữa.

Lúc đó lũ yêu tà truy đuổi Trần Phù không được đều đã quay trở về.

Đào Như Hải không nói gì, vung tay một cái, tất cả những độc vật đang bám trên người Cung Mộng Khách đã bị dính độc châm, rơi lả tả xuống đất. Lão chụp lấy Cung Mộng Khách rồi quay lại bọn yêu tà nói rất nhanh:

- Lập tức rút lui.

Câu nói vừa dứt thì lão đã vọt đi.

Cả bọn về đến Diêm La Miếu thì Cung Mộng Khách đã hôn mê không còn biết gì nữa. Đào Như Hải xem xét thương thế của lão ta thì thấy nội thương rất trầm trọng, lại còn bị nhiễm độc không nhẹ, vì vậy tuy Đào Như Hải cũng là một tay sử dụng chất độc tài tình nhưng cũng biết rằng phải tốn ít nhất năm ngày năm đêm mới trị thương, khôi phục lại được sức mạnh và võ công cho Cung Mộng Khách. Lão thâm than dài rồi ra lệnh cho bọn yêu tà chia ra làm hai, một nửa bảo vệ Diêm La Miếu, còn một nửa thì tìm cách đón bọn thuộc hạ của lão đang từ phía Nam lên.

Tại sao Đào Như Hải không có mặt trong lúc quan trọng nhất? Thì ra do lão sức nhớ đến là lão còn một người bạn già đang ẩn cư tại Hoàng Sơn nên định đến nhờ tiếp tay, không ngờ người ấy đã dời đi nơi khác, trên đường về thì gặp chuyện xảy ra.

Đó chính là một nước cờ cao của Đào Gia Kỳ, nếu không làm như vậy thì khó mà giằng co lâu dài với Đào Như Hải, nhằm kịp thời bố trí trận Đại Diễn Hư Ảo, cũng như đủ thời giờ cho Lỗ Công Hành và Đồng Hải Xuyên nghiên cứu thành công Thiên Khu Cứu Thức.

Nước cờ đó coi như đã thành công, Đào Như Hải phải dốc lòng chữa trị cho Cung Mộng Khách, nên chớp mắt đã có bốn ngày trôi qua bình yên vô sự. Đào Gia Kỳ đã bố trí xong trận Đại Diễn Hư Ảo, Lỗ Công Hành và Đồng Hải Xuyên cũng sắp thành công.

Trong khi đó Đào Như Hải phải dồn hết tâm lực cứu chữa cho Cung Mộng Khách. Lão phải hết sức cẩn thận dồn chân lực giúp cho Cung Mộng Khách dẫn thông huyết đạo, nếu sơ xuất thì Cung Mộng Khách sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, nhẹ thì tàn phế còn nặng thì mất mạng ngay.

Chiều hôm đó, Đào Như Hải đang chữa trị thương thế cho Cung Mộng Khách thì bất chợt bên ngoài Diêm La Miếu nghe mấy tiếng huyền não, rồi lại có vài tiếng “hự” khô khan vang lên, tiếp đó là một giọng nói rất quái dị vọng vào:

- Ta và Đào Như Hải có quen biết, nay đến trợ giúp. Nếu các ngươi còn ngăn trở thì đừng trách ta độc ác đó.

Đào Như Hải nhận ra giọng nói đó là của Đa Tỳ Na Tra Mạc Vô Cữu, lão không khỏi mừng rỡ trong lòng, nhưng vì đang chữa trị thương thế cho Cung Mộng Khách nên không dám ngừng tay để chạy ra nghinh đón.

Liền đó có một bóng người từ ngoài bay thoát vào, chính là Đa Tỳ Na Tra Mạc Vô Cữu. Lão thấy Đào Như Hải đang chữa trị bệnh thì sững sốt, ngăn người ra giây lát rồi vung tay điểm thẳng vào huyết đạo của Cung Mộng Khách, miệng hỏi:

- Tên này bị gì thế?

Đào Như Hải cảm thấy áp lực đã giảm nhẹ rất nhiều liền mỉm cười nói:

- Đa tạ tiền bối đã tương trợ. Khi nào xong văn bối sẽ nói lại cho tiền bối

nghe sau.

Rồi cả hai cùng truyền lực sang Cung Mộng Khách.

Độ khoảng nửa giờ sau thì Đào Như Hải và Mạc Vô Cửu cùng rút tay về, thở ra một hơi nặng nhọc. Hai người nghỉ ngơi một chút rồi Đào Như Hải đem đầu đuôi câu chuyện kể lại cho Mạc Vô Cửu nghe.

Mạc Vô Cửu ngạc nhiên hỏi:

- Lúc y bị thương người không có mặt ư?

Đào Như Hải lắc đầu:

- Không có.

Mạc Vô Cửu thở dài:

- Đành chờ tên này tỉnh dậy để kể ra câu chuyện thôi.

Một lát sau thì Cung Mộng Khách tỉnh lại, lão kể hết mọi chuyện ra. Mạc Vô Cửu nghe xong hết sức kinh ngạc, trầm ngâm một lúc khá lâu rồi mới nói:

- Cung lão sư cần phải tịnh dưỡng, tạm thời không nên hành động, để ta đến Vân Môn Giáp dò xét trước cái đã. Nhưng các người cũng không cần đợi ta trở về, cứ lo việc mình đi.

Nói đoạn lão liền phi thân lướt đi.

Đã qua một ngày một đêm, Mạc Vô Cửu vẫn chưa thấy quay lại.

Trời đã tối, số thủ hạ của Đào Như Hải ở năm tỉnh miền Nam đã kéo tới đủ, Cung Mộng Khách cũng đã bình phục. Vì vậy lũ yêu tà quyết định hành động ngay, nhằm tránh đêm dài lắm mộng.

Đào Như Hải điều động bảy tám mươi người nhắm hướng Thanh Lương Đài lướt tới. Lão quyết định không theo ngõ Thang Khẩu để tiến vào Vân Môn Giáp vì đó là con đường chính thức, chắc chắn đối phương sẽ bố trí lực lượng nghiêm mật để phòng thủ.

Sau khi vượt qua Thanh Lương Đài thì cả đoàn người tiến vào một khu rừng hoa cỏ mọc cao quá đầu người, hương thơm ngào ngạt, ai ngửi cũng thấy dễ chịu.

Bỗng đâu có mấy tiếng gào thê thảm vang lên, rồi nghe tiếng đao kiếm chạm nhau leng keng, lũ yêu tà vì đi lẫn vào trong đám hoa cỏ rậm rạp nên không thể nhìn rõ tình hình. Đào Như Hải thấy có biến vội quát:

- Chạy mau!

Liền đó cả bọn yêu tà ùn ùn bỏ chạy. Ra khỏi khu rừng, kiểm điểm lại thì thấy thiếu mất mười bốn người, chắc chắn là đã bị mất mạng khi nãy.

Đào Như Hải nhìn Cung Mộng Khách buồn bã nói:

- Hiền đệ, kẻ địch ẩn kín, còn ta thì lộ liễu, làm sao đối phó được đây.

Cung Mộng Khách cười gượng nói:

- Đến nước này thì cũng không cần kiêng dè gì nữa, ta cứ tới đâu hay tới đó thôi.

Đào Như Hải thở dài rồi không nói gì nữa, nhắm hướng núi đồi trùng điệp tiếp tục lướt đi.

Thật ra tất cả những cảnh vừa rồi đều chỉ là ảo ảnh, số người mất tích chẳng qua là bị lạc lối mà thôi. Con đường lũ yêu tà đang đi vào thì càng đi sâu càng nguy hiểm, cheo leo. Sau khi vượt qua Bách Bộ Vân Thê còn phải trèo thêm một ngọn núi cao khác.

Chính vì vậy nên lũ yêu tà tên nào tên nấy đều mệt mỏi, buộc phải dừng chân nghỉ ngơi trên đỉnh núi.

Bọn yêu tà chưa kịp nghỉ ngơi thì đã nghe thấy nhiều chuỗi cười lạnh lùng vọng đến, rồi có vô số bóng người xuất hiện, chính là Thần Châu Song Sát cùng một số người khác.

Truy Hồn Ác Khách Đông Phương Hiểu Tinh cười nhạt nói:

- Đào Như Hải, Lỗ đại hiệp mời một mình ông đến để nói chuyện, vậy mà ông lại dẫn theo cả một đàn chó săn, xông càn vào phía sau núi.

Như vậy chứng tỏ ông dạ của ông vẫn y như cũ, không chịu cải hối.

Theo ý kiến của tại hạ thì ông nên ra lệnh cho bọn người này trở về, rồi một mình theo tại hạ vào gặp mặt Lỗ đại hiệp hầu giải quyết ân oán, đừng để bọn chúng mất mạng vô ích.

Cung Mộng Khách bước tới nói:

- Thí chủ là Đông Phương Hiểu Tinh?

Đông Phương Hiểu Tinh cười ha hả nói:

- Ông may mắn thoát chết dưới tay của Quả Thiện Trưởng Lão, đáng lẽ ra nên biết dừng chân mới phải, vậy mà... ..

Lời nói của lão chưa hết thì Cung Mộng Khách đã rút kiếm đánh ra, thế kiếm đó cũng là ám hiệu tấn công nên bọn yêu tà vừa trông thấy liền ùn ùn tràn tới.

Thần Châu Song Sát hình như chỉ chờ có vậy, cả hai phát ra tràng cười khiêu khích rồi nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau.

Số yêu tà Cung Mộng Khách đang hăng máu nên không hề e ngại, ùn ùn đuổi theo.

Đào Như Hải là một con cáo già, lão trông thấy thế biết là chuyện không hay nên vội quát to:

- Hiền đệ, chớ nên trúng gian kế của đối phương!

Nhưng đã muộn, chỉ trong chớp mắt đã không thấy hình bóng của số người Cung Mộng Khách đâu nữa. Trái lại, Thần Châu Song Sát đã không biết quay trở lại từ lúc nào, đang đứng sững trước mặt lão ta.

Đông Phương Hiểu Bạch cười nói:

- Nếu ông biết điều thì ngoan ngoãn theo tôi đến gặp Lỗ đại hiệp, đừng mang nhọc vào thân làm gì.

Đào Như Hải biết đã trúng kế của đối phương, lão không còn thiết tha gì

nữa, rút đao ra tấn công liều mạng ngay vào Thần Châu Song Sát, đao chiêu thật hiểm ác, gió cuốn vù vù, bụi bay mù mịt.

Thần Châu Song Sát không dám coi thường, vội vung kiếm hợp lực chống đỡ.

Tuy nhiên võ công đôi bên có sự chênh lệch nên chỉ qua mười chiêu thì Thần Châu Song Sát đã thủ nhiều hơn công, trong khi đao chiêu của Đào Như Hải thì càng lúc càng mãnh liệt.

Bỗng Đào Như Hải hú to một tiếng rồi lập tức biến chiêu, một vầng ánh đao ngời sáng lóe lên, đập ngay vào song kiếm của Song Sát. Nghe “choang” một tiếng thật mạnh rồi Song Sát đã loạng choạng lùi về phía sau mấy bước, hay tay kiếm run run, chứng tỏ đã bị áp lực không nhẹ.

Đào Như Hải đang định nhào tới dứt điểm thì bỗng nghe sau lưng có một hơi kiếm lạnh vút tới. Chiêu kiếm nhanh như chớp làm cho lão ta không thể không tự cứu, nên lão vội xoay ngọn đao trở lại, vừa kịp lúc cản thanh kiếm đang đâm ra.

Lại nghe leng keng rồi bóng người vừa xáp vào tấn công Đào Như Hải đã nhảy ra phía sau, chính là Châu Nhân Ký. Ánh mắt của y rực lửa căm thù, nhìn Đào Như Hải quát:

- Tên lão tặc, hôm nay ngươi phải trả lại mạng cho ân sư của ta.

Đào Như Hải cười nhạt nói:

- Muốn ép tội cho ta giết Tuyền Cơ Tử không dễ đâu, chớ nên ngậm máu phun người như thế.

Châu Nhân Ký quát to rồi vung kiếm tấn công, Thần Châu Song Sát sau khi điều hòa chân khí cũng lao vào trợ giúp.

Đào Như Hải thấy kiếm pháp của Châu Nhân Ký tuy có tiến bộ nhưng vẫn chưa vượt ra ngoài phạm vi của Tuyền Cơ kiếm pháp thì thầm mừng, lão nghĩ rằng với tính cách của Lỗ Công Hành thì nếu như lão ta đã tìm hiểu được Thiên Khu Cửu Thức, lão ta sẽ truyền lại cho một người có căn cốt tốt như Châu Nhân Ký, và võ công của y sẽ vì thế mà tăng lên đột biến. Tuy nhiên không phải vậy nên lão cũng vững tâm hơn trước rất nhiều, đao chiêu cũng vì thế càng lúc càng biến ảo hơn.

Châu Nhân Ký và Thần Châu Song Sát cảm thấy càng lúc càng nguy hiểm nên không dám ham đánh, nhanh nhẹn thu kiếm lại rồi cùng xoay mình lướt đi.

Đào Như Hải không dám đuổi theo sợ lại rơi vào nguy kế. Lão đứng đó hoang mang một hồi rồi quyết định nhắm hướng đi của Cung Mộng Khách hồi nãy đuổi theo.

Lão đã vượt qua ba ngọn núi cao nhưng vẫn không trông thấy hình bóng của Cung Mộng Khách đâu cả, trong lòng không khỏi kinh dị.

Đang hoang mang thì bỗng từ trong cánh rừng có cười nhạt vọng ra, rồi tức

thì có ba món ám khí hình thoi nhanh như điện xẹt nhắm lão bay tới. Đào Như Hải nhận ra đó là Thất Xảo Phích Lịch Thoa của Đồ Lôi, lão cười nhạt, vung chưởng đánh ra, định hất văng những mũi thoa đó đi. Nào ngờ ba mũi thoa vừa chạm vào chưởng lực của Đào Như Hải thì đã nổ lớn, rồi độc châm bên trong lòng thoa bắn ra như châu chấu, đồng thời ánh lửa cũng bùng lên, lửa liếm tới mặt đất, bắt vào cây cỏ chung quanh, làm cho cả một vùng trong phút chốc đã trở thành biển lửa. Đào Như Hải kinh hoàng vội dờ hết sức bình sinh đánh thẳng ra một chưởng, kinh phong như gió bão bạt đi tất cả những độc châm cùng ánh lửa đang liếm tới, rồi trong tích tắc đó nhảy bắn ra xa. Khi bình tĩnh nhìn lại thì lão thấy râu tóc và chiếc áo dài màu xanh của mình đã bị cháy quá nửa, dáng điệu trông cực kì thiếu náo, ai nhìn cũng buồn cười. Đào Như Hải giận đến xanh mặt, nhắm hướng ba mũi thoa phóng ra lúc nãy lướt tới, định liều mạng, nào ngờ lại chẳng có ai. Lão đang điên cuồng thì bất chợt thấy trong bụi cây rập rập có một bóng người vọt ra, chạy rất nhanh. Lão không còn kiêng sợ gì nữa, quát to một tiếng rồi cũng dùng thân pháp thượng thừa đuổi theo. Kể trước người sau rượt đuổi được một đoạn thì bỗng Đào Như Hải sực tỉnh, lão nghĩ:

- “Hai con quỷ già hận ta thấu xương, chắc chắn muốn dụ ta chạy vào cạm bẫy để hành hạ cho sống dở chết dở, không nên đại dột tự lao đầu vào rọ. Rừng xanh còn đó thì lo gì không có củi đun?” Nghĩ đoạn lão dừng lại, hai mắt lão liên tục tìm đường tẩu thoát.

Bỗng ngay lúc đó có một giọng già nua vọng tới:

- Đào Như Hải, ông định chạy hay sao?

Đào Như Hải không khỏi giật mình, vội nhìn lại thì thấy cách xa độ năm sáu trượng có mấy mươi bóng người đang đứng sững, chính là Cửu Long Giáo Chủ và thuộc hạ của bà ta. Trong tay Cửu Long Giáo Chủ đang cầm một viên đạn lỏng lánh, to cỡ hạt đào, màu tím thẫm, rõ ràng là Phích Lịch Lôi Hỏa Châu của Phích Lịch Chân Quân. Nhìn thấy viên đạn thì Đào Như Hải hồn phi phách tán, lão không kịp suy nghĩ nữa, đã xoay người dùng hết tốc lực chạy đi như bay. Suốt dọc đường Đào Như Hải chạy không ngừng, nhưng thỉnh thoảng vẫn nghe như có tiếng cười nhạt của Cửu Long Giáo Chủ đang ở sau lưng. Do đó lão càng cảm thấy kinh hoàng, cố sức chạy cho nhanh hơn nữa. Lão chạy một hồi lâu mới từ từ chậm lại rồi dừng hẳn. Lão đưa mắt nhìn xung quanh thì nhận ra nơi mình đang đứng là một vách núi cao cực kỳ nguy hiểm, phía trước là mây bay dập dờn, còn sau lưng cũng bị sương mù che

phủ, không còn nhìn ra đường đi nữa.

Bỗng nhiên có tiếng hát vọng tới:

“Hồng trần bát ngát ai ơi Anh hùng bao kẻ muôn đời hận đau Phồn hoa thực có khác nào Sương mai trước nắng, thể nào chưa buông?

Công danh, phú quý, người thương ...

Cũng rồi tan biến, thể đường chiêm bao Người ơi tỉnh ngộ mau mau Kéo khi quả báo thì sao thoát nào?” Đào Như Hải nghe qua không khỏi biến sắc mặt, đưa mắt ngơ ngác nhìn khắp bốn bên, nhưng không thấy bóng người nào, chỉ nghe một giọng cười to vọng đến:

- Giờ đây ngươi đã tuyệt đường rồi, sao còn chưa chịu tự thú những hành động gian ác trước đây hòng chuộc lại một phần lỗi lầm, giải cứu vợ con?

Đào Như Hải trợn to mắt, gằn giọng nói:

- Tôn giá là ai? Sao không dám xuất hiện?

Giọng nói lại vang lên:

- Ngươi muốn trông thấy ta ư?

Tức thì một bóng người lướt thẳng ra, chính là chàng thiếu niên che mặt, người mà lão đã gặp tại Vọng Hồ Đài nơi Thiên Bình Sơn, lão bất giác quát:

- Thì ra là ngươi.

Chàng thiếu niên che mặt cười nhạt hỏi:

- Ngươi có muốn biết ta là ai không?

Đào Như Hải nghe qua câu hỏi đó thì không khỏi ngơ ngác, rồi đôi mắt lập tức tràn đầy sát khí, chiếu những tia sáng hung tợn.

Ngay lúc đó, chàng thiếu niên thở dài, rồi từ từ gỡ vuông lụa che mặt ra. Đào Như Hải trông thấy thì không khỏi sửng sốt, lão quát:

- Tiêu Tông Kiệt?

Chàng thiếu niên cười nhạt nói:

- Quý nhân thì lúc nào cũng bận rộn nên đến cả Kỳ nhi mà lão gia tử cũng quên ư?

Đào Như Hải nghe qua thì cúi mặt trầm ngâm một hồi lâu. Sau đó lão ngửa mặt lên hỏi:

- Ta đối xử với mẹ con ngươi không bạc, sao ngươi lấy oán báo ân?

Đào Gia Kỳ cười nhạt nói:

- Kỳ nhi đâu lại có thể làm chuyện bất nhân thất đức đến thế được?

Thê nhi của lão gia tử vẫn bình yên vô sự. Nhưng oan có đầu, nợ có chủ, mạng lệnh của ân sư khó cãi, lời dặn dò của nhạc phụ khó quên, làm sao Kỳ nhi có thể làm khác hơn đây?

Sắc mặt của Đào Như Hải trở thành thiểu não, nói:

- Lệnh sư và lệnh nhạc phụ là ai?

Đào Gia Kỳ nói:

- Ân sư chính là Ngọa Long Cốc Chủ Đồng Hải Xuyên, còn nhạc phụ của tôi

chính là Thân Thủ Báo Ứng Lỗ Công Hành.

Đào Như Hải nghe qua thì thở hắt ra một tiếng, không nói gì nữa.

Bổng lão ta ngẩng đầu lên, hai mắt lóe lên tia sáng khác lạ, song chương nhích động, tựa hồ muốn xuất thủ.

Nhưng lão chưa kịp làm gì thì từ sau lưng đã có một giọng nói vang lên:

- Đào Như Hải, có phải ông chưa bị trùng trị thì chưa biết sợ phải không?

Giọng nói ấy rất quen thuộc, Đào Như Hải không cần quay lại nhìn cũng biết người nói là Đồng Hải Xuyên.

Đồng Hải Xuyên cười nhạt nói:

- Lần này chúng ta giáp mặt, ông đang ở thế yếu, còn tôi đang ở thế mạnh, vậy mà ông còn định đánh nhau hay sao?

Đào Như Hải quay người lại cười ha ha nói:

- Nếu một đánh một thì chưa chắc ta đã bại.

Đồng Hải Xuyên trầm giọng nói:

- Vậy thì xin mời đến đây để nếm thử Thiên Khu Cử Thức của tôi.

Đào Như Hải nghe qua bất giác lạnh cả sống lưng. Lão biết đã đến đường cùng nên không còn để ý đến tính mạng nữa, nhằm vào Đồng Hải Xuyên đánh luôn, thế võ này là thế võ liều mạng nên cực kỳ bá đạo, không phải tầm thường.

Đồng Hải Xuyên đưa xéo lưỡi kiếm lên, rồi từ từ đâm tới, trong khi thân hình cũng quay tròn cùng một lúc với lưỡi kiếm, vạch thành một hình bán nguyệt trên không trung.

Một bên sử dụng lối đánh mau lẹ, một bên lại rất chậm chạp, hoàn toàn tương phản với nhau. Nghe một tiếng “xoảng”, lưỡi đao và kiếm đã va chạm, tia lửa bắn tung tóe.

Tức thì Đào Như Hải “hự” một tiếng, rồi phun ra một ngụm máu tươi, thanh đao trong tay bị gãy đi một đoạn, sắc mặt tái xanh. Lão ta quay phắt người lại, định bỏ chạy thật nhanh.

Nào ngờ có một bóng người còn nhanh hơn, nhảy ra chặn đường lão lại, chính là Thân Thủ Báo Ứng Lỗ Công Hành.

Sau đó quần hào khắp tứ phía ùn ùn kéo ra, tất cả đều là những kẻ thù không đội trời chung với Đào Như Hải.

Lỗ Công Hành gằn giọng nói:

- Đến nước này ngươi còn không nói ư?

Đào Như Hải cười nhạt nói:

- Ta thà chết không nhìn nhận gì hết.

Nói dứt lời lão đã đưa tay ra định đánh xuống thiên linh cái ...

Bổng có một giọng nói run run cất lên:

- Cha! Cha! Cha vẫn không hối cải ư?

Rồi trong đám quần hùng có hai bóng người, một già một trẻ lách ra, chính

là vợ con của Đào Như Hải.

Đào Như Hải thở dài ai oán, nói:

- Được rồi. Chính Đào Như Hải này mạo danh Lỗ Công Hành gây nên chuyện ác năm xưa. Nhưng nếu các môn phái tâm địa không hẹp hòi, không chịu phân tích rõ sự việc thì làm sao Đào mỗ làm ác được?

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Vụ án Hắc Long Đàm, Thanh Lai Tiêu Cuộc, cái chết của Đoàn Vi Thọ, cũng như các vụ xô xát ở Thái Hồ, Hoa Sơn đều do Đào mỗ chủ mưu cả đấy.

Châu Nhân Ký tức giận quát:

- Còn cái chết của tiên sư là Tuyên Cơ Tử thì sao?

Đào Như Hải mỉm cười buồn bã nói:

- Là do ông ấy giấu kín võ học, lại còn định ám hại ta nên ta bắt buộc phải ra tay trước ...

Bỗng nhiên ngay lúc ấy có tiếng hú ghê rợn vọng đến, rồi bỗng thấy Đa Tỳ Na Tra Mạc Vô Cữu từ xa lướt lại, một tay cầm một chiếc hộp ngọc, còn một tay cầm viên Phích Lịch Lôi Hỏa Châu.

Theo sau lão là một thiếu nữ xinh đẹp, tay cầm trường kiếm, chính là Lỗ Ý Vân, nàng la lớn:

- Cha, không thể để cho hắn thoát, hắn đã cướp Thiên Khu Cửu Thức rồi.

Quần hùng đều biến sắc, nhìn chăm chú vào chiếc hộp trên tay của Mạc Vô Cữu. Lão ta cất tiếng cười nhạt nói:

- Mau thả Đào Như Hải, bằng không lão phu sẽ ném viên Phích Lịch Lôi Hỏa Châu này ra, như vậy thì cả ngọn núi này cũng sẽ thành tro bụi tức khắc.

Quần hùng ai nấy cũng đều biết sức tàn phá của Phích Lịch Lôi Hỏa Châu nên bất giác đều lùi lại một bước. Riêng Lỗ Công Hành và Đồng Hải Xuyên vẫn đứng yên, hai lão biết cho dù có thả Đào Như Hải ra thì Mạc Vô Cữu cũng sẽ ném Phích Lịch Lôi Hỏa Châu, vì vậy mà hai lão rất khó nghĩ, chưa biết phải làm thế nào.

Giữa lúc ấy bỗng Đào Gia Kỳ lướt ra, tả chưởng vung thẳng về phía Đào Như Hải, xô lão về phía Mạc Vô Cữu, còn hữu chưởng thì quét thẳng vào trước mặt của tên ma đầu Đa Tỳ Na Tra.

Bất ngờ bị tấn công, Đào Như Hải bị xô thẳng về phía Mạc Vô Cữu, còn Mạc Vô Cữu thì mãi lo đỡ thế công của Đào Gia Kỳ nên không thể né tránh, cả hai va chạm mạnh làm cho chiếc hộp ngọc cũng như viên Phích Lịch Lôi Hỏa Châu theo đó rớt ra.

Nhanh như chớp Lỗ Ý Vân đã nhào ra chụp lại chiếc hộp ngọc. Cửu Chỉ Thần Cái trong lúc đó cũng phát ra một luồng kinh phong đẩy viên Phích Lịch Lôi Hỏa Châu xuống vực sâu.

Ngũ Hành Cốc Chủ Ngôn Như Băng và Ngọa Long Cốc Chủ Đồng Hải

Xuyên xuất toàn lực phát ra mỗi người một chương về phía Đào Như Hải, trong khi đó Đào Gia Kỳ và Thân Thủ Báo Ứng Lễ Công Hành cũng dùng hết tuyệt học phóng chương về phía Mạc Vô Cửu, toàn bộ danh gia võ học đều đồng loạt xuất chiêu nên kinh phong ầm ầm, tưởng chừng có thể bạt cả núi non.

Nghe “bùng, bùng” hai tiếng rồi Đào Như Hải và Mạc Vô Cửu đã bị hất văng ra xa, té lăn xuống vực.

Lúc này, viên Phích Lịch Lôi Hỏa Châu cũng đã rơi xuống đáy vực và phát nổ dữ dội. Mọi người chỉ thấy một quầng lửa bùng lên từ dưới đáy vực, kèm theo tiếng gào thảm thiết của Đào Như Hải và Mạc Vô Cửu, rồi tất cả trở lại im lìm, chỉ còn mùi khét lẹt của lửa trong không khí.

Khói đen vẫn còn bốc mịt mù, những mảnh đá vụn vẫn không ngớt văng tung tóe.

Vàng trắng đã lặn về Tây, góc trời Đông đã bắt đầu hừng sáng.

Cùng với ngọn gió mát dịu buổi bình minh thoảng đến, mọi người đều nghe văng vẳng những tiếng niệm Phật hiệu lọt vào tai.... Ngọn Hoàng Sơn vẫn một màu xanh biếc, khói mây vẫn mịt mù, nhưng hôm nay dường như có vẻ đồ sộ hơn, đứng sừng sững giữa nền trời trong veo đầy ánh sáng.....

Hết